

Jai Shri Mataji Nirmala Devi!

Translations - Marathi 2023-0501

1970-0101, Talk About Nizamuddin (date and location unknown)	6
1972-0409, Public Program	7
1972-0601, Guru Purnima, Sahaja Yoga a New Discovery	16
1973-0916, Talk	18
1975-0121, Teen Shaktiya	25
1975-0122, Talk, Bholepana ani nirvicharitecha killa	26
1975-0317, Public Program	31
1976-0314, Public Program	39
1976-0406, Nirvicharita	45
1976-0527, Sahajayoga Baddal Sarvanna Sangayche	48
1976-0529, Sahajyog Sagalyana Samgra Karto	52
1976-1218, 2nd Talk	53
1976-1218, Sahajayogyanmadhe Dharma Stapna Aur Sahajayog, Dharma has to be established Within	56
1977-0220, The Creation	59
1977-0325, Sahaja Yoga is a big blessing	67
1979-0119, Seminar	70
1979-0223, Seminar	74
1979-0224, Seminar Day 3	84
1979-0225, Parmeswarane Aplya Samrajyat Bolavale Aahe	91
1979-0225, Puja	96
1979-0225, Sahajayogyanshi Hitgaj	98
1979-0226, Puja	105
1979-0227, Seminar in Dole	112
1979-0330, Evening prior to departure for London	117
1979-0922, Navaratri Celebrations, Shri Kundalini, Shri Ganesha	118
1979-0927, Navaratri Celebrations, Shri Kundalini, Shakti and Shri Jesus	127
1980-0111, Public Program	132
1980-0118, The Meaning Of Nirmala	136
1980-1209, Seminar	141
1980-1209, Seminar Part 3	147
1980-1210, Talk to Sahaja Yogis	152
1981-0114, Makar Sankranti Puja	161
1981-0215, Tattwa Ki Baat	162
1982-0119, Puja	169
1982-0126, Puja, on the Republic Day	172
1982-0127, Puja, Be Thankful To God	176
1982-0201, Public Program	179
1982-0201, Ekadasha Rudra Swayambhu Shilanyas	182
1982-0201, Talk	183
1982-0201, Shri Durga Puja	184
1982-0203, Shivaji School, Vishesh goshti sathi vel aali aahe	185
1982-1219, Shri Mahakali Puja	188
1982-1230, Public Program	193
1982-1231, Vastushanti Puja	196
1983-0104, Talk at Rotary Club	197
1983-0107, Shri Ganesha Puja and Devi Puja	199
1983-0114, Shri Saraswati Puja	201
1983-0117, Public Program, Dharmachi Durgati Jhali aahe	202
1983-0120, Public Program	207
1983-0202, The Vishuddhi Chakra	216
1983-0330, Birthday Puja and Havan	225
1984-0122, Public Program	228
1984-0126, Devi Puja	233
1984-0131, Talk to Doctors	234
1984-0206, Procession and Public Program	244
1984-0207, Shivaji the Anchavatara	248
1984-0208, Public Program	252
1984-0213, Devi Puja, What is expected of Sahaja Yogis and where are we, Advice to Brides	261
1984-0218, Shri Chandrama Puja	262
1984-0218, Public Program	263
1984-0219, Public Program	265
1984-0222, Public Program	268
1984-0223, Public Program - Rahuri School	272

1984-0224, Public Program	274
1984-0225, Shri Mataji at sugar factory reception after program	279
1984-0226, Puja, Achieve the power of Spirit within	280
1984-0304, Public Program	281
1984-0305, Public Program	285
1984-0307, Public Program in Shri Ram Temple	292
1984-0322, Birthday Puja, Be Sweet, Loving and Peaceful	295
1984-1129, Sarvajanik Karyakram	299
1984-1202, Public Program	305
1985-0114, Makar Sankranti Puja	312
1985-0116, Public Program	314
1985-0118, Public Program, Rudhigat hone hi tamasik pravrutti ahe	317
1985-0122, Devi Puja: On Leadership (Morning)	322
1985-0126, Devi Puja, Republic Day	327
1985-0129, Puja	331
1985-0203, Shri Mahalakshmi Puja	333
1985-0311, Talk to Sahaja Yogis, A New Age Sydney	334
1985-0321, Birthday Puja	336
1985-0402, Shri Adi Bhoomi Devi Puja	340
1985-1217, Puja	342
1985-1222, Public Program, Swacha dharma	344
1985-1224, Christmas Eve Puja	349
1985-1227, Devi Puja	355
1986-0101, Shri Mahaganesha Puja	357
1986-0103, Public Program	358
1986-0106, Shri Mahalakshmi Puja	363
1986-0106, Public Program Sangli	365
1986-0108, Devi Puja	369
1986-0111, Public Program	371
1986-0114, Makar Sankranti Puja	375
1986-0221, Public Program Day 1: Bhakti aur Karma	380
1986-0308, Mahashivaratri Puja	382
1986-0321, Birthday Puja	387
1986-1005, Navaratri, Shri Gauri Puja	388
1986-1101, Diwali Puja	392
1986-1221, Welcome Puja at Chalmala	395
1986-1225, Christmas Puja	397
1986-1227, Puja by the Krishna's river	399
1986-1231, Shri Mahalakshmi Puja	400
1987-0102, Innocence and Ganesha	402
1987-0102, Evening Program, Beauty must have auspiciousness	404
1987-0103, Shri Nirmala Devi Puja, The Duties of a Guru	407
1987-0114, Makar Sankranti Puja	409
1987-0321, Birthday Puja	412
1987-1213, Welcome Talk at India Tour	413
1987-1219, Puja, Complete Your Realization	416
1987-1220, Puja, Attention on Quality	419
1987-1222, Public Program	421
1987-1225, Christmas Puja, Reach Completion of Your Realization	423
1987-1230, Talk on Marriage and Nirvikalpa	425
1988-0101, A Sinless Life	426
1988-0103, We should have patience, sweetness and genuineness, Evening Program	427
1988-0104, Yuva Shakti Starts and Evening Program	429
1988-0105, Being Bandhamukta - A free personality and Evening Program	430
1988-0106, Puja Talk, God is Satchitanand (Marathi talk not on the video)	432
1988-0321, Birthday Puja	435
1988-1208, Talk to yogis, Dhyana Madhe Nirvicharita	437
1988-1211, Adi Shakti Puja, Detachment	439
1988-1217, Puja talk, How We Earn Our Punyas	441
1988-1220, Puja	448
1989-0305, Mataji's Updesh	451
1989-1225, Christmas Puja: You Have Christ Before You	454
1989-1226, Public Program Day 1	456

1989-1227, Public Program	460
1989-1230, Puja Talk, In 10 years we can change the whole world (and Talk about the science)	466
1989-1231, Public Program	467
1990-0101, Sahaja Culture	471
1990-0114, Makar Sankranti Puja	481
1990-0223, Mahashivaratri Puja, Atmasakshatkati ki visheshtaye	483
1990-0330, Birthday Puja, Sahaja Yoga me pragati ki Teen Yuktiyaan	487
1990-0409, Adi Shakti Puja	490
1990-0410, Public Program Day 1	493
1990-0617, Shri Mahavira Puja: Hell Exists	495
1990-1203, Puja	496
1990-1209, Public Program, Adhyatma mhanje atmyala prapt karne	499
1990-1211, Sarvajanic Karyakram	505
1990-1212, Puja	513
1990-1216, Public Program, Bhartatil Bhrashtachar	516
1990-1217, Public Program, Bhautik Pragati Adhyatmikte shiway hot nahi	521
1990-1218, Public Program	527
1990-1219, Public Program	533
1990-1220, Press Conference	541
1990-1221, Shri Mahalakshmi Puja	549
1991-1127, Dyan Ki Avashakta, On meditation	550
1991-1215, Shri Ganesha Puja	552
1991-1219, Public Program Day 1	555
1991-1221, Shri Mahalakshmi Puja	560
1991-1224, Shri Ganesha and Christmas Puja	562
1991-1229, Shri Lakshmi Puja	564
1991-1231, Shri Ganesha Puja, Sahaja Yoga Now At the Zenith	566
1992-0203, Shri Saraswati Puja	567
1992-0317, Birthday Puja	570
1992-1230, Shri Mahalakshmi Puja, The Universal Love	572
1993-0127, Public Program	573
1993-0219, Mahashivaratri Puja	574
1993-1205, Shri Ganesha Puja	577
1994-0117, Talk To Yogis	580
1994-0314, Mahashivaratri Puja, Surrender	582
1994-1211, Adi Shakti Puja	586
1994-1231, Shri Ganesha Puja	590
1995-0414, Easter Puja, Crucify Yourself	593
1995-1028, After Concert Talk	597
1995-1029, Diwali Puja, Sahajyog ke Suruvat	599
1996-0114, Makar Sankranti Puja	602
1996-1221, Shri Kartikeya Puja, On Shri Gyaneshwara	603
1997-0316, Mahashivaratri Puja	607
1997-0321, Birthday Puja	610
1997-1102, Diwali Puja, Shri Lakshmi and Money	615
1997-1225, Christmas Puja, You have to be loving, affectionate, kind and disciplined	624
1997-1231, Shakti Puja	627
1998-0320, 75th Birthday Felicitaton Program, Put Attention To Your Spirit	630
1998-1216, Expression of Subtle Elements	638
1998-1231, New Year's eve Puja	641
1999-0214, Mahashivaratri Puja	643
1999-0220, Awakening Of Kundalini Is Not A Ritual	648
1999-0321, Birthday Puja	654
1999-0325, Public Program	655
1999-0331, Shri Hanumana Puja	660
1999-1123, Guru Nanak Birthday	663
1999-1205, Talk, Paane ke baad dena chaahiye swagat samaroh	664
2000-0304, Eve Of Mahashivaratri Puja, Evening Program	665
2000-0305, Mahashivaratri Puja	666
2000-0307, Public Program	668
2000-0321, Birthday Puja	671
2000-0405, Gudi Padwa/Navaratri Puja Talk	672
2000-0407, Shri Bhoomi Devi Puja	673

2000-1225, Christmas Puja	675
2000-1231, New Year Puja, You All Have to Become Masters in Sahaja Yoga	677
2001-0114, Makar Sankranti Puja	679
2001-1231, New Year's Eve Puja	680
2002-0321, Birthday Puja	681
2002-1225, Christmas Puja	684
2002-1231, New Year's Eve Puja	688
2003-0101, Inauguration of Vaitarna Music Academy	689
2003-0316, Mahashivaratri Puja	691
2003-0321, Birthday Puja	693
2003-0327, Inauguration of Vishwa Nirmal	695
2003-0810, Shri Krishna Puja	697
2003-1225, Christmas Puja	701
2004-0215, Mahashivaratri Puja	703
2007-1110, Talk of the Evening Eve of Diwali	704
2008-1029, Diwali Puja, 1st Day, Dhanteras	709

1970-0101, Talk About Nizamuddin (date and location unknown)

[View online.](#)

1970-0101 Talk About Nizamuddin ह्या जमनीवर हजरत नजामुद्दीन गाडले गेले.ते खूप मोठे नबी आणि सुफी होते.आणित्यांच्या सर्व कवतिंमध्ये त्यांनी अश्या सूचक गोष्टी वापरल्या आहेत, आणित्जे लोक त्या कृपमतेचे आहेत ते लोक कधी कुठला धर्म हा वेगळा आहे असा विचार नाही करत. खरतर मोहम्मद साहेब कधी फक्त इस्लाम बद्दल च नाही बोलले,ते सर्व च लोकांबद्दल बोलले जे जे त्यांच्या समोर आले, जसे की, अब्राहम, मोझेस,क्रिस्त ,आणि मी महत्वाचं म्हणजे ते त्यांच्या आई बद्दल कुराण मध्ये बोलले. त्यांनी स्वतःला कधी वेगळं नाही समजून घेतलं.आणिकधी च वेगळे नाही होते, कारण त्यांना माहिती होत की हे सर्व महान लोक ह्या पृथ्वी वर लोकांना मुक्ती देण्यासाठी आले आहे. खूप आधी ,माझ्या लग्नाच्या आधी मी येथे आली होती,मी च ती पहिली होती जेने त्यांच्या वर फुलांची चादर अर्पण केली.आणिमाझे बाबा पण खूप मोठे आत्मासाक्षात्कारी होते.माझ्या बाबानी च मला सांगितलं की, हजारात नजामुद्दीन आणित्यांचे शिष्य खुसरो ,हे खूप महान कवी होते.त्यांच्या हृदि मध्ये खूप सार्या कवति आहेत. ते एक महान कवी म्हणून ओळखले जात होते ,आणित्यांनीच हे प्रतीकात्मक गाणं लिहिलं आहे.जर बघायला गेलो तर ते मुस्लिम.टळिक हे हिंदू . आणिमाझ्या बाबतील ,जेव्हा मला सत्य कळलं मी तर पूर्व सोडून च दलि .आणिहे खूप गहन आणिखूप सुंदर पाने स्पष्टीले आहेत.तरकी ते एका मुस्लिम धर्मा मध्ये जन्मले होते ,पण ते सर्व धर्मा मध्ये खरे पण पाहत होते . आणिहे सुफी सर्वीकडे आहे ,मला तर आचार्य वाटले की ते तुर्की मध्ये पण आहेत.आणखी ते ट्युनिसिरियामध्ये आपण आहेत ,सर्व जगामध्ये सुफी आहेत , ते सर्व सुफी आहेत पण आता ती सर्व छान सहजयोगी सुफी झालेत.(श्री माताजी हसल्या),आणिहाच खरा सहजयोग आहे.जस मी तुम्हाला पाहिलं तसाच हा सर्व मूर्खपणा मी सोडून दिला.सहज आणित्तेच खूप सुंदर पाने ह्या कवति मध्ये सांगितले आहेत.खूप सहजपणे .मी खूप लहान होते तेव्हा हे मी ऐकलं आहे. कधीतरी हजारात नजामुद्दीन चा दर्गा बघायचा आहे. ते खूप महान होते ,ते खूप चॅन नशीब दिलेली वाल्या लोकांसाठी घेऊन आले आहे .ते सोडून आपण ____ आहेव आहेत. आपल्या कडे हे सर्व महान लोक खूप प्रिय आहे. हिखूप मौल्यावान जमीन आहे .जेव्हा मला इथे सार्वजनिक कार्यक्रम घ्यायचं होता, तेव्हा पोलीस लोक आम्हाला नाही म्हणाली.कीम्हणे इथे जवळ च खूप सारे मुसलमान राहतात ,ते तुम्हाला मारून टाकतील. मी म्हटलं कुठल्या प्रकारची लोक आहेत ती? आणित्ते स्वतःला नजामुद्दीन चे शिष्य म्हणून घेतात.मग मी बोलले , ते माझे लोक आहेत , काळजी करू नका , ते मला काहीच नाही करणार ,मला माहिती आहे. तर हा आत्म्याचा प्रकाश त्याच लोकांना जाणवतो ते न साक्षात्कारी आहेत.ज्या लोकांना साक्षात्कार नाही ते लोक सर्वीकडे विभाजनाने बघतात .मी नेहमी एक छान उदाहरण देते मराठी कवी च.ते एक संत होते , आणित्ते एका दुसऱ्या संत कडे जातात आणिविघतात की हा दुसरा संत जो कीकुंभार आहे , तो मातीची मशागत करत आहे . मग हा संत त्या कुंभार संतांकडे बघून म्हणतो , "नरिगुणाच्या भेटी आलो समुणाशी " .याचा अर्थ असा की,मी नरिकाऱ्याचा भेटीला आलो पण इथे नरिकाऱ साक्षात साकार रूपामध्ये आहेत , ते कतिम्ही आहेत." फक्त एक संतच दुसऱ्या संताची प्रशंसा करू शकतो . तर आपल्याकडे नजामुद्दीन साहेब होऊन गेले , मडीन साहेब होऊन गेले , आणिआपल्याकडे खूप सारे सुफी होऊन गेले इंडिया मध्ये ,आणित्ते सर्व पूजनीय आणिआदरणीय होते सर्व समाज मध्ये. तसेच शरिडी चे साईनाथ हे पण एक नाथ होते ,ते खूप मोठे नागपंथी म्हणून ओळखले जायचे .ते सर्व साक्षात्कारी लोक होते. त्यांनी कधीच धर्माचा बाजार नाही मंडल , हा धर्म तो धर्म ,कधीच असं नाही केलं , त्यांच्यासाठी फक्त देवासोबत एकाकरिता हिमहत्वाची होती.आणित्ते दोन लोक अमीर खुसरो आणि____ , मी जेव्हा लहान होती तेव्हा मला खूप आश्चर्य वाटायचे कीलोक कधीच ह्या असल्या लोकांना समजू नाही शकत .मी आशा करते कीतुम्ही सर्व त्यांच्या कवति वाचाल आणित्यांच्या मधला जो सूचक भाव आहे तो समजून घ्याल. देवाची तुमच्या वर कृपा असावी .

View [online](#).

1972-0409 Public Program Note: 1) Please note that the brackets present in this transcript represents: a) [...] = Unclear text/Missing audio b) [अबकड/अबकड] = Best guesses text1/text2 (text not confirmed) c) (abcd/अबकड) = Additional explanatory text

खरोखर म्हणजे राजकुंवर राऊळ सारखी बाई या धुळ्यात आहे, हे या धुळ्याचे मोठे भाग्य आहे. तिच्या प्रेमाच्या आकर्षणाने मी इथे आले. मी तिला म्हणत होतं एकदा धुळ्यात अवश्य येईन. आणि ठाकिणी कृती भक्तभाव आणि कृती प्रेम आहे, त्याची सुद्धा मला आतून जाणीव होत आहे. धर्माबद्दल आपल्या देशामध्ये, आदिकालापासून सगळ्यांनी पुष्कळ लढून ठेवलेलं आहे आणि चर्चा पुष्कळ झाल्या. मंदिरात सुद्धा आता घंटी वगैरे वाजत आहेत, चर्चमध्ये सुद्धा लोक जातात, मसजिदत जातात, धर्माच्या नावावर आपल्या देशामध्ये पुष्कळ कार्य झालेलं आहे. पण जे वास्तविक कार्य आहे, ते कुठही झालेलं दिसत नाही. देवळात जातो आणि सगळं काही व्यवस्थित करतो, पूजा-पाठ सगळं व्यवस्थित करतो, घरी येतो, पण तरी सुद्धा असं वाटत नाही, की काही आणि मळिलं आहे. आतली जी शांतता आहे, आतलं जे प्रेम आहे, आतला जो आनंद आहे, तो कधी सुद्धा मळित नाही. कृतीही केलं, तरी सुद्धा असं वाटत नाही, की आणि देवाच्या जवळ गेलो आहोत. कवि आपल्याला ही माऊली मळिली आहे, की जेव्हा मांडीवर आणि डोकं ठेवून आरामाने म्हणू शकतो, की आता आम्हाला काही करायचं नाही. माझं असं म्हणणं नाही, की देवळात माणसाने जाऊ नये. जावं, अवश्य जावं. [...] मधाची ओळख पटवण्यासाठी पहिल्यांदा फुलाच्या गोष्टी करू, तर बरं होईल. म्हणून त्यांनी साकार देव काढले ते [सांगण्यासाठीच/चांगल्यासाठीच], म्हणजे फुलांची नावे सांगितली. वणिग पासून ते शिवापर्यंत, तसचं मुसलमानांमध्ये अली पासून वलीपर्यंत, ख्रिश्चन लोकांमध्ये ख्रिस्तापासून त्याच्या आईपर्यंत, सगळ्यांची वंशावळ झाली. नावं सर्व कळली. फुलांची नावं कळून सुद्धा, मधाचा पत्ता लागला नाही! आणि साकार पूजा करतो, वणिगचं नाव घेतो. बघा, त्याच्यासुद्धा वर्णना मध्ये त्यांनी सांगितलेले आहे - आणि वणिगचा श्लोक ऐकला असेल - की "शान्ताकारं भुजगशयनं पद्मनाभं सुरेशम्। वशिष्ठाधारं गगनसदृशं मेघवरणं शुभाङ्गम्। लक्ष्मीकान्तं कमलनयनं....।" आता इथपर्यंतचं वर्णन झालं. पण त्याची मख्खी कोठे आहे? "योगरिभध्यानगम्यम्।" योग्यानी ज्याला ध्यानामध्ये जाणलेलं आहे, त्याचं हे वर्णन आहे. मी जाणलेलं नाही. प्रत्येक देवाच्याबद्दल सुद्धा "ध्यानावस्थति तद्गतेन मनसा पश्यन्तथि योगिनि।" "ध्यानात जाऊन जो ते बघतो, त्या देवाचं मी वर्णन करतो," असं प्रत्येक ठाकिणी आपल्याला इशारा केलेला आहे. पण होतं काय आणि इशारावर थांबतो. आता आपल्याला, दुसऱ्या तरहेचे धर्म जे सुरु झाले, म्हणजे ख्रिश्चन धर्म म्हणा कवि मुसलमान धर्म म्हणा. याच्यात त्यांनी सांगितलं, की बघा, फुलांच्या गोष्टी केल्या म्हणजे मध मळित नाही, तेव्हा आणि मधाच्या गोष्टी करूया. त्यांनी सांगितलं की परमात्मा जो आहे, नरिंकार आहे, साकार नाही आहे, नरिंकारात तुम्ही जा. पण जा कसे? त्याही गोष्टीच झाल्या. अहो, मधाच्या गोष्टी करा, नाही तर फुलांच्या करा, गोष्टी म्हणजे गोष्टीच आहेत. गोष्टींनी परमात्म्याला जाणता येत नाही. त्यामुळे झालं काय आहे की, गाडीच्या मागे घोडं बांधलेलं आहे आणि गाडी हाकत बसलोय आणि म्हणायचं, "गाडी का नाही चालत, धर्माची?" धर्म आपल्या आतमध्ये आहे, सगळ्यांनी हे सांगितलेलं आहे. आपल्या आतमध्ये परमात्मा आहे, हे सुद्धा सगळ्यांनी सांगितलेलं आहे. पण होतं काय, कृतीही सांगितलं असलं तरी ते सांगितलेलं असल्यामुळे ते सांगण्यावरच राहून जातं. परवा एका शिखांच्या ह्याच्यामध्ये (गुरुद्वारात) मी गेले होते. तर तिथे त्यांनी गाणं सुरु केलं, "काहे रे बन खोजन जायी। सदा नविसी सदा आलेपा तोहे संग समायी। पुष्पमध्ये जो बांस बसत है, मुकुरामां हजिब छायी। तैसेही हरबसे नरितर घटहि खोजो भाई।" आता गात बसलेत "घटही खोजो, घटही खोजो।" "अहो," म्हणतं, "गाता काय?" तुम्हाला जर औषध घ्यायचं असलं आणि डॉक्टरांनी (Doctor), वैद्यांनी औषध दिलं, "की बघा, तुम्ही थोडंसं सुठ-साखर घ्या, म्हणजे बरं वाटेल." तर घरी येऊन तुम्ही सारखं, "मी सुठ-साखर घेतो, मी सुठ-साखर घेतो," त्यांनी काय औषध होणार आहे का? असं आपलं चालेलं आहे. की जे करायचं आहे ते आणि करत नाही, त्याबद्दल बोलतो. म्हणूनच, माझं म्हणणं आहे, की आपल्याला ध्यानात जायला पाहजि. पण कसं जायचं? हे मात्र कोणी सांगत नाही. असे पुष्कळ बोलणारे आपल्याला भेटतील, की आणि प्रेम केलं पाहजि, सर्व जगावर प्रेम केलं पाहजि. अहो, प्रेम करायला शकित्या येतं का? तुम्ही काय इलेक्ट्रिसिटीचं (electricity) प्रेम करू शकतात? प्रेम हे नसिरगत: आतमध्ये आहे आणि ते एकदम आपल्याला असं जाणवतं. आपल्याला आपल्या मुलांबद्दल प्रेम वाटतं, आपल्या वडिलांच्याबद्दल वाटतं, आईबद्दल वाटतं, पत्नीबद्दल वाटतं, पुरुषाबद्दल वाटतं, हे सगळं जे काही प्रेम आहे ते अकस्मात वाटतं. कुणाला शकितून प्रेम येत नाही. तेव्हा धर्मसुद्धा शकितून येत नाही. तो उपजतच आपल्यामध्ये आहे, त्याला जाणावं लागतं. आता कसं जाणायचं? हा सगळ्यांच्यापुढे, कसं जाणायचं? कसं त्या परमात्म्याला जाणून घ्यायचं? हे सांगा. आत्मसाक्षात्कार कसा करून घ्यायचा? पुष्कळसे लोक असं सांगतात, "हो, होऊ शकतो. असं करा, तुम्ही डोक्याच्या ह्याच्यावरती उभे रहा, रोज पंचवीस मिनिट उभे राहून देवाचं नाव घ्या [म्हणे]." काही होणार नाही! छोटी गोष्ट आहे. "तुम्ही भगवी वस्त्रे घालून नाचा, उड्या मारा, त्याने देव मळिल!" इतकं सोपं असतं, तर काय दोन रुपयाला साडी रंगवायची आणि नाचत सुटायचं, झालं, देव मळिला! तसिरं कोणी सांगतील, "तसं होणार नाही. तुम्ही देवळात जा, नाव घेत बसा." अहो, नावाचं असं आहे, तुलसीदाससारखा मनुष्य - एवढं मोठं रामायण लढून ठेवलं - नाव घेत असे. स्वतः रघुवीर त्याच्याकडे तीनदा आले आणि त्याला त्यांनी टळी लावला, चंदनाचा, आणि ओळखलं नाही. आपले "हरे रामावाले, हरे कृष्णावाले," मुंबईला माझ्याकडे आले. मला म्हणाले, "माताजी, तुम्ही नाव घेत नाही, देवाचं!" "अरे," म्हणतं, "नाव घेण्यासारखं तुम्हाला तरी काय कळलेलं आहे का? कुणाचं नाव घेता! उड्या तुम्ही माझ्या दारात येऊन 'माताजी, माताजी,' म्हणाल, आणि मला रस्त्यात परवा भेटलात, तर ओळखाल का मला? तुम्हाला पटणार आहे का माझी ओळख?" मी म्हणते, आतमध्ये या, आधी त्याला जाणा, एकदा सुद्धा नाव घेणं कठीण जाणार [नाही/आहे]. मग म्हणायला लागले, "आम्ही सगळ्यांनी संन्यास घेतला, एवढा आम्ही त्याग केला आहे. हे करून, ते करून आम्ही जंगलात गेलो. अमुक करतोय, तमुक करतोय आणि तुम्ही आपलं घरात बसून, तुम्हाला मुलं-बाळं, नातं-बंती आणि तुम्ही कसं काय हे करता? तुम्ही काही सोडलं नाही?" मी म्हणतं, "हे बघा, मी तुम्हाला एवढं सांगते, तुम्हाला चॅलेंज (challenge) आहे म्हणतं, माझ्या घरातलं कोणतंही सामान, कोणतीही वस्तू, त्या परमात्म्याच्या पायाच्या धुळी बरोबर काय त्याच्या धुळीच्या कणाबरोबर जरी असली, तरी उचलून न्या तुम्ही. मी तयार आहे." इकडे तिकडे बघतात. म्हणतं, "काहीही, तुम्हाला जे वाटलं ते उचलून न्या." म्हणे, "त्याच्याबरोबरीचं काही नाही." म्हणतं, "मग त्याच्या बरोबरीचं काही नाही तर मग सोडलं काय तुम्ही आणि धरलं काय तुम्ही!" "अहो, आम्ही धरलंच नाही, तर सोडणार तरी काय?" आता उड्या हा समुद्र समोर आहे. आम्ही जर मनानेच ठरवलं की हा आमच्या नावावर आहे, आम्ही धरलाय, म्हणजे आमचा

मूर्खपणा आहे की नाही! आणि मग म्हणायचं आम्ही हा धरलाय आणि आता आम्ही सोडलाय. आम्ही धरलंच नाही, आणि धरतं कोण, मेलो म्हणजे कल्ल्यासहति इथे सगळं राहून जातं. हे लक्षात नाही तुमच्या. धरतंय कोण आणि सोडतंय कोण? अशा मूर्खपणाने जर देव मळिणार असता, तर मग देवसुद्धा मूर्खच आहे म्हणायचा! अहो, तो सर्वशक्तमान! कति शक्ती आहे त्याची! अत्यंत प्रचंड शक्ती असलेला जर लोहचुंबक एखाद्या ठिकाणी असला आणि त्या ठिकाणी आपण जाऊन लहान शक्तीचा लोहचुंबक घेऊन त्याच्यासमोर नाचलो नाही तर उड्या मारल्या, नाही तर डोक्यावर उभे राहिलो, हे करून जर तो आपल्याकडे येत असला, तर तुम्ही करा, पण ते शक्य आहे का? फक्त आपल्याजवळची जी थोडीशी शक्ती आहे ना, ती नुसती अशी सोडली की पटकन तो ओढून घेतो. बसलाच आहे ओढायला तथि. त्याची एवढी शक्ती एवढ्यासाठीच आहे की आपल्याला आपल्यात ओढून घ्यायचं. पण त्याची अशी इच्छा आहे की, तुमच्या इच्छेमध्ये हे झालं पाहजि. तुमची इच्छा असायला पाहजि. जोपर्यंत तुमची इच्छा नाही, तोपर्यंत तो तुमच्यावर जबरदस्ती करणार नाही. म्हणजे माणसाला त्याने त्याच्या गौरवात उभं केलेलं आहे. त्याची संबंध इज्जत आहे. त्याची सर्व स्वतंत्रता आहे. आजकाल मुंबईला पुष्कळ हिप्नॉसिस(hipnosis) वगैरे लोक करतात, म्हणजे ते मोहनी वदिया करतात. आणि लोकांना वेड्यासारखं त्यांच्यावरती मोहनी मंत्र घालून नाचवणं, कुदणं, काय, काय... प्रकार! हजारो रुपये लोक खात बसलेत. आणि आम्हाला ते आवडतं, लोकांना! लोकांना, स्वतंत्रपणा नको, स्वतःचा गौरव नको आणि स्वतः म्हणजे काय आहात तुम्ही! केवढं मोठं आहे त्याच्यात! आता प्रधान साहेबांनी सांगतिलं एका भिकारणीबद्दल. कधी कधी लोक भिकारणी होतात, ते जाणूनबुजून होतात, हे आपल्याला माहिती नाही. समजा एखाद्या जन्मात एखादी मोठी महाराणी असली, पण तिला नवर्यापासून, त्या राजापासून फार त्रास असेल, घराद्वारात फार त्रास, त्या राणीपणाचा बोजा तिला फार झाला असेल. तर ती म्हणू शकते की, "प्रभू, मला पुढल्या जन्मी भिकारिणी कर, पण मला राणी करू नकोस!" पुढला जन्म तिला भिकारिणीचा होणार, पण आतून ती राणी आहे, तिची तब्येत राणीची रहाणार. तुम्ही पुष्कळसे श्रीमंत लोक पाहिले असतील इतके गरीब असतात, [इतके/नुसते] भिकारी. आणि काही काही गरीब कति श्रीमंत असतात आतून! तेव्हा परमात्म्याला जाणण्यासाठी त्याची स्वतःची धडपड चालली आहे, तो स्वतः तुमच्यासाठी सर्व व्यवस्था करतो आहे. तुम्हाला परत-परत जन्माला घालून, तुमच्या आवडीनविडी कमी करत... करत... करत..., शेवटी तो त्या ठिकाणी आणून पोहोचवतो, तथि तुम्हाला धर्म दसून येतो. म्हणजे असा एखादा मनुष्य अगदी कर्मनष्ट ब्राह्मण आहे [म्हणे], "आणि आता मी सगळ्या मुसलमानांना आणि सगळ्या मूलेच्छांना अगदी माझ्या मनात द्वेष आहे", असा वचिार करून जर आज एक ब्राह्मण उभा राहिला, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की पुढल्या जन्मी तो जाऊन पक्का "मुसलमान" झाला पाहजि! मी सांगते तुम्हाला. कर्मनष्टपणा करणारे लोक इथे..., आम्ही आता तेहरानला गेले होते. तेहरानमध्ये ध्यानामध्ये लोकांना बसवलं, तर मुसलमान लोक तथि घंटी वाजवताहेत आणि आरत्या उतरवताहेत. इकडे आपल्या मुंबईला आम्ही ब्राह्मणांना बघते, ते तकिडे नमाज पढतात. काय वेडेपणा! एका अतशियेला जातात आणि मग दुसऱ्या अतशियेला [जाता]. याला शिवायचं नाही, त्याला शिवायचं नाही, पुढल्या जन्मी तुम्ही "हरजिनच" जन्माला येणार! तुमचा अधिकार आहे का तुमच्या जन्मावर? पण तुम्ही जर कोणाशी द्वेष केला, उद्या तुमच्याशी जग द्वेष करेल. जे मी बोलते तेच माझ्याकडे परत येणार आहे. जो मनुष्य या अतशियेच्यापासून बाहेर नघिलेला आहे, त्याच्यासाठी माझा "सहजयोग" फारच सहज आहे. [...] म्हणजे "सहजयोग". तुम्हाला जर मी सांगतिलं, या बीजातून अंकुर काढून दाखवा, कोणी काढून दाखवू शकतं का आपल्याला? एकसुद्धा बीजातून आपण अंकुर काढू शकत नाही आणि काय माणसाला दमिख आहे स्वतःचा! अहो, एक घर बांधलं, काय आहे? मेलेल्या वट्टी आणि मेलेलं घर! जिवंतपणा आहे का त्याच्यात? एक तरी जिवंत काम आपण करू शकतो का जगामध्ये? काय माणसाला दमिख चढलेला आहे स्वतःचा! स्वतःला काय समजतोय तो! काहीही आपण करत नाही. सांगायचं म्हणजे जे काही आपण करतोय, ते नुसतं आपल्याला असं वाटतं, की आपण करत आहोत. खरं म्हणजे, आपण काहीही करत नाही, सगळं करतो "तो". हे [तथिपर्यंत] आपल्याला जाणवणार नाही तोपर्यंत ते आपलं एक [सत्य/पक्कं] होणार नाही, जोपर्यंत आपण त्याला शक्तीचा काही तरी अनुभव मळिला [नाही]. आंधळ्यासारखा माझ्या गोष्टीवर कोणीही वशिवास कृपा करून करू नये. अंधवशिवासाने परमात्मा मळिणं अशक्य आहे. जसं समजा, या खोलीमध्ये, आपण बाहेरून आलात, अंधार आहे. आता मी या खोलीची मालकीण आहे. मला या सगळ्या खोलीच्या खडक्या, दारं सगळी व्यवस्था माहिती आहे. आपण आल्याबरोबर मी म्हणून, "बघा, इथे बसा, इथे, आपल्यासाठी सतरंजी अंथरली आहे. इकडे दवा आहे. तकिडे लाईटचा(light) तो स्वचि(switch) आहे." आपण तो हळूहळू बघाल, आपल्याला समजेल, ते आहे तर वशिवास ठेवायचा, नाही तर मुळीच ठेवायचा नाही. म्हणून कधी कधी अस्तिकापेक्षा तो नास्तिक बरा! म्हणजे आस्तिकी वाईट असतात अशातली गोष्ट नाही. माझं म्हणणे असं की एखाद्या गोष्टीला चकितून बसलेला मनुष्य मुश्किलीने त्या समुद्रात उतरू शकतो. जर तुम्हाला समुद्रात उतरायचं आहे, तर जे काही तटावर आहे ते सोडायलाच पाहजि. तुम्हाला या हॉलमध्ये(hall) यायला ज्या शडिया आहेत त्या सर्व सोडाव्याच लागतील. म्हणजे शडिया वाईट आहेत असा त्याचा अर्थ आहे का? शडिया सोडल्याशिवाय तुम्ही आतमध्ये कसे येणार? मग दुसरा प्रश्न असा येतो, "की माताजी, असं कसं शक्य आहे? पूर्वी नुसते एका-दोन लोकांना आत्मसाक्षात्कार व्हायचा. आणि आता तुम्ही म्हणता हजारोना होतो, हे कसं शक्य आहे?" का शक्य नाही? अहो, पूर्वी एखाद्या जर झाडांला एक-दोन फुलं येत होती, [आता ती] हजारो झाडांला फुले येऊन बहरली आहेत, तर हजारो फळे होणार नाहीत का? असं जीवनात तुम्ही पहिलं नाही का? काही तरी जीवनामध्ये वाढ झालेली असेल. आणि कलियुगामध्येच हे होणार आहे, नाही तर सत्ययुग येणार कसं? कलियुगाला बदलण्यासाठी, सत्ययुगाला आणण्यासाठी, असं काही तरी वशिष, सर्व जगतात [...]मध्ये, अ मास(a mass) हे कार्य झालं पाहजि, नाही झालं तर सत्ययुग येणे शक्यच नाही. उलट तथि [...] [...] [...] आता अगदी अशा ठिकाणी जाऊन मनुष्य उभा आहे, की जथि एकतर तो चांगल्याच्या याच्यामध्ये येऊ दे, तळ्यात कवि वाईटाच्या, इवहील ऍण्ड गुड(evil & good). जर माणसांनी ह्यावेळेला हा नशिचय केला नाही, की सत्ययुगच आम्हाला आणायचं आहे, तर संबंध संसाराचा संहार होणार आहे याबद्दल मला शंका नाही! पण डोक्यामध्ये आपल्या अजून जे पूर्वीचे बसलेलं आहे, ते थोडं रकामं करायला पाहजि. कारण असं आहे, पुष्कळांचे वाचन पुष्कळ झालं, "आम्ही पुष्कळ गुरु पाहिले, साधू आले होते, ते अमूक आले होते." अहो, आले असतील! त्यांनी तुम्हाला काही दिलं आहे का? तुम्हाला आनंद दिला आहे का? तुम्हाला शांती दिली आहे का? तुम्हाला प्रेम सांगतिलं आहे का, काय आहे? हातातून वाहलं पाहजि प्रेम, खट...खट...खट...खट, हातातून असं जातं. आमची हे शिष्य आहेत ना इकडे बसलेले [...] [...] [...] तर मी म्हणे लोकांना बरे वगैरे करीत नसते, कारण जरा वेळ कमी असतो, माझी इच्छा आहे की मी डॉक्टर्स(Doctors) तयार करेन. आणि सगळे हे लोक नुसते हातांनी, असं हातांनी, ते देऊ [...] [...] [...] [...] [...] दृष्टी चकितिसक नसावी, उघडी असावी, [...] काय होतं काय नाही? जे सहज ते सहजयोग मळिला. पण चकितिसक दृष्टीचा मनुष्य फालतू काही तरी गोष्टींना चकितून बसला, म्हणे त्याला समुद्रात ढकलायचं तरी कसं? ज्याला समुद्रात जायचं आहे, त्याने तट सोडलाच पाहजि. आतापर्यंत तटावर भटकलात ही गोष्ट खरी, नाही तर कोणावर तरी आनंद दसिला असता, कोणावर तरी ते प्रेम वाहवलं असतं, कुठे तरी त्या शांतीचा उद्गम झाला असता, पण कुठेही मला दसिला नाही. मी इतके साधू, संन्यासी आणि

एवढे सगळे पाहिले, एकाही माणसामध्ये ही गोष्ट दसिलेली नाही, जी गोष्ट आमच्या या शप्षियात आलेली [असल/दसिल] आणति तुमच्यातही येईल. परवा वसईला मी गेले होते, शंभर माणसं पार झाली! तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. आणडितकी आश्चर्यजनक घटना आहे! इतकं अद्भूत आहे! की लोकांना असं वाटतं, असं शक्य कसं आहे? पण आहे. सांगायचं म्हणजे लहानपणापासून माझा जन्मच अशा स्थितीत झाला होता, की माझ्याजवळ ही चेतना होती आणि जन्मजन्मांतरी चेतना माझ्या जवळ राहिली. पण या जन्मामध्ये, इथे, माझ्या हे लक्षात आलं, की या जन्मामध्ये जोपर्यंत मी, हे देणार नाही लोकांना, जी कायम [माझ्याबरोबर] नेहमी जन्माला येते आणि नुसती भाषणे देऊन चालणार नाही. लोकांना नुसतं सांगून की, "तुम्ही प्रेम करा, तुम्ही चांगले लोक बना!" त्याने काही काम बनणार नाही, असे सांगणारे पुष्कळ होऊन गेले. पुस्तकं लहिणारे पुष्कळ होऊन गेले. पण [...] काय झालं? हे करा, ते करा, ते करा! तर अशी व्यवस्था झाली पाहजि की, जथि मी ह्यांना, कुठे तरी, कसं तरी [कमीत कमी] पाचव्या माळ्यावर जर आणून मी सोडलं, तर ह्यांना वाटेल, की खरंच माताजींनी काही तरी आम्हाला शकिलं आहे आणि याच्या पलीकडे सुद्धा, जे दसितंय, त्याच्या पलीकडे आहे. जेव्हा ते दसि लागेल, याच्या पलीकडचं दसि लागेल, तेव्हाच तर त्यांना वाटेल की आहे, नाही तर देवाच्या गोष्टी म्हणजे तोथांड! आता आपल्यामध्ये बघा, तरुण लोक कति कमी, फार कमी आहेत तरुण. आता तरुणांच्या ह्याच्यामध्ये, बडोद्याला मी गेले होते. युनिव्हर्सिटीमध्ये (University) माझं भाषण ठेवलं. तर [...] आमच्या सगळ्या लोकांनी (सांगतिलं), "आम्ही जाऊ देणार नाही म्हटलं, (श्रीमाताजी)." "तर का बुवा, का? हा प्रकार आहे तरी काय?" उठलं-सुठलं हेच धंदे, कोणाची प्रेतयात्रा काढ, नाही तर कोणाला कंडेम (condem) कर, नाही तर मारून काढ, [...] काढ! ही आपल्या मुलांची आज स्थिती, का? त्याला कारण आपण. [आम्ही] ज्या धर्माच्या नावावर एवढे पैसे खर्च केले, एवढी धावपळ केली, त्यांना माहिती आहे की हे महामूर्ख त्यांनी [काय मळिलं?] मग आम्ही तरी कशाला ह्या महामूर्खपणात पडायचं? काही तरी आपण दुसरं कार्य [काढायचं/करायचं], म्हणून त्यांनी दुसरं आपलं मारपटीचे [कार्य] केलेलं आहे. अशा रीतने आपल्या [इकडच्या] मुलांची ही स्थिती आहे. पण अमेरिकेतल्या तरुण मुलांची ही स्थिती नाही. अमेरिकेतील तरुण मुलांना ही समजली गोष्ट, की त्यांना [...] [...] [...] [...] केलं धर्म वगैरे... त्यांना कांही मळिलेलं नाही, नाहीतर एवढे संतापतात कशाला? त्यांच्यात कति दोष आहेत? [...] [...] [...] [...] आणधर्म धर्म काय? म्हणून त्यांनी सांगतिलं की (हे सगळं) सोडा, आम्हाला घर नको, दार नको, आई नको, वडील नको, आम्ही आपलं सगळेजण मळिन-मळिन घोळक्या-घोळक्याने राहू आणि वाटेल तसं जीवन [काढू]. आम्हाला पैसा नको, काही नको, सगळं सोडा, ह्यांनी सगळे धंदे होतात, पैशांनी! म्हणून [...], सोडून नघाले. पण [कोणाचा] फायदा होणार आहे त्यांनी? काय समजा आम्हाला वाटलं आम्ही [...] [...], आम्ही हे तरी धरू, नाही तर ते तरी धरू. आम्ही जमनीवर उभे आहोत. त्यावेळी, [मनुष्याने] काहीही सोडायचं नाही. कुठेही उभा आहे तरी तो मजेत उभा असतो. आपल्या आतमध्ये परमात्म्याने याची संबंध व्यवस्था आदकालापासून सुंदर करून ठेवलेली आहे, अतिसुंदर करून ठेवलेली आहे. [पडा] त्यात. आपली साक्षात आई, आपल्या पोटात आहे. आपल्याला जन्म देण्यासाठी ती तथि सारखी बसलेली आहे. आणि ति तुम्हाला पुनर्जन्म देऊन, त्या राज्यात घालणार आहे, जथि तुम्ही दुसरे होणार. ती [साक्षात] तुमच्यात बसलेली आहे. पण लोकांना त्याची एक [...] [...] [...] आपली दृष्टी कुठे आहे? पैसे कति मळितात आजकाल! नाही, तर मग, इलेक्शनला (election) उभं राहावं, नाही तर मग, कुठे तरी सेवा-बवि करा लोकांची! याच्या पलीकडे आपण जाऊ शकत नाही. पण जाऊ तसंही शकत नाही, प्रयत्न करून सुद्धा आपण धर्मात [उतरू शकत नाही]. आजकाल लोक, घोड्यावर बसल्यासारखं, वेळ वाचवायची, वेळ वाचवायची..., कशासाठी वेळ वाचवताय? अहो, तकिडं [समाधान कोठे आहे] तो बघायाचा आहे आम्हाला. खरोखर ही जी वृत्ती देवाने दिलेली आहे, घड्याळसुद्धा देवाने दिलेलं म्हटलं पाहजि. सगळं जे काही बाहेर आहे ते आतूनच आलेलं आहे. आणि त्यांनी घड्याळ एवढ्यासाठीच दिलेले आहे की, तुम्ही वेळ वाचवा, कशासाठी? आपल्या आतमध्ये जाणा! जरासा वेळ रकिमा झाल्याबरोबर मनुष्य धाबरा होतो. पळतो तो कुठे तरी सिनेमा (cinema) वगैरे..., त्याला वेळ एकटा बसून तो आपला घालवू शकत नाही. पाच मनिटि त्याला म्हटलं तू एकटा बस, तो स्वतःला भेटू शकत नाही, पळतो तथि! कारण, आपण स्वतः अत्यंत घाणेरडे आहोत, अशी त्याला कल्पना आहे. खरं म्हणजे इतकं आपण सुंदर आहोत स्वतः! मला जर आपण सांगतिलं, 'की तुम्ही तीन महिने इथेच खोलीत बसून राहा,' आनंदात मी बसेन! मला कधीही त्याचा त्रास होणार नाही. मी सुंदर आहे म्हणून नाही, पण तुम्ही जे सुंदर आहात, ते सुद्धा मी तथि बसून बघू शकते. आणि कति सौंदर्य आहे त्याची तुम्हाला कल्पनाच नाही! आता, आजच्या सहजयोगाला, तुम्ही असं समजायचं साध्या भाषेत. म्हणजे असं आहे, कुंडलनि शास्त्रावर पुष्कळ पुस्तके लहिली गेली आहेत. पैकी, पुष्कळांचं असं म्हणणं आहे की कुंडलनि बघिडते, कुंडलनि कोणी उठवली की तनि काय तरी होतं! त्यानं हे येतं, ते होतं! पुष्कळ तऱ्हेतऱ्हेच्या गोष्टी सांगतात. खरं म्हणजे काय आहे, की जे लोक कुंडलनि उठवतात, ते त्याला असं समजतात की काही तरी यांत्रिकि वस्तू आहे, मेकॅनिकल (mechanical) गोष्ट आहे. आणि नाही तर, त्याच्यावर सेक्ससारखा (sex) घाणेरडा आरोप करतात. ही तुमची "आई" आहे. आई, सगळे तुमचे खून माफ करू शकते. तुम्ही जर तला मारून टाकलं तरी ती ब्र म्हणणार नाही; पण तुम्ही जर तच्यावर सेक्सचा (sex) आरोप केला, तर ती चडिणार नाही तुमच्यावर? जतिके असं बोलतात, की कुंडलनि चडिते, ते सगळेच असल्या प्रकारचे आरोप त्या कुंडलनिवर करतात, म्हणून! खरोखर म्हणजे जर अशी कोणी व्यक्ती असली, ज्याच्यामध्ये परमात्म्याचे प्रेम वहात असलं, तर सहजच त्याला असं, जरासं आपण जसं पाणी देतोना, झाडाला, तसं पाणी दिल्याबरोबर एखाद्या फुलाचं कसं सहज फळ होतं, तसं तुमचं सुद्धा फळ होऊ शकतं. पण पाणी द्यावं लागतं, जर तुम्ही त्याच्यावर रॉकेल (kerosine) ओतलं तर! पाणी हे जीवन आहे. रॉकेल हे मेलेलं आहे. मेलेल्या गोष्टींनी कुंडलनि जागृत होऊ शकत नाही. "कुंडलनि" म्हणजे साध्या शब्दात सांगायचे म्हणजे, आता हा माईक (mike) आहे नं माझा, ज्याच्यावर मी बोलतेय, त्याला आधी आम्ही तयार केलं व्यवस्थित. माणसालाही असं देवांनी व्यवस्थित सगळं तयार केलेलं आहे, प्रत्येकाला. मग तो शक्ति असो, अशक्ति असो, हनुमानचा असो, की इंग्लंडचा (England) असो, की अमेरिकाचा असो त्याचा काही फरक नाही. अशी जशी ही एक सुंदर पैकी मशीन (machine) तयार केली आहे, तसा मनुष्य, परमात्म्याने तयार करून त्याच्यामध्ये हे एक कनेक्शन (connection) आहे नां, ते लावून ठेवलं आहे. आता, हे जे कनेक्शन (connection) आहे ते परत त्या परमात्म्याला लावायचं, एवढं कार्य म्हणजे 'सहजयोग'. अगदी साधी गोष्ट समजावून सांगायची म्हणजे अशी. आता त्याचं पुष्कळ शास्त्र आहे म्हणा. मी पुस्तकं पण लहिली आहे त्याच्यात, जर कोणाला इच्छा असली तर त्याने ते वाचावं. पण मी पुस्तक सुद्धा लहिताणा आजपर्यंत का, का-कू करत होते? की पुस्तक लहिलं, की बसले (हातात) बायबल घेऊन, या याच्यामध्ये हे लहिलेलं आहे, या याच्यामध्ये हा मंत्र आहे, मंत्र पाठ करत बसले परत! म्हणून पुस्तक लहियची सुद्धा मला थोडीशी चोरी वाटते. भाषणाच तसचं आहे. भाषणामध्ये सुद्धा असे पुष्कळ लोक असतात, की त्यातलं तेवढंच धरून घेतात, की ज्याने आपला अटकाव बाहेर राहिल. मी म्हणते की, माझं भाषण सुद्धा वसिरा, सगळं काही वसिरा - जसं संबंध तुम्ही जी पायरी चढून आलात, [वसिरलात] आणि आतमध्ये आलात - तसं सगळं वसिरायचं. मंत्र म्हणायचा नाही, गुरु म्हणायचा नाही, जप करायचा नाही, जाप करायचा नाही, सगळे वचिर आहेत. दोन वचिरांमध्ये एक लहानशी जागा असते, तथिूनच मला तुमचं हे जे लक्ष माझ्याकडे आहे, ते आतमध्ये घेऊन जायचं आहे. तेव्हा कोणताही वचिर - मग तो गुरु

असेना का कवि धर्म असेना का कवि देवाचे नाव असेना का - संबंध तुमच्यासाठी तो वचिरच आहे. आणि तो एकदा झाल्यावर मग गुरूला अर्थ येतो, मग रामाच्या मूर्तीला अर्थ येतो, प्रत्येक गोष्टीला अर्थ येतो. आता मी ह्याच्यावर बसलेली आहे, ह्या शॉलमध्ये सुद्धा माझे व्हायब्रेशन्स(Vibrations) आहेत. माझ्या पायाचे फोटो नुसते घेऊन सुद्धा या लोकांनी पुष्कळ रोगी बरे केले. म्हणजे अर्थ येतो त्यात. पाणी जर माझ्या पायांचे धुऊन नेले, त्यांनी पुष्कळ रोगी बरे झाले. खरी गोष्ट आहे! मला काही आश्चर्य वाटत नाही, तुम्हाला वाटत असेल. कारण, ही जी परमात्म्याची शक्ती आहे तनि सर्व सृष्टीची जर रचना केली आहे, तर या लहान-लहानशा गोष्टी करण्यामध्ये काय वैशिष्ट्य आहे! सगळे रोग जाऊ शकतात. पण पहिल्यांदा आपल्या आतली शक्ती प्रत्येकाने मळिली पाहजि. आणि संपूर्ण स्वतंत्रतेत मळिली पाहजि. गुरु तरी आजकाल काय आहे? पायलीचे पन्नास म्हणतात तसे नधिले आहेत. उठल्यासुटल्या प्रत्येक गावोगावी गुरु नधिलेले आहेत. अमेरिकेला यांचे पेव फुटलेले आहे. तथि जाऊन हे करतात काय? मोहनी वडियेने तुमच्यावर अस्त्र घालून - ही एक आहे पद्धत - अस्त्र घालून तुम्हाला मोहति करून घेतात. तुमच्या जवळ जेवढे पैसे असतील, हे असेल, ते असेल, ते सगळं नागवून घ्यायचं आणि त्याच्यानंतर व्यवस्थिति चंगळ करायची! मी असं म्हणते, की देवाच्या ह्या कार्याला, पैसा कशाला पाहजि? एक सरळ गोष्ट आहे. अहो, हे फुकटात झालंच पाहजि. जे काही महत्वपूर्ण आहे ते फुकटच होतं. उद्या आपला जो श्वास चालतो आहे, आपलं जे हृदय चालतं आहे, कुणाला वचिरा हे कसं चालतं? डॉक्टरांना(Doctor) वचिरा, ते [म्हणतील, हे सगळं] स्वयंचलित आहे. मग तो 'स्वयं' कोण? तो स्वयं कोण आहे, सांगा? जो हे चालवत आहे, हृदय आणि किति सहज! अगदी सहज. [तसंच] हे महत्वपूर्ण कार्य झालंच पाहजि. हे जर कठीण असलं, तर होणारच नाही. आपण अतिसहज होऊच शकत नाही. आपल्याला इकडून जेवता येत नाही; इकडून जाऊन, तकिडून जाऊन, चार-पाचदा हातपाय तोडून जेव्हा आपण जेवतो, तेव्हा आपल्याला वाटतं जेवलो, नाही तर इतकं सहज कसं बुवा जेवलो! मी साधे एक आईचं उदाहरण देते. मी स्वयंपाक केलाय तुमच्यासाठी, व्यवस्थिति. तुम्हाला भूक आहे का? तर, ताट वाढलंय, जेवायला बसा. भूक असली तर सरळ बसा. नाही तर म्हणा, "आई, कुठे गेली होतीस गं तू? कुठून आणलस तू? कसं केलस हे?" उद्या मी तुम्हाला जर एक रेडिओ(radio) बक्षीस दिला, तर तुम्ही काय लगेच उचलून बघाल की बघा, छानपैकी आईने आम्हाला एक रेडिओ(Radio) दिला आहे, ऐकावं त्याचं. की तुम्ही त्याचे सगळं इंजिनियरिंग(engineering) आधी बघत बसाल? "आधी इंजिनियरिंग(engineering) सांगा नाही तर आम्ही रेडिओ(radio) ऐकत नाही?" (असे म्हणाल). संसाराच्या गोष्टीबद्दल माणसाला हा उहापोह नाही. समजा, उद्या जर मी म्हंटलं की, "इथे हिरा पडलेला आहे." दिलीला जर असं अनाऊन्स(announce) झालं, तर दिलीला लोक इथे प्लेनने(plane) येतील तो हिरा बघायला! हिरा [असाच तयार आहे तो घेऊन] तर बघा, मग बघूया! धर्माच्या बाबतीत माणूस उलटा चालतो. "इतकं तुम्ही पैशा शिवाय कसं देता? इतकं सोपं कसं?" उलटं [असतं]. मी आताच सांगतिलं की सगळं जेवढं महत्वपूर्ण आहे, ते सोप असलं पाहजि. आणि पुष्कळांनी अमेरिकेला मला सांगतिलं की, "माताजी, प्रत्येक मनुष्य आमच्याकडून दीडशे ते तीन-तीनशे डॉलर्स(dollars) घेतात आणि तुम्ही इथे (एक) पैसा घेत नाही, हे कसं काय?" म्हंटलं, "हे बघा, तुम्ही मला सांगा याची कमित किति लावायची? मला तर समजत नाही याची कमित काय? तुम्ही लावा कमित?" म्हंटलं हे (सगळे) उपटसुंभ लोक आहेत. तुम्हाला मुखात काढायला इकडे आले आहेत आणि तुम्ही मूर्खासारखे त्यांना पैसे देता. तुम्हाला मळिलं काय? व्यवस्थिति तुमच्या अंगावरती भगवी वस्त्र घातली, आपल्या माळा घातल्या आणि सगळीकडे एडव्हर्टाइजमेंट(advertisement आपली जाहिरात) करत फिरत आहेत. आणि तुम्हाला आनंद वाटतो, वा! आम्ही देवासाठी केवढे [उरतो/उडतो]! मग जेव्हा तुम्ही वेडे व्हाल, दहा वर्षांनंतर, तेव्हा माझ्याकडे [सहज/परत] याल. सांगायचं म्हणजे, सगळे हे प्रकार परलोक वडियेने होतात. जतिके बाबाजी लोक आहेत, सगळे परलोक वडिया करतात. भुतांचे तुमच्यावरती स्थान बनवून, त्या भुतांकडून ही सर्व कार्ये करून घेतात. संबंध (तुमचा) पैसा काढून घेतील, तुमच्या मुलाबाळांची नासधूस करून तुम्हाला संबंध अगदी रस्त्यावर उभं केल्यावरती आणि आपलं गाठोडं बांधायचं आणि अमेरिकेला नधियचं! चंबुगबाळं बांधून तथि बसलेले पुष्कळसे इथले, असे क्रिमिनल्स(criminals), अनेक गुन्हेगार आज) तथि आहेत. लोकांच्या आता लक्षात येतंय, की धूळ फेकण्याची यांना कला (अवगत) असल्यामुळे, ते लोकांच्या लक्षात येत नाही! आणि आपल्याला आश्चर्य वाटेल या कलियुगामध्ये पाच राक्षस आणि पाच राक्षसिणी जन्माला आलेल्या आहेत! रावणापासून-नरकासुरापासून सगळे जन्माला आलेले आहेत. आणि आपले, आपले रंग दाखवत आहेत. पण स्वतःला ते रावण म्हणणार नाहीत! ते स्वतःला देव, भगवान, असं, तसं म्हणवून घेतील! तुम्हाला ओळखायला पण यायचे नाहीत ते! मायावीपणा आहे त्यांच्यामध्ये! आपण ऐकले असेल की, मायावी राक्षस! ते सगळेच्या सगळे जन्माला आले आहेत आणि आपण महामूर्खासारखे, "अहाहा! बाबाजी आ गये, बाबाजी आ गये और हमको दो सौ रुपया नकाल के दे दिया।" अरे, भाई, दो सौ रुपया दे दिया, तो तुमको काहे को दिया? तुम तो करोड़पति हो! किसी गरीब को दो नां! सगळ्या श्रीमंतांच्या गळ्यामध्ये एक एक हरियाच्या माळा दिल्या आहेत. त्यांच्याकडे काय हरि कमी आहेत? द्यायचे तर गरीब लोकांना वाटा? एक आमचे नातलग आले आणि मला म्हणे, "बाबाजींनी आम्हाला अंगठी दिली, हरियाची!" श्रीमंत आहेत फार! मी म्हणाले, "किति, किति आहेत तुमच्याकडे, हरियाची (अंगठी)?" "होगी, दस-बारा होगी!" म्हंटलं, "तो ये और तेरहवी काहे को ले ली? अगर दस-बारह से तुमको आनंद नहीं आया, तो ये तेरहवी से आनेवाला है क्या? इसको काहे को ले ली, भाई?" कहे, "नहीं, नहीं, वो तो मेरे भक्त को देख के दिया।" मैंने कहा, "अरे, भक्त का क्या है? इनाम क्या बाज़ार में मिलती है क्या? पागल हो! [ये/की] कतिने भी रुपये में जा के बाज़ार में खरीदो!" (ते म्हणाले,) "नहीं, कुछ ऐसे रुपये ज्यादा नहीं दिये। मैंने कुछ पाँच-छः हजार रुपये ही दिये उनको। बाद में मेरे मन में आया की इनको रुपया, कुछ तो देना चाहिये [...], अंगूठी दे दी है।" त्या लालचीवर भूत बसविलेले आहे त्यांनी. हे अंगठी फरिवताहेत आणि ते भूत सगळं सांगत आहे तकिडे. ही [मोठीवाली] वडिया आहे, परलोक वडिया! आणि सगळेच्या सगळे राक्षस या कलियुगात आलेले आहेत. आणि इकडे मी एकटी फक्त, प्रेमाच्या गोष्टी सांगतेय लोकांना! आणि म्हणते की, "सहजयोगात या. आपल्यामध्ये आपला दीप जाळा," म्हणजे अंधार सगळा जाणार. त्या अंधाराला मारून ओरडून नाही जाणार आहे? हा अंधार आपल्या दपिने जाणार आहे. तुमच्या प्रत्येकामध्ये असा भयंकर दीप (एवढा प्रखर दिवा) आहे, (जो) या सगळ्यांना जाळून पोळून खतम करून (संपवून) टाकले. आणि तोही प्रेमाचा! आणि प्रेमाचे वैशिष्ट्य हे आहे की, समुद्राची जशी [ढाल] असते, तथा कितिही समुद्र आला तरी ती मोठी होत जाते, तसं प्रेम मोठं होत जातं. प्रेमाचं अस्त्र सर्व अस्त्रांच्यावरती वर आहे. त्या अस्त्रापुढे सर्व जग हारलं. आणि तेच अस्त्र तुमच्यातून वहायला सुरुवात झाली की, बघा, सगळे पळतात की नाही आपले चंबूगबाळं घेऊन! [सर्वजण] या संसारातूनच गेले पाहजित! मी तर इतपर्यंत म्हणेन, की जर श्रीकृष्ण आला "आता कंसाला मारू नकोस बाबा, मेला तरी परत-परत जन्म घेतोय" आणि राम आला तरी, रावणाला मारून तरी शरीरच मारतोयस ना, परत-परत तो जन्माला येतोय. त्या पेक्षा एखाद्याचं कल्याण कर (त्याचे परिवर्तन)! म्हणजे पुढल्या जन्मी तरी [साधू बनेल]. अशी स्थिति आलेली आहे. आपल्याला, धुळ्याला, बघूया कसं काय जमतं ते! इथे, पुण्याई बरीच ऐकली आहे मी. व्यासांचे पण जवळपासच म्हणे, स्थान आहे. इथल्या वातावरणामध्ये असे तरंग आहेत, ते मला आतून जाणवत आहेत, कार्य होऊ शकतं. पण मी एकच-दोन गोष्टींच्या वषिणी म्हणते, "की हट्ट करू नका!" हट्ट करून मुलगा बसला, की आईला फार त्रास

होतो! समजावून सांगतिलं, कति समजावलं तरी हट्ट करतात मुलं! आता फार झाला हट्ट! आम्ही आलो आहोत तेव्हा घेऊन टाका. जेव्हा दारात गंगा आली तेव्हा तुम्ही घेतलं नाही, मग केव्हा घेणार? पण तुमची जर घागर भरलेली आहे, तर गंगा तरी काय करणार? सूर्य तुमच्या दाराशी येऊन जरी आला, आणि तुम्ही जर उघडलं नाही आपलं दार, तर सूर्याचा दोष नाही त्याच्यात! परवा एक गृहस्थ आले, मला म्हणे, 'माताजी, बघा, ही माझी मुलगी इतकी आजारी आहे. तिला तुम्ही जर बरं केलं तर मी तुम्हाला मानेन!' म्हंटलं, "मी कोणाला बरं-बरि करीत नसते. ही तुम्हाला कल्पना आहे, मी कुणाचं काहीच करीत नसते! मी नुसती मध्ये उभी आहे." मी नुसती मध्ये उभी आहे, जसा हा माईक(mike) मध्ये उभा आहे आणि मी बोलते आहे. आता हा माईक(mike) उद्या म्हणेल, 'मी बोलतोय!' मी काही नाही, मी मध्ये उभी आहे. त्याला बरं करायचं असेल तर 'तो (परमात्म)' करेल, नाही तर नाही करणार! माझं काही नाही. माझे काही उपकारही नाहीत आणि माझं काही देणं-घेणं ही नाही. मी नुसते मध्ये उभी आहे. शेवटी, एक गोष्ट सांगते, मजेदार, राधा आणि कृष्णाची. एकदा, राधेला ईर्ष्या झाली मुरलीची (बासरीची) आणि म्हणे की, "का गं, तू अशी कृष्णाच्या तोंडाला का? तुझ्यात काय आहे वैशिष्ट्य?" तर [मुरली] म्हणाली, "अगं वेडे, माझं वैशिष्ट्य एकच आहे की मला काहीच वैशिष्ट्य नाही. मी [आतून] अगदी पोकळ झालेली आहे, माझ्यात काहीही राहिलं नाही. 'तो' वाजवतो, नुसती मी ऐकते आणि बघते. मी साक्षी झालेली आहे. नुसती पोकळ झालेली आहे मी. मध्ये जर मी कुठे उभी राहिल तर त्याचा स्वर बघिडणार नाही का?" तसचं तुम्हाला पोकळ व्हायचं आहे. पोकळ झाल्याबरोबर आपल्याला कळेल की, आपल्यामध्ये कति मोठं सुंदर संगीत आहे, आणि काय सौंदर्य आहे तुमच्याकडे सुद्धा! आनंदमय! सारखं ओझरत, पाझरत आपल्यात येत असतं, त्या प्रवाहाला नुसतं सुरु करून देणं म्हणजे "सहजयोग" आहे. मला आशा आहे की, आपण सगळेजण, वशिष्ठ: मुलांना याचा फार लवकर फायदा होतो. फार मुलांना इतक्या लवकर फायदा होतो, कारण साधी-भोळी जीव असतात, चटकन पार होतात. आणि पार झाल्यावर उभं राहून मला सांगतात, "माताजी, इधर से जा रहा है, इधर से नहीं जा रहा है, इधर से जा रहा है" अगदी बरोबर [उठून] सांगतात, [चटकन]! सांगायला सुरुवात करतात. आता मुंबईला एक दहा वर्षाचा मुसलमान मुलगा आहे, शब्बीर, तो पार झाला, म्हणजे अगदी मस्त आहे तो! बरोबर सांगतो. आणि आपल्याला आश्चर्य वाटेल एखाद्यावर बाधा असतील तर बरोबर हाताला चटके बसतात. आणि जेवढे बाबाजीचे हे शिष्य लोक आहेत, त्यांच्या हाताला तर [...] [...] [...] काही काही लोकांच्या हाताला तर - आपल्याला आश्चर्य वाटेल, ज्याला म्हणतात - बलिसिटरस(blisters) येतात, चांगले फोड! मोठे मोठे फोड येतात. ह्या सर्व शक्त्या आहेत आणि काम करत आहेत. तुम्हाला जर आपल्याला यांच्यापासून वाचवायचं असेल तर [पहिल्यांदा आत्मसाक्षात्कार मळिलवा पाहजि.] [...] [...] [...] आजकाल महाराष्ट्रामध्ये दुष्काळ आहे, तेव्हा लोकांच्या असं अगदी डोक्यात चाललेलं आहे, असं मला माहिती आहे काही लोकांच्या डोक्यात काय चाललेलं आहे ते. की अशा या दुष्काळामध्ये, या गरबी स्थितीमध्ये हे कसं काय [दसिणार/घटणार]? एका अर्थाने मी म्हणते दुष्काळ आला, थोडं बरं झालं. एक दविस अशीच गोष्ट करत असताना, मी एका महाराष्ट्राच्या फार मोठ्या मनिस्टरला(Minister) म्हटलं होतं की, "तुम्ही, इथं बहिरी का खणत नाही?" [बहिरीसाठीचाच] मनिस्टर(Minister) होता, "बहिरी खणल्या पाहजित, पंजाबात कति आहेत बहिरी?" तर म्हणाला, "अहो, त्याला पैसा फार लागेल. असं होईल, तसं होईल..." आता बघा! तर श्रीमंती आणि गिरिबी आणि विपत्ती आणि दुःख [...] [...] आहे. एखादा मनुष्य फार श्रीमंत असतो, तो खरं म्हणजे मानाने जराही श्रीमंत नसतो! आमचा ड्रायव्हर(Driver) आहे मुंबईला, मी त्याला म्हणते, हा राजा आहे मनुष्य आणि होता, तो पूर्व जन्मी राजा होता. आणि त्याने पाहिली की, "माझ्या रथाचा जो सारथी आहे, तो माझ्यापेक्षा जास्त सुखी आहे." त्याने देवाजवळ असं म्हटलं, "की, हे देवा, मला पुढल्या जन्मी सारथी कर बरं! मला कंटाळा आला आहे राजेपणाचा!" तेव्हा तो या जन्मी ड्रायव्हर(Driver) झाला, पण तब्यतीने राजा आहे. तेव्हा श्रीमंती ही गोष्ट काय आहे! एखाद्याजवळ [...] तर तो श्रीमंत झाला आणि एखाद्याजवळ जर [...] तो गरीब झाला. अशा या श्रीमंती आणि गिरिबीचे नुसते नाना प्रकार आहेत. खरोखर म्हणजे जो मनुष्य खरंच [शांता] होऊन जातो, त्याला कशाची गरज [असत नाही], सगळं त्याच्या पायाच्या ठोकरीवर असतं. काय चांदी, निकाय सोनं, निकाय हरि! काय, हो दगड आहेत नुसते! [काय ही श्रीमंती आहे का]? श्रीमंती ही मनाची असते. आता माझचं उदाहरण सांगायचं म्हणजे, आमचा नोकर आहे माझ्यापेक्षा दहा [पट] जेवतो. मला जर दविसभर एकदा जेवायला घातलं तरी आशीच्या अशी [राहते], काही मला होत नाही. तरी तो भूकाच राहतो! एक [...] जरी तू त्याला जलिबी खायला घातली तरी परत एक [...] पेडा [खायलाच] आहे. [...] [...] गरीब आहे! आणि मी. त्याला झोपायला पलंग पाहजि, व्यवस्थिती, पंखा पाहजि! मला जर तुम्ही जमनीवर घातलं, मस्त झोपी जाते. रस्त्यावर घातलं तरी झोपेन. आम्ही शहेनशा आहोत, आम्हाला काय? अहो, शहेनशाला आराम काय? आराम त्याच्या पायाशी असतो. जो आरामाच्या वर बसला, [...] च्या वर बसला, तो खरा "शहेनशाह"! [म्हणूनच] गरबी आणि श्रीमंती हे [खाली] आपल्या डोक्याचे [वचिर] आहेत. आपल्या प्रकृतीमध्ये [पाहीलं] पाहजि. एखादी बाई अगदी गरीब असते, पण तच्यात केवढी दान शक्ती असते! आणि एखादी बाई एवढी श्रीमंत असूनही इतकी, एका कवडीसाठी नुसती मरत असते. असे आपल्याला पुष्कळ अनुभव आले असतील कंजूस लोकांचे. तेव्हा सांगायचं म्हणजे असं, ह्या सर्व गोष्टीनां (गरीबी आणि श्रीमंती) आत सोडून त्या परमात्म्याला भेटून घ्या, जो तुम्हाला आतूनच संबंध श्रीमंती देतो. आणि संबंध ते, जे त्या सृष्टीत झालेले आहे ज्याला आपण पैसा, अडका आणि एवढं मोठं वैभव म्हणतो, ते त्याच्या पायाच्या बोटाबरोबर कवि करंगळी बरोबर सुद्धा नाही. [जसं] बोट फरिवलं की लक्ष्मीच [तर तुम्ही]! सत्ययुग आला पाहजि. सत्ययुग आल्याबरोबर, काय कमाल होणार आहे! मी त्या युगाची वाट पहात आहे. पण अगोदर तो हनुमानात येईल, की अमेरिकेत येईल याबद्दल जरा थोडासा मला प्रश्न वाटतो! हनुमानातली माणसं अजून पुष्कळ चक्रातून नधायची आहेत असं वाटतं मला, पुष्कळा! वशिष्ठः, आमच्या मुंबईची! बघूया, धुळ्याला कसं काय जमतं ते! जमण्यावर आहे. त्याची कृपा आणि त्याचं प्रेम, सतत वहात आहे. आम्ही मुंबईला ध्यानाचे प्रयोग करतो. आपली जर इच्छा असली तर ध्यानात जायचं. ध्यानामध्ये फक्त आपल्याला डोळे मट्टून बसायचं आहे, काहीही करायचं नाही. करायला नधिले म्हणजे देवापासून आपण दूर जाणार, हे समजून घ्यायचं! काहीही करायचं नाही. आरामात बसायचं, जेवायला बसतो तसं, सहज वृत्तीने बसायचं. जी शक्ती माझ्यातून धावते आहे ती तुमच्यात धावत जाईल; जर तुम्ही आजारी असाल तर तुम्ही बरे व्हाल, जर तुम्हाला काही त्रास असेल तर ती आम्हाला कळवेल आणि, जर तुमची शरीर प्रकृती ठीक असली आणि तुम्ही एखाद्या गोष्टीला काही चिकटून बसलेला नसाल, तर सहजच तुम्ही नरिवचार व्हाल. वचिरांच्या पलीकडे जाल. खरोखर म्हणजे वचिरांच्या पलीकडे जाणं अत्यंत कठीण गोष्ट आहे! असं लोक म्हणतात. मला तसं वाटत नाही. आता, इथून जो मनुष्य बडोद्याला जायचा असला तर अमेरिकेला जाऊन, जपानला जाऊन मग बडोद्याला पोहोचला असेल, तो असंच म्हणणार. पण आम्हाला रस्ता माहीत असल्यामुळे, अत्यंत सोपं आहे. [...] [...] [...] अगदी सहज मार्गाने, अगदी सहज होण्यासारखं आहे ते! अत्यंत सहज आहे. अत्यंत सहज भावाने तुम्ही बसा, हळूच तुम्हाला असं वाटेल, की आपण नरिवचार झालो. नरिवचार झाल्याबरोबर, आपण हात वर करायचा. आमची मंडळी जाऊन बघतील, की झालं आहे की नाही? जर ठीक झालं असलं (नरिवचार झाला असलात) तर आपल्या कानात सांगतील. आज इथे पुष्कळशी मंडळी अशी आली आहेत की ज्यांना रोग आहेत, आजार आहेत. त्यांच्या पैकी जर लहान मुले असली, जर फारच लहान असली तर त्यांना बाहेर

घेऊन जा. कारण ती रडतील वगैरे... आणि दुसऱ्यांना त्रास होईल. पंधरा-वीस मनिटात(minute) काय तो नकाल लागेल, तेव्हा काहीही काळजी करण्यासारखं नाही. कोणालाही आजपर्यंत एवढाही त्रास झालेला नाही, यत्कचित्सुद्धा! तेव्हा, तो आपल्यालाही होणार नाही. हजारो माणसांच्या कुंडलनी (जागृत) झाल्या आणि [कतिही] हजारो माणसे अशी पार झालेत, लोकांना आत्मदर्शन झालेले आहे, तेव्हा कोणालाही काहीही होणार नाही. (पहिली अनुभूती ही की तुम्ही नर्विचार व्हाल). सायन्समध्ये(Science) ज्यांची नुसती चर्चा केलेली आहे, त्याच्याबद्दल सगळं तुम्ही एकदम जाणू शकता. तसं ते अगदी सोपे आहे. परवा मी सांगितलं होतं, की या खोलीमध्ये जर अंधार असला आणि तुमचे डोळे बंद असले आणि तुम्ही बाहेरून एकदम आतमध्ये आलात, तर तुम्हाला काही सुचायचं नाही. हात धरून कोणी तुम्हाला सांगितलं, की इकडे दवा आहे, इकडे बसा वगैरे..., हळूहळू काही तरी चाचपडत लागेल. तरी सगळी खोली लक्षात येणार नाही. पण समजा, एखादा कर्ता असा असला, सब्जेक्ट(subject) असला, तर तो संबंध खोलीचा जसा लाईट(light) घालू (लावू) शकतो, की तुम्ही सगळेच्या सगळं पाहू शकता. तेव्हा जर समजा असा एखादा कर्ता असला, तर तो तुमचे डोळे खाडकन उघडू शकतो आणि तुम्हाला सगळेच्या सगळं आतमध्ये [दिसू शकते]. अमेरिकेमध्ये लोकांचे डोळे फार उघडलेत, आपल्या मानाने. कारण त्यांना सगळं झालं आता पैसे झाले, घर झालं, द्वार झालं. हे मनसुद्धा कति मजेदार आहे बघा, तुमचं वाहन आहे आणि तुमचा गुरुसुद्धा आहे! तुम्ही म्हणाल, की मला आता एक घड्याळ वकित घ्यायचं आहे, तर तुम्हाला वेड्यासारखं धावेत त्या घड्याळासाठी! घड्याळ घेतल्याबरोबर, "काही मजा नाही येत आजूनसुद्धा!" मग पुढे काही तरी दुसरीकडे धावायचं, मग तसरीकडे धावायचं! सारखी धावपळ आपली चालली असते, आपलं चतित जथि जाईल तथि तो आपल्याबरोबर जातो. पण प्रत्येक वेळेला, आनंद त्याला येत नाही. प्रत्येक वेळेला तो सांगतो की, "मला आनंद आलेला नाही. मला आनंद मळिलेला नाही. मला बरिाम मळिलेला नाही." तेव्हा काही तरी दुसरं शोधायचे आहे, अशी कल्पना तुम्हाला असते आणि ते काय शोधायचे आहे...? तर, हे मन तुम्हाला सारखं इकडून तिकडं पळवत असतं. पण त्याला जर तुम्ही दाबून ठेवलेलं असलं, त्याच्यावर अत्याचार केलेले असले, तर हे मन शेवटी मदत करणार नाही. तर, या मनाचे प्रकार तरेतरेचे आहेत! ध्यानाला सुद्धा जेव्हा तुम्ही बसलेले असता, तेव्हासुद्धा मी बघते, की हे मन मध्येच कुठे तरी उभं राहून तुम्हाला काही तरी सांगतं आणि बिघतं. घोडा बघतो की मालकि कुठपर्यंत जाऊ शकतात! जर मालकाने घोड्याला सांगितले, "हे, बघ," त्याच्याबरोबर मैत्री करून, "हे बघ, मला अमक्या ठिकाणी जायचे आहे", की लगेच घोडा त्या गोष्टीला तयार होतो की, "बरं चला, तुम्हाला जथि जायचे आहे तथि जाऊ." पण घोड्याबरोबर मैत्री केली पाहजि. हे मनोवैज्ञानिकांचेही म्हणणे आहे की घोड्याबरोबर मैत्री केली पाहजि. पण कुठे जायचे आहे? कसं जायचं आहे? हे कुणालाही माहिती नाही! कोणालाही हे माहिती नाही की, तथि जायचं कसं? ते आपोआप होतं, आपोआपच ते जमतं, हे कोणालाही माहिती नाही. दुसरी सायन्सची(Science) बाजू पाहायची म्हणजे, शरीरदृष्ट्या बघा, सायन्समध्ये(Science) डॉक्टर(Doctor) लोक [...] [...] वचिारतील की हे असतं कुठं, कुंडलनी वगैरे? तर, जेव्हा मूल आईच्या पोटातून दोन महिन्यांचं असतं, तेव्हा ही जीवशक्ती, त्या जीवात्म्यामध्ये शरिते (येते). या इथून शरिते. डोक्याच्या टाळूमधून खाली (आत) शरून, मेंदूच्या मधोमधून खाली या पृष्ठवंशीरज्जू जो आहे त्याच्यातून जाऊन - स्पायनल कॉर्ड(spinal cord) ज्याला म्हणतात - आणि खाली हा त्रिकोणाकार जो हिसा (अस्थी) आहे, तथि जाऊन बसते. ही कुंडलनी शक्ती जेव्हा जाते, तेव्हा मध्ये मध्ये थांबत जाते, त्याच्यामुळे चक्र बनतात. आणि ती चक्र आतमध्ये सेंटरस(Centers) म्हणून राहतात आणि बाहेर त्यांना डॉक्टर्स(Doctors) लोक प्लेक्सेस(Plexuses) म्हणतात, म्हणजे पॅरासिपॅथॅटिक नर्वस सिस्टीम(Parasympathetic nervous system) म्हणतात. या पॅरासिपॅथॅटिक नर्वस सिस्टीमलाच हे लोक स्वयं चालीत, ऑटोनॉमस नर्वस सिस्टीम(Autonomous nervous system) म्हणतात. त्यांना वचिारलं की, 'हा स्वयं कोण? हा ऑटो(auto) कोण? जो हे हृदय चालवतो, हा कोण?' तर डॉक्टर त्याचे उत्तर देत नाहीत. अमेरिकेला पुष्कळ न्यूरॉलॉजिस्टला(Neurologist) मी भेटले, तर ते मला म्हणाले की, "कॅन्सरला(cancer) आम्ही एवढ्यासाठी ठीक करू शकत नाही, की या पॅरासिपॅथॅटिक नर्वस सिस्टीमला चालना कशी द्यायची. हे आम्हाला कसं जमणार? ते आपोआपच चालू असतं." मी जेव्हा त्यांना दाखवलं - प्रॅक्टिकल(practical) करून - तेव्हा त्यांना फार आश्चर्य वाटलं, की तुम्ही पॅरासिपॅथॅटिक नर्वस सिस्टीम कशी चालवता! त्याची ओळख बाहेर एक-दोन प्रकार आहे. त्यापैकी एक, म्हणजे डोळे डायलेट(dilate) होतात, मोठे होतात डोळे. तुमचे सगळे जे लोक रियलाईज्ड(realised) आहेत, त्यांचे तुम्ही डोळे बघा, त्यांची बुबुळे मोठी झालेली आहेत काळी-काळी. आता वचिार हा करा, की याच्या पेक्षा मोठा चमत्कार जगामध्ये काय असू शकतो! [हा बघून/हात हलवून] दोनशे-तीनशे रुपये काढणं हा काही चमत्कार नाही, अंगठ्या वगैरे काढणं हा काही चमत्कार नाही. हे भूत प्रकारण आहे! एकदा, एक खूप मजेदार गोष्ट झाली. म्हणजे, एका ब्राह्मणांच्याकडे वरात आली. आणि यूपीला आपल्याला माहिती आहे [वरातीच] केवढं प्रस्थ असतं! आल्याबरोबर त्यांनी सांगितलं, तर वरात आली, वरातीत काही लोक खोडकर होते, त्यांनी सांगितलं, हविळ्याच्या दविसामध्ये, "की, आज आम्हाला दहीबडेच पाहजित!" आता दहविडे करणं काही सोपी गोष्ट नाही आणि तिकडे यूपीला ब्राह्मण लोकांमध्ये, हविळ्यामध्ये दहविडे करत नाहीत. तर तथि एक बाबाजी होते, त्यांना नरीप गेला की ते अशा वस्तू आणून देत असत. त्यांना नरीप गेला की, "तुम्हाला जेवढे रुपये हवे आहेत, तेवढे घ्या पण आम्हाला दहविडे आणून द्या." तर बाबाजी गडबडले! म्हणे, "हे बघा, मी दहविडे मागवून देतो, पण मी इथे राहणार नाही. पैसे घेऊन मी आपला चालता होणार." "बरं," म्हणे, "तुम्ही पैसे घ्या आणि चालते व्हा." त्यांनी त्याला पैसे मोजून दिले आणि बाबाजींनी दहविडे मागवले. खोली बंद केली, आतमध्ये दहविडे होते. सगळ्यांनी दहविडे चांगले खाल्ले आणि बाबाजी पसार! पैसे घेऊन सगळे पसार! दुसऱ्या दविशी सकाळी मांगवाड्यातले काही मांग आले - आपल्याकडे वाजंत्री वगैरे... वाजवतात, तसे तिकडेही असतात - आणि आले, की मग उष्टे वगैरे काढतात. तर ते म्हणाले, "आमच्या तथिले हे कुल्लड कोण घेऊन आला? आमच्या तिकडे दहविडे केले होते, हे कोणी आणून ठेवले इकडे?" सगळे ब्राह्मण चडिले. सगळी वरात रुसली. की आम्हाला तुम्ही [मांगवाड्यातले दहविडे] का खाऊ घातले? आता, हे कार्य करणं [...] [...] म्हणजे, जी भुते असतात ती सूक्ष्म (असली कार्ये करतात) असतात, ती आपली सूक्ष्मता कोणत्याही जड पदार्थावर घालून त्याला सूक्ष्म करतात आणि [समोर] आणून ठेवतात आणि तुम्हाला ते दिसत नाही, जो पर्यंत मेस्मरिज्म(mesmerism) [आहे तोपर्यंत]. ही भूतवर्द्धि! पण [...] ते काय करतात [...] ते काय स्वस्थ बसणार आहेत? आज तुम्हाला खाऊ घालून, [उद्या त्याच्यावरही बसतात ते!]. अहो, आपणच आहोत, आता बघा, आपण कोणाला दोन पैसे दिले तर जन्मभर लक्षात ठेवतो, "अहो, त्या दविशी ते आले होते, तेव्हा मी त्यांना दोन पैसे दिले आणि त्यांना जरासुद्धा माझा उपकार नाही." तर ती काय भुतं वसिरणार आहेत का त्यांचा उपकार! त्यांनी जर तुमच्यावर जराही उपकार केला असेल, समजा एखाद्या माणसाला बरं [करायचं असेल].... इंग्लंडला तर असं आहे, एक मनुष्य होता डॉक्टर लॅंग(Dr. Lang) म्हणून, तो मेला. आणि त्याचं भूत, एका सोल्जरवर(soldier सैनिकावर) जाऊन बसलं. आणि त्या सोल्जरला त्यांनी सांगितलं की तू माझ्या मुलाकडे जा. तो इथे राहतो, तथि राहतो आणि त्याला जाऊन सांग की "मी त्याचा बाप आहे म्हणून." तो सोल्जर तथि गेला तर त्या मुलाला मोठं आश्चर्य वाटलं! तो मुलगा म्हणाला, "बरं, तुम्ही मला दोन-चार खुणा सांगा." त्यांनी बरोबर खुणा सांगितल्या, "अशा खुणा आहेत, तशा

खुणा आहेत, हे आहे, ते आहे, सगळं!" त्या मुलाला अगदी ओळख पटली, त्याने सांगतिलं (वचिरलं), "बरं, मग आता काय करायचं?" ते (भूत) म्हणाले, "तू माझं क्लिनिक(Clinic) उघड आणि सगळ्यांना सांग, की आम्ही ज्याला काही आजार असेल त्यांनी जरी पत्र लिहिलं, तरी आम्ही तथी येऊन शस्त्रक्रिया करून देऊ. आम्ही तुम्हाला बरं करू." आणि सुरु झालं हे [क्लिनिक/भूत] प्रकरण. त्या डॉक्टरचे पुष्कळसे मतिर, पुष्कळसे डॉक्टरसुद्धा भूते होती आणि ते सगळे मळीन कार्य करू लागले. पण एक काम केल्यावर त्याचा उपकार ते आपल्यावर लावणारच. म्हणजे त्यांची भूते आणखी दहा तुमच्या घरात आली! मग तुम्ही माताजीच्याकडे, "माताजी, हा काय [गुन्हा/त्रास] आहे." असल्या तऱ्हेतऱ्हेची भूतं, आजकाल पसरवणारे मोठं मोठे एजंट्स(Agents) आलेले आहेत. काही लोक तर नुसत्या भाषणाने तुमच्यावर भूतं घालू शकतात. भाषण दिलं की लोक [झुमायला/घुमायला] लागतात, [झूमून/घुमून] नाचायला लागतात. त्यांची स्तुती करू लागतात. आणि त्यांना असे लोक पाहजित, पैसे कमवायला! सत्ता कमवायला! तेव्हा, शास्त्रीय दृष्ट्यासुद्धा, शारीरिक दृष्ट्यासुद्धा जेवढे आपल्यामध्ये प्लेक्सस(Plexuses) आहेत बरोबर तेवढीच आपल्यामध्ये चक्रे आहेत. आता, हे ऋषीमुनींनी पुष्कळ वर्षांपूर्वी लिहिलेली चक्रे आणि त्याच्यातलं बघा, अगदी एकसारखं आहे! आता मूलाधार चक्र बघा. मूलाधार चक्राला इंग्लिशमध्ये(english) पेल्विक प्लेक्सस(plevic plexus) म्हणतात, इथे कोणी डॉक्टर असतील तर त्यांना कळेल मी काय म्हणते आहे ते. पेल्विक प्लेक्ससला, चार सबप्लेक्सस(sub-plexuses) असतात. मूलाधार चक्राला बरोबर चारच, चतुर्दलम्, चारच त्याला [...] आणि त्या कमळाच्या चारच पाकळ्या असतात. पेल्विक प्लेक्सस(plevic plexus) जेव्हा मनुष्य अगदी साधारण स्थितीत असतो, तेव्हा नुसत्या त्याच्या धारा दिसतात. पण जो मनुष्य पूर्णपणे प्रकाशित झालेला असतो, त्याचे पेल्विक प्लेक्सस(plevic plexus) अगदी बरोबर कमळाच्या चार पाकळ्यांसारखे आणि मध्ये असा गोल दिसतो. आणि त्या गोलात तुम्ही बघायला गेलात - म्हणजे तुम्हाला दिसणार नाही सध्या पण एक सांगते आमच्यासारख्यांची गोष्ट - आतमध्ये [त्याच्यावरती] दृष्टी आपण ठेवली, तर त्या गोलाकारामध्ये एक असा बटु फरितो आणि त्या बटूमध्ये दसितं काय, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, गणेश! श्री गणेश, हा काही आम्ही केलेला देव नाही. आम्ही काहीही केलेलं नाही, सगळं आतूनच आलेलं आहे. श्री गणेश इथे दसितो, स्पष्ट. तर श्री गणेश दसायच्या आधी त्याची सोंड दसिते आणि पुष्कळशा द्रष्ट्यांनी त्यालाच कुंडलिनी समजलेलं, म्हणजे केवढी मोठी चूक झाली! म्हणून सेक्स(sex), जे पेल्विक प्लेक्ससचे एक अंग आहे, तथी कुंडलिनी बसलेली आहे असा उलटा हा (प्रचार) करून, संबध घोटळा करून ठेवलेला आहे. आणि तो घोटळा इतका मोठा झाला आहे, की स्वतः तुमची आई (कुंडलिनी), [...] [...] जेव्हा सेक्ससी(sex) काहीही संबध नाही अशी बसलेली आहे, तिच्यावर सेक्सचा(sex) आरोप केल्याबरोबर ती चधिळते! आणि ती चधिळून जेव्हा तुमच्यावरती त्याचे मोठं-मोठाले आगीचे [बंब] फुटल्यासारखे फोड येतात, तेव्हा तुम्ही पुस्तकं लिहिता की कुंडलिनीला हात लावू नका, ती तुमच्यावर चधिळते, ती चधिळणारच! कारण, ती तुमची साक्षात आई आणि तिच्यावर तुम्ही हा काय घाणेरडा आरोप करता! बरं आता तथी हे [...] श्री गणेशाचं [कार्य] कति सुंदर आहे बघा. गणेश! श्रीगणेश, हा अगदी चरिबालक आहे, इटर्नल चाईल्ड(Eternal Child), चरिबालक आहे. तर, काय आपल्याला आपलं अचेतन मन सांगतं कवि प्रभू जो आपल्या आतमध्ये बसलेला आहे, तो काय सांगतो? की जेव्हा तुम्ही स्वतःच्या अध्यात्मिकात उतराल, अध्यात्मामध्ये सेक्सच्या(sex) बाबतीत तुमची भावना अगदी लहान मुलासारखी [हवी]. आपल्या आईकडे दृष्टी लहान मुलाची असेल, जेव्हा तुम्ही लहान मुलासारखे व्हाल, तेव्हाच तुमची आई तुम्हाला भेटेल, नाही तर भेटणार नाही! ज्या माणसांना अशी घमेंड असते, "आम्ही म्हणजे काय वदिवान! आम्ही हे पुस्तक वाचलंय, ते पुस्तक वाचलंय...", कधीही त्यांचे रजिअलझेशन(Realisation) व्हायचे नाही! आईचं, असं आहे, रामदास स्वामींनी म्हटले म्हंटलं आहे की, "आई [...] [...] जरासे मोठे झाले म्हणजे बघू काय करता ते! पण जेव्हा लहानसं बाळ असतं तेव्हा त्याला कसं वेळेवर आई दूध देते आणि त्यांचे संगोपन करते. तुम्ही जर लहान बाळासारखे झालात - की जे काही वाचलं आहे ते बेकार आहे, जे काही आम्ही जाणलं आहे ते बेकार आहे आम्ही लहान मुलं आहोत - ते आई समजते, खट्कन तुमचे रजिअलझेशन(Realisation) [होतं/होईल]. पुष्कळांचं होत नाही, म्हणजे लोक म्हणतात, "माताजी, असं कसं, तुमची इच्छा झाली म्हणजे झालंच पाहजि!" आम्हाला इच्छाच होत नाही कसली! ही आश्चर्याची गोष्ट आहे. आम्हाला तुम्हाला रजिअलझेड(Realised) करायची इच्छा नाही, ते करायची इच्छा नाही, म्हणजे कसलीच इच्छा आम्हाला नाहीच आहे, नरीच्छा! पण त्याला करायचं आहे म्हणून "तो" मधून येऊन करतोय माझ्याकडून, दसायला मी समोर आहे तुमच्या. आतून त्याचे काम चालू आहे. तो (पार) करत नाही तुम्हाला, त्याला कारण काय ते मी सांगू शकते. आणि त्याला कारण हे, की तुमच्यामध्ये जी बाल्य स्थिती आलेली आहे, स्वतःला काही तरी शपिट समजून, मोठं समजून बसायचं असेल तर बघा, रजिअलझेशन(Realisation) व्हायचं नाही! तुम्ही असाल मोठे शेट कुठले? देवाच्या समोर तुम्ही कोण? त्याला भिकारीही चालत नाही आणि शेट ही चालत नाही. त्याला एक लहान मुलगा जो भिकारी नाही, चालतो. एखाद्या लहान मुलाला तुम्ही वचिरा बरं, अगदी सरळ गोष्ट आहे. आमच्या शेजारी एक मुलगा होता. तो फार लवकर बोलू लागला. लोकांनी सांगतिलं की लहान मुलाला [साक्षात] असतो देवाचा! तर मी त्याला वचिरलं, "मुन्ना, तुम कौन हो? तुम हद्दुस्तानी हो?" म्हणे, "नहीं!" "तुम जपानी हो?" "नहीं!" "तुम क्या हद्दु हो?" "नहीं!" "मुसलमान हो?" "नहीं!" अगदी [घाबरून], तर म्हंटलं, "हो कौन तुम, बताव?" (तो म्हणाला), "माँ, तुम भूल गयी। मैं तुम्हारा मुन्ना हूँ।" कति सत्य आहे! एकच सत्य आहे की, "माँ तुम्हारा बच्चा हूँ।" याच्यापेक्षा आणखीन दुसरं सत्य नाही, हे सगळे खोटे लावलेले लेबल्स(labels) आज हद्दुस्थानात जन्मले म्हणून हद्दुस्थानी झाले, उद्या पाकसितानात जन्मले म्हणून पाकसितानी झाले. जेव्हा जन्मता तेव्हा काय तुमच्या डोक्यावर लहिन आलेलं आहे? हद्दुस्थान तरी बनवला कोणी? माणसांनीच बनवला. त्या देवालासुद्धा आश्चर्य वाटत असेल की, "अरे, बाबा कधी मी हे बनवलं नाही, हे झालं [कुठलं/कसं]!" अहो, त्याला रंग भरायचे [असे] चतिर भरून टाकलं, सर्व सृष्टी त्याने रचली. त्याला आपण एकाला हद्दुस्थान केला, एकाला अमेरिका केला, एकाला हे केलं, ते केलं..., काय फायदा आहे? त्याच्यावरनं भांडण आणि वाद-ववाद; आम्ही ब्राह्मण, आम्ही हद्दु, आम्ही मुसलमान, आम्ही अमुक, तमुक..., तुम्ही कोण? कोणीही नाही, तुम्ही. तुम्ही [...] आहात, [मुलं आहात] सगळे एक इथून तथिप्रयंत. आता आपल्याकडे बायकांचं सुद्धा असतं जरा थोडं बहुत, हे पुरुष व आम्ही बायका, "आम्हाला शिवायचं नाही, अमुक नाही, तमुक नाही," हा एक वेडेपणाच दुसरा! एकदा, मीरा, वृंदावनाला गेली होती. तथी, तुलसीदासजी मोठे ब्रह्मचारी बनून - काही ते रजिअलझेड(Realised) नव्हते म्हणा असते तर असं नसते म्हणाले - आले आणि मीराबाईने नरीप पाठविला की, "मला तुम्हाला भेटायच आहे." त्यांनी सांगतिलं, "मी बालब्रह्मचारी आहे," - म्हणजे खोटं आहे [...] ते, बालब्रह्मचारी नव्हते, त्यांच्या बायकोनी त्याला काढलं [त्याबद्दल] ब्रह्मचारी झाले - "आणि, म्हणून मी बायकांचे तोंड बघत नाही." म्हणजे घाबरतात वाटतं बायकांना! तर, मीराबाईंनी उत्तर म्हणून पाठवलं त्यांना, "या वृंदावनात माझ्या कृष्णाशिवाय सुद्धा कोणी पुरुष राहत असेल, असं मला वाटलं नाही. माझी सगळी मुलं राहतात इथे." तेव्हा लाज वाटली त्या माणसाला आणि मग सांगतिलं, "आई मला क्षमा कर." हा आपल्या दृष्टीतला फरक आहे. हा सगळा आपल्या दृष्टीतला फरक आहे. ज्या बाईला सर्व संसार आपला मुलगा झाला त्याला [काय लहान] आहे मुलगा. माझी मुले आहेत. सगळ्यात मोठा मुलगा ९२ वर्षाचा होता. होता, म्हणजे आता परवाच गेले ते. [ही सगळी] मुलं, त्यांना

पुनर्जन्म दला की झालं. तेव्हा आपल्या वृत्तीत जर काही पाप नसलं, तर सगळी आपली मुलं आहेत, हे [वृत्तीतलं] आहे. पण स्त्रीला, स्त्री असायला पाहजि; पुरुषाला, पुरुष असायला पाहजि. असं नाही की स्त्रीयांनी पुरुष व्हायचं आणि पुरुषांनी बायका व्हायचं! हा प्रकार चालायचा नाही आमच्या सहजयोगाला, असली जी मंडळी असतात पुरुष, बाईसारखे आणि बाई, पुरुषासारखं असं चालायचं नाही. सहजयोगाला पुरुषांनी, पुरुषच असलं पाहजि, दणकट आणि बाईने सौम्यच असलं पाहजि, बाई सारखे. [...] अमेरिकेत बायका मला म्हणाल्या, "वा! वा! वा! तुम्ही म्हणजे पुरुषांचेच आमच्यावर राज्य लादता!" "अरे," म्हटलं, "काय राज्य करतील ते! आम्ही राण्या आहेत खरं म्हणजे!" कशा? ही [पत्नी] आहे घरात, सगळ्यांचा बोजा उचलते. कशी उचलते? [काय?]. [...] जया बाईमध्ये शक्ती [आहे तीच उचलू शकते] बोजा. शांत असली तर काय झालं, शक्तशालीनी तीच आहे. सीतेचं उदाहरण घ्या. रामाने, सीतेला सांगितलं की, "तू वनात जा." आता मॉडर्न(modern) असती सीता, तनि फरियाद ठोकली असती, [चार/दहा] लोकांच्यासमोर लग्न करून मला घेऊन आला आणि आता मला वनात जा म्हणतोस. हा अन्याय आहे आणि मला आता मुलं होणार आहे, म्हणून डबल फरियाद ठोकली असती. आणि दोन मुलं झाली असती तर आणखी [दोन-चार फरियादी ठोकल्या असत्या]. ही मॉडर्न(modern) लोकांची कामं! पण सीतेचं कार्य बघा, (ती) चुपचाप (वनात) नघून गेली. [...] काढलंच तर काढलं, काय हरकत नाही. संबंध कलंक [सोसून] राहिली ती. काही हरकत नाही, कतितीही अपमान झाला तरी काही हरकत नाही, मान्य आहे मला. मुले झाली, त्यांचे संगोपन केलं. नवऱ्याचा राग तनि मुलांवर काढला नाही. आपल्याकडे बायका नवऱ्याचा राग मुलांवर काढतात. या काय बायका झाल्या! ते पुरुष. याचा राग त्याच्यावर काढणे ही पुरुषांची रीत, बायकांची नाही. बायका म्हणजे राग गळून आनंद देणार्या, त्या बायका! त्या नारी! त्यालाच म्हणायचे, "यत् नारयस्तु पूज्यन्ते तत् रमन्ते देवताः।" ज्या पूजनीय स्त्रीया आहेत त्या सगळे [जीवनातल्यामध्ये] आणि आनंदाचा जो वर्षाव करतात, त्या बायका! पुरुषांशी [कॉम्पिटिशन(competition)] करायला नको. आणि पुरुषांनी त्या धोब्यासारखे वागायला नको, ज्याने सीतेला काढलं होतं. सीता आपली नघून गेली, वनात राहिली. तिची शोभा जशीच्या तशी! [तिला कोण हात लावील? तच्या पावत्रियाला [कोण हात लावील? एवढा मोठा रावण पण तो धजला नाही तच्या समोर! पण ती वनात राहिली. इतके दविस आपल्याला कदाचित माहिती नसेल, की सीता, परत जेव्हा मळिली, तेव्हा रामाने तिला हाक मारली, बोलावलं, त्या वेळेला तनि सांगितलं, "झालं, तुझा त्याग तो आणि भाझा त्याग बघ!" आणि तनि त्याग केला. नघून गेली. ती पृथ्वीत सामावली, काहीही बोलली नाही. रामावर एकसुद्धा कोणी कलंक लावला नाही, काय झालं नाही! सामावून गेली ती आपली पृथ्वीमध्ये. शेवटी, रामाने आत्महत्या केली असं म्हणतात, शरयू नदीवर सीता, सीता... म्हणून. ही पुरुषांची रीत झाली. पुरुषांनी, पुरुष रहायला पाहजि. बायकांनी, बायका रहायला पाहजि. त्याच्यात सगळं सौंदर्य आहे. बायका [...] कशा सुंदर दिसतात? थोडा उशीर होईल त्यांना, लग्न होणार, एवढं व्यवस्थित नाही चालायचं! एवढं [बुद्धीवरून इतकं] चालायचं नाही, त्यांचं [...] असतं, म्हणजे [तो घनात्मक] वागणं असतं. समजा एखाद्या माणसावपियी त्यांना वाईट वाटलं, की तो वाईट आहे म्हणजे तो वाईटच आहे. पुरुषांना समजत नाही, "पण कसं म्हणतेस तू?" "पण ते आतून वाटलं, तो वाईट आहे म्हणजे वाईट आहे." ते बरोबर आहे त्यांचं आणि पुरुषांचं आपलं बरोबर आहे. आपल्या इथे बायकांची काही काही उदाहरणे आहेत. नूरजहानच उदाहरण घ्या. काय बाई होती ती! नूरजहानचं प्रेम बसलं होतं सलीमवर, त्याच्याशी लग्न करायचं असं तनि ठरलेलं होतं. पण राजाने म्हणजे त्याच्या बापाने - अकबराने - तनि लग्न एका दुसऱ्या माणसाशी लावून दिलं. तर ती नघून गेली, कलकत्त्याच्या जवळ बंगालमध्ये, तिथे जाऊन ती राहिली. मग तनि त्याची पूर्ण सेवा केली. पूर्ण पातविरत्यानी राहिली तिथे. पण हा सलीम जेव्हा राजा झाला, [जहांगीर], तेव्हा त्याच्या राज्यकारकीर्दीत तिचा नवरा मारला गेला. तिला असं वाटलं की ह्यानी मारलं! आता ते खरं की खोटं देवालाच ठाऊक! पण हत्ती वर्तणूक बघा! आता ती मुसलमानच होती ना! पण बघा तिची वर्तणूक, काही सीतेपेक्षा कमी नाही! तर हा गेला तच्याकडे आणि तिच्या पायावर पडला; पण ती म्हणाली, "मी येणार नाही." मग तिला अटक करून घेऊन आला, तेव्हा ती म्हणाली, "खबरदार! माझ्या अंगाला हात लावलास तर, दूरच राहा." त्याची हमिमत झाली नाही. मग त्याने जाऊन तिला अटक केली आणि ती जाऊन एकीकडे एका लहानशा घरात राहत असे. मग हा आजरी पडला तिच्या वरिहामध्ये. तेव्हा त्याच्या आईला फार दया आली आणि ती गेली आणि तिला सांगितलं, "बाई, तुझी मी सेवा करते." तिला माहिती नव्हतं, ही त्याची आई आहे म्हणून. तनि तिची फार सेवा केली. तर ती म्हणाली, "[...] तुला काय हवे असेल ते माग. आज माझी तब्येत [खुश] आहे. काय मागशील ते देईन." ती म्हणाली, "काय मागशील ते देशील?" तर म्हणे, "हो, माझ्या हातात असेल तर देईन!" ती म्हणाली, "माझं मागणं एवढच आहे, की माझ्या या मुलाशी तू लग्न कर." ती म्हणाली, "हो, करते." एवढा मोठा शहेनशाह, त्याच्याशी लग्न करायला तयार नाही! पण तिच्या मुलाशी लग्न करायला तयार, ह्या गरीब बाईच्या, ही गरीब बाई बनून गेली होती ना तिथे, लग्नला तयार झाली. लगेच तिला मग नंतर कळलं, की हा तो शहेनशाहच आहे, त्याच्याशी लग्न मग केलं. काय हे बघा! काय हे बायकांचं, एक एका देशामधलं काय! अनुकरणीय काय म्हणा कवि काय अद्वितीय सगळं काही या बायकांचं! या बायकांच्या दमावर सारी सृष्टी थांबलेली आहे. काय पुरुष कुणावर जुलूम करू शकतात? कतितीही करू देत, या बाईच्या हमिमतीपुढे त्यांना काय [...] आणि तिरी प्रेमाचाच वर्षाव करीत राहिल, तीच खरी बाई! तेव्हा, धर्मामध्ये अशी माणसे, जी की पूर्णपणे बाईच्या स्वरूपाला जी बाई आलेली आहे, आणि पूर्णपणे पुरुषाच्या स्वरूपाला जो पूर्ण पुरुष आलेला आहे, असे लोक आमच्या धर्मामध्ये येऊ शकतात. पण जे अर्धवट लोक असतात, ते [नाचता येत...] - आजकाल तुम्ही ऐकलं असेल [नागवे] होऊन नाचतात वगैरे... - [...] ह्या अर्धवट लोकांची ओळख अशी आहे, लगेच [नागवे] होतात! तेव्हा, धर्मामध्ये, मनुष्याला कसं असलं पाहजि... आणि शास्त्रीय दृष्ट्या सुद्धा, जे मी सांगते आहे ते संबंध आपल्या शरीरात आहे. संबंध प्लेक्सस (plexuses) आपल्या शरीरामध्ये आहेत. तेव्हा [त्याबद्दल] बुद्धनिसुद्धा त्याला तुम्ही तशी मान्यता दलीच आहे. आता मी प्रयत्न करतेय, तुम्हाला समजवण्याचा. तुम्हाला कतितीही सांगितलं की मधाची चव अशी आहे, मध असा मळितो, कुठून आणला जातो, असं होतं, त्याच्यामध्ये हे असतं ते असतं आणि त्यांनी असा शरीराला फायदा होतो. कतितीही तुम्हाला [सांगितलं], तरी सुद्धा जो पर्यंत तुम्ही त्याचा [अनुभव] घेणार नाही, त्याचा स्वतःवर परिणाम पाहणार नाही, तो पर्यंत माझं भाषण व्यर्थ आहे! पुराव्याला म्हणून मी सांगू शकते, की सायन्समध्ये (science) ज्याला आपण पॅरासिपॅथेटिक नर्व्हस सिस्टीम (Parasympathetic nervous system) म्हणतो, [मी/ही] जी कुंडलिनी म्हणते आहे, तीलाच मी जागृत करते, ती [मी] कंट्रोल (control) करते आहे. धर्म दृष्टीने [...] [...], तर संबंध कुंडलिनीचे वर्णन, तिचं उठणं, उत्थापन वगैरे, वगैरे... आणि त्यापासून मळिणारे वेगळे, वेगळे आनंद आणि त्यापासून दसिणार्या वेगळ्या, वेगळ्या आकृती आणि त्यातून आपल्याला होणारे फायदे. [...] काय आपल्यामध्ये होऊन जातं, आपल्यात काय काय फरक होतो वगैरे, वगैरे... सर्व [गोष्टींचे] वविचनात्मक, मी एक पुस्तकच लहिणार आहे. पण एवढं संबंध पुस्तक वाचून सुद्धा, "तो" मळिल्याश्विा [त्या पुस्तकातून सुद्धा] मजा येणार नाही. म्हणून ते आधी मळिवून घ्यायचं. ज्यांना मळितं आहे त्यांनी [...] ते आणखीन मळिवून घ्यायचं, ते वाटल्याश्विा मळिणार नाही. पुष्कळां शरीरमंत लोकांच्या घरामध्ये [अशी स्थिती असते], की कोणी तरी मेलं आहे की काय! इतके शरीरमंत घरात, [...] पैसा सगळं संबंध घरातच असतं; पण बापरे, बाप! असं वाटतं की आपण स्वस्थानात आलो की काय! [...] वाटता यायला

पाहजि. अरे, जे प्रेम आहे [ते वाटा.] पैसे वाटू नका, पैसे काय वाटता! प्रेम वाटा. आपल्याकडे लक्ष्मीचे रूप बघा कर्ती [सुंदर] [...] आहे. लक्ष्मीला, संबंध शरीराला स्त्रीचे रूप दिलेले आहे, म्हणजे काय, ती माँ (आई) स्वरूप असायला पाहजि. ज्या माणसामध्ये लक्ष्मी आहे, त्याला माँ (आई) स्वरूप असले पाहजि. आई तुमचे कर्ती अपराध पोटात घेते आपल्या! लक्ष्मीस्वरूप मनुष्य जर आपल्या नोकरीला झोडपतो, तर तो लक्ष्मी (पती) नाही, तो पैसेवाला! मग तच्च्या हातामध्ये दोन कमळे आहेत. कमळांचा अर्थ काय आहे? तर [ती] शोभा असायला पाहजि, कमळासारखी [त्याच्या हसण्यात], त्याच्या चेहऱ्यावर, त्याच्या वागण्यात, बोलण्यात, प्रत्येक गोष्टीमध्ये, ती शोभनीय असायला पाहजि. तोंडातून भराभर शक्ती नघित आहेत आणि म्हणे लक्ष्मीपती! कसले लक्ष्मीपती हे! लक्ष्मीपतीने [कमळासारखं] असायला पाहजि. आणि कमळासारखं घर कवि त्याची रहाणी अत्यंत सुंदर आणि त्याच्यामध्ये आरामशीर, जसा आतमध्ये जाऊन भुंगा जसा आरामात झोपतो, तसा कोणीही [त्याच्या] दारात आला तर त्याला आराम मिळाला पाहजि. नाही, तर घरातल्या चार कुत्र्यांबरोबर लक्ष्मीपती भुंकायला लागल्याबरोबर [...] [...] [...] दसिणार नाही. [...] [...] [...]. लक्ष्मीपतीची ओळख पुष्कळ आणि दिलेली आहे, ती म्हणजे एक हात असा आणि दुसरा हात असा त्या लक्ष्मीचा असतो. या हाताचा अर्थ असतो की तुम्हाला आश्चर्य आहे. कोणीही गेला तुमच्या आश्रयाला आणि त्याला जर तुम्ही आश्चर्य देऊ शकत नाही, तर तुम्ही कसले लक्ष्मीपती उगीचच? स्वतःच्या मुला-बाळांना पैसे देऊन-घेऊन गव्बर करण्यामध्ये काही लक्ष्मीपती नाही होत! जनावरात सुद्धा ती स्थिती संपते, थोड्या दविसांनी. पण आपल्या मनुष्यामध्ये जनावरांपेक्षा बत्तर (खालची) स्थिती आहे. अगदी म्हातारे होईपर्यंत, त्या मुलासाठी पैसे कंजुषासारखे जोडत बसायचे आणि मुलगा मग मोठा झाला, की त्याने ते म्हातार्याचे पैसे सगळे उधळायचे. पण [काही] म्हटलं, "अरे, एखाद्या गरीबाला दोन पैसे देऊन टाक रे!" बापरे! "ऐसे मांगनेवाले तो रोजही आते हैं (असे मागणारे रोजच येतात)!" आपला मुलगा, आपली मुलगी, इथे सुद्धा तुम्ही बघा ध्यानात, आपली मुले घेऊन पहिल्यांदा येतील पुढे-पुढे, "घ्या-घ्या, घ्या-घ्या." अहो, सगळी मुलेच आहेत तुमची. आपला मुलगा ठकि झाला पाहजि, आपल्या मुलीला बरं वाटलं पाहजि. आपण, आपण, आपली, आपली....., अहो, शेवटी तीच मुले तुम्हाला त्रास देतात! देणारच...., कारण या प्रेमाला काही अर्थ नाही. हे सीमति प्रेम जे आहे, हे प्रेमाचा मृत्यू आहे! एखाद्या झाडामध्ये जाणारी त्याची शक्ती, [त्याच्यावर] पाणी जाऊन जर एखाद्या फुलामध्ये अडकून बसलं तर संबंध झाड मरून जाईल आणि फुलही मरून जायचं! अशा प्रेमाचा काय फायदा होणार आहे? अशा लक्ष्मीपतीच्या हातामध्ये हे जर नाही, हा बाण (प्रेम) आहे, हे जर नाही तर तो सुद्धा लक्ष्मीपती नाही. अशा रीतीने पूर्वी काळी [...] [...] [...]. लक्ष्मीपतीची बायको स्वतः [नटून] अगदी बसलेली असते आणि तिची शेजारीन एक बाई, जच्च्या अंगावर चरिगुट कापड ही नसेल, तच्च्या [अंगाला/मनाला] खंत [असणार नाही]. [...] [...] [दुसऱ्याचे हालअपेष्टा बघून जे] हृदय तच्चिं पाझरलं नाही, ते हृदय आहे की दगड आहे! हे सगळं कार्य मी आपल्या हृदयाच्या दमावर करते, हे आपल्याला माहीती नाही. नुसते हृदयाच्या दमावर करते, हृदय चक्राच्या खेळाचा संबंध खेळ आहे. तुम्ही पाहिले आहे, हातावरती कशी कुंडलिनी फिरते माझ्या! सगळा प्रेमाचा चक्कर आहे. सर्व सृष्टी परमात्म्याने नुसत्या प्रेमामध्ये केलेली आहे, त्याला आपण क्रिएटिव्ह पावर(creative power) म्हणतो, ती संबंध त्याची प्रेम शक्ती आहे. नुसते प्रेम, प्रेम, प्रेम! तीनदा लहिन घ्या त्याच्यावर. आणि ज्या माणसाला प्रेम करता येत नाही, दगड माणसांना इथे काही कार्य नाही. ज्या माणसामध्ये प्रेम नाही आहे, हृदय उघडून जो सगळ्यांना आपल्या हृदयाशी घेऊ शकत नाही, अशा माणसाला हे (हा) धर्म मिळणार नाही. काही, इथे काही [काठ्या] आणि धिमक्यांनी देव मळिवणार आहात? कवि एखाद्या पंडिताला जर तुम्ही शंभर रुपये दिले तर त्याने देव मळित असेल, तर तो देव इथे मळिवणार नाही. देव प्रेमाचा भुकेला आहे! काय, त्या देवाला सुद्धा प्रेमाची भूक आहे! म्हणजे केवढी मोठी गोष्ट आहे, ही! आणि प्रेमाच्या सागरात एकदा बुडायला लागलात, तर कोण दुसरा? या हाताने, या हाताची सेवा करावी आणि म्हणावं, "अरे, मी तुझी कर्ती सेवा केली?" तसे तुम्ही सगळे माझ्या अंगातच आहात. तुमच्या आतून एकच जेव्हा शक्ती वाहवू लागते, जशी या शरीरातून एकच शक्ती वाहते, तेव्हा या बोटाला लागलं, तर हे बोट चटकन त्याला [...] येतं. तसचं आता तुम्ही बघता जे लोक पार झालेले आहेत, ते लगेच धावून येतात तुम्हाला बघायला. [...] मंडळी, स्वतःचा पैसा खर्च करून ह्या तुमच्या धुळ्याला आलेली आहेत. त्यांना एक तुमच्याकडून पैसा नको, काही नको. सगळा खर्च करून तुमच्यासाठी इथे आलेली आहेत, कशाला? तुम्हाला त्या भवसागरातून वाचवण्यासाठी! कारण आतलं प्रेम, वाहेचं आहे! या प्रेमासाठीच, मी, सुद्धा धावत आले आहे तुमच्याजवळ. जर हे प्रेम माझ्यात नसतं, तर माझ्याजवळ एवढी संपदा आहे, बाहेरची सोडा, आतली, मला काही गरज नाही. पण करुणा! करुणेत, करुणा आतून इतकी जास्त [ओढते], की आतला आनंद सुद्धा बेकार वाटतो! [...] [...] जन्मजन्मांतरीची [जन्मलेली/जमवलेली] आहे! पण या जन्मामध्ये, दिल्याशिवाय मार्ग नाही. रात्र-दविस एक करते आहे तुमच्यासाठी. तुम्हीच यात थोडी माझी मदत करायला पाहजि.

View [online](#).

Guru Purnima Puja. Mumbai (India), 1 June 1972. Translation from Hindi to Marathi सहजयोगाचा एक अभिनिव असा आवधिकार होत आहे. जे सत्य आहे जे 'आहेच' त्याचा आवधिकार कसा होतो हे समजून घ्या. कोलंबस हडिस्थान शोधायला बाहेर पडला. तेव्हाही हडिस्थान होताच; नसला तर शोध कशाचा घ्यायचा? तसेच सहजयोग होताच, पण त्याचा अनुभव आता तुम्हाला घ्यायचा आहे, काही जणांना मळिलाही आहे. सहजयोग हा त्या परमतत्त्वाकडे जाण्याचा एक मार्ग आहे; एक व्यवस्था आहे; एक प्रणाली आहे; मानवजातीला उन्नत स्थितीवर येण्यासाठी जीवनाला नवीन दशा देण्यासाठी ही एक व्यवस्था आहे. ज्यामध्ये मानव या वशिवव्यापी चैतन्याची ओळख करून घेऊ शकेल आणि ते परमचैतन्य आत्मसात करू शकेल. याच परमतत्त्वाकडून सारी सृष्टी चालवली जात आहे व त्याच्यातूनच मानव जन्माला आला आहे. फार प्राचीन कालापासून याचा शोध चालत आला आहे. त्याच्याबद्दल बरेच काही लहिले गेले आहे; प्रेम, पैसा, सत्ता अशा विविध क्षेत्रांमध्ये मानवाचा हा शोध चालत आला आहे. तरीही मानव अजून स्वतःला नीट ओळखू शकला नाही. तसे पाहिले तर हा एक आनंदाचा शोध आहे. पण मग कुणी संपत्ती मळिली की आनंद मळिले असे समजून पैशाच्या मागे लागले, पण त्याचबरोबर ज्यांनी अमाप संपत्ती मळिली त्यांनाही दुःखापासून सुटका मळिली नाही; काही लोकांनी तर या नरिशेपोटी आत्महत्या करून घेतली. असे करता करता कुठेच आनंद मळिला नाही म्हणून लोक धर्माच्या मागे लागले. धर्माच्या पाठीमागे लागल्यावरही त्यांचे चित्त बाहेरच्या गोष्टींमध्येच अडकून राहिले आणि त्यांना खरी 'स्व' (स्वतःची) ओळख झाली नाही. हे असे का होते? कारण माणूस खऱ्या स्व बद्दल अपरचित असतो आणि त्यामुळे त्या 'स्व' चे वैभव, ऐश्वर्य, महानता, प्रेम हे त्याच्या लक्षातच येत नाही. त्या अवरणनीय आनंदाला तो पारखाच राहतो. मानव स्वतःच आनंदस्वरूप आहे व तोच परमानंद आहे. अर्थात हे सुद्धा बहुतेक वेळा शाब्दिकच राहते. बोलाची कडी, बोलाचाच भात म्हणतात त्याप्रमाणे हे होऊन जाते. हे असे अनादिकालापासून चालत आले आहे. याला कारण मानवाचा विचार सदैव 'मना'मधून होत असतो व त्या मनाच्या तो पलीकडे आपल्याला जायला पाहजि. आता माझे भाषणही नुसते शब्द समजून राहू नका. त्यातून तुम्हाला परमात्मा समजणार नाही. म्हणून जे आपल्याला शोधायचे आहे व मळिवायचे आहे तेथपर्यंत आपण मनाने पोहचू शकणार नाही. तीच गोष्ट बुद्धीची. म्हणून जे परमतत्त्व आपल्याला जाणायचे आहे त्याच्यासाठी मन-बुद्धीच्या पार झाले पाहजि. कारण मन-बुद्धी चालवणारी तीच शक्ती आहे. ही शक्ती जाणण्यासाठी कृतीही उपदेश एका, वाचन करा वा प्रत्यक्ष करा, तुम्हाला ती जाणता येणार नाही. वा त्याचा अनुभव येणार नाही. नानक, कबीरासारखे संत याच शक्तीबद्दल बोलले. हा एक तुमच्या आतमधला अनुभव आहे. म्हणून वर म्हटल्याप्रमाणे कोलंबसला हडिस्थान सापडला नाही. अर्थ हडिस्थान नव्हता असा नाही कवि त्याच्याकडे काही कमी होते असा ही नाही. त्याच्यानंतर ज्यांना त्याचा शोध लागला त्यांनाही हडिस्थानात काही कमी होते हे दाखवायचे नव्हते. तुम्ही अलग-अलग होऊन याचा विचार केलात तर मी काय म्हणते हे तुमच्या लक्षात येणार नाही. मानवाचा हा शोध जन्म जन्मांतरापासून चालत आला आहे. वास्तविक जन्म-मृत्यू हे एक प्रकारचे जाणे-येणे आहे. हिंदू-मुस्लिम वगैरे सारखे बाद फक्त राजकारण म्हणून चालतात. सहजयोग हे काही राजकारण नाही. पूर्वजन्मी हिंदू हिंदूच होते कवि मुसलमान मुसलमानच होते असेही नाही. म्हणून हा शोध त्या स्तरावरच झाला पाहजि. म्हणजे खरा अनुभव येईल. ही सूक्ष्म स्तरावर घडणारी घटना आहे हे नीट लक्षात घ्या. जे सूक्ष्म आहे, तरल आहे त्याचा जडाशी काही संबंध नसतो. परमात्मा खरं पाहिले तर काहीच देत नाही; तुम्हाला घर, जमीन जुमला, कुटुंब असल्या गोष्टीही परमात्मा देत नाही; त्यामध्ये परमात्म्याला काही स्वारस्य नाही. म्हणजे परमात्म्याला समजून घेण्यात आपण काही तरी चूक करत असतो. जे परम आहे त्याला परम राहण्यातच रस असतो हे नीट लक्षात घ्या. परमतत्त्व मळिवण्यासाठी कुंडलिनी - योग आवश्यक आहे अशी एक समजूत आहे. पण ज्यांना सद्बुद्धी प्राप्त झाली त्यांना कुंडलिनी जागृतीतूनच ती मळिली हे मात्र खरे आहे. परमतत्त्वाशी योग होणे महत्वाचे आहे. कुंडलिनी तुमची आई आहे; ती फक्त तुम्हाला पुनर्जन्म देते; तुम्ही जे काही बुद्धीमधून मळिले आहे त्यापेक्षाही ती अधिक समजदार आहे. ती प्रेमाचा सागर आहे; तुम्हाला चुकीच्या मार्गाकडे ती येऊच देणार नाही तिची सर्व रचना परमात्म्याने खूप कुशलतेने केली आहे. बालक जन्माच्या आधी मातेच्या उदरात असतो • तेव्हा जडतत्त्वाकडून त्याचे मन-बुद्धी-अहंकार इ. तयार होतात, पण त्यामध्ये जो प्रकाश येतो तो मस्तकातील ब्रह्मरंध्रातून येतो आणि शेवटी मणक्याच्या शेवटच्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये स्थिराऊन तीन नाडी-संस्था तयार होतात. त्रिकोणाकार अस्थीमधील शक्ती हीच कुंडलिनी या शक्तबिंदूला खूप लहिले गेले आहे. पण ती जागृत होणे हा भाग महत्त्वाचा आहे. कुंडलिनी जागृत होण्याची मुख्य खूण म्हणजे आपली बुबुळे मोठी होणे. ही स्पंदनाकार जागृत होत असल्यामुळे शास्त्रीय उपकरणांवर दिसू शकते. ते तुम्ही पाहू शकता व त्याची प्रचीती घेऊ शकता. कुंडलिनी जागृत झाल्यावरच तुम्ही पार होऊ शकता. अर्थात हे परमात्म्याची महाप्रेमशक्तीच करू शकते; जोपर्यंत ही प्रेमशक्ती मानवामध्ये उरतणार नाही तोपर्यंत कुंडलिनी उठणार नाही. वशिष्ठः नाभी व अनाहत चक्रांमधील पोकळीमधून हे कार्य झाल्याशिवाय कुंडलिनी उठणार नाही. त्याच्या आड येणारे हे अहंकार व प्रतिअहंकार तुम्हाला परमात्म्यापासून अर्थात स्व पासून दूर ठेवतात. हे सर्व मी कुणाच्या वरीधात बोलत आहे असे समजू नका. आत्मसाक्षात्कार हा तुमचा पुनर्जन्म आहे हे लक्षात न घेता आत्मसाक्षात्कारानंतरही तुमचे चित्त व मागण्या तुमच्याच कुटुंबाच्या समस्यांमध्ये पैशामध्ये अडकून राहिले तर काय फायदा? तुमचे चित्त सतत चैतन्याबरोबर राहिले पाहजि. असे लोक देवतास्वरूप बंदनीय आहेत; फालतू गोष्टी, वादविवाद करण्यात त्यांना रस नसतो; इथे नाव पैसा प्रसद्बुद्धी अशा गोष्टी मळिवायच काम नाही. मनाचे परिवर्तन होणे एवढे एकच ध्येय आहे. कुंडलिनी तुम्हाला सर्व ताप त्रास आजारापासून मुक्त करते. सहजयोग हा कुंडलिनी जागृतीचा आणि परमात्म्याशी योग करून देणारा मार्ग आहे. जे लोक पार झाले आहेत त्यांना वशिष्ठ सांगणे असे आहे की याचा जडाशी कधीही संबंध लावू नका; पुरी सत्कर्ता बाळगून आपणच आपल्या जीवनाचा विचार म्हणजेच सहजयोग करा. भूतपश्चात्त्य करणाऱ्यांकडून तुम्हाला काहीही मळिणार नाही. तुमच्यामधील चेतना शुद्ध व पूर्णपणे जागृत व्हायला हवी व चैतन्याच्याच संपर्कात सर्वकाळ राहण्याचा प्रयत्न करा व तशी सवय लावा. कुंडलिनी जागृतीनंतर तुम्ही काहीतरी वशिष्ठ मळिले पाहजि. नेहमीचे कुटुंब, पैसा, संस्कार, वाद-विवाद सर्व सोडून द्या. परम मळिवण्यासाठी माणूस पूर्णपणे जागृत असयला हवा. आज गुरुपूरणमिच्या शुभदिवशी 'मला'गुरू होण्याचा मान मळिला. मातेला गुरू होणे अवघड आहे. कारण ती फक्त प्रेमस्वरूप आहे. मुलांचा गौरव यातच आनंद मळिवा. गुरुला तुम्ही काही देऊ शकत नाही. काही मागायचे असेल तर जे परम आहे ते मागा आणि हे प्रेम दूर दूरवर वाटा. सर्वांना आनंद आशीर्वाद.

1973-0916, Talk

[View online.](#)

TALK IN MARATHI-PUNE-1973-0916 जगातल्या पाठीवर कुठही चर्चली गेलेला नाही जतिका आपल्याभारात वर्षात झालेला आहे कारण हनुमान जाला आपण पूर्वी भारतवर्ष म्हणत होतो ,हचि एक योग भूमी आहे. बाकी सगळ्या भोग भूमी आहेत . हचि एक योग भोमि आहे म्हणून इथे फार मोठ मोठ्या प्रवृत्तीने म्हंटलं पाहजि कवि देवांनी अवतार घेतलेले आहेत आणि ह्या भूमीतच ह्या वषियवर हजारो वर्षांपासून म्हणजे कृष्णाला जर ६ हजार वर्षे झाली असतील तर रामाला जवळ जवळ ११ हजार तरी वर्ष झाली असतील आणि त्याच्या आधी कतितीरी आधी पासून हजारो वर्षांपूर्वी वेदात वैगरे, इतिहासकारांना कदचित त्यांना पटायचे नाही माझे म्हणणे पण हजारांवर्षांपासून ह्या भारत वर्षामध्ये तपस्वी मुनींनी जे दृष्टा होते त्यांनी आत्मसाक्षात्कारावर पुष्कळ काम केलेले आहे पण आज काळ त्यांच्याबद्दल वाचतेय कोण , त्यांच्या बदल जाणतय कोण ,आपण हद्दि हद्दि म्हणून लोक फार गर्वाने फिरतात आणि बघते की प्रत्येक गोष्टीमध्य उठलं की आम्ही हद्दि आहोत ,म्हणजे आम्ही काही वशिष आहोत असे सुद्धा पुष्कळ लोकं स्वतःला समजतात,पण ज्या आदर्शकारांच्यांनी ज्यांनी हद्दि धर्माची स्थापना वैगरे ज्यांनी केलेली आहे , त्यांनी जे तत्त्व या संसारात मांडलेले आहे,त्यांनी जी चैतन्यावर काम करून त्याचं नरूपण केले आहे त्याबद्दल फार छाती ठोकपणे सार्या संसारा समोर इतक्या मोठ्यापणे सत्य मांडलेलं आहे , ते कोण जाणताय ? त्यांच्याबद्दल कोणाला माहिती नाही.फक्त ब्राह्मण हा पूजेला पाहजि अशा रीतीने आपल्या बद्दल एक कल्पना डोक्यावर चालवली आहे पण ब्राह्मण म्हणजे कोण ? हे सुद्धा जे त्यांनी सांगितलेलं आहे , ब्राम्हण तो कोण ज्याचा दुसरांदा जन्म झालेला आहे. आणि तेच कृष्णांनी सांगितले आहे तेच सगळ्या मोठ्या लोकांनी सांगितलेले आहे ,म्हणजे महंमद साहेबांनी सुद्धा तेच सांगितलेले आहे, आपले साईबाबा आहेत शरिडीचे त्यांनी सुद्धा तेच सांगितलेले आहे, नानक होते त्यांनी तेच सांगितलेले आहे, जाणकांनी तेच सांगितलेले आहे, झोरासूत्रांनी तेच सांगितलेले आहे. प्रत्येक देशात कुठेही जथि सत्य जन्माला आले तथि सत्य काय आहे हेच सांगितले आहे.आज तुम्ही इथे उभे आहात आणि जी जर पांढरी साडी नेसलेली आहे ,आणि तुम्हाला जर डोळे असतील तर तुम्ही सगळ्यांना जाऊन काय सांगाल की माताजींनी पांढरी साडी घातलेली आहे तुम्हाला काही दुसरं केव्हा दिसलं जेव्हा तुमच्या डोळ्यावरती काहीतरी गुंगी तरी आली असेल कवि तुम्हाला डोळेच नसतील ज्यांना डोळे होते त्यांनी सत्य एकच सांगितले होते. सत्य हे एकच आहे आणि त्याचा मार्ग सुध्दा एकच आहे . आणि सगळ्यांनी एकच मार्ग सांगितला आहे . फक्त आपण वेड्या सारखे इकडे भांडत बसतो एकातने अनेक झालो तरी आपण एकाच मुळावर आहोत हे समजून उतरल्याशिवाय समजणार नाही . आणि त्यात उतरण्यासाठी माणसाला आत्मसाक्षात्कार झाल्याशिवाय ते जमणार नाही. आता हे थोडंसं दुसरं काही सांगितल्या बरोबर पुष्कळ लोक ???? वैगरे जर इथे बसले असतील तर ते सुध्दा माझ्यावर बघिऊ शकतात . ह्या जगात मला क्रॉसवर वैगरे काही चढवणार नाहीत कवि रामाला वनवास झाला तसा मला तुम्ही वनवासात वगैरे पाठवणार नाहीत अशी मला अजून खात्री वाटते ,अजून . गीतेत सुध्दा कृष्णाने पहिल्यांदा फार छाती ठोक पणे (म्हणजे त्यांना घाबरायचं असं काही कारण नव्हतं) सांगितले आहे की त्याला तू आतमध्ये जाणून घे. अर्जुनाला स्पष्टपणे सांगितले आहे की त्याला (आत्म्याला) जाणलं पाहजि. तो जाणल्याशिवाय तो झाल्याशिवाय बाकी सर्वकाही व्यर्थ आहे . हेच उत्तम आणि तेच मळिल पाहजि . मग बाकीचे जे सांगितले असेल ते का? असा प्रश्न लोकांना पडतो . कृष्णात आणि माझ्यात तोच फरक आहे आणि तो राहणारच . कृष्ण हा राजकारणी पुरुष होता आणि त्याला माहिती होते की महामूर्खांच्या डोक्यामध्ये राजकारण खेळल्याशिवाय अक्कल येत नाही . जर त्यांना सरळ तोंडाने सांगितले की हे करा तर ते कधीही करणार नाहीत . उलट मार्गानं जातील , म्हणून त्यांना सांगायचं बर तेही करा ,तेही करा ,तेही करा . आणि शेवटी मग धडपडत इकडे या . ते म्हणजे असं आहे की उदाहरणार्थ आपण असं बघूया , की एक मुलगा गाडीवर बसलेला आहे आणि त्याचं घोडं हे पाठीमागे बांधलं आहे आणि तो गाडी हाकतो आहे .त्याचे वडील आले आणि त्याला सांगितले हे तु काय करतोय ? तू घोडं पुढे करून घे म्हणजे तुझी गाडी पुढे जाईल . तर तो मुलगा म्हणतो नाही हे असंच घोडं हाकणार आणि माझी गाडी पुढे जाईल . तर ते (वडील) म्हणतात बर हाक मग , थोडंसं हाकून बघ. पण त्याच्यामध्ये राजकारण आहे म्हणजे त्या राजकारणामध्ये सर्व चैतन्यमय divine आहे .त्या राजकारणामध्ये फार मोठा ???आहे. त्याची लीला आहे फार मोठी. मग वडील म्हणतात हो तू अगदी असच कर. खूप मार आणि गाडी चालव . म्हणजे कस ? त्यांनी सांगितलं की तू त्या चैतन्याला आपल्या आतमध्ये जाण , त्या चैतन्यामध्ये जागा हो आणि त्याला अनुभव. हेच सत्य आणि हेच पुरुषार्थाचं कार्य आहे . पण अर्जुनाला ते पटलं नाही. त्यांनी वचिरलं हे काय ? तू मला सांगतो की तू आत मध्ये जा आणि इकडे सांगतोस की तू युद्धावर जा. म्हणजे हे कस काय ? अर्जुनाचा अर्थ त्याला तरी कळला की नाही माहीत नाही. पण कृष्णाला एवढं मात्र कळलं की ह्याना हे जमायचं नाही. अजून ही स्थिती नाही. कृष्णांनी सांगितलं होत की तू त्याला जाण आणि साक्षी हो . मग तू रणांगणात असलास , स्मशानात असलास, घरात असलास, वनात असलास, जनात असलास तरी तथिच आहे . तेव्हा त्यांनी म्हटलं की अस कस शक्य आहे ? तेव्हा तो म्हणाला बरं दुसरा मार्ग आहे . तो kai ? आता ह्याच्या मध्ये राजकारण आहे पण त्यातही डप्लोमसबिघा त्याची . त्याला सांगितलं की तू कर्म कर आणि कर्माच फळ तू देवावर ठेव. आता हे बघा हं कृष्णाची माखन चोरी कशी असते ती . तुम्ही जर कर्म करता आणि तुमच्यात करता जर तुमच्यात जागृत आहे, हे मी करतो आहे असं जर तुम्हाला कळलं आणि असं वाटत असलं रात्रं दविस की मी हे करतो आहे तेव्हा त्याचा फळ तुम्ही देवावर कस घालणार ? अशक्यातली गोष्ट आहे . जेव्हा तुम्ही जे कार्य करता तेव्हा त्याचं फळ तुम्ही देवावर घालू शकत नाही . आणि असं जे लोक म्हणतात. पुष्कळ लोकांनी असेही म्हटलेले मी ऐकलेले आहे की अहो आम्ही जे जे करतो त्याचं सगळं फळ आम्ही देवावर टाकतो. 7'34 म्हणजे अगदी नाटक आहे सगळं खोटं, ते सत्य नाही. जोपर्यंत तुम्ही काही करता तोपर्यंत त्याचं फळ तुम्ही देवावर टाकू शकत नाही.फक्त काही जर तुमच्या हातून घडलं, म्हणजे सूर्याचा प्रकाश. अकर्मात तो उभा आहे वहात आहे प्रकाश.तो काही म्हणत नाही.मी काही करतो. म्हणून कोणी काही सूर्याला दहा शब्दा केल्यात काय कवि त्याचं वंदन केलं. हे सगळं एक सारखं.नदी वहात आहे.नदीला काही वाटत नाही की मी वहात आहे की माझ्यातून पाणी वाहतंय की त्याच्यातून जीवन वाहतंय, कलिकांना ते पाहजि आहे.ती आपली वहात आहे. सुकली तर लोक शब्दा देतील.दलिया तर बरं नाही दलिया तर बरं.ती काही करतच नाही. ती आपली वाहत राहते.जो काही करत नाही फक्त त्याच्या हातून घडत आहे, त्याचं आपोआपच ऑटोमॅटीकली त्याचं कार्य जे आहे ते परमेश्वरावर आहे.त्याचं फळ आणि कार्य सर्व काही परमेश्वरावर असतं.तो जे काही करतो ते सगळंच सगळं परमेश्वराचं असतं.तो नुसता साक्षी बघत असतो.तेव्हा आपल्याकडे जे लोक कर्म योग घेऊन बसलेले आहेत त्यांना मला स्पष्ट असं सांगावंसं वाटतं की ह्याच्यात कृष्णाची माखनचोरी ओळखून घ्यावी.इतकं भयंकर वचिर आहे ????????? त्याला

मी जतिकं ओळखते फार कमी लोक ओळखत असतील. इतकंच नव्हे तर माणसाची चातुरी तो ओळखत होता आणि मनुष्याचा अहंकार जरा जरा गोष्टीला दुखावतो . पण आईचं तसं नाहीये . आई जर बाहेर आली आणि तिने पाहीले काही मुलगा आपला ???? चुकला आहे . काजी गाडी हचि घोडं मागं आहे तर ती त्याला सांगेल काय वेड्यासारखं करतो? चल हे घोडे पुढे कर आणि चालू कर. आई म्हणेल , आई सरळ सांगेल हे चुकलेलं आहे. बघायलाहे काहीतरी कशाला करतो? वडील तथि हासत बघत राहतील. बघूया कसं काय चाललंय? हा फरक आई आणि विडलिंचा आहे. कर्मफळ देवावर टाकता येणारच नाही जोपर्यंत तुम्ही अकर्म होत नाही तुमच्या हातून काही कर्म होतंच नाही. नुसतं घडतंय असं जोपर्यंत तुमचं होणार नाही तोपर्यंत कर्मफळ आपण देवावर टाकू शकत नाही. आता आपले doctor आहेत. आजच आम्ही एका पेशंटला बघायला गेलो. भयंकर आजार आहे. [इनऑडबिल] साडेतीन वर्षांपासून होतंय. झालं, प्रेम द्यावं , दिलं मग? बरे होतील का नाही होतील, काही सांगता येत नाही. आम्हाला काय वाटलं? बरे वाटले का वाईट? काही झालं नाही , आम्ही नुसतं तथि गेलो होतो बघायला . जागृती झाली एवढं म्हणाल . झाली ! आम्ही केली असं कोणी काही म्हंटलं नाही . ते म्हणाले जागृती झाली . काहीतरी, काही नाही. पण ते जर नुसते doctor असते आणि realised नसते तर म्हणाले असते, कािहो ह असं आहे किमी इतकं केलं , हे तुमच्यासाठी मी केलं . ह्यांना मी बरं केलं कवि मी ह्यांचं वाईट केलं . हा मोठा भारी फरक आहे दोन्ही गोष्टीत. तेव्हा आपलं कर्म फळ आम्ही देवाच्यावर टाकतो असा वशिवास घेऊन जे लोक चालतात ते स्वतःच्या भ्रांतीतच नाही पण आपल्या साठी ती एक मोठी [इनऑडबिल] . अश्या खोट्या भ्रामकल्पनेत राहून आजपर्यंत कधी परमात्मा त्यांना मळिला नाही . आणि ज्यांना मळिवायचा नाही ते आशाच कल्पनेत फिरून फिरून अनंत जन्माला पावतात आणि अनंत जन्म घेऊन सुध्दा त्यांना काहीही मळित नाही . आणि असा ज्यांना वचिरा करायचा त्यांनी खूशाल करावा कृष्णाच्या बाबतीत पण मी असे म्हणेल थोडासा इकडेही वचिरा करा बरं . एवढंच म्हणेल कि मुलांना ऐकायला नाही आलं लवकर, समजलं नसतील , अजुन जरा समजाऊन सांगावं . बघायचं , पटतं कि नाही . पुढे त्यांनी भक्तीचं सांगितलं , भक्तीपण बघा कसं डपिलोम्यासीचा शब्द बघा. अनन्य भक्ती कर. पुष्पम फुलम तोयम. काही असलं तर ते मी स्वीकार करीन, स्वीकार करतो पण देतोस काय ? तेव्हा त्याने बरोबर सांगितलेले आहे कि तुम्ही अनन्य भक्ती करा . अनन्य हा शब्द संस्कृतात जाणणारे इथे पुष्कळ पुण्याला आहेत, अनन्य म्हणजे दुसरा कोणी नाही . आणि दुसरा जेव्हा कोणी नसतो तुम्हीच तो होऊन जाता तेव्हा कोणाची भक्ती करायची बुवा ? बघा आता , अनन्य भक्त आम्ही! अहो अनन्य भक्त कशे होणार तुम्ही? अनन्य झाले म्हणजे तुम्ही साक्षात्कारी आहात ज्यावेळेला तुम्ही अनन्य झाले तेव्हा तरी साक्षात्कार होतात मग तुम्ही भक्तीच्या रसात उतरता. भक्ती करायची काय ? उठले तर भक्ती , बसले तर भक्ती , चालले तर भक्ती . मग भक्ती म्हणजे काय? परमेश्वराच्या हातात जर तुम्ही खेळणे झालात तर तोच भक्त. मग त्याने बसवल काय ! उठवलं काय ! चुलीत घातले काय ! कवि कुरावर टांगलं काय. काहीही केलं तरी ती भक्तीच . जे काही तो मनुष्य करेल ते सगळं परमेश्वराच्याच हातातलं खेळणं असल्यामुळे तो काही करतच नाही.[....] आता ह्याच्यावरती पुष्कळ लोक अगदी आधी कृष्णाचे कैवारी म्हणजे वकील आहेत इथं बरं का? इतके कैवारी आहेत, कृष्णाबद्दल जेव्हा मला आदर आहे , ततिका कोणाला नाही, असणं शक्य नाही. कारण त्याच्याबद्दल जाणायला पाहजि . त्याचं नाव नुसतं घेऊन कवि त्याचं कैवार घेऊन कवि त्याच्यासाठी भांडणारे लोक पुष्कळ पहिले पण कृष्णाला जाणणारे मला कुणी एवढे दसित नाही . कृष्णाला जाणलं पाहजि , हे मुख्य संबंध गीतेचं सार हेच आहे कि तू मला जाण . सर्व धर्मं नाम परतियजे . सर्वकाही बाहेरचं सोड आणि फक्त तू मला शरण हो. म्हणजे मी जी चैतन्य स्वरूप शक्ती आहे त्याच्यात तू एककार हो . हे त्यांनी इतक्या स्पष्टपणे सांगितलं तरी लोकांच्या लक्षात आलं नाही. लोकांच्या लक्षात येत नाही त्याला कारण आहे . आत्मसाक्षात्कार करा म्हंटलं कलोक अर्धे पाळतात घरी . ते नको, आपल्याला बसायला जमणार नाही . पण मी तुम्हाला जर हातातून अंगठी काढून देते, काही जादूमंत्र करून दाखवते कि झालं हा हा हा हजारो माणसं जमतील. काय अहो का. काय मळिलं त्याच्यात तुम्हाला? असा जर कोणी प्रश्न वचिराला कि तुम्हाला ह्याच्यात काय मळिलं या चमत्कारामध्ये ? म्हणजे तुमचं लक्षच मुळी जड आहे. सगळ्या जड गोष्टी वरती तुमचं लक्ष उतरलं आहे . आता प्रश्न कोणी वचिराला कि गायत्री मंत्र जर शंभर माणसांनी , ब्राह्मणांनी म्हंटला , आहेत कुठे ब्राह्मण ? आहेत कुठे ते दवजि ? ते ब्राह्मण कुठे ज्यांचा खोचरातून जन्म झालेला आहे? तेच तर मी करायला आलेले आहे. पण असे मला म्हणतात कि त्या ब्राह्मणांनी गायत्री मंत्र म्हंटलं तर काहीही उपयोगाचं नाही. हे कनेक्शन होतं हे आपल्याला माहिती आहे . हे कनेक्शन जर आम्ही मेन्सला लावलं नाही तर ह्या १०० काय पण १००० लोकांनी माणसांनी मंत्र म्हंटला तर त्याचा काही उपयोग होणार आहे का? त्यालाच मी ब्राह्मण म्हणते जो आत्मसाक्षात्कारी. ज्याचा जन्म पुन्हा झालेला आहे, ज्यांनी ब्रह्माला जाणलं आहे तोच ब्राह्मण आहे . हे इथून तथून सगळ्यांनी सांगितल्यावरती तुम्ही उगीचच कुणाला ब्राह्मण म्हणतात ? म्हणून [.....], अश्या सगळ्या ब्राह्मणांना माझा नमस्कार वारंवार आहे. ब्राह्मणत्वाचे नाटक करता येत नाही . हे असलीयत आहे , खरी गोष्ट आहे. असायला पाहजि , वस्तुतः आहे . ते व्हायला पाहजि आणि म्हणून ज्यांना अगदी खोट्याचा तटिकारा त्यांनी हा खोटेपणा काढून टाकायला पाहजि . एकदा ते साधल्या बरोबर आपल्याला कळेल कि ब्राह्मण हा आतमध्ये आहे. जसा पक्षी दोनदा जन्माला पावतो तसाच मनुष्य सुध्दा दोनदा जन्माला पावतो. हे सर्व धर्माच्या लोकांनी सांगितलं आहे. आणि ज्यांनी सांगितलं नाही ते आत्मसाक्षात्कार झालेले नव्हेत . म्हणजे असे पुष्कळ आहेत इकडे कोपर्यात म्हणे आमचे गुरुजी आहेत त्यांनी सांगितलं कि हे सर्वकाही करायचं नाही . बर ! बरोबर आहे , पण ते कोण आहेत? काय आहेत ते देवाला ठाऊक. गुरु तोच जो तुमच्यापेक्षा वर जाऊन आणि ज्याला आत्मसाक्षात्कार कमीत कमी एवढं तरी झालं पाहजि. धर्माच्या बाबतीत आपल्याला काहीही कल्पना नाही . जे काही पुस्तकात वाचलंय ते मान्य केलं. हि पुस्तकं तरी कोणी लहिली आहेत? आता समाजा आपण जर समाजा मुद्रणालयात गेलो आणि तथि जाऊन आपण पुस्तकं लहिली . ती छापली जातील . कोणीही जे छापलं ते रामायण होत नाही.. कोणीही म्हंटलं कि ती गीता होत नाही . जे मेले ते सगळे संत होत नाहीत . हे लक्षात ठेवलं पाहजि आपण. त्यांची पुष्कळ लक्षण आहेत. १६:२३ परवा मी असं बोलताना म्हंटलं कि झोरस्टर हाच महंमद , झोरस्टर हाच जनकाचा अवतार , आणि तेच साईबाबा आहेत. तर काही लोकांना हे असं खटकलं कि माताजी अशी कशी गोष्ट सांगतात ? आमचे साईबाबा कुठे? तुमचे कुठून आले ? ते स्वतःला सुध्दा मुसलमान सुध्दा म्हणत असत. पुष्कळात त्यांच्या भाषे मध्ये मुसलमानपणा आहे. पण त्याची प्रचीती अशी आली त्या लोकांना कि एका घरी झोरस्टरचा फोटो आणि साईबाबांचा फोटो होता. तर मग मी त्यांना म्हंटलं तुम्ही realised आहात ना? मग बघा तर हात करुन , दोन्हीकडे एकसारखेच vibrations ! हे कसे? मग म्हंटलं सांगा कोण आहे ? ओळखा कोण कोण आहे? जेव्हा एकसारखी दोन्हीकडून vibrations आणि तरंग येतायेत मग हि दोन्हीही माणसं एकच आहेत आणि त्यांना वेगळं करुन तुम्ही गाठलय काय? एवढं मोठं सत्यकर्म लोक करत आहेत . आणि हा धर्म वेगळा तो धर्म वेगळा एवढं करुन कोणते ध्येय गाठलंय ? म्हणजे एकाने हे डोकं फोडायचं , दुसऱ्याचा खून करायचा , त्याला मारायचं , आपापसात द्वेष हेच तर आम्हाला मळिलेलं आहे . एका पेक्षा दुसरा धर्म उच्च आहे असं मानून तुम्ही कोणची कुठली उच्चता गाठली मला तरी काही दसित नाही बुवा . मी सर्व धर्मातल्या फार मोठमोठ्या लोकांना भेटले , याना अगदी उच्चस्थानी बसवलं आहे पण एक सुध्दा अजुन पर्यंत मला realised मनुष्य भेटला नाही, ही सत्य

गोष्ट आहे आणि तुमच्यातले जे realised आहेत त्यांनी स्वतः जाऊन बघाव , तुम्हाला मला सांगायला नको.मी सांगतिलंय त्याच्यातले एक अक्षर जरी खोटं असेल तर आपण जाऊन स्वतः साक्षात्कार घ्यावा आणि ह्या मंडळींना येऊन सांगावं त्याची साक्षच आहे. अजूनपर्यंत तरी मला एक सुद्धा त्याचातला मनुष्य realised सुद्धा नाही भेटला. Realised सुद्धा. काही काही लोक आहेत , realised पण ते कोणत्या धर्माच्या पठिा बीठावर बसलेले नाहीत.कुणी जंगलात आहेत.ह्या आशा वेड्या समाजापासून दूर पाळलेले.पुष्कळशे आहेत , मी आता काश्मीरला गेले होते तथि भेटले होते, हमिलयाच्या कनिर्यावर आहेत. मी त्यांना म्हंटलं "इथे काय करता? या ना ! मी एकटी कुणाकुणाशी वाद घालू आणि कोणाकोणाला सांगू? सगळ्या भ्रांतीमध्ये राहणाऱ्या लोकांबरोबर, बोलायला तुम्ही आलं पाहजि, तुम्हाला मानतील ते."अहो म्हणे जर तुम्हाला ते मानत नाही तर आम्हाला काय मानतील? तुम्हाला नदिन इंग्लिश भाषा तरी येते, मराठी तरी येते, आम्हाला तर काही भाषा येत नाही." तेव्हा ते आपले पळून बसले जंगलामध्ये. बघूया आपण, काही उतरले.तुम्ही लोक जर [...] झालात आणि त्यांना कळलं की आमची डोकी फुटणार नाहीत तर येतील कदाचित. पण हा आत्मसाक्षात्काराचा अनुभव आपल्याला झाला पाहजि. हे एका गृहस्थांनी फार ठासून मला सांगतिलं आहे की हा आनंदाचा क्षण आम्हाला का मळू नये? आम्हाला सर्वांना मळिलाच पाहजि. म्हंटलं वा ! [...] असंच पाहजि , मळियालाच पाहजि.का नाही मळिला?मळियालाच पाहजि."आम्ही अशी पापं केली, आम्ही हं किर्म केली , आमची हं किर्म कशी जाणार? आमचं हे कसं जाणार?" अशी जी माणसं रडत बसतील त्यांचं काही होणार नाही. पण जर मळिण्यासारखे आहे तर आम्हाला मळिलंच पाहजे असं म्हणणाऱ्या लोकांना मळिलंच पाहजि.आज ह्या गृहस्थानी लहिन पाठवले आहे, त्यांना सांगायच आज नाही तर उद्या तुम्हाला हे मळिलच.त्याबद्दल मला शंका नाही.एवढंच आहे की आपल्या हनुस्थानात जर काम कठीण आहे कारणअजून आपलं डोकं जड वस्तूवर फार आहे.जेवायला नाही मळिलं, खायला नाही मळिलं, अमुक नाही, तमुक नाही.हे सर्व काही चालू आहे. जरा ह्याच्यातून तुम्ही उठला, जर तुमचं हे चित्त गेलं तर कार्य होण्यासारखा आहे.अमेरिकेत त्यामानाने लोक जास्त तैयार आहेत. आत्मसाक्षात्कार लवकर घडतो पण स्थिरता कती लोकांना येते? कारण त्यांना मूर्त्या समजत नाहीत, त्यांना आपले देव देव समजत नाहीत.पण हनुस्थानात रडतफडत का होईना जर कोणी आत्मसाक्षात्कार घेतला की तो खूप गहरात जातो, कारण त्यांच्यामागे संपदा हजारो वर्षांची आहे . हजारो वर्षांची संपदा ज्या माणसाच्या डोक्याच्या मागे आहे तो खटकून आतमध्ये जातो आणिसंबंध आपल्या आतल्या अंतरंगाच्या सागरात बुडून जातो.तसं अमेरिकेच्या लोकांचं होत नाही. अमेरिकन लौकर पार होतात पण तथिल्या तथि , जास्त आतमध्ये उतरत नाही. [...] पार करणं काही सोपं काम नाही. ५ वर्षांपासून माझे मस्टर [...]. डॉक्टरसाहेबानी तर आता सांगतिलं आहे की ७० साली मला कळलं की मला आत्मसाक्षात्कार झाला. माझ्या आत्मसाक्षात्कारात आणिआपल्या आत्मसाक्षात्कारात फारच अंतर आहे. मला जे कळलं ते तुमच्याबद्दल आणितुम्हाला जे कळणार आहे ते माझ्याबद्दल . मी जन्मले तेव्हापासूनच मला माहिती होते सर्वकाही . कारण ते आपल्यात कसं जायचं ? आत्म्याला कसं घडवयचं ? हा मोठा प्रश्न होता माझ्यासमोर. आणि तो प्रश्न कसातरी करून आपण जाणला पाहजि म्हणून मी हजारो लोकांकडे गेले आणिलोकांकडून पत्ते घेतले. पण माझ्या लक्षात हे आलं की नाहीच कोणी इकडे. तेव्हा एकदा आकस्मातच मला असं कळलं की माणसामध्ये एक छोटीशी पोकळी आहे सुपुमना नाडी मध्ये ती मी आपल्या जर प्रेमाने भरली तर कुंडलिनी सहज वर उठून जाईल आणिसहस्राराला सहजच छेदून त्या माणसाला [...] हे तुमच्या साठी आम्ही शोधून काढलंआहे. तर त्या साठी लोक काय मला मारायला धावणार आहेत? तुमचं मंगल करण्या साठी म्हणून आहे . माझ्या हातून शोधलं गेलं म्हणून मला मारणार आहेत ? आणि कृष्णाच्या हातून सर्व शोधलं नाही गेलं म्हणूनही मलाच मारणार आहेत ? अहो त्याला आम्ही शोधून दिलं तेव्हाही आम्हीच होतो . तेव्हा प्रयत्न सर्वांबरोबर केलेलेच आहेत, आम्हीपण . आणिजर आधी नाही कुणी केलं आम्ही आता करत आहोत आणिजर काही आम्हाला मळिलेलं आहे त्या साठी तुम्ही काय आता माझ्यावरती का आता बहिष्कार घालणार आहेत? तुम्हाला काय मळिलं आणि कसं मळिलं? तुम्ही कोण होता घेणारे .मला असं वचिरायच ,तुम्ही वचिराणारे तरी कोण? तुमच्यात जर धर्माची अशी कोणती मोठी सत्ता आहे की ज्याच्या दमावर तुम्ही मला वचिराता?जर तुम्ही धर्मावर उभे आहात तर माझ्या समोर या. आणि मग मी त्याचं उत्तर दयायला तयार आहे. पण आधी धर्म काय आहे हे तर जाणलं पाहजि .साक्षात्कार तरी झालेला आहे का? तुमच्या मध्ये तो धर्म तरी आलेला आहे का? हा काही धर्म नाही की दिवळात गेले , तकिडे रामाला नमस्कार केला आणि इकडे महंमद ला १०० शीव्या दिल्या . हा काही धर्म नाही. धर्म म्हणजे सगळ्या मध्ये वाहणारे चैतन्य. त्याच्या धारे मध्ये उतरणं हा धर्म आहे त्याची जी धारा आहे तीला आपल्या मध्ये धारण करणं हाच धर्म आहे . हे आपल्या हनु शास्त्रामध्ये सगळ्यांना सांगतिलं आहे इतक्या स्पष्टपणे आणिकोणत्याही शास्त्रात नाही.आपण म्हणजे अगदीच वपिरीत लोक झालेलो आहोत . म्हणजे कती कमालीची गोष्ट आहे की फक्त हनु शास्त्रा मध्ये कुंडलिनी बद्दल इतकंसुंदर वर्णन ह्यांच्यातल्या दृष्ट्यांनी दलि आहे. [...] भारतीयातल्या लोकांना ज्याच जेवढं ज्ञान झालेलं आहे ते कुणालाही संबंध पृथ्वी लोकात नाही झालं आणिइतकं सांगून सार व्यवस्थित त्याचं वर्णन केलं आहे. आणित्याचा जर शोधच हनुस्थानात लागला आहे तर त्याबद्दल तुम्ही मलाच मारायला उठल्यावर लोक तुम्हाला तरी काय म्हणतील ईतहिासात ?की काय हे वेडे लोकं आहेत ? थोडा वचिरा कर आईच समजावंण आहे. थोडा वचिरा कर .तेव्हा डोकं थोडं उतरवा तकिडण. म्हणजे पुढची गोष्ट सांगता येईल की आत्मसाक्षात्कार म्हणजे काय?मी आपल्याला सांगतिलं आहे की आपल्या मध्ये [...] शक्ती चैतन्य भरलेलं आहे ते कुंडलिनीच्या द्वारे. ते आपल्या मध्ये असतं, स ह ज म्हणजे स्वतः बरोबर असलेले जन्मतः . हनुमची आई जी तुम्हाला जन्म देणार आहे ती तुमच्यातच आहे. आपल्याला तचि माहिती नसते पण तलि आपली माहिती असते.तलि आपली ह्या जन्माचीच नाही तर जन्मांतराची सगळी तलि माहिती आहे. इतकंच नाही तर आपल्या शरीरामध्ये असलेले जतिकी काही दुःखे आहेत. जतिके मानसकि ताप आहेत , जन्मजन्मांतरातले बुद्धीमध्ये जेव्हादे काही [...] आहेत ते सर्व काही तलि माहिती आहे. ती फक्त वाट बघत असते कीमाझा जर मार्ग मोकळा झाला आणिकोणी जर माझ्या मुलाला संभाळून हा जन्म दलि तर मी त्या कार्याला तयार आहे . म्हणून त्या [...] वाटेमध्ये ती बसलेली आहे (२५:३०) तचि वाट बघत बसलेली असते की अशी कोणी [...] जरआली तर माझ्या मुलाला काही त्रास झाला नाही पाहजि . तचिं सगळं समजणारी ,त्या मुलाच्या आतला सगळा भार कसा अगदी जपून सांभाळून त्या कुंडलिनीला वर उठवेल अशी ती कुंडलिनी सारखी तुमची आई . हे मला माहिती होतं . पण तलि वरती आणायला एकच प्रश्न होता कीमधे एक पोकळी आहे त्याच्यामध्ये काय करायचं ? त्या पोकळीला आल्याबरोबर ती कुंडलिनी मागे येते . कुंडलिनी कधीही दुसऱ्या कोणत्याही मार्गानी कधीही उठणार नाही . इडा आणिपिगिलाने कुंडलिनी उठत नाही. काहीही करून कुंडलिनी कधीही उठणार नाही . तुम्ही आईला प्रेम करायला काय करता? ती करतेच तुम्ही मारलं तलि तरी ती तुमच्यावर प्रेम करते आणित्याच्यावर पुढे गेलेले लोक असं म्हणतात कीतुम्ही जर सेक्स ??? वाढले तर कुंडलिनी वाढेल. म्हणजे तुम्ही तुमच्या सख्या आईवर तुम्ही कोणचा आरोप करता म्हणजे आहे काय हे? आणि त्यावर जर ती कुंडलिनी चडिली आणिसंतापली ह्याच गोष्टीवर आपली आई चडिल . आईचा जर खून जरी केला, तचि्या नवऱ्याचा जरी तुम्ही खून केला तरी ती मानून घेईल पण तुम्ही जर तचि्यावर असा खाणेरडा आरोप केला तर तचि्या पावत्रावरच तुम्ही बसल्यामुळे म्हणजे ती चडिते .आणि ती चडिल्या मुळे

आतून ज्या लहरी त्या रागाच्या ज्या उठतात, त्या फक्त ईडा पगिलावर जाऊन बसतात म्हणुन लोकांना असं वाटतं कि कुंडलनी वर आली की आपण जळून जाऊ . जळणारच कारण तुम्हाला माहिती कुठे आहे त्याची अक्कल पाहजि . खरोखर कुंडलनी कधीही कुणाला जाळत नाही. ती प्रेममय तुमची आई आहे. चैतन्य स्वरूप तुमची आई तुमच्यात बसलेली तुमच्यासोबत जन्मलेली आहे आणि तुम्हालाच पुन्हा जन्म देण्यासाठी [...] आहे. पण तच्चिं पवतिर तच्चिं गौरव , तच्चिया गौरवा कडे लक्ष दिलं पाहजि .आपण तिला इतक्या नम्र श्रेणीला आणलं कि ती तरी काय करणार? आता ह्या कुंडलनी जागरणाने आत्मसाक्षात्कार घडतो असं पुष्कळांनी म्हंटलेलं आहे म्हणजे आपल्याकडे लेखकांची असे लेखक आहेत ज्यांनी कधीही कुंडलनी कशाशी खातात ते जाणले नाही त्यांनी सुद्धा कुंडलनीवर लहिलंय. कुणाची तरी पुस्तकं लॅबरीत बसायचं आणि लिहिण काढायच. त्याच्याबद्दल पूर्णपणे जो पर्यंत तुम्हाला काही अनुभव नाही त्याबद्दल तुम्ही लहिता कसं ? असं म्हटलं कि धर्माच्या बाबतीत कोणीही बोलू शकत .म्हणजे हटिलर जर उद्या धर्माच्या बाबतीत बोलला तरी कोर्टात त्याला खेचणार कोण? कारण धर्माच्या बाबतीत कोणीही बोलू शकतो . कोणताही मनुष्य धर्माच्या बाबतीत बोलू शकतो त्याला कोणी धरत नाही कवि म्हणत नाही . तेव्हा वाटेल त्याने वाटेल ते बोलावं आणि ह्या आपण ते कोळून प्यावं एवढं आपल्यामध्ये ते बुद्धीचातुर्य आहे . आम्हाला जर काही अनुभव आला नाही आत्मसाक्षात्काराचा तर आम्ही कोणालाही मानणार नाही ही पहिली पायरी, आत्मसाक्षात्कार म्हणजे पार झाले पाहजि. आत्मसाक्षात्कार म्हणजे तुम्ही नरिचिारतेत उतरले पाहजि .म्हणजे मनुष्य आहे काय ? मनुष्याचं जे मन आहे ते सारखं इकडून तकिडे , तकिडून इकडे धावतं आहे. त्या मनाला चालना देते ती वचारांनी. जे वचार आपल्या मनातून येत असतात त्या मध्ये सारखं हे मन तरंगत आहे .एक मनिटि सुद्धा ते वचार थांबवायला तयार नाही. तुम्ही जबरदस्ती थांबवायला गेलात तर तुम्ही परत समिपाथेटीक वर जाता आणि तुमचा परलोकाशी संबंध होऊन तुमचा त्या भूतप्रेतांशी संबंध होतो आणि तुम्ही सध्दीला पावता. जबरदस्ती तुम्ही कशाहि गोष्टीची केली कि असं होतं . तेव्हा वचार त्यांच्या पलीकडे जायचं तरी कसं ? हा प्रश्न आहे . कारण वचारांच्या पलीकडे फक्त चैतन्य आहे . आणि चैतन्याचं स्वरूप हे नरिकार आहे . तेव्हा नरिकाऱात जायचं कसं ? आपलं लक्ष माझ्याकडे आहे कारण मी साकारात उभी आहे . पण समजा मी म्हंटलं कि तुम्ही अर्धवट मधे बघा. तुम्ही नाही बघू शकत.आतमध्ये चित्ति जाणं कठीण का? कारण नरिकाऱात चैतन्य असल्यामुळे त्याला आम्ही कसं आतमध्ये बघणार ? म्हणूनच लोकांनी आधी नरिकाऱाची स्वरूपे बनवून समिबॉल , प्रतीके बनवून ती [...] आहेत , बनवून नाही, आहेत ती,त्यांची होतात ती आपल्याला दिसतात वेगळ्या वेगळ्या चक्रांवरती मी आपल्याला काल सांगितलं आहे .पण ते सांगितल्या बरोबर लोक चकिटले त्या प्रतिकांना , त्याच्या मागे चैतन्याकडे जाऊन त्याच्या मागच्या चैतन्याकडे जाऊन म्हणजे फुलातला मध घ्यायचा असला तर फुलांबद्दल सांगितले तर फुलांना चकिटले .मग म्हंटले नाही नाही हे काही जमलं नाही म्हणजे त्याच लोकांनी मग दुसरा जन्म घेतला. मग त्यांनी असं धर्म स्थापन केलं कि नरिकाऱाबद्दल बोलणार नाही. पण तेही का ?मध्याबद्दल बोललातकाय कवि फुला बद्दल बोललात काय, बोलाचीच भात बोलाचीच कडी , त्यांना काही अनुभव नाही. तर मग जर मध तुम्हाला एकत्र करायचाय तर तुम्हाला मधुकर झालं पाहजि हे साधं ,म्हणजेच तुमच्यात ती घटना घटली पाहजि आणि तुम्ही त्या चैतन्याला जाणलं पाहजि. जेवढं काही नुसत्या हस्ती [...] तसंच गळून जाणार. जो पर्यंत प्रकाश येत नाही तोपर्यंत आपल्याला अंधारात पुष्कळआकृती प्रकृती दिसतात. प्रकाश आल्या बरोबर हे सगळं काहीतरीच काय म्हणून आपलंआपल्यालाच हसायला येतं .चैतन्य [...] चैतन्याचं स्वरूप स्वतः प्रेमचआहे. परमेश्वराचं प्रेम म्हणजेच हे चैतन्य आहे. आणि तेच प्रेम म्हणजे ज्ञान आहे. आईला एखाद्या मुलाबद्दल कती माहिती असते ?पण जन्मल्या बरोबर तिला इतकं प्रेम येतं कितिला सगळं काही कळायला लागतं .लहान लहान मुली सुद्धा आया होतात ,आणि आपल्या मुलांना कसं प्रेमानं ठेवतात? ते कसं काय होतं ? हे त्या प्रेमांमुळेच आहे. ज्या बाईने आपल्या नवऱ्याला कधी पाहिलं नाही लग्नानंतर ती त्याची इतकी एकनष्टि पत्नी होऊन राहते त्याला कारण प्रेम. तिला मग सर्व कळतं कि नवऱ्याला काय हवं ,काय नको,काय आवडतं, काय दिलं पाहजि,काय जेवायला पाहजि. प्रेम असलं म्हणजे आपल्याला सगळं काही कळतं. चैतन्य हे प्रेमस्वरूप असतं, तरी ते ज्ञान आहे. प्रेमानं होणारं ज्ञान दोन्ही एकच असतं .जसा चंद्र आणि चांदणीचा संबंध आहे.कवि अर्थ आणि शब्दाचा संबंध आहे. तसाच संबंध आहे प्रेम आणि ज्ञानात. ज्ञानयोग ज्याला म्हणतात तो खरोखर प्रेमानेच असतो आणि तोच प्रेमयोग म्हणजेच ज्ञान आहे. तेव्हा आपल्या हातून जेव्हा परमेश्वराचं प्रेम झरझर वाहू लागतं साऱ्या संसारात तेव्हा आपल्या हातून जेव्हा त्या लहरी वाहू लागतात तेव्हा आपल्याला ज्ञान कसलं होतं ते दुसऱ्याच्या कुंडलनीचं.आता पर्यंत आपलं लक्ष बाहेर होतं म्हणजे हे शरीर आहे तकिडे लक्ष होतं म्हणजे मायेच्या आत मधनं वाहणारा जे चित्तिआहे त्या चित्तिवर होत. तर आपण जोपर्यंत आतमध्ये जात नाही,जो पर्यंत आपण आपल्या आतमध्ये उतरत नाही तोपर्यंत त्या सूत्रावर आपले लक्ष कसे जाणार. जे सगळ्यांच्या आतून जात आहे. आपल्या पुरतं आपलं लक्ष आहे जेव्हा आपण त्या सूत्रावर येतो लगेच आपल्या मध्ये सामूहिक चेतना आपोआप घाटीत होते म्हणजे आपण काही करत नाही. आता तुम्ही असं पाहिलं असेल कि लहान लहान मुलं सुद्धा [...] पार होतात. म्हणजे काही लोक नाही झाले पार तर इतके चडितात ते माझ्यावर. आता जर नाही झालं तर मी तरी काय करू? तुम्ही सांगा. मग काहीतरी लहिन मग काहीच्या काही लहिन पाठवतात माझ्याकडे. अहो नाही झालं, आज नाही झालं तर उद्या होईल, लहान लहान मुलं सुद्धा म्हणतात अहो नाही झालं श्री माताजी. अहो नाही झालं म्हणजे नाही झालं एवढं काय? त्या सूत्रावर चित्ति आपलं जातं ते दोन वचारांच्या मधो मध्ये एक लहानशी जागा असते त्या वलिंबातन एक क्षणात. कानाचा त्या थोड्याशा भागात कणासारखं ते आतमध्ये आहे. आणि तिथि गेल्याबरोबर त्या चैतन्यस्वरूपी परमेश्वराशी ते एकाकार होतं. ते खरच आहे खोटं नाही. पण काहीचं नाही होत काहीचं होतं. पण सगळ्यांचं झालं पाहजि म्हणजे हे राशनच दुकान नाही. जसं आपण राशनच्या दुकानाला आम्हाला राशन का नाही देत ? ते बरोबर आहे तुम्हाला राशन का नाही दिलं. राशनच दुकान नाही हे. प्रत्येकाची आपली आपली उत्क्रांती असते. ज्या माणसाच्या लक्षातच कधी आलं नाही कऱ्या दुनयिच्या पलीकडे काही दुनया असली पाहजि कवि ह्याच्यात काही राम वाटत नाही ,आता ह्याच्या पलीकडे काही दसितंय. अशा माणसाचं चित्तिच जथि जडातच घुसलेलं आहे अशा माणसाला रयिलाझेशन कसं होणार? असं पुष्कळशी लोकं मला सांगतात आमचं का नाही झालं मग ?तुम्ही आमचं का नाही केलं म्हणजे अगदी हातात बंदूक बंदिक घेऊन खडेच आहेत.द्या आम्हाला, रयिलाझेशन देतात कि नाही? हे जिवितं काम आहे.आता तुम्ही एका झाडासमोर बंदूक घेऊन उभे रहाणार हे बघ तू फळ देतोस कि नाही देत. तर तो नुसती त्याची पान हलवेल. या तुम्ही उद्या या. जेव्हा घडायचं तेव्हा घाटीत होईल. जेव्हा व्हायचं तेव्हाच ते होणार. हे जिवितं काम आहे.मेलेलं कार्य आपण म्हणू शकतो कि हे आम्ही चार वाजता करून त्याचं ते दहा नग तुमच्याकडे पाठवून देतो, बरोबर आहे. मशीनने हे होऊ शकते . पण ते परमेश्वाची लहर आहे लागेल तर देईल नाही तर नाही देणार. हे जिवितं कार्य आहे. हे जिवितं जे घटायचं ते आपल्यामध्ये आणि हेच जिवितं कार्य मनुष्य करू शकतो बाकी कोणतंही जिवितं कार्य मनुष्य करू शकत नाही. एका बी मधून आपण एक झाड काढू शकत नाही. पण दुसऱ्याला आपण रयिलाझेशन घडवून आणू शकतो. म्हणजे मधे उभे राहून ती जी शक्ती आहे ती आपल्यातून त्याच्यात घालून त्याला रयिलाझेशनचा अनुभव आपण देऊ शकतो. चैतन्य म्हणजे काय? चैतन्य म्हणजे

इलेक्ट्रिसिटीच आहे का? आहे इलेक्ट्रिसिटी आहे. त्याच्यामध्ये मॅग्नेटझिम आहे का? ते सुद्धा आहे. त्याच्यामध्ये लाईट आहे का? हो ते सुद्धा आहे. पण ह्या सर्व जडशक्तीच्या पलीकडे त्याच्यात जे आहे ते म्हणजे प्रेम. आता सायंटिस्ट लोकांना प्रेम कसं समजावायचं ते मला समजत नाही. तर आता इकडे तर हे भावकि लोकं माझं डोकं फोड करतात आणि तिकडे ती सायन्सची लोकं माझं डोकं फोड करतात. सायन्सच्या लोकांना प्रेम कसं सांगता येईल ते मला समजत नाही. कृतीहो मोठा सायंटिस्ट असला तरी त्याला आपल्या आईचं प्रेम कळत असेल तर त्याने ते सायन्समध्ये सांगावं. जे चैतन्य सगळं काही जाणत, ज्याला संबंध अंडरस्टॅण्डिंग असतं, संबंध समजतं त्याला, जे संबंध प्लॅनिंग करत आहे हसिगळी व्यवस्था करतोय ते इतकी व्यवस्था बारीक आहे त्याची. जर तुमची आर्तता खरी असली तर तुम्ही कसंना कसं करून माझ्याकडे पोहचाल. आता एक उदाहरणार्थ सांगते. म्हणजे तुम्हाला वाटेल हे कसं काय माताजी सांगताय. आहे, आहे तसंच आहे. एक गृहस्थ आहेत, बेलापूरच्या तथि राहत असत. त्यांनी माझ्याबद्दल ऐकलं आणि धावत मुंबईला आले. त्याचाजवळ पत्ता वैगरे हरवला आम्ही तथि रहात होतो. त्या सगळ्यांना वचिारले कि माताजी कुठे आहेत वैगरे तर ते म्हणाले अमुक माताजी, तर ते म्हणाले नाही हे नाही. हि इथली माताजी आहे, ते तिकडे गेले ती तथिली माताजी, नाही पण आमच्या माताजी कुठे आहेत? तर ते म्हणे तीन दविस मी असा भटकत राहिलो, वेड्यासारखे. मला समजेना आता कसं तुम्हाला भेटायचं माताजी? काय करायचं? मग मी असं म्हंटलं माताजी आता तुम्हीच करा बरं माझी व्यवस्था आणि मी बस मध्ये बसलेल असताना तत्कियातच एक मनुष्य माझ्या शेजारी बसला त्याने तुमचा असा तो फोटो काढला. आणि त्यानं नमन केलं आणि म्हंटलं अहो ह्या माताजी कुठे रहातात? म्हणे इथेच, हे जे आहेत हे इथेच उतरा तुम्ही, ह्याच्यासमोर असं गेला कित्या गल्लीत माताजीचं घर आहे. तुम्ही जाऊन तथि वचिार तुम्ही. आणि मी जेवत होते. आणि ते धावत धावत आतमध्ये आले. माताजी मला तुम्ही सापडल्या. मी हात धुतला आणि तथिच बसले आणि पटकन पार झाले. हे सगळं घडवलं कोणी? हे सगळे योगायोग सगळे संबन्ध घडवले कोणी? पण ते त्यांचेच घडणार जे खरंच शोधतायेत पण त्यांचे नाही घडणार जे शब्दांच्या जाळ्यात मला पकडायला बघतात. हे लोक आपल्या पासून स्वतःचं???? करून स्वतःलाच ठगवत बसलेले आहेत. काही असं वशिष शहाणपण नाही. स्वतःचं शेपूट कापून माकडपणा करण्यात काही अर्थ नाही, असं एक आई म्हणून तुम्हाला मी समजावून सांगते. जर तुम्हाला हे नको असेल तर माझी काय तुम्हाला जबरदस्ती तर करताच येण्यासारखी नाही आणि नको असलं तर तुम्ही परत जावं. पण काही काही लोकांनी म्हणजे आजकाल असा बझिनेस घेतलेला आहे की माताजींना हाणून हे काढलं पाहजि कारण ?????? कधी कधी इतकं मला हसायला येतं, कि उद्या तुम्ही आपल्या आईला सुद्धा हाणून काढाल. तुमचा काही ठिकाणा, कारण सगळ्यांमध्ये संचारलंयना राजकारण अखूब. अहो तुमच्या भल्यासाठीच, तुमच्या मंगलासाठीच, परमेश्वराने स्वतःची युक्ती शकिवलेली आहे मला. हि आपण वापरून बघायची आणि जमली आहे, पुष्कळांना जमलेली आहे. आपल्या पुणे शहरातच मला पक्का आकडा माहिती नाही पण पहिल्या दविवशी अडीचशे माणसं पार झाली म्हणजे हकिया पुण्यभूमी आहे. (40 :15h) आमच्या मुंबईला असा देखावा कधी दिसत नाही. मुंबईकरांनी क्पमा करावं. अन मग मी मुंबईकरांना म्हंटलं कि आता मी पुण्यालाच येऊन राहते तर मग लगेच सपकपले हे काय माताजी, असं कसं? आम्ही एवढी मेहनत घेतली. बरोबर आहे पण हि पुण्यभूमी, मोठमोठाले भक्त इथे जन्माला आले आहेत. मोठमोठाले संत आहेत ते. आता???? झाले म्हणून ते सूट बूट घालून आले म्हणून काय आता ते संत नाहीत? आता पुष्कळांला लोक मला म्हणतात हे तुम्ही काय करता सकाळपासून ते संध्याकाळपर्यंत? कारण आमच्यातल्या ज्या बायका आहेत त्या ताट??? ठेवतात. तर त्यांना समजत नाही मी कुकर्म कशाला करते. त्यांना मी हे सांगते की मी संतांची सेवा करते. ते म्हणतात संत कुठे? म्हंटलं आजकाल बुश शर्ट बशि शर्ट घालून येतात, तुम्हाला माहिती नाही. तुम्ही संत आहात म्हणून आले. तुम्हाला महंत करायचंय. तुम्ही मोठे जीव आहात म्हणूनच तुम्हाला हे दर्शन होणार आहे आणि होत आलं. आता मी इथं तुम्हाला पटवते काय आहे? कि तुम्हाला हे होणार आहे. घ्या हो, घ्या हो घ्या. पण त्यातले असे थोडेच आहेत बरं का? अधिक बहुतेक लोक अशेच आहेत कि ज्यांना हवं आहे आणि ते काय आहे? तेच ऐकण्यासाठी इथे आलेले आहेत. तेव्हा अशे जे थोडेसे आहेत त्याला वचिण पंत असं म्हणतात असं मला वाटतं. अश्या लोकांनी थोडंसं आपलं डोकं शांत ठेवा आणि सगळ्यांच्या उद्धारासाठी एवढी धडपड करू नये. उत्तर सगळ्यांना मळिलं असेल. आता जे लोक खरंच आर्त आहेत आणि जे शोधत आहेत त्या परमतत्वाबद्दल पूर्णपणे आपण जाणून घेतलं पाहजि. परमतत्व हचि चेतना आहे. आणि हि चेतना सर्वव्यापी आहे सर्वगामी आहे सर्व?? आहे. जडत शक्ती काहीही करत नाही. तलि चालना चेतनशक्ती देते आणि संबंध पृथ्वीची रचना त्या चेतनशक्तीमुळे होते. तीला आपल्याकडे शक्तीची शक्ती, हरीची माया आदी पुष्कळ गोष्टीने आपण संबंधीत करत असतो. अशी पुष्कळशी नावं आपण दिलेली आहेत. हे चैतन्य प्रत्येक मानवामध्ये कुंडलनीच्या स्वरूपात वरिजमान आहे. आणि ते चैतन्य आपण रोज वापरत आहे. आपल्या रोजच्या दैनंदिन कार्यक्रमात आपण ते वापरत आहे. पण त्याला परत भरण्याची कवि त्याला परत आपल्यामध्ये घेण्याची काहीही शक्ती कवि काहीही युक्ती आपल्याला माहिती नाही. एकच चेतना आहे. ह्या अनेक नाही हे लक्षात घेतलं पाहजि. आपल्याला अशी कल्पना असते कि चेतना अनेक आहे. ???नाही ती अहोम आहे. एकच आहे. एकच चेतनेतनं सगळं काही. मग हि चेतना आणि जड शक्ती, आदी जे काही संपूर्ण संसारात आहे ते सगळं एकत्र येऊन बीज रुपाने जेव्हा राहतं तेव्हा त्याला आपण ब्रह्म ??? म्हणजे ब्रह्मामध्ये सगळं समावलेलं आहे. आणि त्या ब्रह्मातून नघिले चेतनाशक्ती, जड शक्ती आणि अवतारशक्ती अश्या तीन शक्त्या कार्य करीत आहेत. परत सगळी कार्य संपली कि परत बीज रूपाने जसं काही एखादं बीज त्याच्यामध्ये संबंध त्याच्यात नघिण्याचा झाडांचा नक्शा असतो ते परत बघिांत जातात आणि एकच बजि एकच बजि होऊन जातं. तसंच सगळं काही घडतं, घटीत होतं आणि परत एक बीजातून परत परत सृष्टी तयार झाली आणि त्यात मानव हा उभा झालेला आहे. आता मानवाला मानसाने उभं करुन इतकं सुंदर रुप दिलेलं आहे. आतून आणि बाहेरुन दोन्हीही. इतकी सुंदर कलाकृती बनवलेली आहे. ती अगदी फारच तयार अगदी त्याला म्हंटलं पाहजि मशीन. एखादा फारच सुंदर रेडिओ कवि फारच सुंदर टेलिव्हिजन त्याच्यामध्ये फारच कुलजिर लाऊडस्पर्किर असेल त्याच्यामध्ये फारच सुंदर अश्या मशिनिस असतील त्या टॅप रेकार्ड करु शक्तील अशा तऱ्हेच्या संबंध मशीन ह्या शरीरामध्ये परमेश्वराने करवून ठेवलेल्या आहेत. फक्त आता हे मेनला लावायचं प्रश्न आहे. तर ते कसं लावायचं? तेव्हा हे काही लावू शकणार नाही. परमेश्वर स्वतःच ते लावायला येत आहे. ते घडणार आहे घटीत होणार आहे आणि म्हणूनच ते सहज आहे. त्याच्यासाठी माणसानं काय करायला पाहजि? आम्ही काय करायला पाहजि? एका शब्दात काहीही करायला नको. पण असं मानवाला म्हंटलं की त्याचा अहंकार जरासा दुखतो. काही करायचं नाही म्हणजे हे काय?. तुम्ही काही करायचं नाही. ज्याला पोहता येत नाही तो जर बुडत असेल तर त्याने काही करायचं नाही. (45 :30) ज्याला पोहायला येतं त्यांनी फक्त काहीतरी मेहनत करुन त्याला वर आणलं पाहजि. तेव्हा ज्याला पोहायला येत नाही त्यानं काहीही करायचं नाही. ज्याला पोहायला येतं त्यांनी मेहनत करायची आणि विडणार्याला वाचवून द्यायचं आणि त्यांनाही पोहायला शकवायचं आणि मग त्यांना सांगायचं की आता तुम्ही सुद्धा ते जे बुडत आहेत त्यांना मदत करा. एक दवि पेटवायचा त्यानं दुसरा दवि पेटवायचं आणि एक दवियानं हजारो दवि पेटवायचे. असं केल्याशिवाय हा संसारातला अंधकार नष्ट होणार नाही. आणि परमेश्वराचं जे कार्य, उद्दष्टि आहे, त्याला जे साधायचं आहे आपल्यामध्ये एवढ की तुम्ही मला जाणा.

त्याला जाणण्यासाठी म्हणुन त्यानं तुम्हाला असं तयार केलेलं आहे. आणि त्याला जाणल्यावर पुन्हा जन्म होतो की नाही? मग आम्हाला मोक्ष मळिल का? वैगरे वैगरे सर्व वाचलेलं. लोक मला प्रश्न विचारतील आत्मसाक्षात्कारानंतर, आत्मसाक्षात्काराच्या वेळेला काय होतं हे आधी पाहिलं पाहजि. नर्विचरिता येते म्हणजे विचार येत नाहीत. आणि हातातून व्हायब्रेशन थंड थंड जाऊ शकतात. थंड शब्द लक्षात ठेवा. गरम जर कुणाला व्हायब्रेशनस आले तर त्याचा अर्थ असा आहे की माझे जे प्रेमाचे व्हायब्रेशन जातात त्याच्या वरिधात आहेत तुमचे व्हायब्रेशनस. तुमचे नाही. ते कुण्या दुसऱ्याचे आहेत. तुम्ही नाही करणार. तेव्हा ते हळूहळू थंड होतात आणि एकदम थंड होऊन जातात. तेव्हा थंड थंड हातातून व्हायब्रेशनस जातात आणि दुसरा माणूस जो आपल्या समोर असतो, त्याच्यावर वेगळ्या वेगळ्या तरहेचे व्हायब्रेशनस जाणवतात. हे एकदम होतं म्हणजे एखाद्या लहान मुलगा पार झाला आणि त्याला लगेच उभं केलं आणि त्याला सांगितलं की सांग तुझ्या हातात येतंय की जातंय? तो सांगेल माझ्या हातात व्हायब्रेशनस येतायेत. येतायेत म्हणजे मनुष्य पार झालेला आहे. हेच त्यांना माहिती नव्हतं हे सहस्त्रार सुटलं पाहजि, ?????????? कुंडलीनीचं जोपर्यंत सहस्त्रार चालत असतं म्हणजे आता कधी ????? कबीर साहेबांनी म्हंटलेलं आहे, शुन्य शखिर ते अहम बोले म्हणजे अहम बोलत असतात तेव्हा पार नाही. अहम जेव्हा संपला तथि, सुटला सगळं बोलणं सुटलं तथि मनुष्य पार झाला. तेव्हा त्याला आत्मसाक्षात्कार झाला. आता माताजी ह्याच्यात आत्मसाक्षात्कार काय झालं? कारण आत्म्या बदलही आपल्याला काही कल्पना आहे का? आत्मा पाह्याचा नसतो जाणायचा असतो. आपण आत्मा झालो आहे हे कसं कळलं? कारण आपण साक्षी होऊन जातो. आतून आपण पोकळ होऊन जातो. ती आपल्या मनाची स्थिती होते. आपण साक्षी होऊन जातो. हे सगळं नाटक आहे. हा सारा संसार ??????. हे सगळं नाटक आहे. आपलं लहान मुलांना बघतिलं की तुम्हाला कळेल. लहान मुलांना साक्षीत्व असतं. आणि ते साक्षीत्वावर राहतात. त्यांना काही वाटत नाही. त्यांना इच्छा झाली की सांगतील हे काही तुम्ही हा काही महामेळावा आहे, हे काही नाटक चाललेलं आहे. त्याच्यात ते रमणार नाही. तेव्हा जसं एखाद नाटक बघता बघता आपल्याला वाटत आपणच कसं शक्ती झालो. तलवार घेऊन आपण असे खडे राहिलो??? होतं कधी कधी काही काही लोकांचं. फार असे नाटकात रमले असे. मग अहो हे नाटक आहे. आम्ही इकडे बसलो. आता नाटक संपलं आता घरी जावा. पुष्कळ बायका रडतात बडितात. आपण पाहिलंय नाटकात पुष्कळांना असं रडायला सुद्धा येतं. ते नाटक आहे पण आपण वसिरतो ते की ते नाटक आहे. ती माया आहे. हे नाटक चालतंय आणि कळतं की आपण नाटक बघत होतो. हे आपोआप घडतं. तुम्हाला सांगायलाही लागत नाही की आम्ही हे नाटक बघत अहो. तसं नाही. ते झालं पाहजि. आपोआप होतं. साक्षीत्व येत. अंतरंगामध्ये साक्षीत्व येत. आता कालच एका मुलीने मला प्रश्न विचारला, कि मग आपल्या नती आणि अनीतीच काय होतं? अहो आपल्याला काय नीती आणि अनीतीचे धडे मळालेत? हे मानवाने आपल्या डोक्यानं बनवलं आहे. कारण त्यांना राज्य चालवायचंय? खरसिताला तुम्ही करुसे वर टाकलं. सीतेला तुम्ही जंगलात पाठवलं ते कोण ते सगळे तथि बसले होते एवढे मोठे मोठे मी आजही विचारते की त्या धोक्याच्या सांगण्यावरून त्या सीतेला तुम्ही वनात पाठवली तेव्हा कोणाला बोलायला झालं नाही, सांगायला झालं नाही? हळी कुठली नीती? मोठे मोठे???? उभे आहेत. ह्यांची ही नीती कुठली आहे मला समजत नाही. नीती म्हणजे काय? नीती आणि अनिती म्हणजे काय हे देवाला माहिती आपल्याला काय माहीत? आपण आपल्या मनालाच असं नीती समजतो. एखाद्याला छळतं??? पण साक्षात्कारी मनुष्य कधीही कुणालाही कधी छळू शकत नाही. त्याला कारण असं आहे की सर्व आपल्या शरीराचे अंग आणि प्रत्यंग आहेत असं वाटतं. मी काय माझ्या बोटाला छळील काय? (50 :30h) जेव्हा तुम्ही माझी बोटच झाला. माझे हातच झाला तर मी काय माझ्या हातालाच मारेल काय? म्हणजे इतके मूर्ख तुम्ही. साक्षात्कारी मनुष्य प्रेमात पूर्णपणे वरिधळतो. मग त्याला लोक असे म्हणतात की आपल्याकडे सगळ्यांना फार समजतं जास्त. तर असंही सांगतात की माताजी तुम्ही प्रत्येकाला काय हो साक्षात्कार देता? म्हणजे आता त्यांनी वापरलं ते वाईट गोष्टीसाठी तर? म्हणून कशासाठी वापरणार? तुम्ही व्हायब्रेशन दिल्या बरोबर दुसरा मनुष्य त्याची तबबेत बरी होते. त्याला बरं वाटतं. हलकं वाटतं. झोप नसेल येत तर झोप येते. कवि जागृती येते. तर ह्यांच्यातलं कोणतं वाईट आणि चांगलं ते मला सांगा. दुसरं तुम्ही काही करू शकत नाही. तुम्ही म्हणलं की कोणाला शाप द्यायचा. तुम्हाला तर ते जमायचं नाही म्हणजे शाप देणार कोठे? आता गायत्रीमंत्रा बदल कुणीतरी विचारलेलं आहे, गायत्रीमंत्र कवि???? मंत्र, सावत्त्रीच सुद्धा फार सांगितलेलं आहे. हे सूर्य नाडी वरचं काम आहे. सूर्यनाडीने गायत्रीमंत्र म्हणल्याने सूर्या सारखी तेजस्वीता येते?????. आपल्याकडे पुष्कळश्या ऋषी मुनींनी लोकांना शाप दिलेला आपल्याला माहिती आहे. हे शाप द्यायची शक्ती त्यांच्यात गायत्री मंत्र?????. गायत्री मंत्रा पेक्षा कलियुगामध्ये भगवती मंत्र घेतलेला बरा. ही सगळ्यांची आई आहे. गायत्री काय, सावत्त्री काय??? काहीतरी काय. सगळ्यांची आई फक्त भगवती आहे. तेव्हा दुसऱ्यांना अगदी होरपळून टाकण्याची शक्ती घ्यायचीच का आपण? तेव्हा गायत्रीमंत्र म्हणायचा का? म्हणाना काही हरकत नाही आम्हाला. त्याचे मग जे उपद्वेष आहेत ते सहन करायला पाहजित. सूर्यनाडी कवि चंद्रनाडी, तीला इडा कवि पगिला म्हणतात त्याच्यावरती मला काम करायचं नाही. ज्यांना करायचंय ते करतातच, आणि करतीलच. कीर्तीही सांगितलं तरी ते तथिच बसणार आहेत. तेव्हा त्यांना करुदे. ज्यांना त्यांच्याकडे जायचं आहे त्यांनी खुशाल जाऊन आपल्या संबंध चक्रांना ठिकाणावर लावावं. आणि मग मात्र माझ्याकडे येऊ नये. कारण नंतर तुमची सगळी चक्र सुटल्यावर ह्या मंत्रांच्यामुळे मी काही त्याला नमिषित नाही. जर तुम्ही कुणाला जर कधीही शाप दिला तर तो शाप तशाचा तसाच तुमच्याजवळ परत येणार आहे. ती पॅरॅबोलिक मुव्हमेंट म्हणतात त्याच्यावरती आणखीन मी पुष्कळ प्रकारच्या??? प्रत्येक गोष्ट ही सरळ जाते पण पॅरॅबोलिक जात नाही. म्हणजे ज्या स्थितीत जाते तशीच परत येते. आता हे फार जुने तत्व आहे. तेव्हा शक्ति आणि शक्ती. शक्ती आपण जर पाहिलं तर??? ती एका बनिंदु पासून त्याच बनिंदु पर्यंत परत येणार. जर तुम्ही कुणाला शाप दिला तर तो शाप तुमच्याकडे परत येणार. त्यावेळी तो गायत्रीमंत्र तुम्हाला सोडवणार नाही. म्हणून फक्त प्रेमाचा संदेश पाळावा. म्हणजे माझ ऐकायचं असेल तर. नंतर पार झाल्यावर मग कोणताही मंत्र म्हण्टो तर त्याचा अर्थच येणार आहे. म्हणजे कनेक्शन लागतं ना. पार व्हायच्या आधी फक्त आपल्या आसपासच्या लोकांवर आपण प्रेम केलं की नाही ते बघा. त्याबद्दल मी पहिल्या दक्षिणी सांगितलं होत की ज्या माणसाला प्रेम करता येत नाही त्याला आत्मसाक्षात्कार होणार नाही. ????????? अशा माणसाने इथे येऊ नये. अशा छळनार्या लोकांना परमेश्वर छळेल. का छळनार नाही? पार करनार्या लोकांना त्रास करू नये. तो बसलेला आहे सगळ्यांना बघायला. जे लोक आत्म्याचे दीन आहेत त्यांना सगळीकडे तो बघतो आणि जे लोक दुसऱ्यांच्या आत्म्याला खातात त्यांनी साक्षात्काराची स्वप्न ह्या जन्मात तरी बघू नये. आधी आपल्या घरी जाऊन आपल्या आसपासच्या लोकांना बघून थोडं तरी लक्षात घ्यावं की आपण कुणाचा छळ करत नाही. इतके छळवादी असतात. जोपर्यंत आपल्या शक्तीचा त्राण पूर्णपणे नष्ट नाही तोपर्यंत त्यांना प्रेमच करता येत नाही. त्यांच्यापासून ????????? तर असल्या तरहेचे लोक असल्या गुरूकडे जावेत. आमच्याकडे फक्त प्रेम करणे शकियण्यात येतं. आणि त्यांना प्रेमच येतं आणि ते सुद्धा परमेश्वराचं प्रेम, अनंत चैतन्य स्वरूप प्रेम. जे अनन्य आहे. जे अनंत आहे. अनलमिटीड. आपण जेव्हा आपल्या आईला बघिणींना ह्यांना त्यांना प्रेम करतो तेव्हा ते अनंत जे आपण अनंताला आपल्या अंतामध्ये घालून आपण त्याचा

अंत करतो. लमिटिड लव्ह इज जस्ट ऑपॉसिटि ऑफ डिव्हाईन लव्ह .अशा माणसाला ह्मिमाझी मुलगी आणि ती त्याची मुलगी असं दिसत नाही. पण हे एकदम त्या क्षणी होतं.त्या क्षणी फक्त नरिवचिरिता येते. त्या क्षणी फक्त नरिवचिरिता येते आणि हातातून व्हायब्रेशन्स येत असतात. आणि आत मध्ये शांतता येते. जो मनुष्य बरेच दविसात झोपु शकला नसेल तो घरी जाऊन भरपूर झोप काढतो. ??????????जे लोकं झोपतात तसंच झोपतात. झालं,गंगेत घोडं न्हालं.अशी त्याला भावना येते. त्याला असं वाटतं की डोक्यावर जे मी ओझं घेऊन चालत होतो ते थपकन खाली पडलं. ह्मिभावना आल्यावर तो बेसुमार झोपतो.काहीकाही लोक तर मी पाहिलेले आहेत, जे अगदी सध्या सध्या गोष्टीसाठी आम्ही तुम्ही करत बसतात ते लोकं व्यवस्थितअगदी आतमध्ये आहेत. काय नराकार ?????????? अश्या लोकांची तब्येत ??????. ते आपली तब्येत संभाळत बसत नाही. आपल्या तब्येतीबद्दल ते कुणाला दुःख देत नाही. फक्त तुम्ही त्यांना दुःख देऊही शकत नाही.कारण ते काही घेऊही शकत नाही. तेव्हा अशा वेळेला नरिवचिरिता येते आणि त्यानंतर नरिवकिल्प येतो. ह्मि नरिवचिरिता नंतर नरिवकिल्प आल्या बरोबर ????? माणसाने आपल्याला सेल्फ रेअलाइज्ड झालं रे झालं???????? नरिवकिल्पतेचा अर्थ असा आहे की आपल्या चैतन्याबद्दल आपल्याला काहीही शंका राहत नाही. ह्या हातातून वाहतं,लोकांना बरं करतं. हे देऊन देऊन लोक मग आपण फार श्रेष्ठ आहोत अशी आपल्यामध्ये जेव्हा कल्पना होते तेव्हा त्याला मी ???????. मग अशी माणसं मला सांगतात माताजी ह्मि बघा माझी सहस्त्रार बघा. इकडे बघा ????? म्हणतं की मी माझी कुंडलीनी ह्मि डोक्यावर असते तर हे दिसायला लागलं रे लागलं की नरिवचिरिता येते. पण त्याच्या आधी तुम्ही ??????????????????????????????????जे आहे ते असल आहे हे असच आहे.वास्तविक आहे. असच आहे दुसरं काही नाही. लोकांना ????? आत्मसाक्षात्कार झाला मग आम्हाला ?????????????सुरवातीला तुम्ही ???मी त्यांना असं स्पष्ट शब्दात सांगते ??? नरिवचिरिता येते त्यानंतर नरिवकिल्प येतो आणि त्याच्यानंतर मनुष्य सोहम स्थितीला येतो म्हणजे संबंध ??????????????????त्याला काही धरत नाही त्याला काही पकडत नाही तो [59 :45 to 65 :00 inaudible + blank] तेव्हा आत्मसाक्षात्कार त्याच्या साठी काहीही करायची गरज नाही म्हणजे एखाद्या लहान मुलासारखं अबोध म्हणतात ती गणेशाला ????? कारण काय आपल्याला लहान मुलासारखं होता येत नाही.आपण म्हणजे आपलं डोकं फार आहे ना.आपण आपल्या बुद्धीने आपल्याला ठकवत असतो हे ??????आपणच आपल्या मागे लागून आपल्या डोक्याला अश्या कल्पना वेगरे देत असतो आणि अश्या गोष्टी सांगत असतो की त्यांनी ??????. आणिआपण जे काही ?????? तेव्हा ज्यांनी ज्यांनी आज मला प्रश्न विचारलेत त्यांना मला एक प्रश्न विचारायचा आहे, की ह्याचा लभ्यांक काय?ह्याच्यात तुम्हाला हवं आहे काय ? स्वतः कडे लक्ष द्या. ह्याच्यात तुम्हाला मळियायचा काय ? नदिन आपला स्वार्थ तरी घ्या आता. स्वार्थ म्हणजे स्व चा अर्थ जर तुम्हाला मळिया तरी साक्षात्कार झाला. जसा होता तसाच आहे. त्या बद्दल कुणीही काहीही लहिलेलं असलं तरी ते नाही ते नाही. पुष्कळ लोकांना गप्पा मारण्याची पण सवय आहे. असे लोक पुस्तकं सुद्धा फार लहितात. त्याला आपण भारळून जातो. ती पुस्तकं नाही. ??????चांगली भाषा एखाद्या माणसाला येते म्हणुन तो जाणता नाही. ओळख आहे. ??????आपल्याला आपली ओळख पटवायची असली तर अश्या माणसाची सुद्धा ओळख आहे. आणि माझ्याजवळ अशी इतकी सहज सरळ ओळख आपल्याला ?????????अश्या तरहेचा मनुष्य जेव्हा माझ्या पुढे येतो कवि माझ्या दुरुपटीत येतो तेव्हा कवि कुठे तरी ??????मी डॉक्टर साहेबांना दाखवलयं माझ्या डोक्यात इतकं गरगर फरितं ?????????? आता सगळ्यांनी माझ्याकडे असा थोडासा हात करुन त्याची प्रचिती घेऊया. तर इतकी आता मंडळी सगळ्यांनी असं समजून घेतलं पाहजि की आम्ही ते आता शक्य करणार आहोत. होऊ शकतं सगळ्यांना. सगळ्यांनी आता माझ्याकडे हात करा. ते पांच दहा मनिटाचे काम आहे . ??????ते आपलं रेअलायझेशन झालं की आपल्या हातातून अश्या थंड वारं येतं. आणि डोक्यामध्ये नरिवचिरिता येते. बाहेर ?????? आणि डोक्यावर हात ठेवला तर इथे काहीही ?????? ते बघून घ्यायचं जो ?????? स्वतःच स्वतःला ?????? घ्यायचं. तर आपण डॉक्टर साहेबांनी सांगितलं आहे. राजवाडे साहेब हे सुद्धा एक फार मोठे परम भक्त आहेत. परम साधु आणि डॉक्टर साहेब सुद्धा फार मोठे आहेत. त्यांचा मोठेपणा त्यांना अजून माहिती नाही. आता आपल्याला कधीच मोठं म्हणु शकणार नाही कारण त्यांचा अहंकारच सुटलेला आहे तेव्हा ही त्यांची डोकी खराब होऊ शकणार नाही. कारण ही फार मोठी मंडळी आहेत. फार मोठी संतमंडळी आहेत. आणि परमेश्वरावर फार मोठा दावा आहे त्यांचा. तेव्हा ते जे कार्य करत आहेत ते सगळ्या देशांचं आहे. ह्मिदुत्वाचं वृक्ष आहे????????? तेव्हा त्यांच्याशी जडती वेगरे करायची म्हणजे मुखपणा आहे. तेव्हा त्यांच्याकडून तुम्ही मदत घ्या. ते तुम्हाला सांगतील तुम्ही पार झाले आहात कि नाही. त्यांना माहिती आहे. ?????? दोन तीन वर्षांचा मुलगा सुद्धा नाही होत पार. हे होतं . पुष्कळादा असंही असतं की एखादा फार आपण भक्त समजतो तो मनुष्य पार होऊ शकत नाही आणि एखाद्या माणसाला फार वाईट समजतो????????? काही नाही आतलं अंतरंग कुणी पाहिलंय????????? स्वतःला वाईट समजायचं नाही तुम्ही सगळ्यात सुंदर कलाकृती आहात . हजारो फुलं जरी मानवाच्या पायावर घातली तरी एका माणसाची सर त्याला येनार नाही. संबंध नंदनवन जरी त्याच्या पायावर घातलं तरी एक माणुस तयार होऊ शकनार नाही. इतकं सौंदर्य माणसामध्ये आहे. इतकं ते गौरव पुर्व आहे. त्याला फक्त जाणलं की आपल्याला कळतं की आपण किती चुका करत होतो जेव्हा आपण आपल्या पासून दूर पळत असतो. मग मनुष्य कधी बोर होत नाही आपल्या आनंदात असतो. आणि ते सर्व धर्मांनी. कुठल्याही धर्मांनी असं सांगितलं नाही आम्ही ??? कवि आम्ही तुम्हाला बांगड्या काढून देऊ , की तुम्हाला अंगड्या काढून देऊ , तुम्हाला आम्ही नारळ घालु असं कोणत्याही धर्मात लहिलेलं नाही.....incomplete

1975-0121, Teen Shaktiya

View [online](#).

Teen Shaktiya [Marathi Transcript - Soundcloud track: 1975-0121 Seminar Mumbai (Marathi), from 18:13 to 21:00] ते ही अत्यंत दुःखी लोक आहेत. रडत असतात सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. अन्न पचत नाही त्यांना. काय फायदा! जथि खायला नाही ते रडतात, ज्यांना खायला आहे ते ही रडतात. आत्महत्या करतात. जे आजारी आहे ते रडतात, जे आजारी अससल आहे. आम्ही अससल द्यायला आलो आहोत. तुम्ही काय नकली गोष्टी मागता आमच्याकडे. तब्येत बरी नाही ते ही रडतात. काय सुरू आहे? सगळा वेडेपणा आहे. मागायचं तर ते मागा जे करून द्या. अमकं ठीक करून द्या. तमकं करून द्या. अरे, होईल ते. त्याचं काय! अससल माल घ्या आधी. त्याचे मूल्य नाही. अरे संसारात सगळ्यात महत्त्वपूर्ण तेच आहे. ते मळाल्याश्रवाय आनंदच मळिणार नाही. काहीही बाकी सगळं व्यर्थच ठरतं. आता परसिसारखे जे आहे ते मागा. असे मागणारे असते, तर देणारे आम्ही आहोत इकडे बसलेले, पण आहेत कुठे मागणारे? आईला मागतिलं तर वशिष्ठच मागायला पाहजि. असलं कसलं काय मागायचं! भाडोत्री! सगळी कमाई देऊन टाकू तुम्हाला. मागा तर खरी. सगळी पुण्याई तुमच्यासाठी लावून टाकू पणाला. उभे तर रहा! तुमच्या चरणावर येऊन पडलो तरी तुमच्या लक्षात येणार नाही. ही केवढी तळमळ आतून आहे. समजलं पाहजि. कळेल का? ध्यानात जायचे आहे प्रेमाने. सगळे प्रेमाचे खेळ आहेत. अगदी शांतपणे डोळे मटियचे. काही करायचं नाही. स्वतःचं, जे तुमच्यातलं आहे, ते अगदी वर आहे.

View [online](#).

[Marathi transcript ver 1] भोळेपणा आण निर्विचारीतेचा कलिला मुंबई, २१ जनवरी १९७५ काल भारतीय वदिया भवनमध्ये परमेश्वराच्या तीन शक्तीबद्दल मी सांगतिले होते आपल्याला. पुष्कळ लोक असे म्हणाले, की आमच्या डोक्यावरून गेले. तेव्हा हृदयातून जाणारे काही तरी सांगायला पाहजि. डोक्यातून काही आतमध्ये खरंच घुसत नाही. जे लोक फार मोठे शास्त्रज्ञ, शकिलेले, सुशिक्षित आणखीन आचार्य वगैरे आहेत, त्यांच्यामध्ये सहजयोग घुसत नाही. असे मी पुष्कळ वदिवान पाहिले आण एक साधारण मनुष्य ज्याला धड कपडा नाही, खायला नाही अशा माणसामध्ये सहजयोग सहजच घुसतो. शक्तिपणाने परमेश्वर जाणता येत नाही. असे म्हटल्याबरोबर सगळे शक्तिपणाचे अधिकारी मला मारायला उठतील. शक्तिपणाने संसारातील सर्व लौकिक गोष्टी जाणता येतील. पण परमेश्वराच्या कार्याला जाणण्यासाठी दुसरे मार्ग पाहजित. दूसरे गुण पाहजित. पैकी मुख्य गुण म्हणजे भोळेपणा. ज्याला इंग्लिश भाषेमध्ये इनोसन्स म्हणतात. लहान मुलांमध्ये असतो बघा भोळेपणा. काही काही मोठी माणसेपण फार भोळी असतात हो! ठगवली जातात ती. अशा लोकांना लोक त्रासही जास्त देतात. छळतातही फार ! म्हणूनच सगळ्या संत लोकांना फार छळलंय या जगाने आण आज ही छळताहेत. याचेच रडू येते कधी, कधी. आपण जी मंडळी पार झालात ती सुद्धा संत मंडळी आहात. संतच नव्हे तर देवता स्वरूप आहात. आज देवतांच्या ठिकाणी तुम्ही आलात. हीच देवता हेच ते देव ज्यांचे वर्णन आपण पुराणात वरगैरे वाचले असेल. हे देव जागवले गेलेत आपल्यामध्ये. हे देवपण आलेले आहे आपल्यामध्ये. तेव्हा आ देवपणामध्ये भूते ही पगि घालणारच! आण तुम्हाला त्रास देणार. देऊ देत. कुठवर त्रास देणार? जथिपूतं त्यांची मर्यादा आहे. त्यांची मर्यादा फक्त तीन आयामात, तीन डायमेंशनमध्ये चालते. म्हणजे जे काही लौकिक आहे तकिडे. फार तर तुमच्या शरीराला अपघात करतील. करू दे. शरीर हे नश्वरच आहे. तुमच्या मनाला दुखापत होईल, होऊ दे. पण तुम्हाला बालेकलिला दलिला आहे मी, दाखवलेला आहे मी. जो तुमच्याच आतमध्ये आहे. तो म्हणजे निर्विचार स्थिती. थॉटलेस अवेअरनेस. तुम्ही जर त्या कलिल्यात बसलात तर कोणाची हमिमत नाही तथि पाय ठेवायची! हे लक्षात ठेवा. पण त्या कलिल्यात बसण्याची सवय लावली. पाहजि. श्रीकृष्णाला रणछोडदास म्हणतात. रणछोडदास म्हणजे दूसरे तसि काही नसून या सगळ्या दुष्टांचा मारा चुकवून आपल्या बालेकलिल्यात शरिला तो. म्हणून त्याला रणछोडदास म्हणायचे आण हे सगळे बसले बाहेर बोंबलत. बऱ्याच काळ्या वदिया सुरू झालेली आहे हे आपल्याला माहिती आहे. घाणेरडे लोक, घाणेरडे प्रकार करीत आहेत हे आपल्याला माहिती आहे. ते तुम्हाला त्रास देतात हे मलाही माहिती आहे. छळतात. करून, करून करणार काय ? आम्ही बालेकलिल्यात आल्यावर बघून घेऊ म्हणावे. पण तुम्ही आपला बालेकलिला वसिरलेला नाहीत. हे संरक्षणचे स्थान कधीही मानवाला लाभलेले नव्हते. ते आज महामुशकिलीने तुम्हाला मळिलेले आहे, त्याचे दार उघडलेले आहे त्याच्यात बसा. बघते कोण तुम्हाला छळते आहे आण कोटून तुम्हाला हे आजार होणार. या बालेकलिल्यात तुम्ही बसले पाहजि. घरची घरची सगळी मंडळी वरिधात असली तरी त्यांच्या डोक्यावर टचिचून बसले पाहजि. काय करता तुम्ही आपचे बघू या! सारा समाज जरी तुमच्या वरिधात असला तरी त्या बालेकलिल्यात तुम्हाला राहिलेच पाहजि. आण शेवटी संबंध विश्व जरी तुमच्या मागे लागले तरी या बालेकलिल्यात कोण येणार आहे आत! आण जिच्या दविशी तो आतमध्ये आला त्या दविशी तो ही पार झाला. ही अशी कमाल आहे याची. हा चमत्कार हातात आहे आपल्या. ओढा सगळ्यांना आपल्या बालेकलिल्यात. म्हणावे, मग बघू या! मग कुणाशी हात करणार! कारण सगळे एक आहेत हे महामूर्खांना कळले मग! हे सगळे महामूर्ख जे फरित आहेत ते स्वतःचे नरक बनवत आहेत. आण या वेळेला जर दडपले गेले नरकात तर उठू नाही देणार त्यांना! तेव्हा सावध रहा. असे घाबरण्यासारखे काहीच नाही. जर तुमची पूर्ण तयारी असेल तर या बालेकलिल्याचा मोठा कलिला तयार करू या. पण कलियुगात कोणाची हमिमत नाही की समोर येऊन माझा मुकाबला करतील. पाठीमागून लहान लहान पोराना धरून मारणारे हे हत्यारे लोक आहेत. तेव्हा तकिडे लक्ष देऊ नका. काहीही तुमचे वाकडे होणार नाही आण कधीही होणार नाही. पण आपले छत्र मात्र डोक्यावर ठेवा. त्यांच्या कड्यात येऊ नका. या दादरला अशी दोन-चार मंडळी बसलेली आहेत आण त्यांनी ही काळी वदिया इथे सुरू केलेली आहे. कति तरी लोकांच्या घरांची धूळधाण करून ठेवलेली आहे. मला माहिती आहे. मी मागेसुद्धा सांगत होते. आपल्याला माहिती आहे. त्यातले दोन गेले. सोडून गेले दादर. दोन अजून आहेत. त्यांना कोणाचे कल्याण करायचे नाही. स्वतःचेच पोट भरायचे आहे. पैसे कमवायचे आहेत. कमवा म्हणावे. सगळेच कमवतात पैसे! पण नाव देवाचे घेतले आहे त्यांनी! देवाच्या नावावरती पैसे कमवत आहेत त्याला हरकत नाही, पण देवाच्या नावावरती तुम्ही जर भूते वक्कि लागलात तर त्याला मात्र तुम्हाला क्षमा करणे कठीण जाईल. परमेश्वर कधीही अशा लोकांना क्षमा करणार नाही. पूर्वीची जी भूते होती ती भूतेच होती. डायरेक्टली भूतेच होती. पण अशा देवाच्या नावावर भूते वकिणारी ही मंडळी, गंडे-दोरे हातात बांधायचे आण तुमच्या घरात भूते पाठवायची. सर्रास हे धंदे चालले आहेत. आमच्या लंडनला तर इतके आहे, की मला आश्चर्य वाटले, की हे लंडन आहे की भूत नगरी आहे. तथि पाय ठेवल्याबरोबर म्हटले नुसता भूतांचा सुळसुळाट! सगळी भूतंखेतं एवढी करून ठेवलेली आहे. ज्या ख्रिस्तांनी सांगितले होते 'कोणत्याही भूताच्या मार्गावर जाऊ नका. भूतांची कार्ये करू नका.' हे सगळे ख्रिश्चन समशानात जाऊन तथिून रक्त आणून, राख आणून हे धंदे करतात. प्लॅचेट काय करतात. म्हणजे ज्या गोष्टीला मना केलेले आहे त्याच करतात. हे ख्रिस्तांनी सांगितले तसे एक नानक साहेबांनी सांगितले. स्पष्टपणे इतके कोणी बोलले नव्हते या भूताखेतांबद्दल. आण ते हे सगळे ख्रिश्चन लोक जे ब्रिटीश म्हणून मोठे फरित होते आपल्याकडे, आता त्यांच्या मानगुटीवर बसले आहेत हे सगळे. गल्लोगल्ली भूतांचे कारखाने उघडून ठेवलेले आहेत. यांच्या अकलेला काय म्हणावे मला समजत नाही. आण मी भूताटकीच्या वरिद्ध बोलते तर लोकांना ते पटत नाही. फरक एवढाच आहे, की आपण लोक त्याला देवाचे नाव देतो, ते त्याला भूतांचेच नाव देतात. सैतान-क्राफ्ट म्हणतात, वचिक्राफ्ट म्हणतात. आपल्यासारखा खोटेपणा नाही त्यांच्यात, पण इथून एक्सपोर्ट केलाय तुम्ही. पुष्कळ एक्सपोर्ट झाले आहेत. इथून गेलेत तकिडे, मोठमोठे भूतांचे राजे तकिडे होऊन. आण काय पैसे कमावलेत! एकएका माणसाजवळ पस्तीस, पस्तीस रोलस आहेत. एका रोलस राईसला आठ लाख रुपये कमित पडते, दहा लाख रुपये कमित पडते. हे तथि इंग्लंडला सुरू झालेले आहे. आता हद्दिस्थानात काही कमी नाही तुमच्या. तुम्हाला धर्म हवा की अधर्म हवा हे तुमचे तुम्ही पाहलि, ठरवलि पाहजि. जर धर्म हवा असला तर खऱ्या गोष्टीवर उभे राहा. ज्यांना खोट्या गोष्टी हव्या असतात त्या माझ्याजवळ नाहीत. माझ्याजवळ चमत्कार नाहीत की तुम्ही म्हणालात, 'मला एक अंगठी द्या.' माझ्याजवळ मेडिटिन आहे. माझ्याजवळ, तुमच्याजवळ शक्ती घेण्याची, तुमच्या आतमधली परमेश्वराने एवढी संपत्ती दलिली आहे ती उघडण्याची कला शक्तिवायची आहे मला. मी म्हणते एवढ्या अंगठ्या वाटतात हे लोक आपला हद्दिस्थानचा सगळा प्रांब्लेमच सोल्व्ह करा तुम्ही. यांना पंतप्रधान करा सगळ्यांना अंगठ्या वाटतील. श्रीमंत लोकांनाच कशाला अंगठ्या वाटतात. तकिडे वाटा ना! आहेत

आमच्या इकडे पुष्कळ गरीब लोक. गरीबांकडे लक्ष नाही या लोकांचे. श्रीमंतांच्या खशियाकडे आहे आणि हे श्रीमंतसुद्धा मूर्खासारखे तकिडेच जाणार. असा हा प्रकार चाललेला आहे. आज ही दैन्यदशा या देशाला आलेली आहे त्याला कारण ही भूते आहेत, हे तुम्हाला माहिती नाही. तेव्हा अशा लोकांना थोड्याशा फायद्यासाठी मुळीच मदत करू नये आणि त्यांच्या दारात उभे राहू नये. कोणी भुताटकीच्या गोष्टी केल्या तर त्यांच्या दारात उभे राहू नये. कतिही म्हटलं तरी धर्मातच सगळे आहे. धर्मातच सगळे आहे, इथून तथून लक्ष्मीपर्यंत जेवढे काही संसारात आहे ते सुद्धा धर्मातच आहे. आणि त्याच्या पलीकडे सुद्धा धर्मातच आहे. सगळे धर्मातच आहे. सगळे धर्मांनीच बनवलेले आहे. धर्माच्या पलीकडे काहीही नाही. आणि त्याच्या पलीकडे जे आहे ते तुम्हाला सांगण्यासारखेही नाही. सात बाकीच्या पद्विया आहेत. ते भोगायचे असले आणि भिनुष्य योनीतून कडियांच्या योनीत जायचे असले तर या लोकांच्या मार्गावर तुम्ही जा. तोंड उघडून या गोष्टीबद्दल बोलायला पाहजि की हे सगळे जादूचे खेळ बंद करा. त्याबद्दल भणियाची काही गरज नाही. आतली जादू झाली पाहजि. आतमध्ये प्रकाश आला पाहजि आणि त्याच्या आनंदात सगळीकडे ही बहरलेली जी फुले आहेत त्यांचा प्रकाश पसरला पाहजि. म्हणजे हे चखिल जे आहे ते बदलून त्या ठिकाणी एक कमळाचे सरोवर निर्माण होईल. ही वेळ आलेली आहे. संबंध सृष्टी या वेळेला तयार आहे. पंचमहाभूते तुमच्या मदतीला उभी आहेत. तकिडे सगळे मोठे मोठे अवतारी पुरुष या कार्याला आशीर्वाद देत आहेत आणि सगळ्यांची ही पूर्ण तयारी आहे, की तुम्हाला काहीही लागले तरी आम्ही तयार आहोत. पर फक्त हे मानवाच्या हातात आहे, की हा नशिचय झाला पाहजि, की आम्ही धर्मात आहोत की अधर्मात! आम्ही धर्माला उभे राहणार आहोत की अधर्माला उभे राहणार आहोत. धर्म तुम्ही पैशानी वकित घेऊ शकत नाही. परमेश्वराला तुम्ही बाजारात काढलेले आहे. हे धडिवडे तुम्ही सगळे धर्माचे केलेले आहेत. साध्या भोळ्या लोकांना फसवून धर्माची ही वटिबना केलेली आहे त्याची पापं भोगलीच पाहजित. पर सगळ्यात मोठे पाप म्हणजे संतांना त्रास सुद्धा देणे. जे परमेश्वराच्या शोधात आहेत त्या लेकांना मार्गापासून च्युत करणे. याच्यापेक्षा मोठे पाप संसारात काही नाही आणि त्याची शक्ती इतकी भयंकर आहे, की सांगण्यासारखी नाही तेव्हा अशा कार्यात कोणीही पडू नये. धर्म जतिका सुंदर आहे, जतिका मार्गदर्शक आहे, धर्म जतिका प्रेम देणारा आहे, जतिका मायाळू आहे, सर्वांना आपापसात घेणारा आहे, ततिकाच धर्म जाज्वल्य आहे. तो जाळून टाकेल, पोळून टाकेल, संहार करून टाकेल सर्वांचा ! त्या धर्माची जशी शक्ति आहे तशी अग्निति आहे हे लक्षात ठेवा. या वेळेला जास्त बोकाळलेले दसिते आणि जास्त या दादरला! कसले कसले रोग, कसले कसले त्रास आज आम्ही आपल्या आई, बहिण, मुलांना देत आहोत. आम्हीच देत आहोत. दूसरे कोणी देत नाही. कोणी मांजरी देत नाहीत आपल्याला त्रास. आम्ही माणसेच माणसाला देत आहोत. माणूसच माणसाचा गळा कापतो आहे. कोणी दुसरे येऊन कापत नाही तुमचे गळे. कारण माणसातच राक्षस घुसले आहेत आणि माणसातच भक्त आहेत. भक्तांचे गळे कापणे हेच राक्षसांचे कार्य आहे. जर ते केले नाही तर ते राक्षस कशाला! पण त्याहीपेक्षा बकिट अवस्था अशी आहे, की प्रत्येक संतांमध्ये राक्षस घुसलेला आहे. मी तरी काय करू! ज्याला आपला मुलगा करते त्याच्यात राक्षस घुसला, करू तरी काय मी! त्याला धड मारता येत नाही आणि जिवळही घेता येत नाही. काय या आईची दुर्दशा ! आपल्या मुलाला भेटायला आले तर एक एक राक्षस डोक्यावर घेऊन बसलेले आहेत. आता मी काय करू! अरे ते राक्षस फेका डोक्यावरचे. कशाला उचलून धरलेत डोक्यावर. काय दिलियं तुम्हाला राक्षसांनी? ही धरा हरली तुमच्यापुढे! तो सूर्य हरला तुमच्यापुढे! त्या समुद्राने सुद्धा अंग टाकले आहे की, 'संपलो बुवा या मानवाच्या मूर्खपणाला.' संत माणसांना त्रास देणार्या माणसाने लक्षात ठेवावे, की दोन-चार पैशासाठी जर त्यांनी एखाद्या संताला त्रास दिला तर याचा जाब आजच नाही, तर जन्मजन्मांतर पर्यंत त्यांना द्यावा लागणार आहे. मला हे ही माहिती आहे, की आज या समाजात अशी दोन-चार मंडळी येऊन बसलेली आहेत, पैसे खाऊ. त्रास देण्यासाठी ते इथे येऊन बसलेले आहेत. लक्षात ठेवावे. त्या राक्षसांची मीच आई आहे आणि तुमची ही आई मीच आहे. पण तुमच्या बचावासाठी यांना पुष्कळांदा मारलेले आहे आणि आणि मारणार आहे. काळजी करू नका. स्वतःचाच जीव आहे, पण मारणार आहे त्यांना मी. बघू दे! थोडीशी माणसे होतील त्यांच्यातील, पण बघू दे! पण तुम्ही त्यांच्या खेळण्यात आणि खेळवण्यात येऊ नका. खोट्या गोष्टींनी आपली पोटे भरत नाही. सार्या देशाचा नाश तर झालाच आहे, पण पुढल्या येणार्या पढीचा नाश करू नका. मोठमोठाले जीव आता जन्माला येत आहेत. त्यांच्यासाठी नरकपुरी करू नका. त्यांच्या स्वागतासाठी काही तरी वशिष रचना करा. पृथ्वी सौंदर्यपूर्ण करा त्यांच्यासाठी. काय केले आहे तुम्ही आपल्या मुलांसाठी. आम्ही उभे आहोत. काय पाहजि आहे ते मागा. देऊ, पण सुबुद्धी कोटून देणार आम्ही! आम्ही सुबुद्धी कोटून उसनी आणू तुमच्यासाठी. सुबुद्धी तुमची तुम्हालाच पाहजि. तेवढी मात्र तुम्ही आणा. बाकी मेहनत आम्ही करायला तयार आहोत. तुमच्यात आहे ते. ते बीज तुमच्यातच आहे. अगदी खरी गोष्ट आहे. तुमच्यातच ते बीज आहे. वाल्याचा वालूमकी झाला. तो ज्यामुळे झाला ते तुमच्यात आहे. त्याला काही वालूमकी व्हायचे नव्हते. तेवढी सुबुद्धी नव्हती, पण डोक्यात आले 'दोन-चार पैशांसाठी मी माझा आत्मा मारतो आहे.' त्याच दविशी त्यांनी हे ठरवले, त्याच दविशी त्यांनी हा नशिचय केला की, 'झाले पुष्कळ केले हे. कोणासाठी करतोय मी ? माझ्यासाठी मी काय केलेले आहे?' हा वचिर एकदा घ्या. 'मी माझ्यासाठी काय केलेले आहे?' तुमच्यासाठी मी तळमळत आहे इथे. माझा जीव तळमळतो आहे तुमच्यासाठी, क्षणोक्षणी. तुमच्यामध्ये दवि लावायचा आहे. असा दवि जो सर्व संसारात पसरला पाहजि. या भारतातच तो दवि लागणार आहे. आपल्याला आश्चर्य वाटेल आज. घाबरू नका. दोन-चार दविसाचीच गोष्ट आहे. हे दविस काढून घ्या. उद्या लहरीच्या माथ्यावर तुम्हीच जाऊन बसणार आहात, हे लक्षात ठेवा. एकच कारण आहे, आमच्या भारतात सगळे खराब आहे असे मानतो आम्ही, तरी एक कारण आहे, आईचा अपमान करायला आम्ही अजून शकिलेलो नाही. आईच्या इज्जतीची आम्हाला अजून इज्जत आहे. जोपर्यंत हे तुमच्यात राहील तोपर्यंत या देशाचे स्थान कधीही बदलणार नाही. ही भांग भूमी आहे की योग भूमी आहे ते तुम्ही ठरवायला नको. ते परमेश्वरानेच ठरविलेले आहे आधी आणि त्या देशात जन्मलेले लोक तुम्ही स्वतःला कमी समजता का खायला नाही म्हणून! अरे, तुम्हीच लोक असे राहू शकता. त्या लंडनचे लोक थोडेच राहू शकतात असे? त्यांना जर एवढेसे कमी-जास्त झाले तर लढायला बसतात. हे तुम्ही लोक खरोखर सन्यासी लोक आहात. कुठेही झोपतात, कुठेही खातात आणि भिजेत राहतात. आईचा आशीर्वाद आहे तुम्हाला. आपल्या आईची बेइज्जत करायची असली तर करा आणि भोग त्याची फळे! आईबरोबर रुसता येते. बरोबर आहे, पण मानवात जर सगळ्यात उच्च नातं कोणते असेल तर ते आईचे आहे आणि तिच्यातच तुम्हाला देवाचे दर्शन होते आणि देशातली आई आहे ती एवढे सहन करून घेते. तकिडे काही नाही. मुल दहा वर्षाचे झाले की काढून टाकतात घरातून. आणि मुलांनी घरात काम नाही केले तर त्यांच्याकडून पैसे घेते जेवणाचे. अशी आई तकिडे राहते. मुलगा मेला तरी चालेल. कारण त्याच्यावर दोन पैसे खर्च करायला नको कारण तिला लपिस्टकिसाठी पैसे पाहजित. नव्वद वर्षाच्या म्हातारीला. आज तुम्ही आपल्या आईची काय इज्जत करून ठेवली आहे, ते बघा! इथेच अशी आई जन्माला येते. भारतासारखी आई कुठेच नाही जगात. तुम्ही जाऊन बघून या आणि तिथे हे हाल करून ठेवलेले आहेत ! हलणार तुमचा धर्म मग! धर्म हलवला नाही पाहजि तर आपल्या आईची बेइज्जती करायचा जो काही मनसुबा आहे तो सोडून टाका आता. ते पैसे वर्गैरे परत करा. सगळे माहिती आहे आम्हाला. आम्ही काय तुम्हाला लोकांना ओळखत नाही का? वरं, काही असले तरी या जन्मात आता पार व्हायचे आधी लाडू खाऊ या, मग बघू, त्याच्यापेक्षा

आईला काय आनंद वाटणार आहे ? सगळा स्वयंपाक सुंदरपणे करून ठेवला आणि मुलावर रागवायचे म्हणजे काय हे! पण करावे लागते. तेव्हा आता जेवायला बसा आरामात. आरामात जेवायला बसा आणि प्रेमाचे अमृत तुमच्याकडून वाहू दे सगळ्या जगामध्ये आणि सार्या जगाची दशा अमृत मळिवून घ्या. बदलायला बसलोय आपण! काय लहान-लहान गोष्टी घेऊन बसलेले आहात! जगाच्या इतिहासात या गोष्टी जाणार आहेत. लक्षात ठेवा ज्या ज्या लोकांनी मूर्खपणा केलेला आहे. एकेकाची नावे जगाच्यासमोर जाणार आहेत आणि लोक थुंकणार आहेत त्यांच्यावर. त्यांच्या मुलांवर थुंकतील, त्यांच्या मुलांच्या मुलांवर थुंकतील, हेच ते घाणेरडे लोक त्यांनी हे घाणेरडे काम केलेले आहे. आपले कार्य उज्वल करा. आपला चेहरा उजळ करा. मुलांना हेच द्यायचे आहे. ध्यानात जा. डोळे मट्टा, असल में जो आज भाषण देना था उसको मराठी भाषा के सवि मज़ा नहीं आता। ये वीरपूरण भाषा जो है ये हृदि में जमती नहीं अपने को। मराठी में जमता है। इसलिए माफ कीजिए कि मराठी में बातचीत की। हृदि में बातचीत नहीं की इसलिए माफ कीजिए। ये जरा कसिके लिए कहना था। वह आपके लिए था भी नहीं। भरकटलेले लोक असतात. डोळे मट्टा. नाव वरगैरे घेऊ नये. सध्या या वेळेला नाव घेऊ नका. पुष्कळ वरगैरे बरेच केलेले आहेत. काय आहे ? कोण गुरू आहेत, कोण गुरू नाहीत हे कसे ओळखायचे ? गुरू याला काहीतरी जाणीव असते आतमध्ये. ते कसे समजायचे ? ते व्हायबरेथनसने कळते. हातावर येणार्या या चैतन्य लहरींनी कळते की कोण गुरू आहेत आणि कोण नाहीत. तेव्हा ते आधी शकून घ्या. मग गुरू करा. आधीच काय करता वेड्यासारखे. डोळे तर घ्या आधी. गुरू बरू तकिडे ठेवा. नमस्कार करून सगळ्यांना वाजूला ठेवा. सध्या तुम्ही तुमचे गुरू आणि आम्ही तुमची आई. [Marathi transcript ver 2] परम पूज्य माताजीने दिनांक २२ January 1975 रोजी sritom येथे केलेले भाषण. आता काल भारती वदियाभवन मध्ये परमेश्वराच्या तीन शक्तीबद्दल सांगितलं होतं आपल्याला. पुष्कळ लोक असं म्हणाले कि आमच्या डोक्यावरून गेलं. तेव्हा हृदयातून जाणारं काहीतरी सांगायलाच पाहजि. डोक्यातून आतमध्ये खरंच काही घुसत नाही. जे लोक फार मोठे मोठे शास्त्रज्ञ, शकिलेले, सुशिक्षित आणि आचार्य वगैरे वगैरे आहेत त्यांच्यामध्ये सहजयोग घुसत नाही. असे मी पुष्कळ वदिवान पाहिले. आणि एक साधारण मनुष्य अशिक्षित, ज्याला धड कपडा नाही, खायला नाही अशा माणसामध्ये सहजच सहजयोग घुसतो. शिक्षणाने परमेश्वर जाणता येत नाही. असं म्हटल्याबरोबर सगळे शिक्षणाचे अधिकारी मला मारायला उठतील. शिक्षणाने संसारातल्या सर्व लौकिक गोष्टी जाणता येत नाहीत. पण परमेश्वराच्या कार्याला जाणण्यासाठी दुसरे मार्ग पाहजि, दुसरे गुण पाहजित. पैकी मुख्य गुण म्हणजे भोळेपण. ज्याला इंग्लिश भाषेमध्ये इनोसेन्स (innocence) म्हणतात. लहान मुलांमध्ये असतो बघा भोळेपण. काही काही मोठी माणसं पण फार भोळी असतात हो. ठगवली जातात. अशा लोकांना लोक त्रास हि जास्त देतात. छळतातही फार. म्हणूनच सगळ्या संत लोकांना फार छळलंय ह्या जगानी आणि आज ही छळताहेत. त्याचाच रडू येत कधीकधी. आपण जी मंडळी पार झालेली आहात ती सुद्धा संत मंडळी आहात. संतच नव्हे पण देवता स्वरूप. आज देवतांच्या ठिकाणीच तुम्ही आलात. हीच देवता हेच ते देव. ज्यांचं वर्णन आपण पुराणात वगैरे वाचलेलं असेल. हे देव जागविले गेलेत आपल्यामध्ये. हे देव पण आलेलं आहे आपल्यामध्ये. तेव्हा अशा देवपणामध्ये भुतं हपिंगा घालणारच आणि तुम्हाला त्रास देणार. देऊ देतं. कुठवर त्रास देणार. जथिपर्यंत त्यांची मर्यादा आहे. त्यांची मर्यादा फक्त तीन आयामात (teen dimension) तीन डायमेंशनमध्ये चालते. म्हणजे जे काही लौकिक आहे तकिडे. फार तर तुमच्या शरीराला प्राप्त करतील. करू देतं. शरीर हे नश्वरच आहे. तुमच्या मनाला दुखापत होईल होऊ देतं. पण तुम्हाला एक बालेकलिला दिलेला आहे मी. दाखवलेला आहे मी. जो तुमच्याच आत मध्ये आहे. तो म्हणजे नर्विचार स्थिती. आपल्या सगळ्यात आहे. तुम्ही जर त्या कल्यात बसलात तर कुणाची हमीत नाही तथि पाय ठेवण्याची हे लक्षात ठेवा. पण त्या कल्यात बसण्याची सवय लावली पाहजि. श्री कृष्णाला रणछोडदास म्हणतात. रणछोडदास म्हणजे दुसरं तसिरं काही नसून त्या सगळ्या दुष्टांचा मारा चुकवून आपल्या बालेकलिलात शरिला तो म्हणून त्याला रणछोडदास म्हणायचं. आणि हे सगळे बसले बाहेर बोंबलत. पुष्कळ काळी वदिया सुरु झालेली आहे हे आपल्याला माहितीये. घाणेरडे लोक घाणेरडे प्रकार करत आहेत हे आपल्याला माहिती आहे. ते तुम्हाला त्रास देतात हेही मलाही माहितीये. छळतात. करून करून करणार काय. आम्ही बालेकल्यात आल्यावर बघून घेऊ म्हणावं. पण तुम्ही आपला बालेकलिला वसिरला नाहीत. हे संरक्षणाचा स्थान कधीही मानवाला लाभलेलं नव्हतं ते आज महामुश्कळीने तुम्हाला मळिलेलं आहे. त्याच द्वार उघडलेलं आहे त्याच्यात बसा. बघते बरं कोण तुम्हाला छळतंय आणि कुठून तुम्हाला हे आजार होणार आणि रोग होणार. त्या बालेकल्यात तुम्ही बसलं पाहजि. घरची सगळी मंडळी जरी वरिधात असली तरी त्यांच्या डोक्यावर टचिचून बसलं पाहजि. काय करता तुम्ही आमचं ते बघू यात. सारा समाज तुमच्या वरिधात उभा असला तरी त्या बालेकल्यात उभे झालचं पाहजि. आणि शेवटी संबंध जर विश्व जरी तुमच्या मागे लागलं तरी तुम्ही त्या बालेकल्यात बसल्यावरती कोण येणार आहे आत. आणि ज्या दविशी तो आतमध्ये आला त्यादविशी तोही पार झाला. ही अशी कमाल आहे. हा चमत्कार हातात आहे आपल्या. ओढा सगळ्यांना आपल्या बालेकलिलात. सगळ्यांनाच बघुयात. मग कोणाशी हात करणार कारण इथे सगळे एक आहेत हे कळलं या महामूर्खाना मग. हे जेवढे महामूर्ख फरित आहेत ते स्वतःचेच नरक बनवत आहेत. आणि ह्या वेळेला जर दडपले गेले तर नरकात तर उडू नाही देणार त्यांना. तेव्हा सावध राहा. असं घाबरण्यासारखं काहीच नाहीये. जर तुमची पूर्ण तयारी असेल तर या बालेकलिलाचा मोठा कलिला तयार करूयात. या कलियुगात कोणाची हमीत नाही कि समोर येऊन माझ्याशी मुकाबला करतील. पाठीमागून लहान लहान पोरांना धरून मारणारे हे हत्यारे लोक आहेत. त्या तकिडे लक्ष देऊ नका. काहीही तुमचं वाकड होणार नाही आणि कधीही होणार नाही. पण आपलं छत्र मात्र डोक्यावरती ठेवा. त्यांच्या कल्यात येऊ नका तुम्ही. त्या दादरला तुमच्या अशी दोन चार मंडळी बसलेली आणि त्यांनी हे काळे वदियेचं सुरु केलेला आहे. कतितीरी लोकांच्या घराची धूळ धान करून ठेवलेली आहे. मला माहितीये, मी मागे सुद्धा सांगत होते आपल्याला माहिती आहे. त्यातले दोन गेले सोडून गेले दादर. अजून आहेत. त्यांना कुणाचं कल्याण करायचं नाही. स्वतःच पोट भरायचं. पैसे कामवायचेत. कमवा म्हणावं सगळेच कमावताहेत पैसे. पण नाव देवाचं घेतलेले आहे त्यांनी. देवाच्या नावावरती पैसे कमावतात आहेत त्याला हरकत आहे. पण देवाच्या नावावरती जर तुम्ही भुतं वकिले लागलात तर मात्र तुम्हाला क्षमा करणं कठीण आहे. परमेश्वर कधीही अशा लोकांना क्षमा करणार नाही. पूर्वीची भुतं कशी directly (डायरेक्टली) भुतं होती. पण आता देवाच्या नावावरती भुतं वकिणारी ही मंडळी. गंडे दोरे हातात बांधायचे आणि तुमच्या घरात भुतं पाठवायची. सर्रास हे धंधे चाललेत. आमच्या लंडनला तर इतकं आहे कि मिला आश्चर्य वाटलं कि लंडन आहे कि भुतनगरी आहे. तथि पाय ठेवल्याबरोबर मात्र नुसता भुतांचा सुळसुळाट. सगळी भुताटकी उभी करून ठेवलेली आहे. ज्या ख्रिस्तानी सांगितलेली होतं कि कोणत्याही भुतांच्या मार्गावर जाऊ नका. भुतांची कार्य करू नका. ते सगळे ख्रिश्चन लोक स्मशानात जाऊन तथि रक्त आणून राख आणून आणि धंधे करतात. प्लॅंचेट (planchet) काय करताहेत. म्हणजे ज्या गोष्टीला मना केल तेच करताहेत. हे ख्रिस्तांनी सांगितलं तसं एक नानक साहेबानी सांगितलं. स्पष्टपणे कोणीही बोललं नव्हतं या भुताटकीबद्दल. आणि हे सगळे ख्रिश्चन लोक जे आपल्याकडे ब्रिटिश म्हणून फरित होते पूर्वी मोठे आता त्यांच्या मानगुटीवर बसलेत सगळे ते. ग्लोबलली भुतांचेच कारखाने उघडून ठेवलेले आहेत. त्यांच्या अक्कलेला काय म्हणावं मला समजत नाही. आणि मी भुताटकीच्या वरिद्ध बोलते तर लोकांना ते पटत नाही. फरक एवढाच

आहे की आपण लोक त्याला देवाचं नाव देतो, ते त्याला भूताचच नाव देतात. त्याला ते सैतान त्रास म्हणतात वचि त्रास म्हणतात . आपल्यासारखा खोटेपणा नाही त्यांच्यामध्ये. पण इथून एक्सपोर्ट केलंय तुम्ही. पुष्कळ एक्सपोर्ट झालंय. इथून गेलेत तकिडे मोठे मोठे भुतांचे राजे तकिडे भुतं घेऊन आणिकाय पैसे कमावलेत. एकेका माणसाजवळ 35-35 रॉल्स रॉईस आहेत. एका रॉल्स रॉईसला 8 लाख कमित पडते सॉरी 10 लाख रुपये कमित पडते . हे तथि इंगलंडला सुरु झालेलंय. आता हडिस्तानात काही कमी नाहीये तुमच्यात. तुम्हाला धर्म हवा की अधर्म हवा हे तुमचं पहिल्यांदा ठरवलं पाहजि. जर धर्म हवा असला तर खऱ्या गोष्टीवर उभे राहा. ज्याला खोट्या गोष्टी हव्या असतात त्या माझ्याजवळ नाहीत. माझ्याजवळ चमत्कार नाहीत, की तुम्ही म्हणाला कीमला एक अंगठी द्या. माझ्याजवळ मेडिटेशन आहे. माझ्याजवळ तुमच्यामधली शक्ती घेण्याची तुमच्यामधली जी आतमध्ये परमेश्वराने एवढी संपत्ती दिलेली आहे ती उघडण्याची कला शकिवायची आहे मला. मी म्हणते एवढ्या अंगठ्या वाटताहेत हे लोक तर आपल्या हडिस्तानाचा संबंध प्रॉब्लेमच सॉल्व्ह (problem solve) करा म्हणावं. यांना Prime minister (प्राइम मनिस्टर) करा तुम्ही. सगळ्यांना अंगठ्या वाटतील. श्रीमंत लोकांना कशाला अंगठ्या वाटता. तकिडे वाटा ना आहेत पुष्कळ आमच्या इकडे गरीब लोक. गरबांकडे लक्ष नाही या लोकांचं. श्रीमंतांच्या खशिकाडे आहे. आणी हे श्रीमंतसुद्धा मुखासारखे तथिच जाणारं. असा हा प्रकार चाललेला आहे. आज हृदयनीय दशा या देशाला आली त्याला कारण ही भुतं आहेत हे तुम्हाला माहिती नाही. तेव्हा अशा लोकांना थोड्याश्या फायद्यासाठी मुळीच मदत करू नये. आणह्यांच्या दारात उभा राहू नये. कोणी भुताटकीच्या गोष्टी केल्यात त्या दारात उभं राहू नये. कती म्हटलं तरी धर्मातचं सगळं. धर्माचाचं संबंध आहे लक्ष्मीपासून इथून तथिपर्यंत जेवढं काही संसारातल आहे ते सुद्धा धर्मातच आहे. आण त्याच्या पलीकडचं सुद्धा धर्मातच. सगळं धर्माचेच बनवलेलं आहे. धर्माच्या पलीकडे काहीही नाही. आण त्याच्या पलीकडे जे आहे ते तुम्हाला सांगण्यासारखं सुद्धा नाही. सात नरकाच्या पडिया आहेत. ते भोगायचे असलं आणिया मनुष्य योनीतुन त्या कडियांच्या योनीत जायचं असलं तर या मार्गावर तुम्ही चला. तोंड उघडून या गोष्टीबद्दल बोलायला पाहजि. हे सगळे जादूचे खेळ बंद करा. त्याबद्दल भ्यायची काही गरज नाही. आतली जादू झाली पाहजि. आतमध्ये प्रकाश आला पाहजि आण त्याच्या ज्या आनंदात सगळीकडे ही बहरलेली फुलं आहेत त्याचा सुगंध पसरला पाहजि. म्हणजे हे चखिखल जे आहे ते बदलून त्या ठिकाणी कमळाचं सरोवर नरिमाण होईल. ही वेळ आलेली आहे. संबंध सृष्टी त्या वेळेला तयार आहे. पंच महाभूत तुमच्या मदतीला उभी आहेत तकिडे सगळे मोठे मोठे अवतारपुरुष या कार्यासाठी आशीर्वाद देतं आहेत. आणिसगळ्यांची ही पूर्ण तयारी आहे की तुम्हाला काहीही काहीही लागल तरी आम्ही तयार आहोत. पण फक्त हे मानवाच्या हातात आहे की आता हा नशिच झाला पाहजि की आम्ही धर्मात आहोत की अधर्मात. आम्ही धर्माला उभ राहणार आहोत की अधर्माला उभे राहणार आहोत. धर्म तुम्ही पैशाने वकित नाही घेऊ शकत . परमेश्वराला तुम्ही बाजारात काढलेलं आहे. हे धधिवडे तुम्ही धर्माचे केलेले आहेत. साध्या भोळ्या लोकांना फसवून धर्माची हविटिवना केलेली आहे त्याची पापसुद्धा भोगालीच पाहजित. पण सगळ्यात मोठं पाप म्हणजे संतांना त्रास देणे आहे. जे परमेश्वराच्या शोधात आहेत त्या लोकांना मार्गापासून दूर करणं याच्यापेक्षा मोठं पाप संसारात काही नाहीये. आण त्याची शकिपा इतकी भयंकर आहे की सांगण्यासारखी नाही. तेव्हा अशा कार्यात कोणीही पडू नये. धर्म जतिका सुंदर आहे जतिका मार्गदर्शक आहे , धर्म जतिका प्रेम देणारा आहे, जतिका मायाळू आहे जतिका सगळ्यांना आपापसात घेणारा आहे ततिकाच धर्म ज्वाजल्य आहे तो जाळून टाकील पोळून टाकील संहार करून टाकील सर्वांचा. त्या धर्माची शक्ती आहे तशी अग्नीची असते हे लक्षात ठेवा. ह्या वेळेला बोकाळले दसितंय आणखीन जास्त या दादरला मला. कसले कसले रोग, कसले कसले त्रास आज आम्ही आपल्या आई बहणीं मुलं सगळ्यांना देत आहोत. आम्हीच देत आहोत. दुसरं कोणी देत नाही. कुत्री मांजरी देत नाहीत आपल्याला त्रास. आम्ही माणसंच माणसाला देऊन राहिलोत. माणूसच माणसाचा गळा कापतोय कोणी दुसरं येऊन कापत नाही तुमचे गळे. कारण माणसातच राक्षस घुसलेत. आण माणसातच भक्त आहेत. भक्तांचे गळे कापणं हेच राक्षसांचं कार्य आहे. जर ते केल नाही तर ते राक्षस कशाला. पण त्याही पेक्षा बकिट अवस्था अशी आहे की प्रत्येक संतांमध्ये राक्षस घुसलेला आहे आता मी तरी काय करू. ज्याला आपला मुलगा करते त्याच्यात राक्षस घुसला आता करू तरी काय मी. त्याला धड मारता हयित नाही आणजिवळ हघिता येत नाही. काय या आईची दुर्दशा. आपल्या मुलांना भेटायला आले तर एक एक राक्षस डोक्यावर घेऊन बसलेले आहेत. आता मी काय करू. अरे ते राक्षस फेका डोक्यावरचे. कशाला उचलून धरलय डोक्यावर. काय दिलेंय तुम्हाला या राक्षसांनी. हे आज खायला नाही प्यायला नाही. हिं धरा हरली तुमच्यापुढे. तो सूर्य हरला तकिडे तुमच्यापुढे. त्या समुद्राने सुद्धा आपलं अंग टाकलेलं आहे की संपलं बुआ या मानवाच्या मूर्खपणाने. संत माणसांना त्रास देणार्या माणसाने हे लक्षात ठेवावं की दोन चार पैशासाठी जर आम्ही एका संताला जर त्रास दिला तर ह्याच जाव आज नाही जन्म-जन्मांतरापर्यंत आम्हाला द्यावा लागणार आहे. मला हे माहिती आहे की आज ज्या समाजात अशी दोन चार मंडळी येऊन बसलेली आहेत पैसे खाऊ .त्रास देण्यासाठी इथे येऊन बसलेली आहेत. लक्षात ठेवाव. त्या राक्षसांची मीच आई आहे आण तुमची मीच आई आहे. पण तुमच्या बचावासाठी त्यांना पुष्कळांदा मारलेल आहे आण आणखीन मारणार आहे. काळजी करू नका. स्वतःचाच जीव आहे पण मारणार आहे त्यांना मी. बघू देतं थोडीशी माणसं होतील त्यांच्यातील मग बघू देतं. पण तुम्ही त्यांच्या खेळण्यात आणखिळाव्यात येऊ नका. खोट्या गोष्टींनी असली पोटं भरत नाहीत. सार्या देशाचा नाश तर झालाच आहे पण पुढल्या येणार्या पढीचा नाश करू नका. मोठं मोठाले जीव आता जन्माला येत आहेत. त्यांच्यासाठी नरक तुम्ही करू नका. त्यांच्या स्वागतास काही तरी वशिष रचना करा काहीतरी सौंदर्यपूर्ण करा त्यांच्यासाठी. काय केलंय तुम्ही आपल्या मुलांसाठी इथे. आम्ही उभे आहोत काय पाहजि ते मागा ते देऊ पण सुबुद्धी कुठून देणार आम्ही. आम्ही सुबुद्धी कुठून आणू उसनी तुमच्यासाठी. सुबुद्धी तुमचीच तुम्हालाच पाहजि. तेवढी मात्र तुम्ही आणा बाकी मेहनत आम्ही करायला तयार आहोत. तुमच्यात आहे ते. ते बीज तुमच्यातच आहे. अगदी खरी गोष्ट आहे तुमच्यातच ते बीज आहे.वाल्याचा वालमकी झाला तो ज्यामुळे झाला ते तुमच्यात आहे. त्याला काही वालमकी व्हायचं नव्हता. तेवढी सुबुद्धी हिनव्हती पण ज्यावेळेला डोक्यात आलं की दोन चार पैशांसाठी मी माझी आत्मा मारतो आहे त्याच दविशी त्याने हे ठरवलं. त्याच दविशी त्यानी हा नशिचय केला की झाला पुष्कळ केल हे. कोणासाठी करतोय मी माझ्यासाठी मी काय केलेल आहे. हा वचिर एकदा घ्या. मी माझ्यासाठी काय केलेल आहे. तुमच्यासाठी मी तळमळतेय. माझा जीव तळमळतोय तुमच्यासाठी. क्षणोक्षणी. तुमच्यामध्ये दवि लावायचं. दवि लावायचाय तुमच्यात असा दवि जो सार्या संसारात पसरला आहे. या भारतातच तो दवि लागणार आहे. आपल्याला आश्चर्य वाटेल आज घाबरू नका. दोन चार दविसांची हडिकल आहे. हे काढून घ्या दविस. उद्या लहरीच्या माथ्यावर तुम्हीच जग जाऊन बसणार आहात. हे लक्षात ठेवा. ह्याला एकच कारण आहे सगळं खराब असलं आमच्या भारतात मानतो आम्ही, तरी एक कारण आहे आईचा अपमान अजून करायला आम्ही शकिलेलो नाही. आईच्या इज्जतीची आम्हाला इज्जत आहे. जोपर्यंत हे तुमच्यात राहील तोपर्यंत ह्या देशाचं स्थान कधीही बदलणार नाही. हिं भोग भूमी आहे हयिग भूमी आहे. हे तुम्ही ठरवायला नको तर हे परमेश्वरानेच ठरवलेलं आहे आधीच . आण त्या देशात तुम्ही जन्मलेले लोक स्वतःला काय कमी समजता काय. का खायला नाही म्हणून. अरे तुम्हीच लोक असे राहू शकता. त्या लंडनचे लोक थोडी राहू शकतात

असे. त्यांना तर एवढीशी जराशी कॉलर कमी जास्त झाली तर रडायला बसतात. हे तुम्ही जे लोक खरोखर संन्यासी लोक आहेत. कऱ्कुठं झोपताल आणऱ्कुठं खताल आणऱ्कुठंही राहताल तरी मजेत आहात. आईचा आशीर्वाद आहे तुमच्या. आपल्या आईची वेडज्जती करायची असेल तर करा आणऱ्भिग भोगा त्याची फळ. आईशी रुसता येत रागावता येत बरोबर आहे. पण मानवास जर कोणतं उच्च नातं असेल तर ते आईच आहे तऱ्चियातच तुम्हाला देवाचं दर्शन होतं. आणऱ् ह्या देशाची आई आहे ती एवढा सहन करून घेते तऱ्किडे काही नाही. मुलांना दहा वर्षांची झाले कऱ्किडून टाकतात घरातून. आणऱ्मुलांनी घरात जर कामं नाही केली तर पैसे घेते ती जेवणाचे. ती आई तऱ्किडे राहते. मुलगा मेला तरी चालेल पण त्याच्यावरती दोन पैसे खर्च करायला नकोत कारण लऱ्पिस्टऱ्किला पैसे पाहजित त्या 90 वर्षाच्या म्हातारीला. आणऱ्तुम्ही आपल्या आईच्या काय इज्जती करून ठेवलेल्या आहेत ते बघा. तथि दैत्य आई जन्माला येते आणऱ् भारतासारखी आई कुठेच नाही जगात. तुम्ही जाऊन बघून या. पण तऱ्चि हे हाल करून ठेवलेले आहेत. हलणार तुमचा पण धर्म मग. धर्म हलवला नाही पाहजि. आपल्या आईची वेडज्जती करायचा जो काही मनसुबा आहे तो सोडून टाका आता. ते पैसे बसि परत करा. सगळं माहति आहे आमहाला. आम्ही तर तुम्हा लोकांना ओळखत नाही काय. बरं , काही असलं तरी ह्या जन्मात आता पार व्हायचं . आधी लाडू खाऊया मग बघू. त्याच्यापेक्षा आईला काय आनंद वाटणार आहे. सगळा स्वयंपाक सुंदरपणे करून ठेवला आणऱ्मुलावर रागवायचं म्हणजे काय हे. पण करावं लागत. तेव्हा आता जेवायला बसा, आरामात. आरामात जेवायला बसा. आणऱ्अमृत घ्या. अमृत मळिवून घ्या. प्रेमाचं अमृत तुमच्यातून वाहू दे सगळ्या जगामध्ये. आणऱ्सार्या जगाची दशिा बदलायला बसलोय आपण. काय लहान लहान गोष्टी घेऊन बसलाहेत. जगाच्या इतऱ्हासात या गोष्टी जाणार आहेत. लक्षात ठेवा ज्या ज्या लोकांना मूर्खपणा केलेला आहे. एकेकाची नाव जगाच्या समोर जाणार आहेत आणऱ्लोक थुंकणार आहेत त्याच्यावरती. त्यांच्या मुलांवर थुंकतील. त्यांच्या मुलांच्या मुलांवर थुंकतील के हां हेच ते घाणेरडे लोक ज्यांनी हे हे कार्य घाणेरडे केलेलं आहे. आपलं कार्य उज्ज्वल करा. आपला चेहरा उजळ करा. मुलांना हेच द्यायचं आहे.ध्यानात जा डोळे मटिा. (54:37) असल में जो आज भाषण दिया था उसको मराठी सवाय मजा नहीं आता | वीरपूर्ण भाषा जो है न, वो हर्दि जमती नहीं अपने को| ये मराठी में जमता है| मुझे माफ़ कर दीजिये हर्दि में बातचीत करी| हर्दि में बातचीत करी इसलएि माफ़ कर दीजिये| ये जरा कसिके लएि कहा था वो आपके लएि था भी नहीं| डोळे मटिा. नाव वगैरे घेऊ नये सध्या . या वेळेला नाव घेऊ नका. भटकलेले पुष्कळ लोक असतात. गुरु बरू बरेच केलेले आहेत. काय आहेत गुरु ? कोण गुरु आहेत ? कोण गुरु नाहीयेत? कोण गुरु आहेत ,कोण गुरं आहेत हे कसं ओळखायचं? त्याला काहीतरी जाणीव असते आतमध्ये ते कसं समजायचं ? ते vibrations (व्हायब्रेशन्स) नी कळतं. हातामध्ये येणार्या ह्या चैतन्य लहरीनी कळतं कऱ्कोण गुरु आहे नऱ्कोण गुरु नाही. तेव्हा ते आधी शक्तीन घ्या आणऱ्भिग गुरु करा. आधीच काय करताय वेड्यासारखे. डोळे तर घ्या. आधी गुरु बरू सगळे तऱ्किडे ठेवा. नमस्कार करून सगळ्यांना ठेवा बाजूला. आता सध्या तुम्हीच तुमचे गुरु आणऱ्आम्ही तुमची आई.

View [online](#).

१७ मार्च १९७५ काही वशिष्ठ रूपाने मी आपल्याला सांगतिलेले आहे , आणजिा चैतन्य स्वरूपा ची गोष्ट प्रत्येक धर्मात प्रत्येक वेळेला सांगतिले आहे त्यात पण आपल्यामधून भरपूर लोक चांगलेच ओळखून आहे. त्यावर पण जेव्हा मी काई म्हणते की तुम्ही संसारा मध्ये राहता आणतुम्ही हाथ योग कडे नाही गेले पाहजि भरपूर लोक माझ्यावर नाराज होतात, आणजेव्हा मी काई म्हणते की ह्या सन्यास च्या मागे तुम्ही तुमचा वेळ वाया नका घालायू आणतुम्हांना हवं (१.१५)याना हवं की सांसारिक लोक हवं , असं तर मी सर्व च धर्म बदल सांगायची इच्छा ठेवते. एवढंच नाही पण जे काई त्यात अर्धवट पण माहिती होत आहे त्याला मला पूर्ण करायचं आहे . मी कधीच कोणत्या शाश्वर आणधिरमाच्या बरीधात असूच शकत नाही पण अशाश्वर च्या नक्कीच बरीधात आहे आण अधर्मच्या. आणजिथी कोणती गोष्ट अधर्म होते आण अशाश्वर होते ,एका आईच्या नात्याने मला आपल्याला स्पष्टपणे सांगावं लागेल. नंतर आपल्याला सुद्धा अनुभव येईल की मी जे म्हणते ते एकदम सत्य आहे आण प्रत्यक्ष आहे. जेव्हा तुम्ही ह्या तुमच्या हातातून वाहणाऱ्या चैतन्य चा उपयोग कराल तेव्हा तुम्ही समजून घ्याल की मी जे काई म्हणते एकदम सत्य म्हणजे आण पूर्णपणे आपल्या हति साठी आण तुमच्या उथ्थान च्या मार्गासाठी व्यवस्थीत रूपाने प्रकाशित होण्यासाठी सांगते. हीच एक शोचनीय स्थिती आहे की मानव सत्य ला घ्यायला खूप वेळ लावतो. जर खोटं कुणी पसरवत असेल तर मानव ते खूप लवकर स्वीकारतो कवि अशी काही गोष्ट ज्याने त्याच्यातल्या कमीपनाला प्रगल्भता मळिल कवि त्याच्या अहंकाराला पुष्टी मळिल तर मानव त्याला खूप लवकर आत्मसात करून घेतो .पण आज मी आपल्याला हाथ योग च्या बदल आण सांख्य च्या बदल सांगेल. कारण शंकराचार्य ने पण सांगतिले आहे की " ना योगे ना सांख्य " योगा ने आण सांख्य ने आपल्याला आत्मसाक्षात्कार नाही मळणार . म्हणून मी काय ही गोष्ट पहिल्यांदा नई सांगत आहे, असं खूप वेळेस लोकांनी सांगतिले आहे, तुम्ही जेवढ्या पण धर्म पुरुषांकडे पाहाल कुणीच सन्यास नई घेतला होता. शविया नागपंथीयांनी. आण त्यांचा पण खूप कठीण मार्ग होता .तुम्हाला माहिती आहे जनक राजा होते आण राज्या सारखे राहत होते आण लोक त्यांना वदिही म्हणत होते म्हणून जानकी जला वैदेही म्हणतात , तुम्हाला माहिती आहे नानक पण ब्रिवाहिती होते, आण कृष्णा ने पण लग्न केले होते, रामाने पण ब्रिवाह केला होता आण तुमच्या सारखे संसार सारखे एक परिवार प्रथि ते लोक होते.कुणीच सन्यास इत्यादी घेतला नई होत. आण ह्या लोकांनी योग ला एवढी मान्यता दिली , फक्त पतंजली जे योग्य वरती वशिष्ठ रूपाने लक्ष दिले पण पतंजली ला लोक वाचत नई आहे.हे तर ५थ हॅन्ड ६थ हॅन्ड माहिती जे येते त्यालाच स्वीकारतात आण त्यालाच वशिष्ठ समजून हाथ योग्य करायला लागतात .(४.५३) कुटुंबामध्ये जे साधारण पणे मानव राहतात त्यांच्या साठी तर हठयोग अत्यंत हानिकारक असतो पण तो का आणकिसा होतो हे मी तुम्हाला समजावून सांगते . तुम्ही तुमचे डोक उघड ठेऊन बघा तर तुम्ही माझी गोष्ट समजावून घ्याल. मानवाची जी शक्ती आहे ती सीमिती आहे ती शरीराच्या आत मध्ये सीमिती केली आहे.जो पर्यंत त्याला आत्मसाक्षात्कार नाही मळित. जो पर्यंत त्याच संबंध त्या सर्व व्यापी शक्तीशी नई होत तोपर्यंत त्याची शक्ती सीमिती असते. जस कबिंटी चे सेल. जोपर्यंत बॅटरी च्या सेल मध्ये गोष्ट चालू राहील तोपर्यंत त्याची सीमिती शाक्ती राहील पण त्याचा सम्बन्ध जर मेन्स ला लावला तर शक्ती नेहमी येत राहील. मी याच्या साठी आपल्या आधुनिक भाषे मध्ये सांगत आहे की आपल्या नेहमीच्या आयुष्यात आपण हे पाहू शकतो .पण जर तुम्ही हठ योग्य करात आहे तर त्यात हा आण थि या दोन नदीचं वर्णन आहे, जी कसूर्य नाडी आण चंद्र नाडी जी कसिम्पाथेटीक नर्व्हस सिस्टिम तला म्हणतात. जेव्हा ह्या दोन नाडीला तुम्ही उपयोगात आणतात ज्याला इडा व पगिला नाडी म्हणतात. ह्या दोन नाडीच्या उपयोगात आपण आपल्या जवळ सीमिती एकदम सीमिती ऊर्जा आहे त्याचा उपयोग करतो.जेव्हा आपण म्हणतो की आपण शारीरिक व्याया इत्यादी करतो तर तेव्हा समजून घ्यायचं की आपण हठ योग् करत नई आहे आपण तर फक्त हा योग् करत आहे .हठ योगाचा अर्थ आहे की त्याची ६ गोष्ट आपण पूर्ण करायला हवं. नियम आण इत्यादी ते तर तुम्हाला माहिती च आहे. जो पर्यंत तुम्ही ते करत नई तोपर्यंत समजून घ्या तुम्ही अर्धवट योग्य करत आहे.ते पण तुम्ही हा नदी म्हणजे सूर्य नाडी च काम करत आहे. सूर्य नाडीने तुमचं शरीर वाढू शकतं आण तुमची मानसिक क्षमता कदाचित वाढेल. पण आपण लोक तर कमीत कमी ३ गोष्टी आहे च आहे. एक तर आपण मानसिक आहे , भावनिक आहे आण शारीरिक आहे . पण जर आपण या दोन गोष्टी वर वशिष्ठ: शरीरावर पूर्ण आपल्या सीमिती शाक्ती ला खेचून घेतलं तास जी आपली भावनिक नाडी आहे जला कचिंद्र नदी म्हणतात ती पूर्ण पाने शुष्क होऊन जाते. ती सर्व होते ,तथून सर्व खेचून जातं . आण ति येत आपल्या शरीरावर आणजेव्हा आपण आपला शरीर वाढवण्यासाठी याचा उपयोग करतो तर जे आपल्या भावनिक पण आहे व एकदम शुष्क होऊन जातो . म्हणून तुम्ही पाहिलं असेल अधिक तर जे योगी लोक असतात ते एकदम नष्टुर स्वभावाचे असतात त्यांना हृदय च नसते असं समजून घ्या. आण एवढे क्रोधी आण अहंकारी असतात की त्याच्या आयुष्याला जर तुम्ही समजावून पाहिलं तर एकतरहेचे अहंकारी भयावह आहे , जस तुम्ही वशिष्टामति ला वाचलं तर , काई त्या हरीश चांद्र बजिरायाच्या मागे लागले, तो चांगलं आपल्या घर संसारामध्ये आपल्या बायको पोरांसोबत खूप धर्मात राहून राज्य करत होता, त्याच्या जवाच्या मागे लागले त्याचे प्राण घेऊन घेतलं. आण त्याची हालत खराब करून टाकली. (8.४४) तुम्ही दुर्वास ला ऐकलं असेल त्याच नाव जर सकाळी घेतलं तर आपल्याला पूर्ण दविस जेवायला नई मळणार. तसिरे जमदग्नी साहेब होते, त्यांचं काई सांगू, म्हणजे एवढ्या पर्यंत आहे की, पराशय मुनी साठी म्हटलं जात की त्यांनी खूप घाणेरडी गोष्ट केली होती सत्यवती च्या सोबत, ज्यांनी आपल्या पूर्ण हृदयाला पुतीन पणे रकिामे तर केले होते पण आपल्या काम वासना वरती ते काहीच अधिकार नई ठेऊ शकले.आण भिग त्यांची पूर्ण तापश्या भंग झाली, अशे आपल्या इथे भरपूर ऋषी मुनी झालेत.तुम्हाला माहिती आहे. परशुराम होते ज्यांनी आगष्ट मुनी ज्यांनी रागात येऊन पूर्ण समुद्र पळित टाकला होता.कुणी कोणाला मारून टाकलं होत. आतापर्यंत तुम्ही कुणाकडून कधी ऐकलनासेल की यापेकी कुणी कुणाचाही उद्धार केला असेल.कल्याण केला असेल.(९.४९) म्हणजे आपल्या आत मध्ये ज्या सीमिती शक्ती आहे, त्या सीमिती शक्ती मध्ये पण फक्त एका नाडी मध्ये आपण ह्या शक्ती खेचून घेतल्या, आपल्या मानसिक पणाला वाढवून घेतलं कवि आपल्या शारीरिक पणाला वाढवून घेतलं तर तुमचं जे भावनिक पण आहे ते एकदम साफ होऊन जाईल .आण असा व्यक्ती हा कोणत्या पण हद ला गेला तर त्या बदल तुम्ही काहीच नई म्हणू शकत कारण त्याचा अहंकार मजबूत होऊन जातो. हठ योग ला सोडा एक _____ करून जपानी लोकांचा एक प्रकार आहे त्याच्या ने ते म्हणत की आम्ही आमचा डफिन्स करून घेतो, आम्ही आमच्या सुरक्षे साठी हे करतो आण जर कुणाच्या एका जागी आम्ही प्रहार केला तर त्या व्यक्ती ला आम्ही तथिच मारून टाकू शकतो. म्हणता तर खार ते की हे आम्ही आमच्या डफिन्स साठी करतो , पण त्यामुळे ते एवढे अहंकारी होऊन जात आण क्रूर होऊन जात आण त्यांमुळे याचा ते उपयोग भरपूर वेळेस ते

लोकांना मारण्यासाठी करतात. आणि तुम्हाला माहिती आहे, कजिपानी लोकांमध्ये अश्या प्रकार ची क्रूरता ह्या कारण मुले आली आहे. तुमचा जो भावनिक पण आहे जे मानाचं स्थान आहे, जी डावी नदी आहे ती पूर्ण खाली होऊन जाते. पण जेवढे पण हठ योगी आहेत त्यांचा मृत्यू कॅन्सर ने तर नई होणार, शरीर तर त्याचा खूप तेजस्वी दिसिल कारण ते सूर्य नदी वर चालतात, त्यांचा चेहरा छान दिसिल, सूर्या पण तुम्ही पाहाल, त्यापण खूप जागृत असतील आपल्या शरीराबद्दल, बांध्या बद्दल, अश्या प्रकारच्या बायका ज्या घरत असतील त्या घरातल्या पती लोकांचं जगन कठीण होऊन वसेल , मुलाबाबालाच जगन कठीण होऊन जाईल, सर्वांचा जीव काढून टाकतील. त्यांना ठीक करण्यासाठी पतीदेव म्हणेल कि कुठून संन्यासी माझ्या घरात आली , इथे हे का ठेवलं, तथि ते का ठेवलं , सर्व बाजूने ती नवर्याला खाऊन टाकेल. आणि त्या खाण्या मध्ये ती असा वचिर करेल कतिती खूप धार्मिक कार्य करतेय. तलि असं कधी वाटणार नाही कि हे सर्व करताना मी सर्वाना दुःख देत आहे, पोरांचा पण मी जीव घेत आहे. त्यांना पण मी त्रास देत आहे. अशे बरेच शे लोक घरात असतात, हनुमानाची ते तर पूजा करतात पण हनुमानाचे ते नाना बनून जातात. घरात कुणाची मजल नाही हे इथून तथि पाणी ठेऊन दाखवा, लगेच ओरडणे चालू होऊन जाईल , आमच्या पण खानदान मध्ये सत्पुरुष होते, म्हणजे जीवति आहे, त्यांनी पण सर्वांचे शक्केपंज्जे सोडवून टाकले होते, पण मीच त्यांचं पण _____ . बाकी सर्व तर त्यांना थरातून घाबरत होते, अश्या प्रकारे ते शुष्क, दुसऱ्याच्या वचिराने, दुसऱ्याच्या दुःखाने, दुसरीच्या त्रासाने दूर अनभक्षिय होते, असह्य प्रकारे त्याच्या मध्ये संवेदन शलिता खूप कमी असते, आणि भाया आणि भिमता तर ते कधी समजूच शकत नाही, बहुतेक वेळा जे लोक योग करतात बायका कविता मानस त्याचं कधीच घरात जमत नाही, आणि जर दोन्ही करत असतील तर देव च वाचवेल , त्या घराचा सत्यानाश च होईल. पण एकाने जरी केलं तरी कमी नाही आहे . बायको जी आहे स्वताला सनिमांची हेरॉइन आणि निवरा जो आहे तो स्वतःला सांडो समजतो. (१३.११) आपल्याला काई करायचं आहे , आपल्याला का कुस्ती लढायची आहे. काही योगवदिया करून करायचं काई. अरे भाऊ साधारण तऱ्हेचे आयुष्य जगण्यासाठी जे संतुलित आयुष्य हवं आहे तसं राहा. ठीक आहे तुम्ही थोडी शी व्यायाम केला , हठीक गोष्ट आहे . पण एवढी अतथियक्ती करायची काई गरज आहे. कि आपलं जे हृदय चक्र आहे ते एकदम वजा च आहे. एवढं वजा होऊन जावं कि अश्या व्यक्तीला जर आपण दुरून बघणार तर आपण दुरून च पळून जाणार . मी लखनौ ला होते, आणि एक महाशय जे कि आमच्या घरामध्ये खूप रुबाव दाखवायचे त्यांना सवय होती कि सिकाळी ते एका बाजूला फारियाला जायचे, तर एका दविशी मी बघतिलं कि, मी पण एकदा त्या दशिला फारियाला गेलेली, तर काही लोक एकदम खूप जोरात पाळायला लागले. माझ्या काही लक्षात नाही आलं. कि हे लोक मला पाहून पळत आहे कि त्या व्यक्तीला पाहून, माझ्या काही लक्षात नाही आला. मी त्यांना वचिराले , तर मला म्हणतात वाहिनी साहेब आम्हाला माफ करा आम्ही अशे पळत सुटलो , पण तुम्ही ह्या खुंखार जनावराला घेऊन कुठे नघाले. ह्या शेर बबबर ला घेऊन तुम्ही कुठे गेले होते. ते तर उलट्या पायाने पाळायला लागले. हे तर आम्हाला दांडा घेऊन मारायला उठतील. (१४.२०) त्यांच्या सोबत बोलायला जल तर तुम्हाला खायला उठतील , हसणं तर त्यांना माहिती च नाही . त्यांना माहितीच नाही कि जागा मध्ये हसणं , स्मृति असं काही आहे , खूप गंभीर आहेत . आणि कुणाचं दुखणं समजून घेत नई, तुम्ही जर त्यांना म्हटलं कि ह्या व्यक्तीला खूप त्रास आहे , नेहमी त्रासांमध्ये असतो , तर ते म्हणतील बघा मी कास माझ्या त्रासाला कंट्रोल केलं आहे, तुम्ही पण करा, अरे पण ते काही योगी नाही आहे कि त्यांनी त्यांच्या त्रासाला कंट्रोल केलं आहे. पण त्यांना माहिती नाही आहे कि त्यांची मृत्यू जी होईल तो हार्ट अटॅक ने होईल, नेहमी जो सहजयोगी असतो त्याचे दोन्ही बॅलन्स असतो , त्याचा कारण मी नंतर सांगेल , पण जेवढे पण योगी लॉग आहेत ते खटकन असेच संपून जातील आणि त्यांचं माहिती च नाही पडणार ते गायब होऊन जातील. त्याच्या नंतर जेव्हा ते मारतील तेव्हा ४ लोक जोडणं कठीण होऊन जाईल, मी तुम्हाला सांगते हे जे योगी लॉग असतात त्यांना ४ लोक खूप मुश्किल ने मळितात आणि पाचवा व्यक्ती जो हर्नयिा असतो तो नई मळिणार , बायको आणि पोर तर आधीच पळून गेलेले असतात आणि सर्व लोक अश्या लोकांपासून पळून बसलेले असतात . आता लोक म्हणतात कि योग्य से आम्ही आपला रोग नविवरण करू . देव च वाचवून ठेवील. रोग नविवरण करण्या ऐवजी, अशे लॉग मागे लागून जातील तर यांची बायको म्हणेल देव वाचव रे मला अश्या व्यक्ती कडून . फारकत द्या मला काही जमवता येणार नई तुमच्या सोबत. तुम्ही ही जे योगवदिया चालू ठेवली आहे त्याच्या पासून देव वाचव रे आम्हाला. म्हणून हजारवेळा समजून घ्याल हवं कि परिवार मध्ये राहणाऱ्यां साठी योग्य खूप कठीण गोष्ट आहे. पण योग्य का बनवलं होत , पतंजली ला (१५.३०) कति हजारो वर्ष च्या आधीची गोष्ट आहे . जेव्हा पतंजली ने पतंजली साठी लहिल होत , त्यावेळी सारखा समाज आज नाही आहे. सर्वात पहिली गोष्ट त्यावेळी आपल्या इथे चार वर्णाची संस्था होती, तुम्हाला तर माहिती आहे आधीच्या काळी लहान मुलं ५ वर्षांनंतर जंगलात जाऊन आत्मसाक्षात्कारी गुरु जवळ जाऊन शकित असत . ऐसे आयेरे गैर नत्यू खैरे नाही , आत्मसाक्षात्कारी आणि गुरु ची व्याख्या च आत्मसाक्षात्कारी होते एवढंच नाही कति फक्त आत्मसाक्षात्कारी होते तर त्यांना त्याचा पूर्ण शाश्वर पण माहिती होते. आत्मसाक्षात्काराचं . म्हणून ते जंगलात राहत होते आणि त्यांच्या च नावाने युनविहर्सटि चालत होती आणि ज्याला आपण गोत्र म्हणतो ती हीच युनविहर्सटि आहे. आणि गोत्र वविह याच्या साठीच मना होत कि एकाच युनविहर्सटि मध्ये शकिणारे मुलं आणि मुली आपापसात भाऊ आणि बहीण सारखे होते. त्याच्या ऐवजी, त्या वयात तुमची तबबेत वाढते तुमचं वय वाढत , म्हणून तुम्हाला हे खूप गरजेचं आहे त्या वयात कि शरीराला जी पण पोषक ऊर्जा मळिते ती त्या वयात जास्तीत जास्त मळायला हावी. (१७) दुसरी गोष्ट, जी तुमच्या हृदयाची गोष्ट आहे, प्रेमाची गोष्ट आहे, एक तर गुरु त्याला सांभाळत होते, गुरु आपल्या प्रेमाने त्याला भरून ठेवत असत. दुसरे वनप्रस्थान मध्ये आजूजी आजोबा जंगलात बसून राहत तर ते लोक आपल्या मुलं बायकांना प्रेम करत असत. आणि गृहस्ती मध्ये कुनीपण योग नाही करत होते. आणि ते जे आपल्या पोराबाळांना प्रेम देत होते त्याने त्यांची दुसरी शक्ती उमलत होती. लग्नानंतर तुम्हीच वचिर करत कीती _____ तुमचं होत आहे. म्हणजे कि आजकाल समाज मध्ये लोक अशे हि परिेशान आहे , त्याच्या जवळ वेळच नाही आहे कति कुणासोबत प्रेमाने दोन शब्द बोलेल. त्याच्यात जर योगी जर कुणी झालं , तर, त्यात तर असेपण नवरा बायको चे हजार वेळा झगडे झालेले असतात. मग तर तुम्ही सत्यानाश केला पारिवारिक जीवनाचा . पारिवारिक जीवन शवाय सहजयोग नाही होत . साधारण पद्धतीने जे लोक पारिवारिक आहे , त्यांच्या नेच सहजयोग होतो. जे लोक सन्यास घेता त्यांना म्हणा तुम्ही लोक सन्यास घ्या आणि जंगलात बसा. दोन दविस नंतर तथिन पळून येतील पोशाख बदलून (१८.१६) कालच मला एक व्यक्ती भेटला होता ते मला सांगू लागले एक असे स्टॅटिस्टिक्स जमा केले आहे , मी तथि गेलो होतो हरदिवार , तथि मी भरपूर संन्यासी लोकांना भेटलो तर मला खूप आश्चर्य झाले , ९९. ९ % आणि १% मला असे व्यक्ती भेटले नाही पण मी म्हणतो पर चान्स असेल कुणी , तथि जेवढे पण लोक आलेले होते ते म्हणतात होते , कुणी म्हणत होते माझी बायको मारून गेली म्हणून मी आलो , माझा बाप वाराला तयार मी आलो , फळांना हो गया तो मी आ गया , कोई बोले मेरे पचि इनकम टॅक्स वाले थे वो आ गये , समूगलिंग मी पकडा गया तो मी आ गया, म्हणजे जेल मधून वाचवायला सर्व लोक येऊन गेले , और अपने पैवारीक जीवनापासून सुटण्यासाठी पण तथि आहे, दुसऱ्या पद्धतीचे लोक अशे होते कि म्हणे साहेब मी इथे आलो, वचिर केला कि काही खायच्या प्यायच्या गोष्टी मळितिल , पण तर इथे पाहिलं, इथे तर गेरुवा कपट्यांपेक्षा गेरुवा रंग पण नाही मळित , खूप कठीण

परस्तिथी आहे, इथे खूप वाईट परस्तिथी आहे , आजकाल तर जग एवढं खराब झालं आहे कसिन्यासी लोकांना खुनी भीक पण नाही देत, तो जेवढे भिकारी ह्या जगामध्ये आहे त्यांनी वचिर केला हे सोपं आहे, थोडं स हरिवा वसर घालून हमिलय मध्ये राहायचं आणि भीक मागायची. (१९.२०) मी दिल्ली मध्ये होती तर कमीतकमी ५ ते ७ आश्रम मधून चढी आली किमाताजी तुम्ही तर सर्व संसाराची पालन करता आहे, आप साक्षात शक्ती आहे, आमच्या भिकार्यांसाठी असं म्हटलं नाही होत पण मी म्हणते मध्येच साधु साठी धोती आणि बॅल्केट पातून द्याल . म्हणजे भिकारी नाही लहिल होत त्यांनी साधू लहिल होत, साधू म्हणजे जे साधं मध्ये असतात ते साधू .tar अश्या प्रकारचे त्याची पत्र माझ्या कडे आहे , आता तुम्हीच सांगा तुमच्या समाज मध्ये परजीवी सारखे हे लांग आहेत कवि तुमच्या पैश्यावर म्हणजे कमवणार तुम्ही लोक ,मेहनत तुम्ही कराल सर्व काही तुम्ही करता आणि खाणार कोण हे साधू बाबा म्हणजे जे तर काही मेहनत नाही घेत , हे तर जाड होत चालले आहे आणि तुम्ही बारीक अश्या प्रकारे साधू बाबा गाव गाव आणि गल्ली गल्ली फिरतात आणि आपल्या सट्टी मध्ये पण अशे लोक बसले आहेत जे लोक आपल्याला संन्यासी म्हणतात , मी एक छोटा स म्हणावं लागेल कसिहज च कवति लहिली आहे, तू ले सन्यास पैसे मेरे पास . अश्याप्रकारे तुम्हाला इथे साधू मळितील कति तुम्ही त्यांना भेटून शेवटी सन्यास च घ्याल .कारण तथि असं होईल .एकतर मला सन्यास द्या नाहीतर मला याच्या पासून सुटका करा. ह्या लोकं मध्ये इतका गंभीरपणा आणि हे लोक जे दाखवता नई त्यांच्या मध्ये नो पाखंड पण असतो ते काही काळात नाही . आता इथेपण काही लेडीस खास तर हिंगोष्ट समजून घ्या . कारण किलेडीस लोक इथे खूप चुकतात , कुनीपण साधू बाबा आला कि चालले त्याच्या पाय पडायला .जरी तो जेल मधून सुटून कापड चांगले करून आला असेल ,जरी तो कुणाला डाग देऊन तुमच्या घरी लपायला आला असेल ,जरी तो काहीही लोक करून आला असेल तर बाबा जी आले होते ,कोण बाबाजी नाही माहिती पण खूप तेजस्वी होती.अरे पागल तो कोण होता तो चोर होता , शेजारी तो नोकर होता, चोरी करून पळून गेला .(२१.३७) तुम्हाला बुद्ध बनवत आहे, दाढी करून घेतली आणि काई तर त्याचे पाय पडा . आणि म्हणे आमहाला खूप आनंद आला , काई आनंद आला ,साधू बाबा आले म्हणे ,देवी जी , माताजी आणि पिताजी त्यांचे पाय नेहमी धुऊन पति होते म्हणे ,मग नंतर लक्षात आलं कि घिरातली लक्ष्मी गायब झाली आहे , मग म्हटलं कर्ज काढा , मग साधू बाबा म्हणतात आमचं उथथान ,अरे संस्क्रति तर त्यांना जास्त माहिती नाही आहे, मग म्हणू अस्थान , आमचं अस्थान हलणार आणि त्यांचा असतं हलवलं तर तुमची तजोरी पण हलून जाईल आणि असं नाही झालं म्हणजे त्यांनी काही कामच नाही केलं तुमच्यावर ,___ असेल तर अश्या गोष्टी करेल कि सांगूच नका, तथि लंडन मध्ये हजारी लोक माझ्या कडे येतात, आणि म्हणतात माताजी यांच्या पासून आमचा पच्छा सोडावा , हा आमच्या मागे लागला, तो आमच्या मागे लागला ,आणि अजून पण जे लोक असल्या लोकांच्या मागे आहे, त्यांना जर तुम्ही वचिरलं कि तुम्ही ह्या असल्या लोकांच्या मागे का आहे, तर त्यांना खूप वाईट वाटते ,आणि जेव्हा त्यांचं पूर्ण मुंडन होऊन जात तेव्हा ते म्हणतात कि माताजी ते सर्व आमचं घेऊन गेले.खूप साधी गोष्ट आहे आणि हिसू पण येते मनुष्य च्या मूर्ख पण वर . आता असं म्हटलं आहे किचंद्र नाडी आणि सूर्य नाडी याच्यावर nature ने आपलं संतुलन आधीच करून ठेवलं आहे, तुम्हाला काही करायची गरज नाही आहे , तुम्ही संतुलित आयुष्य जागा , नॉर्मल आयुष्य जागा ,साधारण पद्धतीने आयुष्य जागा , काही जास्त करायची गरज नाही आहे कि तुम्ही द्रावडी प्राणायाम कराल , मी पहाते काही लोकांना सकाळी उठून डोक्यावर उभे राहतात. (२३.१८) आमच्या समोर एक साहेब राहत होते ,पार्थी साहेब, ४ वाजता उठून जे लटकून जात होते तर जवळ पास ते ६ च्या आसपास उतरत होते, आणि त्यांच्या घरात ते त्यांचा सुने सोबत भांडण, त्यांच्या मुलं सोबत भांडण सर्व घर त्रासलेले कि म्हातारा मरेल तर बरं होईल, आणि तो म्हातारा मेळा तरी त्याने आपल्या मुलं साठी काई नाही ठेवला सर्व दान करून ठेऊन दलि दुसऱ्या योगाश्रमला, आणि तिथिपण जेवढे म्हातारे मारून जातील ते पण असाच करून जातील, (२३.४६)आणि हे हारट चे पेशंट होते तरी शीर्षासन मध्ये लटकून राहत होते .आता हा पागलपणा पहा जर मी काही योग्य बदल काही बोलेल तर लोकच मला म्हणतील कि काई माताजी , आता तुम्हीच मला सांगा काई गरज आहे एवढा द्रावडी प्राणायाम करायची , ठीक आहे ,आपलं चरतिर ठीक करायला हवं, थोडाफार व्यायाम केला ठीक आहे, पण २४ तास प्रत्येक वेळी, डोक्यावर उभं राहायची काई गरज आहे तुम्हाला. सर्वात पहिली गोष्ट म्हणजे प्रेम करायला शकि, परिवार, संसार या संसारातला सर्व परिवार आहे ,त्यापेक्षा पण मी म्हणेल कि सर्व सृष्टी ,सर्व वशिव प्रेमाच्या मार्गावर चालत आहे , प्रेम सोडून कुणी सांगतिले हे असले तमाशे करायला , असल्या प्रकारच्या गोष्टी करायची तुम्हाला काही गरज नाही आहे.आता दुसरे आजकाल कुणीतरी नघाले आहेत ते वाजवत वाजवा लंडन मध्ये फिरतंय, आपल्या भारतीय संकृतीला अजून चार चांद लावले आहे, तुम्हाला जर मी एक गोष्ट सांगतिली तर तुम्ही म्हणाल माताजी का यांना एक चापट डेली नाही तथि, तथि बॉर्न Shrit वर कॅब्रे डान्स त्याचा चालत राहतो, फक्त डोक्यावरची केस काढून घेतात, मुंडन करून घेतात आणि छोटी choटी आणि मराठी मध्ये त्याला शेंडी म्हणतात ,ते आपल्या इथे चटिकून,तथि हेअर ड्रेससगि होता त्याच प्रत्येमाचा भाव ५०० रुपये ,आणि इथे चटिकवून चटिकवून तथि नाचता. आणि हातात त्यांना धोती,आणि बचिरान्न तर धोती पण घालता येत नाही (२५.२०) बायका साड्या घालून फिरतात ना त्यांना साडी घालता येते ना धोती, अरे भाऊ ते कायद्याने आमचा पोशाख आहे, तुम्हाला घालायचा असेल तर नीट तरी घाला, एक तर तथिल्या बायका साडी घालू नाही शकत, आणि त्यांची चाल घोड्या सारखी असते. आम्ही लखनौ ला गेलो होतो, सर्व जण चालले होते, आणि मध्ये कुणीतरी घोड्या सारखं चालत होतं, मी म्हटलं कोण आहे हे घोड्या सारखं चालत आहे, तयार कुणीतरी बोललं कि एक सून अमेरिका वरून आली आहे, आणि तिला बचिराला चप्पल मध्ये चालत पण येत नाही होत, खसकट खसकट घोड्या सारखी अशी चालत होती, आणि तिचे केस पण घोड्या सारखे वर, त्या लोकांचा असच घोड्या सारखे ते राहतात, घोड्या सारखे ते चालतात त्यांची पद्धत ती अशीच त्याला आपण काई करणार, कधीतर त्यांना चालायला आलं हवं, तथिल्या बायका बॉर्न शीत वर ज्यांनी कधी सारी घातली नाही, त्या बायका आणि हे लोक धोती घालून काई तथि नाचतात, सांगू नका. तुम्ही म्हणाल कि देवा हे काई, तथिले लोक पार्टी मधी मला वचिरातात माताजी आपल्याला काही प्रॉब्लेम तर नाही ना, मी म्हटलं का भाऊ काई झालं, तर म्हणतात माताजी त्या बॉर्न Shrit ते लोक सारी बारी न धोती घालून नाचतात त्यांची कधी कधी सुटून जाते, आम्ही म्हटलं हे तर जन्मा जन्म ताराचं आमचा पोशाख आहे, आणि त्यांना जर वाटत असेल कि ते भारतीय संस्कृतीला वाढवत आहे, तर देव त्यांना वाचवेल, त्यांना म्हणा आम्हाला च आमची संस्कृती वाढू द्या जी कि आमच्या रक्त रक्त मध्ये आहे, कृपा करून तुम्ही आमची संस्कृती नको वाढवा . २६.५६. हे गोष्ट राहिली तुमच्या हठयोगाची ज्याला कि आपण ज्याला कि तुम्ही हठ म्हणतात पण बघायला गेलो तर तुम्ही लोक हठ वर चालत च नाही, फक्त ह वरच चालतात (२७.००) आणि हठ वरून जेव्हा ठ वर चालतात तर देव च वाचवेल. ह चा अर्थ असतो पूर्ण baptism , हे नका खाऊ, ते नका खाऊ, माझे २५ सोमवार करायचे आहे , एवढे लाख शिवाजी वर चढवायचे आहे, एक देवी जी अली होती, अलाहाबाद मधून, महा ब्राम्हण बनून ते इथे एक महाराष्ट्र लोक आहेत त्यांच्या कडे थांबले, आता त्यांच्या सोबत नाते गरि केली तर त्यांनी घरीच थांबून घेतलं, जेव्हा ती चालली गेली आणि सर्व ठीक ठाक होऊन गेली , तर ते बोलले कि भाई खापर पणजी पण अशी नाही होती, जशी हे बाई होती, मी म्हटलं काई झालं, (२७.४०) जशी आली तशी लगेच तिच्या नवऱ्याला रागवायला लागली, कि तुम्हाला

माहिती आहे की मी नळाचं पाणी नाही पटि, मला वहिरीचं पाणी लागतं प्यायला, नवरा पण रात्री वहिरीवर पाणी आणायला गेला, सकाळी लगेच तीच ओरडणे चालू झाले की मला कतीतरी लक्ष शवि जी वर चढवायची आहे, आणानिना फळे, आणति ओलेच होते, तर तो ओल्या अंगानेच गेला, मलबार हलि वर, तर त्यांनी त्याला जोरात पकडून मारलं, की तुम्हाला कुणी सांगतिलं की इथे बेलपत्र मळिते, तशेच ते ओल्या अंगाने शोधात शोधात गेले आणकुठून तरी ते बेलपत्र त्यांना आणून दिले. त्यात पण ती बोलली की तुम्ही पट्टे चांगले नाही आणले, आता काई करणार ४ वाजता तो नोकर गेला त्यात त्याला काई दसिणार, त्याला एवढं रागावला, एवढं रागावला की तो बचिरा संध्याकाळी रडायला लागला आणित्याला ताप येऊन गेला, आणितो म्हणायला लागला की मी तर आजारी पडलो मला दवाखान्यात पाठवा, कुनतिरी दुसऱ्या नोकराला सांगा. (२८.३२) त्या दुसऱ्या नोकराला कळलं की यांचा काम करायचं आहे तर तो पण घाबरायला लागला, म्हणे मला पण अटॅक आल्यासारखं वाटतंय, कुणीतरी दुसऱ्या नोकरीला सांगा, आणितो पण नघून गेला, मग त्यांचे पतीदेव त्यांना पण झाडावर चढवलं, त्यांच्या कडून पण सर्व काम करून घेतली, ते पण कंटाळून गेली, ५ दविस होऊन गेली, तेव्हा त्यांनी मला फोन केला, आणित् म्हणू लागले माताजी तुमच्या प्रभावाने कृपा करून यांचं स्थान बदलावा. मग ती बाई पुणे गेली. (२८.५७) ती बाई जथि जथि गेली तथि तथि उपद्रव प्रसद्ध आहे, आणित् जयांचे हे नातेवाईक होते, ते म्हणाले की साहेब मी तर स्वतःला वाचवण्यासाठी त्यांना पाठवलं, मी म्हटलं आम्ही तुम्हाला येऊन दंड मारू, अश्या दविया लोकांना म्हणा तथिच त्रविणी मध्ये बसून रहा आणित् तथिच जप करा आणित्, मौन मध्ये राहा दुसऱ्यांना ह्या झंझट मध्ये टाकू नका, म्हटलं बायकांना काही कळतंय की नाही, आणित् हे झालं फालतूच की ते लोक हठ योग मध्ये पण करतात, आणित् पूजा मध्ये पण करतात, पूजा ला जातात मंदिरात जातात, मी मंदिराच्या बरिधात कधीच नाही आहे, ना की कोणत्या धर्म च्या बरिधात मी तर धर्म मध्येच आहे, मंदिरात जथि गणेश जी बसले आहे तथि तुम्ही नाही जात, (२९.४७) मंदिराच्या बाहेर जे भूतनाथ बसलेले असतात ते तुमच्या आज्ञा चक्राला चटकन लावून देतात आणित् तुमच्या वर भूत चढवून देतात, मी एका मंदिरात गेली होती, एक मुलगा दल्लित आमच्याकडे बरा करण्यासाठी आणला, त्याला आम्ही वबिरेथन दिले तो ठीक झाला, तेव्हा त्याला म्हटलं हा गंडा दोरा काढा, तेव्हा काढला, परत दुसऱ्या दविशी आले ते, मी म्हटलं एवढी मेहनत घेतली १ तास २ तास तरी कसे काई आज्ञा चक्र पकडले आहे, म्हणायला लागले मी तर कुठेपण नाही गेलो होते, तर मी म्हटलं हा टीका कुठला आहे कपाळावर तर म्हणतात, हा टीका तर भैरवनाथ चा आहे, मी म्हटलं भैरवनाथला काही धंदा नाही आहे का, मग मी त्याला बसवलं, त्याला स्वच्छ केलं, मग मी त्याला त्या पुजारीच नाव वचिरलं, त्याला चप्पल मारले, तेव्हा कुठे जाऊन सुटलं, सर्व जगभरात जेवढे राक्षस आहे त्यांनी सर्व मंदिराचा ठेका घेऊन ठेवलाय, वविह ते करणार नाही, कारण ते तर ब्रह्मचारी आहेत, आमच्या कडे वर्गणीसाठीं पण आहे आणित् म्हणायला लागले आम्ही ब्रम्हा आहे, ब्रम्हा म्हणजे काई, आम्ही वविह नाही करणार, ठीक आहे, पुरुष पण वविह नाही करणार, आणित् सुरिया पण वविह नाही करणार बाकी सर्व काही होत, वविह नाही करत, खूप चांगली जागा आहे, सामूहिक सर्व मामला बनलं आहे, आणित् खास करून जे लोक योग्य मध्ये असतात त्यांना काई होत, ते ___ सारखे होऊन जातात आणित् त्यामुळे कोणी त्यांच्या जावं बसत पण नाही, खास करून सावतिरी चा मंत्र म्हणणारे लोक, सावतिरीचा जो मंत्र आहे तो तुम्हाला एकदम ___ सारखं वाटेल, कारण त्यात त्याचा पीळ काढून जी माती मळून जाते न, ते होत, मंत्रच तशी गोष्ट आहे, जस की आपल्याला सांगतिलं जात, की ह्या दीप मध्ये ज्योत आहे, ती फक्त दवियाची च गोष्ट आहे, वेगवेगळ्या जागेची भू आहे, पण दवियात ज्योत मध्ये जी जाळणारी गोष्ट आहे त्याची त्यांनी गोष्ट नाही केली, फक्त दवियाची गोष्ट ते करायला लागले आणित् तुम्ही ते रटायल लागले, त्या लोकांना खूप प्रब्लेम होतो कारण कोणत्या समाजा मध्ये ते फटि च नाही होत, कारण तथि पण बसतील तथिली खुरची तुटून जाईल, तथिपण जातील तथि गडबड, असं करून करून मग त्यांना वाटते की चला कुठल्या तरी आश्रम मध्ये जाऊन बसू, चला नाहीतर पाँडेचरी ला जाऊ नाहीतर इथे जाऊ, तथि जाऊ, तथि सर्व थुथ लोक असतात आणित् थुथ लोकांचा आपापसात जमत, म्हून ही लोक तथि जातात, मग एक organisation बनून टाकतात, आणित् मग त्यात सर्व थुथ लोक प्लानिंग करतात की बाकीच्यांना कास थुथ बनवायचं, (३२.२४) बाकीच्यांना कास थुथ बनवायचं, आणित् हि सर्व व्यवस्था होत राहते आणित् रोज, आणित् एवढा ह्या लोकांमध्ये क्रोध असतो की तुम्ही त्यांच्या सोबत एक मनिटि बोलू शकत नाही तुम्ही बोलायला लागले कलिगेच तर ते थाड्कन हात मारतील, हे लोक कधी कुणाचं कल्याण नाही करू शकत, ज्याच्या मनात कधी प्रेम च नसेल, ज्याच्या मनात कधी करूनच वाहत नसेल, ज्याच्या मध्ये कधी कुठल्याच प्रकारचा माधुर्य नसेल, तो कधी कुंचा कल्याण कास करेल, तुम्ही कधी कोणत्या अतर्भागा la नाही गेलं पाहजि, आता तर ऐकलं आहे सरकार पण हेच करून घेत आहे आता तर देव च वाचवेल मग (३३.१) ते मराठी मध्ये म्हणतात ना की राजा नेच मारणं चालू केलं तर काई, म्हणजे आता गव्हर्नमेंट च चालू करतय योग तर आता काई बोलणार. कोणीपण आपला उपचार सहजयोग ने जेवढं करू शकता तेवढा योग ने नाही करू शकत. एक क्षणात पण होऊ शकतो, जो व्यक्ती पार होऊन जातो तो रसपान वमुक्त होऊन जातो, कारण संबंध जुडून जात ना, त्याच्यामध्ये शक्ती जी येऊन जाते, तो त्याच्या शक्ती वर नरिभय नाही राहत फक्त, जी शक्ती संबंध बाजूला पसरलेली आहे, तीच शक्ती त्याच्या मधून वाहायला लागते, त्याचा जो शारीरिक, मानसिक आणित् भावनिक स्तथि सुधारून जाते, आणित् तो व्यक्ती डायनॅमिक (गतशील) होऊन जातो. आणित् ते दविसभर मेहनत करत राहतील, पण ते थकत नाही, ते आकर्षक बनून जातात, त्यांच्या सोबत तुम्हाला बसावं वाटेल, त्यांच्या सोबत बसल्यावर मजा खूप येतो, आता कसं आहे, १०० मधून एखादा व्यक्ती दृष्ट हा असतोच, त्याला कति हि सुदुर्गण्याचा प्रयत्न केलं 'तेरी तो नई सुधरत, तसाचा तसा राहतो, त्यात ली ती घाण नाही जात, (३४.१६) पण यात फर्स्ट क्लास लोक पण खूप होऊन जातात. जर तुम्ही १० योगी सोबत बसत आहे तर तुम्ही बाहेर नघून जा नाहीतर स्वतःला खात्री करून घ्या, कारण २ कुस्ती वाले सोबत बसू शकता, १० योगी जर सोबत बसून गेले तर चक्राचुर, आता इथे एक सेमिनार झाला होता, तर मी एकाला म्हटलं जा बार मजा पाहून या तुम्ही, तथि अशी गम्मत झाली की जे बघायला गेले होते ते पण पळून आले, आणित् म्हणाले माताजी हि काई तुम्ही माया केली, मी बोलली मी काई माया केली, हा तर तमाशा आहे, एक योगी त्याच्या सोबत भांडण करतो मी तुझ्या पेक्षा मोठा आहे, दुसरा म्हणतो मी मोठा आहे, तर मला लोक म्हणता माताजी हे लोक म्हणता स्वतःला योगी म्हणतात, आणित् आमच्या पेक्षा जास्त भांडण करत आहे, शविया देत आहेत, अश्या प्रकारचा तमाशा दल्लित मध्ये चालू होता, (३५.२४) ते हे प्रेस वाले होते, माझ्याजवळ आले आणित् म्हणाले माताजी स्टॉप करा काई मूर्खपणा चाललंय, काई हे वदिशी समजून घेतील, आणित् इथे हा टीव्ही पण सोबत चालू ठेवला आहे, ३५ लाख तर एकानेच दान केले होते आणित् त्यांचा तर अशे हाल झाले की ते नंतर आलेच नाही आणित् त्यांचे सर्व पैसे डुबून गेली, ३५ लाख रुपये त्यांनी माहिती नाही कुठून आणून त्यांना लावून ठेवले होते, अश्या प्रकारच्या कृत्रिम लोकं पासून परमात्मा नाही मळित, देव हा मनात असायला हवा, ज्याच्या मनात देव ते देवाला प्राप्त करून घेतात, आणित् त्या कृत्रिम लोकांनी चांगलाच एक मोठं भाषण दिले, असं वाटत होत, त्यांच्या डोक्यावर चांगलंच एक भारी मोठं भूत नाचत होत, बाकी काई कुणाच्या लक्षात नाही आलं की ते काई बोलत आहे, अशे लोक जर तुमचं संचलन करतील तर तुम्हा लोकांना तुमच्या स्वतंत्र वर पूर्ण विश्वास ठेवावं लागेल (३६.२२) आणित् आपल्या स्वातंत्र्यावर उभं राहायचं आहे, एक तर समजून

घ्यायला हवं कऱ्हे लोक पैश्यांमुळे आले आहे पैशा वाईट गोष्ट आहे खूप, जर मी तुम्हाला सांगितलं कऱ्हे भाड्या संस्था मध्ये ५०,००० रुपये आहेत, तुम्हाला मी सांगते तुमच्या पेक्षा १० पटीने लोक इथे जास्त येतील, पण सर्व माश्या येतील, खरे लोक नाही येणार, सर्व माश्या जमा होतील, तो पैशा आहे, योग सेमिनार मध्ये बोलतील, आमचा एवढं महत्त्व होईल, खूप लोक आमच्या जवळ येतील, आम्ही मोठे समजले जाऊ, आणि ह्या सर्व मथिया गोष्टी मध्ये, ह्या लोकांनी बचिऱ्या घर गृहस्ती मध्ये राहणारे लोकांची खोपडी खराब करून टाकली, (३७.११) लग्न झालेल्या व्यक्ती साठी मना आहे, कऱ्हे हठयोगा कडे जाईल, एकदम मना आहे, हठयोग मुळे सर्वात पहिली गोष्ट जी होते ती empotency. तुम्ही हाथयोगी ला बघा तो इम्पोटेन्ट होतो, कारण कऱ्हे त्याचा जेव्हा drainage जेव्हा होईल तेव्हा मूलाधार चक्र वर च होईल, असा व्यक्ती ennocent नाही होणार खूप चलाख असतो. हठ योगा ला चालवण्यासाठी त्याला करण्या साठी ती व्यवस्था हवी असायला पाहजि, जी पतंजली च्या वेळेला होती, जी कऱ्हे आज नाही आहे, आजकाल तर आजी बाबा ला तर सोडा सासू सासर्यांना पण कुणी घरात राहू नाही देत, आणि आई वडील तर पोराना, कुटून हा आला, अश्या परसितथी मध्ये, आपल्या जवळ जेवढं आहऱ्याला संपवून टाका, जेवढे टेन्शन आहे ते सर्व तुम्हाला दूर करावी लागतील, आणि नॉर्मल पद्धतीने राहावं लागेल, extreams मध्ये सहजयोग काम नाही करत, जे लोक extreams टेम्परेमेंट मध्ये असतात त्यांच्यावर सहजयोग नाही चालत, आणि लोक म्हणतात माताजी तुम्ही आम्हाला का नाही पार केलं, का आम्ही पार नाही होत, कारण तुम्ही एंबनॉर्मल व्यक्ती आहे, abstinence, हे नाही खाणार, ते नाही खाणार, भुकेले राहू, जे लोक भुकेले राहतात जाणून बुजून, अशे तर भरपूर आहेत बचिऱे. वो हो जायेंगे पार, लेकिन जे मुद्दामहून भुकेले राहता ते कधी पार नाही होणार, (३८.५३) तुम्ही तुमच्या आत मध्ये बसलेले अन्नपूर्णा चा अपमान करतात, याचा अर्थ असा नाही कऱ्हे तुम्ही बकासुर होऊन जा, ती दुसरी बाजू आहे, पण abstinency, extream नाही केली पाहजि, (३९.११) सहजयोग च्या आधी असेल तर ठीक आहे पण नंतर तर मी सोडवूनच टाकते ती म्हणजे दारू. (१९.१८) Bbदारू आणि धूम्रपान हे दोन्ही आपल्या awareness वर काम करतात. आपल्या चेतना वर पडतात आणि ते सोडवण्याचा प्रयत्न करायचा आणि नाही सोडवत असेल तर नंतर मी ध्यान मध्ये ते सोडवून टाकते, आता दुसरी बाजू पहा, ज्याला कऱ्हे आपण भावनिक बाजू म्हणू, म्हणजे आपले मुलं, आपले मुलांचं सर्वकाही झालं, उनके लिये आप मारे हिजा रहे हो, मग तुम्हाला जावामध्ये त्या मुलाश्रिया काहीच नाही दसित, त्याच्या साठी तुम्ही १० पोराना मारून टाकलं पण त्या मुलाला जिवंत ठेवाल. दारू पण, बायकांसोबत जास्त रकामे काम करणे, दुसऱ्या बाई कडे बघणे, थोडं असो कऱ्हे जास्त हे आज कालच्या समाज मध्ये एक आजार लागून गेला आहे, मी आधीच सांगितलं होत कऱ्हे flurting म्हणजे आजूआकाराची बाधा आहे, ज्या व्यक्ती ची नजर फरित रहते प्रत्येक वेळी, त्यावर भूत असतो, प्रत्येक वेळी, आणि जर ती कोणत्या बाई वर पडून गेली तर तिला पण भूत लागून जाईल, एक चपिक चा आजार आहेच, आणि भिग ती पण तेच काम करायला लागेल, करता काहीच नाही फक्त डोळे फरित राहतील. (४०.२९) मग तुमचा आजूआ चक्र पकडून जातं. ज्या व्यक्तीच चित्त चंचल असत त्याच आजूआ चक्र सुटणं कठीण काम आहे. म्हणून लोक आजकाल म्हणतात कऱ्हे आमचा डोकं दुखत आहे खूप. आपल्याला डोक्याच्या अडचणी व्हायला लागतात. जे लोक खूप काम करतात ते लोक उगाच आपली शक्ती वाया घालवत आहे, ते लोक असाच कोणता तरी आजार मागे लावून घेतात, जस कऱ्हे योग, भरपूर लोकांच्या गोष्टी ऐकल्या असतील तुम्ही. एक व्यक्ती होता तो २ पाऊल चाललं आणि तिसऱ्या पावलाला देवाघरी गेला. आणि आपण जर त्यांच आयुष्य पाहिलं तर सर्व प्रकारचे शौक त्यांना होते, म्हणून मग तुमचा मृत्यू होता, म्हणजे मला म्हणायचं आहे मृत्यू हा सर्वांचा होतो, पण कोणाचा कति शुभ आणि कोणाचा कति अशुभ. (४१.२६) म्हणून ज्या शक्तीला देवाने आपल्याला दिले आहे त्याला पवत्रिता ने घ्यायला हवं. जेव्हा तुम्ही कश्यात तरी गुंतून जातात तेव्हा पवत्रिता ची भावना कमी होते, पवत्रिता चा अर्थ हा नाही होत कऱ्हे कोणत्या गोष्टीच्या मागे तुम्ही पळा, पवत्रिता हि एक आत मधली स्तुति आहे, जस कऱ्हे कमल च पण त्याच उदाहरण घेऊ, जस कऱ्हे त्याच्या वे काही चकित नाही तशी स्तुति यायला हवी, तो पर्यंत आतले देवता आहे ते पूर्णपणे जागृत नाही होऊ शकत. (४२.८) हि एक धातुमाची स्तुति आहे त्यात पवत्रिता खूप मोठं कार्य करते. आणि त्याचे गण आहे गणेश, आणि गणेशाच्या श्रिया कोणताच कार्य नाही होऊ शकत. आणि गणेश ची वशिष गोष्ट हि आहे कऱ्हे ते अबोधति आहे, ते एक छोट मुलं आहे, स्वतःच्या आई बद्दल जो मुलगा सलग्न असतो तो मुलगा पूर्णपणे चरित्रवान असतो, खूप चरित्रवान पण असू शकतो, आणि ह्या गोष्टी काही करून येत नाही तर ते आतमध्येच असायला हवी, जो पर्यंत तुम्ही सहजयोग मध्ये पार नाही होत तो पर्यंत तुम्हाला कठीण जाईल, आणि त्या नंतर ह्या धर्माची स्थापना करायला तुम्हाला खूप सोपं जाईल, कारण तुम्ही पाहाल एकाच आईच्या उदरातून एवढे मुलं जन्माला आले, माझ्या च सहस्रां मधून एवढे मूळ जन्माला आलीय, मग आपापसांत भाऊ बहीणच नातं येईल, ज्या दविशी हे नातं तुटेल, ज्याजागी ह्या नात्यामध्ये कलमिषे येईल, तुम्ही बघाल तुमचं चक्र पकडेल आणि भिग तुम्ही बघाल तुमचं vibration पण बंद होऊन जातील, आणि भिग तुम्ही म्हणाल कऱ्हे आई हे काई झालं, तुमची जर नजर इकडे तिकडे फिरते, इथे ध्यानाला येऊन पण तर तुमचे वविरेशन बंद, मी काहीच नाही करणार, तुम्हीच बंद केले, मी काही नाही केले, खूप लोकांचे वविरेशन तुटून जातात खास कौन म्हातारे लोक, आचर्याची गोष्ट आहे कऱ्हे जिवान लोग त्याला कंट्रोल करून पण घेतील, पण म्हातार्या लोकांना थोडं कठीण आहे, (४३.३८) ज्या म्हातार्या लोकांना अश्या सवयी लागल्या आहे त्यांचा म्हातारे पण तर आले आहे पण त्यांच्या आजूआ चक्र वर भूत बाधा आहे, म्हणून म्हातार्या लोकांवर खूप वपिश लक्ष द्यावं लागत, कऱ्हे आपली पवत्रिता ला सांभाळून ठेवतील. सर्व संसार मध्ये आपली मुली आहे, आपली बहीण आहे, आपली आई आहे, असं समजायला हवं आणि एक फक्त आपल्या पत्नी सोबत च एक नातं ठेवावं, तुमची बायको खराब असो कशीही असो, हे सर्व तुम्हाला तुमच्या पूर्व जन्मानुसार मळिलेलं आहे, तुम्ही कोणतही स्पष्टीकरण द्याल ते परमेश्वर साठी नाही आहे, तुमचे वविरेशन बंद होऊन जातील, तुमची बायको कशी हि असो हे तुमचं भाग्य आहे, हे पूर्वसंचित आहे, हि सर्व गडबडीया आधीच झाली आहे त्यासाठी देवा जवळ क्षमा मागा, आणि तिला ठीक करा, तुम्ही तुमच्या पत्नीला पण सहजयोग नुसार ठीक करू शकता, तिला सहन करा, पण तचि बहाणा बनवून कोणी पण सहजयोगी म्हणेल मी हे काम करेल ते काम करेल, गडबड करेल, त तुमचे vibration बंद होऊन जातील. (४४.४२). अब्स्टीनान्स मध्ये एक खराबी येऊन जाते ते म्हणजे कट्टरता, मी तर कट्टर हि आहे, मी तर कट्टर मुसलमान आहे, कट्टर पे कतार चालेल, जो व्यक्ती कट्टर असेल, त्यांचे वविरेशन बंद. आता एक मुलगी आली होती दलिली मध्ये, तिला migraine चा त्रास होता, मला काई माहिती, मी तिला म्हटलं, तुझ्या मध्ये काही कट्टरता आहे का, तर ती म्हणाली नाही, मी तर देवाची खूप आठवण काढते, मी हि धर्मची आहे, हि धर्ममध्ये जेवढे पण देवता आहे त्यांना मी मानते, मी म्हटलं बीटा तू नाभी चक्र वर जनक जचिं नाव घे कवि दत्तात्रयाच नाव घे, ते तुमचे आदी गुरु आहे, (४५.४०) मी म्हणे काहीच फरक नाही पडत आहे, मग मी म्हटलं कानात हात टाकून अल्ला हू अकबर म्हण, (४५.४७) आणि लगेच तीच डोकेदुखी थांबून गेलं तनि म्हटलं हे तर भारीच झालं काय माझं, मग ती म्हणाली कऱ्हे माझं डोकेदुखी माश्यामुळे होत, म्हटलं कारण तू कट्टर आहे, जर तुम्ही कुणाचा तरिस्कार कराल तर डोकेदुखी तुम्हाला होणार च, डोकेदुखी तुम्हाला आहे कारण कोणत्या न कोणत्या कारणाने तुम्ही कुणाचा तरी तरिस्कार करताय, देव अश्या व्यक्तीला का मदत

करेल ,तुंहीच सांगा आणजिर तुम्ही कुणाचा तरिस्कार करताय तर देव तुम्हाला अजून शक्ती देईल कतिम्हाला आजार येईल ,तरिस्कार अशी गोष्ट आहे की ती पॅरबोलिक आहे , जातो एका बाजूने आणायितो परत तो तरिस्कार च . दुसरीचा बदल परेम ठेवलं तर प्रेमाचं जात , अश्याच प्रकारे दुसरे जे पडरपु आहे ते पण असेच आहे .सर्व चे सर्व तेव्हाच अवटू शकता जेव्हा तुमचं संबंध दुसऱ्या सोबत होऊन जातो.जर तुम्ही म्हणाल कीमी माझं मन काबू मध्ये करेल मी माझा क्रोध माबू मध्ये करेल तर जे नई जमणार ,जर तुम्ही खोटं बोललं ,तर तुम्ही जाऊन जुआ खेळायला लागलं , सर्व प्रतअहंकार आहे .जो पर्यंत तुमचं कॉनकेशन त्या परम तत्व सोबत नाही होत तो पर्यंत नई होऊ शकणार , एक आणखी गोष्ट ज्यच्याने तुमचे वबिरेशन थांबून जातात. त्यात काही अहंकार ची गोष्ट नाही आहे त्यात सत्य आहे. परम चैतन्य फक्त सहजयोग द्वारे तुम्हाला भेटलं , पण ज्या दविशी तुम्ही सहजयोग च्या वरिद्ध कोणतं पण कार्य करतात.कवि माझ्या वरिद्ध कोणतं पण कार्य करतात.तर गण बसले आहे.ते पटकण नष्ट करून टाकतील.खूप लोकांनां हि गोष्ट नाही माहति ते वचिर करतात कआम्हालाच भेटलं आणआम्हीच .हि एक वशिष शक्ती आहे .आणभिहणून हे काम होत आहे नाही तर आतापर्यंत नाही झालं असत , कारण की आपल्या सारखे खूप सारे लोक ह्या गोष्टी चा साक्षात्कार करून चुकले आहे . हि एक वशिष शाक्ती आहे ,ज्याच्याने हे कार्य होत आहे ,अजून कुणी दुसरं करेल तर होणार नई .दिल्ली मध्ये च एक अशी देवी होती जिला आम्ही आत्मा साक्षात्कार दलि.आणरिग्लिसिशन दलिया नंतर त्यांच्या मध्ये हि भावना आणकि आम्ही पण माताजी होऊन गेले.सर्वाना सांगायला लागली कअसं करा, तास करा, माझे पाय धुवून टाका, असं करा तास कर,त्यांची तर वबिरेशन बंद झाले पण ज्यांनी त्यांचे पै धुवले होते त्यांचे पण वबिरेशन बंद होऊन गेले.आणभिग ते नंतर रडून रडून आले आणसांगायला लागले कीमाताजी, ती तर म्हणत होती कतिमच्या नंतर मी आहे ,मग मी तर बोलली कीमी तर असं काही म्हटलं नाही, हिपण एक खूप मोठी गोष्ट आहे ज्याला तुम्ही समजून घेतलं पाहजि.हि पण एक खूप मोठी गोष्ट आहे ज्याला तुम्ही समजून घेतलं पाहजि.तुम्ही तुमचे वबिरेशन मळिवून घेतले आहे त्यामुळे, हा चमत्कार जो घडला आहे असाच नई झालं ,यात कोणत्या न कोणत्या वशिष शक्ती चा खेळ झाला आहे.आता पर्यंत नई झाल . ना भुत काळात , n भवषियात,(48.51) आता पर्यन्त कोणचि नाही सांगतिलं कह्या बोटांवर का त्या बोटावर हे, हे चालत एवढाच नाही तर दुसऱ्याच पण आपण सांगू शकतो. हे आज मला तोंड उघडून सांगावं लागत, हे आपल्या वेअक्कल पणच लक्षण आहे. तुम्हाला जर अक्कल आहे, जरा वचिरा वगैरे कराल तर हे वबिरेशन तुम्हाला कुठे पण नाही मळिणार. हे तुमचे स्वतःचे आहे यात काही शंका नाही, पण हे जथून आले आणज्याने दलि त्यांच्या बदल पूर्ण पाने समरपति नई राहणार तो पर्यंत तुमचे चैतन्य नीट नाही येणार.आणियाची साक्ष द्यायला कमीत कमी ५०% लोक आहेत. शरणागती हावी. शरणागती शवाय होणार नाही, माणूस एवढा अहंकारी आहे , त्याला आम्ही चैतन्य दलि, त्याला आम्ही ठीक केलं. त्याला सर्व काही दलि सर्व काही समजावून सांगतिलं तरी त्याला शरणागती नाही येत , पण जर कुणी त्याला आंगठी दलि तर लगेच त्याच्या पायावर, सर्व वकिन त्याच्या चरणावर जातील, त्याच्या वर कवति लहितील त्याच्यावर पुस्तक लहितील असं बरेच बसले आहे. त्यांच्या वर केस करायचं चालू आहे .(५०.८) इथून माझं भाषण घेऊन गेले आणतिथि आपलं आपलं करायचं.आणत्यांचे वबिरेशन च नाही,आणपुस्तक काय इथे तर सर्व सागर च पडलेला आहे , २ ४ गोष्टी मी सांगेल आणति तुम्ही लहिन घेता पुस्तक मध्ये, त्याने काई फरक पडणार आहे. समाज ,संसार , खरं आणखोटं ओळखतील आज नई तर काल आणलोक थुंकीतील त्या लोकांवर. मी तर म्हणते काई असल्या लोकांवर काई केस करारायची ते आपल्याच कर्मगतीने जातील .(५०.३५)ठीक आहे तुम्हाला हे लहिवांच लागेल कारण हे सत्य आहे ,पण तुम्हाला सांगावं लागेल हे कुठून आलं आहे , हे परमात्मा च वधिान आहे ,याच्या शवाय तुम्हाला जर काम करायचं असेल तर नाही करू शकत.जर कुणी असं म्हणेल मी माझ्या फोटो शवाय काम होऊन जाईल तर नाही , याच्या बदल खूप सारे लोक तुम्हाला सांगू शकता , जर तुम्ही त्यांना वचिरलं ,कीमाताजी च्या नाव व फोटो शवाय काम नाही होणार , सहस्रार वरच हे स्थान आहे ,म्हणून सहस्रार वर आमचं नाव असणं खूप गरजेचं आहे , आता आम्ही गेलो होतो कोणत्या तरी बाबा जी च्या जवळ ,ते आत्मासाक्षात्कारी आहे पण अहंकार तर अजून त्यांच्या मध्ये आहे.त्या अहंकार मध्ये त्यांनी जे नाव घ्यायला म्हटलं ,म्हणे नुसतं माताजी म्हणू , माताजी नरिमला देवी नाही म्हणू, तर सहस्रार बंद होऊन गेले ,नंतर त्यांनी आम्हाला कॉम्प्लनिच्या केली हि कोणतीतरी शषिय आहे आमची , कह्या मंत्रावर वर सहस्रार तर चालत नाही आहे , काई झालं ,म्हटलं म्हणा तुम्ही मंत्र ,आणभिहणायला गेले मंत्र तर त्यात माताजी च नाव च नाही आहे ,म्हटलं माताजी शकिवाय हे नाव हे चालणार नाही ,आता मी तुम्हाला सांगते , जस त्यांनी माझं नाव घेतलं , ३ वेळा ,तास लगेच त्याचे वबिरेशन चालू होऊन गेले,वघायला गेले तर ते आत्मसाक्षात्कारी कधीचेच झाले आहे,हे खरी गोष्ट आहे, आज मी तुमच्या समोर हे गोष्ट उघडल्याने म्हणते की, जे खोटा वशिवास आहे तो दूर करा , कारण त्याच्या मुले खूप उपद्रव झाला आहे ,आणत्याच उपद्रवामुळे खूप सारे लोकांचे वबिरेशन बंद झाले होते ,हा त्यांना मला मोकळ्या मानाने सांगावं लागत , आणतुम्हाला पण यात कोणत्या अहंकार ची गोष्ट नाही आहे , मीच तुमची आई आहे हि गोष्ट स्वीकार करा , जो व्यक्ती त्याच्या आई ला स्वीकारायला हडबड करतो , त्याच्या मध्ये धर्म च नाही आहे हे समजून घ्या , तुम्ही माझ्या कडून वबिरेशन घेतले , आणमीच तुमची आहे ह्या गोष्टी ला तुम्हाला स्वीकार करावंच लागेल , तुम्ही काई बनि आईचे जन्माला नाही आले , आणजो व्यक्ती असा म्हणतो ,त्याच्या शवाय दुसरा महामूर्ख कुणी नई , तुम्ही वबिरेशन हवे मध्ये नाही मळिवले.तास असत तर आमचं येणंच व्यर्थ झाल असतं .इसा मसीहा जेव्हा सुली वर चढले तेव्हा बोलले की, आई तुम्ही कुठे आहें आणी तुमचा मुलगा कुठे आहें. (53.12) आई चा दविस येऊ खूप मोठा ,जीजस एव्हडा मोठा व्यक्ती होता कित्याने सीडी वर पण चढून म्हटलं, आई तुझा मुलगा कुठे आहे आणति कुठे आहे, तथि पण तो सीडी वर जेव्हा त्याच रक्त वाहत होत .आपल्या आई ला आठवलं ,जो आपल्या आई ला वसिरू शकतो तो जगातल्या प्रत्येक गोष्टीला वसिरू शकतो, कोणता पण धर्म, राष्ट्र धर्म ,समाज धर्म अश्या व्यक्ती मध्ये नई येऊ शकत ,म्हणून तुम्ही हे जे चैरान्त मळिवले आहे आणजि लोक मळिवणार आहे ,त्यात आई चा पूर्ण पाने संबंध आहे, खरतर तुम्ही काही देत नाही आहेत ,तुमचा तर घ्यायचाच अधिकार आहे, आणमाझा तर द्यायचा अधिकार ,मला तुमच्या कडून घ्यायचं काही नई आहे, पण जर तुमचे चैतन्य जर नंतर हरवून गेले तर ,मी तोंड उघडून तुम्हाला काही म्हणणार नई , हिगोष्ट तुम्ही समजून घ्या. प्रत्येक व्यक्ती साठी हिगोष्ट एक प्रमाण आहे ,आणइथे असे खूप सारे लांग आहे ज्यांनी इथे अनुभव घेतले आहे , प्रात्यक्षिक केले आहे ,आणपिहलि आहे, (५४.८) काळ मी तुम्हाला दुसरी गोष्ट सांगेल जी कखूप महत्वाची आहे .त्याला कतिम्ही भूत माडा म्हणतात,ती काई आहे , आणती आहे की नाही आणति अशी प्रहार करते आणत्याचा काई परिणाम होतो,पूर्णपणे मी तुम्हाला सांगेल.(५४.18) आता मी तुम्हाला हठ योग्य बदल सांगते ,सुरण नदी वर काम करते खूप तर.तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर सांगा मग आपण ध्यानात जाऊ.ज्याला कैपण प्रश्न असतील वचिरून घ्या.तुम्हाला हिदी काळात नाही का ,प्रश्न वचिर मराठीत .आता असं आहे रोज रोज मी तेच तेच रेकॉर्ड लावलाय बरं ,आज जरा दुसरं रेकॉर्ड लावलंय म्हटलं तुम्हाला हसवावं. सहजयोग वर फक्त एवढंच समजायचं आहे कीसहज ,सह म्हणजे सोबत आणजि म्हजे जन्मलेला. त्याच्यावर एक आर्टिकल ह्या लोकांनी दलिलं आहे ,सहजयोग वर वाचायची काही गरज नाही आहे त्याची भाषा एकदम सोपी आहे.जे कास जन्मात त्यातून कास हे होत , हे कळते त्याला

काही भाषा नाही , बीज कास जन्मात त्याला काही अंकुर नाही,तसे तुमचे अंकुर स्वतः नधित आणित्या नवीन दशिला स्वतःच प्राप्त होता,सध्या शब्दात सहजयोग. त्यावर भाषण द्यायचं म्हटलं तर पसाभर ,कारण आता एक दवि आहे , नुसता आता पंखा लावायचा असेल ,तर फक्त बटण दाब, लावायचा सोपू आहे , म्हणून म्हटलं तेव्हा आधी दवि लावा त्यानंतर माफ मी सांगतेच तुम्हाला सहजयोग काई आहे ते ,नवीन असला तरी काही हरकत नाही आहे , पार तुम्ही होणार,जे लोक आजारी आहे काई बोला , लहान मुलं लवकर पार होऊन जातात, कारण तो नसिरगाचा नयिम च होता,त्याचा कोणताच शक्पण नाही आहे,जेवढे जास्त शकिलेले तेवढं जास्त जाड मला,देव वाचवेल मला अश्या लोकं पासून .डोकेदुखी होऊन जाते मला तर जेवढा कमी शकिलेले तेवढे चांगलं.मला माहिती करून घ्यायचं आहे. तो पण एक वचितिर अहंकार व्यक्ती मध्ये असतो, काही माहिती करून घ्यायची गरज नाही.तुम्हाला काही माहिती करून घ्यायची गरज नाही, फक्त बटण दाबून घ्या ,आणभिग त्याची इंजनीरगि तुम्हाला समजाउन सांगेल मी ,सर्व देवीचा प्रादुर्भाव आहे जेवढं पण देवीने काम केलं, आणआज कलयुग मध्ये जे करणार आहे ते सर्व सांगेल , त्यात काही शंका नाही . तुम्हाला फक्त वशिवास हवा .तुम्ही हलत का आहे शांती ने बसा.(57.34). तुम्हाला असं काहीही करायची गरज नाही , तुम्ही फक्त जसे बसले आहे तसे बसून राहा तुमच्या आत मध्ये प्रकाश येऊन जाईल ,त्यासाठी काई तुम्हाला सूर्य वर वशिवास करावं लागतो न, नई ना .तुम्ही वशिवास करा कवि नका करा परमेश्वर आहेच , वशिवास कारण आणनिई कारण त्याने काहीच फरक पडत नई , ना त्याला काही शक्पण हवं , ना त्याला काही बलप्रयोग हवं , का दुसरी काही शक्ती हवी.का डोक्यावर तुम्हाला उभं राहायचं आहे , नाचायचं आहे का काई कुठे बुडायचं ,काही चेहर्यावर भाव अनु नका, तुम्हाला च पार व्हायचं आहे ,भरपूर लॉग असे काहीही चेहेरे बनवून घेतील, कुणी, हसायचं चेहरा करतील,कुणी वाईट चेहरा करेल,. तुमचं तर पार होऊन जायला पाहजि आज नाही काळ, काळ नाही परवा, प्रवाह चालू व्हायला हवा , तुम्ही हालत ला आहे , कंट्रोल करा . तुम्ही तुमच्या पुनजन्म वर जाऊ नका ,मुसलमान वर पुनजन्म ची भावना खूप असते , त्यांना मागच्या जन्माची खूप पडलेली असते, अरे काहीही असू द्या, पण आज काई आहे ,वर्तमान काई आहे हे खूप महत्वाचं आहे , मागच्या जन्मावर तुम्ही लक्ष देऊ नका , जे झालं असेल ते जाऊ द्या, तुमचे जे काही कर्म असतील त्याच शोषण च करायला मी इथे बसली आहे , तुम्ही फक्त तुमच्या प्रतआणसिमाजच्या प्रतिकट्टरता नका ठेवा,मग नंतर कोणाला आपल्या मनातून काढून टाकायचं आहे , कोण राक्षस आहे कोण दानव आहे , हे मी तुम्हाला नंतर सांगते ,आप पार हो गये , म्हणजे हे पार व्हायचं पण असं आहे कआपली एक कल्पना असते , पार झालं म्हणजे कृष्ण झालं, असं वाटत पण असं नाही असत ,जो नाही होत तो नाही होत जो होतो तो होतो , ते काही आमच्या म्हणण्यानुसार ठीक नाही होणार, तुमच्या मध्ये नर्विचरिता यायला हवी, जशी आधून्य चक्र , कुंडलनी लंघून जाईल, तसेच तुम्ही नर्विचार होऊन जल ,जेव्हा कुंडलनी आधून्य चक्र ला लंघून ब्रह्मरंध्र ला छेदून जाईल ,तर एकदम तुम्ही लीगत होऊन जल, तुमच्या हातावर तुम्हाला वाटेल काहीतरी थंडी थंडी लहरी आहे ,कुणाकुणाला गरम गरम येईल ,आणजिशी जशी थंडी थंडी येईल ताई तशी हलके पण पण जाणवेल,आणनंतर तुम्ही खूप हलके जाणवलं,आणतुम्ही नर्विचार पण होऊन गेले आणपूर्णपणे तुम्ही सतर्क आहेत, मग सर्व म्हणतात माताजी जर आम्ही नर्विचार झालो तर त्याच्यानंतर आम्हाला लगेच नर्विकिल्प व्हायला पाहजि, तास झालं तर पाहजि, आमची तर हीच इच्छा आहे पण होत नई असं ,याच्यातून आम्ही जी ५ ते ६ वर्ष लोकांवर मेहनत घेतली आहे , त्यातून मी म्हणेल कि ५% लॉग असे आहेत, एकवार हो गये तो नर्विकिल्प पार होऊन जातील, आणअशे पण लॉग आहेत जे खूप मागे राहिले आहे ,पण अशे लोक खूप कामी आहे, पण बरेच लोक नर्विचरिता मध्ये आहे , त्यानंतर तुमचा तो इगो आणसुपेर इगो आहे, त्यातून जागा तयार होते, आणभिग नंतर तुम्हाला सर्व कळायला लागत, अशी याची बंधी आहे, कास हे करायचा, ते सर्व आम्ही तुम्हाला शकाऊ, पण मग तुम्ही पकडून जल, तुम्हाला माहिती राहिल सर्व पण तुम्ही पकडून जल.(१.०१.44) याच्याने मनुष्य बदलून जातो .आणखी काई प्रश्न आहे , तुम्हाला सांगते जास्त तर लोक राम चा नाव घेतात , आमच्या इथे याची बमिरी तर खूप आहे , रॅम तुमच्या हृदय चक्र मध्ये आहे , आणते राम च नाव घेतील आण हृदय चक्र त्याच पकडलं आहे , कारण ज्याचं नाव घ्यायचं त्याचा मार्ग बंद आहे आणतुम्ही त्याच्या वर च मारत आहे , याच्या मुले तुमचा राम नाम पकडलं आहे , जर कुणाचं हृदय चक्र पकडलं आहे ,तर रॉलॅन्डिशन च्या वेळी आम्ही राम च नाव घेतो , म्हणून त्याचा दरवाजा उघडून जातो , तरी पण त्याला कॉरॅफुल राहिल पाहजि कारण कआपल्या हृदय चक्रावर जास्त छोटा बसली आहे , समजून घ्या कोणत्या व्यक्तीला पोटाचा कॅन्सर आहे , आणतो कृष्णा चा नाव घेतो आहे तर त्याला जास्त फायदा नाही होणार , त्याला तर कोणत्या गुरु च नाव घ्यायला हवं , आता तुम्हाला माहिती हवं कि तुमचा कोणता चक्र पकडलं आणते सोडवण्यासाठी तुम्हाला कोणत्या याच नाव घ्यावं लागेल , अ शाशूर हे सहजयोग च्या वरीधात पडते , त्याचा एक प्रोटोकॉल आहे ,एक ,तारका आहे , एक ढंग आहे आम्ही हरदिवार ला गेलो होतो , तथि एक महाशय आहे , ते पण एक खूप पोहचलेले पुरुष आहे , ते बचिरे , त्यांना मी म्हटलं गंगा जी माझ्या डोक्यावर नई जाऊ शकत तर माझ्या डोक्यावर पाणी नाही टाकायचं , काहीही होऊ द्या , पण कलजपूरवक राहा माझ्या डोक्या वर नको या , पण त्यांनी मला वाटते काही ऐकलं नाही नीट , त्यांनी थोडासा पाणी माझ्या डोक्यावर टाकलं , आणलगेच गंगा त्यांच्या पायावर जायला लागली , ते वाचून तर गेले ,पण प्रोटोकॉल. तुम्ही जर माझ्या कडे पै करून बसले तर लगेच बब्रिेशन बंद , हगिोष्ट भारतीयांना येते , वेस्टर्न लोकांना तर देव पण माफ करून देतो.कारण त्यांना काही काळातच नाही , एक श्रद्धा आहे ,प्रोटोकॉल आहे ,तुम्ही कोणत्या बोटाने कुंकू लावता , हे बोट आधून्य चक्रच आहे ,तुम्हाला माहिती हवं कि कोणतं बोट कुठे असे झालं पाहजि , याचा काई अर्थ होतो ,सर्व धीरेधीरे, इथे जेवढेपण तुम्ही रूढी परंपरा ,ते कुटून आलं,का आलं ,ओम चा काई अर्थ आहे , सर्व गोष्ट तुम्ही समजून घ्या , सर्व गोष्टीमध्ये अर्थ आहे , देवाजवळ प्रार्थना करायची असते , ती नमाज आहे ते बापुतसिम आहे सर्व गोष्टीचा अर्थ आहे , आणतो सहजयोग ठे कळतो. जो पर्यंत तुमच्या मध्ये इलेक्ट्रिसिटी नाही अली तर तुम्ही काई दाखवणार ना हा पंखा चालायला लागेल ,हे व्हायला लागेल ,आधी बजिली तर येऊ द्या ,मग त्याने काई होईल , जस इथे बटण आहे , तुम्ही दाबत काही आहे आणचालू दुसरी होत आहे , शाशूर शकिल्या नंतर तुम्ही ते आंधळमय सारखं जे करत आहे , ते तुम्हाला पूर्ण पाने सोडावं लागेल , जेव्हा तुम्ही पूर्ण पाने ते सोडवं शाशूर नुसार तुम्ही जस कराल ,समजून घ्याल, तेव्हा होईल. जस कआज त्यांनी वचिरलं कि कुंभ ची स्थापना कशी होती , तर त्यावर त्यांनी म्हटलं , त्यावर मी त्यांना अर्धा घंटा सांगतिलं तर ते म्हणायला लागले , असं तर कुठेच नाही लहिलं , तर म्हटलं भाई तेव्हा लहियला हवं , आज तुम्हांला सांगतो भरपूर गोष्टतुम्ही म्हणालं ,म्हणजे त्याचं साक्षात होईल तुम्हाला म्हणजे तुम्ही पाहू शाकल कि हे असं कास होत , आता जे लोक अशे अशे हात बंधन कसे घ्याचे हे सर्व लोक जनता ,जे लोक नाही जाणत ते लोक म्हणतात माहिती नाही हे लोक काई करत आहे , याचा एक तारकि असतो ,कारण की आध्य चक्र पकडलं आहे तर ते लगेच असं करून बसून जाईल ,जेव्हा गती तुमची उंच होऊन जाते तेव्हा तुम्ही तुमचे हात पय नाही हलवत , ते थोडं कमी होऊन जात , जरा वरच्या गतीवर गेलो तर आदमी फक्त मनानेच त्या गोष्टी ची सफाई करू शकतो , आता ध्यान करायचं , जे लोक बमिर आहे परेशान आहे ,ते लोक पण अशे हात करून बस , आणकि कमीत कमी ४ दविस ध्यान साठी नक्की या थोडे स्टेडी होऊन जा , कोणती गॅरंटी नाही आहे कोणत्या गोष्टीची , हे व्हायला हवं , डोळे बंद करा , तुम्ही पार

होऊन जाल तर आम्हालाच इथे स्वतः माहिती होऊन जाईल , आणतुम्ही लोक पण डोळे न बंद करून बघा क्काय थंड थंड येते का , आणतुमचे वचिर जर थांबले असतील , दुसरीला नको बघा अशी चंचलता असेल तर काहीच नाही होणार , शांती ने.

1976-0314, Public Program

[View online.](#)

1976-0314, Public Program, Rahuri महात्मा फुले वदियारपीठाचे प्राध्यापक साहेब, प्राध्यापक वर्ग तसेच परदेशातून आलेले अनेक सहज योगी आणि सर्वात मान्य म्हणजे उद्याचे नागरिकी तुम्ही सर्व वदियारपीठाचे वर्ग यांना माझा नमस्कार. (टाळ्यांचा आवाज) सगळ्यात आधी कृपमा मागायला पाहजि कारण दैवी कार्य आणि मनुष्यांचे कार्य याचा मेळ कधीकधी बसत नसतो आणि प्रत्येक गोष्टीची बंधन असतात. तुमचे घड्याळ एका प्रकारे चालत आणि परमेश्वराचे दुसऱ्या प्रकारे चालत आहे तेव्हा त्याचा मेळ बसला पाहजि. मी पुष्कळ प्रयत्न करते कधीकधी असा उशीर होऊन जातो. नंतर त्यांची कारणे कळल्यावर आपण मला खरेच कृपमा करा. असो आपल्यापुढे आज (अस्पष्ट) भाषण दिले (अस्पष्ट) एक तास, त्यानंतर एक तास चव्हाण साहेब बोलले असं त्यांनी मला सांगितलं. बघिय बोलण्याचा नाहीच आहे मुळी कवि वाद-वविवाद करण्याचा सुद्धा नाहीय. तुम्ही एक साथी गोष्ट की आपण अमवि पासून माणसं झालोत तर आपण कोणता वाद-वविवाद केला, कोणती पुस्तके वाचली, कोणचे शास्त्र त्यात घातलं, कोणचे आपण टेकून कि लावले. आणि इतकी आपलं टेकून कि शास्त्रीय ज्ञान वाढल्यावर सुद्धा आज सायन्स अगदी पराकोटीला आपण पोहोचलोय म्हणतो तरी सुद्धा बद्धिबसक शक्ती मात्र आपल्याजवळ खूप हातात आलेली आहे पण अशी अजून एकही आपण कमिया गाठली नाही की ज्यांनी आपण जिवित कार्य करू शकतो. आता आपण शेतकरी आहात आपण बघता की बी-बघियां दिसायला जिवित दसित नाहीत पण पृथ्वीच्या पोटात घातल्या बरोबर तिला जिवितपणा येतो आणि जिवित कार्य घडू लागते, घडतं, ते करू शकत नाही, आपण त्यासाठी जर समजा एखाद्या बी- बघियांना पुढे मी लेक्चर दिलं तर ते येईल का? ते जमेल का? त्याला अंकुर फुटेल? सगळी जेवढी जिवित कार्य आहेत ती आपोआप त्याला इंग्लिश मध्ये स्पॉन्टान्युसली म्हणतात ते. त्याच्यासाठी काही तुम्ही प्रयत्न करतो म्हणतं तर तो नुसता स्वतःचा एक मनाचा विचार कवि एक मनाचं समाधान म्हणा पण खरोखर आपण आजपर्यंत कोणतंही जिवित कार्य केलेलं नाही. ही गोष्ट नरिविवाद आहे त्याबद्दल आता परवा लंडनमध्ये मी वेल्स म्हणून एक जागा आहे तिथे गेले होते तर एक वदियारपीठाचे आपले इंडियनच होते ते म्हणाले वा आम्ही टेस्ट ट्यूब मध्ये आता बेबीज तयार करतो. म्हणतं, ते चुकीचं आहे, त्यातही जे तुम्ही दोन अंश वापरता ते जिवित आहेत मेलेल्यातून तुम्ही जिवितपणा काही काढत नाहीत आणि ते काढणं होणारही नाही फक्त एका स्थितीला गेल्यावर मात्र तुम्ही जिवित कार्य सुद्धा करू शकता. आणि त्याची व्यवस्था परमेश्वराने आपल्या आत मध्ये केलेली आहे त्यावेळेस ते (अस्पष्ट) आपल्या भारतामध्ये अनंत शोध लावण्यात आले. अनादीकाळापासून लोकांनी याच्याबद्दल लहिलिल आहे. इथपर्यंत ब्रह्मदेवाला सुद्धा हे करावं लागलं हे जाणावं लागलं त्यानंतर दत्तात्रयांनी इंद्राला त्या स्थितीला आणलं असं सुद्धा आपल्या पुराणात सांगितलेलं आहे. आता आपली सगळी पुराण कवि अशी जी काही मोठी मोठी पुस्तके झाली त्याला स्क्रिपचर्स म्हणतो एक तर ते सगळे खोटे होते कवि ते खरे होते. त्याची सायन्सने हे काही सिद्ध करता येणार नाही की ते खोटे होते तसंच हे सिद्ध करता येणार नाही की ते खरे होते. तेव्हा ह्या बाबतीमध्ये सायन्स काय आपण उपयोग (अस्पष्ट) करू शकत नाही कवि आपल्या बुद्धीचा आपण उपयोग करू शकत नाही. कारण ही जी गोष्ट आहे ही बुद्धीच्या पलीकडची आहे. बुद्धीही सीमिती आहे आणि आपण असीमची गोष्ट करतो. तेव्हा ज्या पलीकडच्या गोष्टी आहेत तिथे गेल्याशिवाय तुम्हाला ते समजणार नाही आणि तिथे जाताना बुद्धीचा उपयोग करता येत नाही. त्याचा अर्थ असा नाही की आपण नरिवुद्ध असलो पाहजि. बुद्धीही यायलाच पाहजि होती. माणसांमध्ये बुद्धी आली त्याची उत्क्रांती इतकी झाली की तो माणूस आला त्याच्यात बुद्धी आली बुद्धीही तुम्ही सायन्स आणलं (अस्पष्ट) आता बघा सायन्स मध्ये कतिती तरी गोष्टी आपण जर पाहिल्या तर आपल्या लक्षात येईल की त्याचं त्या सायन्सचं सुद्धा एक कनिरा आहे. त्याच्या पलीकडे नाही जाऊ शकत सायन्स आणि त्यामध्ये प्रांजळपणे सगळे सायंटिस्ट म्हणतात म्हणजे हे बघा जर आपण असं म्हणतं की पृथ्वी मध्ये गुरुत्वाकर्षण शक्ती आहे बरं हे आहे हे दिसलं ते लहिलं ते बरोबर आहे ते सत्य आहे. पण ती कशी आहे? ती का आली? आणि त्या गुरुत्वाकर्षण शक्तीला तुम्ही हात घालू शकता का? दहा वर्षांपूर्वी मी एक गोष्ट सांगितली होती. अमेरिकेमध्ये की, पक्षी जेव्हा उडतात तेव्हा त्यांच्यामध्ये गणेशतत्त्व असतं आणि गणेशतत्त्व म्हणजेच मॅग्नेटिझम आहे ते मानवातही आहे ज्या माणसांमध्ये गणेशतत्त्व फार जोरात असतं कवि जागृत असतं त्याला दशा कुठे उभा असला तरी माहिती असतं, कुठे जायचंय आणि त्या मॅग्नेटमुळे हे पक्षी उडून त्यांच्या जथे त्यांना जायचं असेल कवि त्यांच्या आवडीच्या देशांमध्ये बरोबर पोहोचलेत. कारण त्या मॅग्नेटच्या सहाय्याने त्यांना कळतं की दशा कोणची घ्यायची. नाही तर सैबेरियाचे पक्षी जाऊन कुठल्याकुठे हजारो मैलावर जातात ते कसे? आमच्या नागपूरच्या जवळ एक पक्ष्यांचं स्थान आहे तिथे सैबेरियातले पक्षी उडून येत असत. पुष्कळ वर्ष, हजारो वर्षांपासून येतायेत आणि आता ते सैबेरियातले आहेत हे लोकांनी ओळखून काढलं. पण आता तीच गोष्ट सायंटिस्ट सांगायला लागलेत की यांच्यामध्ये मॅग्नेट असतं इतकच नाही पण त्यांनी पुष्कळशा अशा माथांमध्ये पाहिल्या की त्यांच्यातही मॅग्नेट आहे. पण हे मॅग्नेट आहे हे एक (अस्पष्ट) विधान हे सत्य आहे पण त्याच्या पलीकडे सत्य ते सांगू शकत नाही की हे मॅग्नेट त्या माणसाच्या चेतनेतूनच येतं त्याच्या कॉन्शसनेस मध्ये ते कसं? तिथे त्याला कम्युनिकेट कोण करत? आणि त्याला कसं कळतं? बरं ते मॅग्नेट तुम्ही बसवू शकता का? आता मी त्याच्या पुढचं जर म्हणतं की हे गणेश तत्त्व आहे तर तुम्ही म्हणाला माताजी हे अगदी डोक्यापलीकडचं सांगितलं. पण आहे ते गणेशतत्त्व. ते कसं जाणायचं पुढे त्यासाठी आपली स्थिती जराशी बर जायला पाहजि. मानव स्थितीमध्ये तुम्ही ते जाणू शकणार नाही. म्हणजे असं आहे आता की समजा आम्ही म्हणतं की एका या शरीरामध्ये जर तुम्ही थोडंसं कातडं काढून पाहिलं तर त्याच्यामध्ये अनेक सेल्स आहेत. तुम्ही माझ्यावरती विश्वास तेव्हाच ठेवा जेव्हा मी त्याला दाखवीन. त्यासाठी तुम्हाला मायक्रोस्कोप पाहजि मायक्रोस्कोप पाहिल्याशिवाय मायक्रोस्कोपचे डोळे तुमच्यामध्ये आल्याशिवाय तुम्ही ते बघू शकत नाही. तसंच जे मी आज सांगत आहे कवि जे अनादी काळापासून या सर्व तत्त्ववेत्त्यांनी सांगितलेलं आहे आणि ज्यांना आपण मोठे मोठे अवलिया वगैरे म्हणतो गुरु म्हणतो या लोकांनी जे काही सांगितलेलं आहे त्याची प्रचिती मळिण्यासाठी ते जाणण्यासाठी तुम्हाला काहीतरी आणखीन एक व्हायला पाहजि. त्याबद्दल सांगितलं की तुमचा जन्म परत झाला पाहजि. म्हणजे काय झालं पाहजि, सगळ्यांनी सांगितलं की तुमचा पुनर्जन्म झाला पाहजि. आता अमेरिकेचे प्रेसिडेंट साहेब जे पूर्वी होते ते म्हणतात की माझा दुसऱ्यांदा जन्म झालेलाय. ते दुसरे आले तेही सांगतायेत माझाही झालेलाय. आता असं स्वतःला सर्टिफिकेट दिलं तर बोलताच येत नाही, म्हणजे स्वतःला जर कोणी सर्टिफिकेट दिलं की आम्ही आमचा दुसरा जन्म झालाय आणि तुम्ही आपला दहावा जन्म म्हणतं तरी कबूल आता काय त्यांना सांगायची सोय. पण ही एक स्थिती आहे स्टेट ऑफ माईंड. स्टेट ऑफ द (अस्पष्ट) ही स्थिती आल्याशिवाय बाकी असं उगीचच आपल्याला स्वतःला मानून घेऊन काही होत नाही, काही कन्सेप्ट नाही. परमेश्वर हे

काही कन्सेप्ट नाही आहे. की आम्ही परमेश्वराला म्हणून हा परमेश्वर आहे तो कर्ता धर्ता स्रष्टा अमका तमका आहे म्हणून कथावरून, पण ते बुद्धीच्या याच्यावर जेव्हा बसलं तेव्हा ते सांगता येणार नाही तुमचं कनेक्शन व्हायला पाहजि पहिल्यांदा. आता या माईक वर बोलतेय मी त्याचं आधी मेन्सशी कनेक्शन झाल्याशिवाय काय मी आपल्याशी बोलू शकले नसते याचा काही उपयोग नाही. आपण हे जे एक इन्स्ट्रुमेंट बनवले गेले म्हणजे हे तर आपल्याला माहीतच आहे की आपण अमबिा पासून आज या स्थितीला आलेलो आहोत, तेव्हा काहीतरी त्याला कारण असायला पाहजि. उत्क्रांतीच्या या संक्रमणातून आपण नघालो आण आज मानव स्थितीला आलोय त्याला काहीतरी वशिष कारण असल्याशिवाय होणार नाही आणति वशिष कारण काय ते जाणणं हे खरोखर. ते जाणू शकत नाही कारण आपला अजून संबंध परमेश्वराशी झालेला नाही. पहिली गोष्ट परमेश्वराशी संबंध झाला पाहजि मगच बोलता येईल. समजा, आम्ही इथे आलो नाही आमचा तुमचा संबंधच झाला नाही तर काय बोलता येईल? तेव्हा ही घटना आपल्यामध्ये व्हायची राहिलेली आहे. आणति घटना ज्या शक्तीने होते तिला कुंडलिनी शक्ती असं म्हणतात. आता या ठिकाणी चार्ट वगैरे नाही आहे पण आपल्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये अशी एक सुप्तावस्थेत एक शक्ती आहे जी जागृत झाली म्हणजे आपला संबंध परमेश्वराशी होतो. आत्म्याशी होतो आणति त्या आत्म्यामुळे आपण परमात्माला जाणू शकतो. आत्म्याला जाणल्याशिवाय आपण परमात्माला जाणू शकत नाही. जाणू शकतच नाही जर कोणी म्हणत असेल की नाही आम्ही जाणलंय परमात्माला तर एक तर त्यांना जाणायचं नाहीये आणदिसरं म्हणजे ते भ्रमात आहेत. हे कनेक्शन जसं ह्याचं कनेक्शन आपण लावलंय मेन्स ला तसंच आपल्यामध्ये ती शक्ती आहे आणति शक्ती जसं याच्या बरोबरच याचा कॉइल सुद्धा येतो तसंच आपल्याबरोबर तो कॉइल सुद्धा आलेला आहे. पण ही एक जवंत क्रिया आहे (अस्पष्ट) अशी नाही की याच्यातून काढून तकिडे लावायची. त्याच्यासाठी कोणीतरी जाणकार पाहजि तो जाणकार अगदी साधा ही असू शकतो. ख्रिस्ताला बघा सुताराचा मुलगा होता पण जाणकार. आपल्या इथे साईनाथ झाले त्यांच्या आई-वडिलांचा सुद्धा पत्ता नाही. साधारण काही शक्तिपण नव्हतं त्यांना काही नाही पण जाणकार होते. रामदास स्वामींच्या बदल त्यांनी कुठे शक्तिपण घेतलं वगैरे कुणाला काही माहिती नाही. पण जाणकार होते. ज्ञानेश्वरांचं सुद्धा काही युनिवर्सिटीत वगैरे शक्तिपण झालं नव्हतं पण केवढे प्रचंड, प्रचंड ते सांगतिलेलंय. आता ते सुद्धा म्हणाले की कुंडलिनी नावाची शक्ती आपल्यामध्ये आहे ती जागृत झाली पाहजि. तेव्हा एक झाड त्या वशिवाचं झाड जे फार बाहेर सायन्सच्या दृष्टीने वाढत आहे त्याला म्हणायचं एक्सट्रो वर्जन मध्ये बाहेरच्या बाजूला ज्याची फार वाढ होत आहे त्या झाडाचं पाळे मुळे सुद्धा आतमध्ये जायला पाहजि. त्यांनी सुद्धा शोधून काढलं पाहजि की या झाडाला आश्रय देणारा असं जे तत्व आहे ते काय आहे. आणति याच कारणामुळे आजच्या ह्या मॉडर्न जीवनात जेव्हा माणसाला सर्व प्रकारची आयुधं मळिली आणति पूर्णपणे बाहेर वकिसति झालेला आहे तेव्हा हाही शोध लागला की तो कोणच्या तत्वावरती आहे आणति तत्त्व त्याने कसं काढायचं? जर ते तत्त्व त्याने गाठलं नाही तर उलथून पडेल. आणति स्थिती आहे. आज जर तुम्ही वदिशात जाऊन पाहलं तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की सर्वांना एक तर्हेचा धाक बसलाय की कधी आम्ही उलथून पडू आणति आमचं काय होईल. कुठून आमच्यावर अटक येईल हे समजत नाही. आता कॅन्सरसारखाच रोग बघा. कोणाला कॅन्सर होईल? कधी होईल? काही सांगता येत नाही. तसंच परदेशात जाऊन हे आपले प्राध्यापक आलेत जर त्यांना आपण वचारलं आजकालच्या काळात तर 65% लोकांना वेड लागलं आहे ऑलरेडी. म्हणजे अगदी वेडे झालेले नाही त्याचे अनेक प्रकार असतात. पण 65% लोक सायकॉलॉजिस्ट कडे जातात. म्हणजे हे कती मोठं वध्वंसक कार्य मनुष्याच्या आतून होतंय. त्याशिवाय बाहेर आपण □टम बॉम्ब बनवून ठेवलाय म्हणजे संबंध सायन्स चोळून पळित काय बनवलं तर □टम बॉम्ब एखाद्या राक्षसासारखा बसवलेला आहे आणति त्याच्या भीतीनेच मुळी सगळे युद्ध आता थांबलेली आहेत. म्हणजे ही कृपाच आहे म्हणजे राक्षसाची सुद्धा. याप्रमाणे सर्व जगामध्ये एक तर्हेची भयंकर भीती, आशंका पुढे काय होईल? असं एक वचित्ति वातावरण आहे. आता मी माझ्या यजमानांच्या बरोबर सर्व जगात फिरलीय. सगळीकडे गेलेय. एकीकडे फक्त गेले नव्हते म्हणजे ऑस्ट्रेलिया तथि सुद्धा आता जाणार आहे आणति प्रत्येक माणसाच्या मनामध्ये एक तर्हेची फार भयंकर भीती आहे. त्यामानाने आपण बरे आहोत. कारण अज्ञानात आहोत. अजून आपण अवेअरच नाही आहोत. आपण सुप्त अवस्थेत आहोत एका अस्थी बरं आहे. आपल्याला माहितीच नाही की काय होण्यासारखं आहे? म्हणून आपण आनंदात आहोत. पण बाहेर जर आपण पाहलं तर लोक आशंकेत आहेत. भयंकर आशंकेत आहेत. आपल्याला असं वाटतं की परदेशात लोकांनी फार समृद्धी केली. फार पैसे कमवले आणखीन आफ्ल्यूएन्स आलंय त्यांच्यामध्ये तुम्हाला आश्चर्य वाटेल आमच्या प्रोग्रामला एक अठरा एकोणीस वर्षाची मुलगी आणति एक सतरा अठरा वर्षाची मुलगी असे दोघी अगदी तरुण मुली आल्या होत्या. स्वीडनहून आल्या होत्या. आणति मी त्यांचे व्हायब्रेशन्स पाहिले तर जसे पुरेताचे व्हायब्रेशन्स यावे तसे आले तर मला इतकं आश्चर्य वाटलं या तरुण मुली या वेळेला आनंदाच्या गोष्टी करण्याच्या ऐवजी या मरणाच्या काय गोष्टी करत आहेत. मी त्यांना घरी बोलावलं आणति फार प्रेमाने जेवायला घातलं आणति त्यांना मी वचारलं की तुम्हाला झालं काय? तुम्हाला काय रोग आहे? तुम्हाला काय त्रास आहे? नाही मला काही रोग नाही काही त्रास नाही. फार वचारपूस केल्यावर रडू लागल्या दोघी, म्हणून झालं काय? म्हणजे आम्हाला सारखं असं वाटतं की आम्ही जीव देऊन टाकावा आम्ही आत्महत्या करावी पण का? म्हणजे, आमच्या पुष्कळ मैत्रिणींनी मतिरांनी जीव देऊन टाकलेला आहे. आणति आम्ही सुद्धा त्यातच प्लॅनगि करत असतो की आम्हीसुद्धा आता जीव देऊन टाकावा. एवढी समृद्धी मळिल्यावर एवढं सगळं ऐश्वर्य तुमच्या पायावर लोटांगण घालत असताना तुम्ही असा वचार का करता? त्या समृद्धीत काही नाहीय अहो त्याच्यात आनंद नाहीय त्याच्यात प्रेम नाहीय काही नको आम्हाला. आता जे आम्हाला मळिलं नाही ते जर तुम्ही देत असलात तर मात्र दुसरंय बाकी आम्हाला या गोष्टीचा काहीही आता नाद राहिलेला नाहीये आणति अगदी बीट आलाय. तर मी म्हणलं वर मग त्या पार वीर झाल्या आता त्यांचं आयुष्य वेगळंय ही दुसरी गोष्ट. पण मनुष्य कतिही उच्च दशेला गेला म्हणजे संसारीक दृष्टीनी आपल्याला असं वाटतं कुणी जर मोठा मनिस्टर झाला म्हणजे त्याला फार सौख्य मळिलं तुम्ही जाऊन बघा त्याला अगदी डोकं (अस्पष्ट) वचिारा. कोणत्याही उच्च पदाला मनुष्य गेला म्हणजे तो सुखी झाला अशी आपल्याला कल्पना आहे. पण तो सुखी होऊच शकत नाही. त्याला कारण दोन आहेत. एक तर त्याच्यावर जबाबदारी ही पडते आणति एकदा तो जबाबदारी घेऊन फिरतो. पार झाल्यावर मात्र त्याच्यात काही जबाबदारी राहात नाही सगळी परमेश्वराची जबाबदारी आणति परमेश्वर सगळं काम फटाफट करत असतो. त्याचा अनुभव अनेक सहजयोग्यांना आलेला आहे. त्याला काही करावंच लागत नाही. नदिन असं भासत तरी नाही की आपण काही करतोय. दुसरी गोष्ट अशी की माणसाला काहीही झेपत नाही. त्याला तुम्ही पैशे दले कोणत्याही माणसाला तुम्ही एकदम शंभर रुपये रस्त्यावर जाताना एखादा भिकारी भेटला त्याला शंभर रुपये तुम्ही देऊन बघा. सरळ तो दारूच्या गुठल्यावर जाणार. जर तुम्ही दहा रुपये दिलेत तर दुसरं काहीतरी करणार. कारण त्या वेळेला अक्कल राहत नाही माणसाला आणति कोणचंही शुभ कार्य त्याच्या हातून होईल असं सांगता येत नाही. कोणालाही तुम्ही मोठी पोझिशन देऊन बघा ते त्याला झेपणार नाही आणति त्याने जर तो झेपण्याचा प्रयत्न केला तर त्याला त्याचा त्रास होईल (अस्पष्ट) काय जर एखादा मनुष्य म्हणेल की मी प्रामाणिकपणे कार्य करतो आणति मी हे झेपून दाखवतो. तर ते त्याला अशक्य आहे. त्रासदायक आहे.

दुःखदायी आहे. त्याचं कोणी ऐकून घेणार नाही. अशी परस्थिती असताना आपण असा वचिर केला पाहजि की काहीतरी असमर्थता आपल्यामध्ये आहे आणि आपल्याला समर्थ झालं पाहजि. समर्थ आता हा शब्द फार छान आहे. समर्थ म्हणजे आपलं जे नाव आहे मानव त्याला त्या अर्थाला आपण प्राप्त झालं पाहजि. आणि तेव्हाच होईल जेव्हा आपल्यामध्ये जी खरी शक्ती आहे आत्म्याची ती आपण जाणून घेऊ. जेव्हा आपल्यामध्ये आत्मा प्रकाशित होईल जेव्हा आपण आत्मन जेव्हा आपलं चित्त आपलं अटेशन आत्म्यामध्ये वरिष्ठतून जाईल तेव्हाच ती प्रचंड शक्ती आपल्यामध्ये येईल आणि तेव्हाच आपण खरे समर्थ होऊ तेव्हा कोणतीही गोष्ट पेलणं कठीण जाणार नाही. कोणताही त्रास आपल्याला होणार नाही. तेव्हा माणसाला वाटेल की आपला अर्थ मळिला. म्हणजे आता समजा एखादा दवा आमही तयार केला. त्याला नाना तऱ्हेने शृंगार त्याचा केला आहे सजवला आणि जर तो पेटवलाच नाही तर अजून कार्य बाकी आहे. पण पेटवल्यावर त्याला अर्थ मळिला मग तो काय करतो? मग तो प्रकाशतो. फक्त प्रकाशच देण्याचं काम आहे आणि प्रकाश आपोआप वाहतो. त्याला काही करावं लागत नाही त्याला काही धरावं लागत नाही त्याच्यासाठी काही प्रयत्न करावे लागत नाहीत. सरळ असा वाहत राहतो प्रकाश. जसा सूर्याचा प्रकाश आपोआप वाहतो तसाच अशा मानवाचा प्रकाश वाहतो. आता ह्या लोकांनी बाकी सगळं सांगितलं असेल टेक्निकी वगैरे तुम्हाला सहजयोगाच. आणखीन टेक्निकी आहे (अस्पष्ट) प्रत्येक गोष्टीला टेक्निकी असतं. तसंच हे जे सगळं वशिव आहे त्याचं सुद्धा फार मोठं टेक्निकी आहे. आणि ते वदिया जी आहे ती सर्व वदियांच्या वर वदिया आहे. पण ते मळिवण्यासाठी सुद्धा पहिल्यांदा आपल्यातून शक्ती वहन झाली पाहजि. शक्ती वहन झाल्यावर मगच त्याचं टेक्निकी आपल्याला समजलं पाहजि. म्हणजे आता या खोलीत तुम्ही आलात आल्यावरती जर इथे अंधार असला तर फक्त दवा लावायला एक बटन दाबलं की दवा येणार पण ह्याच्या मागे कती मोठे कती मोठं ऑर्गनायझेशन आहे. कती मोठी शक्ती आहे. आणि हजारो वर्षांची ही इलेक्ट्रिसिटीची जी काय त्यांनी मांडणी केलेली आहे तच्यात कतीतरी इव्होल्युशनस आले कतीतरी उत्क्रांती झाली आणि आज तुमच्या पुढेही अशी स्थिती आली की तुम्ही बटन दाबल्या बरोबर तुम्हाला सगळीकडे लाईट दसितात. तसेच परमेश्वराने सुद्धा आपल्यामध्ये अशी फारच सुंदर कोमल, अगदी अशी व्यवस्था केलेली आहे, की नुसतं बटन दाबल्या बरोबरच आपल्या मध्ये प्रकाश येऊ शकतो. आणि प्रकाश आल्यावरच आपण आपले दोष बघू शकतो. त्याच्या आधी जर कोणी सांगितलं की तुमच्यात हा दोष आहे तर ते आपल्याला बरं वाटत नाही. आणि ते चांगलं ही नाही. तसं जर कुणी म्हटलं की हा इथे साप आहे तुम्ही सापाला धरलेलं लोकांना राग येईल की काय मी मूर्ख आहे मला समजत नाही की हा साप आहे की काय. पण जर प्रकाश झाला तर लगेच तुम्ही हातातून सोडून द्याल हो बुवा दसितोय साप आता नको. तेव्हा ही स्थिती माणसाची व्हावी ही परमेश्वराचीच योजना आहे. सहजयोगामध्ये पहिल्यांदा पार करायचं. पहिल्यांदा माणसाला पार करून टाकायचं. लाईट जरी थोडासा चालेल. हलका असला तरी चालेल. हळूहळू लोकांना दसू लागलं म्हणजे ते आपल्याला स्वच्छ करून घेतील. आधी स्वच्छ करत बसत नाही. ही पूर्वीची प्रथा होती ती सोडावी लागली कारण त्याला फार वेळ लागतो. आणि स्वच्छ केल्यावर ही लोक ते परत स्वच्छ करायला तयार होत नाहीत. तेव्हा आधी पार करून टाकायचं. सगळ्यांच्यामध्ये आधी दवा लावायचा. मग चमिण्या साफ करू लागतात स्वतःच. सगळी काही सफाई स्वतःच सुरू होते आणि कोणालाही त्याचं वाईट वाटत नाही. हा एक सहजयोगाचा म्हटलं पाहजि फारच प्रॅक्टिकल प्रकार आहे. सहजयोग नेहमीच घडत आलेला आहे संबंध हे जे काही वशिव रचलं गेलं हे सहजच झालेलं आहे स ह ज सह म्हणजे बरोबर आणि जन्मलेली. जसं एका झाडा बरोबरच वशिव होण्याचं भाग्य जन्मलेलंय तसंच तुमच्याबरोबर परमेश्वराशी योग होण्याचं सुद्धा भाग्य (अस्पष्ट) आणि योग झाल्यानंतरच मग क्षेम आला तर त्याला एक सौष्ठव येत. त्याचं एक सौंदर्य असतं. आणि अशा माणसाला जी काही समृद्धी मळिल त्याची जी काही वाढ होईल त्यांनी सर्व जनसाधारणचा फायदा होईल. ही अशी फार मोठी गोष्ट आहे आणि हे फार मोठं कार्य आहे. आणि आश्चर्याची गोष्ट ही आहे ह्या राहुरी गावातच आता पेट स्टून आलेलय. सगळ्या वशिवात तुमच्या राहुरीचं नाव झालेलंय. आणि लोक आता पाहिलं आपण इथे जसं काही एखाद्या तीर्थयात्रेला यावं तसं ते राहुरीला येत आहेत. तेव्हा राहुरीकरांवरती वशिष जबाबदारी पण आहे. की हे लोक ज्या आशेने तुमच्याकडे येतात ती त्यांची आशा बाळगून ठेवावी. आणि आमहीही परमेश्वराला शोधत आहोत. आमही परमेश्वरापासून दूर नाही. आमच्याही मनामध्ये परमेश्वराला शोधण्याची फार इच्छा आहे असं दाखवलं पाहजि. आहे सगळ्यांच्या मध्ये खूप इच्छा आहे फक्त दडपलेली आहे झोपलेली आहे. एक इंग्लिश पोएट विलियम ब्लेक झाले त्याचं पुस्तक आत्ताच मी थोड्या दविसांपूर्वी वाचलं 'मल्टिन' म्हणून त्याचं एक पुस्तक आहे. त्याच्यात त्यांनी संबंध भाकीत सहजयोगाचं केलेलं आहे आणि सांगितलं की लंडन हे जेम्स (अस्पष्ट) होणार आहे. लंडन हेच मूळी तीर्थयात्रेचं स्थान होणार आहे. इतकंच नव्हे पण ज्या ठिकाणी आमही राहतो त्या जागेचं नाव तसं ज्या ठिकाणी आश्रम आहे त्या जागेचं नाव. इतकं त्यांनी एक 75 वर्षांपूर्वी सगळं लहून ठेवलेलं आहे. पण त्यांनी जी एक वशिष गोष्ट सांगितली ती ही की ह्या काळात जे लोक परमेश्वराचे आहेत 'मेन ऑफ गॉड' त्यांना परमेश्वर मळिल आणि ते प्रॉफिट्स होतील, प्रेषित होतील आणि त्यांना एक वशिष शक्ती मळिल त्या शक्तीमुळे ते इतरांना सुद्धा प्रेषित करू शकतील. सहजयोगाची हीच वशिषता आहे. कोणी गुरु म्हणाले की तुमची जागृती झालेली नाही. काल आमच्याकडे इथे बरेच लोक आले होते, माताजी आमच्या गुरूंनी सांगितलंय की तुमची जागृती झालेली नाही अरे म्हटलं कशावरून म्हणे आमच्या क्रियांवरून म्हटलं काय होतं? म्हणे आमचं अंग असं तसं हलत. म्हटलं हे काय हे तर कुणीही करू शकते त्याने काय फायदा झाला? त्यांनी कुणाचं कल्याण होतय का? कुणाला फायदा होतोय का? तुमच्यामध्ये काही शक्ती आली का? तुमच्या सामर्थ्याबाहेर काहीतरी होतंय याला तुम्ही कंट्रोल ही करू शकत नाही ही शक्ती तुमची कशी? एक गृहस्थ सांगायला लागले मी वेडकासारखा उडतो. म्हटलं आता काय तुम्ही बेडूक होणार का? जेव्हा ही शक्ती येते तेव्हा त्या शक्तीचा संबंध ज्ञानी आणि जे काही आहे ते सांगण्यासाठी सहजयोग आहे. नंतर ते तुम्ही स्वतःच पडताळून पाहू शकता. व्हेरिफाय करू शकता की आहे कवि नाही पण शंकेखोरपणा करणं त्याची सुद्धा एक मर्यादा आहे. जर तुम्ही परमेश्वराची शंका धरून बसली तर परमेश्वर म्हणेल बरं आता बसा तुम्ही शंका करत. ते काही तुमच्या पायावर पडणार नाही. तुम्हाला मागावं लागेल. ही मागणारी मंडळी आहेत. आता हेच यांचं मी सांगत होते की परदेशातल्या लोकांचं एक वैशिष्ट्य आपण पाहिलं पाहजि इथे म्हणजे अत्यंत पवित्र लोक आहेत. ही पावन भूमी आहे. पवित्रतेचं फार मोठं इथे तेज आहे. आणि त्या तेजामुळे लोक फार लवकर पार होतात. परवाच्या दविशी आमही गेलो होतो तुमच्या मानोरी गावाला आणि जवळजवळ दीड हजार माणसं असतील कवि जास्तच असतील सगळीच्या सगळी एकदम पार झाली. पटकन पार होतात पण जमत नाही, रुजत नाही. जसं एखादा अंकुर पटकन फुटावं तसं आहे पण ते रुजत नाही आणि ते जमत नाही. या लोकांचं वेगळंय पार व्हायला यांना वेळ लागतो फार, पण झाले म्हणजे असे जमतात कारण यांना याचं महात्म कळलेलं आहे. याच्यापलीकडे काही नाही हे कळलेलं आहे. ह्यांनी आपल्या बुद्धीनी बरोबर हे कनक्लुजन काढलेलंय की हेच मळिलं पाहजि. हे झालं म्हणजे झालं. तेव्हा ते सत्य ओळखतात आणि आपण ओळखत नाही. आणि त्यामुळे ते सगळं काही वाया जातं. दुसरी गोष्ट अशी की ह्यांच्याकडे अनैतिकता वाढलेली होती ती जोपासली गेली आणि अनैतिक राहणं म्हणजे काय वाईट आहे असं त्यांना वाटत होतं पण जेव्हा मी सांगितलं की अनैतिक माणसांनी सहजयोग कधीच साधलेला नाही आणि साधू शकत नाही. संबंध गोष्टी त्यांनी सोडून टाकल्या. इथपर्यंत गणपतीची

बसून पूजा करतात आणि ह्यांनी गणपतीचं आम्हाला इनोसन्स यावं म्हणून प्रार्थना करतात. मी सांगतिलं जमनीवरच डोळे ठेवा थोड्या दविस तुमच्या डोळ्यांची हालचाल फार होते त्याने तुमचं चित्त वचिललित होतं तर जमनीवरच डोळे करून बसले. आणि इतकं यांनी सोडलेलं आहे म्हणजे दारू पीत असत भयंकर काही काही लोक तर दारुडे, काही काही लोक तर ड्रग इतके घेत असत तर माझ्याकडे आले तर त्यांना मी दसित नव्हती आणि प्रकाशच दसित होता. काही काही लोक कोमामध्ये होते काही काही लोक फार भयंकर रोगात त्रस्त होते. ते सगळं सोडून आणि इतके ते बर आले. पण आपल्याकडे असं होतं की काहीही सोडायला लोक तयार नाही. मी एवढंच म्हटलं की तो काशीचा गंडा नका घालू कारण ते तुम्हाला लुबाडलेलं आहे. एक पैशाच्या दोऱ्याला त्यांनी ब्राम्हणाने तुम्हाला लुबाडून एक रुपया घेतला आणि ते तुम्ही कशाला गळ्यात घालताय. त्याचा अर्थ काय? त्याचं प्रतीक काय? ते प्रतीक फेका. त्याला सुद्धा लोक तयार नाहीत. हा एक प्रकारचा हट्ट आहे. हट्टच नसून हा अहंकार. आपल्याला थोडसं तरी सोडावं लागणार आहे. आणि जे सोडायचं आहे ते असत्य. सत्य धरून असत्य सोडायचंय एवढं जर लक्षात घेतलं तर पटकन या गोष्टी होतील. दुसरी गोष्ट आपल्या समाजामध्ये आपल्या देशामध्ये साधुसंत अनेक झाले. आणि त्यात भागटे ही पुष्कळ आहेत. त्यामुळे एकतर हेही ही भावना लोकांमध्ये आलीये की सगळं काही परमेश्वर वगैरे खोटं आहे. याला काही अर्थ नाही. आमचे आई-वडील हे सगळं करत आले याला काही अर्थ नाहीये. म्हणजे एक तऱ्हेचं ज्याला प्रविलेसनेस म्हणतात ते फार (अस्पष्ट) चंचल प्रवृत्ती फार आलीय. जे काही परदेशी आहे ते फार चांगलंय काहीतरी उडाणटपू पणा केला म्हणजे आम्ही फार हुशार. आमच्यामध्ये म्हणजे काहीतरी वशिष वदिवृत्ता आहे कारण आम्ही उडाणटपू आहे. पण याचा एकच अर्थ होतो की आम्हाला स्वतःची कमित स्वतःची आम्हाला प्रतष्ठा नाही. दुसरं आपल्या देशाची प्रतष्ठा नाही. त्याच्या संस्कृतीची प्रतष्ठा नाही. इतकंच नाही तर या देशांमध्ये जे एवढं मोठे ज्ञान आहे त्या ज्ञानाच्या भंडार्याची कल्पनाच नाही (अस्पष्ट) तेव्हा हे लक्षात ठेवलं पाहजे की आपलं आपला देश संबंध ब्रम्हांडात शोधून सुद्धा मळिणार नाही. हा एक वशिष देश आहे. ही योग भूमी ह्या देशाच्या एकेका ऋणा ऋणातून चैतन्य (अस्पष्ट) दलं. आणि त्यावर तुम्ही जन्माला आले हे हजारो वर्षांचं तुमचं पुण्य आज सारथक आहे. तेव्हा स्वतःची कमित करून घ्यायला पाहजे. स्वतःची आम्हाला कमित राहिलेली नाही. त्याला मला आश्चर्य वाटतं की आजकालच्या तरुण मंडळीमध्ये हे एक का? आम्ही गांधीजीच्या वेळेला तरुण होतो आणि वेळेला आम्हाला असं वाटायचं की आमचं हे प्राण या देशासाठी आम्ही वाहून घेतोय. प्रत्येक रक्ताचा एक एक कण या देशासाठी दिला पाहजे. आणि आज बघतो की हे असे प्रीवल्स लोक कुठलं आले बुवा. ज्या देशासाठी लोकांनी आपल्या प्राणाचा त्याग केला संबंध काही (अस्पष्ट) तन-मन-धन तथि हे असे प्रीवल्स लोक कुठलं जन्माला आले काही लक्षात येत नाही. तेव्हा आम्ही कतिती तरी मोठे आहोत पण त्याची कमित जाणली पाहजे. आज जे इथे बसलेले इतके परदेशी आहेत ते तुम्हाला भेटायला आलेत. भारतीय म्हणजे कतिती मोठा आहे असं सगळ्यांना वाटतं. एक दविस असा येईल की जेव्हा सारं वशिष तुमच्या पायावर येणार आहे. कारण जे सगळं काही जे भौतिक आहे ते नश्वर आहे. आपल्याकडे जे आहे ते चनिमय आहे. ते अनंत आहे. आणि आपण त्यांना देऊ शकतो फक्त ते जाणून घेतलं पाहजे. कारण ते आपलं आहे म्हणून कवडी (अस्पष्ट) ते जाणून घेतलं पाहजे. हे जर झालं तर आपल्याला आश्चर्य वाटेल की खरोखरच या देशात आपण जन्माला आलो हे काहीतरी पूर्व जन्माचं फार मोठं सुश्रुत आहे. आणि हे लोक तसंच (अस्पष्ट) की हे लोक फार (अस्पष्ट) हे पॅरिडाइज मध्ये (अस्पष्ट) सगळ्यांनी मला सांगतिलं की हे पॅरिडाइज आहे. आणि आपल्याला त्याची कल्पना नाही. हरियाला स्वतःची कल्पना नसते. पण तुम्हाला असावी, तुम्ही जाणावं सहजयोगातून आपली या देशाच्या संस्कृतीची पूर्ण ओळख करून घ्या. त्याशिवाय सर्व जगामध्ये तुमचं काय स्थान आहे? कलेक्टिविटीमध्ये तुमचं काय स्थान आहे? संबंध वशिवाच्या चेतनेत तुमचं काय स्थान आहे? ते जाणून घ्या. आणि जर तुम्ही का वाया गेलात तर सगळ्या या वशिवाच्या कार्याची जेवढी काही नुकसानी होईल त्याची सगळी जबाबदारी तुमच्यावर. असं आता सहजयोग जर घडला आज तर पुढे तो कसा करायचा वगैरे इथे फार मोठी मोठी मंडळी आहेत. म्हणजे चव्हाण साहेब वगैरे आमचे फार मोठी मंडळी आहेत. आणि ह्यांचं सगळीकडे फार नाव आहे. देशोदेशी यांचं नाव आहे. आणि सगळ्यांनी मला सांगतिलं की माताजी ह्याच्यातले जर एखादे आमच्याबरोबर ऑस्ट्रेलिया आले तर आम्हाला फार आनंद होईल वगैरे सगळे मला सांगत आहेत. तेव्हा सांगात असंय की स्वतःची कमित करून हे मळिवा आणि जो हिरा तुमच्यात आहे जो मला दसिला त्याला चमकवून द्या. नसत्या वादवविदात पडण्यात काही अर्थ नाही. जे प्रॅक्टिकल आहे ते बघावे. हे मळिवा आणि जो हिरा तुमच्यात आहे जो मला दसिला त्याला चमकवून द्या. नसत्या वादवविदात पडण्यात काही अर्थ नाही. जे प्रॅक्टिकल आहे ते बघावे. आणि जे झालं पाहजे ते होऊ शकतं ते फक्त तुम्ही कसं तरी जपून, संभाळून, जोपासून, रुजलं म्हणजे झालं. तुम्ही सगळ्यांनी इतकी माझी वाट पाहिली आणि मला ही संधी दिली म्हणून तुम्हा सगळ्यांचे मी अनंत आभार मानते. (टाळ्यांचा आवाज) प्रश्न असले तर वचारा एक-दोन. वचारा प्रश्नाला हरकत नाही. नवीन साधकाने प्रश्न वचारला (अस्पष्ट) कबूल आहे अगदी अगदी तुमचं म्हणणं पूर्णपणे मला कबूल आहे. पण असंय की माझे यजमान आधी आमचे यजमान इंडियन फोरेन सर्विस मध्ये होते तथिनं मी त्यांना रझिईन करून आई. ए. एस. ला जॉईन करायला सांगतिलं. आणि आम्ही इथेच होतो इतके वर्ष आणि नंतर असं झालं की 112 देशांनी साहेबांची नविडणूक केली आणि युनायटेड नेशनची एक (अस्पष्ट) ऑर्गनायझेशन आहे. म्हणजे जसं डब्ल्यू. एच. ओ. वगैरे आहे ना अशा पुष्कळशा एजन्सीज आहेत. त्याच्यात त्यांना सेक्रेटरी जनरल म्हणून नविडून दिलं. आता माझे पती तथि असल्यामुळे मला तथि राहिलं पाहजे. मी राहत नाही तकिडे राहाते इथेच. त्यांना जर वचारलं तर ते तुम्हाला सांगतील की माझी बायको घरी नसतेच मुळी कारण चार महिने मी हद्दुस्तानात असते. आता बघा जाणारेय ऑस्ट्रेलियाला तथि एक महिना राहणार. तथून आल्यावर मला युरोपला जायचंय. त्याच्यानंतर अमेरिकेला जायचंय. तेव्हा माझं वास्तव्य कुठे आहे असं नाही. आणि मी बरेच वर्ष हद्दुस्तानातच होते. फक्त आता सात वर्ष तथि राहिले आणि परत त्यांनी इलेक्ट करून दिलंय. तेव्हा आणखीन पाच वर्ष राहावं लागेल. पण माझा अजून एड्रेस मुंबईचाच आहे. आणि पासपोर्ट सुद्धा इंडियनच आहे. आणि मी हद्दुस्तानातलीच आहे आणि इथेच राहणार आहे. आपण जरी हद्दुस्तानी अज्ञानी असलो कबूल आहे आणि इथे कार्य करायचंय पण जी गरज बाहेर आहे ती इथे नाही. कारण तुम्ही परमेश्वराला अजून शोधत नाही. तुम्ही डेव्हलपिंग कंट्री, तेव्हा आता नायलॉन कसं बनवायचं याच्याकडे लक्ष आहे परमेश्वराकडे लक्ष आहे का हद्दुस्तानात लोकांचं कुणाचं तरी आहे का? मग इथे आम्ही राहून काय करायचं? आमचा काय फायदा? इथे सनिमा अक्ट्रेस पाहजित. ते भरपूर आहेत तुम्हाला. तुमचं लक्ष जर परमेश्वराकडे आलं तर आम्ही इथे परमनंत वास्तव्य करू. तसं आश्रम आता अजून आम्ही कुठेच बांधलेले नाहीत कुठेच जागा केलेली नाही पण तुम्ही म्हणतात ते बरोबर आहे. अज्ञानी लोकांसाठी फार इच्छा आहे पण अज्ञानी लोकांनी नदिन हे तर म्हणायला पाहजे की आम्हाला रयिलायजेशन द्या माँ. आहे ना ठीक (अस्पष्ट) (श्री माताजी हसत आहेत)मी तर खेडोपाडी फरितच असते जतिका वेळ मळितो माझे यजमान आज-काल हद्दुस्तानातच आहेत पण मी इथे आलेली आहे. नवीन साधकाने प्रश्न वचारला (अस्पष्ट) हो हे बरोबर आहे. प्रश्न बरोबर आहे. आता हठयोग हठयोगामध्ये सुद्धा कुंडलिनी जागृती ही सहजच होते. पण हठयोगामध्ये आणि सहजयोगामध्ये एक अंतर आहे आणि ते काळानुसार झालेलं आहे. कारण जेव्हा हठयोग लोक करत होते त्या काळी आपल्याकडे चतुर्वर्ण्य

संस्था होती. आणि जे वदियार्थी गुरूकडे जाऊन राहत असत त्यांना त्याच्यातले जे वदियार्थी परमेश्वराच्या शोधात होते अशाच लोकांना ठेवून जे गुरु रयिलाइज सोलुस होते ते त्यांच्यावर मेहनत करत असत. आणि त्यांची सफाई करत असत (अस्पष्ट) त्या वेळेला जसं आपलं कॉलेज आहे आता समजा तर प्रत्येक युनिव्हर्सिटीचं गोत्र म्हणजे प्रत्येक युनिव्हर्सिटीचं नाव होतं. आणि एका युनिव्हर्सिटी तल्या मुला मुलींचा संबंध भाऊ-बहिणी सारखा असायचा. इतकंच नव्हे पण आत पर्यंत सुद्धा जर आपण एका गोत्रातले असलो तर सगोत्र आपण ववाह करत नाहीत. एवढी त्या वेळेला ब्रह्मचर्याची कल्पना होती. आणि एवढी सेलेबसी युनिव्हर्सिटीच्या मुलांमध्ये असायची. त्यापलीकडे गृहस्थ जीवन सुद्धा फार अत्यंत पावन रीतीने असायचं. पण गृहस्थांसाठी मात्र हठयोग नव्हता. कोणत्याही गृहस्थांसाठी हठयोग नव्हता. फक्त जे लोक ब्रह्मचर्यात राहत असत त्यांच्यासाठी पातांजलीनी हठयोग सांगतिला. आणि पातांजलीचा जो हठयोग आहे तो फार थोड्या लोकांसाठी कारण त्यावेळेला थोडीच फुलं होती. इतकी फुलं नव्हती तेव्हा थोड्याच लोकांसाठी सांगतिला होता. आणि त्यांना अत्यंत मेहनतीने तयार करत असत. त्यातलेही पुष्कळ गाळून टाकायचे. आता काय झालं की काही लोकांनी जवळजवळ ही गोष्ट मला वाटतं काहीतरी पंचवीस पन्नास वर्षांपूर्वी सुरू झाली. की काही लोक अशेच परमेश्वराच्या शोधात त्यांना वाटलं आपण नधालोय आणि ते काही गुरूंच्याकडे वगैरे गेले. आणि गुरूंनी दया करून त्यांना थोडीबहुत आसनं बसिनं शकिवून आणि त्यांचे चक्र सुधारण्याचा प्रयत्न केला. आसन पद्धतीसुद्धा ही फारच सायंटफिकि आहे. आता आपण प्रत्येक तऱ्हेचं आसन आपलं करतो. आणि तसं करणं म्हणजे संबंध मेडसिनिचा बॉक्स पोटात घालण्यासारखे आहे. आम्ही सुद्धा आसनं वापरतो रयिलायजेशन नंतर पण रयिलायजेशनच्या आधी एवढ्यासाठी वापरत नाही कारण कोणचं चक्र धरलेलं आहे ते कळत नाही. त्याचं फार मोठं सायन्स आहे. पण त्याच्यातली सगळ्यातली जी मुख्य गोष्ट होती ती ईश्वर प्रणधान म्हणजे ईश्वराला पहिल्यांदा प्राप्त करणे. म्हणजे रयिलायजेशन म्हणजे सहजयोग. ईश्वर प्रणधान झाल्याशवाय हठयोग होऊ शकत नाही. आपल्यासारखं थोडं आहे की आता कोणीही उठला तो हठयोगी बसला. हे अगदी चुकीचं आहे. ईश्वर प्रणधानाशवाय हठयोग होऊ शकत नाही. पण पातंजल शास्त्र वाचतं कोण? कुणीतरी इंग्लिश माणसाने लहिलिलं पुस्तक इकडे आलं म्हणजे आपण करतो आणि ते कशासाठी सगळ्यांना सनिमा क्वाटर व्हायचंय म्हणून. आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की हठयोग करणाऱ्या माणसाचं नेहमी हृदय चक्र धरलेलं असतं. म्हणजे काय तो मनुष्य इमोशनलेस होतो. त्याच्या इमोशनस कमी होतात आणि तो अत्यंत कडक स्वभावाचा असा होतो. वशिष्ठः हठयोगी लोक जेवढे माझ्याकडे आलेत बहुतेकांच्या बायका पळालेल्या आहेत कवि त्यांनी डविरस केलेला आहे. बायकांच्या कारण बायकांशी वागतांना जी एक मुदुता पाहजे ती त्यांच्यात राहात नाही. म्हणजे जे आपण आपलं भलं करायला जातो त्या ठिकाणी आपण रोगी होतो आणि भावना नष्ट होतात असा मनुष्य भावनाशून्य होतो. दुसरी गोष्ट आपण सांगतिलं आणि तऱ्हे तऱ्हेची आहे. जसं आता राजयोग आहे. राजयोगावरती मी आपल्याला सांगते. राजयोग म्हणजे आपल्यामध्ये जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते तेव्हा आत मध्ये काय काय होतं बंध वगैरे पडतात. कारण कुंडलिनीचं जागरण मी सांगतिलं एक मोठं भारी टेक्निक आहे. आता जेव्हा एखाद्या बी मधून अंकुर नथितं ते काही असं सरळ नथिन असं नथित नाही त्याच्यामध्ये सुद्धा टेक्निक आहे. काहीतरी घटना होतात त्या ज्या घटना आहेत त्याला राजयोग म्हणलेलं आहे. आणि त्यावेळेला बंध पडतात खेचरी घडते म्हणजे जराशे डोळे आत म्हणजे आपली जीभ आहे ती आत मध्ये ओढली जाते. डोळे वसिफारित होतात. डायलेटेशन ऑफ द प्युपील घडतं. हे घडतं आपण घडवून आणायचं नाही. पण मी अशे अशे वचित्ति हठयोगी पाहिले आहेत की जे स्वतःची जीभ काढतात आणि आत मध्ये घालतात. तसं करून नाही होणार म्हणजे आपण जर अन खाललं तर जसं आपलं पचन घडतं तसंच कुंडलिनी जागृत होताना राजयोग हा घडतो तो घडवून आणायचा नाही. इथपर्यंत की लोक डोळ्यांमध्ये औषध घालतात की आमचे प्युपील डाइलेट्स होतील पण प्युपील डाइलेट होऊन काही कुंडलिनी जागृत होणार नाही. कुंडलिनी जागृत झाली म्हणून प्युपील डाइलेट होतात. त्याप्रमाणे इतके मसिनॉमर्स याला म्हणायचे आणि विपर्यास आहे. कोणचंही चांगलं काम द्यायचं त्याचं विपर्यास करण्याचं माणसाचं म्हणजे वैशिष्ट. त्यामुळे हे राजयोग काय आहे ते सुद्धा मला आश्चर्य वाटतं की जीभ कापून आतमध्ये घालतात. जीभ कापून आतमध्ये घातली म्हणजे काय कुंडलिनी जागृत होईल का? अशाप्रकारे प्रत्येक गोष्टीचा त्यांनी विपर्यास करून ठेवलेला आहे. आणि सगळं जे काही कार्य आहे ते सहजयोगानीच होतं. सहज म्हणजे स्पोटानअसि. फक्त हठयोग जो आज आपण मानतो तो खरा हठयोग नाही. ईश्वरप्रणधानाने सुरू केलेला हठयोग हा खरा आहे पण तशी आज परिस्थिती नाही आणि इतका उशीर लावण्याची गरजही नाही. (नवीन साधकाने प्रश्न विचारला) (अस्पष्ट) कुंडलिनी ही वनस्पतीने जागृत होते कवि जन्माने होते बरेच प्रकार आहेत. वनस्पतीने कशी होईल बेदा? नाही मी एका ठिकाणी असं वाचलेलं आहे. अहो, तुम्ही वाचायला गेलं ना तर इतका वेडेपणा आहे की मी एवढे पर्यंत ऐकलं आहे की कुंडलिनी पोटात आहे. एकाने सांगतिलं नाकात आहे. आता काय करायचं? म्हणजे देवावरती कोणी लहिवं? हटिलरने सुद्धा लहिलिलं आहे. कारण देव काही येऊन तुमचा हात धरणार नाही. अनाधिकार चेष्टा (अस्पष्ट) काहीही लहिलित. तसं काही नाही जे म्हणतात त्यांना म्हणावं त्याचं प्रत्यक्ष दाखवा. ज्या माणसाने आता जसं कालच सांगतिलं त्या गृहस्थाला तुम्ही मला हे सांगा ह्या माणसाची कुंडलिनी कुठे आहे? ते म्हणे हे कसं माहिती? म्हणलं तो तुम्हाला सांगतो आता हा ऑस्ट्रेलियाचा आहे. पण हा सांगू शकतो की तुमची कुंडलिनी कुठे आहे? तो तुमची जागृत करून दाखवू शकतो. वर नेतो म्हणजे त्याला कुंडलीनीचं ज्ञान आहे. आणि त्याची कुंडलिनी जागृत आहे. उगीचच कोणी म्हणलं की आम्ही राजे आहोत म्हणून त्यांना मानायचं का राजे? (नवीन साधकाने प्रश्न विचारला) कुंडलिनी जागृत होते म्हणजे काय होतं? आणि ती आपल्याला कशी जाणवते जेव्हा होते त्यावेळेला? हे बघ हा प्रश्न बरोबर आहे. जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते तेव्हा प्रत्येकाच्या जाणीवेप्रमाणे ती जाणवते. म्हणजे काही लोकांचं जर नाभी चक्र धरलेलं असलं तर तुम्हाला अगदी डोळ्यांनी दसिल की त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये ती कुंडलिनी अशी धव धव धव धव वाजते. आणि तिचं वर चढणं सुद्धा दसिल. एखाद्याला जर लविर असेल तर लविर वर जाऊन ती अशी मारते आणि दाखवते की लविर खराब आहे. त्याच्यावर ती जेव्हा वर येते तेव्हा इथे ब्रम्हंधरावर तेव्हा इथे जोरात धक्कधक्कधक्क असा अनहताचा आवाज येतो. असं कवीरांनी म्हणलेलं आहे की, 'शून्य शखिर पर अनहत बाजी रे.' इथे येऊन तो असा धक्क-धक्क आवाज येतो. पुष्कळांचा तो ही आवाज होत नाही. जर फारच स्मूद एरोप्लेन असलं तर त्याचा टेक ऑफ कसा पटकन होतो तसा अगदी माणसाने जर कोणताच गुरु केलेला नसला फार वाचन केलेलं नसलं इकडेतिकडे डोकं घातलेलं नसलं आणि अगदी साधा सरळ एखाद्या मुलासारखा असला तर त्याची कुंडलिनी फटकन वर नथिन जाते. त्याला कळत सुद्धा नाही आणि हातातून अशा झर झर चैतन्याच्या लहरी वाहू लागतात. (नवीन साधकाने प्रश्न विचारला) त्याची आपल्याला जाणीव होते का? हो अगदी नक्की, होणारच. ती जर झाली नाही तर तुम्ही पार नाही. स्वतःच तुम्ही स्वतःला सर्टिफिकेट द्यायचं ह्याच्यात काही मझिमेरसिम वगैरे नाही. इतकच नाही पण आल्यावर त्या लहरीने तुम्ही जाणू शकता. ह्या बोटामध्ये तुम्ही असे हात जर केलेत तर तुम्हाला कळेल की ह्या माणसाला समजा तुम्हाला इथे काहीतरी जळल्यासारखं वाटेल. जर तुम्ही त्या माणसाला विचारलं तर त्याला ब्रोंकाइटसचा रोग असला पाहजे. उदाहरण अर्थ पहिल्यांदा सुरुवातीला मी एका आरक्यलॉगसिटला रयिलायजेशन दलिन लंडनला. आता ते फार चकित्सक असतात. त्याला काही विश्वास वाटेना की माताजींनी सांगतिलं आता तुम्हाला

कलेक्टविह कॉन्शसनेस आला तुमच्यामध्ये जागतिकी चेतना आली हे कसं काय? तर तो म्हणाला की माताजी बरं माझ्या वडलांचं कसं असेल ते सांगा आधी. म्हटलं हे बघा तुम्ही असा हात करून वडलांचा वचार करा. केल्याबरोबर त्याला इथे जळू लागलं. म्हटलं हे सगळे वडलांचे चक्र आहेत. उजव्या हाताला ही जी आहेत ती वडलांची आहेत. आणि तुम्ही ह्या चक्रावरती बघता हे चक्र वशिद्धी चक्र आहे. म्हणजे त्यांना मी इंग्लिश मध्ये म्हटलं ही मस्ट बी डाऊन वथि सविथिर ब्रॉकाइटसि. हा शब्द हे मी वाक्य वापरलं. त्याचे वडील स्कॉटलंडला होते. त्याने लगेच फोन केला माझ्यासमोरच. आणि त्याच्या आईने सांगितलं तुझे वडील बळिान्यात आहेत आणि ही इज डाऊन वथि सीवियर ब्रॉकाइटसि. आणि ते आता आमचे परम शपिय आहेत. याची ओळख सुद्धा याची प्रचिती मळिते. तुम्ही स्वतः त्याची प्रचिती बघू शकता. (नवीन साधकाने प्रश्न वचारला) हे कसं प्राप्त होतं? काय? हे ज्ञान आपल्याला कसं प्राप्त होतं? हे बरोबर सांगितलं. त्यांना घाई झालेली आहे. तसंच असायला पाहजि. हा बरोबर प्रश्न आला. आता ह्या प्रश्नावरती कसं करायचं ते सांगते. हा प्रश्न आला म्हणजे मग ठीक झालं. (श्री माताजी हसत आहेत) आता याच्या पुढे काही प्रश्न वचारायचा नाही. (नवीन साधकाने प्रश्न वचारला) तुम्ही आता जे (अस्पष्ट) अहो सगळ्यांचं सांगते ना आता, तेच तर सांगते बसा बसा तुमचंही सांगते. (श्री माताजी हसत आहेत) सगळ्यांचं सांगते आणि तुम्ही सांगाल आता झाल्याबरोबरच तुम्ही सांगू लागाल. लगेच म्हणजे हे कनेक्शन झाल्याबरोबर हे ब्रॅकाउट होतं की नाही तसंच तुमचं कनेक्शन लागल्या बरोबर तुम्ही सांगू शकाल. लागलं पाहजि मात्र आणि जर नाही लागलं (श्री माताजी हसत आहेत) जर कनेक्शन थोडं लूज असलं तर तेही ठीक करून देऊ. (सगळे हसत आहेत) थोडेसे कधीकधी स्कू डल्ले असतात लोकांचे ते कसावे लागतात. वशिष्ट करून हा स्कू फार लूज असतो लोकांचा. अतविचार करून होतो तो लूज. तेव्हा तेही बघायला पाहजि. आता कसं करायचं आता ह्या लोकांनी तुम्हाला सांगितलं की नाही मला माहीत नाही की हातामध्ये सपिठेतिके नर्वस ससिटमस जी सगळी चक्र आपल्या बोटांमध्ये आहे पाच बोटं सहा आणि सातही चक्र आपल्या हातांमध्ये आहेत. तेव्हा ते माझ्याकडे असं जर तुम्ही केलं सध्या म्हणजे एका लाईट ने दुसरा लाईट पेटवायचा असतो. तेव्हा आता माझ्याकडे असं करा. आणि दोन्ही पायातल्या जरा चपला काढा त्याला कारण असं की पृथ्वी मातेच फार बरदान आहे.

Nirvicharita "VIC Date 6th April 1976 : Place Mumbai Seminar & Meeting Type Speech Language Marathi हे सहजयोगाचे कार्य कति वशिप आहे! मी आपल्याला आधी सांगितलं की गणपतीसारखं एक नवीन मॉडेल मी तयार केलं आहे तुमचं. एक नवीन पद्धत आहे ही. ती वशिप रूपाने तुम्ही ग्रहण केली कारण तुम्ही त्या ग्रहणाला योग्य आहात. अयोग्य दान नाही दिलं मी. तुमची योग्यता क्षणोक्षणी, पदोपदी मी जाणते. फक्त एवढे म्हणता येईल की आईच्या प्रेमांमुळे फारच हळुवारपणे, सांभाळून, प्रेमाने, अत्यंत काळजीपूर्वक हे कार्य झालेले आहे. पण आपल्यामध्ये ती योग्यता नसती, तर हे झालं नसतं. पैकी आज हजारो मंडळी इकडे-तकडे धावत आहेत. वेड लागलं आहे लोकांना. वचिर करीत नाही, की आजपर्यंत शास्त्रांमध्ये जे सांगितलेले आहे, अनादी कालापासून, जे मोठ्या-मोठ्या तत्त्ववेत्तांनी आणि कृष्णासारख्या महान परमेश्वराने, ते त्याचीच एक साक्ष आहे. त्यांच्या तोंडूनही ज्या गोष्टी नघाल्या, त्या सगळ्यांना एकीकडे फेकून ह्या लोकांनी ज्या नवीन नवीन पद्धतींनी लोकांना आपल्या जाळ्यात फसवलेले आहे त्याबद्दल कोणताही वचिर हे लोक का करीत नाहीत ? कोणत्याही शास्त्रात, मग ते मोहम्मद साहेबांनी लहिलेले असो, कवि खुरसिंतांनी सांगितलेले असो, कवि कृष्णाने गीता म्हटलेली असो, सगळ्यांमध्ये जे तत्त्व आहे, की तुम्हाला स्वतःच्या आतमध्ये असलेला स्व जाणला पाहजि आणि त्याची शक्ती तुम्हाला लाभते. पण असे म्हटल्याबरोबर लोक त्यापासून परावृत्त होतात. कारण सत्याच्या गोष्टी केल्या की लोकांना ते पटतच नाही मुळी. असत्य असलं की ते लगेच पटतं आणि असत्याच्या मार्गावर चालण्याची सवय पडल्यामुळे ते रुचतंही जास्त. असत्याची कास धरून मानवाने शेवटी गाठलंय काय? तर नरकाची पायरी. नरक गतीला उतरायची स्थिती आलेली आहे. हे कलियुगात दसितंय आपल्याला चहुकडे. बापाला मुलाचा वशिवास नाही, मुलाला आईचा वशिवास नाही. संसारात सगळा हाहाकार माजलेला आहे. अशा परिस्थितीत सत्य पुढे केल्याबरोबर लोक असे वचिकतात, जसे अंधारातून कोणाला एकदम सूर्यात आणलं, की त्यांचे डोळे दपितात आणि नको तो प्रकाश म्हणून मागे सरतात. तेव्हा सहजयोगात येणार नाहीत. हे लहिन पुष्कळ मंडळी एकदम ठेवणे. आली ती घसरणार. कोलमडणार आणि परत त्यांना मी जागेवर बसवणार आणि तिरिसुद्धा परत परत धावणार. ही स्थिती राहणारच आहे मुळी, ती काही काळ. पण सहजयोगाला स्थायित्व, जगजाहीर ज्याला म्हणतात तसं करायचं असलं तर त्याचा एकमात्र इलाज आहे, आम्ही काहीही असलो तरी ते आहोतच. आमचं काही वैशिष्ट्य नाहीये ते कवि आम्ही काही मळिवलेलंही नाही. आम्ही आहोत तसेच आहोत, जन्मजन्मांतरापासून. तेव्हा आमचं त्याच्यात काही देणं नाही न घेणं नाही. तेव्हां आम्ही असलो तर लोक एवढेच म्हणतील की, 'कबूल आहे, माताजी होत्या आदशिक्ती ! मग काय! त्या स्वतःच त्या असल्यामुळे त्यांचं काय सांगता तुम्ही!' तर तुमच्याकडे नजर होणार आहे लोकांची, की सहजयोग्यांमध्ये काय परिवर्तन आलं? त्यांच्या धर्माची स्थापना झाली का? कारण धर्मस्थापना होते ना पहिल्यांदा. कलियुगामध्ये धर्मस्थापना माताजींनी केली का? ती कुठे करणार? ती तुमच्या नाभी चक्रात. न तुमच्यातून तो धर्म आहे की नाही? तुम्ही धार्मिक आहात की नाही? ही आधी जर सदिधता झाली, तर चार लोकांनी तुम्हाला पाहून म्हटलं पाहजि, की ह्यांच्यामध्ये काय अंतर आलं आहे! काय मनुष्य झाला आहे! कमालीची ह्याच्यात चमक आलेली आहे! आमचा एक दीप असला तर लोक म्हणतील, की आहे तो पुष्कळ दविसापासून, आकाशदीप लागलेला आहे. त्याचं काय माहात्म्य! आल्या आणि गेल्या! पण जे दीप आम्ही लावलेले आहेत ते कधी लावले नव्हते. म्हणजे दवि पाजळले, मराठी भाषेत म्हणायचं म्हणजे. तर तसं झालं नाही पाहजि. खरोखरच आम्ही दीप लावून दवाळी सजवली. हे तुमच्या प्रकाशामुळे कळलं पाहजि लोकांना आणि ह्याच्यापेक्षा मोठी जाहीर बातमी काहीही असू शकत नाही. उद्या आम्ही पेपरमध्ये दसिलो. फोटो आला. 'व्वा! काय माताजींचे दसितं आहे मुळी! साक्षात् आहेत मुळी.' 'कबूल, पुढे काय? पण असं आहे, कतिही म्हटलं तरी त्या आदशिक्ती ! आमचं काय ?' तर मग त्या भामट्याकडे कशाला जाता तुम्ही? तर म्हणे भामट्याकडे एवढ्यासाठी जायचं, की तो नुसती आपली कमाल दाखवत असतो. दोन पैसे दलि की खुश तबयित ! पण माताजी म्हणतात, की तुम्ही दाखवा कमाल! इथेच माताजींचे चुकतं. त्यांना ज्या काही कमाली करायच्या आहेत त्या कराव्यात त्यांनी! पण आमच्याकडून अपेक्षा करतात, हे काय माताजींचे! पैसे म्हणतील तर देऊ आम्ही. काबाडकष्ट करा म्हणतील तर करू. पण आमच्याकडे धर्मस्थापना झाली पाहजि. आमच्यामध्ये प्रेम दसिलं पाहजि. संसारात लोकांनी म्हटलं पाहजि, की काय चमकलाय मनुष्य! हे फार कठीण काम आहे व्वा! मग सहजयोग कसा जमणार? पण आम्हाला जे धंदे करायचे आहेत ते आम्ही करत राहू. मी आता परवाच सांगितलं की मी सगिापूरला गेले होते. तर तकिडे एक गुरू बाबा, पळ काढत होते. कारण त्यांनी सगळ्यांना सांगितलं, की तुम्ही समगलिंग करा, काहीही करा. वाटेल ततिक्या बायका ठेवा, पुरुष ठेवा. पण पैसे इकडे द्या मागे. शेवटी त्यांचं सगळं समगलिंगचे सामान पकडण्यात आले. तेव्हा ते आले माझ्याकडे. म्हटलं आता तुम्ही जाऊन त्यांना वचिरा. तेव्हा ही गोष्ट माणसाला रुचतच नाही मुळी. आता कोणीही घ्या. मी म्हणते की कति तरी रयिलाइज्ड साधू मी पाहिलेत. पुष्कळ पाहिले. ते आपले अंबरनाथला होते, महाराज आहेत ते. काही नाही. काही कोणाला करत नाही, काही नाही. मी म्हटलं, 'तुम्ही काही म्हणत का नाही महाराज ?' 'मरू देत.' कारण त्यांचं असं म्हणणं आहे, की त्यांची पात्रताच नाही मुळी ह्यांना कशाला द्यायचं? माझं तसं म्हणणं नाही. तुमची पात्रता आहे हे आधीच सांगितलं आहे मी. योग्यता आहे हे ही मी सांगितलं आणि हे दिलं आहे, हे ही खरं आहे. त्याबद्दल कोणालाही, तुमच्यातल्या कोणालाही शंका नाहीये. पण ते आतमध्ये भनिलं कति आहे ? त्याचा साक्षात्कार कति झाला आतमध्ये? तकिडे लक्ष असायला पाहजि. आपल्या ज्या चुका आहेत कवि जी बाजू लंगडी आहे ती बघतिली पाहजि. एक एक सहजयोगी म्हणजे दीपस्तंभासारखा आहे खरं पाहलं तर! अहो, इतके गणेश बसवल्यावरती मला कशाला इकडे मरायला पाहजि. इतकी मेहनत करायला पाहजि! तुम्हीच सांगा मला! मला तंगड्या तोडायची काय गरज आहे जर तुमच्यासारखे एक एक तुम्ही बसवलेले आहेत. कुंडलनी तुम्ही उठवू शकता. लोकांना पार करू शकता. एक एक मठ घालून बसलात तर लाखो रुपये तुमच्या पायावरती येणार. मला कशाला एवढी मेहनत करायला पाहजि. फक्त एकच गोष्ट कमी आहे, ती म्हणजे, अजून तुम्ही समजलेच नाही की तुम्हाला काय मळिलं आहे ते! अहो, ज्यांच्या जागृत्या झाल्या नाहीत त्यांनी सुद्धा आश्रमच्या आश्रम बांधले. 'आम्ही सर्वसाधारण माणसं आहोत. घरगुती आहोत. गृहस्थाश्रमी आहोत.' हे बाह्यातलं झालं, पण आतमध्ये काय तुम्ही? जथि पाय पडेल तिथून बाधा पळणार आहे, मला माहिती आहे. दुधातून पाणी काढून वेगळे करणारी तुमच्यामध्ये शक्ती असतांना, हे सगळं तुम्हाला प्राप्त झाल्यावरसुद्धा तेजस्वति येत नाही तर आता त्याला काय मी कारण सांगू हे मला समजत नाही. चक्र धरतंय म्हणजे काय? एवढी मेहनत करायची तुम्हाला गरजच नाही मुळी! नुसतं नरिपेक्षतेत, साक्षी स्वरूपात उभं राहिल्या बरोबर चक्र खाडकन सुटणार. कारण मथिया आहे ते सगळं काही. मथियेतून फक्त आपण जथि आहो तथि उभं राहिल्याबरोबर सगळ्या सगळे तुटून पडतं की नाही पहा

बरं! नुसतं चकिटवा जरा आपल्याला तकिडे. थोडसं चतित जरा आतमध्ये घ्यायचंय. उभे तथिच आहेत, कपडेही तेच आहेत. वागणं तेच आहे. नवरा आहे, बायको आहे, मुलं आहे, बाळं आहेत, सगळा संसार आहे. कमाई आहे, पण चतितता मात्र तुम्ही जर आतमध्ये उभे आहात तर संबंध संसाराची शक्ती तुमच्यामागे उभी आहे. हे लक्षात घ्यायला पाहजि. ही पृथ्वी माता उभी आहे तुमच्या संरक्षणासाठी! हे सगळे तारेण उभे आहेत तुमच्या संरक्षणासाठी. काय पाहजि ते! पण सहजयोगावर बोलायचं सुद्धा तरी नव्या नवरी सारखं लाजता. अर्धवट लोकांसाठी सहजयोग नाही हे शंभर वेळा मी सांगितलं आहे. असाल खंबीर आणि वीर तर या. मला दोन असले तरी चालतील. पण ते यायला पाहजि वीरत्व, घोडा दलिया, घोड्यावर बसवलं, घोड्याला कसं चालवायचं शकिलं, पण तरी रडतराऊ लोकां, म्हणजे करायचं तरी काय हे तुम्ही मला सांगा! आता काय तुम्हाला चकिटवायला पाहजि का घोड्याला! चक्रं ही धरलीच नाही पाहजि. खरोखर धरत नाहीत तुमची चक्रं. आता हे बघा. ह्याच्यात माया कशी आहे ती समजून घेतली की तुम्हाला कळेल मी काय म्हणते ते. चक्र धरतच नाही. तुम्ही यंत्र आहात. तुम्ही एक कॉम्प्युटरसारखे यंत्र आहात आणि तुम्हाला जी बातमी मळिते, ती तुम्ही सांगता, इन्फर्मेशन, आता समजा ह्याचं जर आज्ञा धरलेलं आहे, तर तुमचं आज्ञा धरणार नाही तर तथि इन्फर्मेशन आली. पण तुमचा तो भाऊ आहे, तर 'माताजी, ह्याचं आज्ञा काढा बरं!' म्हणजे तुम्ही आज्ञाधारी झाला. 'हा माझा भाऊ, हा माझा चुलता, हे माझं अमकं, हे माझं तमकं, हा माझा मुलगा.' म्हणजे धरतं ते ! तुम्ही तुमचे कोण आहात? तुम्ही तुमचे एकाकार तुमच्यामध्ये! तुमच्याच आनंदात, तुमच्याच राज्यात परविहण करता आणि तथि जे तुमचे आहेत, ते होते आणि राहणार. तर हे बाह्यातलं जरा सोडायला पाहजि. म्हणजे चक्रं धरणार नाहीत. ती फक्त इन्फर्मेशन तुम्हाला येते आहे. कोणाला जास्त येणार, कोणाला कमी येणार. त्यामुळे तुमची चक्रं धरत नाहीये. मग त्याच्यावरच लक्ष! 'माताजी, माझे हे धरलं. आता कसं काढू?' आता कसलं तुझे धरलेलं आहे! शेजारच्या माणसाचं धरलय म्हणून तुझे तसे येत आहे. म्हणजे मथिया गोष्टीकडे जी आशंका आहे, ती सोडायला पाहजि. जे मथिया आहे त्याबद्दल काय आशंका? म्हणजे बागुलबुवा आपण म्हणतो तसं. हा नुसता बागुलबुवा तुम्ही धरत आहात. खरोखर त्याच्यामध्ये काहीही धरणं शक्यच नाही तुम्हाला. आता पुष्कळसे लोक असे म्हणतात, की कोणी होते गुरू. त्यांनी कोणाला अमकं दिलं तर त्यांना तो आज्ञा झाला. तमक्यांनी तमक्याला बरं केलं तर त्यांना तो आज्ञा झाला. तुमच्यातील कतिती तरी लोकांनी ह्या लोकांना व्हायब्रेशनस देऊन ठीक केलेलं आहे! तुम्हाला माहिती आहे. कोणाला आज्ञा झालेला आहे इथे ? साक्षात् गंगा तुमचे पाय धुवत असते. सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. तुम्ही इथे उभे राहून, 'मला धरलं, मला धरलं.' म्हणजे हे आहे. सहिसनावर बसायच्या लोकांनी असं वागायला नको. म्हणजे बाह्यातलं जे वागणं आहे, ते आतला भतिरेपणा, आतला कोतेपणा, त्यामुळे आहे. राजासारखं राहिलं पाहजि. तुम्हाला काही हरकत तर नाही? म्हटलं, 'तुम्ही राजे आहात. तेव्हा व्यक्तित्व असं पाहजि, की चार माणसात उभे राहिलं की परवा दिलिलीला एक गृहस्थ भेटले. म्हणजे, 'मी फार साधा राहतो. शंबीने राहतो. माताजी, वाटलं पाहजि, की उभा आहे कोणीतरी मनुष्य. नाही तर सहजयोगी उभे करायचे म्हणजे लोकांनी म्हणायचं की कुठल्या कैदेतून आलेले हे लोक आहेत ! आपली फक्त स्थिती लक्षात घ्या, की माताजींनी जे दिलेले आहे ते काहीतरी वशिष्ट आहे. अतविशिष्ट आहे हे मी सांगते आपल्याला. त्याची कमिया मी सुद्धा शकिले, तेव्हा जमलय ते. कारण तुमचे हे गोतावळे सगळे. तुमच्या कुंडलिन्या अशा अटकलेल्या. त्या कशा सोडवायच्या आणि तुम्हाला ह्या मार्गावर कसं आणून सोडायचं, तुम्हाला कसं इथे पोहोचवायचं, ही सगळी मेहनत आधी केली आणि तुम्हाला तकिडे सोडवलेले आहे. पहिल्यांदा आपला धर्म स्थापन केला पाहजि. धर्म फार जरुरी आहे. माणसामध्ये आपला धर्म जर हलत असला, तर सहजयोग जमत नाही. फार सोपं काम आहे धर्माचं. 'अतविर्जयेत्' जे काही अती आहे ते सोडायचं. पहिलं म्हणजे, मध्यावर रहायचं आणि अती काही करायचं नाही. कोणत्याही गोष्टीमध्ये अतथियता नसली पाहजि. हट्ट नसला पाहजि. वेड्यासारखं एखाद्याच्या मागे लागावं तसं नसलं पाहजि. हसत खेळत सहज अगदी. अती म्हणजे अती वज्रणेये. आता धर्मामध्ये काय! एक साधी गोष्ट दारू प्यायची नाही. तंबाखू ओढायची नाही. अशा राक्षसी ह्या वनस्पती आहेत. दारू हे एक तऱ्हेचं राक्षसी मादक पेय आहे. लक्विडि आहे. अशा तऱ्हा आहेत. राक्षसीसुद्धा वस्तू आहेत जगामध्ये. त्या वापरू नका. खाण्याचं सुद्धा अती करू नये. वशिष्टतः गृहस्थाश्रमी लोकांना हा त्रास आहे, की खायचं असलं की, खाण्याबद्दल जरा जास्तच उत्सुकता असते. 'काय? काय बेत आहे? काहीतरी चमचमीत करूया!' मग बसल्या बायका पुरुषांच्या डोक्यावर. त्यांची जीभ खराब करून करून. खाण्याचं सुद्धा अती करायचं सारखं. सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. आयानी मुलांना खराब करायचं. बायकांनी नवऱ्याला खराब करायचं. हे सुद्धा एक वेड आहे नुसतं. आणि मग लविहर खराब. अती वर्जयेत्! नाहीतर उपवासाचा वेडेपणा. खायचेच नाही मुळी. उपवास! हे खायचं नाही, ते खायचं नाही. आठवड्यातून सात दिवस उपवास! आणि नुसता फलाहार करायचा. खाण्याचं सुद्धा अती करायचं नाही. कपड्यांचं सुद्धा. एक तर नागवे फिरतील, नाही तर कपडे रोज तीन तीन बदलतील. काही मध्ये चालतं की नाही तुमचं! स्वच्छ, व्यवस्थित, उत्तम, साजेल असे कपडे घालायचे अंगावर. त्याच्यातही अती लक्ष नको. गृहस्थाश्रमी लोकांना फार जरुरी आहे. त्यांना एकच फायदा असतो, की मुलंवाळे झाल्यामुळे, काही अती केलं तर मुलं काढतात त्यांची खरडपट्टी. एखादा असा वेडा घरात असला, की लोक हसतात मग त्याला. मुलं हसू लागली की मग त्या वेड्याचा एक तर(अस्पष्ट) तरी होतो, आणि नाहीतर सोडून तरी देतो. तेव्हा अती वज्रज्य करायचे. प्रत्येक बाबतीमध्ये अती वज्रज्य. आणि ज्या गोष्टी सैतानाच्या राज्यातल्या आहेत, तकिडे लक्ष ठेवायचं नाही. आता मनुष्याचा सगळ्यात मोठा धर्म तरी काय? जर मला कोणी वचिरेल की, 'माताजी, मनुष्याचा कोणता सगळ्यात मोठा सद्गुण आहे?' तर आता इतक्या लोकांना पाहिल्यावर एकच मला वाटतं, की फार जरुरी आहे, की हा जो तुमचा माथा आहे ना, हा कोणाही समोर वाकवायचाच नाही मुळी! हा जर माथा तुमचा वाकवला तुम्ही, मग रयिलायझेशन फारच कठीण जातं. हे सगळे भामटे आलेले आहेत. त्यांच्यासमोर जाऊन आपलं डोकं टेकायचं! सहजयोग्यांनी तर कोणाही समोर वाकायची गरज नाही. दुसऱ्या सहजयोगी कवि योगी माणसासमोर डोकं वाकवण्याची गरज नाही. तुम्ही काय कमी आहात! आज्ञा चक्र धरलंच पाहजि आणि ते असं धरतं की ते सुटता सुटत नाही. कारण तुमच्यावर कोणी नाही, हे सांगते मी तुम्हाला. जर तुम्ही गणेशाच्या सटाइलमध्ये आहात तर ब्रह्मा, विष्णू, महेशसुद्धा तुमच्यापुढे जाऊ शकणार नाहीत. ... (अस्पष्ट) या तुम्ही मग बघा. बघा तुम्ही व्हायब्रेशनस तर बघा! मी बोलते ते खरं आहे की खोटं आहे! फक्त जसं माझं नाव आहे नरिमल, तसं तुम्ही स्वतःला नरिमल ठेवा फक्त. 'फक्त' हा शब्द आहे. ब्रह्मा, विष्णू, महेशसुद्धा तुम्हाला हात लावू शकणार नाहीत. तुम्ही कोणासमोर जाऊन माथा टेकवण्याची काही गरज नाहीये. एवढे सगळे गुरू बाबा लोक आहेत नां, कोणी माझ्या डोक्याला हात लावू शकत नाही. गंगासुद्धा माझ्या डोक्यावर चढू शकत नाही. पण तुम्ही लोक माझ्या डोक्यावर हात ठेवू शकता. आलं का लक्षात? तेव्हा ही तुमची स्थिती असतांना, एवढ्या मोठ्या पदावर बसले असतांना, स्वतः विषयी बरोबर कल्पना न ठेवणे, हे सहज नाही. म्हणजे आता काही गर्व करायला नको. आता कोणी म्हणेल की आदशिकृती तर असा गर्व का? म्हणजे आम्ही आहोतच. ह्याच्यात गर्व कसा? म्हणजे आमचं काही वैशिष्ट्य नाही त्याच्यामध्ये. आम्ही आहोतच. तसेच आहोत. तसेच जर तुम्ही सहजयोगी आहात, तर आहात. त्याच्यात गर्व कसला? पण जे आहात ते रहा.. आता समजा, कोणी जर हारा असला तर त्याच्यात चमक येणारच. हरियाला काही गर्व चढतो का? त्याच्या उलट पाश्चिमात्य देशात आहे. तकिडे भयंकर अहंकार आहे लोकांना ! ते स्वतःला

लाटसाहेब समजतात. म्हणून इकडून गेलेत त्यांना नागवायला लोक. छाटून एक्सपोर्ट करून. एक्सपोर्ट क्वालिटी. छाटून बदमाश पाठवलेत. त्या सगळ्यांचा अहंकार तडाकू तोडलाय की बस! गाढवासारखे आता चलीम घेऊन फिरतात. इतके मूर्ख आहेत. ते इतके महामूर्ख आहेत, की त्यांच्या मूर्खपणाचं मी वर्णन करू शकत नाही. तुम्हाला सांगेन कधीतरी. आता मुलंवाळे आहेत. सांगण्यासारखं नाही. त्यांनी आपल्या त्या अहंकारामध्ये महामूर्खपणाची पदवी मळिलिली आहे. म्हणजे त्याला पदवी दानच देता येणार नाही. म्हणजे इतके मूर्ख आहेत ते, की वाटेल ते करतील, मूर्खपणासाठी. म्हणजे आपल्याकडे केडेसुद्धा तसं करणार नाहीत. तर ती एक तऱ्हा झाली. तुमची दुसरी तऱ्हा. तुम्ही लोक कर्तीही म्हटलं तरी तसेच राहणार आणित्यांना कर्तीही म्हटलं की अहो, डोकं खाली करा. तरी ते वरती येणारच. म्हणजे अशा दोन तऱ्हेच्या लोकांवर आम्ही कुठे? थोडी तरी जागा आता सहजयोग्यांच्यामुळे झालेली आहे मधोमध. थोडीशी जागा. ती जरा वाढवायची आहे. मग काम बघा आमचं तुम्ही! तेव्हा सहजयोग्यांनी काय करायचं? पहिल्यांदा आपला धर्म स्थापन करायला पाहजि, नंतर काम. या बाबतीत जाणलं पाहजि, की पवतिरता असायला पाहजि. आपल्या पत्नीश्रियाय दुसऱ्या कोणत्याही स्त्री कडे आई स्वरूपातच पाहलं पाहजि. कठीण नाही.. ती एक फारच सोपी गोष्ट आहे, पण आजकालच्या कलियुगात इतकी घाण पसरलेली आहे की नाकातच घुसते, डोळ्यातच घुसते. पूर्वी मला आठवते आमचे आई-वडील सांगायचे की सगळ्यांनी खाली डोळे करून चालायचं. वर डोळे करून कुणी चाललं तर शेजारीपाजारी लगेच आईला जाऊन सांगायचे, 'तुमची मुलगी अशी वर डोळे करून चालली होती.' झालं, मग आमचे अनेक अपराध झाले की त्यावर आईंनी ओरडायचं मुलींवर. वडलांना जर कुणी सांगतिलं, 'अहो, तुमचा तो नाना डोळे वर करून चालला होता', मग नानाची कंबखूती आली. त्याचं खाणं - पणिं बंद. 'तू वर डोळे करून का बघत चालला होता, लक्ष कुठे होतं तुझे?' लक्ष कुठे आहे हा पहिला प्रश्न असायचा. ही मी सांगते ती पंचवीस वर्षांपूर्वीची गोष्ट! पण आता तुम्ही स्वतंत्र झाल्यामुळे बेछूटपणा जो आलेला आहे त्यामुळे जी प्रकरण आपण केलेली, त्याबद्दल लक्षात घेतलं पाहजि की डोळे जमनीवर ठेवायचे. ती तुमची आजी आहे. डोळे नेहमी जमनीवर ठेवायचे. तच्चिया आशीर्वादात राहायचं. स्वतःला नम्र करून पृथ्वीच्या शरणात राहलं पाहजि. तसिरी गोष्ट म्हणजे अर्थ. पैशाच्या बाबतीत, पैशाच्या बाबतीत मनुष्याने कसे वागले पाहजि ? सारखी पैशाची हाव ठेवून पैसे मळित नाहीत कवि दुसऱ्याकडे दोन वस्तू जास्त आहेत म्हणून अधाशासारखे तकिडे बघूनही पैसे मळित नाहीत आणित्याच्याजवळ पैसे आहेत म्हणून त्याचा गळा कापूनही पैसे मळित नाहीत आणित्यांना पैसे मळितात त्यांनासुद्धा सुख आणित्यांना मळित नाही हे तुम्ही पाहिलेले आहे. आता बुद्धीनेच हा वचिर तुम्ही कायम करू शकता की पैश्याने सुख मळित नाही तर मग कशाने मळितं ? पण पैसा एक अंग आहे, मग पैशाचे कोणते अंग आहे. तेव्हा लक्ष्मी नावाचं स्वरूप मी पूर्वी सांगतिलं होतं, तसं स्वरूप असायला पाहजि समाधानी, समाधानी वृत्ती. जे मळिल ते स्वीकार करण्यामध्ये मनुष्य राजा होऊन जातो. अहो, ज्याला समाधान आहे तोच राजा. जो समाधानी नाही तो भिकारीच आहे. साधा हशिव असतो. ज्याला समाधान नाही तो कर्तीही जरी मोठा असला, स्वतःला मोठे मानत असला तरी तो भिकारी आहे आणित्याला समाधान आहे तो दसायला जरी गरीब दसिला तरी तो राजा. तेव्हा समाधान मानायला पाहजि आणित्यां तुम्हासाठी कठीण नाही. सहजयोगामध्ये ते दिलीय आम्ही तुम्हाला, ते म्हणजे समाधान मानण्याची शक्ती. आता कसं मानून घ्यायचं आणित्यां करायचं ते ही थोडं सांगते मी. कारण हे सगळे प्रश्न माणसाला येतात वचिरांच्यामुळे. जर तुमच्यात वचिरच आले नाहीत तर प्रश्नही येणार नाहीत. तर कोणत्याही गोष्टीवर वचिर जास्त सुरू झाला, अतीवर गेला की वचिर उचलायचा आणित्यांचा माताजीच्या चरणावर. ज्याला आपण अचेतन मन म्हणतो, अनकॉन्शस माईड, ते तथि आहे. तो सगळा वचिर तथि फेकायचा. मग आम्ही तो उचलतो. तुम्हाला प्रश्न आहे न उद्याच्या इन्कमटॅक्सचा, मग वचिर करू नका. तो आणून आमच्या पायावर फेकायचा. तो जसा तुम्हाला हवा तसा होणार नाही. पण जे तुम्हाला हतिकारी आहे ते होईल. हतिकारी होईल आणित्यांचे खरं लाभदायी असते.

1976-0527, Sahajayoga Baddal Sarvanna Sangayche

[View online.](#)

Sahajayoga Baddal Sarvanna Sangayche, Bombay (India), 27 May 1976. सहजयोगावर एका सहजयोग्याने म्हंटले आहे की, 'माताजी, तुम्ही आधी कळस मग पाया देता, आधी तुम्ही आमचा कळस बांधता.' आणि खरोखर ही गोष्ट खरी आहे. म्हणजे समाधीला आत्तापर्यंत साधारणपणे जे काही लोकांनी केलं, मेहनत केली वगैरे वरगैरे, योग म्हणा, हठयोग म्हणा, काही राजयोग म्हणा, जे काही केलं असेल ते, अर्थात त्याच्यातले काही खरे आणि काही छोटे असे सगळे मळून त्या लोकांनी जे काही साधलं कवि केलं, ती पद्धत म्हणजे ज्याला द्रावडी प्राणायाम म्हणतात, त्याच्यापेक्षा जास्त जबरदस्त त्रास आहे आणि ते काढायचं, तर त्याला एक पुराण लागेल सगळं काही सांगायचं म्हटलं. अर्थात एक पुस्तक पातंजली योगशास्त्र एवढं मोठं आहे. ते एक हं मात्र. बाकी अनेक असतील अशी. आणि पुष्कळ असे शास्त्र वगैरे लहिले गेले, मनुष्याने अध्यात्म कसा घडवून आणायचा आणि अध्यात्माने वर कसं यायचं आणि उंची कशी गाठायची, वगैरे वरगैरे अनेक पुराण आपल्याकडे लहिली गेलेली आहेत. त्यापैकी काही खरी आहेत, काही छोटी आहेत. काही घोटाळे आहेत आणि काही म्हणजे मूर्खपणा पण आहे. त्यात कारण असं, की जे शोधणारे होते, ते मुळात आंधळे होते. पण शोधता शोधता जेव्हा त्यांना सापडलं, तेव्हा डोळस झाले आणि डोळस झाल्यावर आम्ही आंधळेपणातून हे सगळे काही मळिलेले आहे, तेव्हा तसंच सगळ्यांनी मळिलेले कवि तसेच मळिले. अशा पद्धतीने त्यांची मांडणी केली. ते बरोबरच आहे. त्यांच्या दृष्टीने ते बरोबर आहे. आता असं आहे की जो मनुष्य बैलगाडीतून नेहमी प्रवास करतो, त्याला एरोप्लेनच्या प्रवासाची काय कल्पना येणार! कतिही कतिही कल्पना केली तरी त्याला काय कल्पना येणार? तसंच आहे आमच्या या सहजयोगाचं! अध्यात्मामध्ये ज्यांनी नुसतं आपल्या तंगड्या तोडल्या, डोक्यावर उभे राहिले वर्षानुवर्ष. श्वासोच्छ्वास घेऊन आणि काय काय कल्पना केल्या, त्यांना सहजयोगामध्ये माताजी आता बोटाच्या सहाऱ्यावरती तथि पोहोचवतात कशा आणि करतात कशा? यावरती जर आश्चर्य झालं तर त्याच्याबद्दल काही वाईट वाटून घेण्यासारखं नाही समाधीमध्ये तीन प्रकारच्या समाधी त्यांनी सांगितलेल्या आहेत. पैकी पहिल्यांदा ते म्हणतात, ही सगळी मंडळी हं, मी नाही म्हणत, हे लोक म्हणतात, की आधी सालोक्य समाधी होते. सालोक्य समाधीमध्ये माणसाला दसितं. आता दसिणार कसं? दसितं, म्हणजे साक्षात् तुम्हाला गणेश दसितो. नंतर तुम्हाला पुढे गेलं की कुंडलिनी दसिते. त्याच्यापुढे तुम्ही गेलात तर तुम्हाला वणिगूलक्ष्मीचं दर्शन होतं. ही गोष्ट खरी आहे. सालोक्य समाधी जेव्हा माणसाला मळिते, तेव्हा त्याला असं दसितं. परवा मी तुम्हाला असं सांगितलं आहे, की दोन शडियांवरती पाय देऊन एक मनुष्य धडपडत धडपडत चालला होता. शडिया नाहीत. शडियांपेक्षा म्हणा, भर्ती आणि त्या भर्तीवर एक पाय इकडे दिला आणि एक पाय तिकडे दिला.. आणि मधोमध जे काही आहे ते त्याला दसितं. पण त्याच्यामध्ये तो नाही. जी वस्तू तुम्हाला न दसिते त्याच्यामध्ये तुम्ही नसता. बाहेरून दसिणाऱ्या ही बलिडींग दसिल. पण इथे (आत) असेल तर तुम्हाला बलिडींग दसिणार आहे का? मग शेवटी धडपडत धडपडत तुम्ही असे वर चढत गेलात तर एका स्थितीला पोहोचल्यावर, एका दशेत पोहोचल्यावर तुम्ही अगदी थकून तथि गळून पडता. आणि तथि जाऊन पडल्यावर तुम्ही त्या सर्व लोकांच्याजवळ आल्यासारखं तुम्हाला वाटतं. त्याठिकाणी सामीप्य अशी समाधी घडते. म्हणजे तुम्हाला असं वाटतं की कृष्ण इथे उभा आहे, आपल्या शेजारी. कधी वाटतं, इकडे राधा आली आहे. कधी दसितं तुम्हाला, साक्षात्, साईबाबा बसलेले आहेत. पण तरीसुद्धा तुम्ही तथि नाहीत, जथि ते आहेत. सामीप्य स्थितीतसुद्धा तुम्ही तथि नाही जथि ती मंडळी आहेत. त्यामुळे तुम्ही ह्या वचिरात असता की, 'बुवा, ते आले आमच्याकडे आणि त्यांनी आमचं हे कार्य केलं. आमच्या गोवऱ्या थापून दिल्या वडिलाने.' खरी गोष्ट आहे, खोटे नाही. पण तुम्ही वडिलाच्या हृदयात नाही गेलेले. त्याच्यातलं सौंदर्य तुम्ही पाहिले नाही. गोवऱ्या थापून दिल्या तर काय झालं? काय वशिष्ट घडलं? पण त्यावेळेला ती स्थिती होती की गोवऱ्या थापायच्या होत्या, म्हणून त्यांनी. त्या थापल्या, असं समजायचं. त्यावेळेला ही स्थिती नव्हती की हृदयामध्ये स्थान द्यायचं. तुम्हाला दर्शन घडले, कबूल. दर्शन हे घडायला पाहजे. जर त्यावेळेला दर्शन घडले नसतं तर लोकांचा परमेश्वरावर विश्वास नसता बसला. म्हणून दर्शन दाखवली. पण काळ बदलतो ना! आज तो समय नाहीये. वेळ बदललेली आहे. आणि ह्या वेळेला काय झालं पाहजे? तर मनुष्याला तादात्म्य मळिलं पाहजे. जर त्याला तादात्म्य नाही मळिलं तर परमेश्वरावरचा त्याचा संबंध विश्वास ढासळून पडतो. आणि परमेश्वर म्हणून कोणी वस्तू आहे त्याचा विश्वास बसला पाहजे. म्हणून त्यांची दर्शन होतात. हे कबूल! तर एक ते सालोक्य समाधी आणि सामप्य समाधीमध्ये एक वशिष्टाऱ्हेची माणसाला जाणीव येते. पण त्याच्यामध्ये त्याला गती होत नाही. जो जथि आहे तथिच गप्प आहे. पहिल्यांदा दसित नव्हतं, आता दसितं. पहिल्यांदा वाटत नव्हतं, आता वाटतं कि जवळ आहे बुवा. पण त्याची आतमधून गती होत नाही, प्रोग्रेस होत नाही, इवोल्यूशन होत नाही. म्हणजे उत्क्रांती होत नाही त्याची. तेव्हा असा प्रश्न येतो, की उत्क्रांती कशी होणार? ती तादात्म्याने होणार.. ती तिसरी स्थिती आहे. त्याच्यामध्ये तादात्म्य झालं पाहजे. आता तादात्म्य म्हणजे काय? तादात्म्य म्हणजे असं, की ह्या सर्व शक्तींना वाट देणारे हे जे मोठे मोठे अवतार आहेत, ते साक्षात् परमेश्वराचे अंशच म्हटले पाहजे कवि अंशापेक्षा मी त्यांना परमेश्वराचे पैलू म्हणते, अस्पेक्ट आहेत. तर हे जे तुम्हाला वणिगूल स्वरूप कवि गणेश स्वरूप कवि खरसित स्वरूप, हे जे काही दसिताहेत ते त्या परमेश्वराच्या शक्तीला चालना देणारे, त्या शक्तीला आऊटलेट देणारे आहेत. पण त्या शक्तीतच तुम्हाला सामावून टाकलं, तर तादात्म्य स्वरूपत्व आलं. ती शक्ती जर तुम्ही झालात, तर तुम्हाला तादात्म्य आलं. आता हे जतिके काही देव-देवता वरगैरे आहेत, हे त्या नरिक्कार, नरिक्कार शक्तीचे चालन स्वरूप आहेत. त्यांच्यामध्ये ती सर्वव्यापी शक्ती, सामावलेली आहे. ज्याला आपण म्हणू इनफायनाइट इन टू फायनाइट. म्हणजे अमर्यादति जे आहे ते मर्यादति झालेले आहे. अशी ही जी व्यक्ती आहे, तिलाच आपण अवतार म्हणतो. पण त्यांच्यातही जी अमर्याद शक्ती आहे, तेव्हा त्या शक्तीतच तुम्हाला बुडवून टाकायचं. त्या शक्तीतच तुम्हाला तद्रूप करायचं, त्याच्या सागरात तुम्हाला एकाकार करायचं म्हणजेच सहजयोग आहे. आता त्याला पद्धती अनेक आहेत, लोकांनी काढलेल्या. काळवेळाप्रमाणे त्यांना जमल्या. ज्यांना जमल्या त्यांना जमल्या, नाही तर नाही जमल्या. पैकी सगळ्यात पहिल्यांदा त्यांनी ही पद्धत काढली होती, की हे जे देव-देवता आहेत त्यांचं वर्णन करायचं आणि त्यांना खुश करून द्यायचं. मंत्र जागरण करायचं, मंत्राने त्यांना जागृत करायचं. त्यांना खुश करायचं. त्यांची स्तुती करायची. देवतांना स्तुती प्रयि असते, असं एक लोकांना वाटतं. माणसाच्या जे बुद्धीला आलं त्याने ते केलं. तर स्तुती सुरू केली, त्यावेळेला अज्ञानी असल्यामुळे मनुष्याची बुद्धी एवढी वाढली नव्हती म्हणून म्हणा, कवि मनुष्याला एवढं समजत नव्हतं म्हणून म्हणा, परमेश्वराने त्याचं एवढं काही वाईट वाटून घेतलं नाही, की तुम्ही अनधिकार चेप्टेमध्ये त्याची आठवण काढता. आणि अनेक अवतार संसारात आल्यावर त्या लोकांनी काही काही लोकांना पार केलं. फार थोडे लोक. आणि हीच मंडळी पुढे जाऊन त्यांनी इतर लोकांना पार करायला सुरुवात केली.

आपण असे म्हणू की परशुरामापासून ही गोष्ट सुरू झाली. परशुरामाचा जेव्हा अवतार झाला, त्यावेळेला व्यक्तगित अध्यात्माला सुरुवात झाली. लोक एकएकटे जाऊन जंगलात बसून अध्यात्म शक्ती लागले. पण परशुराम अवतरण होतं. परशुरामाबरोबर दत्तात्रेयांनीसुद्धा अवतार घेतले होते अनेक. त्यामुळे परशुरामाच्या अवतारामध्ये दत्तात्रेयांचासुद्धा सहयोग झाल्यामुळे कुठे तरी करोडो, लाखोमध्ये, एखाद्याला हे घटत असतं. आणि ते झालं म्हणजे तोही आपला जंगलात बसायचा. त्याच्यापुढचाच तो. फक्त त्याच्याजवळ गेले तर मंडळी ठीक व्हायची, काही झालं तर, 'तो आहे संत मनुष्य! त्याला नमस्कार केला पाहजि,' वगैरे वरगैरे. त्यांनी एक- दोन कार्य मोठी अशी केली, की ज्या ठिकाणी व्हायबरोबर असत अशा दगडांना देवत्व आणलं. तथि देवळं उभी केली. आता आपल्याकडे जसं आपण म्हणतो, की गणपती आहेत. अष्टवनिायक आहेत. ते खरे आहेत. पण त्यांना ओळखून काढायला हीच मंडळी जी थोडीशी, दोन-चार होती जी पार झालेली मंडळी होती, त्यांनी सांगितलं की हे आहेत. त्यांनी पूजनाला सुरुवात केली, तकिडे देऊळ उभारणं झालं. बरं काही काही मोठे मोठे गुरू झाले. त्यांना म्हणता येईल. काही लोक झाले मोठे मग त्यांनी असा वचिर केला, की सर्वसाधारण माणसाला काही दिलं पाहजि. आता ते बोलायचे तथिली गोष्ट. आपण आहेत इकडे. त्यांचे शपिंय झाले, मग त्यांचे शपिंय झाले, तीन-चार. ह्याच्यामध्ये जे खरं होतं ते गेलं चुलीत आणि नव्हतं ते सुरू झालं. खरं हे होतं, की तुम्ही परमेश्वराला अनन्य भक्तीने पूरणपणे शरणागत होऊन त्याची आठवण केली पाहजि. त्याला पूरणपणे हे मागतिलं पाहजि की, 'मला तुझा आशीर्वाद म्हणजे तुझ्या प्रेमाचा आशीर्वाद म्हणजे तुझ्यामध्ये तद्रूप होऊ दे. तुझ्याशी मला एकरूप होऊ दे.' हेच एक मागणं होतं. हे नाही की माझ्या मुलाला नोकरी लाव. पण मनुष्य हळूहळू अत्यंत जडवादी होऊ लागला. आणि जसाजसा तो जडवादी होऊ लागला तसातसा त्याने परमेश्वराचा दोन वस्तुंशी संबंध लावला. कसा लावला, कुठे लावला? त्यातलं एक तर मला माहिती आहे. पण दुसरा तर मला माहिती नाही. तो कुठे, कधी लावला? पहिल्यांदा त्याने सेक्सशी संबंध लावला देवाचा. आता देवाचा संबंध सेक्सशी काहीही नाही. अगदी नाहीये. पण ह्याने लावला, ह्याला कारण असं, की काही लोकांनी गणपतीलाच कुंडलनी म्हणून नरिणय दिला. कारण नुसती सोंड दसिली गणपतीची आणि त्याला म्हटलं की हे कुंडलनीचं स्वरूप आहे. कारण ते सेक्सवर असतं. म्हणून त्याचा संबंध सेक्सशी लावून ठेवला. पुष्कळ लोक म्हणतात, स्कंदामध्ये कुंडलनी असते. म्हणजे नाहीच आहे तथि. तुम्ही डोक्यांनी बघा नां! मी दाखवते तुम्हाला इथे. स्कंदाशी काहीही संबंध नाहीये. इथे हे श्रीगणेशाला बसवलेले आहे. पण हा जो सुरुवातीला घोटाळा झाला, त्याच्यामुळे सेक्सशी संबंध परमेश्वराचा लावून टाकला. बाप रे बाप! म्हणजे केवढी मोठी घोडचूक. याला घोडचूक म्हणावं की हत्तीचूक म्हणावी हे समजत नाही. परत चूक त्यांनी आपली भोळेपणात केली असेल. पण त्याचा परिणाम बघा काय झाला ? आता त्याच्या परिणामाला जोडायला एक आर्टिकल लहिणार आहे मी एवढं मोठं%; पण थोडक्यात सांगायचं म्हणजे सेक्सशी संबंध म्हणजे हे सगळे तांत्रिकि आले, मांत्रिकि आले. त्याच्यानंतर मग ते काही काही असे लोक की आजच मी एक नवीनच ऐकलं की नवीन सून घरात आली की पहिली महाराजांच्याकडे हवेलीला जायचं तनि. काय म्हणावं या लोकांना. परमेश्वराच्या नावावर हे असले व्यभिचारी धंदे आहेत. व्यभिचाराचा आणि परमेश्वराचा संबंध लावणं म्हणजे हे माणसाच्याच डोक्यात येऊ शकतं. जनावराच्यासुद्धा नाही येणार हं! म्हणजे कसं माणसाचं डोकं हे उलटं बसवलेले आहे की काय आहे ! बसवलं देवाने ठीकच होतं. पण तुम्ही कसं उलटं चालवता ते बघा. व्यभिचाराचा आणि परमेश्वराचा संबंध लावून ठेवलेला आहे. इथपर्यंत त्याची कमाल केली, की अश्वमेध यज्ञासारख्या यज्ञालासुद्धा त्यांनी सांगितलं, तो सुद्धा सेक्सचरच एक्सप्रेशन आहे. शवि-पार्वतीसुद्धा सेक्सचरच एक्सप्रेशन, म्हणजे डोळा, म्हणजे म्हणतात नां की, सावन के अंधे को भी सभी हरा दखिायी देता है। म्हणजे श्रावण महिन्यामध्ये तुम्ही आंधळे झालात तर त्याला सगळंच हरिंवं दसितं. तशातलं आहे. म्हणजे सगळं माईड जे आहे, म्हणजे सगळे डोक्यातले वचिर एकाच ह्याच्या भोवती फिरतात. झालं, मग सगळं झालं आता. शवि-पार्वती झाले. म्हणजे सगळ्यांना आणून तुम्ही आता सेक्सच्या ह्याच्यावरती आणून सोडून दिलं आणि अजूनही राजरोसपणे त्याच्याबद्दल लोक बोलताहेत. त्यांना काही लाजा नाही वाटत त्याच्यावरती. अजून पेपरमध्ये छापतात. मूलाधारावरती कुंडलनी आहे हे त्यांना माहिती आहे. मूलाधार चक्रात ती बसलेली आहे. आता काय सांगायचं तुमच्या आईला तुम्ही सेक्सवर बसवता. काही शहाणपण, तुम्हाला आईपण आहे की नाही. मुखासारखे . हा एक महामूर्खपणा केला. आणि दुसरा त्याचा परिणाम म्हणजे, ते मला माहित नाही कुठून आलं. पण एक पैशाशी देवाचा संबंध लावणं. कमाल आहे बुवा माणसाची! अगदी खरी कमाल आहे. अहो, पैसे काय देवाने बनवले आहे का? तुम्ही बनवले आहेत. पूर्वी पैसे म्हणून काही वस्तू होती का जगामध्ये. त्याचा संबंध परमेश्वराशी कसा लावता तुम्ही? अगदी डोकं आहे माणसाचं, वशिष. म्हणजे बझिनेसच करायचा मुळी. कोणीही आला मनुष्य त्याला हवेल्या पाहजित. त्याला मोटारी पाहजित. इथपर्यंत असे धर्म जगामध्ये आहेत, की तुमच्या गुरूला तुम्ही जे द्याल तेच तुम्हाला मळिल. आणि कोणते सुख तर त्याला तुम्ही जर बायका दिल्या, त्याने मग इंग्लिश बायकांशी लग्न करायचे, नाहीतर फ्रेंच बायकांशी लग्न करायचं. आणि तुम्हाला पुढच्या जन्मात ते मळिल. मग त्या गुरूंना तुम्ही ह्यामध्ये तोलायचं. मोत्यांमध्ये तोलायचं. त्यांना मग आता पतित्यातही तोलायला मळिल की नाही माहिती नाही. पण असले प्रकार. आणि राजरोसपणे सगळीकडे चालू आहे. त्याच्याबद्दल कोणाला आंबजेकशनच नाही. म्हणजे काही तरी त्याला ताळतंतर पाहजि. बरं आम्ही काही असं म्हटल्याबरोबर 'तुम्ही आमच्या गुरूला का म्हणता? कारण हे गुरू आहेत का काय? पायातल्या खेटांनीसुद्धा मारण्याची मला इच्छा होणार नाही, असे घाणेरडे हे लोक आहेत. त्यांना गुरू म्हणून मरिक्ता तुम्ही आणि मी जर म्हटलं की या गुरूंना उचलून समुद्रात फेका, तर माझ्यावर बघिडता. सगळ्या तुमच्या कुंडलन्या मोडून आणि जन्मभरासाठी तुम्हाला यांनी नरकात टाकून ठेवलेले आहे. पण त्यांचाच उदो, उदो चाललेला आहे. आणि करी करी उदो. हे पैसेखाऊ, आणि हे बायकांच्या ह्याच्यावर येणारे आणि दारू ठोसून प्यायची तथि. साक्षात् एक गुरू महाराज आले होते म्हणे. ती बाई त्यांचे पाय चेपत होती आणि तकिडे ते दारू पीत होते. त्या बाईला अक्कल नाही. फार मोठी बाई आहे. सुशिक्षित. तिला एवढी अक्कल नाही, की इकडे हा बसून दारू पति आहे आणि मी त्याचे पाय चेपते आहे. आणि त्याला शरणागती म्हणजे नरकच मळिणार की नाही तुम्हाला. अहो, काही डोकं आहे की काय? माणसाला काही वचिर येत नाही म्हणजे काय ? इतके मुर्ख कसे ? ही, ही एक बाजू झाली . मग दुसरं करा. आता मग हेच देवळात सुरू झालं. देवळात श्रीगणेशाची मूर्ती ठेवायची आणि घाणेरडेपणा करायचा त्याच्यासमोर. तो म्हणजे, चरिकालातला बालक म्हणतात त्याला. त्याच्यासमोर मजाल आहे तुमची की तुम्ही काही घाणेरडे एक अक्षर बोलाल. आणि त्याच्यासमोर घाणेरडेपणा केल्याबरोबर तो जो सडकतो, मग म्हणायचं की नाही, आम्ही आपले हाल करून घेऊ. आम्ही आपलं सॅक्रिफाईस करतोय. कतिही सडकला तरी आम्ही घाणेरडेपणा करू. मग तो तथून गेला, त्या देवळातून एकदा ते उठले की मग चालले अनाचार. म्हणे आम्ही तांत्रिकि! ह्यांच्यासाठी शब्द नाहीयेत जगामध्ये. पण मनुष्य इतका मूर्ख आहे, की त्याला हे सगळं आवडतं. मनोरंजन त्याचं ह्या सगळ्या घाणेरड्या गोष्टींनी होणार. आणि पैशाच्या बाबतीत तसेच झालेले आहे. देवळात गेले. दया बुवा सव्वा रुपये. भाडोत्तरी लोक ठेवलेले आहेत तथि पूजनाला एवढे मोठे पोट सुटलेले. ही मंडळी आली आणि त्यांनी पैसे घेतले की झालं त्यांचा सगळा धर्म, 'वा, वा, आम्ही नां इतके लक्ष रुपये चढवले.' बरं, हे ही झालं . मग हवन आदी, पूजन आदि गोष्टीसुद्धा. ह्याला काही अर्थ नाहीये. कारण तुम्हाला अधिकार नाही. हवन, पूजन इतकेच

काय पण त्यांचा नाव सुद्धा घेण्याचा तुम्हाला अधिकार नाही. मग हवन, पूजन कसलं काढलंय. हवन, पूजन तुम्ही जर सुरू केलं तर त्याच्यामध्ये हाच गोंधळ! म्हणून आपल्या त्या देशामध्ये पुष्कळ अशा क्रांतीया झाल्या.. त्याला ते धार्मिक म्हणतात, मी म्हणून त्या बौद्धिक क्रांतीया आहेत. त्यांनी सांगितलंय हे सगळं तुम्ही सोडून टाकायचं. आणखीन नरिंकार परमेश्वरात रहायचं. म्हणून आर्य धर्म, अमका तमका काढला. बरं ते काढून तरी परत तोच मूर्खपणा ! नाव नुसतं बदलायचं. कोट बदलला म्हणून आतलं काही बदललं आहे का? नुसतं बाह्यातलं बदलून आतमध्ये तीच स्थिती. नरिंकाराच्या गोष्टी करून तुम्ही नरिंकारात उतरू शकत नाही. त्याच्यातही पैसे. पहिलं काम पैसे. organisational. अरे पण तुम्ही करत काय आहात ? एखाद्या तरी माणसाचं ट्रान्सफॉर्मेशन झालं का ? म्हणजे तुम्ही स्मगलिंग करा. व्यवस्थित. आर्यसमाजी आहात ना ! स्मगलिंग करायला काही हरकत नाही. आम्हाला हरकत नाही. फक्त काय ? फक्त तुम्ही देवळात नाही जायचं. मग आर्य समाजी तुम्ही पक्के. तुम्ही स्मगलर आहात ना ? काही हरकत नाही. तुम्ही गळा कापला भावाचा. काही हरकत नाही. आम्ही सपोर्ट करू. आम्ही तुमच्यासाठी केस लढवायला येतो. काही हरकत नाही. तुम्ही आपल्या सासूला मारता, ठीक आहे. काही हरकत नाही. काहीही केलं तरी चालेल. फक्त तुम्ही एक करायचं , की देवळात जायचं नाही. कबूल, व्वा, उत्तम ! सगळ्या तरहेचं लायसन्स मळाल्यावरती मग आर्यसमाज करायला काय हरकत आहे हो ! इकडे तुम्ही धार्मिक होता, तुम्हाला एक सर्टिफिकेट मळितं. क्लबमध्ये गेले आपले. आर्यसमाज क्लब झालं. स्मगलिंग केलं तरी काही हरकत नाही. घाणेरडेपणा केला तरी हरकत नाही. बायकांना इज्जत, अब्रू असली तर हरकत नाही. फक्त त्यांना मात्र चंदा द्यायचा, गुरूंना पैसे भरायचे. अशा रीतीने धर्माचं अत्यंत सुंदर रूप संसारात मांडून ठेवलेले आहे सगळ्यांनी . आणहिं बघून परमेश्वराला वाटत असेल, की बाप रे! ही माकडं मी कुठे तयार करून ठेवली? एवढी मेहनत करून ह्या माकडांना मी कुठे आणलेले आहे ? ह्यांना डोकं का नाही? धर्माच्या बाबतीत डोकं गहाण का ठेवलं आहे सगळ्यांनी? झालं, हे एक प्रकारचं झालं. त्याच्यानंतर एक लाट आली, की सगळे जडवादी लोक सायन्स, सायन्स, सायन्स. देवाला सुद्धा सायन्समध्ये आणायला बघतात. अहो, ज्यांनी संबंध सायन्स तयार केला त्याला कुठे तुम्ही ओढता इकडे! सायन्स काय कवि संसारातला एक एक कण काय, सारा त्याच्याच तर चरणात आहे ना! मग लोकांनी म्हणायचं, की आम्हाला दाखवा परमेश्वर आणून! तुम्हाला परमेश्वर आणून दाखवायला तुमची कमाई काय आहे ? तुम्ही कोण? तुम्ही सायन्सवाले नां! मग तुमच्यासाठी तयार आहे नां हे एंटोमिक बॉम्ब वगैरे, हायड्रोजन बॉम्ब. उभे रहा त्यांच्यासमोर थरथरत. तुम्हाला देव कशाला पाहजि दाखवायला आण दिवाला काय पडलं आहे तुमच्यासमोर येऊन उभा राहायला ! असे देवाला मानणारे असाल तर पहिले त्याच्यासमोर आत्मसमर्पण करा. मोठे सायन्सवाले बनता! तर तुमच्यासमोर देव मुळीच येणार नाही. तो काय तुमच्या पूजेला बसलेला आहे? आणजिंर तुम्ही त्याला मानलं अथवा नाही मानलं, तरी जे शाश्वत आहे, जे सनातन आहे, ते काही मटिणार आहे का ? तुम्हीच मटिणार. परमेश्वर मटिणार नाहीये. तुम्ही काय परमेश्वरावर उपकार करीत नाही, की आम्ही परमेश्वराला फार मानतो. म्हणजे आम्ही महामूर्ख आहोत. तुम्ही मानता म्हणजे, ते साक्षात् आहे. ते जगातले सगळे ग्रह- गोल, तो सूर्य आण ति पृथ्वी आण तुम्ही, आम्ही बनवलेत ते कोण? आण त्याला मानणारे तुम्ही कोण लाटसाहेब ? काय मनुष्याचा अहंकार आहे नुसता! खरोखर. हमिलयापेक्षा मोठा अहंकार प्रत्येक माणसाच्या डोक्यात आहे. आता ही सगळी अशी, कलशियामध्ये उगवलेली अशी उत्तम फळं आहेत. तेव्हा आता बघा तुम्ही. आता सहजयोग ! अशा स्थितीमध्ये मी तुम्हाला कुठे अध्यात्मात घातलं असतं, तर एक तरी टकिला असता का? असा वचिार करणे. कारण त्याच्यात आधी डोक्यावर चमिटे मारतात म्हणे. आधी चमिटे मारून बघतात. मग लटकवतात उलटे. त्याच्यानंतर खालून धुर्या. त्याच्यावर टकिले तर पुढे अशी स्थिती. तसं नको रे बाबा! मुलं माझीच आहेत नां! कशीही असली, वेडीवाकडी, तरी माझीच. कशीही वागली तरी अज्ञानी. तेव्हा प्रेमाच्या वर्षावाश्रयाय काहीही इलाज नाही, असा वचिार करूनच आम्ही आलो आहोत या संसारात आण म्हणूनच असा वचिार करून वर्षाव करतो आहोत तुमच्यावरती. आण तुम्हाला तयार ही केलं आहे, की तुम्ही ते घ्यावं. त्या प्रेमाला आपल्यामध्ये स्थान देऊन स्वतःलाही सुंदर करून घ्यावं आण दुसऱ्यांनाही ते प्रेम वाटावं. आणहिं प्रेमाचे मोती सगळीकडे उधळत फिरावे. आण सगळ्यांना ह्याचा लाभ व्हावा. तुम्हाला जे अलभ्य मळिल, त्याची कमित तुम्हाला येणार नाही. त्या धडपडणाऱ्यांना जाऊन वचिारा म्हणजे ते सांगतील तुम्हाला. अजून धडपडत आहेत, तंगड्या टोडत आहेत. त्यांना माहिती आहे ते कनार्यावर बसले आहेत. पण तुम्ही फक्त तकिडेच जाता. परत चालले खाली. तेव्हा जरा नेटाने बसा. नुसतं तुम्हाला आम्ही कळसावर बसवलेले आहे. तथिच सगळं एका बंडलात तुम्हाला दलि आहे. नुसतं बसून रहा तुम्ही. बसल्याबरोबर तुमच्या आतमध्ये जे चाललं आहे, ते देत रहा लोकांना. कवि असं समजलं पाहजि की पाजळलेला दवि कुणी असा खाली ठेवत नाही. तो मंदरिच्या वर ठेवता. कारण तथिून लोकांना तो मार्गदर्शन करतो. जर आम्ही तुमचे दवि पेटवले आहेत, तर ते मार्गदर्शनासाठी आहे. अंधार्या रात्रीवर मात करण्यासाठी. रस्त्याने ही मंडळी धडपडत आहेत, त्यांचे मार्ग उजळण्यासाठी. ते असे वाया घालवण्यासाठी नाही. दुसऱ्यांची घरं जाळण्यासाठी नाहीत. पण सहजयोगाबद्दल फार मोठी सर्कस करायला नको. सगळ्यांचं म्हणणं आहे, की माताजी, तुमची पब्लिसिटी फार कमी आहे, वगैरे वगैरे. असू देत. हळूहळू ह्यांच्या पब्लिसिटी कमी होतील. कारण समोर येतंय सगळं साक्षात्. लोकांना दसितंय सगळं काही आण पिटतंय. हळूहळू येतील, पण हे मार खाऊन आलेले लोक आहेत त्यांना तुम्ही नंतर ठीक करत बसा. आम्ही तर कंटाळलो आहोत, पहिल्यांदा सांगायचं म्हणजे. कारण इतका मूर्खपणा जगामध्ये आहे की कोणाला सांगितलं रे सांगितलं , की त्या माणसाकडे तुम्ही जाऊ नका, की तो मला मारायला धावतो. फार मोठी जबाबदारी तुमच्यावर आहे. मुख्य म्हणजे प्रत्येकाने खुले आम लोकांना सांगायला पाहजि, बेधडक! त्याच्याबद्दल काहीही भीती ठेवायला नको. माझं नाव वापरा. देवळात जाऊन, तथि भेटतील, हे सगळं ढोंग आहे. कुठेही असा गुरू दसिला, की त्याला दोन जोडे मारून यायचे. त्याला सांगायचं तथिच, की हे ढोंगीबाबा, तुम्ही नथिा म्हणून. चार प्रश्न वचिारायचे. आता भारतीय ब्रिटीश भवनमध्ये आज पण एक प्रोग्रॅम होतो आहे. फाल्गुना जायला पाहजि १५-२० मंडळीनी. वचिारा, 'काय चालवलं आहे तुम्ही? याने काय मळिणार आहे? ह्याने काही लाभ होतो का? तुमची एवढी चक्रं धरली आहेत, तुम्ही काय सांगता? सगळ्यांना पागलखान्यात पाठवाल.' सगळ्यांनी असं बोलणं सुरू केल्याश्रयाय ही चळवळ होणार नाही. घरी, आपल्या शेजारी, जे असतील त्यांना स्पष्ट सांगायचं की, नाही. आम्ही तुमचे नातलग आहोत. आम्ही तुम्हाला शेणात जाऊ देणार नाही. तुमचा सत्यनाश होऊ देणार नाही. प्रत्येक माणसाने असा नशिचय करायचा. सगळ्यांना सांगायचं. कारण तुम्हाला ह्याचा अनुभव आलेला आहे. तुम्ही जाणकार आहात. अशाच रीतीने ठणग्या पेटतात आण उजेड पडतो. अशाच रीतीने कार्यसिद्धी होते. पण सगळे आपले, आम्हाला मळिलंय माताजी, कसं बोलायचं. ही सहजयोगाची पद्धत नाही. मीच एकटी ओरडत बसून चालणार नाही. तुम्ही सगळ्यांनी बोलायला पाहजि. कुठेही दसिलं की सांगायचं की, 'तू भामटा आहेस. पैसे खातो सगळ्यांचे.' ही तुमच्यावर जबाबदारी आहे. ही सर्व सहजयोग्यांवर जबाबदारी आहे. कोणताही नातलग अशा घाणेरड्या, भोंद माणसाकडे जात असेल, तर त्याच्याकडे जेवायला जायचं नाही. वाळीत टाकायचं त्याला. जेवायला गेल्यावर तुमची नाभी धरणार. मी काही करणार नाहीये, पण नाभी तुमची धरणार. जा जेवायला त्याच्याकडे. 'आम्ही कसं म्हणायचं माताजी? ते आमचे नातलग सख्खे चुलत सासूचे, सख्खे अमके.' ते सख्खातले तीन आले की गेलात तुम्ही तथि.

तुमचे सख्खे हे आहेत, इथे बसलेले. हे तुमचे भाऊ आणि ह्या तुमच्या बहिणी. ह्यांच्या पलीकडे लोक जर ह्याच्यात नाही आले, तर तुमचं कोणी नाही. हे लक्षात ठेवा तुम्ही! हे परमेश्वराच्या साम्राज्यात बसलेल्या लोकांनी अशा हलक्या लोकांच्याकडे जेवायला जायचं नाही. आपलीसुद्धा एक असते. आपल्या अब्रूने रहायला पाहजि. आणि परत हे डोकं कोणाच्याही पायावर ठेवायचं नाही. आणि जाऊन सांगायचं सहजयोगाबद्दल वेधडक. हे सगळे सांगत बसतात, खोटाखोटे कुठले. तुम्ही सांगू नाही शकत ! इतकी तोंड असून बोलता येत नाही का तुम्हा लोकांना! सहजयोगामध्ये मनुष्य जरा नरम फार होऊन जातो. तसं नसलं पाहजि. वाटलं तर तलवार ही घेता आली पाहजि आणि वाटलं तर हातात कमळाची फुलंसुद्धा घेता आली पाहजित. सहजयोगाचं वैशिष्ट्य हेच आहे. जथि पाहजि तथि तलवार ही घेता आली पाहजि. आणि तुम्ही माणसं त्याच्यातली पण आहात. कधी काळी तलवारी घेऊन लढलेले पण आहात आणि किमळं घेऊन पूजासुद्धा केलेली आहे. तेव्हा सहजयोगामध्ये आलेल्या लोकांनी आपली वीरश्री सोडायची नाही. जे चूक आहे ते चूक आहे. शंभरदा चूक आहे. ते करायचं नाही. स्वतःही नाही आणि दुसऱ्यालाही ते करू द्यायचं नाही. असं झाल्याशिवाय सहजयोग आपल्या फळाला उतरणार नाही. इतकं सत्य सहजयोगामध्ये आहे. ज्याला क्वकि रझिल्ट म्हणतात, तशातलं सगळं काही असून सुद्धा आपला सहजयोग फार हळू हळू फोफावतोय. त्याला कारण तुम्ही जोराने पसरवत नाही त्या गोष्टी. प्रत्येकाने वचिार केला पाहजि की मी सहजयोगासाठी काय काय करू शकतो ? कसा पसरवू शकतो? माझ्या शेजारी दहा माणसं आहेत. चला बोलवा त्यांना जेवायला, चहाला. सहजयोगावरती भाषण सुरू. काही हरकत नाही. लोकांना कळलं पाहजि, सहजयोग म्हणजे काय आहे ? साधीसुधी गोष्ट नाहीये. आणि सहजयोगी म्हणजे एक वशिष तऱ्हेचा नागरिक आहे. एक वशिष तऱ्हेचा जीव आहे. आणि तो म्हणजे गणपतीसारखा सर्वशक्तमान आहे. गणपतीला सांगावं लागत नाही काही धुमधडाका ढेरपोट त्याचं नावच ठेवलेले आहे आम्ही. त्यांना म्हणावं लागतं, थांबा, थांबा, कुठे नधिलात तुम्ही? तुम्हाला त्याच्याच सारखे (packet) बनवलेले आहे. अर्थात् ते साधू लोक मोठे मोठे त्यांना समजत नाही, की माताजी करतात तरी काय हे? सुरू काय केलं आहे? गणेश चतुर्थीच मांडली आहे मी सगळ्यांची. गणपतीसारखं व्हायला पाहजि. त्यांना कोणाची भीती नाही जगात. जे खरं आहे, त्या सत्यावर तो उभा आहे. जे खरं आहे त्याच्यासाठी कोणाला धाबरत नाही. सगळीकडे जे जे तुमच्या ओळखीचे आहेत, जे जे तुमच्या माहितीतील आहे त्यांची लसिट काढायची. पुढच्या वेळेस मी आले की दसिल पाहजि. जास्तीची मंडळी ह्याच्यात यायला पाहजि. आता पुढच्या वेळी शनवारी प्रोग्रॅम ठेवला आहे, भारतीय वदिया भवनला. लोकांना घेऊन या. प्रयत्न करा. दोन-चार दिवस इकडे तिकडे प्रयत्न करून, शनवारी संध्याकाळी भारतीय वदिया भवनला प्रोग्रॅमला घेऊन या. त्याच्यानंतर कदाचित कोणताच प्रोग्रॅम होणार नाही. शेवटचाच प्रोग्रॅम आहे. माटूंग्याला सोमवारी आहे. तथि आलात तर बरच आहे. सगळ्यांनी यायचं. पण भारतीय वदिया भवनला सहजयोगासाठी आहे. तथि मी दुसरंच बोलीन. कारण अजून तथि कोणी पार झालेली मंडळी नाहीत. आता सहजयोगासाठी काय काय करायचं? नुसतं तुम्ही परमेश्वराला वचिारल्याबरोबर तुम्हाला अनेक अनेक वचिार तो देणार. काय करायचं? पुढे जायचं तर काय करायचं ? आणि काय मजा येते ती बघा. नाहीतरी संसारात काय मळिवायचं आहे? तीच भाजी-पोळी रोज खायची. आणि भिरायचं परत . दोन पैसे शल्लिक मुलांसाठी सोडून जायचं. ह्याच्यापलीकडे ह्या जीवनाच्या चाकोरीत तुम्हाला काही मळिलं आहे का? पण सहजयोगाने मातीलासुद्धा सुगंध सुटेल अशी व्यक्ति तुम्ही झालेले आहात. जथि तुमचे पाय पडतील तथि सुगंध वाहणार आहे. तेवढी शक्तशाली कमिया तुमच्यामध्ये आहे. तथि उपयोग करून घ्या. एक क्षणसुद्धा त्यामध्ये वाया दवडायचा नाही. कमाई, पैसे हे चालूच आहे. त्याबद्दल कितीही केलं तरी काय करणार? कमवून तरी काय मोठे दिवे लावलेत ? साधारणपणे संतोषाने संसारात राहिलं पाहजि. जे मळिलं प्रभ. पुष्कळ आहे. संतोषी मनाने राहून, संतोषात राहून, संतोष खरोखरच सहजयोगाचा मुकुट आहे. संतोषामध्ये राहून आणि अत्यंत पवित्र जीवन आपलं करण्याकडे लक्ष दिलं पाहजि. प्रथम म्हणजे खोटं बोलणं, इकडून तिकडे लबाडी करणं, चोर्यामार्या, त्याशिवाय दुसऱ्यांना दुखवणं , वाईटपणे बोलणं हे सगळं सोडलं पाहजि .स्वतःकडे लक्ष असायला पाहजि. स्वतःचं काही चुकलं असेल तर त्याच्यासाठी परमेश्वराकडे क्षमा मागतिली पाहजि. स्वतःमध्ये सौंदर्य असलं पाहजि. म्हणजे काहीतरी भुतासारखे वेप घेऊन फिरायला नको. मनुष्याला स्वच्छ रहायला पाहजि. आपल्या घरामध्ये सगळीकडे सौंदर्यशाली असलं पाहजि. दुसऱ्याशी बोलतांना सुद्धा एकत-हेचं सौंदर्य असलं पाहजि. वागतांना कवि काहीही कार्य करतांना मनुष्यामध्ये एकतऱ्हेचं सौंदर्य असायला पाहजि. प्रामाणिकपणा असला पाहजि आणि काहीही द्रावडी प्राणायाम करण्याची गरज नाही. आरडाओरडा करण्याची गरज नाही. मध्यम मार्गावरती राहून साक्षीस्वरूपाने सगळं नाटक बघायचं. इतकं जर साधलं तर सहजयोग तुम्ही साधला. तुमचे जीवन एकदम बदलून जाईल. जी तुमची मूल्यं आहेत, तुमच्या ज्या प्रायॉरटी आहेत, त्या एकदम बदलून तुमचा आराखडाच वेगळा होऊन जाईल. सगळे टेबलच बदलून जातं. असं झाल्याबरोबर ज्या गोष्टीचं मूल्य नाही त्या गोष्टी जरूर पडून जातात. आता एक लहानशी गोष्ट म्हणजे आमची तुमच्याकडे बरणी राहिली. तर ती बरणी तुम्ही आम्हाला पाठवली नाही. आता लहानशी गोष्ट बघा. आपलं महाराष्ट्रातलं कॉमन आहे बायकांचं. म्हणून सांगते. आता हे बघा, त्यांचा कसं हो ? मग चालले देवळात की 'तुमची ती बरणी राहिली होती ना त्यांनी पाठवली नाही.' 'अहो, तुमची आम्ही पाठवली.' मग त्यांनी तिसरीला सांगायचं. म्हणजे असल्या मूर्खपणाच्या गोष्टीमध्ये, संबंध वेळ घालवण्यापेक्षा, माझ्या मते अशा आयुष्याला इतथिरी केलेली बरी. थोडासा दलदारपणा, थोडासा मोठेपणा येऊ देत! तो नसला तर सहजयोगाचा गौरव नाही. त्याची ग्लोरी दसिली पाहजि तुमच्या चेहर्यावर. व्हायब्रेथनसनेसुद्धा तुम्ही पाहिलं तर फळांनासुद्धा ग्लोरी येते. मग माणसाला केवढी ग्लोरी यायला पाहजि. असा एक मनुष्य जर चमचमीत जेवायला मळिलं कवि नाही मळिलं, तुम्हाला चांगले कपडे मळिले अथवा नाही मळिले, संतोषात बसलेला असला तर त्याचा परिणाम इतरांवर होणारच. आणि दिसरे लोक म्हणतील, हा एक मनुष्य आम्ही बघतो, किती संत आहे हो! पण जेव्हा अन्यायाची गोष्ट येईल तेव्हा परमेश्वराच्या वरिद्ध एखादी खोटी गोष्ट घेऊन कोणी उभा राहिला तर त्या वेळेला तलवारी घेऊन नधिलाच पाहजि. तेव्हा धाबरण्याची काही गोष्ट नाही. पण नसत्या, फालतू गोष्टीसाठी आपले चित्त घालवायचे नाही. कारण हे चित्त परमेश्वराच्या चरणावर आम्ही वाहिलेले आहे. आणि त्याच्या चरणाच्या अमृताने आमच्यावर वर्षाव केलेला आहे. आम्ही प्लावित आहोत. तेव्हा अशा फालतू गोष्टीसाठी आम्ही आमचे चित्त दवडणार नाही. तेव्हा स्वतःच्या आत्मसन्मानात, गौरवात उभे रहा. परत आपली भेट होईल शनवारी आणि त्या पूजनाची व्यवस्था ही मंडळी करण्याच्या वचिारात आहेत. आणि मग थोडावेळ ध्यानात जाऊयात.

1976-0529, Sahajyog Sagalyana Samgra Karto

View [online](#).

Sahajyog Sagalyana Samgra Karto 29th May 1976 Date : Place Mumbai Seminar & Meeting Type Speech Language Marathi
ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK असल्या वचित्तिर कल्पना घेऊनसुद्धा पुष्कळ लोक इथे येतात. तेव्हा तुम्ही शहाणपणा धरा. शहाणपणा धरला मी पाहजि. शहाणपणा हा फार सुशकलीने येतो. मूर्खपणा फार लवकर येतो. तेव्हा आपल्यामध्ये शहाणपणा धरा. आई आहे. मी तुमचा मूर्खपणा कवि तुमचा जो वाईटपणा आहे त्याला मी सांगणार. तुम्ही करू नका. ते तुमच्या भल्यासाठी आहे. मी काही गुरुबरी नाही. मला तुमच्या कडून काही नको. फक्त हे एवढंच. तुमचं भलं आणि कल्याण झाले पाहजि. तुमच्या हतासाठी जे चांगलं आहे ते मी सांगणार. त्याबद्दल वाईट वाटून घ्यायचं नाही. आता नवीन मंडळी आलेली आहेत, त्यांना मी सांगते. कोणी वाईट वाटून घेतलं, तर ते गेले कामातून. व्हायब्रेशनस जाणार. मी काढत नाही हं. डॉक्टरसाहेबांची डोकी म्हणजे खोकी करून ठेवलेली आहेत. कोणी ऐकायला तयार नाही हो! मी करू तरी काय? मलाच समजत नाही. घरामध्ये देवाचा फोटो ठेवतील पण मी जर म्हटलं तुम्हाला देवाचा आणि कॅन्सरचा संबंध दाखविते तर तयार नाहीत म्हणजे त्यांच्याशी बोलायचे तरी कसे ? प्रॉब्लेमच आहे ना..... आता जी मंडळी पार नाही झालेली त्यांनी हात असा करा आणि जी मंडळी ध्यानात बसलेली आहेत त्यांनी येतंय थंड?तुम्हाला? हातामध्ये थंड वाहतंय...उत्तम....! जरा असे बघायचे. बघूया. तो असतो. तुम्हाला जो आवाज आला कनिई असाच आवाज आपल्या 'ओम' जो आवाज म्हणतात, कळलं का! म्हणजे ही एनर्जी वाहत आहे नं, आणि जेव्हा ती वाहते आहे पण ती पूर्णपणे चैनलाइज्ड झालेली नाही, त्यावेळेला तसला आवाज येतो. ती चैनलाईज्ड व्हायला सुरुवात झाली म्हणजे असा आवाज येतो म्हणून आपल्यामध्ये 'ओम'चा आवाज कधी कानामध्ये येणार, कधी डोक्यामध्ये येतो तेव्हा असं समजायचं की एनर्जी पूर्णपणे अँडजस्ट आणि चैनलाईज्ड नाही म्हणून तसा आवाज येतो. म्हणून तो आवाज जर आला तर असं समजलं पाहजि की ती एनर्जी अजून बरोबर व्यवस्थिती आपली बसलेली नाही. तिला बरोबर फिक्स करावी लागते. आणि त्याला फिक्स करण्याचे प्रकार म्हणजे या स्क्रू चे नाही. पण मनाचे स्क्रू फरिवावे लागतात. तर हे जर मनाचे स्क्रू फरिवा आले तुम्हाला कारण आमचं मशीन वेगळं आहे, पण तरीसुद्धा तुम्ही जर बघार करून आपल्या मनाचे थोडे जर स्तक्रू फरिवायला सुरुवात केली तर हा जो वेस्टेज आहे एनर्जीचा जो आज तुम्हाला कानात, डोक्यात ऐकायला येतो तो जाऊन नविवळ त्याच्यातून स्वर असा नघिल की तो मौन होऊन जाईल. स्वर मौन होऊन जाईल. आता काही एनर्जीचा स्वर आला नाही की आपण म्हणतो अगदी बेस्ट पोझिशनला आला. त्या एनर्जीला एकदम मौन स्थितीला ती आली म्हणजे समजायचं की आपण त्या स्थितीत आहोत. आपण त्याचा उपयोग करतो. कळलं का आता! 'ओम'चा जो अर्थ आहे, लोक म्हणतात आतून ओमचा आवाज येतो. सात तऱ्हेचे आवाज येतात. ते म्हणजे बरोबर नाही. आला नाही पाहजि आवाज. याच्यातून पुष्कळसे आवाज येतात. हे आवाज येत असताना हे न Original Transcript : Marathi मशीन बघिडलेलं आहे. म्हणजे बघिडलेलं नाही पण या मशीनमधून येणारी जी शक्ती आहे ती बरोबर अँडजस्टेड नाही तसंच आहे. ओम जो आवाज येतो, तो आम्ही मोठे दुर्ग मळिबलि म्हणून जे लोक म्हणतात, त्यांना जरा अर्धवट नॉलेज आहे. त्याच्यामुळे त्यांना समजत नाही की ते चुकलेलं आहे. आवाज बघिज काही यायला नको खरं म्हणजे आवाज सुरुवातीला यायला हरकत नाही. म्हणजे काय, तुम्ही ऐकता आवाज. पण काही हरकत नाही. कारण आता एनर्जी येऊ लागली आहे. अँडजस्ट करून घ्यायचं. काय गोष्ट आहे. असा आवाज का आला आपण अँडजस्ट करून घ्यायचं. अँडजस्ट करून घेतल्यावर समजलं पाहजि की हं आता बरोबर आलं आहे . आता ही एनर्जी वापरली पाहजि. घेण्यासाठी कवि देण्यासाठी. दोन्ही गोष्टीसाठी. आता हा आहे माईक. जर याच्यामध्ये आवाज येत असला तर माझा आवाज यातून कसा येईल? तेव्हा जर काहीही जरासं अँडजस्टमेंटला फरक असला तर परमेश्वराचा आवाज आपल्यातून कसा जाईल, त्याची शक्ती आपल्यातून कशी जाईल, तेव्हा या मशीनला पूर्णपणे मौन झालं पाहजि. तसंच तुमच्या या शक्तीला सुद्धा आतून मौन झालं पाहजि. मौन होणं म्हणजे बेस्ट अचीव्ह केलं. अँक्टिव्हिटीचं जे तंतोतंत डेलिकेट जी अँडजस्टमेंट आहे ते जेव्हा मौन झालं म्हणजे बेस्ट झालं. म्हणजे मग ते वरून येणारे आहे ते मुखीर होत नाही. म्हणून ते ही आता एक सांगते मी. कारण परवा ते वाचत होते पुस्तक, हठयोगावरती म्हटलं बघावं. हे एवढं तर पुस्तक लढून ठेवलंय म्हणा. त्याच्यात त्यांनी सांगितलंय आवाज येतात म्हणजे काय ? मशीन बघिडलेलं आहे. मशीन आम्ही केलेले आहे नं म्हणून आम्हाला माहिती. मशीन खराब आहे तर ते ऐकत बसू नका. ते काही चांगलं नाही. आवाज येतो म्हणजे ते मशीन खराब आहे म्हणजे अँडजस्टेड नाही म्हणून आवाज येतो. आता हा तुम्हाला अनुभव येईल. तुम्हाला आजार होऊ दे, तुम्हाला काही त्रास असला म्हणजे आवाज येणार डोक्यात. डोकं भणभण करणार, काहीतरी असा त्रास असला म्हणजेच आवाज येणार, तुम्ही जर पूर्णपणे अगदी स्वस्थ असाल नं तर मौन आहे. मौन शांत, शांती आणि मौन, या दोन गोष्टी स्थापति झाल्या. आता सांगायचे म्हणजे आज वेळ कमी आहे, पायावर येणं सुरू झालं म्हणजे धडाधड, माझे पाय, तुम्ही सगळ्यांनी मळीन मोडून टाकले. तेव्हा हे पाय जरा थोडे दविस आणि चालू द्यावे ही वनिती आहे. कारण मी काही इन्शुअर केले नाहीत माझे पाय तर तुम्ही जर माझे पाय मोडले तर माझं काही ठीक होणार नाही. म्हणून माझी अशी वनिती आहे की माझे पाय एवढ्या जोरात धरून वरगैरे ओढू नका. आणि खीन जरी पायातून पुष्कळ परवा शक्ती वाहते पण तरी जरा नाजूकच आहेत ते. तेव्हा हळूच हात-पाय खाली ठेवून डोकं जर ठेवलं तर बरं. पण इतक्या जोरामध्ये पाय दाबून असं धरायचं नाही. कृपा करून वशिषतः आपली मराठेशाही माझ्यावर गाजवू नका. गरीब माणूस आहे. परवा कारण तुम्ही लोकांनी माझे पाय एवढे ओढले की माझी मुलगी म्हणाली तुझ्या पायावर कोणी मारलं की चाबकाचे फटके असे वाटतंय पायावर वळ आल्यासारखे अर्थात त्याला काही हरकत नाही म्हणा. तुम्ही प्रेमाने करता पण प्रेमात अगदी लचकाच घेतला पाहजि असं काही जरुरी नाही. जोपर्यंत अर्धाशेर मांस नाही काढलं तोपर्यंत आपण प्रेम प्रदर्शन केलं नाही असं नसतं. उलट नाजूकपणाने व्यवस्थितीपणे, श्रद्धेनी कोणतेही कार्य केले म्हणजे सुबक दसितं आणि बरे असते. तेव्हा थोडीशी माझी काळजी घ्यावी त्याबाबतीत अशी माझी वनिती आहे. कतिही असलं तरी आई म्हणजे आईच असते नां! तिला मुलं जायला लागली म्हणजे देवी असो की कुणी असे ना, तिला वाटते की मी मुलांना सोडून आता कुठे नघिले असं वाटणारंच.

1976-1218, 2nd Talk

[View online.](#)

2nd talk, 1976-12-18 [Marathi Transcript] मी आज आपण सर्वाना भेटायला इथे खारे गावात आलेली आहे. हे योगायोग जुने असतात .जन्मजन्मांतराचे असता ते,आणित्यांची पुनरावृत्ती अशी कशी होते हे ,ते आपल्या एवढे लक्षात येणार नाही .कारण आपल्याला आपला पूर्वजन्म माहिती नाही .पण हे पूर्वजन्माचे योगायोग आहेत आणित्यामुळेच आज परत ह्या जन्मात सुद्धा आपल्या सर्वाना भेटण्याचा हा उत्तम वेळ आलेला आहे. इथे येण्यात मला इतका आनंद होत आहे की खरंच तो मी शब्दांनी कधीच वर्णन करून सांगू शकत नाही . ग्रामीण वभिगात सहजयोग फार उत्तम पणे पोचला जाईल .हे मला माहिती आहे . कारण शहरात राहाणारी लोक हिमंडळी स्वतःला फारच शहाणी समजतात . एकतर बहुतेक पढत मूर्ख असतात. पढत मूर्ख नसले तर पैशाच्या आणित्याच्या दमावर स्वतःला काहीतरी वशिष समजतात . त्यांना असं वाटतं की सर्व जग त्यांनीच निर्माण केलेले आहे . हे आकाश सुद्धा त्यांनीच निर्माण केलेले आहे . आणित्यांचे परमेश्वराच्या ठिकाणी आहेत . आणपरमेश्वर नावांची वस्तू काही जगात नाही. कधीही त्यांना कोणतेही वाईट काम करताना परमेश्वराचा वचिार येत नाही, की आपण हे अधर्माचं कार्य करीत आहोत. अजून आपल्या देशातील ग्रामीण वस्ती कवि ग्रामीण मुंबई परमेश्वराला आठवून आहे . आपली भारतभूमी ही एक योगभूमी आहे . आण रामानी आण सीतेने पायी प्रवास करुन सर्व भूमीला पूर्ण केलेले आहे. पवत्रि केलेले आहे . ग्रामीण समाजामध्ये जो एक साधेपणा, भोळेपणा आणपरमेश्वराची परमभक्ती आहे. (notclear) सुद्धा लोक करतात पण पुष्कळसे लोक खोट्या गोष्टी सांगुन पैसे उकळतात . काहीतरी भोळ्याभावड्या लोकांना भुलवुन काहीतरी देवाबद्दल गोष्टी सांगून त्यांच्यामध्ये वचित्रि तरहेच्या भावना उत्पन्न करून त्यांच्या कडून पैसे उकळत असतात. हे प्रत्येक खेड्याखेड्यातून चाललेलं आहे . हि अत्यंत दुःखाची गोष्ट आहे . पण भोळ्याच्या मागे साक्षात शंकर बसलेला आहे ,आणितो सगळ्याचं रक्षण करीत असतो . परमेश्वर हा भोळ्याच्या साधेपणाला भुलतो आण नैहमी त्यांच्या मदतीला तो उभा असतो . पण परमेश्वराचा वशिवास एक क्षण हि सोडला नाही पाहजि . साध्या साध्या गोष्टीवर आपण लक्षात ठेवल्या की परमेश्वराला बाजारात विकत घेऊ शकत नाही .कवि परमेश्वराचा जो मनुष्य असेल तर तो कोणत्याही प्रकारचा पैसा तुमच्या कडून घेऊ शकत नाही . जर त्याने तुमच्या कडून पैसे लुबाडले तर तो परमेश्वराचा मनुष्य नाही . मग तो कोणत्याही कारणांनी पैसे मागत असेल तर त्याला सरळ सांगायचं की हे बघा आम्हांला तुमचं काही करतव्य नाही ,दुसरी गोष्ट रोगराई वगैरे शहरातून जतिकी आहे ,त्यामानाने ग्रामीण भागात कमी आहे . आश्चर्याची गोष्ट आहे . त्याला कारण स्वच्छ हवा वातावरण तसेच पवत्रि कार्य सुद्धा आहे. लोकांची मन पवत्रि आहेत . पण रोगराई दूर करण्यासाठी सुद्धा आमच्या सहजयोग्यानी अत्यंत कार्य केलेले आहे ,आण एकदा तुम्ही सहजयोगा मध्ये जर साक्षात्कारी पदवीला प्राप्त झालात तर तुम्हांला औषध डॉक्टर वगैरे काहीही नको ,आण सगळे रोग मानसकि कवि शारीरकि रोग नेहमी साठी नष्टून जातात . सहजयोगा साठी तुम्हाला काही पैसे द्यायला नको ,तुम्हाला त्याच्यासाठी काही वशिष मेहनत करायची नाही ,काहीच मेहनत नाही ,जस एखाद बी स्वतःच उपजत तस तुमच्यात असलेल बी अंकुरत . तुमच्या मध्येच ते अंकुर आहे ,आणित्या अंकुराला उजगारानी कुंडलनी अस नावं दिलेले आहे तस प्रत्येक बी मध्ये अंकुर असत तुमच्या प्रत्येका मध्ये ते अंकुर आहे ,पण एखाद बी जरा,(inaudible) नसलं कवि त्या बी मध्ये पूर्णपणे वाढ झालेली नसली तर मात्र त्या अंकुराला फुटायला वेळ लागतो . आम्ही फक्त त्या बी वर कवि त्या अंकुरावर आपल्या प्रेमाचं पाणी ओततो दुसरं काही करत नाही आणित्यात तुम्ही तरी काय करणार बी आपोआपच उगवतं. तसच तुमच्यात असलेल हे जे परमेश्वराने ठेवलेल अंकुर आहे ते आपोआपच वर येत पण एवढच आहे.की जस एखादा दपि तुम्ही सजवुन ठेवलेला असला तर तो आपोआपच पेटत नाही त्याला एक पेटलेल्या दपि जवळ आणायला पाहजि. त्याचप्रमाणे सहजयोगात सुद्धा जो दपि पेटलेला आहे तोच न पेटलेल्या दवियाला पेटवू शकतो . पण जेव्हा दुसरे दवि पेटतात तेव्हा ते सुद्धा दुसऱ्या दवियांना पेटवू शकतात . तर अशी क्रिया आहे. जर एखाद्या दपिची वात घसरलेली असते एखादा दपि फुटका असतो. कवि एखाद्या दपिात तेल कमी असत तेव्हा त्याची सुद्धा व्यवस्था सहजयोगात पहिल्यांदा करता येते .कुण्डलनी ही तुमची आई आहे. आणित्या जन्मोजन्मी तुमच्या बरोबर जन्मत तुमच्या मध्ये वास करते आणआई कति पवत्रि वस्तू आहे हे आपल्याला माहिती आहे. तरी नुसती पवत्रिता तुमची आई आहे आणित्या त्या क्षणाची वाट बघत असते . ज्यावेळेला अशी कोणीतरी व्यक्ती कति प्रेमाने ओतप्रेत असेल कति सामोरीआली कि कुण्डलनी आपोआप उभी होते आणितुम्हाला त्याचा साक्षात्कार घडतो. आज आपण त्याचा प्रयोग थोडासा येथे करणार आहोत . आण मला आशा आहे ,तुमच्यातल्या पुष्कळ लोकांना हे होईल , हे इतक सहज घडत की कोणाला वशिवास वाटत नाही की आपल्याला इतक्या लवकर कस झालं कारण त्याच्या साठी इतके उपास केले पाहजि, तपास केले पाहजि, हे केले पाहजि ते केले पाहजि. त्यानंतर जंगलात जाऊन राहिल पाहजि तपश्चर्या केली पाहजि. आता अस धरून चाललं पाहजि की जर कोणाला कळव्याचा रस्ता माहिती नसता तर त्याला शोधत शोधत मुंबई वरून पायी याव लागलं असत. समजा पन्नास वर्षा पूर्वी, तर त्याला कति तरी तास लागले असते. पण आज आम्ही मोटारीने आलो तर आम्हाला काही इतका वेळ लागला नाही. तास कशाला कति तरी दविस लागले असते .आम्ही सरळ तथून नघालो आणित्यां पोचलो . त्याप्रमाणेच आधुनिक काळामध्ये जी प्रगती आम्ही बाहेर केली आहे तशीच झाडांनी जर बाहेर प्रगती केली तर त्याच्या मुळांनी प्रगती केली असणारच, तेव्हा ही मुळाची जी प्रगती झालेली आहे ती तुमच्या लगेच लक्षात येणार नाही कारण झाडाची प्रगती लक्षात येते मूळ पहिल्या शवाय लक्षात येणार नाही .हे मुळाच काम आहे .आणजेव्हा त्याचा स्त्रोत्र सापडला, जर स्त्रोतच मुळी हाताशी लागला एखाद्या झऱ्याला जर जाऊन भडिलं ते मूळ तर प्रश्नच उरत नाही. त्या झाडाच्या मरण्याची कवि त्याला काही त्रास होण्याची कतिही तो फोहावला तरी सुद्धा त्याला ते पाणी मिळू शकत . तसंच सहजयोग हा ह्या आधुनिक कलियुगामध्ये सापडलेला आहे . आणित्याचा उपयोग सगळ्यांनी करून घ्यावा . फक्त सहजयोगाला फार उथळ मनाची माणस चालत नाहीत. म्हणजे उर उडवणे, टगिल करणे,वगैरे अशा पद्धतीची लोक जर असतील त्यांना जरी व्हायब्रेशन आले तरी ते सुटून जातील श्रद्धा ही पाहजि परमेश्वराप्रती श्रद्धा पाहजि कति म्हटलं तरी जर तुम्हाला जर एकाद्या प्रती श्रद्धा नसली तर त्यांनी का तुमचं भलं करावं? तुम्ही म्हणता आमच्या मुलाला वर करा, पण माताजी आमची तुमच्या वर श्रद्धा नाही तर का वरआम्ही त्याला वर करावं? एक साधा वचिार करा जरी मी प्रेमानं म्हटलं की नाही तरी मी तुम्हाला ठीक करते, तर जर त्याला ठीक करणारे अनेक देवता बसलेले आहेत . त्यांनी मान्य केलं पाहजि . हनुमानाला पटलं पाहजि ,गणेशाला पटलं पाहजि, शंकराला पटलं पाहजि ,कृष्णाला पटलं पाहजि की हा मनुष्य ठीक आहे नाही तर ते म्हणतात ह्यांना मदत करायची काही गरज नाही . ते नुसत्या उथळ्या मनाची लोक आहेत थोड्या पुरते आलेले आहेत त्यांना मदत करण्यात काही अर्थ नाही. सहजयोगाच्या द्वारे हजारो लोक बरे झालेले आहेत. रोग बरे

झालेले आहेत. त्या शविया साक्षात्कार हजारी लोकांना झालेला आहे ज्या लोकांना साक्षात्कार झालेला आहे ते सुद्धा दुसऱ्या लोकांना ठीक करत आहेत . सहजयोग मध्ये हे फक्त लक्षात ठेवले पाहजे किमानवाला सगळी काही आपल्या बदल माहिती नाही त्याला हे समजत नाही आहे की आपण मेल्यावर आपलं काय होते? जन्माच्या आधी आपण कोण होतो? पुढे काय होणार? ह्या सर्व गोष्टी त्याला स्वतः बदल माहिती नसतात तेव्हा जे सहजयोगाचे थोडेबहुत नियम आहेत ते करावे लागतात . म्हणजे एक छोटीसी गोष्ट आहे की सहजयोग्यानी कोणाकडून कुंकू लावून घ्यायचं नाही. जो कोणी पार असेल त्याच्या कडून फक्त कुंकू लावून घ्यायचं पण कपाळाला हात लावू द्यायचा नाही. तर सहसा तुम्ही पृच्छा कराल प्रश्न विचाराल माताजी असं का,? (इनऑडिबल)तरंग वाहात असतात. आपण म्हणतोना ह्याचा हात चांगला आहे, ह्याचा हात बरा नाही, ह्याचा हात शेतीला चांगला आहे, ह्याचा हात वैद्यकीला चांगला आहे. त्याला असं कारण कि आपल्या हातातून हे तरंग वाहत असतात. ज्या माणसाच्या हातातून वाईट तरंग वाहतात त्यांनी तुमच्या कपाळाला हात लावला तर तुमच्यातुनही वाईट विचार येऊ शकतात. म्हणून आपल्या कपाळाला फार जपून राहिल पाहजे. असा हा सहजयोगातला एक नियम आहे. की कपाळ माणसांचे फार परमेश्वरनं विचार करून मळिलेले आहे. म्हणून ते कोणासमोरही नतमस्तक करायचं फार विचार करून करायला पाहजे. प्रत्येक माणसासमोर तुम्ही डोकं वाकवत जर फरिलात समजा तो एक राक्षस नविला तर त्याच्यातले जे दुर्गुण आहेत ते तुमच्यात सहज येणार. असे थोडे बहुत नियम आहेत ते जर पाळले तर सहजयोगाला तुम्ही प्राप्त कराल. आणिसहजयोग हा मोठा वरी वरदानाचा भाग ठरतो . आपल्याला आश्चर्य वाटेल सहजयोगाचे अनुभव इथल्या काही लोकानी तुम्हाला सांगतिले तर तुम्हाला विश्वास वाटणार नाही . एकदा एका आगगाडीतून एक सहजयोगी जात होते. आणी ती आगगाडी उलथून पडली. संबंध आगगाडी उलथून पडली पण आगगाडीत एकालाही अपघात झाला नाही. आणी त्याच्यात त्यांचं लहानमुल होते ते सुद्धा अगदी फार दुर जाऊन पडले पण त्याला सुद्धा काही झाले नाही. लोकांना अगदी आश्चर्याचा धक्का बसला. हे कस झालं अकॅसिडिन्ट वेगरे हे फार टळतात . तुम्ही म्हणाल हे कस होत? आता आपण हनुमान वर फार विश्वास ठेवतो. येता जाता हनुमानारे, हनुमानारे करत असतो. गावात येताना हनुमानाचं एक देऊळ असायचं आपल्याला हे नाही वाटत कि हनुमान हा सगळीकडे पसरलेला आहे . त्याचा आपला संबंध नाही नाहीतर हनुमानाला हाक मारल्याबरोबर तो तथिल्या तथि उभा राहतो . इतकच नाही पण एक सहजयोगी जथि पुढे असेल तर त्याचा संबंध परमेश्वराशी झालेला असतो त्याच्या पाठीवाटी उभा असतो . गणपती सगळीकडे असतात . आपल्याला अस वाटत की गणपती देवळातच बसलेले असतात. तो सगळ्याचं साहाय्य करणारा सगळीकडे उभा असतो . जर कोणी सहजयोग्याला काही त्रास झाला तर गणपती त्याच नविारण करतो. आपण सर्व म्हणतो कि गणपत आहे, मारुतीराया आहे ,दत्तात्रयची जयंती करायची आहे, शंकर आहे, सगळ्यांना आपण मानतो पण हे आपल्याला समजत नाही कि हे जे आपलं शरीर आहे. हे जे आपलं शरीर आहे ते जे आपल्या डोळ्यांनी बघतो आहे. आणह्या ज्या वातावरणात आहोत ते हे सर्व त्या लोकांनी भारावलेलं आहे आणति सगळीकडे व्यवस्थित पहारा देत आहेत. ह्या गोष्टीची जाणीव परमेश्वराची आणतिमची गाठ पडल्याशविया होणार नाही, कस आहे आता ह्या माईक वर मी बोलत आहे आणजि स ह्याच कनेक्शन मेन शी लागलं नाही. तर तुम्हांला काहीही ऐकू येणार नाही तसंच जोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराशी एकाकार होत नाही किवा तुमचा साक्षात्कार होत नाही तो पर्यंत तुम्ही परमेश्वराला हाका मारत राहीलात तरी तो कसा ऐकणार तुम्हांला ,आपण परमेश्वरच नाव घेत राहतो . रात्रंदिवस आणकिधी कधी इतकं (इनऑडिबल) जसा काही तो आपला नोकरच आहे. सारखी त्याला काम सांगत असतो. तु हे कर रे तु ते कर रे तु माझ्या बापाला हे कर रे, तु माझ्या मुलाला हे कर रे, पण तुमचा काय अधिकार आहे परमेश्वरावर? तुम्ही परमेश्वरासाठी काय केलेलं आहे ?तुमचा संबंध आहे का परमेश्वराशी ? आता असं आपण म्हणायचं आपले राष्ट्रपत आहेत. राष्ट्रपतना जर तुम्हांला भेटायचं असल तर तुम्हाला त्यांना पत्र पाठवायला लागतं, त्यांच्या कडून परवानगी घ्यावी लागते. जर तुम्ही सरळ तथि जाऊन बसलात ये राष्ट्रपत इकडे ये माझं हे कार्य कर, तर पोलिस तुम्हांला बांधून ठेवतील कि नाही ? तेव्हा तुम्हाला अधिकार असायला पाहजे आणति या अधिकारांची ओळख अशी असते. कि जेव्हा मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी होतो . तेव्हा त्याच्या हातून चैतन्य लहरी वाहातात अस शंकराचार्यांनी सांगतिलेलं आहे. आणतिच आज घटीत होत आहे. परमेश्वराच्या नुस्त्या बाता नाही आहेत . आज परमेश्वराला येऊन सध्द करु शकतो. तुम्हीही सध्द करु शकता. तेव्हा हा मार्ग म्हणतातना "येड्या गबाळ्याचे काम नोहे" ह्या मार्गाला येणार्या लोकांमध्ये श्रद्धा असायला पाहजे. साधेपणा, भोळेपणा आणी परमेश्वराला जाणण्याची उस्तुताअसली तर कुठल्याकुठे तुम्ही सगळे पोचू शकता. (inaudible)-- ----- भगवे वसर आणकि स काडून संत मनुष्य होत नाही. तस जर म्हटलं तर मेंढ्याचे रोजच केस कातरले जातात . म्हणून काही तो संत होतो का? कपडे बदलून कोणी संत होत नाही . बाहेरचे हे प्रकार करुन कोणी संत होत नाही. आपल्या कडे केवडी संत मंडळी झाली. तुकारामबुवा झाले, त्यांनी काय संन्यास घेतला नव्हता. कोणत्याही संतांना संन्यास घेण्याची काहीच गरज नसते कारण तो आतूनच संन्यस्थ होऊन जातो. आतूनच ती वृत्ती बदलते म्हणूनच बाहेरचे देखावे, बाहेरचे प्रदर्शन हे करण्याची काही गरज नाही. जी गोष्ट घटति व्हायची आहे ती आतून होते आणति त्याची जाणीव आतमध्ये होते. आता ह्यापैकी काही लोकांना असे अनुभव येतील कि थोडा वेळ वाटेल की आम्हाला आले हातामध्ये तरंग आले माताजी आम्हांला वाटल आमच्या हातामध्ये तरंग आलेत. आणमिग थोड्या वेळानं अस होईल दहा लोकांना येतील चारला लोकांना येणार नाही ती चार मंडळी ज्यांना आले नाहीत. ते त्रैपानी बोलू लागतील कि हे खोट आहे अमक आहे तमक आहे म्हणजे ही जी दहा आहेत. ती त्यांच्या बरोबर जाणार त्या चार लोकांबरोबर कारण माणसाचं जे डोकं असत ते अर्धवट असत. हा अगदी नवीन अनुभव आहे. आणह्या नवीन अनुभवाला जमलं पाहजे, तुम्ही म्हणाल की एका क्षणातआण एका मनिटात होईल, ते होत, पण ते जमण्यासाठी तुम्हांला थोडस बसावं लागत म्हणजे त्यासाठी तुमची बैठक असावी लागते. थोडीशी मेहनत करावी लागते. म्हणूनच हि पार झाल्यावर करायची असते. आधी नसते. आज कळव्याला मला बोलावलेलं आहे. पण मला माहिती नाहीआणखी पुढचा काय कार्यक्रम आहे तर माझी अशी इच्छा होती कि आपण ध्यानाला वगैरे जाव सगळ्यांनी आणध्यानामध्ये जर पार होता आलं तर बर होईल. आणति त्याच्यानंतर काही रोगी वगैरे असले तर त्यांना हि मी बघीन. ह्यापुढे आपले काही प्रश्न असले तर थोडेबहुत विचारा मला फार आनंद होईल . आहेत का प्रश्न ?हो विचारा हो विचारा या हन्दि : प्रश्न :माताजी पार तो हो गये आपकी कृपासे पर माताजी:अच्छा हा विचार येत नाही आता हे समधान आहे. समधान आम्ही म्हणतो गावाच्या बाहेर असलं पाहजे पण लोक काय करतात आता जागा आहे ना मग समधान असो कि काही असो . आता मुंबई ला आमच्या येथे समधान आहे . आणति या समधानामध्ये लहान मुलांची खेळाची जागा बनवून टाकली. आता हल्लान मुले जतिकी तेथे जातील त्यांना हे त्रास होईल कि नाही,कारण त्याच्या तेथे सगळ्या कवरी आहेत. ह्याचा काही विचार मनुष्य ठेवत नाही. आजकालच्या ह्या आधुनिक माणसाला ही अक्कल नाही. आणतिशाच रीतीने आज कॉलनी वगैरे बनवलेल्या आहेत .तेव्हा ह्यांना सुद्धाआणतिम्हाला सुद्धा कुंकू वगैरे आपल्या बचावाला घेऊन गेले पाहजे. आणतिनंतर जेव्हा तुम्हाला कळेल कि काय आहे .तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की केवढ्या मोठ्या त्रासातुन तुम्ही बचावलेले आहात. म्हणूनच लोकं वेडे होतात, पागल खान्यात जातात ,आजारी होतात, मरतात आणति त्यांना हेच लक्षात येत नाही कि हा आजार आला कुठून,अस झालंच कस आमच्या

घरात , लहान लहान मुले सुद्धा, कारण तुम्हांला स्वतः बद्दल कल्पनाच नसते ,दुसऱ्याच्या बद्दल कशी कल्पना येणार?ह्यांना काय झाले? हे कोण आहेत ?इतकं मी आत्ता एक साधी गोष्ट घ्या तुम्ही देवळात गेले देवळामध्ये परमेश्वर आहे . देव आहे त्यांना नमस्कार हा केला पाहजि. देऊळ फार जरुरी आहे पण जर एक भामटा तेथे पुजारी बसला. समजा आणितो काही वाईट धंदे करत असला ,काळी वदिया वगैरे करत असला, समजा तो, त्यांनी तुम्हाला प्रसाद दिला तर तो तुमच्या पोटात जाणार की नाही ? आता तुम्हाला कस कळणार जर तुम्ही साधी माणसं असणार तर नाही कळणार जर तुम्ही सहजयोगी असाल तर लगेच तुम्हाला त्या उलट्या होऊन नघून जाणार, राहणारच नाही पोटात, अशी काही वस्तू पोटात गेली तर नघूनच जाणार ती राहणारच नाही. मग घरी आलं की एकदम पोटात दुखायला लागलं मग खुप जोराचं आल आणि हॉस्पिटल मध्ये तडकाफडकी गेले. काय झालं माताजी कळलं नाही? हे सगळं कळण्याचं लक्षण सगळं काही तेव्हाच होऊ शकत जेव्हा तुम्ही स्वतःला ओळखता आणि त्यामुळे दुसऱ्यानाही ओळखता ,कारण स्वतःचीच ओळख पटलेली नाही आपली शक्ती आत मध्ये कती जबरदस्त आहे ती आधी जाणली पाहजि. आणति जाणताच तुम्हाला कळेल ह्या माणसामध्ये काय दोष आहे . ह्या दुसऱ्या माणसानं मध्ये काय दोष आहे? आणितो दोष जर आपल्याला त्रासदायक असेल . तर त्याच्यापासून त्याचा बचाव हकिरता येईल, ह्याची ओळख कशी असणार त्या ओळखीला समजलं पाहजि. हनिदी :(इनऑडबिल) (आप भी,वहा आया कजियि.कोशशि कजिीये सारी मास्टर कर देंगे कुण्डलनि में ये लोग जो बैठे हैं मास्टर है कुण्डलनि में, बलिकुल मास्टर हो गये, इन्होने हजारो लोगों की बीमारी ठिक की, ये धूलिया के है ,इनके यहा सेन्टर खोला, हजारो लोग कबिमिरी ठीक की, इनके लडके डॉक्टर हैं और दुसरें लडके बडे भारी वो हैं जमीनदार लोक हैं . इन के यहां सेंटर खोला हजारो लोगो इनके हाथ से ठीक हो गये और, अब बोलते है सब लोक जो पार हो गये एक पैसे की दवा हम नहीं लेते, इनके सब बच्चे पार हैं, सब लोग पार हैं. अब आपकी कळवा में यहा पर सभी को इसको करना चाहिये, आप लोक इसपर ध्यान दे और इस को पा ले, सहजयोग मे ये नहीं कआप पार हो गयेऔर दुसरे दनि आप भूल जाइये, नहीं ये आपको समझना चाहिये, समझो हमने आपको बजिली दे बी द और आपको नहीं बताया ककिस तरह से बटन चलाना तो आप कैसे जानयि, थोडी सी भी चीज सखि लेनी चाहिये ना ? साधारणता, आपको दो चार चीजे ध्यान मे रखे तो कोई भी तकलफि नहीं, बंधन देना, अपने को पानी पर नकिलना, दोन तीन चजिसे आप ठिक रह सकते हो बहुत ज्यादा कुछ करने कजिरुरत नहीं लेकीन आप एक बार आके फरि आये नहीं होंगे? इसलिये आपको पुरा पता नहीं होगा इन लोगोसे बातचीत करनी चाहिये. वैसे नहीं चलता ना परमेश्वर का काम है थोडा बहुत सखिना भी पडता है, छोटी सी चजि है बजिली के काम के लोगो को सालो लग जाते हैं परमेश्वर का काम है थोडा बहुत तो सखिनाही चाहिये . यहा तक की पूजा मे कौसी उंगली हम इस्तमाल करते हैं कसि चीज के फुलं देते है इस सबको अर्थ है छोटी छोटी चीज है इतना नहीं जानेंगे थोडा बहुत सखि लजिए. श्रीमाताजी :हा आता वचिर प्रश्न :काय आहेत का प्रश्न? (-----) जैसे सहजयोग मे दारु पनिा है ! ऐसे हम कुछ नहीं कहते तुम दारु मत पीओ,पर सहजयोग के बादआप दारु नहीं पी सकते! आप दारु पीयेंगे तो फौरन उलटी हो जायेगी आपको टकि हि नहीं सकती, आपके अंदर दारु, बहुत मुशकील हो जायेगी , सगिरेट पनिमे भी टकलीफ होगी, आप सगिरेट पनिा शुरु करेंगे सहजयोग के बाद तो आपको तकलफि होगी, आपका मन करेगा की नहीं पयिगे छोड दो ,हमारे यहा सगिरेट कोई नहीं पीता. सबकी सगिरेट छुट गयी अपने आप ऑटोमॅटकि, मैं तो कुछ नहीं कहती छोडो करके अपने आप ही छुट जाती है! एक साब सगिापुर मे बहुत दारु पति थे! उनकी बखी मेरे पास लेके आयी थी उनकी आप दारु छुटानेके लयि, वो पार हो गये . पता नहीं कैसे, उसके बाद उनाका ये हाल हुवा जब भी दारु पनिा लगे तो उनको सुगंध आती थी ! इतनी जोर से सुगंध आती थी उसके बाद उनोन्हे दारु हि छोड द सुगंध ही लेके बैठ गये..

1976-1218, Sahajayogyanmadhe Dharma Stapna Aur Sahajayog, Dharma has to be established Within

View [online](#).

Sahajyogyan Madhe Dharma Sthapna Zali Pahije 18th December 1976 Place Mumbai Seminar & Meeting Type ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK हे सहजयोगाचे कार्य कति वशिष आहे. मी आपल्याला आधी सांगितले की मी गणपतीसारखं एक नवीन मॉडेल तयार केलं आहे तुमचं. एक नवीन पद्धत आहे ही. ही वशिष रूपाने तुम्ही ग्रहण केली कारण तुम्ही त्या ग्रहणाला योग्य आहात. अयोग्य दान नाही दिलं मी. तुमची योग्यता क्षणोक्षणी पदोपदी मी जाणते. फक्त एवढं म्हणता येईल की आईच्या प्रेमांमुळे, फारच हळुवारपणे सांभाळून, प्रेमाने, अत्यंत काळजीपूर्वक हे कार्य झालेलं आहे, पण जर आपल्यामध्ये ती योग्यता नसती तर हे झाले नसते. पैकी आज हजारो मंडळी इकडेतकडे धावत आहेत. वेड लागलंय लोकांना. वचिर करत नाहीत की आजपर्यंत शास्त्रांमध्ये जे सांगितलेले आहे अनादी काळापासून, मोठमोठ्या तत्त्ववेत्त्यांनी आणि श्रीकृष्णासारख्या महान, परमेश्वराचीच ती एक साक्ष आहे, त्यांच्या तोंडूनही ज्या गोष्टी नघाल्या त्या सगळ्या एकीकडे फेकून, त्या लोकांनी ज्या नवीन नवीन पद्धतींनी लोकांना आपल्या जाळ्यात फसवलेलं आहे, त्याबद्दल कोणताही वचिर हे लोक का करीत नाहीत ? कोणत्याही शास्त्रात, मग ते महम्मद साहेबांनी लिहिलेलं असो कवि ख्रिस्तांनी सांगितलेले असो कवि श्रीकृष्णांनी गीता म्हटलेली असो, सगळ्यामध्ये जे तत्त्व आहे की तुम्हाला स्वतःच्या आतमध्ये असलेला 'स्व' जाणला पाहजे आणि त्याची शक्ती तुम्हाला लाभते. पण असं म्हटल्याबरोबर लोक यापासून परावृत्त होतात कारण सत्याच्या गोष्टी केल्या की लोकांना पटतच नाही मुळी. असत्य असलं तर ते लगेच पटतं आणि असत्याच्या मार्गावर चालण्याची सवय पडल्यामुळे ते रुजतंही जास्त. असत्याची जास्त कास धरून मानवाने शेवटी गाठलंय काय तर तक्काची पायरी. तर्क गतीला उतरायची स्थिती आलेली आहे. ते कलीयुगात दसितंय आपल्याला चोहीकडे. बापाला मुलावर विश्वास नाही, मुलाला आईचा विश्वास नाही. सगळ्या संसारात हाहाकार माजलेला आहे. अशा परिस्थितीत सत्य पुढे केल्याबरोबर लोक असे बचिकतात, की जसे अंधारातून कुणाला एकदम उजेडात आणलं की त्याचे डोळे दपितात आणि नको तो प्रकाश म्हणून मागे सरतात. तेव्हा सहजयोगात पुष्कळ मंडळी एकदम येणार नाहीत हे लहिन ठेवते आणि जी आली ती घसरणार, कोलमडणार. त्यांना मी जागेवर बसवलं तरी ते परत परत धावणार. ही स्थिती राहणारच आहे मुळी काही काळ, पण सहजयोगाला स्थायित्व कवि जगजाहीर जाला म्हणतात, करायचं असलं तर त्याचा एकमात्र इलाज आहे, आम्ही काही जरी असलो तरी ते आहोतच. आमचे काही वैशिष्ट्य नाही कवि आम्ही काही मळिवलेलं ही नाही. आम्ही जे आहोत ते असेच आहोत जन्मजन्मांतरापासून. तेव्हा आमचं त्याच्यात काही देणं नाही नी घेणं नाही. तेव्हा आम्ही असलो तर लोक एवढेच म्हणतील की माताजी होत्या आदशिक्ती. त्या स्वतःच आदशिक्ती असल्यामुळे त्यांचं काय आम्हाला सांगता तुम्ही. न Original Transcript : Marathi तर तुमच्याकडे नजर होणार लोकांची की सहजयोगामध्ये काय परिवर्तन आलं. त्यांच्या धर्माची स्थापना झाली का? कारण धर्मस्थापना होते ना पहिल्यांदा. कलियुगामध्ये पहिल्यांदा धर्माची स्थापना माताजींनी केली का? ती कुठे करणार, ती तुमच्या नाभी चक्रात. तुमच्यातून तो धर्म आहे की नाही, तुम्ही धार्मिक आहात की नाही, ही आधी जर सद्धिता झाली, चार लोकांनी तुम्हाला पाहून म्हटलं पाहजे की यांच्यामध्ये काय बदल झाला! काय मनुष्य झालाय! कमालीची त्याच्यात चमक आलेली आहे. आमचा एक दीप असला तर लोक म्हणतील आहे, 'तो पुष्कळ दविसांपासून आकाश दीप लागलेला. त्याचं काय माहात्म्य? कित्येक आले आणि गेले.' जे दीप आम्ही लावले ते कधी लावले नव्हते. मराठी भाषेत म्हणायचे झाले तर दवि पाजळले. तर तसे होऊ नये. खरोखर आम्ही दीप लावून दवाळी सजवली हे तुमच्या प्रकाशातून समजलं पाहजे लोकांना आणि याच्यापेक्षा मोठी जाहीर बातमी काहीही असू शकत नाही. उद्या आम्ही वर्तमानपत्रात दसिलो, 'फोटो आला, मग काय माताजींचे दसितं आहे मुळी. साक्षात्त आहे. जरूर! मग पुढे काय ? 'कति ही म्हटलं तरी त्या आदशिक्ती, पण आमचं काय ?' तर मग त्या भामत्याकडे कशाला जाता तुम्ही ? तर भामत्याकडे एवढ्यासाठी जायचं की तो नुसती आपली कमाल दाखवत असतो. दोन पैसे दलि की खुष. पण माताजींना म्हणतात की, 'तुम्ही दाखवा कमाल.' तथिच माताजींचे चुकते. ज्यांना ज्या कमाली करायच्या आहेत त्या करावयात त्यांनी, पण आमच्याकडून अपेक्षा करतात, म्हणजे हे काय माताजींचे. पैसे हवे असतील तर देऊ आम्ही. काबाडकपट करा म्हणतील तर करू, पण आमच्यात धर्मस्थापना झाली पाहजे. आमच्यात प्रेम दसिलं पाहजे, संसारात लोकांनी म्हटलं पाहजे, 'काय चमकणारा मनुष्य आहे.' हे फार कठीण काम आहे बुवा, मग सहजयोग कसा जमणार कारण 'आम्हाला जे धंदे करायचे आहेत ते आम्ही करत राहू.' मी आता काल-परवाच सांगितलं, मी तकिडे सगिापूरला गेले होते, तर तकिडे एक गुरवाबा पळ काढत होते. कारण त्यांनी सगळ्यांना सांगितले होते की तुम्ही समगलगी करा, काहीही करा, कतिही बायका ठेवा, पुरुष ठेवा, पण पैसे इकडे द्या मात्र. शेवटी तकिडे त्यांचं सगळं समगलगिचं सामान पकडण्यात आलं. तेव्हा ते आले माझ्याकडे. म्हटलं, 'आता त्यांना जाऊन वचिरा.' तेव्हा ही गोष्ट माणसाला रुचत नाही मुळी. आता कोणीही घ्या. मी म्हणते, मी कति तरी रजिलाईज्ड साधू पाहिले. पुष्कळ पाहिले. ते अंबरनाथला होते, आपले महाराज होते ते. काही कुणाला काही करत नाहीत. आणि म्हटलं महाराज तुम्ही काही म्हणत का नाही? 'मरू देत' कारण त्यांचं असं म्हणणं आहे त्यांची पात्रताच नाही मुळी. त्यांना कशाला द्यायचे ? माझं तसं म्हणणं नाही. तुमची पात्रता आहे हे आधीच सांगितलं मी. योग्यता आहे हे ही सांगितलं आणि ते दलिं आहे हे ही खरं आहे. त्याबद्दल कोणाला, तुमच्यातल्या कोणालाही शंका नाही. तर ते आतमध्ये भनिलं कति आहे. त्याचा साक्षात्कार कति झाला आतमध्ये तकिडे लक्ष असायला पाहजे आणि आपल्या ज्या चुका आहेत कवि जी बाजू आपली लंगडी आहे ती बघतिली पाहजे. एक एक सहजयोगी म्हणजे दीपस्तंभासारखा आहे, खरं पाहिलं तर. अहो, इतके गणेश बसवल्यावर मला कशाला इतकी मेहनत करायला पाहजे मला सांगा. मला तंगड्या तोडायची काय गरज आहे, जर तुमच्यासारखे एक एक मी बसवलेले आहेत. कुंडलिनी तुम्ही उठवू शकता, लोकांना पार करू शकता. एक एक मठ घालून बसला तर लाखो रुपये तुमच्या पायावर येणार. मला कशाला एवढी मेहनत करायला पाहजे. 3 Original Transcript : Marathi फक्त एकच गोष्ट कमी आहे की अजून ते तुम्ही समजला नाहीत की काय मळिलयं ते! अहो, ज्यांच्या घरगुती जागृत्या झाल्या नाहीत त्यांनी सुद्धा आश्रम चे आश्रम बांधलेत. "आम्ही सर्वसाधारण माणसं आहोत, आहोत, गृहस्थ आहोत." हे बाह्यातलं झालं आतमध्ये काय आहात तुम्ही. जथि पाय पडेल तथिून बाधा पळणार आहेत. मला माहिती आहे, पाणी काढून वेगळे करण्याची तुमच्यामध्ये शक्ती असताना हे सगळं प्राप्त दुधातून झाल्यावर जर तेजस्वति येत नाही, तर त्याला आधी काय मी कारण सांगू मला समजत नाही. चक्र धरतंय म्हणजे काय? एवढी मेहनत करायला तुम्हाला गरजच नाही मुळी. नुसतं नरिपेक्षतेत साक्षी स्वरूपात उभे राहिल्यावर सगळी चक्र खटकन सुटणार. कारण मथिया आहे ते सगळं काही. मथियेतून फक्त आपण जथि आहोत तथि उभे राहिल्याबरोबर सगळ्या सगळं तूटून पडतं का नाही पहा बरं! नुसतं

चकिटवा जरा आपल्याला तकिडे. थोडंसं चतित जरासं आतमध्ये घ्यायचं आहे. उभे तथिच आहात, कपडे तेच आहेत, वागणं तेच आहे, नवरा आहे, बायको आहे, मुलं आहेत, बाळं आहेत, सगळा संसार आहे, समाज आहे, पण चतितात जर तुम्ही आतमध्ये उतरलात तर संबंध संसाराची भक्ती मागे उभी आहे ते लक्षात घ्यायला पाहजि. ही तुमच्या पृथ्वी माता उभी आहे तुमच्या संरक्षणाला. सगळे तारेगण उभे आहेत तुमच्या संरक्षणाला, काय पाहजि ते आहे पण सहजयोगावर बोलायचं तरी नव्या नवरी सारखे लाजता. अर्धवट लोकांसाठी सहजयोग नाही हे मी सुद्धा शंभरदा सांगितलेलं आहे. असाल खंबीर आणि वीर तर या. मला दोन असले तरी चालतील. यायला पाहजि वीरत्व. घोडा दलि, घोड्यावर बसवलं, घोडा कसा चालवायचा ते शकिलं, पण तरी रडतराऊ लोक, मग करायचं तरी काय हे तुम्ही मला सांगा? आता काय तुम्हाला चकिटवायला पाहजि का घोड्याला? चक्र ही धरलीच नाही पाहजित. खरोखर धरत नाहीत तुमची चक्र. आता हे बघा. याच्यात माया कशी आहे ते समजून घेतली तर तुम्हाला कळेल. चक्र तुम्ही धरतच नाही. तुम्ही इन्स्ट्रुमेंट आहात. तुम्ही एक कॉम्प्युटर सारखे इन्स्ट्रुमेंट आहात. तुम्हाला जी बातमी मळिते ती तुम्ही सांगता. आता समजा यांचे जर आज्ञा धरलं आहे, तर तुमचं आज्ञा धरणार नाही ही तथि information आली, पण तुमचा तो भाऊ आहे, तेव्हा माताजी याचं आज्ञा काढा बरं! म्हणजे तुम्ही आज्ञाधारी झाला. हा माझा भाऊ, हा माझा चुलता, हा माझा अमका, हा माझा तमका, हा माझा मुलगा. काय करणार! म्हणजे धरतं ते. कोण आहे तुमचं? तुमचं कोण आहे? तुम्ही तुमचे, एकाकार, तुमच्यामध्ये, तुमच्याच आनंदात, तुमच्याच राज्यात, परभिरमण करता आणि तथि जे आहेत ते तुमचे होते आणि नेहमी राहणार. हे बाह्यातलं जरासं सोडायला पाहजि म्हणजे चक्र धरणार नाहीत. फक्त information येत आहे. कोणाला जास्त येणार, कोणाला कमी येणार. ती तुमची चक्र धरत नाहीत. मग तकिडेच लक्ष. तुम्हाला 'माझे हे चक्र धरलंय माताजी.' 'असं का? हे कसं तुझे धरलंय, शेजारच्या माणसाचं धरलंय म्हणून तुझे तसं येतंय' म्हणजे मथिया गोष्टीकडे जी आशंका आहे. कळायला पाहजि हे मथिया आहे. त्याची काय आशंका? म्हणजे आपण बागुलबुवा म्हणतो तसं. हा नुसता बागुलबुवा तुम्ही धरत आहात. खरोखर त्याच्यामध्ये काही धरणं शक्यच नाही तुम्हाला. आता पुष्कळसे लोक असंही म्हणतात की कोणी होते गुरू, कुणाला त्यांनी अमकं दिलं तर त्यांना तो आजार झाला. त्यांना तमक्यांनी बरं केलं, त्यांना तो आजार झाला. तुमच्यातल्या कतिती तरी लोकांनी या लोकांना व्हायब्रेशन्स देऊन ठीक केलेलं आहे. तुम्हाला माहिती आहे कोणाला आजार झालेला आहे 4 Original Transcript : Marathi इथे? साक्षात गंगा तुमचे पाय धूत असते, सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. आणि तुम्ही इथे उभे राहून मला हे धरलं, मला ते धरलं. सहिसनावर बसायच्या लोकांनी असं वागायला नको. म्हणजे बाह्यातलं जे वागणं आहे ते आतला भतिरेपणा, आतला कोतेपणा त्यामुळे आहे. राजासारखं राहायला पाहजि. परवा दलिलीला एक गृहस्थ भेटले. मला म्हणाले, 'मी फार साधा राहतो. साधेपणाने राहतो, तर माताजी तुम्हाला हरकत तर नाही?' म्हटलं, 'तुम्ही राजे आहात.' तेव्हा व्यक्तीवाचा पहिला वचिर उभे राहिलं तर वाटलं पाहजि, कोणीतरी उभा आहे मनुष्य. तेव्हा सहजयोगी उभे केले तर वाटायचं कुठल्या कैदेतून हे लोक आले आहेत. आपली सत्ता कतिती लक्षात घ्या की मातारजींनी आपल्याला काही तरी वशिष दिलेले आहे. अतविशिष आहे मी सांगते. याची कमिया मी सुद्धा शकिले तेव्हा जमलं हे. कारण तुमचे घोटाळे, हे सगळे तुमच्या कुंडलिनी अशा अटकलेल्या. त्या कशा सोडवायच्या आणि तुम्हाला या मार्गावर कसं आणून सोडायचं, तुम्हाला इकडे कसं पोहचवायचं ही सगळी मेहनत आधी केली आणि मग तुम्हाला सोडवलेलं आहे. पहिल्यांदा आपला धर्म स्थापन केला पाहजि. धर्मच फार जरुरी आहे. जर माणसामध्ये आपला धर्मच हालत असला तर सहजयोग जमत नाही. फार सोपं काम आहे धर्माचं. 'अतविर्जयेत.' जे काही अती असेल ते सोडायचं पहिल्यांदा, मध्यावर यायचंय नं! अती काही करायचं नाही. कोणत्याही गोष्टीमध्ये अतथियता नसली पाहजि. हट्ट नसला पाहजि. वेड्यासारखं एखाद्याच्या मागे लागवं तसं नसलं पाहजि. हसत-खेळत सहज अगदी. 'अतविर्जयेत' आता धर्मामध्ये काय एक साधी गोष्ट. दारू प्यायची नाही. तंबाखू ओढायची नाही. अशा या राक्षसी वनस्पती आहेत. दारू एक तरहेचे राक्षसी मादक पेय आहे. अशा तऱ्हा आहेत. राक्षसी वस्तू आहेत जगामध्ये. त्या वापरू नका. खाण्याचं सुद्धा अतकिरू नये. वशिषतः गृहस्थ लोकांना हा त्रास. खायचं असलं की, खाण्याबद्दल जरा जास्तच उत्सुकता असते. 'काय, काय येतंय, काही तरी चमचमीत करू या.' मग बसल्या बायका पुरुषांच्या डोक्यावर त्यांची जीभ खराब करून करून. तर खाण्याचं सुद्धा अती करायचं, सारखं सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. खाण्याने मुलांना खराब करायच. बायकांनी नवऱ्याला खराब करायचं हे सुद्धा एक वेड आहे नुसतं आणि भिग लीव्हर खराब. 'अती वर्जयते', नाही तर उपवास. खायचं नाही मुळी, उपास! हे खायचं नाही, ते खायचं नाही, आठवड्यातून सात दिवस उपवास आणि नुसता फलाहार करायचा. खाण्याचं सुद्धा अती करायचं नाही. कपड्याचं सुद्धा. एक तर नागवे फरितील नाही तर कपडे रोज तीन तीन बदलतील. काही तरी मध्ये चालतं की नाही तुमचे. स्वच्छ, व्यवस्थित, उत्तम साजेसे कपडे घालायचे अंगावर. त्याच्यातही अती लक्ष नको. गृहस्थ लोकांना फार जरुरी आहे. आणि त्यांना एकच फायदा असतो की मूलबाळ झाल्यामुळे अती करता येत नाही कारण मुलं चांगली काढतात त्यांची खरडपट्टी. एखादा असा वेडा घरात असला तर लोक हसतात मग ती मुलं एकदा हसू लागली म्हणजे वेड्याचा शहाणा तरी होतो नाही तर सोडून देतो. तेव्हा अती बरंय त्याला. करायचे. प्रत्येक बाबतीत अती वज्रूय करायचे आणि ज्या गोष्टी सैतानाच्या राज्यातल्या आहेत तकिडे लक्ष ठेवायचं नाही. आता मनुष्याचा सगळ्यात मोठा धर्म काय? जर मला कोणी वचिरले की, 'माताजी, मनुष्याचा कोणता धर्म जरुरी आहे.' आता इतक्या लोकांना पाहल्यावर, एकच मला वाटतं फार जरुरी आहे, की हा जो तुमचा माथा 5 Original Transcript : Marathi आहे नं हा कोणासमोरही वाकवायचा नाही. हा जर माथा तुमचा वाकविला तुम्ही मग रजिस्ट्रेशन फारच कठीण होऊन जाईल. सगळे भामटे आलेले आहेत त्यांच्या समोर जाऊन डोकं टेकवायचं नाही. सहजयोग्यांनी तर कोणासमोर वाकण्याची गरज नाही. दुसऱ्या सहजयोगी कवि योगी माणसासमोरही डोके वाकवण्याची गरज नाही. तुम्ही काय कमी आहात? आज्ञा चक्र धरलच पाहजि, आणि तें असं धरतं की सुटता सुटत नाही कारण तुमच्यावर कोणी नाही. हे सांगते मी तुम्हाला. जर तुम्ही गणेशाच्या सुटईमध्ये आहात तर ब्रह्मा वशिष्, शिवसुद्धा तुमच्यापुढे जाऊ शकणार नाहीत. कायद्यात या तुम्ही मग बघा. बघा तुम्ही व्हायब्रेशन्स वर बघा मी बोलते आहे ते खरं आहे का खोटं आहे ते. फक्त जसं माझं नाव आहे 'नर्मिल' तसं स्वतःला नर्मिल ठेवा फक्त. फक्त हा शब्द आहे. ब्रह्मा, वशिष्, महेशसुद्धा तुम्हाला हात लावू शकणार नाहीत. तुम्ही कोणासमोर जाऊन माथा टेकवण्याची गरज नाही. एवढे सगळे गुरुबाबा लोक आहेत नं ते माझ्या डोक्याला हात लावू शकत नाहीत. गंगासुद्धा माझ्या डोक्यावर चढू शकत नाही. गंगासुद्धा माझ्या डोक्यावर चढू शकत नाही. पण तुम्ही लोक माझ्या डोक्यावर हात ठेवू शकता. आलं का लक्षात. तेव्हा ही तुमची स्थिती असताना, एवढ्या मोठ्या पदावर बसले असताना स्वतःवषियी बरोबर कल्पना न ठेवणे, ते सहज नाही. म्हणजे असा काही गर्व करायला नको. म्हणजे आता कोणी म्हणेल की तुम्ही आदर्शिकृती आहात याचा गर्व काय, म्हणजे आम्ही आहोतच ते. याचा गर्व कसला? म्हणजे आमचं काही वैशिष्ट्य नाही त्याच्यामध्ये, म्हणजे आम्ही आहोत तसेच आहोत. तसेच तुम्ही जे ते जर सहजयोगी आहात तर आहात. त्याच्यात गर्व कसला, पण रहा. एखादा समजा कोणी हरि आहात असला तर त्याच्यात चमक येणारच. त्यात हरियाला काही गर्व चढतो का! गर्व त्याला चढतो ज्याला नव्हता आणि उगीचच डोक्यावर घालतोय तो. त्याच्या उलट पाश्चिमात्य देशात आहे. तकिडे भयंकर अहंकार आहे लोकांना. ते स्वतःला

राक्षस समजतात. म्हणून इकडून गेले आहेत त्यांना नागवायला. लोक पाठवलेत नं एक्सपोर्ट करून, एक्सपोर्ट क्वालटी. झाटून बदमास पाठवलिले आहेत. त्या सगळ्यांचा अहंकार असाच तडाक तोडलाय तथि की बास. गाढवा सारखे हातात चलिमि घेऊन फिरतायत. ते इतके मूर्ख आहेत, महामूर्ख आहेत. त्यांच्या मूर्खपणाचं मी वर्णन करू शकत नाही. तुम्हाला सांगेन कधी तरी. आता मुलं बाळे आहेत. काही सांगण्यासारखं नाही. त्यांनी आपल्या त्या अहंकारामध्ये महामूर्खपणाची पदवी मळिविलेली आहे म्हणजे त्यांना पदवीदानच देता येणार नाही इतके मूर्ख आहेत ते. ते वाटेल ते करतील मूर्खपणासाठी म्हणजे आपल्याकडे वेडेसुद्धा तसं करणार नाहीत. त्यांची एक तर्हा आणितुमची दुसरी तर्हा. कतितीही म्हटलं तरी तुम्ही तसेच राहणार आणित्यांना म्हटलं अहो, जरा डोकं खाली करा तर ते वर येणारच म्हणजे अशा दोन तर्हांच्या लोकांमध्ये आम्ही कुठे. थोडी तरी जागा आता सहजयोग्यांच्या मुळे आली आहे मधोमध. थोडीशी जागा. ती जरा वाढवायची आहे. मग काम बघा आमचं तुम्ही तेव्हा आता सहजयोग्यांनी काय करायचं आपला धर्म स्थापन केला पाहजि. नंतर काम, याबाबतीत जाणलं पाहजि की पवित्रता असायला पाहजि. आपल्या पत्नीश्रियाय दुसऱ्या कोणत्याही स्त्री कडे आई स्वरूपातच पाहिलं पाहजि. कठीण नाही. ती एक फारच सोपी गोष्ट आहे, पण आजकालच्या कलीयुगात इतकी घाण पसरलेली आहे की नाकातच घुसते, डोळ्यातच घुसते. पूर्वी मला आठवते आमचे आई-वडील सांगायचे की Original Transcript : Marathi सगळ्यांनी खाली डोळे करून चालायचं. वर डोळे करून कणी चाललं तर शेजारीपाजारी लगेच आईला जाऊन सांगायचे, 'तुमची मुलगी अशी वर डोळे करून चालली होती.' झालं, मग आमचे अनेक अपराध झाले मग त्यावर आईनी ओरडायचं मुलीवर. वडिलांना जर कुणी सांगतिलं, 'अहो, तुमचा तो नाना डोळे वर करून चालला होता', मग नानाची कंबखुती आली. त्याचं खाणं-पिणं बंद. 'तू वर डोळे करून का बघत चालला होता, लक्ष कुठे होतं तुझं?' लक्ष कुठे आहे हा पहिला प्रश्न असायचा. ही मी सांगते पंचवीस वर्षांपूर्वीची गोष्ट. आता तुम्ही स्वतंत्र झाल्यामुळे दखिवापणा जो आलेला आहे त्यामुळे जी प्रकरणं आपण केलेली त्याबद्दल लक्षात घेतलं पाहजि की डोळे जमनीवर ठेवायचे. ती तुमची आजी आहे. डोळे नेहमी जमनीवर ठेवायचे. तच्चिया आशीर्वादात राहायचं. स्वतःला नम्र करून पृथ्वीच्या स्मरणात राहिलं पाहजि. तसिरी गोष्ट अर्थ, पैशाच्या बाबतीत, पैशाच्या बाबतीत मनुष्याने कसे वागले पाहजि. सारखी पैशाची हाव ठेवून पैसे मळित नाहीत कवि दुसऱ्याकडे दोन वस्तू जास्त आहेत म्हणून अधाशासारखे तकिडे बघूनही पैसे मळित नाहीत आणित्याच्याजवळ पैसे आहेत म्हणून त्याचा गळा कापूनही पैसे मळित नाहीत. आणित्यांना पैसे मळितात त्यांनासुद्धा सुख आणित्यांनंद मळित नाही हे तुम्ही पाहिले आहे. आता बुद्धिनिच हा वचिर तुम्ही कायम करू शकता की पैशाने सुख मळित नाही तर मग कशाने मळितं ? पैसा एक अंग आहे, मग पैशाचं कोणते अंग आहे. तेव्हा लक्ष्मी नावाचं स्वरूप मी पूर्वी सांगतिलं होतं, तसं स्वरूप असायला पाहजि समाधानी, समाधानी वृत्ती. जे मळिल ते स्वीकार करण्यामध्ये मनुष्य राजा होऊन जातो. अहो, ज्याला समाधान आहे तोच राजा. जो समाधानी नाही तो भिकारीच आहे. साधा हशिव असतो. ज्याला समाधान नाही तो कतितीही जरी मोठा असला, स्वतःला मोठे मानत असला तरी तो भिकारी आहे आणित्याला समाधान आहे तो दसायला जरी गरीब दसिला तरी तो राजा. तेव्हा समाधान मानायला पाहजि आणित्यांसाठी कठीण नाही. सहजयोग्यांमध्ये ते दिलिय आम्ही तुम्हाला, समाधान. आता कसं मानून घ्यायचं आणित्यां करायचं ते ही थोडं सांगते मी.. कारण हे सगळे प्रश्न माणसाला येतात वचिरांच्यामुळे. वचिराच आले नाहीत तर प्रश्नही येणार नाहीत. तर कोणत्याही गोष्टीवर वचिर जास्त सुरू झाला, अतीवर गेला तर वचिर उचलायचा आणित्यांच्या माताजीच्या चरणावर ज्याला आपण अचेतन मन म्हणतो, अनकॉन्शस माईड, ते तथि आहे. तो सगळा वचिर तथि फेकायचा. मग आम्ही तो उचलतो. तुम्हाला प्रश्न आहे नं उद्याच्या इन्कमटॅक्सचा, मग वचिर करू नका. तो आणून आमच्या पायावर फेकायचा. तो जसा तुम्हाला हवा तसा होणार नाही. पण जे तुम्हाला हतिकारी आहे ते होईल. हतिकारी होईल आणित्यांचे खरं लाभदायी आहे. 7

1977-0220, The Creation

[View online.](#)

“The Creation”, New Delhi (India), 20 February 1977 [Marathi translation from English] आज आपण 'सृजन' बद्दल बोलण्याचे ठरविले आहे. पण आपल्या आयोजकांना आपल्याला खडू व फळा देणे जमले नाही. मला माहीत नाही, चित्र काढल्याशिवाय ते समजावण्याचा मी प्रयत्न करते. हा फार अवघड वषिय आहे, पण तुम्हाला समजेल असा तो करण्याचा मी प्रयत्न करणार आहे. पण सृष्टीची नर्मिती (सृजन) अशा अवघड वषियाकडे पूर्ण लक्ष द्यावे अशी मी तुम्हाला वनिती करते. तुमच्यापैकी पुष्कळांना चैतन्य लहरी समजतात हा आजचा फार मोठा आशीर्वाद आहे आणि एवढेच नाही, तर तुम्हाला याचे ज्ञान व समज (अनुभव) आहे, की चैतन्य लहरी वचिर करू शकतात व प्रेम करू शकतात. हा फार मोठा आशीर्वाद आहे. अर्थात् तुमच्या पैकी काहीना ते मळिले नाही. पण ज्यांना मळिलंय त्यांना हे ज्ञान आहे, की चैतन्य लहरी (व्हायब्रेशन्स) संघटित करू शकतात, कारण ते कुंडलिनी चढवतात. जथि कमतरता तथि दयेने जातात, त्या भागात जातात जथि कमतरता (व्हायब्रेशन्सची) आहे. त्यांना समजते, त्यांचे वैश्वकि स्वरूप, त्यांचा वैश्वकि स्वभाव, ती संघटित करतात आणि ती प्रेम करतात. ती तुमच्या प्रश्नांना उत्तरे देतात, तुम्ही प्रश्न वचिरता तेव्हा त्यांच्याकडून उत्तरे मळतात. ती जवित व्हायब्रेशन्स आहेत. ती व्हायब्रेशन्स परमेश्वरी (डिव्हाईन) कडून येतात. या परमेश्वराला ब्रह्म, ब्रह्म तत्त्व - ब्रह्माचे तत्त्व असे म्हणतात. आपल्याला असे म्हणता येईल, की सृष्टीचे सृजन ही चरितन प्रक्रिया आहे, म्हणजे बीजाचा वृक्ष होतो आणि तो वृक्ष पुन्हा बीज होतो व ते बीज वृक्ष होते. हे होतच असते. हे चरितन आहे. याला सुरुवात नाही आणि याचा शेवटही होऊ शकत नाही. हे होतच राहते. म्हणून याच्या अस्तित्वाच्या वविधि अवस्था असू शकतात. तुम्ही असे म्हणू शकता, की 'असण्याची' अवस्था. तेव्हा प्रथम केवळ 'असणे' आहे. ते ब्रह्म आहे. तेव्हा काहीच अस्तित्वात नसते. काहीच नाही असे आपण म्हणतो. जेव्हा काहीच नाही असे आपण म्हणतो तेव्हा तो सापेक्ष शब्द असतो, कारण आपण अस्तित्वात नसतो. म्हणून आपण म्हणतो, की काहीच अस्तित्वात नाही. हा सापेक्ष शब्द आहे. जेव्हा आपण अस्तित्वात नसतो तेव्हा आपल्यासाठी प्रत्येक गोष्ट नसतेच. काहीतरी असते, पण ते आपण स्वतः नसतो. म्हणून त्याचा संदर्भ घेऊन (त्याच्या सापेक्षतेने) आपण म्हणतो, 'ते काही नाही.' म्हणून फक्त शब्द आहे 'ब्रह्म'. तुम्ही म्हणू शकता कवि कल्पना करा, की शक्ती आहे. हवे असेल तर म्हणू शकता, की ऊर्जेचे (शक्तीचे) एक रूप अस्तित्वात आहे. पण ती शक्ती एका ठिकाणी (एका बद्धित) एकत्र येते व न्यूक्लियस (केन्द्रबद्धि) तयार करते. ती शक्ती जी वचिर करते, जी वभिगली जाते, जी एका बद्धित एकत्र येते - बद्धिवर एकाग्र होते असेही म्हणता येईल. ज्या बद्धिला आपण सदाशवि म्हणतो, तो हा बद्धि आहे. हे घडते, कारण ती शक्ती इच्छा करते, वचिर करते, संघटित करते, प्रेम करते. जेव्हा नर्मिती करायची असते, जेव्हा त्या शक्तीमध्ये नर्मिती करण्याची इच्छा झाल्याचे जाणवते त्या वेळी न्यूक्लियस नर्मिला जातो. या न्यूक्लियसला आपण सदाशवि म्हणतो - हा न्यूक्लियस नाहीसा होत नाही. तुम्ही चमकणारा ढग, चमकणार्या तार्यांचा समूह अशाही कल्पना करू शकता. मला म्हणायचंय की कशाचा तरी संदर्भ घेऊन तुम्ही कल्पना करू शकता. जे परम परिपूर्ण, अँबसोल्यूट स्वरूप आहे, त्याची कल्पना करू शकत नाही. पण तुम्ही अशा एका अवस्थेची कल्पना करू शकता जथि फक्त शक्ती आहे आणि नर्मिती नाही. पण ती शक्ती बीज नाही, चुंबकत्व नाही, की तसे काही नाही. तर ती शक्ती सगळ्यांचा संयोग (कॉम्बिनेशन) आहे, सथिसिस आहे. ज्याचा लय होतो, जे लयाला जाते, ते सर्व ती शक्ती होते, त्या शक्तीमध्ये त्याचा संयोग होतो. त्या बद्धित ज्याला आपण न्यूक्लियस म्हणतो, त्याच्यात सगळ्याचा वलिय होतो. या बद्धिला आपण सदाशवि म्हणतो. हे सदाशवि ईश्वर सर्वशक्तमिान देव आहेत. आता आपण याला परमेश्वर म्हणू कारण आता याला मर्यादा आहे, अशा अर्थाने की आपण काही नाव देऊ शकतो. फक्त शक्ती असेल तर आपल्याला ब्रह्म म्हणावे लागेल. आपल्याला असे म्हणता येईल १ पाण्याचे बर्फ झाल्यावर आपण पाणी आणि बर्फ यांच्यात फरक करू शकतो. पण तरीसुद्धा हे सापेक्ष आहे, तुलनात्मक समजणे आहे. या अवस्थेत सर्वशक्तमिान देव, परमेश्वर स्वरूप धारण करतात आणि त्यांना जाणीव (आयडेंटिटी) असते, अस्तित्त्व असते. म्हणून आपण म्हणू शकतो, की हे ब्रह्म नाही तर अस्तित्त्व आहे. अस्तित्वाला त्याचे तेजोबलय (ऑरा) असते असे म्हणता येईल, प्रकाश असतो. हा प्रकाश परमेश्वरी प्रेम आहे. हा वेगवेगळे आकार धारण करतो, परंतु सदाशवि मात्र जसे आहेत तसेच राहतात. आता नर्मितीची इच्छा तेजोबलयात (ऑरा) पाठवली जाते. ऑरा ही परमेश्वरी शक्ती असते. ईश्वराच्या पलीकडे काही गोष्टी असतात व काही त्याच्यासमोर असतात. परमेश्वराच्या पलीकडे काही गोष्टी असतात, ज्यांच्यावर त्यांचे नयित्त्रण नसते. एक म्हणजे त्यांच्या चरितन स्वभावावर त्यांचे नयित्त्रण नसते. चरितन असणे हे त्यांचा स्वभाव आहे. ते थांबवू शकत नाहीत. ते स्वरूप बदलत राहतील हा त्यांचा स्वभाव आहे. त्यांचा चरितन स्वभाव ते बदलू शकत नाहीत. ते चरितन असणार आहेत, चरितन असणे, चरितनत्व हा त्यांचा स्वभाव आहे. त्यांच्यावर ते मात करू शकत नाहीत. उदाहरणार्थ परमेश्वर तुमचे सत्याची नविड करण्याचे स्वातंत्र्य हरिवून घेऊ शकत नाहीत. त्यांना ते करणे शक्य नाही. एकदा दलियावर ते काढून घेणार नाहीत. तुमच्या सर्व स्वतंत्रतेत तुम्ही ते नविडायला हवे. परमेश्वर तुमच्यावर सत्याची नविड करण्याची सक्ती करणार नाहीत. अनेकांना तशी आशा आहे, पण ते चुकतात. या स्थितीत, पूर्ण वनिता कवि पूर्ण पुनरुत्थान एवढाच फक्त प्रश्न आहे. आता सत्याचा स्वीकार करायची इच्छा आहे, की असत्याच्या मागे जाण्याची, हा नरिणय माणसाच्या हातात दिला आहे. तेव्हा तुम्हाला नविड करण्याचे सर्व स्वातंत्र्य दिले आहे. परमेश्वराच्या बाबतीत मी सवस्तिर बोलणार नाही, कारण तो फार सूक्ष्म वषिय असून त्याच्यासाठी फार लक्ष देण्याची गरज आहे. याबद्दल अनेक लोकांशी मी पूर्वी बोलले आहे. त्यांचा सर्व स्वभाव वगैरे, ते सर्व त्यांना माहिती आहे. पण ते साक्षी आहेत साक्षीच्या स्वरूपात आहेत, पण ते कशाचे साक्षी आहेत ? ते सृष्टीचे साक्षी आहेत आणि सृष्टीची नर्मिती करणारी जी शक्ती आहे ती त्यांची शक्ती आहे, त्यांची पत्नी आहे. आता आपण माणसांना हे समजत नाही, की पती-पत्नी इतके एक कसे असू शकतात. उदा.तुम्हाला हे समजेल, की सूर्य आणि सूर्यप्रकाश, चंद्र आणि चंद्रप्रकाश या दोन गोष्टी एकच आहेत कवि शब्द आणि त्याचा अर्थ. त्याचप्रमाणे शवि व शक्ती एक व एकत्र आहेत. उदा.तुम्ही वडील असता, भाऊ असता, मुलगा असता. त्याचप्रमाणे तुम्ही स्वतः असू शकता व तुमची शक्ती ही असू शकता. तुम्ही, तुमचा आत्मा व तुमची शक्ती वेगळे आहेत, पण तुम्ही एकच आहेत. तुम्हाला लहिण्याची शक्ती आहे, पण तुम्ही तुमची शक्ती नाही. तसेच तुमची शक्ती पण तुमचा आत्मा नाही. तसेच शवि आणि शक्ती यांची दोन व्यक्ती म्हणून ओळख आहे, पण ते एकाच वशिष स्वरूपाचे अवभाज्य घटक आहेत. त्यांना ब्रह्म म्हणतात. पण या भयंकर तांत्रिकांनी पुन्हा ते इथे आले - शवि आणि शक्ती यांच्यातील संबंध बघिडवले ते यासाठी नाही की ते मानव होते म्हणून तांत्रिकांनी या सर्व वचित्तिर कल्पना रूढ केल्या व नरिथक गोष्टीबद्दल बोलत होते, तर ते यासाठी की ते लोक लैगकि-बद्धिशिवाय काहीही नव्हते. त्या त्यांच्यावर बलिकुल पण नाहीत.

ते अत्यंत बघिडलेले, रोगी आणि पापी लोक होते. ते इतके भयानक प्रकारे रोगग्रस्त होते की कोणाच्यातही त्यांना याव्यतिरिक्त काही दसित नव्हते. अश्वमेध यज्ञाचेही वासनामयशी संबंधित वर्णन केले आहे. ज्या पण गोष्टी ते बघतील त्यात त्यांना वासनाच दसिते. हे अशा प्रकारच्या व्यक्तीसारखे आहे की जो वासनामय चश्याच्या प्रकाशाने बघत असतो. त्याच्यासाठी काहीही वासनामय बनते. ते इतके बघिडलेले आणि इतके पापी लोक आहेत की परमेश्वरालादेखील ते यौन-बद्धिच्या स्थितीत घेऊन येतात. जोपर्यंत ते या थरापर्यंत घेऊन येत नाही तोपर्यंत ते जिवंत राहू शकत नाही. जसे ते आहेत, कशा प्रकारे ते स्वतःला न्यायपूर्ण ठरवतील ? शवि आणि शक्तीचा वासनेशी काहीही संबंध नाही. सूर्य आणि त्याचा प्रकाश काय आहे? त्याच्यात काही कामुकपणा लपलेला आहे का? या पापी तांत्रिकांजवळ कामवासनेव्यतिरिक्त इतर काही आहे का? वासनेशविा काही इतर संबंध असू शकत नाही का? तेव्हा शवि हे परमेश्वर आहेत. आपण त्यांना सदाशवि म्हणू. मी थोडे चित्र काढते, बघू त्याचा कसा उपयोग होतो. अशाप्रकारे केंद्रबद्धि घटति होतो. आता हा केंद्रबद्धिचा शेप भाग, त्याची शक्ती, वलय बनवते. ते कसे घटति होते 2 ते फरू लागतात, मागच्या बाजूला येतात. तेव्हा काय होते, की ते मागच्या बाजूकडे येतात... (अस्पष्ट) हे सगळे असे इथे राहते आणि सर्व पदार्थ त्याच्याभोवती कवच बनतात आणि सर्व लहरी (लाटा) क्रॉस करून कवचावर स्थिरावतात. तेव्हा अशी परिस्थिती असते, की जेव्हा आतल्या भागातील सर्व एकाग्र होऊन आणि एक न्यूक्लियस तयार करते. ही शक्ती आहे आणि सदाशवि आहेत ही महाशक्ती, आदशिक्ती आहे आणि सदाशवि आहेत. आता इथे शवि आहेत. एकदा शक्तीने तच्चि व्यक्तमित्त्व घडवले कवि आपण म्हणू तच्चि अहंकार स्थापति झाला, की शक्तीची शविंपासून वेगळी जाणीव (ओळख) निर्माण होते. कारण सर्व प्रक्रिया साक्षीने पहावे म्हणून लीला नाटक तयार करण्याची आहे. सदाशविच एक आहेत, जे या लीला नाटकाचे प्रेक्षक आहेत आणि शक्ती ज्या आहेत त्या सृजन करणार आहेत. म्हणून त्या, त्यांचा अहंकार बद्धिवर या ठिकाणी साठवतात आणि शक्ती होतात. तच्चि त्यांचे स्थान ग्रहण करतात आणि शक्ती या रूपात त्या पहिली गोष्ट ही करतात, की लंबगोलाकारात त्यांच्या स्वामीच्या भोवती फिरतात. हा मुद्दा लक्षात घेणे आवश्यक आहे. त्या शक्ती आहेत, परमेश्वराच्या शक्ती आहेत. परमेश्वराला दसावे एवढ्यासाठीच सर्व सृजन करायचे आहे. शक्तीच्या लीला नाटकाचे फक्त तेच प्रेक्षक आहेत आणि त्यांना नाटक आवडले नाही, उदा.जसे ते नाटक होत आहे, निर्माण जालेली माणसे जशी वागत आहेत, ते जर त्यांना आवडले नाही, तर लगेच आपले डोळे बंद करून ते खेळ थांबवू शकतात, खेळ नाकारून कवि त्यांचा राग व्यक्त करून, थांबवतील कवि नुसतेच थांबवतील. म्हणून त्यांना वनिाशक असेही म्हणतात. पण हे सर्व त्यांच्या करमणुकीसाठी असल्याने आणि नाटकाने त्यांना आनंद दिला नाही, तर ते थांबवू शकतात. म्हणून सर्वात प्रथम जर कोणाला प्रसन्न करायचे असेल, तर जे प्रेक्षक आहेत त्यांना. या कारणासाठी आदशिक्ती शविंना हार घालतात, तो परावलय (पॅराबोला) आहे. म्हणून परावलय (पॅराबोला) हे आदशिक्तीचे चिन्ह आहे. हे एक प्रकारे त्यांना सर्टफिकिट आहे, एक प्रकारे वरदान देणे आहे, ज्याला संस्कृतमध्ये म्हणतात, की 'तुमच्या कार्याचा आरंभ करा' असे वरदान देणे आहे. त्यांनी ही मंजूरी दिलेली आहे. त्या हा पॅराबोला पूर्ण करतात तेव्हा मंजूरी मिळालेली असते आणि म्हणून त्या पॅराबोला आहेत. याठिकाणी पुराणांनी स्त्रियांवर प्रभाव टाकायचा की स्त्रियांनी पुराणांवर, असा प्रश्न उद्भवत नाही, कारण तो आपल्या डोक्यामध्येच पूर्वीपासून प्रभावी असतो. आपण याचा विचार करतो तेव्हा स्त्रिया व पुरुष असा आपण विचार करतो. पण असं काही नाही. पूर्ण एकरूपता आहे. जे अगदी पूर्णपणे एक आहेत अशा एक तरी पती-पत्नीच्या जोडप्याची आपण कल्पना करू शकतो का ? करू शकत नाही ही. कारण आपण अपूर्ण लोक क आहोत. होत. आपल्या कल्पनाशक्तीला शक्ताला इथपर्यंत ताण दिला. की जथि दोन्ही फक्त एकदुसऱ्यासाठीच आहेत आणि त्या कार्यप्रवण आहेत, त्या आदशिक्तीच आहेत आणि त्यांचे प्रेक्षक असलेल्या परमेश्वराला प्रसन्न करण्यासाठीच कार्य करीत आहेत आणि परमेश्वरालाच सर्वात प्रथम प्रसन्न करायचे आहे. म्हणून त्या स्वतः परमेश्वराला शरण जातात व पॅराबोलातून त्यांची मंजूरी घेतात. म्हणून पॅराबोला फार महत्त्वाची गोष्ट आहे. तुम्हाला माहिती आहे, की प्रत्येक गोष्ट पॅराबोलातून प्रवास करते, सरळ रेषेत कधीच नाही. उदा.तुम्ही कोणावर प्रेम करीत असाल, तर तुमचे प्रेम त्या व्यक्तीच्या भोवती जाऊन प्रेम म्हणून तुमच्याकडे परत येईल. तुम्ही त्याचा द्वेष कराल तर त्याच्याभोवती जाऊन प्रचंड द्वेष म्हणून तुमच्याकडे परत येईल. म्हणून पॅराबोला घेतला. तुम्ही म्हणाल की पॅराबोलाच का? वस्तुतः का नाही ? कारण असे, की दुसऱ्या वस्तूच्या कवि स्थानाच्या भोवती जाण्यास पॅराबोलाने कमीत कमी अंतर लागते म्हणून पॅराबोला आहे. रोजच्या जीवनातसुद्धा आपल्याला हे घडताना दिसले. तुम्ही जे दुसऱ्याला कराल ते सशक्त रूपात तुमच्याकडे परत येते, मग तुम्ही चांगले करा कवि वाईट. यामुळेच आपल्या कर्मसंदिग्धांच्या व पुण्य करण्याच्या कल्पना आहेत. कारण आपल्यातून आपण बाहेर सोडू ते आपल्याकडे परत येणार. त्याचप्रमाणे तुम्ही सगळ्या जगाला आशीर्वाद द्या, सगळ्या जगाचे आशीर्वाद तुमच्याकडे येतील. मी सांगितल्याप्रमाणे ही प्रक्रिया चित्र काढून दाखविण्याइतकी सोपी नाही. कारण ही मोठ्या प्रमाणावरची क्षेपत्रातली जिवित प्रक्रिया आहे. पण तुम्हाला समजावी म्हणून मी सोपी करण्याच्या प्रयत्नात आहे. आता हा पॅराबोला, आता शक्ती इथे आहेत. जेव्हा त्या पॅराबोलाच्या गतीमध्ये जातात आणि शिरी शवि त्यांना मंजूरी देतात, ती जिवित क्रिया असते, जतिकी आपण जिवित माणसे आहोत, ततिकी ती जिवित क्रिया असते. दोन्ही शवि आणि शक्तिमानवी असतात, जतिके आपण आहोत ततिकेच आपल्याला म्हणता येईल हजारपट जास्त मानव असतात. तेव्हा इथे पत्नी जी कायम एकत्रच असते, ती म्हणते, 'मी अशीच सुखात आहे, याच्यापेक्षा अधिक पुढे मला जायचे नाही.' कारण तच्चियासाठी निर्मिती करणे ही सोपी गोष्ट नाही. तलि तच्चिया पतीपासून वेगळे व्हायचे नाही. सृष्टी हे बाळ आहे आणि ती म्हणते, 'मग आता मुले होणे आवडत नाही, कारण मला तुम्हाला सोडावे लागेल.' असे म्हणून ती पतीकडे झेपावते व पती तलि मागे ढकलून अंतरधान होतो. पॅराबोलास या ठिकाणी भेदून तो बाहेर जातो. आता ती या स्वरूपात असते. आता ओम् होण्याची सुरुवात होते. प्रथम पॅराबोला ओम् मध्ये बदलतो. आता ती स्वतःला खाली ढकलते (खाली बसते) व थोडा वेळ, स्थिरावून ध्यान करून सर्व कसे कार्यान्वित करायचे हे पाहते. आता त्यांची इच्छा जागृत व्हायला पाहजि. त्यांची इच्छा जागृत झाली नाही, तर त्या सृष्टीची धारणा करणार नाहीत. अशात एक कल्प नष्ट होतो. त्यांच्या स्वतःच्या विचार करण्यात, की कोणत्या पद्धतीने हे सर्व रावे, पुष्कळ काळ नष्ट होतो. त्यांनी अनेक विश्वे तयार केली आहेत. एकच विश्व नाही बनवले. त्यांनी विश्वामागून विश्वे निर्माण केली आहेत. त्यांनी इतकी विश्वे कशी बनवली ते मी तुम्हाला दाखवीन. त्यांच्यापैकी काही अद्यापही अस्तित्वात आहेत, तर काही नष्ट झाली आहेत. पण आज आपल्यासमोर हे विश्व आहे, पृथ्वी आहे आणि पृथ्वीवर भारत आहे. भारतात दिल्ली आहे आणि दिल्लीमध्ये तुम्ही इथे बसून माझे बोलणे ऐकत आहात. ते असे आहे. तेव्हा या क्षणी जे काही होत आहे ते भूतकाळ नाही, भविष्यकाळ ही नाही, पण मी तुम्हाला या क्षणाबद्दल सांगते. आपण इथे आहोत. पण आदशिक्तींनी अनेक विश्वे आपल्या पूर्वीसुद्धा तयार केली आहेत, अनेक गोष्टी करून बघितल्या व शेवटी हे करून पाहिले आहे. त्यांनी पृथ्वी बनवली आणि भग आपल्याला बनवले. त्यांनी कसे ते सगळे केले हे आपण नंतर पाहू. आता आपण हे पाहू, की त्या त्यांच्या तीन शक्त्या कशा धारण करतात. त्या सृष्टीची रचना करण्याचे ठरवतात तेव्हा त्यांना तीन शक्त्या प्रदान केल्या जातात. परमेश्वराच्या तीन शक्त्या त्यांना मिळतात. त्यांना प्रदान केलेल्या असतात. पहिल्या शक्तीने सर्वात प्रथम

अस्तित्व असते. अस्तित्वाची इच्छा, परमेश्वराकडे अस्तित्वात येण्याची इच्छा करतात. दुसरी शक्ती नर्माण करण्याची आणि तिसरी ते धारण करून टिकविण्याची. पहिली शक्ती अस्तित्व आहे, दुसरी सृजन आहे व तिसरी उत्क्रांत करणारी, धारणा करणारी शक्ती आहे जच्यामुळे हळूहळू तुम्ही काही तरी धारण करता, टिकविता आणि काही तरी होता. या तीन शक्ती आदशिकृती धारण करतात. थोडक्यात आपल्याला म्हणता येईल, की या तीन शक्ती महाकाली, महासरस्वती आणि महालक्ष्मी त्या घडवतात व या तीन शक्ती त्या स्वतःमध्ये धारण करतात. आता त्या पुन्हा त्यांची पॅराबोलाची प्रणाली वापरतात. समजा, मी या रस्त्याने या घरात आले. मला हा रस्ता समजला. नंतर त्या रस्त्याने आले. मला तो रस्ता माहीत झाला. मग मला प्रत्येक रस्ता, प्रत्येक गोष्ट समजली. त्या ज्ञानाने मी दुसरे काही पण करू शकते. म्हणून त्या पुन्हा त्यांच्या पॅराबोलात फरिण्याचा उपयोग करतात. वास्तविक त्यांच्या तीन महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वतीच्या हालचाली सतत, सर्वकाळ, आदशिकृतीशी एकरूप असतात. त्यांना वेगळे करून आदशिकृती तीन नाड्यांमध्ये घालू शकतात. तसेच त्यांना एकत्र करून, एकात्म करून पॅराबोला म्हणूनही वापरू शकतात. म्हणून आपण बंधन घालतो, तेव्हा आपण म्हणतो पॅराबोला घाला. हा पॅराबोला असतो कारण त्याच्यात सर्व चैतन्य लहरी असतात, तिन्ही शक्ती त्याच्यात वाहतात. तेव्हा आपल्याला तुम्ही जाणताच, तीन शक्ती आहेत. महाकाली शक्ती आहे. महाकाली शक्तीने आदशिकृती इच्छा करतात. मी तुम्हाला सांगितल्याप्रमाणे ती परमेश्वराची भावनिक बाजू आहे. ती परमेश्वराच्या भावनिक बाजूचे प्रतिनिधित्व करते. त्या इच्छा करतात. ती परमेश्वराची जे साक्षी आहेत, त्यांची इच्छा असते आणि आदशिकृती त्या साक्षींना तुमच्या हृदयात बसवतात. त्यांना तुमच्या हृदयात प्रतिबिंबित करतात आणि तुम्ही काय करता, तुमची नर्माति झाल्यावर तुमचे खेळ चालतात, ते पाहण्यास प्रतिबिंबित कायम, सर्वकाळ, प्रतिबिंबित ठेवले जाते. आता त्यांची महासरस्वती शक्ती पॅराबोलामध्ये फिरते. ती कोणत्याही कोनातून फिरते, ३६० अंशातून फिरते. एका बद्धिपासून जाते. काही वेळेस ती एका बद्धिवरच गोल गोल फिरते. जेव्हा महासरस्वती शक्ती एकाच बद्धिवरच गोल गोल फिरते तेव्हा ती घट्ट होत जाते. घन होत जाते. इतकी घन होते की तचि तुकडे होतात. हे सर्व तुकडे महाकाली शक्तीच्या महासरस्वती शक्तीच्या फरिण्याच्या गतीमध्ये जातात कारण ती गोल गोल फिरत असते. म्हणून ते तुकडेसुद्धा त्या फरिण्याच्या गतीमध्ये जातात. ते सुद्धा फिरू लागतात. उदा.हा तुकडा फिरू लागतो, तो तुकडा फिरू लागतो वगैरे. फिरू लागल्यावर ते गोल होतात. त्यांचे कंगोरे जाऊन ते गोल होतात. मी तुम्हाला फार थोडक्यात सांगत आहे. हे गोल तुकडे पुन्हा एक दुसऱ्याच्या घर्षणात घातले जातात. अशाप्रकारे आपण म्हणू, दुसऱ्या वशिष्वांचे सोडून द्या, त्यांच्यासाठी दुसऱ्या पद्धती तयार केल्या होत्या – अशा पद्धतीने हे वशिष्ठ तयार केले गेले. आता तुम्ही सतत लक्षात ठेवा, की ही शक्ती वचिर करते, समजते, संघटित करते, प्रेम करते आणि तिला जाणीव असते, ओळख असते. तेव्हा, ती पृथ्वीचे सृजन करते. पृथ्वी इतक्या सहज रीत्या बनवली गेली नाही. सूर्याचा एक तुकडा असा हाताने तुम्ही म्हणू शकता, काढला. आता आपण समजले पाहजे, की सूर्य इतका थंड कसा झाला. सूर्याचा तुकडा त्याच्यापासून फार दूरवर नेला गेला. त्यामुळे तो पूर्णपणे गोठला. मग पुन्हा सूर्याच्या जबळ आणला गेला. लंबकाप्रमाणे थंड बाजूकडे व गरम बाजूकडे हलवत ठेवला. मग मध्यवर्ती ठिकाणी आणला गेला जथि पृथ्वी तयार झाली. मी पुन्हा सांगते ही नसिरगातली सहज झालेली घटना नाही. माणसांना राहता यावे म्हणून मुद्दाम घडवून आणलेली आहे. तापमान कमी केले गेले. हे आदशिकृतींनी, आदमिताने मुद्दाम केले आहे. अशा आईची कल्पना करणे सोपे नाही. पण तनि ते केले आहे आणि तनि पृथ्वीला अशा ठिकाणी आणले जथि जीवनास आरंभ होऊ शकतो. तेव्हा चंद्र व सूर्य यांच्या एकत्रीकरणाने चंद्रापासून हायड्रोजन येतो व सूर्यापासून ऑक्सिजन येतो, पाणी मळिते. गोठवणे व गरम करणे, पाणी मळिते. पाण्यात, पृथ्वीला वस्तुळात फिरवित वरच्या बाजूस हलवल्याने गरम होणे व थंड होणे सुरू होते. गरम व थंड करण्याने अमायनो असिडच्या रूपात जीवन येते. हे सहेतुकपणे केले जाते. मला सांगायचे आहे, की हे असेच काहीतरी संयोगाने घडले नाही. याच्या वरसुद्धा वचिर करायला हवा की हा कसा काय संयोग नाही ? तुम्ही डार्विन वाचा. तो फार मोठा जीवशास्त्रज्ञ होता. मला वाटते तो सर्वात मोठ्या जीवशास्त्रज्ञांपैकी (बायलॉजिस्ट) एक होता. ज्यांनी याचे गणित मांडले, की पदार्थ मात्रापासून (मॅटर) एक साधा अमीबा तयार करण्यास कति काळ लागला असावा. त्याने गणिताने असे ठरवले की आतापर्यंत जेवढा काळ आपल्याला मळिला आहे, त्याच्यापेक्षा पुष्कळ जास्त कालावधी लागावा. लाखो करोडो वर्षे लागतात, एक संयोग मळाला. 'लॉ ऑफ चान्स' आहे. मला माहिती नाही, की तो तुम्हाला वसतिरपणे सांगायचे की नाही. पण लॉ ऑफ चान्स असा आहे, की तुम्ही एका ट्यूबमध्ये ५० लाल गोठ्या व ५० पांढऱ्या गोठ्या मसळून त्यांचा क्रम पूर्ण नाहीसा केला तर त्यांना पुन्हा पहिल्या क्रमात हव्या त्या क्रमात आणावयास ती ट्यूब इतक्या वेळा हलवावी लागते. तेव्हा एक व्यवस्थित जगणारे प्रोटोप्लाझम, पेशी बनवायला आतापर्यंत जेवढा काळ गेला त्याच्यापेक्षा जास्त वेळ लागला असता. फारच जास्त काळ. लक्षावधी वर्षे. पृथ्वीला सूर्यापासून वेगळे होण्यास ५० लाख वर्षे लागली व फक्त वीस लाख वर्षे थंड होण्यास. तेव्हा तो शास्त्रज्ञ म्हणतो, की हे समजण्याच्या पलीकडे आहे, एवढेच स्पष्टीकरण देता येईल. आपण म्हणू शकतो की त्याच्यामागे एखादा जादूगार असावा आणि एक जादूगार आहे, ज्याच्याबद्दल आपले महान क्रूरपी मुनी म्हणतात तो जादूगार दुसरा कोणी नसून आदशिकृती, आदमिता आहे. आदपिता सदाशिव आहेत व आदमिता आदशिकृती आहेत. आपण त्याच्या लैंगिक संबंधावषियी बोलू शकतो का? मांत्किंबरोबरच आपणही असे करू का? आपल्या आई-वडिलांना आदरांजली देण्याची हीच पद्धत आहे का? आपल्याला हे समजायला हवे, की आपण फार फार उदात्त वषियाची चर्चा करीत आहोत. या ठिकाणी आपण आदमिता-पिता यांच्या प्रेमाच्या मंदरितल्या गाभार्याची चर्चा करीत आहोत. ही फार फार पवतिर गोष्ट आहे. आपण पवतिर लोक नाही. आपण अजून हव्यास व वासना यांनी भरलेलो आहोत आणि ते प्रत्येक गोष्टीच्या पलीकडे आहेत. म्हणून त्यांची चर्चा करतांना ती मोठ्या श्रद्धेने आपली मस्तके त्यांच्यासमोर झुकवून करायला हवी. आपले हे सद्भाग्य आहे की आपण या आदमिता -पतियांच्या बद्दल ज्यांनी ही स्पष्टी, त्यांचे अपत्य जन्माला घातले, त्यांच्याबद्दल काही तरी शक्ती शकतो. तेव्हा या गोल तुकड्यांपैकी एक पुन्हा तुटतो आणि सूर्यमंडल होते आणि सूर्य मंडलात जसे तुम्हाला माहिती आहे, पृथ्वी, चंद्र व इतर आहेत. पृथ्वी कशी नर्माण होते ते मी तुम्हाला सांगितले आहे. पृथ्वीच्या नर्मातिनंतर प्रथम अमायनो असिड्स तयार झाले, मग वनस्पतीची सुरुवात झाली आणि नंतर माणसांची सुरुवात झाली. आता पदार्थमात्र (मॅटर) सुद्धा फार पद्धतीशीर आहेत. पदार्थमात्र वसिळत नाहीत, व्यवस्थित आहेत, पण या संघटित नाहीत. या दोन्ही मध्ये फरक आहे. पद्धतशीर गोष्टी मृत असू शकतात. तुम्ही इथे पाच दगड पद्धतशीरपणे ठेवू शकता, पण ते संघटित नसतात. कारण ते जीवित वस्तू नाहीत. या दोन्हीमध्येही फरक आहे. प्रथम पद्धतशीर वस्तू बसवल्या गेल्या. तुम्हाला माहिती असेल, आठ वेगळ्या प्रकारचे मूळ पदार्थ नर्माण केले. नर्मातिनंतर श्रीगणेशांकरवी त्यांच्या योग्य जागी ठेवले गेले. तुम्हाला माहिती आहे, की परियॉडिकल एलमेंट्स (पुनरावर्तित मूळ पदार्थ) जे दसितात त्यांच्या केंद्रस्थानी कार्बन आहे. याचा अर्थ एक, दोन, तीन, चार व्हॅलन्सीज असलेला मूळ पदार्थ. शिवाय चार व्हॅलन्सीज असलेला कार्बन मायनस (वजा) एक, मायनस २, मायनस ३ व मायनस ४ अशाप्रकारे पूर्ण आठ आहे. अशा पद्धतीने सर्व पदार्थमात्र (मॅटर) संघटित केलेला आहे. पदार्थमात्र (मॅटर) संघटित करण्यासाठी एक दैवत नर्माण करायचे होते आणि पहिले दैवत जे बनवले ते श्रीगणेश

होते. आता ते कसे केले ते आपण पाहू. तुम्ही पाहिले आहे, की आदशिकृतीचा एक भाग-महासरस्वती शक्तीने पदार्थमात्राची (मॅटर) निर्मिती केली आहे. आता महाकाली शक्तीने त्याला अस्तित्व प्रदान करायचे आहे. आता तुम्हाला अस्तित्व कशाप्रकारे मळिते? तर ते तुमच्या धारणेतून (टक्किन राहण्यातून), तुमच्या गुणधर्मातून. तेव्हा महाकाली भौतिक पदार्थांना अस्तित्व देते, माणसांना नाही, कवि जीवित वस्तूंना नाही, तर पदार्थमात्राला (मॅटर) देते, एका दैवतामार्फत, महाकाली ते देते. ते दैवत आहेत श्रीगणेश. वरिटाच्या हृदयात, तुम्हाला दसिल, इथे वरिटा येतात - कारण ते मी तुम्हाला पुढे सांगणार आहे-वरिटा म्हणजे आदशरीर, पूर्ण आदशरूप, त्यांच्या हृदयात महाकाली स्थिरावतात. ती काय करते, हृदयातून ती साडेतीन वेळा खाली जाते. एक वर, एक खाली अशाप्रकारे साडेतीन वेळा आणि खाली उतरत साडेतीनच्या टोकाशी येते. हे साडेतीन झाले आणि आता ती याच्या टोकाशी आली. अशाप्रकारे साडेतीन करून त्याला सरळ छेदले तर तुम्हाला सात छेद मळितात. (इथे कोणी अशी व्यक्ती आहे का जी चांगल्याप्रकारे रेखाचित्र बनवू शकेल? तुम्ही ते अशाप्रकारे बनवू शकता.) ती खाली, इथे येते, ती इथे खाली आली आणि इथून ती आत जाते. इथे ती सात बंदूचा छेद करते. या ठिकाणी ती पहिले दैवत श्रीगणेश बनवते. मला सांगायचंय, हे एका दविसात होत नाही, एका वर्षात नाही, एका युगात नाही, अनेक कल्पात होते. श्रीगणेशांची निर्मिती ही पहिली पायरी, हे महाकालीचे घर आणि श्रीगणेशांना त्यांनी इथे स्थापित केले आहे. आता श्रीगणेश या सगळ्यांतून त्यांच्या चैतन्य लहरी सोडतात. जे महाकालीने निर्माण केले आहे त्या सगळ्यामधून ते जातात. या चित्रावर, तुम्हाला म्हणता येईल, महासरस्वतीचे कार्य स्थिरावले आहे. तच्चिया सर्व कार्यक्रमासहति (प्रोग्रॅम) ती खाली येते आणि इथे पुन्हा मळिते. म्हणून श्रीगणेश तच्चियातून चैतन्य लहरी सोडतात. स्वप्रथम श्रीमहाकाली, श्रीगणेशांची निर्मिती करतात, तेव्हा श्रीमहासरस्वती खाली येतात. हे सर्व तयार करून त्या श्रीगणेशांशी जोडल्या जातात. म्हणून श्रीमहासरस्वतीने जे निर्माण केले आहे त्या सगळ्यामधून श्रीगणेशांच्या चैतन्य लहरी (व्हायब्रेशन्स) वाहू लागतात. हे सर्व निर्माण करण्यापूर्वी, भवषियात काय घडणार आहे, याचा पूर्ण वचिर श्रीआदशिकृतीच्या दृष्टीसमोर स्पष्टपणे येतो आणि त्यांच्या सर्व योजनेप्रमाणे त्या कार्यान्वित होतात. सर्वात प्रथम श्री महाकाली खाली येऊन श्रीगणेशांना निर्माण करतात. आता तुम्हाला समजेल, की पवित्र व्यक्ती होणे कति महत्त्वाचे आहे. प्रथम त्यांनी या पृथ्वीवर पावत्रिय निर्माण केले. सर्वात प्रथम त्यांचे मुलांबरोबरचे नातेसंबंध प्रस्थापित झाले. कारण बालकाच्या स्वरूपात सृष्टीची निर्मिती करायची होती. म्हणून सर्वप्रथम श्रीगणेशांची निर्मिती झाली आणि नंतर इथून श्रीआदशिकृतीची दुसरी शक्ती महासरस्वती खाली येते आणि श्रीगणेशांशी जोडली जाते आणि तशा पद्धतीने श्रीगणेश संबंध प्रस्थापित करतात आणि या सगळ्यातून आपल्या चैतन्य लहरी सोडतात. त्यांच्या चैतन्य लहरीमुळे, जी त्यांनी निर्मिलेल्या पदार्थमात्रातून जातात. उदा. आपली भूमी माता, तच्चियातून अक्ष (अॅक्सिस - पृथ्वीच्या केंद्रातून जाणारी सरळ रेषा) जातो. अक्ष कोणी पाहिला नाही, पण ज्या पद्धतीने पृथ्वी फिरते, तच्चियावरून असे म्हणतात की अक्ष आहे. एक प्रकारचा अक्ष आहे. आता, ही महाकालीची शक्ती, आपण म्हणू शकतो, श्रीगणेशांची शक्ती - भूमी मातेच्या अक्षामधून जाते, तच्चियात चुंबकीय शक्ती आहे आणि त्या प्रकारे, त्याच्यामधून पृथ्वीची गती, तच्चि फिरणे नियंत्रित होते आणि ती आपली (माणसांची) काळजी घेते. आपण एक लहान वीज मातीत रोवले तर ते आपोआप अंकुरते, याचा आपण का वचिर करीत नाही? तुम्ही पाहिले आहे, की तुमच्यापैकी पुष्कळांना काही त्रास होतो, आजार होतो ते भूमी मातेने आत ओढून घेतले, तनि ते शोषून घेतले. हे वास्तव आहे. सहजयोगात, तुम्हाला दसिल, तुम्हाला काही त्रास असेल, तर डोके जड आहे आणि तुम्ही साक्षात्कारी जीव आहात (अन्यथा ती ऐकणार नाही), तुम्हाला कार्यप्रवण करायचे आहे कवि श्रीआदशिकृतीने तुम्ही साक्षात्कारी व्यक्ती आहात असे सर्टकिकिट द्यावे यासाठी. नाही तर ती तुम्हाला का स्वीकारेल ? तर तुमचे डोके जमनीला लावाल, दोन्ही हात जमनीवर भूमी मातेवर ठेवाल, तर तुम्हाला समजेल, सर्व त्रास कपाळातून शोषला जाईल. अनेकांचे असे झाले आहे पायातून सुद्धा खाली शोषले जाऊ शकते. भूमी माता, वास्तविक, श्रीआदशिकृतीची आई आहे, तुम्ही म्हणू शकता. ती आई असे म्हणतात कारण तिला असे घडवले आहे, की जगाचा सर्व भार स्वतःमध्ये घेते. ती जगाची सर्व वजने नियंत्रित करते आणि ती तुमचे सर्व वजन शोषून घेऊ शकते. आता वजन म्हणजे तुमचे वजन 'इतके' आहे (शारीरिक वजन) ते नाही. वजन म्हणजे तुमची पापे, तुमचे पुण्य, म्हणजे प्रत्येक गोष्ट. तुमच्यात फारच पापे असल्यास पृथ्वी मातेला त्रास होतो. जथि फारच पाप असते, तथि भूमी माता मदत मागते. तेव्हा कोणत्या तरी दैवताला, उदा. स्वतः श्रीवशिणूंना येऊन पृथ्वीला असह्य झालेल्या पापाच्या वजनापासून वाचवावे लागते. हे वास्तव आहे. मी कल्पनेतील सांगत नाही. चैतन्य लहरी मळिल्यावर तुम्ही याचा पडताळा घ्यावा. चैतन्य लहरी मळण्यापूर्वी पृथ्वीकडून तुम्हाला हे समजणार नाही. काही वेळेनंतर - तुम्ही साक्षात्कारी असल्यास भूमी मातेवर उभे राहून तिला वचिरा, 'हे भूमी माते, मी साक्षात्कारी आहे, तुम्ही माझी कर्मे काढून घ्याल का?' लगेच ती काढून घेणे सुरू करते. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. तुम्हाला इतके हलके वाटेल! तुम्ही त्यांचा उपयोग करावा. तसेच भूमी मातेला तयार केले आहे. पण आदशिकृतींनी त्यांच्या महासरस्वती शक्तीतून पंचमहाभूतांची निर्मिती केली आहे. सर्वात आधी, ज्याला तन्मात्रा म्हणतात, ते बनवले आहे. मी फार वशिषणात गेले तर तुम्हाला जास्त होईल. पण सर्वात आधी त्यांनी कारणात्मक सत्वे तयार केली. पण मी असे म्हटले तर त्यात काही खोटे असणार नाही, की केवळ पाहून च्या दृष्टीतून श्रीआदशिकृतींनी प्रकाश तयार केला. त्यांच्या श्वासासोच्छवासातून वायू निर्माण केला कारण त्यांची इच्छा अंतमि असते (त्यांच्या इच्छेच्या पुढे कोणी जात नाही). त्यांनी इच्छा केली, की वायू असावा आणि वायू निर्माण केला. तसेच त्यांच्या वास घेण्यातून त्यांनी गंध तन्मात्रा तयार केली व त्याच्यातून पृथ्वी माता तयार झाली आणि हे सर्व फक्त त्यांच्यापासूनच, त्यांच्या इच्छेतूनच, केवळ त्यांच्या इच्छा करण्याने, त्यांच्यासाठी केले गेले आणि अशाच प्रकारे संपूर्ण वशिवात निर्माण केले गेले आणि पुढे तेच पृथ्वी, सूर्य, चंद्र या सर्व गोष्टी निर्माण झाल्या. वास्तविक त्यांची इच्छा मात्र होती जनि या सर्व गोष्टी प्रत्यक्षात आणल्या. जे कोणी केवळ इच्छेने सृजन करू शकते, त्याला समजणे आपल्याला अशक्य आहे, पण आपण असा वचिर का करू शकत नाही, की कोणी तरी जगातील सर्व सत्तांच्या वर आहे, ज्या सर्वोच्च आहेत हे आपण जाणतो, ज्यांना हवे असेल ते त्या करू शकतात? असे कोणी तरी असेल अशी आपण कल्पना करू शकत नाही. आपण परमेश्वरांची कल्पना करतो त्यांना सर्वशक्तमिमान समजतो, पण त्यांच्या शक्तीबद्दल बोलतो (ताकदीबद्दल बोलतो) तेव्हा हसू लागतो. हे कसे असू शकते ? पण त्यांना हवे ते त्या करू शकतात. त्यांच्या केवळ इच्छेने ही सर्व सृष्टी, प्रत्यक्षात आणली आहे आणि जगात या सर्व गोष्टी ज्या तुम्हाला दसित आहेत, त्या केवळ त्यांच्या इच्छेने तयार झाल्या आहेत. त्यांनी आकाश तत्त्व निर्माण केले. पंचमहाभूते निर्माण केली आहेत, जी तुम्हाला माहिती आहेत. आणि नंतर त्यांनी आपल्या दुसऱ्या रूपातले, ज्याला आपण महालक्ष्मी म्हणतो त्या रूपातले कार्य सुरू केले. त्यापूर्वी मला वाटते, पदार्थमात्रातील श्रीगणेशांच्या अस्तित्वाबद्दल मी तुम्हाला सांगवे. ते पदार्थमात्रात चैतन्य लहरी १ महासरस्वतीच्या च्या चैतन्य लहरी या रूपात कार्य करतात. त्या वदियुत चुंबकीय चैतन्य लहरी आहेत, महासरस्वतीच्या चैतन्य लहरी वदियुत चुंबकीय आहेत. त्याबरोबरच नाद आणि ही पंचमहाभूते त्यात अभवियुक्त होतात. तुम्ही त्यांना रेकॉर्ड करू शकता. कारण उदा. तुम्ही सल्फर डाय ऑक्साईड घेतला, सल्फर डाय ऑक्साईड - दोन ऑक्सिजन आणि एक सल्फर आणि

तुम्ही त्याला शक्तशाली सूक्ष्मदर्शकाखाली त्याचे नरीक्षण करा - तुम्ही प्रयत्न करा, लोकांनी केले की नाही, ते मला माहीत नाही, पण तुम्ही प्रयत्न करून शोधून काढा आणि तयार करून त्याला फार मोठ्या सूक्ष्मदर्शकाखाली ठेवा. तुम्हाला पाहता येईल, की सल्फर स्थिर आहे, पण या दोन ऑक्सिजनमधून चैतन्यति करीत आहेत. त्याच्यात चैतन्य लहरी आहेत. ते चैतन्यति करीत आहेत. या दोन चेंडूंच्यामध्ये चैतन्य लहरी आहेत. ते मेट्रिक, समिट्रिक, इव्हन व अनइव्हन ही असू शकतात आणि विसितारति होणारी ही असू शकतात. तेव्हा आपल्याला तीन प्रकारची व्हायब्रेशन्स आढळतात. चौथी बाजू (साइड) दुसरे काही नाही तर नयित्त्रण करणारे स्वतः गणेश आहेत. हे आपल्याला पह्याचे असल्यास साध्या डोळ्यांनी दिसू शकते. तुम्ही साक्षात्कारी असा कवि नसा. या सर्वात लहान, न्यूनतम परमाणूत (मोलेक्यूलमध्ये) काढून चैतन्य लहरी आल्या आणि किशा आल्यात? कोणी सांगू शकेल? इतके ते सूक्ष्म - परासूक्ष्म आहे. श्रीगणेशांच्या शक्ती फार फार सूक्ष्म आहेत आणि त्या पदार्थमात्रात शरीर अशा चैतन्य लहरी या वदियुत चुंबकीय चैतन्यलहरी एका लहान मोलेक्यूलमध्येसुद्धा निर्माण करतात, जे तुम्ही पाहू शकता व रेकॉर्डही करू शकता. जसे मूळ पदार्थांचे (इलमिट्स) आहेत. तुम्हाला समजेल, की सर्व मूळ पदार्थांचे आठ प्रकारात वर्गीकरण केले आहे. आता आपण हे पाहू हे एलमिट्स आठ प्रकारात कसे वर्गीकृत झाले, ते करायला कोणी नव्हते, तरी ते झाले. या एलमिट्सचा व्यवस्थित चार्ट बनवल्याशिवाय काही करणे शक्य आहे का? विचार करा! तुम्ही परमेश्वराला आव्हान देता तेव्हा हे पाहायला हवे, की या जगात प्रत्येक पदार्थ इतका व्यवस्थित बसवलेला आहे आणि एलमिट्सचे आठ वर्ग इतके व्यवस्थित बसवलेले आहेत. प्रत्येकाचे वशिष्ट वागणे आहे, प्रत्येकाच्या प्रोटॉन्सची वेगळी संख्या आहे आणि ही संख्या इतकी व्यवस्थित आणि अशा पद्धतीने मोजली (कॅल्क्युलेट) गेलेली आहे की शेवटी सर्व प्रोटॉन्सचे शेवटचे वर्तुळ आठ असावे. आठ नसल्यास, आठपेक्षा कमी असल्यास व्हॅलन्सीची समस्या निर्माण होते. इतके सर्व व्यवस्थित बसवलेले आहे, की तुम्ही अभ्यास केला, थोडे रसायनशास्त्र येत असेल तरी कति आश्चर्य वाटे! आपण सर्व गृहीत धरतो. हे सर्व व्यवस्थित बसवायला हवे. हा आपण आपला हक्क समजतो. परंतु बाहेरच्या वर्तुळात आठ प्रोटॉन्सना जसे व्यवस्थित बसवले आहे, त्याच्यावर व्हॅलन्सीज अवलंबून असतात. हे सारे कार्य महासरस्वती शक्तीमधून केले जाते. परंतु चैतन्य कार्यान्विति करणारी प्रेरणा (व्हायब्रेटिंग फोर्स) , एक व्हायब्रेटिंग फोर्स आहे. हे सर्व महासरस्वती शक्तीतून, मी सांगितल्याप्रमाणे होते. आता चैतन्य लहरी कार्यान्विति करणारी प्रेरणा आहे. ती अस्तित्वात आहे. पदार्थमात्रही अस्तित्वात आहे. ते अस्तित्वात असायलाच हवे. ते अस्तित्वात नसतील तर काहीच अस्तित्वात असू शकत नाही. म्हणून अस्तित्वाची प्रेरणा ही महालक्ष्मी प्रेरणा, महाकाली प्रेरणेतून दिली जाते. ती प्रेरणा, न्यूक्लियसमध्ये बसलेल्या श्रीगणेशांच्या मधून काम करते. ते प्रत्येक मॉलेक्यूलच्या, प्रत्येक अणूच्या केंद्रस्थानी (न्यूक्लियस) बसलेले असतात. तुम्हाला कल्पना तरी करता येईल का की ते कति असतात! आता तुम्ही एक एलमिट घ्या. समजा सोने. त्याच्यात कति परमाणू (मॉलेक्यूल) असतात. तुम्ही मोजू शकता का? त्याच्यात कति अणू आहेत, तुम्हाला मोजणे शक्यच नाही. तर श्रीगणेशांच्या कति प्रतमा असतील! अशा पद्धतीने ते साध्य केले आहे. आणि एक गोष्ट जाता जाता मी तुम्हाला सांगते, कति अमर्याद प्रतबिंब पडली असतील? आता श्रीशिव आणि श्रीआदशक्ती दोन वेगळे का आहेत? याचे कारण असे की त्यांना अमर्याद प्रतबिंब निर्माण करायची आहेत. आता तुम्ही अमर्याद प्रतबिंब कशी कराल? तुम्हाला माहीत आहे? कोणाला भौतिकशास्त्र माहीत आहे? दोन आरसे समोरासमोर ठेवून त्याच्या मधोमध एखादी वस्तू ठेवली तर अमर्याद प्रतबिंब मिळतात. पहिला आरसा आदशक्ती आहेत व दुसरा आरसा सृष्टी आहे. अशा प्रकारे पृथ्वीवर अमर्याद प्रतबिंब मिळू शकतात. तुम्हाला अमर्याद प्रतबिंब मिळू शकतात, त्याचे हे कारण आहे. याच्यासाठी प्रतबिंबित करणारा दुसरा आरसा निर्माण करावा लागला आणि म्हणून तीन जाणवा, अस्तित्वे हवी होती, सर्वशक्तमिान परमेश्वर नंतर आदशक्ती व नंतर संपूर्ण विश्व. ते तसेच आवश्यक होते. त्याशिवाय तुम्हाला अमर्याद प्रतबिंब मिळू शकत नाहीत. ज्याने हे सर्व घडवले तो फार फार बुद्धिमिान माणूस असला पाहिजे, यात शंका नाही. जेव्हा माणसांना वाटते, की बुद्धीतून ते देवाला समजू शकतात, तेव्हा त्यांनी हे शकावे की ही बुद्धी जी परम आहे, तिथे कसे जायचे? आपल्या निर्मितीसाठी त्यांनी कति कष्ट घेतले आहेत! पदार्थमात्राला तयार केल्यावर ते कवि मी म्हणून त्यांची शक्ती महालक्ष्मी स्वरूपात, पृथ्वीवर उतरते. महालक्ष्मी धारणेस (सस्टेनन्स) मदत करते. सस्टेनन्स याचा अर्थ हे जे मूळ पदार्थ, एलमिट्स आहेत त्यांचे स्कॅनिंग, परीक्षण करणे. जेव्हा पदार्थमात्राची निर्मिती झाली तेव्हा तो विविध प्रकारे तयार केला गेला, वेगवेगळ्या हेतूसाठी बनवला गेला. पण शेवटी काय? सृष्टीच्या निर्मितीचे अंतिम ध्येय मनुष्याची निर्मिती करणे हे आहे - हे सृष्टीचे सृजन! कल्पना करा! तुम्ही लोक इतके महान आहात, की तुमच्यासाठी हा सर्व त्रास घेतला आहे. मानव हा इतका महत्त्वाचा आहे, की त्याच्यासाठी हा सर्व त्रास घेतला, तुम्हाला निर्माण करताना पदार्थमात्र व जे काही तयार केलेले आहे, त्याचा उपयोग केला जातो. हे अंतिम ध्येय आहे. हा सर्व मंच (स्टेज) मांडावा लागतो. आणि तुम्ही सहजयोग्यांनी मंचावर देखाव्यात यावे. माणसाचे उपकरण (इन्स्ट्रमेंट) तयार करायचे आहे. आता परमेश्वराने माणसाचे इन्स्ट्रमेंट का बनवले? कारण त्यांना असे इन्स्ट्रमेंट का बनवले? कारण त्यांना असे इन्स्ट्रमेंट बनवायचे होते, जे त्यांना समजेल, प्रसारित करेल, जशी श्रीकृष्णांनी त्यांची मुरली बनवली. त्यांना आपल्या इन्स्ट्रमेंट्स मधून त्यांच्या शक्तीचे संगीत वाजवायचे होते. पण त्यांना असे मृत इन्स्ट्रमेंट्स तयार करायचे नव्हते तर जिवंत इन्स्ट्रमेंट्स मधून करायचे होते. समजा हे (मायक्रोफोन) हे समजते आहे, प्रेम करू शकत आहे, त्याला मानवी मन आहे आणि पोकळ व्यक्तित्वाप्रमाणे माझा आवाज त्याच्यातून जात आहे, तर हे साक्षात्कारी व्यक्तित्व आहे, पण हे जिवंत शरीर नाही. तुम्ही जिवंत शरीरे आहात. हा सर्व त्रास घेऊन अडचणी पार वशिष्टकरून माझ्यासाठी इतके काळजीपूर्वक, नाजूकपणे » एकामागून एक बनवले आहे. आता आपल्याला उत्क्रांतीच्या भागात जायचे आहे. हे फार दीर्घ आहे. तेव्हा आता आपल्याला सर्वात महत्त्वाच्या भागात, उत्क्रांतीच्या भागात जायचे आहे. तुम्ही हे समजून घ्या कारण आपल्याला विमानातून उत्क्रांती माहिती आहे. जेव्हा या तीन प्रेरणा अस्तित्वात येतात, तेव्हा पृथ्वी कवि हे विश्व कवि काहीही निर्माण होण्यापूर्वी प्रथम त्यांना त्यांच्याबद्दल योग्य चिंतन तयार करावे लागले आणि व्यवस्थित समजून घ्यावे लागले. ज्याप्रमाणे काही करण्यापूर्वी आपल्याला सर्व योजना बनवाय्या लागतात, आपल्याकडे योजना आयोग असतो त्याच्यात बसून प्रथम सर्व योजना बनवली जाते. त्याच पद्धतीने प्रथम त्यांना एक टप्पा (स्टेज) कवि मंच रचावा लागला, जिथे त्यांना योजना बनवता आली. या स्टेजला आपल्याला वैकुंठ अवस्था म्हणता येईल ही सर्वात पहिली अवस्था नाही. ती नंतर निर्माण केली गेली. पहिल्या योजना बनवण्याच्या स्थितीला वैकुंठ स्थिती असे म्हणतात. या स्तरावर त्यांनी अवतार निर्माण केले. पृथ्वीच्या निर्मितीनंतर अवतार निर्माण केले नाहीत. ही चुकीची कल्पना आहे. त्यांनी सर्व अवतार वैकुंठ अवस्थेत निर्माण केले. त्या काळात तुमचा डोळा नव्हता, पृथ्वी नव्हती कवि तुम्हाला साध्या डोळ्यांनी दिसणारे काहीही अस्तित्वात नव्हते, पण अस्तित्वाची एक स्थिती, सर्वात पहिली, वैकुंठ स्थिती म्हणून जगात असलेली अस्तित्वात होती. त्या वैकुंठ अवस्थेत संपूर्ण विश्वाची आणि संपूर्ण कॉस्मॉसची अनेक विश्वे योजना नशित्ति करण्यात आली. तेव्हा प्रथम आलेले व्यक्तित्त्व होते श्रीशिव. कारण त्यांच्याशिवाय काहीच अस्तित्वात येऊ शकत नाही. पण त्यांना कुठे

स्थापन करायचे, कारण त्यांना कोणावर तरी प्रतबिंबित करायचे होते. जर श्रीशंविना प्रतबिंबित करायचे असल्यास प्रतबिंबित करणारे, रफ्लेक्टर नरिमाण करावे लागणार होते. तेव्हा प्रथम त्यांना एका आदिव्यक्तित्वाचा वचिर करावा लागला. त्यांना एक वशिल व्यक्तित्व असे तुम्ही म्हणू शकता, त्यांना वरिटा असे म्हणतात. त्यांनी वरिटाची नरिमती केली. की हे वरिटा असतील. हे वरिटांचे, आदिव्यक्तित्वाचे कवि आदपिपूषाचे पूर्ण रूप असेल. ज्याच्याबद्दल मी सांगितले तो हा रफ्लेक्टर आहे. प्रथम सर्वशक्तमिण परमेश्वरांना प्रतबिंबित करायचे होते म्हणून सर्वात प्रथम आदपिपूषाला नरिमाण करूया, वरिटाला नरिमाण करूया. राटामध्ये त्यांनी वविधि अवतारांचे सृजन केले. अवतार माणसांमधून नरिमाण केले नाहीत. लोकांना असे का वाटते मला माहिती नाही! माणसे अवतार नरिमाण करू शकत नाहीत. पण प्रथम अवतारांना नरिमाण केले. अमीबा ते मानव अशी उत्क्रांती ठीक आहे, पण अवतारांना उत्क्रांती नसते. आरंभापासून त्यांना तसेच बनवले जाते. मी तुम्हाला वरिटाचे चरित्र दाखवले आहे. तुम्ही पहिल्याप्रमाणे, वरिटामध्ये महालक्ष्मी, महासरस्वती, महाकाली शक्ती आज्ञा चक्रात मळितात. तथि प्रत्येकीने दोन अपत्यांना जन्म दिला - ही गोष्ट नाही, वास्तव आहे - ते बहणि-भाऊ होते. हे बहणि-भाऊ म्हणजे हे अस्थायी स्वरूपाचे पण फार सूक्ष्म स्वभावाचे नाते होते आणि मग त्यांचे वविह झाले. त्यांचे परस्परांतील संपर्क तयार झाले. महालक्ष्मी, महासरस्वती, महाकाली यांनी एकंदर सहा अपत्ये तयार केली. त्यांची लग्ने झाली. आपापसात लग्ने झाली. त्या लग्नामुळे त्यांना कार्यान्वति ऊर्जा (कायनेटिक एनर्जी) असलेले एक आणि सुप्तावस्थेतील ऊर्जा (पोटेन्शियल एनर्जी) असलेले एक अशी व्यक्तमित्त्वे असलेली जोडपी, अशी कॉम्बिनेशनस मळाली. त्या अवतारांची चक्रावर स्थापना करण्यात आली. त्यांना वरून खालच्या बाजूस म्हणजे आज्ञा चक्रापासून खाली आणि चक्रांवर बसवण्यात आले. तुम्हाला माहिती आहे, की या अवतारांना वरिटाच्या वेगवेगळ्या चक्रांवर स्थापित केले गेले. पुष्कळ लोकांना हे समजणार नाही आणि हे ऐकायला आवडणार नाही, कारण माणूस इतका अहंकारी आहे, की त्याला परमेश्वर सर्वशक्तमिण आहेत व ते प्रत्येक गोष्ट करणार आहेत त्यांच्या करण्याच्या पद्धती आहेत हे समजत नाही. आता मी तुम्हाला सत्य सांगत आहे की नाही ते तुम्ही चैतन्य लहरीवर तपासून पाहू शकता, हे अवतार कसे नरिमाण केले ते स्वतः समजू शकता आणि हे सर्व अवतार वरिटांच्या अवस्थेत इथे, दुसऱ्या बाजूत प्रतबिंबित नरिमाण करण्यासाठी, बसवण्यात आले. श्रीशंविना शक्तीपासून आरंभी केले होते तसे वेगळे करण्यात आले आणि वरिटांच्या मस्तकावर सदाशंविंचे पीठ म्हणून बसवण्यात आले. त्याचप्रमाणे आपल्या मस्तकावरसुद्धा सदाशंविंचे पीठ आहे. तुम्ही हे पहा, की आपण प्रतबिंबिकाचे प्रतबिंब (२००0०1 0112 एथ्री20) आहोत. म्हणून आपली ही तशीच पद्धत आहे. आपल्याही मस्तकावर सदाशंविंचे पीठ आहे. त्यांचीही इथेच स्थापना करण्यात आली आहे. पण जेव्हा कुंडलिनी शरीरात प्रवेश करते, जेव्हा स्त्री गर्भावस्थेत असते, त्यावेळी सदाशंविंचे पीठ कवि आणि म्हणू शकतो, या पीठातून ॥ठातून सदाशंवि खाली [ली हृदयात उतरतात. आणि त्यामुळे मुळ तुम्हाला ला हृदयात पहिला ठोका का ऐकू येतो. वरिटात घडले तसेच इथेही होते. पण वैकुण्ठ अवस्थेत हे नरिमाण केलेले नव्हते. दुसरा प्रतबिंबित नरिमाण केलेला नव्हता, फक्त पहिलाच केलेला होता. म्हणून फक्त वरिटांनाच बनवले होते आणि त्यांच्या शरीरात, योजना बनवण्याच्या टप्प्यावर सर्वात आधी, हे अधिकारी, चक्रांचे प्रमुख, आदशक्तींनी नरिमाण केले. परमेश्वर साक्षी आहेत, श्री आदशक्ती लीला-नाटक करीत आहेत आणि त्या ही चक्रे नरिमाण करीत आहेत. त्या चक्रांवर नयंत्रणासाठी या देवतांची स्थापना करीत आहेत. आता अस्तित्व आहे, सृष्टी आहे, सृजनात्मक प्रेरणा (फोर्स) आहे आणि उत्क्रांतीची प्रेरणा आहे आणि हे सर्व वरिटांच्या अवस्थेत आहे. आता हे वैकुण्ठ अवस्थेत आहे असे आणि म्हणतो, कारण ही अवस्था पहिल्या प्रतबिंबित आहे. ही आपल्यात नाही अथवा आणि वैकुण्ठ स्थिती जाणू शकत नाही कारण ती पहिल्या प्रतबिंबित आहे. त्याच्यानंतर दुसरी अवस्था मग तिसरी आणि नंतर चौथी अवस्था जी भवसागराची अवस्था, ज्यावेळी आपले जन्म झाले - अशी नरिमती झाली. सर्वप्रथम, चौथ्या अवस्थेत, आता चार पातळ्या, स्तर असलेली व्यक्ती आरशासमोर आहे अशी कल्पना तरी करू शकता का? आता पहिली दाखवली जाईल ती कोणती? सर्वात वरची. म्हणून सर्वात वरची भवसागराची अवस्था दाखवली जाईल, पण तुम्ही तुमच्या स्थितीच्या गहनतेत उतराल, तर तुम्हाला इतर तीन अवस्था ही जाणवतील. परंतु पहिली अवस्था, जी तुम्ही पाहू शकता व जाणवू शकता ती भवसागराची अवस्था आहे. या स्तरावर तुम्ही भवसागराच्या स्थितीत आहात. या भवसागराच्या अवस्थेत तुम्हाला नरिमाण केले आहे व तुम्हाला उत्क्रांत व्हायचे आहे. यावेळी तुमच्या उत्क्रांतीसाठी महालक्ष्मी शक्ती कार्य करते. उत्क्रांती कशी घटित झाली ते तुम्हाला आधीच माहिती आहे. आमच्या पुराणांत सांगितल्याप्रमाणे उत्क्रांती कशी झाली - जे वास्तव आहे - ते मी तुम्हाला सांगते. मनुष्याच्या उत्क्रांतीची सुरुवात अमीबापासून झाली, तुम्हाला म्हणता येईल, कारण प्रथम पाण्यात जीवन अस्तित्वात आले. मी सांगितले आहे की प्रथम पाणी नरिमाण झाले. पाण्यात अमायनो एसिड्स बनले, मग अमीबा बनले आणि मासे बनले. मासे बनले तेव्हा समजले, की लहान माशांना जगणे अवघड झाले कारण मोठे मासे त्यांना खाण्याचे प्रयत्न करीत होते. त्याची प्रतिक्रिया होते. लहान मासे या बनिशाला कंटाळले होते. या वेळी श्रीवर्षिणू जे उत्क्रांतीची शक्ती आहेत, स्वतः मत्स्यावतारात पृथ्वीवर अवतरले. त्यांनी काही माशांना कनार्यावर येण्यास मदत केली. जसे ते लीडर होते त्यांच्यात पार करण्याचे साहस होते. ही उत्क्रांतीची पहिली पायरी आहे. हे मासे पुढे जाऊन उत्क्रांतीच्या अवस्थेत सरपटणारे प्राणी झाले. पण ते सरपटणारे प्राणी कसे झाले ? त्यांना कोणीतरी नेतृत्व देणारे आवश्यक होते. परत हे कार्य श्रीवर्षिणीने केले. ज्यांनी कूर्म अवतारात पृथ्वीवर येऊन त्यांना नेतृत्व दिले. या वेळी वैकुण्ठ अवस्थेत अनेक गोष्टी केल्या गेल्या. त्या श्रीवर्षिणू कूर्मावतारात पृथ्वीवर येण्यापूर्वी झाल्या. त्यांनी ही पृथ्वी नरिमाण केली तेव्हा संपूर्ण वरिटाची योजना तयार केली. त्यांना प्रतबिंबिकाच्या या बाजूस जे करायचे होते त्याची संपूर्ण योजना आणि संपूर्ण वचिर त्यांनी केला. त्या प्रक्रियेत काही नरिपयोगी गोष्टी नरिमाण झाल्या व पुढे आल्या. हे नरिपयोगी पदार्थ दूषित झाले कवि आणि म्हणू एका बाजूला साठून राहिले. काही तरी कारणाने त्याच्याकडे दुर्लक्ष झाले आणि त्याच्यामधून सैतानी ताकद बाहेर पडायला सुरुवात झाली. सैतानी ताकद व चांगल्या शक्ती यांच्यात मोठे युद्ध झाले. हे तसऱ्या अवस्थेत, वैकुण्ठ अवस्थेत नाही, तर तसऱ्या अवस्थेत झाले. कारण जेव्हा योजना बनायला आणि तिच्या कार्यान्वति करण्यास आरंभ झाला तेव्हा सैतानी शक्ती सुरू झाल्या. आता लोक म्हणतील, की परमेश्वराने सैतान का नरिमाण केले? त्यांनी नाही केले. पण शेवटी तसे ते झाले. कारण दुसऱ्या अवस्थेत जेव्हा देवांपैकी काहीनी त्यांना नरिमाण केले, ते उत्क्रांत झालेले लोक नव्हते, पण ते सर्व पंचमहाभूतांचे आणि तित्वांचे आणि त्या सर्व कार्याचे प्रमुख होते असे अधिकारी व बाहेर जाऊन कार्य करणारे लोक नरिमाण करावे लागतात. या देव-देवतांच्या कार्यातून काय झाले ? त्यांच्यापैकी काही भरकटले व सैतानी शक्ती झाले. एक प्रकारचा नरिपयोगी पदार्थ उद्भवला. त्या नरिपयोगी पदार्थाबरोबर सैतानी शक्ती सुरू झाल्या आणि अशा प्रकारे वागले, की कूर्मावताराच्या काळात राक्षसांच्या, असुरांच्या बरोबर युद्ध झाले. म्हणून चांगले लोक जे एलमिंदसचे प्रमुख होते. परमेश्वराच्या कार्यालयात काम करीत होते. त्यांनी सैतानी ताकदीशी युद्ध सुरू केले. या काळात त्यांनी स्वतः हे कार्यान्वति केले आणि तुम्हाला माहिती आहे की अमृत मंथन झाले तेव्हा काय झाले. लोकांना हे समजत नाही, की अमृत मंथन भवसागरात कसे झाले. ते झाले नाही. ते भवसागराच्या अवस्थेत झाले नाही. आता आणि भवसागर अवस्थेत

आहोत. या भवसागराच्या अवस्थेत तेच कूर्म (श्रीवर्षिणूचा अवतार) पृथ्वीवर जन्माला आले आणि आपल्याला योग्य सरपटणारे प्राणी कसे व्हायचे याची समज दिली. सर्व सांगण्यात बराच वेळ जाईल. मी त्याच्यात जाणार नाही, पण अंतर्गत: माणसाला नरिमाण केले. हे सर्व महालक्ष्मी शक्तीने केले. त्यांनी श्रीवर्षिणूच्या माध्यमातून कार्य केले. तेच मी तुम्हाला सांगितले की उत्क्रांती कशी झाली व तुम्हाला कसे तयार केले. आता काय होणार आहे? तुम्ही या बद्धिपर्यंत (पॉइंट) येता, या बद्धिवर जथि येशू ख्रिस्त आले, ख्रिस्त सुद्धा अवतार होते आणि त्यांची आई दुसरे कोणी नाही, तर राधाजी, महालक्ष्मी स्वतः होत्या. ते मानवाला या अवस्थेपर्यंत पुढे घेऊन आले. याच्या पुढे आता मनुष्याला काय व्हायचे आहे? त्या अवस्थेत जायचे आहे. जथि तो नरिचिार होईल याचा अर्थ भवसागरापुरतीच चेतना राहिली नाही तर तुम्ही थोडे त्याच्या पुढे जाता. याच्यापुढे तुम्ही वैश्विक अचेतनेच्या अवस्थेत गहनतेत जाता. त्याला अचेतन म्हणतात. ते दुसरे काही नाही, तर तीच शक्ती जी इथे असतृवात आहे, जी तनिही शक्तीचे एकत्रीकरण आहे. हे तीनही शक्तीचे एकात्म होणे आहे. ती आदशिकृतीची शक्ती आहे. आदशिकृतीची शक्ती सर्वव्यापी आहे, ती प्रत्येक ठिकाणी असतृवात असते. पण आपल्याला इतर स्थितीत ती जाणवत नाही. का? याचे कारण आपण फार स्थूलात असतो. समजा एक द्यूब आहे, तच्व्यात चार स्तर आहेत, त्याच्यापैकी फक्त बाहेरची द्यूबच वापरली जाते कारण आतल्या द्यूबज सर्व बंद आहेत. पण सर्वात आतली द्यूब उघडेल तेव्हा तुम्ही परम परपूरण आत्मसाक्षात्कारी व्हाल, पण दुसरी द्यूब उघडली तरी तुम्हाला परमेश्वराच्या सर्वव्यापी शक्तीची जाणीव होईल. जला आपण सर्वव्यापी अचेतन म्हणतो. पण आता ती मच्चासाठी अचेतन नाही कारण तुम्हाला त्याची जाणीव, त्याची चेतना आहे. अशा प्रकारे तुम्ही परमेश्वराशी संभाषण सुरू करता. काय होते की इथे प्रतबिबि आहे, इथे प्रतबिबिक (रफ्लेक्टर) आणि प्रतबिबिति होणे आहे. इथून तुमचे उत्थान या भागात होते. तुमचे या भागात उत्थान होते. तुम्ही हे होत नाही, तर तुम्ही या भागात उन्नत होता. या इथून तुम्ही या क्षेत्रात उन्नत होता. आणि हे क्षेत्र श्रीआदशिकृतीच्या सर्वव्यापी शक्तीने भरले आहे. तुम्हाला अवताराच्या या स्तरापर्यंत जायला हवे. हे अर्थातच मोठे अंतर आहे. मी म्हणू शकते की बुद्ध आणि महावीर दोन्ही या उंचीवर उन्नत झाले होते. पण त्यांचा नरिच्छिपणा पहा ! उदा .बुद्धांचा नरिच्छिपणा पहा. पण लोकांनी काही ज्ञान नसतानाही जसे पुढे बनवले आहेत, त्यांनी दाखवले आहे, की देवी श्री शशिंवर उभी आहे, पार्वती आहे, ती श्रीगणेशांना मारते आहे! हा सर्व मूर्खपणा आहे. त्यांनी त्या शक्तीची प्रतमि, जी एकात्म शक्ती आहे, जी सर्व काही घडवून आणते आहे, एकच कल्पना आहे, एकच मन आहे, ती प्रतमि नष्ट केली आहे. जे लोक एकात्म होऊ शकले नाहीत, ते राक्षस झाले, सैतानी शक्ती झाले. मी सांगितल्याप्रमाणे हा फार फार अवघड बषिय आहे, मी समजावण्याचा प्रयत्न केला आहे. इंग्रजीत तर जास्तच अवघड आहे. माझ्याकडून सर्व प्रयत्न केला आहे. तुम्हाला प्रश्न असल्यास मला वचिारू शकता, मला पत्र लिहि शकता. उद्या..... मला तुम्हाला हेच सांगायचे आहे, की तुम्हाला जाणवितली नरिचिारिता आली आहे यात शंका नाही. तुमच्यापैकी बहुतेकांना जाणवितली नरिचिारिता आली आहे, तुम्हाला चैतन्य लहरी मळाल्या आहेत. पण तुम्हाला नरिचिक्लपात जायला हवे. नरिचिक्लपात आणि ते गहन ध्यानातून, आंतरिक गहनता खुली करून. अन्यथा, नरिचिारितेच्या या लहान अवस्थेचा काही उपयोग नाही. तुम्हाला नरिचिक्लपात जायलाच हवे. पण पुष्कळ जण अजून वर-खाली जातात. या अवस्थेला झेन धर्मात सतोरी (५5101) असे म्हणतात – यात माणूस वर-खाली जातो, म्हणजे त्याला पकड येते, तो हे करतो, ते करतो वगैरे. या स्थितीवर मात करायला हवी. मग तुम्ही नरिचिक्लप अवस्थेत जाता. नरिचिक्लप अवस्थेच्या शेवटी तुम्हाला वशिष पकड येत नाही. तुम्हाला पूर्वा नसते. अजून मला तसा माणूस भेटला नाही. मी मोठे संत पाहिले आहेत, साक्षात्कारी लोक पाहिले आहेत, ते नश्चिति आत्मसाक्षात्कारी आहेत हे मी सांगू शकते, नसिर्गावर नयितरण करतात, पण तरी सुद्धा त्यांची चक्रे पकडतात. हे आश्चर्यकारक आहे. पण माणसे तशी असतात. ते तसिर्गा आत्मसाक्षात्काराच्या अवस्थेत पूर्ण गेलेली असतात, पण ते पुन्हा सतोरी अवस्थेत येतात, पुन्हा वर जातात, असे होते. पण अजून मला एकही माणूस भेटला नाही, जो मी म्हणून पूर्ण आत्मसाक्षात्कारी आहे, ज्याची चक्रे पकडत नाहीत. माझा अपवाद सोडल्यास मला प्रत्येक स्त्री चक्रे पकडतांना दसितात. चक्रे पकडली जात नाहीत, ही अवस्था मळिवणे अवघड आहे. पण ती कशी मळिवायची ? तर चक्रांच्या पकडण्याकडे तुम्ही अशा दृष्टीने पहा, समजा तुमचे आज्ञा चक्र पकडले आहे. समजा तुमची आज्ञा पकडली आहे, तर आपली आज्ञा पकडली आहे हे तुम्हाला समजायला हवे. तेव्हा तुम्ही असा वचिार करू नका, की तुमचे आज्ञा चक्र पकडले आहे, तर असा करा, की दुसऱ्या माणसाशी लढण्यासाठी तुम्ही शक्ती (फोर्स) एकत्र करीत आहात. तुम्हाला तसे करता आले, समजा तुमचे वशिद्धी चक्र पकडले आहे. तेव्हा आपले वशिद्धी चक्र पकडले आहे असे म्हणून त्याच्याबद्दल नाराज होण्यापेक्षा तुम्ही असा वचिार करा, की त्या व्यक्तीच्या वशिद्धी चक्राला समोरच्या बाजूने तुमच्या बाजूने संतुलनात आणण्यासाठी तुम्ही ही शक्ती (फोर्स) एकत्र करीत आहात. याचा, मला वाटते, फायदा होईल. म्हणून मी नेहमी सांगते, की तुमचा हात पुढे करा आणि स्वतः अनुभव घ्या. याचा पुष्कळांना उपयोग झाला आहे. कारण त्यांची आज्ञा पकडत असेल आणि ज्याची आज्ञा पकडली आहे अशा माणसाला त्यांनी व्हायबरे शनस दिल्यास ते मोकळे होतात. हे फार थोड्यांना होते, पण होते. तेव्हा तुम्ही हे करून बघा. तुमचे चक्र पकडले आहे असा वचिार करू नका तर असा वचिार करा, की दुसऱ्या माणसाच्या आज्ञा चक्रावरची पकड काढण्यासाठी ही शक्ती एकत्र झाली आहे. आरंभी, अर्थात, ही हळूहळू होणारी क्रिया आहे, पण हळूहळू तुम्हाला जमेल. फक्त लोकांनी दुसऱ्यास द्यायला सुरू करायला पाहजि. हा सामूहिक वचिार आहे, सामूहिक वचिार आहे. आता तुम्ही असे म्हणू शकता, समजा माझ्यावर मलेरियाचा अटॅक आहे, तेव्हा माझ्या स्वतःच्या रक्तातील पेशी त्याच्याशी लढत आहेत आणि त्या लढत आहेत. मी सोडून दिले, शरण गेले तर मला मलेरिया होईल, पण मी शरण गेले नाही, तर मी जकिन. चैतन्य लहरी देतांना तुम्ही असा वचिार कराल की तुमचे चक्र पकडल्यास तुमच्यात ही शक्ती गोळा होत आहे, तर सर्व कर्पी-मुनी एकत्र येऊन होईल, त्याच्यापेक्षाही तुम्ही जलद व्हाल. पण माणसांना असा वचिार करणे जरा अवघड असते कारण एकदा त्यांचे चक्र पकडले तर त्यांना काळजी वाटते आणि स्वतःच पकड काढण्याची सुरुवात करतात, पण तुम्ही स्वतःच स्वतःची पकड न काढता, दुसऱ्याला चैतन्य लहरी देण्याचा सर्व प्रयत्न करा, तर ते चांगल्या प्रकारे कार्यरत होईल. मी एक दोन लोकांवर याचा प्रयोग केला आहे आणि मी सांगते आणि त्याने काम झाले. प्रत्येकात ही क्षमता नसते. हळूहळू तुम्ही उभे राहता. कारण अजून तुम्ही नवजात शिशू आहात. अजून तुमची वाढ व्हायची आहे. तुम्ही शक्ति असाल, तुम्हाला पुष्कळ ज्ञान असेल पण तुमच्या आध्यात्मिक स्थिती संबंधात, तुम्ही नुकतेच सतोरी अवस्थेतून बाहेर आला आहात - काही जण, तर काही जण अजून ही सतोरी अवस्थेत असतील. तेव्हा काळजी घ्या. मला तुम्हाला भेटायचे आहे, कदाचित दोन वर्षांनी, मला माहीत नाही केव्हा ? उद्या आपण इथे ध्यान घेणार आहोत. तथि मी जास्त बोलत नाही. इथे ध्यान केंद्र आहे. तथि तुम्ही जा, भेटा. तुम्ही गुरुपमध्ये एकत्र येता तेव्हा ते सामूहिक कार्य होते, तथि मी असेन. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, माझ्या चैतन्य लहरी जेव्हा गुरुपमध्ये जाणवतात, तेव्हा दुसरीकडे जाणवत नाहीत आणि मला हे ज्ञात असते, की हा प इथे काम करीत आहे. दलिलीमध्ये तीन गट कार्यरत आहेत आणि ते जवळच आहेत. तुम्हाला माहिती असेलच, की इतर लोक गेले, तसे तुम्हाला हमालयात जाण्याची आवश्यकता नाही. हे सगळे करण्याची गरज नाही. आपल्याला फक्त आपल्याजवळ

असलेल्या ठकिणी जायचे आहे. सगळे आपल्या दरवाजात आणले आहे, ज्ञान, चैतन्य लहरी, आत्मसाक्षात्कार आणि प्रत्येक गोष्ट एवढी सोपी केलेली आहे. पण याचा अर्थ असा नाही, की तुम्ही हे होणारच असे गृहीत धरावे. मी म्हणून, की हे सर्व माझ्या मोठ्या तपस्येतून सोपे झाले आहे. मी अनेक युगात, हजारो वर्षे राहिली आहे, अनेक माणसांवर अनेक गोष्टींवर हे घडवले आहे आणि शेवटी मला बहुतेक सर्व माणसांचे विविध गट एकत्र करणे, त्यांना विविध पद्धतींनी योग्य प्रकारे एकत्र करणे शक्य झाले आहे. मी त्या पद्धतीने केले नसते, तर जमले नसते. अशा प्रकारे ते घटति झाले आहे, बहुतेक सर्व लोकांवर झाले आहे. फक्त एकाच प्रकारच्या लोकांचा अपवाद आहे, जे राक्षसांशी बांधले गेले आहेत त्यांच्यासाठी फार फार अवघड आहे. जे राक्षस म्हणून जन्माला आले आहेत त्यांच्या पायाला तुमचे डोके लागले असेल, तर ते फार अवघड आहे. तेव्हा तुम्हाला मी इशारा देते की कोणाच्याही पायाला स्पर्श करण्यापूर्वी काळजी घ्या. ईश्वराचे तुम्हाला आशीर्वाद! तुम्हाला सगळ्यांना अधीन उशीर झाला आहे एवढा अवघड विषय इतक्या थोड्यावेळात मांडणे फार अवघड आहे. सहजयोगावर मी एक पुस्तक लिहिणार आहे. ते होईल अशी आशा आहे, मी आशा आहे असे म्हणते कारण मी अजून एक ही पुस्तक लिहिले नाही. मी लिहायचा प्रयत्न करित आहे. पण त्यापूर्वी दुसरे काही लोक लिहित आहेत. मी पण लिहित अशी आशा आहे. पण काहीही असले तरी, तुमच्या स्वतःच्या साक्षात्कारापेक्षा आणि तुमच्या उत्थानापेक्षा याला जास्त महत्त्व नाही. संपूर्ण ज्ञान तुम्हाला मिळेल, प्रकाशमान होईल. तुम्हाला काही करायला नको. प्रत्येक शब्द जो तुम्ही वाचाल, त्याचा अर्थ लागेल व ते तुम्हाला समजेल. पहिली गोष्ट ही की तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मिळायलाच हवा. दुसरी ही, की तुमचे उत्थान व्हायलाच हवे. अधिक अधिक उत्थान व्हायला हवे. आणि त्यासाठी वेळ द्यायला हवा. हे होणारच असे गृहीत धरू नका. ही फार महत्त्वाची गोष्ट तुम्ही करायला पाहजि. इतर गोष्टी पण आहेत त्याही महत्त्वाच्या आहेत आणि हे करायलाच पाहजि. परमेश्वराच्या कृपेने हे घटति झाले तर मला आनंद होईल. तशीच मी फार आनंदात कारण माझ्या कोणत्याच जन्मात इतक्या लोकांना आत्मसाक्षात्कार देणे मला शक्य झाले नव्हते. म्हणून आहे तशीच मी फार समाधानी आहे, पण अधिक, आणखी अधिक मागा आणि ते दिले जाईल. कारण तुम्ही लोक मंचावर आहात. तुम्हाला या हेतूनेच बनवले आहे. हे करायलाच पाहजि. परमेश्वरांना हे करायलाच पाहजि. त्यांनी हे केले नाही, तर त्यांच्या स्वतःच्या इच्छा ते पूर्ण करू शकणार नाहीत आणि त्यांनी स्वतः निर्माण केलेली सृष्टी ते नष्ट करणार नाहीत. परमेश्वराचे तुम्हाला आशीर्वाद!

1977-0325, Sahaja Yoga is a big blessing

View [online](#).

Sahajayogacha Upyog Saglyani Karun Ghyava ICI 25th March 1977 Date : Place Kalwe Public Program Type Speech Language Marathi यांनी हा सुंदर योग घडवून आणलेला आहे, की मी आज आपल्याला सर्वांना भेटायला इथे खारे गावात आलेली आहे. असे योगायोग जुने असतात. जन्मजन्मांतरातले असतात ते. आणि त्यांची पुनरावृत्ती अशी कशी कशी होते ते आपल्या एवढं लक्षात येणार नाही, कारण आपल्याला आपले पूर्वजन्म माहीत नाहीत. पण हे पूर्वजन्माचेच योगायोग आहेत. आणि त्यामुळेच आज परत, या जन्मातसुद्धा आपणा सर्वांना भेटण्याचा, हा उत्तम योग आलेला आहे. इथे येण्यात मला इतका आनंद होत आहे की तो मी खरंच शब्दांनी वर्णन करून सांगू शकत नाही. ग्रामीण वभिगात, सहजयोग, फार उत्तम तऱ्हेने पोहोचला जाईल हे मला माहीत आहे. कारण शहरात राहणारे हे लोक, ही मंडळी स्वतःला फार शहाणी समजतात. एक तर बहुतेक पढतमूर्खच असतात. पढतमूर्ख नसले तर पैशाच्या व सत्तेच्या दमावर स्वतःला काही तरी वशिष समजतात. त्यांना असं वाटतं की सगळं जग त्यांनीच नरिमाण केलेलं आहे. हे आकाशसुद्धा त्यांनीच नरिमाण केलेले आहे आणि तेच परमेश्वराच्या ठिकाणी आहेत आणि परमेश्वर नावाची वस्तु काही जगात नाही. कधीही त्यांना कोणतंही वाईट काम करताना परमेश्वराचा वचिर येत नाही, की आपण हे अधर्माचं कार्य करीत आहोत. अजून आपल्या देशातली ग्रामीण वस्ती कवि ग्रामीण मंडळी परमेश्वराला आठवून आहेत. आपली भारतभूमी ही एक योगभूमी आहे आणि रामाने आणि सीतेनी पायी प्रवास करून सर्व भूमीला पुनीत केलेले आहे, पवतिर केलेले आहे. ग्रामीण समाजामध्ये, जो एक साधेपणा, भोळेपणा आणि परमेश्वराची परम भक्ती आहे, त्याचा दुरुपयोगसुद्धा लोक करतात म्हणजे पुष्कळसे लोक खोट्या गोष्टी सांगून पैसे उकळतात. काही तरी भोळ्याभावड्या लोकांना भविष्य काही तरी देवाबद्दल गोष्टी सांगून त्यांच्यामध्ये वचितीर तऱ्हेच्या भावना उत्पन्न करून, त्यांच्याकडून पैसे उकळत असतात. हे प्रत्येक खेड्याखेड्यातून चालले आहे. ही अत्यंत दुःखाची गोष्ट आहे. पण भोळ्याच्या मागे साक्षात शंकर बसलेला आहे आणि तो सगळ्यांचं रक्षण करीत असतो. परमेश्वर हा भोळ्यांच्या साधेपणाला भुलतो आणि नेहमी त्यांच्या मदतीला तो उभा असतो. पण परमेश्वराचा विश्वास एक क्षणही सोडला नाही पाहजि. साध्या साध्या गोष्टी जर आपण लक्षात ठेवल्या की, आपण परमेश्वराला बाजारात वकित घेऊ शकत नाही कवि परमेश्वराचा जो मनुष्य असेल तो कोणत्याही प्रकारचा पैसा तुमच्याकडून घेऊ शकत नाही. जर त्यांनी तुमच्याकडून पैसे लुबाडले, तर तो परमेश्वराचा मनुष्य नाही. मग तो कोणत्याही कारणाने पैसे मागत असेल तर, त्याला सरळ सांगायचं की, 'हे बघा, आम्हाला तुमच्याशी काही कर्तव्य नाही.' दुसरी गोष्ट रोगराई वगैरे शहरातली जतिकी आहे, त्या मानाने ग्रामीण भागात कमी आहे. आश्चर्याची गोष्ट आहे. त्याला कारण स्वच्छ हवा, वातावरण, तसंच पवतिर कार्यसुद्धा आहे. लोकांची मने पवतिर आहेत. पण रोगराई दूर करण्यासाठी सुद्धा आमच्या सहजयोग्यांनी अत्यंत कार्य केलेलं आहे. आणि एकदा तुम्ही सहजयोगामध्ये जर साक्षात्कारी पदाला प्राप्त झालात, तर तुम्हाला औषध, डॉक्टर वगैरे काहीही नको आणि सगळे रोग मानसिक, कवि शारीरिक रोग नेहमीसाठी नष्ट जातात. सहजयोगासाठी तुम्हाला काही पैसे द्यायला नकोत. तुम्हाला त्याच्यासाठी काही वशिष मेहनत करायची नाही. काहीच मेहनत नाही. जसं एखादं बी स्वतः उपजतं तसं तुमच्यात बसलेलं बीज अंकुरतं. तुमच्यामध्ये तो अंकुर आहे आणि त्या अंकुराला वदिवानांनी कुंडलनी हे नाव दिलेले आहे. जसं प्रत्येक बी मध्ये अंकुर असतो तसं तुमच्या प्रत्येकामध्ये ते अंकुर आहे. पण एखादं बी जर कडिलेलं असलं कवि त्या बी मध्ये पूर्णपणे वाढ झालेली नसली, तर मात्र त्या अंकुराला फुटायला वेळ लागतो. आम्ही फक्त त्या बी वर कवि त्या अंकुरावर आपल्या प्रेमाचे पाणी ओततो. दुसरं काही करत नाही. आणि त्यात तुम्ही तरी काय करणार? बी आपोआपच उगवतं, तसं तुमच्यात असलेला परमेश्वरानी ठेवलेला जो अंकुर आहे तो आपोआपच वर येतो. पण एवढंच आहे, जसा एखादा दीप तुम्ही सजवून ठेवलेला असला तरी तो आपोआप पेटत नाही त्याला एक पेटलेला दीप जवळ आणायला पाहजि, त्याप्रमाणे सहजयोगातसुद्धा जो दीप पेटलेला आहे तोच न पेटलेल्या दवियांना पेटवू शकतो. पण जेव्हा दुसरे दवि पेटतात तेव्हा ते सुद्धा दुसऱ्यांना पेटवू शकतात. ही अशी क्रिया आहे. पण एखाद्या दीपाची वात घसरलेली असते कवि एखादा दीप फुटका असतो कवि एखाद्या दीपामध्ये तेल कमी असतं तेव्हा त्याची सुद्धा व्यवस्था सहजयोगात पहिल्यांदा करता येते. कुंडलनी ही तुमची आई आहे. ती जन्मोजन्मी तुमच्या बरोबर जन्मते. ती तुमच्यामध्ये वास करते आणि आई कति पवतिर वस्तु आहे हे आपल्याला माहीत आहे पण ही तुमची पवतिरता तुमची आई आहे आणि ती त्या क्षणाची वाट बघत असते ज्या वेळेला अशी कोणी तरी व्यक्ती जी त्या प्रेमाने ओतपरोत असेल, ती समोर आली की कुंडलनी आपोआप उभी होते आणि तुम्हाला त्याचा साक्षात्कार घडतो. आज आपण त्याचा प्रयोग थोडासा इथे करणार आहोत. पण मला आशा आहे तुमच्यातल्या की पुष्कळ लोकांना ते होईल. ते इतकं सहज घडतं की कोणाला विश्वास वाटत नाही, की आपल्याला इतक्या लवकर कसं झालं. कारण त्याच्यासाठी इतके उपास केले पाहजि, तपास केले पाहजि, हे केलं पाहजि, ते केलं पाहजि. नंतर जंगलात जाऊन राहिलं पाहजि, तपश्चर्या केली पाहजि. आता असं धरून चाललं पाहजि की जर कुणाला कळव्याचा रस्ता माहीत नसता आणि त्याला शोधत शोधत मुंबईतून पायी यावं लागलं असतं, समजा पन्नास वर्षापूर्वी. तर त्याला कति तरी तास लागले असते. पण आज आम्ही मोटारीने आलो तर आम्हाला काही इतका वेळ लागला नाही, तास कशाला कति तरी दविस लागले असते. आम्ही सरळ तथून नधिलो आणि इथे येऊन पोहोचलो. त्याप्रमाणे आधुनिक काळामध्ये जी प्रगती आम्ही बाहेर केलेली आहे, जशी झाडाने बाहेर प्रगती केली तर त्याच्या मुळानेही प्रगती केलेली असणारच. तेव्हा ही मुळाची जी प्रगती झालेली आहे ती तुमच्या लगेच लक्षात येणार नाही. कारण झाडाची प्रगती लक्षात येते. मूळ पाहिल्याशिवाय लक्षात येणार नाही. हे मुळाचे काम आहे. आणि जेव्हा त्याचा स्रोत सापडला, जर स्रोतच मुळी हाताशी लागला, एखाद्या झऱ्यालाच जाऊन जर भडिलं ते मूळ, तर प्रश्नच उरत नाही. त्या झाडाच्या मरण्याची कवि त्याला त्रास होण्याची, कतिही तो फोफावला तरी सुद्धा त्याला ते पाणी मिळू शकतं. तसाच सहजयोग हा या आधुनिक कलियुगामध्ये सापडलेला आहे आणि त्याचा उपयोग सगळ्यांनी करून घ्यावा. फक्त सहजयोगाला फार उथळ मनाची माणसं चालत नाही. म्हणजे जर उडवणं, टगिल करणं वगैरे अशा पद्धतीची लोकं जर असतील तर त्यांना जरी व्हायब्रेशन्स आली तरी ती सुटून जातील. श्रद्धा ही पाहजि. परमेश्वराप्रती श्रद्धा पाहजि. कतिही म्हटलं, तरी जर तुम्हाला एखाद्या प्रती जर श्रद्धा नसली तर त्यांनी कां तुमचं भलं करावं? तुम्ही म्हणता 'आमच्या मुलाला बरं करा, पण माताजी, आमची तुमच्यावर श्रद्धा नाही.' तर आम्ही का बरं करावं? एक साधा वचिर करा. जरी मी प्रेमाने म्हटलं की नाही तरी मी तुम्हाला ठीक करते, पण जे त्याला ठीक करणारे अनेक देवता बसलेले आहेत त्यांनी मान्य केले पाहजि. हनुमानाला पटलं पाहजि, गणेशाला पटलं पाहजि, शंकराला पटलं पाहजि, कृष्णाला पटलं पाहजि की हा मनुष्य ठीक आहे. नाही तर ते म्हणतात यांना मदत करण्याची काही गरज नाही. हे नुसते

उथळ्या मनाचे लोक आहेत. तेवढ्यापुरते आलेले आहेत. त्यांना मदत करण्यात काही अर्थ नाही. सहजयोगाद्वारे हजारो लोक बरे झालेले आहेत. रोग बरे झालेले आहेत. त्याशुभाविय साक्षात्कार हजारो लोकांना झालेला आहे. ज्या लोकांना साक्षात्कार झालेला आहे, ते सुद्धा दुसऱ्या लोकांना ठीक करत आहेत. सहजयोगामध्ये हे एक फक्त लक्षात ठेवलं पाहजि, की मानवाला सगळी काही आपल्याबद्दल माहिती नाही. त्याला हे समजत नाही, की आपण मेल्यावर आपलं काय होतं, जन्माच्या आधी आपण कोण होतो, पुढे काय होणार, या सर्व गोष्टी त्यांना स्वतःबद्दल माहीत नसतात. तेव्हा जे सहजयोगाचे काही थोडे बहुत नयिम आहेत ते करावे लागतात. म्हणजे एक छोटीशी गोष्ट आहे, की सहजयोग्यांनी कोणाहीकडून कुंकू लावून घ्यायचं नाही. जो कोणी पार असेल त्याच्याकडून फक्त कुंकू लावून घ्यायचं. कपाळाला हात लावू द्यायचा नाही. तर सहसा तुम्ही पृच्छा कराल, वचिराल प्रश्न, 'माताजी, असं का?' प्रत्येकातून तरंग वहात असतात. आपण म्हणतो ना याचा हात चांगला आहे, याचा हात बरा नाही. याचा हात शेतीला चांगला आहे. याचा हात वैद्यकीला चांगला आहे. त्याला कारण असे की आपल्या हातातून हे तरंग वाहतात. ज्या माणसाच्या हातातून वाईट तरंग वाहतात, त्याने तुमच्या कपाळाला हात लावला तर तुमच्यातही वाईट वचिर येऊ शकतात. म्हणून आपल्या कपाळाला फार जपून राहायला पाहजि, असा एक सहजयोगातला नयिम आहे. हे कपाळ माणसाचं परमेश्वरानी फार वचिर करून बनवलेलं आहे आणि कोणासमोर नतमस्तक करायचं, म्हणजे फार वचिर करून करायला पाहजि. प्रत्येक माणसासमोर डोके वाकवत जर तुम्ही फरिला आणि तो जर एखादा राक्षस नव्हिला तर त्याच्यातले जे दुर्गुण, तुमच्यात ते सहज येणार. असे थोडे बहुत नयिम आहेत, ते जर पाळले तर सहजयोगाला तुम्ही प्राप्त व्हाल आणि सहजयोग हा मोठा वरदानाचा भाग ठरतो. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की सहजयोगाचे अनुभव इथल्या काही लोकांना सांगितले तर तुम्हाला विश्वास वाटणार नाही, की एकदा एका आगगाडीतून सहजयोगी जात होते आणि आगगाडी उलथून पडली. संबंध आगगाडी उलथून पडली. पण आगगाडीतील एकालाही अपघात झाला नाही. त्याच्यात त्यांचं लहान मूल होते ते फार लांब जाऊन पडले, पण त्यालासुद्धा काही झाले नाही. लोकांना अगदी आश्चर्याचा धक्का बसला की हे कसं? अॅक्सिडेंट वगैरे यांनी फार टळतात. म्हणजे हे कसं होतं? तुम्ही म्हणाल हे कसं होतं? आता आपण हनुमानावर फार विश्वास ठेवतो. येता-जाता 'हनुमाना रे! हनुमाना रे!' करीत असतो. गावात येताना एक हनुमानाचे देऊळ असेल. पण आपल्याला हे नाही वाटत की हनुमान हा सगळीकडे पसरलेला आहे. त्याचा आपला संबंध नाही. नाही तर हनुमानाला हाक मारल्याबरोबर तो तथिल्या तथि उभा राहतो. इतकंच नाही पण एक सहजयोगी जथि फरिल, कारण त्याचा संबंध परमेश्वराशी झालेला असतो. त्याचा पाठीराखा असतो. गणपती सगळीकडे असतात. आपल्याला असं वाटतं गणपती देवळातच बसलेले असतात. तो सगळ्यांचा सहाय्य करणारा आहे. सगळीकडे उभा असतो. जर कोणत्या सहजयोग्याला त्रास झाला, तर गणपती त्याचे नविरण करतो. आपण सगळे म्हणतो की, 'गणपती आहे, मारुतीराया आहे. दत्तात्रयांची जयंती करायची आहे. शंकर आहे.' सगळ्यांना आपण मानतो, पण हे आपल्याला समजत नाही की हे जे आपलं शरीर आहे आणि ज्या डोळ्यांनी आपण बघतोय आणि ज्या वातावरणात आपण आहोत, हे सगळं त्या लोकांनी भारावलेलं आहे आणि सगळीकडे व्यवस्थित पहारा देतात. या गोष्टीची जाणीव परमेश्वराची आणि तुमची गाठ पडल्याशुभाविय होणार नाही. कसं आहे, आता माईकवर मी बोलत आहे आणि जर याचं कनेक्शन 'मेन' शी लागलं नाही तर तुम्हाला काहीही ऐकायला येणार नाही. तसं जोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराशी एकाकार होत नाही कवि तुमचा साक्षात्कार होत नाही तोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराला हाका मारत राहिलात तरी तो कसा ऐकणार तुम्हाला? आपण परमेश्वराचं नाव घेत राहतो रात्रंदिवस, आणि कधी कधी इतक्या वाईट हेतूने नाव घेतो की जसं काही तो आपला नोकरच आहे. सारखी त्याला कामं सांगत असतो. 'तू हे कर रे, तू ते कर रे, माझ्या बापाला हे कर रे, तू माझ्या मुलाला हे कर.' पण तुमचा काय अधिकार आहे परमेश्वरावर? तुम्ही परमेश्वरासाठी काय केलं आहे? तुमचा संबंध आहे का परमेश्वराशी? म्हणजे समजा आपले राष्ट्रपती आहेत. राष्ट्रपतींना जर तुम्हाला भेटायचं असलं तर तुम्हाला त्यांना पत्र पाठवायला लागतं. त्यांच्याकडून परवानगी घ्यायला लागते. जर तुम्ही सरळ तथि जाऊन दत्त म्हणून पोहोचाल आणि म्हणाल, 'ए राष्ट्रपती, इकडे ये. माझं हे कार्य कर.' तर पोलिस तुम्हाला बांधून ठेवतील की नाही? तेव्हा तुम्हाला अधिकार नाही आणि त्या अधिकाराची ओळख अशी असते, की जेव्हा मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी होतो तेव्हा हातातून चैतन्य लहरी वाहतात असं शंकराचार्यांनी सांगितलेलं आहे. आणि तेच आज घटित होत आहे. परमेश्वराच्या नुसत्या वाता नाहीत. आज परमेश्वराला आम्ही सद्धि करू शकतो. तुम्ही सद्धि करू शकता. तेव्हा हा मार्ग, म्हणतात ना 'येत्या गवाळ्याचे काम नोहे.' या मार्गाला येणार्या लोकांमध्ये श्रद्धा असायला पाहजि. साधेपणा, भोळेपणा आणि परमेश्वराला जाणण्याची उत्सुकता असली, तर कुठल्याकुठे तुम्ही सगळे पोहोचू शकता. भगवे वस्त्रं घालून आणि केस काढून संत मनुष्य होता येत नाही. तसं म्हटलं तर मेंढ्यांचे रोजच केस कातरले जातात तर त्या काय संत होतात का? कपडे बदलून कोणी संत होत नाही. बाहेरचे हे प्रकार करून कोणी संत होत नाही. आपल्याकडे केवढी संत मंडळी झाली. तुकारामबुवा झाले. त्यांनी काही संन्यास घेतला नव्हता. कोणत्याही संताला संन्यास घेण्याची काही गरज नसते. कारण तो आतूनच संन्यास्त होऊन जातो. आतूनच ती वृत्ती बदलते. म्हणून बाहेरचे देखावे, बाहेरचं प्रदर्शन हे करायची काही गरज नाही. जी गोष्ट घटित व्हायची ती आतमध्ये होते त्याची जाणीव आतमध्ये होते. आता या पैकी काही लोकांना असे अनुभव येतील की थोडावेळ वाटेल आम्हाला हातावर तरंग आले, 'माताजी आम्हाला वाटलं आमच्या हातात तरंग आले' आणि थोड्यावेळानी असं होईल की चार-पाच जणांना नाहीत. दहा जणांना येतील चारला नाही येणार. आणि मग ती चार मंडळी ज्यांना नाही आले, ते त्वेषाने बोलू लागतील की नाही हे काही तरी खोटं आहे, अमकं आहे, तमकं आहे. मग हे दहा आहेत ते जाणार त्या चारांबरोबर. माणसाचं डोकं जे असतं ते अर्धवट असतं. हा अगदी नवीन अनुभव आहे आणि नवीन अनुभवाला जमलं पाहजि. तुम्ही म्हणाल एका क्षणात आणि एका मनिटात होईल. ते होतं पण ते जमण्यासाठी तुम्हाला थोडंसं बसावं लागतं. तुमची बैठक असावी लागते. थोडीशी मेहनत करावी लागते. मेहनत ही पार झाल्यावर करायची असते. आधी नसते. आज कळव्याला यांनी मला बोलावलेलं आहे आणि मला माहिती नाही आणि खीन पुढचा काय कार्यक्रम आहे. पण माझी अशी इच्छा होती की आपण ध्यानाला वगैरे जावं सगळ्यांनी आणि ध्यानामध्ये जर पार होता आलं तर बरं होईल. आणि त्याच्यानंतर काही रोगी वगैरे असले तर त्यांना बघीन. यापुढे आपल्याला जर प्रश्न असले थोडे बहुत तर वचिरा मला फार आनंद होईल. आहेत का प्रश्न? हं, वचिरा. एका प्रश्नाला उत्तर देताना श्री माताजी म्हणाल्या समजा समधान आहे. समधान नेहमी म्हणतात गावाच्या बाहेर असलं पाहजि. पण लोक काय करतात समधान असो की काही असो, जागा आहे नं, आता आमच्या मुंबईलाच समधान आहे आणि त्या समधानामध्ये लहान मुलांची खेळायची जागा बनवून टाकली. आता लहान मुलं जतिकी तथि जातील त्यांना त्रास होईल की नाही? कारण त्यांच्या सगळ्या तथि कबरी आहेत. त्याचा काही वचिर कोणी मनुष्य ठेवत नाही. आजकालच्या आधुनिक माणसाला ही अक्कल नाही आणि अशाच रीतीने आज कॉलनी वगैरे बनविलेल्या आहेत. तेव्हा यांना सुद्धा आणि तुम्हाला कुंकू वगैरे आपल्या बचावासाठी घेऊन गेलं पाहजि. नंतर जेव्हा तुम्हाला कळेल की काय आहे तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य वाटेल केवढ्या मोठ्या त्रासातून तुम्ही बचावलेले आहात. म्हणून लोक वेडे होतात, पागलखान्यात जातात. आजारी होतात, मरतात. त्यांना हेच लक्षात येत नाही की आजार आला कुठून? हे झालंच कसं आमच्या घरात? लहान लहान

मुलंसुद्धा. कारण तुम्हाला स्वतःबद्दल कल्पनाच नसते. दुसऱ्यांच्याबद्दल कशी कल्पना येणार? ह्यांना काय झालेलं आहे, हे कोण आहेत? इतकंच नाही एक साधी गोष्ट घ्या. तुम्ही देवळात गेलेले. देवळामध्ये परमेश्वर आहे, देव आहे, त्यांना नमस्कारच केला पाहजि. देऊळ फार जुरी आहे. प्रत्येकाच्यासाठी आहे. पण समजा एक भामटा तथि पुजारी आहे. समजा. आणतिो वार्डट धंदे करत असला, काही चाळे, काळी वदिया वगैरे करीत असला, आणसिमजा त्याने तुम्हाला प्रसाद दिला तर तुमच्या पोटात जाणार की नाही जाणार? तुम्हाला कसं कळणार ? जर तुम्ही साधी माणसं असाल तर काही कळणार नाही. जर तुम्ही सहजयोगी असाल तर लगेच तुम्हाला उलट्या होऊन ते नष्टिनच जाणार. राहणारच नाही पोटात. अशी काही वस्तु पोटात गेली की ती नष्टिनच जाणार. ती राहणारच नाही. मग घरी आलं की एकदम पोटात दुखायला लागलं मग जोरात हे झालं, हॉस्पिटलमध्ये तडकाफडकी गेले. काय झालं माताजी कळलं नाही. हे सगळं कळण्याचं लक्षण सगळं काही तेंव्हाच होऊ शकते जेव्हा तुम्ही स्वतःला ओळखता आणतियामुळे दुसऱ्याला ओळखता. कारण स्वतःची ओळखच पटली नाही. आपली शक्ती आतमध्ये कति जबरदस्त आहे ती आधी जाणली नाही. ती जाणताच मग तुम्हाला हे कळेल की या माणसामध्ये काय दोष आहे, त्या दुसऱ्या माणसामध्ये काय दोष आहे आणतिो दोष आपल्यालाला त्रासदायक असेल तर त्याच्यापासून बचावही करता येईल. त्याची ओळख कशी असणार. ह्या ओळखीला समजलं पाहजि. तुम्ही पण इथे येत जा आणहि शक्ती घ्या. संपूर्ण मास्टरी करून देतील कुंडलनीबाबत . हे जे इथे बसले आहेत - मास्टर आहेत कुंडलनी मध्ये .ह्यांनी हजारो लोकांचे आजार ठीक केले. हे धुळ्याचे आहेत. तथि सेन्टर सुरु केलं आहे. यांचा मुलगा डॉक्टर आहे, दुसरा मुलगा मोठा जमीनदार आहे. यांनी एक सेन्टर सुरु केलं. हजारो लोक यांच्या हातून ठीक झाले. आणतिे म्हणतात, ज्या दविशी हे पार झाले, एक पैश्याचं औषध हे वकित नाहीत. यांची मुलं पार आहेत. सर्व जण पार आहेत. आता तुमच्या कळव्यात हे सर्व आहे , तर तुम्ही हे करायला हवं.. लोकांनी याकडे लक्ष द्यावं आणहि मळिवावं. मी म्हटलं ना सहज योगात असं नाहीए की आज तुम्ही पार झालात उद्या सर्व वसिरून जा. तुम्हाला कळायला हवं. समजा मी तुम्हाला बीज दली आणविटण कसं वापरायचं हे नाही सांगतिलं तर तुम्हाला कसं कळेल? पूर्ण शक्ती घ्यायला हवं ना. पण साधारणतः, जर दोन तीन गोष्टी तुम्ही लक्षात ठेवल्या तर तुम्हाला काही त्रास होणार नाही. एक तर बंधन देणे स्वतःला, मीठपाणी अश्या एक दोन गोष्टींनी तुम्ही ठीक राहू शकता. खूप काही करायची गरज नाही. तुम्ही एकदा येऊन परत आलाच नसाल, म्हणून तुम्हाला सर्व माहिती नाही. शिवाय यांच्याशी चर्चा करत राहा. असं नाही चालणार ना. परमेश्वराचं काम आहे. थोडं फार शक्तीवं तर लागतंच. आता हेच बघा साधं वजिचं काम करायला वर्षानुवर्षे लागतात. हे तर परमेश्वराचे काम आहे. थोडं फार शक्तीवं तर लागेलच. पूजेला आम्ही कुठलं बोट वापरतो. फुल कश्या पद्धतीनं वाहायची. हे खरं आहे की या लहान लहान गोष्टी आहेत. एवढही सर्व जाणून घ्यायची गरज नाही. थोडं फार तरी शक्ती घ्या. हं आता वचिार प्रश्न काय असतील तर . आहेत का प्रश्न? तरुण मंडळीचे आहेत का? आता असं की सहजयोगात दारु पणियास बंदी आहे. तसं तर आम्ही कोणाला सांगत नाही की दारु पळि नका. पण सहजयोगात आल्यावर दारु पळिच शकत नाही. आणजि तर तुम्ही दारु प्यायलात तर लगेच तुम्हाला उलटी होईल. पळिच नाही शकणार. खूप त्रास होईल. सगिरेटदेखील पळि शकत नाही. तुम्ही सहयोगी झाल्यानंतर सगिरेट प्यायला सुरू केले तर खूप त्रास होईल. तुम्हाला मनापासूनच प्यावेसे वाटणार नाही. सोडून द्याल. आमच्या इथे सगिरेट कोणी पीत नाही. सगळ्यांच्याच सगिरेट आपोआपच सुटल्या. मी कोणालाच सोडायला सांगत नाही. आपली आपणच सुटते. एक साहेब होते सगिापूर मध्ये, ते खूप दारु प्यायचे. त्यांची पत्नी त्यांना दारू सोडण्यासाठी माझ्याकडे घेऊन आली. ते पार झाले, माहीत नाही कसे? त्यानंतर त्यांची परिस्थिती अशी झाली की जेव्हा पण ते दारू प्यायला लागत तेव्हा त्यांना सुगंध येत असे. इतक्या जोरात सुगंध यायचा की ते दारू प्यायचे सोडून सुवासच घेत बसायचे.

Aapan Dharma Janla Pahije Date 19th January 1979 : Place Kalwe Seminar & Meeting Type Speech Language Marathi लंडनहून मुंबईला यायचं म्हणजे फार बरं वाटतं कारण लंडन फारच गजबजाटातलं आणखीन अत्यंत यांत्रिकी शहर आहे आणतिथिल्या लोकांची एकंदर प्रवृत्तिसिद्धा यांत्रिकी झालेली आहे. मग मुंबईहून कळव्याला यायचं की त्याहून बरं वाटतं. कारण शहरातून जी स्थिती आज लोकांच्या मनाची आणश्रद्धेची होत आहे ती पाहून असं वाटतं की कुठूनतरी दोन-चार मंडळी खऱ्या श्रद्धेची असतील अशा ठिकाणी जावं. आमचा सहजयोग हा खेड्यापाड्यातून होणार आहे, शहरातून होणार नाही. हे मागे मी बोलले होते आणत्याची प्रचिती आम्हाला येते. आता तुम्ही मुंबईच्या जरा जवळ असल्यामुळे थोडंबहुत शहराचं वातावरण आलं आहे तुमच्यात, पण तरीसुद्धा ह्या प्रसन्न, नैसर्गिक वातावरणात रहाणाऱ्या लोकांना परमेश्वराची जाणीव सतत असते. परमेश्वर आहे कवि नाही त्याबद्दल आपण आजपर्यंत जे काही वाचत आलो होतो त्यात काही अर्थ आहे की उगीचच आपल्याला काहीतरी भुलवण्यासाठी म्हणून लोकांनी हे ग्रंथ लिहिले आहेत, हे पडताळून पहाण्याची आणत्याची पूर्णपणे प्रचिती घेण्याची ही वेळ आहे कारण आपण देवाच्या नावावर अनेक उपटसुंभ लोकच बघत असतो. देवळात गेलं की तुम्हाला पैसे द्यावे लागतात. दोन पैसे द्या तेव्हा तुम्ही जवळ राहणार. एखादा श्रीमंत मनुष्य जर देवळात आला की लगेच पहिल्यांदा त्याच्या गळ्यात हार, सगळ्यात मोठा हार देवाचा त्याला घातला जातो. जसं काही देवालासुद्धा पैशाचं फार समजतं ! त्यातून जर तो एखाद्या मोठ्या मोठारीतून आला तर त्याला आणखीनच फार जवळ समजलं जातं. पण देव हा भावाचा भूकेला आहे. त्याला पैसा, अडका आणबिहेरची श्रीमंती समजत नाही. त्याला श्रद्धेची श्रीमंती समजते. तो श्रद्धेचा भूकेला आहे आणश्रद्धाच त्याला ओळखू शकते. आता श्रद्धेचा अर्थ म्हणजे अंधश्रद्धा नव्हे. म्हणजे कोणी घरात आला, कोणी बुवा आला अंगाला फासून कुठलीही, कसलीही घाण आणत्याने येऊन सुरू केलं की, 'मी फार मोठा गुरू आहे, अमकं आहे, तमकं आहे.' लगेच लोकांची डोकी त्याच्या पायावर अशी फुटतात जसे काही नारळ फुटावेत. आपल्या देशातले लोक फार भाविक आणभोळे आहेत. पण धर्मभोळे असायला पाहजे, नुसतं भोळं असून चालत नाही. धर्मभोळाचा अर्थ 'आपण धर्म ओळखला पाहजे.' पहिल्यांदा आपण ओळखलं पाहजे की कोणत्या माणसासमोर आपण आपली मान वाकवली पाहजे. कोण खरा गुरू आहे आणकोण खोटा? प्रत्येक रस्त्यावरचा मनुष्य गुरू असू शकत नाही. कदाचित तो आपल्याहीपेक्षा खालच्या दर्जाचा मनुष्य असेल. जो मनुष्य दुसऱ्यांच्या पैशावर उपजविका करतो, तो मनुष्य धर्मगुरू कवि धर्माशी संबंधित असू शकत नाही. अहो, तुम्हीसुद्धा थोडेसे पैसे जरी कमावले तरीसुद्धा आपल्या स्वतःच्या पायावर उभे असता. तुम्हालासुद्धा इतकं स्वतःबद्दल वाटतं की, 'आम्ही कुणावरती असं अवलंबून राहणार नाही.' मग ही मंडळी अशाप्रकारे तुमच्या पैशांवर जिवंत राहतात, ती मंडळी तुम्ही जाणलं पाहजे की कुठलेतरी उपटसुंभ आणअत्यंत हलक्या दर्जाचे आहेत. ते तुमच्याजवळून पैसे घेतात आणतुमच्या जीवावरती राहतात. अशा हलक्या लोकांना गुरू मानणं कवि त्यांनी तुम्हाला सांगितलं की, 'आम्ही फार मोठे गुरू आहोत. आम्ही हे करतो, ते करतो, मोठ्यामोठ्या गोष्टी केल्या' आणतुम्हाला जर त्यांनी भुलवलं तर ते लक्षात आलं पाहजे की हा मनुष्य मुळीच धार्मिक असू शकत नाही. दुसरं असं आहे की धार्मिक माणसाबद्दल कवि अशा संन्यासी लोकांबद्दल असं म्हटलेलं आहे की त्याला गावात मुळीच रहायला द्यायला नाही पाहजे. जे संसारी लोक आहेत त्यांनीच गावात आलं पाहजे. सीतेने एक वाल्मिकी रामायणात सांगितले आहे की कोणताही संन्यासी दारात आला तर त्याला दारात ठेवायचं! त्याने गावात राहिलं नाही पाहजे. गावाच्या वेशीबाहेर त्याने राहिलं पाहजे आणते ही एकच रात्र. गावाशी संबंध जर संन्यासाचा आला तर तो मग संन्यासी कसला! हे तनि, रावणाने तला जेव्हा लुबाडलं होतं तेव्हा ते लक्षात ठेवून त्याचे वर्णन केलेले आहे की हे लोक जे असे कपडे घालून तुमच्यासमोर उभे राहतात ते खरोखर म्हणजे तुम्हाला लुबाडण्यासाठी न्यास घेऊन आलेले आहेत. खरं पाहिलं तर असे कपडे घालायची गरज काय ? जो मनुष्य आतून पूर्णपणे संन्यस्त भावाचा आहे त्याला कशाचीच वाण नाही, जो आपल्यामध्ये मस्त बादशाह आहे, त्याला काय गरज आहे असे कपडे घालून फरायची आणतुम्हाला फसवण्याची! पण माणसामध्ये उपजतच ही बुद्धी असते की परमेश्वर म्हणून कोणीतरी आहे. वशिष्ठः खेड्यातल्या लोकांना नसिर्गाची एवढी सवय झालेली असते, रोज त्यांचा संबंध नसिर्गाशी आहे. पाऊस आला तर शेती होणार! जर शेती चांगली नाही झाली, जर जमीन चांगली नसली तर त्याला ते म्हणतात पृथ्वी आमच्यावर रागावलेली आहे. जर कुठे एकदम आग लागली तर ते म्हणतात की आगीचा आमच्यावरती कोप झालेला आहे, देवीचा आमच्यावर कोप झालेला आहे. घरात जर कोणत्याही रोगाची साथ आली तरी ते म्हणतात की कोणत्या तरी कोपाने हे आम्हाला सगळे भोगावं लागत आहे. अशा परिस्थितीत मनुष्याला नसिर्गावरती विश्वास येतो आणनसिर्ग म्हणजे परमेश्वर असं समजून तो परमेश्वराची पूजा करू लागला. परमेश्वराची जाणीव असणं हे अत्यंत मोठं असलं तरीसुद्धा परमेश्वर आपण बनवू शकत नाही. परमेश्वर आहे, तसाच आहे, त्याला आपण म्हणायचं की 'आम्ही परमेश्वराला असं घडवू, परमेश्वर म्हणजे असा,' तशी गोष्ट नाही. जसा परमेश्वर आहे तसाच तो आहे. फक्त आपण काय करू शकतो की परमेश्वराच्या ध्यानात जर बसलं आणपरमेश्वराला जर पाचारण केलं तर तो जसा आपल्या समोर येऊन ठाकेल तसं आपण त्याला ओळखता आलं पाहजे. ही मात्र सुबुद्धी तुमच्यात यायला पाहजे आणती तुमच्यात जाणीव यायला पाहजे आणते तुम्हाला ओळखता आलं पाहजे. इतकंच नव्हे, पण ते तुम्हाला जाणवलं पाहजे. त्यासाठी काय करण्यासारखं आहे? काय करावं लागेल? आता मला जर तुम्हाला बघायचं असलं र मला डोळे उघडावे लागतात. ह्या डोळ्यांनी मला बघावं लागतं की तुम्ही कोण? कुठून आलात? तुम्हाला वचारावं लागतं. तुम्हाला प्रश्न वचारावे लागतात की तुम्ही कुठे राहता ? तुमचं गाव कोणतं ? मी तुम्हाला कशी ओळखते ह्या डोळ्यांमुळे. जर माझे डोळेच उघडे नसते तर मी तुम्हाला ओळखलं नसतं. परमेश्वराला बघण्यासाठी आपल्यामध्ये दूसरे डोळेदेखील आहेत त्याला 'आत्मा' म्हणतात. ह्या आत्म्याचे जोपर्यंत डोळे उघडत नाही तोपर्यंत आपण परमेश्वराला बघू शकत नाही, ओळखू शकत नाही. आत्मा जोपर्यंत आपल्यामध्ये जागृत होत नाही, त्याची ज्योत जोपर्यंत आपल्यासमोर येत नाही तोपर्यंत आपण जो म्हणून परमेश्वर मानतो त्याच्यात काहीतरी खोटेपणा आहे. त्याच्यामध्ये खरेपणा एवढा राहत नाही. कवि असे म्हणता येईल की परमेश्वराचं पूर्ण ज्ञान आपल्याला होऊ शकत नाही. थोडंसं होतं. जसं जरासा कोणी आंधळा असला की त्याला थोडंसं दिसतं तसंच आहे. म्हणून पूर्णपणे जोपर्यंत आपले डोळे उघडत नाहीत, जोपर्यंत आपल्याला आत्म्याचे चक्षु मळित नाही, डोळे उघडत नाहीत, तोपर्यंत परमेश्वराला आपण ओळखू शकत नाही. पण आपल्याला असं वाटतं की आपण देवहारात देव ठेवला, हाच आपला परमेश्वर आहे. ह्याला भजत गेलं की झालं! पण तो आपण तथे बसवल्यानंतर आपलं वागणं कसं असतं! आपण खून करू कवि मारामार्या करू कवि काहीही करू तरी आपल्याला वाटतं की परमेश्वर हा आपलाच आहे. कारण तो आपल्या देवहारात आहे. जाऊन

त्याला परत काहीतरी दिली की झालं! मग कोणाला काही वाटत नाही की 'मी खोट बोललो. मी चोर्या केल्या, मी मारामार्या केल्या, मी दुसऱ्यांचं वाईट चितिलि.' आणि आता काही तरी माझ्या हातून वाईट घडलेले आहे,' असा वचिारच मनात येत नाही कारण परमेश्वर हा देव्हार्यात आपण बसवलेला आहे ना ! त्याची आरती केली की झालं. पुढचं काही बघायला नको. तो काही उठून आपल्याला मारत नाही. तेव्हा असा सोयीस्कर परमेश्वर आपल्याला आवडतो. पण त्याने आपली काही सोय होत नाही. आपली स्वतःची काहीच सोय होत नाही त्याने. आपल्या धर्माची काही सोय होत नाही. फक्त या संसारात रहाण्याची सोय होते कशीबशी. मग नंतर ते ही पुढे येऊन उभं राहतं. तेही संकट आपल्यापुढे येऊन उभं राहतं. आता मनुष्याला, वशिषतः आजार वगैरे आला की परमेश्वर आठवतो. जेव्हा अगदी सुखात असेल तेव्हा एवढा आठवत नाही, पण आजारात असं वाटतं की, 'माझं काही तरी चुकलं असेल बुवा! मला आजार कसा आला? काहीतरी मी अपथ्य केलं.' मानसिक रोग जडले तेव्हा ही असा वचिार येतो, हार्टचा त्रास झाला, की वचिार येतो, 'काय झालं माताजी? आमचं काय चुकलं? आम्हाला रोग का आला ?' खरोखर म्हणजे इतकी काही जाणूनबुजून चुक केलेली नाही. पण तरीसुद्धा आंधळेपणा हा आहे. कारण जर तुमचा आत्मा उघडलेला नाही तर तुम्ही आंधळेच आहात. परमेश्वराबद्दल, धर्माबद्दल तुम्ही काय जाणता? जे काही जाणता ते सगळं अर्धवटच आहे. म्हणूनच अशी व्यवस्था करायला हवी की ज्याने आपल्याला आपल्या आत्म्याचं दर्शन होतं. ही व्यवस्था कोण करणार? आपण करू शकतो का? ह्या डोळ्यांची व्यवस्था आपण केलेली आहे का? हे डोळे कोणी दिले आपल्याला? परमेश्वराने दिले आहेत का? हे नाक कवि हे तोंड कवि हे शरीर हे सगळं काही परमेश्वराने दिले आहे. तुम्ही मळिलेले आहे का? तुम्ही काय केलं माणूस होण्यासाठी ? जनावरापासून तुम्ही मानव झाले ते कसे झाले ? तुम्ही त्यासाठी काय केलं? तेव्हा परमेश्वरासाठी जे आपल्याला डोळे पाहजित, जी आपल्याला आत्म्याची ओळख पाहजि ते सुद्धा परमेश्वरालाच करायला हवं. आपण त्याबाबतीत काय करणार? सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत उड्या मारून कवि देवाचं नाव घेऊन कवि देवाच्या आरत्या, पूजा करून हे होणार नाही. आधी परमेश्वराला ओळखून घेतल्यावर त्याच्या आरतीला काही अर्थ आहे, पूजेला काही अर्थ आहे. पण जर दसितच नाही की परमेश्वर आहे की दगड आहे की धोंडा आहे तर आपल्याला काय त्याचा फायदा होणार आहे ? म्हणून आधी आत्मा हा ओळखला पाहजि. आत्मा ओळखल्याशिवाय काहीही जमत नाही. जोपर्यंत तुमच्या डोक्यात येणार नाही, जोपर्यंत हा वचिार तुमच्या मनात बसणार नाही, तोपर्यंत तुम्हाला माझी गोष्ट आवडणार नाही. आता हा आत्मा कसा उघडायचा? पुष्कळांचा असा प्रश्न असतो 'माताजी कसं करायचं?' मी आधीच सांगितलं आहे की त्याबद्दल तुम्ही काहीही करू शकत नाही. हे परमेश्वराचं करणं आहे, देणं आहे. त्यानेच आम्हाला शरीर दिलं आहे. तोच आम्हाला डोळे देणार. तोच आम्हाला आत्म्याचं दर्शन देणारं. आणि तो देतो. त्याची वेळ यावी लागते. उद्या एखाद्या फुलाला काळजी पडली की माझं फळ होईल की नाही? कसं होणार? काय होणार? त्याने काय फायदा आहे? जेव्हा त्याचं फळ होणार आहे तेव्हा आपोआपच फळ होईल. तसंच तुम्हाला जेव्हा आत्म्याचं दर्शन व्हायचं असेल तेव्हाच ते व्यवस्थित, वेळेवर होणार आहे आणि होणार. हजारो मंडळी सहजयोगाने पार झालेली आहेत. त्यांच्या आत्म्याचे त्यांना दर्शन झालेले आहे. त्यांच्यातून त्यांचा आत्मा बोलू लागला. पार झाल्याशिवाय कवि परमेश्वराचे दर्शन, त्याला आपण म्हणतो की आत्म्याचं दर्शन, आत्मसाक्षात्कार, ते झाल्याशिवाय तुम्हाला परमेश्वराशी बोलतासुद्धा येणार नाही. सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत आपण रामाचं नाव घेत बसतो, पण राम कुठे आहे ? रामाचं नाव घेण्याचा अधिकार प्रत्येकाला आहे का? तुम्ही घेऊ शकता का परमेश्वराचे नाव प्रत्येकजण ? आता आम्ही म्हटलं, आम्ही प्राइम मनिस्टरचं नाव घेतो तर काय उपयोग ? ते काय धावून येणार आहेत ! ते काय तुमचे नोकर आहेत? परमेश्वराचे नाव घ्यायला तो काय आपला नोकर नाहीये ! त्याच्याशी काहीतरी संबंध झाला पाहजि. पहिल्यांदा वचिारणा केली पाहजि. त्याच्याशी आपला संबंध जोडला पाहजि. तेव्हा मग जसे आपण प्राइम मनिस्टरकडे जातांना परवानगी घेऊन जातो, त्याचप्रमाणे तुम्हालाही आधी परवानगी घेतली पाहजि. परमेश्वराशी जोडले गेले पाहजि. जर तुमचा संबंध परमेश्वराशी जोडला गेला नाही आणि त्याची तुम्हाला परवानगी मळिली नाही, आणि जर तुम्ही त्याच्या दाराशी जाऊन त्याचे नाव जोरजोराने घ्यायला सुरुवात केली तर त्याचे पोलीसवाले तुम्हाला धरतील की, 'अहो, कोणत्या हक्काने आलात तुम्ही इथे? कशाला परमेश्वराला त्रास देता ?' म्हणून आधी आपल्या आत्म्याचे दर्शन घ्या. आत्म्याला जाणून घ्या. त्याच्यामुळे तुम्हाला कळेल की तुमच्या हातातच मुळी परमेश्वराची शक्ती वाहू लागलीय. मग त्या शक्तीला प्रश्न वचिारायचा की, 'परमेश्वर आहे की नाही?' तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की जेव्हा ही शक्ती वाहू लागते, असा मोठा प्रश्न वचिारल्याबरोबर जोरात ही शक्ती सांगते 'हो, आहे.' हातात अशी झणझण झणझण वाहू लागतात. कोणतेही असे प्रश्न वचिारले तर ती शक्ती तुम्हाला उत्तर देते. म्हणजेच तुमच्या लक्षात येतं की ही शक्ती जी सगळीकडे, सर्वव्यापी सर्वव्यापी शक्ती म्हणतात, जगामध्ये, असं म्हणतात की परमेश्वराशिवाय पानसुद्धा हलत नाही, ती गोष्ट अगदी खरी आहे. कारण आत्म्याच्या दर्शनानंतरच त्या शक्तीचं दर्शन होतं. आणि तुम्ही ती शक्ती ओळखता आणि तिला पहाता आणि आपल्या हातातून जेव्हा ती वाहू लागते. तिला पूर्णपणे तुम्ही गती देऊ शकता. जेव्हा ही शक्ती तुमच्या हातून वाहू लागते तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुमची मानसिक स्थिती, तुमची शारीरिक स्थिती एकदम ठीक होऊन जाते. सहजयोगात पार झाल्या नंतर फारच कमी मंडळी डॉक्टरकडे जातात. सगळ्यांच्या तब्येती अगदी उत्तम होऊन जातात. मानसिक त्रास असतील ते ही ठीक होतात. इतकंच नव्हे तर घराचीसुद्धा परिस्थिती सुधारते. प्रत्येक दृष्टीने परिस्थिती सुधारलीच पाहजि. आता समजा आम्हाला उद्या इथे यायचे आहे, पाटीलांच्या घरी. तर पाटील आमच्या स्वागतार्थ सगळं स्वच्छ करतील, व्यवस्थित करतील घराला. ठीक ठीक साकार रूप देतील. तसच आहे. तुमच्यात जर परमेश्वराला यायचं झालं तर तुमचं जे शरीर आहे, तुमचं जे मन आहे, तुमची बुद्धी आहे ती सगळी स्वच्छ केली पाहजि. ती स्वच्छ झाल्यावरच त्याच्यात परमेश्वर येऊ शकतो. आणि ह्याच कारणामुळे पुष्कळ लोकांचे अनेक रोग बरे झाले. पुष्कळ कठीण रोग आम्ही बरे केलेले आहेत आणि करतो, पण असे नाही की आम्ही रोगच बरे करतो. जर तुम्हाला परमेश्वराचं दर्शन झालं जर तुमच्यामध्ये आत्म्याचा प्रकाश पसरला तर आपोआपच जो काही अंधार असेल, मग तो शारीरिक असो, मानसिक असो कवि धार्मिक असो कोणताही अंधःकार असला तर तो दूर होणारच. आपोआपच दूर होतो. तुम्ही म्हणाल, 'कसा ?' तर आता हा दवा लावल्याबरोबर इथला अंधार कुठे गेला ? तसच तुमच्यातसुद्धा घडतं आणि म्हणून सहजयोगामध्ये माणसाची सर्वतःहने उन्नती होते. इतकेच नव्हे तर तो सामूहिक चेतनेला पात्र होतो. हा कठीण शब्द आहे पण अत्यंत सरळ आहे. आपल्या सर्वांच्यामधून एक शक्ती धावत आहे. सगळ्यांच्यामध्ये एक शक्ती आहे. त्या शक्तीला जाणल्याबरोबर तुम्ही सगळे एक आहात, हे आतून व्हायला लागतं. म्हणजे हातावर तुम्हाला कळतं की हा मनुष्य कुठे आहे? ह्याला कुठे त्रास आहे? तसच मला कुठे त्रास आहे कारण आत्मदर्शन झाल्यामुळे स्वतःशीच 'स्व-दर्शन' होणार. त्या दोन्हीही गोष्टी घडतात, पण याला काही फार बुद्धी नको. काही पैसा नको. काही डोकं नको वशिष . मनुष्य आहात ना ! जनावर नाही म्हणजे झालं! उलट जास्ती ज्यांच्याजवळ बुद्धी आहे, ज्यांच्याजवळ अती पैसा आहे त्यांना कधी हे होत नाही. साधारण मध्यम स्थितीतल्या लोकांना होतं. जे मध्यम डोक्याचे आहेत. आता गरीब असले, फारच गरीब असले, अगदी ज्यांना खायला-प्यायलासुद्धा नाही त्यांना व्हायचं नाही कारण त्यांना रात्र दविस चिता आहे. ह्याची चोरी करतील, त्याची चोरी करतील, मला

आज खायला नाही आत्ता काय ? बरोबरच आहे. त्यांची स्थिती तशीच आहे. पण एकदा असे मध्यम स्थितीतले लोक ह्या ह्याला आल्याबरोबर संबंध समाजच्या समाजच मुळी सुधारतो आणि सगळ्यांना सुबत्ता लाभते. कारण लक्ष्मीचं सुद्धा वरदान ह्याच्यात खूप जोरात आहे. आता सगळ्यांना ही काळजी की, 'माताजी आमचं कसं भलं होईल ? आमची आर्थिक परिस्थिती कशी सुधारेल? कवि इतर प्रश्न आम्हाला जे आहेत ते कसे सुटतील? त्याचं कसं काय होणार आहे ? आम्ही ह्या सर्व प्रश्नांना कसं उत्तर शोधून काढू?' तर ते सांगायचं म्हणजे असं की इथे, तुमच्या इथे सहजयोगाचं सेंटर आहे. जथि जथि सहजयोगाचं सेंटर आहे तथि तथि परमेश्वराचा वास आहे. जर तुम्ही ह्या सेंटरला आलात तर ह्या सेंटरमध्येच तुमचे प्रश्न सुटतील. घरी बसून सुटणार नाहीत. पुष्कळसे सहजयोगी असे असतात की, 'आम्ही पार झालो. आता आम्ही घरी बसून आमचे सगळे प्रश्न सुटले पाहजि.' प्रश्न सोडवण्याचा दवाखाना आहे हा ! ह्या दवाखान्यात तुम्ही प्रत्येक दविशी, प्रत्येक आठवड्याला जेव्हाही प्रोग्रॅम असतात तेव्हा तुम्ही आलात आणि प्रश्न जर तुम्ही टाकलात तर आत्मदर्शनानंतर सगळे प्रश्न आपोआप सुटतील. त्याचं एक उदाहरण मी सांगते तुम्हाला. कति सोपं उदाहरण आहे! तुम्हाला आश्चर्य वाटेल पण असं घडतं, अनेकदा. अनेकदा असं झालेलं आहे आणि इतकी अशी उदाहरणं आहेत. अनंत उदाहरणं आहेत की त्याला नुसतं अनुसंधानच आहे कवि अंदाजेच बोलताहेत कवि कदाचित झालं असेल म्हणून झालं असेल अशा रीतीच्या कल्पनाच करू शकत नाही. आम्ही लंडनला असतांना एक मुलगा, अर्जेरीयाचा मुसलमान होता, तर तो माझ्याकडे आला आणि म्हणाला, 'सहा महिन्यांपासून माताजी मी इथे प्रयत्न करतोय. मला स्कॉलरशिप मिळित नाही. आणि आता अगदी शेवटची वेळ आली आहे. मी आता जातो परत म्हणून.' तो पार झालेला होता. म्हटलं, 'कधी जातो आहेस?' म्हणे, 'मी गुरुवारी जातोय. मी आता गुरुवारी जातो.' तर मी म्हटलं की, 'तू मंगळवारी का नाही जात? गुरुवारी जातोयस पण आता मंगळवारी जा.' तो म्हणाला, 'बरं , तुम्ही म्हणता तर मंगळवारी जातो.' सोमवारी तो कॉलेजला गेला आणि पाटीवर त्याचं नाव पहिल्यांदा लिहिलं होतं की, 'तुला स्कॉलरशिप मिळाली.' हे एक उदाहरणार्थ मी सांगितलं. अशी अनेक उदाहरणं आहेत. तुमच्या मुंबईला सुद्धा जेव्ही सहजयोगी मंडळी आहेत त्यांना जर तुम्ही विचारलं तर प्रत्येकजण एक-एक ग्रंथ सांगेल. एक उदाहरणार्थ मी सांगितलं. असे अनेक प्रश्न आहेत. सहजच सुटतात. अत्यंत सहजच सुटतात. आणि ते सोडवण्यासाठी तुम्हाला सेंटरवर यायला पाहजि. ही गोष्ट खरी आहे जथि चार माणसं परमेश्वराला पूजतात , तथिच परमेश्वर असणार. तुम्ही म्हणाल, 'नाही, माताजी तुम्ही माझ्या घरी या. माझ्या घरी जे काही आहे ते...' तुमचं घर कोणतं ? तुम्ही जर आमचं-आमचं करत बसले तर परमेश्वर मुळीच येणार नाही सर्वांच्या मध्ये बसून कारण तुम्ही सामूहिक चेतनेत आहात . सर्वजण मळून जथि परमेश्वराची आठवण करतात. तथिच परमेश्वर आहे. एकदा तुमच्यापुरता परमेश्वर नाही. मला येऊन ऑर्डर सुद्धा देतात, 'माताजी, हे बघा! मला नोकरी मिळालीच पाहजि. माझ्या मुलाचं सगळं शिक्षण झालंच पाहजि.' नंतर 'माझ्या मुलीचं लग्न झालंच पाहजि.' नंतर 'आमचं घर बांधून नविलंच पाहजि.' हे झालंच पाहजि आणि ते झालंच पाहजि. तर म्हटलं, 'का बुवा?' 'मी मुद्दामून आलो तुमच्याकडे म्हणून.' जसं काही हे दुकान मांडलेलं आहे परमेश्वराचं! तथि तुम्ही येऊन काही म्हटलं तर हे बघा एवढं एवढं तुम्ही आम्हाला हे द्या. इतक्या पैशाचं हे, इतक्या पैशाचं हे, इतक्या पैशाचं हे.. काही दुकानात जावं तसं आपण हे मागतो. तसं नाही मागायचं. उलट असं म्हणायचं की जे काही आमचं हे आहे, परमेश्वरा , ते तुझ्या समोर आहे. तूच बघ! फक्त तू आम्हाला हवा. एकदा तू आम्हाला मळिलास की आम्हाला काही नको. असं म्हटल्याबरोबर सगळे प्रश्न सुटतात. आणि ते प्रश्न परमेश्वराला अगदी काहीही मुश्किल नाही. त्यांना काहीही कठीण नाही. नुसती एक अशी करंगळी फरिवली की परमेश्वर ते कार्य करतो. आतापर्यंत सगळे हे असं म्हणत होते की परमेश्वर कार्य करतो, असं होतं, तसं होतं. पुष्कळ लोकांनी मला सांगितलं, 'आम्ही माताजी, वारकरी वनून आम्ही तकिडे गेलो. वडिलाबरोबर एवढं म्हटलं, हे कर, ते कर. आमचं काही झालं नाही. परमेश्वराने आमचं कार्य केलं नाही.' पण आता तशी वेळ नाही. तुमचं जर आत्मदर्शन झालं नव्हतं, तर तुम्हाला तथि जाण्याचा परवाना नव्हता. परमेश्वराकडे मागण्याचा परवाना नव्हता. आता आत्मदर्शन झाल्यावर तुम्ही बघा तुमची केवढी शक्ती आहे ती तुम्ही कोण आहात, ते बघा. त्याच्यानंतर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की कोणतीही गोष्ट तुम्ही जरी म्हटली तरी ती होणारच . कारण तुमच्यावर देवदूतांचं राज्य आहे. तुमच्यावरती गणेशासारखे आणि खीन हनुमानासारखे तसेच भैरवासारखे लोक उभे आहेत. आणि ते तुमचं कार्य करण्यासाठी पूर्णपणे संपन्न आहेत. पण त्याची आपण प्रचिती मळिवल्याशिवाय, नुसतं एखाद्या बुवाने प्रवचन द्यावं तसा हा प्रकार नव्हे. मी इथे बसून काही तुम्हाला प्रवचन देत नाही. पण खरं आहे ते साक्षात करण्यासाठी इथे आलेली आहे. खेडोपाडी लोक सरळ असतात, साधे असतात आणि त्यांच्याजवळ एवढे पैसेही नसतात, म्हणूनच कदाचित त्यांना परमेश्वर जास्त समजतो. ओळखताही येतो. खरा मनुष्य कोण आहे हे एखाद्या खेडेगावातल्या माणसाला सहज ओळखता येतं. एवढं शहरातल्या माणसाला ओळखायचं आहे अजून. बहुतेक जेवढे महागुंड, अगदी महाप्रसिद्ध, महाघाणेरडे गुरू लोक आहेत ते सगळे शहरातच आहेत. त्यांना खेड्यापाड्यात येण्याची सोय नाही आणि आवडही नाही. कारण इथे येऊन पैसे कमावता येत नाही नां! त्यांना काही प्रेम नकोय. त्यांना पैसे हवेत. त्यातले आपले एखादे, त्यांच्यातील वाचलेले दोन चार, असे शहरात काही मळिलं नाही मग ते येतात इकडे भटकत. तेव्हा तुमच्याकडून फार अपेक्षा आहेत. तुम्हाला देवाने अशा नसिर्गम्य स्थानी आणि लेले आहे, त्याला काहीतरी कारण असली पाहजित. त्यातलं मुख्य कारण हे आहे की परमेश्वर हा काय आहे हे तुम्ही जाणलं तर तुम्ही ते उत्तम तऱ्हेने आपल्यामध्ये बविवू शकता. ततिके एक शहरातला मनुष्य नाही करू शकत . जतिकं तुम्हाला हे जमेल ततिकं त्यांना हे जमणार नाही. कारण शहरातले जे काही लंद फंद आहेत ते तुम्ही शकिलेले नाहीत अजून. तुमच्यामध्ये या घाणेरड्या गोष्टी अजून आलेल्या नाहीत. अत्यंत घाणेरड्या गोष्टी आहेत ज्या शहरामध्ये चालू आहेत आणि ते सर्व लोकांनी शकून ठेवलेले आहे. त्यांच्या मनाची स्थिती अशी आहे की त्यांच्यामध्ये कोणतंही बी लावायचं म्हणजे फार त्रास होतो. सांगायचं म्हणजे लंडनला मला जर कोणी म्हटलं, की काम कर तर मला अगदी कंटाळा येतो. थकवा येऊन जातो. आता दसायला मोठे छान-छोकी, चांगले कपडे घातलेले, गोरे-गोमटे लोक असतात तथि, पण आतून इतकी घाण असते त्यांच्यात की मेहनतच करवत नाही. उलट कोणी जर म्हटलं की, 'माताजी, तुम्ही कळव्याला येऊन काम करा.' तर मी अगदी तयार आहे. इथे एक जर तुम्ही झोपडी बांधली तर मी इथे येऊन रहायला तयार आहे. मला मजा वाटेल त्याची. पण लंडनला मला जमत नाही. कारण फारच घाणेरडे लोक आहेत, आणि त्यांची स्थिती म्हणजे इतकी घाण आहे की त्या लोकांना दारातसुद्धा उभं करू नये. पण य करता, 'आलीया भोगासी असावे सादर.' आमच्या साहेबांची नोकरी तथि झाल्यामुळे आम्हाला तथि जावं लागलं. आणि तिथिल्या लोकांचा उद्धार करण्याची पाळी आल्यावर आम्ही तेही कार्य करत आहोत आणि बरेच इंग्लिश लोक झाले आहेत पार. पण तुमच्या पायाची धूळ त्यांना नाही. एकवेळ श्रद्धा आहे पण तुमचा हा भोळेपणा त्यांच्यात मुळीच नाही. तेव्हा त्यांच्याकडून काहीच शकण्यासारखं नाहीये. तुम्हाला वाटतं त्यांच्याजवळ दोन-चार कपडे जास्त असले कवि मोटारी असल्या म्हणजे फार आरामात आहेत ; असं मुळीच नाही. अत्यंत दुःखी लोक आहेत आणि दिहा माणसात एक मनुष्य तथि आत्महत्या करतो आणि दिहा माणसात सात माणसांची लग्न मोडतात, असे प्रकार आहेत. तेव्हा अशा देशामध्ये काही धर्म असू शकेल असं वाटतच नाही मुळी. त्या देशामध्ये प्रत्येक आठवड्याला दोन मुलं आई-बाप पाडून टाकतात. म्हणजे चांगली मुलं असतात त्यांना मारून टाकतात जीवानीशी. आई स्वतः

मारून टाकते गळा घोटून. असं ऐकले आहे का तुम्ही? प्रत्येक आठवड्याला. आपल्याकडे आई म्हणजे मुलावर एवढा जीव टाकेल आणि तिथे हे असे रानटी लोक आहेत. अगदी रानटी. ०यांत्रिक झालेले आहेत. त्यांच्यामध्ये कोणतीही भावना नाही. तेव्हा त्यांच्यासारखं होण्याचा काहीच प्रयत्न करू नये. आपल्या देशाची जी अत्यंत जुनी संपदा आहे, प्रेमाचे जे महत्त्व आहे आपल्याकडे ते राखून ठेवले पाहिजे. कारण परमेश्वराची जी शक्ती, ती ही प्रेमशक्ती आहे आणि तो प्रेमाचा भुकेला आहे. म्हणून प्रेमाचं स्मरण केलं पाहिजे आणि प्रेमात राहिले पाहिजे आणि प्रेमाचीच मजा उचलली पाहिजे. इकडे पाटलांनी फार सुंदर अगदी हे सुरु केलेलं आहे. हळू हळू वायब्रेशनस फार इथे ठीक झालेले आहेत. हे मला आज जाणवलं आणि त्यावर मला फार आनंद झाला. खरं म्हणजे दारातच मला एकदम ध्यान वाटलं आणि ध्यानातच मी, मला असं वाटलं की एके काळी, सध्याश्यामला ही भूमी होणार आहे आणि हे म्हणजे एक मोठं भारी स्थळ होईल. इतकच नाही पण तीर्थ होईल एकेकाळी, असं मला वाटू लागलं इतके इथे वायब्रेशनस आले. आता मी इथे अनेकदा आलेली आहे, पण ह्या वेळेला मला फारच आनंद झाला. माझा पूर्ण आशीर्वाद ह्या कलव्याला आहे आणि तुम्हा सर्वांना आहे. देवकृपेने एके दिवशी ही जागा फार मोठी होईल. आणि तुमच्या मुलाबाळांचे फार भले होईल, धार्मिकरित्या ती वेळ माझ्या समोरच येवो, माझ्या आयुष्यातच येवो तर फार बरं होईल असं मला वाटतं. सगळ्यांना आशीर्वाद आहे माझा. प्रश्न असले तर विचार मला..... आपल्या आतमध्ये बघायचं. डोळे मट्टून बघा आणि डोळे मटिले असतांना जर डोळ्याची पापणी लवत असली तर मात्र डोळे उघडायला पाहिजे. पण जर डोळे व्यवस्थित बंद झाले, तर डोळे बंद करा. आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटे, जर तुम्ही आतमध्ये बघतिलं, तर कोणताही विचार डोक्यात येत नाही. अगदी शांत झाल्यासारखं वाटतं आतून. डोळे मट्टून आतमध्ये बघा. काही विचार येतोय का? सगळे जण डोळे मट्टून आतमध्ये बघा काही विचार येतोय का कारण शक्ती जेव्हा जागृत होऊन आणि आज्ञा चक्राला नघून जाते, तेव्हा कोणताही विचार येत नाही. निर्विचारता येते. काही लोकांच्या हातातून मात्र थंड थंड असं येत असेल. थंड थंड वार्या सारखं. जसा काही एअर कंडिशनर लावलाय. असं थंड येत असेल. ज्यांच्या हातात असं थंड येतं ते मात्र पार झालेले लोक.

कुण्डलनी शक्ती आणिसात चक्र अहमदनगर, २३ फेब्रुवारी १९७९ अहमदनगरच्या नागरिकांनी इतक्या प्रेमाने आमहाला आमंत्रण पाठवलं त्याबद्दल आम्ही सर्वच आपले फार आभारी आहोत. त्यातूनही अहमदनगर जिल्हा म्हणजे काही तरी मला वशिष वाटतो. कारण राहुरीला जे कार्य सुरू झालं आणि जे पसरत चाललं त्यावरून हे लक्षात आलं की या जिल्ह्यामध्ये काहीतरी वशिष धार्मिक कार्य पूर्वी झालेलं आहे. तसेच महाराष्ट्र हा एक आध्यात्मिक परिसर आहे. म्हणून अनेक संतांनी इथे जन्म घेऊन अनेक कार्य केलेली आहेत. सगळ्यात शेवटी सांगायचे म्हणजे साईनाथांनी आपल्याला माहिती आहे की अहमदनगर जिल्ह्यामध्ये फार सुंदर कार्य केलेले आहे. ही सगळी तयारी अनादिकालापासून मानवामध्ये झालेली आहे. मनुष्य हा एक अमबापासून वाढत वाढत आज या दशिला पोहोचलेला आहे की तो परमेश्वराबद्दल वचिर करू लागला. तो अमबापासून या दशेला का आला ? एवढी मेहनत त्याच्यावर का घेतली गेली? तो आज मानव स्थितीत येऊन तरी पूर्णत्वाला आलेला आहे की नाही ? ज्यासाठी त्याला अमबापासून त्या स्थितीला आणून सोडलेले आहे त्या स्थितीत येऊन तरी काय त्याला सगळे माहीत झालेलं आहे? परमेश्वराबद्दल जे त्याच्यामध्ये कुतूहल आहे, काहीतरी उत्कंठा आहे, जिज्ञासा आहे. परमात्मा म्हणून कोणी तरी शक्ती संसारात आहे, असं प्रत्येक मानवाला वाटत असतं. ते त्यानं कसं जाणलं, कुठून जाणलं? त्याबद्दल त्याने पुष्कळ पुस्तकं लहिली आहेत, संतांची पूजा केलेली आहे. त्रास ही दिलेला आहे. अशा या मानवाला काहीतरी अर्थ असला पाहिजे. वायफळ कुणीतरी इतकी मेहनत केलेली नसणार. नदिन परमेश्वराने तरी केलेली नसणार. जर समजा आम्ही हे एक यंत्र बनवलं. त्याचा आधी पाया घातला, त्याची संबंध व्यवस्था केली तर सहजच आपण वचिराल की 'माताजी, कोणासाठी? काय आहे हे? काय बनवणं चालवलंय तुम्ही? याच्यातून काय होणार?' हे सगळं बनवायलाच पाहिजे आधी, ही सगळी तयारी करायलाच पाहिजे. आणि सर्व तयारी झाल्यावरच जेव्हा आम्ही हे mains ला लावतो तेव्हा हे कार्यान्वति होतं. तसेच मानवाचे आहे. मानवाला परमेश्वराने एवढ्यासाठी घडवले आहे की ते सुद्धा परमेश्वराचे एक फार मोठे साधन आहे. इतकेच नव्हे तर ते इतकं सुंदर साधन त्यांनी बनवलंय की त्या साधनाला परमेश्वर काय आहे ते कळतं. ह्याला (माईकला) कळत नाही, ह्याच्यातून जरी मी बोलत असले. ज्याने घडवलंय त्याला सुद्धा ते कळत नाही. याचा अवेअरनेस, जी चेतना आहे ती याच्यामध्ये नाही. ती मानवाला चेतना आधी परमेश्वराने दिली आणि मग ती आलोकित केल्यावर, enlighten केल्यावर तो हे समजू शकतो की परमेश्वराने मला का बनवलंय, आणि त्याची शक्ती त्याच्याकडून अशी अव्याहत वाहू लागते. ती जी शक्ती आहे तेच हे स्पंदन आहे. आता म्हणायला अत्यंत सोपं वाटतं, जसे चव्हाण म्हणाले ती खरी गोष्ट आहे. एका क्षणात ही गोष्ट घडते. अगदी एका क्षणात. इतकंही म्हटलं इंग्लिशमध्ये split of a second ही घटना इतकी सहजच घडली पाहिजे. कारण इतकी महत्त्वपूर्ण घटना आहे. उत्क्रांतीची ही शेवटची घटना आहे. आपण श्वास घेतो. जर तो वचिर करून आणि चिकित्सा करून घ्यायला सुरुवात केली तर अर्धे लोक मुळी संपणार. जेवढ्या काही महत्त्वपूर्ण गोष्टी आपल्यामध्ये आहेत त्या सहज आहेत. सहज. 'सह' म्हणजे with, 'ज' म्हणजे born. सहज म्हणजे आपल्याबरोबर जन्माला आलेलं कवि आपला जन्मसिद्ध अधिकार म्हटला तर तो योगाचा आहे. म्हणजे शेवटी आपण काय आहोत. ते झालंच पाहिजे. ते घडलंच पाहिजे. पुष्कळांना मी म्हटलं की काही याच्यात मेहनत नाही केली तरच बरं. तर त्यांना आश्चर्य वाटतं माताजी असं कसं म्हणतात ! पण आपण मेहनत करून परमेश्वराला बोलावू शकतो का? एखाद्या थेंबाने म्हटलं की मी मेहनत करून संबंध सागराला माझ्याकडे बोलावून घेईन. तर शक्य आहे हे? सागरालाच उतरायला पाहिजे त्या थेंबाला आपल्यामध्ये घेण्यासाठी. तसेच आहे हे. जर आपण काही म्हटलं आम्ही मेहनत करू, डोक्यावर उभे राहू कवि आम्ही काही कसली तरी धरपकड करू, तर त्याने परमेश्वर मळिणार नाही. अशा प्रयत्नाने मळिणार नाही. पण जर तुम्ही स्थिरावलेले आहात, धार्मिक आहात आणि मध्य मार्गावर बसलेले आहात, अतशिय नाही कशामध्ये. अशा लोकांना ही घटना सहज झालीच पाहिजे. जसं झाडाला एक फळ लागतं. आधी एखादंच फळ लागतं जेव्हा झाड लहान असतं, नंतर दोन-चार आणि तीन फळ येतात, पण शेवटी बहर येतो, आणि अनेक फुलांची फळे बनतात. तसेच आज वशिष वेळ आलेली आहे. हे कलियुगात घडायचे होते, घडत आहे आणि घडेल. त्याबद्दल एवढा उहापोह कशाला असतो ते मला आजपर्यंत कधीच लक्षात आलेले नाही की असं का? तसं का? जे लोकांच्यात चालते याबद्दल मला फार आश्चर्य वाटतं. अहो, उद्या जर मी म्हटलं इथे हरि आहे, तर तुम्ही वचिर कराल का? आधी धावत पळत घेऊन याल ना! मग सर्व जे जन्मजन्मांतराचे मळिवलेले आहे ते सहजयोगाने तुम्हाला जर प्राप्त होतं असं मी जर तुम्हाला म्हणते तर त्यात उहापोह कशाला करायचा? ही घटना घडवण्यासाठी अनेक अवतार संसारात आले त्यांनी तुमची सगळी काही तयारी केलेली आहे. ती कशी काय केलेली आहे, ते इथे मी दाखवलेले आहे. ते आपण बघावं म्हणजे आपल्याला थोडंसं समजावून सांगते. जे काही बाहेर हे शरीर दसितं आहे हे कशाच्या दमावर आहे? डॉक्टरांना जर वचिरलं की काहो, पॅरासमिपरथॅटिक नर्व्हस सिस्टम म्हणजे काय आहे? तर ते म्हणतील की ही ऑटोनॉमस नर्व्हस सिस्टम आहे म्हणजेच स्वयंचलित आहे. पण हे स्वयं म्हणजे कोण? ते आमहाला माहिती नाही. नदिन या बाबतीत प्रामाणिक आहेत की आमहाला ते माहीत नाही की ती कशी चालते? कशी कार्यान्वति असते? ते आमहाला माहिती नाही. म्हणजे आपण जेवल्याबरोबर आपलं अन्न कोण पचन करतं? आपला श्वासोच्छ्वास असा बरोबर कसा चालू असतो? त्यातूनही जर समजा तुम्ही धावत सुटले तर तुमच्या हृदयाची क्रिया वाढेल आणि हृदय धडधडू लागेल. ते तुम्ही करू शकता, पण ते हळू करण्याचे काम कोण करतं? ही क्रिया कोण साधून घेतं? असं जर तुम्ही डॉक्टरांना वचिरलं तर ते म्हणतील हे सांगू शकत नाही. ते आमच्या सायन्सच्या पलीकडचं आहे. तसंच मानसशास्त्रात सुद्धा पुष्कळ लोकांनी प्रयोग करून पाहिलं आहे आणि असं सिद्ध केलं आहे की अशी कोणती तरी शक्ती आहे जी ऑल परवेदगि आहे, सर्वव्यापी आहे. तिला ते युनिव्हर्सल अनकॉन्शस म्हणतात आणि ती स्वप्नात येऊन तुमचं मार्गदर्शन करत असते आणि त्याच्यामध्ये काही प्रतीकरूपाने मार्गदर्शन येत असतं. एक प्रकारचा जर त्रिकोण दसित असला तर तो इथं दसिो कवि ऑस्ट्रेलियात दसिो कवि अमेरिकेत दसिो त्याला एकच अर्थ असतो. पण ते सुद्धा एका स्थितीत पोहचून असेच म्हणतात की ह्याचे आम्ही काही सांगू शकत नाही. हे आम्ही जे बाहेरून आहे असेच दसिते. पण आतून कसं येत आहे आणि कसं कार्यान्वति होतं आहे ते आपल्याला दसित नाही. आपला भारत हा फार मोठा देश आहे. आपल्याला अभिमान वाटला पाहिजे की हा खरोखरच एक फार मोठा देश आहे कारण की ही एक योग भूमी आहे. इथल्या लोकांनी कधीही जास्त प्रपंच कवि भौतिक गोष्टीकडे लक्ष दिले नाही. त्यांनी नेहमी या गोष्टीचा वचिर केलेला आहे की मनुष्य हा संसारात का आला? कसा आला? कुठून आला? त्याचा अर्थ काय आहे? आणि मिनन करून, मेहनत करून तुमच्या पूर्वजांनी ही कमाई करून ठेवलेली आहे आणि याचा पत्ता लावून ठेवलेला आहे. फक्त फरक एवढाच आहे की ते कार्यान्वति झालं नव्हतं आणि ते आमच्या हातून आज घडत आहे. जसं की आज आपण ही वीज बघता. या वीजेला केवढा मोठा

इतिहास आहे. वर्षानुवर्ष याच्यावर मेहनत केल्यावर मग एकाने याचा पत्ता लावला की अशा रीतीने वीज होते. समजा, जर त्याने पत्ता लावून आपल्यापुरतेच ठेवले असते कविा दोन-चार लोकांना दलि असते तर आज तुम्ही मान्य केले असते का एडिसन एवढा मोठा मनुष्य होता. न्युटन एवढा मोठा मनुष्य होता. प्रत्येक भौतिकीत सुद्धा सापडलेला शोध हा जनसाधारणाला मळिलाच पाहजि. तसेच हे सुद्धा अध्यात्मातलं सगळ्यांना मळिलंच पाहजि नाहीतर कुणाला बश्वास वाटणार नाही. तसेच जर आपण पाहलि तर आजपर्यंत आपण एका अमविपासून माणसं झालेले आहोत असं म्हणतात आणि गोष्ट खरी आहे. तेव्हा सुद्धा सगळे अमविा काही माणसं झालेली नाहीत. सगळ्या मासळ्या काही रेपटाईल झालेल्या नाहीत आणि सगळे रेपटाईल काही त्याच्या वरच्या वर्गाला गेले नाहीत. त्याच्यातही चयन होत असतं आणि त्या चयनाने उत्क्रांती होता होता आज आपण मानव स्थितीला आलो. जर ह्याच्यावरची कोणती स्थिती असेल तथि आपल्याला पोहोचायचे आहे. ज्याच्याबद्दल पुष्कळांनी इशारे केलेले आहेत आणि वर्णन केलेले आहे अशी जर कोणती स्थिती असेल तथि सुद्धा थोडे बहुत चयन व्हायलाच पाहजि आणि असं चयन होतं. सहजयोगामध्ये दहा माणसं आली तर कदाचित दोन लोकांना होत नाही. आता आम्ही कोवलमला होतो. तथि गव्हर्नमेंट ऑफ इंडियाने आमचा प्रोग्राम केला. म्हणजे पहिल्यांदाच गव्हर्नमेंटला काहीतरी सुज्जपणा आलेला दसितो. त्यांनी आमचा प्रोग्राम कोवलममध्ये केला होता. तथि पत्रकार लोक आले होते. आता पत्रकार म्हणजे आपल्याला माहिती आहे की कोणत्या दर्जाचे असतात. काही-काही तर फारच अगदी वचित्ति प्रकारचे असतात आणि आल्याबरोबर त्यांनी आम्हाला दारुबरी द्या, नाहीतर आम्ही काही प्रोग्रामला येत नाही. आमची एवढी फी ठरलेली आहे. एक-एक बाटली दली तरी वगैरे वगैरे, असे प्रकार सुरू केल्यावर मी सरळ सांगितलं की माझे काही छापायला नको तुम्ही. तुम्ही चालते व्हा इथून. आम्हाला मुळीच नको आहे तुमचं काही. त्याच्यावर ते रागावले आणि भिलतं सलतं सहजयोगाबद्दल सुद्धा दोन-चार लोकांनी लहिलं. पण त्यातल्या त्यात काही लोकांना मी पार करून टाकलं. त्यामुळे काही लोकांनी चांगलं लहिलं. काहीनी वाईट लहिलं. जरी तुम्ही चांगलं वाईट काही लहिली तरी सत्याला कधीही माग घेता येत नाही कारण सत्य हे सत्यावरच उभे आहे तेव्हा तुम्ही जरी तुमच्या एकंदर शुद्धतेमुळे कविा एखाद्या मूर्खपणामुळे काही चूक लहिली तरी सत्य हे सत्यच आहे. तेव्हा दहापैकी जर आठ माणसं पार होतात तेव्हा ही गोष्ट खरोखर आहे आणि झाली पाहजि. आणि त्याचं प्रमाण आपल्याला अनेक दृष्टीने पहाता येते. आधी मी आपल्याला सांगते की काय आहे कुंडलनी वगैरे आणि त्याचं प्रमाण कसं ओळखायचं ते पण तुम्हाला सांगते. आता हे सगळ्यांना दसितं का? जसं आता आपण माझे बोलणं ऐकत आहात, जे काही मी बोलत आहे ते आपल्या मनामध्ये येतं, ते आपण माझे ऐकता आणि ते सगळे आपलं जे गत आहे तथि जाऊन बसतं. अशा रीतीने ही डावी कडची जी बाजू आहे ती इडा नाडी मानली जाते. तिला चंद्र नाडी सुद्धा म्हणतात आणि हठयोगात तिला 'था' नाडी म्हणतात. ही परमेश्वराची ती शक्ती आहे, ज्या शक्तीमुळे आपले अस्तित्व बनलेले आहे. अस्तित्व शक्ती आहे ही आणि हे जर आपल्याला पटत असेल तर मी असं म्हणने की ही शक्ती आहे. आणि हिला संस्कृत भाषेमध्ये महाकालीची शक्ती असं म्हणतात. महाकालीची शक्ती आहे. आता डॉक्टर लोक म्हणतील की आमचे येथे काही महाकाली नाही आहे. तर आपलं संस्कृत हे इंग्लिश भाषा येण्याच्या हजारो वर्षांपूर्वी लहिलं गेलं होतं. आणि ह्या गोष्टीचा त्याच्याही आधी हजारो वर्ष आधी पत्ता लागला होता. तेव्हा इंग्लिश लोकांनी आपली चकित्सा करावी अशी त्यांची अजून लायकी आलेली नाही. डावीकडची जी इडा नाडी आहे, ह्या नाडीमुळे आपल्या अस्तित्वाला सुरुवात झालेली आहे. आपलं अस्तित्व यावर अवलंबून असते आणि जेव्हा अस्तित्व नसतं तेव्हा आपण नष्ट होतो म्हणून पुष्कळांदा याला डिस्ट्रॉयिंग शक्ती सुद्धा म्हणतात. नंतर ही जी उजवीकडे आपली शक्ती कार्यान्वित आहे, जी उजवीकडे आहे, ती वर जाऊन डावीकडे जाते आणि ही (इडा) वर जाऊन उजवीकडे जाते. तर जी उजवीकडे शक्ती आहे त्या शक्तीने आपण आपली शारीरिक स्थिती, शारीरिक कार्य हे करत असतो आणि ह्या स्थितीने आपण आपलं बौद्धिक कार्य करत असतो. म्हणजे पुढचं प्लॅनिंग करायचे असले, पुढचा वचिर करायचा असला की ज्याला आपण म्हणतो की आता आम्हाला हे आरगनाइज करायचे आहे, आम्हाला हे व्यवस्थित करायचे आहे कविा घरात बायका सुद्धा उद्या पापड करायचे की चटण्या करायच्या वगैरे वगैरे असे जे काही आपल्याला पुढचे वचिर येत असतात, ज्याला आपण म्हणू आपल्या भवषियाचे जे काही आपण वचिर कविा त्याचे जे काही प्लॅन करत असतो ते सगळे या शक्तीने आपल्यामध्ये कार्यान्वित होतात. तसंच आपल्या शरीराचे कार्य म्हणजे आपण जर असं ठरवलं की उद्या आपण धावायला जायचं. तर जे आपण धावायला लागतो कविा आपल्या शरीराची जी काही गती होते ती सुद्धा खालच्या बाजूने होत असते म्हणजे खालची बाजू जी आहे ती त्या गतीसाठी असते. त्याला आपण असं म्हणू मॅटल अँड फिजिकल एक्झसिट्स, जे काही आहे ते कविा त्याचं जे काही कार्य आहे त्या कार्यासाठी उपयोगात येते. आता मधोमध जी शक्ती आहे त्या शक्तीला सुषुम्ना नाडी असं म्हणतात. सुषुम्ना नाडीतून ही शक्ती वहात असते. परमेश्वराची कार्यशक्ती जी आहे ती आपण पाहिली. उजव्या बाजूला जी पगिला नाडी आहे त्याच्यातून कार्यान्वित होत असते आणि मधोमध जी सुषुम्ना नाडी आहे त्याच्यामुळे उत्क्रांती झाली आहे. त्याच्यामुळेच आपल्यामध्ये धर्म स्थापन होतो. म्हणजे आता कार्बनला चार व्हेलन्सी असतात. आपल्यामध्ये जर केमिस्ट्रीचे प्रोफेसर असले तर त्यांना माहिती आहे की पॅरिऑडिक लॉ मध्ये संबंध अगदी व्यवस्थित बसवलेले आहे सगळं. हे पाहिलं की आश्चर्य वाटतं की कुणी प्लॅनिंग केलं असेल आणि कसे एक-एक बरोबर सगळे एलिमेंट्स त्यांनी बसवलेले आहेत. तर कार्बनला जसं चार व्हेलन्सी आहेत कविा सोनं आहे, सोन्याचा रंग जसा कधी खराब होत नाही. हा त्याचा धर्म आहे. तसाच मानवाचा सुद्धा धर्म याच सुषुम्ना नाडी मुळे बनतो. पहिल्यांदा ह्याच्यात धर्म बनतो आणि त्यानंतर त्याची उत्क्रांती होते. धर्म बदलत बदलत उत्क्रांती होते. आपल्या धर्मात आणि सोन्याच्या धर्मांमध्ये फरक आहे. आपल्या धर्मात आणि एका प्राण्याच्या धर्मात फरक आहे. पण आता मानव धर्म बनल्यावरती त्याची पुढची स्थिती काय? ती धर्मातीत आहे. ती गुणातीत आहे. म्हणजे हे जे तीन गुण मी आता आपल्याला सांगितले आहेत, ते तमोगुण, रजोगुण आणि सत्त्वगुण मध्ये आहे. त्या गुणापलीकडे सुद्धा आपण जातो. ह्या मनुष्याच्याच योनीत आल्यानंतर म्हणजे मनुष्य आता अशा स्थितीला येऊन पोहोचला आहे की जथि फक्त आता त्याला त्याचा अर्थ कळला पाहजि. त्याला त्याच्या सर्वव्यापी शक्तीशी संबंधित केलं पाहजि. आणि त्यासाठी जी आपल्यामध्ये शक्ती खाली स्थिति आहे तिला कुंडलनी असं म्हणतात. ही कुंडलनी साडे तीन वेढोळे घालून त्याच्यात बसलेली आहे. पण ही एका टेपेकॉर्डरमध्ये जसा टेप असतो तशी आपल्यामध्ये स्थिति असते आणि आपल्यामध्ये जे काही गत असेल, जे काही पाप, पुण्य, जे काही आपण केलेले असेल ते सगळे त्याच्यात असतं, म्हणजे याच जन्मातलं नाही तर अनेक जन्मातलं सगळं काही त्यामध्ये वहीत असते. अशी ती कुंडलनी आपल्यामध्ये खाली स्थिति असते. जसं एखाद्या वी मध्ये त्याचा अंकुर असतो तसेच मानवामध्ये हा अंकुर, ही तुमची आई जन्मजन्मांतर तुमच्याबरोबर जन्माला येते आणि सगळं काही तुमचं जे असतं ते बघत असते आणि त्यावेळेची वाट बघत असते की जेव्हा हे कार्य घडेल आणि तुम्हाला पुनर्जन्म मिळेल. आता पूर्वीच्या काळी एक- दोन लोकांना असं झालं, पुष्कळसे लोक आपल्याला माहिती आहेत, कुठेही असं आपण ऐकलेले नाही की पुष्कळसे लोक एकदम साधू झाले कविा त्यांना परमेश्वराचा बोध झाला. ज्ञान मात्र लोकांना आहे. म्हणजे आपण ज्ञानेश्वरी वाचली, गीता वाचली, इकडे गेलो पण बोध मात्र फार कमी लोकांना होतो. आणि

त्यामुळेच सगळे घोटाले उभे झालेले आहेत. सांगायचं म्हणजे कोणताही धर्म, कोणताही अध्यात्म करायचा म्हणजे पहिली गोष्ट आहे तुमच्या आत्म्याशी संबंध जोडलाच पाहजि. आश्चर्याची गोष्ट आहे लोकांना एवढी लहानशी गोष्ट सुद्धा माहीत नाही. जर आत्मा तुम्ही जाणला नाही, जर तुम्ही आत्म्याशी संबंध केला नाही तर तुम्ही काहीही परमेश्वराबद्दल जाणू शकत नाही. जसं आपल्याला डोळे असायला पाहजित हा सुंदर हॉल मला बघायला डोळे असायला पाहजित, तसं आत्म्याचे जोपर्यंत डोळे उघडत नाहीत तोपर्यंत परमेश्वराशी तुमचा संबंध होऊ शकत नाही. म्हणूनच सगळे काही धर्म जे आज आपण पहातो आहे त्यांचं वाटोळं झालेलं आहे त्याला कारण आहे. उपटसुंभ लोकांनी या गोष्टीचा फायदा घेतलेला आहे. त्यांनी आपल्याला दुसऱ्याच मार्गाला नेलेले आहे आणि आज ही स्थिती आलेली आहे की आपल्याच देशामध्ये नव्हे तर प्रत्येक देशात जी तरुण मंडळी आहेत त्यांचा देवावरचा विश्वास उडाला आहे. अल्जेरिया म्हणून देश आपल्याला माहिती असेल तथि मुसलमान लोक आहेत आणि तथि मुसलमान लोक अत्यंत धर्मांध आहेत. आपल्याहीपेक्षा, फारच जास्त. आणि या धर्मांधतेमुळे त्यांची तरुण मुलं जी डॉक्टर झाली, इंजिनिअर झाली, आर्किटेक्ट झाली त्यांनी सांगितले 'हे फालतूचं आम्हाला काही नको. तुम्ही आपला त्याच्यात वेळ घालवा. पाच वेळा नमाज पढा, डोकी फोडा, नाहीतर त्या काव्याला जा, नाहीतर काही करा. पण आम्ही आता ह्याच्यात पडायला तयार नाही. फार झालं आम्हाला.' अशाच वेळेला एक मुलगा माझ्याजवळ लंडनला आला. आणि त्याला मी पार केलं. पार झाल्यावर सगळं मी त्याला समजवून सांगितलं की धर्म म्हणजे काय? मोहम्मद म्हणजे काय? तो कुठे आपल्या उत्क्रांतीमध्ये मदत करतो. नंतर खरसित म्हणजे काय? त्याच्या पलीकडे राम, कृष्ण या सगळ्या अवतारांचा काय अर्थ आहे आणि त्याच्यानंतर तो तथि गेल्यावर ह्या सगळ्या मुलांना एकत्र करून त्याने सांगितलं की नाही, ही गोष्ट खोटी आहे. परमेश्वर आहे. सर्वव्यापी शक्ती आहे. फक्त ह्या लोकांचं एवढंच दुखणं आहे की ह्यांच्या आत्म्याची ओळख नव्हती म्हणून हे काहीतरी आंधळ्यासारखं करत होते. पण डोळस होता येतं. आणि त्यानं पाचशे लोकांना तथि पार केलं. आणि अशा रीतीने आमचा सहजयोग अगदी वेळेवर बसलेला आहे. जेव्हा ते लोक धर्म सोडून अवशिवासात चाललेले आहे तेव्हा मधोमध आमचा सहजयोग आहे, जथि तुम्हाला परमेश्वराचं प्रत्यक्ष प्रमाण मिळितं. आता ही कुंडलीने इथे स्थिती आहे ह्याच्याबद्दल ज्ञानेश्वरांनी सुद्धा सांगितलेले आहे. तसंच सगळ्यात जास्त कार्य मार्कंडेय स्वामी आणि आदिशंकराचार्यांनी फार मोठं कार्य केलेले आहे. त्यांनी इतकं विपदि आणि सुंदर सगळे काही समजावून सांगितले आहे. पण मला आश्चर्य वाटतं की शंकराचार्यांची पुस्तकं कोणीच वाचत नाही. इतकंच काय मी जेव्हा कोवलमला गेले होते आणि तेव्हा ते केरळाचे रहाणारे होते. तथि कालडी गावात त्यांचे सगळं आयुष्य गेलं होतं. आणि मला आश्चर्य वाटलं की तथिले लोक मला सांगायला लागले की आम्हाला माहितीसुद्धा नाही कोण शंकराचार्य, आदिशंकराचार्य. कोणाविषयी बोलता तुम्ही? इतकं अज्ञान लोकांमध्ये इंग्रजी शिक्षणामुळे आलेले आहे. इंग्रजी शिक्षणामुळे काय काय फायदे झालेले आहेत ते तुम्ही इंग्लंडला जाऊन बघा आणि आपलं जे आपण वसिरून आज बसलेले आहेत कारण आम्ही म्हणजे सेक्युलर स्टेट वगैरे झालो म्हणजे धर्माबद्दल पूर्ण अज्ञान हे सेक्युलर स्टेटचं जर लक्षण असलं तर ते आपल्यामध्ये पूर्णपणे पसरलेलं आहे. धर्म आपल्या देशामध्ये इतका गहन आणि इतका मनन करून काढलेला आहे आणि त्याचं एक- एक लक्षण इतकं दिलेलं आहे की आपण सार्या संसारावर आपल्या धर्माच्या सत्यावर, सर्व संसारावर राज्य करू शकतो. प्रेमाचं राज्य करू शकतो. आणि सगळ्या जगभर आपल्याला आपल्या देशाबद्दल लोकांनाही कुतूहल निर्माण झालेलं आहे. आपल्याला माहिती आहे या देशात हजारो लोक येत आहेत ते हे बघण्यासाठी की हे काय आहे सत्य ह्या देशाचं हे बघायला पाहजि. पण त्यांच्यासाठी सुद्धा आपण भामटे काढले आहेत आणि ते भामटे त्यांना चांगलेच लुटून काढत आहेत आणि ते कधीही कोणत्याही खऱ्या ह्याच्यात जात नाही. परवा मी गावाला गेले होते, मुसळवाडीला. तर आमचे शिष्य म्हणायला लागले की माताजी, फक्त सहजयोगाच्या कृपेमुळे आमच्यात एवढी समरसता. आम्ही इतक्यादा हनुमानात येऊन गेलो पण आम्ही एकाही हनुमानाची माणसाशी बोलू शकलो नाही. फक्त बोललो तर ते हे सगळे अँग्ली स्टाइल, पाश्चिमात्य पद्धतीने रहाणाऱ्या हनुमानांनी लोकांशी, जे अगदी इंग्लिश केंब्रिज पेक्षा चांगलं बोलतात. आणि टेल कोट शिवाय बाकी मोठे सगळे ब्रिटीश झालेले आहेत. तेव्हा मला अगदी कंटाळा आला होता या देशाचा. आणि आज ही स्थिती आलेली आहे की हे लोक तुमच्या संस्कृतीला बघून आणि तुमच्या मनन स्थितीला बघून आश्चर्यचकित झाले. आश्चर्यचकित झाले. आणि त्यांना वाटतं की तुमचे पाय धरावे की काय करावं. तुमच्या या प्रेमाचा सोहळा बघून सुद्धा त्यांना इतकं आश्चर्य वाटतं आहे की आम्ही सगळं वसिरलो. त्या इंग्रजी शिक्षणामध्ये त्यांचं प्रेम, त्यांचं जे काही मनाचा ओलावा असेल कवि भक्ती, श्रद्धा जे काही असेल ते सगळं वाहून गेलेले आहे. ते आपल्याकडे झालं नाही पाहजि. आणि होत आहे म्हणा. फार दुःखाची गोष्ट आहे. की स्वातंत्र्याच्या आधी आपण आपल्या संस्कृतीला चिकित्सित होतो. जसं स्वातंत्र्य मिळालं तसं आपल्याला वाटलं आता आपण मोकट झालो. आता वाटेल तसं वागलं तरी चालेल. तसं होत नाही. कारण मानवाने जरी ही स्थिती गाठली नाही तर तो जनावराच्या स्थितीत तरी जाऊ शकतो का? असा मला प्रश्न पडतो. कदाचित तो राक्षसाच्या स्थितीत जाईल. कारण याच्या पुढची स्थिती म्हणजे अतमानव होण्याची आहे. तेव्हा ते जनावराकडे कसे जातील. आणि गेले तरी अशा जनावराकडे जातील जे मनुष्य ही नाही आणि जनावरही नाही. ही उत्क्रांतीची स्थिती आपल्यामध्ये पूर्णपणे घटित झालेली आहे. आणि त्या उत्क्रांतीचे एक एक स्टेज ज्याला म्हणतो असे बनवलेले आहे. त्यापैकी पहिल्या स्थितीमध्ये अगदी पहिले जे चक्र आहे, आपल्यामध्ये स्थिती आहे. खाली चौकोनी जे दसितंय ह्या चक्राला मूलाधार चक्र असे म्हणतात. मूलाधार चक्र. आता ह्याच्यामध्ये सुद्धा पुष्कळ लोकांनी नाना तऱ्हेच्या आपल्या कल्पना काढलेल्या आहेत. आपल्या हनुमानात कल्पकेला काही कमतरता नाही. जो बसला तोच अध्यात्मावर बोलू लागतो कारण असं आहे त्यांना कोण धरणार? त्याच्याबद्दल काही प्रमाण नाहीच आहे. ज्याला दसिलं तोच गुरू, ज्याला दसिलं तोच आपलं लेक्चर वर लेक्चर. हजारो लोकं बसतात. मला समजत नाही हा मनुष्य बडबडतो तरी काय? आणि लोक ऐकतात तरी काय? आणि त्याचा लाभ तरी काय? त्याचं प्रत्यक्ष तरी काय आहे? एकच की तुमच्या खाशात पैसे कति आहेत आणि कति वाटले? हे मोजून घ्यावे. त्यापलीकडे त्याचं काहीही मिळित नाही. तर हे जे चक्र आहे ज्याला आपण मूलाधार चक्र असं म्हणतो. ह्या मूलाधार चक्रावरती साक्षात गणपती बसवला आहे परमेश्वराने. आता गणपती आहे की नाही. तो शास्त्रात आहे की नाही. आपल्या घरात एखादा डॉक्टर गणपती ठेवतील. पण मी जर म्हटलं की काही रोग गणपतीच्या स्तवनाने जातात तर त्यांना अगदी आश्चर्याचा धक्का बसेल. असं कसं होईल? त्यांना तर ते सगळे मेटेरियामेडिका माहिती आहे. हा गणपती घरात जो आहे त्याने काही रोग बरे होतात असं माताजी म्हणतात म्हणजे हे काय? ह्याला काही सत्य म्हटलं पाहजि का? पण होतात. पण अधिकार असला पाहजि तुम्हाला. गणपतीशी तुमचा संबंध काय घडलेला आहे? काहीही नाही. एक आणि आपलं ठेवून कोनाड्यात ठेवला म्हणजे काही गणपती पूजा होत नाही. तोंडाची बडबड केली म्हणजे गणपती पूजा होत नाही. पण गणपती म्हणजे काय आणि तो गणपती कसा जाणायचा हे जोपर्यंत तुम्हाला त्याचा बोध होत नाही, जोपर्यंत तुम्हाला त्याचा अधिकार परमेश्वराकडून मिळित नाही तोपर्यंत तुम्ही समजू शकणार नाही की हा गणपती कोणत्या कार्यासाठी परमेश्वराने आपल्यामध्ये घातलेला आहे. आता गणपती हा पावत्रियाचं लक्षण आहे. परमेश्वराने फक्त पावत्रिय संसारात बनवलं. आणि गणपती त्याची देवता

बसवली. आपल्याला आश्चर्य वाटेल आजकाल इकडे कलीयुगात बघतिलं की कोणाला वश्वास नाही वाटायचा की पावत्रिय हे पहलियांदा परमेश्वराने संसारात बनवलं. त्याच्यानंतर कारण परमेश्वर हा पति आणित्यंत दयासागर, प्रेमाचा सागर इतकंच नव्हे तर करुणेचा नधि आहे. त्याने आधी असा वचिर केला की माझ्या मुलांना ज्याच्यात परम सौख्य मळिल असें जर मला घडवायचं असेल तर पहलियांदा जे सगळ्यात अप्रतम ते बसवावं आणित्याने म्हणून संसारामध्ये फक्त पवत्रिता बसवली. ही पवत्रिता, श्री गणेश ह्यांनी, त्या मूलाधार चक्रामध्ये आपल्यातही बसवली आहे. आता गणपतीवर बोलायचे म्हटले तर मला एक लेक्चर द्यावे लागेल आणिते फार मोठे आहे. फक्त त्यांना वंदन करून आपण पुढे जाऊया. ह्याच्यावरचं जे चक्र आहे त्याला आम्ही स्वाधष्ठिठान चक्र म्हणतो. हे सुद्धा आपल्यामध्ये परमेश्वराने बसवलेले आहे. ह्या चक्राने आपण कोणतंही कार्य करत असतो. म्हणजे कला, वचिर. नंतर, स्वाधष्ठिठान चक्राने जेवढी नर्मिती संसारात क्रीएटिव्ह पावर आहे ती त्याने वापरण्यात येते. आता आपल्यामध्ये जे स्वाधष्ठिठान चक्र आहे, त्याच्यामुळे आपण जे काही कलेचे कार्य करतो कवि पुढचा वचिर करतो कवि जे काही प्लॅनगि करतो वगैरे जेवढे काही आहे त्याचा ताण त्या स्वाधष्ठिठान चक्रावर पडतो. म्हणजे आपल्याला असं वाटतं की मेंदूने आपण वचिर करतो. ही गोष्ट खरी आहे. मेंदूने जरी आपण वचिर करतो तरी त्याच्यातला जो मेद आहे, ज्याला फॅट म्हणतात तो कुठून येतो? तो आपल्या पोटामध्ये हे स्वाधष्ठिठान चक्र तयार करून व्यवस्थित वर पोहचवत असतो. आता जो मनुष्य फार वचिर करतो, फार प्लॅनगि करतो, नेहमी वचिरातच असतो अशा माणसाला नेहमी डायबेटिसचा रोग होऊ शकतो. कारण काय? कारण असा मनुष्य अत्यंत वचिर केल्यामुळे त्या चक्राला अत्यंत ताण देतो आणित्या चक्राचं दुसरं कार्य असं असतं की आपलं स्प्लीन, पॅक्रियाज, कडिनी नंतर युटेरस, लिव्हरचा वरचा भाग ह्या सगळ्यांची देखरेख पहायची. ज्या चक्राला एक कार्य हे करायचे आहे आणित्ये कार्य हे करायचे आहे, आणित्याच्यावर जर तुम्ही एकच भार घातला तर असंतुलन जीवनात येऊन त्याला डायबेटिसचा रोग होतो. एखाद्या खेड्यातल्या माणसाला कधीही डायबेटिस होणार नाही. पण एक पांढरपेशीय लोकांना कवि जे लोक सडिट्री हॅवीट्स चे लोक आहेत त्यांना बहुतेक हा होतो. त्याला कारण हे असं आहे की ते सारखे वचिर करत असतात. आता प्लॅनगि सुद्धा म्हणजे माणसाने करण्यापेक्षा जे परमेश्वराचे प्लॅनगि आहे ते जर समजून घेतलं तर त्याला हा त्रास करायची गरज नाही की आपण बसून प्लॅनगि करायचे. पहलियांदा परमेश्वराला समजून घ्या. म्हणजे त्याची जी सर्वव्यापी शक्ती आहे ती स्वतःच सगळं प्लॅनगि करत असते. तेव्हा त्याच्या प्लॅनगिला जर तुम्ही उतरलात तर तुमचे सर्व कार्य सुव्यवस्थित, सगळे सुंदर होईल. उलट तुम्ही जर प्लॅनगि केलं तर त्याच्यात काही ना काही संकल्प-वकिल्प करोती, आणित्यकिल्प येऊन सगळं प्लॅनगि, आपल्याला दसितंच आहे आपल्या देशाच्या प्लॅनगिची काय स्थिती झालेली आहे ते. तेव्हा माणसाच्याकडून काही होत नाही. सगळं परमेश्वर करतो असं मी जर म्हटलं तर लोकांना वाटेल माताजी काही तरीच सांगतात. पण एकही काम आपण जवित करत नाही. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, आपण कामं काय करतो. आता दगड आहेत इथे मेलेले. ते आणून इथे लावले, फरशा घातल्या, झाड मेले कित्याचे हे केले, गॅलरी, आणित्यांगतिले कित्या फार मोठे झाले. आणित्यांगतिलं की आम्ही फार मोठे काम केले. एकही जवित कार्य आपण करू शकतो का? एका बी मधून एक तरी अंकुर आपण काढू शकता का? एक बी तरी आपल्याला घडवता येतं का? मग कसल्या गमजा मारायच्या की आम्ही हे करतो, आम्ही ते करतो. काहीही तुम्ही करत नाही. सगळे मेलेलं काम आहे. अहो, हे उचलून तकिडे घाला, नाहीतर तकिडून इकडे घाला. त्याच्यात काय फरक पडणार आहे वशिष्ट! उगीचच नसत्या उस्तापऱ्या आहेत. उलट ही असली कामे करून करून माणसाला आपण भौतिकी गोष्टींची फार गुलामी करायला सांगतिली आहे. आता समजा ज्यांना खुरचीवर बसण्याची, आमचे वचिरे हे वदिशी लोक आले आहेत. त्यांना एक त्रास होतो कधी कधी. ह्यांना खुरचीवर बसण्याची सवय लागल्यामुळे ते खाली बसू शकत नाहीत. आता खुरच्यांच्या डोक्यावर बसले. तर म्हटलं बरोबर खुरच्या घेऊन फरि तुम्ही आमच्याबरोबर. तुमचं कसं काय होणार हे समजत नाही मला. जमनीवर बसायचं टाकलं. प्रत्येक अशा सवयी जडतात. ही भौतिकता इतकी वाढलेली आहे ती आपल्या डोक्यावर बसते. पण त्याचा अर्थ असा मुळीच नाही की तुम्ही संन्यास घ्या. दुसऱ्या याला नाही नधायचं. मी लगेच म्हटल्याबरोबर लोकां संन्यासाला नधितात. संन्यास बन्यास घेण्याची काही गरज नाही. व्यवस्थित लग्न करावं. लग्न व्यवस्थाही परमेश्वरानेच केलेली आहे. आणित्युलंवाळं सांभाळावी. पण पावत्रियाने राहिले पाहजे. अशा आमच्या सहजयोगामध्ये अगदी साधारण, सर्वसामान्य जी लोक आहेत आणित्ये सर्वसामान्य पद्धतीने रहातात त्यांची व्यवस्था केलेली आहे. संन्याशाला आम्ही रयिलायजेशन देऊ शकत नाही. जर कोणी मनुष्य संन्यासी बनून आमच्यासमोर येऊन उभा राहिला तर आम्ही त्यांना सांगू की हे बघा तुम्ही साधे कपडे घालून या. म्हणजे हे की जाहिराती लावून फरियाची काही गरज नाही. जो संन्यास आहे तो आपल्या आतमध्येच घडतो. अशा जाहिराती लावून बाहेर स्वतःच्या काहीतरी गमजा करणे म्हणजे खरोखर माकडाचे लक्षण आहे. माणसाने अशा भलत्या गोष्टींच्या नादी लागू नये. आणित्याच्यामध्ये पडू नये. हे फार चुकलेले आहे तसेच पुष्कळसे गुरुसुद्धा संन्यासी बनून फरितात. आणित्याम्ही फार मोठे गुरू वगैरे दाखवतात. अशा लोकांना गावाच्या वेशीबाहेर ठेवले पाहजे. सीतेने वाल्मीकी रामायणात सांगतिले आहे की कुणी संन्यासी जर दारात आला तर त्याला वेशीच्या बाहेर ठेवायचे. एकच दविस त्याला गावाच्या वेशीवर राहिले पाहजे. दुसऱ्या दविशी त्याला पटोळलं पाहजे. अहो, आम्ही गृहस्थ लोक आमचा तुमचा काय संबंध? तुम्ही संन्यासी आहात तर जाऊन बसा जंगलात. इथे येण्याची गरज काय? म्हणजे दुसऱ्यांच्या पैशावर कसं जवित रहायचं, हे बांडगुळासारखं आयुष्य, हे पॅरासायटिक आयुष्य आणित्याच्यासाठी आमच्या सहजयोगामध्ये मुळीच वाव नाही. जर असे तुम्ही कुणी संन्यासी असाल, दंडे संन्यासी वगैरे तर आमचा तुम्हाला नमस्कार. आम्ही तुमच्यासाठी काही करू शकत नाही. जर तुम्ही सर्वसामान्य लोकांप्रमाणे लग्न करून व्यवस्थित म्हणजे बॅचलर्सना पण चान्स आहे. जर असे असले, तर त्यांच्यासाठी आमचा सहजयोग आहे. कारण अश्या माणसांना संतुलन येतं. मुलंवाळे घरात असली, आई-वडील असले तर माणसाला संतुलन मर्यादा येतात. तो काहीतरी व्यवस्थित वागतो. ज्या माणसाला आई नाही, वडील नाही, कुणी नाही अनाथलायासारखं कुठून तरी आलेला असेल कवि ज्याला हे माहिती नाही की मर्यादा म्हणजे कशाशी खातात, त्या माणसाला सहजयोग कसा आम्ही द्यायचा? कारण मर्यादेनेच मनुष्य बांधला जातो आणित्यानेच त्याची प्रगती होते. तुम्ही बघतिलेले आहे झाडाचं सुद्धा तसंच आहे. झाडाचं बी- वियाणं जेव्हा फुगतं त्याला मर्यादा घालाव्या लागतात. त्याला संगोपावं लागतं. त्याला बघावं लागतं. आजकाल सगळे मानसशास्त्रज्ञ सांगायला लागले की जथि जथि गृह व्यवस्था बघिलेल्या आहेत, जथि जथि समाज बघिलेला आहे तथिली मूल अगदी बेकार जातात. आणित्ये जगामध्ये आपण एवढे युद्ध इतका कलह तसच लोकांच्यामध्ये भयंकर असंतोष वगैरे बघतो त्याच्या मुळाशी त्यांची घरं तुटलेली आहेत. त्यांना आई नाही, त्यांना वडील नाहीत, ती अनाथासारखे फरिणारी मुलं आहेत. म्हणून हे असं झालेलं आहे असं नदिन त्यांनी काढलेलं आहे. तेव्हा दुसरं जे चक्र आहे, ज्याला आपण स्वाधष्ठिठान चक्र म्हणतो, त्याच्यावरती श्री ब्रह्मदेव आणित्यांची शक्ती सरस्वती ही आहे. पण जी कुंडलिनी शक्ती आहे ती कुमारिका गौरी शक्ती आहे. आणित्यापल्याला माहिती आहे की या गणेशाला गौरीने कसं बनवलं आणित्याला कसं आपल्या दाराबाहेर उभं केलं ते. आता त्यावरून असं लक्षात घ्यायचं की गणेश हा गौरीचं जे पावत्रिय आहे ते बघत असतो. त्याला इंग्लिशमध्ये म्हणतात प्रोटोकॉल ते बघत तथि बसलेले असतात. त्यांच्यावर

कुंडलनीच्या छेदनामध्ये कार्य येत नाही त्यांचे छेदन होत नाही. ते त्या ठकिणी बसून फक्त ही संगोपना करत असतात. आता जे लोक या गणेशावर आघात करतात म्हणजे गणेश हा ज्या चक्रावर बसलेला आहे त्याने पेलव्हीक प्लेक्सस म्हणून जे प्लेक्सस आहे त्याची चालना होते. सूक्ष्पमामध्ये जरी ते मूलाधार चक्र असलं तरी त्याची चालना पेलव्हीक प्लेक्ससमुळे होते. आणि या पेलव्हीक प्लेक्ससमुळे सेक्ससुद्धा सांभाळला जातो. तर लहान मुलाला सेक्सच काही कळत नाही म्हणून तथि एक लहान मूल जे कधीही मोठं होत नाही. नेहमी जे बाल्यावस्थेत, पवत्रि अवस्थेत असतं अशा गणेशाला तथि बसवलं आहे. आता जी घाणेरडी मंडळी, बरीच आहेत. तुमच्या पुण्याला सुद्धा एक गृहस्थ उद्भवले आहेत. ते असं घाणेरडं शक्तिवत असतात, की कुंडलनी जागृत करायची असेल तर अशा घाणेरड्या पद्धतीने करायची. तर त्यांना लक्षात आणून दिलं पाहजि, दिलं तरी त्यांच्या लक्षात येणार नाही. त्यांना आई-वहणी नाहीतच म्हणा. पण ही जी आई तुमची बसलेली आहे कुंडलनी तचिं प्रोटोकॉल करणारा गणेश तथि बसला असताना आपण अशा तऱ्हेची जी भाषा करतो कुंडलनीला उचलायची, म्हणजे आपल्या आईबरोबरच काहीतरी घाणेरडा प्रकार आपण म्हणत आहोत हे लक्षात घेतलं पाहजि. प्रत्येक हृदिस्थानी आणि भारतीय माणसाला अशा घाणेरड्या गोष्टीची अत्यंत चीड आहे. आणि आपल्या देशातच अनेक लोक अशा गोष्टी करतात. आणि तांत्रिकाने अशा घाणेरड्या गोष्टी करून आपल्या देशाला अगदी बरबाद करून टाकलंय. कोणताही मनुष्य जर आपल्या आईच्या पोटातून, उदरातून नघिला असेल आणि त्याची आई असली जगामध्ये आणि तिने पाहिलं असलं त्याला ही गोष्ट सहन होणार नाही. आणि ही गोष्ट आपण लक्षात घेतली पाहजि. अशा घाणेरड्यापणाच्या गोष्टी करणारे आणि पवत्रियापासून तुम्हाला दूर नेणारे हे जे साधु-संत आपले नुस्ते पैसे भरत बसलेले आहेत आणि कंडलक च्या गाड्या घेऊन फिरताहेत त्यांना उचलून लगेच समुद्रात तरी घालावं कवि परदेशी पाठवून द्यावं. त्यांचं इथे काहीही चालू नाही दिलं पाहजि. पण आश्चर्याची गोष्ट आहे की अशा लोकांकडे हृदिस्थानी लोक सुद्धा जातात. मी तर असं ऐकलं आहे की काही मनिस्टर लोकं सुद्धा तथि जातात. म्हणजे या लोकांना तुम्ही नविडून तरी कसे देता याचं मला आश्चर्य वाटतं. आपल्या देशामध्ये आई म्हणजे काय? हे जर आपल्याला समजू नाही लागलंय, हे जर आपण वसिरलो तर मात्र काहीही या देशाचं रहाणार नाही. एवढं समजलं पाहजि की आई ही अत्यंत पवत्रि व्यक्ती असते. आणि आपल्या आयुष्यात तनि आपल्याला पावत्रि दलिले असतं. आणि तिच्याबद्दल जे लोक असे बोलतात, ते लोक कति घातक आणि आपल्या देशाला कति नाशक आहेत, हे ओळखून राहिलं पाहजि. आता त्याच्यावरती जे चक्र आहे त्याला आम्ही नाभी चक्र असं म्हणतो. मणपूर चक्र असं पण त्याचं नाव आहे. आणि नाभी चक्रावरती लक्ष्मी-नारायणाचं स्थान आहे. लक्ष्मीनारायण हे धर्म स्थापना करतात. धर्माची आपल्यामध्ये स्थापना होते. आणि लक्ष्मीचे जे सूत्र आहे, जे आपल्याला माहिती आहे ते म्हणजे आपण असा वचिर करतो की या माणसाकडे लक्ष्मी आहे म्हणजे तो श्रीमंत असला पाहजि. असा आपला अर्थ लागतो. पण लक्ष्मी आणि पैशात महद अंतर आहे. पैसा म्हणजे लक्ष्मी नाही. आणि लक्ष्मी म्हणजे पैसा नाही. एक अंग त्याचा पैसा जरी असला, त्याने समृद्धी जरी असली तरी लक्ष्मी स्वरूप वेगळं असतं. आता थोडक्यात मी लक्ष्मीबद्दल सांगते. कारण इतकी सगळी चक्र सांगायची म्हणजे, त्याला पुष्कळ लांबलचक हे पाहजि. तर आपण लक्ष्मीला पाहिलं आहे की एक हात असा असतो आणि एक हात असा असतो. आणि दोन हातात तच्या कमळं असतात. म्हणजे जो मनुष्य लक्ष्मीपती असेल त्याचं हृदय कमळासारखं असायला पाहजि. ते गुलाबी म्हणजे त्याच्यामध्ये ओलावा असला पाहजि. प्रेम असलं पाहजि. तसंच त्याच्या घरामध्ये कमळासारखं सौंदर्य असलं पाहजि. त्याच्या हृदयामध्ये, त्याच्या वागण्यात, कपड्यात, सगळ्यामध्ये कमळासारखं सौंदर्य असायला पाहजि. जसा एक भुंगा सुद्धा कमळामध्ये जाऊन बसू शकतो. त्याचे सगळे काटे जरी वोचले तरी कमळ जसं त्याला आपलं आवरण घालून घेतं आणि रात्री त्याला झाकून आरामात झोपायला घालतं. तसे एखाद्या लक्ष्मीपतीने करायला पाहजि. पण लक्ष्मीपती म्हटलं की नंबरी चडिका असतो. तेव्हा अशा माणसाला आपण लक्ष्मीपती म्हणण्यापेक्षा फक्त आपण पैसेवाला म्हटलं तर ते योग्य होणार आहे. असे लक्ष्मीपती आजकाल नाहीत. पण आमच्या काळी म्हणजे आम्ही जेव्हा तुमच्या वयाचे होतो, तरुण होतो, त्यावेळेला आम्ही असे पुष्कळ लोक पाहिलेले आहेत. आता तुम्ही दुर्देवी आहात त्याबाबतीत तेव्हा तुम्हाला सगळे भाडोत्री लोकच दसितात. आमच्या वेळेला आम्ही खरोखरच काही काही फार मोठी मंडळी पाहिली होती ज्यांना खरच आम्ही लक्ष्मीपती म्हणू शकत होतो. आता दुसऱ्या हातामध्ये हे दान आहे. अशा माणसाच्या हातून अव्याहत दान चाललं पाहजि. आणि हातातून आश्रय आहे. जसे आश्रयाला लोक आले तर ते आश्रयाला राहिले पाहजि. त्याला लक्ष्मीपती असं म्हटलं पाहजि. तसंच लक्ष्मी ही स्वतः सत्री स्वरूप, माता स्वरूप आहे. त्या माणसाचं स्वरूप माता स्वरूप असायला पाहजि. असं आपल्याकडे अनेक जन्मांपूर्वी, अनंत कालापासून आपण अशी लक्ष्मीची स्थापना या देशामध्ये केलेली आहे. केवढा आपला महान देश आहे. अशी कल्पना ह्या भौतिकवादी लोकांना येणार आहे का? हे तर भोगी लोक आहेत. त्यांच्या डोक्यात येणार आहे का? एकेका पैशासाठी हे दुसऱ्यांचा गळा कापणारे लोक आहेत. त्यांच्या डोक्यात काही घुसणार आहे. हा फक्त आपल्याला एक वारसा मळिलेला आहे. तो वारसा आपण सोडायचा नाही. त्याच्या मध्ये गर्वाने राहिले पाहजि. जरी आपण गरीब असलो तरी हृदयाने आपण श्रीमंत आहोत हे लक्षात असायला पाहजि. मनुष्य गरिबी आणि श्रीमंतीने श्रीमंत होत नाही. हृदयाने श्रीमंत होतो. आता आम्हाला असं आहे की आमच्याकडे खूप श्रीमंती होती, वडलांकडे, आणि आमचे यजमानसुद्धा फार श्रीमंत आहेत. पण आम्हाला जर तुम्ही सांगाल तर आम्ही कुठेही झोपडीत झोपायला जाऊ अगदी आरामात, नाहीतर आम्हाला रस्त्यावर म्हणता तर आम्ही तेथेदेखील झोपू शकू. कारण आम्ही अगदी मस्त आहोत. आम्हाला कशाची गरज नाही. असाच मनुष्य ज्याला कशाचीही गरज नाही तोच खरा बादशहा आहे. बाकी ज्याला गरज आहे, दुसऱ्याकडे इरपेने बघतो त्या माणसाला आपण बादशहा म्हणू शकत नाही. तेव्हा हे लक्ष्मीचं आपल्या नाभीवरती एक फार मोठे दैवत आहे. या लक्ष्मीला आपण जपलं पाहजि. हे सौष्ठव आपल्यामध्ये सांभाळलं पाहजि. आणि त्या सौष्ठवाला आपल्या देशात अजून लोक जपून आहेत. अजून त्यांना त्याची माहिती आहे की पैसाच म्हणजे सगळे काही नाही. त्याच्याही पलीकडे धर्म ही फार मोठी गोष्ट आहे. आणि धर्मकितेने रहाणे म्हणजे देवळात जाऊन पोपटपंची करणं, असं मी म्हणत नाही. धर्मकितेचा जो अर्थ आहे तो आपल्याला अनेक गुरूंनी सांगितलेला आहे. आणि अशा आपल्या या संतांच्या भूमीमध्ये अनेक गुरू आलेत आणि त्यांनी त्याबद्दल पुष्कळ चर्चा केली, की धर्म काय? या गुरूंचे जतिके उपकार मानावे ततिके थोडे आहेत पण आपण त्यांची कोणतीही गोष्ट ऐकत नाही. त्यापैकी दहा मुख्य गुरू झाले आणि अनेकदा या संसारात आले आहेत. पैकी मोहम्मद साहेबसुद्धा दत्तात्रेयाचे साक्षात अवतरण आहे. मोहम्मद साहेबांनंतरसुद्धा जे अवतरण झाले ते नानकसाहेबसुद्धा त्यांचे साक्षात अवतरण आहे. जनक सुद्धा त्यांचे अवतरण आहे. तसेच आदित्य वरगैरे जे महावीरांचे आदिझालेले आहेत ते सुद्धा ह्यांचेच अवतरण आहे. त्यानंतर अगदी आपण फारच नशीबवान आहोत. वशिष्ठः अहमदनगरचे लोक की आपले इथे साईनाथ जे इथं शरिडीला येऊन राहिले ते सुद्धा साक्षात दत्ताचेच अवतार आहेत. एकच तत्त्व जे आहे गुरूचं ते अनेकदा संसारात येतं आणि त्यांनी ज्या अनेक गोष्टी शक्तिवल्या त्या धर्माच्या संतुलनाबद्दल. त्यांनी रयिलाझेशन वरगैरे देण्याच्या गोष्टी नाही केल्या. आत्मज्ञान देण्याच्या फारशा गोष्टी केलेल्या नाहीत. पण जी मुख्य गोष्ट त्यांनी सांगितली आश्चर्याची सगळ्यांनी एक गोष्ट सांगितली आहे की दारू प्यायची नाही. ते सगळे एकतर वेडे होतील कवि आजकालचे जे लोक

दारूच्या वरिद्ध लहितात ते तरी वेडे असतील. तर दारू प्यायची नाही त्याला कारण म्हणजे फार सायंटफिकि आहे. परवा मी केमसिट्रीच्या प्रोफेसरना सांगत होते की कति सायंटफिकि रझिन आहे की ज्याने दारू प्यायची नाही. दारू आणि कॅन्सर एकच तऱ्हेचा प्रकार आहे. म्हणजे त्याच्यामध्ये जे ओएच आयन असतं त्या ओएच आयनची अशी स्थिती होऊन जाते, दारू आणि कॅन्सर दोन्हीमध्ये एकच स्थिती होऊन जाते. तुमच्यामध्ये जी काही गरमी होते कवि जी हीट, काम केल्यामुळे जी हीट निर्माण होते ती तुमच्या रक्तवाहिन्यातून वाहू शकत नाही. कारण त्याच्यातलं जे पाणी आहे, त्याचं जे ओएच आयन आहे ते शोषण करू शकत नाही. कारण त्याची पद्धती बदलते. आणि त्यामुळे संबंध गरमी तुमच्या लविहरमध्ये, पोटातून तन्हेतुहेच्या गरम्या एकत्र होतात. आता मी सांगायचं म्हणजे कॅन्सर हा सहजयोगानेच ठीक होऊ शकतो, आणि कशाने होऊ शकत नाही. आणि हे आम्ही केलेले आहे. आता लंडनला आम्ही एका कॅन्सरच्या पेशंटला बरं केलेले आहे. आणि त्याच्या ज्या पत्नी आहेत त्या तथिल्या प्रसिद्ध डॉक्टर आहेत. त्यामुळे त्यांनी आता तथि आमचं मेडिकल कॉलेज वगैरे बरंचसं काढलेले आहे की तुम्ही आता इथे बोला वगैरे. आता बघू गेल्यावर काय होईल ते. तर त्याच्यामध्ये त्या बाईला इतकी हीट होती अंगामध्ये. सारखी हीट नघायला लागली. आणि इतकी लंडनला थंडी पडत असतांना सुद्धा तनि सगळी दारं उघडी टाकली आणि ती म्हणे की माझ्या अंगात तर इतकी हीट नघिती आहे आणि सगळ्यांना वाटायला लागले की हटिर आहे. तसंच दारुड्या माणसाचं होतं. दारूडा जो असतो, जो मनुष्य दारू पति, त्याच्यासुद्धा लविहरमध्ये हीट जमा होते, मग त्याच्या कडिनीमध्ये हीट जमा होते. मग त्याच्या संबंध रक्तवाहिन्या ज्या असतात त्या हार्डन होऊन जातात. आता त्यांनी सांगितलं की तुम्ही दारू पळि नका. आता हे मी असं म्हटलं की तुम्ही दारू पळि नका तर तुम्ही मुळीच ऐकणार नाही. उलट कोणी इथं येणार नाही. परवा मी जरा म्हटलं की तुम्ही शपथ घ्या की तुम्ही दारू पणार नाही तर अर्धे लोक उठूनच गेले. अहो म्हटलं मी म्हटलं तुम्ही नुसती शपथ घ्या. मी काही म्हटलं नाही की त्याच्यासाठी तुम्हाला काही पेमेंट करावं लागेल. पण तेवढं म्हटल्याबरोबर अर्धे लोक उठून गेले. आता दारू इतकी नुकसानाची वस्तू आहे की कुणी आई म्हणेल का की तुम्ही आपलं नुकसान करून घ्या. 'ये बाई मला मार' अशातली स्थिती आहे तुमची. ते आपले रस्त्याने ठीक चाललेले आहेत. उगीचच कशाला, म्हणजे पैसे जातातच आणि त्याश्रविय झगिलेला मनुष्य तुम्ही पाहिलेला नाही का. आता रस्त्यानेच येतांना आम्ही तीन अॅक्सीडेंट पाहिले. त्यातील एक मनुष्य दारू पळि रस्त्यात असा लोळत पडलेला होता. आणि हे म्हणजे अगदी रोज आपण बघतो आहे. तरीसुद्धा लोकांनी मला सांगितलं की हडिस्थानात आता दारू वाढलेली आहे. म्हणजे आश्चर्याची गोष्ट आहे. तेव्हा ही जी आपली फार मोठी दुश्मन आहे अशी जी आपली शत्रू आहे तिला आपण आपल्या डोक्यावर बसवून काय शहाणपण दाखवतो आहे मला समजत नाही. पण तरीही सहजयोगात आम्ही कुणाला म्हणत नाही की तुम्ही दारू सोडा. जसं आता चव्हाण साहेब म्हणाले की, 'माताजी, काही सोडायला सांगत नाहीत.' ही गोष्ट खरी आहे. आम्ही काही सांगत नाही. तुम्ही आज सोडा. कवि आता सोडा. पण पार झाल्यावर तुम्ही सोडणार. आता इथे जी मंडळी आली आहेत परदेशातून अशी तीनशे मंडळी आम्ही लंडनला फार सुंदर तयार केलेली आहेत. त्याश्रविय हजारो लोकांनी रयिलायझेशन घेतलेले आहे. पण तीनशे मंडळी फार छान आहेत. त्यातले बहुतेक दारूडे होते, ड्रग्स घेत असत. पण ह्यांचं सगळ्यांचं सुटलं. कसं सुटलं? म्हणजे असं आहे जेव्हा आत्म्याची ओळख झाली, आत्म्यात तसे स्पंदन सुरु झाले, जेव्हा आतला आनंद येऊ लागला तेव्हा मनुष्याला हे सगळं सुचतच नाही. आपोआप सगळं सुटतं. हा आनंद इतका आगळा आहे मग त्या आनंदापुढे काही सुचतच नाही. म्हणजे अशी दारू प्या जी उतरतच नाही मुळी आणि ती दारू प्यायल्यावर बाकी सारं काही वसिरून जातं. त्यानंतर हे जे काही लक्ष्मीतत्त्व आहे, त्या लक्ष्मीतत्त्वामुळे जेव्हा हे जागृत होतं तेव्हा एक मोठं कार्य घडतं आणि ते असं की तुमची सांपत्तिक स्थिती सुद्धा सुधारते. आश्चर्याची गोष्ट आहे. लोकांना आश्चर्य वाटेल की माताजी हे काय सांगताहेत. आमचं इकॉनॉमिक्स एकीकडे गेलं आणि सांपत्तिक स्थिती कशी सुधारेल. तर असं आहे की लक्ष्मीतत्त्वाने अशी सांगड बसते की त्या सांगडीमुळे सांपत्तिक स्थिती फार सुधारते. आता आमचे जसे हे वदियार्थी आहेत तथिन आलेले. तर यांना मी वचिरलं, ह्यांच्याजवळ पूर्वी काहीही नव्हतं अगदी भणंग भकिर्यासारखे रहात होते. आणि एवढे श्रीमंत, ह्यांच्याजवळ एवढे पैसे, सगळं काही. ह्यांना काही रहाण्याची सोय नव्हती, काही नाही. मी म्हटलं की, 'ही काय तुमची रहाणी आहे. असं कसं रहाता तुम्ही?' त्याच्यानंतर मग हे माझ्याकडे आले आणि त्यांना पार झाल्यानंतर लगेच ह्यांची घरं व्यवस्थित, त्यांची रहाणी व्यवस्थित, ह्यांच्याकडे रेडिओग्राम, कधी काही, कधी काही म्हटलं हे कुठून आणायला लागले. तुमच्याजवळ पूर्वी खायलासुद्धा पैसे नसायचे. म्हणजे आता दारू बंद झाली ना! तकिडे जातात अर्धे पैसे. आता महागाई भत्ता कशाला? गुत्त्यात जायला. तुम्हाला काही खायला मिळत नाही अशातली गोष्ट नाही. पण त्याच्यामध्ये काही हरकत नाही तुम्ही गुत्त्यात जरी गेले, पण त्यानं होतं काय? तुमची लक्ष्मी पडते. इकडून बाटली आली की तकिडून लक्ष्मीबाई गेल्या. कोणत्याही दारुड्या माणसाचे आपण पुतळे का उभे करत नाही कारण त्यांची स्थितीच नसते पुतळे उभे करण्यासारखी. आणि म्हणून दारू, सगिरेट या सर्व गोष्टींना ह्या लोकांनी मना केले होते. आणि हे फार महत्त्वाचे आहे. ह्यांचे आपल्याला महत्त्व समजत नाही. फारच महत्त्वाचे आहे हे माणसाला. कारण ते चेतनेच्या वरिद्ध जातं. ज्या चेतनेने परमेश्वराला जाणायचे आहे त्या चेतनेच्या वरिद्ध जी गोष्ट जाते. ती कति वाईट असेल आणि कति हानीकारक असेल हे लक्षात आणलं पाहजि. त्याच्या वरती जे चक्र आहे त्याला हृदय चक्र असे म्हणतात. हृदय चक्र. कारण ते हृदयाच्या मध्ये इथे, फुफ्फुसाच्या मधोमध असते. आणि हे फारच महत्त्वाचे आहे. कारण या चक्रावर जगदंबेचे स्थान आहे. मनुष्याला जेव्हा जेव्हा भीती वाटते तेव्हा तो आपल्या आईला आठवतो. जर त्याच्या लक्षात ही गोष्ट आली की तुझी आई ही जगन्माता आहे. अत्यंत शक्तीशालीनी आहे. वाटेल ते जरी झालं तरी ती तुझा बचाव करेल. आपण आता जगदंबेवषिणी पुष्कळ ऐकलेले आहे. केवढ्या राक्षसांना मारून टाकले. काय काय त्यांनी केलेले आहे. तसंच एकदा फार रागावल्या होत्या आणि त्यांनीच तांडव नृत्य सुरू केल्याबरोबर शंकराला समजेना की आता काय होणार? आई बघिडली तर काय होणार? स्वतःच तर्किया मुलाला तर्किया पायाखाली घातल्याबरोबर अगदी अलगद आपला पाय ठेऊन एवढी मोठी जीभ त्यांनी काढलेली आहे असं आपण वाचलेले आहे. आणि सगळी गोष्ट खरी आहे. आणि त्याचं प्रत्यंतर आपल्या आयुष्यात येतं म्हणजे जेव्हा मनुष्य ज्याला सेन्स ऑफ इनसिक्युरिटी म्हणतात कवि जेव्हा त्याला असुरक्षित असं वाटायला लागतं कवि आता माझ्यावरती काहीतरी संकट येणार आहे, काही तरी होणार आहे आणि त्यावेळेला आपलं हृदय धडधड होऊ लागतं. हृदय धडधड होण्याचे हे कारण आहे की आपले हे चक्र जे आहे ते भ्रमति होते. तथिन ती शक्ती नष्ट होते कवि लुप्त पावते. ज्या माणसाला वशिष करून काहीतरी भूतबाधा वगैरे अशी जी भीती वाटते की आम्हाला भूत लागले आहे, आम्ही बाहेर गेलो तर आम्हाला काहीतरी धरलंय वगैरे असे वाटत असते त्यांचीसुद्धा हीच स्थिती. जेव्हा हे चक्र रक्षित होते, जेव्हा हे चक्र आलोकित होते तेव्हा माणसाची रक्षा वाढते. आता पुष्कळ बायकांना ब्रेस्ट कॅन्सरचा आजार असतो. आता ते लोकांना असे वाटते की ब्रेस्ट कॅन्सरचा आजार म्हणजे काहीतरी दुसऱ्या कारणामुळे झालेला आहे. पण अगदी सरळ गोष्ट आहे की जर त्या बाईला असुरक्षित वाटत असेल तर तिला ब्रेस्ट कॅन्सरचा आजार होईल. तसंच आपल्याला पुष्कळांना श्वासाचा आजार असतो. आम्ही अनेक श्वासाचे रोग काढलेले आहेत आणि बरे केलेले आहेत. आपले काश्मरिचे जे गव्हरनर, सहाय साहेब होते. भगवान सहाय साहेब, त्यांना पंचवीस वर्षांचा श्वासाचा रोग

होता. तो ही पाच मनिटात आम्ही बरा केला. म्हणजे जर तुम्ही हे चक्र व्हायब्रेशन्स देऊन कवि चैतन्य लहरी देऊन बरोबर स्थिति केलं तर अगदी मनुष्याला नेहमीसाठी बरं वाटतं कारण त्याचं ते चक्र ठीक झाल्याबरोबर जगदंबा जागृत होऊन त्याच्यामध्ये जी असुरकृतिपणाची भावना आहे ती नष्ट होऊन तो अगदी सुखासमाधानाने राहू लागतो. हृदय चक्राच्या वर जे चक्र आहे हे वशिद्धी चक्र. हे फारच महत्त्वपूर्ण आहे. कारण हे चक्र, या चक्रामुळे मनुष्य जनावरापासून मानव झाला आहे. त्याने आपली मान खालून वर उचलली आहे. त्याठिकाणीच तो मानव झालेला आहे. आणि ही जी मान आहे, त्या मानेला कोणाही समोर झुकवायचे नसते. असत्याच्या पुढे तर मुळीच झुकवायचे नसते. पण साक्षात परमेश्वरच असला कवि साक्षात खरोखर असा मनुष्य असला की जो वंदनीय आहे त्याच्यासमोरच ही मान झुकवली पाहजि. आणि त्यामुळे आपण उठल्यासुठल्या ज्याच्या त्याच्या पायावर येतो. मग ते भूत असे ना, ते डोर असे ना सगळ्यांच्या पायाखाली येतो. आपले हात घालायची काही गरज नाही. आमच्याही पायावर येऊ नये. जोपर्यंत तुम्हाला काही प्रचिती येत नाही तोपर्यंत मुळीच तुम्ही पायावर येऊ नये. आणि याबद्दल मी दोन अनुभव पाहिले. आम्ही लंडनला असतांना लोकांना वाटायचे की माताजीच्या पायावर काय यायचे ? काम सगळे आमचे पाय करतात तर करू तरी काय ? तर त्यांना हा राग की माताजीच्या पायावर का यायचे आम्ही. म्हणजे पार झाल्यावरसुद्धा. आणि इथं मी म्हटलं परवा गावात की आता नको दर्शन फार झालं. तर सगळ्यांना वाईट वाटलं की माताजींनी दर्शन सुद्धा आता आम्हाला दिले नाही. म्हणजे अशी दोन टोकं आहेत जगामध्ये. सांगायचे असे आहे की सुज्जपणाने हे समजले पाहजि की मानव हा अत्यंत उच्च कोटीतला एक वशिष्ट बनवलेला प्राणी आहे आणि त्याने प्रत्येक माणसासमोर आपली मान वाकवायची नाही. तसेच हे वरिटाचे स्थान आहे. तर वरिटा म्हणजे संबंध जे आहे. असाच परमेश्वर संबंध आहे आपल्यासारखाच. आणि त्याच्यातील आपण एक एक लहान लहान पेशी आहोत. सेल्स आहोत. ह्या ज्या सेल्स आपण आहोत अगदी परमेश्वरासारखेच बनवलेले आहोत. जेव्हा ह्या जागृत होतात तेव्हा त्या वरिटाला जाणून घेतात. हे असं वरिटा स्वरूप हे इथून जाणलं जातं. मग लोक जे तंबाखू खातात, आता नगरला तर मला तंबाखू इतकी पकिते की नाही माहीत नाही. पण प्रत्येकाच्या गळ्यात तंबाखू दसिते मला. तर ही तंबाखू कुठून आली नगर जल्ल्यात, हे काही मला समजत नाही. पण इतकंच नाही तर बायकासुद्धा ते काहीतरी काळबळी लावत असतात. ते काय असं करतात ? तथा तऱ्हेची तंबाखू कुठून आली ते मला ठाऊक नाही. पण त्या तंबाखू मुळे हे चक्र मात्र असं जाम बसलेलं आहे की त्यांच्या मुलांना खोकले, त्यांच्या मुलांच्या मुलांना खोकले आणि त्यांनाही सारखा त्रास, श्वास लागलेला अशी सर्व स्थिती या तंबाखुमुळे होते. पण सांगून कोणी ऐकत नाही. म्हटलं तंबाखू सोडा. तर सोडवत नाही. फक्त सहजयोगात आल्यावर मात्र या तंबाखूला सोडावं लागतं. आणि ती सुटते कधी वगैरे असे बरेच मजेदार अनुभव लोकांनी सांगितले. पैकी एक गृहस्थ ते सहजयोगात आल्यावर फार कार्य करीत असत आणि फार आम्हाला प्रयत्न होते. सगळे काही असतांना सुद्धा त्यांना तंबाखू पूर्णपणे सोडता येईना. कधीकधी हुक्की यायची त्यांना. शेवटी एकदा मी आले असतांनासुद्धा त्यांनी तंबाखू घेतली होती. माझ्या लक्षात आलं. त्यांना वाटलं की माझ्या काही लक्षात आलं नसेल. त्याच्यानंतर मी उगीचच कानाडोळा केला. म्हटलं बघू या आता कसं काय होतय ते. तर त्याच्यानंतर ते मला सांगायला लागले की, 'अहो, माझं तोंड, माताजी, एकदम हनुमानासारखं होतय कधीकधी. असं वाटतं की जसं फुगायला लागलं. हे कसं काय ? हे सहजयोगाने मी काय हनुमान होतोय की काय मला समजत नाही.' मी म्हटलं हे बघा तुम्ही तंबाखू घेता की नाही ? 'हो माताजी, आम्ही घेतो' आणि कानाला हात लावला. तर आता माझ्यासमोर वचन द्या. तुमची सोडवते मी. जरासा प्रयत्न करा. कारण आता पार झाल्यामुळे त्याची वशिष्ट काही गरज वाटत नाही. म्हणजे 'आता सुटलंच आहे.' म्हटलं 'जे आता थोडसंच आहे ते ही सोडा म्हणजे हे हनुमानपणा जाईल.' आणि त्याच्यानंतर त्यांनी ती सोडून टाकली. असे सहजयोगाने फार सहज इलाज होतात. आणि अगदी मजेदार इलाज होत असतात आणि सगळ्यांनी ते अगदी मजेने बघावे असे इलाज असतात. त्याच्यानंतर हे जे वशिद्धी चक्र आहे, त्याचे महत्त्व सांगायचे तेवढे कमी. कारण सोळा हजार नाड्या त्या चक्रावर अवलंबून आहेत. तेव्हा तुम्ही हे लक्षात आणलं पाहजि की तुम्ही सहज जी दोन आण्याची सगिरेट घेऊन पतिता ते त्या तुमच्या सोळा हजार नाड्यांना तुम्ही नष्ट करत आहात. आणि त्या कृती मुश्कळीने बांधल्या गेल्या आणि त्या कुठून कुठून, कशा कशा धावतात वगैरे त्याच्याबद्दल तुम्हाला जराशी सुद्धा माहिती नाही. आता लंडनला इथपर्यंत झालेलं आहे की डॉक्टर सांगतात. इतकंच नाही तर प्रत्येक सगिरेट वर लहिलिलं असतं की याने तुमचा प्राण जाईल, याने तुम्हाला कॅन्सर होईल तरीसुद्धा लोक घेतात. अहो बसा, तुम्ही काय सगिरेट पतिता का नघिले कशाला ? बसा बसा. असं मधूनच उठून जाऊ नका. सगिरेट प्यालेले लोक नघिले. अहो मी काही आता सोडायला म्हणत नाही. (माताजी हसतात). अगदी बरोबर मला कळतं कोण सगिरेट ...तर त्या सगिरेटचा एवढा कॅन्सर झाला तरी लोकांना सुटत नाही. आणि मला हे समजतं कारण सवय अशी गोष्ट आहे की सुटत नाही. फक्त त्याला सहृदयतेनं समजून घेतलं पाहजि. आणि आपले व्हायब्रेशन्स ठीक केल्यावरती आपोआप सुटेल. ती अगदी सहज सुटते आणि ह्या सगळ्या सवयी सुटून मनुष्य अत्यंत अशा वातावरणात येतो की त्याला आपण म्हणू शकू की परमेश्वराच्या साम्राज्यात येतो. त्याच्यावरचे जे स्थान आहे ते आजूचा चक्राचं. आता मी आपल्याला सांगतिलंच आहे की सर्व धर्म जे आहे ते एकाच झाडावरची फुलं आहेत. आणि याबद्दल आपण उगीचच वाद घालत बसतो की 'हे माझे फूल आहे, ते तुझे फूल आहे.' एकाच शक्तीवर पोसलेली. अनेक वेळेला वेगवेगळ्या लोकांनी या संसारात येऊन हे कार्य केले आहे. जसं मी आपल्याला सांगतिलं आहे की दहा गुरू आले होते. तसंच हे चक्र जे डोक्यावरती आहे, हे जे आपण इथे कुंकू जथि आम्ही लावतो आहे, ते जे आहे ते आजूचा चक्र. त्याच्या वरती महावर्षिणूचे स्थान आहे. आता हा महावर्षिणू कोण आहे ? ते जर देवीमाहात्म्य आपण कोणी वाचलं असेल तर कळेल. आणि म्हणजे ह्याचे जे तत्त्व आहे ते गणेशाचे तत्त्व आहे. म्हणजे जर समजा एखाद्या रुपयाची एक बाजू गणेश असेल तर दुसऱ्या बाजूला महावर्षिणूचं स्थान आहे. आणि त्याला महावर्षिणूने अवतरण एकदाच घेतलेले आहे आणि ते ख्रिस्ताचे अवतरण आहे. म्हणजे ख्रिस्त हा दुसरा तसिरा कोणी नसून आपला महावर्षिणूच आहे. आणि त्याचं जर तुम्ही महावर्षिणूचं वाचल तर तुम्हाला आश्चर्य वाटे की तंतोतंत त्याचं सगळे काही त्या महावर्षिणूबरोबर अगदी तसच्या तसं वर्णन केलेलं आहे. आणि ख्रिस्त, ह्याची आई मेरी जी होती, ती स्वयं साक्षात राधाच होती. त्या महावर्षिणूच्या वर्णनात आहे की त्या राधेने स्वतःच आपला पुत्र तयार केला होता आणि विडील त्याचे वर्षिणू होते म्हणून त्याला ख्रिस्त म्हणतात. हे कुणालाही तथि समजलं नाही की कृष्णाला ख्रिस्त का म्हणतात ? कारण कृषी वरून कृष्ण शब्द झाला. कृष्णाने कृषी केली आणि त्याचं फळ हे ख्रिस्त आहे. आणि त्याच्यात हे वर्णन आहे कृष्णाने आपल्या मुलाला आपला सोळावा अधिकार दिलेला आहे. तसंच तो सर्व जगाचा आधार होईल. लोकांना हे दाखविले जे कृष्णाने सांगितलेलं होतं 'नैनं छिन्दंत शिस्तं राणां' नैनं दहती पावकः । ' तर हे दाखविले की ही जी शक्ती आहे ती कशाही तरहेने नष्ट होऊ शकत नाही. आणि त्याचं उद्धरण होईल. आणि ते आपल्याला त्याच्या पुनरुत्थानात दसिलेलं आहे. तेव्हा ही सगळी मंडळी एकत्र, नात्यात असताना आपण उगीचच मध्ये भांडाभांडी करतो कारण आपल्याला त्यांच नातं जुळलेलं नाही. हे रयिलायझेशन नंतर सगळ्यांना कळतं. आणि त्याच्यानंतर आपण प्रत्येक व्यक्तीचा कसा उपयोग करायचा ते समजून घेतो. त्याच्या त्या एकंदर मदतीमुळे आपल्याला सुद्धा ती सर्वव्यापी शक्ती इतकी मदत करते की आपणसुद्धा लहान लहान कृपुद्र जे काही आजपर्यंत शकिलेलो आहोत, ज्या कृपुद्र कल्पना की आम्ही हद्दि,

ब्राह्मण, खरशिचन वरगैरे वरगैरे, अशा ज्या आपल्या कृपुद्र भावना आहेत त्या मटिवून आपण जागतिक मानव होऊन जातो. त्याच्यावर जे चक्र आहे, ते सहस्राराचं चक्र आहे. हे चक्र जेव्हा कुंडलिनी छेदते, जेव्हा ब्रह्मरंध्रातून ही कुंडलिनी छेदून जाते तेव्हाच मनुष्य पार झाला असे म्हणतात. त्याला खरसिताने बापतीझम म्हटलेले आहे, महम्मदाने पीर म्हणून म्हटलेले आहे. सगळ्या धर्मांमध्ये सांगितलेले आहे की तुमचा पुनर्जन्म झाला म्हणून. तुमचा द्वज झाला पाहजि. आता या बाबतीतही फार गोंधळ झाला आहे. द्वज म्हणजे जन्मत नाही. त्याचा पुनर्जन्म होईल तेव्हाच त्याला द्वज म्हटले पाहजि. आता आपल्याकडे ब्राह्मण म्हटला की कुणी आपण नोकरीवरही ठेवू शकतो. वाटेल ते करू शकतो. आता ब्राह्मणत्व काय आहे ते मात्र त्यांच्यात नाही. जे जन्मतता ते ब्राह्मण नाही. ज्यांचा पुनर्जन्म होतो तेच खरे ब्राह्मण आहेत. आणि वाटेली तर आपण चोखामेळांना पण ब्राह्मण म्हणू शकतो. आणि पुष्कळ ब्राह्मणांना शुद्ध म्हणू शकतो. अशी स्थिती आहे. आता परबा आमही पुण्याला प्रोग्रामला होतो तर तथि एका ब्राह्मण सभेमध्ये आमचा प्रोग्राम होता. त्यांना लगेच कळलं की माताजी काही ब्राह्मण नाही. तर त्यांनी सांगितलं की, 'माताजींना आमही काही प्रोग्राम करू देणार नाही.' तर त्यांचं ते बघा. 'माताजींच्या बदल सगळ्यांना माहिती आहे. आणि तुम्ही जर असं केलं तर पेपरात येईल की तुम्ही ब्राह्मण ब्राह्मणेंतर आहात. हा काहीतरी वाद काढला तर तुमचीच बदनामी होईल.' बर तर म्हणे, आता काय केल्यासरशी होऊ दे. आता काय करता. आता पेपरातच दिल्यामुळे म्हणून. कसं तरी हे त्यांनी मान्य केल्यावर. मला काही या लोकांनी सांगितले नाही. म्हणजे आतल्या गोष्टी हे काही सांगत नाही. मी जाऊन उभी राहिल आणि मी आपलं सहज बोलता बोलता म्हटलं की 'अहो, तुमच्यात कोणी ब्राह्मण असले तर माझ्यासमोर या. पट्टीचे असायलाच पाहजि.' तर तीन-चार येऊन खरेच उभे राहिले. म्हणे 'आम्ही आहोत ब्राह्मण.' म्हटलं 'असं का. मग आता माझ्याकडे असे हात करा.' तर कापायला लागले. म्हटलं 'हे काय होतय तुमचे?' म्हणे 'माताजी, तुम्ही शक्ती आहात म्हणून आम्ही हलतोय.' म्हटलं 'अहो, आम्ही शक्ती आहोत कबूल आहे मला. पण तुम्ही का हलता. बाकी कुणी हलत नाही. पण हे दोघं हलतायेत.' म्हटलं 'बचिरा कुठून आले?' ती पागलखान्यातून, ठाण्यातून आणलेली दोन माणसे होती. म्हटलं हे बघा. तेव्हा स्वतः बदल नसता अभिमान करून घेणं. आम्ही हे, आम्ही ते असं म्हणून होत नाही. व्हायला पाहजि. हे घटति झालं पाहजि. आणि असे जे खोटे लोक असतात त्यांनी नेहमी संतांना छळून काढले आहे. तुम्हाला माहिती आहे की ज्ञानेश्वरांना कति या लोकांनी छळलेलं आहे. त्याच्यानंतर आपल्या इथे शरिडीला सुद्धा साईनाथांना या लोकांनी छळलेलं आहे. कुठेही सोडलेलं नाही. इतकेच नाही पण शंकराचार्यांना, आदशंकराचार्य जेव्हा आपली आई वारली म्हणून घरी गेले आणि त्यांनी सांगितले की तचि दाहसंस्कार मला करायचा आहे. त्यांनी सांगितले की, 'तू करू शकत नाही. तू संन्यासी आहे.' आणि कोणीही त्यांच्या त्या दाहसंस्काराला आले नाही. तेव्हा कालडी गावामध्ये त्यांनी स्वतःचेच झाड वाढवून घेतलं आणि केळाच्या झाडाला आग लावून त्यांनी आपल्या आईचा दाहसंस्कार केला आणि शापति केलं संबंध केरळला, की तुम्ही लोक आपल्या घरासमोर दाहसंस्कार कराल कवि इथेच आपली प्रेत गाडाल. आज सुद्धा तथि तसंच होत आहे. अशा रीतीने त्या सर्व अनाधिकार लोकांनी सर्व संत साधुंचा फार अपमान केला आहे. आपल्याच देशात नाही, प्रत्येक देशात हे झाले आहे. महम्मद साहेबांच्या वेळेला देखील तुम्ही जर पाहिलं तर महम्मद साहेबांना इतका त्रास दिलेला आहे आणि त्यांचा इतका छळ केलेला आहे की त्यांचं जर वर्णन केलं की वाटलं की ज्ञानेश्वरांचा इतका छळ नाही केला जतिका त्या महम्मद साहेबांचा आणि त्यांच्या फॅमिलीचा झालेला आहे. म्हणजे सगळ्यांना गारद करून टाकलं. हे असं संतांना छळणारे लोक आज सुद्धा सगळे अधिकार पदावर बसून 'आम्ही फार धर्मात्मे, आम्ही फार दंडे संन्यासी, आम्ही फार बंडे संन्यासी आणि आम्ही भोंदू संन्यासी' बनून फिरत आहेत. अशा लोकांना मुळीच भीक घालू नये. आमच्या सहजयोगामध्ये फार मोठी क्रांती घडतेय आणि ती म्हणजे धर्माचे खरे स्वरूप उभं झाल्यामुळे, धर्म पूर्णपणे स्थापन झाल्यामुळे त्यांच्या लक्षात हे येतंय की हे फालतूचे जे पंडवे बसून आपल्याला नुसते लुटत असतात. त्यांना यापुढे आम्ही काहीही भीक घालणार नाही. परंपरा म्हणजे मुख्य बनण्याची परंपरा, काही कामाची नाही. ज्या परंपरेने मनुष्य सुज्व बनत जातो आणि वरच्या पातळीवर येत जातो आणि खरोखरच अध्यात्मांमध्ये ज्याला आलोकित होता येतं तीच खरी परंपरा मानली गेली पाहजि. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की आजपर्यंत कोणत्याही संताला, कोणत्याही संताला ह्या लोकांनी जडि दिली नाही. सर्व सामान्य माणसांनी जरी त्यांना उचलून धरलं, खरसिताला सुद्धा त्यांनी कुरावर धरलं. सर्वसामान्य माणसांनी जरी त्यांची ओळख करून घेतली तरी सुद्धा या अशा लोकांनी त्यांना कधीही मान्य केलं नाही. आमच्यावरही पुष्कळ लोकांचा राग आहे. पण आम्ही जरा दुसऱ्याच पद्धतीत आहोत. तेव्हा आमच्यावर काही चालणार नाही त्यांचं. परबा असच झालं. एकाच्या प्रोग्रामला एक गृहस्थ एका बाईला घेऊन आले. तिला मरिगीचा रोग येत होता. असे काही रोग असले की मी सांगते की त्यांना जरा मला बचिरून आणत जा. माझ्याबरोबर भुताटकी लोक असतात ते हलू लागतात. मरिग्यावाल्यांना असे झटके येतात. मी म्हटलं की मला बचिरल्याशिवाय तुम्ही आणत नका जाऊ. तर तिला परत मरिगीचा झटका आला. आल्यावर मी म्हटलं की तुम्ही कशाला घेऊन आला मला न सांगता. मला सांगितलं असतं तर मी लक्ष ठेवलं असतं. आता आला की नाही तिला मरिगीचा झटका! आणि बोलताना व्यत्यय आला. तर उठून आपलं राजकारण सुरू केलं त्यांनी की 'अहो, आम्ही असे ब्राह्मण आहोत, आम्ही अमुक आहोत, आम्ही तथिले पुजारी आहोत. तुम्ही संत साधुंनी तर सेवाच केली पाहजि. आणि काय असंच केलं पाहजि.' म्हटलं, 'असं का? तुमचे जोडेही खाल्ले पाहजि. म्हटलं चालते व्हा इथून.' तरीही जायला तयार नव्हते. म्हटलं, 'खबरदार परत तुम्ही इथं आलात तर. प्रत्येक वेळेला संतांवर एवढी जबरदस्ती झाली. आता एकही आम्ही चालू देणार नाही. झालं तेवढं फार झालं.' तेव्हा मग ते उठून नघिन गेले. अशा रीतीने म्हणजे या लोकांनी इतकंच नाही छळलं तर वरून अरेरावी. संतांना छळलंच पाहजि. आम्ही दोन थोबाडात दिल्या तर दहा थोबाड्यात त्यांनी खाल्ल्याच पाहजि. कारण आम्ही फार शहाणे, धर्मात्मा लोक. अशा रीतीने संतांवर सुद्धा आम्ही इतका अन्याय केला आहे, इतका अन्याय केला पण तरी सर्वसाधारण जनता हे बघत राहिली. त्यांनी वरिधही केला त्याबद्दल त्यांचा छळही झाला आहे. तरी सर्वसामान्य जनतेने मात्र नेहमी संतांना ओळखलंय आणि संतांची पूजा केली आहे. आणि म्हणूनच आमचं कार्य सर्व आपल्यासारख्या सर्वसामान्य लोकांसाठीच आहे. नंतर जे वरचे, जे सहस्राराचे चक्र आहे, त्याच्यामध्ये एक हजार पाकळ्या आहेत. तर डॉक्टर लोकांचे म्हणणे आहे की नाही ९९८ नाड्या आहेत. दोन कमी एक हजाराला. म्हटलं ९९८ असोत नाहीतर हजार असोत तुमच्या बापाचा काय जातंय त्याच्यात हे मला समजत नाही. याच्यावरून वाद घेऊन आम्हाला सहजयोग करायचा नाही. म्हणून नघिले पाठमोरे. अशा पढतमूर्खांना काय म्हणावे! मी स्वतःच यासाठी मेडिसीन केलं म्हटलं या शहाण्यांच्याबरोबर मला बोलायचे आहे ना! म्हणून मला सुद्धा शकिलं पाहजि. आमच्याबरोबर दोन सुज्व डॉक्टर आलेले आहेत. एक रशियन आहेत आणि एक आपले पारशी डॉक्टर आहेत. बरेच वर्ष त्यांनी लंडनला राहून प्रॅक्टिस केली आहे. मानसशास्त्रज्ञ सुद्धा आहेत. सगळे इथे फार शकिलेले, वदिवान लोक आलेले आहेत. आणि यांनी तुमच्या सुद्धा योगशास्त्राचा पूर्ण अभ्यास केलेला आहे. इतकंच नव्हे तर प्रत्येक देवता म्हणजे काय? त्या देवतांचे अर्थ काय? म्हणजे मी सहजयोग यांना शक्तिवायला बसवल्याबरोबर यांनी युनिव्हर्सिटीचं मांडली मुळी आणि प्रत्येक गोष्टीचं सॉर्टिंग आऊट ज्याला म्हणतात ते करून घेतलेलं आहे. इथे मी चौर्यांशी (84) आजपर्यंत मोठ मोठ्या टेप्स, लेक्चर्स करून घेतलेले आहेत. त्याचे सगळे

वर्गीकरण करणे. ते काय आहे, काय नाही, हे कसं शकून घेणं ह्या रोगाला काय? ह्या माणसाला हा त्रास आहे. कुंडलनी कशी उचलायची? त्याचा काय त्रास आहे? कुठे ती अडकते? काय झालं? वगैरे सगळं इत्थंभूत. तुमचे देवता वगैरे काय करतात? त्यांच्यापासून तुम्ही शक्तिणारं. कारण आपण नेहमी इंग्लिश लोकांकडूनच शक्ति. माताजीचे शक्तिवलेलं एवढं चालत नाही. तेव्हा मी त्यांना बरोबर घेऊन आले आहे. पण असं आहे की आपल्या संस्कृतीचा एवढा मोठा वारसा आपल्याकडे आहे! एवढं मोठं आपल्याला काही मळिलं आहे त्याची तुम्हाला कल्पनासुद्धा नाही. आणि अशा काहीतरी अगदी त्याला कुचकामी शक्ति पद्धती ज्याला मी म्हणते, ज्याच्यामध्ये काहीही तुम्हाला माहिती होतं नाही की काय खरं आहे. सर्वव्यापी शक्ती काय आहे? त्याच्याबद्दल काहीही त्याच्यामध्ये वचिर नाही. वचिर वनिमिय नाही. अशा या कुचक्या शक्ति पद्धतीने जर तुम्ही पाश्चिमात्य संस्कृतीचे अनुकरण करू लागला तर असेच म्हणता येईल की सगळे सौंदर्य, संपदा, एवढे ऐश्वर्य घरात असताना सुद्धा तुम्हाला भीकेचे डोहाळे लागलेत. आता सहस्रारावर आल्यावर जेव्हा कुंडलनी छेदन करते तेव्हा तुम्हाला सामूहिक चेतनेचा अनुभव येतो. म्हणजे अनुभव येतो, लेक्चर येत नाही. त्याला actualisation इंग्लिशमध्ये म्हणतात. हा अगदी अनुभव आहे. अनुभव म्हणजे तुमच्यामध्ये ही प्रबुद्धता आहे. तुमची जी चेतना आहे ती प्रबुद्ध होते. तुमच्या हातातून हे चैतन्य वाहू लागते. त्यानंतर ह्या बोटांमध्ये तुम्हाला बरोबर कळतं की तुमचे कोणते चक्र धरलेले आहे, दुसऱ्यांचे धरलेले आहे कारण तुम्ही आपल्या सुत्रावर आल्यावर सगळ्यांच्या सुत्रावर जाऊ शकता. इथे आम्ही दाखवले आहे प्रत्येक बोटाला की कोणत्या बोटाला कोणते चक्र आहे. बोटांवर डावीकडे व उजवीकडे कोणती चक्र आहेत आणि ती कशी नीट करायची. म्हणजे लहान मूल सुद्धा सांगू शकेल की तुमचं कोणतं चक्र धरलेलं आहे. परवा माझी अडीच वर्षाची नात आहे, ती जन्मलेल्याच, आजकाल पुष्कळ पार लोकं आहेत, त्यातील माझी चारही नातवंडं नशबिने जन्मलेलेच आहेत असे. त्यातील धाकटी जी आहे अडीच वर्षाची, तच्चिाकडे याच्यातलीच एक मुलगी गेली होती, पत्नीषा म्हणून. तनि वचिरले, 'अनुपमा माझे कोणते धरले आहे?' तलि वशिष इंग्लिश येत नाही तरी तनि सांगतिले की लेफ्ट वशिद्धी अँड नाभी. तलि स्पष्ट सांगतिलं. एवढीशी अडीच वर्षाची पण तनि सांगतिलं. ती म्हणे, माताजी, हलि कसं कळलं? 'म्हटलं असं आहे की हे सब्जेक्टविह नॉलेज आहे. हा जो काही बोध आहे तो आतून झालेला आहे. आता जसं आपल्याला कळतं की गरमं आहे, थंड आहे तसंच त्या मुलांना कळतं. फक्त नावं सांगायची गोष्ट. ते सांगतील हे बघा, हे धरतंय आमचं. हे धरतंय. इतकंच नाही आजच आता आम्ही नगरला इथे यायच्या आधी दुसरीकडे गेलो होतो. तर तथि एक बाई माझ्यासमोर बसल्या होत्या. त्यांचं बोट हलू लागलं. मी त्यांना वचिरलं, 'मुलं-बाळं होताना, बाळंतपणात तुम्हाला फार त्रास झाला?' तर म्हणे, 'फार त्रास झाला. हे झालं, ते झालं' आणि ते बोट माझ्यासमोर हालतं होतं. आणि हे चक्र जे आहे त्याने युटर्स कंट्रोल होतं. म्हणजे स्वाध्यायान चक्राची राईट साईड जी आहे त्याने युटर्स कंट्रोल होतं. असं आम्ही सांगतिल्यावर म्हणे माताजी तुम्हाला कसं कळलं? पण ते समोर सगळं दसितंय आम्हाला. हे जर आपलं झालं, आपल्या प्रत्येकामध्ये हे घटित होऊ शकते आणि झालं पाहजि. झाल्याबरोबर ही सामूहिक चेतना तुमच्यामध्ये अवतीर्ण होते. ती काही सांगून होत नाही की आम्ही सगळे भाऊवंद आहोत. असं होत नाही. सगळे जे काही या संसारातलं आहे ते याच शरीरात आहे. जे काही तुम्ही आहात ते आम्हीच आहोत. म्हणजे उपकाराच्यासुद्धा या ज्या भावना मशिनरीपणाच्या आहेत त्यासुद्धा काही कामाच्या नाहीत. अगदी कुचकामाच्या आहेत. कारण जर आमचे एखादे बोट खराब झाले तर आम्ही त्याला असं केलं तरी ते ठीक होऊ शकते. जर तुम्ही आमचंच अंग-प्रत्यंग असला तर आम्ही तुमचं ठीक केलं तर आम्ही स्वतःला ठीक करतोय त्यात तुमच्यावर उपकार कसले ? ही अशी स्थिती आतमध्ये अवस्था करते म्हणजे हे काही सांगून होत नाही की हे आमचे बंधू आहेत, असं सांगायला नको. ते जाणवतच मुळी. लगेच इकडे हात असे चोळायला लागतात. आता पुष्कळशी मुलं तोंडात बोटं घालतात. याचं नदिान मानसशास्त्रज्ञांना लागलं नसलं तरी आम्हाला माहिती आहे. जर ती पार मुलं असली तर अगदी लगेच लक्षात येतं की ती बरोबर तोंडात बोटं घालतायेत, जे तुमचे चक्र धरतं. मग बदलतात ती. आता तथि एक मुलगी अकरा महिन्याची होती. ती बरोबर सांगायला लागली की ह्यांचे हे धरतंय, त्यांचे ते धरतंय. त्यांची बोटच फरियला लागतात कारण जळल्यासारखं होतं हातामध्ये कवि काहीतरी ओढल्यासारखं होतं. ते बरोबर आपल्या हाताने असं करू लागतात. आता हे शास्त्र म्हणजे इतकं अभनिव आणि इतकं वशिष आहे! परमेश्वराला जाणण्याचं हे शास्त्र फार मोठं आहे आणि ही शक्तीसुद्धा आपण जाणली पाहजि. आपल्यामध्ये ती स्थिती आहे फक्त जागृत करून घ्यायची आहे. त्याबद्दल आता लोकांचे पुष्कळ आरोप पण झाले. त्यातलं एक वशिष मी बघते ते म्हणजे की कुंडलनी जागृत करणे हे फार कठीण कार्य आहे आणि करताना आम्ही बेडकासारखे उडतो वगैरे वगैरे असे अनेक लोक मला सांगतात. म्हणजे एक गृहस्थ माझ्यासमोर दोन्ही पाय वर करून बसले होते. तर लोकांनी सांगतिले असे बसायचे नसते माताजीच्याकडे. अहो, म्हणे असच बसू द्या नाहीतर मी बेडकासारखा उडेन. त्यांनी म्हटलं असं का? तर म्हणाले आमचे गुरुजी असं म्हणाले की कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे बेडकासारखे उडतात. म्हटलं असं का ? ते उडत होते का? तर म्हणे ते उडायचे. म्हटलं तुम्हाला आता बेडूक करायचे आहे की काय मला. अतमिनव करायच्या ऐवजी कुणाला जर बेडूक करायचे असले, कोणी म्हणे सहिसारखे ओरडतात काय!! आम्ही हजारो लोकांना, हजारो लोकांना अगदी कोलंबिया, चिली, अर्जेंटिना, रशिया, चायना सगळ्या देशांमध्ये माझं फरिणं झालं आहे. याशविाय तकिडे इराण आणि इटली वगैरे सर्व या ज्याला आपण मेडिटिरियन म्हणतो त्या सर्व जागी माझे फरिणं झालं आहे. आणि अशा अनेक ठिकाणी, अनेक लोकांना जागृत्या दिल्या. पण कुठेही, कोणी बेडकासारखे उडलेले आम्ही पाहिले नाही आणि सगळं व्यवस्थित झालं. थोडीबहुत गरमी कधी कोणाला वाटली असेल तर असेल पण जास्त त्रास कोणाला झालेला नाही कवि म्हटलं पाहजि की बहुतेक शंभरातले ९९ लोक कधीही त्यांना काहीही त्रास झालेला नाही. थोडीशी कधीकधी गरमी हातात येते फक्त. हलकी गरमी हातात येऊ शकते. त्यावर लोकांचे असे म्हणणे की फार कठीण असतं वगैरे. समजा फार कठीण काम आम्ही अगदी सहज करतो, तर काहीतरी असलं पाहजि आमचंसुद्धा. असल्याशविाय नाही होत. तेव्हा ते कठीण आहे त्याच्यामुळे आम्हालाच सर्टकिकिट मळितायत. तेव्हा असं लक्षात आणलं पाहजि की काहीतरी हे कार्य करायचं होतच आणि घडायचं होतं. म्हणून 'माताजींनी हे शोध लावण्यापेक्षा, काहीतरी त्यांना माहिती आहे, ते त्या घेऊन आल्या आमच्यासाठी. त्यांचं आमच्यावर फार प्रेम आहे आणि आमचा त्यांच्यावर पूर्ण हक्क आहे. म्हणून आम्हाला मळित आहे आणि आम्हाला ते घेतलेच पाहजि कारण आमचाही हक्क आहे.' अशा भावनेने जर तुम्ही बसलात तर कोणालाही अहंकार वगैरे जे प्रकार असतात ते येणार आहे कारण लगेच अहंकार डोक्यावर येतो. वशिषतः शहरातल्या लोकांना आणि अहमदनगर हे शहरच असल्यामुळे मला जरा भीत भीतच बोलावं लागतंय. आमचे मुंबईकर म्हणजे आणि त्याहूनही वशिष असतात. कारण मुंबईकरांचा डोकं आणि खीनच वेगळं आहे. दिल्लीकर त्याच्या वरताण. ते सत्तेवर बसल्यामुळे त्याचा तर डोकं फारच वेगळं आहे. पण जर त्यांना कोणताही रोग झाला समजा तर मात्र धावत येतात. डॉक्टर असले कवि काय, आपले जे प्रेसडिंट साहेब आहेत त्यांनासुद्धा कॅन्सर झाला होता तेव्हा मी लंडनला जाऊन त्यांना ठीक केलेले आहे. त्यांना माहिती आहे. आता ते काही मला पेपरात देऊ देणार नाहीत कवि सांगू देऊ देणार नाहीत. कारण तसं काही सरकारी नसल्यामुळे ते काही करणार नाहीत. असे अनेक प्रश्न मानवाचे असतात. तरी हे आपल्या आईचेच आहे, आपलेच आहे, स्वतःचेच आहे. अगदी काही त्याच्यात वशिष औपचारिकपणा काही

करायचा नाही. अगदी साधंसुधं आहे. तुम्ही जरी आमच्या समोर येऊन डोक्यावर येऊन बसले तरी आम्ही आईच आहोत, काही तुमचे गुरू नाही आहोत. पण तरीसुद्धा याला एक मान हा पाहजिच. आईचा मान केला पाहजि आणि हे समजले पाहजि. आणि तो मान जर मनात धरून तुम्ही जर पार झालात तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की फार मोठी गोष्ट तुमच्या आयुष्यात, अनेक आयुष्यातील मळिवलेली ही संपदा तुमची, आज भटकली गेली पण याच्यानंतर मात्र माणसाला थोडसं जमवावं लागतं कारण पाण्यातून जे बुडत होते लोक, त्यांना काढून बोटीवर जरी बसवलं तरी थोडावेळ असं वाटतं की आपण अजून पाण्यातच आहोत आणि काही काही लोक कोलमडतात सुद्धा. म्हणून त्याच्यानंतर थोडी मेहनत करून ते जमवून घ्यावं लागतं. ते कसं करायचं, काय करायचे याच्यासाठी आमचे इथे आम्ही सेंटर उघडलेले आहे. त्यांच्या जवळ जाऊन सुद्धा तुम्ही वचिरू शकता. याची फारच सोपी पद्धत आहे ज्याने तुमचे अनेक रोग ठीक होऊ शकतात. तेव्हा ते आपले रोगसुद्धा तुम्ही ठीक करून घेऊ शकता. आमच्या फोटोलाही व्हायब्रेशनस असल्यामुळे त्याचा सुद्धा उपयोग होऊ शकतो. ते लोक फार सुज्ञ आहेत आणि त्यांनी फार मोठे मोठे कार्य केले आहे. त्याबद्दल मला मुळीच शंका नाही. एक दविस या अहमदनगरमध्ये सगळ्यात जास्त सहजयोगी होतील. तरी आपण इथे बोलवलं, माझा एवढा मान केला त्याबद्दल मी फार आभारी आहे. आता ज्यांना जागृती घ्यायची असेल त्यांनी बसावं ज्यांना नसेल त्यांनी जावं. त्याबद्दल कुणाला जबरदस्ती करता येत नाही कारण सत्य तर तुमच्या पायावर येणार आहे. त्यांना काही दोष नको. तेव्हा ज्यांना हवं असेल त्यांनी अत्यंत नम्रपणे बसावं. ज्यांना घटति होईल त्यांना घटति होईल. त्यांनी एकतर तुमचे शाररीक प्रॉब्लेम्स एकदम सॉल्व होतात. जशी कुंडलनी वर जाते. आता आम्ही वर्ध्याला परवा एका माणसाला ट्युमर होता बरेनचा आणि त्याची कुंडलनी वर आल्याबरोबर त्याला एकदम मोकळं झालं. आणि त्याचा ट्युमर सुद्धा ठीक झाला. असा हे तत्क्षण सुद्धा होतंय पण सगळ्यांच होत नाही. हे आधीच सांगते मी. आता राहुरीला एक बाई होत्या. त्यांना अगदी ऐकायला येत नव्हतं. त्यांनी सांगतिलं माझे कान एकदम बंद झालेले आहेत आणि मी त्यांच्या कानात एक 'अहं साक्षात मंत्र सद्धि' म्हटल्या बरोबर त्यांना ऐकायला येऊ लागलं. कुणीतरी त्यांच्या मंत्र फुंकून मला वाटतं त्यांना बहरि केलं होतं. तेव्हा ते नघाल्यामुळे त्यांना एकदम ऐकू येऊ लागलं कारण ही गोष्ट खरी आहे. त्यातली कुठलीही गोष्ट आम्ही तुम्हाला खोटी सांगत नाही - कारण आम्हाला तुमच्यापासून काहीही घ्यायचं नाही. फक्त द्यायचंय. ज्यांना घ्यायचं असेल त्यांनी घ्यावं नसेल घ्यायचं त्यांनी जावं. त्या बद्दल आम्हाला जराही वाईट वाटणार नाही. आई असल्यामुळे हे जरूर वाटतं की प्रत्येकाचं मंगल आणि कल्याण हे झालंच पाहजि. मंगल आणि कल्याण हे झालंच पाहजि. आता असे हात करून बसा सगळे.

View [online](#).

वज्रिज्ञान म्हणजे सत्याला शोधून काढणे राहुरी, २४/२/१९७९ अनुभव कवि स्वतःचे वचिार सांगतिलेले आहेत. वेळ कमी असल्यामुळे ते काही तुम्हाला पूर्णपणे सांगू शकले नाहीत. तरी सुद्धा एक गोष्ट त्यात लक्षात घेतली पाहजि, की यांच्या भाषणामध्ये आपल्या भारताची केवढी थोरवी यांनी सांगितली आहे. आता आपल्याला ज्या पाश्चिमात्य लोकांनी सहजयोगाबद्दल स्वतःचे इतकेच नव्हे, तर आपल्या देशामध्ये जी मर्यादा आहे, जी श्रद्धा आहे आणि धर्म आहे, किती महत्त्वाची आणि विशिष्ट वस्तू आपल्याजवळ आहे, त्यावर त्यांनी फार भर दिलेला आहे. कारण हे सगळे त्यांनी घालविलेले आहे. परदेशात मी अनेकदा गेले होते पूर्वी, पण तथिली स्थिती इतकी भयंकर आणि गंभीर असेल अशी मला मुळीच कल्पना नव्हती. जेव्हा आमच्या साहेबांची नविडणूक झाली आणि मला लंडनला जावे लागले, तिथे रहावेच लागले, त्यानंतर मी तिथे सहजयोगाच्या कार्याला सुरुवात केली म्हणण्यापेक्षा याच लोकांनी सुरुवात करवली कारण यांना लोकांकडून कळले होते, की माताजी इथे आलेल्या आहेत. तेव्हा त्या समाजाशी संबंध आल्यावर मला आश्चर्य वाटले, की सायन्सच्या दमावर हे लोक सत्यापासून किती दूर गेलेले आहेत. सायन्स म्हणजे सत्याला शोधून काढणे. सायन्स म्हणजे जे काही असेल त्यातील खरे काय आहे ते शोधून काढणे, पण यांचे सायन्स जे काही असेल ते सत्यापासून दूर का नघाले, ते आपण बारकाईने समजावून घेतले पाहजि. मनुष्य जसा आहे, तसा अपूर्ण आहे. तुम्ही अजून पूर्णत्वाला पोहोचलेले नाहीत मुळी. जसे हे मशीन आहे. त्याला मी मेन्सला लावले नाही तर याचा काहीच उपयोग नाही कवि याला काहीही अर्थ लागत नाही. त्याचप्रमाणे माणसाचे आहे. जोपर्यंत माणसाची आत्म्याशी ओळख झालेली नसते, जोपर्यंत त्याचा संबंध परमेश्वराशी आलेला नसतो, जोपर्यंत त्याचे आत्म्याचे डोळे उघडलेले नसतात, तोपर्यंत तो अपूर्णच आहे. त्यामुळे सत्य काय आहे ते लक्षात कसे येणार? मनुष्य हा अपूर्ण आहे ते त्याच्या करणीवरून दिसत आहे. तुम्ही त्याला स्वतंत्रता दिली, तर तो अगदी मूर्खासारखा वागतो. जर त्याला पारतंत्रतेत ठेवले तर मध्या बनतो. त्याला जर तुम्ही बांधून ठेवले तर कामातून जातो. मोकळा सोडला तर मोकटा फरितो. त्याला स्वतःची सुज्ञता नाही. स्वतःबद्दल काही कल्पना नाही, इतकेच नव्हे तर स्वतःचा मान ही नाही, प्रतष्ठाही नाही. लहान गोष्टीसाठी तो आपल्याला वकित फरितो. वाईट माणसांच्यापुढे आपली मान तुकवतो, माहीत असताना सुद्धा! कधी सत्तेच्या नावावर कधी पैशाच्या नावावर. कधी आणि काही दुरगुणांसाठी. तेव्हा काही तरी माणसामध्ये न्यूनत्व आहे हे आपण जाणले पाहजि. म्हणजे त्याची स्वतःची ओळख झालेली नाही. त्याने स्वतःची संपदा ओळखली नाही. भारतामध्ये अनादी कालापासून माणसाचे लक्ष भौतिकवादाकडे नव्हते. त्याला फार मोठे कारण आहे आणि आपले सद्भाग्य आहे, सद्भाग्य असे आहे, की आपल्या देशाची हवा अशी आहे, की आपण जंगलात राहू शकतो, झाडावरही राहू शकतो, फार अंगावर वस्तू असलीच पाहजि असे नाही कवि खायलाही फार जास्त असले पाहजि असे नाही. हवा इतकी सुंदर आहे आपल्या देशातली की त्या हवेला बाह्यातले फार लागत नाही. आता लंडनला तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, बाहेर नघायचे म्हणजे पंधरा मनिटे आधी कोट वगैरे जामानमि घालून तुम्हाला नघावे लागते. घरात जर हीटिंग नसेल तर तुम्ही बसू नाही शकत तिथे. अंधोळ करून तुम्ही बाहेर जाऊ शकत नाही. लंडनला पुष्कळशा भारतीय लोकांना लंगूच कॅन्सर होतो. त्याचे नदिन त्यांनी असे काढले, की या लोकांना आंधोळीची सवय. सकाळी अंधोळ करून बाहेर नघाले की लंगूच कॅन्सर होतो. मी जेव्हा प्रथम लंडनला गेले तेव्हा मला असे वाटले, की इथे काही प्रकोप आहे, की काय देवाचा! अशी थंडी, असा वारा आणि पाऊस, सारखा चखिल! मला तर लोकांनी असे सांगितले, की इथे फूटबॉलसुद्धा लोक छत्र्या घेऊन खेळतात! ही अशी दर्दशा! म्हणजे पसिळल्यासारखे सर्व काही. अगदी पसिळल्यासारखे तिथिले वातावरण आहे. त्यामुळे लोक पसिळले आहेत यात काही आश्चर्य नाही. पण तुमची सश्यामला भूमी आहे. ही काही तरी वशिष्ट भूमी परमेश्वराने तयार केलेली आहे. ही मंडळी बाहेरून येतात तेव्हा त्यांना या भूमीची वशिष्टता कळते आणि याचे वैशिष्ट्य कळते. आता इतका त्रास बाहेर असल्यामुळे आणि तिथे जणिसुद्धा प्रत्येक क्षणी मुश्कील काम असल्याने माणसाची प्रवृत्ती बाहेर जाणारच. की हे कसे पादाक्रांत करायचे, कशा रीतीने आपण एक आव्हानच आहे सगळे. प्रत्येक, आयुष्यातला कोणताही मार्ग म्हटला, की एक आव्हान होते. प्रत्येकाला आव्हानात रहावे लागते. सारखे आव्हान सुरू केल्यामुळे त्यांच्यात इगो ओरिएंटेशन आले, म्हणजे अहंकारवादात आली. बापाने काही म्हटले तरी सुद्धा त्याला एक आव्हान, आईने काही म्हटले तरी एक आव्हान. सगळ आयुष्य आव्हानातच घालवायचे असल्यामुळे, इतक्या वेडेपणाची आव्हाने आहेत की तुमच्यातले कोणी सांगितले, तुमच्यापैकी कोण तोंडाला काळे लावेल बरे, तर मोठमोठे प्रोफेसरसुद्धा तयार होतील आणि त्याचे तर वेड चढले आहे लोकांना, आव्हानाचे. हे शहाणपण, ही सुज्ञता या भूमीमुळे आपल्याला लाभलेली आहे. कदाचित भारतीयांना माहीत नसेल ही गोष्ट. सहसा भारतीय मनुष्य मूर्खपणा करत नाही. पण या लोकांच्या कृपेमुळे आणि इतकी वर्षे आपल्यावर राज्य केल्यामुळे साहेब दसिला की काहीतरी वशिष्ट असला पाहजि असे आपल्याला वाटू लागले आहे, पण आपल्या भारतात अनादीकालापासून अनेक ऋषी-मुनींनी या गोष्टीचा पत्ता लावून ठेवलेला आहे की हे सर्व संसारातले कार्यक्रम कसे चालतात, कोण चालवत आहे. तर तुम्ही म्हणाल, की पृथ्वीमध्ये गुरुत्वाकर्षण शक्ती आहे तर एका सायंटिस्टला दोबळ डोळ्यांनी जे दसिले-दोबळ डोळे असतात, सूक्ष्म नसतात, तर एवढे सांगितले की, गुरुत्वाकर्षण शक्ती आहे, पण ती का आहे, ती कशी आली, त्याचे नदिन कोणी सांगू शकत नाही. सल्फर डाय ऑक्साईडमध्ये जी स्पंदने होतात, सल्फर आणि ऑक्सिजनच्या ॲटममध्ये, ते तिथे होतात हे सांगू शकतील, पण ते का होतात, कसे होतात आणि कोण करते ते सांगू शकत नाहीत. ही सायन्सची सीमा आहे. त्या सीमेला तुम्ही लांबू शकत नाही. तिला ओलांडायची, सीमा ओलांडायची म्हणजे त्याला दुसरी पातळी पाहजि. म्हणजे आपल्या सायन्समध्ये उदाहरण मी सांगते, की जर आपल्याजवळ बघायला यंत्र नसेल, तर आपण हसिटॉलॉजी म्हणजे सेल्स बारीक बघू शकत नाही. ती तसेच आपल्यामध्ये जे मोठे यंत्र आहे, म्हणजे आपला आत्मा जो आपल्यामध्ये स्थिति आहे, त्याच्याबद्दल अनेक ऋषी-मुनींनी आपल्याला सांगितलेले आहे, ज्याच्यावर आजकालच्या शहाण्यांचा विश्वास बसत नाही. अतः शिवाणे झालेले आहेत ना आपण! तेव्हा विश्वास नाही. आत्मा-बत्तिमा कसले काय! तेव्हा जे आपल्यामध्ये आहे, ते तरी आपण ओळखून घ्यावे. एवढ्या लोकांनी सांगितले आहे ते काही छोटे सांगितले नसणार. ही सायंटिफिक प्रवृत्ती मात्र धर्माच्याबाबतीत आपल्याला नाही. म्हणजे ते लोक काही तरी वेगळे होते आणि त्यांचा-आमचा काही संबंध नाही. ते काही तरी सांगत होते. त्यांचे शोध आमचे नाहीत. ते मानव नव्हते वरगैरे वरगैरे अशा तऱ्हेचे नष्टकरण आपण काढतो आणि त्या नष्टकरणावर आजची आपली भारतीय जनता जी आहे, ती प्रगती करीत आहे. प्रगती आहे की काय आहे मला सांगता येत नाही, पण मी प्रगतीची अधोगती पाहून आल्यावर सांगते, की त्या प्रगतीला आता तरी लक्षात आणून वेळीच आळा घातला पाहजि. आणि तो आळा कशाने येणार संपूर्ण ज्ञानाने येणार आहे. अर्धवट लोकांच्याने येणार नाही. इतकेच नाही तर मला

आश्चर्य वाटते तुम्ही तरुण मुले असूनसुद्धा तुमचे चर्चित थोडा वेळ सुद्धा एकाग्र होत नाही. मी मधापासून बघते आहे. आश्चर्याची गोष्ट आहे. आम्ही तुमच्या वयाचे असताना गांधीजींनी इथे लढाई काढली होती आणि कोणाच्या डोक्याची पापणीसुद्धा हालत नसे, इतके एकाग्रतेने आम्ही लोकांची भाषणे ऐकत असू. एवढा महत्त्वाचा मुद्दा मांडत असताना एकाग्रता असायला पाहजि. जरासे कोणी आले, की तकिडे पाहिलिच पाहजि दुसऱ्याला. आजपर्यंत जसे आम्ही कोणाला पाहिलिच नाही. सगळे आयुष्य इकडेतकिडे १ पाहण्यातच घालवायचे की स्वतःला कधी तरी पाहायचे आहे? स्वतःलासुद्धा पाहायला पाहजि. ती सुद्धा वेळ आली पाहजि आणि ती वेळ आज आलेली आहे की आम्ही स्वतःला पाहिलि पाहजि, जाणले पाहजि, तेव्हाच पूर्णत्व येणार आहे. अपूर्ण दशेमध्ये तुम्ही कोणताही राजकारणाचा डाव मांडा कवि तुमच्या अर्थशास्त्राचा कोणताही प्रकार तुम्ही चालू करा तो फसणार आणि गोत्यात जाणार. तुमचे सगळे प्लॅनगि फसणार आहे आणि तुम्ही जे ठरवले ते चूक ठरविले जाईल. 'संकल्प वकिल्प करोति,' असं शास्त्रात म्हटलेले आहे. आता आत्मा आहे की नाही, हा प्रश्न फार लोकांच्यासमोर अगदी असा उभा आहे. जसे काही बुद्धीनेच हा प्रश्न तुम्ही सोडवणार आहात. त्या बुद्धीला सीमा आहेत, हे तरी आपल्याला माहिती आहे ना ? आणि सीमेच्या बाहेरच्या ज्या गोष्टी आहेत त्या सीमेत बुद्धीने कशा जाणल्या जाणार? परत तुम्ही जेवढे काही सायन्स जाणलेले आहे, आताच रुस्तुमनी सांगतिले आहे, ते तुमच्या अचेतनमधून सहजच तुमच्यात आलेले आहे. तुम्ही प्रयत्न करून जाणलेले नाही. आईनस्टाईनने तर स्पष्टच सांगतिले की, 'मी माझ्या बागेमध्ये आरामात पडलो होता आणि साबणाचे फुगे काढत होतो कारण मी अगदी कंटाळून गेलो होता प्रयोगशाळेत आणि फ्रॉम सम व्हेअर अननोन, कोटून तरी अनकॉन्शस मधून, संबंध थिअरी ऑफ रिलिटिव्हिटी माझ्यासमोर येऊन नाचू लागली. 'केवढे मोठे सत्य ! केवढे मोठे सत्य तुम्हाला त्यांनी सांगतिलेले आहे! त्यावरून तरी आपण हे लक्षात घेतले पाहजि की हे अनकॉन्शस काय आहे, हे अचेतन काय आहे, ही सर्वव्यापी शक्ती, ज्याला त्याने युनिव्हर्सल अनकॉन्शस म्हटलेले आहे, हे काय आहे? हे बरोबर तथि जाऊन पोहोचले, जे आपल्या ऋषी-मुनींनी सांगतिले आहे, की परमेश्वराची शक्ती सर्वव्यापी आहे. जर ती सर्वव्यापी शक्ती सर्व कार्य करीत आहे आणि आपण इकडून तकिडे उगीचच लुडबुड करीत आहोत कवि मी कधी कधी उदाहरण देते, काही गावातले लोक पहिल्यांदाच वमिनात बसल्यावर त्यांना सांगतिले, जास्त सामान नेऊ नये, ओझे होते, तर त्यांनी आपल्या डोक्यावर सामान ठेवून घेतले. तसेच आपण काहीतरी कामे करीत आहोत. ही शक्ती सर्व कार्य करीत असताना त्याचे सायन्स जाणून घेणे हेच खरे वदियेचे लक्षण आहे आणि त्यानंतर या सायन्सलासुद्धा अर्थ नव्हितो. उदाहरण सांगायचे म्हणजे असे, आपण कोणतेही सायन्स, म्हणजे केमिस्ट्रीचे सायन्स घेऊ या, काल आपल्या केमिस्ट्रीच्या प्रोफेसरशी मी बोलत होते, तर मी त्यांना सांगतिले, की तुम्ही केमिस्ट्रीमध्ये परियॉडिक लॉज पाहिले आहेत नां! परियॉडिक लॉज केमिस्ट्रीतले जर पाहिले तर बरोबर असे दिसते, की त्यामागे काही तरी कार्यक्रम आहे आणि बरोबर सगळे आठवून ठेवलेले आहे. त्याच्या वेव्हलेंथ ही अगदी वेगळ्या वेगळ्या आहेत. प्रत्येकाच्या वेगळ्या व्हॅल्यूनीज आहेत, त्या बदलत नाहीत आणि त्या कशाही जरी असल्या तरी त्यांचे अॅक्शन होते. हे कसे शक्य आहे ? तथि कोणी ऑर्गनायझर नसला तरी इतके व्यवस्थित ते बसवलेले आहे. पृथ्वीचे गरगर फरिणे तेही इतक्या वेगाने, तेही बरोबर अंतराने, सगळे ग्रह-तारे आणि सगळे फरित असतानासुद्धा आपल्याला कळतसुद्धा नाही की आपण एवढ्या मोठ्या पृथ्वीवर बसलेलो आहोत. ही सगळी कमाल दसित असतानासुद्धा, परत सायन्समध्ये जे लोक आता पुढे गेलेले आहेत, ज्यांनी सायन्समध्ये अगदी शेवटचा कप्पा गाठलेला आहे, तथि ते आता बोलायला लागले, की आता हात टेकले, की आता काही समजत नाही. याचे उत्तर आम्हाला मळित नाही. आम्हाला सांगता येत नाही, की हे सगळे का होते. एखाद्या सायंटिस्टला, डॉक्टरला असे वचिारा, की आपल्या बॉडीमध्ये काही जरी आले तरी आपण ते बाहेर फेकतो, पण जे फीचर म्हणून लहान मुलांचे आईच्या पोटातून जे स्थान येते, त्यावेळी त्याचे संगोपन होते, इतकेच नाही पण बरोबर टाईमशीर ते बाहेर पडते, हे कोण करते ? कवि आपल्यामध्ये ज्या दोन नव्व्हस सिस्टीम्स आहेत, ऑटोनॉमस आणि सेंटरल नव्व्हस सिस्टीम, त्यांच्यामध्ये अॅसटिकोलीन आणि अॅड्रेनलीन म्हणून दोन केमिकल्स आहेत. त्या केमिकल्सची वागणे कधी एकेठिकाणी दूसऱ्या प्रकारचे, म्हणजे गळ्यामध्ये दूसऱ्या प्रकारचे असते, इथे वेगळे असते. त्याला इंग्लिशमध्ये ऑगमेंटेशन रिलिक्सेशन म्हणतात, ते वेगळे वेगळे असते, असताना ते तसे का होते, म्हणजे एका केमिकलचे रिलिक्शन एकच व्हायला पाहजि. ते तसे कोण घडवून आणते, असे जर त्यांना वचिारले, तर ते म्हणतात, आम्हाला सांगता येत नाही. त्याबद्दल प्रामाणिक आहेत. म्हणतात 'मोड ऑफ अॅक्शन बुई कॅनॉट एक्सप्लेन' पण प्रामाणिक असले तरी ते प्रबुद्ध नाहीत. त्यांना या गोष्टीचा बोध झालेला नाही. म्हणून एवढे जे काही ज्ञान आहे ते बोधरहित आहे. प्रथम बोध झाला पाहजि. बोध झाल्याशिवाय ज्ञानाला काही अर्थ येत नाही. बोध आत्म्यामुळे होतो आणि आत्म्याला आपण जाणले पाहजि. आता याला कसे जाणायचे? याच्यासाठी परमेश्वराने आपल्यामध्ये काही व्यवस्था केली आहे का? परमेश्वराचे सगळे प्लॅनगि एका परियॉडिक लॉमध्ये इतके सुंदर दिसून येते, सगळे एलमिंटस असे सुंदर वाटलेले आहेत, ते व्यवस्थित सगळे केलेले आहे. ते केमिकल रिलिक्शन आणि प्रत्येकालासुद्धा परमेश्वराने इतके बांधून दिलेले आहे, गुलाबाच्या झाडाला गुलाबाचीच फुले येतात आणि आंब्याच्या झाडाला आंबेच लागतात, त्याचे जर नियम बांधलेले आहेत, तर तुमच्या बाबतीतसुद्धा परमेश्वराने काही तरी बांधणी केलीच असेल. इतकेच नव्हे तर तुम्ही या सर्वांच्यावरती ते बसविले गेले आहात, त्या सर्वांचे जे तुम्ही कंट्रोल करू शकता, सायन्समधून परमेश्वराचे जे तत्त्व वरवर दसिते ते बघू शकता, ते सुद्धा तुम्ही मानव आहात आणि मानव ही सर्वात उच्च श्रेणीतली परमेश्वराची कृती आहे. पण फक्त एक गोष्ट मात्र मानवाला सहज साध्य आहे ती म्हणजे मूर्खपणा. तो इतर कोणालाही नसतो. कोणत्याच प्राण्याला मूर्खपणा कशाशी खातात ते माहिती नाही. माणसाला मूर्ख होता येते आणि चांगलेच मूर्ख बनता येते. ही माणसाची वशिष्टता आहे. त्या एका स्वतंत्रतेमुळे फार मोठा प्रश्न उभा राहिलेला आहे, पण ही स्वतंत्रता मान्य करायलाच पाहजि. तुमच्यात स्वतंत्रता नसली तर तुम्हाला राज्यपद कसे द्यायचे ? म्हणून ही तुम्हाला स्वतंत्रता दिलेली आहे. त्यात सूजपणा हा ठेवून आपली उन्नती करून घेतली पाहजि. खरी उन्नती आहे ती आत्मोन्नती आहे. मनुष्याला जे बनविलेले आहे, त्याचा संबंध जे काही काही आहे बनविलेले ते अशा प्रकाराने आपल्यामध्ये आहे. आता याबद्दल आपल्याला सांगायचे म्हणजे त्याच्या पुष्कळ गोष्टी आहेत. पण तरी मी थोडक्यात आपल्याला सांगते. प्रथम म्हणजे ज्याला मी आत्मा असे म्हणते, कवि परमेश्वराची आपल्यामधली जी झाक आहे कवि प्रतबिंबि आहे, ते आपल्या हृदयात आहे. त्याला गीतेमध्ये कृपेत्तरज असे म्हटलेले आहे कवि साक्ष स्वरूप असे म्हटलेले आहे. त्याला आपण जाणत नाही. म्हणजे आपल्या सेंटरल नव्व्हस सिस्टीममध्ये (मध्यवर्ती मज्जासंस्था) त्याला स्थान नाही. आपल्या कॉन्शनेसमध्ये तो नाही. तो आपल्याला बघत असतो. आपण जाणतो की तो आहे. पण आपल्याला त्याला वापरता येत नाही. असा आत्मा आपल्या हृदयात आहे आणि हा असा आत्मा आपल्या हृदयात असताना आपण त्याला जाणू शकत नाही आणि त्याला जाणले पाहजि. ही जर परमेश्वराची इच्छा आहे तर त्याने आपल्यामध्ये काही तरी व्यवस्था केलेली आहे आणि ती व्यवस्था या प्रकारची आहे आणि या बद्दल अनेक साधू-संतांनी तसेच अनेक मोठमोठ्या महंतांनी लहिलेले आहे आणि आज पाश्चिमात्य देशात याच्यावर फार मोठे अध्ययन चालू आहे. लोक याच्यावर पोहोचलेले आहेत, की जो पर्यंत कुंडलिनी जागृत होत नाही तो पर्यंत मनुष्य पार होऊ शकत नाही. हे ते जरी

मान्य करतात तरी कुंडलनी जागृत कशी करायची याच्यावर तो मूर्खपणा, जे मी मगाशी म्हटले, तो आड येतो. हे परमेश्वराने तुमच्यामध्ये सगळे सूत्र बांधून ठेवलेले आहे. त्यापैकी जे अंकुराला आहे, जे अंकूर मात्र आहे, ते इथे कुंडलनी म्हणून शक्ती, जी आपल्याला दसित नाही, ती स्थिति आहे. १ जर आता आपण आमच्या प्रोग्रामला आलात आणि बघितले तर त्याचे स्पंदन आम्ही आपल्याला दाखवू शकतो. इथे असे पन्नास टक्के लोक बसलेले आहेत ज्यांनी आपल्या डोळ्यांनी कुंडलनी जागृती पाहिलेली आहे. म्हणजे त्याचे स्पंदन आपल्यामध्ये त्रिकोणाकार जी अस्थी आहे त्याच्यामध्ये होत असते. अगदी डोळ्यांनी तुम्ही बघू शकता आणि त्याचे स्पंदन होताना तुम्हाला दिसू शकेल. ते नंतर स्पंदन होऊन सहा चक्रांना भेदन जाते. आता ही सहा चक्रे कोणती आहेत आणि सातवे खालचे चक्र कोण आहे ते मी सांगते. हे म्हणजे जसे काही अंकूर आपल्यातून नघितो. पहिल्यांदा हे सांगायचे म्हणजे, की 'बी' तून आपल्या जो अंकूर नघितो तो आपण ओढून काढतो बाहेर कवि त्याच्यासाठी काही पुस्तक वाचन करावे लागते का? ते सहजच आपोआप जवळ करायला घटति होते. ते बी तुम्ही लावता तेव्हा नुसते पाणी त्याच्यावर सोडले पाहजि. एखाद्या चांगल्या शेतकऱ्यांनी जर त्याचे संगोपन केले तर आपोआप ती घटना घटति होते. त्याची व्यवस्था आधीच झालेली आहे. बलिट-इन त्याला म्हणतात. त्याच्यातच बांधलेली सगळी व्यवस्था आहे. आपोआप त्याच्यामध्ये अंकूर येतो. तसेच आहे. कारण ही जवळ करायला आहे आणि ही उत्क्रांतीची करायला आहे. उत्क्रांतीची शेवटची करायला आहे आणि आपोआप ती घटति होणार आहे. ती तुम्ही काहीही मेहनत केली, आम्ही डोक्यावर उभे राहिलो, संन्यास घेतला, हे सोडले आणि ते धरले, त्याने काहीही होणार नाही. तुमच्यामध्ये जे काही आहे ते सगळे तथिच आहे आणि आपोआप घटति होते. त्याला एक जाणकार मनुष्य पाहजि. जाणणारा पाहजि. जो त्याच्यामध्ये आपल्या प्रेमाचे सचिन करून अंकुराला वर उचलून आणतो. त्या अंकुराच्या खालचे जे चक्र आहे, ते त्याच्याखाली आहे हे लक्षात आणले पाहजि आणि हे चक्र गणेशाचे चक्र आहे. गणेश म्हणजे काय हे आपल्याला माहिती नाही. जथि तथि आपण, 'वा! आम्ही गणपतीला जातो, आमचे वडील जात होते. त्यांचे वडील जात होते म्हणून आम्ही गणपतीला जातो.' पण गणेश म्हणजे काय? त्याचे काय चक्र आहे आणि त्याच्यामुळे आपल्याला कसला बोध होतो आणि त्यांनी काय कार्य केलेले आहे ? तर गणेश हे पावत्र्याचे लक्षण आहे. पावत्र्याचे प्रतीक आहे. म्हणजे परमेश्वराने सर्व सृष्टी बनवण्याच्या आधी, आपल्याला जन्माला घालण्याआधी, अनादिकालाआधी, पहिल्यांदा गणेशाला म्हणजे पावत्र्याला स्थान दिलेले आहे. पावत्र्याला मुख्य स्थान दिलेले आहे आणि आपल्या महाराष्ट्राचे वैशिष्ट्य असे आहे, की आठ ही गणपती आपल्या इथे पृथ्वीमातेने उगवून टाकलेले आहेत. इथेच उगवले गेले म्हणजे कवि इथेच दर्शित झाले म्हणजे कवि इथे उद्भवले असे स्वयंभू, आठ ही गणपती आपल्या इथे झाल्यामुळे महाराष्ट्रातील लोकांची वशिष जबाबदारी आहे, की त्यांनी पावत्र्य हे राखलेच पाहजि. महाराष्ट्र हा देश म्हणजे वशिष आहे. त्यात तुमचे राहरी म्हणजे त्यांचे हृदय आहे. त्यात इथले वदियापीठ, जथि तथिले शेतकरी येऊन शक्तीत, हे सर्व महाराष्ट्रात जाऊन आज इथले लेणे घेऊन जाणार आहेत. जे पावत्र्याचे लेणे आहे, ते प्रत्येक खेडेगावातून आणि प्रत्येक शहरातून आज नेण्याची तुमची फार मोठी जबाबदारी आहे. पहिली गोष्ट अशी, की पावत्र्य हे स्थापन केले आणि त्या पावत्र्याचे जे प्रतीक श्रीगणेश म्हणजे नेहमी बाल्य स्वरूप असतात. ही असली आई कुंडलनी वर बसलेली आहे, ती गौरीस्वरूपा आहे. ती अजून कुमारिकाच आहे, म्हणजे लग्न होऊन कुमारिका स्थितीत आहे, आपल्या नवऱ्याची वाट बघत आहे अशी आपल्याकडे कथा आहे, तर त्या गौरी तथि बसलेल्या आहेत आणि श्रीगणेश त्यांचे रक्षण करीत आहेत, की १ १ त्यांना कोणत्याही प्रकारचा त्रास झाला नाही पाहजि. आता कुंडलनी जागृतीचे जे प्रकार होतात, त्याला कारण हेच मुख्य आहे. म्हणजे तुम्हाला माहितीच आहे, की आपल्या हनुमानात इतके घाणेरडे गुरू नघिले आहेत, उघड-उघड ते इतके घाणेरडे प्रकार शक्तिवत आहेत आणि फॉरेनर्स त्यासाठी इथे येतात, त्यांना काही समजत नाही, इतके बचारे मूर्ख आहेत आणि महामूर्ख आहेत, की त्यांना असे वाटते, की घाणेरडेपणा शक्तिण्यासाठी पण एक गुरू लागतो आणि खरे म्हणजे हे सगळे गुरू तकिडे गेले आणि शकियाला बसले, तर तकिडे खरे पदवीधर बसलेले आहेत ! यांना गुरूपण कशाला दिलेले आहे, समजत नाही, पण वचिर करून मला असे वाटले, की या लोकांना असे वाटते, की यांची सद्सुदुविक बुद्धी यांना खात असावी, की या लोकांना वाटते आहे की आम्ही काय काढलेले आहे, काही तरी आमचे चुकलेले आहे. मूर्खासारखे आम्ही वागत आहोत. तेव्हा कोणीतरी साक्षीला पाहजि म्हणून हा गुरू घेतलेला आहे. पण उद्या हा गुरू तकिडे गेला की हे सुद्धा त्याच्याबरोबर नरकात जाणार आहेत याबद्दल काही शंका नाही. पण हा मूर्खपणा इथे केल्यामुळे कुंडलनी साक्षात तुमची आई आहे आणि तिच्यावर सेक्सचा आरोप केल्यामुळे, सगळे प्रकार या सगळ्या कुंडलनीचे प्रकार सुरू झाले. म्हणजे आता मी ऐकले, की दलिलीला एका गृहस्थाने कुंडलनीची शाखा काढलेली आहे. त्याला पवत्रिता कशाशी खातात ते माहिती नाही आणि तो हे घाणेरडे प्रकार करण्यासाठी तथि जर कुंडलनीची शाखा काढेल तर इतकेच नाही की त्याचा सर्वनाश होईल, पण आपल्या देशाचा सुद्धा सर्वनाश होऊ शकतो. कारण अशी कामे करणाऱ्यांच्यामुळे पाऊस पडत नाही. सुवृत्ता जाते. लक्ष्मी स्वरूप जे काही आहे, लक्ष्मीतत्त्व ते सुद्धा जाते आणि अनेक आपत्ती येतात. जी माणसे अशा वाईट मार्गाला लागतात त्यांच्या घरांवर इतकी त्रुहेतूची आणि भयंकर संकटे येतात की त्याला समजत नाही की मी कोणते असे पाप केले होते, की ज्यामुळे हे झालेले आहे. म्हणजे आपल्या आईवरच असा घाणेरडा आरोप करणारे लोक कति घाणेरडे असले पाहजि आणि त्यांना गुरू म्हणून मरविणारे लोक त्यांच्यापेक्षा हे महामूर्ख, त्यांना काहीही अक्कल नाही हे समजून घेतले पाहजि. तर ही कुंडलनी खाली बसलेली आहे. त्रिकोणाकार अस्थीत आणि ती वरच्या १, २, ३, ४, ५, ६ अशा षट्चक्रांना छेदते. म्हणजे सेक्सचा काही संबंध या छेदनात येत नाही. फक्त गणपती तथि बसून आपल्या आईचे रक्षण करीत असतो. प्रत्येकाची आई वेगळी आहे. तुम्ही असे संगोपन केले असेल, तुमचे पावत्र्य जसे राखले असेल, पूर्वजन्माची जेवढी तुमची संपदा असेल, जे काही पाप -पुण्य तुमचे असेल आणि जन्माचे जे काही असेल, ते टेपसारखे त्यामध्ये नोंदवून ठेवलेले आहे. ज्यावेळी कुंडलनी उठते त्यावेळी त्याचेच नदिन हातपायात येते. ही कुंडलनी उठताना तुम्हाला आम्ही दाखवू शकतो. अनेकांनी पाहिलेली आहे. तेव्हा त्याबद्दल शंका करू नये. डोळे उघडून, खरेच जर तुम्ही पट्टीचे सायन्सवाले असाल, तर जे काही हायपोथिसीस आहे ते येऊन तुम्ही बघा. ही कुंडलनी वर उठताना या षट्चक्रांना छेदून जाते आणि षट्चक्रांना छेदल्यावर जेव्हा ती वर पोहोचते, याला ब्रह्मरंध्र म्हणतात, या इथे पोहोचल्यावर, डोक्याच्या वर पोहोचल्यावर, तथि शक्तीचे स्थान आहे कवि सदाशक्तीचे स्थान आहे, तथि प्रकाश गेल्याबरोबर हृदयामध्ये असलेला शक्ति म्हणजे आत्म्याचे तत्त्व जे आहे, ते प्रकाशित होते. ते प्रकाशित झाल्याबरोबर, या आत्म्याची शक्ती म्हणजे अनंत नाद आहे, ज्याला स्पंदन म्हणतात, ते आपल्या हातातून व्यवस्थित वाहू लागते. हा योग सहज आहे म्हणजे तुमच्याबरोबरच जन्मलेला आहे. प्रत्येक माणसाला हा योग मळवून घेण्याचा अधिकार आहे. ज्याप्रमाणे एखादा कॉम्प्युटर मेन्सला न लावल्यामुळे सडून जातो. तसाच आपला जीव सडून जाणार आहे. मेन्सला हे लावलेच पाहजि आणि त्याच्यानंतर तुम्हाला जे काही जाणायचे असले ते ऑब्ज्युटमध्ये जाणले पाहजि. तुम्हाला आश्चर्य वाटे, की तुम्ही जे काही सायन्समध्ये शकितो ते हे जाणल्याशिवाय अगदी अवदिया आहे. एक साधी गोष्ट प्लॅनगिची मी सांगते आपल्याला की असे मी प्लॅनगि केले, समजा, की आता आम्हाला याठिकाणी जायचे आहे. तर होईल काय तो गृहस्थ भेटणार नाही. काही तरी फसकटणार आणि काही जमणार नाही. जर तुम्ही असे म्हटले, सहजयोगात पार

झाल्यावर, तथि आम्ही जावे की जाऊ नये असे हात केल्यावर, तर हातावर लगेच व्हायब्रेशनस येतील. बरे तो मनुष्य तथि असेल की नाही? तर त्याला तुम्ही अशी बंधने दली, तर तो तथि टेलीफोन झाल्यासारखा रस्त्यावरच भेटेल तुम्हाला. अशी अनेक उदाहरणे आहेत. मी एक साधारण उदाहरण सांगितले तुम्हाला. आमच्या गर्वानचेच सांगते की एकदा असे झाले की सहजयोगात यांचा एवढा विश्वास, पण हे डगमग डगमग होत होते कारण हे जास्त बुद्धीवादी असल्यामुळे नरिबुद्ध होतात आणि त्यामुळे त्यांच्या काही लक्षात येत नव्हते, की मी काय सांगत होते. एक दविस मला म्हणाले की, 'माताजी, माझ्या वडलांचे बरेच दविसात पत्र आलेले नाही तर काय असेल ते बघा.' त्यांचे वडील स्कॉटलंडला असायचे. तर मी म्हटले असे आहे ना, तुम्ही त्यांची व्हायब्रेशनस बघा. व्हायब्रेशनस बघतिल्यावर मला सांगायला लागले, 'इथे भाजतंय मला.' हे वडलांचे स्थान आहे आणि हे विशुद्धी चक्र आहे. तर म्हटले, 'तुम्ही फोन करून बघा. त्यांच्या घशाला नाही तर ब्राँकरायटसि वगैरे काही तरी आले असेल.' त्यांनी फोन केल्यावर आई म्हणाली, 'ते बघिनायत आहेत. आठ दविसापासून त्यांना फार ब्राँकरायटसिचा त्रास होतोय.' लगेच त्यांचा विश्वास बसला की माताजींनी इथेच आधी सांगितलंय. आता ते स्वतःच सांगतात. त्यांना माहिती आहे, की तुम्हाला काय होतंय. लगेच तुम्हाला सांगतील, पण लोकांना डोकं नसतं त्या बाबतीत. परवा असेच झाले. अशा तीन मुली होत्या, आमच्या सहजयोगी आणि किडून एक मुलगा आला आणि त्याला आज्ञा चक्र धरत होते. तर त्याला त्या बघत राहिल्या आणि त्याचे आज्ञा स्वच्छ करायचा त्यांनी प्रयत्न केला. त्या मुलाने सांगितले की, तो माताजींच्याकडे गेला होता. तर त्या मुली माझ्याकडे बघत होत्या आणि अगदी भेसूर दिसायचा मनुष्य. म्हटले अहो, तुमच्याकडे कधी तरी मुलींनी बघतिलं आहे का? तुम्ही इतके भेसूर आहात म्हटले, की तुमच्याकडे कोणी बघत नाही म्हणून तुम्हाला कॉम्प्लेक्स झालेला दिसतो आहे. त्या मुली उलट सांगत होत्या की त्या माणसाला इतका भयंकर आज्ञा चक्राचा त्रास होता की आम्ही असा वचिर केला, की त्या माणसाकडे आम्ही असे रोखून पाहिले तर तो पळून जाईल तथित. म्हणून म्हणते ही सगळी अवदिया आहे हे समजले पाहजि. हे जे काही आहे, आपल्यामध्ये ही चक्रे आहेत आणि ही कार्यान्वति असतात आणि हे सगळे अंडर करंट्स आपल्यामध्ये त्याने सगळी गती होते. संबंध शारीरिक जेवढे काही आहे, शारीरिक आपले जे काही आज्ञा आहेत कवि मानसकि त्रास आहेत ते या तीन नाड्यांवरती चालतात. त्यापैकी पहिली जी नाडी आहे तिला आम्ही इडा नाडी म्हणतो. त्याच्यामुळे लेफ्ट सपिथेटिक नव्वहस ससिटीमची चालना होते. जी उजवीकडे आहे तिला आम्ही पगिला नाडी म्हणतो. हचियामुळे राईट सपिथेटिक र्हस ससिटीमची चालना होते आणि मधोमध जी नाडी आहे तिला सुषुम्ना नाडी म्हणतात. या नाडीमुळे आपल्या मी याला उत्क्रांती म्हणते. याची चालना होते. पण उत्क्रांतीसाठी पहिला आपला धर्म जमावा लागतो. जसे आज यांनी धर्माबद्दल सांगितलेले आहे, की माणसाला दहा धर्म आहेत. ते जर स्टॅबिलाइज (प्रस्थापित) झाले, जसे बोट तयार करताना त्याचे दहा धर्म ठीक आहेत हे आपण पाहिले तर आपण त्याला समुद्रात सोडतो. ज्या मनुष्याचे दहा धर्म स्टॅबिलाइज होतात त्याच्यामध्ये तेव्हा तो धर्मातीत होतो. म्हणजे तेव्हाच त्याची कुंडलनी मध्ये जे चक्र आहे, ज्याला आम्ही नाभी चक्र म्हणतो आणि त्याच्या आसपास सर्व गुरूंचे स्थान आहे, ते गुरू तथि बसून ते धर्म स्टॅबिलाइज करीत असतात आणि गुरू सगळे अनेकदा या संसारात आले आहेत आणि अनेक कार्या त्यांनी केली आहेत. त्यांच्याबद्दल यांनी सांगितले आहे, की ते कसे कसे होते आणि शरिडी साईनाथसुद्धा त्याच्यातले शेवटले गुरू आहेत आणि ही जी आपली नाभी चक्रावरची लक्ष्मी आहे आणि विष्णूचे जे स्थान आहे, त्यानेच आपल्याला उत्क्रांतीची इच्छा होते. त्यानेच आपण परमेश्वराचा वचिर करतो. त्यानेच आपल्याला असे वाटते, की बरियॉडमध्ये काहीतरी आहे, काहीतरी अनकॉन्शसमध्ये आहे. ही दृष्टी आपल्याला या चक्रामुळे मळिते. आता हे जे चक्र आहे हे फारच महत्त्वपूर्ण आहे. हाच प्रश्न असतो की या चक्राला कसे गाळायचे. याच्यामध्ये गॅप आहे आणि ही गॅप कधी भरून काढायची. तेव्हा जेव्हा तुम्ही माझ्याकडे असे हात करून कारण बसाल, आताही बसाल तर बरे होईल. म्हणजे लवकर घटना घटित होईल, असे सगळे हात करून जोडे काढून बसा. तर आता काय होते की आमच्यातून जशी शक्ती वाहत आहे, तशीच तुमच्यातून वाहणार आहे. जसा एक दवा दुसऱ्या दवियाला पेटवतो तसाच सहजयोगामध्ये प्रकार घटित होतो म्हणजे एक दवियाला पेटवतो, मग तो दुसऱ्याला पेटवू शकतो. ही शक्ती तुम्हालाही मळि शकते आणि तुम्ही ती वापरू पेटलेला दवा दुसऱ्या शक्ता आणि त्याचा पूर्णपणे तुम्ही उपयोग करून घेऊ शकता. आता ही मधली गॅप जी आहे त्या गॅपमध्ये जेव्हा आम्ही बोलत आहोत आणि तुम्ही हात आमच्याकडे केलेले आहेत, तेव्हा ती शक्ती जाते. त्याच्यामध्ये एक सोपान तयार होतो म्हणजे एक ब्रजि तयार होतो. तो ब्रजि आल्याबरोबर कुंडलनीला आमंत्रण होते आणि तिला समजते, की आम्हाला जाणणारे आले आहेत आणि ती कुंडलनी शक्ती सहजच उठून वर येते. आता काही काही लोकांना मी पाहिलेले आहे, की ही शक्ती इतक्या लवकर वर जाते, स्पूलटि ऑफ ए सेकंद म्हटले तरी चालेल, आता फार काही काही तर फार मोठ्या लोकांना हे झालेले आहे म्हणजे 'हेग' हायकोर्टमध्ये डॉ. नागेंद्रसगि म्हणून पहिले भारतीय न्यायाधीश तकिडे गेले आणि चेअरमन झाले. त्यांना ही कुंडलनीची शक्ती इतक्या सटकन मळिली की मला आश्चर्य वाटले. इतके ते कॉम्प्लिकेटेड लाईफमध्ये राहत होते आणि एवढे मोठे ते सरकारी अधिकारी होते, की प्रेसडिटरचे सेक्रेटरी होते, म्हणजे सर्वात मोठे होते आणि एवढे असूनही ते इतके भोळे होते, की असे हात केल्यावर लगेचच घटित झाले आणि त्यांना लवकर पटलेसुद्धा कारण देवीभक्त असल्याने मार्कण्डेय सगळा त्यांनी वाचून काढला होता. स्वतः आयसीएस असूनसुद्धा आपल्या धर्माची माहिती काही त्यांनी सोडली नव्हती. त्यांनी ती माहिती करून घेतली आणि बरोबर त्यांना पडताळा आला. मी लगेच मुंबईला परत आले, तेव्हा त्यांची बायको तथि नव्हती तर प्लेननी त्यांनी तिला पाठवले, की जाऊन श्रीमाताजीकडून जागृती घे. त्यांची माझी ओळख पुष्कळ वर्षाची होती जुनी. पण मी कधी सांगितले नाही, की मी माताजी आहे वरगैरे. कारण माझ्या दुसऱ्या आयुष्यात, तुम्हाला माहिती आहे, आमचे यजमान म्हणजे कोण आहेत वगैरे आणि त्यांच्याबरोबर असल्याने त्यांना माझी ही माहिती नव्हती की माझे हे सुद्धा एक दुसरे जीवन आहे. मग त्यांना हे कळल्याबरोबर त्यांनी आपल्या बायकोला पाठवले की तुम्ही हिला पार करून घ्या. तसेच आपल्यामध्ये जस्टिस वैद्य म्हणून होते. त्यांनी आपल्या भाषणात सांगितले की, 'मी माताजीकडे असा हात करून बसलो होतो.' त्यांना आधी माझ्याजवळ बसवले होते. ते एवढे मोठे जस्टिस वैद्य असून त्यांना माझ्याबरोबर बसवले होते. ते म्हणाले, 'नाही. मी माताजीसमोरच बसणार आहे.' अत्यंत नम्र होते आणि बसल्याबरोबर त्यांनी सांगितले, 'माझ्या हातावर जसे काही वर्षाचे दोन गोळे येऊन पडावेत आणि वितळत वितळत वर जावेत, असे झाले.' त्याच्यानंतर त्यांची जी जागृती झाली ती त्यांना फार लाभदायक झाली. त्याच्यानंतर आणखी जस्टिस, म्हणजे कलकत्त्याचे जस्टिस मशिरा वगैरे जे आहेत, ते पण पार झालेले आहेत. असे अनेक प्रकार झालेले आहेत. पण त्याचे असे आहे, की जोपर्यंत तुम्हाला झालेले नाही, तोपर्यंत त्याचा काहीही अर्थ तुम्हाला लागत नाही कारण याला काही जाहिरातबाजी नको, याला काही व्होटगिची ससिटीम नाही कवि त्याच्यात आम्हाला काही मळिवायचे नाही. हे तुम्हालाच मळिवायचे आहे. तुम्ही टविल्याबाबल्या केल्या समजा, हे फारच सोपे काम आहे. आजकालच्या काळामध्ये सगळ्यात सोपे काम आहे टविल्याबाबल्या करणे. टविल्याबाबल्या केल्या म्हणजे आपण अगदी फुशारकी मारून फार शपिट झालो. पण मळिले काय? तुम्हाला मळिले काय? तुम्हाला मळिवायचे आहे ना! आम्ही द्यायला आलो आहोत. तुमच्यापासून काही घ्यायला आलेलो नाही. असा वचिर केला पाहजि, की आम्हाला जर घ्यायचे आहे, पण ते आम्हाला मळिले नाही. एक

खेड्यातला मनुष्य हे समजतो, 'माताजी, आम्हाला मळिले नाही,' म्हणून तो हट्ट धरून बसेल. 'माताजी, आमचे झाले नाही हे कसे ?' त्याला हे समजते. कारण त्याच्यामध्ये स्पर्शियुअल सेन्सिटिव्हिटी जी म्हणतात, ती सेन्सिटिव्हिटी आहे. शहरात आल्यामुळे आणि शहराच्या या खोट्या आणि भ्रामक कल्पनांमध्ये राहिल्यामुळे आणि कृत्रिम जीवनामध्ये राहिल्यामुळे, आपल्यात इतकी कृत्रिमता आलेली आहे, की जे काही खरे आहे, जे काही इन्सॅशियल लाईफचे आहे, ते आपल्या हातून सुटलेले आहे. आणि त्यामुळे पुष्कळांना लवकर घटना होत नाही. तरीही जर लंडनसारख्या नरकामध्ये आम्ही हे कार्य केलेले आहे, तर राहुरी म्हणजे मला एक पुण्यक्षेपेतरच वाटत आहे, आणि इथे तुमच्यासारखी शेतावर काम करणारी जी खरी मंडळी आहेत त्यांना तर हे झालेच पाहजि आणि होणारच. पण फक्त हे की टविल्याबाबल्या करणे असे मूर्खपणाचे प्रकार ज्या लोकांना फार मान्य असतात, अशा लोकांना ही घटना होत नाही. आता ही जी सहा चक्रे आहेत आपल्यामध्ये, त्यातले हे पहिले चक्र, त्याच्या नंतरचे म्हणजे दुसरे चक्र आपल्या हृषीवात धरले पाहजि. त्याला स्वाध्यायचक्र असे म्हणतात आणि स्वाध्यायचक्राने आपल्यामध्ये आपण कार्यान्वित होतो, म्हणजे यानेच वचिर करतो. प्लॅनगि करतो, यानेच आपण पुढचे सगळे जे वचिर आहेत ते करीत असतो. म्हणजे तुमचा अभ्यास ज्याच्याबद्दल, तुमचे सायन्स वगैरे जे काही आहे ते तुम्ही यानेच करीत असता. यानेच तुमच्या काही काही ऑर्गनसलासुद्धा काम असते. म्हणजे तुमच्या इथे लव्हिअर, पॅकियाज, कडिनी, युट्रस या सगळ्या गोष्टींना या चक्रामुळे कार्यान्वित व्हावे लागते. म्हणून एका चक्रावर अनेक कामे असल्यामुळे, जर तुम्ही सारखा वचिर करायला सुरुवात केली आणि अत्यंत वचिर करायला सुरुवात केली, तर हे बाकीचे ऑर्गन जे मी सांगितले आहेत त्यांना काहीही पुरवठा होत नाही. त्याच्याचमुळे डायबेटिससारखे रोग कवि लव्हिअरचे रोग कवि कडिनीचे रोग होतात. आता मी जर तुम्हाला म्हटले, वचिर करू नका तर तुम्ही लगेच म्हणणार, 'माताजी, वचिर केल्याशिवाय कसे होणार?' आता सांगायचे असे, की एक असतो वचिर आणि एक असते प्रेरणा. तुमचे जे काही सायन्स संसारात आले आहे ते प्रेरणात्मक आहे. ते प्रेरणेमुळे आले आहे. वचिर करू नका आले. तुम्ही वचिर करायला बसा, बघा आता वचिर सुरुवात करा. म्हणजे कुठे चालला बघा वाहत, की आता माताजी बोलतायंत, खादीची साडी घातली आहे, कुठल्या व्हलिजमधून आलेत, मग तथिल्या म्हशीवर आणि म्हशीवरून कुठे आणखी जाणार. असे वचिर नुसते वाहत जातात. यांना काहीही अर्थ नसतो. यांचे काहीही फळ नसते, पण जर तुम्ही नरिवचिरात आलात, समजा जर अशी घटना झाली, की तुम्ही नरिवचिर झालात, तर त्यांच्यात प्रेरणा होते आणि प्रेरणात्मक जे ज्ञान आहे तेच बोध आहे. प्रेरणात्मक जे नाही आणि बाकी जे आहे तो नुसता वचिर आहे आणि ते कृत्रिम आहे आणि त्याने काहीही लाभ होत नाही. ही वचिर करण्याची जेव्हा एकदा सवय लागली म्हणजे परदेशात हे फार झालेले आहे-तेव्हा असे होते की, मनुष्य त्याला नुसती शगि फुटावीत असा वचिर करू लागतो. त्याला वचिर थांबवताना येत नाहीत आणि त्रंदविस तो त्या वचिरात वाहन जातो. तर या सहा चक्रांमध्ये जे दुसरे चक्र आहे, त्याला आम्ही स्वाध्यायचक्र म्हणतो, हे श्रीब्रह्मदेव आणि सरस्वती यांचे स्थान आहे. जेव्हा हे स्थान कुंडलिनीच्या आगमनामुळे जागृत होते, जेव्हा हे स्थान आलोकित होते तेव्हा माणसाला अनेक त्हेची काव्ये कवि रंगसंगती वगैरे सुचतात. तो मोठा कलाकार होतो. आता आमच्या सहजयोगात एक गृहस्थ होते. त्यांची नोकरी सुटली आणि ते माझ्याकडे आले. त्यांचे हे चक्र फार छान होते. त्यांनी कधीच कलेचे काम केले नव्हते. त्यामुळे ते अगदी जसेच्या तसे होते तेव्हा हे चक्र एकदम आलोकित झाल्यावर, ते म्हणाले, 'श्रीमाताजी, मी तुम्हाला काय करावे असे वाटते?' मी म्हणाले, 'तुम्ही इंटरिअर डेकोरेशन करा.' ते म्हणाले, 'कधी मला हे माहिती नाही लाकूड कशाशी खातात. हे लाकूड कसले, ते लाकूड कसले याचे माझे कधी शक्पण झालेले नाही.' म्हटले, 'तरी तुम्ही करा.' मग त्यांनी एका शपिवरती त्यांना इंटरिअर डेकोरेशन काम मळाल्यावर आता ते लाखोपती झालेले आहेत आणि ते फार मोठे सहजयोगीसुद्धा आहेत. सांगायचे असे, की जर तुमचे हे चक्र आलोकित झाले तर अलौकिक अशी तुमच्यामध्ये धारणा शक्ती येते. त्या शक्तीमुळे तुम्ही अनेक कार्ये करता. यांच्यापैकी या ज्या इथे बसलेल्या आहेत, या लेखिका आहेत आणि त्यांनी लेखनाचे फार कार्य केलेले आहे. पण सहजयोगात पार झाल्यापासून त्यांचे जे लेखन कार्य सुरू झालेले आहे, ते अप्रतमि आहे आणि त्याला इतकी मागणी येते, की त्यांना समजत नाही की, 'आता मी लहि तरी कती आणि काय.' आता तुमच्याबद्दलही त्या लहिणारच आहेत, की इथले कसे वदियारूथी होते आणि त्यांनी कसे ग्रहण केले आणि त्यांना कसा फायदा झाला. भाषण मात्र आज त्यांनी पहिल्यांदा दिले आणि मला म्हणाल्या, 'मी कधीच भाषण दिलेले नाही.' म्हटले, 'तुम्ही नुसत्या उभ्या रहा. तुमच्यात सरस्वती बोलू लागेल. तुम्हाला काही काळजी नाही' आणि अशा रीतीने तुमची सरस्वती जागृत होते. त्यानंतर आमच्या सहजयोगामध्ये अशी मुले होती की त्यांचे वडील त्यांना घेऊन आले, की आमचा मुलगा शक्ति नाही. त्याचे शक्पणाकडे लक्ष नाही. फार त्रास होतो वगैरे वगैरे आणि आज तोच मुलगा बी.एस.सी. प्रथम वर्गात आला. अशी अनेक उदाहरणे आहेत आणि तसेच तुमचेही होईल, जर तुमचे हे चक्र बरोबर जागृत झाले तर असे व्हायला काहीही वेळ लागणार नाही. त्याच्यावरचे जे चक्र, मी आपल्याला नाभी चक्र सांगितलेले आहे, ते वशिषतः शेतकरी लोकांना फार महत्त्वाचे आहे. कारण खाद्यान्न जे आपण खातो ते या नाभी चक्रातूनच पचविले जाते. आता आमच्या पुतण्या इथे आल्या नाहीत, त्यासुद्धा इथेच असतात. त्यांचीसुद्धा शेती आहे, अनेक आपले इथे जे प्राध्यापक आहेत त्यांनी शेती केलेली आहे. आपले माने साहेब आहेत. त्यांच्या घरी आम्ही त्यांना तीन मुकलेले नारळ दिले होते. त्यांनी वचिरले, 'याचे काय करायचे माताजी?' म्हटले तुमच्या तथिले वातावरण जरा ठीक नाही, तेव्हा तुम्ही ते आपल्या घरात घेऊन टाका. घेतल्यानंतर कोणी चुकून त्याच्यावर फरशीसुद्धा बसवली. पण त्याच्यात एवढे चैतन्य नरिमाण झाले, की ते फरशी फोडून वर नघून आले. मी चव्हाण साहेबांकडे मागच्या वर्षी गेले होते. ते एक ब्रशचे लहानसे झाड त्यांच्याकडे होते आणि आज येऊन बघते तर त्याच्या डबल साईज झालेले ! तर ते म्हणाले, 'श्रीमाताजी तुम्ही इथे आलात, उभ्या राहिलात, थोडीशी तुम्ही व्हायब्रेशन्स दिली असतील. कारण तुम्ही सांगितले की, याच्या पानांना थोडासा वास येतो वरगैरे आणि अगदी डबल साईजचे झाले आहे.' तर अशाप्रकारे आपल्यामध्ये हे जे आलोकित झालेले हे व्हायब्रेशन्स येतात, हे स्वतः चैतन्य, शाक्तमिय आहेत आणि शक्तीच नाही तर सर्व संसाराची शक्ती, ज्याच्यावर हे वशिष चाललेले आहे, ती शक्ती आपल्या हातातून स्पंदित झाल्यामुळे ती बरोबर या गव्हांना आणि जे काही आपण खातो त्या अन्नाला वगैरे लागून आता प्रथमच मनुष्य आपल्या हातातून काही तरी नसिर्गाला देतो आणि नसिर्गाला प्लावति करतो. आता गव्हाचेसुद्धा मला अनेक लोकांनी सांगितलेले आहे, 'माताजी, आम्ही गह लावले. आम्ही जेवढ्या एरियात गह लावले होते, तर त्या गव्हांना कीड लागली नाही.' एक आणखी मजेदार गोष्ट कोणी तरी सांगितली. गह अगदी पाहण्यासारखे असतात. एवढे एवढे मोठे आणि पाणीदार असतात ते गह. त्यांनी सांगितले, 'आम्ही हे गह एका कोठारात बंद करून ठेवले होते. आणखी पुष्कळ पोती होती. उंदरांनी सर्वतन्हेच्या गोष्टी ते पेंडसुद्धा खाल्ली. पण या गव्हाला त्यांनी हातसुद्धा लावला नाही.' तांदुळाचीसुद्धा अनेक उदाहरणे आम्हाला लोकांनी सांगितली. ज्या भागामध्ये तांदळ फारच थोडा होत असे तथि दहा पटीने तांदूळ झाला आणि याचा स्वयंपाक केला तर इतका वास दरवळतो, की आपल्याला माहिती आहे, की बासमतीला एवढा वास नसतो, याला इतका वास आणि त्यांनी मला स्पेशली ते तांदळ आणून दाखवले आणि मला फार आश्चर्य वाटले, तसेच इथे एका ठिकाणी मी आले होते. मागच्याच्या मागच्या वर्षीची गोष्ट आहे. पपईचे झाड अगदी मरायला लागले होते. म्हटले, 'तुम्ही याला काढू नका. मी

व्हायब्रेथन्स देते. बघू काय होते.' त्याला व्हायब्रेथन्स दिल्यावर दूसऱ्या वर्षी मी आले होते, तेव्हा पाहिली की, त्याला मोठमोठ्या पपया लागलेल्या होत्या. त्याचा रंग म्हणजे इतका गोल्डन आणि इतका सुंदर! तसेच इथे मी व्हायब्रेटेड केळ्यांचा रंग पाहिला. तर अगदी हे म्हणजे सायंटफिकिली बघण्यासारखे आहे, की व्हायब्रेथन्स देऊन कसे सकस धान्य नथिते. त्यातून मग त्याच्यावर कशी कृपा असते परमेश्वराची! कशी पाखरे, उंदीर खात नाहीत. त्यांना सुद्धा पावत्रिय समजते, की काही तरी पवत्रि वाटत आहे आणि कशा रीतीने त्याचे संगोपन होते. पण हे सगळे तत्त्व समजून घेतले पाहजि. त्याच्याही पेक्षा ते मळिबलि पाहजि. एखादा मनुष्य अगदी खेड्यातला असतो. त्याला काही सायन्स समजत नाही. आपल्या साईनाथांना काय सायन्स माहिती होते का? आपल्या ख्रिस्तांनी कोणती युनिव्हर्सिटी जाईन केली होती का? पण आज त्या ख्रिस्ताला मोठमोठे युनिव्हर्सिटीवाले जाऊन मानतात आणि म्हणतात, आम्हाला ख्रिस्तांनी हे दिले, ते सांगितले, ख्रिस्तांच्या सांगण्यात हे आहे. त्यांच्या वाक्यातून एक एक आज त्यांना एवढे दिसत आहे. म्हणजे काय, की हे जे शक्तिपण आहे ते बरोबर आहे. शक्तिपणाला काही माझा वरिध नाही. जी अवदिया आहे तिला जर वदियेत रूपांतर करायचे असले तर परमेश्वराचेच शक्तिपण घेतले पाहजि, की परमेश्वराने सृष्टी का केली, आम्हाला का केले, त्याची काय शक्ती आहे. ते सगळे वापरता आले पाहजि. म्हणजे तुमच्या लक्षात येईल, की तुम्ही केवढे मोठे प्रचंड अधिकारी आहात. तुम्हाला ती शक्ती मळि शकते आणि जिनावराला काही ती मळि शकत नाही. कोंबड्याला मळि शकत नाही. आणि कोणालाही ती मळि शकत नाही. ही शक्ती फक्त मानवालाच मळि शकते आणि तोच फक्त परमेश्वराला जाणू शकतो आणि तोच फक्त परमेश्वराच्या शक्तीचे चालन करू शकतो. तेव्हा आता जर अशी स्थिती आलेली आहे तर त्याला काही अमान्य करण्यात अर्थ नाही. प्रत्येक चक्र सांगायचे म्हणजे फार वेळ होईल म्हणून सगळे सांगत बसणार नाही. त्यासाठी आमचे हे सहजयोगी, त्या तथ्यांचे नाव म्हणजे लंडनला काय, स्वित्झर्लंडला काय सगळीकडे मानलेले आहे. आता जे पुस्तक छापण्यात येणार आहे, त्याच्यात राहरीचा फार वशिष उल्लेख केलेला आहे. अशा रीतीने या लहानशा दसिणार्या राहरीमध्ये सुद्धा फार मोठे कार्य होत आहे. इथे येऊन या तीर्थभूमीत राहून सुद्धा जर तुम्ही हे मळिबलि नाही तर लोक तुम्हाला म्हणतील की तुम्ही राहरीत होता आणि हे एवढे मोठे कार्य तथि होत असताना तुम्हाला कसे कळले नाही आणि माहीत झाले नाही. त्याला कारण काय? त्याला कारण असे, की आपण हे एवढ्या गहन स्थितीला पोहोचलो नाही. त्याला काही वशिष करावे लागत नाही. पुष्कळांना वाटते, की आम्ही योगात गेलो, की आम्हाला हे सोडावे लागेल, ते सोडावे लागेल वगैरे. काही सोडायचे नाही. या सगळ्या भ्रामक कल्पना आहेत. जर धरलेच नाही, तर सोडायचे काय असणार ? या सुद्धा कल्पना आहेत की आम्ही काही तरी धरले आहे आणि सोडायचे ही दूसरी कल्पना आहे. तेव्हा काही सोडायचे नसते कवि त्याच्यामध्ये काही मोठा त्याग करायला नको. फक्त माणूस असायला पाहजि. आता समजा एखादा मनुष्य हटिलरसारखा असेल आणि मला म्हणेल, की माताजी तुम्ही आम्हाला दलिच पाहजि. तर तुमचा अधिकार नाही तो. थोडा परमेश्वराजवळ सुद्धा बँक बॅलन्स पाहजि की नाही? जर तसे असेल तर अवश्य मळिल. एखाद्या मुलाने आपल्या वडिलांची हत्या केली असेल कवि आपल्या आईला मारून टाकले असेल कवि फारच उपमर्द केला असेल कवि त्यांनी कोणता तरी मोठा असा गुन्हा केला असेल की ज्याची परमेश्वर क्षमा करू शकत नाही, अशा वेळेला त्यांना पार होणे फार कठीण होते, पण अशी मी फारच कमी मंडळी बघितली आहेत. अजून तरी मला कोणी असा माणूस भेटलेला नाही. कारण परमेश्वर करुणेचा सागर आहे, दयेचा सागर आहे. तो अनंत आहे आणि त्याच्यामध्ये सगळी तुमची पापे धुऊन नथितात. हे स्वतः मी डोळ्यांनी पाहिले आहे आणि असे लेक की ज्यांना मी कधीही समजत नव्हते, की पार होतील, ते सुद्धा अगदी सहजच पार झालेले आहेत, ही सुद्धा मोठी आश्चर्याची गोष्ट आहे. मोठमोठे जे लोक, आता मी सगिपूरला गेले होते, तथि एक गृहस्थ होते. ते रेस खेळायचे त्यांना फार धंदे आणि असे तसे होते ते. त्यांची बायको अगदी कंटाळून गेली होती, तनि मला सांगितले की, 'माताजी, या माणसाला तुम्ही बदलवले तर मी तुम्हाला मानीन.' म्हटले, 'हे बघा, मला आव्हान द्यायचे नाही. बदलले तर बदलले. नाही तर नाही. आम्हाला कसलीच इच्छा नाही.' त्या माणसाला घेऊन आले आणि ते पार झाले. आज त्या माणसाचे आयुष्य इतके नर्मळ आणि सुंदर झालेले आहे की त्यांच्या बायकोला आश्चर्य वाटले. त्यांनी दारू पणि, सगिरेट पणि सगळे काही सोडून टाकले. कारण असे, की आतल्या आनंदाची आपल्यामध्ये भरपूर देन असते. तेव्हा बाहेरच्या गोष्टींची काही मजाच वाटत नाही. मग तेच खावे, तेच बोलावे, तथिच राहवे, त्याच्यातच रमावे अशी मजेची स्थिती होते. पण त्याच्यासाठी घरदार सोडायचे, लग्न करायचे नाही वगैरे असा काही प्रकार नाही. व्यवस्थिती. आई-वडील ज्या घरामध्ये पवत्रि भावनेने राहतात, तथि मुले पवत्रि भावनेने राहतात. त्याच ठिकाणी आमचा सहजयोग येणार आहे. या सन्याशांसाठी नाही. ते नावाचे सन्यासी आहेत. वरती कशाला नावाच्या जाहिराती लावायला हव्यात! सन्यासी आहात ते तुमच्या आतून दसिले पाहजि. तुमच्या वागण्यात दसिले पाहजि. आता आपण या देशाची तरुण मंडळी आहात आणि तरुण मंडळीमध्ये जे व्हायचे ते घटित होत असते. परदेशातील तरुण मंडळीत आणि आपल्यात एक फार मोठा फरक आहे. फारच मोठा फरक आहे. तो मला नेहमी जाणवतो. तथिली तरुण मंडळी धक्के खाऊन आता अगदी वशिद्ध झालेली आहेत. त्यांना धक्के मळिले आहेत पूर्णपणे आणि त्यांना हे कळलेले आहे, की धर्मांधतेत परमेश्वर नाही आणि नंतर मनुष्याला अगदी फार मोठा धक्का बसतो, जसे तनि सांगितले, की आम्ही खड्ड्यात पडलो आहोत. जो मनुष्य अगदी खड्ड्यात पडतो तो मग वरती यायला अगदी परत पूर्णपणे प्रयत्न करतो. पण अजून आपण खड्ड्यात पडलेलो नाही. त्या मार्गावर आहोत. म्हणून धावत सुटलो आहोत तकिडे. ते खड्ड्यात पडले आहेत म्हणून वर यायच्या मार्गावर आहेत. पडा. अशी गोष्ट आहे आश्चर्याची की, तुम्ही या योगभूमीत जन्मले आहात ते काहीतरी वशिष संपदेमुळे जन्मले आहात आणि ती संपदा तुमच्यात असल्याने तुम्हाला पहिल्यांदा लाभ होतो सहजयोगाचा. तकिडे मला फार मेहनत करावी लागते. पण तुम्हाला सहजयोग नको आहे आणि ज्यांना इतका त्रास होतो त्यांना इतका सहजयोग पाहजि की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की या लोकांनी मेहनत करून सबंध तुमच्या देवी - देवता अमुक-तमुक, शंकराचार्यापासून सगळे वाचून काढले सहजयोगानंतर. प्रत्येक गोष्टीचा अगदी गहन अभ्यास करून, सगळे शास्त्रीय आणि सारखा यांचा अभ्यास चालू आहे. आता दाखवायला नेले होते. गांधीजीबद्दल, की गांधीजीचे काय आहे ? तर त्यांची पुस्तके घेऊन ते सगळे वाचू शकणार आहेत, अगदी पूर्णपणे त्याच्यात पडलेले आहेत. आणि तुम्ही इथे एक-दोनच बघता. लंडनला अशी तीनशे माणसे आहेत. अगदी पूर्णपणे अभ्यासाला लागलेली आहेत आणि हिजारी माणसे पार झालेली आहेत. तेव्हा त्यांच्यात आणि तुमच्यात फार अंतर हे आहे, की अजून तुमच्यामध्ये उच्छृंखलता आहे. अजून तुमच्यामध्ये ती गहनता आणि स्थिरता आलेली नाही कारण एकदा जर तुम्ही पडलात की मग तुम्हाला परमेश्वर आठवेल. पण तसे आलेले नाही. अजून ही चालत आपलं! हे केले तरी चालते ते केले तरी चालते! अशातली गोष्ट नाही. काहीही चालत नाही ! याच आयुष्यात तुम्हाला याचा अनुभव येईल. पुढे जायला नको. फार महत्त्वाची तुमच्या आयुष्याची ही वेळ आहे. या वेळेला, बांधणी काम जे खरेच करायचे आहे ते या वेळेला. या वेळेला तुमच्यात जे बांधून घ्याल तेच तुमचे पुढे दसिणार आहे. नाही तर तुम्ही अगदी कुचकामाचे, काहीही कामाचे तुम्ही राहणार नाही. तर यावेळेला तुम्हाला हा नशिचय करायला पाहजि, की काहीतरी अमूल्य मळिवून स्वतःला मौल्यवान करून घ्या आणि ते मौलिक तुमच्यात आहे. अनेकदा मी सांगते, तुम्ही या देशात जन्मला हेच त्याचे मुख्य तत्त्व आहे आणि या देशात जन्मल्याप्रमाणे तुम्ही त्या मोठेपणाने आणि त्या गंभीरतेने हे घेतले पाहजि.

आपल्यात बसवून घेतले पाहजि. या देशाचे जे काही वैशिष्ट्य आहे ते इतके मोठे आहे, की ते सार्या वशिवालासुद्धा पुरून उरेल. पण त्याची व्यवस्था तुम्ही करायला पाहजि. तरुण मुलांनी करायला पाहजि. पण आज आपला तरुण कुठे चालला आहे इकडे लक्ष दलि म्हणजे मला अगदी घाबरल्यासारखे होते. हे झालंय काय! हे कुचकामाचे कुठून जन्माला झाले या देशामध्ये! काही लक्षात येत नाही! पुष्कळशा दोंरांनी या जगामध्ये जन्म घेतलाय. तो सगळ्यांनी हद्दिस्थानात घेतलाय की काय? कारण एका माणसाने ज्या दशिने ओढायला सुरुवात केली की सगळे नधाले त्या दशिला! म्हणजे सनिमाचे नटसुद्धा तुमचे नेते झाले हे बघून मला अत्यंत आश्चर्य वाटले. सनिमा बघायला काही हरकत नाही. पण ते तुमचे नेते होतात म्हणजे त्यांचे आयुष्य काही तरी गरिवण्यासारखे, कतिता गरिवण्यासारखे आहे, असे तुम्हाला वाटायला लागल्यावर तुम्ही भारतातले आहात की कोणत्या मंकी प्रदेशातून आलेले आहात तेच मला समजत नाही. आपल्या भूमीचे ते वैशिष्ट्य आहे, त्याच्यातली जी मर्यादा आहे, आपण फार मोठी माणसे आहोत. एक-एक माणसाला हजारो माणसे मोजली तरी असे माणूस तयार व्हायचे नाही. असे आपण लोक आहोत. आपल्या घरा-दारातून अजूनही श्रद्धा वाहतेय, धर्म वाहतोय. आपण फार मोठ्या अशा वीरांच्या देशात जन्माला आलो आहोत. शिवाजी महाराजांसारखे असे चारित्र्यवान ज्या देशात जन्माला आले त्या देशातली ही मुले, बाईट वाटते बघून! पुष्कळदा आश्चर्य वाटते बघून! हे कसं झालेले आहे? का झालेले आहे? याला कारण काय? तशी तुमची प्राध्यापक मंडळी फार चांगली आहेत. जर प्राध्यापक मंडळी खराब असती तरी मला वाटले असते. तुमचे आई-वडील फार मोठे लोक आहेत. ही अशी मधली जनता कुठून आली! आज या जनतेमुळे देशाचे कल्याण होणार आहे. आज हे पुढारी वगैरे जे आहेत ते सगळे संपणार आहेत. तुम्हीच त्यांच्या जागी येणार आहात. तुम्हीच आमचे उद्याचे पुढारी आहात. तेव्हा तुम्ही स्वतःचे महत्त्व जाणून घ्या. स्वतःची प्रतष्ठा जाणून घेतली पाहजि आणि स्वतःचा मान केला पाहजि. आणि अनुकरण केले पाहजि सत्याचे आणि असत्य, मूर्खपणाचे आणि उच्छिखल आहे ते फेकून दलि पाहजि. उद्या तुम्हाला परमेश्वराच्या साम्राज्यात बसायचे आहे. तुमचा आम्हाला असाच मान केला पाहजि, जसा आज या लोकांचा होत आहे. त्यांच्यापेक्षा अधिक मान तुमचा देशोदेशात होईल. मला आश्चर्य वाटते. मी जपानला गेले होते. मला लोक म्हणाले, 'आम्हाला अजून एक ही हद्दिस्थानी भेटला नाही ज्याला योगाबद्दल काही माहिती आहे कवि शंकराचार्याबद्दल काही माहिती आहे. कति शरमेची गोष्ट आहे. मी केरळमध्ये गेले होते तथि एवढे मोठे पत्रकार लोक आले होते. ते म्हणायला लागले, 'माताजी, तुम्ही आम्हाला दारूची बाटली वरगैरे दली नाही, तर आम्ही काहीच छापणार नाही.' म्हटले, 'चालते व्हा. दारूच्या बाटलीवर जर तुम्ही मला छापायला लागलात तर मला असे छापणेही नको की प्रसिद्धी नको.' आणि त्यांना मी वचिरले, 'तुम्हाला आदर्शकराचार्य कोण होते माहिती आहेत का? ते तथि केरळात जन्माला आले होते.' तर ते म्हणाले, 'आम्हाला माहिती नाही.' म्हणजे ज्ञान तरी आहे का ? बोध तर सोडा. माताजीच्या जवळ येऊन त्यांना दारूची बाटली मागणे, काय म्हणावे यांना! तुम्ही उद्याचे नागरिक आहात. इतकेच नव्हे तर तुम्ही उद्याचे सहजयोगी आहात आणि इतकेच नव्हे तर परमेश्वरी साम्राज्याचे अधिकारी आहात. तुम्ही त्याच्यात रममाण व्हा आणि त्याच्या आनंदात तुम्ही पोहा. हाच माझा तुम्हाला पूर्णपणे आशीर्वाद आहे.

View [online](#).

परमेश्वराने आपल्या साम्राज्यात बोलवले आहे पुणे, २५/२/१९७९ पुण्यनगरीतीलपुण्यनगरीतील नागरिकांना माझे त्रिवार वंदन. आपल्यापुढे वसितारपूर्वक सहजयोगाचे महत्त्व सांगितलेले आहे. पण आपण परमेश्वराच्या दृष्टीने जर वचिर केला तर माणसापेक्षा. परमेश्वराने ही सृष्टी रचली. आपल्याला माहीतच आहे, इथे पुष्कळ वदिवान लोक आहेत, की कशी पृथ्वीची रचना ओंकारापासून झाली आणि कतिती त्याच्यावर परमेश्वरानी मेहनत घेतली आहे. त्यापुढे त्या पृथ्वीवर वनस्पती, त्यानंतर अनेक प्राणी निर्माण करून त्यांची हजारो वर्षे जोपासना केली. त्या जोपासनेतून हळूहळू त्यांची नविड करून त्यांना या अशा स्थितीला आणून पोहोचवलय जथि आपण त्या प्राण्यांना मात करून आज मानव प्राणी तयार केलेला पहातो आहोत. याचं महत्त्व परमेश्वराला जास्त आहे, १ म्हणजे हा मानव कति मेहनतीने तयार केलेला आहे. हजारो वर्षे याच्यावर मेहनत करून आणि नविडसुद्धा फारच मेहनतीने करून याला आपल्याला जो गरजेदर मोक्षाचा प्रसंग माहिती आहे, तथिसुद्धा मॅमलस सारखे जे मोठे मोठे प्राणी होते त्यातले काहीतरी वाचवलेच पाहजित, पैकी हत्ती हा प्राणी हे देवीचे वाहन आहे. आपल्याला माहीत आहे, ते लक्ष्मीचे वाहन आहे, तसेच गणेशाचे स्वरूपही आहे त्याच्यात. तेव्हा ते वाचवण्यासाठी त्यांनी गजेंद्रमोक्षामध्ये जे अवतरण घेतलं, श्री वशिष्ठींनी त्याचं रक्षण केलं, ते काहीच नव्हतं, जे पुढे जाऊन देवीला आपल्या भक्तांच्या रक्षणासाठी, आपल्याला माहिती आहे त्यांच्या रक्षणासाठी त्यांनी अनेकदा या संसारात जन्म घेतला आणि कतिती तरी राक्षसांचं पारपित्य केलं, त्यांच्याशी लढाया केल्या आणि आपल्या भक्तांचे रक्षण केले आहे. ही मेहनत हजारो वर्षे चालली. चौदा हजार वर्षांपूर्वी सुद्धा लढाया होत होत्या. त्यानंतर श्रीरामांच्या काळातसुद्धा आपल्याला सगळ्यांना माहिती आहे, आठ हजार वर्षांचा काळ म्हटला पाहजि, जेव्हा श्रीराम या संसारात पुरुषोत्तम म्हणून वावरत होते. त्यांना ते कार्य करायचं होतं, की एक आदर्श राजा कसा असला पाहजि, त्याची चेतना, त्याचा बोध लोकांना व्हावा, तसेच त्याचं आयुष्य संपूर्ण कसं नर्मळ असलं पाहजि, वशाल असलं पाहजि, आदर्श असलं पाहजि, हे त्यांनी आपल्या अवतारात दाखवलं. त्यानंतर राक्षसांचा वधसुद्धा करताना कतिती संकोच आणि कतिती मर्यादा, असं त्यांचं वागणं होतं. ते मर्यादा पुरुषोत्तमाचं अवतरणसुद्धा फार कठीण आणि मेहनतीचं होतं. पण त्यावेळची सर्व सामान्य जनता ही इतकी कृत्रिमपणाची नव्हती. त्यामुळे त्यांच्यामध्ये आत्मिक संवेदनशीलता फार होती. त्याला आपण स्पर्शित्युल सेन्सिटिव्हिटी म्हणूया. त्यांनी श्रीरामांना ओळखलं होतं, सीतेला ओळखलं होतं, पण आजची तशी स्थिती नाही. तेवढी मेहनत जी त्यावेळेला झाली, ती नंतर श्रीकृष्णाच्या वेळेस परत दुसऱ्या तऱ्हेने बांधण्यात आली, पण श्रीकृष्णांनीसुद्धा फक्त अर्जुनालाच हे सगळं सांगितलं. कारण इतरांना सांगण्यामध्ये काही उपयोग नाही, बाकी सगळे महामूर्ख आहेत, त्यांना जर सांगितलं तर डोकं फोडतील, नाही तर काही तरी उलटं करत बसतील, म्हणून त्यांना कोणालाच ही गोष्ट सांगितली नाही. पण बऱ्याच लोकांनी त्यांच्या संहार शक्तीमुळे ओळखलं की, हेच ते श्रीकृष्ण आहेत. त्यानंतर कंसाचा वध वरगैरे झाला आणि त्यांनी हे सिद्ध करून दिलं की श्रीरामांच्या नंतर जे लोकांनी धर्मांधता होऊन आणि अनाचार मांडले होते, त्याला एक दुसरी बाजू आहे, ती परमेश्वराची साक्षी स्वरूपाची आहे. त्यांना सोळा हजार पत्नी होत्या. त्या कोण होत्या ? त्या त्यांच्याच सोळा हजार शक्त्या होत्या. त्यांनी त्यांना जन्म दिला होता. आम्हाला जसे सहजयोगाला सहजयोगी लागतात तसे त्यांना त्यांच्या शक्त्या हव्या होत्या. पण त्या कशा संसारात आणायच्या, तर त्या या रूपांनी त्यांनी १ संसारात आणल्या होत्या. ते योगेश्वर होते. ही गोष्ट काही खोटी नव्हे. त्या त्यांच्या शक्त्या होत्या, त्या त्यांनी स्त्री रूपात या संसारात आणल्या होत्या आणि त्याचं पतित्व स्वीकारून त्यांचा उपयोग केला. शक्तीश्रियाय कोणतेही कार्य होऊ शकत नाही. कंसाला मारण्याची गोष्ट आली तेव्हा राधालाच त्यांनी म्हटलं की, तुलाच येऊन त्याच्यावर आपला प्रहार केला पाहजि. आता या गोष्टी फार गहन आहेत आणि मानवाच्या पलीकडच्या आहेत म्हणून त्या जास्त मी सांगत नाही कारण त्यांनी फक्त अविश्वासच निर्माण होईल. आता या कलियुगामध्ये, ही जेवढी मेहनत परमेश्वराने केली, ही जी मानवाची रचना केलेली आहे ही जी बात सृष्टीची रचली आहे, तिला काही तरी अर्थ लागला पाहजि. जर आम्ही एखादं घर बांधलं आणि त्याच्यावर कळस नसला तर त्या घराला काही अर्थ नाही. त्याच्यात कोण रहाणार ? त्याचा उपयोग काय ? तसंच मानवाने जोपर्यंत स्वतःचा अर्थ लावला नाही तोपर्यंत त्याच्यावर एवढी मेहनत केलेली वाया जाणार. त्याने स्वतःचा अर्थ लावलाच पाहजि. त्याला कळलंच पाहजि की त्या अमीबापासून मनुष्य का झाला आणि परत त्याला हे समजलं पाहजि की जो परमेश्वर, ज्याने त्याला बनवलेले आहे, ज्याने सर्व सृष्टी रचलेली आहे, तो कोण आहे ? कसा आहे ? काय आहे ? त्याची शक्ती काय आहे ? इतकंच नव्हे पण ती शक्ती त्याच्यातून वाहिली पाहजि आणि त्यांनी जाणलं पाहजि की ही परमेश्वराची शक्ती तशीच माझ्यातून वाहत आहे. जसे मुरलीमधून श्रीकृष्णाचे संगीताचे सूर वाहत होते. हे व्हायलाच पाहजि. ते जर झालं नाही तर परमेश्वराला तरी कसा अर्थ लागणार ! परमेश्वराने सृष्टी घडवली, मानव घडवला की मानवाने परमेश्वराला जाणलं पाहजि आणि ही साधी गोष्ट आहे. तुम्हाला मुलगा होतो, तुम्ही त्याला मोठं करता आणि आपली सगळी संपदा त्याला लहून देता. तसंच परमेश्वराचं आहे. त्यांनी तुम्हाला निर्माण केलं, त्या स्थितीला आणून पोहोचवलं. आता त्याची अशी इच्छा आहे, की त्याची शक्ती तुम्हाला मळिबी. जसं तुमच्या संसारात आहे, तसंच परमेश्वराच्याही संसारात आहे. नाही तरी या संसारात जे काही आलेले आहे ते तथूनच आलेले आहे. जसे तुमचे वडील तुमच्यावर प्रेम करतात, तसंच परमेश्वराचं तुमच्यावर अत्यंत प्रेम आहे. तुमच्या वडलांमध्ये जो अंश आहे तो त्या सागरातलाच एक अंश आहे. अशा प्रेमळ पतियापासून तुम्हाला जे काही मळिलेलं आहे ते तुम्ही अजून जाणलेलं नाही. ते तुम्हाला माहीत नाही. म्हणून त्याच्या अनेक तऱ्हा नघिलेल्या आहेत. आता आमचा जन्म आम्ही महाराष्ट्रात का घेतला ? महाराष्ट्र खरंच जसं नाव आहे तसाच महा+राष्ट्र आहे. ही संतांची भूमी आहे. हा परत एक इतिहास आहे. संतांनी या भूमीला सुंदर केलेलं आहे. आपल्या भक्तीनी, तुमचे धर्म सांभाळलेत, तुमचं पावत्रिय सांभाळलय त्यांनी. हे कशासाठी ? रात्रंदविस आपण यज्ञ करतो, पाठ करतो, मंदिरात जातो, चर्चमध्ये जातो, नमाज पढतो, ते कशासाठी ? करण्यासाठी म्हणून नाही तर काही तरी त्याचा हेतू पुढचा आहे. तो जो हेतू आहे तो आत्मज्ञानाचा आहे. आम्ही आपल्या आत्म्याला जाणलं पाहजि, आत्म्याला ओळखलं पाहजि ही त्याच्यामध्ये ओढ आहे म्हणून आपण हे सगळे करतो. १ पण आपण आत्ताच करून टाकलय हे सगळं काही. खर तर म्हणजे जोपर्यंत आपण आपल्या आत्म्याला ओळखत नाही तोपर्यंत परमेश्वराच्या नावाने आपण काही जरी केलं तरी ते परमेश्वराला पोहोचत नाही. ज्याप्रमाणे या इन्स्ट्रमेंटला हे कॉईल लागलेलं आहे, ते जोपर्यंत मेन्सला लागत नाही तोपर्यंत माझा आवाज तुमच्यापर्यंत जाऊ शकत नाही. तसंच जोपर्यंत संबंध परमेश्वराशी लागत नाही, तुमच्या आत्म्याच्या द्वारे, तो पर्यंत परमेश्वर काय आहे, त्याच्या मूर्तीला काय अर्थ आहे, त्याच्या पूजनाला काय अर्थ आहे

कवि तुम्हालाच काय अर्थ आहे, हे काहीही कळू शकणार नाही. ही एक साधी गोष्ट आहे. ती जर आपण लक्षात घेतली तर आपल्याला हे कळू शकेल की सर्व धर्मांमध्ये इतकी धर्मांधता का आहे! तुमचा म्हणजे आपला टेलिफोन असला आणि त्या टेलिफोनचा जर आपण संबंध मेनशी लावला नाही तर त्या टेलिफोनवर आपण कतीही टेलिफोन केले तरीसुद्धा आपल्याला काहीही उत्तर मिळणार नाही. उलटा टेलिफोन खराब होईल. आत्म्याची ओळख पहिल्यांदा झालीच पाहजि. ते अत्यावश्यक आहे, पण धर्म सांभाळावा लागतो. जर तुमच्यात मानव धर्मच नसला, जर तुम्ही समजा पशू धर्मातले असलात तर कोणत्याही पशूला ही स्थिती येऊ शकत नाही. म्हणजे समजा या इन्स्ट्रुमेंट मधून फक्त हा भाग तयार झालेला असला तर याला मेन्सला लावता येईल का? जोपर्यंत मानव तयार होत नाही तोपर्यंत कुंडलिनी वर येऊ शकत नाही. तेव्हा फक्त मानवालाच अधिकार आहे, की आपल्या आत्म्याला जाणायचं. जेव्हा हा आत्म्याला जाणण्याचा अधिकार मानवालाच मिळाला आहे तेव्हा मानवाचा जो धर्म आहे तो धर्म समजावून घेतलाच पाहजि. आजपर्यंत जे साधू-संत झाले त्या सर्वांनी फक्त आपला धर्म सांभाळलेला आहे. दसरं काहीही केलेले नाही. त्यांनी आपला धर्म सांभाळला की तुम्ही धर्मांमध्ये संतुलन ठेवा. धर्मात बरोबर वागल. आपल्या देशामध्ये इतके साधू-संत झाले. नानक, कबीर झाले, आता, आपल्या इथे तर फारच मोठमोठे संत झाले. ज्ञानेश्वर झाले, तुकाराम झाले. सगळे संसारातच राहिले लोक आहेत. जंगलात पळून त्यांनी काहीही केलेले नाही. सगळं संसारात कार्य केलेले आहे. लोकांमध्ये, सर्वसामान्य लोकांमध्ये त्यांनी कार्य केलेले आहे. कोणी जंगलात बसून, पहाडावर बसून त्यांनी काही केलेले आपल्याला माहिती नाही. आदर्शिकराचार्यांनी जरी संन्यास घेतलेला होता, कारण कोणत्याही कार्याला वाहन घ्यायचं पूर्णपणे आणि त्यावेळी हीच प्रथा होती. नाही तर लग्नाश्रयाय राहता येत नाही, मग हे करा, ते करा. आज तशी स्थिती नाही. त्यामुळे जरी त्यांनी संन्यास घेतला होता तरीसुद्धा आपल्याला माहिती आहे, की काश्मिरपासून कन्याकुमारीपर्यंत ते फिरले आणि त्यांनी प्रत्येक ठिकाणी धर्माची स्थापना केली आणि बरोबर समजावून सांगतिलं की आपला हद्दि धर्म काय आहे! आता हद्दि धर्माचं फार मोठं वैशिष्ट्य आहे हे आणि त्याने नुकसानही झालंय थोडंय, की आपला हद्दि धर्म हा ऑर्गनाइज्ड नाही. ऑर्गनाइज्ड धर्म असला, जसा ख्रिस्ती धर्म आहे, मुसलमान धर्म आहे, त्याचे दोष दुसरे असतात की ख्रिस्तींनी सांगतिलं ते तुम्ही ऐकलं पाहजि कवि मोहम्मदांनी जे सांगतिलं ते ऐकायचं, पण स्वतः मात्र शोध लावण्याकडे अशा लोकांचं लक्ष नसतं कारण स्वतंत्रता नसते त्यांच्यात. त्यांनी ऑर्गनाइज्ड करून घेतलेलं असतं. त्याच्याबाहेर गेले की गेले. जर कोणी सुफी झाला तर तो मुसलमान मानला जात नाही. म्हणजे आपले शरिडीचे साईनाथ आहेत, त्यांना मुसलमान लोक मानत नाहीत. तसंच ख्रिस्ती धर्मात जर कोणी सेंट झाला तर त्याला लोक धर्मातून काढून टाकत असत कारण त्यांचा धर्म ऑर्गनाइज्ड आहे. हद्दि धर्मात जे स्वातंत्र्य आपल्याला मिळालेले आहे, पुष्कळ लोक इथपर्यंत आहेत, आश्चर्य आहे. मी केरळाला गेले होते. जथि साक्षात आदर्शिकराचार्यांचा जन्म झालेला आहे, तिथिले गृहस्थ म्हणाले, 'अम्हाला माहिती नाही त्यांचा जन्म कुठे झालेला आहे वगैरे. त्यांच्याबद्दल अम्हाला काही माहिती नाही.' म्हटले, 'तुमचा धर्म कोणता?' तर म्हणाले, 'हद्दि धर्म.' मी म्हटलं, 'चांगलं आहे.' म्हणजे काहीही त्या धर्माबद्दल माहीत नसलं तरीसुद्धा लोक आपल्याला हद्दि म्हणवू शकतात हे आपल्याला स्वातंत्र्य आहे. इतकंच नाही तर राजकारणात जरी कोणी म्हणालं की 'अम्ही हद्दि धर्मी आहोत' तरी चालेल. त्यांना धर्माबद्दल एवढीही कल्पना नसली तरी आपण हद्दि धर्मी होतो. याचा एक फायदा आणि नुकसानही आहे. एक त्यामध्ये मोठा फायदा असा झाला की, ज्या लोकांना परमेश्वराची ओळख करून घ्यायची होती, आत्म्याला शोधून काढायचं होतं त्यांना पूर्णपणे स्वातंत्र्य होतं आणि त्यामुळे कधीही कोणताही संत संसारात आला, मग तो मुसलमान असो, हद्दि असो, ख्रिश्चन असो, कोणीही असला पण तो जर संत असला की हद्दि धर्मातल्या लोकांनी त्याला उचलून धरलेलं आहे. कारण त्यांनी संतपणा ओळखलेला आहे. त्यांच्या स्वातंत्र्यामुळे कधी कधी दुसरे परणाम होतात आणि त्यातला दुसरा परणाम असा आहे, की हद्दि धर्माबद्दल फारच थोड्या हद्दिना खरी कल्पना आहे. असा मला फारच बरिळा हद्दि मळितो की ज्याला हद्दि धर्माबद्दल खरी कल्पना आहे. एक तर ब्राह्मणाचार नाही तर स्त्रियाचार ज्याला आपण म्हणतो त्याच्यात आपल्याला काहीही माहीत नाही. हे ही आपल्याला माहिती नाही. हे का करायचं? कसं करायचं? आपण उगीचच करायचं म्हणून करतो. देवळात गेले तर करतो. त्याबद्दल आपल्याला एक तर्हेचा आळसच म्हटला पाहजि कवि इन्डफिरन्स ज्याला म्हणतात तशी एक आपली स्थिती आहे, पण याच हद्दि धर्मांमध्ये अनेक संत झाले आणि सगळ्यांनी एकच सत्य सांगतिलं कारण संत झाल्यावर एकच दसितं. केवढी गोष्ट या स्वातंत्र्यामुळे मिळाली आहे, पण तरी सुद्धा जी दूसरी पढी ज्यांनी धर्माबद्दल कधी विचार नाही केलेला कवि ज्यांनी धर्मांधता पाहिली आणि धर्माच्या नावावर चाललेले अनाचार पाहिले त्या लोकांनी मात्र अवशिवासाचं असं पांघरून आपल्यावर घेतलेलं आहे की त्यांना समजावून सांगणं फार कठीण जातंय. इंग्लंडमधल्या लोकांना समजावणं सोपं आहे, पण हद्दिस्थानातले असे साहेबी लोक फार कठीण. मी तर त्यांना सगळ्यात शेवटी ठेवलेलं आहे की हे साहेब लोक येतील तेव्हा नंतर बघू. तरी ही स्थितीसुद्धा, ही वेळ सुद्धा सहजयोगाने बरोबर गाठलेली आहे. म्हणजे ऐतहिसाकि वेळ आलेली आहे. प्रत्येक टप्प्याटप्प्याने मनुष्य वाढत वाढत वशुद्धी चक्रावर, आजूचा चक्रावर तो स्वतःच आलेला आहे. त्याला तिथिपर्यंतच ज्ञान आलेलं आहे. त्याला सहस्राराचं ज्ञान नाही. पण ज्ञान आणि बोध यांच्यामध्ये फार मोठे अंतर आहे. तुम्ही पुष्कळ पुस्तकं वाचली असतील, गीता वाचली असेल, ज्ञानेश्वरी वाचली असेल, नूस्ती वाचली आहे. वाचून बोध होत नाही. काहीही वाचलं नसेल त्याला सुद्धा बोध होऊ शकतो आणि ज्यांनी सगळं काही वाचलंय त्याला काही सुद्धा बोध होऊ शकत नाही. बोध ही आतील बांधलेली गोष्ट आहे. बांधलेली स्थिती आहे. आतमध्ये ती अवस्था आहे आणि विचन हे बाह्यातले आहे. दोन माणसं ज्ञानेश्वरीची बसवली तर आपापसात वाद करतील. पण बोध झालेले दोघं बसवले तर आनंदात आपापसात प्रमोदात बसतील, की बुवा कति व्हायब्रेशन्स येत आहेत, कति थंड वाटते आहे आणि कसं काय आहे. एकच गोष्ट सगळे म्हणतील. कारण बोध हा सत्याचा असतो आणि ज्ञान हे सत्याचं ही असू शकतं आणि असत्याचही असू शकतं. त्याला जाणण्यासाठी अँब्सल्यूट काही नाही. त्यामुळे बोध हा माणसाला झालाच पाहजि. आणि हा बोध आत्म्याशी संबंध जोडल्यावरच होतो. म्हणून आत्म्याशी हा संबंध झालाच पाहजि. आता सुशिक्षित लोकांचा मला जास्त क्रूर असतो. कारण कुठले तरी अमकं होते, त्यांच्या पुस्तकात माताजी असं लिहिलं होतं. म्हणजे आता मी सगळी लायब्ररी वाचत फारियाला पाहजि. पण मी मुख्य सांगते ते हे की तुम्हाला बोध घ्यायचा आहे नं, तर सगळी पुस्तकं तुम्ही जरा बाहेरच ठेवा. ते सगळे तुमच्या डोक्यात आहे. हृदयात काही सुद्धा नाही. तुम्ही हृदयातून विचार करू शकता का ? सहजयोग हा हृदयातून विचारतो. तेव्हा जेवढं काही तुम्ही वाचन केलं असेल ते बाहेर ठेवून यावं. याचा अर्थ असा नाही की, त्याला तुम्ही तलोजली द्यावी. बुद्धीने माणसाने हे जाणलं पाहजि, की या बुद्धीने आपण परमेश्वराला जाणू शकत नाही. ती अजून तोकडी पडते. बुद्धी जोपर्यंत प्रबुद्ध होत नाही, तोपर्यंत त्याबुद्धीने तुम्ही परमेश्वराला जाणू शकत नाही. कारण ती बुद्धी सीमिती आहे. आणि सीमाला जाणायचं असेल तर या बुद्धीची सीमा तोडायला पाहजि. हे अंतर तर लक्षात आलं तर सहजयोगाचं माहात्म्य, तुमच्यापेक्षाही परमेश्वराला अधिक आहे आणि त्यासाठी वाटेल ते करायला त्याची तयारी असलीच पाहजि. आता नसते प्रश्न घेऊन काहीही वाद करू नयेत. आता यांनी आपल्यासमोर सांगतिलं की, आदर्शिकता आहेत वगैरे हे बघतल्यावर सगळ्यांचे घोडे

तयार होतात आमच्यावर यायला. ते सगळं वसिरून जा. त्याला काही अर्थ नाही सध्या. त्याचा अर्थ सुद्धा तुम्हाला लागला पाहजि. कारण माणसाचं डोकं इतकं वचित्रि असतं, ते आमहाला शकिण्यासाठी एवढी वर्षे लागली आणि आधुनिक मानव कसा आहे ते शकिण्यासाठी आम्ही आमच्या आयुष्यात पन्नास वर्षे खर्ची घातली. तेव्हा जाऊन कुठे आमहाला सहजयोग, ज्याला म्हणतात, तो जमला. इतके परम्युटेशनस आणि कॉम्बिनेशनस माणसाच्या डोक्यात असतात आणि त्याचे प्रकार इतके वक्षिपित असतात की त्या प्रकारांना हे उघडायला गेलं तर ते बंद होतं आणि ते उघडलं तर हे बंद होतं अशी स्थिती आहे. आता एक छोटीशी गोष्ट म्हणजे अशी की लंडनला एक गृहस्थ, ते खूप वाचन करून आलेले होते. तथिल्या लोकांना वाचनाची तर हास खूप आहेच. पण एक शास्त्र घेतलं तर ते इतथंभूत वाचून काढतात, तसं कुंडलनीचं शास्त्र त्यांनी फार वाचलेलं होतं, ते वाचून ते माझ्याकडे आले आणि म्हणाले, की आम्ही तर ऐकलंय की कुंडलनीला एवढा त्रास होतो, त्याच्यामध्ये कुंडलनी वर आली, की माणसं नाचायला लागतात. त्याच्यामध्ये त्यांना फोड येतात, अमूक होतं. आता मी बघतेच आहे हे सगळे मला माहितीच आहे आणि त्याच्यामध्ये हा त्रास होतो, तो त्रास होतो. फार कठीण काम आहे. वर्षानुवर्षे मेहनत करावी लागते वगैरे. एखाद्या बाईला पुरणपोळी छान करता येते. समजा ती त्यात माहीर आहे आणि तिला कोणी येऊन सांगतिलं की 'ही पुरणपोळी नाहीच मुळी, पुरणपोळीला फार त्रास पडतो. त्याला असं करावं लागतं, पीठ असं भजिवावं लागतं, त्याला तसं करावं लागतं, तर जमतं. हजारो वर्षात एखाद्यालाच जमलंय असं मी वाचलेलं आहे.' एखाद्या पुरुषाने पुरणपोळी वर पुस्तक लहिलियं समजा, तो ते असंच व्हायचं आणि त्याची अशी वलिहेवाट लागायची आणि त्याचा त्रास या बाईला पुरणपोळी येते तिला व्हायचा. तर सरळ म्हणायचं, 'अहो, खाऊन तरी बघा. पुढे बोलू या!' पण आधीच वाद की 'हे फार कठीण आहे ! असं होतं, तसं होतं. याच्यात हे झालंच पाहजि, त्याच्यात बेडकासारखं उडालंच पाहजि. अमके तमके म्हणाले आणि तिकडे फलाणे म्हणाले,' म्हणजे पूर्वीचा हा प्रकार वर्षानुवर्षे अजून माझ्या डोक्यावर आहे. तेव्हा लंडनलाच एका गृहस्थानी, आमच्या शिष्यांनी त्याला उत्तर दिलं, फार मोठं. त्या उत्तरामध्ये, मला वाटतं आता आपल्याला चव्हाणांनीही सांगतिलंय, त्याचं उत्तर आहे. त्यांनी असं सांगतिलं की कतिही काही कठीण असलं आणि जर ते होते आणि घटति होतं आणि आमच्या डोक्यांनी आम्ही पाहिलंय, मातारजीच्या पायावर आल्यावर कुंडलनीचे स्पंदन हजारो लोकांचं आम्ही आमच्या डोक्यांनी पाहिले आहे. तेव्हा तुमचं काही आम्ही मानायला तयार नाही. तुम्ही पुस्तक वाचलीत पण आम्ही आमच्या डोक्यांनी पाहिलं आहे. स्पंदनं होतात. कुंडलनी उठते, वर जाते. मग त्याचा नषिर्कष काय काढायचा की 'माताजी कोणी तरी वशिष आहेत.' हे तुम्ही डोक्यात धरलं पाहजि आणि ते तुम्ही डोक्यात धरा म्हणजे तुम्हाला कळेल कारण 'माताजी फार मायावी आहेत आणि त्या काही तरी माया खेळतात आणि त्यामुळे तुमच्या लक्षात नाही येऊन राहिलंय. तरी तुम्ही पार होऊन माताजींना जाणून घ्या. वाद घालू नका.' तेव्हा ते मुकाट्याने पुरण पोळी खायला बसले. हा असला माणसाचा प्रकार असतो डोक्याचा. परमेश्वराने असा वचार केला नव्हता की माणूस डोक्याने एवढा वक्षिपित होईल. त्यामुळे एका आईवर हे कार्य घातलं. कारण आईला एवढा पेशन्स असतो. आई शिवाय हे श्रीकृष्णाला जमलं नसतं. त्यांनी आपलं सुदर्शन चक्र चालवलं असतं. त्यांना जमणार नव्हतं. त्यांनी चूपचाप आपली चक्र चालवली असती कवि श्रीरामांनी बाण लावले असते. त्याला आई पाहजि मेहनत करायला आणि समजून घ्यायला, की माझी मुलं आहेत त्यांना पार न्यायचं आहे, त्याच्यासाठी मेहनत घेतली पाहजि. कधी बोलतील, कधी ओरडतील, पण माझी मुलं आहेत, जतिक्यांना वाचवता येईल ततिक्यांना वाचवलंच पाहजि, हे आईलाच समजतं आणि तिला परमेश्वर तेवढी शक्ती सुद्धा देतो. मूल जन्मताना आईला इतक्या वेदना होत असतात, पण मूल जन्मल्याबरोबर सगळ्या वेदना ती वसिरते आणि पहिला प्रश्न 'मूल ठीक आहे नं ?' हे थोड्या प्रेमाचं तुम्ही तथि बघता. पण अनंत सागराचे सागर आईने पोटात घालून हा सहजयोग काढलेला आहे आणि त्या प्रेमांमुळे कदाचित सहजयोग इतका कार्यान्वित आहे. मला स्वतःलाच इतकी कल्पना नव्हती. असं कधीही आमचं कोणत्या जन्मी झालेलं नाही, जे या जन्मी लोकांनी समजून घेतलं. पूर्वी आपल्याला माहिती आहे. संत म्हटला म्हणजे त्यांच्यासाठी पहिल्या तलवारी तयार व्हायच्या. नाही तर त्यांना क्रूसावर चढवून द्या. त्यांना बषिचे प्याले द्या, त्यांच्यावर साप सोडा, हे सगळे प्रकार झालेले आपल्याला माहिती आहेत. कोणाला संन्यासी म्हणून म्हणायचं, कोणाला काही म्हणून म्हणायचं. संतांचा छळ करणे हे लोकांचं बरीद वाक्य होतं, सर्वसामान्य लोकांचं. ते आता बदलून कलीयुगामध्ये बघा कशी स्थिती आली आहे. तुम्ही सगळी कलीयुग म्हणता, पण मला तर अत्यंत आश्चर्य वाटतं की या धकाधकीच्या काळातच आज माणसाला सहजयोग पाहजि आणि ती सर्व स्थिती अशी मंथनासारखी तयार झालेली आहे. आज त्याच्यातून लोणी नघालंच. सगळी स्थितीच अशी बनली आहे. ऐतहिसिक स्थिती अशी बनलेली आहे. या थराला गोष्टी पोहोचलेल्या आहेत की सहजयोग हा लाभला पाहजि. यशस्वी झाला पाहजि. त्यासाठी एवढंच सांगायचंय, तुम्ही काहीही करायचं नाही, काहीही तुम्हाला मेहनत नाही, आमहालाच करायला लागणार आहे. तुम्ही जन्मलात, मानव देहात आलात यासाठी काय मेहनत केली तुम्ही? अमीबाचे माणसं होऊन बसलात, काय मेहनत केली आपण? परमेश्वर मेहनतीला आपल्याला घालत नाही. आपण आरामात असावे, पण पार झाल्यावर मात्र जेव्हा तुमची मोटार सुरू झाली तेव्हा मग तुम्ही ती वापरू शकता. पार झाल्यावर मात्र थोडीशी मेहनत करावी लागते. कारण जरी सहजयोगामध्ये अत्यंत सहज, सुलभ आणि हजारो लोकांना याचा लाभ होऊ शकतो, तरीसुद्धा ही अत्यंत सूक्ष्म स्थिती आहे. म्हणजे तुमच्यातला अंकूर फुटून त्याचा वृक्ष व्हावा. त्याचं फळ व्हावं आणि तुम्हाला आत्मबोध व्हावा, फारच सूक्ष्म स्थिती आपल्यात घडते. तेव्हा पार झाल्यावरच स्थिरावणं कठीण जातं आणि ते मेहनत थोडीशी करावी लागते. स्थिरावल्यावर मग मनुष्याच्या लक्षात येतं की आपण कुठे होतो आणि कुठे पोहोचलो. आमचे लंडनचे पुष्कळ सहजयोगी आता इथे आले आहेत. तसे या पद्धतीचे अजून तीनशे सहजयोगी तरी तथि आहेत. त्याशिवाय हजारो लोकांना आम्ही पार केलेले आहे, पण याच्या-त्याच्यात हे संत नाहीत. त्यांनी आपल्याला पूर्णपणे स्थिरावून घेतलं आहे आणि काही काही याच्यातले लोक सहा महिन्यांपूर्वी आमच्याकडे आलेले आहेत आणि ते म्हणतात सहा महिन्यात आम्ही कति वदिवान झालो, आमचं इतकं शक्तिष्ण आहे, शक्तिषि, सुशक्तिषि, डॉक्टरस, इंजिनियर्स आहेत. पण ते म्हणतात जे आम्ही सहा महिन्यात शकिलो माताजी, जे आम्ही जाणलंय, ज्याचा आमहाला बोध झालेला आहे, कति प्रचंड आहे. आणि त्या बोधाचं एक सूक्ष्म तत्त्व आहे. फारच सूक्ष्म आहे आणि ते आपण समजून घेतलं तर लक्षात येईल, की परमेश्वराने तुम्हाला आपल्या साम्राज्यात बोलावलं आहे. आपले साम्राज्य तुम्हाला द्यायचंय त्याला. त्याची तयारी त्यांनी तुमच्यात केलेली आहे, तुमच्यात सगळे बांधून टाकलंय, तुमच्यात सगळं बलिट -इन आहे. आपल्यामध्ये फक्त त्याचा धागा, त्याचा अंकुर परमेश्वराशी मळिला पाहजि. तो मळिल्याबरोबर तुमच्यातून ती शक्ती साक्षात वाह लागते आणि त्या शक्तीचं अवलोकन तुम्ही करू शकता, तचिं कार्य तुम्ही बघू शकता आणि कति ती प्रचंड शक्ती आहे, तिला तुम्ही जाणू शकता. पण तरीसुद्धा तुम्हाला सांगायला पाहजि नं कोणी तरी, सगळं काही! हातातून थंड वारे वाह लागतात. पुष्कळांनी मला वचिरलं, की महर्षी रमण हे पार होते, रयिलाइज्ड सोल होते मग त्यांना कॅन्सर कसा झाला आणि माताजी, सहजयोगाने कॅन्सर ठीक होतो, मग हे कसं काय ? मग सांगावं हे लागलं की त्यांची आई नव्हती त्यांना रबिलायझेशन देताना. त्यांना अपरोक्षपणे पार करण्यात आलं होतं. जर त्यांची आई असती तर सांगतिलं असतं सपिथेटकि नव्वहस ससिटीम काय असते, पॅरासपिथेटकि काय असते आणि त्याचा संबंध

कुंडलनिशि काय आहे, हे सगळें तुम्हाला सांगायला कोणी तरी पाहजि नं ! आता परवा आम्ही एका गुरूना भेटायला गेलो होतो. ते पाण्यात बसतात. मी त्यांना म्हणलं तुम्ही पाण्यात का बसता? ते म्हणाले, 'मला सगळ्यांचं जळतं माताजी, मी काय करू? सगळ्यांच्या पासून आग येते मला, म्हणून १ मी पाण्यातच बसतो.' आणि त्याच्यामुळे इतकं झालंय की, त्यांचे पाय अगदी लहान झाले आहेत आणि मासोळ्यांनी वरगैरे पाय खाल्ल्याने फार दबापत झाली आहे. मी त्यांना मग बरं वगैरे केलं. त्यांनी मला ओळखलेलं आहे. माझ्या जन्मापासून त्यांना माहिती आहे. मी संसारात आलेली आहे. मी म्हणलं, 'तुम्हाला माहिती आहे नं स्वतःला कसं बचावून घ्यायचं.' ते म्हणाले, 'म्हणूनच मी जंगलात राहतो. मला ही माणसं नकोत. मला कोणाला भेटायचं नाही.' सहजयोग्यांना संसारातून जायची गरज नाही. कारण ते सुद्धा त्यांना मला सांगायचंय आणि ते समजतात. एकदा तुम्ही शकिलात की बंधनं कशी घालायची? कसा स्वतःचा बचाव करायचा ? तर या संसारात राहूनच व्यवस्थिती, इथेच, ज्या स्थितीत तुम्ही वावरता, तुमची आई, वडील, पत्नी, मुले सगळे धरून इथेच हा योग घटति होतो. काही सोडावं लागत नाही. कुठे पळावं लागत नाही आणि इथेच सगळा लाभ होतो. त्या लोकांबद्दल माझे एवढेच म्हणणे आहे, की बचिरे त्या वेळेला एखाददुसराच पार व्हायचा आणि त्याला पूर्णपणे ज्ञान नसायचं. हळूहळू चाचपडून काय ते समजत असत. पण तरी सुद्धा त्यांनी आपली स्वच्छता करून घेतली होती. आणि ती स्वच्छता केल्यामुळे त्यांच्यामध्ये शक्तीचा संचय जास्त आहे. जरी शक्ती फार वाहत असली तरी हे ज्ञान नसल्यामुळे बचाव कसा करायचा? हे वेगवेगळे सैतानी प्रवाह कसे वाहतात? त्यांना कस कंट्रोल करायचं? त्यांच्यापासून कसं दूर रहायचं? त्यांच्यावर मात कशी करायची ? हे सगळं ज्ञान त्यांना कोणी न सांगितल्यामुळे ते जंगलात आणि दूर जाऊन राहतात. असे अनेक लोक मला भेटले आहेत. आमच्या सहजयोग्यांना भेटलेले आहेत आणि सगळे मला सांगतात, 'माताजी, तुम्ही बारा वर्षे मेहनत करा, मग आम्ही येऊ. तुम्ही चौदा वर्षे मेहनत करा मग आम्ही येऊ.' असो, पण तरी सुद्धा एवढी गोष्ट मात्र खरी आहे, की सहजयोग एकदा स्थिरावला म्हणजे शक्ती खरच प्रचंड येते. इतकी प्रचंड शक्ती येऊन जाते की आश्चर्य वाटतं की आमच्या हातातून हे वहातय तरी काय? सहजच तुम्ही कुंडलिनी वर करू शकता, सहजच लोकांना पार करू शकता. दुसरे म्हणजे ही वेळ अशी आलेली आहे, की जवळ-जवळ दहा वर्षापासून नदिन मागच्या पाच वर्षात अनेक मोठमोठाले लोक जन्म घेत आहेत. माझ्याच घरी माझ्या तीन नाती आहेत आणि एक नातू आहे. चारही जण एकावर ताण एक आहेत आणि त्यांना इतकं बारीक समजतं सहजयोगातलं. आता अडीचच वर्षाची माझी नात आहे एक धाकटी. तचियाकडे आमच्याकडेची एक मुलगी गेली होती, इंग्लिश मुलगी. तनि तला बचिरलं, 'अनुपमा मला काय आहे?' तर तनि लगेच सांगितलं, ती थोडं इंग्लिश शकिलेली आहे आता, तनि तला सांगितलं, 'तुझी लेफ्ट नाभी आणि लेफ्ट बशिद्धी आहे.' ती अगदी आश्चर्यचकित झाली. एवढ्याशा मुलीने लगेच कसं सांगितलं. लगेच तनि ते काढायला सुरुवात केली. हे बोध झालेले लोक आहेत. प्रबुद्ध लोक आहेत. ते जन्मापासूनच हे सगळं कुंडलिनी शास्त्र जाणतात आणि असे अनेक लोक या जगात जन्माला येतील. अजूनही पुष्कळ असे जीव संसारात येणार आहेत. आपल्या देशामध्ये तर वशिष्ठ लोक आहेत. आता दुसऱ्या देशामध्ये, मुलं काही वशिष्ठ जन्माला येणार नाहीत. त्याला कारण असं आहे, की इतकी नरकगती आहे सगळीकडे, पाश्चात्त्य देशात तर नुसता नरक उतरलेला आहे. त्या नरकामध्ये कोणी शहाणा जन्माला येणार नाही. वेडे येतील तर येतील कवि अतृप्त लोक येतील. आणि भग तथून येतील तुमच्याकडे. तुमच्या पुण्याला काही येऊन राहिले आहेत तथिले. ते लोक असे का वागतात याचं कारण आहे. अतथिय नमिन स्थितीतले ते लोक आहेत. तसेच फार मोठ्या साधू-संतांनी तथि जन्म घेतलेला आहे. ते सहजयोगाला प्राप्त होतात. फार मोठ्या साधू-संतांनी जन्म घेतलेला आहे. आता आपल्या देशामध्ये ही योगभूमी असल्यामुळे, फार महान भूमी असल्यामुळे असे मोठमोठाले संत जन्माला येतील, पण त्यांच्याबद्दल ही तुम्हाला बोध झाला पाहजि, की ही मूलं काय आहेत ? यांचं वैशिष्ट्य काय आहे ? हे काय करतात? म्हणजे आता एका दुसऱ्याच दुनयित आपण जाणार आहोत. हे आपल्याला आतपर्यंत दसितंय. आपल्याला माहिती आहे की याच्यात इलेक्ट्रिसिटी जाते म्हणून त्याच्यात लाईट येतो. हे सगळं मेलेलं आहे. इलेक्ट्रिसिटी म्हणजे काही जिवित कार्य नाही. आता आम्ही जर हा खांब बांधला तर एक झाड नष्ट झालंय, त्याच्यापासून हा खांब केला आहे. जिवित कार्य तर हेच आहे. मनुष्याने जर कधी जिवित कार्य केलं असेल तर हेच की कुंडलिनीचे जागरण करणं आणि उत्क्रांतीची ती शेवटची पायरी आहे आणि व्हायबरे शस्त्रांमुळे इतकी जिवित कार्य होत आहेत, की एखाद्या माणसाला समजा एखादा रोग झालेला असला, आता तो सांगतो, त्याला फार त्रास आहे. आई, मला फार त्रास आहे, लहानपणापासून. समजा या घराचा पाया मजबूत नसला, तर कतितीही मेहनत केली तरी हे घर आपण मजबूत करू शकत नाही. तसंच, मानवाचं सुद्धा होऊ शकतं. लहानपणापासून तो जर खराब झालेला असला, मूलाग्रच त्याचं खराब झालेलं असलं, अगदी पूर्णपणे तो वाया गेलेला असला तर त्याला आपण कसं ठीक करणार? म्हणजे आम्ही अशी माणसे पाहिली आहेत, की आम्ही सगिपूरला गेलो होतो. तेथे एक मुसलमान मनुष्य होता. तो इतका बघिडून गेला होता की त्याची बायको त्याला घेऊन आली होती, की माताजी काही तरी तुम्ही याचं भलं करा, म्हणजे दारू पण वरगैरे. त्याला काहीच नव्हतं. बाकीचे सगळे प्रकार तो करित असे. आणि सर्वनाश त्याच्या फॅमिलीचा झालेला होता. आणि सहजयोगात पार झाल्यावर तो इतका पार बदलून गेला, की सहा महिन्यात लोक म्हणाले, की हे तेच गृहस्थ आहेत हे लक्षात सुद्धा येत नाही. कारण त्याने तुम्हाला आपल्या आत्म्याची ओळख होते. जेव्हा आत्म्याचे स्पंदन येऊ लागतं तेव्हा ते सगळीकडे पसरतं आणि आजपर्यंत जेवढी आपल्या मधली बघिडलेली यंत्रे आहेत मग ती मनाची असोत, बुद्धीची असोत कवि शरीराची असोत, सगळी व्यवस्थिती चालू होतात आणि हळूहळू असा मनुष्य पार बदलून जातो आणि तो बदललेला मनुष्य मुख्यतः फार संतोषी असतो. संतोषी असूनही त्याच्यामध्ये एक प्रचंड शक्तीचा वेग वाहत असतो आणि तो शक्तीचा वेग प्रेमाच्या शक्तीचा असतो. कुंडलिनी शक्ती ही प्रेमाची शक्ती आहे. ती तुमची आई आहे. जला परमेश्वराने खास तुमच्यासाठी, प्रत्येक व्यक्तीला अगदी वेगळी वेगळी शक्ती दिलेली आहे. केवळ तुमच्यासाठी म्हणून तुमच्यात ठेवलेली आहे. त्याच्यामुळे तुमची उत्क्रांती होणार आहे. अशी शक्ती कधी तुम्हाला दुःख देऊ शकेल का? तुमच्या आईने तुम्हाला कधी असं दुःख दिलेले आहे का? तुमच्या आईची जी आई आहे, ही कुंडलिनी शक्ती. ती सर्वांची आई आहे आणि तुमची वशिष्ठकरून आई आहे. जे नुसतं आईपण आहे अशी शक्ती तुम्हाला कशाला त्रास देईल ? आणि परमेश्वराने तरी कधी अशी योजना केली असेल का? जे इतके परम दयाळू, कृपाळू आणि प्रेममय आहे, ते अशी व्यवस्था तुमच्यासाठी करतील का की तुम्ही कुंडलिनीची जागृती मागितली तर बचिवासारखं वाटेल, बचि चावतात असे वाटेल कवि आतून एखादा बेडूक नघाल्यासारखं वाटे! एक गृहस्थ तर बेडकासारखे उडत असत. मला काही माहीत नव्हते. माझ्या प्रोग्रॅमला आले आणि माझ्याकडे असे दोन्ही पाय करून बसले कोल्हापूरला. तेव्हा सगळ्यांनी सांगितलं, 'अहो, माताजीच्याकडे नदिन पाय तरी करून बसू नका.' 'अहो,' म्हणे, 'असच बसू द्या मला. माझी कुंडलिनी जागृत झाली आहे आणि मी बेडकासारखा उडतो. जर असे पाय ठेवले तर मी बेडकासारखा उडायला लागेन.' आता एक साधी गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि, की जो मानव अतमानव व्हायचा त्याला कोणी बेडूक करेल का? आता म्हणजे काय तुम्ही बेडूक, पसिवा आणि ठिकून होणार आहात ? नदिन आपली डोकी तरी गहाण ठेवू नये! पण अशा ठिकाणी मात्र लोक अगदी डोकी गहाण ठेवून जातात. फक्त आमच्या सहजयोगात म्हणजे वाद-वविवाद करण्यात पटाईत. अगदी पटाईत असतात. आमच्या लंडनला एक लामासाहेब आले आणि त्यांच्याकडे एक मुलगी जात असे.

तुम्ही मला सांगतिले, की तो उपाशी ठेवायचा. त्यांना जेवण द्यायचं नाही म्हणजे असं की त्यांना अगदी अळणी जेवण द्यायचं. म्हणजे त्यांना संन्यासच घ्यायला लावायचा खाण्याच्या बाबतीत. वाटेल तसे वागले तरी चालेल. म्हणजे तुमचे कलचरच असे आहे. तुम्ही कतितीही मुली ठेवल्या, मुलं ठेवली काही हरकत नाही. फक्त खाण्याच्या बाबतीत तुम्हाला भुकं मारायचं. म्हणजे असे बचिरे आले त्यांच्यासमोर म्हणजे त्यांना म्हणे, तुम्ही आमच्यापुढे एक हजारदा वाकत रहा आणि त्यांनी जेव्हा सुरुवात केली, त्यांच्यात काही तरी भुते घालतात की काही कळत नाही बचिर्यांना. त्याच्या नंतर त्यांची अशी स्थिती करून टाकतात की सगळे काही, सगळे पैसे तुम्ही आमच्यासमोर देऊन टाका. हे सुशिक्षित लोक, इतके हशार म्हणवणारे, जगावर राज्य करणारे हे इतके मूर्ख कसे? मला हे समजत नाही की वाटेल तसे पैसे त्या माणसाला देतात. त्यांनी इतकं सांगितलं की एक प्रकारचा दगड असतो, त्या दगडाचं मला हे पाहजि. तो दगड मला पाहजि आणि त्या दगडावर मी बसणार, उठणार आणि सगळे काही माझे व्हायला पाहजि. त्यांनी तो आणला. तो दगड इराणला मळितो आणि कुठून तथून तो दगड आणला आणि तो दगड त्या माणसाच्या तथि खाली लावला. आता हे आपले आले, मोठे तथून त्या तबिटच्या लोकांना नुसतं भाजून खाल्लं होतं त्यांनी. तथून इथे आले आणि लोकांकडून पैसे घेऊन आपले बांडगुळासारखे, पॅरासाईट, तथि बसलेले. आणि लोक त्यांना इतके पैसे देतात, म्हणजे ते कसे करतात, का करतात ? हे बुद्धीवादी लोक मूर्ख बनतात तेव्हा इतकं का बनतात, समजत नाही. बहुतेक अहंकार मनुष्यामध्ये येतो असं मला वाटतं. बुद्धीवादी माणसामध्ये अहंकार येतो आणि अहंकार जर जास्त वाढला तर माणसाचं माकड होते. ते मला एकदा एका गावातले काही लोक एका मनिस्टरला भेटायला गेले. तर त्यांचे जे प्रायव्हेट सेक्रेटरी होते त्यांना अहंकार चढलेला होता. ते म्हणजे अगदी इकडून तिकडे माकडासारखे उड्या मारत होते. सगळ्यांना हे ते बोलत होते. तेव्हा त्यांनी त्यांना बचिरले, तुमच्याबद्दल काही सांगा. ते हर्षित म्हणाले, 'आपको मालूम नहीं मैं पीए हूँ। 'पीए' म्हणजे प्यायलेला. ते म्हणाले, 'अच्छा, अच्छा, अब मालूम हो गया, अब जा रहे हैं हम।' त्या अहंकाराबद्दल आपल्या ह्याच्यामध्ये सुद्धा फार सुंदर गोष्ट रामायणात आहे. नारदाला एकदा अहंकार झाला होता आणि तो मायानगरीत गेला आणि किसान मूर्खात नघाला, तसं दसितय मला. अहंकारामुळे मनुष्य इतका मूर्ख होतो. त्याला मूर्खात काढणारा आला तर तो मूर्ख बनतो आणि सगळे काही ज्याला आपण सुज्ञता म्हणतो ते सगळं त्या माणसाला अर्पण करतो. त्यामुळे हे लोक असे का झाले आणि असे का वागतात ते आपल्या लक्षात येईल. आता सहजयोगामध्ये मात्र आपल्याला पूर्णपणे स्वातंत्र्य आहे. ती फार मोठी गोष्ट आहे. आपण पूर्णपणे स्वतंत्र आहात आणि स्वतंत्र आहात म्हणूनच माझ्याशी वाद घालता. आता त्या गोष्टीला मी फार मान देते आणि मिला आवडतं की लोक स्वतंत्रपणे माझ्याकडे येतात. माझ्याशी स्वतंत्रपणे बचिर बनिमिय करतात, इतकंच नाही तर वाद घालतात, भांडतात, सगळं काही करतात. पण थोडं त्याच्यामध्ये जरा चुकतं की उगीचच कशाला वेळ घालवायचा. जर आम्ही म्हणतो कुंडलनीचे वरदान घ्या तर घ्यावं. कारण आम्हाला तुमच्यापासून काय हव आहे ? आम्ही काही इलेक्शनला उभे नाही की आम्हाला काही पैसे नकोत तुमच्याकडून की आम्हाला जाहिरात नको की आम्हाला मोठेपणा नको. आम्हाला काहीही नको. आम्ही जर म्हणतो आहोत की आम्ही द्यायला आलो आहोत तर असा बचिर केला पाहजि की कुठे तरी एखादा असू शकतो मनुष्य की ज्याला काहीही न घेता द्यायचं आहे असा असूही शकतो. असा जर थोडासा बचिर घेतला तर बुद्धीजीवी माणसाला सुद्धा लक्षात येईल की हा भाग प्रेमाचा आहे. प्रेमात जो मनुष्य पूर्णपणे रंगतो तेव्हा हा बचिर करीत नाही की याच्यात माझा काय फायदा होईल ? काय लाभ होईल ? त्याला बस प्रेम देण्यातच मजा वाटते आणि तो प्रेम देत राहतो. तेव्हा थोडासा आपल्या प्रेमाचा भाग जो आपण वसिरलेलो आहोत, लहानपणी आईने आपल्याला फक्त प्रेमाने वागवले आहे. ही भारत प्रेमाची भूमी आहे. कतितीही आपल्याला प्रेम मळिलेले आहे. आपल्या मतिरांनी, आपल्या वडलांनी, आईने, समाजाने सुद्धा आपल्याला कतिती प्रेम दिलेले आहे, ते जर आठवलं आपण, तर सहजयोग फार घटति होईल. अशाप्रकारे सहजयोगाबद्दल थोडसं मी आपल्याला सांगितलं आहे, पण हा वषिय इतका मोठा आणि विस्तारपूर्वक आहे की त्याच्यात कुंडलनी कुठे आहे आणि ती कशी चढते ते मी उद्या सांगेन आपल्याला आणि फार मोठे आहे ते सगळं कळेल. ते सांगायला बसलं तर त्याला पुष्कळ दविस पाहजित. कधी तरी मग पुण्याला नदिन महानिभर तरी राहीन आपल्याबरोबर, तेव्हा हे कार्य घडेल आता सध्या तरी त्या नरकातच मला रहावं लागतंय. काय करणार जसं नशबिात आहे तसं घ्यावं लागतं. तथिच मेहनत करीत आहे मी, पण तरी सुद्धा मला पूर्ण आशा आहे की एक दविस या पुण्यामध्ये मी परत येईन आणि आपल्या सगळ्यांना पूर्णपणे याच्याबद्दल सगळी माहिती इत्थंभूत देईन. आता सुद्धा इथे सहजयोगी मंडळी आहेत त्यांना फार माहिती आहे, त्यांनी फार मळिवलेले आहे. फार मेहनत केलेली आहे.

1979-0225, Puja

[View online.](#)

महाशिवरात्रि, राजवाडे मंगल कार्यालय, पुणे, दिनांक २५/०२/१९७९, वेळ सायंकाळी ६.०० वा.

Part 1

आजची महाशिवरात्री आहे. म्हणून मी आपल्याला आज शिवींचं महत्त्व सांगणार आहे. ते समजून घेतलं पाहजि. ब्रह्मदेवानी ही सगळी सृष्टी जरी घडवली असली आणि त्या सृष्टीत उत्क्रांतीमुळे मानवपद आपल्याला मिळालेलं आहे आणि हे मानवपद आपल्याला वषिणूच्या शक्तीमुळे मिळालेलं आहे. तरीसुद्धा ह्या मानवाला शवितत्व मिळवायचं असतं. शेवटी वषिणूला शिवीची पूजा करावी लागते. एवढं शिवींचं महत्त्व आहे. शवितत्व म्हणजे आपला आत्मा आहे. ही सगळी धडपड, ही सारी उत्क्रांती त्या तत्वाला जाणण्यासाठी आहे जे शवितत्व आहे. म्हणजे आदितत्व जे आहे ते शवितत्वच आहे. सदाशिवींचं तत्व आहे. ते सदा असतं. आणि त्यातून ही सर्व तत्वे नव्हून मानवनिर्मिती झाली. आता मानवानी त्या शिविला ओळखलं पाहजि, ज्यानी ही इच्छा केली होती की ही सृष्टी करावी, त्यात मानव निर्माण करावेत आणि त्या मानवानी परमेश्वराला ओळखावं, त्याची शक्ती वर्णावी आणि त्याच्या शक्तीच्या आनंदात, त्याच्या कार्यात रतं राहावे, त्याचा बोध मानवाला व्हावा ही त्याची इच्छा. ती आज सहजयोगातून घडून आलेली आहे. वषिणू तत्वांनी तुम्ही जरी पार झालात, तरी मिळवलं तुम्ही काय तर शवितत्व. ते शवितत्व हातातून वाहतय त्याला आपण चैतन्यलहरी असं म्हणतो. हाच योग घडलेला आहे. शिवानी आपली शक्ती जी शविशक्ती आहे तिला आपण महाकाली शक्ती म्हणतो त्यातलाच थोडासा भाग कुंडलनी म्हणून प्रत्येक मानवात ठेवलेला आहे आणि ती ह्या साही चक्रातून नव्हून भेदून परत शिविलाच मिळते, हे असं शवितत्व आहे. शवि म्हणजे करुणेचा सागर, दयेचा सागर, प्रेमाचा ठेवा. हे सगळं प्रेममत्त्व आहे. शिविला जाणलं म्हणजे सत्य जाणलं आणि तो आनंदसागर आहे. त्याच्यातून आनंद वाहत असतो. शिविला प्रसन्न करायचं फार सोपं काम असतं. भोळा आहे तो अगदी. प्रेमाचा भुकेला परमेश्वर आहे तो. फार सोपं काम आहे. त्याची दृष्टी फार वर होत नाही, नेहमी खाली असते. फार डोळे फाकून ते सगळं बघत नाही. त्याच्यामुळे जे रत असतात, त्याच्या चेहर्याशी जे रत असतात, तेवढच त्यांना दिसतं. भोळेपणा म्हणजे इतका जास्त आहे की, राक्षसानी सुद्धा शिविला प्रसन्न केलं. त्याच्या सेवेला तत्पर. शिविला नाराज करायचं नाही काही असलं तरी. ही चलाखी ओळखून शिविला पुष्कळ वेळा प्रसन्न करून घेतलेलं आहे त्यांनी आणि त्याच्या दमावरच मात केलेली आहे कवि म्हणता येईल कवि शवितत्व आपलं त्यांनी थोडंबहुत जागृत करून घेतलं आणि शिविला प्रसन्न करून घेतलय. तेव्हा काही जरी केलं तरी आपलं असतत्त्व सहजासहजी मट्टी शकत नाही असा बचिर करून तेव्हा वाटेल ते करत आहेत. आज तुम्ही आपल्या प्रार्थनेमध्ये त्या शवितत्वाला हे मागून घ्या की आता आपले डोळे उघडा, तसिरे डोळे उघडा आणि त्या डोळ्यांनी बघून या सर्व राक्षसांचा नायनाट झालाच पाहजि. भक्तांना फार त्रास दिलाय ह्यांनी. त्राही त्राही करून ठेवलय आणि आता भक्त त्या दशेला आले आहेत. इथे शिवावर फक्त त्यांचाच अधिकार आहे. अशी प्रार्थना जर तुम्ही शिविला केली. आज फार मोठा दविस आहे. तर ते शवितत्व तुम्हांला फार मोठा आशीर्वाद देणार आहे आणि तो आशीर्वाद जगाला, सर्व संसाराला अत्यंत सुखकर होईल. हा आशीर्वाद मागून घेण्याचा, इच्छा करण्याचा सर्व अधिकार आपल्यालाच आहे. म्हणून हा आशीर्वाद मागून घ्यावा आज. तसच स्वतःच्या शवितत्वाबद्दल सुद्धा परमेश्वराला आज मागून घेतलं पाहजि. शवितत्व म्हणजे आत्म्याचं तत्व आहे. अगदी नर्विद्याज्य, नरिलपित, सन्यस्त आहे ते. ज्या माणसाचं लक्ष आत्म्यावर असतं त्याची प्रगती फार होते. आतमध्ये स्वतःकडे अंतर्यामात नेहमी आत्म्याची पूजा केली पाहजि. आत्म्याकडे लक्ष असलं पाहजि म्हणजे बाह्यातलं लक्ष सुटून जातं. बाह्यातलं सगळं मथिया आहे. ब्रह्मतत्त्व हे शिवीच्या अंगातले रोमांच आहेत. तेव्हा शिविला मिळवण्यापलीकडे काहीही नको. तेच आम्हांला मिळवायचं आहे. तेच आम्हांला जाणायचंय. त्यात आम्हाला रामायचय. त्यातून आम्हाला जगाकडे बघायचय. आत्म्यातून आमची दृष्टी बाहेर गेली पाहजि. असं स्वतःबद्दल परमेश्वराला मागून घेतलं पाहजि. म्हणजे हळूहळू बाहेरचे व्याप सुटून तुम्ही तत्वात उतराल. तत्व होऊन जाल. तत्व हे कशालाही बलित नाही. ते अलपित असतं, नर्विद्याज्य असतं आणि भग संबंध आनंदच आनंद. त्या आनंदाला पारावार नाही. त्याच्यासाठी काही बाह्यतनं दाखवायला नको की आम्ही हे सोडलं, ते सोडलं. आतून सुटत जातं आणि आपलं चित्त त्या शवितत्वावर पूर्णपणे सामावून जातं. तसं आपल्या सर्वांचं होवो असा आमचा आशीर्वाद आहे आपल्याला. आज अत्यंत नम्रपणे ही शविपूजा करावी आणि त्यातलं जे फार महत्वाचं आहे. ज्यासाठी हा संबंध सहजयोग उभारलाय, ते मिळवावं आणि ते तुम्हाला मिळिल अशी पूर्ण मला आशा आहे. पहिल्यांदा पावत्रिय हे पाहजि. पावत्रिय झाल्यानंतर दुसरी जी गोष्ट आहे ती आपल्याला आता कुंडलनी आहे. कुंडलनी आताच मी सांगतिलं की सदाशिवींनी आपली शक्ती बसवलेली आहे. ती कुंडलनी आहे, ती महाकालीशक्ती आहे. महाकाली शक्तीतूनच बाकीच्या नंतर शक्त्या नघितात. तेव्हा पहिल्यांदा महाकाली शक्ती आणि तिचा काहीतरी अंशमात्र म्हणा ही कुंडलनी शक्ती आहे आणि ती खाली अशी त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये आपल्या बसवली आहे. तर ती गौरी स्वरूप आहे म्हणजे पावत्रिय आहे अजून, लग्न झालेलं आहे पण अजून पतीची वाट बघत बसलेली कुंवारीकाच आहे ती. अशारीतीची ही कुंडलनी आहे आणि त्या कुंडलनीला तच्चि पावत्रिय रक्षण करण्यासाठी म्हणून तनी गणेश तयार केलेला आहे. आता आपण गौरीचं म्हणजे कन्येचं आवाहन केलेलं आहे आणि त्याच्यानंतर आता तिला जायचं कोणाच्या मार्गानी तर ते महालक्ष्मीच्या मार्गानी सुषुम्ना मार्गानी जायचय आणि सुषुम्ना मार्गानी ती गेली की ती सदाशिवीचे पाय आहेत, तिथे सदाशिविला भेटली म्हणजे हृदयामध्ये असलेलं जे परमेश्वराचं शवितत्व आहे ते तृप्त होतं, ते संतुष्ट होतं, ते अलोकित होतं, प्रबुद्ध होतं तेव्हाच आपला योग घटति होतो. तेव्हा पहिल्यांदा आता शिवावर पोहोचण्याच्या आधी त्याचा मार्ग आपण आक्रमण केला पाहजि म्हणून आता महालक्ष्मीचं आवाहन करायला पाहजि. महालक्ष्मीचं आवाहन झाल्यावरती मग आपण शवितत्वावर येणार आहोत आणि हे कुंडलनीद्वारा आणि कुंडलनी ही शविशक्तीच आहे. ही शिवीची शक्ती आहे म्हणजे ती महाकालीचीच शक्ती आहे आणि ती आपल्या त्रिकोणाकार अस्थीत बसलेली आहे. पण ती शविशक्ती नंतर महालक्ष्मीच्या याच्यावर आरूढ होवून आणि वर जाते आणि शिविला मिळते. असा आहे त्याचा प्रकार. म्हणजे नेहमी लक्ष्मीनी पार्वतीची पूजा करावी कवि शिवानी नेहमी वरदान दिलेलं आहे आणि नेहमी वषिणूनी त्याची पूजा केलीली आहे. तेव्हा शवितत्व हे कति वरचं आहे ते लक्षात घेतलं पाहजि.

View [online](#).

सहजयोग्यांशी हतिगुज पुणे, २५ फेब्रुवारी १९७९ आता सगळी इथे सहजयोगी मंडळी जमलेली आहेत. त्यामुळे हतिगुज आहे आणि भाषण नाही. हतिगुज हा शब्द मराठी भाषेत इतका सुंदर आहे की जे हतिकारी आहे, जे आत्म्याला हतिकारी आहे ते सांगायचे. आणि पूर्वी असे म्हणत असत, की 'सत्यं वदेत, प्रयं वदेत.' यांची सांगड कशी घालायची? सत्य बोलायचे तर ते प्रयं होत नाही आणि प्रयं बोलायचे तर ते सत्यच असले पाहिजे असे नाही. याची सांगड बसायची म्हणजे फार कठीण काम. तेव्हा श्रीकृष्णांनी त्याचा दुवा काढला आणि सांगितले, की 'सत्यं वदेत, हतिं वदेत आणि प्रयं वदेत' म्हणजे जे आत्म्याला हतिकारक आहे, हति म्हणजे आत्म्याचा संतोष. ते जरी अप्रयं असले तरी शेवटी ते प्रयं होते आणि ते सत्य असते. समजा, उद्या जर एखादा मनुष्य इथे राजवाड्याच्याकडे आला आणि त्याने येऊन असे वचिरले, की अमका मनुष्य इथे लपलेला आहे का ? आणि हातात सुरा घेऊन आलेला आहे. तर राजवाड्यांनी काय सांगवे त्याला. 'तो लपलेला आहे' हे सत्य आहे. ते त्याला सांगायचे का, की 'तो इथे लपलेला आहे.' कवि ते सत्य जर सांगितले तर ते ठीक होईल का, ते हतिकारक होईल का? असा प्रश्न पुढे उभा राहतो. तेव्हा पहिली गोष्ट त्याला अशी की ही अनाधिकार चेष्टा आहे. त्यांनी जर म्हटले, की 'त्या माणसाचा मला पत्ता सांगा,' तर 'हा कोण वचिरणारा?' तुम्हाला वचिरणारा हा कोण? ही अनाधिकार चेष्टा आहे. तेव्हा कोणत्याही अनाधिकार चेष्टेला तुम्ही उत्तर दलिच पाहिजे, हे काही हतिकारी होणारच नाही मुळी. अधिकार असावा लागतो. तसेच सहजयोगात आहे. जरी आम्ही पूर्णपणे आपल्यावर प्रेम करतो आणि ही आमची हार्दिक इच्छा आहे, की सगळ्यांनी सहजयोगामध्ये परमेश्वराचा आशीर्वाद घ्यावा आणि परमेश्वराच्या साम्राज्यात यावे. ज्यासाठी मोठे आमंत्रण आपल्याला दिलेले आहे. सगळी आवभगत आहे. अत्यंत प्रेमाने बोलावलेले आहे. पण त्यातही अनाधिकार चेष्टा होते. तेव्हा त्या अनाधिकार माणसाला, त्या व्यक्तीला सहजयोग लाभेलच असे सांगता येत नाही. थोडा अधिकार असावा लागतो, आईवरसुद्धा. आपणच आपले अधिकार स्वतःच जमवून बसलेले आहेत. ते सहज आहे. 'म' म्हणजे आपल्या बरोबर. 'ज' म्हणजे जन्मलेले ते अधिकार आपल्याबरोबर जन्मलेले आहेत. या योगाचे अधिकार आपल्या बरोबर जन्मलेले आहेत. पण जशी एखाद्या साम्राज्यात येऊन आपण आपले नागरिकांचे अधिकार गमवतो तसेच आपणसुद्धा काही काही अधिकार गमावलेले आहेत. तर ते स्थापति करावे लागतील. ते करायचे काम आमचे आहे. जसे पुण्याला काल आम्ही बघितले, तर गणेश तत्त्व मात्र फारच दुःखात आहे. म्हणजे जागृत होत नव्हतं. आता बघा! पुण्य हे गणेशाचे प्रसाद रूप आहे. म्हणजे आपल्याला गणेशच पुण्य देतो. पुण्य संपदा आपली जी होते ती आपल्या कुंडलिनीमध्ये असते आणि तो संचय संबंध गणेश, म्हणजे आपल्यामध्ये जे गणेश तत्त्व आहे ते सगळे आकलन करून तथि, ती संपदा आहे. तेव्हा तुम्ही कतितीही पुण्यसंचय केला आणि त्याठिकाणी गणेशच ठीक नसला, आता या जागेतच गणेश खराब करून ठेवला आहे. तुम्हाला माहिती आहे कोणी खराब केला ते. तर इतके वातावरण दूषित झालेले आहे, की तुमची पुण्यासुद्धा त्या गणेशाला आकलन करता येत नाही. जर घाणीत दूध घातले तर ते हंसालासुद्धा जमायचे नाही, की नीर-क्षीर वविक कसा करायचा. अशातला हा प्रकार आहे. तेव्हा जे लोक असले वातावरण दूषित करीत आहेत त्यांना तुम्ही पूर्णपणे बरीध करायला पाहिजे. मनातूनच नाही तर पूर्णपणे बरीध करायला पाहिजे, की आम्हाला आमचे गणेश तत्त्व खराब करणारा मनुष्य इथे नको. त्याबद्दल जर तुम्ही तटस्थ भावना घेतली तर तोही तुमचा दोष आहे. काल आता फार मनवून त्या गणेशाला जागृत केले. म्हणजे गणेश तत्त्व हे सगळ्यात शेवटले आहे. फारच सहनशील आहे ते तत्त्व. फार मुश्किलीने नष्ट होते ते आणि ते मुख्य मुळावर बसलेले असते. ते सुद्धा यांनी आत घातलेले आहे आणि तुमच्या डोळ्यादेखत हे सगळे होत आहे. त्याला सत्कार नको, त्याला कोणीही नको. सगळ्या सहजयोग्यांनी जर ठरवले तर त्याला काहीही वेळ लागणार नाही. तेव्हा गणेश तत्त्व आपल्या इथले, पुण्यातले खराब झालेले आहे. तेव्हा बघा केवढा मोठा घाला आहे सहज योगावर. तेव्हा काल गणेशाला मनवून, समजावून जागृत केले आपल्या सगळ्यांमध्ये. ते जागृत झाल्यावर बरेच लोक पार झाले. आता असे पण म्हणाल, की 'आम्ही काही तकिडे गेलो नाही माताजी. आम्हाला त्याच्याबद्दल बरीधच आहे. आम्ही त्याचे तोंडसुद्धा पाहिले नाही, तरी आमच्यातले गणेश तत्त्व का खराब होतंय ?' जे बहिरित असेल ते येणारच. त्यामुळे इथले जे गणेश तत्त्व खराब झालेले आहे त्याची जबाबदारी इथल्या सहजयोग्यांवर आहे, पहिली गोष्ट, हे लक्षात ठेवले पाहिजे. ते कसे नीट करायचे ? गणेशाची कशी स्थापना करायची ? त्या सगळ्या गोष्टी तुम्ही मला वचिरून घ्याव्यात कवि या लोकांना माहिती आहे, त्या कशा रीतीने स्वच्छ करायच्या. प्रत्येक सहजयोग्यांमध्ये गणेश हा उद्भवला पाहिजे. इतकेच नाही पण जागृत होऊन स्थिति झाला पाहिजे. आमच्याकडे काही काही खरेच असे लोक आहेत, ज्यांच्यामध्ये गणेश पूर्णपणे जागृत झालेला आहे आणि गणेश तत्त्वांनीच आम्ही कुंडलिनी जागृत करतो. कारण गणेश जोपर्यंत होकार देत नाही तोपर्यंत कुंडलिनी वर येणारच नाही. त्याने हो म्हटल्याशिवाय कुंडलिनी वर येणारच नाही आणि ते तत्त्व जथि कमी पडेल तथि कुंडलिनीचे कार्य हळू चालेल. कालसुद्धा जोर कमी होता. त्याला गणेश तत्त्वाचा जोर पाहिजे. तेव्हा पुण्याच्या सहजयोग्यांना माझे असे म्हणणे आहे, की गणेश तत्त्वाला आपल्याकडे बळकट केले पाहिजे. तर ते कसे करायचे मी सांगते कारण हतिगुज आहे म्हणून. प्रथम गोष्ट म्हणजे अशी, की हे पावत्रियाचे व्रत आहे. तर गणेशाला जे दोष होतात ते पहिले डोळ्यापासून होतात. गणेशाचा अगदी डायरेक्ट संबंध डोळ्यांशी असतो आणि हे गणेश तत्त्व जे आहे तेच पुण्यातून लुप्त झालेले आहे. त्यामुळे त्याच्या मधोमध जथि ऑप्टिक नर्व्हज् क्रॉस करतात, तथि आजूचा चक्राचे स्थान आहे आणि आजूचा चक्र हे गणेश तत्त्वाचे प्रकटीकरण आहे. मॅनफिस्टेशन आहे. तेव्हा गणेश तत्त्व जर खराब झाले असेल तर आपल्या डोळ्यातून काही तरी चूक झाली असली पाहिजे हे लक्षात आणले पाहिजे. म्हणजे प्रथम हे जाणले पाहिजे, की गणेश तत्त्व हे पृथ्वी तत्त्वाचे बनवलेले आहे. आपल्याला माहिती आहे, की अंगावरचा मळ काढून गौरीने गणेशाची स्थापना केली होती. म्हणजे पृथ्वीतत्त्व संबंध व्हायब्रेट करून त्याचा गणेश बनवलेला आहे. पृथ्वी तत्त्व हे फार पवित्र आहे आणि त्याची शक्ती शोषून घेण्याची आहे. इतके कोणतेच तत्त्व शोषण्यामध्ये सशक्त नाही. इतके पृथ्वी तत्त्व. पृथ्वी ही आमची आई आहे. तुमची आजी आहे. त्यामुळे तुमचे आणखी डबलचे नाते आहे त्यांच्याशी. ती तुमची आजी, तुमच्यातले सगळे दोष ओढू शकते आणि तुमच्यामध्ये गणेश तत्त्व घालू शकते. त्यासाठी आधी आपले डोळे ठीक करायला पाहिजेत. नेहमी डोळे (दूष्टी) जमनीवर ठेवून चालले पाहिजे. हरिवळीवर आपली नजर असायला पाहिजे कवि चालतानासुद्धा हरिवळीवर चालले पाहिजे. सकाळी उठून जर दब असेल तर त्याच्यावर चालले, तर त्यानेसुद्धा डोळ्यांना शांतता मिळते, पण डोळे नेहमी खाली असले पाहिजेत. परत डोळ्यांची हालचाल फार केली नाही पाहिजे. प्रत्येक वेळी काही झाल्यावर आपले लक्ष असे कवि असे फरिवायला नाही पाहिजे. तर काय असेल ते वचिर करून नंतर डोळे फरिवायचे हळूच आणि बघायचं. फार ज्या लोकांची डोळ्यांची हालचाल होते त्यांचे गणेश तत्त्व खराब होते. आता आपल्याकडे ज्याला आपण फ्लर्टिंग म्हणतो हा त्यातलाच प्रकार

आहे की प्रत्येक बाईकडे बघतिलेच पाहजि! आणि जर नाही बघतिले तर माना वळवून वळवून मागे बघायचे! अशा काही काही घाणेरड्या पद्धती आज काल नघालेल्या आहेत. आम्ही जेव्हा तरुण होतो तेव्हा आमचे भाऊ वगैरे कोणी होते त्यांना ताकीद असायची, की डोळे खाली करून चालायचे. म्हणजे अजूनही त्यावेळची जी मंडळी आहेत त्यांची ही ओळख आहे, की चालतांना ते मान वर करून डोळे असे इकडेतकडे करून चालत नाहीत. पूर्वी त्याला वेंधळा म्हणत असत. वेंधळ्यासारखे चाललेत इकडेतकडे बघत. नजर खाली जमनीवर ठेवून चालले पाहजि. आपल्याला लक्ष्मणाचे उदाहरण आहे, सीता ही त्याची वहिनी, आता वहिनीबरोबर थट्टा वगैरे पण आपण करतो. तो तचियाशी बोलतानासुद्धा तचिया पायाकडेच बघायचा. वर बघायचाच नाही. इतकी त्याच्यामध्ये नष्टि असली पाहजि. तर दृष्टी पायाकडे असली पाहजि. त्याच्यावर बघायचे नाही. जर कोणी बोलले व बघारले तर मात्र हळूच डोळे वर करून बघायचे, भक्तीने आणि श्रद्धेने ही डोळ्यांची हालचाल सहजयोगाला फार मदत करते. आमचे लंडनचे लोक-आपल्याला माहिती आहे, त्याबाबतीत काय त्यांची स्थिती झालेली आहे. कति कुचंबणा झालेली आहे. त्यातले थोडेच इथे आल्याबरोबर तुम्हाला एवढा त्रास झाला. तथि सगळेच तसे आहेत. त्यांना गुरु कशाला लागतात हेच मला समजत नाही. या माणसाला शंभरदा शक्तिवतील असे सगळे घाणेरडे ज्ञान त्यांच्याजवळ आहे. तर त्यांच्याजवळ हे नाहीच. अगदी त्यांचे गेलेले आहे. तरी सुद्धा पृथ्वी तत्वावर मेहनत करून त्यांनी आपल्यावर फार कमवून घेतलेले आहे. दुसरे, पृथ्वी तत्वावर उभे राहून पायावर पाणी घालून घ्यायचे, दोन्ही हात आकाशाकडे असे करायचे कवि असे करून आमचेही नाव घेतले तरी चालेल. तर ती पृथ्वी सगळे पाण्यातून ओढून घेते. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, अगदी मोकळे वाटेल. तसेच पृथ्वीवर झोपणे, तिला नमस्कार करणे, तची क्षमा मागणे, 'तुला आम्ही पायांनी स्पर्श करतो म्हणून क्षमा कर.' पृथ्वी तत्वाला जागृत केल्याबरोबर आपल्यातला जो गणेश , ते इसेन्स आहे. जे त्याचं तत्व आहे पृथ्वी तत्वाचे जे धारणेचे तत्व आहे, म्हणजे धारा जेवढी आहे जगात, ती संबंध श्री गणेशामुळे आहे आणि ही धारणा त्याला आपण ध्यानधारणा म्हणतो, हे सगळे श्री गणेशाचेच प्रकटीकरण आहे. पहिल्यांदा धारणा झाल्याशिवाय , काहीही होऊ शकत नाही. म्हणून पहिल्यांदा श्रीगणेशाला पूजल्याशिवाय काहीही होऊ शकत नाही. महाराष्ट्रामध्ये आठही वनियाक इथे आलेले आहेत. हे केवढे मोठे आहे! पण तथिसुद्धा घाण! परवा येतांना आम्ही गेलो होतो, रांजणगाव गणपती, व्हायब्रेशन्स त्यांचे अगदी मंद! फार कमी! तरी मागच्या वेळेस जागृत केले. परत गेलो तथि, सर्वांसाठी क्षमा मागतिली. आम्ही भक्तही होतो तुमच्यासाठी, की 'जाऊ दे, त्यांना समजत नाही. तुम्ही फार मोठे आहात. तर यांच्यामध्ये जागृत व्हा. तुमचे काही वचारायला नको. तुम्ही फार शुद्ध तत्त्व आहात, पण या लोकांना काही समजत नाही. अजून अज्ञान आहेत, तेव्हा यांना क्षमा करा.' आणि तथि घाणेरडी सनिमातली गाणी त्यांच्यासमोरच लावलेली. आता काय म्हणावे या प्रकारांना! हे तांत्रिक प्रकार आहेत. देवासमोर घाण करायची. म्हणजे तथि भुते येतात. त्या भुतांना वापरायचे. नाव घ्यायचे संन्याशाचे की आम्ही संन्यास घेतो आणि घाण करायची. जे संन्याशाला शोभत नाही तसे वागायचे. म्हणजे इथून जे काही सन्य सत्व म्हणजे त्यातले तत्व असते ते नष्टून जाते. ते नष्टून गेल्याबरोबर तथि भुते येतात. भुतांचे राज्य अशा रीतीने परमेश्वराला काढून तथि करतात. तेव्हा ते लक्षात आणलं पाहजि , की आमच्या फोटोवरसुद्धा कधी कधी काळी छाया आलेली आम्ही पाहिली आहे. आश्चर्याची गोष्ट आहे की आमचे चित्त तथि नष्टून गेले ! नाहीच आम्ही तथि. फोटो असूनसुद्धा. म्हणजे फोटो इतका साक्षात आहे, पण त्याच्यावरती काळी छाया येते. त्याचे कारण त्या फोटोसमोर काही तरी घाणेरडे प्रकार होतात कवि कोणी त्याच्यावर काहीतरी आरोपण केलेले आहे कवि काही. तर आमचे स्वतःचे तसेच आहे. तसे सगळे चांगले आहेत आम्ही. फार छान आहेत, पण पटकन चित्त नष्टून जाते. तकिडे लक्ष्मण जात नाही आमचे. म्हणजे एखाद्या माणसाकडे आम्ही, कति ही प्रयत्न केला आपले चित्त लावायचा तरी चित्त लागणार नाही. तथि नष्टूनच जाणार. लोक म्हणतात, 'ते एवढे मोठे मंत्री आहेत माताजी, असे काय करता!' 'पण त्यांना आम्ही भेटणारच नाही. कसेही करून जमायचे नाही.' 'ती एवढी मोठी माणसे आहेत, त्यांना भेटलेच पाहजि, असं तसं.' 'ते काही जमायचे नाही, रुळायचे नाही. ते काही आम्हाला झेपायचे नाही, असेच काही तरी होणार.' तेव्हा परमेश्वराचे चित्तसुद्धा फार पवित्र आहे. आणि थोडीबहुत अपवृत्ति चालते. एखाद्या माणसाला फार स्वच्छतेची आवड असेल आणि त्याला तुम्ही घाणीत उभे रहा म्हणाल, तर तो राहिल का? तो काही घाणीशी झुंझत बसणार नाही. तथि नष्टून जाईल. नको ते नको. असे ते पवित्र तत्व आहे गणेशाचे आणि त्यामुळे जरी ते इतकं सहन करतं. तरीसुद्धा त्याचे चित्त हटते. म्हणून इथल्या सहजयोग्यांची ही वशिष जबाबदारी आहे, की त्यांनी गणेशाचे तत्त्व वसवले पाहजि. याचा अर्थ असा असतो, की लोक गणेशाची मूर्ती वकित घेऊन येतात आणि घरी आणून पूजनाला बसवतात. पण ती आपण वकित आणू शकत नाही कारण ज्या माणसाकडून आपण वकित आणली त्याने कोणत्या मनाने ती मूर्ती बनवली? त्याला व्हायब्रेशन्स होते का ? त्याने कुठून माती आणली? त्याने पैसे घेतले त्याचे परमेश्वराला वकिले त्याने. काय हे! अहो, परमेश्वराला वकित येते का? आपण मूर्ती वकित कशी घ्यायची? तुम्ही आम्हाला वकित घेऊ शकता का? 'मग आम्ही गणपती बसवलाय माताजी घरात.' ती मूर्ती बघायला पाहजि, तची चक्रे बघायला पाहजि, तचि एकंदर सगळे सूत्र बघायला पाहजि आणि फारच कमी अशा मूर्त्या असतात. अगदी फारच कमी! माझ्याकडे फक्त एकच गणपती आहे, फक्त एकच! एकदा आम्ही सांगलीला गेलो होतो. तथि आमचे फार मोठे शपिण्य आहेत. त्यांनी स्वतः हाताने बनवून दिलेला आणि तोही लाकडाचा आहे. आणि मी म्हटले तो शेणात बसवावा, गाईचे शेण असते, त्याचा रंग मातीसारखा जसा असतो, तसा अगदी फार सुंदर गणपती आहे. पण तो एक गणपती मी पाहिला. तो इतका सुज्ज आहे, इतका सुज्ज आहे, इतकी व्हायब्रेशन्स त्याला आहेत! एकदा आमच्याकडे लंडनला एक गृहस्थ मला भेटायला आले आणि त्यांना वाटले आधी सरळ वर जाऊन गणपतीचे आपण दर्शन घ्यावे. म्हणून वर गेले आणि खी तथि जाऊन त्यांनी गणपतीचे दर्शन घेतले. पण काही व्हायब्रेशन्स नाहीत त्याला. ते घाबरले. चपापले की 'मला काय झाले ? मला एवढे व्हायब्रेशन्स येत होते. मी वर येऊन या गणपती समोर आलो, तर गणपतीला व्हायब्रेशन्स कां नाहीत. झाले तरी काय?' शेवटी मग वचिार करीत बसले, की काय झाले. तर त्यांना सुबुद्धी सुद्धा गणपती देतो. तर अशी सुबुद्धी आली, की 'अजून मी माताजींना नमस्कार केला नाही, तर गणपतीला ते पटले नाही. आधी त्यांना नमस्कार करून यावा. कारण गणपतीला आईशिवाय दूसरे काही नको. खाली धावत आले आणि कांन धरून माझे पाय धरले, 'माताजी, तुम्ही आतमध्ये होता. क्षमा करा!' आणि परत वर गेले तर झर झर झर व्हायब्रेशन्स यायला लागले. त्यांनाही क्षमा मागतिली. गणपतीला आईशिवाय शविसुद्धा सुचत नाही. काहीही सुचत नाही. एकच तत्व माहिती आहे, आई आणि तचि शक्ती. त्यामुळे ते एवढे प्रचंड आहेत आणि त्यांना सगळे देव देवता पूजतात. शवि शंकर हे की सगळ्यात आम्ही म्हणायचं शेवटी राहतात आणि सदासर्वदा असतात, ते सुद्धा श्रीगणेशाला पूजतात. मग इतर, ब्रह्मदेव, विष्णू यांचे काही म्हणायला नको. आणि महाराष्ट्रात याचे फार वरदान आहे. गणपती काय ते आपल्याला समजते आणि नेहमी गणपतीचे वर्णन आपल्याकडे फार आहे आणि गणपतीला आपण मानतोही. असा महाराष्ट्रीयन वरिळाच ज्याला गणपती माहिती नाही. तेव्हा आधी गणपतीची पूजा झाली पाहजि व्यवस्थितपणे. आणि मी तरी काल हाच वचिार केला, की पुण्याच्या सहजयोग्यांना काय सांगायचे. वशिष, नवीन. तर ते हे की, श्री गणेशाला पावन करून घ्या. स्वतःमध्ये बसवून घ्या. गणेशतत्व ओळखून घ्या. आता एक गृहस्थ सांगलीहून आले होते, त्यांच्यात गणेश तत्व फार चांगले आहे . बाकी लविहर जरासे बघिडलेले आहे , पण गणेश

तत्त्व फार जबरदस्त आहे. त्याचा मला फार आनंद झाला. तसेच आमचे धुमाळ साहेब आहेत. हे काय आता खेडेगावात राहतात. नेहमी जमनीशी संबंध, तर शेतकरी लोकांचा फार मोठा वारसा आहे, की नेहमी गणपती त्यांच्यावर प्रसन्न असतात. त्यामुळे आम्ही आधी खेडेगावात काम सुरू केलेले आहे. कारण तथि पहिल्यांदा होणार. जथि गणपतीचे पुजारी असतील तथि आमचे पहिल्यांदा होणार. म्हणजे ते बसून गणपतीला पूजत नाहीत पण त्यांच्यातला जो गणपती आहे तो जागृत आहे. जतिके माणसाला कृत्रिम जीवन मळित जाते ततिके ततिके हे कमी होत जाते. तर पहिली गोष्ट आपला गणपती ठीक केला पाहजि. त्यासाठी काय काय करावे लागेल, पुढे कशी कशी साधना करावी लागेल, ते तुम्ही आमच्या इतर सहजयोग्यांना वचिारा. पण जर आम्ही लंडनच्या सहजयोग्यांना, गणपती त्यांचा जागृत झाला तर तुमचा होणारच. त्याबद्दल काही शंका नाही. आणि त्यानंतर शक्त्या कति वाढतात. आणि जोर कुंडलनीला कति येतो ते बघण्यासारखे आहे. तेव्हा अशा गणपतीला नमस्कार करून, मी आता पुढचे सांगते, सहजयोगाबद्दल. सहजयोग काय आहे ते आपल्याला माहिती आहे. पुष्कळ माहिती आहे. इथे सगळे सहजयोगी बसलेले आहेत. तेव्हा त्यांना सांगायला नको. आता एक मोठा प्रश्न. प्रश्न कालही होता आणि आजही थोडा बहुत आहे की असे सहज का घडते? पण हा इतका वक्षिपित प्रश्न आहे, की आता आम्ही या माईकमधून बोलतोय. इथे खेडेगावातले कोणी आले असेल आणि त्यांनी माईक पाहिला नसेल तर ते म्हणतील असे कसे शक्य आहे, की तुम्ही तथि बोलता आणि ते इकडे येते. एखाद्या खेड्यातल्या माणसाने जर कधी लाईट पाहिला नसेल, त्याला जर घरात बोलावले आणि दिवा मालवायला सांगितले तर तो नुसता फुंकत राहणार. 'अहो, वज्रितच नाही, कसे करायचे.' जसे इकडे बटन दाबल्यावर तकिडे उजेड, तर तो बघतच राहणार, की हे असे कसे होते? तकिडे बटन दाबले आणि इकडे उजेड! तशातला हा वेडेपणाचा प्रश्न आहे, अगदी फार वेडेपणाचा कारण सूर्यामुळे आपल्याला माहिती आहे, जेव्हा सूर्य आकाशात येतो तेव्हा क्लोरोफिल म्हणून एक पदार्थ वनस्पतीमध्ये तयार होतो. त्यामुळे त्याला हरिवा रंग येतो. सूर्य कुठे आहे हजारो मैल दूर. तो आकाशात आल्याबरोबर ही घटना घडायला सुरुवात होते. जर तुम्हाला सांगितले, की या पानाला हरिवा रंग दे, तर तुम्ही देऊ शकत नाही. म्हणजे वरून ओतू शकता पण आमलाग्र आतून बाहेरून असा तुम्ही देऊ शकत नाही. पण जेव्हा तो सृष्टीच्या प्रत्येक पानाला रंगवतो असा सूर्य कति प्रचंड असला पाहजि. पण त्याबद्दल आपल्याला काहीच आश्चर्य वाटत नाही. कौतुक वाटत नाही. ज्याला इंग्लिशमध्ये 'टेकन फॉर ग्रॅंड आहे' की, तो आला म्हणजे होणारच, असे म्हणतात. जगात इतकी फळे कशी लागतात, रात्रीच्या रात्रीत कशी होतात. आपण त्यांची वाट बघत नाही. कशी ही झाडे मोठी होतात काही समजत नाही. त्याचे काही मोजमाप नाही. हे सगळे सूर्य कसे घडवून आणतो एकटा. त्याच्या करिणामध्ये कति प्रकारच्या शक्त्या आहेत, तेव्हा एकटा सूर्य घडवून आणू शकतो. यावरून आपण बघू शकतो. त्याचप्रमाणे जर आमच्याकडून हे घडत असेल तर काही तरी आमच्यातही असले पाहजि. एवढा तरी अंदाज लावला पाहजि. याच्या उलट असं कसं होईल म्हणून बसले, तर मात्र, ही कोणती पद्धत आहे म्हणजे याला मी माणशी पद्धत म्हणते कारण परमेश्वराची पद्धत वेगळी असते. याला मी माणशी पद्धत म्हणते, म्हणजे उलटीकडून काहीतरी बघायचे आणि म्हणायचे तुम्ही लोम्बकळले कसे? म्हणजे बर्निदी आहे हे सगळे. तुम्ही सगळीकडे लक्ष देऊन बघा, की असले प्रश्न आपण वचिारतो तरी कसे, म्हणजे होताना दसितय! आता तुम्हाला कुंडलनी बघायची असली तर आम्ही दाखवू. त्याचे स्पंदन दाखवू, त्याचं चढणं दाखवू त्याचे वर उठणे दाखवू, पण तरी लोक तुम्हाला असे प्रश्न वचिारतील, तेव्हा मग काय करायचं? त्यांच्याशी कसा वाद घालायचा? हा सहजयोग्यांच्यासमोर प्रश्न असतो. श्री माताजी असा प्रश्न वचिारला तर त्याचे काय उत्तर द्यायचे. आता थोडा वेळ असे लक्षात घ्यायचे, की जर थोडे वेडे असले तर त्यांना ठीक करता येते. अगदीच वेडे असले तर त्यांना नमस्कारच केलेला बरा! त्यांच्यासाठी डोकेफोड कशाला करायची. काय म्हणजे आपण ही वेडे व्हायचे त्यांच्याबरोबर. तेव्हा सुज्जपणा असा घ्यायचा की 'ठीक आहे, बघू या, बघू या.' असे म्हणून टाळून द्यायचे. पण तसे होत नाही, थोडे असे मनुष्याला वाटते, की आपल्याला मळिले तर झालेच पाहजि, कसेही असले तरी केलेच पाहजि. मग ते झेपत नाही आपल्याला. तेव्हा आधी जी साधी अक्षरे आहेत ती समजून घ्या. आणि सोडवून घ्या. साधी माणसेसुद्धा पुष्कळ आहेत पुण्यात. पुष्कळ आहेत, बहुतेक साधी आहेत. पण कठीण जास्त बोलणार, कठीण पुढे पुढे करणार, कठीण जो आहे त्याचे मात्र तो करून घेणार. 'आम्ही मुद्दामून आलो' म्हणे! आता आले कशाला मग म्हणजे हे तरी काय सांगायचे झाले, आम्ही माताजी मुद्दामून आलो! म्हणजे येतात असे इकडे सहज नघिले होते काही तरी करायला, तर इकडे पोहोचले की काय! अहो, मुद्दामूनच येतात. पण त्याचे महत्त्व. आम्ही मुद्दाम होऊन आलो. काही तुम्ही वशिष काही प्रयास करून आलात, असं नाही. आम्ही मुद्दामून आलो. तेव्हा मला म्हणायचं असं की माणसाची बुद्धी जी असते ती, इतकी वर वर आहे, की त्याला आतमध्ये ओढायला काही तरी मार्ग पाहजि न. आता तुमचे चित्त माझ्याकडे आहे. आता एखादा मनुष्य तुमच्याशी वाद घालतो आहे, काही तरी बोलतोय, तर त्या माणसाला चूप कसे करायचे? त्याचे चित्त, जे बाहेर फिरतय ते आतमध्ये कसे आणायचे, हा जर मुख्य तुम्ही मार्ग शकिलात तर फार उत्तम सहजयोगी व्हाल. त्यांनी काही तरी बोलायला सुरुवात केली, तर आपण तकिडे लक्ष घालायचे नाही. त्याला हाताने बंधने द्यायची. नाही तर चित्ताने देता येतात. आणि लगेच कुंडलनीवर लक्ष. तो तकिडे बोलतोय आणि आपण कुंडलनीवर हात करायचा. की ती कुंडलनी लागली चढायला आपली वर. कारण आपल्या नजरेतच आहे कुंडलनी. आपण आतून चित्त घातले, चित्तिारूढ आहात तुम्ही. खरोखर चित्तिारूढ आहात. तुम्ही फक्त चित्त त्याच्या कुंडलनीवर ठेवायचं. तो काय बोलतोय तकिडे नाही लक्ष ठेवायचे. ती कुंडलनी लागली सरकायला वर, की सगळी चक्रे दिसायला लागतात बरोबर. कुठे रुतली, कुठे झालं हे प्रॅक्टीस करून येतं. थोडेसे प्रॅक्टीस करायचे. प्रत्येकाच्या कुंडलनीकडे लक्ष द्यायचे आणि चढवण्याचा प्रयत्न करायचा. बसमध्ये बसले तर, ट्रेन मध्ये बसले तर, कुठेही लोक दसिले की आधी बघायचे कुंडलनी कुठे आहे ती. आता आमच्या लंडनला एक प्रथा आहे. हात 'शेक' करायचा. म्हणजे भयंकर प्रकार असतो. म्हणजे जोपर्यंत तुमचे अर्धा शेर रक्त ओढणार नाहीत तोपर्यंत तुमचा हात 'शेक' केला, असे त्यांना वाटतच नाही. असे अगदी लोक 'शेक' करतात. दारू प्यायल्यानंतर 'शेक'. पण दारू पतिंना, त्याच्या आधी जातांना लोक शेक करतात. तेव्हा मी जागृती देते त्यांना. त्यांनी शेकगि हँड केले की मी त्यांना जागृती देते. मग कमी पतितात. हळूहळू आता त्यांचे पणि कमी होऊ लागले आहे. आणि आमच्या नश्वित हेच आहे, की पाच-पाचशे लोकांशी शेकहँड करायचे. उभं राहून. नदिन, तसिर्या, चौथ्या दिवशी हे प्रसंग घडतात. पाचशे लोक चालले आहेत नं, मग आमचा हात चालला त्यांच्या बरोबर. आता ही पद्धत म्हणजे सहजच नघिलेली आहे. तथिल्या लोकांना शेकहँड केल्याशिवाय कुंडलनी वर हात घालताच येणार नाही आम्हाला. थोडा वेळ मनुष्य थांबतोही. हात शेक केला की झालं. तर आपण त्यांच्या कुंडलनीवर लक्ष द्यायचे, आणि कुंडलनी वर काढायची. लगेच आपल्याला, हळूहळू प्रॅक्टीसने लक्षात येईल, की कुठे कुंडलनी अडकलेली आहे. लगेच तथिले नाव घ्यायचे. याचेही शास्त्र आहे. ते समजावून घेतले पाहजि. आमच्या लंडनला या लोकांची व्यवस्था फार चांगली आहे. प्रत्येक चक्रावर काय मंत्र आहे, काय त्यांचे परम्युटेशनस कॉम्बिनेशनस आहेत, कुठे काय तुटलेले आहे, कुठे काय आहे, ते सगळे काढलेले आहे आणि ते सगळे कागदावर लहून एक फोल्डर तयार केलेले आहे त्या लोकांनी. एक फोल्डर यांच्याकडे आहे, तसे फोल्डर काढून घ्या. ते इंग्लीशमध्ये आहे, तुम्ही मराठीत करून घ्यायचे. ते सगळे शक्ती लक्षात ठेवायचे. आता जी कामगिरी करायची असते ती अगदी गुप्तरीत्या होते. जर मनुष्य तुम्हाला ठीक वाटला, जर त्याची

एक दोन चक्रे असतील तर सुटतील. जागृती मात्र द्यायची त्याला. जागृती दलियावर काही वशिष बोलायचे नाही. त्याला स्वतःलाच वाटेल आम्ही भेटायला येऊ बरं का. कसे काय तुमचं , ठीक आहे वगैरे. हळूहळू ते सरकवत जायचे कारण साधारणपणे फार चकितिसक बुद्धी असते. तुम्ही जर एकदम घाला घातला, की ते चालले. आधी हळूच एखादी वस्तू काढून घ्यायची असली म्हणजे कसे आपण अलगद काढतो, तसे काढायला लागते. कारण फार सूक्ष्म आहे ते. लोकांना जर तुम्ही काही वशिष सांगायला गेलात की ते घाबरतात. तेव्हा सहजयोगी मंडळींनी लक्षात ठेवले पाहजे, की हे फार सूक्ष्म आणि नाजूक काम आहे. माणूस इतका खराब झाला आहे, की त्याच्यावर काही प्रयोग करण्याआधी त्याची संमती घेणेसुद्धा फार कठीण काम झालेले आहे. पण जागृती त्याला त्याच्या संमतीशिवाय तुम्ही देऊ शकता, पार मात्र तो होऊ शकत नाही. पार करायला मात्र त्याची संमती पाहजे, त्याचा अधिकार आपल्याला घेता येत नाही. जागृतीमुळे त्याची प्रकृती ठीक होईल, त्याला परमेश्वराकडे जावेसे वाटेल, ओळख पटेल पण जागृती होणे आणि पार होणे याच्यात फरक आहे. कुंडलिनी जागृत झाली तरी जोपर्यंत ती पार झाली नाही आणि पूर्णपणे स्थिति झाली नाही, तर स्थिरावत नाही, तेव्हा या स्टेजला आणि त्यासाठी त्याची संमती पाहजे, पण तुम्ही जर त्याला जागृती दिलेली असली तर मग ती स्टेज यायला काही वेळ लागत नाही. आणि ती स्टेज आली म्हणजे त्यांना पार करता येते. तरीसुद्धा मुख्य सांगायचे म्हणजे ही फार हळू गतीने चालणारी गोष्ट आहे. तर आधी ज्या लोकांचा तुमच्यावर बहिष्वास आहे आणि तुम्हाला मानतात, अशा लोकांना हाती घेतलेले बरे. कारण नाही तरी हेच एक द्यायचे असते जगात. दुसरे काही नाही. तुम्ही कुणाला आपल्याकडे जेवायला बोलावले तर काय उपयोग आहे त्याचा? मी असे लोक पाहिलेले आहेत, त्यांनी जगासाठी इतके काही केले, त्यांना वाटले आम्ही लोककल्याणार्थ हे कार्य केले, आणि ते कार्य केले, इतके पैसे दिले लोकांना आम्ही. चांगलं त्याचं भलं केलं, पण काहीही लोकांच्या लक्षात राहत नाही. ते जर परत भग्न भिकारी होऊन आले तर लोक त्यांना आपल्या दारात सुद्धा उभे करत नाहीत. ही लोकांची स्थिती आहे. आपल्याकडे कति लोकांनी देशासाठी त्याग केलेला आहे! लाल बहादुर शास्त्री केवढे मोठे होते तुम्हाला माहिती आहे. त्यांच्या नावाचे एक तरी स्मारक तुम्ही कुठे पाहिले आहे का? कुठे तरी तुम्हाला दसिंतंय का त्यांच्या नावाचं? आणि हे अगदी नरिविवाद आहे. इतर लोकांबद्दल लोकांनी पुस्तके लिहिली, लोकांनी कळवले, की त्यांचे चरित्र चांगले नाही. पण त्यांच्याबद्दल (शास्त्रीजीबद्दल) कोणी असे म्हणू शकत नाही. एवढी मोठी कामगिरी त्यांनी थोड्या वेळात केली पण त्यांच्या नावाचा एक तरी स्मारक उभारलेले तुम्हाला कुठे दिसते आहे का! परवा त्यांचा फोटो पाहल्यावर मला आश्चर्य वाटले, की त्यांचा फोटो तथि घातला तरी कसा ? म्हणजे ते पंतप्रधान तरी होते, की नाही अशी शंका लोकांना वाटायला लागेल. तेव्हा हे असे होते. त्याला कारण काय ? त्याला आत्म्याची साथ हवी. जागृती म्हणजे आतून घडलेली घटना असल्यामुळे ते अगदी जीवंतसारखे होऊन जाते आतून आणि त्यामुळे त्याची आठवण राहते. हळूहळू ती आठवण वसिरू ही शकते. पण तरीसुद्धा आपण ते जागवतो. आता आपण लक्षात घ्यायचं दहा माणसं आपल्याला ज्यांना पार करायचे ते लक्षात घ्यायचे. घरी जाऊन त्यांची नावे लहिन ठेवायची, की ती मंडळी बरी दसितात. म्हणजे एक तर धार्मिक असावेत. फार कठीण लोक घेऊ नका. म्हणजे दारूडे; दारूड्यांनाही होते पण आज तशी स्थिती नाही. अशी माणसे जी साधारणपणे धार्मिक आहेत, बॅलन्सड आहेत, पॉझिटिव्ह आहेत. ज्यांचे परमेश्वराकडे लक्ष आहे आणि जी या मार्गावर आहेत, अशी आठ-दहा माणसे आपल्या हातात घ्यायची आणि त्यांच्यावर मेहनत केली पाहजे. हळू हळू तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, दहा माणसे जर घेतली तर आठ तरी हमखास तुमच्या हाताने पार होणार. प्रत्येकाने दहा जरी पार केले तरी कति पार झाले बघा? मग त्यांच्याकडे सारखं लक्ष ठेवले पाहजे आणि जोपासना केली पाहजे, की कुठे आहेत ? काय आहेत ? कुठे नगिटविहिटी पकडतात वगैरे. कारण पार झाल्यावर नगिटविहिटी कळते, त्याच्या आधी कळत नाही. मनुष्य वेडा जरी झाला तरी त्याला कळत नाही की आम्ही धरले आहोत. वेडा होऊन पागलखान्यात मरूनही गेला तरी त्याला कळत नाही. पण सहजयोग्याला लगेच कळते आज्ञा धरली. आज्ञा धरली म्हणजे काही तरी आम्हाला चकितले. त्रास होऊ लागतो, मग लगेच लागले हात फिरायला, आज्ञा काढायला सुरुवात. कारण, त्रास होऊ लागतो. ऑटोमॅटिकली. त्याला कारण असे की, जेव्हा तुम्ही अतिमानव होता हा महत्वाचा मुद्दा आहे . हा अगदी नोट करून घ्या . हा महत्वाचा मुद्दा असा आहे , जेव्हा तुम्ही मानव झालात तेव्हा जनावरात आणि तुमच्यात फार मोठे फरक आहेत. त्यातला मोठा फरक हा आहे की घाणीतून जर तुम्ही जनावराला काढले तर त्याला काही वाटणार नाही.. वाटेल ते त्याला चालतं. पण माणसाला तसे केले, तर त्याला नको. त्याला बहाणा पाहजे आणि विहाणा असल्या तरी त्याला घाण येते. घरी जाऊन अंधोळ करणार. त्या स्वच्छतेची कल्पना माणसाला आलेली आहे. तसंच आत्म्याच्या स्वच्छतेची कल्पना माणसाला येते आणि म्हणून 'जे धरले ते नको रे बाबा! हे असे नको! मला सहजयोगच पाहजे, हे काढून टाका, ते काढून टाका.' आणि दुखू लागतं. जराशी पकड आली तरी दुखू लागते. आणि मनुष्य ते काढून टाकतो. बरं ते दुखणे म्हणजे असे काही जाज्वल्य नसते. इंडिकेशन येते. बॅरॉमीटर वर येते तसे इंडिकेशन येते की या ठिकाणी या माणसाचे हे धरलेले आहे. तुम्ही काढल्यावर त्याचे सुटते आणि तुमचेही सुटते. काय मजेदार आहे बघा. आता काल यांनी बाजारातून कुंकू आणले. वकित आणलं. मला काय माहिती कुठलं कुंकू आहे ? ते कपाळावर लावल्यावर भाजू लागले माझं कपाळ . म्हटले हे कुंकू काढा आधी माझं कुंकू ठीक करा. माझ्या लक्षात नाही आले, इतकी गर्दी होती, त्यांनी हात लावायला सांगितल्यावर माझ्या लक्षात नाही आले आधी, परत लक्ष ओढले गेले. मग ते कुंकू घेतले, व्हायब्रेट केले, मग मी राजवाडे साहेबांना सांगितले , की तुमच्या घरातले कुंकू मागवा, ते चांगलं असतं. मागच्या वर्षातले, ते चांगले होते. इतके बारीक लक्षात येते. मग सगळे व्हायब्रेट होऊन जाते. व्हायब्रेशन म्हणजे ओंकारच आहे. हे ओंकाराचे प्रणव आहे. प्रणव म्हणजे स्पंदन, साक्षात पावत्रिय आहे आणि हे पावत्रिय प्रेम आहे आणि ते सांगत असते, प्रत्येक गोष्टीची जाणीव होते. जसा कॉम्प्युटरशी आपला संबंध जुळतो आणि कॉम्प्युटर आपल्याला सांगतो तसा परमेश्वराने हा जो कॉम्प्युटर बसवलेला आहे तो सगळे बारीक सारीक सांगतो. मग त्याच्यावर ओळखले पाहजे. तसिर्या स्थितीमध्ये काही लोक अत्यंत धार्मिक असतात. आता कालचे गृहस्थ महादेवाला फार मानतात आणि त्यांना हार्ट (कॅच) आहे. आता हे कसे शक्य आहे? अहो, त्यांचे (महादेवाचे) स्थान हृदय आहे आणि त्यांच्यावर महादेवच रागावलेले. हे असे कसे होते? लोक वचिरतात श्रीमाताजी, 'आम्ही एवढी महादेवाची पूजा केलेली, मग आम्हाला हार्ट अटॅक कसा आला ?' आता हे म्हणतात चुकीचे आहे. चुकीचे नाही, कनेक्शन नव्हते म्हणून. आता अशा माणसाने, ज्याने महादेवाची पूजा केलेली आहे त्याने असा प्रश्न वचिरायचा श्रीमाताजींना, 'श्रीमाताजी, तुम्ही महादेवांची शक्ती आहात का ?' तर उत्तराला म्हणून हातावर व्हायब्रेशनस सुरू होतील. कारण ही गोष्ट खरी आहे. तुम्ही आम्हाला प्रश्न वचिरला तर आम्ही म्हणणारच की, 'हो, आहे सगळे असेच आहे. काय करता आता ?' आम्ही आहोत तर आहोत. आता आम्ही आहोत तर कसे सोडायचे ते ? अहो, कोणी काही असला तर त्याला काही त्याचा गर्व असतो का? गर्व त्या माणसाला असतो, ज्याला नसते त्याला! ज्याला असते त्याला कसला गर्व ? आता तुम्हाला बोटे आहेत, नाक आहे, तुम्ही माणूस आहेत त्याचा गर्व आहे का तुम्हाला? तशातला आमचा प्रकार आहे. म्हणजे आमच्यात जे आहे ते आहे, त्याला आम्ही तरी काय करायचे ? आता आमचे प्रधान इतने जुने ट्रस्टी आहेत, पण त्यांना थोडे चकितले होते. काल, महाशिवरात्रीला उपवास करायचा नसतो, असे मी म्हटले त्यांना, तर त्यांनी मला वचिरले नाही आणि उपवास केला. माझ्यासमोर उपवास करायचा नसतो.

मला फार दुःख होते उपवासामुळे. आईला त्रास द्यायचा म्हणजे उपवास करायचा. फक्त नरक चतुर्दशीला आपल्याला उपवास आहे. म्हणजे झोपायचे सकाळी खूप वेळ पर्यंत. अंधोळ वगैरे करायची नाही. त्यादिवशी नरकाचे दार उघडले जाते. त्या दिवशी सकाळी चार वाजता उठून फराळ केला की भुते घुसतात. अहो, काही इतका चूक बसविलेला आहे आराखडा, इतका चूक बसविलेला आहे म्हणजे आश्चर्य वाटते. आता, यांचे सांगते गणपतीचे. यांना प्रॉस्टेटचा त्रास होता. आणि हे म्हणजे चतुर्थीला, उपवास. चतुर्थीला माझ्याकडे आले आणि यांना प्रॉस्टेटचा त्रास! मला समजेना हा मनुष्य म्हणजे साक्षात गणपती, आणि त्याला प्रॉस्टेटचा त्रास? कारण प्रॉस्टेटचा कंट्रोल वगैरे गणपती करतात. बघा, म्हणजे सहजयोग कसा आहे. ज्या दिवशी चतुर्थी त्याच दिवशी उपवास केलेला. त्याच दिवशी माझ्याकडे आले हे! सगळे समोरच गणपति आलेले. हे सहजयोगाचे लक्षण आहे. मी काय चणे, माझा प्रसाद चणेच आहे, मी चणेच काढले. म्हटले, घ्या प्रसाद. ते तर काहीच बोलले नाहीत. पण त्यांच्या शेजारी जे उभे होते ते म्हणाले, 'माताजी, आज यांचा उपवास आहे.' मी म्हटले, 'आज कसला उपवास.' त्यावर ते म्हणाले, 'आज चतुर्थी आहे.' म्हटले, 'असं का! तुमच्या घरी जर मुलगा जन्माला आला तर तुम्ही उपवास कराल का त्यादिवशी! कुठले शहाणपण ते! कोणाच्या जन्माच्या दिवशी उपवास करायचा हे सूत्रच मला आजपर्यंत कळले नाही. तुमच्या घरी मुलगा जन्माला आला तर तुम्ही काय सूतक पाळाल का त्या दिवशी! उपवासाचे म्हणूनच त्यांनी सांगितले, की उपास-तापास करायचे नाहीत. कारण इतकं शास्त्र चुकतं त्या उपासाचं. इतके चुकलेले आहे, की मला आता समजतच नाही की यांना सांगायचे तरी काय! माझे असे म्हणणे नाही की तुम्ही नुसतं खातंच बसायचं. तकिडे फार लक्ष असतं या उपासद्वया लोकांचं. भयंकर त्रास आहे मला. उपासडे नावाचे. पण लक्षं सगळे खाण्याकडे. म्हणजे, 'आज काय बेत आहे?' सकाळी हा पहिला प्रश्न, गणपतीला नमस्कार करायच्या आधी, कारण का तर आज उपवास आहे. मग सगळं घर डोक्यावर घेतलं पाहजि. उपवास आहे म्हणजे काही तरी वशिष्ट पाहजि, ते आणा, हे खायलाच पाहजि. ते असं झालंच पाहजि, खाल्लच पाहजि, म्हणजे हे काय ! उपवास जर सांगतिला असेल कुणी - खरं तर सांगतिलं होतं का मला माहिती नाही - तर तो एवढ्यासाठीच सांगतिला होता, की परमेश्वराच्या सान्निध्यात तुम्ही राहायचे. त्यासाठी जेवणाची खटखट नको. जेवणाची खटखट जर तुम्ही सुरुवात केली, तर 'परमेश्वराच्या सान्निध्यात आता आम्हाला जायचे आहे. जेवायला, तकिडे जायचे आहे. आता आमचं हे कार्य आहे' वगैरे वचिार तुमच्या डोक्यात येतील. म्हणून त्या दिवशी उपवास करायचा म्हणजे 'पूर्णपणे परमेश्वराच्या सान्निध्यात राहायचं', असा. पर्यायाने तो उपवास आला. 'उपवास, म्हणजे परमेश्वराच्या बरोबर सहवास' असा त्याचा खरा अर्थ आहे, म्हणजे संस्कृतातला अर्थ आहे. आणि त्या उपवासाला पर्यायाने अर्थ हा लागला की उपवास करायचा. पण त्याला आणखी एक मजेदार शब्द आहे 'उपासना'. उपासना करायची म्हणजे 'उपास ना'. तर त्या उपासाला थोडी तरी तलांजली द्यायला पाहजि. आणि बोलणे एकच, आज एकादशी आहे नं, मग काय आणायचं? मग त्याला ते पाहजि, बटाट्याचा कीसच पाहजि, अमकं पाहजि, मग खचिडी पाहजि. शेंगदाणे पाहजि. शगिडे पाहजि. आता बाजारात शगिडे महाग झाले आज, का तर म्हणे एकादशी. अहो, माणसाचे तत्त्व कतिती महत्त्वाचे, कतिती मोठे, कतिती महान, कतिती मुश्किलीने बनवलेलं आणि कुठे ते चाललंय! ते कुठे घालता तुम्ही! परमेश्वराच्या चरणावर घालायचं तत्त्व आहे, ते तुम्ही शेंगदाण्यावर घालता! शेंगदाणे खाऊन का परमेश्वर मळिगार आहे ? अहो, साध्या बुद्ध्यासुद्धा कसं पटतं हे मला समजत नाही. या धर्मांधतेचा इतका वाईट परिणाम झालेला आहे की त्याचं दुसरे एक पीक नघिलेले आहे. तुमच्या मुलाने तुम्हाला वेड्यात काढायचं! दुसऱ्या जनरेशनमध्ये तुम्ही बघा, म्हणतील, 'आमचे आई-वडील अगदी वेडे आहेत. ब्राम्हणांनी त्यांना लूटून खाल्लं, उपासांनी त्यांना मारून टाकले, त्यांनी हे केलं!' कोणाचाही विश्वास परमेश्वरावर राहणार नाही. तकिडून सुटले तर अवश्वासात पडाल. परमेश्वर हा आहेच. इतकंच नाही तर त्याची चराचर शक्ती सर्व कार्य करीत असते. यात अगदी शंका नाही. पण ते जाणून घेतलं पाहजि, त्याचा बोध झाला पाहजि, जसं मी काल सांगितलं होतं, तसं आपण सहजयोगाने यामध्ये मनन शक्ती वाढवली. आता हे म्हणतात ते खरे आहे. आमच्याकडे अशी पुष्कळ मंडळी आहेत, ज्यांना भाषणसुद्धा कशाशी खातात ते माहिती नव्हतं, नुसते भतिरे. बोलायला लागले तर त्यांच्यात साक्षात सरस्वती वाहते. एक आठ वर्षाची मुलगी होती, इतकी सुंदर बोलायला लागली! लंडनला एक आठ-दहा वर्षाचा मुलगा आहे, तो इतकं सुंदर भाषण देतो सहजयोगावर, की लोकांना आश्चर्य वाटते. इतकं कसं येतं ! माझ्या नातीचं मी सांगते, की ती जवळ जवळ त्यावेळी पाच वर्षाची असेल तर ते लडाखला गेले होते. त्यावेळी तथि एक लामा गृहस्थ बसले होते. ते मोठं आपलं घालूनबलून आणि हिंदी बोलतायत माझ्या नाती. तर सगळ्यांनी त्यांच्या पायावर डोकं ठेवलं आणि हिच्या आई-वडिलांनी ठेवल्याबरोबर तिला काही ते पटलं नाही. म्हणजे सहजयोगी ते मोठे! तर ती अगदी उभी राहिली त्यांच्यासमोर जाऊन आणि म्हणाली की, 'ये चोगा पहन के और सर मुंडा के तुम पार नहीं होते. तो काहे को सबसे छुआते हो जब तुम पार नहीं हो!' अगदी स्पष्ट बोलली, अगदी कबीरासारखे! कबीरांनी या प्रकारांना असले जोडे मारलेत. तुम्ही कबीर वाचा म्हणजे शक्ती येईल तुम्हाला. कबीर वाचून काढला पाहजि. त्यांनी सांगितलं जर डोक्याचे केस काढून मुंडन करून, जर परमेश्वर मळित असेल, तर या शेळ्या आणि हिं मेंढरे यांना तर रोजच भादरलं जातं, ती अगदी परमेश्वराच्या जवळच असतील. अशी प्रत्येकाची त्याने काढलीय. हे अंगावर जे मोठमोठे चोगे घालून फिरतात, स्वतःला मोठे संन्यासी म्हणवतात. दूसरी माझी एक नात आहे, ती हिच्यापेक्षा थोडी मोठी असेल कवि हिच्या वयाचीच असेल. तकिडे रमण महर्षींचा प्रोग्रॅम झाला होता, तथि मला चीफ गेस्ट म्हणून बोलावलं होतं. तथि असेच मोठमोठाले संन्यासी येऊन बसले होते. असेच एक गृहस्थ शेजारी बसले होते. ते फार मोठे मानले जातात, तर लगेच आमच्या नातीने ते पाहिलं. तिला काही ते सहन झालं नाही. ती उठून उभी राहिली आणि म्हणाली, 'नानी, तुम्हारे बगल में जो मँक्सी पहन के बैठे हैं उनको भगाओ, बहुत गरम आ रहा है मेरे को।' अगदी सरळ उठून सांगितलं तनि. आणि तथि सगळे सहजयोगी बसले होते. त्यांना हसायला आले कारण त्यांनाही गरम येत होते. हा बघायला लागला की कोण मँक्सी घालून बसलंय. स्वतःलाच म्हणताहेत हे लक्षातच आलं नाही त्याच्या. तर अशी शक्ती आतून प्रचंड येते, की मनुष्य अगदी खरं बोलायला लागतो. भीती वाटत नाही, सत्यावर उभा आहे. आता खरसितांचं आयुष्य बघा, केवढं पवतिर ते! पण एक वेश्या, तिला सगळे दगड मारतायत, त्यांचा वेश्येशी काय संबंध, साक्षात पवतिर तत्त्व होते ते! पण 'ती वाईट आहे, वेश्या आहे' असे समजून जेव्हा तिला लोक दगड मारायला लागले, त्यांनी सांगितले की, 'बघा, तुमच्यापैकी ज्यांनी काही पाप केलं नसेल त्यांनी दगड मारा आणि तो सुद्धा मला मारा.' झालं! सगळ्यांचे हात जथिल्यातथि थबकले. 'तुम्ही वचिार करा, जर तुम्ही कोणतंही पाप केलं नसेल तर हिला मारा.' मग ती त्यांची फार मोठी शप्पिया झाली. ती मारी मागदालनि म्हणून फार मोठी शप्पिया होती. पण आता त्यांचं यांनी घेतलं. आता माणसाचं बघा कसं ते, मला समजत नाही, माणशी डोकं. आमच्या इंग्लिश लोकांचं डोकं आणखीनच वर आहे. मी त्यांना म्हटले, 'हे कशाला असे मूर्खासारखे वागतात लोक!' त्यांनी सांगितले, 'मारी मागदालनि वेश्या होती आणि तिचा उद्धार झाला म्हणून आम्ही सगळ्या वेश्या झालो आहोत.' आता काय म्हणावे ! अगदी असे सांगतात त्या. 'ती जर वेश्या झाली नसती, तर तिचा उद्धार झाला नसता, म्हणून आम्ही तकिडे चाललो आहोत.' आता याच्यापुढे उत्तर काय? की आपण गाढवाच्या मागे उभे आहोत, हे गाढव आहे हे दिसलं, पण अशा गाढवपणाचे अनेक प्रकार तथि आहेत. तेव्हा एवढे शक्तीन आणि आम्ही एवढे अँडव्हान्स्ड लोक आहोत, हे म्हणून, असे सगळे गाढवच दिसतात मला. आता

आपल्याला सांगायला हरकत नाही की ऐंशी वर्षाचे म्हातारे गृहस्थ अठरा वर्षाच्या मुलीला प्रेमपत्र लिहितात. वरं एखादे असे गाढव लहिता असतील, पण ते वर्तमानपत्राच्या पहिल्या पानावर येतं. रकानेच्या रकाने रोज ! आता आमचे साहेब म्हणायचे ही वाचा, 'गीता' सकाळी उठून. आणि सगळे लोक ते सगळे व्यवस्थित, सरिीयसली वाचतात. म्हणजे सगळेच्या सगळे गाढव असतील, पण ते वाचतात तरी कसे मला समजत नाही. आणि हा सर्रास प्रकार तथि आहे. ऐंशी वर्षाची म्हातारी अठरा वर्षाच्या मुलाला प्रेमपत्र लिहिता ! असं ऐकलंय का तुम्ही कुठे? म्हणजे हा प्रकार काय ? अहो गाढव पहिले . पण त्या गाढवाला सुद्धा लाज वाटे. गाढव कशाला म्हणायचं . गाढव पुष्कळ चांगला जनावर आहे . कधी कधी मला वाटतं खरसितानी गाढवावरती वाहन केलं होतं, ते गाढव सगळे हे होते काय ? हे असले घाणेरडे प्रकार . म्हणजे हे जे इथे आहेत ते कठीण नाहीत जेवढे आम्ही तकिडे बघतो. ऐंशी वर्षाचे म्हातारे, त्यांना काही समज नाही! मोठेपण नाही ज्याला आपण मॅच्युरटी म्हणतो म्हणजे काय हे? प्रगल्भता नाही! कसले अँडव्हान्समेंट! यातले काही प्रश्न मी आपल्याला सांगितले तसं सायन्सचे प्रश्न आहेत कारण आपल्याकडे लोकांना वाटायला लागलं की, 'आम्ही सायंटिफिक झालो' वगैरे. जे लोक फार सायंटिफिक झालेत ते सुद्धा आमच्याबरोबर आलेले आहेत. त्यांच्यापैकी एक दोघांशी आपण हतिगुज करावे, त्यांनी बोलावे आपल्याशी, अशी माझी इच्छा आहे. आपण त्यांना भेटा, त्यांच्याशी बोला म्हणजे, आपले काही प्रश्न असतील तर मला वचारा म्हणजे मी उत्तरे देते . मग त्यांच्याशी बोला . म्हणजे अश्या प्रकारे तुम्हाला सुद्धा कल्पना येईल, की ज्याला आपण सायन्स म्हणतो ते कुठे गेलेले आहे. वरं आता प्रश्न वचारा मला . काहीही वचारा प्रश्न . तुम्हाला सहजयोगात येणारे अडथळे असे प्रश्न वचारा. सहजयोग्यांनी प्रश्न वचारले पाहजित म्हणजे मला समजेल, तुम्हाला काय त्रास आहे ? काय अडथळे आहेत? कवि कसं समजावून सांगायचे असा काही प्रश्न असेल तर वचारा. कुंडलनीबद्दल कवि कशाही बद्दल . आता यांनी वचारले 'जालंधर योग वगैरे ते ऐकून घ्या. आता ह्याच्यात घोटाळा झालेला आहे , की तुम्हाला सांगितले तर आश्चर्य वाटे. जालंधर बंधू होतो म्हणजे जालंधर हा जो चक्रातला एक भाग आहे म्हणजे अडी आहे ती. ती अडी पूर्णपणे उघडते आणि ती उघडून अशी घट्ट धरते कुंडलनीला, असा त्याचा अर्थ आहे. नाभी चक्रावरची गोष्ट आहे ही. कुंडलनी जेव्हा वर सरकू लागली समजा, कोणतीही गोष्ट वर सरकू लागली म्हणजे कठीण काम आहे नाही का ! खाली जाणं सोपं आहे, वर जाणं कठीण आहे. तर तिला वरती नेऊन धडक देणारी चक्रांची जी काही कसक आहे, जी काही गाठ पडते, चक्र स्वतःला आवळून घेते. म्हणजे वर गेलेली कुंडलनी खाली घसरू नये याच्यासाठी जालंधर योग वगैरे आहे. खेचरीसुद्धा तोच प्रकार आहे. वशिद्धी चक्रावरती जेव्हा कुंडलनी येऊन वर सरकते तेव्हा वशिद्धी चक्र स्वतः तिला धरून सस्पेंड करत असतं (त्याच स्थितीत ठेवते) की खाली पडू नये म्हणून. ठीक आहे ती क्रिया खरी तेव्हा जेव्हा आतल्या बाजूला ओढली जाणार नक्की. तसंच एकंदर सर्व चर्चित आतमध्ये गेल्यामुळे तथि बंधू पडतो. आता हे तुमच्या लक्षात येत नाही. हे तुम्हाला समजत नाही कारण ते अत्यंत सूक्ष्म असल्यामुळे आतमध्ये काय घटना घटित झाल्या ते लक्षात येत नाही. फक्त लक्ष कुंडलनीकडे धावतं कारण तुमचं लक्ष बाहेरून आतमध्ये ओढलं जातं. ही घटना आतमध्ये सूक्ष्म होते. लक्ष सुद्धा सूक्ष्मात उतरतं. तर त्यावेळेला हे होत असतं आपल्यामध्ये घडामोडी, आता ही इथून वीज नधिली समजा तर ती आतमध्ये येऊन कशी फिरते आणि इथे येऊन ती कशी लाऊडस्पीकर होऊन जाते, तशातला हा प्रकार आहे. म्हणजे ही सगळी आतमधली सूक्ष्म घटना आहे. ही आपल्या आतमध्ये सगळी घटित होते. हे जे लिहिलं आहे त्याला अर्थ आहे. हे श्री ज्ञानेश्वरांनी लिहिलं आहे. पण त्याचा अर्थ जो लावतात लोक, म्हणजे आपण असं बसलं म्हणजे जालंधर बंधू पडला हे चुकीचं आहे, तुम्ही करू शकत नाही, हे घटित होतं. आता बघा केवढा फरक आहे. ते नॅचरल (स्वाभाविक), आतमध्ये घटित होतं. आता मी असा हात धरला म्हणजे का मायक्रोफोन होणार आहे ? तुम्ही जर म्हणाला, 'आम्ही गव्हरनर झालो' म्हणजे काय तुम्ही गव्हरनर होणार आहात ? त्याने शक्य झालं का? तुम्हाला कोणी मानेल का? फार तर पागलखान्यात घालतील. एखाद्या माणसाने ओरडावं, 'मी गव्हरनर आहे', वाटे तर एक मोटार न्यावी तशी ओरडत. लोक म्हणतील, 'या सगळ्यांना घाला पागलखान्यात.' जे अधिकार या वस्तुमध्ये बांधलेले आहेत त्या सूक्ष्म वस्तू आहेत आणि ते अधिकार सूक्ष्म आहेत आणि ते करतात स्वतः. ते तुम्हाला करून जमत नाही. म्हणून याला सहजयोग म्हणतात. सहजयोग हा अत्युत्तम आहे. सर्वात वरचा आहे म्हणून तो महायोग आहे. सहजयोग म्हणजे सगळे काही. बाकी असहज काहीच होत नाही. तुम्ही काही करता ही कल्पना जर डोक्यातून काढली तर गोष्टींना अर्थ लागतो. फक्त तुम्ही स्वचि लावून देता. बाकी सगळं होतं. ते इलेक्ट्रिसिटीमध्येच बांधलेलं आहे की ती अशी वाहिली पाहजि, तचिं कनेक्शन लागले म्हणजे तचियातून लाईट नधिलाच पाहजि, अशा वर्तुळातून गेली म्हणजे तचि माईक झालाच पाहजि, तशा वर्तुळातून गेली म्हणजे त्याचा पंखा झालाच पाहजि. हे इलेक्ट्रिसिटीचं तत्त्व आहे. तसंच ते कुंडलनीचं आणि तुमच्यामध्ये बसलेली सुषुम्ना नाडी वगैरे जे काही संबंध यंत्र तुमच्यामध्ये आहे, त्याचं स्वतःचं सगळं बांधलेलं तत्त्व आहे आणि ते तत्त्व असं असं घटित होतं, असं श्री ज्ञानेश्वरांनी सांगितल्यावर ते आम्ही करू शकतो. तुम्ही जर म्हटलं, 'आम्ही इथे बोट लावून दवा लावतो, तर दवा लागायचेच. लावून बघावं आणि ते दवा लागले म्हणजे कुंडलनीचा असा त्रास होतो, तसा त्रास होतो असं पुस्तकात लिहून ठेवायचं म्हणजे लोकांना वाटतं वा कति छान आहे ! यांना एवढा त्रास झाला तर आम्हाला कति झाला पाहजि. आता एक गृहस्थ त्यांनी लिहिलंय की, 'माझी कुंडलनी जागृत झाली आहे. ' म्हणजे स्वतःचं सेल्फ सर्टिफिकेशन आणि त्याच्यामुळे माझ्या हातावर अगदी वचि चावल्यासारखं झालं. मी फार तडफडलो. माझ्या अंगावर फोड नधिले. आतून एकदम गरमी झाली, माझे डोकं भणभणायला लागलं, माझी स्थिती खराब झाली, मग मी लोकांना वचारले. त्यांनी सांगितले, 'तुमची कुंडलनी जागृत झाली.' एखाद्या गुरूकडे गेले असतील. तथि काही तरी प्रकार केले असतील आणि अनाधिकार चेष्टा केल्यामुळे हे श्रीगणेशांचे तडाखे आहेत. ते सपियेटकिवर फील झाले. तर लोकांना ते पुस्तक फार आवडते. म्हणजे मनुष्य स्वतःच्या मागेसुद्धा हात धुवून लागलेला आहे. अहो, इतका तुम्हाला जर त्रास झाला आहे, तर त्याला कशाला घालता तुम्ही? काल मी सांगितलं होतं, की कुंडलनी तुमची आई आहे आणि आई कति प्रेमाने आपल्या मुलांचे संगोपन करते! ती तुम्हाला असा कसा त्रास देईल, असा साधा वचार करा. हे असले लखिण वाचून आलेला मनुष्य नक्कीच आम्हाला काही जागृती झाली नाही असा वचार करून बसणार. कारण त्याच्यात तो बेडकासारखं उडाला पाहजि कवि वचिवाने तरी चावलं पाहजि, नाही तर त्याला डेकणासारखा वास आला पाहजि, काही काही असे प्रकार असतात, पण एक गोष्ट खरी; जेव्हा कुंडलनी जागृत होते, तेव्हा इतरसुद्धा अनुभव येतात, पण ते अनुभव वशिष मानू नये. कारण उजव्या बाजूला जरा जास्त कुंडलनी ढकलली गेली तर प्रकाश दसिल तुम्हाला. त्याचं वशिष मानायचं नाही. तुम्ही बरोबर मधोमध असाल तर काही दसिणार नाही. नंतर सुगंध येतो. कारण पृथ्वी ही आई आहे. तचि तन्मात्रा सुगंध आहे. पृथ्वी ही सुगंधापासून बनविलेली आहे आणि ती आई असल्यामुळे, तुम्हाला कधीही आमची आठवण आली तरी सुगंध येणार. सुगंध हा आमच्या शरीराचा स्वभाव आहे. अनेक तऱ्हेचे सुगंध येत असतात लोकांना. कोणी म्हणतात, 'श्रीमाताजी आम्हाला-आता कालच आम्ही गेलो तर गुग्गुळाचा इतका सुगंध खोलीत पसरला.' खरं ते हे गृहस्थ भगवानजी बनून फिरत आहेत, त्यांना कसलाच सुगंध चालत नाही. ईश्वर सुगंध प्रयि आहे. म्हणजे हे कसले भगवानजी आहेत ! हे दुरगंध प्रयि आहेत, घाणप्रयि आहेत ! हे परमेश्वर कसे ? तर सुगंध जर आला माणसाला, तर त्याच्यात हे आहे, की सुगंधाच्या पलीकडे गेलं पाहजि. त्याने

जरासा बहकतो मनुष्य. प्रकाशही दसिल, सगळं काही आहे. पण याचं पुढे तुम्हाला कळेल, की प्रकाश जेव्हा माणसाला दसू लागतो ते आज्ञा चक्रही उघडलं गेलंय यात शंका नाही. त्या प्रकाशामध्ये तुम्हाला असे काळे काळे ठपकेसुद्धा दसतील. त्या बाधा आहेत. त्या तुमच्यात असतील, दुसऱ्यात असतील, वातावरणात असतील. त्या कशा काढून टाकायच्या बगैरे बगैरे. प्रकाशाचे जे अवलोकन आहे, ते पूर्णपणे आधी कुंडलीनी स्थिर करून घ्या. माझे काय म्हणणे आहे, आधी दिल्लीला पूर्णपणे पोहोचा, पोहोचल्यावर दिल्ली काय आहे ती जाणली पाहजि. तेव्हा ते पुढे मग समजतं, हे प्रकाशाचे प्रकार, या ज्योतीने काय होतं , सगळं काही बारीक बारीक, जथिपर्यंत व्हायबरे शनस दसू लागतात. त्याचं वर्तुळ दसू लागतं. त्याचं फरिणं दसू लागतं. हे नंतर दसिलं पाहजि. सुरुवातीलाच असं थोडसं दसिलं, तकिडे मनुष्य रमला, की गेलं ! म्हणजे घोडा असतो तसं हे मन आहे. त्याच्यावर आरूढ झालं पाहजि. जर त्या घोड्याला कळलं, की तुम्हाला रस्त्यात गवत खायचंय, तर ते नेतं गवताकडे. पण त्याला कळलं, की तुम्हाला लक्षावर जायचंय तर तुमच्या अगदी बरोबर कड्यात राहणार. अगदी बरोबर. पण त्याला कळलं पाहजि की हा मनुष्य घोडेस्वार आहे. त्याला माहिती आहे. पण जर घोड्याला कळलं, की तुम्हाला घोड्यावर बसता येत नाही, तर मग लागतो तो तुम्हाला त्रास द्यायला. त्या घोड्यावर बसता आलंच पाहजि म्हणजे तो तुमचा मतिर होणार. तुमचा वाहक होणार. तेव्हा या चतितालासुद्धा एक घोडा समजून सारखं नक्कून सांगायचं, की मला तथिच पोहोचव तू, दुसरं इकडे तकिडे नेलेलं मला चालायचं नाही. म्हणजे बरोबर तो परम पदाला घेऊन जातो.

सहजयोग्यांशी हतिगुज पुणे, २५ फेब्रुवारी १९७९ आता सगळी इथे सहजयोगी मंडळी जमलेली आहेत. त्यामुळे हतिगुज आहे आणि भाषण नाही. हतिगुज हा शब्द मराठी भाषेत इतका सुंदर आहे की जे हतिकारी आहे, जे आत्म्याला हतिकारी आहे ते सांगायचे. आणि पूर्वी असे म्हणत असत, की 'सत्यं वदेत, प्रयं वदेत.' यांची सांगड कशी घालायची? सत्य बोलायचे तर ते प्रयं होत नाही आणि प्रयं बोलायचे तर ते सत्यच असले पाहिजे असे नाही. याची सांगड बसायची म्हणजे फार कठीण काम. तेव्हा श्रीकृष्णांनी त्याचा दुवा काढला आणि सांगितले, की 'सत्यं वदेत, हतिं वदेत आणि प्रयं वदेत' म्हणजे जे आत्म्याला हतिकारक आहे, हति म्हणजे आत्म्याचा संतोष. ते जरी अप्रयं असले तरी शेवटी ते प्रयं होते आणि ते सत्य असते. समजा, उद्या जर एखादा मनुष्य इथे राजवाड्याच्याकडे आला आणि त्याने येऊन असे वचिरले, की अमका मनुष्य इथे लपलेला आहे का ? आणि हातात सुरा घेऊन आलेला आहे. तर राजवाड्यांनी काय सांगवे त्याला. 'तो लपलेला आहे' हे सत्य आहे. ते त्याला सांगायचे का, की 'तो इथे लपलेला आहे.' कवि ते सत्य जर सांगितले तर ते ठीक होईल का, ते हतिकारक होईल का? असा प्रश्न पुढे उभा राहतो. तेव्हा पहिली गोष्ट त्याला अशी की ही अनाधिकार चेष्टा आहे. त्यांनी जर म्हटले, की 'त्या माणसाचा मला पत्ता सांगा,' तर 'हा कोण वचिरणारा?' तुम्हाला वचिरणारा हा कोण? ही अनाधिकार चेष्टा आहे. तेव्हा कोणत्याही अनाधिकार चेष्टेला तुम्ही उत्तर दलिच पाहिजे, हे काही हतिकारी होणारच नाही मुळी. अधिकार असावा लागतो. तसेच सहजयोगात आहे. जरी आम्ही पूर्णपणे आपल्यावर प्रेम करतो आणि ही आमची हार्दिक इच्छा आहे, की सगळ्यांनी सहजयोगामध्ये परमेश्वराचा आशीर्वाद घ्यावा आणि परमेश्वराच्या साम्राज्यात यावे. ज्यासाठी मोठे आमंत्रण आपल्याला दिलेले आहे. सगळी आवभगत आहे. अत्यंत प्रेमाने बोलावलेले आहे. पण त्यातही अनाधिकार चेष्टा होते. तेव्हा त्या अनाधिकार माणसाला, त्या व्यक्तीला सहजयोग लाभेलच असे सांगता येत नाही. थोडा अधिकार असावा लागतो, आईवरसुद्धा. आपणच आपले अधिकार स्वतःच जमवून बसलेले आहेत. ते सहज आहे. 'म' म्हणजे आपल्या बरोबर. 'ज' म्हणजे जन्मलेले ते अधिकार आपल्याबरोबर जन्मलेले आहेत. या योगाचे अधिकार आपल्या बरोबर जन्मलेले आहेत. पण जशी एखाद्या साम्राज्यात येऊन आपण आपले नागरिकांचे अधिकार गमवतो तसेच आपणसुद्धा काही काही अधिकार गमावलेले आहेत. तर ते स्थापति करावे लागतील. ते करायचे काम आमचे आहे. जसे पुण्याला काल आम्ही बघितले, तर गणेश तत्त्व मात्र फारच दुःखात आहे. म्हणजे जागृत होत नव्हतं. आता बघा! पुण्य हे गणेशाचे प्रसाद रूप आहे. म्हणजे आपल्याला गणेशच पुण्य देतो. पुण्य संपदा आपली जी होते ती आपल्या कुंडलिनीमध्ये असते आणि तो संचय संबंध गणेश, म्हणजे आपल्यामध्ये जे गणेश तत्त्व आहे ते सगळे आकलन करून तथि, ती संपदा आहे. तेव्हा तुम्ही कतितीही पुण्यसंचय केला आणि त्याठिकाणी गणेशच ठीक नसला, आता या जागेतच गणेश खराब करून ठेवला आहे. तुम्हाला माहिती आहे कोणी खराब केला ते. तर इतके वातावरण दूषित झालेले आहे, की तुमची पुण्यासुद्धा त्या गणेशाला आकलन करता येत नाही. जर घाणीत दूध घातले तर ते हंसालासुद्धा जमायचे नाही, की नीर-क्षीर वविक कसा करायचा. अशातला हा प्रकार आहे. तेव्हा जे लोक असले वातावरण दूषित करीत आहेत त्यांना तुम्ही पूर्णपणे बरी करायला पाहिजे. मनातूनच नाही तर पूर्णपणे बरी करायला पाहिजे, की आम्हाला आमचे गणेश तत्त्व खराब करणारा मनुष्य इथे नको. त्याबद्दल जर तुम्ही तटस्थ भावना घेतली तर तोही तुमचा दोष आहे. काल आता फार मनवून त्या गणेशाला जागृत केले. म्हणजे गणेश तत्त्व हे सगळ्यात शेवटले आहे. फारच सहनशील आहे ते तत्त्व. फार मुश्किलीने नष्ट होते ते आणि ते मुख्य मुळावर बसलेले असते. ते सुद्धा यांनी आत घातलेले आहे आणि तुमच्या डोळ्यादेखत हे सगळे होत आहे. त्याला सत्कार नको, त्याला कोणीही नको. सगळ्या सहजयोग्यांनी जर ठरवले तर त्याला काहीही वेळ लागणार नाही. तेव्हा गणेश तत्त्व आपल्या इथले, पुण्यातले खराब झालेले आहे. तेव्हा बघा केवढा मोठा घाला आहे सहज योगावर. तेव्हा काल गणेशाला मनवून, समजावून जागृत केले आपल्या सगळ्यांमध्ये. ते जागृत झाल्यावर बरेच लोक पार झाले. आता असे पण म्हणाल, की 'आम्ही काही तकिडे गेलो नाही माताजी. आम्हाला त्याच्याबद्दल बरीच आहे. आम्ही त्याचे तोंडसुद्धा पाहिले नाही, तरी आमच्यातले गणेश तत्त्व का खराब होतंय ?' जे बहिरित असेल ते येणारच. त्यामुळे इथले जे गणेश तत्त्व खराब झालेले आहे त्याची जबाबदारी इथल्या सहजयोग्यांवर आहे, पहिली गोष्ट, हे लक्षात ठेवले पाहिजे. ते कसे नीट करायचे ? गणेशाची कशी स्थापना करायची ? त्या सगळ्या गोष्टी तुम्ही मला वचिरून घ्याव्यात कवि या लोकांना माहिती आहे, त्या कशा रीतीने स्वच्छ करायच्या. प्रत्येक सहजयोग्यांमध्ये गणेश हा उद्भवला पाहिजे. इतकेच नाही पण जागृत होऊन स्थिति झाला पाहिजे. आमच्याकडे काही काही खरेच असे लोक आहेत, ज्यांच्यामध्ये गणेश पूर्णपणे जागृत झालेला आहे आणि गणेश तत्त्वांनीच आम्ही कुंडलिनी जागृत करतो. कारण गणेश जोपर्यंत होकार देत नाही तोपर्यंत कुंडलिनी वर येणारच नाही. त्याने हो म्हटल्याशिवाय कुंडलिनी वर येणारच नाही आणि ते तत्त्व जथि कमी पडेल तथि कुंडलिनीचे कार्य हळू चालेल. कालसुद्धा जोर कमी होता. त्याला गणेश तत्त्वाचा जोर पाहिजे. तेव्हा पुण्याच्या सहजयोग्यांना माझे असे म्हणणे आहे, की गणेश तत्त्वाला आपल्याकडे बळकट केले पाहिजे. तर ते कसे करायचे मी सांगते कारण हतिगुज आहे म्हणून. प्रथम गोष्ट म्हणजे अशी, की हे पावत्रियाचे व्रत आहे. तर गणेशाला जे दोष होतात ते पहिले डोळ्यापासून होतात. गणेशाचा अगदी डायरेक्ट संबंध डोळ्यांशी असतो आणि हे गणेश तत्त्व जे आहे तेच पुण्यातून लुप्त झालेले आहे. त्यामुळे त्याच्या मधोमध जथि ऑप्टिक नर्व्हज् क्रॉस करतात, तथि आजूचा चक्राचे स्थान आहे आणि आजूचा चक्र हे गणेश तत्त्वाचे प्रकटीकरण आहे. मॅनफिस्टेशन आहे. तेव्हा गणेश तत्त्व जर खराब झाले असेल तर आपल्या डोळ्यातून काही तरी चूक झाली असली पाहिजे हे लक्षात आणले पाहिजे. म्हणजे प्रथम हे जाणले पाहिजे, की गणेश तत्त्व हे पृथ्वी तत्त्वाचे बनवलेले आहे. आपल्याला माहिती आहे, की अंगावरचा मळ काढून गौरीने गणेशाची स्थापना केली होती. म्हणजे पृथ्वीतत्त्व संबंध व्हायब्रेट करून त्याचा गणेश बनवलेला आहे. पृथ्वी तत्त्व हे फार पवित्र आहे आणि त्याची शक्ती शोषून घेण्याची आहे. इतके कोणतेच तत्त्व शोषण्यामध्ये सशक्त नाही. इतके पृथ्वी तत्त्व. पृथ्वी ही आमची आई आहे. तुमची आजी आहे. त्यामुळे तुमचे आणखी डबलचे नाते आहे त्यांच्याशी. ती तुमची आजी, तुमच्यातले सगळे दोष ओढू शकते आणि तुमच्यामध्ये गणेश तत्त्व घालू शकते. त्यासाठी आधी आपले डोळे ठीक करायला पाहिजेत. नेहमी डोळे (दृष्टी) जमनीवर ठेवून चालले पाहिजे. हरिवळीवर आपली नजर असायला पाहिजे कवि चालतानासुद्धा हरिवळीवर चालले पाहिजे. सकाळी उठून जर दब असेल तर त्याच्यावर चालले, तर त्यानेसुद्धा डोळ्यांना शांतता मिळते, पण डोळे नेहमी खाली असले पाहिजेत. परत डोळ्यांची हालचाल फार केली नाही पाहिजे. प्रत्येक वेळी काही झाल्यावर आपले लक्ष असे कवि असे फरिवायला नाही पाहिजे. तर काय असेल ते वचिर करून नंतर डोळे फरिवायचे हळूच आणि बघायचं. फार ज्या लोकांची डोळ्यांची हालचाल होते त्यांचे गणेश तत्त्व खराब होते. आता आपल्याकडे ज्याला आपण फ्लर्टिंग म्हणतो हा त्यातलाच प्रकार

आहे की प्रत्येक बाईकडे बघतिलेच पाहजि! आणि जर नाही बघतिले तर माना वळवून वळवून मागे बघायचे! अशा काही काही घाणेरड्या पद्धती आज काल नघालेल्या आहेत. आम्ही जेव्हा तरुण होतो तेव्हा आमचे भाऊ वगैरे कोणी होते त्यांना ताकीद असायची, की डोळे खाली करून चालायचे. म्हणजे अजूनही त्यावेळची जी मंडळी आहेत त्यांची ही ओळख आहे, की चालतांना ते मान वर करून डोळे असे इकडेतकडे करून चालत नाहीत. पूर्वी त्याला वेंधळा म्हणत असत. वेंधळ्यासारखे चाललेत इकडेतकडे बघत. नजर खाली जमनीवर ठेवून चालले पाहजि. आपल्याला लक्ष्मणाचे उदाहरण आहे, सीता ही त्याची वहिनी, आता वहिनीबरोबर थट्टा वगैरे पण आपण करतो. तो तचियाशी बोलतानासुद्धा तचिया पायाकडेच बघायचा. वर बघायचाच नाही. इतकी त्याच्यामध्ये नष्टि असली पाहजि. तर दृष्टी पायाकडे असली पाहजि. त्याच्यावर बघायचे नाही. जर कोणी बोलले व बघारले तर मात्र हळूच डोळे वर करून बघायचे, भक्तीने आणि श्रद्धेने ही डोळ्यांची हालचाल सहजयोगाला फार मदत करते. आमचे लंडनचे लोक-आपल्याला माहिती आहे, त्याबाबतीत काय त्यांची स्थिती झालेली आहे. कति कुचंबणा झालेली आहे. त्यातले थोडेच इथे आल्याबरोबर तुम्हाला एवढा त्रास झाला. तथि सगळेच तसे आहेत. त्यांना गुरु कशाला लागतात हेच मला समजत नाही. या माणसाला शंभरदा शक्तिवतील असे सगळे घाणेरडे ज्ञान त्यांच्याजवळ आहे. तर त्यांच्याजवळ हे नाहीच. अगदी त्यांचे गेलेले आहे. तरी सुद्धा पृथ्वी तत्वावर मेहनत करून त्यांनी आपल्यावर फार कमवून घेतलेले आहे. दुसरे, पृथ्वी तत्वावर उभे राहून पायावर पाणी घालून घ्यायचे, दोन्ही हात आकाशाकडे असे करायचे कवि असे करून आमचेही नाव घेतले तरी चालेल. तर ती पृथ्वी सगळे पाण्यातून ओढून घेते. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, अगदी मोकळे वाटेल. तसेच पृथ्वीवर झोपणे, तला नमस्कार करणे, तची क्षमा मागणे, 'तुला आम्ही पायांनी स्पर्श करतो म्हणून क्षमा कर.' पृथ्वी तत्वाला जागृत केल्याबरोबर आपल्यातला जो गणेश , ते इसेन्स आहे. जे त्याचं तत्व आहे पृथ्वी तत्वाचे जे धारणेचे तत्व आहे, म्हणजे धारा जेवढी आहे जगात, ती संबंध श्री गणेशामुळे आहे आणि ही धारणा त्याला आपण ध्यानधारणा म्हणतो, हे सगळे श्री गणेशाचेच प्रकटीकरण आहे. पहिल्यांदा धारणा झाल्याशिवाय , काहीही होऊ शकत नाही. म्हणून पहिल्यांदा श्रीगणेशाला पूजल्याशिवाय काहीही होऊ शकत नाही. महाराष्ट्रामध्ये आठही वनियाक इथे आलेले आहेत. हे केवढे मोठे आहे! पण तथिसुद्धा घाण! परवा येतांना आम्ही गेलो होतो, रांजणगाव गणपती, व्हायब्रेशन्स त्यांचे अगदी मंद! फार कमी! तरी मागच्या वेळेस जागृत केले. परत गेलो तथि, सर्वांसाठी क्षमा मागतिली. आम्ही भक्तही होतो तुमच्यासाठी, की 'जाऊ दे, त्यांना समजत नाही. तुम्ही फार मोठे आहात. तर यांच्यामध्ये जागृत व्हा. तुमचे काही वचारायला नको. तुम्ही फार शुद्ध तत्त्व आहात, पण या लोकांना काही समजत नाही. अजून अजाण आहेत, तेव्हा यांना क्षमा करा.' आणि तथि घाणेरडी सनिमातली गाणी त्यांच्यासमोरच लावलेली. आता काय म्हणावे या प्रकारांना! हे तांत्रिक प्रकार आहेत. देवासमोर घाण करायची. म्हणजे तथि भुते येतात. त्या भुतांना वापरायचे. नाव घ्यायचे संन्याशाचे की आम्ही संन्यास घेतो आणि घाण करायची. जे संन्याशाला शोभत नाही तसे वागायचे. म्हणजे इथून जे काही सन्य सत्व म्हणजे त्यातले तत्व असते ते नघून जाते. ते नघून गेल्याबरोबर तथि भुते येतात. भुतांचे राज्य अशा रीतीने परमेश्वराला काढून तथि करतात. तेव्हा ते लक्षात आणलं पाहजि , की आमच्या फोटोवरसुद्धा कधी कधी काळी छया आलेली आम्ही पाहिली आहे. आश्चर्याची गोष्ट आहे की आमचे चित्त तथि न घेले ! नाहीच आम्ही तथि. फोटो असूनसुद्धा. म्हणजे फोटो इतका साक्षात आहे, पण त्याच्यावरती काळी छया येते. त्याचे कारण त्या फोटोसमोर काही तरी घाणेरडे प्रकार होतात कवि कोणी त्याच्यावर काहीतरी आरोपण केलेले आहे कवि काही. तर आमचे स्वतःचे तसेच आहे. तसे सगळे चांगले आहेत आम्ही. फार छान आहेत, पण पटकन चित्त नघून जाते. तकिडे लक्ष घात नाही आमचे. म्हणजे एखाद्या माणसाकडे आम्ही, कति ही प्रयत्न केला आपले चित्त लावायचा तरी चित्त लागणार नाही. तथि नघूनच जाणार. लोक म्हणतात, 'ते एवढे मोठे मंत्री आहेत माताजी, असे काय करता!' 'पण त्यांना आम्ही भेटणारच नाही. कसेही करून जमायचे नाही.' 'ती एवढी मोठी माणसे आहेत, त्यांना भेटलेच पाहजि, असं तसं.' 'ते काही जमायचे नाही, रुळायचे नाही. ते काही आम्हाला झेपायचे नाही, असेच काही तरी होणार.' तेव्हा परमेश्वराचे चित्तसुद्धा फार पवित्र आहे. आणि थोडीबहुत अपवृत्ति चालते. एखाद्या माणसाला फार स्वच्छतेची आवड असेल आणि त्याला तुम्ही घाणीत उभे रहा म्हणाल, तर तो राहिल का? तो काही घाणीशी झुंझत बसणार नाही. तथि नघून जाईल. नको ते नको. असे ते पवित्र तत्व आहे गणेशाचे आणि त्यामुळे जरी ते इतकं सहन करतं. तरीसुद्धा त्याचे चित्त हटते. म्हणून इथल्या सहजयोग्यांची ही वशिष जबाबदारी आहे, की त्यांनी गणेशाचे तत्त्व वसवले पाहजि. याचा अर्थ असा असतो, की लोक गणेशाची मूर्ती वकित घेऊन येतात आणि घरी आणून पूजनाला बसवतात. पण ती आपण वकित आणू शकत नाही कारण ज्या माणसाकडून आपण वकित आणली त्याने कोणत्या मनाने ती मूर्ती बनवली? त्याला व्हायब्रेशन्स होते का ? त्याने कुठून माती आणली? त्याने पैसे घेतले त्याचे परमेश्वराला वकिले त्याने. काय हे! अहो, परमेश्वराला वकित येते का? आपण मूर्ती वकित कशी घ्यायची? तुम्ही आम्हाला वकित घेऊ शकता का? 'मग आम्ही गणपती बसवलाय माताजी घरात.' ती मूर्ती बघायला पाहजि, तची चक्रे बघायला पाहजि, तचि एकंदर सगळे सूत्र बघायला पाहजि आणि फारच कमी अशा मूर्त्या असतात. अगदी फारच कमी! माझ्याकडे फक्त एकच गणपती आहे, फक्त एकच! एकदा आम्ही सांगलीला गेलो होतो. तथि आमचे फार मोठे शपि आहेत. त्यांनी स्वतः हाताने बनवून दलिला आणि तोही लाकडाचा आहे. आणि मी म्हटले तो शेणात बसवावा, गाईचे शेण असते, त्याचा रंग मातीसारखा जसा असतो, तसा अगदी फार सुंदर गणपती आहे. पण तो एक गणपती मी पाहिला. तो इतका सुज्ज आहे, इतका सुज्ज आहे, इतकी व्हायब्रेशन्स त्याला आहेत! एकदा आमच्याकडे लंडनला एक गृहस्थ मला भेटायला आले आणि त्यांना वाटले आधी सरळ वर जाऊन गणपतीचे आपण दर्शन घ्यावे. म्हणून वर गेले आणि तथि जाऊन त्यांनी गणपतीचे दर्शन घेतले. पण काही व्हायब्रेशन्स नाहीत त्याला. ते घाबरले. चपापले की 'मला काय झाले ? मला एवढे व्हायब्रेशन्स येत होते. मी वर येऊन या गणपती समोर आलो, तर गणपतीला व्हायब्रेशन्स कां नाहीत. झाले तरी काय?' शेवटी मग वचिार करीत बसले, की काय झाले. तर त्यांना सुबुद्धी सुद्धा गणपती देतो. तर अशी सुबुद्धी आली, की 'अजून मी माताजींना नमस्कार केला नाही, तर गणपतीला ते पटले नाही. आधी त्यांना नमस्कार करून यावा. कारण गणपतीला आईशिवाय दूसरे काही नको. खाली धावत आले आणि कांन धरून माझे पाय धरले, 'माताजी, तुम्ही आतमध्ये होता. क्षमा करा!' आणि परत वर गेले तर झर झर झर व्हायब्रेशन्स यायला लागले. त्यांनाही क्षमा मागतिली. गणपतीला आईशिवाय शविसुद्धा सुचत नाही. काहीही सुचत नाही. एकच तत्व माहिती आहे, आई आणि तचि शक्ती. त्यामुळे ते एवढे प्रचंड आहेत आणि त्यांना सगळे देव देवता पूजतात. शवि शंकर हे की सगळ्यात आम्ही म्हणायचं शेवटी राहतात आणि सदासर्वदा असतात, ते सुद्धा श्रीगणेशाला पूजतात. मग इतर, ब्रह्मदेव, विष्णू यांचे काही म्हणायला नको. आणि महाराष्ट्रात याचे फार वरदान आहे. गणपती काय ते आपल्याला समजते आणि नेहमी गणपतीचे वर्णन आपल्याकडे फार आहे आणि गणपतीला आपण मानतोही. असा महाराष्ट्रीयन वरिळाच ज्याला गणपती माहिती नाही. तेव्हा आधी गणपतीची पूजा झाली पाहजि व्यवस्थितपणे. आणि मी तरी काल हाच वचिार केला, की पुण्याच्या सहजयोग्यांना काय सांगायचे. वशिष, नवीन. तर ते हे की, श्री गणेशाला पावन करून घ्या. स्वतःमध्ये बसवून घ्या. गणेशतत्व ओळखून घ्या. आता एक गृहस्थ सांगलीहून आले होते, त्यांच्यात गणेश तत्व फार चांगले आहे . बाकी लविहर जरासे बघिडलेले आहे , पण गणेश

तत्त्व फार जबरदस्त आहे. त्याचा मला फार आनंद झाला. तसेच आमचे धुमाळ साहेब आहेत. हे काय आता खेडेगावात राहतात. नेहमी जमनीशी संबंध, तर शेतकरी लोकांचा फार मोठा वारसा आहे, की नेहमी गणपती त्यांच्यावर प्रसन्न असतात. त्यामुळे आम्ही आधी खेडेगावात काम सुरू केलेले आहे. कारण तथि पहिल्यांदा होणार. जथि गणपतीचे पुजारी असतील तथि आमचे पहिल्यांदा होणार. म्हणजे ते बसून गणपतीला पूजत नाहीत पण त्यांच्यातला जो गणपती आहे तो जागृत आहे. जतिके माणसाला कृत्रिम जीवन मळित जाते ततिके ततिके हे कमी होत जाते. तर पहिली गोष्ट आपला गणपती ठीक केला पाहजि. त्यासाठी काय काय करावे लागेल, पुढे कशी कशी साधना करावी लागेल, ते तुम्ही आमच्या इतर सहजयोग्यांना वचिारा. पण जर आम्ही लंडनच्या सहजयोग्यांना, गणपती त्यांचा जागृत झाला तर तुमचा होणारच. त्याबद्दल काही शंका नाही. आणि त्यानंतर शक्त्या कति वाढतात. आणि जोर कुंडलनीला कति येतो ते बघण्यासारखे आहे. तेव्हा अशा गणपतीला नमस्कार करून, मी आता पुढचे सांगते, सहजयोगाबद्दल. सहजयोग काय आहे ते आपल्याला माहिती आहे. पुष्कळ माहिती आहे. इथे सगळे सहजयोगी बसलेले आहेत. तेव्हा त्यांना सांगायला नको. आता एक मोठा प्रश्न. प्रश्न कालही होता आणि आजही थोडा बहुत आहे की असे सहज का घडते? पण हा इतका वकिषित प्रश्न आहे, की आता आम्ही या माईकमधून बोलतोय. इथे खेडेगावातले कोणी आले असेल आणि त्यांनी माईक पाहिला नसेल तर ते म्हणतील असे कसे शक्य आहे, की तुम्ही तथि बोलता आणि ते इकडे येते. एखाद्या खेड्यातल्या माणसाने जर कधी लाईट पाहिला नसेल, त्याला जर घरात बोलावले आणि दिवा मालवायला सांगितले तर तो नुसता फुंकत राहणार. 'अहो, वज्रितच नाही, कसे करायचे.' जसे इकडे बटन दाबल्यावर तकिडे उजेड, तर तो बघतच राहणार, की हे असे कसे होते? तकिडे बटन दाबले आणि इकडे उजेड! तशातला हा वेडेपणाचा प्रश्न आहे, अगदी फार वेडेपणाचा कारण सूर्यामुळे आपल्याला माहिती आहे, जेव्हा सूर्य आकाशात येतो तेव्हा क्लोरोफिल म्हणून एक पदार्थ वनस्पतीमध्ये तयार होतो. त्यामुळे त्याला हरिवा रंग येतो. सूर्य कुठे आहे हजारो मैल दूर. तो आकाशात आल्याबरोबर ही घटना घडायला सुरुवात होते. जर तुम्हाला सांगितले, की या पानाला हरिवा रंग दे, तर तुम्ही देऊ शकत नाही. म्हणजे वरून ओतू शकता पण आमूलाग्र आतून बाहेरून असा तुम्ही देऊ शकत नाही. पण जेव्हा तो सृष्टीच्या प्रत्येक पानाला रंगवतो असा सूर्य कति प्रचंड असला पाहजि. पण त्याबद्दल आपल्याला काहीच आश्चर्य वाटत नाही. कौतुक वाटत नाही. ज्याला इंग्लिशमध्ये 'टेकन फॉर ग्रॅंड आहे' की, तो आला म्हणजे होणारच, असे म्हणतात. जगात इतकी फळे कशी लागतात, रात्रीच्या रात्रीत कशी होतात. आपण त्यांची वाट बघत नाही. कशी ही झाडे मोठी होतात काही समजत नाही. त्याचे काही मोजमाप नाही. हे सगळे सूर्य कसे घडवून आणतो एकटा. त्याच्या करिणामध्ये कति प्रकारच्या शक्त्या आहेत, तेव्हा एकटा सूर्य घडवून आणू शकतो. यावरून आपण बघू शकतो. त्याचप्रमाणे जर आमच्याकडून हे घडत असेल तर काही तरी आमच्यातही असले पाहजि. एवढा तरी अंदाज लावला पाहजि. याच्या उलट असं कसं होईल म्हणून बसले, तर मात्र, ही कोणती पद्धत आहे म्हणजे याला मी माणशी पद्धत म्हणते कारण परमेश्वराची पद्धत वेगळी असते. याला मी माणशी पद्धत म्हणते, म्हणजे उलटीकडून काहीतरी बघायचे आणि म्हणायचे तुम्ही लोम्बकळले कसे? म्हणजे बर्निदी आहे हे सगळे. तुम्ही सगळीकडे लक्ष देऊन बघा, की असले प्रश्न आपण वचिारतो तरी कसे, म्हणजे होताना दसितय! आता तुम्हाला कुंडलनी बघायची असली तर आम्ही दाखवू. त्याचे स्पंदन दाखवू, त्याचं चढणं दाखवू त्याचे वर उठणे दाखवू, पण तरी लोक तुम्हाला असे प्रश्न वचिारतील, तेव्हा मग काय करायचं? त्यांच्याशी कसा वाद घालायचा? हा सहजयोग्यांच्यासमोर प्रश्न असतो. श्री माताजी असा प्रश्न वचिारला तर त्याचे काय उत्तर द्यायचे. आता थोडा वेळ असे लक्षात घ्यायचे, की जर थोडे वेडे असले तर त्यांना ठीक करता येते. अगदीच वेडे असले तर त्यांना नमस्कारच केलेला बरा! त्यांच्यासाठी डोकेफोड कशाला करायची. काय म्हणजे आपण ही वेडे व्हायचे त्यांच्याबरोबर. तेव्हा सुज्जपणा असा घ्यायचा की 'ठीक आहे, बघू या, बघू या.' असे म्हणून टाळून द्यायचे. पण तसे होत नाही, थोडे असे मनुष्याला वाटते, की आपल्याला मळिले तर झालेच पाहजि, कसेही असले तरी केलेच पाहजि. मग ते झेपत नाही आपल्याला. तेव्हा आधी जी साधी अक्षरे आहेत ती समजून घ्या. आणि सोडवून घ्या. साधी माणसेसुद्धा पुष्कळ आहेत पुण्यात. पुष्कळ आहेत, बहुतेक साधी आहेत. पण कठीण जास्त बोलणार, कठीण पुढे पुढे करणार, कठीण जो आहे त्याचे मात्र तो करून घेणार. 'आम्ही मुद्दामून आलो' म्हणे! आता आले कशाला मग म्हणजे हे तरी काय सांगायचे झाले, आम्ही माताजी मुद्दामून आलो! म्हणजे येतात असे इकडे सहज नघिले होते काही तरी करायला, तर इकडे पोहोचले की काय! अहो, मुद्दामूनच येतात. पण त्याचे महत्त्व. आम्ही मुद्दाम होऊन आलो. काही तुम्ही वशिष काही प्रयास करून आलात, असं नाही. आम्ही मुद्दामून आलो. तेव्हा मला म्हणायचं असं की माणसाची बुद्धी जी असते ती, इतकी वर वर आहे, की त्याला आतमध्ये ओढायला काही तरी मार्ग पाहजि न. आता तुमचे चित्त माझ्याकडे आहे. आता एखादा मनुष्य तुमच्याशी वाद घालतो आहे, काही तरी बोलतोय, तर त्या माणसाला चूप कसे करायचे? त्याचे चित्त, जे बाहेर फिरतय ते आतमध्ये कसे आणायचे, हा जर मुख्य तुम्ही मार्ग शकिलात तर फार उत्तम सहजयोगी व्हाल. त्यांनी काही तरी बोलायला सुरुवात केली, तर आपण तकिडे लक्ष घालायचे नाही. त्याला हाताने बंधने द्यायची. नाही तर चित्ताने देता येतात. आणि लगेच कुंडलनीवर लक्ष. तो तकिडे बोलतोय आणि आपण कुंडलनीवर हात करायचा. की ती कुंडलनी लागली चढायला आपली वर. कारण आपल्या नजरेतच आहे कुंडलनी. आपण आतून चित्त घातले, चित्तिारूढ आहात तुम्ही. खरोखर चित्तिारूढ आहात. तुम्ही फक्त चित्त त्याच्या कुंडलनीवर ठेवायचं. तो काय बोलतोय तकिडे नाही लक्ष ठेवायचे. ती कुंडलनी लागली सरकायला वर, की सगळी चक्रे दिसायला लागतात बरोबर. कुठे रुतली, कुठे झालं हे प्रॅक्टीस करून येतं. थोडेसे प्रॅक्टीस करायचे. प्रत्येकाच्या कुंडलनीकडे लक्ष द्यायचे आणि चढवण्याचा प्रयत्न करायचा. बसमध्ये बसले तर, ट्रेन मध्ये बसले तर, कुठेही लोक दसिले की आधी बघायचे कुंडलनी कुठे आहे ती. आता आमच्या लंडनला एक प्रथा आहे. हात 'शेक' करायचा. म्हणजे भयंकर प्रकार असतो. म्हणजे जोपर्यंत तुमचे अर्धा शेर रक्त ओढणार नाहीत तोपर्यंत तुमचा हात 'शेक' केला, असे त्यांना वाटतच नाही. असे अगदी लोक 'शेक' करतात. दारू प्यायल्यानंतर 'शेक'. पण दारू पतिंना, त्याच्या आधी जातांना लोक शेक करतात. तेव्हा मी जागृती देते त्यांना. त्यांनी शेकगि हँड केले की मी त्यांना जागृती देते. मग कमी पतितात. हळूहळू आता त्यांचे पणि कमी होऊ लागले आहे. आणि आमच्या नश्वित हेच आहे, की पाच-पाचशे लोकांशी शेकहँड करायचे. उभं राहून. नदिन, तसिर्या, चौथ्या दविशी हे प्रसंग घडतात. पाचशे लोक चालले आहेत नं, मग आमचा हात चालला त्यांच्या बरोबर. आता ही पद्धत म्हणजे सहजच नघिलेली आहे. तथिल्या लोकांना शेकहँड केल्याशिवाय कुंडलनी वर हात घालताच येणार नाही आम्हाला. थोडा वेळ मनुष्य थांबतोही. हात शेक केला की झालं. तर आपण त्यांच्या कुंडलनीवर लक्ष द्यायचे, आणि कुंडलनी वर काढायची. लगेच आपल्याला, हळूहळू प्रॅक्टीसने लक्षात येईल, की कुठे कुंडलनी अडकलेली आहे. लगेच तथिले नाव घ्यायचे. याचेही शास्त्र आहे. ते समजावून घेतले पाहजि. आमच्या लंडनला या लोकांची व्यवस्था फार चांगली आहे. प्रत्येक चक्रावर काय मंत्र आहे, काय त्यांचे परम्युटेशनस कॉम्बिनेशनस आहेत, कुठे काय तुटलेले आहे, कुठे काय आहे, ते सगळे काढलेले आहे आणि ते सगळे कागदावर लहून एक फोल्डर तयार केलेले आहे त्या लोकांनी. एक फोल्डर यांच्याकडे आहे, तसे फोल्डर काढून घ्या. ते इंग्लीशमध्ये आहे, तुम्ही मराठीत करून घ्यायचे. ते सगळे शक्ती लक्षात ठेवायचे. आता जी कामगिरी करायची असते ती अगदी गुप्तरीत्या होते. जर मनुष्य तुम्हाला ठीक वाटला, जर त्याची

एक दोन चक्रे असतील तर सुटतील. जागृती मात्र द्यायची त्याला. जागृती दलियावर काही वशिष बोलायचे नाही. त्याला स्वतःलाच वाटेल आम्ही भेटायला येऊ बरं का. कसे काय तुमचं , ठीक आहे वगैरे. हळूहळू ते सरकवत जायचे कारण साधारणपणे फार चकितिसक बुद्धी असते. तुम्ही जर एकदम घाला घातला, की ते चालले. आधी हळूच एखादी वस्तू काढून घ्यायची असली म्हणजे कसे आपण अलगद काढतो, तसे काढायला लागते. कारण फार सूक्ष्म आहे ते. लोकांना जर तुम्ही काही वशिष सांगायला गेलात की ते घाबरतात. तेव्हा सहजयोगी मंडळींनी लक्षात ठेवले पाहजे, की हे फार सूक्ष्म आणि नाजूक काम आहे. माणूस इतका खराब झाला आहे, की त्याच्यावर काही प्रयोग करण्याआधी त्याची संमती घेणेसुद्धा फार कठीण काम झालेले आहे. पण जागृती त्याला त्याच्या संमतीशिवाय तुम्ही देऊ शकता, पार मात्र तो होऊ शकत नाही. पार करायला मात्र त्याची संमती पाहजे, त्याचा अधिकार आपल्याला घेता येत नाही. जागृतीमुळे त्याची प्रकृती ठीक होईल, त्याला परमेश्वराकडे जावेसे वाटेल, ओळख पटेल पण जागृती होणे आणि पार होणे याच्यात फरक आहे. कुंडलिनी जागृत झाली तरी जोपर्यंत ती पार झाली नाही आणि पूर्णपणे स्थिति झाली नाही, तर स्थिरावत नाही, तेव्हा या स्टेजला आणि त्यासाठी त्याची संमती पाहजे, पण तुम्ही जर त्याला जागृती दिलेली असली तर मग ती स्टेज यायला काही वेळ लागत नाही. आणि ती स्टेज आली म्हणजे त्यांना पार करता येते. तरीसुद्धा मुख्य सांगायचे म्हणजे ही फार हळू गतीने चालणारी गोष्ट आहे. तर आधी ज्या लोकांचा तुमच्यावर विश्वास आहे आणि तुम्हाला मानतात, अशा लोकांना हाती घेतलेले बरे. कारण नाही तरी हेच एक द्यायचे असते जगात. दुसरे काही नाही. तुम्ही कुणाला आपल्याकडे जेवायला बोलावले तर काय उपयोग आहे त्याचा? मी असे लोक पाहिलेले आहेत, त्यांनी जगासाठी इतके काही केले, त्यांना वाटले आम्ही लोककल्याणार्थ हे कार्य केले, आणि ते कार्य केले, इतके पैसे दिले लोकांना आम्ही. चांगलं त्याचं भलं केलं, पण काहीही लोकांच्या लक्षात राहत नाही. ते जर परत भगंग भिकारी होऊन आले तर लोक त्यांना आपल्या दारात सुद्धा उभे करत नाहीत. ही लोकांची स्थिती आहे. आपल्याकडे कति लोकांनी देशासाठी त्याग केलेला आहे! लाल बहादुर शास्त्री केवढे मोठे होते तुम्हाला माहिती आहे. त्यांच्या नावाचे एक तरी स्मारक तुम्ही कुठे पाहिले आहे का? कुठे तरी तुम्हाला दसिंतंय का त्यांच्या नावाचं? आणि हे अगदी नरिविवाद आहे. इतर लोकांबद्दल लोकांनी पुस्तके लिहिली, लोकांनी कळवले, की त्यांचे चरित्र चांगले नाही. पण त्यांच्याबद्दल (शास्त्रीजीबद्दल) कोणी असे म्हणू शकत नाही. एवढी मोठी कामगिरी त्यांनी थोड्या वेळात केली पण त्यांच्या नावाचा एक तरी स्मारक उभारलेले तुम्हाला कुठे दसिते आहे का! परवा त्यांचा फोटो पाहल्यावर मला आश्चर्य वाटले, की त्यांचा फोटो तथि घातला तरी कसा ? म्हणजे ते पंतप्रधान तरी होते, की नाही अशी शंका लोकांना वाटायला लागेल. तेव्हा हे असे होते. त्याला कारण काय ? त्याला आत्म्याची साथ हवी. जागृती म्हणजे आतून घडलेली घटना असल्यामुळे ते अगदी जीवंतसारखे होऊन जाते आतून आणि त्यामुळे त्याची आठवण राहते. हळूहळू ती आठवण वसिरू ही शकते. पण तरीसुद्धा आपण ते जागवतो. आता आपण लक्षात घ्यायचं दहा माणसं आपल्याला ज्यांना पार करायचे ते लक्षात घ्यायचे. घरी जाऊन त्यांची नावे लिहून ठेवायची, की ती मंडळी बरी दसितात. म्हणजे एक तर धार्मिक असावेत. फार कठीण लोक घेऊ नका. म्हणजे दारूडे; दारुड्यांनाही होते पण आज तशी स्थिती नाही. अशी माणसे जी साधारणपणे धार्मिक आहेत, बॅलन्सड आहेत, पॉझिटिव्ह आहेत. ज्यांचे परमेश्वराकडे लक्ष आहे आणि जी या मार्गावर आहेत, अशी आठ-दहा माणसे आपल्या हातात घ्यायची आणि त्यांच्यावर मेहनत केली पाहजे. हळू हळू तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, दहा माणसे जर घेतली तर आठ तरी हमखास तुमच्या हाताने पार होणार. प्रत्येकाने दहा जरी पार केले तरी कति पार झाले बघा? मग त्यांच्याकडे सारखं लक्ष ठेवले पाहजे आणि जोपासना केली पाहजे, की कुठे आहेत ? काय आहेत ? कुठे नगिटविहिटी पकडतात वगैरे. कारण पार झाल्यावर नगिटविहिटी कळते, त्याच्या आधी कळत नाही. मनुष्य वेडा जरी झाला तरी त्याला कळत नाही की आम्ही धरले आहोत. वेडा होऊन पागलखान्यात मरूनही गेला तरी त्याला कळत नाही. पण सहजयोग्याला लगेच कळते आज्ञा धरली. आज्ञा धरली म्हणजे काही तरी आम्हाला चकितले. त्रास होऊ लागतो, मग लगेच लागले हात फिरायला, आज्ञा काढायला सुरुवात. कारण, त्रास होऊ लागतो. ऑटोमॅटिकली. त्याला कारण असे की, जेव्हा तुम्ही अतिमानव होता हा महत्वाचा मुद्दा आहे . हा अगदी नोट करून घ्या . हा महत्वाचा मुद्दा असा आहे , जेव्हा तुम्ही मानव झालात तेव्हा जनावरात आणि तुमच्यात फार मोठे फरक आहेत. त्यातला मोठा फरक हा आहे की घाणीतून जर तुम्ही जनावराला काढले तर त्याला काही वाटणार नाही.. वाटले ते त्याला चालतं. पण माणसाला तसे केले, तर त्याला नको. त्याला बहाणा पाहजे आणि विहाणा असल्या तरी त्याला घाण येते. घरी जाऊन अंधोळ करणार. त्या स्वच्छतेची कल्पना माणसाला आलेली आहे. तसंच आत्म्याच्या स्वच्छतेची कल्पना माणसाला येते आणि म्हणून 'जे धरले ते नको रे बाबा! हे असे नको! मला सहजयोगच पाहजे, हे काढून टाका, ते काढून टाका.' आणि दुखू लागतं. जराशी पकड आली तरी दुखू लागते. आणि मनुष्य ते काढून टाकतो. बरं ते दुखणे म्हणजे असे काही जाज्वल्य नसते. इंडिकेशन येते. बॅरॉमीटर वर येते तसे इंडिकेशन येते की या ठिकाणी या माणसाचे हे धरलेले आहे. तुम्ही काढल्यावर त्याचे सुटते आणि तुमचेही सुटते. काय मजेदार आहे बघा. आता काल यांनी बाजारातून कुंकू आणले. वकित आणलं. मला काय माहिती कुठलं कुंकू आहे ? ते कपाळावर लावल्यावर भाजू लागले माझं कपाळ . म्हटले हे कुंकू काढा आधी माझं कुंकू ठीक करा. माझ्या लक्षात नाही आले, इतकी गर्दी होती, त्यांनी हात लावायला सांगितल्यावर माझ्या लक्षात नाही आले आधी, परत लक्ष ओढले गेले. मग ते कुंकू घेतले, व्हायब्रेट केले, मग मी राजवाडे साहेबांना सांगितले , की तुमच्या घरातले कुंकू मागवा, ते चांगलं असतं. मागच्या वर्षातले, ते चांगले होते. इतके बारीक लक्षात येते. मग सगळे व्हायब्रेट होऊन जाते. व्हायब्रेशन म्हणजे ओंकारच आहे. हे ओंकाराचे प्रणव आहे. प्रणव म्हणजे स्पंदन, साक्षात पावत्रिय आहे आणि हे पावत्रिय प्रेम आहे आणि ते सांगत असते, प्रत्येक गोष्टीची जाणीव होते. जसा कॉम्प्युटरशी आपला संबंध जुळतो आणि कॉम्प्युटर आपल्याला सांगतो तसा परमेश्वराने हा जो कॉम्प्युटर बसवलेला आहे तो सगळे बारीक सारीक सांगतो. मग त्याच्यावर ओळखले पाहजे. तसिर्या स्थितीमध्ये काही लोक अत्यंत धार्मिक असतात. आता कालचे गृहस्थ महादेवाला फार मानतात आणि त्यांना हार्ट (कॅच) आहे. आता हे कसे शक्य आहे? अहो, त्यांचे (महादेवाचे) स्थान हृदय आहे आणि त्यांच्यावर महादेवच रागावलेले. हे असे कसे होते? लोक वचिरतात श्रीमाताजी, 'आम्ही एवढी महादेवाची पूजा केलेली, मग आम्हाला हार्ट अटॅक कसा आला ?' आता हे म्हणतात चुकीचे आहे. चुकीचे नाही, कनेक्शन नव्हते म्हणून. आता अशा माणसाने, ज्याने महादेवाची पूजा केलेली आहे त्याने असा प्रश्न वचिरायचा श्रीमाताजींना, 'श्रीमाताजी, तुम्ही महादेवांची शक्ती आहात का ?' तर उत्तराला म्हणून हातावर व्हायब्रेशनस सुरू होतील. कारण ही गोष्ट खरी आहे. तुम्ही आम्हाला प्रश्न वचिरला तर आम्ही म्हणणारच की, 'हो, आहे सगळे असेच आहे. काय करता आता ?' आम्ही आहोत तर आहोत. आता आम्ही आहोत तर कसे सोडायचे ते ? अहो, कोणी काही असला तर त्याला काही त्याचा गर्व असतो का? गर्व त्या माणसाला असतो, ज्याला नसते त्याला! ज्याला असते त्याला कसला गर्व ? आता तुम्हाला बोटे आहेत, नाक आहे, तुम्ही माणूस आहेत त्याचा गर्व आहे का तुम्हाला? तशातला आमचा प्रकार आहे. म्हणजे आमच्यात जे आहे ते आहे, त्याला आम्ही तरी काय करायचे ? आता आमचे प्रधान इतने जुने ट्रस्टी आहेत, पण त्यांना थोडे चकितले होते. काल, महाशिवरात्रीला उपवास करायचा नसतो, असे मी म्हटले त्यांना, तर त्यांनी मला वचिरले नाही आणि उपवास केला. माझ्यासमोर उपवास करायचा नसतो.

मला फार दुःख होते उपवासामुळे. आईला त्रास द्यायचा म्हणजे उपवास करायचा. फक्त नरक चतुर्दशीला आपल्याला उपवास आहे. म्हणजे झोपायचे सकाळी खूप वेळ पर्यंत. अंधोळ वगैरे करायची नाही. त्यादिवशी नरकाचे दार उघडले जाते. त्या दिवशी सकाळी चार वाजता उठून फराळ केला की भुते घुसतात. अहो, काही इतका चूक बसविलेला आहे आराखडा, इतका चूक बसविलेला आहे म्हणजे आश्चर्य वाटते. आता, यांचे सांगते गणपतीचे. यांना प्रॉस्टेटचा त्रास होता. आण! हे म्हणजे चतुर्थीला, उपवास. चतुर्थीला माझ्याकडे आले आण! यांना प्रॉस्टेटचा त्रास! मला समजेना हा मनुष्य म्हणजे साक्षात गणपती, आण! थोड्या प्रॉस्टेटचा त्रास? कारण प्रॉस्टेटचा कंट्रोल वगैरे गणपती करतात. बघा, म्हणजे सहजयोग कसा आहे. ज्या दिवशी चतुर्थी त्याच दिवशी उपवास केलेला. त्याच दिवशी माझ्याकडे आले हे! सगळे समोरच गणपति आलेले. हे सहजयोगाचे लक्षण आहे. मी काय चणे, माझा प्रसाद चणेच आहे, मी चणेच काढले. म्हटले, घ्या प्रसाद. ते तर काहीच बोलले नाहीत. पण त्यांच्या शेजारी जे उभे होते ते म्हणाले, 'माताजी, आज यांचा उपवास आहे.' मी म्हटले, 'आज कसला उपवास.' त्यावर ते म्हणाले, 'आज चतुर्थी आहे.' म्हटले, 'असं का! तुमच्या घरी जर मुलगा जन्माला आला तर तुम्ही उपवास कराल का त्यादिवशी! कुठले शहाणपण ते! कोणाच्या जन्माच्या दिवशी उपवास करायचा हे सूत्रच मला आजपर्यंत कळले नाही. तुमच्या घरी मुलगा जन्माला आला तर तुम्ही काय सूतक पाळाल का त्या दिवशी! उपवासाचे म्हणूनच त्यांनी सांगितले, की उपास-तापास करायचे नाहीत. कारण इतकं शास्त्र चुकतं त्या उपासाचं. इतके चुकलेले आहे, की मला आता समजतच नाही की यांना सांगायचे तरी काय! माझे असे म्हणणे नाही की तुम्ही नुसतं खातंच बसायचं. तकिडे फार लक्ष असतं या उपासद्वया लोकांचं. भयंकर त्रास आहे मला. उपासडे नावाचे. पण लक्षं सगळे खाण्याकडे. म्हणजे, 'आज काय बेत आहे?' सकाळी हा पहिला प्रश्न, गणपतीला नमस्कार करायच्या आधी, कारण का तर आज उपवास आहे. मग सगळं घर डोक्यावर घेतलं पाहजि. उपवास आहे म्हणजे काही तरी वशिष्ट पाहजि, ते आणा, हे खायलाच पाहजि. ते असं झालंच पाहजि, खाल्लच पाहजि, म्हणजे हे काय ! उपवास जर सांगतिला असेल कुणी – खरं तर सांगतिलं होतं का मला माहित नाही – तर तो एवढ्यासाठीच सांगतिला होता, की परमेश्वराच्या सान्निध्यात तुम्ही राहायचे. त्यासाठी जेवणाची खटखट नको. जेवणाची खटखट जर तुम्ही सुरुवात केली, तर 'परमेश्वराच्या सान्निध्यात आता आम्हाला जायचे आहे. जेवायला, तकिडे जायचे आहे. आता आमचं हे कार्य आहे' वगैरे वचिार तुमच्या डोक्यात येतील. म्हणून त्या दिवशी उपवास करायचा म्हणजे 'पूर्णपणे परमेश्वराच्या सान्निध्यात राहायचं', असा. पर्यायाने तो उपवास आला. 'उपवास, म्हणजे परमेश्वराच्या बरोबर सहवास' असा त्याचा खरा अर्थ आहे, म्हणजे संस्कृतातला अर्थ आहे. आण! त्या उपवासाला पर्यायाने अर्थ हा लागला की उपवास करायचा. पण त्याला आणखी एक मजेदार शब्द आहे 'उपासना'. उपासना करायची म्हणजे 'उपास ना'. तर त्या उपासाला थोडी तरी तलांजली द्यायला पाहजि. आण! बोलणे एकच, आज एकादशी आहे नं, मग काय आणायचं? मग त्याला ते पाहजि, बटाट्याचा कीसच पाहजि, अमकं पाहजि, मग खचिडी पाहजि. शेंगदाणे पाहजि. शगिडे पाहजि. आता बाजारात शगिडे महाग झाले आज, का तर म्हणे एकादशी. अहो, माणसाचे तत्त्व कतिती महत्त्वाचे, कतिती मोठे, कतिती महान, कतिती मुश्किलीने बनवलेलं आण! कुठे ते चाललंय! ते कुठे घालता तुम्ही! परमेश्वराच्या चरणावर घालायचं तत्त्व आहे, ते तुम्ही शेंगदाण्यावर घालता! शेंगदाणे खाऊन का परमेश्वर मळिणार आहे ? अहो, साध्या बुद्ध्यासुद्धा कसं पटतं हे मला समजत नाही. या धर्मांधतेचा इतका वाईट परिणाम झालेला आहे की त्याचं दुसरे एक पीक नघिलेले आहे. तुमच्या मुलाने तुम्हाला वेड्यात काढायचं! दुसऱ्या जनरेशनमध्ये तुम्ही बघा, म्हणतील, 'आमचे आई-वडील अगदी वेडे आहेत. ब्राम्हणांनी त्यांना लूटून खाल्लं, उपासांनी त्यांना मारून टाकले, त्यांनी हे केलं!' कोणाचाही विश्वास परमेश्वरावर राहणार नाही. तकिडून सुटले तर अवशिवासात पडाल. परमेश्वर हा आहेच. इतकंच नाही तर त्याची चराचर शक्ती सर्व कार्य करीत असते. यात अगदी शंका नाही. पण ते जाणून घेतलं पाहजि, त्याचा बोध झाला पाहजि, जसं मी काल सांगितलं होतं, तसं आपण सहजयोगाने यामध्ये मनन शक्ती वाढवली. आता हे म्हणतात ते खरे आहे. आमच्याकडे अशी पुष्कळ मंडळी आहेत, ज्यांना भाषणसुद्धा कशाशी खातात ते माहित नव्हतं, नुसते भतिरे. बोलायला लागले तर त्यांच्यात साक्षात सरस्वती वाहते. एक आठ वर्षाची मुलगी होती, इतकी सुंदर बोलायला लागली! लंडनला एक आठ-दहा वर्षाचा मुलगा आहे, तो इतकं सुंदर भाषण देतो सहजयोगावर, की लोकांना आश्चर्य वाटते. इतकं कसं येतं ! माझ्या नातीचं मी सांगते, की ती जवळ जवळ त्यावेळी पाच वर्षाची असेल तर ते लडाखला गेले होते. त्यावेळी तथि एक लामा गृहस्थ बसले होते. ते मोठं आपलं घालूनबलून आण! हिंदी बोलतायत माझ्या नाती. तर सगळ्यांनी त्यांच्या पायावर डोकं ठेवलं आण! हिच्या आई-वडिलांनी ठेवल्याबरोबर तला काही ते पटलं नाही. म्हणजे सहजयोगी ते मोठे! तर ती अगदी उभी राहिली त्यांच्यासमोर जाऊन आण! म्हणाली की, 'ये चोगा पहन के और सर मुंडा के तुम पार नहीं होते. तो काहे को सबसे छुआते हो जब तुम पार नहीं हो!' अगदी स्पष्ट बोलली, अगदी कबीरासारखे! कबीरांनी या प्रकारांना असले जोडे मारलेत. तुम्ही कबीर वाचा म्हणजे शक्ती येईल तुम्हाला. कबीर वाचून काढला पाहजि. त्यांनी सांगितलं जर डोक्याचे केस काढून मुंडन करून, जर परमेश्वर मळित असेल, तर या शेळ्या आण! हि मंडरे यांना तर रोजच भादरलं जातं, ती अगदी परमेश्वराच्या जवळच असतील. अशी प्रत्येकाची त्याने काढलीय. हे अंगावर जे मोठमोठे चोगे घालून फिरतात, स्वतःला मोठे संन्यासी म्हणवतात. दूसरी माझी एक नात आहे, ती हिच्यापेक्षा थोडी मोठी असेल कवि हिच्या वयाचीच असेल. तकिडे रमण महर्षींचा प्रोग्रॅम झाला होता, तथि मला चीफ गेस्ट म्हणून बोलावलं होतं. तथि असेच मोठमोठाले संन्यासी येऊन बसले होते. असेच एक गृहस्थ शेजारी बसले होते. ते फार मोठे मानले जातात, तर लगेच आमच्या नातीने ते पाहिलं. तला काही ते सहन झालं नाही. ती उठून उभी राहिली आण! म्हणाली, 'नानी, तुम्हारे बगल में जो मँक्सी पहन के बैठे हैं उनको भगाओ, बहुत गरम आ रहा है मेरे को।' अगदी सरळ उठून सांगितलं तनि. आण! तथि सगळे सहजयोगी बसले होते. त्यांना हसायला आले कारण त्यांनाही गरम येत होते. हा बघायला लागला की कोण मँक्सी घालून बसलंय. स्वतःलाच म्हणताहेत हे लक्षातच आलं नाही त्याच्या. तर अशी शक्ती आतून प्रचंड येते, की मनुष्य अगदी खरं बोलायला लागतो. भीती वाटत नाही, सत्यावर उभा आहे. आता खरसितांचंच आयुष्य बघा, केवढं पवतिर ते! पण एक वेश्या, तला सगळे दगड मारतायत, त्यांचा वेश्येशी काय संबंध, साक्षात पवतिर तत्त्व होते ते! पण 'ती वाईट आहे, वेश्या आहे' असे समजून जेव्हा तला लोक दगड मारायला लागले, त्यांनी सांगितले की, 'बघा, तुमच्यापैकी ज्यांनी काही पाप केलं नसेल त्यांनी दगड मारा आण! तो सुद्धा मला मारा.' झालं! सगळ्यांचे हात जथिल्यातथि थबकले. 'तुम्ही वचिार करा, जर तुम्ही कोणतंही पाप केलं नसेल तर हिला मारा.' मग ती त्यांची फार मोठी शप्पिया झाली. ती मारी मागदालनि म्हणून फार मोठी शप्पिया होती. पण आता त्यांचंच यांनी घेतलं. आता माणसाच बघा कसं ते, मला समजत नाही, माणशी डोकं. आमच्या इंग्लिश लोकांचं डोकं आणखीनच वर आहे. मी त्यांना म्हटले, 'हे कशाला असे मूर्खासारखे वागतात लोक!' त्यांनी सांगितले, 'मारी मागदालनि वेश्या होती आण! तिचा उद्धार झाला म्हणून आम्ही सगळ्या वेश्या झालो आहोत.' आता काय म्हणावे ! अगदी असे सांगतात त्या. 'ती जर वेश्या झाली नसती, तर तिचा उद्धार झाला नसता, म्हणून आम्ही तकिडे चाललो आहोत.' आता याच्यापुढे उत्तर काय? की आपण गाढवाच्या मागे उभे आहोत, हे गाढव आहे हे दिसलं, पण अशा गाढवपणाचे अनेक प्रकार तथि आहेत. तेव्हा एवढे शक्तीन आण! आम्ही एवढे अँडव्हान्स्ड लोक आहोत, हे म्हणून, असे सगळे गाढवच दसितात मला. आता

आपल्याला सांगायला हरकत नाही की ऐंशी वर्षाचे म्हातारे गृहस्थ अठरा वर्षाच्या मुलीला प्रेमपत्र लिहितात. वरं एखादे असे गाढव लहिता असतील, पण ते वर्तमानपत्राच्या पहिल्या पानावर येतं. रकानेच्या रकाने रोज ! आता आमचे साहेब म्हणायचे ही वाचा, 'गीता' सकाळी उठून. आणि सगळे लोक ते सगळे व्यवस्थित, सरिीयसली वाचतात. म्हणजे सगळेच्या सगळे गाढव असतील, पण ते वाचतात तरी कसे मला समजत नाही. आणि हा सर्रास प्रकार तथि आहे. ऐंशी वर्षाची म्हातारी अठरा वर्षाच्या मुलाला प्रेमपत्र लिहिता ! असं ऐकलंय का तुम्ही कुठे? म्हणजे हा प्रकार काय ? अहो गाढव पहिले . पण त्या गाढवाला सुद्धा लाज वाटे. गाढव कशाला म्हणायचं . गाढव पुष्कळ चांगला जनावर आहे . कधी कधी मला वाटतं खरसितानी गाढवावरती वाहन केलं होतं, ते गाढव सगळे हे होते काय ? हे असले घाणेरडे प्रकार . म्हणजे हे जे इथे आहेत ते कठीण नाहीत जेवढे आम्ही तकिडे बघतो. ऐंशी वर्षाचे म्हातारे, त्यांना काही समज नाही! मोठेपण नाही ज्याला आपण मॅच्युरटी म्हणतो म्हणजे काय हे? प्रगल्भता नाही! कसले अँडव्हान्समेंट! यातले काही प्रश्न मी आपल्याला सांगितले तसं सायन्सचे प्रश्न आहेत कारण आपल्याकडे लोकांना वाटायला लागलं की, 'आम्ही सायंटफिकि झालो' वगैरे. जे लोक फार सायंटफिकि झालेत ते सुद्धा आमच्याबरोबर आलेले आहेत. त्यांच्यापैकी एक दोघांशी आपण हतिगुज करावे, त्यांनी बोलावे आपल्याशी, अशी माझी इच्छा आहे. आपण त्यांना भेटा, त्यांच्याशी बोला म्हणजे, आपले काही प्रश्न असतील तर मला वचारा म्हणजे मी उत्तरे देते . मग त्यांच्याशी बोला . म्हणजे अश्या प्रकारे तुम्हाला सुद्धा कल्पना येईल, की ज्याला आपण सायन्स म्हणतो ते कुठे गेलेले आहे. वरं आता प्रश्न वचारा मला . काहीही वचारा प्रश्न . तुम्हाला सहजयोगात येणारे अडथळे असे प्रश्न वचारा. सहजयोग्यांनी प्रश्न वचारले पाहजित म्हणजे मला समजेल, तुम्हाला काय त्रास आहे ? काय अडथळे आहेत? कवि कसं समजावून सांगायचे असा काही प्रश्न असेल तर वचारा. कुंडलनीबद्ध कवि कशाही बद्ध . आता यांनी वचारले 'जालंधर योग वगैरे ते ऐकून घ्या. आता ह्याच्यात घोटाळा झालेला आहे , की तुम्हाला सांगितले तर आश्चर्य वाटे. जालंधर बंध होतो म्हणजे जालंधर हा जो चक्रातला एक भाग आहे म्हणजे अडी आहे ती. ती अडी पूर्णपणे उघडते आणि ती उघडून अशी घट्ट धरते कुंडलनीला, असा त्याचा अर्थ आहे. नाभी चक्रावरची गोष्ट आहे ही. कुंडलनी जेव्हा वर सरकू लागली समजा, कोणतीही गोष्ट वर सरकू लागली म्हणजे कठीण काम आहे नाही का ! खाली जाणं सोपं आहे, वर जाणं कठीण आहे. तर तिला वरती नेऊन धडक देणारी चक्रांची जी काही कसक आहे, जी काही गाठ पडते, चक्र स्वतःला आवळून घेते. म्हणजे वर गेलेली कुंडलनी खाली घसरू नये याच्यासाठी जालंधर योग वगैरे आहे. खेचरीसुद्धा तोच प्रकार आहे. वशिद्धी चक्रावरती जेव्हा कुंडलनी येऊन वर सरकते तेव्हा वशिद्धी चक्र स्वतः तिला धरून सप्टेन करत असतं (त्याच स्थितीत ठेवते) की खाली पडू नये म्हणून. ठीक आहे ती क्रिया खरी तेव्हा जेव्हा आतल्या बाजूला ओढली जाणार नक्की. तसंच एकंदर सर्व चर्चित आतमध्ये गेल्यामुळे तथि बंध पडतो. आता हे तुमच्या लक्षात येत नाही. हे तुम्हाला समजत नाही कारण ते अत्यंत सूक्ष्म असल्यामुळे आतमध्ये काय घटना घटित झाल्या ते लक्षात येत नाही. फक्त लक्ष कुंडलनीकडे धावतं कारण तुमचं लक्ष बाहेरून आतमध्ये ओढलं जातं. ही घटना आतमध्ये सूक्ष्म होते. लक्ष सुद्धा सूक्ष्मात उतरतं. तर त्यावेळेला हे होत असतं आपल्यामध्ये घडामोडी, आता ही इथून वीज नधिली समजा तर ती आतमध्ये येऊन कशी फिरते आणि इथे येऊन ती कशी लाऊडस्पीकर होऊन जाते, तशातला हा प्रकार आहे. म्हणजे ही सगळी आतमधली सूक्ष्म घटना आहे. ही आपल्या आतमध्ये सगळी घटित होते. हे जे लिहिलं आहे त्याला अर्थ आहे. हे श्री ज्ञानेश्वरांनी लिहिलं आहे. पण त्याचा अर्थ जो लावतात लोक, म्हणजे आपण असं बसलं म्हणजे जालंधर बंध पडला हे चुकीचं आहे, तुम्ही करू शकत नाही, हे घटित होतं. आता बघा केवढा फरक आहे. ते नॅचरल (स्वाभाविक), आतमध्ये घटित होतं. आता मी असा हात धरला म्हणजे का मायक्रोफोन होणार आहे ? तुम्ही जर म्हणाला, 'आम्ही गव्हरनर झालो' म्हणजे काय तुम्ही गव्हरनर होणार आहात ? त्याने शक्य झालं का? तुम्हाला कोणी मानेल का? फार तर पागलखान्यात घालतील. एखाद्या माणसाने ओरडावं, 'मी गव्हरनर आहे', वाटे तर एक मोटार न्यावी तशी ओरडत. लोक म्हणतील, 'या सगळ्यांना घाला पागलखान्यात.' जे अधिकार या वस्तुमध्ये बांधलेले आहेत त्या सूक्ष्म वस्तू आहेत आणि अधिकार सूक्ष्म आहेत आणि ते करतात स्वतः. ते तुम्हाला करून जमत नाही. म्हणून याला सहजयोग म्हणतात. सहजयोग हा अत्युत्तम आहे. सर्वात वरचा आहे म्हणून तो महायोग आहे. सहजयोग म्हणजे सगळे काही. बाकी असहज काहीच होत नाही. तुम्ही काही करता ही कल्पना जर डोक्यातून काढली तर गोष्टींना अर्थ लागतो. फक्त तुम्ही स्वचि लावून देता. बाकी सगळं होतं. ते इलेक्ट्रिसिटीमध्येच बांधलेलं आहे की ती अशी वाहिली पाहजि, तचिं कनेक्शन लागले म्हणजे तचियातून लाईट नधिलाच पाहजि, अशा वर्तुळातून गेली म्हणजे तचि माईक झालाच पाहजि, तशा वर्तुळातून गेली म्हणजे त्याचा पंखा झालाच पाहजि. हे इलेक्ट्रिसिटीचं तत्त्व आहे. तसंच ते कुंडलनीचं आणि तुमच्यामध्ये बसलेली सुषुम्ना नाडी वगैरे जे काही संबंध यंत्र तुमच्यामध्ये आहे, त्याचं स्वतःचं सगळं बांधलेलं तत्त्व आहे आणि ते तत्त्व असं असं घटित होतं, असं श्री ज्ञानेश्वरांनी सांगितल्यावर ते आम्ही करू शकतो. तुम्ही जर म्हटलं, 'आम्ही इथे बोट लावून दवा लावतो, तर दवा लागायचेच. लावून बघावं आणि ते दवा लागले म्हणजे कुंडलनीचा असा त्रास होतो, तसा त्रास होतो असं पुस्तकात लिहून ठेवायचं म्हणजे लोकांना वाटतं वा कति छान आहे ! यांना एवढा त्रास झाला तर आम्हाला कति झाला पाहजि. आता एक गृहस्थ त्यांनी लिहिलंय की, 'माझी कुंडलनी जागृत झाली आहे. ' म्हणजे स्वतःचं सेल्फ सर्टिफिकेशन आणि त्याच्यामुळे माझ्या हातावर अगदी वचि चावल्यासारखं झालं. मी फार तडफडलो. माझ्या अंगावर फोड नधिले. आतून एकदम गरमी झाली, माझे डोकं भणभणायला लागलं, माझी स्थिती खराब झाली, मग मी लोकांना वचारले. त्यांनी सांगितले, 'तुमची कुंडलनी जागृत झाली.' एखाद्या गुरूकडे गेले असतील. तथि काही तरी प्रकार केले असतील आणि अनाधिकार चेष्टा केल्यामुळे हे श्रीगणेशांचे तडाखे आहेत. ते सपियेटकिवर फील झाले. तर लोकांना ते पुस्तक फार आवडते. म्हणजे मनुष्य स्वतःच्या मागेसुद्धा हात धुवून लागलेला आहे. अहो, इतका तुम्हाला जर त्रास झाला आहे, तर त्याला कशाला घालता तुम्ही? काल मी सांगितलं होतं, की कुंडलनी तुमची आई आहे आणि आई कति प्रेमाने आपल्या मुलांचे संगोपन करते! ती तुम्हाला असा कसा त्रास देईल, असा साधा वचार करा. हे असले लखिण वाचून आलेला मनुष्य नक्कीच आम्हाला काही जागृती झाली नाही असा वचार करून बसणार. कारण त्याच्यात तो बेडकासारखं उडाला पाहजि कवि वचिवाने तरी चावलं पाहजि, नाही तर त्याला डेकणासारखा वास आला पाहजि, काही काही असे प्रकार असतात, पण एक गोष्ट खरी; जेव्हा कुंडलनी जागृत होते, तेव्हा इतरसुद्धा अनुभव येतात, पण ते अनुभव वशिष मानू नये. कारण उजव्या बाजूला जरा जास्त कुंडलनी ढकलली गेली तर प्रकाश दसिल तुम्हाला. त्याचं वशिष मानायचं नाही. तुम्ही बरोबर मधोमध असाल तर काही दसिणार नाही. नंतर सुगंध येतो. कारण पृथ्वी ही आई आहे. तचि तन्मात्रा सुगंध आहे. पृथ्वी ही सुगंधापासून बनविलेली आहे आणि आई असल्यामुळे, तुम्हाला कधीही आमची आठवण आली तरी सुगंध येणार. सुगंध हा आमच्या शरीराचा स्वभाव आहे. अनेक तऱ्हेचे सुगंध येत असतात लोकांना. कोणी म्हणतात, 'श्रीमाताजी आम्हाला-आता कालच आम्ही गेलो तर गुग्गुळाचा इतका सुगंध खोलीत पसरला.' खरं ते हे गृहस्थ भगवानजी बनून फिरत आहेत, त्यांना कसलाच सुगंध चालत नाही. ईश्वर सुगंध प्रयि आहे. म्हणजे हे कसले भगवानजी आहेत ! हे दुरगंध प्रयि आहेत, घाणप्रयि आहेत ! हे परमेश्वर कसे ? तर सुगंध जर आला माणसाला, तर त्याच्यात हे आहे, की सुगंधाच्या पलीकडे गेलं पाहजि. त्याने

जरासा बहकतो मनुष्य. प्रकाशही दसिल, सगळं काही आहे. पण याचं पुढे तुम्हाला कळेल, की प्रकाश जेव्हा माणसाला दसू लागतो ते आज्ञा चक्रही उघडलं गेलंय यात शंका नाही. त्या प्रकाशामध्ये तुम्हाला असे काळे काळे ठपकेसुद्धा दसतील. त्या बाधा आहेत. त्या तुमच्यात असतील, दुसऱ्यात असतील, वातावरणात असतील. त्या कशा काढून टाकायच्या बगैरे बगैरे. प्रकाशाचे जे अवलोकन आहे, ते पूर्णपणे आधी कुंडलीनी स्थिर करून घ्या. माझे काय म्हणणे आहे, आधी दिल्लीला पूर्णपणे पोहोचा, पोहोचल्यावर दिल्ली काय आहे ती जाणली पाहजि. तेव्हा ते पुढे मग समजतं, हे प्रकाशाचे प्रकार, या ज्योतीने काय होतं , सगळं काही बारीक बारीक, जथिपर्यंत व्हायबरे शनूंस दसू लागतात. त्याचं वर्तुळ दसू लागतं. त्याचं फरिणं दसू लागतं. हे नंतर दसिलं पाहजि. सुरुवातीलाच असं थोडसं दसिलं, तकिडे मनुष्य रमला, की गेलं ! म्हणजे घोडा असतो तसं हे मन आहे. त्याच्यावर आरूढ झालं पाहजि. जर त्या घोड्याला कळलं, की तुम्हाला रस्त्यात गवत खायचंय, तर ते नेतं गवताकडे. पण त्याला कळलं, की तुम्हाला लक्षावर जायचंय तर तुमच्या अगदी बरोबर कड्यात राहणार. अगदी बरोबर. पण त्याला कळलं पाहजि की हा मनुष्य घोडेस्वार आहे. त्याला माहिती आहे. पण जर घोड्याला कळलं, की तुम्हाला घोड्यावर बसता येत नाही, तर मग लागतो तो तुम्हाला त्रास द्यायला. त्या घोड्यावर बसता आलंच पाहजि म्हणजे तो तुमचा मतिर होणार. तुमचा वाहक होणार. तेव्हा या चतितालासुद्धा एक घोडा समजून सारखं नक्कून सांगायचं, की मला तथिच पोहोचव तू, दुसरं इकडे तकिडे नेलेलं मला चालायचं नाही. म्हणजे बरोबर तो परम पदाला घेऊन जातो.

1979-0227 Seminar Dhule , Maharashtra [1] ही पुण्यभूमी आहे. राऊल बाई सारख्या योगिनी जथि वास करतात, ती भूमी आम्हाला फार पूजनीय आहे. तसेच राहुरी चे धुमाळ साहेब जे आपल्या समोर आज भाषण देत होते, त्यांनी सुद्धा क्रांती घडवून आणलेली आहे खेड्यापाड्यातून. त्यांच्याबरोबर राहुरीहून अनेक सहजयोगी आलेले आहेत. आणि एक एक हरियासारखे तासलेले सुंदर सहजयोगी आहेत. हे कृती वदिवान आहेत आणि कृती परमेश्वरतत्वाबद्दल जाणतात हे जर बघायचं असलं तर त्यांच्यासोबत थोडीशी चर्चा करून बघतिली पाहजि. सहजयोग म्हणजे सहज, सह म्हणजे आपल्याबरोबर, ज म्हणजे जन्मलेला. सहजयोग हा एक महायोग आहे. हा आपल्याबरोबर जन्मलेला आहे. [2] असे हात करून बसा, कुंडलनी जागृत व्हायची तर असे हात करून बसा साधे, टोप्या जरा काढा, काळे कारगोटे असतील तर काढून घ्या, म्हणजे बरोबरच होईल ते काळे. काही गळ्यात माळावीळा असतील तर काढून ठेवलेल्या बऱ्या, कारण त्याने रुकते, कुंडलनी तथि थांबते. आता आपल्यामध्ये कुंडलनी ही संस्था आहे असं अनादी काळापासून लोकांनी सांगितलेलं आहे. वशिष्ठ करून आदर्शिकाराचार्यानी, मार्कंडेयस्वामीनी त्याच्यावर वसितारपूर्वक लहिलिलं आहे. त्यानंतर कबीर, नानक यांनी सुद्धा याच्यावर वसितारपूर्वक लहिलिलं आहे. ही तुमची आई आहे आणि आई हे फार पवित्र स्थान आहे. आता फ्रॉइड सारख्या घाणेरड्या माणसाने आपल्या आईशी घाणेरडा संबंध ठेऊन आणि फारच घाणेरडी स्थिती काढलेली आहे. आणि त्यामुळे आज पाश्चिमात्य देशामध्ये त्यांची जतिकी हानी झालीये ती जाऊन बघावी आणि भग आश्चर्य वाटत कित्या राक्षसांनी, हटिलरनी तर नुसता लोकांचा शरिच्छेद केला पण याने सगळ्यांची ही कुंडलनीच फिरवून टाकलेली आहे कारण कुंडलनी ही आई आहे आणि ती पवित्र आई आहे. आईचं पवित्रपण भारतीय माणसाला सांगायला नको. जे लोक आईचं पवित्रपण जाणत नाही त्यांना सहजयोग लाभू शकत नाही. ते शक्यही नाहीये. कारण असेही लोक आम्ही पाहिलित, भारतीय असून सुद्धा किते पवित्रपणाला वसिरलेले आहेत. पवित्रपणाचं महत्त्व ते वसिरलेले आहेत, आणि स्वतःला त्यांनी अश्या रस्त्यावर वाहून घेतलय किजो सरळ destruction वर जातो, नाशाला जातो. ही शक्ती आपल्यामध्ये स्थिति आहे, ती बरिजते आणि ती असते असं अनेक लोकांनी आपल्याला सांगितलेलं आहे. आजकाल जे पुष्कळ से गुरु वगैरे नघिलेले आहेत त्यांना काही इतहास राहिलेला नाही. ते जे काही बोलतात ते सगळे अधांतरी आहे. स्वःताचच काहीतरी टूम काढलेली आहे पैसे कमावण्यासाठी. त्याला काहीतरी इतहास असायला पाहजि. प्रत्येक घटना ही ऐतहासिक असते. जशी उत्क्रांती आपण जर बघतिली तर अमबिपासून मनुष्य होईस्तोवर त्याला एक हळू हळू एकेका टप्प्याने वर यावं लागलय तसाच संबंध जो इतहास आध्यात्मिक जीवनाचा झालेला आहे ती सुद्धा एक घटना एका मार्गाला येऊन पोहोचवते. जर ही जिवित प्रक्रिया आहे तर ज्या प्रमाणे एक बी, त्यातून मुळे नघितात, बुंधा नघितो, पाने नघितात, फुले होतात आणि भग त्याला फळे लागतात असे क्रमाने ते एक एक घडत जातं त्याच प्रमाणे आज जे काही अध्यात्मांमध्ये आपण वाचलेलं आहे, तुकाराम बुवा काय कविा ज्ञानेश्वर कविा त्याच्याही आधीची जे लोक मोठे मोठे साधुसंत आपल्या देशात झालेले आहेत या साधुसंताना एक प्रकारे पुष्कळश्या गुरुलोकानी तलिंजली देऊन आम्हीच काय काहीतरी शपिट आहे म्हणून एक नवीन नवीन टूम काढून, आणि स्वःताचा नुसता पैसे बनवण्याचा मार्ग आखलेला आहे. त्यात त्यांनी काहीही पापकर्म केली तरीही ती पापकर्म सुसंगतच त्यांना वाटतात आणि ते आपल्या बुद्धीने असा चमत्कार घडवून आणतात कि hypnosis च्या मुळे त्या गोष्टी लोकांच्या डोक्यात बसतात आणि लोक ते मानू लागतात. या लोकांची स्थिती पुढे जाऊन, कालांतराने वेड्यासारखी पसिाटल्यासारखी होते आणि होणारच कारण जे सत्य आहे, जे खरं आहे, जे वदियमान आहे ते मळिण्याचं साधन असायलाच पाहजि. परमेश्वराने आपल्याला अमबिपासून आज मानव का केलं? कसं केलं? त्याने कोणती रचना आपल्यामध्ये केली, हे जे आपले आज व्यवहार चालले आहेत हे कोणत्या सूक्ष्मशक्ती मुळे चालतात, याबद्दल आपल्या शास्त्रांमध्ये इतकंच नव्हे पण इतर शास्त्रांमध्ये याचं पुष्कळसं अध्ययन झालेलं आहे. बाइबल मध्ये सुद्धा याचा उल्लेख आहे. कुराणामध्ये सुद्धा याचा उल्लेख आहे. तसाच आपल्या सर्व शास्त्रांमध्ये सुद्धा याचा फारच वसितारपूर्वक उल्लेख आहे. आणि प्रत्येक धर्मात एक गोष्ट लहिलिली आहे कि तुम्ही आत्म्याशी ओळख करून घ्यायला पाहजि. तुमचा परत जन्म झाला पाहजि. तुमचा पुनर्जन्म झाला पाहजि. जो पर्यंत तुमचा पुनर्जन्म होत नाही, त्या बाकीच्या सर्व गोष्टींना काहीही अर्थ लागत नाही. [3] डेन्ट म्हणून एक फार मोठा शास्त्रज्ञ झाला आहे त्याने असं सांगितलं किजो पर्यंत तुम्हाला आत्मा आणि त्याचं द्वार मळित नाही, तो पर्यंत तुम्ही कोणतही धर्मकार्य केलं तर, त्यात एखाद्या राक्षसालाच तुम्ही पूजति असाल तर तुमच्या लक्षात येणार नाही. कारण आत्म्या मुळेच संपूर्णत्वाला मनुष्य येतो आणि त्याचे डोळे उघडतात. म्हणजे असं कि आता इथे जर लाईट नव्हती तर तुम्ही जे काही पाहत होतात ते अंधारात आणि अंधारात तुम्हाला काहीही दसित नव्हतं तेव्हा जे काही मळिल ते सत्य असं धरून तुम्ही चालत होतात. आत्मा हे अध्यात्म्याचे डोळे आहेत. ते उघडल्याशिवाय आपण आत्म्याबद्दल कविा परमात्म्याबद्दल काहीही जाणू शकत नाही. आता हे करताना आम्हाला काय केलं पाहजि, त्याबद्दल आम्ही काय उपाययोजना केली पाहजि असं लोकांचं म्हणणं आहे. एक सरळ माझा प्रश्न आहे कि तुम्ही अमबिचे मानव झालात, तुम्ही काय केलात? कविा एखाद्या फळाला वचिरावं कि तू एका बी पासून फळ झालास तू काय केलास? कोणतीही जिवित क्रिया ही आपोआप घडते. मानव कधीही कोणतंही जिवित कार्य करू शकत नाही जो पर्यंत तो आत्म्याशी संबंधित होत नाही. सगळं हे मेलेलं कार्य आहे. जर वटिा आहेत तर त्या मेलेल्या आहेत त्याचं जर घर बांधलं, एखाद झाड जर कधी पडलं तर त्याचे जर तुम्ही बसायला एखादे बाक वगैरे केले तर हे सगळं मेलेलं कार्य आहे. हे जिवित कार्य नाही आहे. जिवित कार्य मनुष्य तेव्हाच करू शकतो जेव्हा त्याच्यामध्ये आत्म्याचा प्रकाश प्रगट होतो. [4] आता मी इथे आपल्याला कुंडलनी वषियी सांगणार आहे त्याच्याबद्दल एक दोन मी प्रचीती आपल्याला सांगते. तुम्ही स्वतःच्या डोळ्यांनी कुंडलनीचं स्पंदन बघू शकता. ही आमची ओळख आहे. मार्कंडेयांनी याची ओळख दली आहे आमची कि त्यांच्या पायावर कुंडलनीचं स्पंदन होईल. इथे असे पुष्कळसे लोक आहेत कि ज्यांनी हे कुंडलनीचं स्पंदन पाहिलिलं आहे. हजारो लोकांचं असं स्पंदन पाहिलिलं आहे. ही त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये स्पंदते. आम्ही याच्या फलिम्स सुद्धा घेतलेल्या आहे आणि लंडनला आज पुष्कळ लोकांच्या मध्ये हे कार्य होत आहे. हे स्पंदन तुम्ही वर चढताना सुद्धा बघू शकता. पण ज्या माणसांमध्ये काहीच रुकावट नसते आणि जे लोक पवित्र साधे सरळ असे लोक असतात अश्या लोकांना कुंडलनी कधी चढते तेही कळत नाही. एकदम नरिंवाचिराति येऊन त्याच्यानंतर ते हातातनं चैतन्य वाहू लागतं म्हणून माझं कार्य मी बहुतेक खेडेगावात करते शहरात मी कार्य करत नाही. कारण शहरात भामटे पुष्कळ आलेले आहेत. शहरातले लोक भामट्यांना भाळतात. त्यांना भामटे पाहजित, काहीतरी सर्क्स पाहजि. त्यांना सत्य नको. त्यांना कोणत्यातरी सर्कशीत आपणही उभं राहिलं पाहजि असं वाटत. खेडेगावातला मनुष्य सरळ साधा, आणि

परमेश्वराला जाणणारा त्याला आपण spiritual sensitivity म्हणतो कवि आध्यात्मिक संवेदनशीलता म्हणतो ही असते. रामाच्या वेळेला , जेव्हा ते वनवासात गेले होते तेव्हा प्रत्येक गरबांना आणि सत्यावरच्या सर्व लोकांना, जंगलातून फिरतांना सुद्धा, त्यांना माहिती होत की हे श्री राम आहेत. आता आपण म्हणतो की आपल्या इथे अष्टवनीयक आहेत. अष्टवनीयकांची भूमिका आहे, हे अष्टवनीयक म्हणजे कोण? अष्टवनीयक म्हणजे पृथ्वीतून नघिलेली चैतन्य तत्वे आहेत. वनीयक हे त्याचं एक प्रतिक आहे. हे सगळ्यात मोठं प्रतिक आहे. ते ओळखलं पाहजि. ते पावतिर्याचं प्रतिक आहे. [5] परमेश्वराने जेव्हा ही सृष्टी निर्माण केली तेव्हा गणेशाला निर्माण केलं पहिल्यांदा, पवित्रता निर्माण केली. पण गुरूचा उलटा प्रकार असतो नेहमी. ते बरोबर पवित्रतेला नष्ट करून तथि स्वैराचार करतात आणि तथि भूत आणतात. म्हणजे समजा एखाद्या देवीचा फोटो असला तर त्या देवीसमोर काहीतरी स्वैराचार करायचा हा तांत्रिकपणा आहे. त्यामुळे देवीचं चर्चित तथिनं हटते कारण घाणीकडे देवीचं चर्चित राहत नाही. तिला घाण पसंत होत नाही. तिला सुगंध पाहजि. तिला फुलं पाहजि. जगातलं जेवढं सौंदर्य आहे ते देवीला पाहजि. तिला घाण पसंत होत नाही. व्यभिचार वगैरे असे घाणेरडे प्रकार तिला बघवत नाही. त्यात तचिं चर्चित त्या जागेतून हटल्याबरोबर तथि ते सैतानाचे राज्य आणून घेतले आणि मग ते सैतानाचे राज्य तथि आल्यावर लोकांना भुरळ घालणं, त्यांना hypnotize करणं, त्यांच्याकडून पैसे काढणं, त्यांच्या पैश्यावर गमजा करणं म्हणजे इतकी दलति दशा आहे. इतकी ग्लानीची दशा आहे ती. अशा रीतीने हे गुरु लोक सुद्धा ठगवत असतात. पण त्याचा अर्थ असा नव्हे की खरे गुरु जगात नाहीत. जगात अनेक खरे गुरु आजही आहेत. पण बहुतेक जंगलात दडून बसले आहेत. मला सुद्धा भेटायला येतात आणि सांगतात आई तुम्ही दहा बारा वर्षे मेहेनत करा मग आम्ही येतो. आजकाल जग भामट्यांचं आहे, राक्षसांचं आहे. हे राक्षस आजकाल आलेले आहेत आणि राक्षसांवरच लोक भाळलेले आहेत. त्यांना सत्य नको स्वतःचाच वनिश करण्याच्या मागे लोक लागलेत. त्यांना स्वतःचा वनिश दसित नाही. अशा जगात आम्हाला यायचं नाही. आणि आम्हाला हे लोक कुरासार टांगतील कवि आम्हाला हे लोक वपि प्रयोग करतील तेव्हा आम्हाला यायचं नाही. [6] तेव्हा आज ही स्थिती सहजयोगाची जरी असली तरी मला फार आनंद वाटतो. या आजच्या आमच्या महाराष्ट्राच्या दौऱ्यात अनेक लोक पार झालेत. एका क्षणात, एका क्षणात कुंडलनी सटकून उठून ब्रह्मरंध्राला छेदून गेली. आता हे आपल्या मध्ये आहे की नाही, आता आमच्या इथे दोन डॉक्टर आहेत आणि असे अनेक डॉक्टर आमचे शिष्य लंडनला आहेत आणि आमचं फारच solid काम झालेलं आहे. परत आता medical sciences मध्ये माझं lecture आहे. मी स्वतःच medicine केलेलं आहे डॉक्टरांशी बोलयचं म्हणून. आणि लंडनला सुद्धा एका डॉक्टरच्या बायकोचा cancer ठीक केल्यामुळे त्या डॉक्टरांनी, स्वतः ते फार मोठे डॉक्टर आहे तथिले, डॉक्टरच्यामध्ये एक conference ठेवलेली आहे. तथि ही सर्व गोष्ट पुढे येणार आहे. तर आपल्यामध्ये ज्या शक्त्या आहेत त्याचा संबंध परमेश्वराशी कसा लागतो ते मी आपल्याला सांगणार आहे. [7] पहिला तर ऐतहासिक संबंध मी आपल्याला सांगितला ते आज पर्यंत जे काही एक एक अनेक अवतार होत गेले, त्या अवतारांचं आज फळ मळिण्याची वेळ आलेली आहे. आजकाल एक टूम नघिलेली आहे की प्रत्येक अवताराला काहीतरी शिष्टपणा करून, आपल्या डोक्याच्या कलिल्या फिरवून लोकांना मुखात काढून आणि सगळ्यांचा अपमान करायचा आणि त्याला आम्हीसुद्धा अगदी शिष्टासारखे संमत होतो. हे फार मोठं पाप आहे. अवतारांची थट्टा करणे, त्यांना समजून न घेता त्यांना तुच्छित लेखणे हे फार मोठं भयानक काम आहे. ते करू नये. पहिल्यांदा समजून घेतलं पाहजि की तुम्ही कुठे आहात. तुमची काय पात्रता आहे, तुम्ही काय मळिवलेलं आहे आणि हा जो मनुष्य गुरु कवि अशा कुणी गोष्ट बोलत असेल तर त्या माणसाने तरी काय मळिवलेलं आहे. त्याची काय स्थिती आहे. तो स्वतः सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत शक्ति असतो, आजारी असतो. एका ही आजारायला त्याने बरं केलेलं माहिती नाही. अशा माणसाच्या मागे सुद्धा आपले आजकालचे तरुण लागलेले आहेत. आश्चर्याची गोष्ट आहे, की आपल्या देशात हे घडत आहे परदेशात सोडून द्या, परदेशात तर, इतके घाणेरडे लोक आहेत की त्यांना शकिवायला तेच त्यांचे गुरु होतील असे सगळे त्यांना माहिती आहे पण ज्या कचर्यात ते जाऊन पडले, तथिनं ते उठण्याच्या प्रयत्नात आहे, त्यांच्या लक्षात आलेलं आहे , तथिल्या वचारात लोकांच्या लक्षात आलेलं आहे की आम्हाला लोकांनी आणून खड्ड्यात घातलेलं आहे. आमची सगळी व्यवस्था चुकली, आमची मुलं वाया गेली, आम्ही वाया गेलो. त्या माणसाने आमचे सर्व तरहेचे जेवढे काही मंगल होते ते संपवून टाकलेले आहेत. हे फ्रॉईड बदल सगळे लोक जाणत असून सुद्धा आज तोच फ्रॉईड आमच्या डोक्यावर येऊन बसलेला आहे. इतकी जुनी आपली परंपरा आहे, त्या परंपरेचा तरी अभ्यास केला पाहजि त्याला जाणलं पाहजि. आपल्या जवळ एकाहून एक अति उत्तम लेखक आहेत आणि त्यांनी फार सत्यावर लिहिलेलं आहे. त्याची माहिती घेतली पाहजि आणि त्या नंतर त्या भामट्यांच्या जवळ जाऊन काही शकिलं पाहजि. प्रथम हे जाणलं पाहजि की तुम्ही कोणत्याही परमेश्वरच्या कार्यासाठी, lecture साठी कवि परमेश्वरच्या स्मरणासाठी कवि कुंडलनी जागृती साठी पैसा घेऊ शकत नाही. हे हलकटपणाचं लक्षण आहे. [8] कुंडलनी जागृती ही आपोआप घडते. कीती पैसे देऊन तुम्ही एका बी मधून अंकुर काढू शकता? जे लोक दुसऱ्यांच्या पैश्यावर जिवित राहतात ते अत्यंत दरिद्री लोक आहेत. जरी त्यांनी पैसे बनवलेत भामटेपणानी, तरी त्यांच्यावरील विश्वास ठेवला नाही पाहजि. आपल्या शहरांमधून ही फार प्रथा वाढलेली आहे म्हणून मी आज धुक्याच्या लोकांना सुद्धा सांगू इच्छिते की जो पर्यंत तुम्ही पूर्णपणे रुतले नाही गेलात तो पर्यंत अक्कल आपली शाबूत ठेवा. आणि जाणून घ्या की परमेश्वरी तत्व हे सगळ्यात महत्वाचं असल्यामुळे ते मळालच पाहजि, मळिणार, आपोआप घटीत होऊन मळिणार आहे आणि त्यासाठी तुम्ही जर पैसे द्यायला कोणी मनुष्य काढत असेल तर त्याला स्पष्ट सांगाव की परमेश्वराला तुम्ही वकित घेऊ शकत नाही आणि त्याच्यासाठी तुम्ही पैसा ही देऊ शकत नाही. परमेश्वरच्या नावावर काहीही वकिता याचं मला फार आश्चर्य वाटत म्हणजे ज्याला वकिताच येत नाही त्याच्या नावावर सगळं वकितं हे फार आश्चर्याची गोष्ट आहे आणि हे समजून असलं पाहजि कारण आम्ही एका शहरात आलेलो आहोत म्हणून आम्ही शहरवासीयांना सांगतो की तुमच्याजवळ पैसे आहेत, तुमच्या खशात पैसे आहेत. जथि गुळ तथि माशी. तुमच्याजवळ पैसे आहेत हे या लोकांना माहिती आहे. सगळ्या पैसेवाल्यांच्या शरीराला लागलेलं हे भूत आहे. त्यांचा एकूण एक पैसा काढून घेतल्याशिवाय त्यांना चैन येणार नाही. म्हणून सांभाळून असलं पाहजि की परमेश्वरी तत्वासाठी तुम्ही पैसे देता असा अहंकार पोषक तुम्हाला वचिर देऊन तुमच्या अहंकाराला बळावून आणि ते तुम्हाला लुटून काढतील. नंतर लुटल्यावर मात्र तुम्ही ओरडत माझ्याकडे याल, माताजी आम्हाला लुटून घेतलं म्हणून. [9] जे सत्य आहे ते आपोआप प्रगट झालं पाहजि. आता तुम्ही मानव झालात ही चेतना, ज्याला awareness म्हणतात ही या थराला आली. ते तुम्हाला कसं सहजच मळिलेलं आहे. त्याच्यासाठी तुम्ही काही उड्या मारल्या नाही कवि धरपकड केली नाही कवि काहीही केलं नाही म्हणून हे आपोआपच घटीत झालं ही परमेश्वरची कृपा आहे. जर एखादा लहानसा थेंब समुद्रापासून अलग झाला तर तो काही समुद्रापर्यंत येऊ शकत नाही, पण समुद्रालाच त्या थेंबापर्यंत यावं लागतं. परमेश्वराला सुद्धा हा प्रश्न आहे कारण जर त्याने सर्व सृष्टी निर्माण केली आणि सर्व सृष्टीचं त्याने इतकं सुंदर, आजपर्यंत जे काही आहे ते घडवलं , त्यानंतर त्या सृष्टी ला काहीतरी अर्थ यायला पाहजि. ज्या मानवाला त्याने इतक्या मेहेनतीने घडवलेलं आहे त्याच्यात हजारो नाड्या आणि हजारो इंद्रिय स्थितीमध्ये असून, प्रलयामध्ये असून त्याशिवाय रोजच्या वागण्यात सुद्धा, व्यवहारात सुद्धा इतके सत्त्व

असतात अश्या या परमेश्वराला त्या मानवाला अर्थ दिलाच नाही? म्हणजे समजा आम्ही जर हे मशीन घडवलय आणजिर याला आम्ही मेन ला लावलं नाही तर याला काही अर्थ नाही. तसच जोपर्यंत तुम्ही मेनला लागत नाही तोपर्यंत तुम्हाला ही अर्थ नाही पण ते याला जमत नाही तसच तुम्हालाही जमणार नाही. याचा अर्थ असा नव्हे कि आम्हीच काहीतरी करतोय कवि आम्ही काही केलेलं आहे त्याच्यात. हे समजण्यासारखं सोपं तत्त्व आहे. [10] एखादा दीप जर पेटलेला असला, पण तयार असला, तर एक पेटलेला दीप येऊन त्याला जळवू शकतो. अगदी सोपं तत्त्व आहे ते. परमेश्वराने तुमच्यात दीप ठीक ठीक केलेला आहे. अश्या तऱ्हेने तुमचा दीप आतमध्ये आहे ते बघण्यासारखं आहे आणि हे समजून घ्यावं. या त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये ही कुंडलनी तुमची आई, प्रत्येकाची आई आहे. ती परमेश्वराने तथि बसवलेली आहे. ही समजा तुमची टेप आहे जन्मजन्मांतरीतली इथे बसवलेली आहे त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये साडेतीन वेटोळे घालून. आता हे सगळं म्हणतील लोकांच्या घरात कुंडलनी वाले lecture देतात त्यांना काही माहिती नसतं तरीसुद्धा lecture देतात आणि बोलतात तथि. ही तुमची आई आहे, प्रत्येकाची ही आई आहे. आणि त्याच्याखाली जे चक्र आपल्याला दसित आहे ज्याला मूलाधार चक्र म्हणतात. त्याच्यामध्ये श्री गणेश बसवलेला आहे. तो कशाला? तो एवढ्यासाठीच कि कुंडलनीच रक्षण झाल पाहजि. कुंडलनीच्या लज्जेचं रक्षण झालं पाहजि. जी गौरी आहे तनि गणेश बसवलेला बाहेर, गौरी तुमची आई आहे. ती वाट बघतेय त्या दविसाची जेव्हा असा कुणीतरी अधिकारी तुमच्यासमोर येईल, ज्यावेळी ती तुम्हाला पुनर्जन्म देऊ शकते. ती अनेक जन्मापासून तुमच्या बरोबर आलेली आहे. ती तथि स्थिति आहे आणि खाली नुसता गणेश बसवलेला आहे. आता गणेश तत्वाबद्दल जतिके सांगावं ततिकं थोडं आहे. कारण हे बाळाचं तत्त्व आहे. लहान बालक जसा अबोध असतो, innocent असतो, तसं हे तत्त्व परमेश्वराने आपल्यात बसवलं आहे. आता मुख्य म्हणजे या लोकांचं कार्य असं कि तुमचं जे innocence आहे तेच तोडून टाकायचं म्हणून. तुमच्यातला गणेशच संपवून टाकायचा. म्हणजे तुमची कुंडलनी काही वाचू शकत नाही. म्हणजे गणेशाला जी शक्ती आहे त्यातली एक शक्ती ही आहे कि ज्याने आपली sex ची शक्ती पूर्ण होते. कारण ते एक बालक आहे त्याला काहीच समजत नाही, अबोध आहे म्हणून त्याला तथि बसवलेलं आहे. सहजयोगाच्या वेळेला तुम्हाला ही त्या बालकासारखं अबोध असायला पाहजि. नाहीतर तुमची कुंडलनी वर येणार नाही, आणि होतचं एकदम. ज्यावेळी कुंडलनी चढते त्यावेळी बंध पडतो तथि आणि कुंडलनी वर चढते. गणेश त्या वेळेला सांगतो कि आता हातामध्ये चैतन्य येऊन राहिलं आहे तर कुंडलनी ला आदेश होतो कि ठीक आहे आता तुम्ही उठाव आणि घटना घटीत होते. आपण गणेशाला पुजतो पण गणेश म्हणजे काय हे आपल्याला माहिती नाही. आता त्याबद्दल सगळं सांगायचं म्हणजे कठीण आहे. पण तरीसुद्धा गणेशाचा आणि कार्बन चा अगदी जवळचा संबंध आहे. हे तत्त्व प्रत्येक मानवात आहे. त्याचा नाश सर्रास चाललेला आहे. कारण त्याचाच नाश झाल्यावर तुमचा नाश होऊ शकतो. म्हणून पहिल्यांदा त्याचाच नाश करण्याच्या मागे लोकं आहेत म्हणजे तुमचं पावत्रिय नष्ट केल्यावर मग ते तुमचा ही नाश करू शकतील. ही त्याची प्रथा आहे. [11] हा गणेश खाली बसलेला ज्यावेळी त्याच्यात vibrations येतात तेव्हा जागृत होतो आणि जागृत झाल्यानंतर कुंडलनी ला इशारा करतो कि आता तुम्हाला वर चढायला हरकत नाही. आता लक्षात घेतलं पाहजि कि हे सातवे चक्र आहे त्याला कुंडलनी भेदत नाही. कुंडलनी वरच्या सहा चक्रांना भेदते. खालचं चक्र जसंच्या तसं असत. तेव्हा असे हे घाणेरडे प्रकार करून कुंडलनी जागृत करणारे महामूर्ख, फक्त तुमचं पावत्रिय नष्ट करून तुमची सगळी personality संपवण्याच्या मागे आहेत. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. तेही तुमच्या कडून पैसे घेऊन. स्वतःला अश्या महामूर्खात काढू नका आणि विचारा, तुम्हाला काय मळिलय? परमेश्वराने हे तत्त्व कति मुश्किलीने तथि बसवलेलं आहे, ते तथि जागृत करून घेतलं पाहजि. महाराष्ट्र हा म्हणूनच महा राष्ट्र आहे, मोठा देश आहे आणि तथि असली माणसं टक्के शकणार नाही कारण इथे अष्टवर्णिकांचं जे साम्राज्य चाललेलं आहे आणि त्याच्यातून जे vibrations येतात त्यांच्या मुळे सगळं वातावरणच मुळी ननादति आहे. पुष्कळांचं असं म्हणणं आहे कि ही सगळी मूर्तीपूजा आहे. हे त्यांना कसं सांगायचं हे पृथ्वीतून नघिलेलं चैतन्य तत्त्व आहे. कारण त्यांच्या हातातून चैतन्यच वाहत नाही मुळी, ज्यांच्या हातातून चैतन्य वाहत नाही त्यांच्याशी काही बोलण्यात अर्थ नाही म्हणून मी म्हणते जोपर्यंत आत्म्याची परीक्षा होत नाही तोपर्यंत धर्माच्या बाबतीत तुम्ही काहीही केलं तरी सुद्धा त्याला काहीही अर्थ लागत नाही. जसं टेलिफोनच connection लागल्याशिवाय तुम्ही जर टेलिफोन चालवलेला तर त्याला काही अर्थ नाही, तसंच आहे. कुंडलनी ही जागृत होऊन तुम्ही पार झालच पाहजि ही पहिली गोष्ट. त्याच्यानंतर मग हातातून हळूहळू vibration वाहू लागतात. आता याची व्यवस्था आपल्यामध्ये कशी केली आहे ते मी आपल्याला सांगते. (चालू करा) [12] याच्यामध्ये आम्ही आपल्याला फक्त तीन नाड्या दाखवलेल्या आहेत एक उजवीकडे, एक डावीकडे, एक मधोमध. या तीन नाड्या autonomus nervous system ज्याला म्हणतात, स्वयंचलित, त्यांना पोषण करतात. या सूक्ष्म नाड्या आपल्या मणक्यांच्या हाडांमध्ये असतात. या तीन नाड्या म्हणजे परमेश्वरच्या तीन शक्त्या आहेत. त्या आपल्यामध्ये कार्यान्वित करतात. पैकी जी डावीकडची नाडी आहे जिला ईडा नाडी असा म्हणतात त्यामुळे आपलं अस्तित्व असत. हे शवितत्त्व आहे. यामुळे आपल्यामध्ये अस्तित्व असत. जर ही नाडी नसती आली तर आपल्यात अस्तित्व आलं नसतं. आपल्या इच्छा, भावनासुद्धा या नाडी मुळेच जागृत होतात आणि कार्यान्वित असतात. हिला ईडा नाडी आणि चंद्र नाडी असेही म्हणतात. हाथा आपण फार ऐकलेलं आहे हाथायोग मधलं, हटयोगामधलं था जे आहे ते या नाडीचं नाव आहे. ही नाडी परमेश्वराची ती शक्ती, जिला आम्ही महाकाली म्हणतो. त्या शक्तीमुळे स्थिति असते. आता संस्कृतात त्याला नाव आहे महाकाली, इंग्लिश मध्ये नाही त्याला आम्ही काय करणार. इंग्लिश लोकांचं ज्ञान इथे आणून सांगण्यासारखं काहीही नाही. त्यांचं राजकारण वैगेरे काहीही असेल पण धर्माच्या बाबतीत त्यांनी काही मळिलवेलं नाही. आपली इतकी जास्त आता, परसत्ता डोक्यावर नाचलेली आहे कि जरी आपल्याला स्वातंत्र्य मळिलेलं असलं तरी स्वताचं अस्तित्व अजून आपण जाणलेलं नाही, म्हणून आपल्या हृदिस्तानात ज्या ज्या लोकांनी मोठ्याला गोष्टी शोधून ठेवलेल्या होत्या सगळ्यांना आपण तलांजली दिलेली आहे, इतकच नाही तर आज गांधीजीनाही आपण वचिरत नाही. पण ही मातर आपण घोडचूक करत आहोत. कारण science नी जेव्हा सर्व गोष्टींचा शोध लावला, त्यानंतर ते त्याच स्थितीत जाऊन पोहोचलेत कि जथि असं म्हणतात कि कुंडलनी जागृती ही घटना घडली पाहजि आणि त्यातले पुष्कळ लोक या स्थितीला पोहोचले आहेत कि ही घटना काहीतरी triggering मुळे होते. ती बुद्धी मुळे होऊ शकत नाही, कोणत्या कार्यामुळे होऊ शकत नाही. पण काहीतरी trigeering मुळे होते. आदर्शिकराचार्यांनी सांगितलेलं आहे "न योगे | न सांख्येन ||" कशाने होणार? वादविवाद करून होणार नाही, नाचून डोलून होणार नाही. कशाने होईल? आईच्या कृपेने होईल असं त्यांनी सांगितलेलं आहे. वविक चूडामणी सारखा मोठा ग्रंथ शंकराचार्यांनी लहिल्यावर दुसरा ग्रंथ त्याने सौंदर्यलहरी म्हणून लहिला. त्याच्यामध्ये सगळं त्याने आपल्या आईचं वर्णन आणि लहरीचं वर्णन केलेलं आहे ज्याला आपण चैतन्यलहरी म्हणतो. एकाने वचिरलं कि तुम्ही हे कां सुरु केलं तर म्हणे हे सगळं वदिया आहे बाकी सगळं अवदिया आहे. ही गोष्ट खरी आहे कारण जे सर्वव्यापी आहे ते तत्त्व, परमेश्वरीतत्त्व, हे कार्यान्वित असतं आणि जगातलं एक बाल सुद्धा परमेश्वराच्या याच्याशिवाय हलत नाही. हे ते जाणल्याशिवाय, ते तत्त्व ओळखल्याशिवाय तुम्हाला समजणार नाही. [13] आपली स्थिती अशीच आहे जशी काय खेड्यातले लोकं aeroplane

वर बसले आणि त्यांनी असं म्हटलं या aeroplane ला फार बोझा नको, म्हणून कमी सामान घेऊन जा तर त्यांनी आपल्या डोक्यावरच सामान ठेवलय, तश्यातली आपली स्थिती आहे. जो पर्यंत ही घटना तुमच्यात घटीत होत नाही, ती होईलच असं आम्ही हमखास सांगत नाही कवि आम्ही त्याचा ठेका ही घेतलेला नाही. झाली तर ही तुमची स्वतःची संपदा, तुमची पुण्याई, परमेश्वराने तुम्हाला दिलेला हा वशिष आश्रिवाद आहे तो घ्यावा आम्ही मध्ये बसलेलो आहोत. आणि नाही झाली तर त्यात आमचं चुकलेलं नाही. त्यात तुमचं कुठे तरी चुकलेलं असेल कवि तुम्हाला काहीतरी मानसिक त्रास असेल कवि तुम्हाला काहीतरी शारीरिक त्रास असेल कवि तुम्हाला बौद्धिक असेल कवि तुमचं धार्मिक सुद्धा काहीतरी चुकलेलं असेल. त्यामुळे सुद्धा ही कुंडलनी रुकू शकते. पण या कुंडलनीचं हे वैशिष्ट्य आहे की जेव्हा ही कुंडलनी वर उठते तेव्हा ती या सर्व चक्रांमधून आत मध्ये जाताना ही जी डावीकडची नाडी आहे, जलिा आपण ईडा नाडी असं म्हटलेलं आहे. तशीच जी उजवीकडची नाडी आहे जलिा आपण पगिला नाडी असं म्हणतो. या दोन्ही नाडींना जागृत करत जाते. म्हणजे असं उजवी आणि डावीकडची नाडी मळीन मधोमध ते चक्र तयार होतं. जेव्हा ही कुंडलनी या मधल्या चक्रातून छेदन करते त्यावेळेला दोन्ही बाजूला त्याच्यापासून लाभ होतो. [14] आता तकिडची जी नाडी आहे त्याने आपण आपली सगळी शारीरिक आणि बौद्धिक क्रिया करत असतो. जेवढ आपलं planning आहे future च जेवढे काही विचार आहेत तो सगळा आपण ह्याने करतो. या दोन नाड्या आपल्यामध्ये, सूक्ष्मामध्ये ईडा आणि पगिला. आणि बाहेर जड तत्वात त्यांना left and right sympathetic nervous system असं म्हणतात. नंतर ही जी सहा चक्र वर आहेत. एक, दोन, तीन, चार, पाच आणि सहा, ही चक्र सुद्धा अनुक्रमाने असं म्हटलंय मी आपल्याला, की तुम्हाला इतिहास आहे. आपल्या अनेक उत्क्रांतीच्या काळात ही आपल्यामध्ये बांधलेली गेलेली आहेत. त्यांना milestones म्हणतात तशी आहेत आणि त्या प्रत्येक चक्रावर एकेक दैवत आहे ते ओळखलं पाहजि, जाणलं पाहजि. आणि त्यांना जागृत कसं करायचं हे जर तुम्हाला समजलं तर सगळी तुम्हाला परमेश्वर तत्वाची वदिया आली. जर ते तुम्ही जाणलं नाही तर बाकी सगळी अवदिया आहे. आता आम्ही cancer चे रोग बरे करतो यात काही शंकाच नाही. आम्ही अगदी केलेलच आहे. लंडनला सुद्धा केलेलं आहे पण आमचा हा धंदा नाहीये रोग बरे करण्याचा. आजच आम्हाला जयसिंगराव म्हणत होते की माताजी आम्ही पाच वर्ष झाले पार झालोय. आमच्या family मध्ये वडील आमचे बछिान्यावर नेहेमी असायचे, सगळ्यांना आजार. जेव्हा पासून आम्ही पार झालो तेव्हापासून आमच्या कडे डॉक्टर म्हणून आला नाही. नाहीतर प्रत्येक आठवड्याला त्याची फीज असायचीच आमच्या डोक्यावर. कारण जेव्हा ही कुंडलनी वर चढते तेव्हा जी उजव्या बाजूची ची नाडी आहे तलिा ती पोषक करते त्यामुळे आपल्याला शारीरिक लाभ होतो. त्याचप्रमाणे डावीकडची जी आपली conditioning आहे ती सुद्धा संपून जाते. आता फ्रॉईड वैगरे नी जे सांगतिलं की तुमच्या मध्ये जी कंडशिनगि आहे ती काढली पाहजि म्हणजे फारच एकाकी कार्य आहे. जर माणसाला या कंडशिनगि पूर्णपणे काढली तर त्याच्यात अहंकार येतो. म्हणजे आता इथे आपण बघताना दोन नाड्या आहेत त्याच्यापैकी डावीकडची जी आहे ती ईडा नाडी आहे, ज्याला फ्रॉईड ने फक्त ओळखलंय. त्याला सगळं काही माहिती नाही थोडबहुत माहिती आहे कारण आंधळी माणसे ना. तर ही जी नाडी, ईडा नाडी आहे ह्या ईडा नाडी मुळे फक्त आपल्याला मानसिक जे काही कंडशिनगिनी होतं म्हणजे आपला past त्याने बनतो. आपलं जे काही गत आहे ते बनतं. म्हणजे आता मी आपल्याशी बोलतेय ना, हे सगळं तच्चियात जाणार, त्या प्रदेशात, त्या area मध्ये जातं. पण आपल्याला future पण आहे. आपल्याला भविष्य पण आहे. आणि आपल्याला हे वर्तमान present पण आहे. याची व्यवस्था मात्र काही फ्रॉईड ला आली नाही कारण आंधळे असल्यामुळे अर्धवट बघतिलं आणि स्वतः अत्यंत घाणेरडा मनुष्य असल्यामुळे, घाणेरड्याच्या डोळ्यात सगळं घाणेरडं दिसत म्हणून त्याने अशी वचित्ति काहीतरी एक नवीन theory काढली होती. फारच एकांगी आहे ते. आणि त्या एकांगीपणामुळे तुमच्यामध्ये जे conditioning आहे ते काढलं पाहजि असा त्याने एक नियम काढला पण जर मनुष्याला काही सुसंस्कर नसले तर तो कतिती अहंकारी होतो, त्याला कतिती इगो येतो ते इथे बघता येईल आपल्याला. कारण डावीकडची जी बाजू वर जाते त्याने सुपरइगो म्हणून एक संस्था तयार होते. आणि उजवीकडून जी आपण कार्य करतो त्याचा byproduct म्हणून इगो म्हणून एक संस्था तयार होते. आता हे सगळं psychological आहे. म्हणजे फ्रॉईड नंतरच आलेलं आहे पण फ्रॉईड नंतर कोणी कोणाला मानत नाही त्याला च देव मानून बसले. त्याच्यानंतर युंग आले, एवढं कार्य केलं, कुणी जाणत नाही त्याला. कारण लोक घाणेरडे आहे त्यांना घाणेरडेपणा पाहजि. तर हे जे superego म्हणून आपल्यामध्ये येत, प्रतअहंकार, तो असा येतो की समजा एक लहान मुल आहे आईजवळ दुध पतिये. ते आनंदात आहे पूर्णपणे, त्यावेळेला त्या मुलाला आपण एकीकडून दुसरीकडे आईने केलं तर राग येतो. त्यावेळेला त्याचा इगो जागृत होतो. असं कां केलं?? तेव्हा आई त्याला म्हणते चुप राहा, हे conditioning झालं. त्याने सुपरइगो जागृत होतो. हे दोन्हीही असायला पाहजि. इगो आणि सुपरइगो हे दोन्हीही समतोल असायला पाहजि माणसामध्ये. [15] म्हणजे मधोमध जागा बनवून कुंडलनी जेव्हा वर जाते तेव्हा ते दोन्हीकडून suck होतात खाली, आणि कुंडलनी वर ब्रह्मरंध्राला छेदून, तुम्ही अगदी बघू शकता इथे छेदताना. तुम्हाला दिसिल. इथे अगदी खडकाळ आणि टाळू, टाळू अशी आतमध्ये जाते. आणि ही जी सहा चक्र आहेत त्यांची वेगळी वेगळी नावं आहेत. आता इतका काही वेळ नाही सगळं सांगयाला. पण तरी सुद्धा सांगण्यासाठी, जेव्हा कुंडलनी आपल्या ब्रह्मरंध्राला छेदते, त्यावेळेला सामुहिक चेतना आपल्यामध्ये होते. म्हणजे actualization ज्याला म्हणतात. घटणार, सांगावं लागत नाही म्हणजे आपली कुंडलनी कुठे आहे हे लोक सांगू शकतात जे लोक पार झालेले आहेत. आपली जी बोटं आहेत ह्या बोटामध्ये संबंध sympathetic ची चक्र आहेत. उजव्या आणि डावीकडचं कोणतं चक्र धरलेलं आहे ते या बोटंवरती कळू लागतं. त्याच्याआधी कळत नाही म्हणजे आत्मज्ञान झाल्यावरच आपल्याला हे कळतं की आपल्यात काय चुकलेलं आहे आणि सामुहिक चेतना जागृत झाल्यामुळे ही जागृती होते, हे काय lecture होत नाही की भाषण होत नाही की काही पुस्तक होत नाही पण ही घटना तुमच्यात घटीत होते तुम्ही ते होता, एक अतमानव होता. ज्याच्यामध्ये तुम्हाला ही सामुहिक चेतना समजते आणि लहान मुलं सुद्धा सांगू शकतात, तुमचं तुमचं कोणतं चक्र धरलेलं आहे. आता माझी नात फक्त अडीच वर्षाची आहे आमच्या इथे एक इंग्लंडची मुलगी आली होती पत्रशिा म्हणून, आता गेली ती परत. तनि सांगतिल, ती घरी गेली आणि तनि तलिा विचारलं अनुपमा माझं कोणतं चक्र पकडलय तनि सांगतिलं लेफ्ट नाभी, लेफ्ट वशिद्धी आणि तच्चिं धरलेलं. कारण बोटच तेवढी जळतात. हे subjective knowledge आहे. तुम्ही subject होता. तुम्ही कर्ता होता. [16] आता उदाहरणार्थ एक माणूस घाणीतून गेला, त्याला घाण येते. आणि एक जर जनावर घाणीतून गेला तर त्याला घाणीचा काही त्रास होत नाही, माणसाला होतो. आजकाल तर असे नियम मी पहिले की त्याला सुगंधाचा त्रास होतो म्हणजे कतिती घाणेरडे असले पाहजि. तर त्यांना घाणीचा त्रास होतो. हे मानव आहेत. पुढे गेल्यावर जेव्हा ही जागृती होते तेव्हा त्यांना नैतिक घाणेरडेपणाचा त्रास व्हायला लागतो. म्हणूनच जे आम्ही म्हटलं की सगळ्यांची व्यसन सुटली आपोआप. हे काय आम्ही दारूबंदी वैगरे काढलेली नाही कारण आत्म्याचा आनंद आत पाझरू लागला की आपोआप हे सगळं सुटत. आपण बोर होतो म्हणून या गोष्टी घेतो. पण मनुष्य इतक्या आनंदात रममाण होतो त्या आत्म्याच्या आंदोलनात, इतका तो समाधानी बनतो, संतोषी बनतो तसच संबंध त्यांचं व्यक्तिमत्व इतकं सुंदर होऊन जातं, इतकं आकर्षक होऊन जातं आणि त्यानंतर dynamic होऊन जात. त्याने सांगितलेली ही गोष्ट खरी आहे, जी मुलं शक्ति

नव्हती ती क्लास मध्ये first क्लास येऊ लागली. ही गोष्ट अगदी खरी आहे. हे जेव्हा घटीत होतं, जेव्हा अशी घटना माणसामध्ये होते, तेव्हा तो कोणत्याही व्यसनाकडे जात नाही कारण त्याचं तकिडे चतितच जात नाही. त्याचं चतित इतकं जास्त अलोकीत आहे की तो अश्या घाणेरड्या वस्तूंकडे जातच नाही आणि आपोआप ती गोष्ट सुटते. अगदी आतून तुम्हाला कळतं की हे चक्र धरलेलं आहे. इथून कुंडलनी चाललेली आहे, वर कुठे पोहचलेली आहे. ती कुठे जरी ती तुम्हाला दिसली नाही तरी आतून तुम्हाला कळेल की या माणसाची कुंडलनी कुठे चालली आहे आणि वर कुठे गेली आहे. हे संबंध च्या संबंध शास्त्र पूर्वीपासून केलेलं आहे आज केलेलं नाहीये. कवीराने सुद्धा सहजयोग सांगतिला पण कवीराचही खोबरं केलं काही काही लोकांनी. मला तर ही कमाल वाटते लोकांच्या डोक्याची, की सगळ्याचं खोबरं हे कसे करू शकतात आणि तुम्ही ते मानून तरी कसे घेता. कवीराने सुद्धा याच्यावर लहिलिलं आहे, नानक ने लहिलिलं आहे, तुकारामबुवांनी लहिलिलं आहे तसं ज्ञानेश्वरांनी तर फारच स्पष्टपणे लहिलिलं आहे. तर सर्वप्रथम गोष्ट आपल्या देशाची आहे की आपल्याला मर्यादा आहे, ही फार मोठी गोष्ट आहे. आपला देश म्हणजे फार मोठा आहे. त्या लोकांजवळ पैसे असतील पण लक्ष्मीतत्व नाही त्यांच्याकडे. अगदी घाणेरडे लोक आहेत. तुम्ही जर, त्या लोकांबद्दल जाणायचं असलं, तर त्यांच्या देशात जाऊन बघा. ही आमची मंडळी इथे आल्यावर यांना इतकं आश्चर्य वाटत की इथल्या लोकांना कीती प्रेम आहे. तथि जर तुम्ही कुणाच्या घरी गेलात तर एक कप तुम्हाला कोणी चहा देणार नाही. मोठा श्रीमंत लॉर्ड असला तरी सुद्धा. एकेक कवडी सांभाळून ठेवेल तो. आपल्याकडे लोक एखादे असे डकडचे तकिडचे लोक आले तर जोडे वहाणा वगैरे नेतील फार तर, तथि तर एखादा पाहणा तुम्ही घरात आणला तर बायका मुली सगळं घेऊन पळून जायचा. इतकी तथि घाण साचलेली आहे त्या देशांमध्ये. आपल्याला असं वाटत तथिले लोक खूप सुखी आहेत. स्वडिन मध्ये जथि की सगळ्यात जास्त सुबत्ता आहे, फार पैसा आहे. त्या ठिकाणी सगळ्यात जास्त आत्महत्या होतायेत. सगळ्यात जास्त म्हणजे १० पैकी ९ लोक आत्महत्येचाच विचार करत असतात म्हणजे अशा सुखा आणि सुबत्तेला काय बघायचं. लंडन मध्ये जे statistics नघालेत त्याच्यामध्ये असं सांगतिलय, की इंग्लंड देशामध्ये प्रत्येक आठवड्याला दोन मुल, आईबाप मारून टाकतात ठार. आणि तीन family तल्या लोकांनी मळून तीन मधल्या एका family च्या आईवडिलांच्या सुद्धा मारायच्या मागे असतात. statistics घेतल्यावर. आणि विश्रमपणे सांगतात. काहीही त्यांना श्रम नाही म्हणजे विश्रमपणा हे त्याचं मुख्य तत्व. त्यांना श्रम कशाशी खातात हे त्यांना माहिती नाही, अगदी विश्रामासारखे राहायचं. तथिसुद्धा आम्ही सहजयोग उभा केला. आज असे आमचे ३०० हुरि आहेत तथि आणि इतके वदिवान आहेत, की तुमचं सगळं तुम्हाला समजावून सांगतील. मी इतके आजपर्यंत पाहिलेत, आमचे शषिय पुष्कळ आहेत तथि आणि त्यांनी एवढे कार्य केलेलं आहे इथल्या लोकांनी सुद्धा, आणि इतके खोल उतरले आहेत सहजयोगामध्ये, आणि इतकी त्यांना माहिती आहे पण मी असे foreigners पहिली नाही, ज्यांनी एवढी मेहेनत घेतलेली आहे, आणि प्रत्येक वाचून, त्याचा सगळा हे काढून त्याचा बरोबर पत्ता लावून, हे कसं आहे, काय आहे, याचा संबंध अभ्यास करून सहजयोगाला त्यांनी आपलं अगदी जीवन वाढून घेतलेलं आहे आणि हे कार्य करत आहेत. मुरखासारखे ओरडत आणि रडत बसत नाही. कोणीही आपली चक्री फरिवावी आणि त्याच्यामागे धावत सुटत नाही. बुद्धी डोक्यात ठेऊन एकेक अक्षर नी अक्षर ते समजून घेतात आणि हे चक्र कोणतं आहे, ते चक्र कोणतं आहे आणि चक्रावर कुंडलनी कशी चढते, ती वर कशी न्यायची. याच लोकांनी हजारो लोकांना बरं केलेलं आहे आजकाल मी कोणालाच बरं करत नसते. ही शक्ती आपल्या आतून वाहत आहे. अहो अगदी साधारण खेड्यात राहणाऱ्या लोकांनी, एवढा चमत्कार करून दाखवलेला आहे. पण आम्हाला जरा publicity आम्ही इतकी करत नाही या गोष्टीची, होते आपोआप. आता पारधीचा लेख तरुणभारतात आला ते म्हणजे आश्चर्य वाटलं मला कारण सहजच त्यांनी तो लेख दिला आम्ही काही त्यांना सांगतिलं नव्हत. [17] कुंडलनीच्या नावावर सुद्धा अनेक गोष्टी लोक वकिततात. कुंडलनी मध्ये सामुहिक चेतना झाली पाहजि. पहिली गोष्ट. मनुष्य सामुहिक चेतनेत उतरला पाहजि. त्याला कळलं पाहजि की दुसऱ्याची कुंडलनी कुठे आहे. म्हणजे माझ्याकडे पुष्कळ तुम्हाला सांगते, माताजी आमची कुंडलनी उठलेली आहे. बरं बसा म्हटलं तर लागले उडायला घोड्यासारखे, नाहीतर बेडकासारखे उडतात. अहो म्हटलं हे काय? आमची जागृत झाली म्हणून आम्ही असं उडतोय. आता म्हटलं तुम्हाला अतमिनाव व्हायचंय की घोडा व्हायचंय नाहीतर बेडक व्हायचंय नाहीतर उड्या पसिवा व्हाल. ढोरासारखे ओरडता म्हणजे हे काय मानवाचे लक्षण आहे आणि अतमिनाव परमेश्वराच्या गोष्टी करते आणि तुम्ही हे काय मांडलय माझ्या पुढे. तर आमच्या गुरुंनी सांगतिलं, असं का? आम्हाला त्यांनी नाव दिलेलं आहे, झालं. माळ दिलेली आहे, झालं. कुंडलनी कुठे आहे, ती चढली की नाही वर. म्हटलं तुमची कुंडलनी जर चढलेली आहे तर तुम्ही यांची सांगा कुठे आहे सध्या. ते कसं सांगायचं? म्हटलं मग कशी चढली तुमची कुंडलनी? याला कोणता रोग झालेला आहे ते सांगा? ते सांगता येत नाही. तुम्हाला कसला त्रास झालेला आहे ते सांगा, चक्रांवर? माताजी ते काही आम्हाला माहिती नाही. चक्र वगैरे असतात असं आमच्या गुरुंनी फक्त सांगतिलं आहे. वर. आणि हे तुम्हाला दिलय. शेवटी मग पागलखान्यात सगळ्यांनी जायचं व्यवस्थिती. हे कीती पापकर्म होऊन राहिलंय जगामध्ये. पैसे कमावण्यासाठी यांनी समगल करावं काय करायचं असेल ते करावं. वाटेल ते धंदे करावे पण कुणाची. प. पु. श्री माताजी नर्मला देवी

1979-0330, Evening prior to departure for London

View [online](#).

Evening prior to Her departure for London (Marathi). Pune, Maharashtra, India. 30 March 1979. कर्ती लवकर आलात सगळे जण? सगळ्यांना त्रास होतोय. आता मात्र मना करायचं लोकांना कोणी आलं तर. इतका उशीर करून यायचं आपलं व्यवस्थित स्वयंपाक वगैरे करून. अस कस चालणार आहे? सगळ्यांना त्रास होतो कित्याही? बसा आता, बोलू नका. इतर लोक ध्यानात बसले आहेत. ही तपोभूमी ह्यावेळेला झालेली आहे. इथे येऊन नदिान लोकांच्या कडे लक्ष्य दलि पाहजि. असे हात करून बसा. तुम्ही देवाला भेटायला येता. मग वेळेने आल पाहजि नं थोडे तरी? थोडसं तरी गांभीर्य असायला पाहजि. केवढं मोठं मागायला आलात माझ्याकडे!

1979-0922, Navaratri Celebrations, Shri Kundalini, Shri Ganesha

[View online.](#)

Kundalini Ani Shri Ganesha 22nd September 1979 Date: Place Mumbai Seminar & Meeting Type आजच्या ह्या शुभ प्रसंगी अशा ह्या सुंदर वातावरणामध्ये इतका सुंदर वषिय म्हणजे बरेच योगायोग जुळलेले दिसतात. आजपर्यंत कधी पूजनाचा वषिय कुणीच मला सांगितला नव्हता, पण तो कर्ती महत्त्वपूर्ण आहे ! वशिष्ठः या योगभूमीत, या आपल्या भारतभूमीत, त्यातल्या त्यात महाराष्ट्रातच्या या पुण्यभूमीत, अष्टवनीयाकांची रचना सृष्टी देवीने केलेली आहे, तेव्हा गणेशाचे महात्म्य काय आहे, या अष्टवनीयाकांचे महत्त्व काय आहे वगैरे गोष्टी फारशा लोकांना माहीत नसतात याचे मला फार आश्चर्य वाटते. कदाचित जे सर्व काही समजत होते, ज्यांना सगळे काही माहीत होते असे जे मोठेमोठे साधुसंत ह्या आपल्या संतभूमीवर झालेले आहेत, त्यांना कोणी बोलायची मुभा दली नसणार. कवि त्यांचे कोणी ऐकून घेतले नसेल, पण याबद्दल सांगावे तितके थोडे आहे आणि एकाच्या जागी सात भाषणे जरी ठेवली असली, तरीसुद्धा श्री गणेशाबद्दल बोलतांना मला ती पुरणार नाहीत. आजचा सुमहूर्त म्हणजे घटपूजनाचा. घटस्थापना ही अनादि आहे म्हणजे ज्यावेळेला या सृष्टीची रचना झाली, अनेकदा. एकाच वेळी सृष्टीची रचना झालेली नाही तर ती अनेकदा झालेली आहे, जेव्हा या सृष्टीची रचना झाली तेव्हा आधी घटस्थापना करावी लागली. घट म्हणजे काय? हे अत्यंत सूक्ष्मात समजले पाहिजे. पहिल्यांदा म्हणजे ब्रह्मतत्त्व म्हणून जी एक स्थिती, परमेश्वराचे वास्तव्य असते, त्याला आपण इंग्लिशमध्ये entropy म्हणू. जेव्हा काहीही हालचाल नसते. त्या स्थितीमध्ये जेव्हा इच्छेचा उद्भव होतो कवि इच्छेची लहर 'परमेश्वराला' येते तेव्हा त्याच्यामध्ये ही इच्छा समावते. आता काहीतरी संसारामध्ये सृजन केले पाहिजे. क्रिएट केलं पाहिजे. त्यांना ही इच्छा का होते? ही त्यांची इच्छा. परमेश्वराला इच्छा का होते हे समजणे माणसाच्या डोक्याच्या बाहेरच्या गोष्टी आहेत. अशा पुष्कळशा गोष्टी डोक्याच्या बाहेरच्या आहेत, पण जशा आपण त्या सर्व मानून घेतो तसेच हे मानले पाहिजे की, परमेश्वराची इच्छा, हा त्यांचा आपला स्वतःचा शौक आहे. त्यांची इच्छा, त्यांना जे काही करायचे आहे ते करत असतात. ही इच्छा त्यांच्यामध्ये वलीन होते आणि ती परत जागृत होते. जसा एखादा मनुष्य झोपावा आणि परत जागृत व्हावा. झोपल्यावर त्याच्या इच्छा जरी त्याच्या बरोबर झोपल्या असल्या तरी त्या तथिच असतात आणि जागृत झाल्या की कार्यान्वति होतात, तसेच परमेश्वराचे आहे. जेव्हा त्यांना इच्छा झाली की, आता एका सृष्टीची रचना करायची, तेव्हा या सर्व सृष्टीच्या रचनेची, इच्छेची, जी आपण म्हणू की तरंग आहेत कवि त्याच्या ज्या लहरी आहेत त्या एकत्र होतात. आणि त्या एकत्र झाल्यावर ज्या घटात भरल्या जातात, तो हा घट आहे. म्हणजे परमेश्वराची जी इच्छाशक्ती आहे. स्वतः. परमेश्वर जर वेगळा केला आणि त्याची इच्छाशक्ती जर वेगळी केली व आपण तसे समजू शकलो तर ... आपलेही तसेच असते. आपण आणि आपली इच्छाशक्ती यात फरक आहे. ती जी शक्ती आहे ती प्रथम जन्माला येते. जोपर्यंत तुम्हाला कोणत्या गोष्टीची इच्छा होत नाही तोपर्यंत त्याचे रुपांतर होत नाही. म्हणजे आता हे जे एक आपले मोठे सुंदर जग बनवलेले आहे हे सुद्धा कोणाच्या तरी इच्छेचेच फळ आहे. प्रत्येक गोष्ट इच्छा झाल्यावरच कार्यान्वति होते आणि परमेश्वराची इच्छा ही कार्यान्वति होण्यासाठी ती त्याच्यापासून वेगळी करावी लागते. परमेश्वरातच समावष्ट राहिली तर ती सुप्तावस्थेत राहते. जेव्हा ती त्याच्यापासून वेगळी होऊन आपल्या कार्याला लागते, तिला आपण 'आदशिकती' असे म्हणतो. ही प्रथम स्थिती जेव्हा आली तेव्हा घटस्थापना झाली. ही अनादिकालापासून अनेक वेळा झाली आहे आणि आजही आपण जेव्हा घटस्थापना करतो तेव्हा त्या अनादि, अनंत क्रियाला आठवतो. म्हणजे आपण ह्या वेळेला (नवरात्र प्रथमदनी) ती घटस्थापना करतो. म्हणजे कर्ती मोठी गोष्ट आहे ही! लक्षात ठेवा. त्या वेळेला परमेश्वराने इच्छा केली, ती कार्यान्वति करण्याच्या अगोदर ती एकत्रित केली. ती एका घटात घातली, ती इच्छा, आज आपण पूजित आहोत. त्याचे आज आपण पूजन केले. ती इच्छा परमेश्वराला झाली. त्यांनी आज आपल्याला मनुष्यत्वाला आणले. एवढ्या मोठ्या स्थितीला पोहचवले, तेव्हा आपले परम कर्तव्य आहे की, त्याच्या ह्या इच्छेला आधी बंदन केले पाहिजे. त्या इच्छेला, आमच्या सहजयोगाच्या भाषेत श्री महाकालीची इच्छा म्हणतो कवि महाकालीची शक्ती म्हणतो. ही महाकालीची शक्ती आहे आणि हे जे नवरात्राचे नऊ दिवसाचे (महाराष्ट्रात वशिष्ठकूर्न) जे समारंभ होतात, ते ह्या महाकालीची, जी काही अनेक अवतरणे झाली त्यांच्याबद्दल आहेत. आताही महाकाली शक्तीच्या म्हणजे इच्छाशक्तीच्या पूर्वी काहीही होऊ शकत नाही. म्हणून इच्छाशक्ती ही आदि आहे आणि अंतही तत्वितातच होतो. पहिल्यांदा इच्छेतून सगळे नघिते आणि शेवटी ते इच्छेतच वलीन होऊन जाते. तर ही श्री सदाशिवीची शक्ति, आदशिकती आहे आणि ही महाकाली शक्ती म्हणून आपल्यामध्ये ती वावरत असते. (डावी कडचे दाखवा) याठिकाणी जर हे परमेश्वर आहे असं समजलं, हे वरिटाचे सूत्र असे समजले, तर त्याच्यामध्ये डावीकडे जी शक्ती आहे, ती आपल्या डडा नाडीतून प्रवाहित असते व त्या शक्तीला महाकालीची शक्ती म्हणतात. ह्या माणसामध्ये सगळ्यात जास्त प्रादुर्भाव झालेला आहे. प्राणीमात्रामध्ये तितका नाही. आपल्यामध्ये ती आपल्या उजव्या साईडने जाते. नंतर डावीकडून जाऊन, त्रिकोणाकार अस्थीच्या खाली गणेशाचे जे स्थान आहे तिथे जाऊन संपते. म्हणजे सगळ्यात पहिल्यांदा महाकालीच्या शक्तीने फक्त श्री गणेशाला जन्म दिला. तेव्हा श्री गणेशाची स्थापना झाली. गणेश हे सर्वात पहिल्यांदा स्थापन केलेले दैवत आहे आणि त्याचप्रमाणे जसे महाकालीचे आहे, तसेच श्री गणेशाचे आहे. हे बीज आहे आणि बीजातूनच सर्व वशिव नघिल्यावर परत बीजातच सामाविले जाते. तसंच सगळे गणेश तत्वातून नघून परत गणेशातच सामाविले जाते. गणेश हा सर्व जे काही आहे त्याचे बीज आहे. जे आपल्याला समोर दिसते, कृतीत दिसते, इच्छेत दिसते त्याचे हे बीज आहे. म्हणून गणेश हा सगळ्यात मुख्य देव मानला जातो. इतकेच नाही तर गणेशाचे पूजन केल्याशिवाय, आपण कोणतेही कार्य करू शकत नाही. मग ते शैवाईत असोत, वैष्णवाईत असोत, मग ते ब्रह्मदेवाला मानणारे असोत कवि आणि कोणी असोत. सगळे आधी गणेशाचे पूजन करतात. त्याला कारण असे आहे की, गणेश हे तत्त्व परमेश्वराने सर्वात पहिल्यांदा या सृष्टीत बसविले. गणेश तत्त्व म्हणजे ज्याला आपण 'अबोधति' म्हणतो कवि इंग्लिशमध्ये innocence म्हणतो. आता हे तत्त्व अगदी सूक्ष्म आहे. ते आपल्याला समजत नाही. बाल्यकालात जे लहान मुलांमध्ये वास्तव्य करते, ज्याचा सगळीकडे आपण अवर्भाव पाहतो व त्याचा सुगंध पसरलेला असतो. त्यामुळेच लहान मुले इतकी प्रिय वाटतात. असे जे ते अबोधिताचे तत्त्व आहे, ते ह्या गणेशामध्ये सामाविलेले आहे. आता मानवाला हे समजणे जरा कठीण जाते की असे कसे एका देवतामध्ये हे सगळे सामाविलेले आहे? पण जर आपण सूर्याला बघितले तर सूर्यामध्ये प्रकाश देण्याची जशी शक्ती आहे, तशीच श्री गणेशामध्ये ही 'अबोधति' शक्ती आहे. ही जी अबोधतिची शक्ती परमेश्वरांनी आपल्यामध्ये भरलेली आहे, ह्या अबोधतिच्या शक्तीला आपण पूजतो. म्हणजे आम्ही सुद्धा असे अबोध झाले पाहिजे. 'अबोधति' चा अर्थ पुष्कळांना असा वाटतो की, आपण अज्ञानी झाले पाहिजे. अबोध शब्दामध्ये अर्थ असा आहे की, जे एक इंसोसन्स जो एक भोळेपणा एखाद्या लहान मुलात असतो तो

भोळेपणा आपल्यामध्ये आली पाहजि. हे कती मोठे तत्व आहे ते आपल्या लक्षात येत नाही. एक लहान मुलगा समजा खेळायला लागला. आजकालची मूले म्हणजे त्यांना काहीही राहिलेली नाही. त्याला कारण आपणच आहोत. आपण दुसऱ्यांना तरी सांगून काय सांगायचे. आम्हीच आमचे धर्म कसे पाळतो आहोत ? आम्हीच आमच्या धर्मात कतिपत आहोत? आमच्या मुलांना कति धार्मिक करतो त्याच्यावर हे अवलंबून आहे. हे त्याचेच फळ असे समजले पाहजि. बरं. आता ही वेळ 'अबोधिता'चे लक्षण आहे माणसामध्ये, ते एखाद्या लहान मुलाला बघून तुम्ही ओळखू शकता. एखाद्या माणसात असते, तो कतीही मोठा झाला तरी त्याच्यात ती 'अबोधिता' असते. जसे एखादा लहान मुलगा खेळात असेल तर तो अगदी शिवाजी बनेल, कलिला बनेल, सगळं काही करेल, मग ते सगळे सोडून तो नष्ट होईल. सगळे करून सोडून द्यायचे. सगळे केले ते सोडून त्याच्याबद्दल तटस्थता ठेवायची. त्याच्यामध्ये काही आपले मन गुंतवायचे नाही. Involvement ठेवायची नाही. हे एक मुलांचे साधारण वागणे असते. तुम्ही कोणत्याही मुलाला काहीतरी दिले, तर ते तो जपून ठेवेल. फार वेळ ते जपून ठेवेल. आणखी नंतर मग थोड्या वेळानी त्याला त्याचे काहीच वाटायचे नाही. जर तुम्ही त्याला भुलवून ते काढून घेतले, तर त्याला त्याचे काहीच वाटायचे नाही. पण त्यातल्या त्यात काही काही गोष्टी लहान मुलगा सोडत नाही की जे त्याला फारच महत्त्वाचे असते. पैकी एक त्याची आई. त्याची आई तो सोडत नाही. बाकी सगळे जगातले काही तुम्ही काढून घेतले त्याला ऐश्वर्य समजत नाही, त्याला पैसे समजत नाहीत, त्याला शक्ति समजत नाही, काही समजत नाही, फक्त त्याला त्याची आई समजते. ही माझी आई आहे. ही माझी जन्मदात्री आहे. हनि मला जन्म दिलेला आहे. हीच माझे सगळे काही आहे. तो आईपेक्षा कोणत्याही गोष्टीला महत्त्व देत नाही. रविवरनाथ टागोरांनी एक फार सुंदर गोष्ट लिहिली आहे. एक लहानसा मुलगा बाजारात कुठे तरी हरवला आणि त्याला लोकांनी पकडलं आणि त्याला वचिरलं की 'तुला काय हवं?' तो सारखा रडत होता. त्यांनी त्याला सांगितलं की 'आम्ही तुला हे देतो, घोडा देतो, हत्ती देतो.' तो म्हणे, 'काही नाही. मला माझी आई पाहजि.' आणि सारखा तो आईसाठी रडत होता. शेवटपर्यंत काही खायला दिलं तरी खाललं नाही. सारा दविस रडत राहिला. त्याची आई जेव्हा मळाली तेव्हा मग तो चूप झाला. म्हणजे आपल्या सर्वांमध्ये लहानपणापासूनच हे बीजतत्त्व आहे. की आपण आपल्या आईला सोडत नाही. ती आई आपली जन्मदात्री आई आहे. आपल्याला माहिती असते तनि आपल्याला जन्म दिला आहे. पण त्याशिवाय एक दुसरी आई परमेश्वराने आपल्यामध्ये आपल्याला दिली आहे आणि तीच आई म्हणजे ही 'कुंडलिनी' आहे. कुंडलिनी माता, जी आपल्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये वेढोळे घालून बसवली आहे. ती आपली आई आहे आणि आपण तिला सारखे शोधत असतो. आपल्या सर्व शोधामध्ये मग ते राजकीय असोत, सामाजिक असोत वा शैक्षणिक असोत. कोणत्याही गोष्टीचे तुम्हाला वेड असो, त्या सर्व वेडांच्या मागे तुम्ही त्या आईला शोधत असता. ही कुंडलिनी आई जी तुम्हाला त्या परमपदाला पोहचवते, की जथि सर्व तऱ्हेचे समाधान तुम्हाला मळते. ह्या आईचा शोध, आईपूजा ओढ, जी आपल्यामध्ये अदृश्यामध्ये असते, जी आपल्याला खेचते ती जागृत राहते गणेश तत्वामुळे. ज्या माणसाचे श्री गणेश तत्व अगदी नष्ट पावले आहे, ज्याच्यामध्ये अबोधिता नाही. अबोधितामध्ये अनेक गुण माणसामध्ये दिसून येतात. म्हणजे आई, बहीण, भाऊ कतीही मोठे झाले तरी त्यांची पवित्रता ठेवणे. व्यवहारात राहतांना, समाजात राहतांना, संसारात राहतांना, एक आपली पत्नी आणि बाकी सर्व जगाचे लोक जे कोणी आहेत, त्यांचे आपले पवित्र नाते आहे, असं जर तुम्ही समजलं की असे परमेश्वराने सांगितले आहे. आणि जर असे तुमच्या व्यवहारात दिसायला लागले तर मात्र मानले पाहजि की, ह्या मनुष्यामध्ये खरी अबोधिता आहे. ते त्याचे खरे लक्षण आहे. अबोधिताचे लक्षण हे आहे की, माणसाला सगळ्यांच्यामध्ये पावत्रिय दसिते. कारण स्वतःमध्ये पावत्रिय असल्यामुळे, तो अपवित्र नजरेनी कोणाकडे बघत नाही. आता आपल्याकडे पवित्रता समजावून सांगायला नको. आपल्याकडे माणसाला पवित्रता काय आहे हे माहीत आहे. इंग्लंडमध्ये, अमेरिकेत समजवायला पाहजि कारण त्यांची डोकी फरिलेली आहेत. पण तुम्ही अजून सुजून आहात. देवकृपेने वशिष्ठः ह्या भारतात तरी, अष्टवनीयक कृपेने म्हणा कवि आपल्या पूर्वपुण्याने म्हणा, कवि आपल्या गुरुसंतांनी केलेल्या सेवेमुळे म्हणा या पृथ्वीवर ही (महाराष्ट्र) एक अशी भूमी आहे की इथून ही पवित्रता मात्र अजून हललेली नाही. ही फार मोठी गोष्ट आहे आणि ह्या पवित्रतेचे तुम्ही आज पूजन काढलेले आहे. म्हणजे पूजन करतांना तुमच्यामध्ये ती पवित्रता आहे कवि नाही इकडे लक्ष दिले पाहजि. आता आमच्या सहजयोगात ज्यांच्यामध्ये गणेश तत्व नाही, त्यांच्यामध्ये पावत्रिय नाही. तो मुळी कामातून गेलेला आहे. त्यात आम्ही हात घालत नाही. पण तोंडावर सांगायची काही सोय नसते की तुमच्यातलं हे पवित्र तत्व गेलेलं आहे. सगळं आम्हाला समजत असून सुद्धा आम्ही सांगू शकत नाही कारण हा जो गणपती बसवलेला आहे तथि, तो म्हणजे श्री गौरीचा पुत्र आहे आणि गौरी म्हणजेच आपल्यामध्ये प्रादुर्भाव करणारी जी कुंडलिनी शक्ति आहे ती ही गौरीशक्ति आहे. म्हणजे आज श्री गौरीपूजन आहे आणि आज गणेश पूजन आहे, म्हणजे केवढा मोठा दविस आहे हे आपण लक्षात घेतले पाहजि. आपल्यामध्ये जे गणेश तत्व आहे, ते गौरीला सांगते की, हा मनुष्य ठीक आहे कवि नाही. म्हणजे त्याच्यामध्ये व्यवस्था कति सुंदर केलेली आहे ती बघा. की वरून ज्या दोन नाड्या येत आहेत इडा आणि पिंगला, आता सहजयोगाचं अगदीच वाचन आपण केलं नसेल तर थोडं कठीण जाईल. पण जरी लक्षात घेतलं तर इतकं कठीण नाहीये. इडा आणि पिंगला या दोन नाड्या आपल्यामध्ये आहेत. पैकी एक महाकाली आणि एक महासरस्वती. ह्या दोन नाड्या आहेत. ह्या महाकालीतूनच महासरस्वती नघिलेली आहे. म्हणजे ती क्रियाशक्ती आहे. पहिली इच्छाशक्ती आहे आणि दुसरी क्रियाशक्ती आहे. या दोन्ही शक्तीतून, जे काही आपण ह्या जन्मात केलेले आहे, पूर्व जन्मात केलेले आहे, जे काय आपले सुकृत आहे आणि आपले दुष्कृत आहे, या सगळ्यांचा पाडा तकिडे बसून लहानसे आपल्यामध्ये जे श्री गणेश देव आहेत ते घेत असतात. ते बघत असतात की ह्या माणसांनी कति पुण्य केलेले आहे. आता पुण्य कशाशी खातात हे आजकालच्या मॉडर्न लोकांना माहीत नाही आणि त्याबद्दल त्यांचा वचिरही नाही. लोकांना असे वाटते की, ह्याला काय अर्थ आहे ? पुण्य कति आहे ? जर ती पुण्याची भावनाच नाही, तर पाप आणि त्याचे क्षालन वगैरे ह्या गोष्टी कळण्यात काही अर्थच राहत नाही. पण मानवाला पाप आणि पुण्य याचा भाव आलेला असतो. जनावराला तो नसतो. जनावराला अनेक भाव नसतात. आता समजा एखाद्या जनावराला तुम्ही शेणातून घेऊन गेलात कवि घाणीतून घेऊन गेलात तर त्याला वास येत नाही. त्याला सौंदर्य कशाशी खातात ते माहीत नाही. तुम्ही मानव झाल्याबरोबर तुम्हाला पाप – पुण्याचा वचिर येतो. तुम्हाला समजते की हे चुकलेले आहे. हे पाप आहे हे करु नये. हे पुण्य आहे, हे केले पाहजि. पाप- पुण्याचा नविडा आपण करण्यापेक्षा, पाप – पुण्याचा संबंध रोखाओखा हा श्री गणेश आपल्यात बसून करत असतात. प्रत्येक मानवामध्ये श्री गणेशाचे स्थान आहे आणि ते प्रोस्टेट ग्लॅंड च्या जवळ असून, त्याला आम्ही मूलाधार चक्र असे म्हणतो. त्रिकोणाकार अस्थीला मूलाधार असे म्हटले आहे. तथि कुंडलिनी आई बसलेली आहे. त्या त्रिकोणाकार अस्थीच्या खाली, श्री गणेश आरामात जाऊन तथि तची रक्षा म्हणण्यापेक्षा, तथि लज्जेचे रक्षण करीत असतात. आता आपल्याला असे माहीतच आहे की, श्री गणेशाची स्थापना श्री गौरीनी कशी केली. तथि लग्न झाले होते, पण अजून पतीशी भेट झालेली नव्हती. त्यावेळी ती आंधोळीला गेली होती आणि आपल्या अंगातला मळ काढून... आता बघा हातामध्ये संबंध जर व्हायबरेनस आहेत, म्हणजे त्या सगळ्या शरीराला सुद्धा चैतन्य लहरी असल्या आणि हे चैतन्य जर वाहत असेल आणि ते जर तुम्ही मळात घेतले, तर त्या मळालाही ते चैतन्य येते. त्या मळाचा तनि गणपती केला आणि तो

आपल्या नहाणीच्या बाहेरच्या बाजूला ठेवला. आता बघा आपल्या नहाणीच्या बाहेरच्या बाजूला ठेवला, समोरच्या बाजूला ठेवला नाही कारण नहाणीतून सगळी घाण वाहत असते. आपल्याकडे पुष्कळांना माहीत असेल की, नहाणीतले पाणी जेव्हा वाहते तेव्हा त्याच्यावर पुष्कळदा अळूची पाने कवि कमळाची फुलेसुद्धा लोक लावतात आणि तिथी ती चांगली लागतात. आश्चर्याची गोष्ट आहे की, जथी फार डबकं असेल तिथिच कमळाची फुले लागतात. त्याचेच उदाहरण श्री गणेशाचे आहे. म्हणजे घरातला सर्वात घाणीचा जो प्रदेश आहे, त्या घाणीवरती हे कमळ लागलेले आहे आणि आपल्या सुगंधाने, त्या सर्व घाणीला सुगंधीत करत असतो. ही जी त्याची शक्ति आहे, ती शक्ति आपल्या आयुष्यात सुद्धा फार मदत करते. आपल्यामध्ये आसपास जी काय घाण दिसते ती ह्या गणेशतत्त्वामुळे सुरक्षित होते. आता ह्या गणेश तत्त्वाने कुंडलनिचे म्हणजे श्री गौरीचे आधी पूजन करावे लागते. म्हणजे तुमच्या श्री गणेश तत्त्वाने आधी तुम्हाला आपल्या कुंडलनिचे पूजन करावे लागते. म्हणजे काय, ... आपल्यामध्ये अबोधता आणायला पाहजि. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की हे जे गणेश तत्व आहे, ज्यावेळी आपले कुंडलनिचे जागरण होते, (श्री माताजी इतरांशी बोलत आहेत) त्यावेळेला श्री गणेश तत्त्वाचा सुगंध संबंध शरीरात पसरतो. पुष्कळांना वशिषतः सहजयोग्यांना, ज्या वेळेला कुंडलनिचे जागरण होते, तेव्हा सुगंध येतो. कारण श्री गणेश तत्व हे पृथ्वी तत्वातून बनवले आहे. कवि पृथ्वीलाच गणेश तत्वातून बनवले. ह्या श्री महागणेशातून पृथ्वी बनवलेली आहे. तर आपल्यामध्ये जो गणेश आहे तो सुद्धा पृथ्वी तत्वातून बनवला आहे. आता आपल्याला माहिती आहे की, सगळे सुगंध पृथ्वीतून येतात. सगळ्या फुलांचे सुगंध पृथ्वीतून येतात. त्यामुळे कुंडलनिचे जागरण होताना पुष्कळांना अनेक तऱ्हेचे सुगंध येतात. इतकेच नाही तर सहजयोगी मला सांगतात की, श्री माताजी तुमची आठवण आली की, अत्यंत सुगंध येतात आणि तुमच्या शरीरातून पण असे सुगंध येत असतात असं लोक सांगतात. पुष्कळांची कधी कधी गैरसमजूत होते की, श्री माताजी काही तरी सेंट लावतात, पण तसे नाही. जर तुमच्यामध्ये श्री गणेश तत्व जागृत असेल तर आतून सुगंध येत असतो. तऱ्हेतऱ्हेचे सुगंध माणसाच्या अंगातून येत असतात. पण काही आपल्याला माहीत असतील की, असेही जगामध्ये साधूंसत आहेत जे स्वतःला साधूंसत म्हणवतात आणि त्यांना सुगंध चालत नाही. स्वतःला परमेश्वर म्हणवतात व त्यांना सुगंध चालत नाही. आपल्याकडे व्यवस्थित लहिले आहे. कोणतेही देवाचे वर्णन वाचलेत. वशिषतः गणेशाचे, तर तो सुगंध प्रयि आहे. इतकेच नाही तर तो कुसुमप्रयि आहे व तो कमलप्रयि आहे. तसेच श्री वशिष्ठाच्या वर्णनात लहिलेले आहे, श्री देवीच्या वर्णनात लहिलेले आहे. त्याचा अर्थ असा आहे की, ज्या लोकांना सुगंध प्रयि नाही व ज्यांना सुगंध चालत नाही त्यांच्यात काहीतरी दोष आहे. ते परमेश्वराच्या वरिधात आहेत. त्यांच्यात परमेश्वरी शक्ति नाही हे अगदी हमखास. ज्या माणसाला सुगंध मुळीच चालत नाही, त्यांच्यात काहीतरी परमेश्वराच्या वरिधातील बसलेले आहे. कारण सुगंध पृथ्वी तत्वातले महान तत्व आहे. योगभाषेमध्ये त्याला अनेक नावं आहेत. ते सांगून काही उपयोगाचे नाही. त्यांनी आणखी तुम्हाला वचिर येईल पण सांगायचे म्हणजे असे की, जी काही पंचमहातत्व आहेत आणि त्यांच्या आधी त्याची जी काय प्राणतत्वे आहेत, त्या प्राणतत्वातला आद्य म्हणजे सुगंध. त्या तत्वांनीच आपली पृथ्वीही झालेली आहे. त्या प्राणतत्त्वानेच घडवलेला हा श्री गणेश आहे. तेव्हा श्री गणेशाचे पूजन करतांना, पहिल्यांदा आपण स्वतःला सुगंधीत केले पाहजि, म्हणजे काय की आपापले जीवन हे अतिसूक्ष्मातून सुगंधित झाले पाहजि. बाह्यतः नाही. वरून जतिका मनुष्य दुष्ट असेल, वाईट असेल ततिकाच तो दुर्गंधी असतो. आमच्या सहजयोगाच्या दृष्टीने असा मनुष्य दुर्गंधी होय.. वरून जरी त्याच्यातून सुगंध येत असला तरी तो मनुष्य काही सुगंधी नाही. सुगंध असा असला पाहजि की, मनुष्याला आकर्षण वाटले पाहजि. एखाद्या माणसाजवळ जाऊन आपण उभे राहिलो आणि जर आपल्याला त्या माणसाबद्दल सुप्रसन्न वाटले आणि पावत्रिय वाटले तर तो मनुष्य खरा सुगंधित आहे. नाहीतर असा मनुष्य असेल की, ज्याच्यातून संपूर्ण लालसा आणि घाणेरड्या प्रवृत्त्या बाहेर वाहत आहेत, अशा माणसाजवळ जाऊन जर आपण उभे राहिलो तर अशा माणसाला बघून काही काही लोकांना बरेही वाटत असेल, तर हे त्यांच्या दुष्ट प्रवृत्तीवर अवलंबून आहे. पण ते लोक काही श्री गणेश तत्वातले नाहीत. श्री गणेश तत्वाचा मनुष्य हा अत्यंत सात्विक असतो, पण तरीसुद्धा त्या माणसामध्ये एक तऱ्हेचे वशिष आकर्षण असते. त्या आकर्षणात एवढे पावत्रिय असते, की ते पवत्रि आकर्षणच, माणसाला सुखी ठेवते. आता आकर्षणाच्या कल्पनासुद्धा फार वक्षिपित झाल्या आहेत. त्या गणेश तत्वाच्या वरिधात आहेत. त्याला कारण असे की, माणसांमध्ये श्री गणेश तत्व राहिले नाही. जर माणसात श्री गणेश तत्व असले तर, आकर्षण सुद्धा आपल्या श्री गणेश तत्वावर असते. सहजच आहे. आपले आकर्षण आहे ते तत्व आपल्यात असल्याशिवाय तिथी आपले आकर्षण कसे होणार! एक फार प्रसिद्ध मोनालिसाचे चित्र आहे. आपण ऐकलच असेल 'लॉनार्ड - द - वॉर्चि' ने ते काढलेले फार सुंदर चित्र आहे आणि ते पॅरिस लूवर म्युझियम मध्ये ठेवलेले आहे. आता त्या चित्राला पाहिलं, त्या बाईला पाहिलं तर ती फार सुस्त बाई आहे. काही वशिष तत्वात आजकालच्या मॉडर्न बायकांच्या दृष्टीने आणि ब्यूटीच्या ज्या मॉडर्न आयडियाज आहेत त्या दृष्टीने तिला कधीही ब्यूटीक्वीन म्हणणार नाही आणि तिच्या तोंडावर एक त-हेचे स्मृति आहे, ज्याला 'मोबाईल स्माईल ऑफ मोनालिसा' म्हणतात आणि त्या स्माईलवरच लोकांनी हजारो वर्ष मेहनत करूनसुद्धा त्यांना अशा तऱ्हेचे परत काढता आले नाही. हे जे प्रसिद्ध चित्र आहे, त्यामध्ये मुख्य काय असेल म्हणजे ह्याच तत्व काय आहे तर ते म्हणजे पावत्रिय. त्या चित्रात इतके पावत्रिय आहे की ते आकर्षक आहे. आणि आजकालच्या आधुनिक काळात, वक्षिपित आणि वक्षित भावनेच्या मागेसुद्धा, मला आश्चर्य वाटते हजारोनी लोक तिथी ते नुसतं चित्र बघण्यासाठी लुब्रला येतात. जर ते चित्र त्याद्विशी नसेल तर कोणीही आतमध्ये येत नाही. इतकं मोठे ते म्युझियम आहे पण कोणीही आतमध्ये यायला तयार नाही. जर ते चित्र बघायला मळिणार नसेल तर. म्हणजे त्या चित्रात काहीही नाही. ती बाई अगदी सध्या वेशात, साधे तचि केस आहेत आणि असा चेहरा अत्यंत साधा असतांनासुद्धा त्या चित्रात असं कोणतं आकर्षण आहे? पावत्रिय. पावत्रिय हे त्याच आकर्षण आहे. पण आजकालच्या आधुनिक काळात जर तुम्ही पावत्रियाच्या गोष्टी केल्या, तर आपले जे मोठमोठाले बुद्धीजीवी लोक आहेत त्यांना मुळीच पटत नाही. त्यांना वाटते ह्या काहीतरी जुन्या कल्पना आहेत आणि ह्या जुन्या कल्पना म्हणजे हे नका करू, ते नका करू, हे असे नाही केले पाहजि, ते तसे नाही केले पाहजि. अशा रीतीने तुम्ही लोकांना कंडशिनगि करता आणि तसे करून मग मनुष्य वाईट मार्गाला लागतो. आता सांगायचे म्हणजे असे की, माणसामध्ये पावत्रिय हे पवत्रि आईवडिलांच्या संगतीने येते. पहिल्या प्रथम आई. ती आईच जर पवत्रि नसली, तर मुलाचे पवत्रि असणे फार कठीण आहे. पण एखादा जीव असतो सुद्धा की, मी असं पाहिलं की, अत्यंत वाईट मार्गाला लागलेल्या बाईच्या पोटीसुद्धा जन्माला येतो आणि तो एवढ्यासाठीच येतो की, त्या बाईचा उद्धार करावा. आणि स्वतः तो फार मोठा जीव असतो. मोठा पडि असतो आणि वशिष पुण्यवान आत्मा त्या ठिकाणी जन्माला येतो. म्हणजे असे की, जसे घाणीत कमळ फुलावे तसा तो तिथी जन्माला येतो असे मी पाहिले आहे. लंडनला वशिष करून मला फार आश्चर्य वाटलं अशी काही लहान मूल आहेत ज्यांच्या आयांना आपण दारातसुद्धा उभं करणार नाही. असे जरी असले तरी ही म्हणजे एखादी अपवादात्मक गोष्ट आहे. स्वभावतः जर आई, पवत्रि बाई असली तर, मुलगा कवि मुलगी हे पवत्रिपणाला फार सोप्या रीतीने पोहोचतात कवि सहजपणे त्यांना पवत्रिपणा लाभतो. आपल्याकडे म्हणून आई वरिद्ध बोललेलं कुणाला चालत नाही. एक अक्षरसुद्धा आईवरिद्ध बोलले तर धावून येतात. पण अशा कति आया आजकाल आहेत

ज्यांच्यामध्ये हे पावत्रिय आहे. पावत्रियामध्ये आईचे जे मुख्य असते, ते म्हणजे तला आपल्या पतीसाठी नष्टा असायला पाहजे पहिले. जर पार्वतीला शंकराची नष्टा नसती तर तला काही अर्थ आहे का ? पार्वतीला काहीच अर्थ नाही जरी ती शंकराच्या वर शक्तीशालिनी वाटली, कारण ती शक्ती शंकराची आहे. श्री सदाशिविची ती शक्तिजरी असली, तरीसुद्धा तीनी पहिल्यांदा शंकराला वरण केलं, त्याच्या पुढे मान झुकवली आहे. आणि तेव्हाच ती शक्तिशालिनी मानली गेलेली आहे. पण ती त्याची शक्ति आहे. परमेश्वराचे कवि देवतांचे वेगळे असते आणि माणसांचे अगदी वेगळे असते. त्यांना हे समजायचे नाही. त्यांना हे समजतच नाही की, नवऱ्याचे आणि बायकोचे इतके पटलेले की, त्यांच्यात दोन भागच नाही. जसा काही चंद्र आणि चंद्रिका असो कवि सूर्य आणि सूर्याचे करिण असो तसा एकपणा माणसाला समजतच नाही. माणसाला असे वाटते की, बायको आणि नवरा यांच्यात भांडणे ही झालीच पाहजे. जर भांडणे नाही झाली तर काहीतरी अस्वाभाविक गोष्ट आहे. अशा रतीचे एक अत्यंत पवित्र बंधन नवऱ्यात आणि बायकोत कवि आपण म्हणू श्री सदाशिवित आणि श्री पार्वतीत होते व त्यांचा पुत्र हा श्री गणेश, पार्वतीने नुसत्या आपल्या पावत्रियाने जन्माला घातला म्हणजे त्याच्यात तनि बापाचाही भाग घेतलेला नाही. म्हणजे नुसत्या आपल्या पावत्रियाने व आपल्या संकल्पाने तनि गणेशाला जन्म दिलेला आहे. ही केवढी मोठी गोष्ट आहे. तच्चिया पावत्रियानी, ते संकल्पानी तनि हे करून दिलेले आहे. सहजयोगातसुद्धा फक्त आमचे जे काही पुण्य असेल, ते आम्ही पणाला लावलेले आहे. त्या पणानी ज्या लोकांना व जितक्या लोकांना जन्म देता येईल तितक्यांना द्यायचा असा आमचा, आपल्या जीवनाचा आम्ही हाच एक अर्थ काढलेला आहे. आता इथे माझ्या आधी इतके वक्ते माझ्याबद्दल सांगून गेले. तुम्ही त्याचा काही विचार घेऊ नका. आधी जोपर्यंत तुम्हाला माझ्याबद्दल काही मळित नाही, अनुभव मळित नाही तोपर्यंत तुम्ही या गोष्टीत अडकू नका. या गोष्टीनी लोकांच्या डोक्यांना आट्या पडतात. इतकच नाही लोकांना राग येतो. आता या मुलाला सुद्धा राग आला. कारण हे म्हणाले की श्री माताजी देवी आहेत. असं म्हटलं लोकांना अजबित आवडत नाही. (माताजी इतर सहज योग्यांशी बोलतात ही पार मंडळी आहेत). त्याचा रागच येतो. आणि राग येणं हे माणसाच्या स्वभावाला अनुसरून आहे. की तुम्हाला कोणी देवी म्हटलं की झालं. देवी म्हटलं की लोकांना राग येतो. पण मूर्ख लोकांनी आपण स्वतःला देवता कवि भगवान म्हटले तरी मात्र लोक त्यांच्यापुढे अगदी डोके टेकतात. त्यांना मग हे अगदी भगवान वाटतात. त्यांना अगदी नागवे करून जरी नाचवले कवि त्यांना अगदीच पैशांनी वगैरे जरी नागवे केले तरी चालेल. पण त्यांना भगवान म्हणतील. पण जे खरे आहे ते समजून घेतलं पाहजे. आणि जर ते आपल्याला मळिले, समजले की, त्याला काय अर्थ आहे आणि का असे म्हणावे लागते ? व का असे मानावे लागते ? ते मी आज सांगणार आहे. म्हणजे श्री गणेशाला जर तुम्ही देवच नाही मानले तर तुमचे काहीही चालू शकत नाही आणि चालत नाही. पण ते प्रत्यक्षात दिसत नाही म्हणून लोकांना कळत नाही. म्हणजे एक डॉक्टरसुद्धा घरी श्री गणेशाचा फोटो ठेवेल. त्याला कुंकू लावेल अथवा त्याला टळी लावेल. आणि जर त्याला मी सांगितले की श्री गणेश तत्व हे तुमच्यामध्ये शारीरिकरीत्या स्थिति असते तुम्हाला त्याने शारीरिक फायदा होतो, तर कधीही तो मानायला तयार होणार नाही. पण त्याला मी सांगितले की, तुम्ही श्री गणेशाचे फोटो काढून ठेवा तर ते ही मानायला तयार होणार नाहीत. पण जर मी म्हटले श्री गणेश तत्वाश्रयाय तुम्ही चालू हलू शकत नाही तर ते ही गोष्ट मानायला तयार नाहीत. त्यांना असं वाटतं की त्यासाठी डॉक्टरच पाहजे. आता देवत्व आपण मानत नाही गणेशांचे. पण सहजयोगात हमखास मानावे लागते. त्याला कारण असे आहे की, जो काही त्रास तुम्हाला जर ह्या श्री गणेश तत्वामुळे झालेला असेल तर मात्र तुम्हाला श्री गणेशालाच आळावावे लागते. म्हणजे असे आहे की, गणेश तत्व - समजा प्रोस्टेट ग्लॅन्डचा त्रास असला आता एक अनुभवाची गोष्ट सांगते. आमचे शिष्य आहेत अग्नीहोत्री म्हणून. त्यांचे नाव राजवाडे पण त्यांनी अग्नीचे मोठे मोठे यज्ञ केले म्हणून अग्नीहोत्री राजवाडे असं पडलं आहे. फारच पट्टीचे सहजयोगी आहेत. २- ३ वर्षांपूर्वी एक दविस माझ्याकडे आले व म्हणाले, 'मला काही त्रास नाही, फक्त प्रोस्टेटचा त्रास आहे.' मला मोठे आश्चर्य वाटलं. हा एवढा मोठा गणेश पूजक व सहजयोगी, त्यांना प्रोस्टेट चा त्रास कसा होणार? कारण प्रोस्टेटचा त्रास गणेश तत्वाच्या त्रासाने कवि गणेश रुसण्यात होतो. यांच्यावर गणेश रुसण्याचे कारण नाही. कारण हे पट्टीचे सहजयोगी आहेत आणि माझ्यावर त्यांची श्रद्धा आहे व अत्यंत भोळा मनुष्य. मग हे गणेश तत्व त्याच्या हातात कसे उलटे चालू लागलं ते माझ्या लक्षात नाही आले. मी त्यांना म्हटले, 'घ्या की थोडा प्रसाद.' प्रसाद म्हणून चणे असतात. ते दिल्यावर त्यांच्या बरोबरचे म्हणाले, 'आज दादा काही खात नाहीत. ' म्हटलं 'का? म्हणे आज संकष्टी आहे. म्हटलं आज का नाही खात तुम्ही?' म्हणे, 'सगळ्यांनी सांगितलं की संकष्टीला चणे नाही खायचे.' म्हटलं हेच चुकलंय. संकष्टी म्हणजे गणेशाचा वाढदविस. आता बघा तुम्ही सगळे शकिलेले. कोणी काही सांगितलं तरी बुद्धी वापरली पाहजे. सतरकतेने घेतले पाहजे. संकष्टीला आम्ही उपवास करतो. संकष्टी कवि गणेश चतुर्थी हे त्याचे जन्मदविस आहेत. त्याच्या जन्मदविसी तुम्ही उपास करता, म्हणजे काय सूतक पाळायचे आहे का? एक साधी गोष्ट आहे, मनुष्याचे जे expression असते कवि मनुष्य जे दाखवतो दुःख झाले कवि सुख मळिले. जर घरात कोणी मनुष्य मेला तर आपण जेवत नाही. आता जर तुमच्या घरी मुलगा झाला कवि नातू झाला तर तुम्ही पेढे वाटाल, मेजवान्या द्याल, समारंभ कराल. मग श्री गणेश जन्माला आले तर तुम्ही उपाशी बसाल, तर मग होणारच प्रोस्टेट चा त्रास, मग युटसचा कॅन्सर. तो सुद्धा याच्यामुळे होतो. श्री गणेश तत्वाला जर तुम्ही नीट वागवले नाही तर म्हणजे तुमच्या मुलाला नीट वागवले नाही तर, जर तुमच्यामध्ये मातृत्व नसले तर, ह्या सर्व गोष्टीमुळे युटसचा त्रास होतो. श्री गणेश तत्वाचे काही काही फार अगदी पवित्र नियम आहेत. ते जर तुम्ही पाळले नाही तर तुम्हाला युटसचा त्रास होतो. पण हा त्रास, एक डॉक्टर, श्री गणेशाशी लावू शकत नाही. त्याचा संबंध श्री गणेशाशीच आहे. ते तो लावू शकत नाहीत. तो फक्त इथपर्यंत येतो की, प्रोस्टेट ग्लॅन्ड खराब झाली आहे कवि फार तर पेल्व्हिक फ्लेक्ससि खराब झाले आहे. पण ह्याच्या मागचे जे अंडर करंट्स आहेत कवि ह्याच्याअंतर जे परोक्षज्ञानाने जे जाणले जातात कवि ज्याला म्हटले पाहजे की अलख आहे, जे तुम्हाला दिसत नाही, त्यासाठी तुमच्याजवळ अजून डोळे नाहीत, त्यासाठी तुमच्याजवळ अजून संवेदना आलेली नाही, अजून तुमची परंप्रिती झालेली नाही. तेव्हा तुम्ही कसे लक्षात घेणार की, हा त्रास श्री गणेश तत्व बघिडल्यामुळे झाला आणि श्री गणेश च आमच्यात रागावलेला आहे. तेव्हा त्या दैवताला प्रसन्न केल्याशिवाय आम्ही सहजयोग करू शकत नाही. असे म्हटल्याबरोबर ते डॉक्टर एकदम घसरले. गणेशाचे नाव घेतल्याबरोबर सगळे डॉक्टर एकदम घसरतात की आम्ही श्री गणेशाला मानायला तयार नाही. आम्ही फक्त सायंटिस्टना मानतो. मग बसा. तुमचा कॅन्सर वगैरे त्रास गणेश तत्वाला मानल्याशिवाय ठीक होणार नाही. श्री गणेश तत्व बघिडल्यामुळे कॅन्सर होतो. श्री गणेश तत्व जर आपल्यामध्ये बघिडले कारण ते हर एक ठिकाणी प्रत्येक अणू-रेणूत सगळीकडे संतुलन बघत असते. तेव्हा ते जर बघिडलं तर आपल्याला कॅन्सरचा रोग होतो. आता आम्ही कॅन्सर ठीक करतो, केला आहे आणि करणार, पण आमचा काही हा धंदा नाही. म्हणजे आता तर मी म्हटलंय, तुम्ही सर्व कॅन्सर पेशंट्सना शोधून काढून नका कृपा करून. कारण आम्ही पुष्कळांना ठीक केलं आणि बिलिकुल बेकार गेले ते. इथे सुद्धा दोन चार बसलेले असतील. पण बहुतेक ते मग सहज योगाला येत नाहीत. पुढे वाढवत नाहीत. परत कॅन्सर झाला की " माताजी तुम्ही आम्हाला एकदा बरं केलं होतं, तर परत कसा झाला ? तुम्ही सहज योग्य केला का पुढे? तुम्ही त्याच्यावर मेहनत केली का?

वचिार केला का? तुम्ही गणेश स्तवन केलं का? तुम्ही गणेशाला समजले का? तसे काही नाही. आम्ही तुमचा फुट ठीक केला कॅन्सर. एक पैसे घेतला नाही. परत आम्ही तुमचा ठीक करायचा आणि तुम्ही जरासुद्धा पुढारू नये? तेव्हा श्री गणेश तत्व कति महत्वाचे आहे, त्याला कति महात्म्य द्यावे तेवढे थोडे आहे. हे अत्यंत सुंदर असे चार पाकळ्यांचे श्री गणेश तत्व आपल्यामध्ये असते आणि ह्या चार पाकळ्यांच्या श्री गणेश तत्वामध्ये बसलेला मधोमध गणेश, जो आहे तो आपल्यामध्ये ज्याला आपण पेल्विक प्लेक्सस म्हणतो, म्हणजे ही नुसती फझिकल साईड आहे. नुसत्या फझिकल साईडला तो बघत असतो. म्हणजे आपल्या शारीरिक साईडला त्याच्यातले एक एक अंग आहे. म्हणजे त्याला जे अनेक अंगे आहेत. त्यापैकी पहिले अंग म्हणजे शारीरिक अंग म्हणा कवि मानसिक अंग. आता मानसिक अंगाचे जे बीज आहे ते श्री गणेश तत्व. तुम्ही पाहिलं आहे, आता मी दाखवलं की इच्छाशक्ती म्हणजे जी डावीकडची शक्ती आहे जी आपल्याला सगळ्या भावना देते. त्या भावनेच्या मुळातच गणेश बसल्यामुळे ज्या माणसाला वेड लागले असेल, त्याचे श्री गणेश तत्वच खराब असले पाहिजे. त्याचा अर्थ असा नाही की, तो मनुष्य अपवर्ति आहे. पण त्याच्या पवर्तिरेला धक्का लागला. त्याच्या पवर्तिरेला कुणी ठेच मारली, तरीही त्याला होऊ शकते. एखाद्या माणसाला जर दुसऱ्या माणसाने खूप छळले, तरी त्यांचे श्रीगणेश तत्व बघिडू शकते कारण त्याला असे वाटते की परमेश्वर आहे तर मग ह्या माणसाचा छळ का नाही करत ? हा मनुष्य मला इतका सतावतो का? जर परमेश्वर आहे, जर गणेश आहे, तर याचा वध का नाही करत ? त्याच्या हातात परस आहे, तर त्याला मारून का नाही टाकत? असे प्रश्न त्या माणसाला उभे झाले की, हळूहळू त्याची डावी बाजू खराब होत जाते आणि ती खराब झाली म्हणजे मग त्याला वेड लागायची पाळी येते. आता बघा की श्री गणेश तत्वाचे कति संतुलन(Balancing) असते. जर तुम्ही कतिही परिश्रम केले आणि कतिही त्रास घेतला कवि जर बुद्धीने पुष्कळ मेहनत केली आणि पुढेचा वचिार केला, प्लॅनिंग केले, आजकालच्या लोकांना हा एक आजार लागलेला आहे जरा बुद्धीने वचिार करण्याचा.-म्हणजे फार वचिार सुरु झाला आणि त्या वचिारामध्ये जर संतुलन राहिले नाही तर तुमची डावी बाजू एकदम कामातून जाते म्हणजे थज्जिन फ्रोजन होऊन जाते, थजिते आणि उजवी बाजू जास्त वाढू लागते. त्यामुळे डाव्या बाजूचे जेवढे रोग आहेत ते श्री गणेश तत्व बघिडल्यामुळे होतात. पैकी मधुमेह. हा रोग श्री गणेश तत्व आपल्यात बघिडले म्हणजे.... गणेशाचे जे (balancing) आहे ते ठीक करण्यासाठी आपले लक्ष मधुमेहाकडे श्री गणेश घालतात. डायबेटीस चा मनुष्य लगेच कमी काम करू लागतो. त्याचप्रमाणे हृदयविकारसुद्धा. जर तुम्ही अत्यंत डोक्याचे काम केले तर हृदयविकार होतो. आता हे बघितले का संतुलन ? डोक्याचे काम केले तर हार्ट अटका येतो. हे गणेशाचे कार्य आहे . कारण गणेशाचं आपण पाहिलं आहे की त्याचं स्वस्तिक आपल्या शरीरात अशा रीतीने आणि असं बनविलेले असते, ते म्हणजे दोन ह्या ज्या शक्त्या एकात एक अशा येतात. पैकी डावीकडून जी अशी शक्ति येते, ही म्हणजे महाकालीची शक्ति. उजवीकडून येते ती महासरस्वतीची. मधोमध जथि त्यांचा मलिनबद्धि आहे, तो मलिनबद्धि मात्र महालक्ष्मीच्या लाईन मध्ये आहे. डावीकडची सपिथेटीक नर्वस सिस्टीम जी आहे ती महाकालीच्या शक्तने चालते म्हणजे इच्छाशक्तीने चालते. आता एखाद्या माणसाच्या इच्छेवरिद्ध वरिद्ध फार कार्य झाले आणि त्याला फार त्रास झाला, त्याच्या कोणत्याही इच्छा पूर्ण झाल्या नाहीत, तर त्याला वेड लागेल. त्याला हार्ट अटॅक नाही येणार. हार्ट अटॅक त्या माणसाला येईल, ज्याला पुष्कळ पाहिजे. त्याला हे ही पाहिजे, ते ही पाहिजे, पुष्कळ प्लॅनिंग पाहिजे. ते करायला पाहिजे, देशकार्याला नघिले. राष्ट्रकार्याला नघिले. काही काही उगीचच. डोक्याचे नुसते भ्रम आहे म्हणा यांचे. काही कुणी कार्य केलेले नाही. केलेले असते तर दसिले असते समोर . नुसते भांडण लावून ठेवले आपापसात. आता हे जे कार्य आहे ते बाहेरचे आपण फार कार्य करतो. हे कार्य केलं पाहिजे ते कार्य केलं पाहिजे याच्या बदल वचिार केला पाहिजे, या सर्व गोष्टीमुळे आपली जी लेफ्ट साईड आहे , जिला आपण इदा नाडी असे म्हणतो कवि महालक्ष्मी जे तत्व आहे ते कमजोर होऊन जातं. ते कमजोर झाल्याबरोबर त्याच्यामुळे जे काही प्लावीत आहे कवि त्याच्यामुळे सप्लाय जे काही आपले ऑर्गन्स आहेत त्याच्यावर धोका संभवतो. ते मी तुम्हाला सांगितलेलंच आहे की युटेरस , कडिनी , डायबेटीस ज्याला पॅन्क्रियास स्प्लीनचं काम तसंच हार्ट अटॅक हे सगळे रोग माणसाच्या अतिवचिाराने होतात आणि त्याचा बॅलन्स श्री गणेशाने होतो. हे श्री गणेशाचं कार्य आहे. म्हणून तुम्ही पाहिले असेल की लोक जरी घाईत असले तरी श्री गणेशाचे देऊळ दसिले तर नमस्कार करुन घेतात तेवढ्यातल्या तेवढ्यात. सद्धि विनियमकाला सुद्धा कति रांग लागते. पण त्याला काही अर्थ आहे काय ? ते तरी करुन तेव्हाच फायदा होईल, जेव्हा तुमच्यामध्ये आत्मसाक्षात्कार आलेला आहे. जर तुमच्यात आत्मसाक्षात्कार आला नाही, जर तुमचे परमेश्वराशी कनेक्शन नाही, तर तुम्हाला हेही कळणार नाही कोणता खोटा गुरु आहे, कोणता खरा गुरु आहे हे ही तुमच्या लक्षात येणार नाही. म्हणजे हे जे बीज तुमच्यामध्ये गणेशाचे आहे ते कुंडलिनी उठल्यावर, कुंडलिनीला सगळ्यात प्रथम श्री गणेश समजून सांगतात की या गृहस्थाला हे हे त्रास आहेत व ही कुंडलिनी दाखवते की तिला इन्फॉर्मर म्हटलं पाहिजे ती सर्व सांगत राहते. आता ही कुंडलिनी उठली की लगेच तुमच्या लक्षात येईल एखाद्याला समजा लविहरचा त्रास आहे, तर ती तिथि जाऊन धक्का करेल. तुमच्या डोळ्यांनी दसिते. जर नाभचिक्कर धरलेले असेल कवि नाभचिक्करावरील पकड असली, तर नाभचिक्कराच्या खाली जेव्हा कुंडलिनी उठेल, तेव्हा तुमच्या डोळ्यांनी तुम्ही तचि संपदन अथवा धक्का बघू शकाल. ती त्या ठिकाणी एखाद्या माणसाला जर समजा भूतबाधा असेल, तर संबंध पाठीवरती ती अशी धक्का करेल . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. आम्ही त्याच्यावरील फिल्म घेतलेली आहे. कुंडलिनी जरी उठते आमच्यामुळे होते ह्याच्याबद्दल काही शंका नाही. कुंडलिनी उठते, पण जर श्री गणेश तत्व खराब असेल तर तो परत तिला खाली ओढून घेईल. ती वरपर्यंत आली तर परत धपकन खाली जाणार. असे अनेक इथे गुरु आहेत, पुण्याला गुरु होते ज्यांचे अनेक कसेसे आहेत. म्हणजे काय करत असतात माहिती नाही. पण त्यांचे वैशिष्ट्य हे की कुंडलिनी जरी आम्ही वर आणून बांधली तरी पटकन ते खाली ओढून घ्यायचे आणि त्यांनी काय गणेश तत्वाला हानी केली ते मला ठाऊक नाही. ...त्यांनी कुठे काय हात घातला की काय केलं ते माहिती नाही, पण त्यांचे जे आम्ही पाहिलेले आहे ते हे की कुंडलिनी हमखास खाली पडते. पाच वेळा जरी कुंडलिनी उचलली तरी खाली पडते. तेव्हा ते काय करत होते म्हणून मी बऱ्याच वेळेला गुरुघंटालाकडे जाऊन सुद्धा आले, बघण्यासाठी, पाहण्यासाठी. करतात तरी काय ? तेव्हा मी हे पाहिलेले आहे पुष्कळशा लोकांना की अत्यंत घाणेरडे आणि अनुचित प्रकार करत असतात. प्रथम ते गणेश तत्व खराब करतात. काही ना काही बघण्याने. ते म्हणतात 'कुंडलिनीला उचलायला आम्हाला खाली हात घालायला पाहिजे म्हणजे बघा. गणेश तत्व, लहान बालकासारखे तिथि बसलेले आहे, आपल्या आईच्या लज्जा रक्षणार्थ. आणि गणेश तत्त्वाने आपल्या सेक्सची चालना मळिते. तेव्हा जे लोक असे म्हणतात की सेक्सने आम्ही, कुंडलिनी जागरण करू म्हणजे ते असं म्हणू लागले की गणेशाचा वाईट संबंध त्याच्या आईशी म्हणजे कुंडलिनीशी लावतो. तो तिथि बसलेला आहे. त्या मार्गाने कोणी गेला तर तडाक मारतो. आमच्याकडे पुष्कळ मंडळी आली आहेत ज्यांनी सांगितलं की 'माताजी, आमची कुंडलिनी जागृत झाली'. म्हटलं 'असं का? मग काय होतय ?' ' आता आम्ही तुमच्यासमोर बसलो असतांना असं असं सुरु झालं .' म्हटलं 'असं का झालं तुमचं ?' कुंडलिनी जागृत झाली म्हणजे हातात थंड वारा यायला पाहिजे. पण त्यांच्या गळ्याला संबंध मोठमोठाले फोड आले ब्लिस्टर सारखे आणि त्यातून सारखं पाणी नघितंय. काही लोकांच्या अंगात कमालीची गरमी. दलिलीला एका माणसाने मला तनिदा तार केली की 'माताजी, माझी कुंडलिनी जागृत झाली मी काय करु?' तेव्हा मी

मुंबईला होते. म्हटलं त्याला तार करा आणि बोलवून घ्या. पण मी तथून दिल्लीतून नघिले आणि तो तथि पोहोचला. तर माझ्या बहनीं सांगत होत्या तो सारखा इथून तथून धावत असायचा. जसे काही त्याला हजार मुंग्या कवि हजार वचि चावले आहेत. इथून तथून धावत असायचे. दिल्लीला एक गृहस्थ आहेत डॉ.बत्रा म्हणून.. ते असेच एका प्रोग्रॅमला आले होते. जसे तुम्ही आला आहात. त्यावेळेला मी क्युरगि करत होते लोकांचे, आता काही करत नाही. तर ते म्हणाले, 'माताजी, मला बधा. महिन्यापासून मी असा छळला गेलोय. मला वचि चावून राहिले आहेत. माझी कुंडलनी जागृत झाली आहे.' लोक म्हणतात, अमुक झालं तमुक झालं. तेव्हा मी म्हटले बसा दोन मनीटं, तरी त्यांना अगदी धीर धरवेना. तेव्हा मी त्यांच्याजवळ गेले व पाच मनीटांत त्यांना शांत केले. कारण ही पृथ्वी. ते जमिनीवर उभे होते. तुम्ही आज जमिनीवर बसलात. मला फार आनंद झाला. आज अगदी बरोबर संबंध योग जुळलेला आहे. त्या पृथ्वी मातेने त्यांची संबंध उष्णता ओढून घेतली. आता ते तुम्ही कसे पृथ्वी मातेला सांगणार की, हे पृथ्वी माते, तू माझी संबंध गरमी ओढून घे. ओढूनच नाही घेणार ती, पण सहजयोग्याची ती ओढून घेते. त्याला कारण असे आहे की, एकदा ते तत्व तुमच्यात जागृत झाले तर तेच तत्व या पृथ्वीत असल्यामुळे, त्याच तत्वावर ही पृथ्वी चालत असल्यामुळे ती अगदी ओढून घेते व म्हणूनच आपल्यामध्ये ते तत्व जागृत ठेवले पाहजि व ते पावतिर्य ठेवले पाहजि माणसाने. इतकेच नाही तर सहजयोगमध्ये, मग त्या पावतिर्याचा जो पुतळा व त्याला चालवणारा जो राजा आहे. त्या देशामध्ये (श्रीराममध्ये) जो राज्यकर्ता आहे. अशा श्री गणेशाला 'त्रिवार' नमस्कार करून आणि त्याच श्री गणेशासारखे आपल्यामध्ये पावतिर्य आणि त्याचा आपण प्रयत्न केला पाहजि. आता ज्या गोष्टी सांगू नयेत आणि जे लोक सांगत आहेत, ज्याबद्दल पुष्कळ वाच्यता झाली आहे आणि लोक बोलत आहेत आणि अशा रीतीने पुष्कळ तांत्रिकांनी सुद्धा आपल्या देशामध्ये आक्रमण केले आहे. त्यांचे आक्रमण राजकीय नसले तरी इतके अनैतिक आणि इतके घातक आहे की, त्याचेच आपण आज भोग उचलतो आहोत. या तांत्रिकांनी सगळा घाणेरडेपणा सहाव्या शतकांत अतशिय केला. त्याला करणं अशी की, त्या वेळचे राजे म्हणजे फार खुशाल चेडू असे, लोकांच्या पैशावरती.... जास्त पैसा झाला म्हणजे हेच होते. आधी गणेशतत्व खराब करा. पैसा माणसाजवळ जर अती झाला म्हणजे तो श्री गणेश तत्वाच्या मागे लागतो. तरुण मुलींच्या मागे लागणे, लहान अबोध मुलींच्या मागे लागणे हे त्याच्यातून फोफावते. हे लोकसुद्धा जे काय करतात. त्यांच्यातही तेच आहे की कोणतीही अबोधिता दसिली की त्याला हाणायचे. कुणीही अबोध मनुष्य दसिला की त्याला मारायचे. आपलीच अबोधिता खतम करून घ्यायची. हे शेवटलं. तर या खुशालचेडू आणि चैनी लोकांच्या साठी, म्हणजे त्यावेळचे राजे महाराजे म्हणजे एकदम विलासी. आणि त्यांचे जे मंत्रीगण होते ते बहुतेक जैन लोक होते. आता या जैन लोकांचे एका स्थिती ला जाऊन इतकी कर्मठता त्या लोकांमध्ये आली, इतकी मूर्ख कर्मठता आली की ततिकी मला वाटत हृदिस्थानातल्या कोणत्याही धर्मात आली नाही. अत्यंत कर्मठ लोक झाले ते. कारण इतर धर्मांमध्ये थोडस संतुलन (बलांस्निंग) आहे पण जैन लोकात अत्यंत कर्मठता आली आणि मी एका जैनाला विचारलं. एक फार मोठे जैनी साधू माझ्याकडे आले होते. मी म्हटलं की 'काहो, तुम्ही महावीरांनी मनन करायला सांगितलं होत आणि तुम्ही देवळ बांधून आणि हे कसे वपन करून आणि नागवं फरून हे काय नेमकं चालवलय? हे कशाला करता तुम्ही? ह्याची काय गरज आहे तुम्हाला. आधी मनन करा. मननानी परमेश्वराला मळिवा. तर त्यांनी सांगितलं की आम्ही अशासाठी करतो किंमन वगैरे केलं की आमच्यात सिद्ध्या येतात. सिद्ध्या आल्या की आम्ही भूतासारखे ओरडायचो. हे करायचो, ते करायचो. करा म्हटलं, 'कमी होईल. त्यावेळेला ते झालं असेल तुमचं. अतशिय याच्यामुळे ते झालं असेल. पण आता ही स्थिती आलेली आहे की तुम्ही मननाला बसा आणि पार होऊन जा. पण अजूनही आमच्यात आहेत. पुष्कळ जैन लोक आलेले आहेत. आता नगरला अनेकजण या गोष्टीमुळे पार झालेत. कारण त्यांना दसिलं की हे फालतूचे धंदे करून, आजपर्यंत काही आपल्याला परमेश्वर मळिलाला नाही. असे अनेक लोक ज्यांनी परमेश्वराकडे आटोकाट प्रयत्न करून जर परमेश्वर मळिलाला नाही, तर आता काहीतरी नवीन असलं तर बघावं म्हणून आलेले, सहज योगात पार झालेले आहेत. तर माझं म्हणणं असं आहे की आपल्यामध्येही कर्मठ लोक फार आहेत. कर्मठता आपल्यामध्ये कमी नाही. महाराष्ट्रात तर फारच कर्मठता आहे. म्हणजे सकाळी त्रेसष्ट वेळा हात धुतले पाहजि. कुणी सांगितले नाहीत नाही. पण त्या बाईनी जर बासष्ट वेळा हात धुतले आणि त्रेसष्ट वेळा धुतले नाही तर रात्रभर तिला झोप येणार नाही. काहीतरी इतक्या वाती वळल्याच पाहजि. अमुक लाख तमुक केलच पाहजि, पण जे करायला पाहजि ते मात्र होत नाही, म्हणजे वाती वळायच्या आणि त्या वेळेला आपल्या सुनेच्या कवि मुलीच्या काहीतरी वाईट गोष्टी सांगत बसायचे. असे आपल्याकडे प्रकार आहेत. त्यापैकी सांगायचे म्हणजे असे की, सहजयोग हा प्रत्येकाला मळिणार नाही. येर्यागबाळ्याचे काम नोहे. श्री रामदासांनी सगळी आमच्या कार्याची जी काही पूर्वपठिका सांगितली आहे. जर तुम्ही दासबोध वाचला, तर आम्हाला मुळीच तुम्हाला काही सांगायला नको. त्यांनी हे सगळे सांगून ठेवलेले आहे आणि तेच खरे आहे. ज्या माणसामध्ये कॅलबिर असते (ती कुवत असते) आणि जो खरोखर त्या पट्टीचा असेल, त्याच माणसाला खरोखर सहजयोग साधेल. सगळ्यांना साधत नाही. होतो, म्हणजे व्हायब्रेशनस येतील. पार व्हाल. पण परत गेले कामातून. अशा आम्ही हजारो लोकांना व्हायब्रेशनस दिली. या मुंबई शहरातच नदिान तरी दहा हजार लोकांना व्हायब्रेशनस दिली आहेत. पण कति लोक त्यातले खरोखरच पुढे आले. तर म्हणायला फार कमी. कारण लोकांची दृष्टीच मुळी उलट्याकडे जाते. एक आमचे गुरू आहेत मोठे ते आम्हाला मानतात सुद्धा. ते आम्हाला म्हणत होते गाढवांना गाढवांचेच काम दलि पाहजि. तुम्ही कशाला रयिलायझेशन देत बसतात. तुम्हाला इतकी काय गरज पडली आहे. म्हटलं गरजच पडली आहे, वेळ आली आहे तशी. जर आता रयिलायझेशन झालं नाही तर, हा शेवटला नविडा आहे. लासूट जजमेण्ट आहे. आता चालायचे नाही म्हटलं. आता जजमेण्ट लहिन घ्या स्वतःचं. ह्याच्यावरती जे काही होणार आहे, तुमचं जे काही नफा नुकसान होणार आहे, त्याच्यामध्ये अकरा रुद्र येणार आहेत. अकरा रुद्र, एकच रुद्र ह्या संबंध वशिवाला संपवण्यासाठी समर्थ आहे, पण जेव्हा अकरा रुद्र येतील तेव्हा तुम्ही त्याची कल्पना करू शकत नाहीत. ते अगदी संबंध संपवून टाकतील. त्याच्या आधी ज्या लोकांचा नविडा व्हायचा आहे, तो नविडा आताच सहजयोगाने झाला पाहजि आणि लोकांनी घेतला पाहजि. पण बहुतेक लोकांचे असे असते की लहान लहानशा गोष्टीत लोक बथिरतात आणि लहान लहानशा गोष्टीवरून नघून जातात. पैकी जर आम्ही पैसेबसि घेत असतो, आणि तमाशा वगैरे केला असता, तर लोकांना जास्त आवडेल. मी म्हटलं की तुम्ही कति पैसे देणार ते सांगा आधी मला. कति पैसे आहेत तुमच्याकडे द्यायला? म्हणजे मनुष्याच्या अहंकाराला पुष्टी दिली तर मनुष्य यायला तयार असतो. पण सहजयोगामध्ये हे सांगायचे असते की हे सगळे काही परमेश्वर करतो. हे सहज घडते. एका फूलातून जसे फळ नघिते तसेच तुमचे सुद्धा होणार आहे आणि जसे तुम्हाला नाक, डोळे, तोंड आणि ही मानवस्थिती आलेली आहे, तशीच अतमानव स्थिती सुद्धा परमेश्वरच तुम्हाला ही एक गफिट आहे, दान आहे. परमेश्वरच तुम्हाला देणार आहे. तुम्ही या बाबतीत काही करू शकत नाही. ही भूमिका मानायला मनुष्य मुळी तयार होऊ शकत नाही. त्याला एवढा अहंकार झालेला आहे. त्याला वाटते डोक्यावर जोपर्यंत मी दहा दविस उभा राहणार नाही, तोपर्यंत मला काही मळिणारच नाही. आधी हे लक्षात घेतले पाहजि की, ज्या परमेश्वराने अशा अनंत गोष्टी करून ठेवलेल्या आहेत, ज्या आपण काहीही करू शकत नाही. कोणतेही जिवित कार्य आपण करू शकत नाही, तथि आपण अतमानव तरी कसे होऊ? तोच करणार. पण एवढेच होते की, पार झाल्यावर फक्त मनुष्य योनीतच मनुष्याला समजते की, आपण पार झालो, ही

पहली गोष्ट. दुसरी, त्याच्यात जी शक्ती येते की, तो दुसऱ्यांना पार करू शकतो. त्याच्यातून ती शक्ती वाहते. तो एक-एक असा अनेक होऊ शकतो. म्हणजे त्याला देवत्व प्राप्त होईल. तो स्वतः देवत्वात येईल. आता असे पुष्कळसे लोक आहेत. ज्यांनी गुरु वगैरे ठेवले आहेत. मोठमोठाले आहेत, पण त्यांच्या शिष्यांमध्ये कोणा मध्ये देवत्व आलेले मी पाहिले नाही. काही ट्रान्सफॉर्मेशन झालेलं पाहिलं नाही. ते जथि होते तथिच आहेत. जरी झाले तरी, ते भयानी कवि श्रद्धेनी. पण आतून ते घटीत झालेलं नाही. ती घटना घडलेली नाही. ते ट्रान्सफॉर्मेशन(परिवर्तन) आतून झालेले नाही. म्हणजे यांचा जर रेडझि ठीक करायचा म्हटलं कवि फुलाचे फळ करायचे म्हटले, म्हणजे संबंधच बदलते. तशी स्थिती मात्र कोणाला आलेली नाही, तेव्हा, सांगायचे असे आहे की, त्यासाठी आपले गणेश तत्व जे आहे, त्याला आपण आधी सांभाळले पाहिजे. आजकालच्या काळामध्ये नाना तऱ्हेच्या जाहरिती पाहतो आणि संबंध जाहरिती म्हणजे सो कॉलड अड्वान्समेंट कवि डेव्हलपमेंट जे वेस्टर्न कंट्रीस मध्ये झालं, ते खऱ्यात पण गेले आहेत. त्यांचा सर्वनाश झालेला आहे. ते इतक्या दुःखात पडले की, आता रात्रंदिवस ह्याच योजना करत बसलेत की, आता आम्ही आत्महत्या कोणत्या प्रकारची करावी. ही त्यांची स्थिती आलेली आहे. तेव्हा तुम्ही त्या मार्गाला जातांना एक वेळ विचार करून बघतिला पाहिजे की आपण का हे सगळे करत आहोत. त्याला काही तरी अर्थ लागला पाहिजे. आपण आज मानव स्थितीला आलो आहोत, तर आपल्याला सुद्धा काही तरी अर्थ लागला पाहिजे. आयुष्यभर तेच तेच करण्यात काही अर्थ नाही. तसंच जी मंडळी परमेश्वराला सोडून नधाली तशी ही मंडळी परमेश्वराच्या नावाला नुसती चकितून आहेत. सकाळपासून देवाला दवा दाखवला, घंटी मारली की चालले. त्या रीतीने कवि जे मी त्रेसप्ट वेळा हात धुण्याच्या काहीच्या कर्मठपणाबद्दल सांगितले, अशा तऱ्हेची जी कर्मठ मंडळी आहेत. त्यांनी समजून घेतले पाहिजे की, अशा तऱ्हेच्या फुकाच्या गोष्टींनी परमेश्वर कदापि मळिणार नाही. परमेश्वर आपल्यामध्ये आहे. तो जागृत केला पाहिजे, जागृत राखला पाहिजे आणि दुसऱ्यांच्या मध्ये जागृत केला पाहिजे. हा सहजयोगाचा संदेश आहे. तर कुंडलिनी ही आई आणि श्री गणेश ही त्यांची कृती आहे आणि गणेश हे तत्त्व मुल आहे. आपल्यामध्ये असलेली कुंडलिनी श्री गणेशाच्या नुसत्या हातावर फरित असते. गणेशाच्या हातात काय असते ते तुम्ही पाहिले असेल. तसेच पोटावर त्यांच्या सर्प बांधलेला असतो कवि पुष्कळवेळा त्याच्या एका हातामध्ये म्हणजे गणेशाला तसे म्हटले तर चारच हात आहेत पण खरे म्हणजे त्यांना अनंत हात आहेत. पैकी एका हातामध्ये कधी कधी साप दाखवतात, तीच ही कुंडलिनी. तसेच आमच्या सहजयोग्यांना, जे पार होत आहेत त्यांच्या मध्ये त्यांच्या नुसत्या हातावर कुंडलिनी चढते. ह्यांनी हात असा वर केला म्हणजे कुंडलिनी वर जाते. म्हणजे आता लहानसा सहजयोगी मुलगासुद्धा कुंडलिनी वर उचलतो. दोन दोन वर्षाची मुले, पाच-सहा महिन्याची मुले सुद्धा तुम्हाला सांगतील, तुमची कुंडलिनी कुठे आहे ते. माझी नात सहा महिन्याची होती. तेव्हा हे श्री मोदी माझ्याकडे आले होते आणि त्यांचे आज्ञाचक्र धरलेले होते. तर बोलता बोलता तिला काही समजेना. ती अशी रांगत होती तरी ती हातामध्ये माझा कुंकवाचा करंडा घेऊन आली आणि त्यांच्या कपाळाला कुंकू लावले आणि त्यांचे आज्ञाचक्र तनि सोडवून टाकले. सारखी तिला हीच मेहनत असते. तेच मी माझ्या इतर सहजयोग्यांच्या लहान-लहान मुलांमध्ये पण पाहिले आहे. कितें जन्मजात पार आहेत. जन्मजात म्हणजे केवढी मोठी ही गोष्ट, परमेश्वराने आता सुरवात केली आहे. म्हणजे साक्षात जन्मजात पार मंडळी आज संसारामध्ये जन्माला येत आहेत. त्यांच्यासाठी संन्यास घ्यायला नको. संन्यास वगैरे घ्यायची ज्याला गरज वाटते त्याला अजून पार होता आले नाही. पार झाल्यावरती तुम्ही आतून आपोआप सुटत जाता. सुटत गेल्यामुळे बाहेरचा संन्यास काही घ्यायला नको. म्हणजे संन्यासघ्यायचा, जगामध्ये त्याच्या जाहरिती लावायच्या की आम्ही संन्यासघेतला म्हणजे आतून जर काही घडलं नसेल तर जाहरिती लावायची काय गरज आहे? जर तुम्ही पुरुष असला, तर चेहरा बघूनच लोक सांगतील की हा पुरुष आहे की बाई. त्याच्या काय जाहरिती लावून फरिता की आम्ही पुरुष आहोत, आम्ही बायका आहोत. तशातलाच हा प्रकार आहे की संन्याशी जर तुम्ही मनाने झालात तर आतून सन्यस्त आहात. वरून काही जरी असलं तरी आतून तुम्ही तथि आहात आणि ही स्थिती सहजयोगामध्ये सहज गाठता येते. त्याला संन्यास वगैरे घेण्याची काहीही गरज नाही. संसारतून जाण्याची काहीही गरज नाही. श्री शंकराची जी स्थिती आहे कवि श्री शंकरांनी जी स्थिती प्राप्त करून घेतली आहे त्याला सुद्धा गणेश नरिमाण करावे लागले तसे तुम्हाला सुद्धा ते श्री गणेश नरिमाण करायला पाहिजे. आता आपल्या कडे लोक असं म्हणतात की लोकसंख्या ह्रिदुस्थानात जास्त आहे. कबुल आहे. मी मानते की लोकसंख्या जास्त आहे. इतर कुठे वाढावी लोकसंख्या? इंग्लंडला मायनस होतेय, जर्मनीला मायनस होतेय, अमेरिकेला मायनस होतेय कारण तथि कोणी शहाणा जन्माला येणारच नाही. सगळे आपल्याच इथे येणार. कारण तथि जर मुलांना प्रत्येक आठ दिवसांमध्ये म्हणजे स्टॅटिस्टिक्स आहे - इंग्लंडला आई- वडिल दोन मुलांना मारत असतात. हे तथिले स्टॅटिस्टिक्स आहे तर कोण शहाणा तथि जन्माला येईल. म्हणून आपल्या देशात हे जन्माला येतात. या सगळ्यांचा मूर्खपणा आपण सहन करतो आहे आणि आपल्याला दूषण लागते आहे. ही मुलं दुसरीकडे जन्माला येणारच नाही कारण इतकी वाईट स्थिती आहे मुलांची दुसऱ्या ठिकाणी. फक्त आपल्या देशात मुलांचं कौतुक आहे. आजच एक लहान मुलगा माझ्याकडे आला त्याला मराठी येतं व म्हणाला दुडूदुडू धावण्याला इंग्लिशमध्ये काय शब्द आहे? म्हटलं त्यांच्याकडे कुठं असणार? लहान मुलांना बघतात तरी का कसे धावतात ते. आपल्याकडे दुडूदुडू धावणे आणि वातसल्य रस. आपल्याकडे श्रीकृष्णाचे वर्णन वाचावं कवि श्रीरामाचे लहानपणाचे वर्णन वाचावं म्हणजे अगदी कौतुक वाटते. कुठेही तुम्हाला खरसिताचे लहानपणाचे वर्णन मळिणार नाही. फक्त आपले रेव्हरंड टॉक होतं त्यांनी मात्र 'हीच अंगुली मुखी घालूनी, मधू गोष्टी वदसी' वगैरे वगैरे असं लहान मुलांचं वर्णन केलेले आहे कारण त्यांच्या हृदयामध्ये भारतीयता असल्यामुळे त्यांनी खरसिताचे सुद्धा लहानपण कसं असेल त्याचं वर्णन केलं आहे. पण तुम्हाला कुठेही दुडूदुडू ह्याला शब्द मळिणार नाही इंग्लिश भाषेमध्ये. मला सुद्धा समजेना की याला कसं समजून सांगावं कारण लहान मुलांचे जे अंगभाव आहेत, अंगवक्षिप आहेत, जसं बाळसं धरणं आपण म्हणतो, त्याला काय इंग्लिश भाषेत काही अर्थ नाही. उलट ते म्हणतात की मुलांनी फॅट नसावं, थिन असायला पाहिजे कारण आत्तापासून सनिमा, अक्टर्स आणि एक्ट्रेसेस होत आहेत. अशा रीतीच्या नवीन नवीन कल्पना काढून त्यांनी त्यांच्यामधील अबोधता आहे ती काढून घेतली आहे. आणि ते आपण करू नये आणि त्यांच्यापासून आपल्याला घेण्यासारखे काही नाही. लहान मुलांना जन्मल्याबरोबर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, कारण मला असंच वाटत होतं तुमच्यासारखं. कोणताही लहान मुलगा जन्मला की आपण केवढं सांभाळतो. पण हे लोक दुसऱ्या खोलीत टाकून देतात त्याला न्यापी लावून. आणि कुत्रे आणि मांजरी मात्र आपल्या बेडरूम मध्ये ठेवतात. मला समजलं नाही असं का? तर म्हणे डस्टिब्र होतो रात्रीचा. म्हटलं तुम्ही आले कशाला जगात? मी जेव्हा माझ्या मुली येणार होत्या, त्यांची मुलं येणार होती तर आमच्या साहेबांच्या सेक्रेटरी, त्या बऱ्याच म्हातार्या बाई आहेत. त्यांना मुलंवाळे काहीच नाही, त्या मला म्हणाल्या, 'तुम्ही अपसेट असाल?' म्हटलं 'अपसेट कशाला?' मला तर खूप आनंद झाला आहे मुलं येणार आहेत म्हणून.' नाही. 'म्हणे तुमचं घर बीर घाणेरडं होईल.' म्हटलं झालं. आमच्याकडे असे विचार सुद्धा डोक्यात कधी येणार नाहीत. म्हणजे संबंध इगो ओरिएंटेशन येतं. म्हणजे तुम्ही गणेश तत्वाकडे लक्ष दले नाही तर 'इगो ओरिएंटड होतो. त्याला भयंकर अहंकार येतो. अहंकारी माणसाचा असा गणेश तत्वाचा झगडा आहे. आपण पहिलेच असेल हे जे मोठे राजकीय नेते असतात त्यांचे चारित्र्य आपण पाहिले तर झरि. त्याला कारण आहे. कारण

इगो मनुष्याला आला, की तो राईट साईड ने वाढत जातो आणि राईट साईडच्या वाढल्यामुळे मनुष्याला इगो येतो आणि इगो मुळे श्री गणेश तरी काय कविा श्री गणेश तत्व तरी काय? पवत्रिता म्हणजे काय? मीच म्हणजे सर्व काही आहे असे समजून व त्यांच्यातले हे गणेश तत्व नष्ट पावते, पण त्यातले दुसरे एक उदाहरण म्हणजे असे की जे लोक संन्यास घ्यायचा आणि लिंग करायचे नाही. घराच्या बाहेर रहायचे, आणि कुणाशी संबंध ठेवायचा नाही. ते सुद्धा हे दुसरे लोक आहेत. श्री गणेश तत्व जर आपल्यात जागृत असले, तर संसारात राहूनच परमेश्वर मळिवता येतो आणि जर देवत्व मळिवायचे असेल, तर संसारात राहिले पाहजि. ब्रह्मर्षिपद मिळू शकेल, जर तुम्ही अगदी फारच कडक अगदी तीव्र वैराग्य आचरले तर. पण मला असे आता वाटायला लागले आहे की, ब्रह्मर्षी सुद्धा एवढे मोठे पोहोचलेले आहेत, मी यांना ओळखते, पुष्कळसे लोक आहेत पण ते आता काही करायला तयार नाहीत. त्यांना एवढी आंतरिकता नाही आणि ते इतकी मेहनत करायला तयार नाहीत. मला कधी कधी वाईट वाटते आणि त्यांचे असे मत आहे की, हे हे त्यांचे भक्त आहेत, त्या भक्तांची अजून तयारी नाही. जर मेहनत केली तर आपण तयारी करू शकतो आणि त्याला पुढे आणू शकतो. पुष्कळांदा मला असे वाटते की, हे सगळेजण जर आता माझ्या मदतीला आले तर बरे होईल. मला फार मानतात असे एक गृहस्थ आहेत कलकत्त्या जवळ. त्यांचे नाव श्री ब्रह्मचारी म्हणून आहे. आणि ते फार पोहोचलेले आहेत आणि त्यांनी माझ्याबद्दल एका अमेरिकन माणसाला सांगितले की, श्री माताजी साक्षात् आल्यावर आम्ही आता बघत बसलो आहोत त्यांचे काम. आम्हाला हेच कार्य करायचे आहे व बाकीचे काही राक्षसाचा नाश वगैरे ते आम्ही मनन शक्तीने करतो आहोत असे सांगत होते. पण ते गृहस्थ इथे आल्यावर मी त्यांना म्हणले की, 'तुम्ही त्यांना अमेरिकला घेऊन का नाही जात?' ते अमेरिकला गेले, पाच दविसातच तथिन पळाले आणि मला म्हणाले, मला अशा लोकांना भेटायचे नाही. ते अगदी घाणेरडे लोक आहेत. म्हणजे काय की त्यांना माणसाची इम्युनिटी नाही अली अजून. माणसात न राहिल्यामुळे ते अगदी माणसघाणे झालेत असं म्हटलं तरी चालेल. त्यामुळे काय होतं एखादे साधू संत आले तरी तुम्ही त्यांच्या चरणावर जाल. त्यांच्यावर श्रद्धा ठेवाल, त्यामुळे तुमची स्थिती सुधारेल यात शंका नाही. पण मग रयिलायझेशन कसं होणार? कारण त्यासाठी घाणीतच हात घालावा लागतो मुळी. मुलाला ठीक करायचे, मुलाला सांभाळायचे आहे तर आईला घाणीतच हात घालावा लागतो. जर ती घाण-घाण करत असेल, तर मुलाला स्वच्छ कोण करणार आहे? आणि म्हणूनच हे आईचं कार्य आहे आणि आईचं कार्य सहज योगात आम्ही करत आहोत. आपण सर्वांनी त्यामध्ये न्हावून घ्यावे, त्याच्यामधील आनंद उचलावा हीच एक आईची इच्छा आहे. आईची एकच इच्छा असते की, जी काही शक्ती आमच्यात आहे, मुलात यायला पाहजि. असू आम्ही जे काही दैवी बीबी असू तर आपल्या घरात राहा म्हणावं. तुमचा आम्हाला काय फायदा? असो मोठे भगवान म्हणून नाहीतर काही. त्यांचा फायदा काय आहे? जोपर्यंत जनसाधारणांना ज्याचा फायदा होत नाही, जोपर्यंत जनसाधारण त्यांच्यातून काही मळिवू शकत नाही, जोपर्यंत त्यांच्या मुलाला त्यांच्या शक्तीला मळित नाहीत अशा आईचा उपयोग काय? अशा आई असल्यापेक्षा नसलेल्या बऱ्या. तेव्हा ज्या व्यक्तीला तुम्ही गुरु मानता, कविा आई मानता कविा आपल्यापेक्षा मोठे मानता, त्यांनी जर स्वतःचा च अर्थ लावलेला नाही तर त्यांच्या जीवनाचा तुम्हाला तरी काय आदर्श मळिणार आहे? सहजयोगामध्ये 'स्व' चा अर्थ लागतो. 'स्व' चा अर्थ म्हणजे तुमच्या आत्म्याचा अर्थ लागतो. आणि ते पुढच्या लेखक मध्ये मी सांगणार आहे. सध्या गणेश तत्वावर मी सांगितलं आहे. आता अगदी सांगायचं म्हणजे मी जवळजवळ त्यांच्यावर पन्नास पानांचं लहिन काढलेलं आहे. मूलाधार चक्रावरती. मूलाधार चक्रावर श्री गणेशाचे स्थान कसे आहे. त्याच्यात कुंडलिनीचे आवाज कसे होतात आणि कुंडलिनी कशी फिरते. नंतर प्रत्येक पाकळ्यामध्ये कसे तऱ्हेतऱ्हेचे अंग आहेत आणि ते कशा रीतीने पाकळ्यामध्ये ते कसे शोषण करून घेतात वगैरे बरेच आहे त्याच्यामध्ये. आणि ते ज्ञान सगळे तुम्हाला मळिले पाहजि आणि ते मळिणार आणि काहीही आम्ही त्याच्यातले लपवून ठेवणार नाही. प्रत्येक गोष्ट आम्ही तुम्हाला सांगायला तयार आहोत. पण तुम्हाला सुद्धा पार झाल्यानंतर पुरुषार्थ करायला पाहजि. जर तुम्ही पुरुषार्थ केला नाही, तर तुम्हाला काहीही फायदा होणार नाही. तर आजचा हा प्रोग्राम खरं म्हणजे कुंडलिनी जागृतीचा आहे. तुम्ही त्याच्यात मेहनत करावी असं मला वाटत. आता पूजेमध्ये काय करावे हा प्रश्न लोकांना असतो. माताजी, श्री गणेशाच्या पूजेला काय करावे? कारण आम्ही परोक्ष बऱ्या जाणतो. जे तुम्हाला दिसत नाही, त्याला नानकांनी 'अलख' म्हणले आहे. त्या डोळ्यांनी आम्ही बघतो. तेव्हा आम्हाला सांगायचे आहे, पहिल्यांदा पावत्रिय तुमच्यात आहे का ते बघा. आंधळ वगैरे करणे हे तर झालेच. त्याचे काही नाही. ते नाही केले तरी चालेल, पण एक मुसलमान सुद्धा श्री गणेश पूजा फार छान करतो. आपल्याला आश्चर्य वाटे. अल्जेरियाचे जवळ जवळ पाचशे मुसलमान तरुण मुले-मुली पार झालेली आहेत. पण त्यातला जो मुख्य आहे, त्याचे नाव आहे जमेल आणि तो, श्री गणेश पूजा इतकी सुंदर करतो ते अगदी बघण्यासारखे आहे आणि श्री गणेशाला ठेवून स्वतः त्यांची पूजा करतो. म्हणजे सहजयोगामध्ये हृदि, मुसलमान, ख्रिश्चन सगळेच येतात आणि त्यापेक्षा त्यांच्या अनेक देवता कशा त्याच्यामध्ये आहेत ते दाखवले आहे. आता गणेशाचं जे आहे ते आजचा चक्रावर आल्यावर खरसित स्वरूपात या संसारात आलेले आहेत. देवी महात्म्या मध्ये तुम्ही वाचलं असेल तर देवीचं जे भागवत श्री मार्कंडेयांनी लिहिले आहे मार्कंडेय म्हणजे आमचा सर्वात उत्तम पुत्र आहे असं म्हटलं तरी चालेल. त्यांनी, आजकाल कोणी वाचत नाही म्हणा मार्कंडेयांना. पण जर तुम्हाला मळिलं तर, त्यातील श्री महावर्षिणवरील वर्णन वाचा. त्यांनी सांगितले आहे की, राधेने स्वतःच स्वतःचा पुत्र तयार केला होता. म्हणजे जसा पार्वतीने केला होता, तसाच तनी केला होता. पण गणेश तत्व हे त्याच बेस आहे. आणि गणेश तत्वावर आधारित, त्यांनी जो पुत्र तयार केला होता, तो ह्या संसारात खरसित म्हणून आला. आता खरसित. कारण राधेने तयार केला म्हणून कृष्णाच्या नावाने तो खरसित आहे आणि यशोदा आहे तर्च्या नावावर म्हणून येशू. अशा रीतीने त्यांनी हे जे गणेश तत्व आहे त्यांचे जे पूर्णपणे उद्घाटन केले, ते खरसित स्वरूपात केलेले आहे. म्हणून हे लोक जे आपल्याला खरशिचन खरशिचन म्हणवतात त्यांना हे सुद्धा माहित नाही की हे आधी श्री गणेश तत्व आहे आणि गणेश तत्वाचा हा प्रादुर्भाव आहे आणि तोच आता अकरा रुद्रामध्ये कसा येणार आहे, ते मी नंतर आपल्याला सांगणार आहे. पण सांगायचे असे आहे की, 'आजचा चक्रावर' गेल्यावर, जे परस हातात ठेवून गणेश सगळ्यांना थाडथाड मारत होते, ते ह्या ठिकाणी जाऊन क्षमेचे एक साधन झालेले आहेत. क्षमा करणे हे मानवाचे सगळ्यात मोठे साधन आहे त्याला हातात तलवार नको. काही नको. नुसती जर त्यांनी लोकांना क्षमा केली, तर त्यांना काहीही त्रास होणार नाही आणि म्हणूनच आजच्या ह्या काळामध्ये, आम्ही सहजयोगामध्ये आपले जेव्हा आजचाच धरते, तेव्हा सांगतो की, सगळ्यांना क्षमा करा आणि त्यांनी कति फायदा होतो ते अनेक लोकांना माहित आहे आणि सहजयोगातल्या लोकांनी ते मान्य केलेले आहे आणि त्यांनी पाहिले आहे कारण सगळे काही सहजयोगात प्रत्यक्षात आहे. जर तुम्ही क्षमा नाही केली तर तुमचे आजचाच सुटणार नाही. तुमची डोकेंदखी जाणार नाही, तुमचा त्रास जाणार नाही व तुमचा द्युमर खाली येणार नाही. तेव्हा क्षमा ही केलीच पाहजि. कारण जोपर्यंत नाक धरले नाही, तोंड दाबलं नाही तोपर्यंत मनुष्य गोष्टीला तयार होत नाही. म्हणूनच हे सगळे आजार आलेले आहेत असे मला वाटायला लागले आहे. कारण जोपर्यंत माणसाला अगदी कतिही समजावून सांगितले तरी तो एकावर एक आपली शक्कल काढत असतो की याला काहीतरी दुसरा अर्थ असेल. त्याला काहीतरी दुसरा अर्थ असेल. तर तुमचा अर्थ अजून लागलेला नाही. तुमचे अजून कनेक्शन नेमके लागलेले नाही,

तेव्हा ते लावून घ्या. 'आधी आत्मसाक्षात्कार करुन घ्या' हेच आमचे सांगणे आहे. त्यात काहीतरी शक्कल काढू नका. ते काही वचारांनी, विवादांनी कवि पुस्तक वाचून होत नाही, ते आतून व्हायला पाहजि. ते झाले पाहजि. ही घटना झाली पाहजि. त्यावर काही वेळेस इतके महामूर्ख लोक असतात वशिषतः शहरात, खेडेगावात नाही. ते म्हणतात, 'अहो, आमचं झालंच नाही बघा, आम्ही कसे ?' म्हणजे फारच उत्तम तुम्ही अगदी! काय वचारता ? अहो, तुमचे झाले नाही, म्हणजे काहीतरी मोठा दोष आहे तुमच्यात. शारीरिक असेल, मानसिक असेल, बौद्धिक असेल, तो काढून घ्या. ते काही चांगले नाही. झाले पाहजि. झाल्यावरच आनंद येणार आहे, असे मनामध्ये समजून घेतले म्हणजे सगळे ठीक होईल. आता यापैकी जो अहंकाराचा भाग आहे, तो मात्र श्री गणेशाच्या चरणी आज वाहन करावा. हे सगळ्यावर आज तुम्ही जर केलं तर आमचे अर्धे प्रश्न सुटतील. गणेशाला आपला अहंकार, कास तरी करून की बावा तू आमचा अहंकार घे, असं जर म्हणून तुम्ही आज त्याला दिलं, तर माझ्यासाठी खूपच आनंदाची गोष्ट होईल. कारण गणेश सारखा पुत्र सर्वांना असावा असे आम्ही सांगतो. आणि त्याच्या नुसत्या नावानी संबंध शरीर माझं अगदी चैतन्य लहरीनी वाहू लागत. त्या अश्या सुंदर गणेशाला नमन करून मी आजचं माझं भाषण संपवते. प्रश्न आहेत का प्रश्न? प्रश्न असलेच पाहजित. आम्ही काही पोलिटिकल लीडर नाही आहोत. आणि तुमच्याकडे काही इलेक्शन साठी आलेलो नाही आहोत, की आम्हाला वोट द्या वगैरे. तुम्ही स्वतःला वोट देता की नाही हे बघायचं आहे. आता इंग्लिश मध्ये सांगते की नथिंग इस सेल्फिंग हियर सो डोन्ट कम वथि द ऍटट्रिब्यूट ऑफ या पर्चेझर, बट इट इस समथिंग टू बी गफिटेड . हं, वचिर एखादा प्रश्न- प्रश्न वचिरा. आता असं आहे की हाताचं वायब्रेशनस आमच्या सहज योग्यांच्या हातातून वाहतात आणि आपलं ही वाहतील आणि ते चैतन्य लहरी वगैरे काय आहे आणि आदी शंकराचार्यांनी या बदल काय लहिलंय ते सांगणारच आहे. पण ह्या ज्या .वायब्रेशनस आहेत, त्या वाहताना त्याचं बंधन कसं (माताजी बोलत आहेत .. '. थोडंसं सांगते बसा न .. तुम्हाला घाई आहे का ? हो हो उद्या सांगणार आहे , या. पण नुसतं सांगणं ऐकायला येऊ नका. मेहेरबानी करून. काही घ्यायला या. मी काही प्रवचन देत नाही. . काही तरी घ्यायला या. आणि घरच्यांनाही घेऊन या. वाट बघत बसू नका. उद्या सगळ्यांना घेऊन या आणि पार होऊन जा. बघा आता. बसा बसा. अहो एवढ्या घाई घाईत होत नाही. म्हणजे परवा एक डॉक्टर आले. म्हणे मी आ म्हटलं वझिटिला चाललो होतो, तर रस्त्यात आहे म्हणून येऊन गेलो. म्हटलं असं का? मग आता जा म्हटलं तुम्ही वझिटिला, तेच बरं होईल. (बसा बसा) परमेश्वरासाठी वेळ नसतो आपल्याला . त्यांनी सगळं काही आपल्याला त्याचं वेळेसाठी दिलंय. सगळी काही जी सृष्टी रचना करून त्यात एवढं जे सायन्स आलेलं आहे, ते सायन्स याच्याच साठी आलेलं आहे. सायन्स फक्त मननासाठी परमेश्वराने दिलंय पण मानवाला ते समजत नाही.

1979-0927, Navaratri Celebrations, Shri Kundalini, Shakti and Shri Jesus

[View online.](#)

Advice (Hindi) "Shri Kundalini Shakti and Shri Jesus Christ". Hinduja Auditorium, Bombay (India), 27 September 1979. [Translation from Hindi to Marathi] 'श्री कुंडलिनी शक्ती आणि श्री येशु ख्रिस्त' हा वषिय फारच मनोरंजक व आकर्षक असून सामान्य लोकांसाठी एक अभिनिव वषिय आहे कारण की आजपर्यंत कधीही कोणीही श्री येशु ख्रिस्ताचा संबंध कुंडलिनी शक्तीशी लावलेला नाही. धर्माच्या वरिष्ठ वृक्षावर अनेक देशांमध्ये अनेक प्रकारच्या भाषांमध्ये अनेक प्रकारचे पुष्परूपी साधु-संत होऊन गेले. ह्या वभित्तीचा आपापसात काय संबंध होता ते फक्त त्या वरिष्ठ वृक्षालाच माहीत आहे. जेथे जेथे पुष्परूपी साधु-संत झाले तेथे तेथे त्यांनी धर्माचा सुगंध पसरविला. परंतु आसपासच्या लोकांना या सुगंधाचे कवि साधु-संतांचे महत्त्व समजले नाही. तेव्हा एखाद्या संताचा संबंध आदशिक्तीशी असू शकतो कवि नाही ह्याची जाणीव इतरजनांना असणे दूरच. मी ज्या स्थितीवरून आपणास हे सांगत आहे ती स्थिती आपणास प्राप्त झाल्यास वरील गोष्टीची अनुभूती आपणास येईल. कारण मी जे आपणास सांगत आहे हे सत्य आहे कवि नाही हे जाणण्याचे तंत्र सध्या आपणाकडे नाही कवि सत्य काय आहे ह्याची सिद्धता आपणाकडे सध्या नाही. तोपर्यंत आपले शारीरिक यंत्र वरील गोष्ट पडताळून पहाण्यास परंपूर्ण नसते. परंतु ज्यावेळी आपले शारीरिक यंत्र सत्याशी जोडले जाते, त्यावेळी आपण वरील गोष्टीचा पडताळा घेऊ शकतो.. याचाच अर्थ प्रथम आपण सहजयोगात येऊन 'पार' होणे आवश्यक आहे. 'पार' झाल्यानंतर आपल्या हातातून चैतन्य लहरी वाहू लागतात. एखादी गोष्ट सत्य असल्यास आपल्या हातात थंड थंड चैतन्य लहरीचे तरंग येऊ लागतात व असत्य असेल तर गरम लहरी येतात. अशा तऱ्हेने प्रयोग करून आपण एखादी गोष्ट सत्य आहे कवि नाही हे जाणू शकतो. ख्रिश्चन मंडळी श्री येशु ख्रिस्ताबद्दल जे जाणतात ते 'बायबल' ह्या ग्रंथामुळे. 'बायबल' हा ग्रंथ अतथिय गूढ आहे. हा इतका गहन आहे की कित्येक मंडळी त्यातील गहन अर्थ कवि गुढार्थ समजू शकले नाहीत. बायबलमध्ये असे लिहिले आहे की, 'मी बाळाच्या जीभा धारण करून तुमच्यासमोर येईन.' इतर लोकांनी ह्याचा अर्थ असा लावला की, ज्यावेळी परमेश्वराचे अवतरण होईल त्यावेळी त्याच्यामधून ज्वाला नघित असतील कवि त्याद्वारे आपण त्याला पाहू शकणार नाही. वस्तुतः जर खरा अर्थ पाहिला तर तो असा आहे की, 'माझे दर्शन आपणास सहस्रारात होईल.' 'बायबल' ग्रंथात अनेक ठिकाणी अशाप्रकारे श्री कुंडलिनी शक्ती व सहस्रार ह्याचे वर्णन आढळेल. अशा गोष्टीचे फक्त संक्षेपित वर्णन आता इथे येणे शक्य आहे. श्री येशु ख्रिस्तांनी सांगितले आहे की, 'जे माझ्या वरिष्ठात नाहीत ते मूर्ख आहेत.' ह्याचा अर्थ 'मी मंडळी माझ्या वरिष्ठात नाहीत ती माझ्याबरोबर आहेत.' आपण ख्रिश्चनमंडळींना जर विचारले की ही मंडळी कोण होती तर त्यांना ह्याचा पत्ता नाही. श्री येशु ख्रिस्तांमध्ये दोन महान शक्तींचा संयोग आढळतो. एक श्री गणेशांची शक्ती, जी येशु ख्रिस्ताची मूळ शक्ती मानली गेली आहे व दुसरी शक्ती श्री कार्तिकीयांची, त्यामुळे श्री येशु ख्रिस्तांचे स्वरूप हे संपूर्ण ब्रह्म तत्त्व, ॐ कार रूपी आहे. श्री येशु ख्रिस्तांचे वडील साक्षात् श्रीकृष्ण असल्यामुळे, श्रीकृष्णांनी त्यांना जन्मापूर्वीच अनेक वर दिले होते. त्यापैकी एक वरदान हे की तुम्ही नेहमी माझ्यापासून वरच्या स्थानावर स्थिति असाल. ह्याचे स्पष्टीकरण असे देता येईल की श्रीकृष्णांचे स्थान आपल्या मानेच्या ठिकाणी असलेल्या वशिद्धी चक्रावर आहे, तर श्री ख्रिस्तांचे स्थान आपल्या डोक्यात मागील बाजूस दोन डोळ्यांच्या दृष्टी वाहून नेणाऱ्या नसा छेदतात तिथी स्थिति असलेल्या आज्ञा चक्रावर आहे. तसेच दुसरा वर श्रीकृष्णांनी असा दिला होता की, 'तुम्ही' सार्या वशिष्ठांचे आधार व्हाल. तसिरा वर असा की 'मला पूजेमध्ये जे प्राप्त होते, त्याचा सोळावा हिस्सा सर्वप्रथम तुम्हाला मिळेल.' या प्रकारे अनेक वरदानं दिल्यानंतर श्रीकृष्णांनी त्यांना अवतार घेण्याची आज्ञा दिली. आपण 'श्री मार्कडेय' पुराण वाचल्यास वरील गोष्टी आपणास समजतील कारण की यात श्री मार्कडेय यांनी अशा अनेक सूक्ष्म गोष्टींची उकल केली आहे. ह्याच पुराणात श्री महावशिष्टांचे वर्णनसुद्धा केले आहे. आपण ध्यानात जाऊन हे वर्णन ऐकले तर लक्षात येईल की हे वर्णन श्री येशू ख्रिस्तांचेच आहे. आता आपण श्री ख्रिस्त हा शब्द अभ्यासला तर असे लक्षात येईल की, हा शब्द 'कृष्ण' या शब्दाच्या अपभ्रंशापासून निर्मित झाला आहे. वास्तविक श्री येशु ख्रिस्तांचे वडील श्री कृष्णच आहेत आणि ह्यामुळे त्यांना ख्रिस्त म्हणतात. त्यांचे नावसुद्धा 'जझिस' ज्या प्रकारे बनविले गेले आहे ते मनोरंजक आहे. श्री यशोदा मातेस 'येंसु' या नावांनी संबोधिले जात असे, तर उत्तर प्रदेशात अजूनही कोणाचे नाव 'येशु' असल्यास तसे न म्हणता 'जेंसु' म्हणतांना आपणास आढळेल. यावरून असे स्पष्ट होते की, यशोदा पासून येशु व त्यापासून जसू व त्यापासून 'श्री जझिस खराईसूट' हे नाव तयार झाले आहे. ज्या ज्या वेळेस श्री ख्रिस्त आपल्या वडिलांच्या गोष्टी सांगत असत त्या त्या वेळी ते श्रीकृष्णांबद्दल सांगत होते. ते वरिष्ठांच्या गोष्टी करत होते कारण त्यांच्या अवतरणाच्या काळात जरी श्रीकृष्णांनी त्यांच्याबरोबर अवतार घेतला नव्हता तरी त्यांचे सर्व कार्य वरिष्ठ पुरुषाला म्हणजेच 'परमेश्वराला' कसे जाणावे याकरताच होते. श्री ख्रिस्तांची आई साक्षात् श्री महालक्ष्मी होती. श्री मेरी माता. त्याच श्री महालक्ष्मी व आदशिक्ती होत आणि आपल्या मातेस त्यांनी 'होली घोस्ट' म्हणून म्हटलेले आहे. श्री ख्रिस्ताकडे एकादश रुद्रांच्या शक्त्या आहेत, म्हणजेच अकरा संहार शक्त्या होत. ह्या शक्त्यांची स्थाने आपल्या माथ्यासमोवर आहेत. ज्यावेळेस श्री कलकी शक्तीचे अवतरण होते, त्यावेळेस ह्या सर्व अकरा शक्त्या संहाराचे कार्य करतात. या अकरा शक्त्यांपैकी एक शक्ती श्री हनुमानांची आहे तर दुसरी श्री भैरवनाथांची आहे. या दोन शक्तींना बायबलमध्ये अनुक्रमे सेंट मायकेल व सेंट गॅब्रियल अशी नावे दिलेली आहेत. आपण ह्या शक्तींना सहजयोगात येऊन पार झाल्यावर इंग्रजीत संबोधित करूनही त्यांना जागृत करू शकतो अथवा मराठीत कवि संस्कृतमध्ये पण संबोधित करून जागृत करू शकतो. आपल्या उजवीकडील नाडी-पगिला नाडी ही श्री हनुमानजींच्या शक्तीने कार्यान्वित होत असते. ज्यावेळेस आपल्या पगिला नाडीवर दाब येतो कवि त्यात अवरोध निर्माण होतो, त्यावेळेस श्री हनुमानजींच्या मंत्राने लगेच फरक जाणवतो. तसेच जर श्री सेंट मायकेल यांचे नाव घेतले तरी पगिला नाडीत फरक जाणवेल. आपल्या डावीकडील नाडी, इडा नाडी सेंट गॅब्रियल कवि श्री भैरवनाथांच्या शक्तीने कार्यान्वित होत असते व त्यांच्या मंत्रामुळे ईडा नाडीवरील त्रास कवि अवरोध कमी होतो. वरील गोष्टींचा पडताळा सहजयोगात येऊन पार झाल्यावर कोणासही येऊ शकतो हे सांगण्याचे तात्पर्य एवढेच की, आपण स्वतःला हिंदू कवि मुसलमान कवि ख्रिश्चन असे वेगळे करून आपापसात भांडण करणे म्हणजे मूर्खपणा आहे. आपण यातील तत्त्वाची गोष्ट पकडली तर लक्षात येईल, की एकाच धर्माच्या वृक्षावरील ही अनेक फुले आहेत व आपापसात एका शक्तीमुळे संबंधित आहेत. आपणास कदाचित जाणून आश्चर्य वाटेल की, सहजयोगात कुंडलिनी जागृती होणे हे साधकाच्या आज्ञा चक्रावर फार अवलंबून असते. सध्याच्या युगात बऱ्याचशा मंडळींवर अहंकाराची छाप जास्त आहे कारण की, अनेक मंडळी अहंकाराच्या प्रवृत्तीत गुंतलेली आहेत. अहंकारी वृत्तीमुळे मनुष्य आपल्या खऱ्या धर्मापासून

वचिलीत होतो व त्याची दशाभूल झाल्यामुळे तो अहंकाराला पुष्ठी देणारी जी कार्ये आहेत, अशा कार्यात सतत मग्न असतो. या अहंकारापासून मुक्तता मळिवणियासाठी श्री येशु ख्रिस्ताची फार मदत होते. ज्याप्रमाणे श्री महंमद पैगंबरांनी कुंडलनी जागृती व दुष्ट शक्तीपासून कसे निवारण करायचे याबद्दल लहिले आहे, त्याचप्रमाणे श्री ख्रिस्तांनी फारच सोप्या प्रकारे आपल्यामध्ये कोणत्या शक्ती आहेत व कोणती शस्त्रे आहेत त्याबद्दल सांगितले आहे. त्यापैकी प्रथम म्हणजे 'क्षमा करणे' हे होय. जे श्री गणेश तत्वामध्ये परोक्ष रूपाने कार्य करते, तत्त्वांत क्षमेच्या रूपाने कार्यान्वयित होते. वास्तविक क्षमा हे फार मोठे आयुध आहे कारण त्यामुळे मनुष्य ते मनुष्य अहंकारापासून बचावला जातो. जर आपणास कोणी दुःख दिले, त्रास दिला किंवा कोणी आपला अपमान केला, तर आपले मन सारखे त्याबद्दल विचार करीत राहिल व उद्विग्न होईल. आपण रात्रंदविस अशा माणसाबद्दल विचार कराल व झालेल्या घटना परत परत आठवून स्वतःला त्रास करून घ्याल. परंतु यातून मुक्त होण्यास सहजयोगात आम्ही अशा माणसांस सर्वांना क्षमा करण्यास सांगतो. दुसऱ्यांना क्षमा करणे हे एक मोठे आयुध श्री ख्रिस्तांमुळे आम्हास प्राप्त झाले आहे. ज्यामुळे आपण स्वतःला इतरांपासून होणाऱ्या त्रासांतून मुक्त करू शकतो. श्री ख्रिस्तांकडे अनेक शक्त्या होत्या व त्यामध्ये एकादश रुद्र स्थिति आहेत हे वर सांगितले आहे. इतक्या सर्व शक्त्या त्यांच्यामध्ये असूनसुद्धा त्यांनी स्वतःला क्रुसावर काटांगून घेतले किंवा यामधून ते स्वतःस का वाचवू शकले नाहीत ? श्री ख्रिस्तांकडे इतक्या शक्त्या होत्या की ते त्यांना त्रास देणाऱ्याचे क्षणात हनन करू शकले असते. त्याची आई श्री मेरी माता साक्षात् श्री आदिशक्ती होती व त्या मातेसुद्धा तच्चिया मुलावरील होणारे अत्याचार पाहिले गेले नाहीत. परंतु परमेश्वराला नाटक करावयाचे होते. खरी गोष्ट तर ही आहे, की श्री ख्रिस्त सुख किंवा दुःख यात गुरफटले नव्हते व त्यांना हे नाटक पूर्णपणे बटावयाचे होते. त्यांच्यासाठी सर्व खेळ होता, पण लोकांनी त्यांना सुळावर चढविले ती मंडळी किती मूर्ख होती ? त्या काळाच्या लोकांमधील मूर्खपणा नष्ट जावा म्हणून श्री ख्रिस्त स्वतः गाढवावर सवार होत होते. आपणास कधी डोकदुखीचा त्रास होत असल्यास आपण कुठलेही औषध न घेता, श्री ख्रिस्तांची अशी प्रार्थना करा, की या जगात ज्यांनी कोणी आम्हाला त्रास दिला आहे, अशा सर्वांना क्षमा करा. तर आपली डोकदुखी लगेच थांबेल. मात्र यासाठी आपण सहजयोगात येऊन कुंडलनी जागृती घेऊन त्यानंतर पार होणं आवश्यक आहे कारण सहजयोगात कुंडलनी शक्तीच्या जागृतीनंतर साधकामधील श्री ख्रिस्त तत्त्व जागृत होते, नाहीतर नाही. हे चक्र इतकं सूक्ष्म आहे, की डॉक्टरसुद्धा हे पाहू शकत नाहीत. या चक्रावर एक अती सूक्ष्म द्वार आहे. ह्यामुळेच श्री ख्रिस्तांनी म्हटलं होतं की, 'मी दरवाजा आहे' हे असूक्ष्म द्वार उल्लंघनास सोपे व्हावे, याकरिता श्री ख्रिस्तांनी या भूतलावर अवतार घेतला व स्वतः हे द्वार प्रथम उल्लंघवले. आपल्या अहंभावामुळे आपण श्री ख्रिस्तांना सुळावर चढविले कारण की एखादा मनुष्य परमेश्वर म्हणून कसा येऊ शकतो, हे आम्हाला, आमच्या बुद्धीला पटले नाही व आपण आपल्या अहंकारामुळे सत्याचा अधिकार केला. श्री ख्रिस्तांनी असे कोणते वाईट कृत्य केले होते की ज्यामुळे त्यांना सुळावर चढविले गेले! उलट जगातील अनेक रोगी लोकांना त्यांनी त्यांच्या शक्तीने बरे केले. जगात सत्याचा प्रचार केला. लोकांना कित्येक चांगल्या गोष्टी शिकवल्या, लोकांना सुव्यवस्थिति, सुसंस्कृत जीवन जगायला शिकविले, ते नेहमी प्रेमाच्या गोष्टी करत. लोकांसाठी अनेक चांगल्या गोष्टी करूनसुद्धा अखेरीस आपण त्यांना दुःख दिले, त्रास दिला. जी माणसं तुम्हाला घाणेरडे शिकवतात किंवा तुम्हाला मूर्ख बनवतात त्याच्या मातृ तुम्ही पाया पडाल. मूर्खपणाची किती कमाल आहे बघा? हल्ली कोणीही सोम्या-गोम्याने गुरू व्हावं, लोकांना लुबाडावं, लोकांकडून पैसे उकळावेत असे चालले आहे. अशांची लोक वाहवा करतात. कोणी सत्यावर उभे राहून लोकांना खरा मार्ग दाखवायचा म्हटलं तर त्यांचे कोणी ऐकत तर नाहीतच, परंतु उलट त्यांच्यावर हल्ले चढवतात. अशा महामूर्ख लोकांना धडे शिकविण्यासाठी परमेश्वराने त्यांच्या सुपुत्राला, श्री ख्रिस्तांना या जगात पाठविले, पण त्यांना लोकांनी सुळी दिली आणि असेच प्रकार अनेक वेळा लोक करत आहेत. आपण इतिहास वाचाल तर हे आपल्या लक्षात येईल. ज्या ज्या वेळेस परमेश्वराने अवतार घेतला आहे किंवा संत महात्मांनी अवतार घेतला आहे, त्या त्या वेळेस लोकांनी त्यांना दुःख, कष्ट व त्रास दिलेले आहेत. त्यांच्याकडून शिकण्याऐवजी स्वतः मूर्खासारखे वागले. महाराष्ट्रातील संत श्रेष्ठ श्री तुकाराम महाराज किंवा श्री ज्ञानेश्वर महाराज यांच्याबाबतीत हेच दिसून येईल. तसेच श्री गुरुनानक, श्री महंमद साहेब ह्यांचे बाबतीत पण तसाच प्रकार झाल्याचे दिसले. मनुष्य नेहमी सत्यापासून पळत असतो व असत्य गोष्टींना चकितून राहतो. जेव्हा - संतांचे किंवा परमेश्वराचे अवतरण होते, त्यावेळी जर असा प्रश्न विचारला की ही व्यक्ती अवतारी कोणा साधु संत अथवा पवित्र आहे का ? तर सहजयोगात लोकांना असा प्रश्न विचारताक्षणीच लगेच थंड लहरी हातात येऊन अशा प्रश्नाचे होकारार्थी उत्तर मिळिले. गत गोष्टीमुळे मनुष्याचा अहंकार बळावतो. उदा.मी अमक्याचा शिष्य आहे इ. परंतु जे समोर प्रत्यक्ष प्रमाण असते त्याचे माणसाला भान नसते. त्यात मनुष्य स्वतःचा स्वार्थ गमावतो. आता पहा स्वार्थ म्हणजे 'स्व' चा अर्थ आपण समजणे आवश्यक आहे. आज गंगा समजा एका ठिकाणाहून वहात आहे, पण आपण दुसरीकडे जाऊन बसलात व म्हणू लागलात की, 'गंगा या ठिकाणाहून वाहत आहे व आम्ही गंगानदीवर बसलो आहोत.' हे जसे हास्यास्पद होईल, तद्वतच ही गोष्ट होय. आपणासमोर आज जे साक्षात किंवा प्रमाण आहे. त्याचाच स्वीकार करा. श्री ख्रिस्तांच्यावेळी देखील अशीच परिस्थिती होती. त्यावेळी श्री ख्रिस्तांनी कुंडलनी जागृतीचे अनेक प्रयत्न केले परंतु महामुश्कलीने २१ जणांना त्यांनी पार केले. सहजयोगात मात्र हजारो जण पार झाले आहेत. श्री ख्रिस्त त्यावेळी अनेकांना पार करू शकले असते पण त्यांच्या शिष्यांनी असा विचार केला, की श्री ख्रिस्त फक्त रोग्यांना बरे करतात व त्या व्यतिरिक्त काही असेल असे त्यांना वाटले नाही. त्यामुळे त्यांचे सर्व शिष्य सर्व प्रकारच्या रोग्यांना त्यांचेकडे घेऊन येत असत. श्री ख्रिस्तांनी अनेक वेळा पाण्यावर चालून दाखविले होते कारण की ते स्वतः पूर्णव होते, अकारणी होते. इतके असूनसुद्धा त्यावेळच्या लोकांच्या हे लक्षात आले नाही, की श्री ख्रिस्त परमेश्वराचे सुपुत्र होते. महामुश्कलीने त्याकाळी श्री ख्रिस्तांनी काही कोळ्यांना एकत्र केले (कारण की इतर कोणी मंडळी त्यांच्याबरोबर यायला तयारच नव्हती) व फार मुश्कलीने त्या कोळ्यांना त्यांनी पार केले. पार केल्यावर ही कोळी मंडळी ख्रिस्तांकडे कुणा ना कुणा रोग्याला बरे करण्यासाठी घेऊन येत. 'आमच्या येथे सहजयोगातसुद्धा बरीच मंडळी पार व रोगमुक्त झाली आहेत.' मनुष्याने समजले पाहिजे की, अहंकार हा फार सूक्ष्म आहे. आता दुसरा प्रकार आढळतो, तो म्हणजे आपल्या अहंकाराशी लढायचे. ते पण ठीक नाही. अहंकाराशी टक्कर देऊन तो नाहीसा होत नाही. तो आपल्यात शोषित झाला पाहिजे. ज्यावेळेस आपले चित्त कुंडलनीवर वरिजमान होते व अशावेळी कुंडलनी आपल्या ब्रह्मरंध्रास छेदते व वरिटांत सामील होते, त्यावेळी अहंकार शोषित होतो. खरा अहंकार म्हणजे वरिटा अहंकार म्हणजेच त्या वरिटा शक्तीचा अहंकार किंवा वरिटा अहंकार आहे. आपल्यामधील अहंकार सुटत नाही. काय करता आपण ? 'अहंकारातिसं: अहंकार:' आपण स्वतःला विचारून पहा, की आपण काय करतो ? एखाद्या मृत वस्तूचा आकार बदलण्याव्यतिरिक्त आपण काही करू शकतो का? एखाद्या फुलापासून आपण फळ बनवू शकतो का? हे नाक, हे तोंड, हे सुंदर मनुष्य शरीर आपणास प्राप्त झाले, हे कसे झाले ? आपण अमीबापासून मानव स्थितीला कसे प्राप्त झाले ? हे कसे झाले ? परमेश्वराची असीम कृपा होय, की ज्यामुळे आपणास अतिसुंदर असा मानव देह प्राप्त झाला. काय मानव याची परतफेड करू शकतो का? आपण असे कोणतेही जिवित कार्य करू

शक्तो ? एका टेस्ट बेबीच्या निर्माणानंतर मनुष्यात इतका मोठा अहंकार निर्माण झाला, त्यातही पाहिली तर मूलतः हे कार्य ज्वित नाही कारण की, ज्याप्रकारे आपण एखाद्या झाडाचे (क्रॉस ब्रीडिंग) करतो तद्वतच एका ठिकाणाहून ज्वित जीव घेऊन ही क्रिया केली आहे, पण ह्या गोष्टीबद्दलसुद्धा मानवाला केवढा अहंकार? चंद्रावर जाऊन पोहोचले तर कर्ति अहंकार! ज्याने चंद्र-सूर्यासारखे अनेक ग्रह, तारे व ही सृष्टी बनविली, त्याच्यापुढे आपला अहंकार दांभक आहे, ट्युब खोटा आहे व त्या वरिष्ठ पुरुषाचा अहंकारच सत्य आहे, कारण की, तो सर्व करीत आहे. वरिष्ठ पुरुष सर्व करीत आहे हे समजले पाहिजे. तेव्हा श्री वरिष्ठ पुरुषालाच सर्व काही करू द्या. आपण एक यंत्राप्रमाणे आहोत. समजा मी एखाद्या माईकवरून बोलत आहे व माईक मधून माझे बोललेले आपणापर्यंत वहात आहे. माईक फक्त साक्ष आहे, पण बोलण्याचे कार्य मी करत आहे व ती शक्ती माईकमधून वहात आहे. तद्वत आपण परमेश्वराचे एक यंत्र आहात. त्या वरिष्ठाने आपणास घडविले आहे. तेव्हा त्या वरिष्ठाची शक्ती आपणामधून वाहू द्या व स्वतःचा अर्थ लावून घ्या. हाच अर्थ उलगडून सांगण्यासाठी आज्ञा चक्र की, जे अतशिय कठीण चक्र आहे व ज्यावर स्थिति अतशिय सूक्ष्म तत्त्व ॐकार, पूर्णव स्थिति आहे, तेच म्हणजे श्री खरसित हे या जगात अवतरीत झाले. आता कुंडलिनीचा व श्री खरसितांचा संबंध म्हणजे सूर्याचा सूर्यकरिणाशी जो संबंध, त्याप्रमाणे कवि चंद्राचा चंद्रकिशी जो संबंध, त्याप्रमाणे आहे. श्री कुंडलिनीने, म्हणजेच श्री गौरीमातेने आपल्या शक्तीने, तपस्येने, मनोबळाने व पुण्याईने श्री गणेशांना निर्माण केले. ज्यावेळेस श्री गणेश स्वतः अवतार घेण्यास सदिध झाले त्यावेळेस श्री खरसितांचा जन्म झाला. या संसारात अनेक गोष्टी आहेत ज्यांचा उलगडा अजूनही मानवास झालेला नाही. आपण असा वचिर करत का की एखाद्या बीजामध्ये अंकुर कसा निर्माण होतो ? आपण श्वास कसे घेतो ? आपलं चलन-वलन कसं होतं ? आपल्या मेंदमध्ये शक्ती कोठून येते ? आपण या संसारात कसे आलो ? अशा कित्येक गोष्टी आहेत. काय मनुष्य या सर्वांचे नदिन लावू शकतो का ? आपण म्हणतो की, पृथ्वीत गुरुत्वाकर्षणाची शक्ती आहे. परंतु आपण असा वचिर करत की ही शक्ती कोठून आली ? आपणाला अनेक गोष्टींचा उलगडा अजून झालेला नाही कारण की आपण भ्रमात आहात व या भ्रमाचा बीमोड करावयास हवा. जोपर्यंत आपणामधील भ्रमाचा भोपळा फुटणार नाही, तोपर्यंत आपणामध्ये भ्रामकता जास्त प्रमाणात बळावेल. या संसारात मानवाच्या उत्क्रांतीसाठी त्याच्या भ्रमाचा वचिछेद होणे हे आवश्यक आहे. ज्या ज्या वेळेस मानवाने कवि कोणत्याही जीविताने उत्क्रांतीसाठी पाऊल उचलले त्या त्या वेळी अवतार झालेला आहे. आपणास माहीतच आहे की श्री वशिष्ठ, श्रीराम अवतार घेऊन वनात फिरले. तसेच मानवाला समजवण्यासाठी एक आदर्श राजा कसा असावा याचे सुंदर नाटक त्यांनी प्रदर्शित केले. अशाचप्रकारे श्रीकृष्णाचे जीवन होते आणि त्याचप्रमाणे श्री येशू खरसिताचे जीवन होय. श्री खरसितांच्या जीवनाकडे लक्ष टाकल्यास एक गोष्ट फार प्रकर्षाने नदिरशनास येते. ती म्हणजे त्याकाळच्या समाजाच्या लोकांतील महामूर्खपणा, ज्यामुळे ही महान व्यक्ती सुळावर चढवली गेली. इतकी मूर्खता की, त्यावेळी एका चोरास, गुन्हेगाराला सोडून द्यावे की, श्री खरसितांना? असा लोकांना सवाल केला असता तेथील ज्यू लोकांनी चोराला सोडून द्यावे व श्री खरसितांना फाशी द्यावे, अशी मागणी केली. आज ह्याच लोकांची काय परिस्थिती आहे आपणास माहीत आहे. त्यांनी जे पाप केलेले आहे, ते अनेक जन्मात फटणार नाही, धुतलं जाणार नाही. अजूनही अशी मंडळी अहंकारात गुरफटलेली आहेत. त्यांना वाटते की आम्ही फार मोठं पुण्यकर्म केले. अजूनही जर ह्या लोकांनी परमेश्वराजवळ क्षमा मागतिली की 'हे परमात्मा, तुमच्या पवित्र तत्त्वाला फाशी दिल्याबद्दल आम्हाला क्षमा करा. आपले पवित्र तत्त्व नष्ट केले त्याबद्दल आम्हाला क्षमा करा.' तर परमेश्वर लोकांना लगेच क्षमा करील. परंतु क्षमा मागणे ही मानवाला फार कठीण गोष्ट वाटते. तो अनेक दुष्टता करून जातो. अशी जगात कर्ति माणसं आहेत की, ज्यांनी संतांचे पूजन केले आहे. आपण श्री गुरुनानकाच उदाहरण घ्या. पदोपदी त्यांना लोकांनी सतावले आहे. श्री कबीरांचे उदाहरण घ्या. या जगात लोकांनी आजपर्यंत प्रत्येक संतांना दुःखाश्रयाय दुसरं काहीच दिलं नाही, पण मी आता सांगू इच्छित की जग आता बदलले आहे. सत्ययुगाची सुरुवात झाली आहे. आपण प्रयत्न करून पाहू शकता. आपण कोणाही संतांना-साधुंना आता त्रास देऊ शकणार नाही. याचे कारण श्री खरसित आहेत. श्री खरसितांनी जगात फार मोठी शक्ती संचारीत केली आहे, की ज्यामुळे संतांना त्रास देणाऱ्या दुष्ट मंडळींना कष्ट भोगावे लागतील, त्यांना शक्तिष्ठा होईल. श्री खरसितांचे एकादश रुद्र आज पूर्णतया सज्ज आहेत आणि त्यामुळे जे कोणी साधु-संतांना त्रास देतील त्यांचा सर्वनाश होईल. कोणत्याही महात्मास सतावणे हे महापाप आहे. आपण श्री येशू खरसितांच्या उदाहणावरून पूर्णपणे समजून घ्या की अशा प्रकारची मूर्खता करू नका. जर अशी मूर्खता आपण परत केली तर आपला कायमचा सर्वनाश होईल. श्री खरसितांच्या जीवनातून शक्तिण्यासारखी फार मोठी गोष्ट असेल तर ती म्हणजे 'ठेविले अनंते तैसेचिरिहावे', त्यांनी आपला व्यवसाय कधी बदलला नाही. त्यांनी स्वतःला कधी बैरागी समजून समाजातून दूर ठेवले नाही. उलट ते काही लग्न समारंभास गेले, तथि त्यांनी स्वतः लग्नाची व्यवस्था केली. एकदा तर लग्नाच्या वेळी पाण्यापासून त्यांनी द्राक्षाचा रस निर्माण केला, असे वर्णन बायबलमध्ये आहे. आता माणसाने फक्त हाच एक वषिय त्यातला नविडून काढला की श्री खरसितांनी पाण्यापासून वाइन बनविली, म्हणजे ते दारू पीत होते. आपण जर हबिबुर भाषेचा अभ्यास केलात तर लक्षात येईल की, वाइन ह्या शब्दाचा अर्थ शुद्ध ताज्या द्राक्षाचा रस. त्याचा अर्थ दारू होत नाही. श्री खरसितांचे कार्य होते की, आपले आज्ञा चक्र मोकळे करून आपला अहंकार वरिष्ठवायचा. माझे कार्य आहे, की मी आपली कुंडलिनी शक्ती जागृत करून आपल्या सहस्राराचे छेदन करणे हे समग्रतेचे कार्य असल्यामुळे हे कार्य प्रत्येकाच्या बाबतीत मला करावयाचे आहे. मला समग्रतेत श्री खरसितांबद्दल, गुरुनानकांबद्दल, श्री जनकांबद्दल व अशा अनेक अवतारांबद्दल सांगावयाचे आहे. त्याप्रमाणे मला श्रीकृष्ण, श्री श्रीराम इत्यादी अवतारांबद्दलही सांगावयाचे आहे. त्याचप्रमाणे श्री शंविंबद्दल. कारण की, या सर्व देवदेवतांच्या शक्ती आपणामध्ये आहेत. आता समग्रता घडून येण्याची वेळ आली आहे. जे परमेश्वर शोधत आहेत त्या सर्वांना परमेश्वर प्राप्ती कलियुगातच मिळेल व हे कार्य बहुसंख्य लोकांना करण्यास मिळेल व याचा सर्व न्याय कलियुगातच होईल. सहजयोग हा अखेरीचा नविडा आहे. ह्याबद्दल बायबलमध्ये वर्णन केले आहे. सहजयोगात आल्यानंतरच आपला न्याय कवि नविडा होतो. परंतु आपण सहजयोगात आल्यावर समर्पित होणे आवश्यक आहे कारण की, सर्व काही मिळाल्यावर त्यात टिकून राहणे व जमून बसणे, त्यांत स्थिर होणे हे फार महत्त्वाचे आहे. बरेच लोक मला वचिरतात, 'माताजी, आम्ही स्थिर केव्हा होणार?' हा प्रश्न असा आहे, की समजा एखाद्या नावेत बसून जात आहात, नाव स्थिर झालेली आपणास उमजते कवि असे समजा आपण दूचाकी सायकल चालवित आहोत. ती चालवताना ज्यावेळेस आपण डगमगत नाही व स्थिर होतो ते जसे कळते तसेच, सहजयोगात येऊन आपण स्थिर झाल्याचं कळतं. हा न्याय ज्याचा त्यानेच म्हणजे स्वतःच करावयाचा आहे. ज्यावेळेस सहजयोगात येऊन आपण स्थिर होतो, त्यावेळेस नर्विकल्पिता प्रस्थापति होते. जोपर्यंत कुंडलिनी शक्ती आज्ञा चक्र उल्लंघून पुढे जात नाही, तोपर्यंत नर्विचार स्थिती प्राप्त होत नाही. साधकांत नर्विचारिता प्रस्थापति होणं ही साधनेतील पहिली पायरी आहे. ज्यावेळेस कुंडलिनी शक्ती आज्ञा चक्राचे उल्लंघन करते त्यावेळेस नर्विचारिता लगेच प्रस्थापति होते. आज्ञा चक्राच्या वर असलेले सूक्ष्मद्वार श्री येशू खरसितांच्या शक्तीमुळे कुंडलिनी शक्तीसाठी खुले केले जाते व हे द्वार उघडण्यासाठी श्री खरसितांची प्रार्थना 'दी लॉर्डस् प्रेरर' म्हणावयास लागते. हे द्वार उल्लंघून गेल्यानंतर कुंडलिनी

शक्ती आपल्या मेंदूमधील, ज्यास लविक एरिया म्हणतात, त्यात प्रवेश करते, यालाच 'परमेश्वराचे साम्राज्य' म्हणतात. कुंडलनीने या साम्राज्यात प्रवेश केल्यानंतरच नरिवचार स्थिती येते. या मेंदूमधील लविक एरिया ह्या भागात आपल्या शरीरात असलेल्या सातही मुख्य चक्रांना व इतर उपचक्रांना चलीत करणारी चक्रे असतात. आता आज्ञा चक्र कोणत्या कारणामुळे खराब होते ते पाहू या. आज्ञा चक्र बघिडण्याचे मुख्य कारण आपले डोळे. मनुष्याने आपल्या डोळ्यांची फार नगिा घ्यावयास हवी कारण की डोळे फार महत्त्वपूर्ण आहेत. दुसरे कारण आपण आपला माथा कोणाही अनधिकारी व्यक्तीसमोर कविा वाईट ठिकाणी टेकवल्यामुळे आज्ञा चक्र खराब होते. ह्यासाठीच श्री खस्तांनी सांगितले होते की आपला माथा वाटेल तथि झुकवायचा नाही कारण की, असे केल्याने अजाणतेपणाने आपण जे कमवलेले असते ते त्यासमोर गमावून बसतो. फक्त परमेश्वरी अवतार असलेल्या व्यक्तीसमोरच माथा टेकवला पाहजि, दूसऱ्या कोणाही माणसासमोर आपले डोके टेकवायचे नाही. हे फार महत्त्वपूर्ण आहे. आपण आपले डोळे कुठे चुकीच्या ठिकाणी टेकवले तर लगेच आपले आज्ञा चक्र पकडले जाणार. सहजयोगात आमच्या पहाण्यात आले आहे, की आजकाल इतर अनेक जणांची आज्ञा चक्रे खराब असतात. याला कारण चुकीच्या ठिकाणी डोकं टेकवणे कविा चुकीचे गुरू केल्यामुळेसुद्धा आज्ञा चक्र बघिडते. डोळ्यांचे कित्येक रोग वरील अनेक कारणास्तव होतात. हे चक्र स्वच्छ ठेवण्यासाठी मनुष्याने नेहमी अत्यंत पवित्र गोष्टीचे वाचन केले पाहजि. अपवित्र गोष्टी मुळीच वाचता कामा नयेत. बऱ्याच जणांना असं वाटतं की, त्यात काय झालं? कविा आमचा धंदा असल्यामुळे काही गोष्टी कराव्या लागतात. परंतु अशा अपवित्र गोष्टीमुळे डोळे बघिडतात. मला हे समजत नाही, ज्या गोष्टी खराब असतात त्या गोष्टी माणसं का करतात? एखाद्या अपवित्र कविा गलच्छि माणसाकडे बघितल्यानंतरसुद्धा आज्ञा चक्र बघिडू शकते. श्री खस्तांनी फार जोरात ठासून सांगितले होते की, 'तुम्ही व्यभिचार करू नका, पण मी तुम्हाला सांगतो, की तुमची नजरदेखील व्यभिचारी असता कामा नये.' त्यांनी इतकं ठासून सांगितलं होतं, की जर आपली नजर अपवित्र असेल, तर आपल्याला डोळ्यांचा त्रास होणार व डोळे कमकुवत होणार. याचा अर्थ असा नाही, की आपल्याला चष्मा घालावयास लागत असेल तर आपण अपवित्र कविा गैर व्यक्ती होतो. परंतु काही वयानंतर चष्मा लावावाच लागतो हा जीवनाचा नियम आहे. परंतु डोळे खराब होतात ते आपली नजर स्थिर न ठेवल्यामुळे व एका ठिकाणाहून दुसरीकडे सारखी नजर फिरवल्यामुळे. काही लोकांचे चर्चित सारखं एका ठिकाणाहून दुसरीकडे धावत असतं, अशा लोकांना हे कळतसुद्धा नाही, की अशाप्रकारे एकसारखी नजर एका ठिकाणाहून दुसरीकडे फिरवल्यामुळे आपले डोळे बघिडत असतात. आज्ञा चक्र बघिडण्याचे दुसरे कारण म्हणजे माणसाची कार्यपद्धती. समजा आपण पुष्कळ काम करता, फारच अती कर्मी आहात व आपण चांगली कामे करत आहात, कुठलंही वाईट कार्य करत नाही. तर अशा अतीकर्मांमुळे मग ते अती वाचन असो, की अती श्रवणकाम असो, की अतशिय अभ्यास असो, की मग अती वचिर असो, आज्ञा चक्र बघिडते. याचे कारण असे की, ज्यावेळेस तुम्ही अती कर्म करता, त्यावेळेस तुम्ही परमेश्वराला वसिरता. त्यावेळी आपणामध्ये ईश्वरपूरणधान स्थिति होत नाही. कुंडलनी ही अत्यंत सत्य व पवित्र गोष्ट आहे. ही काही ढोंगबाजी कविा दुकानात विकत मिळिल अशी वस्तू नाही. हे अत्यंत सत्य आहे. जोपर्यंत आपण सत्यात उतरणार नाही, तोपर्यंत आपण हे जाणू शकणार नाही. वाममार्गाचा अवलंब करून आपण सत्याला ओळखू शकणार नाही. ज्यावेळेस आपण सत्याशी एकाकार व्हाल, तादात्म्य पावाल तेव्हाच आपणास कळेल की, सत्य काय आहे. त्यावेळेस आपणास समजेल की, आपण परम पति परमेश्वराचे एक साधन आहोत. ज्यामधून परमेश्वरी शक्तीचे वहन होत आहे. जी परमेश्वरी शक्ती साऱ्या वशिवात पसरली आहे, साऱ्या वशिवाचं संचालन करते, त्याच परमेश्वराच्या परम शक्तीचे आपण साधन आहोत. यात श्री खस्तांचे कति मोठे बलदान आहे ? कारण की, त्याच्यामुळे आपले आज्ञा चक्र उघडले गेले. आपले आज्ञा चक्र उघडले नाही, तर कुंडलनी शक्तीचे उत्थापन होणार नाही, कारण की ज्या माणसाचे आज्ञा चक्र पकडले आहे, त्याचे मूलाधार चक्रसुद्धा पकडले जाते. जर एखाद्या व्यक्तीचे आज्ञा चक्र फारच पकडले असेल तर त्या व्यक्तीची कुंडलनी शक्ती कोणत्याही कारणाने जागृत होणार नाही. आज्ञा चक्रावरील पकड सोडवण्यासाठी आम्ही कुंकू लावतो त्यामुळे अहंकार व आपल्या अनेक वपित्ती दूर होतात. जेव्हा तुमच्या आज्ञा चक्राच्या ठिकाणी कुंकू लावले जाते, त्यावेळी आपले आज्ञा चक्र उघडते व त्यामुळे कुंडलनी शक्ती वर जाते. इतका गहन संबंध कुंडलनी शक्ती व श्री खस्ता यांचा आहे. जे श्री गणेश, मूलाधार चक्रावर स्थिति राहून आपल्या कुंडलनी शक्तीच्या लज्जेचे रक्षण करतात, तेच श्री गणेश आज्ञा चक्रावर त्या कुंडलनी शक्तीचे द्वार खुले करतात. हे चक्र ठीक ठेवण्यासाठी आपण काय केले पाहजि? त्यासाठी अनेक मार्ग आहेत. कुठल्याही अतशियतेमुळे समाज दूषित होऊ शकतो व म्हणूनच कुठल्याही प्रकारची अतशियता अयोग्य आहे. संतुलितपणामुळे आपल्या डोळ्यांनासुद्धा वशिऱांती मिळते. सहजयोगात यासाठी बरेच उपचार आहेत. परंतु यासाठी प्रथम पार होणे आवश्यक आहे. त्यानंतर डोळ्यांसाठी अनेक प्रकारचे व्यायाम आहेत, की ज्यामुळे आपले आज्ञा चक्रसुद्धा ठीक राहू शकते. त्यापैकी एक म्हणजे आपला अहंकार आपण पहात बसणे व स्वतःशीच वचिर करायचा की; महाराज काय वचिर आहे, कुठं नघिलात? स्वतःला अशाप्रकारे आरशात पाहून संबोधल्यामुळे आपण आपला अहंकार पाहू शकाल व अहंकारामुळे डोळ्यावर येणारा ताण कमी होईल. आता दुसरी बाजू आहे, ती आज्ञा चक्राच्या मागील बाजूस म्हणजे आपल्या कपाळाच्या बरोबर मागे, मानेच्या वर जवळजवळ एक वीत कविा ८ बोटे वर. ह्या भागास श्री महागणेशांचा भाग म्हणतात. श्री गणेशांनी श्री महागणेशाचा अवतार घेतला तोच तो श्री खस्तांचा अवतार होय. श्री खस्तांचे स्थान मधोमध असून त्यांच्या सभोवार अकरा रुद्रांचे राज्य आहे व या राज्याचे प्रभुत्व श्री खस्तांकडे आहे. ह्या एकादश रुद्रात श्री महागणेश व श्री षडाननसुद्धा आहेत. कुंडलनी जागृत झाल्यानंतर जर आपण क्षणभर डोळे उघडले तर काही वेळ आपणास सभोवार सर्व अंधुक अंधुक दसिल कारण की ज्यावेळी कुंडलनी शक्ती जागृत होते त्यावेळी आपली बुबुळे वसिफारीत होतात व थंडावतात ज्याला Dilatation of pupils असे वैद्यकीय शास्त्रात म्हणतात व ही प्रक्रिया पॅसिथॅटकि नव्वहस ससिटीममुळे होते. खस्तांच्या नुसत्या चर्चिनाने, मननाने कविा ध्यानात आपले आज्ञा चक्र ठीक होऊ शकते, परंतु त्यांच्याबद्दल त्यांच्या जीवनांतर ज्या रूढी कविा प्रणालिका बनविल्या आहेत, त्यांचे अनुकरण म्हणजे श्री खस्तांचे मनन नव्हे. आता काही गोष्टी ज्या सनातन आहेत, त्या मी तुम्हास सांगणार आहे. प्रथम म्हणजे एकाही स्त्रीकडे वाईट दृष्टीने पहाणे म्हणजे महापाप आहे. आपणच वचिर करा की, रात्रंदनि जे लोक रस्त्यावरील अनेक स्त्रियांकडे वाईट नजरेने पहातात ते कति महापाप करीत आहेत ? श्री खस्तांनी या गोष्टी २००० वर्षांपूर्वी आपणास सांगितल्या. परंतु त्यांनी या गोष्टी उघड करून सांगितल्या नव्हत्या आणि म्हणूनच मी त्या गोष्टी परत आपणास सांगत आहे. श्री खस्तांनी ह्याच गोष्टी सांगितल्या पण आपण त्यांना सुळी दलि. श्री खस्तांनी एवढंच सांगितलं होतं की, ही गोष्ट करू नका. कारण की ही गोष्ट घाणेरडी आहे. वाईट नजर ठेवल्याने त्याचे दुष्परणाम काय होतात हे श्री खस्तांनी सांगितले आहे. त्यामुळे मनुष्य एखाद्या पशुसारखा वागू लागतो, कारण की, रात्रंदनिस त्याच्या मनात घाणेरड्या वचिरांची चक्रे चालू असतात. यासाठी आपल्या योगशास्त्रात लहिल आहे, आपली चर्चितवृत्ती सावरून धरा व चर्चित योग्य मार्गावर ठेवा. आपले चर्चित ईश्वरा प्रती नतमस्तक ठेवले पाहजि. की आम्ही योगापासून बनवलि गेलो आहोत. आमची भूमी योगभूमी आहे. आम्ही अहंकारवादी नाही कविा आम्हास अहंकार होणेही नव्हे. आम्हाला अहंकारवादति नको आहे. आम्हाला या योगभूमीवर

योग्याप्रमाणे रहायचे आहे. एक दविस असा येईल ज्यावेळी आम्हा सर्वांना योग प्राप्त होईल. त्यावेळी सारे जग या देशाच्या चरणावर लोळण घेईल. त्यावेळेस लोकांना कळेल की, श्री खरसित कोण होते, आले व त्यांचे यथायोग्य प्रकारे या पवत्रि कुटून भूमीवर पूजन होईल. आपल्या पवत्रि भारतभूमीत आजही 'त्री' ची लज्जा राखली जाते व त्यांना सन्मानाने वागवले जात आहे. आपल्या देशात आपण आईला मानतो. इतर देशातील मंडळी जेव्हा भारतात येतील त्यावेळी त्यांना कळेल, की श्री खरसितांचा खरा धर्म भारतात अत्यंत आदराने पाळला जात आहे, खरशिचन धर्माच्या राष्ट्रात नव्हे. श्री खरसितांनी म्हटलं आहे, की आपला दुसऱ्यांदा जन्म व्हावयास पाहजि कवि आपण द्वजि व्हावयास हवे. मनुष्याचा दुसरा जन्म फक्त कुंडलनि जागृतीमुळेच होऊ शकतो. जोपर्यंत एखाद्याची कुंडलनि शक्ती जागृत होणार नाही, तोपर्यंत तो पुनर्जन्मास प्राप्त होणार नाही. जोपर्यंत आपला दुसरा जन्म होणार नाही, तोपर्यंत आपण परमेश्वराला ओळखू शकणार नाही. आपण सर्वांनी पार झाल्यावर बायबल वाचावे. आपणास आश्चर्य वाटेल की, त्यात श्री खरसितांनी सहजयोगाची महती सांगण्याव्यतिरिक्त दुसरं काहीही सांगितलेले नाही. एकेक गोष्ट इतकी बारीक आणि सूक्ष्म सांगितली आहे. ज्या लोकांना दृष्टी नाही, ते या सर्व गोष्टींचा वपिर्यास करीत आहेत. खऱ्या अर्थाने बापूतसिमा देणे म्हणजे कुंडलनि शक्ती जागृत करून सहस्रारापर्यंत आणणे व त्यानंतर आपल्या सहस्राराचे छेदन होऊन परमेश्वरी शक्ती व आपली कुंडलनि शक्ती यांचा संयोग घडवून आणणे. म्हणजेच कुंडलनि शक्तीवरील जे अखेरचे कार्य आहे. परंतु ह्या पादऱ्यांना बापूतसिमावपिणी जरादेखील कल्पना नाही. उलट ते अनधिकार चेष्टा करीत आहेत. नाहीतर मग असे पाद्री भूत (दयेच्या) कामात गुंतलेले आढळतील. गरीबांची सेवा करा. रोग्यांची सेवा करा इत्यादी. आपण म्हणाल की, 'माताजी, हे तर चांगलं कार्य करीत आहेत.' हो, चांगलं, परंतु हे परमेश्वराचे कार्य नाही. परमेश्वराचे हे काम नाही की पैसे देऊन गरीबांची सेवा करणे. परमेश्वराचे कार्य तुम्हाला त्याच्या साम्राज्यात घेऊन जायचे न त्याच्याशीच भेट करून द्यायची. त्यांना सुख, शांती, समृद्धी, शोभा व ऐश्वर्य या सर्वांनी परपूर्ण करावयाचे, हे परमेश्वराचे कार्य आहे. एखादा मनुष्य चोरी करतो कवि खोटे बोलतो कवि गरीब म्हणून भटकतो, परमेश्वर अशा माणसाचे जाऊन पाय पकडणार नाही. हे दयचे (भूत) काम आहे. ते एखाद्या माणसाने करावे हे तुम्ही पूर्णपणे समजून काही खरसिती लोक धर्मांतराचे कार्य करताना आढळतील. कोठे आदवासी माणसे असतील तथि जातील. तथि काही सेवेचे काम करतील. मग सर्वांना खरशिचन बनवतील, परंतु एक गोष्ट लक्षात घेतली पाहजि, की हे परमेश्वराचे कार्य नव्हे. परमेश्वराचे कार्य अबाधति आहे. सहजयोगात लोकांची कुंडलनि जागृत करताच लोक बरे होतात. आम्ही सहजयोगात दखिऊ भूतदयेचे कार्य करीत नाही. पण जर कधी आम्ही कूठे हॉस्पिटलमध्ये गेलो तर २५ - ३० रोग्यांना सहज बरे करू शकतो. त्यांची कुंडलनि जागृत करताच ते आपोआप बरे होऊ शकतात कारण की, आमची प्रेमशक्ती आहे. त्यामुळे रोग्यांची कुंडलनि जागृती होताच त्यांच्यामधून शक्ती वाहू लागते व त्यामुळे ते बरे होतात. श्री खरसितांनीसुद्धा अनेक लोकांना बरे केले. ते त्यांच्यामधून वाहणार्या प्रेमशक्तीमुळे. श्री खरसित कधी कोणाची पादसेवा करण्यास जाऊन बसले नव्हते, ह्या गोष्टी आपण सुज्ञपणे समजणे आवश्यक आहे. ज्या गोष्टी पूर्वी चुकीने केल्या आहेत त्याची पुनरावृत्ती करू नका. आपण स्वतः साक्षात्कार मळिवून घ्या. हे आपलं कार्य. आत्मसाक्षात्कार मुख्य झाल्यानंतर आपणामधील शक्ती जागृत होतात. त्यामुळे सहजयोगात करकुरोगासारखे असाध्य रोग बरे झालेले आहेत, कविहूना आपण कोणालाही रोगमुक्त करू शकता. करकुरोगासारखे असाध्य रोग फक्त सहजयोगामुळेच बरे होऊ शकतात, पण लोक बरे झाल्यावर आपल्या पूर्वीच्या मार्गावर परत जातात. ती मंडळी परमेश्वराला शोधत नाहीत. अशा लोकांना त्यांचा रोग बरा होण्यापुरता परमेश्वर आठवतो. त्यांना असे वाटत नाही, की आपण परमेश्वराला प्राप्त करणे आवश्यक आहे. जो माणूस परमेश्वराचा दीप बनू इच्छति नाही, अशा लोकांना परमेश्वराने का बरे करावे? अशा माणसांना ठीक केले काय कवि नाही, त्यांच्यापासून जगाला प्रकाश मळिणार नाही. परमेश्वर असे दीप लावील की ज्यामुळे सर्व जगात प्रकाश पसरेल. परमेश्वराने मूर्ख लोकांना ठीक कशाला करावयाचे? ज्या माणसात परमेश्वराचं कार्य करण्याची इच्छा नाही, परमेश्वर प्राप्तीची इच्छा नाही, अशा लोकांना परमेश्वराने मदत का करावी? ज्यांना गरबांसाठी कार्य करायचे आहे, सामाजिक कार्य करायचे आहे, त्यांनी त्याचा संबंध परमेश्वराच्या कार्याशी लावू नये. काही लोक इतक्या नम्रिस्तरावर परमेश्वराचा संबंध लावतात, की एके ठिकाणी मी पाहिली की, दुकानाची पाटी 'साईनाथ बडि' अशी होती. अशा प्रकारे परमेश्वराची चेष्टा करणे म्हणजे सर्रास परमेश्वराचा अपमान आहे. सर्व गोष्टींचे प्रमाण असले पाहजि, मर्यादा असली पाहजि. प्रत्येक गोष्टीचा परमेश्वराशी संबंध लावून आपण महापाप करीत असतो हे समजले पाहजि. साईनाथ बडि' कवि 'लक्ष्मी हंगि' म्हणजे परमेश्वराची चेष्टा आहे आणि असे केल्याने लोकांना काय लाभ होतो? काही लोक म्हणतात, 'माताजी, यामुळे आमचं शुभ झालं.' शुभ म्हणजे काय? तर जास्त पैसे मळिले, अशा प्रकारे धंदा केल्यास त्याचा त्रासच होईल. अशामुळे परमेश्वराचा अपमान होतो. श्री खरसित सर्व मानवजातीच्या कल्याणार्थ आणि उद्धारार्थ जन्माला आले होते. ते काही कोणाची वैयक्तिक संपदा म्हणून नव्हते. जे स्वतः ॐकार रूपी प्रणव होते. सत्य होते. परमेश्वराचे इतर जे अवतार झाले त्यांची शरीरे पृथ्वी तत्त्वापासून बनविली होती. परंतु श्री खरसितांचे शरीर प्राण तत्त्वापासून बनवले गेले होते आणि म्हणूनच त्यांचे मृत्युनंतर पुनरुत्थापन झाले व हे पुनरुत्थापन झाल्यानंतरच त्यांच्या अनेक शिष्यांच्या डोक्यात प्रकाश पडला, की ते साक्षात् परमेश्वर होते व नंतर मग धावाधाव सुरू झाली. मग त्यांच्या नावाचा मंत्रोच्चार वगैरे सुरू झाला. मग ती मंडळी नाना प्रकारची भाषणे देऊ लागली. तात्पर्य परमेश्वराचा अवतार आलेला असताना त्या अवतारास ओळखून लोकांनी आपली आत्मोन्नती केल्यास चहकडे आनंदी आनंद होईल. आपण सर्वजण परमेश्वराच्या योगास प्राप्त व्हा. अनंत आशीर्वाद !

1980-0111, Public Program

[View online.](#)

1980-01-11 Program at Akurdi, Pune आता आपण परम पूज्य माताजीनी पुणे जवळी चच्चिबड येथे आकुरडी गावी केलेला उपदेश ऐका. हा उपदेश दनिंक ११ जानेवारी १९८० रोजी केला होता. मी आता काय बोलणार आहे हेच माझ्या लक्षात येत नव्हतं. कारण हे सारं प्रेमाचं कार्य आहे. परमेश्वराचं मानवावर अत्यंत प्रेम आहे. इतकं कोणत्याही वस्तूवर नाही. सृष्टी संबंध निर्माण केल्यावर, सर्व सृष्टीला आपल्या शक्तीच्या जोरावर पूर्णपणे सुसज्ज केल्यावर त्यांनी मनुष्याची निर्मिती केली. फार मेहनत घेऊन ही निर्मिती केलेली आहे, आणि ह्या मानवाच्या हातातून, काही तरी वशिष्ट घडणार आहे, एक लहानसा अमीबा आज मानव स्थितीला पोहचला तो कशासाठी? ह्या दबियाची तयारी हजारो वर्षांनी परमेश्वराने केली आहे. अनेक वेळेला अवतरणं ह्या संसारात आली. त्यांनी हे महान कार्य करून मानव निर्माण केला. त्या नंतर धर्माची सुद्धा स्थापना केली. मानवामध्ये धर्म स्थापन करून त्याला पूर्ण पणे स्वतंत्रता देण्यात आलेली आहे. वाटलं तर त्याने अधर्मात जावं, वाटलं तर त्याने धर्मात राहावं. माणसाला त्याची बुद्धी वापरण्याची पूर्ण मुभा आहे. हे एवढ्यासाठी, की जेव्हां त्याला परमेश्वराच्या साम्राज्यात प्रवेश मिळणार त्या वेळी तो स्वतंत्र असला पाहिजे. आपल्या स्वतंत्रतेत त्याने धर्म स्वीकारला पाहिजे. जबरदस्तीने नाही. धर्म हा हतिकारी आहे, मंगलमय आहे हे त्याने आपल्या स्वतंत्रतेत जाणलं पाहिजे. चुका होतील, उलट मार्गाला सुद्धा जातील, पण शेवटी त्यांनी स्वतःच्या धर्मात बसलं पाहिजे. अशा स्थितीमध्ये आज हा सहज योग, महायोग्याच्या पूर्ण (अस्पष्ट) जन्माला आलेला आहे. महायोग म्हणजे, आता आम्ही मुंबईहून आलो पुण्याला. पुण्याहून, ह्यांनी सांगितलं आकुरडीला जायचंय माताजी, तरी योग घडला नव्हता, थोडा आराम केला, अजून योग घडला नाही, माझी मुलं वाट बघत बसली आहेत, अजून आम्हाला त्यांचं दर्शन झालेलं नाही. तो पर्यंत योग घडलेला नाही. प्रयत्न चालू आहे. अनेक मार्ग अवलंबिते करावे लागले. शेवटी काय योग घडला पाहिजे. मी तुम्हाला भेटलं पाहिजे, तुम्ही मला भेटलं पाहिजे. नंतर मोटारीने नघालो, इकडून तिकडून रस्ता चुकविते, रस्त्यामध्ये गर्दी फार. आतुरतेने, इथे आल्यावर सुद्धा थोडंसं पुढे नघून गेलो. तरी योग घडला नाही. शेवटी आता इथे आल्यावर आपण सगळ्यांना डोळे भरून पाहिलं, तेव्हां खरा योग घडला, हा महायोगाचा क्षण आहे म्हणून सहज योग जो अनेक वर्षांपासून अनेक अवतरणांनी केला, तो हा महायोगाच्या स्थितीला आलेला आहे. इथं आमची तुमची गाठ पडली ठका ठका. प्रेमाचा सगळा आनंद वीरावस्थेत वेगळाच आहे. आतुरता, उत्कंठता, मग भक्तीची गीतं, पंढरीला जाणं, सगळं काही. पण भेटी झाल्यावर मात्र आनंदाला पारावार उरत नाही. ही प्रेमाची महिमा आहे. हे सगळं प्रेम, ह्या धकाधकीच्या काळात सुद्धा आतून सगळं बसलेलं आहे, त्याला वशिष्ट कारण म्हणजे सर्व विश्वामध्ये ही पृथ्वी वशिष्ट, आणि, त्या पृथ्वीमध्ये हा भरतखंड फार वशिष्ट. भारतवर्ष, हा हृदिसंस्थान, परमेश्वरानं, वशिष्ट रूपाने सजवलेला आहे. ही योग भूमी आहे. दुसऱ्या देशामध्ये योग नाही, इथे योगावर विचार नाही. धर्मावर विचार नाही, फक्त उपभोगावर, भोग, इथे भोग हे मुख्य आहे. जो पर्यंत माणसाला परमेश्वर मिळित नाही तो पर्यंत, एक भारतीय, एक हृदिसंस्थानी, त्याला वाटतं माझ्या आयुष्याला काही अर्थ लागला नाही, अजून परमेश्वर काही मिळालेला नाही. पण इतर सर्व देशामध्ये भोग मिळाला पाहिजे, माझ्या जवळ एक मोटार असली तर दहा मोटारी असल्या पाहिजेत, एक घर असलं तर दहा घरं असली पाहिजेत. नाना तऱ्हेचे भोग, घाणेरडे भोग, अत्यंत दृष्टीलेला नेणारे, सर्व वधिवसंक भोग, त्याकडे माणसं झुकली. तर सर्व प्रथम म्हणजे आपल्या भारत भूमीला योगाचं केवढं मोठं साधन मिळिलेलं आहे. त्यातल्या त्यात आपला महाराष्ट्र म्हणजे साधू संतांची नुसती ठेप. खैरात झालेली आहे. कतितीतरी साधू संतांनी ह्या पूर्ण महाराष्ट्रावर जन्म घेतला. त्याला काही तरी कारण असायला पाहिजे. ज्ञानेश्वरांसारख्या महान, मी त्यांना अवतरणं मानते तुम्ही त्यांना साधू संत म्हणा, पण ते अवतारच होते. आणि तो अवतार फार मोठा होता. माझ्यावर एक पुस्तक लिहिलेलं आहे, त्याच्यात जर तुम्ही वाचलंत, तर आपल्याला कळेल की तो परमेश्वराचा एक अवतारच होता. आणि ह्या दबियाची तयारी ह्या महाराष्ट्रात फार सुंदर केलेली आहे. तुम्ही त्या महाराष्ट्रातले धार्मिक दबि आहात. आणि त्याची अत्यंत सुंदर जोपासना करून तुम्हाला तयार केलेलं आहे. पण प्रत्येक साधू संत जिवित असताना मात्र आपण त्यांना मानत नाही. स्वतः ज्ञानेश्वर जेव्हा जिवित होते, त्यांनी इतक्या हाल अपेष्टा सहन केल्या की परवा सासवडला गेल्यावर, त्यांच्या ज्येष्ठ बंधूंचं तथि समाधीचं स्थान बघतिल्यावर, मला माझे अश्रू आवरता आवरेना. अशा महान साधू संतांचा सुद्धा आपण इतका छळ या योगभूमीत केलेला आहे. ह्या महाराष्ट्रात कतिती साधू संतांना आपण छळलेलं आहे. ते जिवित असताना त्यांची आपण कधीच कमित केली नाही त्याला कारण असं की ते सर्व साधारण लोकांसारखे राहत होते. त्यांना काय प्राप्त झालेलं आहे, ते कोणच्या स्थितीला आहेत, ते जाणण्याची आपल्यामध्ये पात्रता नाही, आपले डोळे आंधळे होते. त्यामुळे आपण त्यांना ओळखलं नाही, त्यांचे छळ झाले. पण त्यांनी वातावरण मात्र अत्यंत शुद्ध केलेलं आहे. ते वातावरण आजही मला सगळीकडे दृष्टीत आहे. जरी त्यांचा तुम्ही छळ केला, जरी तुम्ही त्यांना मान्य केलं नाही पण त्यांचं वातावरण अजून इथे आहे. त्यांच्या नंतर मात्र लोकांनी त्यांना उचलून धरलं. त्यांचे मक्तेदार नघाले. इथं आमच्या मुंबईला एक फार मोठं ज्ञानेश्वरांचे मंदिर आहे. तथि माझं भाषण झालं, तर मी त्यांना म्हटलं की आता आम्ही इथे लोकांना ध्यान करायला लावतो. तर ते म्हणाले ध्यान-बनि इथं करायचं नाही तर मी म्हटलं हे काय बोवा, नाही म्हणे दडिया घाला तुम्ही, पण ध्यान करू शकत नाही. म्हटलं काय ज्ञानेश्वरांनी दडिया घातल्या होत्या का? त्यांचं वेगळं आहे, पण आम्ही दडिया घालणार, आणि तुम्ही दडिया घातल्या तर आम्हाला चालेल, पण ध्यान चालणार नाही. आहो म्हटलं, आता तुम्ही ज्ञानेश्वरांना पुतळ्यामध्ये घातलंय, तेव्हा आता तुमच्याशी बोलण्यात काही अर्थ नाही. ते आज जर जिवित असते तर बोलणी झाली असती. पण ते जिवित होते तेव्हा त्यांनाही तुम्ही असंच सांगितलं असेल की दडिया घाला, आणि आज मी आले तर मला ही सांगता दडिया घाला म्हणून, तर ह्या वातावरणामध्ये, इतके सूक्ष्मतेत कार्य करून गेलेले हे लोक जरी असले तरी सुद्धा बाहेर, जडतेत जेव्हा पाहिलं जयाला इंग्लिश मध्ये ग्रीक म्हणतात त्याच्यामध्ये ही आपल्याला जाणीव राहत नाही की आपण कोठे वाहवत चाललो आहे. त्यांना खायला नव्हतं, साई नाथांना जेवायला नव्हतं, ते कुठंही राहत असत, झोपायला त्यांना व्यवस्थित जागा नव्हती, साक्षात दत्तात्रयांचे अवतरण ते, त्यांची ही स्थिती आम्ही केलेली आहे. आम्ही आमच्या वडलांनी नसून, त्यांच्या वडलांनी केली असेल, तेव्हा हे लक्षात घेतलं पाहिजे की, काहीतरी आपलं कुठेतरी चुकत असतं काहीतरी. ही पुण्यभूमी आहे. साधू संतांची भूमी आहे. सगळं असताना सुद्धा आपण त्यांना ओळखलं का नाही? आणि सगळं कळून सुद्धा आपण अशा मार्गाला कशे लागलो? त्याला कारण असं की प्रत्येक अवतरण आल्यानंतर कवि साधू संत आल्यानंतर ते उपटसुंभ मागाहून येतात. त्यांनी लगेच तुकारामांची पाटी लावलेली 'तुकाराम साधू मार्ग'. तुकाराम असताना त्यांना हाणायचं आणि तुकाराम गेल्यानंतर 'तुकाराम साधू मार्ग' लागलेले. (अस्पष्ट) आणि त्याच्यामध्ये अत्यंत सूक्ष्मता, सूक्ष्म काम करतात हे. पहिल्यांदा हे

की त्याच्यासाठी इमारत बांधायची आहे बोवा, मग त्याला पैशे पाहजित असं का मग हे साधू बाबा तुकारामांचे खास शिष्य होते, होते की नाही देवाला ठाऊक. तर तेव्हा ते जे खरे तुकाराम होते, त्यांचा काही वचिरा होत नाही. जे त्यांचे शिष्य आहेत त्यांच्या पायावर यायला सुरुवात, मग त्यांना खायला-प्यायला पोटागी पाहजि. शेवटी असं कळतं की ते शिष्य साहेबांनी बलिडगिा बनवल्या आणलिकांना असं वाटतं की वा वा वा! कति लोक यांच्याकडे येतात बोवा, म्हणजे अतिसूक्ष्मामध्ये तुमचा जो अहंकार आहे, त्याला ते चेतावनी देतात. मला असं वाटतं आम्ही या साधू संताना आता वकित घेतलंय, पण ते लक्षात येत नाही. आपल्या लक्षात येत नाही. तेच सगळं काही आपल्या समाजात झालेलं आहे. तकिडे जर लक्ष दिलं, आता देवळात. देवळात सुद्धा पैशे टाकायचे. परवा मी सासवडला गेले होते, तथि एक बाई आल्या, त्यांनी मला दहा पैशे मला दिले. म्हटलं, मला हे नको, म्हटलं तुम्हांला जास्तीचे पाहजित का माताजी? म्हणजे आपल्या दृष्टीला हे समजतच नाही की, परमेश्वराला तुम्ही वकित घेऊ शकत नाही. त्याला कावूत तुम्ही करू शकत नाही. त्याच्यावर तुमचा काहीही अधिकार नाहीय. तसा फक्त प्रेमाचा अधिकार आहे. जर तुमचं परमेश्वरावर नतितां प्रेम असलं तर तुमच्याकडे तो धावत येईल. तो प्रेमाचा भुकेला आहे. बाकी तुम्ही त्याला कशाने जवितपणी बघू शकत नाही. जर तुम्ही म्हटलं की तो येऊन आमच्यासमोर जवित उभा राहिल, तर शक्य नाही, पण जर तुम्ही प्रेमाचे भुकेले असलात तर तो कोणच्याही परस्थितीत तुमच्याकडे येईल. हे तुम्हांला माहितय. ज्यांना (अस्पष्ट) नामदेवांचे उदाहरण आहे. आपल्याकडे म्हणजे कति साधुसंतांची दवाळी लागली आहे मुळी त्या दवाळीतसुद्धा हा अंधार मध्ये आणणारे लोक पुष्कळ आहेत. सगळीकडे बसलेले आहेत. आपल्या देवळात बसलेले आहेत, कविा असे समाज बमिाज काढून चालवलेले आहेत. परमेश्वर आपल्या हृदयात, मंदिरात बसलेला आहे. तो आपण जाणला पाहजि. आपल्यामध्ये जो प्रकाश आहे, तो जागृत झाला पाहजि. आपल्याला हे कळलं पाहजि की आतमध्ये काय आहे आपल्या आणबिाहेर काय आहे. प्रकाशाचं हेच एक लक्षण असतं. समजा जर हे दवि गेले तर काहीही दसिणार नाही. जर आपल्यामध्ये दवि लागला तर सगळं दसिलं पाहजि, की आपल्यामध्ये कुठे काय काळं-बेरं आहे आणकिसं ते स्वच्छ होत आहे. तसंच हे दसिलं पाहजि की दुसऱ्याशी आपले संबंध कसे आहेत. दुसऱ्यांच्या बरोबर संबंध ठेवताना आपल्याला त्यांच्यातलं काही कळतंय की उगीचच आपण वर वर करतो की बाई साडी कशी नेसली कविा ह्या पुरुषाने याच्याकडे मोटर आहे का? आपण हे बघतो आहे की त्या मनुष्याची आतली प्रामाणिक स्थिती काय आहे? ते बघतो. त्याला कळण्यासाठी सुद्धा प्रकाश हा पाहजि आण हा प्रकाश आपल्या आत्म्याचा आहे, असं सगळ्या साधूसंतांनी सांगून ठेवलेलं आहे. तर जशे आपण म्हणजे अत्यंत समृद्ध होतो आणसिंपदाशाली असलो जरी आपल्यामध्ये अत्यंत शक्तीचा साठा असला आण आपण अगदी तयारीत आहोत आता, आपल्या फुलांची फळं व्हायला काहीही वेळ लागणार आहे अशा जरी स्थितीत आपण असलो आण परमेश्वराने तथि आणून आपल्याला सोडलं असलं तरीसुद्धा हे लक्षात ठेवलं पाहजि की आत्तापर्यंत आपलं लक्ष बाहेरच होतं आणबाहेरच्याच गोष्टीशी आपण तादात्म्य घेतलेलं होतं तेव्हा आतमध्ये बसणं सोपं काम नाही. म्हणजे आजच मी सांगत होते यांना की एखादया पुरुषाला जर सवय असली की घराच्या बाहेर राहणं. गृहस्थपणाची सवय नसली तर लग्न झाल्यावर तो उठला की बाहेर पळ, काय झालं की बाहेर पळतो. हळूहळू त्याला आपल्या घरात पत्नी आल्याचं सौख्य जाणवतं, मग तो घरात बसू लागतो, तसंच आमच्या सहजयोगाचं होतं. पुष्कळांचं होतं. पुष्कळांचं होत नाही. आणज्याचं होतं ते लोकसुद्धा परत परत बाहेर धावत फिरतात. नसत्या त्यांना गोष्टीचं आकर्षण वाटतं. पण जेव्हा काही माधुर्य त्यांच्यामध्ये पाझरू लागतं तेव्हा प्रेमाचे आवषिकार आणत्याचे चमत्कार दसू लागतात, तेव्हा मग माणसाला काहीही दुसरं आवडत नाही. कारण अमृत प्यायल्यावर कोणी गटारातलं पाणी पतिं का? ते अमृत तुमच्यामध्येच आहे. माझं काय काम आहे नुसतं साधं. तुमचे दवि आहेत तेवढे फक्त पेटवायचे, त्याच्यावर माझं काही वशिष काम नाही. ते पेटवले पाहजित. कसे असले तरी पेटवले पाहजित. तेव्हा सहजयोग म्हणजे फार मोठी कमिया आहे. प्रथम म्हणजे हजार खून माफ म्हणतात. तुम्ही काहीही पूर्वजन्मात ह्या जन्मात काहीही पापं केली असतील तरी आमच्या प्रेमापुढे ती तोडकीच आहेत. असं कोणचंही पाप तुम्ही करू शकत नाही, जे आमचं प्रेम धुऊन काढू शकत नाही. ही मात्र गोष्ट नरिविवाद आहे. तेव्हा त्याबद्दल मुळीच वचिरा करू नये, की आमच्या हातून हे पाप घडलं कविा ते पाप घडलं. ही फार मोठी सहजयोगाची कमिया पहलियांदा आहे की तुम्हांला तुमची कर्म भोगा वगैरे सहजयोग सांगत नाही. (अस्पष्ट) झालं संपलं आता. कर्म तरी तुमचा अहंकारच भोगतोय ना. ज्याला अहंकार नाही तो कसलं कर्म भोगतो हो. सगळं नाटक आहे. जोपर्यंत नाटकात तुम्ही आहात तेव्हा तुम्हांला वाटतं की आम्ही शविाजी आहोत कुणाला वाटतं की आम्ही औरंगजेब आहोत. नाटक संपल्यावर कळतं की अरे हे तर नाटक होतं. आपण नाटक खेळत होतो. हे नाटकच फक्त संपवायचं आहे. ते संपल्यावर मसूत वाटतं की अहाहा काय मजा येऊन राहिलय. हे काय मूर्खासारखे सगळे लोक करत आहेत कामं, मग सगळं लक्षात येतं, आण प्रकाशाशविाय नुसत्या लेक्चरबाजीने काहीही कार्य होण्यासारखं नाहीय. बोलून बोलून तरी काय बोलणार. शेवटी जोपर्यंत तुम्हांला त्याचा स्वाद मळिणार नाही, त्याचा तुम्ही आस्वाद घेणार नाही तोपर्यंत हे सगळं बोलणंसुद्धा व्यर्थ आहे. तेव्हा तुम्ही ते मळिवा. ते तुमच्यात आहे. तुझं आहे तुजपाशी सांगतिलेलं आहे. ते काय आहे ते तुम्हांला कसं मळिल ते झाल्यावर काय होतं, त्याच्यानंतर ते स्थिर कसं करायचं. आताच मी आले तर त्यांनी आरतीला दविा आणला होता आणतो दविा वझिलासुद्धा. थोडासा धूर आला परत पेटला असं सहजयोगाचं आहे. पुष्कळांचा सहजयोग आधी थोडा-बहुत जमतो न जमतो तो की परत थोडासा उतरतो, परत चढतो पण कुंडलनिा मात्र सोडत नाही कारण ती तुमची आई आहे. जन्म-जन्मानंतरापासून ही तुमच्यामध्ये आहे. साडेतीन वेटोळे घालून बसलेली आहे. जसा टेपेरेकॉर्डर असतो ना तसं ते सगळं तुमचं नमूद करून घेते. आणव्यवस्थिति तथि बसलेली आहे. ही तुमची आई आहे. ही तुमची प्रत्येकाची एक वेगळी वेगळी आई आहे, आणती आई सहजच वर येते. कारण मी त्यांची आई आहे. तेव्हा मला पाहलियाबरोबर आनंदाने ती वर येते, आण एकदम जोरात अनुभव येतो. पहिला अनुभव फार जोरात येतो, पूर आल्यासारखा मग ओसरतो. जरासा पूर काही काही लोकांचा तर फारच ओसरतो. दुसऱ्या वेळेला आलं तर वाटतं अहं काय कसं काय तुमचं ते समजलं आम्हाला (हास्य) गेले कोणत्या तरी खड्डयात. कारण आपल्या प्रांतामध्ये अनेक खड्डे खळगे आहेत. त्यातनं वाहताना गंगा जरी जोरात एकदा वाहून आली तरी ती जाते परत त्या खळग्याच्याकडे त्यांना भरायला. आता हा मध्यमार्ग आहे. नदी ही मध्यमार्गातनं वाहत असते. आणजेव्हा ती प्रशस्त होते तेव्हा दोन्हीकडे तचि जे पाट आहेत, ते व्यवस्थिति सुपीक होतात. तसंच आहे समाजाचंही जो मध्य मार्ग आहे, तुम्ही जर गंगेला वाहून घेणारं पाणी आहे, त्या गंगेमध्ये सुद्धा हे वायव्येशंस आहेत. ह्या चैतन्यलहरी आहेत. तला वाहून नेणारं जे पाणी आहे ते तुम्ही मध्यमवर्गातले लोक आहात. अतश्रीमंत कामातनं गेलेले आहेत. त्यातले कति येतील देवाला ठाऊक आहे. मी तकिडे लक्ष देत नाही मुळी. ते आलेत शहरात लुटायला. मला तर माहितीच आहे, भगवे कपडे घाल नाहीतर नागवं कर, नाहीतर काहीतर कर, पैशे काढायचे धंदे. त्याच्यासाठी वाटले ते पाप करायला हे लोक तयार आहेत. ते सगळे शहरात नघिले कविा शहर त्या लोकांना ते बोलावतात. आपल्या खेडेगावामध्ये ह्या धर्मभूमीत जे समाधानी लोकं आहेत तेच खरे या सहजयोगाचे वाहक आहेत, आणही घटना फार उत्तम घटिति होते. अशा लोकांना त्याचा अत्यंत लाभ होतो आणसहजयोगाचं खरं वरदान याच लोकांसाठी आहे. जे लोक अगदी दरदिरी असून भकिार्यासारखे रस्त्यात फिरतात, चोर्या-मार्या करतात. पैशाला सगळे महात्म्य आहे. काहीही समाधान

नाहीय, अशा लोकांना मात्र थोडासा वेळ लागणार आहे. पण तुमच्यासाठी मात्र धावत आली आहे गंगा घरी, असं समजलं पाहजि. म्हणजे हा अगदी मान आहे आपला. हा आपला मान आहे. आजपर्यंत समाजाने मध्यमवर्गाचा कधीही मान केला नाही. मध्यमवर्ग म्हणजे नेहमीच चरिडला गेला. एकीकडून भक्तिर्यांनी चरिडून टाकलेला आहे, आणि मध्यमवर्गाने नेहमी आपला धर्म पाळलेला आहे, आणि राहिलेले आहेत आपल्या धरमाने. काहीही कुणी त्रास दिला तर तो त्या स्थितीला जागून राहिलेला आहे. तेव्हा हा आपला मान आहे. ह्या अकुरडीच्या ह्या रस्त्यावरून मी पुष्कळदा गेले आहे. आणि मला पुष्कळदा असं वाटायचं की ह्या खेडेगावात कधी मी येणार आणि कधी या लोकांना भेटणार? कसं काय होणार आहे. कधी ही गंगा बांध फोडून आतमध्ये वाहणार आहे ते मला पुष्कळ वेळेला लक्षात यायचं आणि आज ते बघून इतका मला आनंद झालेला आहे. इतका मला आनंद झालेला आहे. की असंच एक एक गाव एक एक खेडं जागृत होऊ दे. जोपर्यंत तुम्ही जागृत होणार नाही तोपर्यंत तुमचा जो काही व्यवहार आहे, त्याला काही अर्थ लागत नाही. तुमच्या आयुष्याला काही अर्थ नाही. तसं ह्या एका वस्तूला काहीही अर्थ नाही जर ह्याचा संबंध इथे मेन्सशी लावला नाही तसंच तुम्हांला सुद्धा मेन्सशी लावण्यासाठी कुंडलनी म्हणून शक्ती तुमच्यामध्ये आहे आणि काहीही तुम्हांला त्रास होणार नाही ती तुमची साक्षात आई आहे. आई मुलाला जन्म देते सर्व त्रास स्वतःवर घेते. मुलाला आठवण तरी असते का? आपला जन्म कसा झाला? ती आई कोणाच्या त्रासातून नष्ट झाली ती. जर तुम्ही आई असाल तर तुम्हांला ही गोष्ट लवकर लक्षात येईल की कति त्रास आई उचलते, पण जसा मुलगा जन्मला कवि मुलगी जन्मली की कसं काय ओठीक आहे ना! सगळं वसिरते ती, तसंच आहे. अगदी तसंच साध- सरळ प्रेमाचं आहे, ते तुम्ही घ्यावं, ते तुम्हांला मळिवं. अनंत कालातून ही कुंडलनी तुमच्यामध्ये वास्तव्य करून आहे. इतकंच नव्हे तर ही संबंध चक्र सुद्धा जशी इथे दाखवलेली आहे तुमच्यामध्ये स्थिति आहे. हे सगळं असून सुद्धा जर तुमची जागृती झाली नाही तर आम्हालाही काही अर्थ राहणार नाही. सगळे दवि अगदी तयार आहेत हे माझ्या लक्षात आहे. आणि ते दवि नुसते अशे सरळ पेटवायचे आहेत. एक दवि पेटवल्यावर अनेक दवि पेटवता येतात. आता आपले जे राहुरीचे धुमाळ साहेब आपल्यासमोर उभे होते त्यांनी हजारो लोकांना जागृती दिलेली आहे, तसेच आपण सुद्धा (अस्पष्ट) जे काही करत आहोत ते प्रेमाने करत आहोत का? असा प्रश्न विचारून हा संकल्प पूर्ण करायचा. (अस्पष्ट) आता एका वर्षानंतर मी येणार आहे (अस्पष्ट) तेव्हा विचारणार आहे (अस्पष्ट) दुसरा संकल्प असा करायचा की सहजयोगाबद्दल शंका (अस्पष्ट) सहजयोग आपल्यामध्ये वाढवायचा कसा? म्हणजे आता (अस्पष्ट) सकाळपासून ते संध्याकाळपर्यंत फोटो (अस्पष्ट) मग म्हणायचं माताजी मी सहजयोग (अस्पष्ट) त्याला काहीही अर्थ नाही. आपलं वादय दुरुस्त केलं पाहजि. आपण (अस्पष्ट) कष्टां उभं राहिलं पाहजि काही (अस्पष्ट) दोन दविस पाहा तुम्ही तसिर्या दविशी (अस्पष्ट) अनंत काळात (अस्पष्ट) कोणचीही गोष्ट त्याच्यामध्ये आपण कुठपत काय करतोय ते बघायला पाहजि. दुसरा काय करतोय ते बघतिलं की गेलो. सहजयोग म्हणजे आपण काय करतोय. आम्ही (अस्पष्ट) हा करतो तो करतो अमुक झालं तमुक झालं ते करण्यापेक्षा मी काय करतो हे जर बघत चालले तर स्वच्छता जास्त होईल (अस्पष्ट) सारखं इतरांच्या बाबतीत (अस्पष्ट) पण त्याचा अर्थ असा नाही की तुम्ही आता माताजीचा (अस्पष्ट) फार काही पापी वगैरे असं नाटक ओळखून स्वतःला स्वच्छ करत नष्ट जायचं (अस्पष्ट) मी कति पापी (अस्पष्ट). आम्ही अगदी जवळ आलो. तुम्ही आमच्या हृदयात आहात तेव्हा तसा काही विचार करायचा नाही. (अस्पष्ट) म्हणजे आता रस्त्याने चालताना कुणीतरी रस्त्याने भांडतात (अस्पष्ट) तुम्ही कोण आम्ही माताजीचे सहजयोगी. झालं मग डोक्याला हात लावून घेतला. अहो, ते माताजीचे सहजयोगी रस्त्यात डोकी फोडत होते असे म्हणतील, म्हणजे माताजीना असं वाटतं कधी कधी की आता काय लागेल आणि कुठे जाऊ, पण असं करायचं की माताजीचे सहजयोगी अत्यंत शांत आहेत. शांत (अस्पष्ट) भांडण झालं की तीच तऱ्हा आपली खुरची दुसऱ्याला देणार, आपली जागा दुसऱ्याला द्या अशी माणसं संत साधू आहेत. असं ऐकायला मळिलं म्हणजे मला खरं आनंद होतो. जोपर्यंत (अस्पष्ट) असं मला ऐकायला मळिलं पाहजि. तुम्ही नाही सांगत पण दुसऱ्यांनी सांगतिलं पाहजि. हा सहजयोग आहे. आणि तिसरा संकल्प फार सोपा आणि कठीण आहे. तो म्हणजे ज्या दविशी सामूहिकतेत ध्यान आहे त्यादविशी हजार राहिलं पाहजि. त्याच्याबद्दल माझा अट्टाहास एवढ्यासाठी आहे की तुम्हांला माहिती नाही की त्यामुळे तुम्हांला काय मळिते. अजून तुम्ही अज्ञानी आहात. अजून लहान मुलं आहात. तसं मी तुम्हांला सांगते प्रत्येक प्रोग्रामला जो काही सामूहिक प्रोग्राम असेल, अकुरडीला असला तरी जावं. दुसरं काय करायचं आपल्याला. आता सनिमाबनिमा तुम्हांला काही आवडणार नाही. (अस्पष्ट) तर बघायचीच नाही, मग आता हे सहजयोगाचे प्रोग्राम, आनंदाचा मेळावा तथि जावं तथि भेटतात आपले लोक (अस्पष्ट) असं विचार करून कुठेही प्रोग्राम असोत. जतिके प्रोग्राम होतील तथि जावं. सामूहिक (अस्पष्ट) अर्थात तुमची पण तयारी झाली पाहजि. तुम्ही पण सामूहिक चेतनेमध्ये कुठेही प्रोग्राम असला, (अस्पष्ट) आता बघा मुंबईहून आले (अस्पष्ट) आता मुंबईला या तुम्ही काय लागतं (अस्पष्ट) अकुरडीची मंडळी आली मला कति आनंद होईल बरं. कुठेही मेळावा असला जमलं की तथि जायचं काय चार पैसे खर्च लागतं नाही आणि मग तुम्हांला तथि राहायचं आहे. सगळं काही जे आहे, नवीन क्षेत्र म्हणा कवि काय ते मळिवायचं आहे. तेव्हा पूर्ण (अस्पष्ट) मळिवण्यासाठी सगळ्या सहजयोग्यांना भेटलं पाहजि. कसा काय त्रास आहे, सगळ्यांनी (अस्पष्ट) ही जर आपली संघशक्ती वाढली प्रेमाची तर मग परमेश्वराच्या साम्राज्यात यायला वेळ लागणार नाही. (अस्पष्ट) मात्र आज वचन घेणार आहे. (अस्पष्ट) जथिही सामूहिक प्रोग्राम होतील तथि प्रयत्न केला पाहजि जाण्याचा. (अस्पष्ट) जसे आपण सकाळी रोज अंधोळ केल्याशिवाय बाहेर जायला मागत नाही. लंडनला आपले महाराष्ट्रीयन असतात ना जरी त्यांना डॉक्टरनी सांगतिलं की सकाळी उठून अंधोळ नका करू तरी करतात, कॅन्सर होतो त्यांना. (अस्पष्ट) तथि सवय लावू नका. एकदा याची गोडी लागली की मजा येणार मग याच्याशिवाय चैन येणार नाही. दुसरं काही (अस्पष्ट) नरानंद त्याच्यात समाधान यायला पाहजि सगळं प्रेमाने वागलं पाहजि आपापसांत अं सगळं कळलं पाहजि गोड (अस्पष्ट) मग त्याच्यामध्ये न जात आहे ना पात आहे. (अस्पष्ट) हे कोण आहेत. आम्ही हे सगळं काही आपल्या सहजयोगात नाही. आपण सगळी एका आईची मुलं आहोत. एकच धर्मातून नष्टिलेली सगळी मुलं तेव्हा आपल्यामध्ये (अस्पष्ट) वगैरे असं काही (अस्पष्ट) फक्त प्रेमाचं साम्राज्य आहे, असं लक्षात घेऊन प्रत्येकाने जेव्हा जेव्हा प्रोग्राम होईल मग तुम्हांला त्याचे लाभ काळतील. त्यानंतर तुमचे जे काही अनुभव असतील ते अशा ठिकाणी सांगावेत आणि नवीन काहीतरी (अस्पष्ट) अशारतिने ध्यान केले पाहजि. आणि भजन वगैरे सुद्धा म्हटली पाहजि. अशा रीतीने आपण तयारी जर केली आपला सहजयोग वाढेल तेव्हा सगळ्यांना एक शक्ती (अस्पष्ट) फार जबरदस्त आहे अगम्य आहे (अस्पष्ट) सगळे चरिजीव आणि सगळे महान आत्मे आहेत. तुमच्यावर आशीर्वाद (अस्पष्ट) कुठे वाहवत गेलं तर त्याची काय पर्वा असणार? ते आम्हांला चकिटलंय तोपर्यंत त्याची पर्वा आहे काढून टाकल्यावर नखाला काय कमित आहे. नष्टिलेली नष्ट होऊ नका चकिटलेली हवीत. त्या लोकांना अनुभव येतात पुष्कळ (अस्पष्ट) तुमच्यासाठी माताजीनी केलं, आमच्यासाठी काही केलं नाही. तुमच्यात पात्रता नाही त्याची लायकी पाहजि आणि लायकी (अस्पष्ट) सगळ्यांनी आपापसांत मळियचं. एक दुसऱ्याबद्दल मुळीच वाईट बोलायचं नाही. कारण आज जो तुम्हांला असा भेटतो, तो उद्या बदलेल, परवा बदलेल आणि उत्तम होणार आहे. अतः उत्तम होणार आहे. फक्त एवढंच आहे, एखाद्याचे वायब्रेशन जर खराब असेल त्याचा त्रास होत असणार जास्त बोलणारा असला, आगाऊ असला तर

त्याला पाच-सहा लोकांनी मळून सांगायचं की बाबा! तुझे वायब्रेशंस ठीक नाहीत तेव्हा तू कृपा करून आपले वायब्रेशन ठीक करून घे आम्ही तुला मदत करायला तयार आहोत आणि अशा माणसांनी मुळीच वाईट वाटून घेऊ नये. एखादा मनुष्य म्हणेल की त्याच्याशी बोलू नका अशा माणसाने (अस्पष्ट) प्रसन्नचित्त आनंदी तेच खरे सहजयोगी आहेत, तर आता वर्षभराने आम्ही येणार. (अस्पष्ट) प्रोग्रामला सगळ्यांनी आलं पाहजि. सहजयोगाने (अस्पष्ट) पूजेला येणार पण प्रोग्रामला येणार नाही (अस्पष्ट). परत या प्रोग्राममध्ये सहजयोग्यांनी प्रश्न विचारायचे नाहीत. पुष्कळसे सहजयोगी अर्धवट जे असतात ते त्या प्रोग्राममध्ये शिष्टपणा दाखवायला प्रश्न विचारतात. (अस्पष्ट)

1980-0118, The Meaning Of Nirmala

View [online](#).

The Meaning Of Nirmala, 1980-01-18 आपण अशे भेटलो म्हणजे आपापल्या हतिगुजाच्या गोष्टी करू शकतो, आणि त्याबद्दल जे काही बारीक-सारीक असेल हे सुद्धा आपण सांगू शकतो एकमेकांना, कस आपण स्वतःला स्वच्छ केलं पाहजे कारण आपल्या आईचं नावच मुळी नर्मला आहे. आणि या नावामध्ये पुष्कळ शक्त्या आहेत. पहिला शब्द 'न' आहे. 'न' म्हणजे नाही, नाही जे नाही आणि आहे त्याला म्हणतात महामाया. तुम्ही जे नाही आहे वास्तविक, पण आहे असं भासतं, त्याचं नाव आहे महामाया. तसंच हे सर्व संसाराचं आहे. हे दसितं आहे म्हणून, पण हे काही नाहीच. ह्याला जर आपण बघतिलं आणि ह्याच्यात आपण फसलेलो असलो, की असं वाटतं की हेच आहे, हेच आहे व्यर्थ आहे. आर्थिक परिस्थिती वाईट आहे, सामाजिक परिस्थिती वाईट आहे, संसारिक परिस्थिती वाईट आहे. सगळं वाईट दसितं. चांगलं काही दसित नाही. समुद्राच्या वर वरच्या थरावर जे पाणी असतं, ते अत्यंत गडूळ, घाणेरडं, त्याच्यामध्ये काय काय वस्तू तरंगत असतात; पण खोल गाभ्यात त्याच्यात गेलं की, इतकं सौंदर्य त्याच्यात, एवढी संपदा शक्ती सगळं काही असतं. तेव्हा ते वरचं काही होतं हे सुद्धा लक्षात राहत नाही. पण सांगायचं म्हणजे हा सगळा भ्रम आहे. हे जे काही बाह्यातलं आहे हे सगळं भ्रम आहे. हे नाही, हे पहिल्यांदा लक्षात ठेवले पाहजे. 'न' शब्दाची जर तुम्ही आपल्यामध्ये स्थापना केली, हे नाही, हे नाहीय इथून सुरुवात करायची. 'नेति नेति' विचने नर्मोही (अस्पष्ट) हे नाही, हा विचार नाही, हा विचार नाही. परत हा विचार नाहीय असं म्हणत गेलं पाहजे. 'न' शब्द जो आहे तो वसिर्गासहति 'न' आहे त्याचा अर्थ लागतो, तर कायतरी दुसरं आहे. जो भ्रम आपल्याला दसितो तो भ्रम नाही, तर काहीतरी त्याच्या पलीकडचं आहे आणि ह्या भ्रमामध्ये आपण इतके भ्रमसाट दविस घालवले आहेत. आपलं आयुष्य आपण इतकं व्यर्थ घालवलेलं आहे की जे नाही ते इतकं महत्वाचं वाटतं आणि त्यामुळे आपण पुष्कळ पापांचे ढीग एकत्र केले. ह्या गोष्टीत आनंद मळिल, त्या गोष्टीत आनंद मळिल. त्याच्यामध्ये सुख मळिल, ह्याच्यामध्ये सुख मळिल असं विचार करून आपण जे काही उपभोगण्याचा प्रयत्न केला त्याच्यामध्ये आपल्याला काही मळिलेलं नाहीय. नसिसार आहे ते सगळं. ह्याच्यात सार नाही. नसित्व आहे तेव्हा अशी दृष्टी ठेवायची की हे नाही आहे, हे सगळं साफ झूठ आहे. ब्रम्ह हेच एक सत्य आहे बाकी सर्व झूठ आहे, असं विचार करत जायचं मग सहजयोगाला अर्थ लागतो. म्हणजे होतं काय बाबा सहजयोगी लोक पार झाल्यावर त्यांना असं वाटतं, आता आम्ही पार झालो नं, मग आम्हांला माताजीचा आशीर्वाद आहे मग आमच्याजवळ ऐश्वर्य काय नाही, म्हणजे ऐश्वर्यामध्ये परमेश्वर आहे असं त्यांना वाटतं. पार झालो मग आमच्या घरामध्ये ठीक का होत नाही? पार झालो तरी आमचा स्वभाव का बदलत नाही? असा विचार केला पाहजे पहिल्याने. तेव्हा मग लक्षात येईल की आपला स्वभाव नाही बदललेला. आणि 'स्व' 'भाव' स्वभाव शब्द कति सुंदर आहे बघा. 'स्व', 'स्व' म्हणजे आत्मा त्याचा भाव तो मळिवलाय का आपण? 'स्व' चा 'भाव' जर आपण मळिवला, तरी बाह्यात काही जरी असलं तरी आतलं जे इतकं सुंदर आणि अनुपम आहे, की ते बाह्यातलं नुसतं नाटकासारखं वाटलं पाहजे. हे साक्षीस्वरूपत्व जे आहे ते जो पर्यंत तुमच्यामध्ये पूर्णपणे जागृत होत नाही तोपर्यंत 'न' शब्दाचा अर्थ तुम्ही लावलेला नाही आणि त्याचा उपयोगही केलेला नाही असं जर मनुष्य लक्षात घेईल की आपण 'न' वर बसलो नाही आणि अजूनही आपण कधीतरी भावनेच्या आहारी जातो आणि कधी-कधी सत्तेच्या आहारी. दुसऱ्यावर जबरदस्ती करतो कवि काहीतरी उगाचच सहन करत बसतो आणि त्याच्याबद्दल आपले रडत बसतो, कवि मी एवढं सहन केलं हे झालं ते झालं. त्याच्या मधोमध आपली स्थिती आहे, 'न' वर म्हणजे हेही नाही आणि तेही नाही. मध्ये उभे आहात तुम्ही. ही स्थिती आपली स्थापति करायला पाहजे. ती ध्यानामध्ये फार उत्तम होते. नुसता 'न' शब्दाचा तुम्ही मंत्र केला तरी सुद्धा ध्यानामध्ये होऊ शकते नर्विचारिता. पहिलं नर्विचारित यायचं. कोणतंही विचार मग तो कशाचा असेना का? सुष्ट, दुष्ट कसा ही असेना का? त्या विचारावर जर तुम्ही उड्या मारायला सुरुवात झाली एकदा जर का हे जम्पिंग सुरु झालं की मग तुम्हांला मला एक तऱ्हेचा इन्शिया कवि मला त्याचं, एक ती स्थिती स्थापन होते, स्थिती स्थापना होते आणि ती स्थिती झाली म्हणजे तुम्ही प्रत्येक विचारांवर उदतच असता, ह्या विचारावरनं, त्या विचारावर, ह्या विचारावरनं त्या विचारावर म्हणून इतरही जणांनी असं सांगितलं की एखादा वाईट विचार आला की त्याला सुष्ट विचारांचा वरिध करायचा, म्हणजे इकडं एखादी गाडी आली की त्याला आपण दुसरी गाडी जर रेटली तर दोही गाड्या ज्या आहेत त्या मग कुठे तरी मधोमध येतील. एक अर्थानं वरं आहे हे. पण कधी कधी त्याने नुकसान होऊ शकतं. म्हणजे तकिडनं एक विचार येतो आहे आणि आपण इकडून एक विचार समजा चांगला विचार काढला कवि ह्या विचाराच्या उलटा आपण घालायचा, तर तो विचार दबून परत चुपचाप बसला कुठे? आणि कुठे तरी एकदमच नघिल असंही होऊ शकतं, आणि असं पुष्कळांचं होतं. दाबून ठेवले विचार, काहीतरी चांगलं केलं पाहजे, नेहमी चांगलं वागलं पाहजे. दुसऱ्याशी चांगलं राहिलं पाहजे अशेही विचार घेऊन लोक चालले, की त्रास होतो, एकदम कधीतरी तो राग नघितो, कधीतरी मग एकदम असं संताप येतो की नाही लोकांसमोर. अहो, इतके शहाणे वागणारे, एकदम चडिले कशे? आतली सारखी सुद्धा चुकते आपली आणि आतलं जे काही सौंदर्य आहे ते एकदम नष्ट होऊन जातं. तेव्हा काय करायचं नर्विचारित राहायचं. विचार हाच नषिद्ध ठेवला पाहजे. अगदी नर्विचारित आपण राहिलं म्हणजे मधोमध वलंबात आपण आलो. विचारच सोडायचा, एकदम प्रयत्न केला पाहजे विचारांचा आता लोकांना असं वाटतं माताजी विचारांशिवाय कसं होणार? विचारांच्याशिवाय कसं चालवायचं? विचारांच्याशिवाय काय फायदा नाही, विचार काय आहेत पोकळ गोष्टी आहेत. नर्विचारित तुम्ही आलात आणि एकाकार झालेले आहेत, म्हणजे तुमचा बद्धि परमेश्वराच्या सागरात मळिला. तेव्हा त्याची शक्ती तुमच्यात आली तेव्हा ही बोटे काही विचार करत बसत नाही, फिरतंय ना? विचार त्याला द्यायचा, तू कर आमचा विचार पण कठीण जातं कारण आपण नर्विचारित असलो माताजी आम्ही सगळं समर्पण केलं. समर्पण केलं आम्ही आई, सगळं काही समर्पण केलं पण काही जुळत नाही, बोलायच्या गोष्टी आहेत त्या, कारण बोलायचं नुसतं समर्पण, नर्विचारिता गाठायची म्हणजे समर्पण. विचारच आपण सोडला, विचार सोडल्याबरोबर मधोमध आलो, मधोमध आल्याबरोबर, नर्विचारितामध्ये आपण परमेश्वराच्या शक्तीशी एकाकार झालो. परमेश्वराच्या शक्तीशी एकाकार झालो मग, तो सगळं काही बघतो आपलं बारीक-सारीक. तुम्हांला आश्चर्य वाटेल, पण तुम्ही स्वतः आपल्या विचारांनी एखादेवेळा करून बघा मग 'संकल्प-विकल्प करोति' तो म्हणायचं. आम्ही या रस्त्याने जाऊ या, जाऊन बघा, करून बघा. आता सगळ्यांनी करून बघतिलेलं आहे, सगळ्या देशा-देशांतून झालेलं आहे. सगळ्यांनी हा प्रयत्न करून बघतिलेला आहे. परत सगळं नसिसार ठरलं. तर हे करून बघण्यासारखं आहे, करून बघा, आणि करून बघतिल्यानंतर तुमच्या लक्षात येईल की तो मार्ग चुकीचा होता. तर आपण फक्त नर्विचारित राहिल्याबरोबर 'न' कल्पना आपल्यामध्ये येते. ती प्रेरणात्मक असते. आणि आपल्याला आश्चर्य वाटेल, सगळं ताट समोर मांडल्यासारखं वाटतं.

भाषणाला उभं राहायचंय, नरिवचारित उभं राहलं काही वचार येऊ दयायचे नाही, आणजिर बोलायला लागले. त्या लोकांनी कधीही भाषणं दिलं नव्हतं, ज्याला माहिती नाही भाषणं कसं द्यायचं. ज्यांना काहीच ज्ञान नाही वशिष, ते बोलायला उभे राहिले ना की अशे बोलतात की लोकांना आश्चर्य वाटतं, हे बोलतात, हे वचार कुठून आले त्यांच्या डोक्यातनं. कारण नेहमी ते जे तार लागली, तोंडातून नघून राहिलंय. तुमच्या डोक्यात काहीच येत नाहीय. आता आमचं आम्ही सांगतो आपल्याला, आता जसं आपण प्रार्थना केली, आई आमचं असं करून दे. ते मी वचारात घेत नाही. आश्चर्याची गोष्ट आहे, नरिवचारित घेतो, म्हणजे तुम्ही म्हटलं मग त्याच्यावर आम्ही वचार करायचा मग त्याला असं करू वगैरे काही नाही, नरिवचारित घेतलं की त्याची सगळी मशिनरी तयार, त्याच्यात घालायचं की खट, खट, खट तयार होऊन संपलं. त्या मशिनरीला काम करू द्यायचं. Silent machinery म्हटलं पाहजि. त्या शांत मशिनरी मध्ये आपले प्रश्न घातले पाहजि. पण ते बुद्धजीवी लोकांना फार कठीण. प्रत्येक गोष्टीत वचार करायचे, सगळं झालं, कोणचाही वषिय आकलन करताना नरिवचारिता साधता आली पाहजि. आपोआप नरिवचारिता येते. आता तुम्ही संशोधन करताना नरिवचारित करा. तथिही हात चालवायचे फक्त, पण नरिवचारित बरोबर संशोधन जमेल तुम्हांला. आता मी कतितीरी गोष्टी सांगते. मी जरी जन्मात सायन्स काहीच वाचलं नाही, काही मला काही माहिती नाही, सगळं ज्ञान कुठून येतं त्या नरिवचारितून येतं. नुसतं बोलतेय मी, नुसतंय बोलून राहिलय, बोलतेय, (अस्पष्ट) सगळं तयार केलं होतं कॉम्प्युटर. तो बोलतोय सटासट. पण तुम्ही जर नरिवचारित आला नाही तर तुमचा कॉम्प्युटर तुम्ही वापरत नाही, आणतुम्ही काहीतरी वरून आणखीन त्या कॉम्प्युटरच्या वर काहीतरी लावलंय डोकं, तो एवढं जुना कॉम्प्युटर बनवला आहे प्रसिद्ध त्याची एवढी मेहनत केलेली आहे. त्यात इतकं व्यवस्थित अगदी अचूक सगळं काम करून ठेवलेलं आहे. त्यामुळे तुमच्या हातून चुका होणारच, कारण त्या कॉम्प्युटरचं तुम्ही ऐकत नाही. आपलंच सगळं चर्हाट. त्याला काही अर्थ आहे, तर त्याला शब्द 'प्र' आहे आण प्रशिक्षण वगैरे आपण 'प्र' शब्द वापरतो. 'प्र' म्हणजे नरिवचारित जे काही घडतं, ते सगळं 'प्र' आहे. जे काही सर्व होतं ते 'प्र' आहे ते इतकं प्रचंड आहे, बघा प्र चंड, चंड आहे पण चंडावरती प्रचंड, प्र-काशति, प्र-ज्व आता अशे 'प्र' या शब्दाला अर्थ असा आहे की, enlightened प्रकाशति आहे. प्रकाश बोलतो का काही, पण दाखवतो स्पष्ट. हे आहे, हे आहे, हे आहे. तसंच नरिवचारिता प्रकाश आहे हा. 'नः' याला वसिर्गासह नरिवचार, नरिव्याज्य, नरिहंकारी, नरिाकार असे अनेक शब्द 'नः' पासून नघितात. मग नरिवकिल्पात येता येतं. आधी नरिवचार व्हायचं, मग नरिवकिल्प वकिल्प सुटतात मग कळतं की काहीतरी शक्ती आहे आणति सर्व कार्य करतेय, फटाफट पण कशी करतेय बारीक बघा. अगदी बारीक, अगदी बारीक असतं त्याचं काम. तुम्हांला अगदी आश्चर्य वाटेल की अगदी, पण अवचित असं कसं घडलं कसं, आता काहीच पण तसंच आहे, म्हणून आम्ही घड्याळाला कधी बघत नाही. कति घड्याळात वाजलेत माझ्या, समजा कधी-कधी एकाच्या वेळेला वाजतात रात्रीचे एक, तीनलाच घड्याळ बंद पडलं तर तीन वाजून राहिले. कधी तरी लोकांना दाखवायला- बखिवायला कलिल्या-बलिल्या दलिया, आमचं आपलं घड्याळ नरिवचारित. ते थांबलेलं घड्याळ आहे परमनंट. जे घडायचं ते घडून येतं, घडून येतं. मग काय वाईट नाही वाटत. उशीर झाला तरी नाही झाला तरी, काय आपण आहोत ना जथि आहोत तथि. आता काल गाडी फेल झाली, बसलो आरामात, म्हणजे आम्हांला हे सगळे बघायचे होते तारे-बरि. कधी बघायला मळित नाहीत त्या लंडनला. आता बघावं मजेत. आता तारे बघत बसलो. बाकीच्या लोकांना घाई झाली, त्यांना लागले वायब्रेशन. आता म्हटलं कशाला वायब्रेशन वाया घालवता, तारे- बरि बघा की, तुम्हांला कधी बघायला मळितात का जन्मात बघा की, हे सौंदर्य पाहायचं होतं त्यावेळेला आकाशामध्ये प्रचंड पसरलेलं होतं. तेव्हा आकाशाला असं वाटलं की माताजीनी बघावं आमच्याकडे थोडं कधी-कधी. आमच्याकडे बघतिलं पाहजि ना! त्या सहजयोग्यांकडेच लक्ष देतात. माझी इच्छा होती उतरून बघायचं, पण म्हटलं, लगेच सहजयोगी धावतील माताजीना त्रास होईल म्हणून आपलं तथिनं बघत होतो आम्ही सगळं काही. मजा वाटत होती, म्हणजे काय आहे की आपण कुणाची बंदशि करायची नाही. फक्त नरिवचारित राहिलं म्हणजे परमेश्वर आपल्याला अगदी हातावर सांभाळून सगळीकडे घेऊन जातो. सगळी व्यवस्था तो करतो. त्याला काही सांगावं लागतं नाही. त्याला सगळं माहिती आहे. पण तुम्ही आलात की नाही त्या प्रवाहात, तुम्ही आलात की नाही. परमेश्वराच्या प्रवाहात तुम्ही आलात की नाही हे पाहिलं पाहजि, आणजिर तुम्ही त्या प्रवाहात नाही, तर मात्र तुम्ही अजून काठावरच अडकलेत. मग तो प्रवाह येतो, ढकलतो दोन-तीनदा, काढतो. परत चाललेत त्या काठावरच. मग म्हणायचं माताजी आमचं काही जुळतच नाही. काही होतच नाही, पण तुम्ही अडकलेय ना, आपल्या ह्याच्यामध्ये आहे, अं गणेश स्तुती फार सुंदर आहे आपली. जी आहे ती 'पडता प्रवाही', प्रवाही शब्द वापरलेला आहे. प्रवाहात जेव्हा आम्ही पडतो प्रवाहात. प्रवाहात वाहायचं, म्हणजे त्याच्यामध्ये आपला प्रवाह नको. प्र-वाह, 'प्र' परत आला, हे वाहन करतो. पण 'प्र' enlighten जो आहे, त्या प्रवाहात पडायचं. 'पडता प्रवाही' आपलं आहे ना, 'नरिवाणी रक्षावे'. आमचं जेव्हा नरिवाण होईल तेव्हा तुम्ही आमचं रक्षण करा. 'रक्ष रक्ष परमेश्वर' असं आपण परमेश्वराला म्हणतो पण आपण आपलंच रक्षण करत बसलोय. तर परमेश्वर कशाला तुमचं रक्षण करेल, तो म्हणेल चला चला चालू दे थोडं. होऊ दे त्याचं रक्षण, मग सगळं दुःख जगाचं. डोंगराचे डोंगर मला येतं हसायला. अहो काय नुसते बलूनस आहेत नुसते, फुगे. त्याला काही अर्थ नाहीय. आपल्या गांभीर्यात उतरायला शकिलं पाहजि ते नरिवचारितलं समजलं पाहजि, म्हणजे नरिवकिल्प होणार. नरिसक्त आसकता नाही. माझा मुलगा, माझी मुलगी हे आपल्याकडचं वशिष. इंग्लंडला उलटं आहे. इंग्लंड वगैरे ला माझा मुलगा, माझी मुलगी नसतं. फक्त मी, माझ्यापुरतं. मुलगा गेला चुलीत. एक स्थिती तथि ही की मुला-बाळांना सुद्धा मारून टाकतात. कुणाला वशिवास नाही वाटणार, पण मारतात, अगदी सर्रास, प्रत्येक आठवड्याला दोन मुलं मारतात. आई वगैरे, इतके दुष्ट लोकं पण इकडे मुलासाठी देश वकियाला काढतील. हा माझा मुलगा आहे त्याला काहीतरी वशिष दिलंच पाहजि. माझा आहे ना, दुसऱ्यांना नाही मळिलं तरी चालेल. माझ्या मुलाला, माझं, माझा नवरा, माझं घर, माझं, माझं चाललं. शेवटी तसंच होतं. शेवटी मग मीच राहून जातं. माझं काही नाही तुझं सगळं काही. बकरीला म्हणतात फार सुंदर लहिलिलं आहे कबीराने की, बकरी आधी जवित असते तेव्हा म्या म्या म्या म्या करत फिरते म्हणजे मी मी मी मी असं. मग तला मारलं जीव गेला तचि आता काही राहिलं नाही. मग तेव्हा लक्षात येतं. सगळं आयुष्यभर मी काय म्या म्या करत बसलो, ज्यांना मी मी मी म्हणत होतो ते सगळे बेकार नघिले. सगळे संसारातले लोक, जे आपले घरातले लोक ज्यांनी ज्यांना मी म्हणत होते की माझे आहेत. ते सगळे बेकार नघिले. त्यांनीच मला कापून खाललं. मग, मग त्या बकरीच्या लक्षात येतं. मग तचिया आतड्या काढतात, त्या ओढतात आणतिया ओढून त्याच्या तारा करून जेव्हा ढोलकडेवाले चालतात ना, ती धुनकी असते ना, ती मग तू ही, तू ही, तू ही, तू ही तूच ऐकायला येतं. तूच एक आहे तसं आपलं झालं पाहजि. मी नाही, माझं अस्तित्वच नाही आहे, असं एकदा ठरवलं म्हणजे मी शब्दाला अर्थ लागतो. मग आपण 'ला' शब्द घेऊया. 'ला' शब्द म्हणजे हा ललतिचा शब्द आहे. 'ला' माझं दुसरं नाव ललति पण आहे, हे देवीचं वरदान आहे. हे देवीचं अस्तुर आहे. 'ला' शब्द 'ला' म्हणजे देवी जेव्हा ललति होते कवि शक्ती जेव्हा ललति होते. आता ललति म्हणजे कार्यशील. त्याच्यामध्ये जेव्हा लहरी येतात. तुमच्या हातात लहरी आहेत. त्या लाटा आपल्याला लाटा म्हणतात, तसं हातामध्ये ह्या ज्या लाटा येऊन राहिल्या आहेत, लहरी येतात, ही जेव्हा शक्ती कार्यान्वति होते त्या शक्तीला ललति शक्ती असं म्हणतात. पण ते अत्यंत

सौंदर्यशाली आहे. प्रेममय मुख्य म्हणजे प्रेममय, प्रेमाची ही जी शक्ती जेव्हा कार्यान्वति होते ती 'ला' आणि ह्याचं तुम्हांला सगळीकडे आवरण आहे. ती कार्यान्वति असल्यावर मग कशाला काळजी करायची. तुमची काय ही शक्ती आहे, आहो, एक झाडातून तुम्ही फळ काढू शकत नाही, ओढून असं काढून दाखवा, एक तरी फळ तर सोडा, तुम्ही एक पानसुद्धा काढू शकत नाही. एक मूळ काढू शकत नाही. इतकं असं आहे. तुम्हांला पार केलंय. 'ला' शक्ती आहे त्या शक्तीतून 'म' शक्ती आणि 'नि' शक्ती अशा दोन्ही शक्ती नघिलेल्या आहेत, म्हणजे 'नि' शक्ती ही ब्रम्हदेवाची शक्ती सरस्वती ही आहे आणि सरस्वती शक्तीमध्ये मनुष्याला 'नि' पणा आला पाहजि. 'नि' पणा म्हणजे पूर्णपणे अनासक्ती. अनासक्तता यायला पाहजि. आणि 'ला' शक्तीमध्ये प्रेम आहे आणि ती शक्ती इतरांशी आपला संबंध जोडते. ललाम, लावण्य शब्द आपण ऐकला असेल. ह्या शब्दांमध्ये 'ला' शब्द येतो आणि 'ल' म्हणजे आपण लहान मुलांना ल ल ला शक्तिवतो, म्हणजे त्यांना चुप करायचं असलं की, त्या शब्दाला गोडवा आहे, आणि त्या गोडव्याने आपण सगळ्यांना भरवून टाकलं पाहजि. सगळ्यांशी बोलताना आपण ती शक्ती वापरली पाहजि. म्हणजे सगळीकडे चराचरामध्ये ती शक्ती ही परमेश्वरी प्रेमशक्ती सगळीकडे पसरली असताना काय केलं पाहजि आपण, एकतर वचिर सोडला पाहजि पहिल्या शक्तीचा कारण पहिल्या शक्तीमुळे वचिर उपनूत होतो आणि शेवटल्या शक्तीमध्ये काय केलं पाहजि. ही 'ला' शक्ती आहे, त्या शक्तीमध्ये आपण त्या प्रेमाचा आनंद घेतला पाहजि. तो कसा घेणार. एकाकार होऊन, तन्मय होऊन. आपलं प्रेम दुसऱ्यावर कर्ती आहे हे कुणी मोजतं का कधी कुणी? ते मोजलं पाहजि काय मजा येते अगदी की आपलं कर्ती प्रेम आहे सगळ्यांवर, असं कधी तुम्हांला येतं का डोक्यात. माझं तसंच असतं नेहमीच, मला हे वाटतं अहाहा काय प्रेम वाढू आहे राहिलंय कर्ती छान वाटतंय, पण तसं तुम्हांला वाटतं की नाही माहिती नाही. माणसांचं मला समजत नाही, एवढं पण तसं मला वाटतं काय बघायला लागलंय माझं प्रेम वा वा! काय आनंद येऊन राहिलाय. तसा एखादा स्वरणकार कवि एखादा कलाकार, जेव्हा आपलं संगीत त्याचं वाढू लागतं तर ते बघतो, काय माझं संगीत वाढून राहिलंय वा रे वा! काय मजा येऊन राहिलीय. तसं हे प्रेम नुसतं अबाधित वाहलं म्हणजे ती ललाम शक्ती. तीच या लाटांची शक्ती आणि तीच ही ललति शक्ती आहे. तर त्या ललति शक्तीला प्राप्त झालं पाहजि. तर त्याच्यामध्ये पाहलं असं की दुसऱ्यांच्याकडे आपली जी दृष्टी असते ती कशी आहे तकिडे लक्ष दलि पाहजि. म्हणजे खालच्या प्रतीच्या लोकांची दृष्टी दुसऱ्याकडे नेहमी अशी असते, की आमचं काय मारायचं म्हणजे चोरायचं, चोरे लोक बसलेत म्हणजे आता आले की ते आधी जोडे, चपला पाहतील याच्यातील नव्या कर्ती आहेत, मग त्या उचलल्या. आतमध्ये आले, यातले श्रीमंत कर्ती दसितात, त्यांचे खशि कुठे आहेत ते आधी बघायचं पण खशिाशवाय, मग ते खशि चाचपले. मग बघतिलं की हे सत्ताधारी आहेत, मग त्यांना चकिटले, मग त्यांना काहीतरी लोणी लावायचं. त्यांच्याशी दोस्ती सोडायची, त्यांच्यापासून काय मळिवता येईल ते मळिवायचं अशी अगदी नमिनस्तरातली जे लोक असतात त्यांची दृष्टी असते, कोण, कुठे त्याला कसा पण रकामं करायचं तकिडे दृष्टी असते अगदी नमिनस्तरातली. त्याच्यावर काही लोकांची दृष्टी असते की, दुसऱ्याचं काय वाईट असेल वैगुण्य ते बघत बघत बसायचं. त्याच्यात काय आनंद मळितो मला माहिती नाही. ह्या माणसाला हेच नाहीय त्याचं नाकच ठीक नाही, त्याचं तोंडच ठीक नाही. तर त्याच्या घरात असंच होतं. त्यांच्या घरात भांडणच होतात. तर त्यांच्यात हेच आहे त्याच्यात ही खराबी त्याच्यात ती खराबी पण त्याने काय मळिणार आहे आपल्याला. मनुष्य अशानं माणूसघाणा होतो आणि त्याने ही फार माणसाला स्वतःला त्रास होतो म्हणजे स्वतःला त्रास कसा करून घ्यायचा ते माणसाला जाऊन शकिलं पाहजि. मला तर ते परत परत शकिलं लागणार आहे कारण मला ते काही जमत नाही. मला आनंद ह्याच्यातच होतो की सगळ्यांना भेटून केवढा आनंद होतो. (या या असं काय वाकून या आहे जागा या या बसा बसा आहे जागा या) तर ही ललाम शक्ती जी आहे जी वापरायची. त्या शक्तीला आपण असं वापरलं पाहजि की दुसऱ्यांच्याकडे पाहताना नरिवचिरातित जावं, नरिवचिरातित गेल्याबरोबर त्या माणसातही नरिवचिराति येईल म्हणून मी म्हणते बंधनं दया. बंधनं दलि म्हणजे 'नि' शक्ती आणि 'ला' शक्तीला जर बंधनं दलि म्हणजे 'ला' शक्तीला 'मो' मध्ये 'नि' मध्ये आणलं तर फार फायदा होतो. पुष्कळांना सांगायला लागतं डावी साइड उचला आणि उजवीकडे टाका, अतकिरमी लोकांना मी फार कार्य करत आहे वगैरे वगैरे असे मी लोकांना वाटतं म्हणजे फार एक कार्यरत असतात. त्यांना सांगते की डावी उजवीकडे घाला, म्हणजे स्वतःचे जे प्रेम आहे ते आपल्या पाच तत्वात भरायचं. जसं आपण रंग भरतो की नाही कॅनवास वर जसा आपण रंग भरतो, तसं आपल्या हृदयातलं जे प्रेम आहे ते आणून ती प्रीती जी आहे ती आणून आपण आपल्या ज्या कार्याची शक्ती आहे ती शक्ती त्याच्यामध्ये भरायची. ती शक्ती एकदा भरली की ज्या अशा माणसाला फार रंगत येते आणि तो हळूहळू असा पसरतो, त्याची प्रीती अशी वाहते. मराठीत एक शब्द आहे स्नेहाळते. त्याची कृती जी आहे ती स्नेहाळते. त्याला असा रंग चढतो अशा माणसाला आणि इतका आकर्षक असतो तो मनुष्य. अशा माणसाजवळ तासन् तास नुसतं जाऊन बसलं तरी वाटतं बुवा बसलेत कुठेतरी नविांत छान, तर ती स्नेहाळली पाहजि. पण त्याचा उपयोग असा होतो की माणसं जोडली जातात, तोडली जात नाहीत. आपलेपणा वाढतो. सगळ्यांना वाटतं की कुठं तरी असं स्थान आहे तिथं आपल्याला प्रेम, स्नेह सर्व काही मळिलंय, तर ही प्रभूती जी येते प्रेमाची शक्ती आहे, ती जोपासली पाहजि. आपल्यामध्ये अशे वचिर आले कोणचेही तर असं समजलं पाहजि की आपण त्या गंगेमध्ये (अस्पष्ट) टाकतोय असं जर आपण वचिर ठेवला तर आपली जी 'ला' शक्ती आहे. प्रेमशक्ती आहे. ती पूर्णपणे स्वच्छ राहिल अगदी स्वच्छ राहिल आणि त्याच्या स्वच्छतेत आपल्याला खूप आनंद वाटेल. दुसऱ्यांच्याकडे पाहण्याचा दृष्टी मध्ये कोणचाही चकिातिसकपणा नसला पाहजि. मला जर वचिरले की हे गृहस्थ कशे आहेत, पण मी फार तर कुंडलनीवर सांगू शकेन की हे त्यांचे हे धरतं कधीकधी, याच्या पलीकडे हे गृहस्थ कशे आहेत त्यांचा स्वभाव कसा आहे वगैरे असं कुणी वचिरले की माझ्या लक्षात येत नाही ती गोष्ट. अगदी लक्षात येत नाही. कुणी मग सांगतिलं की मग हे फार ह्यांचा स्वभाव असं आहे तसा आहे कवि काय स्वभाव म्हणजे काय दोन मनिटिंची गोष्ट. आज नदी इथे वाहतेय तर उद्या कुठे वाहणार आहे काय सांगता येत नाही. आता तुम्ही कोणाच्या मुक्कामावर बसलात हे पाहायचं. तुम्ही जर इकडेच बसला घाणीत ती इथं वाहतेय तर तुम्हांला वकिपित वाटतंय, असेल आम्ही तकिडनं सागराकडनं बघतोय. तेव्हा ही नदी कुठं येणार आहे ते आम्हांला माहिती आहे आणि परिवर्तन हे सहजयोगात हे नेहमी होत असतं. तेव्हा माणसाला (अस्पष्ट) मारलं पाहजि. हा मनुष्य अगदी कामातनं गेलेला आहे. आता हा काही कामाचा नाही असं नाही समजलं पाहजि. प्रत्येक माणसामध्ये परिवर्तन होणार आणि झालंच पाहजि आणि आपल्या सहजयोगाचं कार्यच म्हणजे परिवर्तनच आहे. तेव्हा ज्यांचा सहजयोगावर वशिवास आहे त्यांनी कोणत्याही माणसाला असं म्हटलं नाही पाहजि की हा मनुष्य कामातनं गेला. प्रत्येक माणसाला ह्याची पूर्णपणे सवलत दलि पाहजि. आता आपणच बघता की आम्ही कुठं होतो आणि कुठं आलो. ही आता नदी कुठं चालली पुढे असं जर वचिर केला तर तुम्ही स्वतःची तर इज्जत करालच, पण दुसऱ्यांचीही कराल. स्वतः ची ज्या माणसाला इज्जत नसते तो दुसऱ्यांची करत नसतो. तेव्हा ललाम शक्तीला खूप वाढवलं पाहजि. याच्यावर बोलायला लागले मला एका पुस्तक लहिावं लागेल पण त्याच्यात मजा काय आहे ते मात्र मी तुम्हांला सांगू शकत नाही. कारण ते शब्दात घालता येत नाही. शब्द म्हटले तर फारच अपुरे पडतात. त्या गोष्टीला हे घालायचं म्हटलं तर जसं आपलं समति जर तुम्ही अंकति करायचं म्हटलं तर फार तर त्याचे मसल्स कराल पण त्याचे इफेक्टस तुम्ही सांगू शकणार नाही, तशातलंच आहे. ह्या ही शक्तीला वाढवलं पाहजि. ललाम

शक्ती त्याने माणसाला एक सौंदर्य एक आकर्षकता, एक फार स्वभाव चांगला बोलताना, वागण्यात सर्व गोष्टींमध्ये हे आपल्याला बघतिलं पाहजि की आपली ललाम शक्ती वाढते का? एखाद्या माणसाचा रागावण्याचा गोडवा तो सुद्धा गोडवा आहे. एक मनिटाट रागावणं आणि एक मनिटाट हसायला येतं अशा फारच गोड आणि मिथुम शक्तीला ललति शक्ती म्हणतात. त्याचा अगदी वपिर्यास लोकांनी करून ठेवलेला आहे, की लोकांचं असं म्हणणं आहे की ललति शक्ती संहारक असते वगैरे असं मुळीच नाही. ही अत्यंत सुंदर आणि फारच कारीगरीवाली असते आणि कलात्मक इतकी असते, म्हणजे आता सांगायचं असं की समजा एक तुम्ही बी पेरलं. त्यातल्या बी मध्ये काही अवयव नष्ट होतात, ती ललति शक्ती (अस्पष्ट) तच्च्यावर मग झाड आलं ते झाड आल्यावर तच्च्यावर पानं फुटतात, पानं आता गळतातसुद्धा. आता आपण पाहिलं तर ती सुद्धा सहज, तेव्हा एक झाडाला आकार येतो. त्याच्यानंतर मग फुलं आली आणि त्या फुलांमधून जेव्हा फळे येतात तेव्हा फुलातलं काही प्रकार गळतात आणि फळं येतात आणि फळं ही कापावी लागतात आणि खावी लागतात, खाल्ल्यावर जो आस्वाद येतो तो ही ती शक्ती आहे त्याचप्रमाणे ह्या दोन्हीही शक्त्या म्हणजे कायतरी काट-छाट केल्याशिवाय मूर्त्या बनत नाहीत. तसंच ही काट-छाट सुद्धा त्याच्यात लागते. असं जेव्हा आपल्या लक्षात येईल तेव्हा आपल्या हातून काही काट-छाट होईल की ते काही वाईट आहे असे नाही समजले पाहजि, त्याचीही गरजच आहे, पण ती कलाकार कलात्मक दृष्टीने करतो आणि एखादा असा बोथट मनुष्य असला तर तो बोथटपणाने करतो. कति कलात्मकता तुमच्यात आहे त्याच्यावर ह्या शक्तीचं अवलंबन असतं. आता एखादं चित्र आपण बघावं आणि बघतच राहावं (अस्पष्ट) अहो काय आहे याच्यात काही सांगता येत नाही, शब्दात येत नाही, बघतो आम्ही तेव्हा अशी चित्रं काही काही असतात ती पहिली की, नरविचारिता स्थापति होते. नरविचारिता स्थापति होऊन मनुष्य नुसता संबंधच्या संबंध आनंद उपभोगत असतो आणि ती स्थिती सगळ्यात उत्तम, अतुल्यतम आहे. त्याला असं आहे, तसं आहे कवि त्यांची कशी तुलना करायची वगैरे कवि काहीतरी अलंकार त्याला घालायचे आणि काहीतरी अलंकृत भाषेत त्याचे वर्णन करण्यापेक्षा नुसतं त्याचं मनसोक्त आनंद घ्यायचा रसास्वाद म्हणतात त्याला तसा रसास्वाद घेत राहायचा त्याला शब्द नाहीत. त्याला वर्णन नाही आहे. ते फक्त आतून अनुभवायचं आहे. तो अनुभव सगळ्यांना घडला पाहजि. आता 'म' मधला शब्द फार मजेदार आहे. 'म' हा महालक्ष्मीचा शब्द आहे. 'म' म्हणजे आपली धर्मशक्ती, तशीच आपली उत्क्रांतीची शक्ती आहे. 'म' शब्दांमध्ये माणसाला धडपड करावी लागते. गोष्ट आत्मसात करावी लागते. आतमध्ये घ्यावं लागतं. आकलन करावं लागतं दोन्हीकडून. जसा एखादा आर्टिस्ट आपल्या 'ला' शक्तीने आपल्या (अस्पष्ट) करतो नंतर 'नः' शक्तीने त्याची रचना करतो, आणि त्याला ठीक करायच्या वेळेला तो 'म' शक्ती वापरतो. प्रत्येक वेळेला बघतो ठीक आहे का नाही, मग परत हे करा, मग परत मटिवायचं परत करायचं. ती 'म' शक्ती झाली म्हणजे हे ठीक नाही ना मग दुसरं आणायचं, तसिं बघायचं, हे जे ठीक करण्याचं काम आहे त्याला थोडी धडपड पाहजि. स्वतःलाही ठीक करत राहावं लागतं ते जर नसलं आपल्यामध्ये तर उत्क्रांती झाली नसती. परमेश्वराला एक फार धडपड करावी लागते. ही 'म' शक्ती ही म्हणजे आपल्याला हस्तगत करावी लागते, आणि त्या शक्तीला प्राप्त होण्यासाठी टिकवावी लागते. ते टिकवणं जर आलं नाही तर दोन्ही शक्त्या झडून पडतात. या शक्तीत तुम्ही जर उभे राहिलात तर दोन्ही साडून पडतात. मध्यबद्धि आहे. Centre of gravity आहे. त्या मध्यबद्धिमध्ये असायला पाहजि आणि मध्यबद्धि ही 'म' शक्ती आहे आपल्या उत्क्रांतीची जी आणि त्या उत्क्रांतीच्या शक्तीवर जेव्हा तुम्ही वाढत जाल तेव्हाच या दोन्ही शक्त्या तुमच्यामधून कार्यान्वित होतील. पण 'म' शक्तीचा मात्र पूर्णपणे समज यायला पाहजि आणि त्याची जोपासना केली पाहजि. म्हणजे असं की 'असेल माझा हरी तर देईल खाटल्यावरी' जागृतीपर्यंत ठीक आहे. तो देईल खाटल्यावरी, कबूल त्याच्यापुढे त्याच्यामध्ये ही 'म' शक्ती जी आहे ती आपल्यामध्ये दोन्हीचं संतुलन घेऊन करावी लागते. रंगाचं जसं आपण संतुलन करतो, रागदारीत आपण जसं स्वरांचं संतुलन करतो, तसंच आपल्याला ह्या दोन्ही शक्तीचं 'नः' आणि 'ला' या दोन शक्तीचं संतुलन मध्ये साधवावं लागतं, आणि ते संतुलन साधण्यासाठी आपल्याला धडपड करावी लागते. ते आपल्यातून पुष्कळदा नघून जातं, ज्यांनी हे साधलं तो सहजयोगी उच्च स्थितीला गेला. फार जास्त इमोशनल सहजयोगी सुद्धा काही कामाचा नाही. कवि फार जास्त कार्यरत सहजयोगी सुद्धा काही कामाचा नाही. पण जो आपल्या प्रेमशक्तीला कार्यरत करतो आणि वारंवार त्याचं सहावलोकन करतो. म्हणजे असं आहे की कार्य पद्धती एक आहे समजा आमच्या कार्यपद्धतीला प्रत्येक वेळेला माताजी काहीतरी नवीन काढतात हे तुम्ही पाहिलं असेल प्रत्येक वेळेला माताजीचं काहीतरी नवीन काढतात हे. तुम्ही पाहिलं असेल. प्रत्येक वेळेला माताजीचं काहीतरी नवीन असतं. नवीन पद्धत असते की आता हे नाही जमलं तर दुसरं करून बघायचं. ते नाही जमलं तर तकिडून, जर डोक्यातून नाही गेलं तर शेपटाकडून. कधी हसून करते तर कधी रडून करते. कधी समजावून करते तर कधी प्रेमाने सांगते तसं करते. तसंच प्रत्येकाने जर एक पद्धती फक्स नाही करायची. ही एक पद्धत आहे, सकाळी उठले कुंकू लावले, माताजीना नमस्कार केला की मेकॅनिकल झाले तुम्ही. ही जिवित पद्धती नाही. जिवित पद्धतीमध्ये नवीन नवीन पद्धती शोधून काढायच्या. तसं मी नेहमी मुळाचं उदाहरण देते की एक मूळ नधालं की ते मूळ हळूहळू जमनीत पेरत जातं स्वतःला. आता जथि-जथि त्याला अडचणी येतात तथि बरोबर वळसा घालून नेटाने पुढे जाते ते काही भांडत नाही. आहे ना बस बाबा तू आहे ठीक आहे, वळसा घालून बरोबर ते जाऊन बसतं आणि जर तथि अडचणी नसल्या तर ते झाडाला मुळी ते धरूच शकणार नाही. अडचणी पाहजिच अडचणी नसल्या की तर तथि काही झाड टकिणार नाही, म्हणून अडचणी पाहजिच अडचणी असल्याशिवाय तुमची प्रगतीच होणार नाही. पण त्या अडचणीवर कसा मात करायचा ते जे शकिते ती ही 'म' शक्ती आहे. आणि म्हणून ती 'म' शक्ती ती आईची शक्ती. म्हणजे त्याला सगळ्यात प्रथम मनुष्यामध्ये सृजना जाला वझिडम म्हणतात ते पाहजि. हे आम्ही असं करत आलो तर तसं झालं, मी करणार आता आम्हांला समजा एखाद्या माणसाचा स्वभाव फार गरीब आहे. गरीब जाला आपल्याकडे शब्द वापरतात आणि आम्ही बदलत नाही काय करणार अहो बदला तुम्ही. सहि व्हा. एखादा सहि आहे आता, तुम्ही जरा शेळी व्हा. असं केल्याशिवाय होणार नाही. आपल्या पद्धती बदलायला पाहजिच. रोजच्या ज्या माणसाला पद्धती बदलता येत नाहीत तो मनुष्य कधीही सहजयोग वाढवू शकणार नाही. कारण तो एका पद्धतीला चकितला. लोक कंटाळले त्या पद्धतीला आता काहीतरी नवीन पद्धत पाहजि. बोर होतो ना मनुष्य, तरीही 'म' पद्धती बायकांना फार समजते. बायकांना याची अक्कल फार असते. म्हणजे आज अमुक केले आज पोहे मग उद्या करंज्या, तसिर्या दविशी काहीतरी. सगळं काही बदलून करायचं. म्हणजे पुरुषांना हे लागते सारखी curiosity की आज घरी गेलं की काय असणार बेत. त्याचं नाव बेत. मग ते कुठे जातात हॉटेलात, घरी येणार सरळ काही असलं तरी (हास्य) घरी या. ते बायकांना अक्कल आहे. तर ही जी स्थिती आहे त्याने मनुष्य संतुलन साधतो. त्यांनी मनुष्य एकरसता प्राप्त करतो. ह्या शक्तीला जेव्हा तुम्ही उच्च स्थितीला नेता, तेव्हा हे जे वायब्रेशन्स आहेत ते जे वायब्रेशन्स आहेत ते संपूर्णात संबंध सृजतेतच वाहतात. जर तुमच्यात सृजना नसली तर हे वायब्रेशन्स वाहणार नाहीत. ज्या माणसांमधून वायब्रेशन्स अत्यंत येतात तो सृज आहे, त्याची ती सृजताच वाहते. हे लक्षात ठेवलं पाहजि आणि वायब्रेशन्स थांबणार तुम्ही जरी कति दसिले. हे मोठे सहजयोगी आहेत, अमुक-तमुक पायावर दसितं त्या पकडी आल्या म्हणजे समजायचं आपलं संतुलन सुटलेलं आहे. संतुलन सुटलं म्हणजे काय आपल्यामध्ये 'म' शक्ती कति कमी आहे. म्हणून आमचं नाव

खरोखर 'माताजी' जे काढलंय त्यातला 'मा' हा पहिला शब्द 'मा' 'मा' चं आहे आणि आमच्या 'मा' शक्तीमुळे हे कार्य घडून आलंय. आता जर 'ल' शक्ती असती तर काय जमलं नसतं. 'नः' ही शक्ती असती तरी काही जमलं नसतं. ह्या 'नः' शक्त्या घेऊन आलो पण खरंच म्हणजे याच्यावर मात आहे 'मा' शक्ती आणि 'मा' शक्तीचं तुम्ही पाहिलंय की आईचं पहिल्यांदा हे सद्धि झालं पाहजि की तुमची आई आहे हे सद्धि व्हायला पाहजि आपोआप. कुणीही आलं आणि म्हणाल तुमची आई आहे, तुम्ही मानाल का? नाही मानणार. आईची सद्धिता यायला पाहजि की आमची आई आहे, आई म्हणजे काय, आमचं स्थान आहे ती आमचा अधिकार आहे पूर्ण तच्चियावर आणि तच्चि आमच्यावर पूर्ण अधिकार म्हणूनच आहे कारण ती आमच्यावर एवढं प्रेम करते. कति नरिव्याज्य तच्चिं प्रेम आहे. आणि ती आमची हतिचतिक आहे, मंगलकारी आहे. तच्चियामध्ये काहीही तच्चिया हृदयात आमच्या वरिद्ध नाही आहे. हे आम्हांला म्हणजे 'स्व' ला सुशोभति आहे. तेच तच्चियामध्ये आहे. असं जर लक्षात आलं तर आईवर वशिवास बसणार आहे कवि आई जर घातक असली तर कोणाचा वशिवास बसणार आहे का? तर ती सद्धिता दुसऱ्यांना पटवून दिली पाहजि आणि सहजयोग्यांना साधलं पाहजि की सगळ्यांना वाटलं पाहजि की आहे कुणीतरी, हा एक सूज आहे. आणि त्याला संतुलन यायला पाहजि. ते संतुलन प्रेमाचं आणि कार्यशक्तीचं असं सुंदर साधलं पाहजि की लोकांना कळलंच नाही पाहजि. त्याच्या लक्षात सुद्धा आलं नाही पाहजि. पण त्या माणसाचा परिणाम सगळ्यांवर असला पाहजि. हे सहजयोग्यांनी साधायला पाहजि. आता या तनिही शक्त्या कशा वापरायच्या, त्या कार्यान्वति कशा करायच्या वगैरे तुम्ही वचिर कर आणि घरी कर, म्हणजे 'नः' ही शक्तीत सर्व सौंदर्य असायला पाहजि. घरामध्ये creativity असायला पाहजि. नवीन-नवीन तरहेने वचिर केला पाहजि. लोकांशी बोलण्याच्या सुद्धा पद्धती नवीन काढल्या पाहजित. सहजयोग पसरवण्याच्या शक्त्या वापरल्या पाहजित. नवीन-नवीन असं काही केलं पाहजि, तसं केलं पाहजि. या सर्व शक्त्या जर तुम्ही नीट वापरायच्या तर त्याला 'नः' शक्ती म्हणजे कार्यशक्ती फार जबरदस्त पाहजि आणि मग ती जर शक्ती जमली नाही म्हणजे अर्थात 'ला' शक्ती ही मुख्य प्रेमशक्ती पाहजि पण प्रेमशक्ती कार्यान्वति आणायची ती 'नः' शक्तीने, पण ती जर जमली नाही तर दुसरं. पहिल्यांदा लाल-पविळा रंग वापरून नाही जमला ना, मग पविळा आणि हिरवा वापरून बघू नाही जमलं ना मग हे वापरून बघू. हे जे सूजपणाचे आहे म्हणजे जे की हट्ट नाही ठेवला पाहजि. हट्टी स्वभाव असला की सहजयोग जमत नाही. नाही ना जमलं आपल्याला, काय सहजयोगच पसरवायचा आहे ना, लोकांचं भलंच करायचं ना, कल्याणच करायचं ना, नाहीतर हे, तर ते. आता मी तुमच्या हट्टाला फार बळी पडते. कारण तुम्हा लोकांचे जर हट्ट नाही नभावेले, तर तुम्ही लोक आणि हट्टाला पेटता. म्हणून तर म्हटलं माताजी असं नाही होत. कधी-कधी मी पण दामटून घेते नाही मला जायचंय, मला करायचं आहे. मी हे करीन, कधी-कधीच करते. पण बहुतेक मी तुमच्या हट्टावरून चालते. कारण मला माहितय माणसाला हट्ट दिलं त्याचा आमच्यासारखं नाहीय. तो हट्ट म्हणजे काय करून टाकेल. देवास ठाऊक. नाक काढून टाकेल स्वतःचे की डोळे काढून टाकेल की काय करेल ते माहिती नाही. तेव्हा माणसाच्या हट्टाला केव्हा पेटवलं नाही पाहजि. हे आम्हांला समजतं ते ही 'म' शक्तीमुळे. पण आपला हट्ट सोडला पाहजि. माताजीना हट्ट नसतो. जे आहे ते खरं आहे ते काय करायचं ते वशिष आहे म्हणून करायचं. तर आम्हांला काही इच्छा नाही आहे. आमच्याकडे 'ला' शक्ती नाही आहे, की 'नः' शक्ती नाही की 'म' शक्ती नाही आहे. काहीही नाही. त्या शक्त्या आम्ही आहोत हे ही आम्हांला माहिती नाही. आम्ही नुसतं बघत असतो सगळा खेळ चाललेला आहे. या शक्त्या काय आणि हे काय आपलं बघायचं असलं जे जेव्हा होऊन जातं तेव्हाच मानवामध्ये सद्धि सहजयोगी तयार होतील. अजून सद्धि नाही झाले. सहजयोगी झालेत पण अजून सद्धि नाही झालेत. सद्धिता (इकडे-तकडे बघू नका, डिसट्रब नाही करायचं डिसट्रब नाही करायचं) सद्धिता साधली पाहजि. (they get disturb) सद्धिता साधली पाहजि. आणि सद्धि सहजयोगी जो असतो तो अगदी एकतार होऊन परमेश्वराला आपल्या कावूत करून घेतो. सगळं काही त्याच्या हातून वाहू लागतं. तेव्हा आता बघायचं आहे. मी आता वर्षभराला जातेय, कुठं-कुठं तुम्ही आपली सद्धिता वापरता, कशी-कशी वापरता आणि मी हळूहळू सांगत असते प्रत्येकाला की, असं नको, तसं नको, त्याचं वाईट नाही वाटून घ्यायचं. मग 'म' शक्तीमध्ये वाईट नाही वाटायचं. मला सांगायलाच पाहजि हे असं करू नका ते असं त्याने त्रास होईल असं करू नका वगैरे पुष्कळांना वाईट वाटते. एक गृहस्थ आमच्या मुंबईला होते, तर ते लोकांना पायावर घेत असत. मला काही माहिती नव्हतं. मग एकदा त्यांचे शपिय आले, म्हणजे त्यांनी आपले शपिय केले होते असं मला माहिती नव्हतं ठीक आहे, त्यांना म्हटलं तुम्ही पायावर कशाला घेता? त्यांना फार वाईट वाटलं. पण ह्यांचे वायब्रेशनस कमी झाले होते त्यांचे म्हटलं पायावर घ्यायचं नाही असं तुम्ही शपथ घ्या, म्हणून तुमची सद्धिता कमी होतेय. अगदी नाही, पायावर घ्यायचं नाही. आम्ही असं आईनं सांगितलंय, असं म्हटल्याबरोबर ती गोष्ट होणार आहे. आम्ही सद्धि झालं पाहजि ही गोष्ट लक्षात जर धरली, आम्हांला सगळ्यांनी मानलं पाहजि ही की आम्ही सद्धि आहोत. बघतिल्याबरोबर पटलं पाहजि. असं का झालं तर सगळं उत्तम होईल. एक मी सांगितलं आहे की सगळ्यांना आपल्याकडे जेवायला बोलवा. प्रत्येकाने एक-एक करून ठेवायचे सगळ्या नातलगांना बोलवून जागृती द्यायची. सगळे जेवढे नातलग असतील, गावातले त्यांना बोलवायचं. आमच्याकडे माताजीची फार मोठी पूजा मांडली आहे तर माताजीची म्हणू नका, पूजाच म्हणा. आले म्हणजे त्यांना बसवायचं पार करायला. अशारतिने जर झालं तर चार सहजयोगी बरोबर बोलवायचे जेवायला. बरं मग, आजचं भाषण translate जर इंग्लिशच्या लोकांना द्यायचं. फार beautifully done.

1980-12-09 Seminar India (Marathi) Sahaj Seminar Date : 9th December 1980 Place Mumbai Type Seminar & Meeting
Speech-Language Marathi CONTENTS | Transcript Marathi 02 - 15 English Hindi || Translation English Hindi Marathi FINAL
TRANSCRIPT MARATHI TALK सर्व संसारकि गोष्टीकडे लक्ष, जसे माझ्या मुलीचं लग्न, झालं माताजीचे पाच तास त्याच्यात. इथे जागृती नाही. लंडनला हृदय आहे. इथे लोकांना हृदय राहिलं नाही. हृदय गेलं त्यांचं, संपलं. ते मागेच पार वतिळून गेलेलं दसितं कुठे तरी. संपलय. ते हृदय नाही, फ्रोजन हार्ट, थ्रिलिंग हृदय त्या लोकांचं. झालं. तसिरं झालं, युरोप, ते दारूने संबंध भरलंय! तथिलं लविहर कसं असणार? तेव्हा ही दशा झालेली आहे वरिष्ठ पुरुषांची. आता तुम्ही जागृत व्हावं. तुमचं लक्ष परमेश्वराकडे वेधलं पाहजि. काही नाही, आम्ही जातो की हनुमानाला. एखादा नमस्कार घातला की झालं. सकाळी जातो ना! बरं बुवा झालं. पुष्कळ झालं. आम्ही नमस्कार तर करतो. आहे आमचा विश्वास हं परमेश्वरावर! अगदी उपकारच आहेत परमेश्वरावर सगळ्यांचे! अहो, तुम्हाला काही मळिवायचं आहे की नाही असा प्रश्न चार लोकांना वचिरायला पाहजि. सहजयोग्यांचं मुख्य कार्य म्हणजे असं आहे, की प्रकाश मळिला दव्याला, तर तो काय करतो? सहजयोगानंतर मग काय करायचं? प्रकाश द्यायचा असतो. कति लोकांना प्रकाश दिला आम्ही? केवढा सुगंध आहे तुमच्यात. केवढा आनंद आहे तुमच्यामध्ये! तो वाटला का तुम्ही का स्वतःच आनंदात बसले. माझी साधना चांगली असली म्हणजे झालं. 'मी साधना खूप करतो माताजी, माझ्या घरी बसून. आणिकाहीच प्रगती होत नाही.' होणार कशी? पसरायला पाहजि नां! जो प्रयत्न कलेक्टिव्हिटी येणार नाही, जागतिकता येणार नाही, सार्वभौमिकता येणार नाही, तो प्रयत्न तुमच्या सहजयोगाला काहीही अर्थ नाहीये. अगदी बेकार आहे. जंगलामध्ये जर एखादं फूल आलं, आणित्याला कतिही सुगंध असला, तरी त्याचा काय उपयोग आहे? तेव्हा सर्व समाजामध्ये, सर्वसाधारण लोकांमध्ये ही वार्ता जायला पाहजि. बोलायला पाहजि, सांगायला पाहजि, की आम्ही सहजयोगी आहोत. तुम्ही आपली कुंडलीनी जागृत करून घ्या आणपार होऊन घ्या. ह्या महाराष्ट्र भूमीचे एवढे पुण्य आहे! संत भूमीच नाही, अष्टवनीयक इथे ठाकलेत. अशा ह्या संतभूमीमध्ये लोकांचं लक्ष आहे कुठे? म्हणजे तुम्ही आहात काय? आण कोण आहात? इकडे लक्ष द्या. तुम्ही मेन ऑफ गॉड, परमेश्वराचे पुत्र आहात तुम्ही. वशिष्ठ करून तुम्हाला परमेश्वर त्याचे साम्राज्य द्यायला बसलेला आहे. ते सोडलं एकीकडे आणभिलत्या ठिकाणी कुठे लक्ष घातलं आहे तुम्ही. सहजयोग्यांच्यासाठी फार आनंदाची गोष्ट ही आहे, की मी जवळजवळ सात देशांमध्ये फिरले. पोर्तुगाल, स्पेन, जर्मनी, इटली, स्वित्झर्लंड, फ्रान्स, फ्रान्सला उत्तरेला आण दिक्षुणिला दोन्हीकडे. आण ह्या सर्व देशांमध्ये जवळ जवळ २००-२०० पक्के सहजयोगी तयार झालेले आहेत. अल्जेरियाचं सांगतिलं मी तुम्हाला. पक्के हं! 'ॲडव्हेंट'च पुस्तक पाठ. माझ्या टेप अगदी पाठ आहेत सगळ्यांना. ऑस्ट्रेलियाला दोनशे-अडीचशे मंडळी आहेत. सगळ्यांना माझ्या टेपस पाठ आहेत. तुम्हाला सांगितलेल्या सगळ्या कहाण्या त्यांना पाठ आहेत. तुम्हाला वचिरालं तर, माताजी कधी बोलल्या होत्या का असे? माहीत नाही बुवा! म्हणजे सनिमाची गाणी पाठ आहेत. हा काही सहजयोग नाही आण ही काही सहजयोगाची पद्धतही नाही. एवढ्या उदात्त कार्याला लागलेल्या लोकांना फार उदात्त जीवन घालवायला पाहजि आणित्यागाचं जीवन आहे हे. 'येर्यागबाळ्याचे काम नोहे'. ते मावळे मराठे लढले, त्यापेक्षाही हे मोठं काम आहे. सार्या जगाची नगिटविहिटी घालवायची आहे. सगळ्या जगाच्या फेनेटसिजिमला घाला घालायचा आहे. सगळ्यांच्या राजनैतिक डोक्याला जरा अक्कल द्यायची आहे. ते कसं काय होणार आहे, तुम्ही मला सांगा. ती शिवाची बरात आली होती नां, तसा प्रकार आहे थोडाबहुत सहजयोगाचा. आता मुंबईतून येतात पत्र! वाचण्यासारखी आहेत! तुम्ही जर वाचली, पुष्कळांची पत्र, तर तुम्हाला समजेल माताजी काय म्हणतात ते! काही काही लोक मात्र पोहोचलेले आहेत हं! पण काही काही लोकांचं तेच रडगाणं. २८ पानांची पत्र. बरं त्याच्यामध्ये संबंध सारारथ हा, मी तरी काय करणार? मला वेळ नाही हो २८ पानं वाचायला. म्हणजे टप्प्याटप्प्याने मी जरी वाचली, तरी ह्या आशेने की बुवा, कुठे तरी सहजयोग येईल मध्ये. नाही तसं नाही. आईला तसं सांगतिलं तर झालं. उगीचच आनंदायची. कशाला? उगीचच तिला थोडसं प्रसन्न केलं तर कशाला? सगळ्यांची रडगाणी. पण त्यातल्या त्यात काही काही लोक मात्र असे आहेत, की खरोखर कमळासारखे. नुस्तं पत्र आलं की व्हायबरेथनस सुरू, बरं तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, तकिडे वलायतेतले लोक त्या घाणीत जन्माला आले, पण काय त्यांच्या बैठकी, काय त्यांच्या पद्धती आहेत, तुम्ही अगदी पहाण्यासारख्या आहेत. ते तुम्हाला देवासारखे पूजतात हो. प्रत्येकाला. त्यांना वाटतं हनुमानातला मनुष्य म्हणजे काय, वाह! तो आधी साधु-संत असेल म्हणूनच त्या देशात जन्माला आला. आम्ही घाणेरडे म्हणून इकडे जन्माला आलो. तुम्ही म्हणजे खरे साधु-संत. तुमच्यासाठी माळा घेऊन येताहेत आता. तुमच्या दर्शनानेच आम्ही पावन होऊ, अस त्यांना वाटतं तकिडे. त्यात सत्यांश ही पुष्कळ आहे. परमेश्वराला मळिवणं फार सोपं आहे, पण त्याला ओळखणं फार कठीण आहे. त्यात बसणं कठीण. माणसाचं जरासं हृदय उघडाव लागतं. त्या उघड्या अंतःकरणाने आपलीच उदात्तता पहावी लागते आधी. तेवढं उदात्त असायला पाहजि आणिते नसलं, तर काहीही त्यात बसू शकणार नाही. त्या कॅमेर्यामध्ये काहीही येऊ शकणार नाही. सगळं आऊट ऑफ फोकस होईल. ते फोकसिंग करावं लागतं. त्यासाठी मेहनत पाहजि. दुसरं असं, की योगभूमीच्या आशीर्वादाने, कमी मेहनतीत काम होऊ शकतं. फार कमी मेहनत पाहजि. थोड्या मेहनतीने होऊ शकतं, पण लक्ष मात्र परमेश्वराकडे असायला पाहजि. जर परमेश्वराकडे लक्ष असलं, तर मग काहीही नको आण एकदा जर का त्याची आवड बसली तर मग दुसरं काही बरं वाटत नाही. सगळे तुमचे प्रश्न सुटतील. आता एक साधारण गोष्ट सांगते. कालच एक बाई आल्या होत्या आमच्याकडे. त्या मला सांगायला लागल्या, 'माताजी माझे हरियाचे दागिने हरवले.' 'बर मग?' 'मी तुम्हाला पत्र पाठवले आण ज़्यादविशी तुम्हाला पत्र मळिलं असेल, त्याच दविशी माझे दागिने मला मळिले.' खरं सांगायचं म्हणजे मी पत्र वगैरे काही वाचलं नव्हतं. पण ते आलं नां माझ्या हातात. झालं. पण ते दागिने मळिवण्याचं काही माझं कार्य नाही. ते पोलिसांचं कार्य आहे. माझं आहे का? पण मळिले. पण त्यांचं मला आवडलं ते हे त्याच्यातलं की, 'तुमचं काही उत्तर आलं नाही, तर मी असा वचिर केला, की मी कोण होते माताजींना त्रास देणारी, माझ्या दागिन्यांसाठी? आणित्यांनी जरा धडा दिला मला चांगलाच. फार दागिन्यांवर माझं लक्ष होतं.' ते म्हटलं बरं नघालं. तेवढं मात्र माझं काम होतं. ती अक्कल आली, ते माझं काम आहे. ते पोलिसांचं नाही. अशा रीतीने अनेक कार्य तुमची संसारातली होऊ शकतात. कारण परमेश्वराने सांगितलेले आहे, की 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' योग आधी घडू द्या. क्षेम मी बघतो की. पण आधी योग घडू द्या. हे सांगितलेलं सगळे वसिरतात. सद्धिविनीयकाला पार झाल्याशुवाय काय म्हणता हो जाऊन तुम्ही? तुमचं कनेक्शन कुठे आहे? तथि फक्त त्या भटजीबुवाशी तुमचं कनेक्शन आहे. म्हणजे भटजीबुवा जे काही मळिवायचं ते मळिवतात. बाकी परमेश्वराशी तुमचा कुठे संबंध आहे? म्हणे मी फक्त वडिलाला बोलवत होते. वडिल, वडिल करायचे.

कशाला? काही असेल तरी वडिठलाला सांगायचं. मग? मला दृष्टांत झाले. मग? म्हणतलं, वडिठलाचं तुमच्यावरती काही करूच वगैरे आहे का? त्याच्यावर तुमचं? तुम्ही त्याला खशितून काढून, 'अरे वडिठला, अमुक कर. अरे वडिठला, तमुक कर.' त्याच्याशी कनेक्शन तर होऊ द्या. आधी कनेक्शन होऊ द्या, मग संबंध ठीक करून घ्या. बसवून घ्या स्वतःची पातळी. मग काय सांगायला नको. मग पाऊस पडतो कुपेचा. पण सगळ्यात मोठी कृपा, परमेश्वरावर प्रेम करता आलं पाहजि. ही सगळ्यात मोठी कृपा आहे. ती त्या प्रल्हादाला अक्कल होती बरं. जेव्हा साक्षात् परमेश्वर नरसहि रूपात उतरले, त्यांनी वचिरालं, काय पाहजि तुला? जगातलं काय पाहजि ते मागून घे. साक्षात् वषिणू होते. त्यांनी काय सांगितलं, 'तव चरणा रवदि....' आठ वर्षाच्या मुलाला ही अक्कल होती. ते एकदा जर अमृतासारखं मळिलं, मग दुसरं काहीही नको. तेच मळिवावं, असं सहजयोग्याने एक व्रत घ्यायला पाहजि. कारण ही फार आणीबाणीची वेळ आहे. जर आपण जकून घेतलं, तर स्वर्ग काय पण परमेश्वराचं सर्व साम्राज्य आपल्या हातात आहे. आणहिरलो, तर सैतानाचं राज्य येणार. तेव्हा ही वेळ आणीबाणीची आहे. आणहिया वेळेला फक्त वीरत्वालाच यश येणार आहे. वीरत्वापासून मुकलं नाही पाहजि. तुमच्या आईला कोणत्याही जगाची भीती नाही, तुम्हाला माहिती आहे. कोणाच्या धमकीची भीती नाही, कशाची भीती नाही. तुम्हाला कशाची भीती आहे? तेव्हा नधिड्या छातीने सरसावलं पाहजि. त्यात आपल्या देशाची परंपरा फार मोठी आहे. त्या परंपरेला धरून, त्या व्यवस्थेला धरूनच सगळे कार्य व्यवस्थित होणार आहे. त्याच्यामध्ये गोडवा, सामंजस्य, सहपिणता, आणविशेष गुण यायला पाहजि. आपापसातले संबंध देण्याचे झाले पाहजि. घेण्याचे नाहीत. तुमच्या आईचे देण्याचेच आहेत ना संबंध, का काही घेते वरगैरे मी तुमच्याकडून? देतच राहिलं पाहजि. देण्याची जी मजा आहे ती घेण्याची नाही. सगळ्यांना माहिती आहे, जसं हातातून वहात राहतं, इतकं वहातं की बोलतासुद्धा येत नाही. तसेच वहायला पाहजि. आता चरम मळिल्यावर परम मळिल्यावर हे दगडधोंडे काय करायचेत. असा एक साधा वचिर केला पाहजि. सहजयोगाला फळं लागायला सुरुवात झाली आहे. पाच वर्षात फार मोठे कार्य होणार आहे. पण तुम्ही कुठे राहणार त्याचा अंदाज घेतला पाहजि. कारण आऊट ऑफ सरक्युलेशन सहजयोगातून पुष्कळ लोक जातात, एकदम टँजंट मध्ये म्हणतात तसं. तेव्हा आऊट ऑफ सरक्युलेशन मात्र जाऊ नका. चकितूनच रहा आणचिकितवून घ्या. वजन असायला पाहजि. तब्येतीत वजन पाहजि माणसाच्या. लहान लहान गोष्टीमध्ये प्रतपिठित लोक हलत नाहीत. प्रतपिठेला वजन पाहजि. एका वजनाने रहायला पाहजि. कोणी म्हणे, की आमच्या देशामध्ये कोणी आहेत म्हणे, त्यांना म्हणे सारखे बंगालीच पाहजि, कोणाला मदरासीच पाहजि, मग महाराष्ट्रीयनसना महाराष्ट्रीयन का नको? सगळे जर गाढव आहेत तर तुम्ही शेपूट लावून गाढव कशाला होता? तुम्ही शहाणपण का धरत नाही. उद्या ही वेळ येणार आहे, सर्व जगामध्ये मराठी लोक शक्तिणार आहेत. माहिती आहे का? म्हणजे तुम्ही शहाणपणा धरला तर हं! नाहीतर फ्रेंच शक्तीवं लागेल. सगळे लोक मराठीच शक्ति आहेत. लंडनला सगळे मराठी शक्ति आहेत. कारण मराठी भाषेमध्ये कुंडलनीवर सगळ्यात जास्त पुस्तक आणचिर्चा आहे. पण महाराष्ट्रीयन लोक मात्र सगळे साहेब झालेत. साहेब इथे आले, की ते चक्रावतात, की ह्यांना तर मराठी येतच नाही आणी आम्ही मराठी शक्ति उपयोग काय? हद्दी तर मुळीच येत नाही. हद्दी. हद्दी बोलायचं म्हणजे काय! अहो, आम्ही काय खेडूत आहोत की काय हद्दी बोलायला? त्या लंडनला एक मनुष्य नाही मळिणार हद्दी बोलणारा. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. सगळे इंग्लिश. म्हणजे गुजराती आपले. व्वा. पक्के इंग्लिश झालेत तकिडे जाऊन. आश्चर्य वाटतं. एवढी जुनी परंपरा आपल्यामध्ये होती, ती कशी अशी नष्ट झाली? आता परवा त्यांनी तकिडे एका मासकामध्ये फार वाईट आर्टिकल लहिलं की ती रास करतात नाही का ! त्या रासमध्ये सगळी मुलं-मुली जातात दारू पळिऊन आणनिाचतात. त्यांचे फोटो वगैरे दलि. आणदेवीचा फोटो. त्या देवीसमोर नाचतात दारू पळिऊन. त्यावेळेला मुलं, मुली आपापसामध्ये सल्लोक्षण करतात आणत्यावेळेला अलाऊड आहे, तुम्ही वाटेल ते केलं तरी. काय म्हणावं आता, देवीचा फोटो. म्हणतलं हे तांत्रिक दिसतात कुठले तरी. आणनिवरात्रीत नऊ दिवस हा प्रकार. पूजन बीजन गेलं एकीकडे. ते दारू पळिऊन आठ तास म्हणा, नाहीतर दहा तास, झगिायचं. आण म्हणे देवीसमोर नाच! कधी ऐकल्या नव्हत्या अशा तऱ्हेच्या पूजा आजकाल सुरू झालेल्या आहेत. सहजयोगाच्या लोकांना सत्य काय आहे? धर्म काय आहे? त्याचं सत्य स्वरूप, नर्मळ स्वरूप काय आहे? ते सगळे समजून घेतलं पाहजि. आणत्याच्यावर उभं रहायला पाहजि. हमितीने. आता आमचे शेजारी आम्हाला म्हणतात, 'दारू प्या, मग माताजी कसं करायचं? आता असं आहे की आम्ही जरा मोठे ऑफिसर आहोत नां. म्हणून आम्ही जास्तीच शेण खातो. आता परवाच एक येऊन आम्हाला असं म्हणाले. म्हणतलं, 'असं का. तुम्ही केवढे मोठे ऑफिसर आहात हो दारू पणियासाठी?' म्हणजे प्यायलंच पाहजि म्हणे. 'असं का? नाहीतर काय होणार आहे तुमचं?' हे ऐकूनसुद्धा मला आश्चर्य वाटतं. बाळबोध घराण्यातले आम्ही. 'दारू ही चाललीच पाहजि, म्हणजे काय प्रमोशन नाही व्हायचं आमचं.' म्हणजे हे डमिशन घेऊन प्रमोशन कशाला पाहजि! मग सगिरेट शविय सोशल लाइफ कसं होणार? आण म्हणतलं, जेव्हा तुम्हाला कॅन्सर होइल थ्रोटाचा, तेव्हा माताजी उभ्या राहतील तुम्हाला ठीक करायला. नाहीतर तंबाखू पाहजि. म्हणजे सोशल नाही का! म्हणजे ज्याने सोशल लाइफ झरि होईल ते कार्य करायचं. जे स्मोकिंग करत नाही त्यांना वचिरा स्मोकिंगचं. एक जर स्मोकिंग आला तर नको रे बाबा हा मनुष्य असं वाटतं. पण सहजयोगात सगळं सुटतं हं! सुटलच पाहजि आणजिर सुटलं नाही तर तो सहजयोगी नाही. म्हणून घेऊ नका मुळी सहजयोगी स्वतःला. एक होते माताजीच्या पाठीमागे प्यायचे कधी कधी. मला कळलं. आले मग प्रोग्रॅमला आणसांगायला लागले, माझं तोंड हनुमानासारखं फुगतंय. म्हणतलं, असं का? काय चालतं काय तुमचं माझ्यामागे? सोडा म्हणतलं ती तंबाखू, ती सुटली तेव्हा बरे झाले. दुसरं, तुम्हाला माहितीच आहे. दुसरे प्रकार तुम्हाला माहितीच आहे. सांगायला नकोच. सहजयोग म्हणजे इतका सेल्फ करेक्टिंग फोर्स आहे, की तुमच्यादेखतच दसितंय. अं, माताजीना काय कळतं? असंच म्हणतात आपलं. आता आलं नां! केवढी मोठी चूक आहे, की आपल्या वशिद्धी चक्रावर हा आघात करायचा. म्हणजे केवढी मोठी चूक आहे! जरा त्याची कल्पना करा. वरिटाचं स्थान आहे. वरिटावर तुम्ही आघात करता. म्हणजे काय तुम्हाला स्वतःची काही कमित आहे की नाही! हे सहजयोग्याने समजलं पाहजि आणआताही सहजयोगी जे स्वतःला म्हणतात आणसगिरेट पतितात त्यांनी, 'आम्ही सहजयोगी नाही' म्हणून कपाळावर लहिन टाकायचं. म्हणजे सहजयोग्यांना अशी कल्पना कधीही नाही झाली पाहजि, की आमच्या हातून कोणतही पाप झालं तरी आम्ही सहजयोगी. म्हणजे हा एक सटल टाइप ऑफ इगो (सूक्ष्मातला अहंकार) मी म्हणते त्याला. हा सूक्ष्म तऱ्हेचा अहंकार सहजयोग्यांमध्ये येतो की, 'आता आम्ही सहजयोगी, मग काय! आम्ही काही केलं तरी सब खून माफ. अहो, त्याच्या उलट आहे. जतिके उंच चढाल ततिकेच खाली आहे. म्हणून पडू नका. जतिके चढले ते गच्च धरून बसा. तुम्ही हलले की जाणार खाली. एवढ्या मेहनतीने चढायचं आण त्या दोन पैशाच्या घाणेरड्या तंबाखुसाठी खाली उड्या मारायच्या, हे शहाणपण कोणी सांगितलं! आता हे झालं म्हणून मी सांगते तुम्हाला. एक प्रकार झालेला आहे. सगळे सहजयोगी लागले होते तकिडे जसलोकला. चला. उद्या कोणी तंबाखू घेऊन जर त्याला त्रास झाला तर मुळीच कोणी जाऊ नका. मी सांगते. मरू देत. आज मेले तर उद्या येणारच आहेत माझ्या डोक्याशी. त्याच्यासाठी सगळ्यांची पत्र, तार माझ्याकडे, अमकं तमकं. झाले बरे म्हणा. त्यांचा कॅन्सर झाला बरा. पण आता मात्र करणार नाही. कशाला तंबाखू खायची? आता इतकी वर्षे माझ्याजवळ आहात, तंबाखू अजून खाता. मग तंबाखूच खा. आता पुढे मात्र मी चालू देणार नाही. कधी पत्रे आली नव्हती, ततिकी ह्या तंबाखुवाल्यासाठी माझ्याकडे पत्र आली.

सगळ्यांची एनर्जी त्याच्यासाठी. आल्याबरोबर सगळ्यांची लेफ्ट नाभी धरलेली. सगळ्यांचं स्प्लीन खराब. स्पडिओमीटर खराब. आता ह्यांचे मी ठीक करू परत! समिपथीज (सहानुभूती) नको अशा माणसांसाठी! सांगायचं सरळ माताजीनी सांगतिलंय, की ज्याने तंबाखू घेतली तो सहजयोगी नाहीच. त्याला आणायचेच नाही मुळी सहजयोगात! आधी तंबाखू सोड. मग. खोट बोलणं. अगदी वर्ज्य करायला पाहजि. जीभेतून तुमची अगदी सरस्वती शक्ती नघून जाणार. खोटं बोलायचं नाही. सगळं म्हटलंच पाहजि असं नको. म्हणजे त्याचा अर्थ असा नाही की कोणी दसिलं, अहो, तुम्ही... आज हे.... आहेत असे शहाणे! एकदम तोंडावर फटकळपणा करायचा नाही. सगळं सांगतिलंच पाहजि असं नाही काही. पण जे काही सांगायचं ते खरं सांगावं. नाहीतर सांगू नये. खोटेपणा करायचा नाही. आता त्याचेही अनुभव आलेत बरेच आम्हाला म्हणून सांगते. माझ्याशी खोटे बोलण्यात काय अर्थ आहे हो! मला तुमच्या पार सात तकिडे नी सात तकिडे नी सात तकिडे सगळं दसितंय. तर माझ्याशी कशाला खोटे बोलायचं? तेव्हा खोटेपणा मात्र अगदी सोडलाच पाहजि. अगदी! जसं काही महारोग असतो नां, लेप्सी, तसं समजलं पाहजि. आपल्या देशाचा दोष म्हणजे खोटेपणा. कोणतेही खोटे सर्रास बोलूनच टाकायचे. काय होतं? पुढे काय होणार? खोटेपणा सोडायला पाहजि. सहजयोग्यांनी व्रत घ्यायला पाहजि, की आम्ही खोटे बोलणार नाही. बोलू नका वाटलं तर. सांगू नका. अनाधिकार कोणाला सांगायची गरज नाही. समजा एखादा मनुष्य आला कोणाला मारायला आण मला वचिरलं, 'माताजी, कुठे आहे तो सांगा?' तर तो कोण अधिकारी आहे मला वचिरणारा? मी त्याला काही सांगणार नाही. पण ह्याच्यात कोणता खरेपणा आहे, की बुवा तथि लपलेला आहे. जाऊन त्याला मार. ज्याला म्हणतात डसिक्रशिन, सारासार बुद्धी, ते डेव्हलप करायला पाहजि सहजयोग्याने. काही खोटं बोलण्याची गरज नाही. खोटं ते लोक बोलतात, ज्यांना कशाची भीती असते. ज्यांना कशाची गरज असते. अरे, तुमच्यामध्ये जर परमेश्वरच जागृत झाला तर कशाला खोटे बोलायचं? जेव्हा सत्यच जागृत झालेलं आहे तर खोटं कशाला बोलायचं? तेव्हां हे एक व्रत घ्यायला पाहजि, की आम्ही खोटे बोलणार नाही. हे दूसरं व्रत घ्यायला पाहजि, की आम्ही खोटे बोलणार नाही. वयसनं सोडलीच पाहजि आणि खोटे आम्ही बोलणार नाही. हे व्रत आहे आमचं. आण भिग बघा, काय मजा आहे हो. स्वतःच्या गुणांचा आस्वाद घेणं म्हणजे केवढी मजेची गोष्ट आहे! बसावं आणि ते बघत रहावं. अहाहा, काय रंग पसरतात आपले. आणि आपल्यात दुर्गुण असले, त्याचा दुर्गंध म्हणजे आपल्याला नको म्हणून लोकांना जेल मध्ये घातलं तर जेल आवडत नाही. मला घाला म्हणजे मला बुवा बरं वाटेल. थोडा वेळ तरी आपल्याबरोबर थोडावेळ बसलो, म्हणजे आनंद वाटेल. स्वतःच्या सद्गुणांचा आनंद घेणे. दुसऱ्यांच्या सद्गुणांचा आनंद घेणे. दुर्गुणांकडे दुर्लक्ष करणे. जर गावात कुठे घाण असली तर आपण जाणार नाही तथि. नाकावर कपडा ठेवणार. पण एखाद्या माणसात जर घाण असली तर ती आपण चार-चौघात फरिवल्याशविय आपल्याला चैन नाही. मग ती पेपरमध्ये यायला पाहजि. 'अहो, तुम्ही ऐकलं का त्यांची सून, अमकं, ठमकं, तमकं.' त्याच्याच वाढवलेल्या आवृत्त्या आहेत ! हे सहजयोग्यांना शोभण्यासारखं नाही. इकडच्या गोष्टी तकिडे, अशा क्पुल्लक आणि क्पुदूर गोष्टीकडे लक्ष देणं आणि त्याबद्दल एवढ्या गोष्टी करणं, आपल्याला शोभणार नाही. आपण प्रतष्ठीति लोक आहोत. समाजातले अती प्रतष्ठीति जीव आहात तुम्ही! तेव्हा ती प्रतष्ठीति सांभाळायला पाहजि. आता बातमीदार. आले. बघतील काय? माताजी साडी घालून आल्या. तर कशी त्यांची साडी होती आणि अमुक होतं, तमुक होतं. त्याच्या पलीकडे त्यांना दृष्टी नाही. ते बातमीदार आहेत. पण तुम्ही साक्षी आहात. तुमच्यामध्ये गहनता यायला पाहजि. क्पुल्लक आणि क्पुदूर गोष्टीबद्दल वचिर करणं, तुम्ही ह्यांचं ऐकलं का ? त्याला गोंसपि म्हणतात इंग्लिशमध्ये. असल्या गोष्टीमध्ये सहजयोग्यांनी जर आपला वेळ घालवला, तर झालं. एकच आयुष्य मळिलेलं आहे फार महत्त्वाचं, ते असं दवडू नका. ते ही फार आहे. कारण आमच्याकडे तसे बाढ (लोक) येतात, 'माताजी, तुम्ही ऐकलं का आम्ही त्यांचं असं ऐकलं होतं.' आम्हाला काय? सगळ्या गावच्या गप्पा. अमका तच्याबरोबर पळाला आणि ती त्याच्याबरोबर पळाली. पळू देत. तुमचं काय जातंय ? अशा घाणेरड्या गोष्टीकडे लक्ष तरी कशाला द्यायचं. त्याबद्दल वाचा तरी कशाला उघडायची. आपली ही शुद्ध वाचा परमेश्वराच्या कार्यात घालायची सोडून ह्या सगळ्यांच्या गप्पा मारण्याची काही गरज नाही सहजयोग्यांना. हे तसिरं व्रत घ्या. क्पुल्लक गोष्टीकडे लक्ष नको. दोन पैसे रक्षिपाला द्यायचे की तीन पैसे द्यायचे. अहो, तीनच द्या. काही हरकत नाही. तो धापा टाकत तुम्हाला घेऊन आला. कशाला त्याचा आणखीन श्वास घेता तुम्ही. तीन पैसे त्याला दिले तर तुमचं काय कमी होईल? द्यायचं शकता थोडं. पैशाची आकडेमोड फार नको. नाहीतर लागतील हं त्रास व्हायला. भयंकर पैशीक लोक असतात, त्यांना भयंकर पैशाचा त्रास होतो. तेव्हा तुम्ही अकाऊंटन्सी एकेका पैशाची करू नका आणि कदुरुपणा कमी करा. हे चौथं व्रत आहे. स्वतःच्या बाबतीत मात्र थोडं केलेलं बरं. खाण्यापिण्याच्या बाबतीत, वशिषकून चमचमीत खाणे, वगैरे. आल्याबरोबर लविहर सगळ्यांचं धरलेलं. मी म्हटलं होतं अहो, तळलेलं इतकं खाऊ नका, चमचमीत. हे आमच्या बायकांचं फार वशिष आहे. नवर्यांना चमचमीत घालायचं आणि काबूत ठेवायचं, की सरळ ऑफिसमधून घरी. आज मी अमका बेत केला आहे, की नवरा सरळ घरी येणार.. जातो कुठे? चमचमीत जेवण आहे नां! मग घरीच येणार. कुठे जातो बरं. पण त्याचं लविहर कुठे जातं इकडे लक्ष दिलं पाहजि. लविहर हेच आपल्या तत्त्वाला मुख्य धरून आहे आणि ते तत्त्व म्हणजे लक्ष, आपलं अटेंशन जे आहे ते ह्या लविहरमुळे कायम असतं. तेव्हा खाण्याकडे लक्ष अती, की मला हे पसंत आहे. मला आज श्रीखंड पाहजि. झालं. गेले सहजयोगातून. माताजीचे पाहिलं, काहीही दिलं तरी आम्हाला ते लक्षातच रहात नाही. जे मळिलं ते. जैसे राखवू, तैसेही रहू, 'हे आम्हाला चालत नाही,' हे सहजयोग्यांनी म्हणायचं नाही. खाण्याच्या बाबतीत लक्ष जरा कमी करायला पाहजि. हनुमानाच्या लोकांचं खरं म्हणजे जीभ जी आहे, ती सगळ्यात अँकटिव्ह आणि सेन्सिटिव्ह. डोळे नाहीत ततिके. नाक आहे म्हणा थोडं बहुत. पण कान आणि डोळे नाहीत. जर शविया दिल्या, तर सगळ्यांना अगदी वनिंद होतो इथे. शक्ती कोणी दिली एखादी, शक्तीगाळ करणं, म्हणजे एक मोठं, भारी, काय म्हणायचं त्याला, एक वनिंदाचा सागर उफळण्यासारखं आहे. कान सेन्सिटिव्ह नाहीत आपले. कसलीही घाणेरडी गाणी असली तरी वाह, वाह काय मजेदार गाणी चालली आहेत! त्या बाबतीत कानामध्ये सेन्सिटिव्हिटी नाही. काहीतरी मधूर ऐकलं पाहजि. 'सदासरवदा योग तुझा घडावा,' असं काहीतरी व्हावं, असं काहीतरी सुंदर कानावर पडलं पाहजि. तकिडे लक्ष नाही. आणि डोळ्यात तर मुळीच नाही. सौंदर्यदृष्टीचं वातावरण इतकं बदललेले आहे, दयार्द्रता डोळ्यांमध्ये नाही आणि एकंदर लोकांकडे पहाण्याची दृष्टी चकितिसक तरी असेल कवि अत्यंत गलच्छि असेल. ते सहजयोग्यांना शोभणार नाही. फक्त दयार्द्रता, करूणामय, फक्त देणारी दृष्टी, फक्त प्रकाश जाणारी दृष्टी, काही घेणार नाही अशी दृष्टी पाहजि. एक दृष्टी पडली तर कुंडलिनी खट्कन उभी राहिली पाहजि तरच तो सहजयोगी म्हटला पाहजि. एका दृष्टीने. मग पुढची स्थिती संकल्पाने. नुसता संकल्प करायचा, की जागृती व्हायलाच पाहजि. ही शक्ती यायला पाहजि. अहो, मराठा आहात तुम्ही, शक्तीजीच्या राज्यातले. ते गेले आता इंग्लंडला जन्माला आले. आता हे तकिडेच बाजारबुणगे आलेत इकडे. असं म्हटलं तरी चालेल. कारण त्या लोकांची जी शक्ती बघते तर मला आश्चर्य वाटतं. अशा त्या देशामध्ये त्यांनी सगळ्यांची डोकी पकवून ठेवलेली आहेत. सगळ्या ब्रिटीशांची डोकी ठिकाणावर लावली. तर त्याच्यातलं मुख्य सार हे आहे, की एक वशिष श्रेणीतले लोक आहात तुम्ही. एक वशिष प्रतष्ठीति मंडळी आहात. तुमच्यासाठी परमेश्वराने आपलं साम्राज्य उघडं केलेले आहे. त्याच्यामध्ये आता आपण येणार. तेव्हा तुमची परस्थिती काय असायला पाहजि ? तुमचं अस्तित्व कसं

असायला पाहजि? तुम्हाला पाहताच काय वाटलं पाहजि? आरशासमोर उभं राहून फक्त स्वतःला म्हणायचं की, 'मी सहजयोगी आहे.' केवढं मोठं कार्य आहे तुमच्या हातात. लाखातून एक एक मनुष्य हुडकून काढला, तो काही असा नाही काढलेला आम्ही. आमच्या दृष्टीमध्ये काही फरक नाही. आम्ही काही चुकलेलो नाही, मात्र तुम्ही आम्हाला चुकवू नका. तुम्ही होतात काही तरी म्हणून तुम्हाला हुडकून काढलेले आहे. म्हणूनच तुम्हाला सगळं काही दिलं आहे. इतकं कुंडलनीचं ज्ञान आत्तापर्यंत कोणालाही नाही. इतकं तुम्हाला आहे! जाऊन वचिरून बघा. पुष्कळ मोठमोठाले आहेत. वचिरा. कोणालाही सहजयोग्यांपेक्षा जास्त कुंडलनीचं ज्ञान नाही. आणहितावर कुंडलनी तुमचीच फिरते. तुमची कति चक्रे धरलेली असली, तरी ती नरिमळ उभी राहते संबंधच्या संबंध. कोणाचं रयिलायझेशन चुकत नाही. तुमची चक्रं धरलेली असली तरी. तुमच्यात कतिही गडबड असली तरी त्या तुमच्या जागरणात येत नाही, हे तुम्हाला माहिती आहे. त्याबद्दल मला सांगायला नको. एवढी प्रचंड शक्ती आपल्यामध्ये असल्यावर त्या शक्तीला साजेसं सगळं रूप असायला पाहजि, की नाही! सस शसिम - (आपलं व्यक्तिव इतरांपेक्षा वशिष हवं) - या संधीनी जर राहिलात तर ती डगिनटि आपल्यात येऊ शकते. आणति एक तरेचं व्यक्तिव, वशिष व्यक्तिव आहे. लोकांना वाटलं पाहजि, की हा मनुष्य आहे बुवा काहीतरी, वशिष आहे. काही म्हणा, असं वाटलं पाहजि तुम्हाला पाहिल्याबरोबर की काहीतरी आहे ह्यांचं वैशिष्ट्य. आता ही बाजू सोडली तर बाकी बाजू मात्र सुंदर आहे. मुख्य म्हणजे अशी की कधीही जगामध्ये इतके पार लोक नाहीत. एवढा मेळावा नव्हता, म्हणून हा महायोग आहे. कधीही जगामध्ये इतक्या सत्कन लोक पार झाले नव्हते. म्हणजे काय हे, तयारी बघा, तयारी काय आहे! अहो, सुरुवातीला दोन वर्षे पंचवीस माणसांवर मेहनत करून, ओरडून आरडून, बारा माणसांना कसं तरी पार केलं होतं आणितंनंतर जे सुरू झालं सटासट ते तुम्हाला माहिती आहे, की कसे लोक पार होताहेत! काय दशेला आलेत म्हणजे काय आहे ? इतकं फास्ट ज्याला म्हणायचं कार्य कधी झालेलं कोणी पाहिलं नाही. माझ्या तरी बुवा कधी लक्षात आलेलं नाही. पौराणिक स्थितीतसुद्धा नाही. ज्याला आपण सत्ययुग म्हणतो त्या स्थितीत सुद्धा नव्हतं. इतके लोक पार होणं हे एक वशिष आहे. आणितुमच्या शक्तीला पारावार नाही. खरोखर नाही. प्रचंड शक्ती आहे. फक्त तुम्ही वापरून बघा. आता म्हणजे राहिलं काय आहे कमी! असा वचिरावा प्रश्न, 'माताजी, काय कमी राहिलं आहे तेवढं आता सांगा. तुम्ही आम्हाला असं म्हणता, मग राहिलं काय?' एकच कमी राहिलं आहे, की तुम्ही काय आहात? तुम्ही कोणत्या प्रतीचे हरि आहात ? तुमचे पैलू कति आहेत? ते एकदा जाणून घ्या बरं. बस! मग मला काही सांगायला नको. आधी स्वतःचं फक्त जाणून घ्या. आणजिणण्यासाठी तुम्हाला चतित दिलं आहे आम्ही. प्रकाशित झालेलं चतित आहे तुमच्याजवळ. त्याने जाणून घ्या आधी तुम्ही काय आहे ते. मग पुढे काही मला बोलायला नको. सांगायला नको. साक्षातच दसिणार आहे ते. भक्तीची साथ आहे, इतकं पवतिर सगळं आहे. फक्त स्वतःबद्दल कल्पना नाही. हा तेवढा दोष आहे. मी कोण आहे, ते ओळखा. ते जाणून घ्या आणितुमच्या इज्जत करायला शकिलं पाहजि. जर स्वतःचीच आम्ही केली नाही, तर दुसऱ्यांची आम्हाला काहीही वाटणार नाही कमित. आधी स्वतःची कमित करून घ्या. माझ्यासाठी तुम्ही जरी कतिही महान असलात तरी तुमच्यासाठी तुम्ही महान व्हायला पाहजि. मग त्याची ऐट बघा. झालं एकदा हे सुरू झालं, मग आमचं काही कार्य रहात नाही. तुम्ही तुम्हाला ओळखलं नं, मग झालं. आम्हाला काय करायचंय आता? एवढेच एक कार्य आहे आणति जुळवून घेतलं पाहजि. सहजयोग हा इतका मोठा ज्ञानाचा भांडार आहे. इतका मोठा सागर आहे नुसता ज्ञानाचा. तो संबंध तुमच्यातून वाहू शकतो. संबंध सत्य तुमच्यातून ओसंडून वाहू शकतं. सगळ्या जगाला तुम्ही पाणी पाजू शकता. ही तुमची स्थिती आहे. तेव्हा 'माताजी, आम्ही काय आम्हाला फक्त पाचशे रुपये पगार आहे. त्याने काय होणार?' त्या खरसिताला केवढा पगार होता हो? ज्याने सर्व वशिवाला हलवलं. 'आम्ही, म्हणजे काय खरेड्याशी. आम्हाला काही नाही.' 'बरं, आणखीन.' 'आम्हाला काय माताजी, आम्ही तकिडे फक्त एक साधारण सुताराचं काम करतो.' सुताराचा मुलगा होता ना तो! त्यानेसुद्धा कोणाला पार नाही केलेले. ते तुम्ही केलेले आहे. तेव्हा स्वतःची कमित करा आणिकमित लावून घ्या. बघू या आता. सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद ! अनंत प्रेमाने आवाहन, की ह्या महायोगामध्ये सामील व्हायला पाहजि. एकाहून एक हरि सजले पाहजित. त्याच्यापेक्षा आम्हाला काहीही नको. आणह्या देशाचं जे काही दारूण आहे, ते सगळं काढायला पाहजि मला. ते कार्य तुमच्या हातात आहे. तुम्ही खरंच असणार भारतीय तर, भारतीयांचं डोकं ठीक करा. सहजयोगाश्रयाय होणार नाही. सहजयोगच पाहजि त्याला. त्याच्याश्रयाय होणार नाही. सहजयोग लादा त्यांच्यावरती. आता काय करणार! तसं सरळ जर डोक्यात येत नाही, तर सहजयोग लादला पाहजि त्यांच्या डोक्यावरती. बाकी आता तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर वचिरा. कारण हा सहजयोग्यांसाठीच आहे. नवीन मंडळी कति आली? हात वर करा बरं. अहो, बरीच दसिताहेत. आता माझं तकिडे जाऊन काही छापू नका, उलटसुलट. वा वा छान, आता नवीन मंडळी पुढे येऊन बसू देत. आणआमच्या सहजयोग्यांना काही प्रश्न असेल तर वचिरा. म्हणजे सहज योग मी सांगतिलाच नाही हं. बाकी त्याचं वर्णनच करत होते. म्हणजे तुम्हाला घाबरल्यासारखं तर नाही झालं? (नवीन लोकांना) हं या पुढे. तसं काही नाही हो. तसं अगदी सोपं काम आहे. मी नंतरचं सांगत होते. चार्ट बरिट नाही का? बरं काही हरकत नाही. आपण कुंडलनी वषियी ऐकलेलेच आहे. पण जे काही सांगितलेले आहे ते अगदी खरं आहे. आपल्यामध्ये कुंडलनी नावाची शक्ती त्रिकोणाकार अस्थिमध्ये स्थिति असते आणित्या अस्थीला लॅटनिमध्ये सेक्रम असं म्हणतात. तेव्हा लॅटनि भाषेलासुद्धा ही कुंडलनी शक्ती ज्या घरामध्ये बसलेली आहे, तिला सेक्रम म्हणजे सेक्रेड म्हणण्याची सुबुद्धी त्या लोकांना झाली. म्हणजे त्यांना तरी त्याच्यात काहीतरी गम्य होतं असं वाटतं. दुसरं संस्कृत भाषा ही नॉर्वेमध्ये खरी म्हणजे झालेली आहे. सुरुवातीला जी भाषा होती तिला प्री-लॅटनि भाषा असं म्हणतात कवि संस्कृतच्या आधीची भाषा. ती भाषा आल्यानंतर लोकांच्या असं लक्षात आलं, की कुंडलनीचं जे भ्रमण आहे, त्या भ्रमणाने गुंजारव होतात. आणित्या भ्रमणाचे ननिद आपल्या चक्रांवरती ऐकायला येतात. आणित्याच्यावर अवलंबून त्यांनी ही आपली जी देवनागरी भाषा आहे ती बनवली. म्हणजे आता वशिद्धी चक्रावरती संबंध अ, आ, इ, ई, उ, ऊ, जे आहेत संबंध वशिद्धी चक्रावरती कुंडलनीचा ननिद आहे. तेव्हा ही भाषा देवांना माहिती आहे म्हणून ह्याला देववाणी म्हणतात. अशा रीतीने संस्कृत भाषेचा अर्थ आहे सन+कृत, सन म्हणजे शुद्ध कवि पवतिर, कृत अशी जी भाषा, त्यानंतरची ती संस्कृत झाली, बाकीचं जे राहिलं ते लॅटनि झालं. अशा रीतीने ह्या संस्कृत भाषेचा आवर्भाव झाला आणति भाषा भारतामध्ये वापरण्यात येऊ लागली. म्हणून संस्कृत ह्या भाषेला देववाणी म्हणतात. कारण ती देवांना कळते त्याचे जे ननिद आहेत, ते आपल्यामध्ये स्थिति असलेल्या देवांना कळतात, म्हणून संस्कृत भाषेचे महत्त्व आहे. त्याप्रमाणे सेक्रम हा शब्दसुद्धा सेक्रेडपासून आलेला आहे. आणति जी भाषा वाचलेली होती, जी लॅटनि होती, त्या भाषेमध्ये तिला सेक्रम म्हणतात. म्हणजे त्यांनासुद्धा कुंडलनीबद्दल माहिती ही होती. नाहीतर त्यांनी त्याला सेक्रम म्हटलं नसतं. नंतर मेडिकल सायन्सचं असं म्हणणं आहे, की जर संबंध शरीर जरी जळून गेलं तरीसुद्धा ही त्रिकोणाकार अस्थी जळत नाही. म्हणून त्यांनी तिला सेक्रेड असं म्हटलेले आहे. आता ही शक्ती आपल्यामध्ये आहे आणति तुम्ही बघू शकता डोळ्याने. जेव्हा कुंडलनीचं जागरण होतं, तेव्हा पुष्कळ लोकांमध्ये नाभी चक्र, जे वरचं चक्र आहे, ते गच्च असं दबलेलं आहे. त्याच्यामुळे जेव्हा ही कुंडलनी जागृत होते ती त्याला उघडण्यासाठी धक्का देते. ते बंद वगैरे जे आपण राजयोगात वाचतो ते आतमध्ये घटति होतं. ते करावं लागत नाही आर्टफिशिअली. ती आतमध्ये घटना घटति असते आणित्यावेळेला आपल्याला

डोक्याने बघता येतं. कुंडलनी अशी धकधक, धकधक, त्रिकोणाकार अस्थिमध्ये जसं काही हृदय असं व्हावं असं होतं. अगदी अँक्च्युअली असं होतं. पण ज्या लोकांची स्थिती साधारण मध्यग आहे, जे लोक फार जास्त एकुस्त्रमिला जात नाही, अतिवर नसतात. त्यांची कुंडलनी सटकन चढते. त्यांना काही त्रास होत नाही कविा ज्यांना काही शारीरिक, मानसिक, बौद्धिक असे काही त्रास नसले त्या लोकांची कुंडलनी सटकन चढून ते पार होतात आणि काहीही त्रास होत नाही. वशिषतः लहान मुलं बगैरे असली, त्यांना तर मुळीच त्रास होत नाही. पुष्कळशा अशा बयोवृद्ध लोकांना सुद्धा पाहिलं आहे, त्यांना काहीही त्रास न होता एका क्षणात कुंडलनी चढून ते पार झालेले आहेत. तेव्हा ही शक्ती प्रत्येकामध्ये आहे. ही आपल्यामध्ये एका सुप्तावस्थेत असते. जशी अंकुराची शक्ती एखाद्या बीमध्ये सुप्तावस्थेत असते, त्याप्रमाणे. मातेच्या गर्भात, पृथ्वी मातेच्या गर्भात घातल्यावर बी रूजू लागतं. आणि त्याची जी शक्ती सुप्त असते. ती जागृत होऊन तंत्रियातून अंकुर फुटू लागतो. तसेच आपल्यामध्ये सुद्धा अगदी जिवंत हे कार्य आहे आणि हे जिवंत कार्य घटित होतं. ते त्याचवेळेला घटित होऊ शकतं, जेव्हा त्याला जागृत करण्याची शक्ती त्याच्यासमोर साक्षात् असते. ही शक्ती एखाद्या इलेक्ट्रिकसारखी नाही. इलेक्ट्रिकला काही समजतंय का मी काय बोलते ते! ही प्रेमशक्ती आहे. ही प्रेमाची शक्ती आहे. परमेश्वराचं हे प्रेम आहे. तेव्हां तला सगळं समजतं. मी कोण आहे ते तला माहितीये. तला हे ही माहिती आहे, की तुम्ही कोण आहात? तला हे ही माहिती आहे, की तुम्ही काय काय चुका केल्या आहेत! सगळं टेपड आहे तुमच्याकडे. ती टेप आहे तुमची. पण ती तुमची आई आहे. आई आहे आणि ती तुमचीच आई आहे. तुमची कुंडलनी तुमची आई आहे. तला दुसरा मुलगा आणि मुलगी नाही. तुम्हीच तचि पुत्र आणि तुम्हीच तचि सगळे काही आहात. त्याच्या पलीकडे तला काही इंटरस्ट नाही. कसं तरी करून ह्या माझ्या मुलाला दुसरा जन्म दिला पाहजि. हीच तचि जन्मानुजन्माची धडपड आहे आणि तेच ती करते. तेव्हा अशी कुंडलनी तुम्हाला त्रास देते बगैरे, असं जे म्हणतात, ते महामूर्ख आहेत. त्यांचं मुळीच ऐकू नका. तुमची जी आई रात्रंदविस तुमच्या हतासाठी धडपडते आहे, ती तुम्हाला कसा बरं त्रास देईल! बरं, ह्यांना होतं काय, की अनाधिकार चेष्टा हे करतात. म्हणजे आता समजा खेड्यातून एखादा मनुष्य आला आणि त्याने दोन्ही बोट प्लगमध्ये घातले आणि सांगितलं की इलेक्ट्रिसिटी लाईटच्या ऐवजी शॉक देते. तर तुम्ही काय म्हणाल ? तसेच आहे हे की, जाणकार मनुष्य ज्याला म्हणतात, जो जाणतो, तोच मनुष्य, पण हा जाणणारा मनुष्य बुद्धीने जाणणारा नव्हे. त्याच्या स्थितीने जाणणारा पाहजि. त्याची अवस्था जाणणारा पाहजि. त्याच्या जाणकारीची एक अवस्था असते. बुद्धीने जाणकार नसतो तो. पण एका अवस्थेत असतो आणि ती अवस्था कुंडलनी जागृत झाल्यावर सगळ्यांना प्राप्त होते. त्या अवस्थेला आत्मसाक्षात्कार अस म्हणतात. ही कुंडलनी फक्त सहा चक्रांना छेदते. सातवं चक्र हे कुंडलनीच्या खाली आहे. हे ही एक मोठं लक्षात घेण्यासारखं आहे. म्हणजे हे रजनीशसारखे जे गाढव आहेत, गाढव म्हणणं म्हणजे गाढवाचाच अपमान आहे म्हणा. ह्या लोकांना हे माहीत नाही मला वाटतं, की कुंडलनी ही खालच्या चक्राच्या वर आहे. तेव्हा हचि संबंध ह्या गोष्टीशी नाही. तथि गणपती बसवलेत. जो चरित्रालक गणपती आहे तो तथि बसवला आहे. त्याला ह्याच्याशी काही संबंध नाही. ही कुंडलनी जेव्हा जागृत होते, तेव्हा अत्यंत सूक्ष्म एखाद्या केसासारखी, ब्रह्मनाडीतून, आता मी सगळ्या नाड्यांची नावं सध्या सांगत नाही. नाहीतर फार कन्फ्युजन होईल. पण सगळ्यात ही अंतर्गत नाडी आहे, त्याच्यातून नघिते आणि येऊन वर हे ब्रह्मरंध्र, जथि फॉन्टनेल बोन एरिया आहे, ज्याला आपण मराठीत टाळू म्हणतो, तथि येऊन त्याला छेदते. म्हणजे टाळू कशी एकदम नरम होऊन जाते. आणि तुम्हाला इथे सुद्धा थंड थंड येतांना वाटेले. डोक्यातून असं थंड थंड, गार, गार वारं येतं. हातातून असा गार गार वारा येऊ लागतो. आता आपलं आत्म्याचं जे स्थान आहे, ते हृदय आहे. हृदयामध्ये आत्म्याचं स्थान आहे. पण हे हृदय चक्राचं, स्वतःचं आसन आहे. सीट आहे तचि. म्हणजे आता आपली सीट दलिलीला आहे. इथे जरी असले प्रेसिडेंट, तरी आपण कळवतो दलिलीला. दलिलीला कळलं म्हणजे पोहोचलं त्याच्यापर्यंत. तर ते जेव्हा भेदन झालं की लगेच तकिडे आत्म्याला कळतं आणि हातातून हे जे थंड थंड वहायला लागतं, हे आत्म्याचे ननिदा आहेत. अनहत आहे आणि हे जे वहायला लागलं, हे जे थंड थंड हातातून वाऱ्यासारखं, चैतन्य लहरीचा जो प्रवाह असा वाहू लागतो ते तुमच्या आत्म्याचे द्योतक आहे. आत्मा हा स्वतःच्याच आनंदात असतो. आनंदाचा काही वचिर नाही. आनंदाला तो शोधत नसतो. तो आनंदात आहे. तो आनंद स्वरूप आहे. पण जेव्हा त्याला आपल्या चित्तावर त्याचा प्रकाश पडतो, तेव्हा आपल्या चित्तात सुद्धा आनंद प्रकाशतो. तेव्हा आपलं जे मनुष्याचं चित्त आहे ते मानवी चेतनेचं चित्त आहे. हे ह्युमन अव्हरनेस आहे, त्याच्यामध्ये जेव्हा आत्म्याचा प्रकाश येतो, तेव्हा संबंध आत्मा प्रकाशित होतो आपल्यामध्ये. आपल्यामध्ये जशी एखादी समजा, छोटीशी ज्योत आहे, जसं गॅसलाइटमध्ये आपण पाहिलं असेल, गॅसला काही लाइट नसतो. पण ज्योतीने त्याला स्पर्श केल्याबरोबर एकदम त्याचा मोठ्या उजेड होतो, तसं आपलं जे चित्त, एकदम अंधारात जे असतं, ते एकदम प्रकाशित होतं. पण ह्या प्रकाशामुळे आपल्यामध्ये सार्वभौमकिता येते. म्हणजे सांगावं लागत नाही, घटना घटित होते. होताच तुम्ही. ते सांगाव लागत नाही. कविा तुम्ही सगळे भाऊ-भाऊ आहात कविा भाऊ-बहिणी आहात असं सांगावं लागत नाही. तुमच्या बोटामधून हे जे वहायला लागतात, हे जे परमेश्वराचं संपदन वाहू लागतं, तर ह्या बेटांवरच तुम्हाला कळतं, स्वतःचं कोणतं चक्र धरलेलं आहे! कारण ही सगळी चक्र आहेत. १, २, ३, ४, ५, ६ आणि ७, डावीकडचं धरलंय की उजवीकडचं धरलंय. ते तुमच्या बेटावर तुम्हाला कळतं. इतकेच नव्हे पण दुसऱ्याचं कोणतं धरलेलं आहे, ते ही कळतं. आता तुम्ही पार व्हा आणि ह्यांचं तुम्ही सांगू लागाल. असं आहे ते. त्याला काही नॉलेज लागत नाही. आता ही लहानशी मुलगी आहे नां, ही पार आहे तर ती सुद्धा सांगेल, की तुमचं हे बोट धरलेलं आहे, ते धरलेलं आहे. हे धरलंय, तुम्हाला सर्दीचा त्रास आहे. तुम्ही दहा मुलांचे डोळे बांधून जरी उभं केलं तरी ते सगळे एकच बोट दाखवणार. कारण सत्य एकच आहे. म्हणजे हे सब्जेक्टिव्ह नॉलेज होतं. तेव्हा काही त्याबद्दल वाद रहात नाही. सगळे एकच सांगतील. म्हणजे स्वतःबद्दलही सांगायचं असलं, तरी सांगतील 'माझं आजूचा चक्र धरलंय माताजी.' म्हणजे काय ? आजूचा चक्र अहंकाराने येतं. पण एखाद्याला म्हटलं की, तुला अहंकार आहे, तर दयायचा तो एक ठेवून. पण ह्याच्यात मनुष्य स्वतःच म्हणतो ह्याला काढा आता. मला दसितोय मोठा मोठा अहंकाराचा स्रोत. काढा तो. कारण आपण आपल्यापासून वेगळे होऊन स्वतःला बघू लागतो. आपल्या साडीवर जर काही घाण पडली आणि कोणी सांगितलं की 'घाणेरडी झाली हो साडी.' तर बरं बुवा, चला धुवून टाका. पण माणसाचं तसं नसतं. कोणी सांगितलं की, 'तुला अहंकार आहे.' तर मनुष्य त्याला मारायला धावतो. अरे, तू काही अहंकार नाही. तो अहंकार तुला चकितलेला आहे. तो सुटलेला बरा. पण शेवटी तो स्वतःलाच बघू लागतो. त्याच्यात साक्षी स्वरूपत्व येतं. आणि जे संसारात आपण सगळे, परमेश्वराला वसिरलेले आहोत, तर लक्षात येतं की हे सगळे नाटक आहे मुळी. आणि ज्या नाटकामध्ये आपण स्वतःला शक्ती समजतो ते कळतं, की नाही. हे आम्ही नुसते कपडे घालून शक्तीचं नाटक करत होतो. बाकी काही नाही. तेव्हा खरा रंग चढतो जीवनाला आणि जीवन अत्यंत आनंदमय होतं. आता जे काही मी तुम्हाला सांगितलं आधी ते सहज घडतं. ९९% पटलं पाहजि. आता लोक आमच्या कडे आले होते, त्यांना मी इरगीस्ट आणि केमिस्ट म्हणायचे. म्हणजे कोमास्थितीमध्ये. इतके इरग घेत होते. पण दुसऱ्या दविसापासून सटकन सगळं सुटलं. दारू, सगिरेट सगळं सटकन. ९९%. पण १% एखादा असेलही थोडा चकित. असतो एखादा चकित मनुष्य. पण त्याने चकिटी लावायची आणि तो लावतोच. नाही तर धरते मग. लेफ्ट वशिद्धी धरली कविा माझं हे

धरलं, ते धरलं. हे लक्षात येतं. म्हणजे दुखतं मग. सोडवलं नाही तर जाता कुठे ? अशा रीतीने ते आपोआप सहज घडतं. सहज म्हणजे स ह ज. सह म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला असा हा जो योग आहे, हा तुमचा अधिकार आहे. हा जन्मसिद्ध अधिकार आहे. तो तुम्ही मळिवलाच पाहजि. पण हा अधिकार परमेश्वराच्या कृपेने मळितो आणतो नम्रतेने मागवला पाहजि. त्याबद्दल तुम्ही म्हटलं की आम्ही स्ट्राइक (संप) वर जातो, कवि त्यासाठी आम्ही एखादं युनियन फॉर्म करू. तसं काही चालत नाही बरं ! त्याबाबतीमध्ये नम्रता बाळगली पाहजि. दुसरं काही नाही. आण त्याच्यात घडतं हो ! आता कसं सांगायचं? होतं नं, तसं झालच आहे तर काय करायचं! आणति होण्यासारखं आहे, झाल्यावर जे दोष होतात ते आधी सांगतिलं तर बरं आहे. त्याच्यात जमलं पाहजि, नाहीतर वाया जायचे तुम्ही. वाया जाऊ नका. परत दहा वर्षांनी मला भेटाल आण सांगाल, माताजी, झालं होतं. पण आम्ही गेलो कामातून. मग उशीर व्हायचा. म्हणून ह्याची मजा पूर्णपणे घ्या. एकदा आता आलेत नां तुम्ही! आता पूर्णपणे घ्या. पण असा आहे सहजयोगाचा दोष. यात पैसे वगैरे काही देता येत नाही माताजींना. माताजींना बांधता येत नाही. वाट्टेल तेव्हा येतील नी वाट्टेल तेव्हा जातील. असा प्रकार आहे हा. तेव्हा माणसाला असं वाटतं की बुवा आपण पैसेच दलि नाहीत. समजा एखादा वाईट सनिमा असला आण तुम्ही पैसे दलि तर बसून रहाल तुम्ही. कारण पैसे दलित नां! मग इतका त्रास झाला तरी बसा आता. सहजयोगात पैसेच दलि नाहीत. तेव्हा त्याला बंधन कसलं आहे! थोडं तरी आतमध्ये जायला पाहजि. मग जेव्हा मजा येऊ लागते, तेव्हा जरी मी तुम्हाला म्हटलं सोडा सहजयोग, तरी 'नको रे बाबा. ह्याच्या पलीकडे आम्हाला काहीही नको. हेच पाहजि,' असं म्हणाल. पण आधी थोडसं नेटाने पुढे जावं लागतं. ते बघतात. म्हणजे हे हे सगळे तुमच्यातले देव आहेत नां, ते बघतात, की कोणत्या पट्टीचे आहात तुम्ही. जर नसले तर ढकलून देणार. तेव्हा मी तुम्हाला स्वतःच सांगते, की जरी मी तुम्हाला दसिले फार सरळ, तरी तशी नाहीये. पुष्कळ माया आहे. तेव्हा माझ्या चक्करमध्ये येऊ नका. लक्ष स्वतःवर ठेवायचं. बरं का? कारण माया फिरवल्याशिवाय मी तुमची ओळख कशी करू? मग फिरवते कधी कधी चक्कर तर चक्करमध्ये येऊ नका. लक्ष ठेवा आण तुमच्यापेक्षा जे आधी झालेले आहेत त्यांना वचिरा. म्हणजे ते सांगतील 'आम्ही कुठे धडपडलो. आमची कोणती चूक झाली होती.' त्यांनी सांगतिल्यावर तुमच्या लक्षात येईल, की हे धडपडले होते नां, आपण तसं धडपडायचं नाही. आता ब्राइटमध्ये एक गृहस्थ आले आण दाखवायला लागले शपिटपणा. येऊन बसले. असं तोंड करून बसले आण भिग मला म्हणायला लागले की, 'मी तुमची मदत करायला आलो' वगैरे वगैरे. एवढा मोठा आवाज काढून. कोणी अँबनॉर्मल मनुष्य असला म्हणजे तो सहजयोगी नाही. सहजयोग म्हणजे अगदी नॉर्मल असायला पाहजि. त्याचे कपडे नॉर्मल असायला पाहजि. म्हणजे काहीतरी भलते कपडे घालून फरायला लागला, तर तो सहजयोगी नाही असं समजायचं. अगदी नॉर्मल असला तरच तो सहजयोगी. ती त्याची ओळख आहे. आण कोणी अँबनॉर्मली वागू लागला, की मी कोणी तरी वशिष आहे. त्याला म्हणायचं, 'बरं, ठीक आहे. व्हाल ठीक तुम्ही. आले होते बरेच असे इकडे.' जसं जवाहरलालजीच आहे नां! एकदा ते पागलखान्यात गेले. तर एका वेड्याने त्यांना वचिरलं की, 'तुम्ही कोण?' ते म्हणाले, 'मी जवाहरलाल.' 'असं का!' म्हणे, 'ते प्राइम मनिस्टर (पंतप्रधान) जवाहरलाल ते तुम्हीच का?' 'हो, हो,' म्हणे, 'मीच. काय हरकत नाही.' 'ठीक व्हाल. आम्ही असच म्हणत होतो.' तशातला प्रकार आहे. तेव्हा स्वतःकडे लक्ष ठेवायला पाहजि. अगदी नॉर्मल होऊन जाईल. काहीही शो ऑफ करायचा नाही. काहीही वशिष करायचं नाही. शो ऑफ केला की गेलं. आता पुष्कळ पूर्वी यायचे हो. काय त्यांचा तो श्वास चालायचा. ओरडायचे काय ? म्हटलं, हे आहे काय पागलखाना? तसं काहीही करायचं नाही. कोणाला दाखवायचं आहे? स्वतःचेच स्वतःला दाखवायचे आहे. सर्टफिकिट स्वतःच स्वतःला द्यायचं. माताजीच काही सर्टफिकिट नको. त्यांचं सर्टफिकिट काय कामाचं? तुमचं स्वतःचं काय सर्टफिकिट आहे ते स्वतःला द्या. म्हणजे झालं. माताजीचं घेऊ नका सर्टफिकिट, कारण आम्ही म्हणजे चक्करबाज आहोत. आम्ही सांगू ही तुम्हाला काही तरी. त्या चक्करमध्ये येऊ नका. आम्ही सांगणारच नाही काही गोष्टी. तुम्ही स्वतःच स्वतःला समजून घ्या आण तेवढी पात्रता तुमच्यात आहे. तेव्हां तेवढं मात्र, की आम्ही आमच्याशी काही खोटेपणा करणार नाही. कशाला करायचा? अहो, आपल्यालाच ठगवायला नघिलो तर मग झालं काय? हे कोणतं शहाणपण आहे? तेव्हा स्वतःला काही ठगवू नका. मळिवून घ्या. दुसरं असं आहे, की वचिर करून मळिणार नाही. कोणी म्हणेल, की मी वचिर करून हे मळिवतो. वचिरांच्या पलीकडे आहे. हे वचिरांच्या पलीकडे आहे. हे सीमेतलं नाही असीमेतलं आहे. तेव्हा जे असीम आहे त्याला सीमेने तुम्ही गाठू शकत नाही. वचिराला सीमा आहे. पण जे तुम्ही गाठाल ते तुम्हाला अगदी लॉजिकल वाटेल. त्याला लॉजिक आहे. इलॉजिकल नाही. पण रॅशनलटी नाहीये. म्हणजे बसले. असं कसं माताजी म्हणतात ? असं कसं होईल? होत नां! बघा. काय होत नाही? तेव्हा वचिर करत बसले. आता परवा आम्ही ते पुस्तक वाचलं. त्याच्यात असं लहिलं होतं. पण तुम्हाला मळिलं कां? असा वचिर करा. नाही नां मळिलं आत्तापर्यंत! मग मळिवून घ्या. मळिल नाही नां, हे नरिविवाद आहे. नाहीतर इथे आले कशाला माझ्याकडे? तेव्हा आता मळिवूनच घ्या आल्यासरशी. आता ह्याच्याहून आणखीन काय सांगायचं बरं! फुकटात मळिवून घ्या. तुमचं तुम्हाला देते ते. घ्या तुम्ही. आता काही प्रश्न असला तर वचिरा. नंतर नको. प्रश्न : कुंडलनी जागृत झाल्यासारखं काही वाटत नाही. उत्तर : ते झाल्यावर तुम्हाला वाटेल. जेव्हा होईल तेव्हा ते वाटेल. पण वाटेल काय? हातातून असं थंड थंड येईल. आता थंड थंड आल्यावरती हे आम्ही जागृत झालो कवि नाही, हे कसं ओळखायचं. आता मी तुम्हाला हजार रुपये दलि समजा. आण तुम्ही इंग्लिश आहात आण तुम्हाला माहीत नाही रुपये म्हणजे कशाशी खातात? ते बाजारात जाऊन वठवल्याशिवाय तुम्हाला कसं कळणार? तेव्हा हे काय झालेलं आहे ते आधी हात चालवून तर पहा. त्याची बुद्धीशी सांगड नाही. त्याचा तुम्ही प्रयोग करून बघा. माताजी म्हणतात नां आम्ही पार झालो, बघा, चढवून बघा तुम्ही. चढते का दुसऱ्यांची? तुम्हाला आश्चर्य वाटेल स्वतःवर. पॅरसिला एक मुलगा भेटला. तो म्हणाला की, इट इज टू गुड टू बी ट्रूथ मदर. आय डोन्ट नो हाऊ टू बलिव्हि. आय सेड इट इज. आय एम टॉकगि अब्राऊट गॉड. आय एम नॉट टेलगि अब्राऊट समिपल थगिझ. ही इस गॉड अल्मायटी. यु से दॅट. बट डू यु नो व्हॉट इज दॅट मीन. ही इस गॉड अल्मायटी. म्हणजे काय प्रचंड शक्ती आहे ती. करून तरी बघा. मग दुसरा हा ही वचिर येतो, की आमच्यात कसं येईल? अहो, तुम्ही काही तरी वशिष आहात म्हणूनच येतंय. शंभरदा सांगतिलं. पण माणसाला हा विश्वासच बसत नाही, की आम्ही काहीतरी आहोत. आता परत परत सांगते की तुम्ही वशिष आहात. आण ह्या वशिषाला काही तरी झालं पाहजि, की ते वैशिष्ट्य त्याचं प्रकाशित झालं पाहजि. ही घटना फक्त व्हायला पाहजि. आता ते तुम्ही स्वतः एक्सपरिमेंट करून बघा की. खरं आहे की नाही. पण त्याच्याबद्दल सुद्धा एक तऱ्हेचा प्रोटोकॉल आहे. म्हणजे समजा तुम्हाला एखाद्याने हरि दलि. तर तुम्ही त्या माणसाला असं म्हणणार का खोटं आहे? हा हरि नाही. म्हणजे हे काय शोभतं कां? मग तुम्ही हळूच हरि घेऊन जाल. रत्नपारख्याकडे जा. 'मी काही तथि बोललो नाही. हा हरि कसा मळिला मला काही समजत नाही. बघा बरं हा खरा आहे का?' तर तो तुम्हाला साप्टांग नमस्कार घालेल आण म्हणेल 'अरे बाबा, हे तुम्हाला मळिलं कुठून ? अलभ्य आहे.' 'हं काय? येतंय का थंड ? डोळे मटि. चष्मे घ्या काढून.

1980-1209, Seminar Part 3

[View online.](#)

Public Program, Marathi, Penicillin Factory, Akurdi, Pune 1980-12-09 Akurdi session मागच्या वर्षी आकुरडीला आमचा प्रोग्रॅम झाला, तेंव्हा मी म्हणून होतं सहजच की पेनिसिलीन फॅक्टरी मध्ये बघा प्रयत्न करून, बरीच मंडळी पार होतील . तेंव्हा लोकांच्या लक्षात आलं नाही की माताजींनी पेनिसिलीन फॅक्टरीचं नाव का घेतलं? त्याला कारण असं की माझ्या भावाच्या लग्नात मी आले होते इथे पुण्याला. आणि तुमच्या गेस्ट हाऊस मध्येच थांबले होते. तेंव्हा सकाळी उठून इकडे खूप अनवाणीने फिरले, आणि माझी अशी इच्छा होती , की ही जर जागा सुद्धा चैतन्यमय झाली, तर जी कामगार मंडळी इथे येतील, त्यांच्यावर या वातावरणाचा अवश्य परिणाम होईल. आणि त्याचा आज मात्र दृश्य दिसलं. तेंव्हा सीता आणि राम या महाराष्ट्रामध्ये अनवाणी का फिरले, त्याचंही कारण आपल्या लक्षात येईल. परमेश्वरानी फार कार्य केलेलं आहे. त्याची आपल्याला जाणीव नाही, की आपल्यासाठी परमेश्वरानी काय काय कार्य केलेलं आहे. संबंध स्पष्टीच बघा कति सुंदर परमेश्वरानी रचली. रोजच्या आपल्या व्यवहारात सुद्धा आपण बघतो पण आपल्या लक्षात येत नाही की आपण जे अन्न खातो, जी आपण फळं खातो, ही फळं सुद्धा ,परमेश्वरानी आपल्यासाठीच तयार केलेली आहेत. एका फुलातून आपण फळं काढू शकत नाही. एक सुद्धा आपण जिवित कार्य करू शकत नाही. सायन्सचं असं म्हणणं आहे की आम्ही अमीबा पासून माणसं झालो. ते तरी परमेश्वरानीच केलेलं आहे. अनेक वेळा या संसारामध्ये परमेश्वराचं अवतरण झालं. वपिणू स्वरूपात . आणि त्यांनी हे उत्क्रांतीचं कार्य हे इवोल्युशनचं कार्य केलेलं आहे. पण जेंव्हा जेंव्हा ही अवतरण संसारात झाली तेंव्हा लोकांना हे समजलं नाही की याचा आपल्याला काय लाभ होतो. त्यामुळे आपल्यामध्ये कोणची अशी बांधणी नव्हती. त्यामुळे कोणची आपल्याला अशी वरची पायरी नव्हती. श्री वपिणूनी कशाला दशावतार घेतले, असा आपण का विचार करत नाही. आणि जर व्यवस्थित बघतिलं, तर बघा आधी मत्स्यावतार. मत्स्यावतार की घेतला? कारण आधी मासळीच बाहेर आली पाण्यातून बाहेर. त्याच्यापुढे एक एक अवतार बघतिले तरी तुमच्या लक्षात येईल की मग सरपटणारे प्राणी तयार झाले. अशा रीतीने अनेक तऱ्हेचे जे प्राणी तयार झाले, त्यामध्ये परमेश्वराचा हात आहे. शेवटी आता मानव झाले. हा मानव झाला त्यात सुद्धा ख्रिस्ताचा अवतार सगळ्यात शेवटला आपण मानला पाहजि. त्यांच्यानंतर बुद्ध झाले, महावीर झाले. नानक, कबीर हे सगळे झाले. मोठे मोठे संत साधू आपल्या या महाराष्ट्रात ज्ञानेशांसारखे झाले.त्यांची नावं घ्यावी तेवढी थोडी. नामदेव झाले, एकनाथ झाले, तुकाराम झाले. रामदास स्वामीसारखे फार मोठे संत होऊन गेले. ह्या संतांनी काही धर्म स्थापन केला नाही, जसा आपण समजतो. त्यांनी आपल्यामध्ये तो धर्म स्थापन केला. आपल्या आत. मनुष्याचा त्यांनी धर्म बांधलेला आहे. बाह्यात नाही. देवळं बांधली, आम्ही हिंदू झालो. मशदी बांधल्या, आम्ही मुसलमान झालो. व्वा. ख्रिश्चन लोकांनी चर्च बांधले आम्ही ख्रिश्चन झालो. तुम्ही फक्त मानव आहात ही गोष्ट प्रथम मानली पाहजि. ख्रिस्तानी सुद्धा म्हणून, की जे माझ्या वरिष्ठात नाहीत, ते माझे आहेत. ते कोण? पण त्यांना बोलूच दिलं नाही. तीन वर्षात त्यांना संपवून टाकलं. तीन वर्ष फक्त ते बोलले. त्याच्या नंतर त्यांना बोलू दिलं नाही. साईनाथांसारखं फार मोठं दत्तात्रयांचं इथे वरदान आलं होतं. ते मुसलमान होते. तरी आपण मानतो न त्यांना. ते दत्तात्रय होते हे आपण मानतो न? ते कसं कळलं आपल्याला? ते दत्तात्रयाचे अवतार होते खरेच, हे आपल्याला कसं कळलं? त्यांच्या शक्तीमुळे कळलं. त्यांच्यात जी शक्ती होती त्यामुळे आपल्याला कळलेलं आहे. पण त्याच्या मध्ये एक स्थिती आता मानवाची आलेली आहे की तुम्हीच स्वतःची शक्ती जाणून घ्या. अष्टविनयिक हे खरे की खोटे, ज्योतिरिंगि हे खरे की खोटे, इतकंच काय लंडन मध्ये मी पाहिलंय, तिथल्या लोकांना काही माहिती नाही. तिथे स्टोनहेंच म्हणून एक जागा आहे. तिथे सुद्धा असे दगड बाहेर नघिलेले. आणि त्यांना व्हायब्रेशनस, त्या चैतन्य लहरी आहेत. त्यांना काही माहिती नाही हे आहे काय. त्याला काय काय नावं देतात हे आहे ते आहे. पण तिथे बघतिलं की कळतं, व्हायब्रेशनस आहेत. तेंव्हा तुमचा परत जन्म झाला पाहजि हे प्रत्येकानी सांगतिलेलं आहे. मुसलमान लोक त्याला पीर म्हणायचे. की तुमचा "पीर" झाला पाहजि. नानकांनी त्याला "पार" म्हणून म्हणलेलं आहे. नानक आणि महंदांमध्ये काहीच फरक नाही. एवढा सुद्धा फरक नाही. एकच आहे. ख्रिस्तानी त्याला "यु आर टु बी बॉर्न अगेन" स्पष्ट सांगितलेलं आहे. तुमचा परत जन्म झाला पाहजि. बापूतसिमा म्हणून बापूतसिम. हिंदू धर्मात त्याला ब्रह्मत्व म्हणलेलं आहे. ब्राम्हण झाला पाहजि. आपल्याकडे आता ब्राम्हण जन्मानुसार होतो. तसं काही नाही. जर तसं असतं तर व्यास मुनी हे ब्राम्हण नसते. ज्यांनी गीता लिहिलेली आहे. ते एका कोळीणीचे पुत्र होते. वाल्मर्कि हे स्वतः कोळी होते जन्मानुसार धर्म असतो, वगैरे अशा रीतीच्या या सर्व भ्रामक कल्पना डोक्यात घालून काहीतरी तुम्ही वेगळे आणि हे वेगळे. संसाराची कशी घडी मोडायची, त्यांना कशा रीतीने वगिलत करायचं, तोडून टाकायचं , आपापसामध्ये कसं वैमनस्य आणि द्वेषाचं राज्य स्थापन करायचं, हे ह्या लोकांनी कार्य केलेलं आहे. पण मानव हा परमेश्वरातला एक अंगप्रत्यंग आहे. परमेश्वर जर एक शरीरयष्टी पूर्ण असली तर त्यातला प्रत्येक सेल(cell) हा मनुष्य आहे, प्रत्येक पेशी हा मानव आहे. फक्त तो जेंव्हा जागृत होतो, तेंव्हाच त्याला कळतं की ह्या संबंध वरिष्ठाचे आपण एक अंगप्रत्यंग आहोत. ते झाल्याशिवाय ते कळत नाही. बाह्यतः आपण काहीही भक्ती केली. तुलसीदासांचं तसं झालं. तुलसीदासांनी रामाला स्वतः टळी लावला आणि राम येऊन समोर उभे राहिले, त्यांना ओळखले. ख्रिस्ताला कोणी ओळखलं नाही. जर ओळखलं असतं तर त्याला काही क्रॉस वर घातलं नसतं. जो साक्षात परमेश्वराचा पुत्र, गणेशाचं अवतरण आहे, साक्षात ब्रम्हाचं अवतरण, ब्रम्ह साक्षात अवतरले, त्यांना तुम्ही क्रुसावर घातलं. जर त्यांनी ओळखलं असतं की साईनाथ हे, आता परवाचीच गोष्ट आहे. हे दत्ताचे अवतार आहेत, तर ह्या तुमच्या महाराष्ट्र भूमीतच त्यांना जेवायला सुद्धा नव्हतं. तुम्ही मोठे दत्त भक्त. तुम्ही ओळखलं का दत्ताला. आता ते गेल्यावर मात्र त्यांच्या पूजा पाठ सगळं काही सुरु आहे.पण भामट्यांना मात्र त्यांच्या जीवनातच तुम्ही फार मान्य(मान) दिलेला आहे. तेंव्हा ते अज्ञानात घडलं. तुम्हाला ज्ञान नव्हतं, चकपु नव्हते. बघायला नव्हतं. त्यामुळे हे घडलेलं आहे. त्याबद्दल परमेश्वरानी सगळ्यांना क्षमा करायचं ठरवलेलं आहे. जे झालं ते वसिरून जा. मागचं पुढचं वसिरून गेलं पाहजि. फक्त आता काय आहे ते मळिवा. आणि ते मळिवण्यासाठी आपल्यामध्ये परमेश्वरानी ही शक्ती ठेवलेली आहे. ही अनादी कालापासून आपल्यामध्ये, ही आई, कुंडलिनी, जगदंबा तिला म्हणलेलं आहे, आपल्यामध्ये परमेश्वरानी ठेवलेली आहे. ती अंकुरासारखी सुप्तावस्थेमध्ये आहे. त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये असते. त्याला इंग्लिश मध्ये सेक्रेम म्हणतात. बघा. सेक्रेमचा अर्थ ही सेक्रेड. म्हणजे पावन, पवित्र. त्या वेळी सुद्धा लॅटिन भाषेमध्ये लोकांना माहिती होतं की "ही" म्हणजे काहीतरी वशिष्ट पावन वस्तू. ह्या शक्तीच्या जागृतीने तुम्हाला आत्म्याचं दर्शन होतं, असं लिहिलेलं आहे. ही शक्ती आपल्यामध्ये जागृत झाली पाहजि. जर ही शक्ती जागृत झाली तर नुसत्या भाषणाने कवि कोणचा तरी एक विचार करून घेऊन आम्ही ठीक आहोत, आम्ही जे केलं ते ठीक आहे, आम्हाला हेच पटतं. आपलं आयुष्य वाया जाईल.

जर आम्ही ह्या मशनीला मेन्स(mains) मध्ये लावलं नाही तर ही चालू होणार नाही. ह्याच्यात शक्ती येणार नाही. जे ह्याला बनवण्यात, मेहनत करण्यात जे काही आम्ही श्रम घालवले ते सगळे वाया जाणार. तुम्हाला मेहनत करून परमेश्वरानी जे बनवलेलं आहे, त्याचा जो पर्यंत तुम्हाला अर्थ लागणार नाही, जो पर्यंत तुम्हाला कळणार नाही तुम्ही काय आहात तो पर्यंत तुम्ही सुद्धा वाया जाणार. तर तुमचा संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि. सहज चा अर्थ आहे "जन्मसन्धि". परमेश्वराशी योग होण्याचा तुमचा जो संबंध आहे, तो जन्मसन्धि आहे. तो तुमच्यामध्ये जन्मसन्धि आहे. हा अंकुर रुपानी, शक्ती रुपानी, कुंडलनी रुपानी तुमच्यामध्ये वास करतो. पण ही कुंडलनी सुद्धा सहसा जागृत होत नाही. ही गोष्ट नरिविवाद. जर एखाद्या रानटी माणसाला एक बी दिलं आणित्यानी कधी वृक्ष कशाशी खातात त्याला माहिती नाही. त्याला सांगितलं की ह्या बी पासून एवढा मोठा वृक्ष झालेला आहे, तर तो म्हणेल हे कसं शक्य आहे हो? तो ते मोडून पाहील, तोडून पाहील. म्हणे आम्ही याच्यात घूसूनही पाहिलं तरी आम्हाला कळलं नाही. ही शक्ती असती तर ह्याच्यात दसिलं असतं. पण एका माळ्याला दिल्यावर त्याला माहिती आहे की ह्या भूमीच्या, भूमी मातेच्या उदरात घातल्यावर ह्याला अंकुर फुटणार कारण त्याच्यात ती शक्ती सुप्तावस्थेत आहे. आण म्हणूनच आईचं स्वरूप पाहजि. कारण मेहनत करायला आईच तयार असते. रागावणं, बघिडणं हे फार सोपं काम आहे. पण प्रेम करणं हे लोकांना कठीण वाटतं. आम्हाला काही कठीण वाटत नाही. तसंच कुंडलनीचं जागरण अशाच लोकांच्या मध्ये होणार आहे, जे स्वतः प्रेमस्वरूप आहेत. ज्यांच्यामध्ये प्रेम नाही, ज्यांच्या मध्ये परमेश्वराचा साक्षात्कार नाही, ज्यांना ह्याचा अधिकार नाही, त्यांच्या समोर कुंडलनी जागृत होणार नाही. आता आपलंच बघा. जर शाळेचा मास्तर आला तर मुलं लगेच उभी राहतील. पण जर शाळेचा एक हमाल आला तर मुलं उभं राहणार आहेत? ज्याचा अधिकार असेल तोच हे कार्य करू शकेल आण हा अधिकार सुद्धा प्रेमात आहे. ते आपल्याला समजत नाही. अधिकार म्हटलं म्हणजे दंडुकेबाजीच आपल्याला समजते. पण हा प्रेमाचा अधिकार आहे. ज्या माणसाला ह्या प्रेमाचा अधिकार असतो, तोच ही कुंडलनी जागृत करू शकतो. असं वधान आहे. इतकंच नाही ज्यांनी हट्ट धर्माची स्थापना केली, त्याचे प्रेरक होते अशा आदिशंकराचार्यांनी तर हेच सांगितलेलं आहे की योग सांख्य वगैरे करून, त्याच्यावर वादविवाद करून, त्याच्यावर भाषण देऊन, त्याच्याबद्दल पुष्कळ बोलून कवि काय डोक्यावर उभं राहून कवि भजनं म्हणून कवि काहीही म्हणून परमेश्वर मळित नाही. कुंडलनीच्या जागृतीनी मळितो आण कुंडलनीची जागृती ही आईच्याच कृपेने होते. अगदी स्पष्ट लहिलंय. आण शिवटलं त्यांचं पुस्तक सुद्धा, जे सौंदर्य लहरी म्हणून प्रसिद्ध आहे, त्याच्यात त्यांनी काहीही वविचन केलेलं नाही. पहिल्यांदा "वविक चुडामणी" म्हणून पुस्तक लहिलं, ज्यात काहीही केलं नाही. फक्त त्यांनी आईची स्तुती केली. तचि जे एक हजार चक्र त्यांना माहिती होते, त्यांचं सगळं वशिद वर्णन, ती "हुं" म्हणते तेंव्हा त्याला काय अर्थ आहे, "हा" म्हणते तेंव्हा त्याला काय होतं, तचि कसे काय ते फरितात आणित्या वेळला कशा रीतीने शक्तीचे मार्ग बनतात आणकिशा रीतीने कुंडलनी जागृत होते वगैरे वगैरे हेच नुसतं ते वर्णन करत राहिले. तेंव्हा लोकांनी वचिरालं की तुम्ही इतके वदिवान असून हे काय? म्हणे ह्याच्या पलीकडे काहीही नाही. ह्याच्या शिवाय जर कुंडलनी जागृत होतं नाही, तर मग बाकीचं सांगायचं कशाला? म्हणजे एखाद्या बी ला आपल्याला जर रोपवायचं असलं तर आपण इथे लेक्चर दिलं, आता ह्या बीचं असं आहे, त्याच तसं आहे, अमकंच आहे, तर त्याच्यात काही येणार आहे का? तुम्ही त्याच्यासमोर हठयोग करा नाहीतर डोक्यावर उभे राहा नाहीतर, पुष्कळ लोक जीभ बीभ कापून आतमध्ये घशात घालतात. काय काय प्रकार करतात. एका पायावर उभे तासनतास. उपास करायचा तपास करायचा. हे करायचं, ते करायचं, नावं घेत राहायची. पोपटपंची करायची सगळं करतात. करून बघा. ते रोप येणार आहे का? ते सहजच येईल आपोआप येईल. स्पॉन्टेनियस. त्याच्यासाठी काही करावं लागणार नाही. आज तुम्ही झाले मानव, त्याला तुम्ही काय केलेलं आहे. आता हा पेनसिलीनचा शोध सुद्धा जो मॅडम क्युरीनी लावला, तो तरी कसा लावला. ते तच्याच पुस्तकातनं म्हटलेलं बरं. तचि असं म्हणणं आहे की मी सगळीकडे शोधत होते, मला काही सापडलं नाही. शांतपणे एकदा बसले होते, तर कुठून तरी अन्नोन मधून, अज्जातातून मला एकदम कळलं की पेनसिलीन हे ह्या ठिकाणी मळिणार. जे ज्ञात आहे ते सगळं आपलं आहेच समोर. लायब्ररीत सगळं ठेवलेलं आहे. जे अज्जातात आहे तथून कळलं म्हणजे ते ज्ञात. आण सगळ्यात जे अज्जातात आहे ते हे सत्य की तुम्ही आत्मा आहात, तुम्ही आत्मा आहात. हे शरीर – मन, बुद्धी, अहंकार नाही. तुम्ही आत्मा आहात. हे खरं सत्य आहे. आणहि सत्य एकदा आपल्यामध्ये मांडलं गेलं, जाणवलं गेलं आण आपल्यातनं आत्मा वाहू लागला म्हणजे आपल्याला खरा अर्थ लागेल, म्हणजे आपण समर्थ व्हाल. त्याच्या आधी जर म्हणायचं की तुम्ही हे करू नका, ते करू नका, हे तोडा ते तोडा. काळे कपडे घाला नाहीतर पांढरे कपडे घाला. नाहीतर डोक्यात हे घाला आणखि संन्याशी बनून फरिा, नाहीतर काय, जगाभरच्या गोष्टी ज्या आहेत, त्याला काय अर्थ आहे? हे सगळं ज्यांनी केलं, हजारो वर्षांपासून तुम्ही पाहिलंय रुढीगत, त्याचा काही अर्थ लागला? जो पर्यंत तुमच्यात जागृती होत नाही, जो पर्यंत तुमच्यात प्रकाश येत नाही, तो पर्यंत परिवर्तन होणं हे अशक्य आहे. अगदी बी चेच उदाहरण परत घ्या. बी मध्ये परिवर्तन तेंव्हाच होतं जेंव्हा त्याच्यातला अंकुर जागृत होतो. तो अंकुर जागृत झाला पाहजि. जो पर्यंत तो अंकुर तुमच्यामध्ये जागृत होणार नाही, तो पर्यंत तुमच्यात कोणत्याही प्रकारचं परिवर्तन येऊ शकत नाही. तुमची वाढ होऊ शकत नाही. तुमची वृद्धी होऊ शकत नाही. आण तुमचं जे काही आंधळ्यासारखं चाललेलं वर्तन आहे, ते बदलू शकत नाही. डोळे आल्याबरोबर तुमच्या एकदम लक्षात येईल की हे इथे काळं, हे इथे पांढरं, हे इथे नळिं आहे. अंधारात सगळेच रंग एकसारखे दसितात. काहीही समजत नाही आण सुचत नाही. आता एक पद्धत अशी की तुम्ही ह्या खोलीत आले. अंधार आहे. चाचपडत चाचपडत एक खुरची धरली. म्हणे खुरची म्हणजे खोली. आपल्याला हत्तीची कहाणी माहिती आहे. (सहज योग्यांशी बोलत आहेत, " थोडं पुढे या ... " १६.५ पर्यंत) देवळात जातात. आम्हाला दर्शन घ्यायचं आहे. इथेही फार आहे. माताजी आम्हाला दर्शन द्या. हजारो माणसं आली तरी दर्शन पाहजि. अहो दर्शन दर्शन झालं. कतिदा आले पायावर देवाच्या तुम्ही. इथून पायी जाता पांडुरंगाला. तथि त्याचे पाय सुद्धा घासून टाकले. पण तुमच्यात काही आलं आहे का? असा स्वतःला प्रश्न वचिरायचा. मी बघितलं, त्या वचिरा पांडुरंगाचे पाय सुद्धा, त्याचे दगड सुद्धा पायाचे झजून गेलेत. पण इकडे काही झालं का? म्हणे चंदना परी झजितो पांडुरंग. तो झजितो पण तुमचं काय झालंय? तुमच्यात काय चंदनाचा वास आला का? कारण जे चंदन आहे ते अजून जागृत झालेलं नाही. ते जागृत झालं पाहजि. ते झाल्यानंतर मग बाकीचं बोलू या. आधी तुम्ही प्रकाश तर घ्या. आता ह्या खोलीत तुम्ही जर अंधारात आलात. मागे मी सांगत होते तसं, तर तुम्हाला काय दसिलं? एक हे दसिलं ते सत्य, ते दसिलं ते सत्य. एखाद्या पंख्याला लागलं तर पंखा सत्य. त्याच्या साठी भांडत राहायचं. पंखावाल्याने खुरचीवाल्याशी भांडायचं, खुरचीवाल्यानी सतरंजीवाल्याशी भांडायचं. हे सारखं चालू. त्याचं म्हणणं हे सत्य, त्याचं म्हणणं ते सत्य. पण डोळे सगळ्यांचे बंद असल्यामुळे आता बघा, आई हे सांगणार आहे. तुम्ही जरा शांत बसा. डोळे उघडते मग बघा. त्यातूनही तुम्हाला माहिती आहे की एक बटन दाबलं की सगळीकडे लाईट दसितो. पण जाणकार पाहजि. ज्याला हे लाईट माहिती आहे तोच जाणेल. तोच होईल. त्यानी जर सांगितलं की हा दवा तुम्ही पेटवायचा असेल तर इथे दाबा. लगेच दवा पेटणार. पण त्या दव्याच्या मागे केवढी मोठी पूर्वपीठिका आहे. संबंध इतिहास आहे त्याच्या मागे. त्यामुळे नुसतं काही आम्ही बटन दाबण्यासारखी गोष्ट नाही. म्हणजे ही जी कुंडलनी आपल्यामध्ये आहे आण हि जी चक्र आपल्यामध्ये परमेश्वरानी बांधलेली आहेत,

आणजी स्थिति आहेत, जी तुम्ही बघू शकता. कुंडलनीचं चढणं, तचिं स्पंदन पुष्कळ लोकांमध्ये दसितं. तर हे जे काय परमेश्वरानी कार्य केलेलं आहे ते काही आजचं नाही. ते तुम्ही कार्बन होता, त्याच्याही आधी तुम्ही काय होता, तथित आहो. आणासंबंध वशिव आपल्यामध्ये आहे. संबंध वशिव आपल्यामध्ये आहे. पण ते वशिव जाणण्यासाठी प्रथम आत्म्याचा प्रकाश मळिवला पाहजि. संध्याकाळी मी आत्म्यावर बोलणार आहे. आज कुंडलनीवर बोलते. कुंडलनी शक्ती ही तुमची शुद्ध इच्छा शक्ती आहे, शुद्ध इच्छा शक्ती. म्हणजे त्या इच्छेत दुसरं काही मक्सिचर नाही. फक्त परमेश्वराला मळिवावं, परमेश्वरात समावावं, आत्म्याचं दर्शन मळिवून आत्म्यामुळे परमेश्वराला मळिवावं, ही एक शुद्ध इच्छा तुमच्यामध्ये परमेश्वरानी कुंडलनी रूपांनी ठेवलेली आहे. ती आहे. पण अंधुक आहे. तला थोडीशी चालना जर मळिली, तर ती पूर्णपणे जागृत होऊन, सगळ्या काही तुमच्या इच्छांवर मात करून, सगळं चित्त आतमध्ये ओढून तुम्हाला आत्म्याचं दर्शन देईल. आता हे चित्त तुम्ही आत्म्याकडे न्या असं म्हटलं तर नेऊ शकता का तुम्ही? नाही नेऊ शकत. तुमचं लक्ष माझ्याकडे आहे, माझ्या भाषणाकडे आहे. पण जर मी म्हटलं हे चित्त तुम्ही तकिडे न्या तर नेऊ शकत नाही. पण एकदा ती घटना झाली म्हणजे आपोआप आतमध्ये चित्त ओढलं जातं आणि मनुष्याला त्या आत्म्याची ओळख होते. जेव्हा हे घडतं तेव्हा मनुष्यामध्ये एकदम बदल होतो. एकदम. त्याचवेळी. चेहर्यामध्ये एकदम तकाकी येते, डोळे चमकू लागतात, अगदी हरियासारखे. हातातून थंड थंड असे प्रवाह नघितात. शीशम शविम. इथे इलेक्ट्रिसिटी आली तर तुम्हाला सांगावं लागतं, की त्याचं चलन बलन कसं करायचं, ती वापरायची कशी? इथून तकिडे न्यायची ती कशी, त्याचं कसं कनेक्शन करायचं, त्याच्यामध्ये कशी मध्ये मध्ये रयिस्टंट वगैरे अशी इंस्ट्रुमेंट्स घालायची, तसंच सहज योगाचं आहे. एकदा पार झाल्यावर त्याचं शक्तिषण घ्या. पण ते इतकं सहज साध्य, कारण आपल्या आतमध्ये, आता तुम्हाला काही मला सांगावं लागत नाही की हा नळि रंग आहे. पण एकदा तुम्हाला कुणीतरी सांगतिलं होतं, की हा नळि रंग आहे. आता नळि रंग काय आहे हे आपल्याला माहित आहे. लाल रंग काय आहे ते माहितय. एकदा सांगावं लागतं. तसं जर का एकदा सांगतिलं की हे चक्र म्हणजे वशिद्धी चक्र श्रीकृष्णाचं आहे, आणजेव्हा हे खराब होतं त्यामुळे सर्दी खोकला वगैरे हे आजार होतात. अतनाम स्मरणाने सुद्धा हे चक्र खराब होतं. तसंच हे चक्र, हे डावीकडचं वशिद्धी चक्र आहे. तंबाखू वगैरे खाल्ल्याने हे चक्र खराब होतं. कवि एखाद्या माणसानी असा वचिार केला की माझं नेहमी चुकतंय, असं म्हणजे, सारखं आपल्याबद्दल काहीतरी न्यूनगंड वापरून जो मनुष्य वचिार करतो त्यालाही हे चक्र धरतं. मग त्याला मात कशी करायची वगैरे. कारण कनेक्शन झाल्यावरच तुम्ही करू शकता. त्याच्या आधी तुमचं कनेक्शन नसताना तुम्ही टेलिफोन तरी कुठे करणार? म्हणे आम्ही परमेश्वराला सारखी आठवण करतो, असच. मग, म्हणे आम्ही हातावरती घेऊन पडिाची पूजा करतो आण आमहाला हार्ट अटॅक आला. हार्ट मध्ये शवि असताना तुम्हाला हार्ट अटॅक कसा आला हो? त्याला कारण असं अनधिकार चेष्टा आहे. तुम्हाला अजून परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचंय. जो पर्यंत तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाणार नाही तो पर्यंत परमेश्वराचे तुम्ही नागरकि नाही. परमेश्वराचे नागरकि झाल्याशविय, त्याच्या साम्राज्यातलं जे काही वरदान आहे ते तुम्ही कसं वापरू शकणार? त्याच्यावर तुमचा काय अधिकार आहे? समजा, तुम्ही हनुमानचे नागरकि असाल तर तुम्ही हनुमानचे जे पंतप्रधान आहेत त्यांच्यावर तुमचा हक्क आहे. पण जर तुम्ही इंग्लंडला जाऊन आपली नदिर्शनं केली तर तुम्हाला लोक पकडून नेतील. तुम्ही कोण हो? तेव्हा परमेश्वराच्या साम्राज्यात आधी माणसाला जायला पाहजि. आणतियानंतर मग भक्तीला खरा उमाळा येतो. कृष्णानी याबद्दल गीतेमध्ये फार सुंदर सांगतिलेलं आहे. कृष्ण म्हणजे हा फार मोठा राजकारणी होता. कारण त्याचं संबंध अवतरणच मुळी एक वशिष लीला होती. लीला करून लोकांना समजवून सांगत असे. तसं सरळ ऐकत नाहीत. मग काहीतरी कुठेतरी फटका द्यायचा म्हणजे कळतं. सरळ बोट घालून जर तूप नघिलं नाही तर वाकडं थोडसं बोट करायलाच पाहजि. आणा ती वेळ अशी होती. म्हणून कृष्णानी फक्त अर्जुनाला सांगतिलं. दुसऱ्याला सांगतिलं नाही. आणतिया ठिकाणी जर तेही अर्जुन समजले नाही म्हणून मग त्यांनी बोट उलट करून गोष्टी केल्या. आण अगदी दोन शब्दात मी तुम्हाला आता गीता सांगते, त्याचं मर्म काय आहे. मग आता तुम्हीही समजून घ्या. पहिल्यांदा, पहिल्यांदाच त्यांनी सांगतिलं की तू ज्ञानाला प्राप्त हो. ज्ञानाला तुम्ही प्राप्त कसे होणार, पुस्तक वाचून? कवीरानी म्हटलंय "पढी पढी पंडित मूर्ख भये" आणा मी इथे बघते नं असे मूर्ख, रोज येतात. पढतमूर्ख आपल्या मराठीत फार धारदार वाक्य आहे. रामदासांनी पुष्कळ पढतमूर्ख पाहिले असतील. तेव्हाच त्यांनी त्यांचा पढतमूर्ख उल्लेख केला आहे. आण हे पढतमूर्ख जे आहेत, त्यांनी होणार नाही. ज्ञान हे म्हणजे आतमध्ये आपली जी चेतना आहे ती जागृत झाली म्हणजे त्या चेतनेत आपण जाणलं पाहजि. आज आपली मानवाची चेतना आहे. समजा जर इथे घाण असली तर त्या घाणीतनं आपण जाऊ शकत नाही. नाकावर लगेच बोट ठेवू. पण एखादं जर घोटं तुम्ही काढायचं म्हटलं तर त्याला काही घाण यायची नाही. तो आपला सरळ नघिल. त्याच्यामध्ये ती चेतना आलेली नाही. त्याच मन तेवढं चेतीत झालेलं नाही. कवि त्याच्या व्यक्तित्वाला ती चेतना आलेली नाही की ही घाण आहे. ह्या घाणीतनं जायचं नाही. परत तुम्ही कोणत्याही रंगाचं त्याला काहीही दिलं तरी त्याला समजायचं नाही. आपल्याला रंग संगती समजते. सौंदर्य काय आहे ते समजतं. माणसाच्या चेतनेमध्ये ह्या वस्तू आलेल्या आहेत. पण आपल्याला अजून पाप पुण्य नुसतं बुद्धीनी समजतं. आईनी सांगतिलं न हे वाईट, म्हणून करायचं नाही. वडलांनी सांगतिलं म्हणून करायचं नाही, कवि गीतेत लहिलिय म्हणून करायचं नाही. पण ते अजून आपल्यामध्ये चेतनेत आलेलं नाही. सहजयोगानंतर ते आपल्या चेतनेत येतं. म्हणजे तुम्ही करायचं म्हटलं तरी करू शकत नाही. त्रास होईल. व्हायब्रेथन्स आणा. जर तुम्ही असा प्रयत्न केला की आम्ही काहीतरी करून बघू या. लगेच डोकं जाम धरणार. आपोआप ते घटति होईल. त्याच्यासाठी तुम्हाला काही प्रयत्न करावा लागणार नाही. हा धर्म तुमच्यात जागृत झाल्यावर, तुम्हाला मला सांगावं लागणार नाही. तुम्ही स्वतः सुरु कराल. एक गृहस्थ होते. ते फार तंबाखू घ्यायचे. सहज योगानंतर सुद्धा त्यांनी काही प्रयत्न नाही केला. एका क्षणात सुटू शकली असती. पण त्यांनी प्रयत्न केला नाही. आता तंबाखू लहानपणापासून घेत असल्यामुळे त्यांना काही सुटली नाही. शेवटी माझ्या कडे येऊन म्हणाले "माताजी, मी ध्यानाला बसलो की माझं तोंड असं मोठं मोठं मोठं होतं असं वाटतं. जसं काही हनुमानासारखं होतोय की काय मला काही समजेना" . आता म्हटलं सांगू का खरं? तुम्ही तंबाखू घेताय मला माहिती आहे. मागे जाता. कधी तरी तंबाखू असं असं करून घेता, खरी गोष्ट आहे की नाही? म्हणे चांगलंच घेतो माताजी. याबद्दल शंका नाही. आता मानतो मी. म्हटलं आता माझ्या समोर नुसतं प्रॉमिसि करा, तंबाखू घेणार नाही. माझ्यापासून लपवून ठेवण्यात काय अर्थ? म्हटल्याबरोबर तंबाखू खट्कन सुटली आणति गेलं त्यांचं. तऱ्हेतऱ्हेनी अशा गोष्टी सुटत जातात. आपोआप आतमध्ये धर्म जागृत होतो. सांगायला नको, त्याला मेहनत करायला नको. ही धर्माची जागृती होती हे ज्ञान झालं. ज्ञान म्हणजे तुमच्यामध्ये, जे तुमचं व्यक्तित्व आहे, त्याच्यातच ती चेतना आहे. ती चेतनाच चेतीत झाली पाहजि. ह्याला "ज्ञान" कृष्णानी म्हटलंय आण म्हणून त्यांनी सांगतिलंय की ज्ञानानीच तुम्ही परमेश्वराला जणू शकता. हे ज्ञान. भक्तीबद्दल त्यांनी मग सांगतिलं की भक्ती करायची तर अनन्य करा. ते फार चांगलं आहे. पुष्पम, फलं, तोयं काय असेल ते मला द्या. घेतो मी. घ्यायच्या वेळेस मी सगळं घेतो. द्यायच्या वेळला अनन्य . आता ह्या शब्दामध्ये तुम्ही बघा त्याची एक फोड आहे. अनन्य . म्हणजे जेव्हा दुसरा रहात नाही तेव्हा. म्हणजे पार झालेले . पार झाल्यावरच भक्तीला मजा आहे. नाही तर तुम्ही कुणाला टाहो फोडून बोलवता? जसं आता तुम्हाला, मी आपल्याला

सांगतिलं, सहज योगाचे पुष्कळ प्रकार आहेत. अनंत लोकांना, अनंत आशीर्वाद मिळाले. एक आमच्याकडे आर्कटिक होते. म्हणे माताजी मी एवढी देवाची पूजा करायचो, देवीची एवढी पूजा करायचो पण माझ्याकडे अठरा वशिष्ठे दारदिर्य. सहजयोगात आल्यावरती म्हणे पावसाचा पाऊस पडू लागतो. पावसाचा पाऊस म्हणजे कसला? तर म्हणे की ज्या ठिकाणी फार पाऊस पडत होता अशा ठिकाणी त्यांनी स्पेशल तऱ्हेची घरं बांधायला म्हणून मला पाठवलं आणि नुसता तथि पैसेच पैसे. एक अगदी साधारण मनुष्य. शेतकरी. त्याच थोडं लहानसं शेत. अर्ध्या एकराचं सुद्धा नव्हतं आणि कोळी. ते रोज माझ्या दर्शनाला आले म्हणजे एक फुलांचा सुंदर हार करून आणायचे. मी म्हटलं "दादा तुम्ही एवढा कशाला खर्च करता? फार आहे हे तुमच्यासाठी पाटील. एवढं करू नका. मला नाही बरं वाटत". आई म्हणे तुम्हाला माहिती आहे मग असं कशाला मला म्हणता? त्यांनी सांगतिलं की माझ्या शेताला, शेतातली अर्धी जमीन अगदी पडीक होती. अर्धी जमीन म्हणजे अर्धा एकर जवळ जवळ मी जमीन वापरतो. एक माझ्याकडे मनुष्य आला आणि म्हणाला की ह्या जमनीतली मी माती घेऊन जाऊ का? ह्या मातीला जर मी वापरलं तर ह्या मातीमुळे वट्टा चांगल्या होतील. म्हणजे थोडीशी ती माती जर मकिस केली तर आणि म्हणे मला इतका त्याच्यातलं पैसा मिळू लागला, त्याचा एक हार म्हणजे काय आहे? अशा रीतीने तुमच्या मध्ये जे लक्ष्मी तत्व नाही चक्रावर आहे ते जागृत झालं. म्हणजे होतं. म्हणून कृष्णानी सांगतिलं की तू अनन्य भक्ती कर. जो पर्यंत परमेश्वराचं तुमचं कनेक्शन झालेलं नाही तर हे टाहो फोडून काय उपयोग. एवढे बारकरी जातात. बघा त्यांची काय दशा? दारदिर्य. तबवेती त्यांच्या खराब. त्यांना कॅसर झालेला. थ्रोट मध्ये टुंबल. काय डोकं फोडलेलं त्या बडव्यांनी. काय काय प्रकार. भिकार्यासारखी त्यांची स्थिती. हे काय वट्टिलाला आवडत असेल? पण त्यांचा अजून संबंध वट्टिलालाशी झाला नाही. झाल्याबरोबर अगदी सगळं बदललं! म्हणून त्यांनी सांगतिलं की अनन्य भक्ती करा. आधी परमेश्वराला मिळवून घ्या. मग त्या भक्तीला खरी मजा येते. नाहीतर काहीतरी काल्पनिक असं वाटतं. आपल्या मुलांनी तर परमेश्वराचं नावच सोडलेलं आहे. कारण आमच्या इथे सकाळी चार ला उठायचं, चंदन उगाळायचं, देवाला आंगोळ हे करायचं. करून तरी त्याला काय मिळालं. राग तेवढाच येतो. दारू प्यायची तर दारू पतितात, ब्लॅकचा पैसा तर ब्लॅकचा पैसाही वापरतात. सगळे धंदे. सगळे धंदे. फक्त सकाळी उठून मात्र ते उगाळत बसतात. तेंव्हा ह्यांना काय मिळालं. जर ह्यांना काही मिळालं नाही तर आम्ही तरी ही मेहनत कशाला करायची? म्हणून परमेश्वरच नाही असा त्यांनी नकाल काढलेला आहे. अल्जेरिया देशामध्ये त्यांचे जे मोठे म्हणजे वयोवृद्ध लोक आहेत, ते मात्र अगदी पक्के खोमेनीसारखे आहेत. फंडामेंटलिस्ट म्हणतात त्यांना. आणि त्यांनी अगदी जो, मनुष्यानी जराशी चूक केली की त्याचा हात कापून टाकायचा. कुणी काही केलं की गळा कापून टाकायचा. त्याला वाळूत गाडून टाकायचं, वरून जोडे मारायचे असे भयंकर भयंकर प्रकार त्यांनी लावले. शर्यत काही तरी काढलीय त्यांनी. सुरु केलंय. अगदी खोमेनी सारखा प्रकार. अतिधर्मांधता. ते बघून तथिली जी मुलं आहेत ती कम्युनिसट झाली. त्यांनी सांगतिलं असा काही परमेश्वर असू शकत नाही. इतका दुष्ट परमेश्वर कसा असेल? पण त्याच्यातला एकच मुलगा आमच्या लंडनला आला आणि पार झाला. एक मुलगा. लगेच त्यानी जाऊन सांगतिलं परमेश्वर आहे. तो धर्मांधतेतही नाही आणि त्याला नाही म्हणण्यात ही नाही मधोमध होता. आणि आज आपल्याला आश्चर्य वाटेल, इथे पुष्कळ शकिलेले, सुशिक्षित मुलं मुसलमानांची आहेत. पाचशे मुलं पार झालेली आहेत अल्जेरीया मध्ये. तेंव्हा ह्या तुमच्या समाजात उद्या तुमच्या मुलांचा तुम्ही वचिार करा. त्याही पुढे सांगायचं म्हणजे असं की ही नकिरीची वेळ आहे. तेंव्हा आम्ही अनन्य भक्ती घेतली पाहजि. तसिरं म्हणजे "कर्मयोग", श्रीकृष्णानी सांगतिला की जे काही तुला कर्म करायचं आहे, ते तू परमेश्वराच्या चरणी ठेव. बरेच लोक मला वचिारतात." आम्ही माताजी जे काही करायचो ते आम्ही परमेश्वराच्या चरणी ठेवलं". ह्या अशक्यातल्या गोष्टी आहेत. श्रीकृष्णांची पद्धत होती की अशक्य गोष्टी सांगायच्या. अशक्य. अहो कतिही म्हटलं तुम्ही परमेश्वराच्या ह्याच्यात ठेवलं, पण ठेवलंय का तुम्ही? कारण जो पर्यंत अहं भाव आहे तो पर्यंत ते सुटणारच नाही. तो अहं भावच सुटला पाहजि. आता लोक लागले की आता अहं भाव सोडायचा तर याच्याशी भांडायला लागेल. त्या दृष्टीनी लोक लागले. जसा त्या फुग्याला मार बसला की एवढा मोठा मोठा होत जातो. अशा माणसाला आणखी डबल अहं भाव येतो. म्हणतात न आम्ही हे सोडलं ते सोडलं, आम्ही हे सोडलं ते सोडलं. फक्त बुद्धी सोडलेली दसिते. बाकी काही सोडलेलं नाही. असा भलता अहं भाव लोकांना येतो, आणि आम्ही सगळं काही परमेश्वरावर सोडलं असा वचिार करून खोट्यामध्ये राहतात. भ्रामकतेत. ते तेंव्हाच घडतं, हे तेंव्हाच घडतं जेंव्हा तुमच्या हातून हे वाहू लागतं सहज. आणि तुम्ही काय म्हणता? वाहतंय, जातंय, येतंय काही तरी तसिरंच. तुम्ही तसिरेच आहात. हे चैतन्य वाहून राहिलंय, माताजी कुंडलनी वर येतेय. माझ्याबरोबर एक अमेरिकला बाई आली होती. ती म्हणाली माताजी मी इतक्या ह्याने तुमच्याबरोबर आले की माझ्या मुलाला तुम्ही रयिलायझेशन द्या पण तो होत नाही. म्हटलं आता मी काय करू? तुम्ही द्या म्हटलं सरटफिकिट. असं कसं द्यायचं सरटफिकिट? म्हटलं ते, ते व्हायला पाहजि. तुमची इच्छा आहे तशी माझी इच्छा असून तरी ते व्हायला पाहजि न. घडलं पाहजि. त्याच्यात काही खोटं बोलता येत नाही. काही पैसे मोजता येत नाही. काही डोक्यावर उभं राहता येत नाही. जे आहे ते आहे ते असंय. तेंव्हा कर्मयोगात सुद्धा ते तेंव्हाच घडणार, कर्मयोग खरा तेंव्हाच घडतो जेंव्हा तुम्ही पार होता. मग म्हणतात चाललंय येतंय जातंय. आता आम्ही साकूपी झालो. हे जोपर्यंत घडत नाही तोपर्यंत भ्रामकतेत राहून लोकांनी असा वचिार केला नाही पाहजि की आम्ही फार मोठे फार्मकि(?) झालो. मग असं म्हटलं पाहजि की धर्म इतका जागृत होतो, जसं एखादं फूल फळ व्हावं अन फूल संबंध संपून जावं, मनुष्य गुणातीत धर्मातीत होऊन जातो. ती दशा यायला पाहजि. आजकाल तरतरहा प्रकार, नाना तऱ्हेचे गुरु नाना तऱ्हेचे हे सगळं नघालेलं आहे. पायलीचे पन्नास म्हणतात तसे नघालेले आहेत. पण तुम्हाला काही मिळालं आहे का? आता कालच एक गृहस्थ आले. मला म्हणे मला साक्षात्कार झाला असं मला वाटतं. कुणी दिला? आमचे गुरु. म्हटलं हे बघा. तुम्हाला वाटतंय ना तुम्ही हे सांगा की ह्या माणसाची कुंडलनी कुठे आहे? अहो एवढं तरी ज्ञान पाहजि. ते नाही सांगता येणार. बरं तुमची कुठंय ते तरी सांगा. तेही नाही सांगता येणार. म्हटलं मग कशाचा साक्षात्कार झाला? समजा एखाद्या आंधळ्याचे डोळे बरे झाले, तर "माझे डोळे बरे झाले" तर डॉक्टर त्यांना वचिारेल की कति बोटं आहेत ते सांगा. ते नाही मला सांगता येणार पण डोळे बरे झाले. असं कसं होईल? ते दसिलं पाहजि न, ते समजलं पाहजि न, ते जाणलं पाहजि न नाहीतर तुमचे डोळे कसे बरे झाले? अश्या तऱ्हेचे गुरु आहेत. म्हणे की मला क्रिया होते. असं का? एक गृहस्थ आले, दोन्ही पाय माझ्याकडे करून बसले. ह्यांनी सांगतिलं अहो असं माताजीच्याकडे बसायचं नसतं, दोन्ही पाय. ते माहितीए मला पण मी काय करू? असे जवळ पाय केले तर मी बेडकासारखा होतो. असं का? ते काय आमच्या गुरूंनी सांगतिलं की तुमची जागृती झाली तर तुम्ही बेडकासारखे व्हाल. आता तुम्ही काय बेडूक होणार याच्या पुढे मानव झाल्यावर? का काय साप का वच्चू. एक साधा वचिार घ्या. तुम्ही बेडकासारखे उडता काय, डोक्यावर उभे राहता काय म्हणजे तुम्हाला स्वतःचा तोल सुद्धा रहात नाही. ज्या शरीराचा तोल आतापर्यंत तुम्ही मानव देहामध्ये मिळविला, तो सुद्धा सुटला आणि त्याच्या पलीकडे तुम्ही बेताल होऊन नाचू लागले, वेड्यासारखे उडू लागले, कपडे काढू लागले - म्हणजे हा काय प्रकार आहे मूर्खपणाचा? आणि तो म्हणे आम्ही पार झालो. जर नागवं होऊन मनुष्याला पार व्हायचं असतं तर सगळे जानवर आधी पार करा. माणसं कशाला? काहीच्या बाही काढून ठेवतात. पण मूर्ख लोकांची सुद्धा कमाल आहे. आता तुम्ही जर असा शहाणपणा ठेवला तर तुमच्यासाठी सप्लाय डिपार्टमेंट

आहेच. पुष्कळ लोक अशा रीतीने तयार होऊन येतात. आमच्या नागपूरला एक गृहस्थ होते. त्यांना चांगला मी ओळखून आहे. त्यांच्या आमच्या साहेबांच्या कंपनी मध्ये, ते फार वाह्यात होते, त्यांच्या वडिलांनी सांगतिलं की कुठे तरी करून टाका म्हणून. त्यांचे वडीलही आमच्या ऑफिस मध्ये होते. तर त्यांना साहेबांनी सांगतिलं की बरं तुम्ही, त्यांना मी पाठवतो परसनल. तथि जाऊन पन्नास धंदे केले. ते ब्लॅक मार्केट केलं, काय स्मगलिंग बगिलिंग जेवढं करायचं सगळं करून आले. मग वडील वारले. तर त्यांना प्रॉपर्टी बगैरे मळिली. बायकोचे दागनि विकले, घर विकलं. अमुक केलं तमुक केलं आणि पळाले. त्यांची आई रडत आली आता काय करायचं, आम्ही त्याच्यावर वशिवास ठेऊन त्याला दागनि दिले. सगळे काढून दिले. आता मुलानी चोरी केल्यावर पोलिसात कसं जायचं अमकं तमकं सगळं काही. तर बचिार्या त्या आपल्या कुठे तरी माहेरी जाऊन बसल्या बडोद्याला. आता ह्या गृहस्थाचं फार मोठं नाव झालं. नाव काय तर म्हणे गुलाब बाबा. नाव ठेवलं गुलाब बाबा. त्यांनी , आईनी सांगतिलं की माझ्याकडे पुष्कळ पैसे बसि पाठवले, सगळं काही झालं. परत घर आम्हाला करून दिलं. पैसे पाठवायचा. तर मी त्याला एकदा शपथ घातली. म्हटलं सांग. कोण आहेस तू. कसे पैसे पाठवतो. पत्रात लिहिलं. तर मग कळलं की हे महाराज म्हणजे गुलाब बाबा नावाने प्रसिद्ध आहेत. गुलाब बाबा. म्हणजे धटगिण आहे तो. तर मी असा नरिप पाठवला की त्या गुलाब बाबाला सांगा की मी नागपूरला येते . त्यानंतर तीन महिने ते कुठे दसिले नाहीत ते गुलाब बाबा कुणालाही. आणि ते सगळ्यांना सांगत काय होते, घोड्याचे नंबर. आणि हे सगळे मारवाडी लोक तथि जाऊन घोड्याचे नंबर बचिारत होते. आता हा बचिार करा. परमेश्वराला काय घोड्याचे नंबर माहिती असतात? पण तथि ओळीनी लोक उभे. अहो तुम्हाला आश्चर्य वाटे, हज्जारो लोक त्याच्याकडे. म्हणजे आता हे माणसाचं शहाणपण तुम्ही स्वतः बघा. हे अख्खे सगळे प्रकार. भुताटकीचे. तुम्हाला कुणी हरी दिला काय कवि घोडं दिलं तरी काय? ते काय परमेश्वराला आणि काही अक्कल नाहीये? नाहीतर आपल्या बायकांचं म्हणजे अंगात येतं. अंगात. सगळ्या मोलकरण्यांच्या अंगात देवी येते. तला आणि काही जागा दसिली नाही बचिारीला. लागल्या त्यांच्या पुजेला. त्यांच्या पायावर आलं कझालं. पण ते अंगात येणं कति कठीण आहे. त्यानी कति त्रास होतो माणसाला. वेड्यापशियासारखे लोक होतात. हे सगळे भुताटकीचे प्रकार आहेत. आपल्या महाराष्ट्रात वशिषे करून आणि ते देवळात करतात. महालक्ष्मीच्या देवळात हा प्रकार. त्यांच्या ट्रस्टीनी संगतिलं, माताजी तुम्ही साक्षात असून आमच्या ह्याच्यात हे. आधी म्हटलं हे बंद करा. पहिली गोष्ट. दुसरं ही दुकान बंद करा मग मी येणार. अन सरासर त्यांना बोलवून घेतलं देवळात. म्हटलं हे पैसे खाण्याचे धंदे परमेश्वराच्या नावावर जे तुम्ही काढलेत ते आधी बंद करा. तर माझ्यावर रागावले. म्हटलं जा. आज रागवाल उद्या रागवाल. गव्हर्नमेंटनी घेतलं दहा दिवसांमध्ये. तेंव्हा तुम्ही स्वतः च्या लोकांना महत्त्व देता आणि ते तुमचा फायदा उचलतात. त्यानी परमेश्वर मळिणार नाही. परमेश्वर तुमच्यामध्ये आहे, तो मळिवून घ्या. मग तसिरी तरहा. नानकानी सांगतिलं की स्वतःमध्ये शोध. स्वतःमध्ये शोध तर त्याची अखंड भजनं म्हणायची. स्वतःमध्ये शोध रे बाबा, स्वतःमध्ये शोध रे बाबा. अरे शोधणार कोण आहे? मी सांगतिलं की तुम्ही जर हे पेनसिलीन घेतलं तर तुम्हाला बरं वाटे. तर तुम्ही रस्त्याने चालले पेनसिलीन घेतलं तर मला बरं वाटे. त्यानी काय तुम्ही पेनसिलीन घेतलं का? स्वतःचा इलाज केला काय? काय त्यानी तुम्हाला फायदा झाला का? म्हणजे बुद्धीची जोड जी म्हणतात ती भलत्याच ठिकाणी द्यायची. मग बुद्धीची जोड आली की टवाळक्या करायच्या परमेश्वराच्या. परमेश्वर नाही. हे काहीतरी उगीचच खोटे दसितंय. हे. एक तर दुरबुद्धी तरी असेल कवि सुबुद्धी तरी असेल. सुबुद्धी नाही. सुबुद्धी म्हणजे स्वतः साक्षात परमेश्वर आहे. म्हणून आपण वनियाकाला आधी म्हणतो की आम्हाला सुबुद्धी दे. सुबुद्धी देणारा हा आपला भोळा वनियाक. आणि त्याला आपण बचिारतो तू आम्हाला सुबुद्धी दे, तुझ्या सुबुद्धीनी आम्हाला सुद्धा परमेश्वर मळि दे. आता वनियाक कोण आहे? शंकर कोण आहे? कृष्ण कोण आहे? आपल्यामध्ये त्यांचं स्थान काय आहे? खरसित कोण आहेत? महम्मद कोण आहेत? ह्यांच्याबद्दल आपल्याला काहीही माहिती नाही. एखाद्या हरदास बुवानी उभं राहायचं, कुठूनतरी डांबर आणि लेलं आपल्याला बुक्का लावायचा, आणि तोंडाला काळं फासून त्यानी काहीतरी लेक्चर द्यायचं. त्यांच्या पायावर डोकं ठेवायचं झालं, इतथिरी. अहो केवढं मोठं धन परमेश्वरानी तुम्हाला देऊन ठेवलेलं आहे तुमच्यामध्ये. ते मळिवायला नको का. ते मळिवलं पाहजि. आणि ते तुम्ही हमखास मळिवून घेणार. वशिषतः या महाराष्ट्राच्या पावन भूमीत. आज शिवाजी महाराजांना पाहिल्या बरोबर मला एकदम ते दविस आठवले. काय ते. ते काय ती त्यांची समज. अवतारच जसा काही. धर्म काय हे त्यांना माहिती. मुसलमानांच्या सुनेचं सुद्धा त्यांनी केवढं महत्त्व केलं आणि लोकांना पटवून सांगतिलं की दुसऱ्यांच्या बायकांवरती आपली दृष्टी कशी असली पाहजि. राजे महाराजे असून सुद्धा काय दैदियमान लोक या देशामध्ये झालेले आहेत. ते महाराष्ट्राचं एक वैशिष्ट्य आहे. पण ते पार होते, जागृत होते. सगळ्यात मोठे सहज योगी महाराष्ट्रातले ते. पण त्या वेळाला ज्या कार्याची गरज होती, त्या वेळाला आपला देश पारतंत्र्यात होता म्हणून त्यांच्याशी भांडायचं होतं, ते कार्य त्यांनी केलं. पण त्यातही ते पार होते. धर्मांनी केलं. अधर्म केला नाही. आज ही स्थिती आलेली आहे की आमच्यामध्ये आमचंच जे पारतंत्र्य आलेलं आहे, आम्हीच जे आमच्या पारतंत्र्याचं केलं ते करायचं म्हणून शिवाजी आमच्यामध्ये जागृत झाला पाहजि. हे कार्य पार सोपं सरळ आहे. त्याच्यासाठी आम्ही सगळी कमिया केलेली आहे. प्रत्येक तऱ्हेतऱ्हेच्या लोकांना काय काय प्रकार असतात ते सर्व आम्ही प्रत्येकाच्या कुंडलीनीत घुसून घुसून काढून घेतलेलं आहे. सगळ्यांचं आम्हाला बारीक सारीक माहिती आहे. की हे कळलं. की हे इथल्या धपानातनं आलेले आहेत. ह्यांचं कळलं. हे ह्या नाटकातनं आलेले आहेत. मग त्याची बरोबर कशी व्यवस्था करायची, तेच सांगणारंय. अगदी सोपं आहे. पण स्वतःबद्दल काहीतरी भ्रामक कल्पना नसल्या पाहजि. पहिली गोष्ट. स्वतःला काहीतरी न्यूनगंड नसला पाहजि. पुष्कळ लोकांना असतं, माताजी मी पामर आहे, माझ्यात काय आहे, मी कश्या कामाचा आहे. अहो तुम्ही जर असता तर माझ्यापुढे कशाला आला असता तुम्ही इथे? दुसरं हे की मी कोणीतरी आहे. शष्टम भारती. म्हणे एक सायंटिस्ट फार मोठे आहेत. मी म्हटलं असं आहे का. आता एक प्रश्न बचिारा की माताजी तुम्ही साक्षात सायन्सचं सगळं, ज्ञान तुम्हीच आहात का? खटकन त्यांच्या हातात शक्ती सुरु झाली. ही तरी कुठून तरी शक्ती येते. बाह्यात जे एवढं मोठं आपल्याला झाड दसितंय त्याच्यात कुठून शक्ती येते, त्या पाळ्या मुळ्यातनं. ते खाली दबलेलं आहे. जर आपण नुसतं झाडचं बनलो तर जवित राहू शकतो का? पाश्चिमात्य देशात हे लोक नुसतं झाड बनण्याच्या मागे लागले आहेत. आता फक्त एकच बचिार करत असतात की जीव कसा द्यायचा? सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत त्यांना हेच एक नाटक असतं की आता जीव कसा द्यायचा. पाळंमुळं शोधून काढल्यावरच ते झाड राहणार आहे आणि पाळेमुळे ह्या देशातच आहेत. हाताला लागली. आता संबंध मानव जीवन हे सुखकर होणार. त्याला लागणारी ही शक्ती सहजयोगाने पूर्ण होणार आहे. आज संध्याकाळी मी सगळं काही आपल्याला सांगणारच आहे चक्रांच्या बाबतीत. आणि ह्यानी आपली राजकीय , सामाजिक, आर्थिक आणि भानसकि तशीच आपली शारीरिक सर्व स्थिती कशी सुधारते, ह्याबद्दल मी संध्याकाळी सांगीन. तरी आता पुष्कळ सांगतिलं. तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर बचिारा. आणि आता पार होऊन घ्या कारण उशीरही खूप झालेला आहे. तेंव्हा सगळ्यांनी पार होऊन घ्या आधी. पार झाल्याशिवाय काही होणार नाही. तेंव्हा जर काही एखादा प्रश्न असला तर बचिारा.

1980-1210, Talk to Sahaja Yogis

View [online](#).

Sahaj Seminar Date : 10th December 1980 Place Mumbai Type Seminar & Meeting Speech Language Marathi ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK आता चव्हाणांनी आपल्याला सहजयोगाबद्दल सवस्त्रिं माहर्ति दिलेली आहे. पण कोणत्याही गोष्टीची जर माहर्ति मळिली, तर ती गोष्ट मळिली असं नसतं. माहर्तिने आपण फक्त जाणतो, की अमुक वस्तू अशी आहे. समजा आम्ही लंडनची आपल्याला माहर्ति दिली. तरी तुम्ही काही लंडनला अजून गेले नाहीत नां ! तेव्हा लंडनला जाऊन तथिलं वातावरण कसं काय आहे, त्याचा अनुभव यायला पाहजि. त्यानंतर संबंध लंडनमध्ये काय काय प्रकार आहेत, कोणते रस्ते आहेत, कोणत्या इमारती आहेत, त्या सर्वांचेसुद्धा ज्ञान व्हायला पाहजि. त्याच्यानंतर, ते सगळे कळल्यावर तथिले कायदेकानून काय आहेत ? मग आपण तथि वागायचं कसं ? ज्याने आपल्याला सगळ्यात जास्त फायदा होईल, ज्यासाठी आपण आलो. हा सगळा वचिर करावा लागतो. अगदी तसेच सहजयोगाचे आहे. फक्त फरक एवढाच आहे, की सहजयोग ही जिवित क्रिया आहे. जिवित क्रियेत आणि कृत्रिम क्रियेत फार अंतर असतं. जिवित क्रियेत कोणती गोष्ट कशी घडेल ते सांगता येत नाही. म्हणजे आता एखादं झाड जर तुम्ही लावलं, त्याला कुठे फांदी फुटेल, कुठे फुलं येतील, कधी येतील, कधी उमलतील, कधी फळं येतील ? ते काही आधी सांगता येत नाही. परत ते दसायचं नाही काही सकाळी उठले फुलं आली. नंतर एखाद्या दविवी सकाळी उठले फळं झाली. तसं सहजयोगाचं आहे. आधी पार व्हायचं. म्हणजे तुमचे कोंब फुटले. पार झाल्यावर, आता काय काय होतंय आमच्या आतून ते बघत रहायचं, साक्षी स्वरूपात. त्यासाठी पोषक काय करावे लागेल, तेवढं करत जायचं आणि ते करण्यासाठी शक्ती येते माणसामध्ये. म्हणजे मी आता कधीही प्रोग्रॅमच्या आधी म्हणत नाही की तुम्ही दारू पळि नका, की सगिरेट पळि नका, की हे करू नका, बगैरे कधीही म्हणत नाही. सहजयोगी झाल्यावर मग म्हणते. कारण त्याच्याआधी तुम्हाला शक्ती नसते. वलि पॉवर तेवढी नसते तुम्हाला. सकाळी ठरवतील हे करणार नाही आणि तेच हमखास होईल. ते समजतं आईला. पण पार झाल्यावर इतकी आतून शक्ती येते, की आपोआपच, शक्तीपेक्षा काय, की चतितच इतकं वेगळं होऊन जातं, की तकिडे लक्षच जात नाही. मनुष्य नुसता स्नात होतो आनंदात. त्यामुळे दुसरीकडे काही लक्ष जात नाही. लक्ष परमेश्वराकडे वेधतं आणि त्याच्या आनंदातच तुम्ही इंबत असता. दुसरं काहीही नको आणि मग सगळं आपोआप घडतं. आपोआप जे घडतं तेच जिवित आहे. ही प्रक्रिया अगदी जिवित आहे, हे समजलं पाहजि आणि आपण नुसते एक साक्षी आहोत, ते बघायचं कवि आम्ही कुठे होतो आणि कुठे आलो. दूसरी फारच महत्त्वाची गोष्ट सहजयोगाची, आजच्या सद्यकाळातील, ती ही, की जो सहजयोग आहे त्याचं महायोगात रूपांतर झालेलं आहे. म्हणजे पूर्वी एखाद दोन माणसं, पार व्हायच. एक-दोन फळं लागायची. पण आज, जनसाधारण अनेक, अनंत लोकांना पार केलेच पाहजि, झालेच पाहजि, वेळ आलेली आहे. ते पार झाल्यावर त्यांनीही इतरांना पार केलं पाहजि. त्यांच्या हातून लोक पार होणार. एवढ्याशा साधनेतसुद्धा लोक पार होतात आणि दूसऱ्यांना पार करतात. आजपर्यंत असं झालं नव्हतं. मी कालच आपल्याला सांगितलं, मल्टिनचं जे पुस्तक आहे, त्याच्यात लहिलिलं आहे, तुम्ही देवाची माणसं, एक- दोन प्रॉफेड्स व्हायचे. पण आता की Original Transcript : Marathi ही देवाची माणसं चट्कन प्रॉफेड्स होतील आणि ती अनेक प्रॉफेड्स आपल्यातून काढतील आणि करतील. पूर्वपुण्याईची गोष्ट बोलू नका तुम्ही कोणी. त्याबद्दल मुळीच काळजी करू नका. काय होती आमची पूर्वपुण्याई, अमुकतमुक ? त्याबद्दल काही बघायचं नाही. कुठे मला हशिवच येत नाही कशाचा, पैशाचा तर अगदीच येत नाही. आताच कोणी तरी म्हटलं. मी म्हटलं, अहो, पाच पैशाची असली तरी चालेल, दोन पैशाची असली तरी चालेल. ओव्हरड्राफ्ट असला तरी चालेल. एकदाचं होऊन घ्या पार. पण पार झाल्यावर जसं मी म्हटलं, आधी अनुभव आल्यावर जाणलं पाहजि, की आता आपण दुसऱ्या प्रांगणात उतरलो आहे. आपली चेतना आता सामूहिक झाली आहे. सामूहिक चेतनेत आलो आपण. चेतनाच बदलली आहे मुळी. त्याच्यामध्ये एकदम बदल आला, ट्रान्सफॉर्मेशन आलेलं आहे. फुलाचं आता फळ झालो आपण, तेव्हा सगळ्या सगळंच बदलले आहे आणि जर ही जागतिक चेतना आपल्यामध्ये आली तर तिची जोपासना करावी लागते. ती जोपासना तुम्ही केली नाही, तर मात्र सहजयोग हरवतो परत. अशी बरीच मंडळी मी पाहिलेली आहेत. येतात पार होतात, संपलं. त्यांचे लाभ होतात, पार झाल्याबरोबर. पहिला म्हणजे लक्ष्मीचा प्रसाद. आता परवाच एक बाई म्हणाल्या, 'माझे दागिने सापडले.' काय ते दागिने काय ठेवलं आहे ? पण जाऊ दे. कोणाला नोकरी मळिली. कोणाला धंदा मळिला. कोणावर पैशांचा पाऊस पडला, कोणाला काय झालं, हे सगळं झालं. त्याला काय मला समजत नाही, काय त्याचं वैशिष्ट्य आहे, पण जाऊ देत. मग झालं, आम्ही आता सहजयोगी झालो. आता प्रसन्न झाली आमच्यावरती देवी. आता झालं. आम्ही ठीक झालो. कोणी सांगितलं, 'माझ्या आईचं पटल नव्हतं, वडिलांचं पटल नव्हतं. अमुक झालं. बायको पळाली, अमकं, तमकं.' ते ठीक झालं. काय आहे त्याच्यातही ? कोणी सांगितलं माझी तब्येत ठीक झाली. वेडे होते ते ठीक झाले. अमकं झालं. हे तर करमीत कमी झालंच पाहजि. इतकं तर होणारच. त्याला काय अर्थ आहे ! पण आत्म्याशी जो तुमचा संबंध, त्याचं जे वरदान तुम्हाला मळिलेलं आहे, ते गाठलं पाहजि. ते जमवणं जरा कठीण जातं. कारण बाकी गोष्टीशी आपला संबंध आहे. पैसे आपल्याला समजतात, परमेश्वराची श्रीमंती नाही समजत. ती येत नाही आपल्यामध्ये. आम्ही परमेश्वरी राज्यात उतरलेलो आहोत, त्या ऐटीने रहायला पाहजि. श्रीमंती आली म्हणजे कळतं, मोटारी घेतल्या पाहजित. घरं घेतली पाहजित. थोडंस असं डोकं करून चाललं पाहजि. बगैरे बगैरे समजतं. त्याचं आपल्याला बरेच नदिन आहे. पण परमेश्वरी शक्ती आपल्यामध्ये आली म्हणजे आपल्या वागणुकीत, आपल्या व्यवहारात, काय चमक येते आणि आपल्या शक्तीला काय धार येते याची कल्पना फार कमी लोकांना आहे आणि कशी असणार ? ते कधी पाहिलंच नाही. बहतेक भामटेच येतात. बुवा बनून. म्हणजे आत्तापर्यंत देवाच्या नावावर इतका अधर्म आणि इतका मूर्खपणा चाललेला आहे, की आपण झालो है म्हणायलासुद्धा सहजयोग्यांना लाज वाटते. ह्या मॉडर्न काळामध्ये असं म्हणायचं, की आम्ही साधू झालो आतून कवि पीर झालो, मौलवी झालो, तर लोक काय म्हणतील ? हसतील. काय हो काय म्हणता तुम्ही ? चांगलं नॉर्मल माणसासारखं बोला. काहीतरीच चालतं तुमचं. म्हणून तकिडे लक्ष द्यावं लागतं. लक्ष असं, की आता आत्म्याचा आनंद आमच्यात येऊ लागला, झरिपू लागला, पण त्याच्या प्रकाशात आम्ही चाललो आहे कवि नाही ? नवीन प्रकाश आमच्यामध्ये आलाय, 3 Original Transcript : Marathi असं दुसऱ्यांना दसितंय की नाही ? मग सगळे शक्तिण आत्मकि होतं. स्परिच्युअल एज्युकेशन सुरू होतं आणि स्परिटिच शक्तिवतो तुम्हाला. आत्माच शक्तिवतो. आत्म्यानेच मग परमात्म्याची ओळख होते. त्याच्याशिवाय परमात्म्याला तुम्ही जाणू शकत नाही. हे लहिलिलं आहे सगळीकडे. मी सांगते असं नाही. पण आत्म्याची ओळख न करता, कुठेही जाऊन टाळ कुटत बसले, की परमेश्वर ठाकलाच पाहजि, असं लोकांचं म्हणणं आहे. म्हणजे अशी त्यांची डमिंड आहे. म्हणजे आग्रहाचं असं म्हणणं आहे, की झालेच पाहजि. मी एवढी पारायणं केली म्हणजे काय ? परमेश्वर अगदी बेकार

दसितो! एवढी पारायणं केली. तुमचा आत्म्याशी संबंध झालेला नाही. अनधिकार चेष्टा आहे सगळी. ते फार चुकलं तुमचं की पारायणं केली. कोणी सांगतिली होती ? कवीराने सांगतिलं, 'पढी पढी पंडित मूर्ख भय !' ते कळलं मला लंडनला गेल्यावर. अती वाचनाने लोक खरेच कसे मूर्ख होतात, ते लंडनच्या मूर्खांना पाहून मला कळलं. काही काही अती मूर्ख लोक आहेत तकिडे. सगळेच नाहीत. पण काही काही तकिडे अती मूर्ख आहेत आणि ते सगळे सुशिक्षित, शकिलेले, मोठे वद्वान लोक आहेत. तेव्हा जी जिवित क्रिया आहे, त्या जिवित क्रियाला वाचन हे कशाला पाहजि? ही एक साधी गोष्ट आहे. तुम्ही एखादं बी जर पारायणं म्हटलं, जर पेरलं तर त्याच्यासमोर तुम्ही काही गीता वाचणार, की पारायणं करणार, की डोक्यावर उभे राहणार, की हठयोग करणार, दोन्ही पाय असे फाकवून? तान्तास तुम्ही त्याच्यावरती मेहनत करा, ते उगवेल का? आपोआपच उगवणार आहे ना! आता ही गोष्ट फक्त लक्षात घ्यायची, की हे सगळे काही आपोआप घडणार आहे. त्याचा अंकर तुमच्यामध्ये आहे, ती कुंडलनी तुमच्यामध्ये आहे, ती शक्ती तुमच्यामध्ये आहे, आणि हे फक्त आपोआप सगळं घडणार आहे. हा अगदी मनामध्ये पक्का वचिर ठेवायचा. आता नाही घडलं तर, 'माताजी का नाही घडलं आम्हाला?' म्हणून माझ्याशी वाद घालायचा नाही. नाही घडलं तर मी काही करू शकत नाही. एखादं बी खराब गेलं त्याला मी काय करणार ? पण त्याचा अर्थ असा नाही, की तुम्हीच स्वतःला म्हणायचं की, 'मीच वाईट आहे. माझ्यातच खराबी आहे.' अमकं तमकं. असं नाही. त्याच्यामध्ये मग असा वचिर आणायचा, की नाही घडलं नां, तर काय गोष्ट आहे बघायचा. माताजी प्रश्न वचिरातील. आता कालच मी एका गृहस्थांना वचिरालं, 'काही, म्हटलं तुम्ही कोण्या तांत्रिकाकडे गेले का?' नाही. 'काही झालं का?' नाही. 'चांगले होते. त्यांची चक्र ठीक आहेत. मग लेफ्ट नाभीवर आल्यावर वचिरालं, 'बायको कशी आहे?' 'बायकोच्या अंगात येतं.' म्हटलं, झालं. अंगात येतं म्हणजे हे भूत आहे. दसर काहीही नाही. कोणाच्याही अंगात आलं म्हणजे ते भूतच आहे. हे जाणलं पाहजि. अंगात यायला देवाला काही अक्कल आहे की नाही? की मोलकरणीच्या अंगात येत आहेत देव. आता काय सांगायचं! आणि मग झगितात वेड्यासारखे आणि मग पागलखान्यात शेवटी देव जातात काय? त्याला अद्वितीय शरीर पाहजि की नाही? वाटेल त्या माणसाच्या अंगात देव यायला. इकडे भांडी घासली, बसल्या की आले देव त्यांच्या अंगात! म्हणजे ह्या देवाच्या व्याख्येला तरी काय करावं ! अंगात येणं वरगैरे हे सगळे भूत आहे, हे लक्षात ठेवा. परमेश्वर जर अंगात जागृत झाला, आपल्या आत्म्यामध्ये जागृत झाला तर, मनुष्यामध्ये सामूहिक चेतना जागृत होते. तो होतो. इतकेच नव्हे, पण प्रचंड शक्ती त्याच्यातून वाहू लागते. हे झालं पाहजि. शक्ती म्हणजे काही कोणाला मारणारी नसते. ही प्रेमाची शक्ती आहे ना! तुमच्या हातून सगळ्यांच्या कुंडलिन्या अशा उठतील तुम्ही बघा. 4 Original Transcript : Marathi कालच एक तरुण इथे बसले होते, चट्कन पार झाले आणि सांगायला लागले, 'माताजी ह्यांचं हे धरतंय, त्यांचं ते धरतंय.' म्हटलं, 'तुम्हाला कळलं कसं ?' म्हणे, 'माझं जरा दुखतंय ना त्याने कळलं मला.' पटापट सांगायला लागले दुसऱ्यांना, 'अहो, असे बसा. तसे बसा. जरा हलके बसा. काय करता तुम्ही? अगदी हलके बसा. आता होतंय. आता ह्याला महायोग का म्हणायचं? वशिष्ठ म्हणजे सातही चक्र सहस्रारात आहेत. त्यांचं स्थान सहस्रारात आहे. ही चक्र ह्यांनी सांगितली तुम्हाला आता ती सर्व चक्र सहस्रारामध्ये आहेत. म्हणजे त्यांचे स्थान आहे. त्यांची जागा आहे. आसन आहे त्यांचं. सीट आहे त्यांची. हे आजूचा चक्र आहे. हे मागे आहे ते मूलाधार चक्र आहे. इकडे स्वाध्यास आहे. हे नाभी चक्र आहे. हे हृदय आहे आणि नाभीचा थोडा भाग इथे पण आहे. ही वशिष्ठी आहे. हे चक्र वशिष्ठी आहे आणि संबध अकरा रूद्रांचं, एकादश रूद्र इथे आहे. अशी सगळी चक्रं आपल्या सहस्राराच्या प्रांगणात आहेत. म्हणजे लविके एरिया ज्याला म्हणतात इंग्लिशमध्ये, ह्या एरियामध्ये आहे आणि सर्व वशिष्वाची कुंडलनी आज सहस्रारावर आलेली आहे. म्हणजे सार्या चक्रांवर तचिं कार्य आहे आणि म्हणूनच हा महायोग आहे. म्हणूनच आधी एक एक चक्रावर एक एक इनकारनेशन आलेत आणि त्यामुळे त्या त्या चक्रांचं कार्य झालेलं आहे आणि आज इथे ही कुंडलनी आलेली आहे, तथि मोकपच मळाला पाहजि. कारण सातही चक्रांवरती तचिं राज्य आहे. सर्व शक्तीमध्ये सातही चक्रांना ती सांभाळून आहे. जेवढी सर्व देवीची नावं आहेत, ती सर्व आहेत. त्यामुळे कोणतेही परम्युटेशन, कॉम्बिनेशन असले तुमचे, कोणताही तुमचा त्रास असला, काही असलं, तरी चक्रांना ही कुंडलनी बरोबर धरून पार करते. कारण सगळं तथिच आहे. पूर्वी एक एक चक्रांवर कुंडलनी चढवायची. समजा नाभीवर अडकली की नाभीचे मंत्र त्याला सांगायचे. तो घोळत बसायचा तीन जन्म. नाभी उघडली, की मग त्याच्यावर, आजूावर अडकली तर आजूाचं, तो घोळत बसायचा तकिडे. पण त्याचा दुरुपयोग हा झाला की, 'मंतर दे रहे हैं.' आता मंतर द्यायला कशाला गुरू पाहजि? गाढवही देऊ शकतो? लंडनला तर असे मंत्र दलित, इंगा आणि ठीगा. आता बघा. त्यांना काही येत नाही वचिरांना संस्कृत. त्यांना सांगितलं की तुम्ही ठीगा मंत्र घ्या, नाहीतर इंगा मंत्र घ्या. आता काय सांगावं ? आता मंत्र एक एक ठिकाणी तेव्हा देता येतो, जेव्हा ती कुंडलनी वर चढून एका ठिकाणी थांबली आहे. पण ही जेट कुंडलनी आहे. आज इथे तर उद्या तथि. इतकेच नाही तर ह्या क्षणाला एखाद्याची कुंडलनी तुम्ही चढवतांना बघाल, तर ती अर्ध्या रस्त्यावर येऊन थांबली आणि तुम्ही नाव घेतलं की सट्कन वर. झाले पार. जबरदस्त शक्ती वाहून राहिली आहे आणि त्या शक्तीचं स्वरूप जे आहे, अती सूक्ष्म आहे आणि प्रकांड आहे. जतिकं सूक्ष्म असेल ततिकं प्रकांड असतं. जसं एच बाँब आहे. हायड्रोजन बाँब आहे, तो अती सूक्ष्म तत्वावरती आहे, की हायड्रोजनचे दोन अँटम वेगळे केले, म्हणजे ते जेव्हा परत भेटायला येतात तेव्हा एकदम एक्सप्लोजन होतं. अगदी तसेच आहे हे. अती सूक्ष्म आहे ही. अती सूक्ष्म आहे आणि प्रकांड आहे. त्यामुळे हे कार्य घडत आहे. त्याबद्दल तुम्ही शंका जी काढता जी ह्या बुद्धीने, ती बुद्धी सीमति आहे. त्याच्या पलीकडची ही घटना आहे. ती घटना तुमच्यामध्ये घटति झाली पाहजि. मुख्य हे आहे. ती घटना जर घटति नाही झाली तर तुमचं शहाणपण काही कामाचं नाही. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. 5 Original Transcript : Marathi ती घटना घटति होण्यासाठी थोडसं कमी करा. तुमच्यात शष्टपणा असेल तर तो शष्टपणा इथे चालायचा नाही. हे सगळं काही जागृत कार्य आहे. हे ज्याला घडलं, झालं, तो धन्य ! बाकी तुम्ही असाल मोठे लाटसाहब तर बसा घरी. त्या कुंडलनीला फक्कित नाही त्या गोष्टीची. तुम्ही कोण? अहो, म्हणे आम्ही कोण? तर आम्हा एवढा मोठा पगार. बरं, का ? ठेवा. तुमच्या मोटारी कोणत्या ते बघत नाही कुंडलनी. नम्रपणे घ्यायला पाहजि. सारं कार्य हृदयाचं असल्यामुळे हृदयाने वचिर करता आला पाहजि. तो येतो का आपल्याला? पहिल्यांदा हे बघा. हृदय एवढं पाहजि. आता ह्या पुण्यभूमीमध्ये तुम्हाला हृदय खूप मोठी मळिलेली आहेत. हे मात्र खरं आहे. आता मुंबईचं मला सांगता येत नाही. मुंबईला मोठ्या मोठ्या हृदयाचे लोकसुद्धा असे होऊन जातात अगदी. पण तरीसुद्धा ह्या पुण्यभूमीचं फार मोठं माहात्म्य आहे आणि त्या माहात्म्यामुळेच तुम्ही लोक पार लवकर होता. पण आम्ही परमेश्वराला शोधतो आहे आतून. नक्कीच शोधतोय. हा वशिष्वास आपल्याबद्दल तरी पूर्ण ठेवा. कारण त्या श्रेणीतले लोक पार होणार आहेत. जे शोधत नाहीत, परमेश्वर काही त्यांच्या पायावर येणार नाही. सहजयोगात कोणत्याच प्रकारची मेंबरशीप वगैरे नाहीये. कोणत्याच प्रकारचं ऑर्गनायझेशन वगैरे नाहीये. हा सहजयोगी मेंबर आहे, असं कोणी म्हणू शकत नाही. सहजयोगी व्हावा लागतो. बनावला लागतो. घडावा लागतो. तो जर घडला नाही, तर त्याला कोणी सहजयोगी म्हणणार नाही. असाल कुठले लाटसाहब तर बसा. आधीच मी सांगितलेले आहे. त्याचा काहीही फायदा नाही. तर ही घटना घडावी आणि तेव्हा, जे आम्ही आहोत. त्यासाठी आईची करूणा वाहते आहे. त्या गंगेत आम्ही हात धुवून घ्यावा. ह्या अशा एका साध्या, सरळ वृत्तीने सहजयोग घडला पाहजि. बुद्धीने आणि चिकित्सा करून

सहजयोग घडत नाही. तुम्ही कसली चकित्सा करता हो? कुंडलनी ही आपोआपच चढणार असल्यामुळे तुम्ही तच्च्याशी काही वादविवाद घालणार आहात का ? माझ्याशी घाला. मी उगीचच तुमच्याशी बोलते. पण तकिडे कुंडलनी आणखीनच थजित चालली. तकिडे लक्ष ठेवा. इकडे तुम्ही माझ्याशी वाद घालता आणतकिडे कुंडलनी थजियला लागली. कशाला वाद घालता. ते होऊ देत. घडू देत. इतरांचे झालंय तस आमचेही व्हावे. त्यापुढे ती जागतिक चेतना आमच्यामध्ये पूर्णपणे जागृत व्हावी आणसिबंघ संसाराचे आज जे परिवर्तन होणार आहे, त्याच्यामध्ये आमचाही मोठा हात असावा. उद्या सर्व संसारातले देश , वदिश आपल्या चरणावर इथे येणार आहेत. पण तुम्हाला कल्पना नाही, की तुम्ही कुठले दवि आहात ते. हा मोठा प्रश्न आहे. शंभरदा जरी सांगतिलं की, अहो, तुम्ही फार मोठे लोक आहात. स्वतःची कमित कमी करू नका. तरी ते काही लोकांना समजत नाही. कारण सगळे पैशावरच अवलंबून आहे नां! स्वतःची कमितसुद्धा! कवि सत्ता! तुम्ही जे आहात तेवढे मोठे नसता, तर आम्ही ह्या मुंबई शहरात कशाला आलो असतो वारंवार! तुमच्या सेवेला! दहा वर्षापासून कशाला एवढी मेहनत केली असती? पण तुम्हाला स्वतःची जाणीव मात्र नाही ही गोष्ट नरिविवाद आहे. दहा वर्षाच्या मेहनतीत कमीत कमी पंधरा हजार लोकांना मी पार केलेले आहे ह्या मुंबई शहरात. पण तरीसुद्धा ते पार झालेले कुठे गेले आणथोडेसेच लोक का पुढे आले ? ह्याला कारण स्वतःची कमित नाही. वेळ नाही मुळी! स्वतःसाठी वेळ नाही. तेव्हा स्वतःसाठी वेळ द्या. तुम्ही मोठी माणसं आहात म्हणून सांगते. स्वतःसाठी वेळ द्या. स्वतःची कमित करा. स्वतःला समजून घ्या. काहीतरी आहे, म्हणूनच माताजी सारखं म्हणतात. मग उद्या कॅन्सर झाला 6. Original Transcript : Marathi म्हणजे मग माताजीकडे येतातच. 'माताजी, मला कॅन्सर झाला. आता तुम्हीच मला यातून सोडवा.' म्हणजे माझं असं म्हणणं नाही, की सहजयोग केला म्हणजे कॅन्सर बरा होतो. पण माणसाचं असं आहे, की अती काहीतरी झाल्याशविय तो परमेश्वराची आठवण करत नाही. हे शहाणपणाचं लक्षण नाही. शहाणी माणसं आहेत त्यांनी समजलं पाहजि, की काहीतरी वशिष आहे, ते मळिवून घ्यावं आणआम्ही आहोत वशिष, ते मळिवणार आम्ही. इतकेच नाही तर त्या जागतिक चेतनेतले आम्ही मोठे, भारी स्तंभ आहोत. ते स्तंभ बनून आम्ही उभे राहू शकतो. हे सगळे तुमचे लीडर्स वरगैरे बेकार आहेत हो. आले नी गेले. काय त्यांचं आहे ? काय त्यांना आहे ? काय आहे त्यांच्यात व्यक्तित्व ? सगळ्यांचं पाजळलेलं ज्ञान दसितच आहे. तुम्ही तयार व्हायला पाहजि. तुम्ही परमेश्वराला शोधायला नधिलेत नां! मग आम्ही देतो तुम्हाला! हे घ्या. आम्ही देतो म्हटल्यावर सगळे रागवले. तसं करायचं नाही. अहो, आम्ही कोण देणार ? तुमचेच तुम्ही घ्या. आम्ही काही देत वगैरे नाही. नुसतीच मेहनत आहे आमची. तेव्हा नम्रपणाने कुंडलनी शक्ती जागृत करून घ्या. ती तुम्हा सर्वांमध्ये आहे. ती आहे कवि नाही त्याचा पडताळा घ्या. ते व्यवस्थित बघून घ्या. प्रत्येक ज्ञानाला एक पाचवं डायमेशन आहे आणते आहे आत्म्याचं. कोणतेही, तुमच्या फजिकिसला आहे, तुमच्या केमसिटरिलासुद्धा आहे ते. तुमच्या मेडकिल सायन्सला आहे. तुमच्या सगळ्या सायन्सला पाचवं डायमेशन तुम्ही जर घातलं नाही, तर सगळं अर्धवट आहे. तेव्हा पाचवं डायमेशन तुम्ही आत्म्याने मळिवून तुमचं जे ज्ञान आहे ते बघा म्हणजे कळेल मी काय म्हणते ते. बरं, आता फार उशीर झाला. आता आपण सगळ्यांना पार करूयात. ते झालं म्हणजे झालं. ह्या भाषणाने होणार तरी काय आहे ? काय आहे, एखादा सेन्सबिल प्रश्न असला तर वचिरा. सेन्सबिल असला पाहजि बरं का! काहीतरी बडबडायचं म्हणून वचिरा नका. इतकी काही राजकयिता काही नाही. मला काही इलेक्शन लढवायचं नाही. असला प्रश्न तर वचिरा. घाबरू वगैरे नका. आता एक प्रश्न मला कळतोय जो तुम्हाला वचिरावसा वाटतो तो, की कुंडलनी वरती यायची म्हणजे माताजी, म्हणतात, त्याला फार त्रास होतो आणत्याला फार कठीण तपस्या करावी लागते. वरगैरे वरगैरे असा प्रश्न डोक्यात येतो. कारण वाचलेलं आहे बरचस त्याबद्दल. आता ज्याला मोटर चालवता येत नाही, त्याला जर मोटर दली तर तो सगळ्यांवर जाऊन धडकणार. असे लोक कुंडलनीला हात घालायला गेले, की तुम्ही असं म्हणायचं की ते मोटर चालवणं म्हणजेच स्वतःला मारण्यासारखं आहे. तशातलाच प्रकार आहे. ज्याला येत नाही त्याने हात कशाला घालायचा? मग आम्ही असू कोणीतरी म्हणून असं होतंय. हे दुसरं घ्या. असल्याशविय कसं होईल ? आहे, आमच्याबद्दल सगळे लहिलिलं आहे. त्याला काही दूर जायला नको. ते नंतर तुम्ही ओळखून काढालच, का होतय ते ? आणजे लोक असं सांगतात, की फार अभ्यास करावा लागतो वगैरे, वगैरे कवि त्याच्यासाठी फार मेहनत करावी लागते, स्वच्छता करावी लागते. झालं, तुमचं पुष्कळ झालं. लहान मुलाला सांगतिलं की तू स्वच्छ होऊन रहा. तो आपला पाय रगडत बसतो. आई आली की म्हणते, झालं, तुझं पुष्कळ झालं. इकडे ये. थोडासा साबण वगैरे लावला की पाय स्वच्छ! तशातलं आहे. लहान मुलांची काय अल्पधारपिटा आहे! तुम्ही काय स्वच्छता करणार? कुंडलनी तर जागृत झालेली नाही. कसली स्वच्छता करता हो? अहो, जर प्रकाशच आलेला 7 Original Transcript : Marathi नाही, तर स्वच्छता करता कशाची ? प्रकाश आल्यावर करून बघा. आपोआपच होते स्वच्छता! हं, आणखीन वचिरा. काय प्रश्न असेल ते. प्रश्न : (अस्पष्ट) उत्तर: सांगतिलं नां त्याला काही टाइम नसतो. बघा, काही लोकांची कुंडलनी जी चढते, ती अगदी तथिपर्यंत आणकाही लोकांची चढली नाही की घसरली. ते गुरुर अवलंबून. आता घाणेरडे गुरु पुष्कळ नधिले. एकाहून एक वक्षिपित. काही घाणेरडे आहेत, काही मूर्ख आहेत. काही संन्यासी आहेत. संन्याशी लोकांनी जर कुंडलनी चढवली असती, तर झालं. संन्यासी वगैरे चालत नाही सहजयोगाला. सर्वसाधारण, नॉर्मल माणसं पाहजित. हे संन्यासी म्हणजे नुसतं थोतांड आहे, थोतांड. संन्यस्त मनुष्य आतून असतो बाहेरून होत नाही. आता रस्त्याने आम्ही नधिलो तर, ते जैन नागवे नधिले होते. म्हटलं, काय हे! आता काय म्हणायचं, महामूर्खपणा! परमेश्वराचा अपमान आहे. असं सगळीकडे पसरलंय, काही नां काही तरी. हे थोतांड, ते थोतांड. पण एखाद्या सत्पुरुषाशी संबंध असला तुमचा. तर कदाचित मी हे जरूर सांगेन, की तुम्ही पार नाही होऊ शकत. पण त्याने अडथळे येत नाही. कुंडलनीला अडथळे येत नाहीत. हं बोला . प्रश्न: कुंडलनी सगळ्यांमध्ये असते का ? उत्तर : हो, हो, फक्त राक्षसांना नसते. नाही का ? पण आहे तुमची मला माहिती आहे. करते नां , बसा बसा, मी करायलाच आले आहे. धावत पळत आले. बसा, बसा. बसूनच होणार आहे. आरामात बसा. करते तुमची. सगळ्यांना आहे. जागृत झाली नाही ह्याचा अर्थ असा नाही की नाहीये. चांगली आहे. व्यवस्थित आहे. बसा, बसा. हूं बोला आणखीन काय? (इंग्लिशमध्ये प्रश्न) अहो, भयंकर त्रास आहेत कुंडलनी जागृत करण्यात. पण करतेय मी. नंतर तुम्ही करू शकता पार झाल्यावर. आता इथे पुष्कळ, ५०% लोकांना सगळं माहिती आहे. ५०% इथे बसले आहेत. तुम्हाला दसितात का काही वेगळे ? त्यांच्या हातावर कुंडलनी फिरते आहे. कमीत कमी ५०% बसलेत इथे. तुम्ही ओळखणार नाही. तुम्हाला काही वाटायचं नाही. पण ते बोटाने फिरवताहेत कुंडलन्या. प्रश्न : (अस्पष्ट) उत्तर : त्यांचं काहीतरी कन्फ्युजन आहे. ती कुंडली म्हणजे होरोस्कोप आहे. ही कुंडलनी म्हणून एक शक्ती आहे. हं पुढे. एक तुमचा बर्थ झाला, सेकंड बर्थ जो आहे तुमचा ज्याला द्वजि म्हणतात कवि ब्राह्मण म्हणतात, जे ब्रह्मतत्त्वाला जाणणं म्हणतात. तो सेकंड बर्थ आहे पक्षाला द्वजि म्हणतात. माहिती आहे नां तुम्हाला. एक अंड्यासारखा जन्म असतो आणनंतर मग त्याचं ट्रान्सफॉर्मेशन झाल्यावरती दूसरा जन्म असतो त्याला. तसेच हा 8. Original Transcript : Marathi जो दुसरा जन्म आहे तुमचा, तो, त्याबद्दल सांगते आहे मी. कळलं कां ? प्रश्न : कुंडलनी जागृत झाल्यावर परत ती झोपते का? उत्तर : कधी कधी झोपते. आता तुम्ही तच्च्यामागे हात धुवूनच लागलात, मग काय करणार ? मग ती पळते आपल्यामध्ये आणतिथि जाऊन झोपते. मग काय करणार? जागृती झाल्यावर त्याची मी तुम्हाला सांगणार आहे ट्रकि.

कुंडलनीला कशी खूप ठेवायची? जागृत कशी ठेवायची? सगळं काही सांगणार आहे. पण जमत नाही काही काही लोकांना. तरी तेच धंदे. एका गृहस्थांची आम्ही कुंडलनी जागृत केली. मग, त्यांची दारू सुटली. सगिरेट सुटली. सगळं काही झालं. तर चोर्यामार्या करू लागले. म्हटलं, की तुमची जागृत झाली, ती खाली पडली. परत नीट करा. तर परत नीट करण्याच्याऐवजी परत त्यांनी सुरू केले धंदे. मग दारू प्यायला लागले. एक- दोनदा बघिडली कुंडलनी. झाले व्हायब्रेशनस गेले. सगळं झालं. एका बाईने कुंडलनी जागृत झाली तर एक सेंटर चालवलं सहजयोगाचं. आणतिथि मग हळूहळू तनि ब्लॅक मॅजिक सुरू केलं. लोकांना सांगायचं, घोड्याचा नंबर काय आहे? अमुक तमुक. हे सगळे प्रकार केल्यावर काय होणार आहे? कुंडलनी कशी जागृत होईल. त्याचे नियम आहेत. हं बोला . प्रश्न : ... पॉवरफुल आहे नां, मग हे बाकीचे धंदे का करतात? उत्तर : ९९% सुटतात हो, पण काही काही लोक पॉवरफुली ह्याने करतात. काय करायचं? ती तुम्हाला मदत करते. पण तुम्हाला संपूर्णपणे तच्च्यावर टाकता येत नाही. तुम्हाला बलि पॉवर पाहजि. तुम्हाला इच्छा पाहजि. कुंडलनी काही तुम्हाला फोर्स नाही करणार..... असता, पण हरवतं. प्रश्न: आपलं कोण हलवणार आहे? उत्तर : तुम्हीच. तुम्ही राहता. मुश्किल तर ही आहे नां माणसाची. तेवढी तयारी नसते. म्हणून जरा मेहनत करावी लागते. काय आहे, की वाट्टेल त्या माणसाला आम्ही बोलवतो. पूर्वी दहा माणसातून एकाला गुरू बोलवत असत. त्याला आधी उलटं बहिरिंवर टांगायचे तीन दिवस. त्यातून बचावले तर दोन-चार दणके. त्याच्यातून बचावले तर त्याच्या गळ्याला दोरा बांधून हलवायचे त्याला. तेव्हा त्यांना पार करत असत. पण माताजीच तसं नाही. या बुवा कसेही असले तरी पार होऊन घ्या. मग थोडी मेहनत पाहजि. थोडं कच्चं काम असलं तर थोडी मेहनत नको. एखादं जर फोर्थ हँडशीप (चार वेळा वकिलेली वस्तू) असलं तर त्याला रपिअर करावं लागतं जरा. न्यू असतं तर मसत आहे. काही वचिरायला नको. तेव्हा धाबरू नका. तुमचं तसं नाही दसित. तुमचं ठीक आहे. प्रश्न : (अस्पष्ट) उत्तर : अहो, रबिर्थ म्हणजे काय समजले तुम्ही! प्रविहअिस बर्थ नाही. नेक्सट बर्थसुद्धा नाही. काय करायचं आहे नेक्सट बर्थ घेऊन? काय होणार आहे? तुम्ही भवपिय आण भूतकाळाची चिंता करू नका. वसिरून जा. वर्तमानात रहा. कळलं का? 9 Original Transcript : Marathi मागच्या वर्षी अकलूजला आमचा प्रोग्रॅम झाला, तेव्हा मी म्हटलं होत सहजच, की पेनसिलिनि फॅक्टरीमध्ये बघा प्रयत्न करून. बरीच मंडळी पार होतील. तेव्हा लोकांच्या लक्षात आलं नाही, की माताजींनी पेनसिलिनि फॅक्टरीचे नाव का घेतले? त्याला कारण असं की माझ्या भावाच्या लग्नात मी आले होते पुण्याला आणतिमच्या गेस्टहाऊसमध्ये थांबले होते. सकाळी उठून इथे मी खूप अनवाणी फरिले. माझी अशी इच्छा होती, की ही जागासुद्धा जर चैतन्यमय झाली, तर जी कामगार मंडळी इथे येतील, त्यांच्यावर ह्या वातावरणाचा अवश्य परिणाम होईल आणतित्याचं आज मात्र दृश्य दसिलं. तेव्हा सीता आणतिराम हे महाराष्ट्रामध्ये अनवाणी का फरिले? त्याचेही कारण आपल्या लक्षात येईल. परमेश्वराने फार कार्य केलेले आहे. त्याची आपल्याला जाणीव नाही, की आपल्यासाठी परमेश्वराने काय काय कार्य केलेले आहे. संबंध स्पष्टीच बघा परमेश्वराने कति सुंदर रचली आहे. रोजच्या आपल्या जेवणातसुद्धा आपण बघतो, पण आपल्या लक्षात येत नाही, की जे आपण अन खातो, जी आपण फळं खातो, ही फळसुद्धा परमेश्वराने आपल्यासाठी तयार केलेली आहेत. एका फुलातून आपण फळ काढू शकत नाही. एकसुद्धा आपण जिवित कार्य करू शकत नाही. सायनसचं असं म्हणणं आहे, की आम्ही अमबिापासून माणसं झालोत . ते तरी परमेश्वरानेच केलेले आहे. अनेक वेळेला संसारामध्ये परमेश्वराचं अवतरण झालं, वपिणुस्वरूपात आणतित्याने हे उत्क्रांतीचं कार्य, हे इव्होल्युशनचं कार्य केलेले आहे. पण जेव्हा जेव्हा ही अवतरण संसारात झाली, तेव्हा लोकांना हे समजलं नाही, की ह्याचा आपल्याला काय लाभ होतो? त्यामुळे आपल्यामध्ये कोणती अशी होते. त्यामुळे आपल्याला कोणती अशी बरची अशी पायरी मळिते? श्रीवपिणूंनी कशाला दशावतार घेतले? असा आपण का वचिरा करत नाही ? आणतिजर व्यवस्थिति बघतिलं तर बघा आधी मत्स्यावतार आहे. मत्स्यावतार का घेतला? कारण आधी मासळीच बाहेर आली पाण्यातून. त्याच्यापुढे एक एक अवतार बघतिले तरी तुमच्या लक्षात येईल, की मग सरपटणारे प्राणी तयार झाले. अशा रीतीने अनेक तऱ्हेचे जे प्राणी तयार झाले, त्यामध्ये परमेश्वराचा हात आहे. शेवटी आता मानव झाले. हा मानव झाला, त्यातसुद्धा ख्रिस्ताचा अवतार सगळ्यात शेवटचा असे आपण म्हणू. त्याच्यानंतर झाले. महावीर झाले. नानक, कबीर हे सगळे झाले. ज्ञानेशांसारखे मोठे मोठे संत, साधू आपल्या ह्या महाराष्ट्रात झाले. त्यांची बुद्ध नावं घ्यावीत तेवढी थोडी. नामदेव झाले, एकनाथ झाले, तुकाराम झाले. रामदास स्वामीसारखे फार मोठे संत होऊन गेले. त्यांनी आपल्यामध्ये धर्म स्थापन केला. आपल्या आत. मनुष्याचा त्यांनी धर्म बांधलेला आहे. बाह्यात नाही. देवळं बांधली. आम्ही हद्दी झालो. मशदी बांधल्या आम्ही मुसलमान झालो. ख्रिश्चन लोकांनी चर्च बांधले आम्ही ख्रिश्चन झालो. तुम्ही फक्त मानव आहात. ही गोष्ट प्रथम मानली पाहजि. ख्रिस्तांनीसुद्धा म्हटलेलं आहे, की जे माझ्या बरिधात रहात नाही, ते माझे आहेत , ते कोण ? पण त्यांना बोलूच दिलं नाही. तीन वर्षात त्यांना संपवून टाकलं. तीन वर्षे फक्त ते बोलले. त्याच्यानंतर त्यांना बोलू दिलं नाही. साईनाथांसारखं फार मोठे दत्तात्रेयांचं इथे वरदान आलं होतं. ते मुसलमान होते. तरी आपण मानतो नां त्यांना! ते दत्तात्रेय होते हे आपण मानतो नां! ते कसं कळलं आपल्याला? ते दत्तात्रेय अवतार होते खरे, हे आपल्याला कसं कळलं? त्यांच्या शक्तीमुळे कळलं आपल्याला. त्यांच्यात जी शक्ती होती त्यामुळे आपल्याला 10 Original Transcript : Marathi कळलं. पण त्याच्यामध्ये एक स्थिति मानवाची आलेली आहे, की तुम्हीच स्वतःची शक्ती जाणून घ्या. अप्टवनायक हे खरे की खोटे? ज्योतरिलिग हे खरे की खोटे ? इतकेच काय की लंडनमध्ये मी पाहिलं, की तथिल्या लोकांना काही माहिती नाही. तथि स्टोनेहेंज म्हणून एक जागा आहे, तथिसुद्धा असे दगड बाहेर नघालेले आहेत आणतित्यांना व्हायब्रेशनस, चैतन्य लहरी आहेत. त्यांना काही माहिती नाही, हे आहे काय? त्यांना काही काही नावे देतात, हे आहे, ते आहे, पण तथि बघतिलं की कळतं, की व्हायब्रेशनस आहेत. तेव्हा तुमचा परत जन्म झाला पाहजि, हे प्रत्येकाने सांगतिलेले आहे. मुसलमान लोक त्याला 'पीर होणे' म्हणतात, की तुमचा पीर झाला पाहजि. नानकांनी त्याला पार होणे म्हटलेले आहे. नानक आणतिमोहम्मदामध्ये काहीच फरक नाही. एवढासुद्धा फरक नाही. एकच आहे, ख्रिस्तांनी त्याला 'यू आर टु बी बॉर्न अगेन' असं स्पष्ट सांगितलेलं आहे. 'तुमचा परत जन्म झाला पाहजि.' बापुतिसिमा म्हटलेलं आहे. बापुतझिम. हद्दी धर्मात त्याला ब्रह्मत्व म्हटलेलं आहे. ब्राह्मण झाला पाहजि. आपल्याकडे आता ब्राह्मण जन्मानुसार होतो. तसे काही नाही. व्यास मुनी ब्राह्मण नव्हते, ज्यांनी गीता लहिलिली आहे. ते एका कोळीणीचे पुत्र होते. वाल्मर्कि हे स्वतः कोळी होते. जन्मानुसार धर्म असतो, वगैरे अशा भ्रामक कल्पना डोक्यात घालून काहीतरी तुम्ही वेगळे आणतिहे वेगळे. संसाराची कशी घडी मोडायची? त्यांना कशा रीतीने वलिग करायचं? तोडून टाकायचं? आपापसामध्ये कसं वैमनस्य आणतिद्वेषाचं राज्य स्थापन करायचं? हे ह्या लोकांनी कार्य केलेले आहे. पण मानव हा परमेश्वरातला एक अंगप्रत्यंग आहे. परमेश्वर जर एक शरीरयष्टीपूर्ण असला तर त्यातला प्रत्येक सेल हा मनुष्य आहे. प्रत्येक पेशी हा मानव आहे. फक्त तो जेव्हा जागृत होतो, तेव्हाच त्याला कळतं, की ह्या संबंध बरिटाचे आपण एक अंगप्रत्यंग आहोत. ते झाल्याशिवाय ते कळत नाही. बाह्यतः आपण काहीही गोष्ट केली. तुलसीदासांचं तसं झालं. तुलसीदासांनी स्वतः रामाला टाळी लावला आणतिराम येऊन समोर उभे राहिले. त्यांना ओळखलं नाही. ख्रिस्ताला कोणी ओळखलं ? जर ओळखलं असतं तर त्याला कोणी क्रॉसवर घातलं असतं? साक्षात् परमेश्वराचा पुत्र गणेशाचा अवतार आहे. साक्षात् ब्रह्माचा अवतार आहे. ब्रह्म साक्षात् अवतरले. त्यांना तुम्ही

क्रॉसवर चढवलं. जर त्यांनी ओळखलं असतं, की साईनाथ हे, आत्ताच परवाची गोष्ट आहे, हे दत्ताचे अवतार होते, ह्या तुमच्या महाराष्ट्र भूमीतच त्यांना जेवायलासुद्धा नव्हतं. तुम्ही मोठे दत्तभक्त! तुम्ही ओळखल का दत्ताला? आता ते गेल्यावर मात्र त्यांच्या पूजापाठ सगळं सुरू आहे. पण भामत्यांना मात्र त्यांच्या जीवनातच तुम्ही फार मान्यता दिलेली आहे. तेव्हा ते अज्ञानातच घडलं. तुम्हाला ज्ञान नव्हतं. चक्कू नव्हता. बघायला हवं. त्यामुळे हे घडलेलं आहे. त्याबद्दल सगळ्यांना परमेश्वराने क्षमा केली पाहजि. जे झालं ते वसिरायचं. मागचं पुढचं वसिरून गेलं पाहजि. फक्त आता काय आहे ते मळिवा आणि ते मळिवणियासाठी आपल्यामध्येच परमेश्वराने ही शक्ती ठेवलेली आहे. अनादिकालापासून आपल्यामध्ये ही आई कुंडलनी, जगदंबा तला म्हटलेलं आहे, आपल्यामध्ये परमेश्वराने ठेवलेली आहे. ती अंकुरासारखी सुप्तावस्थेमध्ये आहे. त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये असते. त्याला इंग्लिशमध्ये सेक्रम असं म्हणतात. बघा, सेक्रमचा अर्थ आहे सक्रिय. म्हणजे पांवर. पवतिर. त्यावेळेलासुद्धा लॅटिन भाषेमध्ये लोकांना माहिती होतं, की ही म्हणजे काहीतरी वशिष पांवर आहे. ह्या शक्तीच्या जागृतीने 11 Original Transcript : Marathi तुम्हाला आत्म्याचं दर्शन होतं. असं लहिलिलं आहे. ही शक्ती आपल्यामध्ये जागृत झाली पाहजि. जर ही शक्ती जागृत झाली तर तुसतं भाषणाने कवि कोणता तरी वचिर घेऊन आम्ही ठीक आहोत. आम्ही जे केलं ते ठीक आहे. आम्हाला हेच पटतं. आपलं आयुष्य बाया घालवायचं. जर आम्ही ह्या मशिनला मेन्समध्ये लावलं नाही, तर हे चालू होणार नाही. ह्याच्यात शक्ती येणार नाही. जे ह्याला बनवण्यात, मेहनत करण्यात, जे काही आम्ही श्रम घालवले, ते सगळे बाया गेले. तुम्हाला मेहनत म्हणून जे परमेश्वराने बनवलेले आहे, त्याचा जोपर्यंत तुम्हाला अर्थ लागणार नाही, जोपर्यंत तुम्हाला कळणार नाही की तुम्ही काय आहात, तोपर्यंत तुम्हीसुद्धा बाया जाणार. तर तुमचा संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि. 'सहज'चा अर्थ आहे जन्मसिद्ध परमेश्वराशी योग होण्याचा तुमचा जो संबंध आहे, तो जन्मसिद्ध आहे. तो तुमच्यामध्ये जन्मसिद्ध आहे. हा अंकुर रूपाने, शक्ती रूपाने कुंडलनी रूपाने तुमच्यामध्ये वास करतो. पण ही कुंडलनीसुद्धा सहस्रारात जागृत होत नाही. ही गोष्ट नरिविवाद आहे. जर एखाद्या रानटी माणसाला एक बी दिलं आणि वृक्ष काय आहे हे त्याला माहिती नाही, त्याला सांगितलं की ह्या बी पासून एवढा मोठा वृक्ष झालेला आहे. तर तो म्हणेल हे कसं शक्य आहे हो? तो ते मोडून बघेल, तोडून बघेल, म्हणेल, आम्ही ह्याच्यात घुसूनही पाहिलं तरी आम्हाला कळलं नाही. ही शक्ती असती तर ह्याच्यात दसिलं असतं. पण एका माळ्याला दिल्यावरती त्याला माहिती आहे, की ह्या भूमीमातेच्या उदरात घेतल्यावर ह्याला अंकूर फुटणार. कारण त्याच्यात ती शक्ती सुप्तावस्थेत आहे आणि म्हणूनच आईचं स्वरूप पाहजि. कारण मेहनत करायला आईच तयार असते. रागवणं, बघिडणं हे फार सोपं काम आहे. पण प्रेम करणं हे लोकांना कठीण वाटतं. आम्हाला काही कठीण वाटत नाही. तसेच कुंडलनीचं जागरण अशाच लोकांच्यामुळे होणार आहे. जे स्वतः प्रेमस्वरूप आहेत. ज्यांच्यामध्ये प्रेम नाही, ज्यांच्यामध्ये परमेश्वराचा साक्षात्कार नाही, ज्यांना ह्याचा अधिकार नाही, त्यांच्यासमोर कुंडलनी जागृत होणार आहे. आता आपलेच बघा. जर शाळेचा मास्तर आला तर मुलं लगेच उभी राहतात. पण जर शाळेचा एक हमाल आला, तर मुलं उभ राहणार आहेत का? ज्याचा अधिकार असेल तोच हे कार्य करू शकतो आणि हा अधिकारसुद्धा प्रेमाचा आहे. ते आपल्याला समजत नाही. अधिकार म्हंटला म्हणजे दंडके पाहजि हे समजतं. पण हा प्रेमाचा अधिकार आहे. ज्या माणसाला ह्या प्रेमाचा अधिकार असतो, तोच ही कुंडलनी जागृत करू शकतो, असं बघिडणं आहे. इतकेच नाही तर ज्यांनी हनु धर्माची स्थापना केली, जे त्याचे प्रेरक होते त्या आदिशंकराचार्यांनी तर हे सांगितलेलं आहे, की योग, सांख्य वगैरे करून, त्याच्यावर वादविवाद करून, त्याच्यावर भाषण देऊन त्याच्याबद्दल पुष्कळ बोलून कवि काही डोक्यावर उभं राहून कवि भजनं म्हणून कवि काहीही म्हणून परमेश्वर मळित नाही. कुंडलनीच्या जागृतीने मळितो आणि कुंडलनीची जागृती ही आईच्याच कुपेने होते. अगदी स्पष्ट लहिलं आहे आणि शेवटचं त्यांचं पुस्तकसुद्धा जे 'सौंदर्य लहरी' म्हणून प्रसिद्ध आहे, त्याच्यात त्यांनी काहीही विचिन केलेले नाही. पहिल्यांदा 'वविक चुडामणी' म्हणून पुस्तक लहिलं. त्याच्यात काहीही केलं नाही. फक्त त्यांनी आईची स्तुती केली. तचि जे एक हजार चक्र त्यांना माहिती होते त्याचं वषिड वर्णन, ती 'हू' म्हणते तेव्हा त्याला काय अर्थ आहे. ती 'हां' म्हणते तेव्हा काय होतं? तचि कसे काय ते फरितात? आणि त्यावेळेला कशा रीतीने शक्तीचे मार्ग बनतात आणि कशा रीतीने कुंडलनी जागृत होते. वगैरे वगैरे हेच तुसतं ते वर्णन करत राहिले. तेव्हा लोकांनी विचारलं, की तुम्ही इतके विद्वान असून हे काय? म्हणे ह्याच्या पलीकडे 12 Original Transcript : Marathi काहीही नाही. ह्याच्याशेवय जर कुंडलनी जागृत होत नाही तर मग बाकीचं सांगायचं कशाला? म्हणजे एखाद्या बी ला रूजवायचं असलं आणि आपण इथे लेक्चर दिलं की आता ह्या 'बी'च असं आहे, तसं आहे, अमकं आहे, तमकं आहे, तर त्याच्यात काही येणार आहे का? तुम्ही त्याच्यासमोर हठयोग करा, नाहीतर डोक्यावर उभे रहा, नाहीतर पुष्कळ लोक जीभ वगैरे कापून घशात घालतात. काय काय प्रकार करतात! एका पायावर उभे आहेत तासन्तास. उपवास वगैरे करायचा! हे करायचं, ते करायचं. नावं घेत राहायची. पोपटपंची करायची. सगळं करायचं. करून बघा, ते रोप येणार आहे का? ते सहज येतं. आपणहून येतं. त्याच्यासाठी काही करावं लागणार नाही. आज तुम्ही झाले मानव, त्याला तुम्ही काय केलं आहे मुळी? आता हा पेनसिलिनिचासुद्धा शोध जो मॅडम क्यूरींनी लावला. तो तरी कसा लावला? ते तच्च्या पुस्तकात बघितलेलं बरं. तचि असं म्हणणं आहे, की मी सगळीकडे शोधत होते. मला काही सापडलं नाही. शांतपणे बसले होते, तर कुठून तरी अज्ञातातून मला एकदम कळलं, की पेनसिलीन हे ह्या ठिकाणी मळिणार. जे ज्ञात आहे, ते सगळं आहेच समोर. लायब्ररीत सगळं ठेवलेलं आहे. जे अज्ञातात आहे, तथून कळलं. म्हणजे तेच ज्ञान आणि सगळ्या ज्ञातात आहे, ते हे सत्य की तुम्ही आत्मा आहात. तुम्ही आत्मा आहात. हे शरीर, मन, बुद्धी, अहंकार नाही. तुम्ही आत्मा आहात. हे खरं सत्य आहे आणि हे सत्य एकदा आपल्यामध्ये बाणलं गेलं जाणवलं गेलं आणि आपल्यातला आत्मा वाहू लागला, म्हणजे आपल्याला खरा अर्थ लागेल. म्हणजे आपण समर्थ व्हाल. त्याच्या आधी म्हणायचं की तुम्ही हे करू नका, ते करू नका, हे सोडा, ते सोडा, काळे कपडे घाला, नाहीतर पांढरे कपडे घाला. डोक्यात हे घाला, नाहीतर संन्यासी बनून फरिा, नाहीतर. काय जगावेगळ्या गोष्टी आहेत. त्याला काही अर्थ आहे? हे सगळे ज्यांनी केलं, हजारो वर्षांपासून तुम्ही पाहिलं आहे, रूढीगत, त्याचा काही अर्थ लागला? जोपर्यंत तुमच्यात जागृती होत नाही, जोपर्यंत तुमच्यात प्रकाश येत नाही, तोपर्यंत परिवर्तन होणं हे अशक्य आहे. अगदी 'बी'च उदाहरण परत. बी मध्ये परिवर्तन तेव्हाच होतं, जेव्हा त्याच्यातून अंकूर जागृत होतो. तो अंकूर जागृत झाला पाहजि. जोपर्यंत तो अंकूर तुमच्यामध्ये जागृत होणार नाही, तोपर्यंत तुमच्यामध्ये कोणत्याही प्रकारचं परिवर्तन येऊ शकत नाही. तुमची वाढ होऊ शकत नाही. तुमची वृद्धी होऊ शकत नाही. आणि तुमचे जे काही आंधळ्यासारखे चाललेले वर्तन आहे, ते बदलू शकत नाही. डोळे आल्याबरोबर तुमच्या एकदम लक्षात येतं, की हे इथं काळं, हे इथं पांढरं, हे इथे नळिं आहे. अंधारात सगळेच रंग एकसारखे दसितात. काहीही समजत नाही आणि सुचत नाही. आता एक पद्धत अशी, की तुम्ही ह्या खोलीत आले. अंधार आहे. चाचपडत चाचपडत एक खुरची धरली. म्हणे, खुरची म्हणजे खोली. आपल्याला हत्तीची कहाणी माहिती आहे. देवळात जातात. आम्हाला दर्शन घ्यायचं आहे. इथेही फार आहे. 'माताजी, आम्हाला दर्शन द्या.' हजारो माणसं आली तरी दर्शन पाहजि. अहो, दर्शन वरगैरे झालं आता. कतिदा आले देवाच्या पायावर तुम्ही! इथून पायी जाता पांडुरंगाला. तथि त्याचे पायसुद्धा घासून टाकलेत. पण तुमच्यात काही आलं आहे का? असा स्वतःला प्रश्न

वचिरायचा. मी वधतिलं आहे, त्या पांडुरंगाच्या पायाचे दगडसुद्धा झजून गेले आहेत. पण इकडे काही झालं का? म्हणे, 'चंदनापरी झजितो पांडुरंग.' तो झजितो, पण तुमचं काय झालं? तुमच्यात काही चंदनाचा वास आला का? कारण जे चंदन आहे, ते अजून जागृत झालेलं नाही. ते जागृत झालं पाहजि. ते जागृत झाल्यानंतर बाकीचं बोलूयात. आधी तुम्ही प्रकाश तर घ्या. आता ह्या खोलीत जर तुम्ही अंधारात आलात, मागे मी सांगत 13 Original Transcript : Marathi होते तसं, तर तुम्हाला काय दसिलं? एक हे दसिलं हे सत्य आहे, ते दसिलं ते सत्य आहे. एखाद्या पंख्याला लागलात तर पंखा सत्य आहे. त्याच्यासाठी भांडणं करायची. पंख्यावाल्याने खुरचवीवाल्याशी भांडायचं, खुरचीवाल्याने सतरंजीशी भांडायचं, ते सारखं चालूच. त्यांचं म्हणणं हे सत्य, ह्यांचं म्हणणं ते सत्य. पण डोळे सगळ्यांचे बंद असल्यामुळे आता बघा. आई हे सांगणार आहे, तुम्ही जरा शांत बसा. डोळे उघडते मग बघा. त्यातूनही तुम्हाला माहिती आहे, की एक बटण दाबलं की सगळीकडे लाइट येऊ शकतो. पण जाणकार कोण? ज्याला हा लाइट माहिती आहे, तोच जाणकार.. त्याने जर सांगितलं की हा दवा पेटवायचा असेल, तर इथे दाबा. लगेच दवा पेटणार. पण त्या दवियाच्या मागे केवढी मोठी प्रवपीठिका आहे. संबंध इतिहास आहे त्याच्यात. त्यामुळे तुमचं काही बटण दाबले ही काही गोष्ट नाही. म्हणजे ही जी कुंडलनी आपल्यामध्ये आहे, ही जी चक्रं आपल्यामध्ये परमेश्वराने बांधलेली आहेत आणि स्थिति आहे, जी तुम्ही बघू शकता. कुंडलनीच चढणं, तचिं स्पंदन पुष्कळ लोकांमध्ये दसितं. तर हे जे काही परमेश्वराने कार्य केलेलं आहे, ते काही आजचं नाहीये. ते तुम्ही कार्बन होता, त्याच्याही आधी तुम्ही काय होता ? आणि संबंध विश्व आपल्यामध्ये आहे, पण ते जाणण्यासाठी प्रथम आत्म्याचा प्रकाश मळिवला पाहजि. संध्याकाळी मी आत्म्यावर बोलणार आहे. आता कुंडलनीवर बोलते. कुंडलनी शक्ती ही तुमची शुद्ध इच्छा शक्ती आहे. शुद्ध इच्छा शक्ती, म्हणजे त्या इच्छेत दुसरं काही मक्किश्चर नाही. फक्त परमेश्वराला मळिवावं, परमेश्वरात सामावं. आत्म्याचं दर्शन मळिवून आत्म्यामुळे परमेश्वराला मळिवावं. ही एक शुद्ध इच्छा तुमच्यामध्ये परमेश्वराने कुंडलनी रूपाने ठेवलेली आहे. ती आहे, पण अंधूक आहे. तिला थोडीशी जर चालना मळिली तर ती पूर्णपणे जागृत होईल. तुमच्या सगळ्या इच्छांवर ती मात करून, सगळं चित्त आतमध्ये ओढून तुम्हाला मार्गदर्शन करेल. आता 'हे चित्त तुम्ही आतमध्ये न्या,' असं म्हटलं तर नेऊ शकता का तुम्ही? नाही नेऊ शकत. तुमचे लक्ष माझ्याकडे आहे, माझ्या भाषणाकडे आहे. पण जर मी म्हटलं, की हे चित्त तुम्ही तकिडे न्या, तर नेऊ शकत नाही. पण एकदा ती घटना झाली म्हणजे आपोआप चित्त आतमध्ये ओढलं जातं आणि मनुष्याला त्या आत्म्याची ओळख होते. जेव्हा हे घडतं तेव्हा मनुष्यामध्ये एकदम बदल होतो. एकदम. चेहर्यामध्ये एकदम तकाकी येते, डोळे चमकू लागतात. अगदी हरियासारखे. हातातून थंड थंड असे प्रवाह येऊ लागतात. ही शक्ती, ही वाह लागते. इथे इलेक्ट्रिसिटी आली तर तुम्हाला सांगावं लागतं. की त्याचं चलनवलन कसं करायचं? ती वापरायची कशी ? इथूनवगैरे असे इन्स्ट्रुमेंट घालायचे? तसेच सहजयोगाचे आहे. एकदा पार झाल्यावर त्याचं शक्तिषण घ्यावं लागतं. पण ते इतकं सहज साध्य तकिडे न्यायची कशी? त्याचं कसं कनेक्शन करायचं? त्याच्यामध्ये कसे मधे मधे आहे. कारण आपल्या आतमध्ये ते आहे. आता तुम्हाला काही मला सांगावं लागत नाही, की हा नळि रंग आहे. पण एकदा तुम्हाला कोणीतरी सांगितलं होतं, की हा नळि रंग आहे. आता नळि रंग काय ते आपल्याला माहिती आहे. लाल रंग काय ते आपल्याला माहिती आहे. एकदा सांगावं लागतं. तसंच जर का एकदा सांगितलं, की हे चक्र म्हणजे वशिद्धी चक्र श्रीकृष्णाचं आहे आणि जेव्हा हे खराब होतं , त्यामुळे सर्दी, खोकला वगैरे हे आजार होतात. अती नामस्मरणानेसुद्धा हे चक्र खराब होतं. तसेच हे चक्र 14 Original Transcript : Marathi डावीकडचं वशिद्धी चक्र आहे. तंबाखू वगैरे खाल्ल्याने हे चक्र खराब होतं कवि एखाद्या माणसाने असा वचिर केला, की माझं नेहमी चुकतंय. असं सारखं आपल्याबद्दल काहीतरी न्यूनगंड वापरून जो मनुष्य वचिर करतो त्याचं हे चक्र धरतं. मग त्याच्यावर मात कशी करायची वगैरे. कारण कनेक्शन झाल्यावरच तुम्ही करू शकता. त्याच्याआधी तुमचं कनेक्शन नसताना तुम्ही टेलिफोन तरी कुठे करणार? म्हणे आम्ही परमेश्वराची सारखी आठवण करतो. आम्हाला हार्ट अटॅक आला. हार्टमध्ये शवि असताना तुम्हाला हार्ट अटॅक कसा आला हो? त्याला कारण असं, अनधिकार चेष्टा आहे. तुम्हाला अजून परमेश्वराच्या साम्राज्यात यायचं आहे. जोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाणार नाही, तोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराचे नागरिक नाहीत. परमेश्वराचे नागरिक झाल्याशिवाय त्याच्या साम्राज्यातलं जे काही वरदान आहे, ते तुम्ही कसं वापरू शकाल ? त्याच्यावर तुमचा काय अधिकार आहे? समजा, तुम्ही हनुमानचे नागरिक असाल, तर हनुमानचे जे पंतप्रधान आहेत त्यांच्यावर तुमचा हक्क आहे. पण इंग्लंडला जर तुम्ही नदिरंशं केली, तर तुम्हाला लोक पकडूनच देतील. तुम्ही कोण? तेव्हा परमेश्वराच्या साम्राज्यात आधी माणसाला जायला पाहजि. आणि त्यानंतर मग भक्तीला खरा उमाळा येतो. कृष्णाने ह्याबद्दल गीतेमध्ये फार सुंदर सांगितलं आहे. कृष्ण म्हणजे हा फार मोठा राजकारणी होता. कारण त्याचं संबंध अवतरणच मुळी एक वशिष्ट लीलामय होतं. लीला करून लोकांना समजवून सांगायचं. तसं सरळ ऐकत नाहीत. रोज काही तरी कुठून तरी फटका द्यायचा, म्हणजे कळेल. सरळ बोट घालून जर तू नघिलं नाही, तर बोट थोडंस् वाकडं करायला पाहजि आणि ती वेळ अशी होती. म्हणून कृष्णाने फक्त अर्जुनाला सांगितलं. दुसऱ्याला सांगितलं नाही म्हणून मग त्यांनी बोट उलटं करून गोष्टी केल्या आणि अगदी दोन शब्दात मी आता तुम्हाला गीता सांगते. त्याचं मर्म काय आहे ते तुम्ही समजून घ्या. पहिल्यांदा त्यांनी सांगितलं, की तू ज्ञानाला प्राप्त हो. ज्ञानाला तुम्ही प्राप्त कसे होणार? पुस्तकं वाचून? कवीराने सांगितलं की, 'पढी पढी पंडित मूर्ख भय ' आणि मी ते बघते असे मूर्ख रोज येतात. 'पढत मूर्ख' आपल्या मराठीत अशी फार धार धार भाषा आहे. रामदासांनी असे पुष्कळ पढत मूर्ख पाहिले असतील. तेव्हाच त्यांनी त्यांना पढत मूर्ख म्हटलेले आहे आणि हे पढत मूर्ख जे आहेत , त्याने होणार. ज्ञान हे जे म्हणजे आपली जी चेतना आहे, ती जागृत झाली म्हणजे त्या चेतनेत आपण जाणलं पाहजि. आज आपली मानवाची चेतना आहे. समजा जर इथे घाण असली तर त्या घाणीतून आपण जाऊ शकत नाही. नाकावर लगेच बोट ठेऊ. पण एखादं घोडं जर तुम्ही काढायचं म्हटलं, त्याला काही घाण यायची नाही. तो आपला सरळ नघिल. त्याच्यामध्ये ती चेतना आलेली नाही. त्याचं मन तेवढे चेतित झालेलं नाही कवि त्याच्या व्यक्तित्वाला ती चेतना आलेली नाही, की ही घाण आहे. त्या घाणीतून जायचं. परत तुम्ही कोणत्याही रंगाचं त्याला काहीही दिलं तरी त्याला समजायचं नाही. आपल्याला रंगसंगती समजते. सौंदर्य काय ते समजतं . माणसाच्या चेतनेमध्ये ह्या वस्तू आलेल्या आहेत. पण आपल्याला अजून पाप-पुण्य नुसत्या बुद्धीने समजतं. आईने सांगितलं नां हे वाईत, मग करायचं नाही. वडिलांनी सांगितलं म्हणून करायचं नाही कवि गीतेत लहिले आहे म्हणून करायचं नाही. पण अजून आपल्या चेतनेत आलेलं नाही. सहजयोगानंतर ते आपल्या चेतनेत येणार. म्हणजे तुम्ही करायचं म्हटलं तरी करू शकत नाही. त्रास होणार. व्हायब्रेशन्स जाणार. जर तुम्ही असा प्रयत्न केला, की आम्ही काहीतरी करून बघू, तर लगेच डोकं जाम 15 Original Transcript : Marathi होणार. आपोआप ते घटति होईल. त्याच्यासाठी तुम्हाला काही प्रयत्न करावा लागणार नाही. हा धर्म तुमच्यात जागृत झाल्यावर तुम्हाला मला सांगावं लागणार नाही. तुम्ही स्वतःच सोडून द्याल. एक गुहस्थ होते. ते फार तंबाखू खायचे. सहजयोगानंतरसुद्धा त्यांनी काही प्रयत्न नाही केला. एका क्षणात सुटू शकली असती, पण त्यांनी प्रयत्न केला नाही आता तंबाखू लहानपणापासून घेत असल्यामुळे त्यांना काही सुटली नाही. शेवटी माझ्याकडे आले आणि म्हणाले, 'माताजी, मी ध्यानाला बसलो की माझ तोंड असं मोठं मोठं होतं. वाटतं जसं

काही हनुमानासारखं होतं की काय? मला काही समजेना. 'आता म्हटलं, 'सांगू का खरच ? तुम्ही तंबाखू घेता मला माहिती आहे. मागे जाता आण असं असं करून तंबाखू घेता. खरी गोष्ट आहे की नाही? म्हणे, 'चांगलीच घेतो माताजी, ह्याबद्दल शंका नाही. ते मानतो मी.' म्हटलं, 'आता माझ्यासमोर नुसतं पुरांसि करा. तंबाखू घेणार नाही. माझ्यापासून लपवून ठेवण्यात काय अर्थ आहे ?' म्हटल्याबरोबर तंबाखू खट्कन सुटली आण तिे गेलं त्यांचं. अशा रीतीने गोष्टी सुटत जातात. आपोआप आतमध्ये धर्म जागृत होतो. सांगायला नको. त्याला मेहनत करायला नको. ही धर्माची जागृती होती. हे ज्ञान झालं. ज्ञान म्हणजे, तुमच्यामध्ये, जे तुमचं व्यक्तित्व आहे, त्याच्यातच ती चेतना आहे. तुमची चेतनाच चेंतीत झाली. ह्याला कृष्णाने ज्ञान म्हटले आहे आण म्हणून त्यांनी सांगितलं, की ज्ञानानेच तुम्ही परमेश्वराला जाणू शकता. भक्तीबद्दल त्यांनी मग सांगितलं, की भक्ती करायची तर अनन्य करा. ते एक फार चांगलं आहे. पुष्पं, फलं, तोयं, काय असेल ते मला द्या. घेतो मी. घ्यायच्या वेळी मी सगळं घेतो. द्यायच्या वेळेला अनन्य. आता ह्या शब्दामध्ये तुम्ही बघा, त्याची एक फोड आहे. अनन्य म्हणजे दुसरा जेव्हा रहात नाही तेव्हा. म्हणजे पार झालेले. पार झाल्यावरच भक्तीला मजा आहे, नाहीतर कोणाला तुम्ही टाहो फोडून बोलवता. जसं आता धुमाळांनी आपल्याला सांगितलं की सहजयोगाचे पुष्कळ प्रकार आहेत. अनंत लोकांना अनंत आशीर्वाद मिळालेत. एक आमच्याकडे आर्कटिकट होते. म्हणे, 'माताजी, मी एवढी देवाची पूजा करायचो. देवीची एवढी पूजा करायचो पण माझ्याकडे अठरा वंश्व दारद्वि. सहजयोगात आल्यावर म्हणे पावसाचा पाऊस सुरू.' पावसाचा पाऊस म्हणजे कसला? तर म्हणे, 'ज्या ठिकाणी फार पाऊस पडत होता, अशा ठिकाणी त्यांनी स्पेशल तऱ्हेची घरं बांधायला म्हणून मला पाठवलं आण नुसते तथि पैसेच पैसे.' एक अगदी साधारण मनुष्य, शेतकरी. त्याच्याजवळ लहानसं शेत, अर्ध्या एकराचं सुद्धा नाही आण कोळी. ते रोज माझ्या दर्शनाला आले म्हणजे एक फुलाचा सुंदर हार करून आणायचे. मी म्हटलं, 'दादा, तुम्ही एवढा कशाला खर्च करता ? फार आहे तुमच्यासाठी. एवढं करू नका. मला नाही बरं वाटत.' 'आई, तुम्हाला माहिती आहे, मग असं कशाला म्हणता ? त्यांनी सांगितलं, 'शेतातली अर्धी जमीन अगदी पडीक होती. अर्धी जमीन म्हणजे जवळजवळ अर्धा एकर जमीन मी वापरतो. एक मनुष्य माझ्याकडे आला नी मला म्हणाला, ह्या जमिनीतली मी माती घेऊन जाऊ का? ह्या मातीला मी वापरलं तर ह्या मातीमुळे वट्टा चांगल्या होतील. म्हणजे थोडीशी जर माती मक्सि केली तर.' आण म्हणे मला इतका त्याच्यातून पैसा मळि लागला. अशा रीतीने लक्ष्मी तत्त्व जे तुमच्या नाभी चक्रावर आहे ते जागृत झालं. म्हणून कृष्णाने सांगितलं की अनन्य भक्ती कर. जोपर्यंत परमेश्वराशी तुमचं कनेक्शन झालेलं नाही, तोपर्यंत टाहो फोडून काय होतं ? तू 16 Original Transcript : Marathi एवढे वारकरी जातात, बघा त्यांची काय दशा आहे ? दारद्वि, तब्येती त्यांच्या खराब, त्यांना कॅन्सर झालेला. थ्रोममध्ये ट्रबल (घशाच्या समस्या), काय डोकं फोडलेलं त्या बडव्यांनी काय काय प्रकार. भक्तीसारखी त्यांची स्थिती. हे काय वट्टिलाला आवडत असेल? पण त्यांचा संबंध अजून वट्टिलाशी झाला नाही. झाल्याबरोबर ते सगळं बदलणार. म्हणून त्यांनी सांगितलं की अनन्य भक्ती करा. आधी परमेश्वराला मळिवून घ्या. मग त्या भक्तीला खरी मजा येते. नाहीतर काहीतरी काल्पनिक असं वाटतं. आपल्या मुलांनी तर परमेश्वराचं नावच सोडलं आहे. कारण आमची आई उगाळायचं, देवाला आंधोळ, हे, ते. करून तरी त्यांना काय मळिलं? राग तेवढाच येतो. दारू प्यायची तर दारू (अस्पष्ट) सकाळी चारला उठायचं, चंदन पतित. ब्लॅकचा पैसा आहे तो ब्लॅकचा पैसाही वापरतात. सगळे धंदे आहेत. फक्त सकाळी उठून मात्र ते उगाळत बसायचं. तेव्हा ह्यांना काय मळिलं? जर ह्यांना काही मळिलं नाही तर आम्ही तरी ही मेहनत कशाला करायची? म्हणून परमेश्वरच नाही असा त्यांनी नकाल काढलेला आहे. अल्जेरिया देशामध्ये त्यांचे जे मोठे वयोवृद्ध लोक आहेत, ते मात्र अगदी पक्के खोमेणीसारखे आहेत. फंडामेंटलसिट म्हणतात त्याला. ते म्हणजे अगदी, मनुष्याने जरा चूक केली की त्याचा हात कापून टाकायचा. कोणी काही केलं की गळा कापून टाकायचा. त्याला वाळूत गाडून टाकायचं. वरून जोडे मारायचे. असे भयंकर भयंकर प्रकार त्यांनी केले. शरयत काही तरी काढली आहे. अगदी खोमेणीसारखा प्रकार. अती धर्माधता. ते बघून तथिली जी मुलं आहेत ती कम्युनसिट झाली. त्यांनी सांगितलं असला काही परमेश्वर असू शकत नाही. परमेश्वर इतका दुष्ट कसा असेल? पण त्याच्यातला एकच मुलगा लंडनला आला नी पार झाला. लगेच त्याने जाऊन सांगितलं, परमेश्वर आहे. तो धर्मांधतेतही नाही आण त्याला नाही म्हणण्यातही नाही. मधोमध. आज आपल्याला आश्चर्य वाटेल, अल्जेरियामध्ये पुष्कळ शकिलेली, सुशिक्षित मुलं, मुसलमानांची, ५०० मुलं पार झालेली आहेत. तेव्हा ह्या तुमच्या समाजात, तुमच्या मुलांचा तुम्ही वचिर कर. त्याहीपुढे सांगायचं म्हणजे असं, की नकिराची वेळ आलेली आहे. तेव्हा ही अनन्य भक्ती घेतली पाहजि. तसिरं म्हणजे कर्मयोग श्रीकृष्णाने सांगितला की, 'जे काही तुला कर्म करायचं आहे, ते तू परमेश्वराच्या चरणी ठेव.' बरेच लोक मला वचिरतात, माताजी, आम्हाला जे काही करायचं आहे, ते आम्ही परमेश्वराच्या चरणी ठेवलं. ही अशक्यातल्या गोष्टी आहेत. श्रीकृष्णाची पद्धत ही की अशक्य गोष्टी सांगायच्या. अशक्य. कतिही म्हटलं, परमेश्वराच्या चरणी ठेवलं, पण ठेवलंय का तुम्ही? कारण जोपर्यंत अहंभाव आहे, तोपर्यंत ते सुटणारच आहे. तो अहंभावच सुटला पाहजि. आता लोक लागले, हा अहंभाव सोडायचा. त्याच्याशी भांडायला लागले. जसं त्या फुग्याला मार बसला, की तो मोठा मोठा होत जातो, असा माणसाला आणखीन डबल अहंभाव येतो. म्हणजे म्हणतात नां, आम्ही हे सोडलं, ते सोडलं. फक्त बुद्धी सोडलेली दसिते. बाकी काही सोडलेलं दसित नाही. असला भलता अहंभाव लोकांना येतो आण आम्ही सगळे काही परमेश्वरावर सोडलं, असा वचिर करून भ्रामक कल्पनेत रहातात. हे तेव्हाच घडतं, जेव्हा तुमच्या हातून हे वाहू लागतं. तुम्ही काय म्हणता, वहातंय, जातंय, येतंय. काहीतरीच. तुम्ही तसिरेच. हे चैतन्य वाहू लागतं. माताजी, कुंडलनि वर येतेय. माझ्याबरोबर अमेरिकला एक बाई आली होती. ती म्हणाली, माताजी, मी इतक्या ह्याने तुमच्याबरोबर आले. माझ्या मुलाला तुम्ही रयिलाइझेशन द्याल. म्हटलं आता मी काय करू? तुम्ही द्या म्हटलं सर्टफिकेट. असं कसं द्यायचं 17 Original Transcript : Marathi सर्टफिकेट? ते व्हायला पाहजि. तुमची इच्छा तसेच माझी इच्छा असली तरी ते व्हायला पाहजि. घडलं पाहजि. त्याच्यात काही खोटं बोलता येत नाही. ते पैसे मोजता येत नाहीत. डोक्यावर उभं रहाता येत नाही. जे आहे ते आहे. असं आहे. तेव्हा कर्मयोगात सुद्धा, हे तेव्हाच घडणार, कर्मयोग खरा तेव्हाच घडतो, जेव्हा तुम्ही पार होता. मग म्हणतात, चाललंय, येतंय, जातंय. आता आम्ही साक्षी झालो. हे जोपर्यंत घडत नाही, तोपर्यंत भ्रामकतेत राहून लोकांनी असा वचिर केला नाही पाहजि, की आम्ही फार मोठे धार्मिक झालो. मग असं म्हटलं पाहजि, की धर्म इतका जागृत होतो. जसं एखादं फळ व्हावं आण सिबंध फूल संपून जावं. मनुष्य गुणातीत, धर्मातीत होऊन जातो. ती दशा यायला पाहजि. आजकाल तऱ्हेतऱ्हेचे प्रकार, नाना तऱ्हेचे गुरू, नाना तऱ्हेचे हे सगळे नधिलेले आहेत. पायलीचे पन्नास म्हणतात तसे नधिलेले आहेत. पण तुम्हाला काही मळिलं आहे का? आता कालच हे गृहस्थ आले. मला म्हणे 'साक्षात्कार झाला, असं मला वाटतं.' 'कोणी दलित?' 'अमके गुरू.' म्हटलं, 'बघा, तुम्हाला वाटतंय नां, तुम्ही हे सांगा, की ह्या माणसाची कुंडलनि कुठे आहे ? अहो, एवढं तरी ज्ञान पाहजि.' 'ते नाही सांगता येणार.' 'बरं तुमची कुठे आहे ते सांगा?' 'तेही नाही सांगता येणार.' म्हटलं मग कशाचा साक्षात्कार झाला. समजा, एखाद्या आंधळ्याचे डोळे बरे झाले की, डॉक्टर त्यांना वचिरेल की, 'कति बोटं आहेत ते सांगा?' 'ते नाही मला सांगता येणार. पण डोळे बरे झाले.' असं कसं हो. ते दसिलं पाहजि नां! ते समजलं पाहजि नां! ते जाणलं पाहजि नां! नाहीतर तुमचे डोळे कसे बरे झाले? अशातहेचे गुरू आहेत. म्हणे की मला

क्रिया होते. असं कां? एक गृहस्थ आले. दोनही पाय माझ्याकडे करून बसले. एकाने सांगतिलं, की अहो, असं माताजीकडे बसायचं नसतं. 'ते माहिती आहे मला. पण मी काय करू? असे जवळ पाय केले तर मी बेडकासारखा होतो.' असं कां? 'ते काय आमच्या गुरूंनी सांगतिलं, की तुमची जागृती झाली की तुम्ही बेडकासारखे होता.' आता तुम्ही काय बेडूक होणार आहात ह्याच्यापुढे, मानव झाल्यावर? का साप का वच्चू? एक साधा वचिर घ्या. तुम्ही बेडकासारखे उडता काय, डोक्यावर उभे राहता काय? म्हणजे तुम्हाला स्वतःचा तोलसुद्धा रहात नाही. ज्या शरीराचा तोल तुम्ही आत्तापर्यंत ह्या मानव देहामध्ये मळिवला, तो सुद्धा सुटला आणि त्याच्यापुढे तुम्ही बेताल होऊन नाचू लागले. वेड्यासारखे उडू लागले. कपडे काढू लागले. म्हणजे हा काय प्रकार मूर्खपणाचा? आणि तो म्हणे, 'आम्ही पार झालो.' जर नागवं मनुष्याला पार व्हायचं असतं, तर सगळी जनावरं आधी पार करा. माणसं कशाला? काहीच्या काही काढून ठेवतात. पण मूर्ख लोकांची सुद्धा कमाल आहे. आता तुम्ही जर असा शहाणपणा ठेवला, तर तुमच्यासाठी सप्लाय डिपार्टमेंट आहेच. पुष्कळ लोक अशा रीतीने तयार होऊन येतात. आता आमच्या नागपूरला एक गृहस्थ होते. त्यांना मी चांगली ओळखून आहे. आमच्या साहेबांच्या कंपनीत होते. फार वाह्यात होते. त्यांच्या वडलांनी सांगतिलं की कुठे तरी लावून टाका म्हणून. त्यांचे वडीलही आमच्या ऑफिसमध्ये होते. तर साहेबांनी सांगतिलं, 'त्यांना मी पाठवतो तथि.' तथि जाऊन पन्नास धंदे केले. ब्लॅक मार्केट केलं. स्मगलिंगी बगैरे काय करायचं ते सगळं करून आले. मग वडील वारले. तर त्यांना प्रॉपर्टी बगैरे मळिली. बायकोचे दागिने विकिले, घर विकिलं, अमुक केलं, तमुक केलं आणि पसार. त्यांची आई रडत आली. 'आता 18 Original Transcript : Marathi काय करायचं? आम्ही त्याच्यावर विश्वास ठेवून त्याला दागिने दिले. सगळे काढून दिले. आता मुलाने चोरी केल्यावर पोलिसात कसं जायचं? अमकतमकं सगळं.' बचिर्या आता कुठे तरी माहेरी, बडोद्याला जाऊन राहून आल्या. आता ह्या गृहस्थांचं खूप मोठं नाव झालं. नाव काय तर म्हणे गुलाबबाबा. आईंनी सांगतिलं की, 'माझ्याकडे पुष्कळ पैसे बगैरे पाठवले. सगळं काही झालं. घर आम्हाला करून दिलं. पैसे पाठवायचा. तर मी त्याला एकदा शपथ घातली. म्हटलं सांग कोण आहेस तू ? कसे पैसे पाठवतो? पत्रात लिहिलं. तर मग कळलं, की हे महाराज म्हणजे गुलाबबाबा नावाने प्रसिद्ध आहेत.' तर मी असा नरिप पाठवला की, 'त्या गुलाबबाबाला सांगा की मी नागपूरला येत आहे.' त्यानंतर तीन महिने कुठे दसिले नाहीत गुलाबबाबा. कोणालाही. ते सगळ्यांना सांगत काय होते, तर घोड्याचे नंबरस आणि सगळे हे मारवाडी तथि जाऊन घोड्याचे नंबर बचिरात होते. आता हा वचिर करा, की परमेश्वराला काही घोड्याचे नंबर माहिती आहेत का? पण तथि ओळीने लोक उभे. अहो, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, हजारो लोक त्याच्याकडे. म्हणजे आता हे माणसांचं शहाणपण तुम्ही बघा. हे असले सगळे प्रकार. तुम्हाला कोणी हरि दिला काय कवि घोडं दिलं काय, ते काय परमेश्वराला अक्कल नाहीये? नाहीतर आपल्या बायकांचं म्हणजे अंगात येतं अंगात. सगळ्या मोलकरणींच्या अंगात देवी येते. तिला आणखीन काही जागा दसिली नाही बचिरीला. लागले त्यांच्या पूजेला. त्यांच्या पायावर यायचं. झालं. पण ते अंगात येणं कति कठीण आहे. त्याने कति त्रास होतो माणसाला. वेड्यापशिसारखे लोक होतात. हे सगळे भुताटकीचे प्रकार आहेत. आपल्या महाराष्ट्रात वशिष्कनून आणि ते देवळात करतात. महालक्ष्मीच्या देवळात हा प्रकार आहे. त्यांच्या ट्रस्टींनी सांगतिलं, माताजी, तुम्ही साक्षात् असून आमच्या इथे या. आधी म्हटलं 'हे बंद करा.' पहिली गोष्ट. दुसरं ही दुकानं बंद करा. मग मी येणार. हे पैसे खाण्याचे धंदे जे परमेश्वराच्या दमावर तुम्ही काढलेत ते आधी बंद करा. तर माझ्यावर रागवले. आज रागवाल, उद्या रागवाल. गव्हरनमेंटने घेतलं. तेव्हा तुम्ही स्वतःच ह्या लोकांना महत्त्व देता आणि ते तुमचा फायदा घेतात. त्याने परमेश्वर मळिणार नाही. परमेश्वर तुमच्यामध्ये आहे तो मळिवून घ्या. मग तसिरी तरा. नानकांनी सांगतिलं, की स्वतःमध्ये शोध. स्वतःमध्ये शोध तर त्याची अखंड भजनं म्हणायची. स्वतःमध्ये शोध रे बाबा, स्वतःमध्ये शोध रे बाबा. पण हे शोधणार कोण आहेत ? मी सांगतिलं की तुम्ही जर हे पेनसिलीन घेतलं तर तुम्हाला बरं वाटेल. तर तुम्ही रस्त्याने म्हणत चालले, की पेनसिलीन घेतलं तर मला बरं वाटेल. त्याने काय तुम्ही बरे होणार. स्वतःचा इलाज केला का? त्याने काही तुम्हाला फायदा झाला का? म्हणजे बुद्धीची जोड जी म्हणतात ती भलत्या ठिकाणी द्यायची. बुद्धीची जोड आली की टवाळक्या करायच्या परमेश्वराच्या. 'परमेश्वर नाही. हे काही तरी उगीचच खोटं दसितंय.' एकतर दुरबुद्धी तरी असेल कवि सुबुद्धी तरी असेल. सुबुद्धी नाही. सुबुद्धीमध्ये स्वतः साक्षात् परमेश्वर आहे. म्हणून आपण वनियकाला आधी म्हणतो, 'मला सुबुद्धी दे.' सुबुद्धी देणारा हा आपला भोळा वनियक आहे. त्याला आपण वचिरू, तू आम्हाला सुबुद्धी दे. तुझ्या सुबुद्धीने आम्हाला सुद्धा परमेश्वर मळि दे. आज वनियक कोण आहे, शंकर कोण आहे, कृष्ण कोण आहे ? आपल्यामध्ये त्यांचं स्थान काय आहे ? खसित कोण आहेत? मोहम्मद कोण आहेत ? ह्यांच्याबद्दल आपल्याला काहीही माहिती नाही. एखाद्या हरदिस बुवाने उभं रहायचं. कुठून तरी आणलेला बुक्का लावायचा आणि तोंडाला काळे फासून त्याने काही तरी लेक्चर 19 Original Transcript : Marathi द्यायचं. त्यांच्या पायावर डोकं ठेवायचं. झालं. इतथिरी. अहो, केवढं मोठं धन परमेश्वराने तुम्हाला देऊन ठेवलेलं आहे. ते मळिवायला नको का? ते मळिवलं पाहजे आणि ते तुम्ही हमखास मळिवून घेणार. वशिष्ठः ह्या महाराष्ट्राच्या पावन भूमीत. आज शिवाजी महाराजांना पाहिल्यावर मला एकदम ते दविस आठवले. काय त्यांचं ते तेज, काय त्यांची ती समज. अवतारच होते जसं काही. धर्म काय आहे त्यांना माहिती आहे. मुसलमानाच्या सूनंच सुद्धा त्यांनी केवढं महत्त्व ठेवलं आणि लोकांना पटवून सांगतिलं, की दुसऱ्यांच्या बायकांवरती आपली दृष्टी कशी काय? राजे-महाराजे असून सुद्धा काय देदपियमान लोक ह्या देशामध्ये झालेले आहेत! ते महाराष्ट्राचं एक वैशिष्ट्य आहे. पण ते पार होते. जागृत होते. सगळ्यात मोठे सहजयोगी महाराष्ट्रातले ते. पण त्यावेळेला त्या कार्याची गरज होती. त्यावेळेला आपला देश पारतंत्र्यात होता म्हणून ज्याच्याशी भांडायचं ते कार्य त्यांनी केलेले आहे. पण त्यातही धरमाने केलं, अधर्म केला नाही. आज ही स्थिती आलेली आहे, आमच्यामध्ये आमचेच जे पारतंत्र्य आलेलं आहे, आम्ही जे आमच्या पारतंत्र्यात पोहोचलेलो आहोत, ते काढा तुम्ही. शिवाजी आमच्यामध्ये जागृत झाला पाहो. हे कार्य फार सोपं, सरळ आहे. त्याच्यासाठी आम्ही सगळी कमिया केलेली आहे. प्रत्येक, तऱ्हेतऱ्हेच्या लोकांचे काय काय प्रकार असतात, ते सर्व आम्ही प्रत्येकाच्या घेतलेलं आहे. सगळ्यांचं आम्हाला बारीकसारीक माहिती आहे. हे कळलं, हे कुंडलीनीत घुसून घुसून काढून इथल्या दुकानातून आलेले आहेत. ह्यांचं कळलं. हे ह्या नाटकातून आलेले आहेत. मग त्याची बरोबर कशी व्यवस्था करायची, तेच..... अगदी सोपं आहे. पण स्वतःबद्दल काही तरी भ्रामक कल्पना नसल्या पाहजे पहिली गोष्ट. स्वतःला काही तरी न्यूनगंड नसला पाहजे. पुष्कळ लोकांना असतं, 'माताजी, मी पामर आहे. माझ्यात काय आहे ? मी कोणत्या कामाचा आहे ?' अहो, तुम्ही जर असे असता तर माझ्यापुढे कशाला आला असता तुम्ही? दुसरे म्हणजे मी म्हणजे कोणीतरी. म्हणे, एक फार मोठे सायंटिस्ट होते. म्हटलं असं आहे का? आता एक प्रश्न वचिरा, 'माताजी, तुम्ही, साक्षात् सायन्सचं ज्ञान तुम्हीच आहात का ?' फटकन त्यांच्या हातात शक्ती सुरू झाली. ही शक्ती तरी कुठून तरी येते. वाह्यात जे आपल्याला एवढं मोठे झाड दसितंय, त्याच्यात कुठून शक्ती येते ? त्या पाण्यामुळे. ते खाली दबलेलं आहे. जर आपण नुसतं झाडच बनलो, तर जिवित राहू शकतो का? पाश्चिमात्य देशात कसं हे लोक झाड बनण्याच्या मागे लागले आहेत. आता फक्त एकच वचिर करत होते की जीव कसा द्यायचा? सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत त्यांचं एकच नाटक होतं, की आमचा जीव कसा द्यायचा? पाळेमुळे शोधून काढल्यावरच ते झाड राहणार आहे आणि ती पाळेमुळे ह्या देशात आहेत. ती हाताला लागली. आता संबंध मानव जीवन हे सुखकर

होणार. त्याला लागणारी ही शक्ती सहजयोगाने पूर्ण होणार आहे. आज संध्याकाळी मी सगळे काही सांगणार आहे चक्रांच्या बाबतीत. आण्हियाने आपली राजकीय, सामाजिक, मानसिक, आर्थिक तशीच आपली शारीरिक स्थिती कशी सुधारते, ह्याबद्दल मी संध्याकाळी सांगेन. तरी आता पुष्कळ सांगतिलं. तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर वचारा. आता पार होऊन घ्या. आता उशीरही खूप झालेला आहे. पार झाल्याथविय काही होणार नाही. 20

1981-0114, Makar Sankranti Puja

View [online](#).

Makar Sankranti Puja, Pune, India I'm sorry I've not been able to speak to you in English language and I've spoken sometimes. This special day today is a day of Sankranti. Sankri – you know 'San' means good, holy and 'krant' means if the -when I speak Marathi I forget English – revolution. Holy revolution. Holy. That's what I'm telling them what is the Holy Revolution is that your own Dharma is established now through Sahaja Yoga. You know what is your Dharma. Because if you don't do your own Dharma you'll be lost. Your vibrations will be lost. You'll immediately know that in your seeking you have lost something. You'll be affected so you have to correct. That's not so difficult. But to make it a Sankrant – Holy Revolution – you have to take to new – new religion, new steps. First of all, your own step should be enlightened, and then you must establish new steps to go ahead. And these are the new steps which are different for the Westerners and different for the Easterners. Just now I told them about the Eastern style and then I'll tell you later on about the Western. We have to have new ideals, new styles because we are the courageous people, we are the valiant people. We'll have to fight the war of love, through love. And it's a very delicate thing. When the moon moves – the sun moves - from the left to the right that means your desire becomes your action. Today is the day they give you a sweet thing to say that you must speak sweetly which is very important for Western people that when you are doing and organizing you become heated up, there's tension and you develop a temperament which is dry, emotion-less. You know the heart goes into a tension. At that time they say that you take the sweet. This sweet is a heated thing because now the sun is moving towards the other side. That time also they, to give it a balance, they say : "Speak very sweetly. Use sweet words, use sweetness. Bring sweetness in your language." which is very important, you understand that. And this is one of the religions we have to accept that we will not use harsh words to each other and then later on to others. First of all to each other. There are many people who'll be kind to others because others will eat them off but unkind to their own Sahaja Yogis. Because it is a universal happening. It's the whole thing is working out universally. Even if you organize, you organize for the whole. Those who are organizing have no business to be harsh and those who are not organizing have no business to be slow. We must move with the same speed, with the same understanding. There's a story in Marathi language which is a very good story that a – [Shri Mataji speaks in Marathi] the bird catcher has put lots of temptations of good grains for some birds – pigeons and the pigeons didn't see the nets – uh the trap and they all came down to eat that. And there was a net there. In the net their feet were entangled . So the solution was found out that : 'If all of us with the same speed take off, we'll take away the whole of the net and then he cannot catch us.' So, one person said : 'Alright, as soon as I say 'yes', [all of us ?] all start with the same speed. If somebody increases his speed he is brought down. In the same way Sahaja Yoga has to be worked out and that's why to keep up the speed keep yourself peaceful, loving, affectionate. Peace is the way we are going to achieve it. This is an explosive peace. By giving contrasts you bring the balance in : explosive. You have read also about the Goddess – the different aspects of Goddess. Always : 'Ati saumya, Ati Raudra' [In Devi Suktam from Devi Mahatmya, meaning, gentle like the Moon and also terrible like Rudra] To give the two contrasts by which [it] bring the balance in the middle. That's how you must understand that Sahaja Yoga is a very unique revolution. I told them also politically and also socially – in every way how we are going to improve every country. Thus the whole world – the whole universe. Later on I'll translate the whole thing for you. So today's a special day, a very great day. Let us ask that – when you are doing this Puja, ask for new religions within you to be enshrined, to be sustained within ourselves and try to imbibe them. They will be permeating but you have to accept them and you should know it's a big fight and it's a very different type of a fight of peace and love. That's why they say : 'Speak sweetly. Be sweet. Not to be sarcastic by any chance nor to be harsh but be sweet. Sweetness which is genuine, not outward, un-showing, un-formal but genuine sweetness. May God bless you all.

1981-0215, Tattwa Ki Baat

[View online.](#)

1981-02-15 Talk at Delhi University 1981: Tattwa Ki Baat 1, Delhi [Marathi Translation from Hindi] MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) Scanned from Marathi Chaitanya Lahari काल मी तुम्हाला सांगतिले होते की आज तत्वाबद्दल आहे. पण तत्वे अनेक आहेत. ही जी अनेक तत्वे आहेत. सांगेन, जेव्हा आपण एखाद्या झाडाकडे पाहतो, तेव्हा आपल्या नरिनरिळ्या चक्रांवर त्यांचा वास आहे. पण ती एका शरिरांत हे लक्षांत येते की त्याचे मध्ये कोणती तरी शक्ती प्रवाहति समावृष्टि आहेत आणि एकाच दिशेने त्यांचे कार्य चालू आहे. व प्रभावति आहे की ज्ञानामुळे तो वृक्ष वाढतो व पूर्णत्वाच्या त स्थितीला पोचतो. ही शक्ती त्याच्या मध्ये नसेल तर हे कार्य आहे. जस मूळाधार चक्रावर श्री गणेशाचे तत्व आहे. गणेश होऊ शकत नाही. पण ही शक्ती त्याने कशी मळिबली त्याचे तत्व, मर्म काय आहे ? जे बाह्यांत दिसून येते ते झाड, पृथ्वी इतक्या जोरात फरित आहे की जर आपल्यामध्ये गणेश त्याची फळे-फुले-पाने दसितात; हे काही तत्व नव्हे. ते त्या तत्व नसते तर पृथ्वीवर आपण टकिलो नसतो. पृथ्वीला सर्वापेक्षा सूक्ष्म आहे. त्या सूक्ष्माला तर आपण बघू शकत चकितून राहू शकलो नसतो. कोणी म्हणेल की माताजी, नाही. ते जर साकार असते तर दसिले असते. परंतु ते पृथ्वीच्या आंत सुद्धा गणेश तत्व आहे ? ही गोष्ट खरी आहे. नरिंकार स्थिती मध्ये आहे. याचा अर्थ त्याच्यात असलेली पृथ्वीच्या गणेश तत्वाच्या योगानेच आपण पृथ्वीला धरून पाणी, जरी ते वहात असले तर ते तत्व नाही. पाणीच त्या आहेत परंतु पृथ्वीचे आंत जे गणेश तत्व आहे ते पृथ्वीचा शक्तीला आपल्यातून वहात असते. म्हणजे जर पाणी तत्व जो (axis) आहे त्यावर गणेश तत्व स्थिति आहे. खरं म्हणजे आहे असे धरले तर दगडावर पाणी टाकल्याने काही झाडे (axis) वगैरे काही नाही. परंतु अस समजलं जात की ही जी उगवत नाही. तर तत्वाबद्दल हे लक्षांत घेतले पाहिजे की शक्ती आहे ती ह्या (axis) वर सरळ रेपेवर काम करते. प्रत्येक गोष्टीचे आपले- आपले तत्व असते. पाण्याचे आपले अगदी मधोमध ही शक्ती असते. तर हे तत्व आपल्यामध्ये तत्व आहे. वृक्षाचे आपले तत्व आहे. दगडाचे सुद्धा तत्व आहे. कोणत्या स्वरुपात असते ? ह्या तत्वामुळे आपल्याला दिशांचे त्याच प्रमाणे मानवाचे सुद्धा आपले तत्व (Principle) आहे ज्ञान होते प्राण्यामध्ये हे तत्व जास्त असते पक्षामध्ये हे फारच ज्याच्या आधारावर तो सर्व व्यवहार करीत असतो. मोठा जास्त असते. कारण ते अगदी भोळे जीव असतात, होत असतो व त्याच्या ध्येयाची प्राप्ती होत असते. त्यांचे ध्येय एकच आहे. आणि एकच गोष्ट त्यांना मळिवायची तत्वामुळे आपण पृथ्वीला धरून आहोत. फेकले जात नाही. ? त्यांच्यामध्ये कपट वगैरे काही नसते. ते वचिर करु शकत है तत्व एकच असू शकत नाही. जसे मी सांगितले नाहीत, त्याच्यामध्ये वचिर करण्याची शक्ती नाही. ते पुढाची जर पाण्याचे तत्वाने झाड नवित असेल तर दगडातून वचिर करु शकत नाहीत मागचाही नाही. समोर जे येईल ते कां येत नाही ? जर बीज जल तत्वामुळे संगोपले जात असेल तर ते पृथ्वी मातेला कां शरण जाते ? पृथ्वी माते मुळेच जर सर्व कार्य होत असेल तर हा दगड आहे तो मोठा का एखादे माकड जोपर्यंत मरत नाही तोपर्यंत इतर माकड होत नाही ? याचा अर्थ असा की अनेक तत्वामध्ये एक तत्व आरडा औरडा करतात. परंतु जसे ते मरेल तसे त्याला ते त्याच्यावर ते काम चालवतात. मागच्या गोष्टीचा ते अजबित वचिर करत नाहीत. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुम्ही बघा की 19 Marathi Translation (Hindi Talk) सोडून पळून जातात. ह्याचा अर्थ सर्व संपले. आता तो मेला की कोणीतरी चलाखी करुन तुम्हाला खाऊन टाकेल. अथवा याचा अर्थ एखाद्या दगडासारखा झाला त्याचा आता काही तुम्ही कोणाच्या तरी मागे लागून चलाखी करुन त्याला कसे उपयोग नाही अगदी नरिंरथक झाला. परंतु हळू हळू त्याला जसा बुडवावे ह्याचे मागे आहात. ह्या दोन्ही परिस्थितीत तुमची अनुभव येतो तसा जरुर परिणाम होतो. जस तुम्ही वाघाला अबोधिता (Innocence) कमी कमी होत जाते. जेव्हा अशी पकडण्याचा प्रयत्न केला. दोन चार वेळा त्याला जाळ्यात परिस्थिती येते तेव्हा तुम्हाला दिशांची जाणीव होत नाही. एक पकडले की मग कळते की येथे काहीतरी गडबड आहे. साधी गोष्ट, तुम्ही रागावू नका मी आजकाल बघते की पूर्वी बऱ्याचशा गोष्टी ईश्वरानेच दिलेल्या असतात. परंतु काही तो मुलीमध्ये अबोधिता होती परंतु त्यांचेमध्ये सुद्धा आता ती स्वतःच शकितो. माणसाकडून पण तो बरेच शकितो. पण नाही. वशिषतः दिलेली शहरामध्ये आजकाल त्या प्रत्येक त्याच्यामध्ये परमात्म्याने दिलेल्या गोष्टी बऱ्याच आहेत. पुरुषाकडे नजर उचलून बघू लागल्या आहेत. पूर्वी फक्त त्यामुळे त्याला स्फूर्ती येते. जसे जपान मध्ये असे पक्षी आहेत, पुरुषच बघत असत. आजकाल स्त्रियांनी सुद्धा हे सुरु केले जेव्हा ते उडतात कवि जास्त दूर जातात तेव्हा लोकांना हे आहे आता तुम्हाला असे वाटते की ही फार साधी गोष्ट आहे. कळतं की भूकंप होणार आहे. कारण त्या पक्षांना गडगडाटीचा ह्यांत अस वशिष काय आहे ? अशा तऱ्हेने प्रत्येक पुरुषाकडे आवाज बराच आधी ऐकू येतो. जनावरांना सुद्धा आवाज बघणे जरुर आहे का ? लोक म्हणतील की मातजी माणासापेक्षा जास्त आधी ऐकू येतो. त्यांचेकडे ऐकण्याची शिष्टाचाराबद्दल सांगताहेत. परंतु हे फार गहन आहे. जेवढे शक्ति जास्त असते. पाहण्याची जास्त असते, जर एखादी घर तुम्ही बघाल तेवढे तुमचे चित्त बाहेर जाईल. जितकी तुमची उंचावरून बघेल तर तिला लगेच लक्षांत येते की तो माणूस दृष्टी बाहेर जाईल तितके तुमचे मूलाधारचक्र खराब होईल. जिवित आहे की मेलेला आहे. या सर्व इंद्रियांच्या आंत शक्ति बिच्याच लोकांना ही सवय असते. प्रत्येकजणीरात वाचण्याची आहेत. त्या प्राण्यांमध्ये माणासापेक्षा जास्त आहेत. सर्वात की वशिषतः अशा तऱ्हेच्या गोष्टीकडे बघण्याची कवि मोठी शक्ति त्यांच्यामध्ये असते. जी गणेश तत्वामुळे मळिते. रस्त्यांत असलेल्या प्रत्येक गोष्टीकडे जर एखादी गोष्ट ती म्हणजे दिशांचे ज्ञान. कोणत्या दिशेला जावयास पाहिजे. बघण्याची चुकून दसिली नाही तर मागे वळून लोक ती मी कालच तुम्हाला सांगितले की पक्षी जेव्हा सेवेरियातून बघतील. बाजारांत दसिणारी प्रत्येक गोष्ट जणू काय येतात तेव्हा या शक्ति योगानेच त्यांना हे समजते की ते बघतिलीच पाहिजे. हे काय आहे, ते काय आहे, वगैरे. दक्षिण दिशेला जात आहेत, की पूर्वेला की पश्चिमेला की डोळ्याचा आपल्या मूलाधार चक्रांशी फार जवळचा संबंध उत्तरेला. परंतु जसे जसे गणेश तत्व कमी होत जाते तसे आहे. डोळ्याच्या मागच्या बाजूस सुद्धा आपले मूलाधार चक्र तसे दिशांचे ज्ञान समाप्त होत जाते. दुसरीकडे मनुष्य प्राणी आहे. त्याचा परिणाम आमल्या डोळ्यावर होतो. म्हणून जे जेव्हा फार वचिर करु लागतो की मी है करु का ते करु, लोक आपले डोळे इकडे तिकडे सतत फिरवित असतात त्यांना ह्याच्यात कति फायदा होईल. ह्याच्यात पैसे गुंतवावे का न मी सूचना देऊन ठेवते की त्यांचे मूलाधार चक्र फार खराब गुंतवावे अशा सारख्या नरिंरथक गोष्टीमध्ये आपले चित्त वाया होत जाते आणि अजब अजब प्रकारचे त्रास त्यांना सहन घालवतो तेव्हा त्यांचे दिशांचा अंदाज कमी होतो. त्याला तुम्ही करावे लागतात. सर्वांत प्रथम असे होते की अशा व्यक्तीचा एका दिशेला उभे करा आणि सांगा की तुला उत्तरेकडे जायचे चित्त स्थिर रहात नाही. कारण तो आपली दिशा वसिरला. आहे, थोड्या वेळात तो तुम्हाला दक्षिणेकडे जाताना दसिल. इकडे तिकडे हळू हळू पाहणे हे सुद्धा दिशाभूल असण्याचे रस्त्याचे ज्ञान त्याचेकडे रहात नाही. जर त्याला तुम्ही कुठे लक्षण आहे. ज्या मनुष्याला

कोटे जायचे आहे हे माहिती आहे उभे केले आणि विचारले की रात्री पूर्व, पश्चिम, उत्तर दक्षिण तो सरळ चालतो. आपली दशा वसिरेणे फक्त मनुष्यालाच सूर्य नसताना कसे शोधाल, जेव्हा अशा प्रकारे तुमचे चिंतित शक्य आहे. जनावराला नाही कारण. त्याने दशा वसिरावी जास्त बाहेर जाऊ लागते कवि तुम्ही दुसऱ्याच्या चलाखीमुळे असे काहीही कारण घडत नाही. समजा एखाद्या प्राण्याने फसले जाता अथवा चलाखी करून दुसऱ्याला फसवू पाहतां. दुसऱ्या एका प्राण्याला मारुन टाकून दिले. त्याला माहिती आहे दोन्ही मुळे हे होऊ शकेल. एक तर तुम्ही भयभीत असाल की त्याने कोटे टाकून दिले आहे, त्याला त्याचा वास येईल कम 20 Marathi Translation (Hindi Talk) आणि सर्व समजून येईल की पक्षाला कोटे मारुन टाकले आहे. आहे तेव्हा या बाबतीत हे ठरवणे कठीण आहे की सरकार व बरोबर तो वेळेवर त्या जागेवर पोहोचेल., चुकणार नाही. चोर आहे की ज्याचेकडून उत्पन्ना वरील कर वसूल केला जर तुम्हाला एखाद्या मांजराला घराबाहेर काढायचे असेल तर जातो तो चोर आहे. परंतु ज्याची दृष्टी स्त्रीचे बाबतीत शुद्ध सात मैल दूर जावून त्याला सोडून दिले तरी सुध्दा कदाचित नाही, तो परमात्म्याचे दृष्टि अत्यंत वाईट माणूस होय. ते परत येईल. कुत्र्याचे तर काय सांगावे त्याने अशा तऱ्हेने स्वतःची पत्नी सोडून इतर सर्व स्त्रियांकडे शुद्ध दृष्टि पाहिले वास घेऊन फिरल्यावर लगेच त्याला कळते की चोर कुठे पाहजि. आजकाल लोकांचा विश्वास बसत नाही. की पूर्वी सापडेल आणि कुठली गोष्ट घेवून कुठे ठेवली आहे. परंतु लोकांचे वागणे असे होते. माझ्या बरोबरीचे सर्व लोक असेच मनुष्यामध्ये ही वास घेण्याची शक्ति सुध्दा नष्ट होऊन जाते. वागताना मी बघतिले. परंतु आतां पहावे तो बुद्ध स्त्री- त्याला घाणीची दुर्गंधी होईल पण पापाची येणार नाही. त्याला पुरुषांचा सुध्दा सत्यानाश झाला आहे. या वयांत आपल्यापेक्षा तो वास समजणारच नाही. जे पाप आपल्यामध्ये बसलं आहे तरुण ते लोकाकडून या गोष्टी शकिले व बाया गेले. तरुण आणि महापापी माणूस आहे त्याचे शेजारी आपण उभे लोकांपक्षांही ते जास्त बाया गेले आहेत. कळत नाही की या आहोत तरी सुध्दा त्याला घाणीची दुर्गंधी येईल. परंतु ह्या लोकांना केव्हा अकल येणार जेव्हा मी तरुण होते तेव्हा महापापी माणसाची दुर्गंधी त्याला येणार नाही. आणि तो असा प्रश्न उद्भवलाच नाही. मी कोठेही एकटी जात असे. महापापी कोणीही असो मंत्री अथवा आणखी कोणी त्याची पंजाब मध्ये मी राहिले आहे. कोणाचीही अनादर करण्याची खुशामत करण्यास ह्या व्यक्तीला काहीही वाटणार नाही. हममतच नव्हती. लोकांनी फाडून खाल्ले असते. वशिष्ठः गणेश तत्त्व खराब झाल्याने असे म्हणावे लागेल. माणसाचे सरदारजी लोक, एखाद्या स्त्रीकडे वाईट नजरेनी पाहिले तर सर्व अस्तित्व खराब होऊन जाते. कारण गणेश तत्वावर रक्तपात होण्यापर्यंत पाळी यायची. आज अशी स्थिती आली चंद्र वर्षाव करत असतो. चंद्र जेव्हा खराब होतो तेव्हा त्या आहे की कोणाची कोणाला पर्वाच राहिली नाही. हे कशामुळे मनुष्याला वेडेपणाचा (Lunacy) आजार होतो.तो वेडा होतो, झाले? लोकांचे चिंतित ठकिणावर नसते पन्नास वर्षापूर्वी वेडेपणाचे काय, वास्तविक त्याचे असे होते की, जेव्हा मनुष्य असे नव्हते.चाळीस वर्षापूर्वी सुध्दा नव्हते. आमच्या नजरेतील आपले डोळे भिंरितले ठेवतो, तेव्हा स्वतःचे चिंतावर त्याला नयित्त्रण ठेवता येत नाही. अशा स्थितीत एखाद्या दुष्ट आत्मा त्याचेवर आघात करू शकतो.परदेशांतील लोकांना सर्व जाणीव असे.पूर्वी लोक असे वागत असत. आता जास्त मी सांगितले की, हे डोळ्याचे तुम्ही काय आरंभिले आहे ? शहाणे झाले आहेत ना ! येशुने स्वच्छ शब्दांत हे लहिन ठेवले आहे "Thou Shall not लाज-लजा सगळी कोटे गेली आहे ? कोणी लाज पाळा असे सांगत बसते का ? ते सर्व अंदाजानेच होत असते माणसांना क असे वागून आपण आपले गणेश तत्त्व घालविले आहे व त्याबरोबर सर्वच घालवून बसलो आहोत. काल तुम्ही विचारले म्हणून हे सांगितले, अन्यथा लोक रागावतील म्हणून मी कधी बोलत नाही. पण आजकालचे हे वातावरण अतिशय वाईट आहे, नुकसानकारक आहे. सर्व तऱ्हेची वेशिस्त, अनादर, दुष्टपणा, इत्यादी वाईट प्रवृत्ती आमचेमध्ये येत आहेत. अशा वागण्याने आता स्त्रिया सुध्दा जर अशा वागू लागल्या तर पुरुषांची स्थिती कशी असेल ? पुरुष तर पुरुषच आहेत. पण स्त्रियासुध्दा जगांत असे वागू लागल्या तर परमात्म्याचे राज्य येणे फार अवघड आहे. आज काल ह्या जगांत गुरु सुध्दा असे झाले आहेत की ते शक्तिवतिता की असे धंदे करा म्हणजे परमेश्वर मळिल. लोकांच्या अशा Comnit adultery पण मी म्हणना।would say "Thou Shall not have adultrous eyes". अशा तऱ्हेने आपण आपले गणेशतत्त्व खराब करित असतो.आणि ज्याचे गणेश तत्त्व खराब होते त्याची कुंडलनी टक्क शकत नाही. ती पुन्हा खाली खेचली जाते. कुंडलनी कतीही प्रयत्नांनी वर उठू दे.श्रीगणेश, एखाद्या रळिप्रमाणे ती खाली ओढून घेतात. कुंडलनी वर चढत नाही आणि चढली तरी खाली बसते. एखादा चोर, लबाड असू दे, परमात्म्याचे दृष्टि फार मोठा गुन्हेगार ठरत नाही. सरकार पासून काही चोरून ठेवले, समजा एखाद्याने आपले (Income) उत्पन्न सरकार पासून लपविले, आपलीच कमाई 21 Marathi Translation (Hindi Talk) वागण्यामुळे ते अशा गुरुंच्या हातात सापडतात व त्यांना नाहीत.कारण आईकरिता कोणतेही काम अवघड नाही,तक्ती फावते ह्या ठिकाणी जतिके लोक बसले आहेत. त्याच्या दहापट नावेंच आहेत पापनाशनी वगैरे, तर मग अवघड काय आहे? जास्ती गुरु लोकांकडे जातील.मी सांगते त्या गोष्टी कोणालाही परंतु पार झाल्यानंतर हे लक्षांत ठेवले पाहजि, की सर्व गुन्हे आवडत नाहीत, मग तुम्हाला जे करावयाचे आहे ते करा तुमचे गणेश तत्त्व नष्ट करा आणि तुमच्यातील श्री गणेश आणि अंधःकारातच होता. काहीही असो पण त्यानंतर मात्र झोपतील कुंडलनी तत्त्व हे काही वजिजानाचा वषिय नाही. तो हे लक्षांत ठेवले पाहजि. की आपल्या गणेश तत्वाला तुम्ही पावत्रियाचा वषिय आहे. पवत्रि वृत्ती चे (Holiness) लोक सहजरतिया जागृत करू शकतां. जर हे पाश्चिमात्य लोक मला म्हणतात.पण जेव्हा मी (her holiness) पावत्रियाबद्दल टक्कन राहिले आहेत तर तुम्ही का नाही टक्किणार ? जर ह्या सांगते तेव्हा त्यांच्या लक्षातच येत नाही की ह्या दविसात लोकांनी सुध्दा पावत्रिय म्हणजे काय हे शक्ति घेतले आहे कोणताच गुरु पवत्रि व्हायला सांगत नाही.आणि माताजी मात्र तर तुम्ही भारतीय लोक शक्तिणार नाही काय ? अजून तरी अजब आहेत आणि सुरुवातीलाच त्या सांगतात की तुम्हांला मला एक सुध्दा भारतीय माणूस असा भेटला नाही.की ज्याला पावत्रिय राखले पाहजि. बहुतेक गुरु असेच सांगतात की अपवत्रि होणे आवडते. ते तसे वागतात पण हे लक्षातही तुम्हाला हवे ते करा फक्त पैसा येथे आणून द्या. ते एवढेच ठेवतात की ते चुकीचे आहे. तो गुन्हा आहे.कोणताही भारतीय बघतात की तुम्ही पैसा दिला की नाही. कुंडलनी जागृती एक असो परदेशात राहणाराही असो तो वागतो पण हे लक्षांत सत्य Reality आहे. वास्तविकता (Actualisation) आहे. ठेवतो की ते चुकीचे वागणे आहे. परंतु ह्या विचारांना ते त्याच्याकरता मनुष्याने पवत्रि असणे आवश्यक आहे. जर चुकीचे वागतात हे माहिती सुध्दा नसते त्यांना वाटते की ते तुम्ही पवत्रि नसाल तर तुम्हांस कुंडलनी जागृतचा अधिकार फार चांगले काम करत आहेत आणि म्हणतात सुध्दा की मळि नये.तरी सुध्दा आईच्या नात्याने आपला मुलगा इतका असे वागलेच पाहजि कारण त्या शकिय त्यांचे कल्याण नाही. बाया गेलेला आहे हे आईला पटतच नाही, तच्चियाकरिता सर्वच इतके ते मूर्ख आहेत या बाबतीत म्हणजे अगदी साधे भोळे अवघड होऊन बसते. कारण तला ते सर्व लांचछनास्पद वाटते. आहेत. तरी सुध्दा ते वाचले. तुम्ही ठीक व्हाल. परंतु म्हणून, आपली सारी पुण्याई पणाला लावून हे सांगते की पूजा तुमच्यावर जबाबदारी आहे. गणेश तत्वाला, जसे श्री. गणेश वगैरे करत जा.तुम्हांला आवडो अथवा न आवडो पण तुम्हांला आहेत, तसे जोपासले पाहजि. मूलाधार चक्र कोटे आहे ते हे लक्षात घेतले पाहजि की पार झाल्यानंतर तुमच्या जीवनांत पहा. जेथे उत्तमसजन होते त्या स्थानावर श्री गणेशांची स्थापना पावत्रिय आणणे आवश्यक आहे ह्याचा अर्थ असा नाही की केली आहे. ते सर्व काम श्री गणेश करतात. जसे

चखिलांत तुम्ही संन्यासी बनावे. संन्याशांना सहजयोग अजवाबत कमळ असते तसे श्री गणेश आहेत. आपल्या सुगंधाने ते मळिणार नाही. माझ्या सांगण्याचा उद्देश असा नाही की तुम्ही सौरभ इतके पसरवतात की चखिल सुद्धा सुगंधमय होऊन अनैसर्गिकपणाने रहा. त्यामुळे मनुष्य फार शुष्क होऊन जातो. जातो. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल जसे तुमचे गणेश तत्व ते सुद्धा चालणार नाही. सहजयोगात मंगलमय वैवाहिक प्रस्थापति होऊ लागेल तसा तुम्ही कधी अनुभव घेतला नसेल जीवनाला आश्चर्याचे आहेत. सहजयोगात सुद्धा वैवाहिक होतात की कल्पना केली नसेल इतका आनंद तुमच्या आत तुम्हाला आणति बहुतेक सर्व लाभदायी झाले आहेत. आमच्या येथे होऊ लागतो कारण ह्याचे तत्व नर्मल आहे. त्या तत्वाचा सहजयोगातर्फे वैवाहिक होतात व त्यामुळे फारच लाभ होतो. अर्थच नर्मलता आहे. जी गोष्ट नर्मल आहे. म्हणजे वैवाहिक एक मंगलमय कार्य आहे. आणि तुम्हांला माहिती आहे तत्वामध्ये त्याचा सर्व मळ नघून जातो. आणि तेच नर्मल की त्या मध्ये आपण श्री.गणेशाची स्तुती करतो. जर तुमच्या असू शकते की जे आपल्या मध्ये कोणताही मळ राहू देत मध्ये पावत्रिय नसेल तर तुम्ही परमात्म्याबद्दल बोलू शकत नाही.. जे नर्मल करते ते तत्वच असते कारण तत्वाला नाही. म्हणून बरेच लोक वचिरतात की माताजी आमच्या कर्म कोणतीच गोष्ट चकितू शकत नाही. कायम ते तत्वच रहाते फळाचे काय होणार आणि आमचे कर्म चांगले आहे. कां म्हणून, सर्वात प्रथम आपण गणेशाचे आवाहन करतो आणि नाही? माझ्यासमोर अशा गोष्टी अजवाबत करावयाच्या त्यांची भक्ती करतो. परंतु सध्या असे लोक आले आहेत की, पार होईपर्यंतच माफ आहेत कारण तुम्ही पार झाला नव्हतां तडीर 22 Marathi Translation (Hindi Talk) कुंडलीनीच्या नावाखाली श्री गणेशाचा सकाळ पासून वातावरण तयार करतात की जेथे ते आपली दुष्कृत्ये करू संध्याकाळ पर्यंत अपमान करीत असतात. इतका अपमान शकतात. जेथे ते समधान वदिया, भूत वदिया वगैरेचे खेळ करून करतात की, मी ते सांगू शकत नाही. कुंडलीनी त्यांची आई लोकांना भ्रमांत पाडतात. हे लक्षात ठेवले पाहिजे की, ज्यांचे आहे आणि ती ही कुमारी स्वरुपात कन्या स्थितीमध्ये जेव्हा गणेशतत्व ठीक आहे. त्यांचेवर कोणताही तांत्रिक हात उचलू पतीचे स्वागत करण्याची वेळ आली ती आंधोळीस गेली होती शकत नाही, मग त्याने कतितीही प्रयत्न करू दे. ज्यांचे गणेश म्हणजे त्यांचा वैवाहिक झाला होता परंतु पतीची भेट झाली तत्व ठीक आहे त्यांचे केसाला सुद्धा कोणी धक्का लावणार नव्हती. तर जेव्हा ती आंधोळीला गेली होती तेव्हा त्यांनी श्री नाही. म्हणून जे काही गणेश तत्व आहे, ते संरक्षणाचे तत्व गणेशाला नर्मण करून नहाणी घराचे बाहेर ठेवून दिले. ही आहे. खरी गोष्ट आहे. दुसऱ्या अर्थात कवि दुसऱ्या (Dimention) मध्ये असे की, त्याने आपल्या आईचे रक्षण करावे तच्चिया आपल्या गणेश तत्वाला फारच संभाळून ठेवले पाहिजे. प्रथम प्रतुष्टिचे रक्षण करावे. कारण ती Virgin कुमारी आहे. अशा आपली नजर खाली ठेवा. लक्ष्मणा सारखे व्हा आणि आपली प्रकारे आपल्यामध्ये जी गौरी स्वरुपा कुंडलीनी आहे. ती नजर सीतेच्या चरणावरच ठेवा. त्यांच्यात काही पाप नव्हते. अजून Virgin आहे. त्याचे त्यांच्या पतीबरोबर अजून मलिन पुण त्यांना हे ज्ञात होते की, नजर वर उचलून बघणे म्हणजे झालेले नाही. त्याचे पती आत्मा स्वरुप शवि आहेत. आणि आपले चित्त बघिडवणे आहे. म्हणून त्यांनी चरणाकडेच त्या दरवाजापाशी श्री गणेश बसलेले आहेत. त्या दरवाजा टुष्टी ठेवली गणेश तत्व आपल्याला पृथ्वी मातेकडून मळिले मधून श्री. शंकर सुद्धा आत जाऊ शकत नाहीत इतका तो आहे. धरणी भातेने आपल्याला गणेश तत्व दिले आहे. म्हणून पवत्रि दरवाजा आहे. आणि हे दुष्ट लोक, त्यांना मांतीकाकडून म्हटले पाहिजे, कुंडलीनी मातेच्याकडे त्या देऊन आम्हाला दशाचे ज्ञान दिले आहे. जेव्हा मनुष्यामध्ये बाजूने जाण्याचा प्रयत्न करतात त्यामुळे त्यांना प्रत्येक गुणेश तत्व जागृत होते, तेव्हा त्याचे मध्ये वविक बुद्धी येते. प्रकारचा त्रास होतो. ज्या माणसामध्ये पावत्रिय नाही. त्याला कुंडलीनी जागृत करण्याचा अधिकार नाही. जर अशी व्यक्ता वविक द्या, सदबुद्धि द्या. मनुष्यांमध्ये जर दशाचे ज्ञान असेल प्रयत्न करेल तर गणेश त्यांच्यावर नाराज होतील. आणि तर फारसे बघिडणार नाही. पण त्याला चांगले वाडटाचे ज्ञान परणामतः त्यांच्यामध्ये अनेक प्रकारच्या वकृती नर्मण असणे आवश्यक आहे, म्हणून आपण त्यांचेकडे वविकाची होतील. मी ऐकले आहे की, काही लोक ओरडू लागतात काही मागणी करतो, म्हणून त्यांना वविक देणारे म्हणतात, हेच नाचू लागतात काही भ्रमपिठा सारखे वागतात. आणि काही गणेश तत्व आहे. जनावरासारखे आवाज करतात. मी पाहिले आहे. काहींचे अंगावर फोड येतात. कारण अशा अपवत्रि लोकांचे कडे सर्वात जास्त संरक्षण गणेश तत्वामुळे होते. म्हणून आपण पृथ्वीचे अनेक आभार मानू या, कारण त्यांनी हे तत्व म्हणून श्री गणेशांना आपण प्रार्थना करतो की आम्हांला आता आपले मध्ये दुसरे जे महत्त्वाचे तत्व आहे ते म्हणजे वषिणू तत्व होय वषिणू तत्वामुळे आमचेमध्ये धर्माची धारणा होते, जो आपल्यामध्ये असलेल्या नाभी चक्रातून गेल्यामुळे की, जे अपवत्रि आहेत आणि जे कुंडलीनीला चुकीच्या मार्गाने व चुकीच्या रस्त्याने जागृत करण्याचा प्रयत्न प्रभावित होतो. आपल्या भोवती नाभी मध्ये धर्म असतो. करतात, त्याचेवर स्वतः साक्षात श्री गणेश रागावतात. त्या साधकाला फार त्रास होतो. सर्व तांत्रिक शास्त्र श्री गणेशांना नाराज करून मळिवतात. ज्यांना लोक तांत्रिक समजतात ते जेव्हा तुम्ही आरमीबा होता तेव्हा आपले अनन शोधत होता. त्यांच्या पेक्षा उच्च दशेत आल्यावर मानवी अवस्थेत आल्यावर स्वतःच्या सत्तेच्या शोधात असता व त्याच्या वरच्या स्थितीत ईश्वराला शोधता. तुमच्या मधला धर्म हा की, तुम्ही ईश्वराला शोधा हा मनुष्य धर्म आहे. फक्त मानवच परमात्म्याला शोधत असतो प्राणी नाहीत. हा मनुष्याचा धर्म आहे. याचे दहा धर्म आहेत, व हे दहा धर्म आपल्याला श्री खरे तांत्रिक नाहीत. खरे खरे नर्मला तंत्र, हा सहज योग आहे. कारण तंत्र म्हणजे कुंडलीनी, यंत्र म्हणजे कुंडलीनी आणि ते शास्त्र फक्त सहज योगातच शक्ति येते. बाकी जे तांत्रिक आहेत, ते परमात्म्याच्या वरिधी आहेत, देवीला, श्री गणेशांना नाराज करून, त्यांचे समोर व्यभिचार करून, असे 23 Marathi Translation (Hindi Talk) स्थूल स्वरुप, व तुम्हाला ते कळले. परंतु तत्वाचे बाबतीत कोणतेही काम जेव्हा माणूस करतो तेव्हा त्याचे कार्य तत्वाने उजळून नघिले पाहिजे. समजा आपण येथे बोलतो आहोत (Microphone) याचे माध्यमातून व आम्ही काय बोलत आहोत. ते तुम्हाला कळते आहे. पण या पेक्षाही जास्त चांगली गोष्ट आली तर ती यंत्रणा जी काम करति असेल, नवीनच असेल. तसेच माणसामधील जे तत्व आहे ते एक नवीन वकिसति तत्व आहे. आणि ते तत्व जे आहे ते परमात्म्याला शोधणे. त्यांचेच ते तत्व असल्यामुळे तो ईश्वराला शोधत असतो. म्हणून मनुष्याचे प्रथम तत्व आहे की, परमेश्वराला शोधणे जो मनुष्य परमेश्वराला शोधत नाही तो पशु पेक्षाही खालचा आहे, मनुष्य जेव्हा परमेश्वराला शोधण्यास नघिला तेव्हा त्याचे नाभी चक्रातील तत्व पूर्ण झाले. आता तो पुढच्या वषिणू पासून मळितात. श्री वषिणूकडून आपणास अनेक लाभ होतात. परंतु हे सत्य नाही. की त्यांचे कडून आपणास फक्त पैसाच मळितो. अशा चुकीच्या कल्पना आपल्या मनात घर घरून बसल्या आहेत की, वषिणूकडून आपल्याला क्षेम मळिते. व बाकी त्यांत काही अर्थ नाही. वचिर करा की, फक्त क्षेमाने काय फायदा होतो. जेव्हा मनुष्याला क्षेम मळिते, समता, एक स्थिती ह्या, एक मासा आहे. त्याच्या लक्षात आले की, समुद्रामुळे आपणसंतुष्ट आहोत, व त्यामुळे त्याला समाधान मळिते. तेव्हा असा वचिर येतो की, समुद्र तर आपण पाहिला त्याचा धर्म आपल्याला समजला समुद्राचा धर्म आपल्याला समजला, आता है जमीनीचा धर्म काय आहे. ते वघायचे आहे. तेव्हा तो पुढे होते. मत्स्यावतार जो झाला तो ह्या साठीच एक मासा समुद्रातून बाहेर आला. तेव्हा तो मासा बाहेर आला फक्त एकच मासा जो प्रथमच बाहेर आला त्याला आपण तत्वावर आला. जेव्हा तो परमात्म्याला शोधू लागला तेव्हा अवतार मानतो. जो

पहल्यांदा बाहेर आला व आपल्या त्याने बघतिले की, जगात सर्व सृष्टी बहरलेली आहे. बरोबर इतर माशांना बाहेर आणले. काय शकिण्यासाठी? कदाचित ह्या ग्रहांवर तार्यांवर आणसर्व ठिकाणी ईश्वर की धर्म काय आहे कोणता धर्म? जमीनीचा धर्म काय आहे ? असेल. त्याचेकडे त्याची दृष्टी गेली. तेव्हा त्याला हरिणूय म्हणून ते मासे बाहेर आले. त्यांच्यात आता दुसरा धर्म गर्भाची स्मृती आली. त्यानी वेद लहिले त्याचे चर्चित अग्नी शकिण्याची इच्छा निर्माण झाली. आधी पाण्याचा धर्म शकिले वगैरे पाच तत्वाकडे गेले त्यांना समजून घेण्याचा त्याने प्रयत्न व नंतर जमिनीचा धर्म शक्ती लागले. जेव्हा जमिनीचा धर्म केला. ते समजावून घेतल्यावर हवन वगैरे केले आणि शक्ती लागले तेव्हा सरपटतांना त्यांना असे समजले की, ब्रम्हदेव, सरस्वतीची पूजा केली. हे सर्व झाल्यावर त्यांना जमिनीवर वृक्ष आहेत व वृक्षांची पाने सुद्धा आपण खाऊ वाटले की, आता, हे सर्व ज्ञान मिळाले. जसं वज्रिज्ञानामध्ये शकतो. सर्वात प्रथम भूक असते व त्याचेसाठी मनुष्य शोधात लोकांना सर्वच समजले, बरेच काही समजले. पण जेव्हा असतो. शोधण्याची शक्ती सर्वात प्रथम नाभीमध्ये असते वज्रिज्ञानाचा परिणाम समजला तेव्हा ते म्हणाले की, हे काय आपण तर अणूबाय बनविला. आता हे वज्रिज्ञानवाले लोक अशा ठिकाणी उभे आहेत की, येथून पुढे गेल्यास खाईच कारण तेथे भूक असते. प्राणी झाल्यावर त्याला वाटले की, मान वर करून आहे. ह्या पुढे एक पाऊल जरी गेले तरी एक क्षणात सर्व चालावे फार मान झुकून चाललो आता. वर करून चालावे. जेव्हा त्याने वर उचलली तेव्हा मनुष्य बनला. हळू हळू तो जग नष्ट होईल. आता, त्यांनी पुस्तके लहिली आहेत. ती माणूस बनला. तर आपल्या आत धर्म आहेत. व आपण धर्म तुम्ही बघतिलीस, तर एक आहे Shock ह्या वषियावर. धारण करीत असतो. प्रथम माशाचा धर्म होता. व त्यामळे म्हणजे केवढा मोठा धक्का आहे. आणि जगातील लोक तो पाण्यात पोहत होता. नंतर कासवाचा धर्म होता की, तो अज्ञानात बसून आहेत आणि म्हणून आम्ही दुःखी आहोत. जमीनीवर सरपटत होता. नंतर जे प्राणी आले त्यांचा धर्म जसे प्राण मधील लोक नेहमी चेहरे पाडून असतात. मी वचिरले काय झाले तर हे लोक म्हणाले की, माताजी "ह्या लोकांना जर आपण सांगितले की, आपण आनंदी आहोत आपण सुखी आहोत तर ते म्हणतील तुमच्या सारखा जास्त मूर्ख दुसरा नसेल. ह्या जगात काय चालू आहे ते तुम्हांला माहिती नाही. "तेव्हा मी म्हणाले असं का ? कारण हे म्हणतात होता की चार पायाने चालावे पण त्यांची मान झुकलेली असे. नंतर घोड्या सारखी त्यांनी मान वर उचलली. व सर्व शरीर उभे केले व मागचे दोन पायावर ते उभे राहिले. त्यानंतर हा मनुष्याचा धर्म आहे. की, तो दोन पायावर उभा आहे. व त्याची मान सरळ आहे. हे तर बाह्योत आले. अतथि 24 Marathi Translation (Hindi Talk) की, आम्ही लहिले वाचत असतो, आणि आम्ही अशी पुस्तके तकिडे लोक काळजीत असतात की, वीज जाते की काय, वाचली आहेत आणि त्याच्या बरुन असं समजतं की, ह्या अमेरिकेत एकदा वीज गेली तर कतीतरी अपघात झाले, जगावर फार मोठे संकट येणार आणि आणि सारे जग नष्ट संकटे आली कती त्रास झाला, लोकांना जणू काही तुफान होणार आहे. माणसांनी स्वतःला एका मनिटाच्या आत नष्ट उठले. भूकंप झाल्यावर सुद्धा इतके संकट आले नसेल इतके करण्याची पूर्ण तयारी केली आहे. आणि हे फारच मोठं संकट वीज गेल्यावर आले. ते एक मोठे नाटकच झालं. इतक्या आहे आणि तुम्ही सुखात." त्यांचा विश्वासच बसत नाही. टोकापर्यंत त्यांनी स्वतःला गुलाम बनवून ठेवले आहे. आता मी म्हणाले, "म्हणून हे लोक दारु पतिता की, काय, कारण त्यांना वाटू लागले आहे की, प्लास्टिकचे डोंगर उभे केले फारच दुःखी जीव आहेत. फारच दुःखी आहेत म्हणून चेहरा आहेत आणि आता ह्या प्लास्टिकचे काय करायचे ? आता ते पाडतात. मग दारु कां पतिता? असंही असेल की. आपले नष्ट कसे करायचे? ह्या मागे लागले आहेत. आणि आता दुःख कमी करत आहे." ते म्हणाले होय हेच लक्षात घ्या डोके धरून बसले आहेत. एखाद्या घरांत तुम्ही गेलात तर न माताजी की. ते दुःख कमी करत आहोत. परंतु प्रत्येक चौकात जाणे तुम्हांला कती प्लास्टिकच्या गोष्टी दिसतील भारतीय पॅरिसच्या प्रत्येक चौकात तुम्हाला एक घाणेरडी बाई उभी लोकांना हे वेड लागत आहे. आताच मला सुद्धा ते सांगतात असलेली दिसिल. ती कथा करिता? मी म्हणाले की, माणसाने की, वलायतेतून येताना नायलॉनची साडी आणा. अरे येथे स्वतः करिता एक नाटक रचून ठेवले आहे. की, मी फारच इतक्या सुंदर कॉटन (सुती) च्या रेशमी साड्या मळितात. दुःखी आहे म्हणून मला दारुही प्यायला पाहजे व पाप का तुम्हीच नायलानच्या साड्या नेसतां? पण आमच्या करायला पाहजे. जर मी दारु प्यालो नाही तर माझे दुःख लोकांना नायलॉनचा शोक आला आहे आपल्याला प्लास्टिकचा कसे हलके होईल अशा तऱ्हेने मुखासारखे ते बडबडतात. शोक आहे. तकिडच्या लोकांचा विश्वास बसणार नाही इतके तात्पर्य हे की, परमात्म्याचा शोध हेच जर तत्व आहे तर आपण मूर्ख आहोत. तकिडे तर लोक कॉटनला भगवान हे तुमच्या लक्षात येईल की, वज्रिज्ञानाच्या रस्त्याने जावून समजतात. कारण त्यांना ते मळितच नाही. आधी त्यांनी खूप परमात्मा भेटू शकणार नाही. वज्रिज्ञानाच्या रस्त्याने जाऊन कॉटनचे कपडे बनविले. जे काही तुम्ही मळविले आहे. जे काही ज्ञान तुम्ही मळविले आहे. त्याने कोणालाच आनंद मिळालेला नाही. अर्थात आदी प्रकारचे ग्लास असतील; ह्याच्या करिता एक ग्लास, त्याच्या पेक्षा तुम्ही जास्त आळशी झाला अहांत हे नक्की आता करिता तो ग्लास आणखी कशा करिता तसिरा ग्लास वगैरे तुम्हाला चालता येत नाही. इंग्लंड मध्ये जर तुम्ही एखाद्या जेवायला बसतील तर एका पदार्थाला एक चमचा दुसऱ्याला दुकानांत गेलात आणि एखाद्याला सांगितले की, दोन चार दुसरा, तसिर्याला तसिरा. ह्या पदार्थासाठी एक प्लेट, त्या सहाचा गुणाकार कर तर ते काही त्याला येणार नाही. त्यांना पुदार्थासाठी दुसरी प्लेट आणि कशाला तरी तसिरी प्लेट, एक कॉम्प्यूटर लागलो. त्या शिवाय त्याचे चालत नाही. आणि तो ताट घ्या आणि हातांनी खा, पन्नास प्रकारचे ग्लास, पन्नास जर हरविला तर त्याचे डोके गेले कामातून आधी प्रकारचे चमचे, पन्नास प्रकारची भांडी, करायचेत काय? अतविचिारामुळे त्याचे हात नरिपयोगी झाले. कोणतेही आतां परिस्थिती अशी आली आहे की, सर्व काही बाहेर कशदि काढण्याचे काम कविा स्वैपाक करण्याचे काम वगैरे काढले. त्यांनी पृथ्वीमातेच्या पोटात जे काही तत्व आहे ते ते करु शकत नाहीत. आता जेव्हा त्याचे डोके जास्त चालू बाहेर काढले आणि रिकामे झाले. आता कामात खातात लागले तेव्हा यंत्र बनविले आणि त्या यंत्रात आपले डोके सकाळपासून संध्याकाळी पर्यंत कागदात खातात आमचे एक घातले आता जेव्हा यंत्र आले तेव्हा डोके नरिपयोगी झाले. आता यंत्रच त्याचे सर्वस्वी झाले आहे. त्याचे शिवाय ते वळणाचे होते. म्हणाले मी तर कंटाळलो. रोज सहल करुन, काहीच करु शकत नाहीत. जर तथि वीज बंद झाली तर माझी तबबेत खराब झाली. जेव्हा बघावे तेव्हा प्लास्टिकची लोक आत्महत्या करतील. ईश्वराच्या कृपेने आपल्या येथे प्लेट नाहीतर कागदाची प्लेट त्यांच्या घरी ही परिस्थिती आहे अजून ठीक आहे. वीज जाण्याची लोकांना सवय आहे. समजा, त्यांच्या घरी दारु असते तर घरांत दहा का नातेवाईक तकिडे अमेरिकला गेले होते. बचिरे जुन्या 25 Marathi Translation (Hindi Talk) आणि आपण म्हणतो की, ते श्रीमंत आहेत, पैसेवाले आहेत. आपण जडातच अडकून बसतो कारण जडता हे काही तत्व प्लास्टिकशिवाय त्याचे घरी काय आहे? प्लास्टिकमध्ये नाही, सर्व पंचमहाभूतांचे तत्व ब्रम्ह आहे आणि आत्मा जेवायचे प्लास्टिकमध्येच रहावयाचे प्लास्टिकमध्ये मरायचे. मळिल्यावर ब्रम्ह तत्व आपल्यामधून वाहू लागते. ते तत्व त्यांच्या घरी आता अशी अवस्था आहे. हॉटेल मध्ये राहिले सोडून आपण इतरच शोधत बसलो व जेथे तत्व बलिकूल आणि हॉटेल मध्ये मेले ते एखाद्या भटक्या लोकांसारखे झाले नसून सर्व जडच आहे अशा स्तरावर येऊन पोहोचलो त्यामुळे आहेत. त्यांचे सगळे संपुष्टात आले आहे. इतक्या त्यांच्या त्या देशामध्ये अशी परिस्थिती आता आली आहे की, तेथे चुका झाल्या आहेत. ह्या शास्त्रवाल्यांच्या कोणत्याही कोणीही खूप नाही सर्व शास्त्रे मळविली. खूप शकिले व गोष्टीवर जर मी बोलू

लागले. तर हसून हसून पोट दुखू वदिवान बनले पण आता अशा टोकावर उभे आहेत की, एक लागेल. वैद्यकीय शास्त्रांत असे आहे, काय झाले आहे ? काही जरी पाऊल पुढे टाकले तरी सर्व खडयात जातील. म्हणून नाही जरा नीट बघा. आताच एक साहेब सांगत होते की, सर्व लोक तकिडे दुःखी आहेत, वमिनस्क आहेत व इतके ते ज्यांनी दात घासतात त्या टूथपेस्ट मध्ये ल्कोरोफॉर्म त्रासलेले आहेत की, फार थोडे लोक तकिडे असे आहेत की, मसिळलेला असतो. क्लोरोफॉर्म मसिळल्या मुळे लोकांना आता ज्यांचे शरिराचा कोणताही भाग हालत नाही, कोणाचे डोळे कॅन्सर होऊ लागला आहे. तेव्हा एकजण म्हणाला की, फडफडतात कोणाचे नाक हलते, कोणाचे डोळे वाकडे असते. भारतातून नीम पेस्ट मागवा त्याच्यात क्लोरोफॉर्म नसतो. मी शांत असे काहीही नसते. बायका नवयांना मारतात, नवरे म्हणाले ते चांगले आहे. क्लोरोफॉर्म महाग आहे तो आम्ही बायकांना-मारतात मुलांना मारत असतात, आई बापांना काढून पाठवणार? आम्ही नाही ते घालू शकत आतां येथून मारतात, दर आठवड्यांत कमीत कमी दोन मुले आई वस्तू नरियात होवू लागतील. हाताला ते लोक जो सावण बापाकडून मारली जातात, कधी ऐकलय? अगदी ठार लावतात त्यांच्यात काही रसायने घालतात. तो काही असल मारतात, ही तेथील आकडे वारी आहे. अगदी नाही तरी दोन सावण नसतो. थोडे दविसांनी बघा भारतातील सावण साच्या मरतातच. आणते सुद्धा आई - वडलांचे हातून, तेव्हा अशा जगभर पाठविला जाईल, कारण हनुमानचा सावण शुद्ध त्हेची संस्कृती जेथे तयार झाली आहे. तेथे हे लक्षात घेतले असते. तो तत्वावर बनविला जातो. कोणत्याही कृतमितेवर पाहजे की, त्यांना तत्व माहीत नाही. जर तत्व त्यांना ठाऊक नाही. त्यांचे कडील सर्व कृत्रीम असते. मी कोणतीही वदिशी असते तर त्यांची आज ही स्थिती नसती. कारण तत्व वस्तू वापरीत नाही. त्यांचेकडे सेंट्स असतात. त्यात तंबाखू आनंददायी असते. आणत्यांनी तत्वच सोडून दिले. तेव्हा असते. बाकी काही नाही कारण तंबाखू थोडी थोडी चढत ब्रम्हदेवाचे तत्व सुद्धा घालविले. जाते व माणूस ती वापरीत जातो. आणत्याला वाटते की, मी फार मोठा आहे. मी तंबाखू वापरतो. त्यांचे सेंट्स नरिंकार आहे व तेथे पोहोचले पाहजे. वेदामध्ये हे लहिले आतां आपल्या देशामध्ये आपण म्हणतो ब्रम्ह तंबाखूच्या पाण्यापासून बनवतात. आपल्याकडची अतरे असल असतात. तर त्यांच्याकडची सगळी रसायने असतात. तकिडे इतक्या कृत्रीम गोष्टी वापरतात व त्यामुळे जाणणे, जर सर्व वेद वाचून सुद्धा मनुष्याने जर 'स्व' ला कोणाच्या भुवया गळून पडतात, तर कोणाचे तरुणपणातच जाणले नाहीतर वेदाचा उपयोग काय ? हे जर खर आहे, तर केस गळून पडतात, तर कोणाला दाढीच नसते. नंतर कळले की. हे लोक असल्या गोष्टी वापरतात त्यामुळे त्यांना हे सर्व नाही. त्याचे पठणाने बाकी सर्व होईल पण आत्मज्ञान नाही होऊ लागले आहे. तकिडे सरदार लोकांची परस्थिती बकित आहे ते लहिले आहे व त्याच्याच आपपा आग्रह धरून बसतो. परंतु वेदांतच हे लहिले आहे की वेद. म्हणजे वदि म्हणजे प्रथम हे आहे की, वेद पठण करुन तुम्हांला आत्मज्ञान होत होऊ शकत. गायत्री मंत्र आहे. सर्व लोक गायत्री जप करीत असतात. अगरदी पुष्कळ करतात. पण अशा बडबडण्याने गायत्री देवी जागृत होणार आहे का? कोणाची झाली आहे कां? असे कोणी भेटले आहे कां? गायत्री जप का करायचा आहे, व ते लोक जास्त दारु पळि लागले तर आणखी बकित होईल. तर सांगण्याचे तात्पर्य असे की, तत्व न जाणल्यामुळे लोक कृत्रीम गोष्टीकडे वळतात, पंचमहाभूते तत्वे मानून सुद्धा 26 Marathi Translation (Hindi Talk) वडलांच्या घरी, तर तच्चा सुरक्षतिपणा संपला. नवऱ्याला वशिषतः भारतातील नवऱ्यांना असे वाटते की, त्यांनी काहीही केले तरी ठीकच आहे. ते कधी पाप करीत नाहीत सर्व पवित्र्याचा ठेका स्त्रियांनीच घेतला आहे. पुरुषांना त्यांची काही आवश्यकता नाही. आपल्याकडे पुरुषांचा साधारणपणे असा वचिर असतो. याचा इलाज करण्याच्या सुद्धा काही पद्धती आहेत. इंग्लंडमध्ये तुम्ही जा. तेथे सर्व नवरे हमाल झाले आहेत हमाल! सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत गाढवासारखे ते सुद्धा तुम्हाला माहीत नाही ? गायत्रीला जागृत करण्याचे आधी आपल्या आत्म्याला जागृत करणे आवश्यक आहे. गायत्री परमात्म्याची एक शांती आहे. जो पर्यंत परमात्म्याला तुम्ही जाणत नाही तो पर्यंत गायत्री जप करुन काय होणार? समजा तुमच्यावर पंतप्रधान नाराज आहेत. तेव्हा तुम्ही कोणसही प्रसन्न करुन घेतले तरी त्याचा उपयोग प दुसऱ्या काय होणार? तुम्हास कोणीही वाचवू शकत नाही. जो पर्यंत तुम्हाला ईश्वर मळित नाही तोपर्यंत या सर्व शक्ती व्यर्थ आहेत. त्याचा अर्थ एवढीच. फक्त आत्म्याच तत्व आहे. तो मळिवला काम करतात. घरी आल्यावर बायकोने जर घटस्फोट घेतला जाहजे. या शक्तमळिवून तुम्ही परमात्मा मळिवू शकत तर त्याचे घरादाराची वकिरी होते. अर्धी मालमत्ता पत्नीची नाही. परंतु परमेश्वर प्राप्ती नंतर या शक्तची तत्वे तुम्हाला बनते. एखाद्या पुरुषाने जर दोन-तीन वेळा असे केले अथवा मळितात. तेव्हा या शक्तचे वर जी शक्ती आहे तकिडे त्याचे बाबतीत असे झाले, तर तो अगदी रस्त्यावर येतो. आपल्याला लक्ष दले पाहजे. याचे वर जी शक्ति असते तला तो दारु पळिन मरणार व त्याची बायको दोन-तीन लग्ने देवी शक्ति म्हणतात. ती आपल्या हृदय चक्रांत असते. हृदय करुन खूप श्रीमंत होणार तेव्हा हा जो बाह्यातील उपाय चक्राचा अर्थ हृदय नाही. हे दुसरे तत्व आहे. ज्याला हृदय तत्वमधून नाही तर बाह्यातून होतो, तेव्हा पुरुष बचारे, चक्राचे तत्व म्हणावे लागेल. ते दवी तत्व आहे. आता तुमचा वशिवास बसणार नाही पण पुरुष बायकांचे मागे मागे आपल्यामध्ये देवी तत्व काय आहे? जेव्हा हे खराब झाल्यास फरित असतात. ती नवऱ्याला हकूम सोडत असते. (भांडी नुकसान होते ते समजावून घ्या. देवी तत्वामुळे आमचे मध्ये घासा, अशी भांडी घासतात का? केर काढा, कसा काढायचा सुरक्षतिपणा प्रस्थापति होतो या तत्वामुळे आपण सुरक्षति केर। तुमच्या आईने शक्तिवली नाही का तुम्हाला । आश्चर्य होतो. मूल १२ वर्षांचे होईपर्यंत देवी तत्वामुळे, आपल्या वाटते पण मी डोळ्यांनी बघतिले आहे. त्याला अंधरणे sternum मध्ये (छातीच्या मधोमध असलेले हाड) सैनिकी काढावी लागतात. सर्व स्वच्छता करावी लागते. चार बनतात, त्यांना Anti bodies असे म्हणतात. व त्या सर्व माणसामधून सुद्धा त्याला उठवून काम करायला लावले जाते. शरिरभर पसरतात. व तुमचेवर कोणताही हल्ला आल्यास थोडेसी जरी अस्वच्छ झाले तरी त्याला उठवून साफ (रोगाचा) त्याला थांबवण्यासाठी तयार रहातात. एखाद्या करावयास सांगतात. म्हणून वलायतेमध्ये स्वैपाक घर फारच व्यक्तच्या सुरक्षतिपणाचे भावनेवर काही कारणामुळे परिणाम वकिरीत झाले आहे. कारण पुरुषांना सांभाळावे लागते. येथे झाल्यास हे चक्र पकडले जाते काही दविसापूर्वीचे मी सांगितले होते की, स्त्रियांमध्ये अनेक कारणामुळे सुरक्षतिपणाची पुरुषांना काहीही काम करतां येत नाही. कोणतेही काम असो भावना फार लवकर कमी होते, जसे एक स्त्री चांगली सद्गुणी त्यांना वाटते काय जरुर आहे काम करण्याची? एखादी वस्तु आहे. पण तच्चा पतीने तच्चा संरक्षण केले नाही कवि तच्चा दुरस्त करायचे असेल अथवा दुसरे काही काम असो. त्यांना पतीवर संशय आले कवि तो दुसऱ्या स्त्री बरोबर संबंध त्याचेशी काहीही करतव्य नाही. परदेशात गेल्यावर त्यांना ठेवीत आहे, तर तच्चे हे चक्र पकडले जाते, अशा वेळी कळते त्यांना स्वैपाक करता येत नाही. भांडी धुता येत नाही. ने तला रागावण्याऐवजी तच्चे हे चक्र ठीक केले केर काढता येत नाही काहीच करता येत नाही व तकिडे पाहजे, व त्यासाठी तला हे समजावले पाहजे की तुज्याशत्रिय मला दुसरे जास्त प्रिय काही नाही. त्याने कशा त्यांचे हात खराब होतात. मग म्हणतात आईची फार प्रकारे पत्नीला सुरक्षति वाटेल याचा वचिर केला पाहजे. आठवण येते, कारण येथे आम्हाला चांगले खावयास मळित तचिवर रागावता कामा नये तो जर तला म्हणू लागला की नाही. मी वचिरले की स्वतः का बनवत नाही, तर म्हणाले तू कोण वचिरणार तू फारच संशयी आहेस. जा आपल्या की, आम्हाला काहीच येत नाही. पुरुष झाले म्हणजे आळशी चुली समोर बसावे लागले म्हणजे कळेल. आपल्याकडे नोकर मळित नाही. वशिषतः

वदियार्थ्यांचे फार अडते, कारण 27 Marathi Translation (Hindi Talk) बनले आहेत. त्यांना काही करायचे नाही तुकतेच एक मोठे तत्व जर खराब झाले तर कॅन्सरचा आजार फार लवकर Secretary साहेब भेटले. शक्तिषण खात्याचे सचिव, त्यांचे होतो. कॅन्सर होण्याचा सर्वात सोपा मार्ग म्हणजे एखाद्या बोलणे ऐकून मोठे आश्चर्य वाटले. ते म्हणाले दहा वर्षांत वाईट गुरुकडे जावे, पाच वर्षात कॅन्सर नाही झाला तर बघा. भारतात सर्व टकिणी स्त्रीया दसितील व पुरुष सगळे झाडू दहा वर्षे झाली मी त्यांची नावे सांगत आहे की, ते कसे गुरु मारायला लागतील. मी वचिरले का? तेव्हा ते म्हणाले की, चरात आहेत. ते तुमचे नुकसान करतील तर ते मलाच वदियार्थी म्हणजे मुले इतकी आळशी आहेत व त्यांचे नेते सांगतात की, माताजी तुम्ही असे म्हणू नका तुम्हाला ते गोळ्या गुडगरी करतात. दहा-दहा वर्षे एका वर्गात यसतात. मी घालतील. मी म्हणाले ज्याची हमिमत असेल त्याने चालवावी म्हणाले म्हणूनच आपल्या देशात असे दृश्य दसिते आहे व बंदूक, त्यांची नावे सुद्धा सांगितली. पण त्यांचेकडे लोक गेले मुलीमध्ये मात्र स्वभावनेने चांगली आहेत जचियाकडे काही व हृदय बकिार घेऊन परत आले. पण कृपा करुन हृदय बविक आहे अशी मुलगी नेता होते. मुलींना काही समजावून बकिार नाही दलिा तर वेड लावले अथवा (Epilapsy) सांगा, त्या समजावून घेतील. मुलांना सांगा ते काट्या घेवून (अपसमार) चा आजार दलिा एवढ्यावरच जर त्यांचे तयार आहेत। व त्यांचे नेते इतके वाईट आहेत की, त्यांचेशी समाधान झाले नाही तर कॅन्सर देतील कारण तुम्ही त्यांना बोलणे शक्यच नाही मुलींना दविसभर सांसरी कसे वागायचे पैसे देणार तेव्हा काही तरी त्यांनी तुम्हाला द्यायलाच हवे. ते शकिवायचे व मुलांना सांगायचे की सामूरवाडीला गेलास इतकी त्यांची सेवा केली खसि भरले तेव्हा काही तरी तुम्हाला तर मोटार जरुर माग, अथा त्हेने कोणत्याही व्यवस्थेमध्ये मळिलेच पाहजि गुरु तत्व खराब झाल्यावर कतितीरी आपण त्यामागचे तत्व काय आहे ते बघत नाही व त्याचे प्रकारचे कॅन्सर माणसाला होतात, आपली जी मूर्धा आहे ती तत्वाप्रमाणे आपण इलाज करत नाही. व त्यामुळे आपल्यात कोणा समोर ही चुकवायची नाही प्रत्येकासमोर डोके फार मोठे दोष नरिमाण होतात. म्हणून वविाहामागचे तत्व टेकवायची काय आवश्यकता आहे ? आपल्या आई पाहलि पाहजि. व ते म्हणजे आपली पत्नी आहे. आपल्याकडे वडलिसमोर जरुर टेकवा पण एखाद्याला गुरू मानून असे सांगावे लागते, तर तकिडे पुरुषांना असुरक्षति वाटते. त्याच्यासमोर माथा टेकवण्याची जरुर नाही. जो परमात्म्याची म्हणून तेथे स्त्रीयांचे हे चक्र जर खराब झाले तर त्यांना भेट घडवील तो गुरु. स्तनाचा कॅन्सर होण्याची शक्यता (Breast cancer) असते. जास्त करुन हा आजार असुरक्षति वाटल्यामुळेच माझे यांचे उलट आहे. मी लोकांना सांगते की, माझे पाया पड नका तर सहा हजार लोक माझे पायावर डोकी होतो. तो ठीक करायचा असेल तर लचिया नवत्याला सांगा की. बायकोचे नीट संरक्षण कर. पण ते माझे ऐकणार नाहीत आपटतात. व व्हायब्रशन्समुळे माझे पाय सुजतात. मी सांगितले तर राग येतो. माताजी दर्शन घेऊ देत नाहीत, असे व डॉक्टर हा आजार ठीक करु शकत नाहीत, ते सांगणार. लोकांना ही एक सवयच लागली आहे. कोणी म्हणतात. ऑपरेशन करा, कॅन्सर आला आहे. हे कापा ते कापी नाक श्रीमान १०८.४२० ववैरे आले की, त्यांना साप्टांग कापा. कान कापा, कॅन्सर झालेल्या व्यक्तीचे अर्धे अवयव कापलेलेच असणार व थोड्याशा अवयवावरच तो आपले आमहाला आशीर्वाद दलिा व चक्कर येवून आम्ही पडलो व काम चालवति. सहज योग असा नाही. सहज योगात पाच दहा वर्षात वेड्याचे हॉस्पीटलमध्ये लोग हा वचिराच तत्वावर काम चालते. कोणते तत्व खराब आहे ते पहायचे करीत नाहीत की या माणसाने गुरु केला आहे, तर त्याची व ठीक करायचे. नमस्कार घालायचा व चक्कर येवून पडायचे. गुरुनी प्रकृती तरी कमीतकमी ठीक रहावी. याचे तरी बरे असावे. पण हजारो लाखों लोक त्याचे कडे जातात. "तुमचे गुरु काय करतात. " सातव्या मजल्यावर बसले आहेत. बोलत नाहीत मौनी बाब आहेत ना ते." काय बोलणार? डोक्यात काही असेल तर बोलतील ते मौनी बाब आहेत. बोलणार नाहीत. आता, नाभी चक्राच्या चारही बाजूला जी महान तत्वे आपल्यामध्ये आहेत. ज्यांना धर्म तत्वे म्हणावे लागेल व त्या धर्म तत्वांना सांभाळणारे जे तत्व आहे. जे त्यांचा आधार आहे. जे ज्यांना मार्गदर्शन करते, ते आहे गुरु तत्व ते गुरु 28 Marathi Translation (Hindi Talk) जवळ गेलात तर चमिटा मारतील चमिट्याचा मार खायला तुम्हांला शोधायला हवेत. म्हणजे तुम्ही सुटणार बाकी कोण लोक शंभर रुपये देतील. कारण मौनी बाब आहेत. जतिका खाणार? ते कोणत्या दुकानात मळितात? यानी तर आपला ते देखावा करतील तेवढे चांगले प्रत्येक गुरु काही नवीन हसिसा घेतला व दुसऱ्याची शफिरस केली. डॉक्टर लोक दखिवटी पणा काढतो. असे एका गुरुने सांगितले की करतात तसे एखाद्याच्याकडे तुम्ही जावून म्हणलात की माझे तुम्हांला हवेत उडायला शकिवणे. मुलांना तरी पुष्कळ समजते डोळे खराब आहेत. तर ते म्हणनार आधी जाऊन दात पण मोट्यांचे डोक्यात काहीच शरित नाही. या लोकांनी तीन, तपासून घ्या. मग तुमचे सगळे दात काढून टाकतील व तीन हजार पौड घेतले आहेत. तीन तीन हजार वचिरा करा. सांगतील की डोळे तपासून घ्या. त्याच्यात बहुतेक फोड झाला लोकांना उडायला शकिवणार." मी म्हणाले दुदैव लोकांना आहे. सगळे करुन झाले आणलिक्षात आले की आपल्याला तुमच्या गुरुनांच का नाही उडवून दाखवायला सांगत? प्रथम काही झालेच नाही. अशी या लोकांची पद्धत आहे. ही सर्व त्यांना उडायला सांगायचे व मग पैसे द्यायचे. वचिर्यांना खाण्यासाठी आधी बटाटे उकडले व उकडून त्याचे पाणी तीन जास्त नाही. घेत राहिल्या साठी त्या गुरुचे धरी जा. दुसऱ्या दविस प्यायला दलि: म्हणजे उडण्यासाठी तुमचे वजन कमी करायला हवे. त्यासाठी तीन हजार पौड म्हणजे उडण्यासाठी वचिरा पार रस्त्यावर आला आहे घर बकिले वायका मुले तुमचे वजन कमी करायला हवे. त्यासाठी तीन हजार पौड तसिरीकडे भीक मागत आहेत. यांची वभिागणी आहे. हे म्हणाले की, आम्ही इतकेच घेतो गुरुने राहिलला सर्व पैसा काढून घेतला आता असे कळते की, म्हणजे जवळ जवळ साठ हजार रुपये. त्यानंतर बटाट्याच्या साली खायला दलिया. सगळ्यांना सांगितले तुमचे वजन वाढता कामा नये. शेवटी जे सडलेले बटाटे होते ते खोयला की देवाच्या नावावर जे काय चालते ते देवाचेच काम असते दलि त्यांना (diarheoa) झाला तर म्हणाले हे होणे तर ते अगदी चुक आहे. असे, आज एक बाईसाहेब तकिडे आवश्यक आहे. त्यामुळे तुमचे वजन घटले. मग थोडे दविस म्हणाल्या माताजी माझे गुरु फार मोठे पोचलेले गृहस्थ आहेत. उलट टांगले व तसेच ठेवले, का तर वजन घटले पाहजि. यांत शंका नाही, आणयिथे बसन दडिोरा पटिते आहे. की, त्यानंतर (Foam) वर ठेवले व उडूया मारायला लावले. मी गुरला शरण गेले आहे. मी गुरला शरण गेले आहे. तेव्हा घोड्यावरुन उड्या मारतात तसे. व फोटो काढले वर्तमान मी वचिरले मग काय झाले ? तेव्हा म्हणाली माताजी मी पार पत्रांत दलि. फोटो की आम्ही हवेत चालतो आहोत. झाले स्वतःचेच स्वतःला सर्टफिकिट ! मग मी वचिरले. आपण जेव्हा आपली अक्कल वापरीत नाही तेव्हा असल्या गुरुंचे घरी जात असतो. आपल्याला जर असे वाटते छापून अगदी खोटे साफ खोटे तुमच्या मोटारी आहेत, गाड्या आहेत, त्यातून हडि, तुम्ही जर हवेतून असे तसे चालाल तर कोठे तरी आदळाल वचिरा करा, की त्याची काय आवश्यकता आहे. आता माणसाला पक्षी हाण्याची आवश्यकता आहे की, काही वशिष, म्हणजे परम व्हावयास हवे. आपल्या गुरु तत्वाची दया आली पाहजि. आपली अक्कल गहाण "कशा पार झालात?" लर म्हणते गुरला शरण गेल्यामुळे. मी पार झाले. "असे तर मला शरण येऊन सुद्धा होणार नाही. तसे गुरु तर वारले. पण मी तुमच्या समोर बसली आहे. तुम्ही म्हणाला, माताजी मी तुम्हांला शरण आहे. मला पार करा. तर नाही होणार थोडे फार स्वतःचे भांडवल पण व का लागते कंडलनी पण जागृत व्हावी लागते पार होणे आवश्यक आहे. पार होत नाही तोपर्यंत माताजी मी तुम्हांला शरण आले आहे. असे म्हणून काही उपयोग नाही. मी स्वच्छ सांगते, पार व्हावे लागते. मी शरण आलो म्हणजे सोपे आहे. पण काम मला करायचय, माझे हातून झाले पाहजि.

जोपर्यंत माझे हातून काम होत नाही, तोपर्यंत सर्व नरिस्थकच आहे. मी स्पष्ट सांगते जो पार नाही तो नाही. आहे तो आहे यांत खोटे (Certificate) कोणी देऊ शकत नाही. तुम्ही माझ्याशी चे गुरु तत्व खराब टाकतात व त्या मूर्खाकडे जाऊन स्वतः करुन घेतात. एवढा सरळ वचिार करति नाहीत. एका ग्रहस्थाने वचिारले "माझ्या कर्मगतीचे काय?" मी म्हणाले. " तुमचे गुरु काय म्हणतात?" म्हणाले "माझ्या गुरुने सांगतिले आहे की, तुझ्या पापाचा फक्त १ /६८ इतकाच भाग मी खाऊ शकतो. "मी वचिारले" ते कोणत्या हशिबाने आणविकी कोण खाणार? याचा अर्थ अजून सदुसध्द गुरु 29 Marathi Translation (Hindi Talk) समाधान वाटले. काल सगळे म्हणाले की. माताजी उद्या भांडा, लढाई करा, काहीही करा मी काय करणार? नाही, तर नाही, झालात पार झालात. अगदी साधा सरळ हशिब सनिमा असल्याने (टी. व्ही.) वर कोणी येणार नाही आहे. आम्ही प्रयत्न करु शकतो पण पार नाही. करु शकत. प्रोग्रॅमला. माझे पति आज लंडनला चालले होते. पण त्यांना आम्ही प्रयत्न करु, प्रेम देऊ, सगळ काही करु पण पार तुमचे मी तशीच सोडून आले. वमिन तळावर सोडण्यास गेले नाही. तुम्हांला झाले पाहजि. जसे जेवण अगदी रुचकर जेवण मी मी म्हटले काही लोक तरी नक्कीच येतील म्हणून जायला बनवलि पण तुम्हाला जर जभि नसेल, तर मी तुम्हाला काय पाहजि. म्हणून मी आले आण म्हणून मला फार आनंद झाला देणार, आण तुम्हाला काय चव समजणार? तुमची जीभ की, तुम्ही तुमचा सनिमा सोडून सुद्धा येथे आलात तुम्ही जागृत झाली पाहजि. तला संवेदना झाली पाहजि. की तत्वाला जास्त महत्व दलि म्हणून मी आज फार खूप आहे. माताजी काय बनवून आपल्याला वाढले. पाहजि. का मीच तुमचे साठी खाऊ सुद्धा. तेव्हा हे जाणले पाहजि की तत्व एकच आहे. व ते म्हणजे गुरु तुम्हाला चित्तामध्ये Seriousness (गांभीर्य) येऊ नये म्हणून मी परमात्म्याशी एकरुप करवति जो परम मळिवून देतो तोच अतशिय हलके फुलके अशा तहेचे तुम्हांला समजावलि. पण गुरु दुसरा कोणी गुरु नाही. सर्व आंधळे आहेत आण एक याचा अर्थ असा नाही की, पोरकट पणाने वागले यांत गांभीर्य आंधळा दुसऱ्या आंधळ्याला कोठे घेऊन जातीय ते फक्त आहे. मला ती एक लीला आहे. ही सर्व लीला आहे. म्हणून देवच जाणे. शरणागतीने काही फरक पडत नाही. अगदी शांत चित्तांने दोन्ही हात माझे समोर करा व चित्त "शरणागती तर पार झाल्यावर सुरु होते. त्या पूर्वीची अगदी मोकळे सोडा. तत्वाबद्दल मी तुम्हाला अगदी साध्या शरणागत काहीच नाही. तुम्ही पाहलि असेल की पार केल्याशवाय मला कोणाला पायावर येऊ द्यायचे नसते. अतशिय महान व गांभीर वषिय आहे. व त्याची महनता व कारण त्यात काय अर्थ आहे.? जर तुम्ही पारच झाला नाहीत गांभीर्य तमचेवर पसरावी. कारण महनताच मळिवायची तर मी काय करुं? प्रथम पार होणे आवश्यक आहे. है जरूर गोष्ट आहे. ती मुळे मनुष्य दबला जात नाही वी वाहयला आहे की बरेच लोक पाण्यावर आल्यावरच पार होतात. ते जात नाही. तर त्यामध्ये तो वृद्धगित होतो. ही ठीक आहे. पण त्यावेळी शरणागतीची काहीच आवश्यकता नाही. त्यानंतर शरणागत झाले पाहजि. जेव्हा शरणागत तुम्हाला खाल्ले ईश्वराला कृपेने आपण आज सर्वजण पार व्हा म्हणजे उद्या फार मजा येईल. आण उद्या सगळ्यांना घेऊन या. शब्दात, हलक्या फुलक्या पद्धतीने सांगतिले. कारण तो माझ्या मते बहुतेक सर्व लोक पार झाले आहेत. पार होते वेळी तुमच्या लक्षात येईल की हातावर धड असा वारा व्हायचे त्यावेळी शरण जाण्यास कमीत कमी आत्ता तर पार जावयास हवे प्रकाश तर असावयास हवे. प्रकाश असल्याशवाय जाणवतो. व आपण नरिचिार होता स्वतःला नरिचिार तुम्ही माझे पण पायावर येऊ नका. कदाचित मी सुद्धा १०८,४३० वगैरे असेल, कोणास ठाऊक? आण मी असले आण आनंद मळिवा. वषिय गहन होता तरी सुद्धा तुम्ही पार तरी तुम्हास कसे समजणार की मी आहे अथवा नाही? मी झालात. मी आजपर्यंत तत्वाच्या वषियावर बोलले नव्हते. काहीतरी कसे समजणार? केव्हांही, जोपर्यंत पार होत आज प्रथमच तत्वावर बोलले. अगदी गप्पा गोष्टी करीत नाही. तोपर्यंत तुम्ही माझे पायावर येऊ नका म्हणून तुम्हाला तत्वाला प्राप्त करुन घेतले पाहजि. कोणाचेही पुढे मस्तक झुकवण्यास प्रतबिधि केला होता. जो परमात्मा मळिवून देईल फक्त त्याचे पुढे मस्तक झुकवा ही बघा तुमच्या हातावर थंड थंड हवा येऊ लागेल. हेच घटना जोपर्यंत तुमचे मध्ये घटीत होत नाही. तोपर्यंत कोणत्याही तत्व हीन गोष्टीचा स्वकिार तुम्ही करू नये म्हणून प्राप्त व्हायचे आहे. ते आत्म्याचे तत्व आहे ते आपल्या मधून आपले जे संरक्षणाचे तत्व आहे त्या बद्दल मी तुम्हाला लहरी सारखे, लहरी सारखे वहात आहे. ते आत्म्याचे तत्व सांगतिले. उद्या आणखी काही तत्वाबद्दल सांगेन. आज फार ब्रम्ह तत्व आहे. ठेवण्याचा प्रयत्न करा. डोळे अगदी बंद ठेवा. थोडा वेळ हा अतशिय सूक्ष्म वषिय आहे म्हणून सूक्ष्मांत जाऊन मळिवायचे आहे. हाच जीवनाचा उद्देश आहे. या ब्रम्हत्वाला लांबलचक चर्चा केली. एका बाबतीत आज मला फार 30

1982-0119, Puja

[View online.](#)

मंगळवार, जानेवारी 19th, 1982 महाराष्ट्राचं प्रेम अगाध आहे आणि माझ्या नुसतं हृदयात भरून येतं. इतकं प्रेम तुम्ही लोकांनी दिलेलं आहे, कित्या प्रेमातच सर्व संसार बुडाला, तर आनंदाच्या लहरी, कतिती जोरात वाहू लागतील याची मला कल्पना सुद्धा करवत नाही. त्या प्रेमासाठीच धडपडत ही मंडळी तुमची भाषाही त्यांना येतं नाही, तरी सुद्धा इतक्या लांबून दूरून धडपडत महाराष्ट्रात जायचे म्हणून येतात. असं प्रेम जगात कुठेही नाही. हे अगदी खरं आहे. जरा मराठी भाषा सडेतोड आहे, जरा दांडगी आहे, खणखणते जास्त. पण हृदय मात्र प्रेमाने भरलेलं आहे. भाषेमध्ये खोटा दांभकपणा नाही. पण एकंदरीत प्रेमाची व्याख्या सुद्धा मराठी भाषेतच करता येते. कतिती तरी शब्द शोधून मला बाहेर सापडत नाहीत. जशी आपल्या मराठी भाषेत आहेत. कारण हृदयामध्ये जो प्रेमाचा प्रवाह वाहत आहे, त्याच्याच लहरी आदळून, आपटून, नवीन नवीन शब्द बनवतात. आणि त्या शब्दांचे तुपार, त्यातून संगीत जाणवतं. हे असलं अबाधित प्रेम सदा सर्वदा महाराष्ट्रात राहिलं पाहजि. ज्या लोकांचा संबंध बाहेरच्या लोकांशी आला आहे, अश्या लोकांमध्ये मात्र, थोडासा फेरबदल झालेला आहे. त्यामुळे प्रेम काय आहे हे लोकांना कळत नाही. प्रेमामध्ये मनुष्याला त्याग म्हणजे हा जाणवतच नाही. एखाद्या आईला आपल्या मुलाबद्दल आस्था वाटते. वशिषतः जर एखादं मूल आजारी असलं तर तचि जीव नुसतं कासावीस होतो त्या मुलासाठी. हे कसं? केवढं तच्यासाठी हे धन आहे मोठं, स्वतःचा जीव आतमध्ये घालून, डोक्यात घालून, रात्रंदिवस ती त्या मुलाच्या सेवेसाठी असते. हे कुठून येतं? हे एवढे त्यागाचे जीवन पण वाटते का त्याग आहे? कसंही करून मुलगा ठीक झाला पाहजि माझा. तसंच आपल्या नवऱ्याबद्दल मुलांच्या बद्दल हीच आस्था ह्या देशात बायकांना आहे. आणि आहे. अजून पुष्कळांना आहे. तेंव्हा बाहेरचं वारं मात्र त्या प्रेमाच्या ज्योतीला लागू देऊ नका. ते सांभाळून ठेवा म्हणजे बाहेरचे जेवढे आहेत ते तुमच्या पासून शक्तील. ते घालवायचे नाही. आजकाल नवीन वारं सुरु झालेलं आहे की प्रेमवीम काही नाही. प्रेमाला काही अर्थ नाही. प्रेम म्हणजे मूर्खपणा आहे. सगळ्यांशी तोडून वागायचं. सहज योगाला ते शोभत नाही. चार तरहेची माणसे आहेत. पुष्कळ सहज योगीही नसतात. सहज योगाच्या बरिद्ध बोलतात. खरंय. वाटतं हे काय? पण त्यांच्यावर दया केली पाहजि. उद्या हे नरकात पडणार. आपलेच भाऊबंद आहेत. हे नरकात पडणार. तेंव्हा एक तरहेनी त्यांच्याबद्दल आंतरकि भावना ठेऊन, कोणालाही दुरावलं नाही पाहजि. सर्वांशी प्रेमानी वागलं पाहजि. माझं लग्न झालं, ते म्हणजे उत्तर प्रदेशात. तिथिही पाहिलं मी. पुष्कळ साठा आहे प्रेमाचा. पण प्रेम बोलून दाखवायचं फार कठीण लोकांना वाटतं. मी गेल्यानंतर मात्र सर्वांना वाचा फुटली. प्रेम बोलूनही दाखवावं लागतं, सांगावं लागतं, जपावं लागतं. मुख्य म्हणजे कुटुंब व्यवस्था महाराष्ट्रात ही फार चांगली आहे. बायकांनी सांभाळलेली आहे. पण आता बायकांनी जर आपलं धार्जणिय सोडलं, आपली पद्धत सोडली, दुसऱ्याचं बघून बदलायला लागल्या तर मात्र या देशाचं फार नुकसान होईल. आपल्या जुन्या पद्धती फार वाईट आहेत, असं बायकांनी कधी बचिरात घ्यायचं नाही. सहन करावं लागतं. पण सहन करणारा सुद्धा कोण आहे? त्यालाही शक्ती पाहजि. ज्याला शक्ती नाही तो काय सहन करणार? बायका ह्या साक्षात शक्तिसिंवरूपच असतात कि नाही? आणि जर स्त्रीने ती शक्ती वापरली नाही तर ती काय होणार? पुरुषांचे वेगळे आहे, बायकांचे वेगळे आहे. जसं एका रथाला दोन चाकं असतात एक उजवीकडे एक डावीकडे. डावीकडच्या चाकाने उजवीकडे येण्याचा प्रयत्न करू नये. तो मूर्खपणा आहे. आता बाकीच्या फार पुढारलेल्या देशातल्या बायका, पुढारलेल्या. पुढारल्या कुठे माहिती नाही. शगि नघिलेत. त्यांचं तरी बघा काय म्हणजे काय स्थिती करून ठेवलेली आहे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की लंडन इंग्लंड मध्ये प्रत्येक आठवड्याला मी असं ऐकलं होतं की दोन मुलं मारली जातात. आई मारते. ऐकले का तुम्ही? तुम्ही जन्मात कुठेच ऐकले नाही. पण आता मी ऐकलं हे लंडनला आहे. इंग्लंडची तर गोष्टच होणार. प्रेमासाठी सहन ही करावंच लागणार आणि त्याच्यातच आनंद आहे की आम्ही प्रेम करतो. प्रेमाचा आनंद प्रेम आहे. त्याच्या पलीकडे काय? प्रेम करण्यातच खरा आनंद आहे. बाकी कशातच आनंद नाही, तसंही पाहिलं तरी. काय दोन वस्तू मळिल्यात कवि नाही मळिल्यात. भांडणापूर्वी नवराबायकोत हेच व्हायचं. नवरा म्हणायचा काय स्वतःचं बघत नाही. सकाळी उठून कामाला आपली लागते. काही व्यवस्था ठीक नाही तुला स्वतःची. काही तरी स्वतःचं करून घे. लपून छापून सगळे आहे. घरच्या वडीलधार्या लोकांच्या समोर नसायचं. असं काय आहे? सकाळी नवराच उठून थोडं पाणीबिणी भरून ठेवायचा. मला इतकं माहिती आहे आमच्या घराण्यात, की फार काम पडलं तर साडी नेसून त्यांनी पाणी भरलं, की कुणाला दसिलं नाही पाहजि. कारण बायको बाळंतीण व्हायची आहे आणि तिला त्रास होईल. असे प्रेमाचे पूर्वी प्रकार होते. बाहेरून सर्व व्यवस्थिती. पण आतून मात्र अगदी प्रेम, आणि जतन करून परत त्याची जाणीव करून द्यायची. हे पुरुषांचं फार चुकतं की बायका इतकंही करून त्याची जाणीव त्यांना देत नाही. मग त्या उद्धट होतात. दुःखी होतात. ते वाढत गेलं की वाढतच जातं. मग ऐकायचं नाही नवऱ्याचं. ही फार वाईट गोष्ट आहे. आणि मुळात, मुळात चुकतं म्हणजे एवढंसं लहान दसित ना ते आपल्याला ते फार मोठं आहे. एक छद्म जसं काही व्हावं संबंध परमेश्वराच्या पदरात, तसं आहे. तेंव्हा दोन शब्द जरी नवऱ्याने काढले तरी हरकत नाही. कारण बाहेरचा सर्व ताप घेऊन घरात येतात तेंव्हा आपल्यावरच येणार. पण नवऱ्यांनी सुद्धा ताल ठेवला पाहजि. मी आज एवढ्यासाठी म्हणतेय कारण परदेशातून आल्यावर मला ही तफावत जाणवली. आणि वाटलं की कुठे माझ्या देशातल्या बायकासुद्धा या मूर्ख बायकांसारख्या कुठे वाहून जाऊ नाही. कारण संबंध शक्तीचं सार त्यांच्यातच. दसियाला आपलं कुटुंब म्हणजे फार लहान वाटते. पण तसं नाही. ते फार मोठं घटक आहे. आणि एक कुटुंब सहज योगामध्ये, म्हणजे एवढे मोठे घटक आहे, की त्या घटकामध्ये आज फार मोठमोठाले जीव जन्माला येणार आहेत. एवढे मोठमोठाले जीव जन्माला येणार आहेत, त्याची आपल्याला कल्पनासुद्धा करता येणार नाही. त्यासाठी अश्या कुटुंबाची व्यवस्था करायला पाहजि जथि मनुष्याला, एक असं वाटलं पाहजि की वशिष काहीतरी सुंदर पैकी घरटं आहे, की तिथि गेलं म्हणजे अगदी शांत. ती शांती स्थापति करायचं स्थान म्हणजेच घर आहे, कुटुंब व्यवस्था आहे. आपण शांतीच्या फार मोठ्या गोष्टी करतो. पुष्कळश्या बायका मी पहिल्या आहेत आम्ही मेंबर आहोत म्हणे आम्ही शांती देऊ. आणि घरी? घटस्फोट ! तेंव्हा घरामध्ये शांती असल्याशिवाय बाहेरच्या शांतीला काही अर्थ नाही. तुम्ही कतितीही पैशे कमवा, काही करा त्याला काही अर्थ आहे? त्याचा काय उपयोग? पुरुषांनी सांभाळून घ्यायला पाहजि बायकांनी सांभाळून घेतले पाहजि. दोन चाकं आहात तुम्ही एकाच रथाचे. आणि तो रथ एवढा मोठा आहे. त्या रथाचे तुम्ही चाकं आहात. त्या रथाचे वहन तुम्ही करत आहात. आणि केवढी मोठी ती गोष्ट आहे त्याची कल्पना दुसऱ्या देशामध्ये जाऊन कळते. ते छनिभनि झालेत सगळे ती छनिभनिनात इतकी जास्त जाणवते इतकं दुःख वाटतं आणि आता जोडता, जोडता येत नाही. त्याला जोडणारा आता काही असा त्यांनी ग्लू काढलेला नाही. तकिडे सर्व तरहेचे बोल्ट काढलेले आहेत. पण नवरा बायकोचे जोडणारा काहीच नाही. ते मराठी भाषेचं वैशिष्ट्य हे आहे कि बोलतांनाही गोडवा असायला पाहजि. एक गोडवा आणून

बोलता आलं पाहजि. आणतै जर साधले नाही वशिषतः पुरुषांनी. सारखं बायकोकडे लक्ष, फक्त तच्चिया चुका काढण्यातच असलं तर ती कधी ठीक होणारच नाही, कारण तलि सध्या, नाहीतरी चुकाच काढतच असतात काही केलं तरी, मग कश्याला ठीक व्हायचे? ही गोष्ट जरी आज लहान दसिते लोकांना, की माताजी आज हे काय सांगत बसल्या? राष्ट्राच्या गोष्टी करणं फार सोपं आहे. राष्ट्र फार मोठं मोठे झाले पण ज्यांची कुटुंब व्यवस्था बघिडलेली आहे ते राष्ट्र आज रसातळाला नघाले अगदी रसातळाला त्यांचं काहीही भलं होणार नाही. तेंव्हा ही दोरी इकडचं संभाळून ठेवा. खुटीला जास्त महत्त्व आहे. एकदा जर का खूंट सुटली तर बेफाम होऊन जाईल संबंध संसार. म्हणून आज प्रथम तुम्हाला वशिष करून सांगते, की कुटुंब व्यवस्था सांभाळून घ्या. आता रोज बघते, अमेरिकेला जाऊन आल्यापासून, तर तथिल्या लोकांना बघून मला आश्चर्य वाटले इतके तापट लोक आहेत. इतके तापट आहेत की ज्या दविशी मी तथि पोहोचली तर बातमी होती की जरासं एका माणसाचं दुसऱ्याशी भांडण झालं तर ह्यांनी पसितूल काढून त्याला मारलं. रस्त्यावरच. ओळख ना देख. लहानश्या एका गोष्टीवरून भांडण झालं की पसितूल काढून मारतात? एवढे तापट व तामसी लोक आहेत तथि. म्हणजे त्यांच्या आईचा आण विडलिंचा पत्ता घेतला तर कळेल, की त्यांनी कति तरी लग्न बगिन करून ह्या मुलांचा सत्यानाश केला. जर तुम्हाला राक्षस तयार करायचे असले तर तुम्ही घरात भांडण तयार करा. बायकांवर फार मोठी जबाबदारी आहे. घरामध्ये सर्व काही शांती आहे आण शांतीचंच लेणं बायकांनी घातलं पाहजि, पुरुषांनी दिलं पाहजि आण बायकांनी घातलं पाहजि. ज्यानी आपल्या घरातली शांती शुद्ध होईल अश्या गोष्टी कराव्यात. सहज योग्यांनी असा मनाचा निर्धार केला पाहजि की बोलायचे तर गोडच बोलायचं, दोन चुका क्षमा केल्या पाहजि. आई तरी आमच्या कतितीरी चुका क्षमा करत होती. आणतसेच बायकांनी तसेच दुर्लक्ष पुरुषांकडे (माफ) केलं पाहजि. इतकी जुरीची गोष्ट आहे. इतकी महत्वाची गोष्ट आहे. ह्या देशाचे सगळे धागे तुडून जातील आण जिर काही धागे तुटायला सुरवात झाली तर सर्व वस्त्रहरण होऊन जाईल, म्हणून आपल्या देशाबद्दल म्हटले आहे की - 'यत् नार्या पूजयन्ते तत् रमन्ते देवता'. इथे देवीची पूजा होते इथे गृहलक्ष्मी वसते. त्या गृहलक्ष्मीचे जथि स्थान असते, गृहलक्ष्मी म्हणजे ती लक्ष्मी होण्यालायक असायलाच पाहजि. सारखं भिकार्यासारखं मला हे घेऊन द्या मला ते घेऊन द्या हे कधी गृहलक्ष्मीचं लक्षण नसते. म्हणजे तुम्ही भिकारी, राणीपद कसलं? राणी असाल तर तलि पद असतं. मग नवऱ्यांनी फोर्स केला तरीसुद्धा, नको कश्याला घरात एवढं सगळं आहे, राहू द्या, काय करायचे आहे? म्हणजे कति ही बाजू एकमेकांना पेलावी लागते त्याचा अंदाज नाही आण त्याच्यात रस कश्याचा असतो? प्रेमाचा. प्रेमाश्रविय सहज योग होणार नाही. प्रेमाश्रविय सर्व संसार बदलणार. नाही. प्रेमाश्रविय काही मार्ग मला दसित नाही. जो पर्यंत आपापसांत प्रेम होणार नाही नुसत्या वरच्या ऑरगॅनझेशननी आण नुसत्या इकडच्या तकिडच्या गोष्टी करून काहीही होणार नाही. प्रेम हे मुख्य आहे. परत हेही लक्षात ठेवलं पाहजि की इज्जत कवि आपण ज्याला अबूर म्हणतो ती पुरुषांनाही असते, बायकांनाच असते असं नाही. पुरुषांनी आपल्या इज्जतीचा खयाल ठेवला पाहजि त्याचा वचिर ठेवला पाहजि. असं नाही मला काही इज्जतच नाही, मी म्हणजे पुरुष मग काय? धोड्यासारखं उधळलं तरी मी पुरुषच आहे कवि गाढवासारखा जरी वागलं तरी मी पुरुषच आहे. काही केले तरी मी पुरुषच आहे. आण माकडासारख्या जरी उड्या मारल्या तरी मी पुरुषच आहे. मग तुम्ही माकड व्हाल गाढव व्हाल, पण माणूस होणार नाही. पुरुषाला आपली अबूर पाहजि. जशी बाईला आपली अबूर पसंत आहे तशी पुरुषाला असली पाहजि. लक्ष्मणासारखा पुरुष बघा - कसे डोळे खाली करून चालायचा. स्वतः आपल्या वाहनीच्या पायाश्रविय वरती काही बघतिलं नाही. तेंव्हा या पाशवी प्रवृत्ती आपल्यातल्या काढून टाका आण स्वतःची इज्जत करा. हे दुसरं भिकारीपण आहे की सगळ्या बायकांच्या कडे भरिभरि बघत फरियचं. त्यांच्या मागे लंपटासारखं धावायचं. हे एक प्रकारचं भिकारीपण आहे. कोणत्याही गोष्टीसाठी एवढं अगदी हे मला हवंच, मला पाहजिच. तर पुरुषांचं, हे दुसरं भिकारीपणाचे लक्षण. जो राजा बादशाह असतो त्याला काय तुम्ही जमनीवर बसवा कनि कुठंही बसवा. सहजयोगामध्ये कसंही बसता आलं पाहजि, कसंही करता आलं पाहजि. सगळ्याच्या वर आहात तुम्ही. आत्म्याचे स्वरूप झाल्यावरती तुम्हाला कश्याची गरज आहे? कशाचीच नाही. आता हे लोक जे आले आहेत फारिन वरून त्यांच्यातलं आम्हाला बरं आहे तकिडे. म्हणजे गाड्या घेतल्यात, इथून तथिपर्यंत त्यांच्या कारपेटी लागल्या आहेत. त्यांच्या झोपायचे व्यवस्थित इतके काही व्यवस्थित अगदी काही वचिर नका. बळिान्यातून उठले नाही की बाथरूम तथि जवळच. कधीही उठा, अकराच्या आधी तर कधी उठतच नाही. अकरा वाजता उठतील. अंधोळी मात्र वर्षभरात एक दोन केल्या तर फार. जसं पाहजि तसं वागत असतात. म्हणून ते इथे येऊन जी शसित लागते त्यांच्यासाठी ते मुद्दामून खर्च करून इथे आले की शसित लागते. परत अडी अडचणीत राहता येतं. जीवाला जरा तस पडते. ते तस घेण्यासाठी पैशे जुळवून इथे आले तुमच्याकडे, आण तुम्ही त्या तशी पासून का पळता? शरीराला कसे तावून सुलाखून ठेवले पाहजि. म्हणून गृहस्थाला गृहस्थाश्रम म्हटले आहे. आश्रम आहे. आराम करण्याची जागा नाही. आराम म्हणजे अगदी बेकार वस्तू आहे. मला समजतच नाही. आरामाची गरजच काय आहे एवढी? माणसाला कसे अगदी तडकाफडकी असायला पाहजि. आराम करायला लागले, म्हणजे जे काही जगातले आहे ते डोक्यावर बसणार. एकदा खुरचीवर बसले तर खाली बसू शकणार नाही तुम्ही. आरामपसंत व्हायलाच नको. म्हातारपण नघायचं नाही. अशे लोक असतात की त्यांना उठायला सुद्धा एक मनुष्य लागतो आण बिसायला एक मनुष्य. हे असलं जीवन तुम्हाला जर करून घ्यायचं असलं तर आरामात राहा. सहज योगी म्हणजे कसा अगदी तत्पर असायला पाहजि. तत् पर. तेंव्हा आपल्या संस्कृतीत महाराष्ट्रात सकाळी आपल्या ४:३० ला अंधोळी बघोळी करून. आमचं म्हणजे लहानपण असं गेलेलं आहे. ४:३० ला उठायचं. वडील आमचे ५ ला फरिन बाहेर यायचे. ५ वाजता घर सगळं स्वच्छ करून सगळे जण तयार होऊन सर्व मुलं, हे ११ जण असायचे. आता ते तसं राहिलं नाही बाकीच्यामध्ये. सगळे आपले शसितीत. कधी एक कागद बाहेर टाकायचा म्हणजे वडिलांनी मात्र त्याच्या वरती ओरडायचं. एक कागद नाही. अजून माझी सवय आहे. एखादा जरी हातात कागद मी आपल्या हातात घेऊन फिरते की कुठेही काही दसिलं की घालायचं. डस्टबनि. पण आपल्याकडे नसतातच. आपलाकडे वैयक्तिक आपण स्वच्छता फार आहे. पूर्वी मानसिक पण फार होती म्हटलं तरी चालेल. मन कसं स्वच्छ ठेवलं पाहजि. मन स्वच्छ ठेवा. मनात घाण नाही ठेवली पाहजि. घाण ठेवली म्हणजे कसले तरी आपण वाईट आक्षेप लोकांना करतो. वाईट काहीतरी बोलतो. काही तरी अवधायक घडतं. काहीतरी दुष्ट असं घडतं. अजाण म्हणून तसं बोलायचं, तसं करायचं नाही. हे कसं करणार? त्याच्या तत्वावर आलं की कळतं, की कां होतं? कारण आपल्या मनामध्ये जर वषि ठेवलं तर सापा सारखे आपण कुणालाही लावले की लावले. चावले बुआ. अमुक ते चावले. चावरे असे आडनाव मी तरी ऐकलेलं नाही महाराष्ट्रात. सगळे आहे. पण चावरे नाही. पण बरेच लोक आहेत चावरे. आण त्यांचं नाव चावरेच ठेवावं. आडनाव बदलून. त्यांच्याशी कोणी बोलायला गेलं की डसले. काय भेटले का तुम्हाला? हो. मळिला एक. काय? कमळाच्या फुलांना कुणाला चावलेलं आजपर्यंत ऐकले नाही. भुंग्या सारख्या माणसाला सुद्धा आपल्याकडे आणून व्यवस्थित, आरामात, झोपा. ते लक्ष्मीच्या हातात आहे. तेंव्हा चावरेपणा आपल्या भाषणातून शरीरातून काढून टाका. दांभकिपणानं, खोटं, पण खरं म्हणजे तुम्ही चावरे आहात का? आम्ही बुवा खरं बोलतो आम्ही फार स्पष्टवक्ते. हे आपल्या महाराष्ट्रात फार. स्पष्टवक्ते कधी, टळिकांसारखे स्पष्टवक्ते खरे स्पष्टवक्ते आहेत. आगरकरांसारखे. अशे अशे लोक आपल्या देशात झाले, ह्या महाराष्ट्रात तसा स्पष्टवक्ता पुन्हा मी पहिला नाही. स्पष्टवक्ते म्हणजे

लोकांना शब्दिया देणे, घाणेरड्या गोष्टी बोलणे, हे स्पष्टवक्ते. आमच्यामध्ये दांभकिपणा नाही. जे करायचं ते आम्ही उघड्या रस्त्यावर करतो. असं कां ? फार शहाणे आहात तुम्ही. त्या बाबतीत ही एक समज असायला पाहजि त्या पेक्षा दांभकिपणा बरा मी म्हणते. जी माणसं उघड्या रस्त्यावर घाणेरडी कामं करतात ते म्हणजे सगळी घाणच उघडी करून टाकतात. कुणाला काही मर्यादाच राहणार नाही. नदिना दांभकि मनुष्य एवढा आहे की तेवढ्यापुरतं करतो आणि त्याला भीती वाटते. ते पसरत नाही. पण जे उघड्या रस्त्यावर चालतात प्रकार, ते मात्र थांबत नाही. आणि त्यासाठी स्वतःची जयाला अवरूच नाही, प्रतर्षिता नाही, अप्रतर्षित मनुष्य आहे. त्याच काय लागत त्याला? स्वतःची प्रतर्षिता कुठे गेली? आणि शांती प्रतर्षितेश्चाय मळीच शकत नाही. जयाला आपली स्वतःची प्रतर्षिता असते तो हत्तीसारखा आरामात चालतो. त्याची शांती ढळत नाही. आपण प्रतर्षित अहो कवि नाही ते पाहिलं पाहजि. थल्लिरपणा करणे बाष्कळपणा करणे, चेष्टा करणे, एक दुसऱ्याचं वाईट बघणे, ह्या म्हणजे कति नमिन् स्तरातल्या गोष्टी आहेत आणि ते त्या सहज योगानंतर दसितं आणि तो बदल जर आपल्यात आलेला नसला तर असं समजायचं की अजून आम्ही सहज योगी झालेला नाही. सहज योग म्हणजे काय तुम्ही मेम्बरशपि करू शकत नाही ते मी कालच सांगितलेलं आहे. त्याच्या मध्ये तुम्हाला हुंवावं लागतं आणि इतकं सुंदर आहे, इतकी मृदुता आहे त्याच्या मध्ये. पूर्वी मी असं बघितलं होत की आमचे सहज योगी सगळ्यांच्या पहिल्या रांगेत येऊन बसले, कोणाचाही program असला, आधी आम्ही तिथे बसलेले आहोत. अहो, तुम्ही व्यवस्था बघा तकिडे, तुम्ही येऊन बसले. बाकीची व्यवस्था कोण बघणार? म्हणजे घरातल्या बाईनी आधीच जेवायचं. अजून आपल्याकडे बायका असं करत नाहीत. अश्यातला प्रकार. तुम्ही समोरच येऊन बसले का? हो म्हणाले. तीन चार रांगा राखून ठेवल्या. असं का? बरं. आता बसा म्हटलं तुमची पूजा करते. ते आता बदलत बदलत मागच्या रांगेत गेले आणि आता बघते की बाहेरच बसतात, बचिरे. तुम्ही पुढे इतरांना करा. ज्यांना गरजच आहे त्यांना. ही गोष्ट जेव्हा येऊ लागली तेव्हा समजायचं की सहजयोग जमतो आहे बुवा आपल्याला. कारण कुठेही असले तरी आपल्या माताजी आहेत. त्यांचं कार्य करतोय. त्यांचंच आम्ही बघतोय. सहज योग त्यांचाच आहे, ते आम्ही सिद्ध करू. असा विचार करून, दुरून ही केला काय की कुठून ही केला काय, आम्ही तिथे जाऊ. जथे योग्य असेल तिथे माताजी आम्हाला ठेवा अश्या समाधानाने व्यक्ती जो वागतो त्याला सहजयोग लाभतो. तर तिसरी गोष्ट म्हणजे समाधान माणसामध्ये पाहजि. समाधानाश्विया शांती प्रस्थापित होणार नाही. आज कुणाकडे गेले तर त्यांच्याकडे आम्ही आज अमुक बघितलं. ते फार छान आहे. मग गेले बाजारात धडपडत. तेच मळिलं पाहजि. आता ज्या लोकांनी मळिलं आहे इकडे त्यांना ते माती मोलाचं झालाय. सगळं आणून घरामध्ये ठेऊन करायचं तरी काय? लोणचं घालायचं का? जे दुसऱ्याकडे दसिलं ते आपण आणायचं मग आपलं वैशिष्ट्य काय राहील? अहो काहीतरी नवीन आणा. आणि सौख्य नाही त्या माणसाला अश्या माणसाला काही सौख्य नाही. आपोआप गोष्टी घडतात सहजयोग्यांना सगळं काही मळितं. त्याचं सौख्य, सौंदर्य सगळं काही मळितं. पण पहिल्यांदा मनुष्याला समाधान असायला पाहजि. समाधानाचे एवढं सौख्य काय, कशाला? समाधान! सहज योगानंतर तुम्हाला तुमचा आत्माच मळिला त्याच्यावर आता समाधानाला आणखी काय पाहजि? जे स्वतः साक्षात समाधान स्वरूप आहे तेच तुमच्यात जागृत झाल्यावर आता कसले समाधान पाहजि माताजी ह्याला? पण त्याचा अर्थ असा नाही की भगवी वस्त्र घालून माझ्या समोर उभे राहा. दुसरंही असतं. आता काय, आता आम्ही सहज योगी झालो, आता आम्ही भगवी वस्त्र मळकी घालू. पण समाधानामध्ये सौंदर्य उगते. जेव्हा मनुष्याला समाधान असते तेव्हा तो प्रसन्नचित्त असतो. देवीचं तसंच. तिला समाधान असले की ती प्रसन्न असते, नसलं की स्पष्ट दसिते की समाधान काही वाटलं नाही माताजी. तुम्ही जर समाधानी असला तर तुमचं जे आयुष्य आहे ते सौंदर्यवान, अत्यंत हळुवार. पूर्वी मी पाहिलं होतं लोक ओरडायचे एक दुसऱ्याला सहजयोगात. नुसतं कोकलणं चालायचं. मी म्हणायचे आता कसं होणार लोकांचं? कोणी आला की फटका द्यायचा तलवारीचा. कोणी आलं की दारात, आले का तुम्ही? या. म्हणजे तो पळायचा. सहजयोग नको रे बाबा. तिथे जहाल लोक राहतात सगळे. तो जहालपणा आता मावळला. आता थंड वातावरण झालं आहे. हे आता केवढं छान झालं. असं वाटलं पाहजि की खरोखरच कमळात आलो की काय? हा त्याचा सुगंध, ह्या सुगंधामध्ये आम्ही येऊन आम्ही नाहून राहिलो आहे. असं वाटलं पाहजि. एका नवीन माणसाला भीती नाही वाटली पाहजि. त्याला वाटलं पाहजि की आलो बुवा आपण कुठेतरी. हा स्वर्ग आहे आणि स्वर्गाचे देवदूत बसले आहेत सगळे. परधान वागणं सगळंच काही स्वर्गासारखे पाहजि कारण तुम्ही स्वर्गात आलात. आपल्यातला स्वर्ग जागृत झालेला आहे तेव्हा त्याचा परमिळ हा दरवळलाच पाहजि. अश्या प्रकारे आपला सहजयोग आज महाराष्ट्रात हळू हळू वाढत आहे.

1982-0126, Puja, on the Republic Day

View [online](#).

Republic Day puja, Lonavala, India, 1982-0126

On puja and seers.

Shri Mataji: Before that, I know that people think this time, this, but we have to go according to the auspicious time, isn't it? Because to get maximum effects, so we have to start puja later. I also went for bath afterwards.

So this is what it is. One has to understand that when you start the puja is very important.

[Shri Mataji talks aside in Marathi]

Sahaja Yogi: Presents....

Shri Mataji: Ah!! Seventeen past eleven. I didn't see this. I didn't see this book.

Sahaja Yogi: This pratipadha is the first day of Navaratri "Maghi Navaratri" we call which is auspicious week. So the first day, it starts at eleven seventeen and ends tomorrow morning eleven thirty three. So we are starting just in time.

Shri Mataji: You see if you see a watch, it would be all wrong because that is how I had to go for My bath also after [in Marathi]

Sahaja Yogi : [in Marathi]

Shri Mataji: I never read this book, you see this, where they described it. I know it is so.

So you can tally it also. You see it is easy to see the watch and walk. You see if you give up watch and do it in auspicious time, half of your problems will be solved.

[Puja talk starts here]

Again it's a great day. It's a day of our independence of this great country and also the national day of Australia. It is such a great thing to be independent and free. The worst thing is the slavery.

Today we celebrate our freedom from that slavery that we had for three hundred years. But slavery does not go easily, only by celebrating our Independence Day. It has to go completely from our minds. And one has to realize that we are really independent people now.

We are independent it does not mean that we are abandoned people. Those who have not paid anything to achieve this independence cannot understand also the value of this independence. The slavery is in our mind still lingering on.

Indians are now more westernized, anglicized than they were ever before. Before independence as they had to struggle out of it, they protested. But when we became independent, we started thinking that we should also imbibe all the bad qualities from the West. So this is also a kind of a slavery which is very subtle. Also the people who ruled us are still carrying on with the idea that they are still ruling us. It's all imaginary, both things are imaginary, they don't exist anymore. As far as we are concerned in India, we have to know that this independence was granted to us through God's grace. We have won it through non-violence and truth, and granted to us, for us to achieve our spiritual ascent. To become spiritually enlightened and find out from our roots what truth has been laid for us. 5:26

Now we have to judge within ourselves as Sahaja Yogis, how much slavery is still there in our minds. If somebody writes something, a Sahaja Yogi is not supposed to believe it because now he is bestowed with the blessings of his kundalini. He has his vibratory awareness to judge everything and see for himself that whatever he is doing, he is doing in an absolute way. Unless and until the country achieves its absolute freedom we have to say that it is still under the pressures of slavery. This time it may not be the slavery of other people, but it could be the slavery of your own "Shadripos", your six enemies.

We have to fight them. In Sahaja Yoga, the greatest enemy now we have to face is our own ego. Even when they get Realization, even when they get vibrations, even when they are Realized, they do not understand that it is all God's grace that it has happened. The ego stands in between and tries to give ideas. This is the worst thing for a Sahaja Yogi because now you have become a different person and you should develop a personality which can suck in more vibrations.

If you were not so anglicized and if you had read about Devi Mahatmayam and all that, you would have recognized me much

more. But because of your education, you cannot recognize me. So you have got Realization. Now better recognize me. It is very difficult for people to take to truth. Because truth, people don't want to accept.

And this ego business comes in between you and your truth. This ego separates you from truth and creates problem. What is the meaning of puja? There is no need to think about it. If your ego is less you can feel it on your hands, in your being and after a puja, you'll feel very much relieved. But a person who is an outsider will think, this Mother is very ego-oriented, She wants to do -asks people to do Her puja, because they cannot feel anything out of the puja. Only you, who are Realized and who are now settled down as Sahaja Yogis are the people [who] can understand what is the meaning of puja is. But even among you, I know there are snakes in the grass. I know them, all of them. But they will remain snakes all their lives and they will remain snakes even when they die.

One has to realize that it is for your benefit I allow you to have the puja. It's not very comfortable for me. It's different if the devatas have to do the pujas of Devas, because very simple people they are. They know me too well, so understanding is simple. For them it's a great pleasure to do the puja, it's a great privilege to the puja, it's a great blessings that they can do puja. But to you, it is your great ego which goes on telling you stories.

So some people who are still on that low level still continue with their low level ideas. You have to come up a little to receive the blessings.

I have nothing to gain from you. You have to gain from me. Actually for at least three years when I started my work, I didn't want even to talk about Adi Shakti. But if you want to talk about me to anybody, don't tell them what you have discovered. We have an inner circle and outer circle. And be careful about people who belong to the outer circle. Do not include them in the inner circle. They can never understand what puja means. Only those who have come up to that point should be allowed in the puja. You don't have to pay for it. You don't have to exert for it. Its only I exert. But you have to receive it.

Some people will be like that. But you have to go forward into a dedication and understanding of Sahaja Yoga. In England, when I went there, I was very much worried about starting the puja. So when the people came down here they saw that Indians were worshipping me and all that and they started the puja. Still for people to understand that why my hands or feet should be washed with a particular type of a mixture is rather vague.

But for other Western people it is absolutely impossible to conceive, because they have not known anything about the Devi. They have not know a word about the Devi. This knowledge is only in this country. I think in Greece also. In Greece, people had this knowledge. So once you have discovered a new source of shakti you have to understand that this is the way it has to be done. There's a protocol. This is the method, is discovered not by Me but by saints and seers. It is the seers who have written down about Me. I have not written down anything about Myself. Like scientist they have discovered about Me, what makes the Goddess happy, what makes all the Deities happy. They have discovered by using different methods, scientific research I should say or spiritual scientific ways, they have discovered. As young Sahaja Yogis, and new Sahaja Yogis, you have to accept their verdict and you have to see what they have said, works out or not. And if it works out one has to know that it is only for your benefit and for the benefit of the whole humanity I am sitting in flesh here for you to do my worship.

I do not want to say anything which means claiming something or boosting or something. Like when Christ said something, they crucified Him. You can't crucify Me. You can't. You try, your level best, you can't. I know that. I don't want to say something that will make your ego come up like a snake and hold a hood on your head. This is the only consideration I have. That's why I don't want to say much. But the seers have said about me. Now you have seen the difference in terms and signs of a Goddess. So to become purer and purer, first of all, allow all these negative thoughts to be away from your mind. Any such thought comes into your mind you say no, not this, not this, not.

All these six enemies attack you through thought only. There is no other way out. First it comes as a thought then it can become a physical pain, it can become a mental agony, it can become anything. But if you are in your thoughtless awareness then they cannot attack. So try to develop your thoughtless awareness, in your meditation. So this is the first step towards your freedom, liberation. From these six enemies you must get out. These six enemies are still waiting at the door and they'll get hold of you. Even if there is a mine of gold here and if you do not know the method, how to extract the gold out of it, you will remain poor. First you must recognize and then you must know the method, how to extract. Thanks God you are born at a time that most of

the things are discovered about the Goddess and I don't have to tell you. It's very embarrassing. But those who have searched for you have already laid it down and it is better that you surrender your ego and take up their ways how they do it, and how they have done it, and what have they prescribed.

Their language is not so important. What is important is what they are trying to communicate. They have given something great to you. You have to give something great to your children, to your progeny. And what are you going to give them? There were very few people who gave such great methods and ways to you. Now you have to give your progeny the witness, witnessing of this great Maha Yoga, the manifestation of this Maha Yoga that you have seen with your own eyes, with your own hands feeling it, with your whole body feeling it. This is what you have to give to others. This is the most precarious time and the precarious year. In this year we can achieve a lot if you really understand at this moment the importance of getting liberation, of moksha that you have got. You have to give mokshas to others. By giving to others only your moksha will improve. Those people who are still planning and trying to make, you see, a device or and an intrigue and all that is really working out for themselves. They are going against themselves. And these things are very dangerous.

As a Mother I would say that anybody who tries such things can affect seven generations in a family. It's not only in one generation this finishes off. In seven generation it goes. So after coming to Sahaja Yoga, after getting Realization you do not exist only as a angel which has fallen down, but you become responsible for seven generations in your family. So one has to be very, very careful and that is why in the puja we do not allow people who according to us are not up to the point.

19:57

[Shri Mataji speaks in Marathi]

Shri Mataji: One each will do.

[Shri Mataji speaks in Marathi]

[Sahaja Yogi speaks in Marathi]

Shri Mataji: Senior people. I mean from any centre, you see, new people should not, those who been very long. Then, tomorrow, Modi will be finishing his ten years as a Sahaja Yogi. So senior people. It should not be new people, but senior people should come.

[Shri Mataji speaks in Marathi]

There should be no formality about it. Not new people but senior people, very senior.

[Shri Mataji speaks in Marathi:, ask Dhumal]

Sahaja Yogi: Dhumal.

Shri Mataji: Who is from city? Ask senior people. Who is from Pune? Senior?

Sahaja Yogi: Deshpande, Deshpande.....]

Shri Mataji: From France, who is the oldest member here ? From France?

Sahaja Yogi: Annick.

Shri Mataji: Annick?

Shri Mataji: Annick.

Sahaja Yogi : Annick, Mother.

Shri Mataji: Who is the oldest member from Switzerland?

Sahaja Yogi: Geneviève.

Geneviève: No, it's

Sahaja Yogi: Not the oldest.

Shri Mataji: No, Sahaja Yogi, not age-wise. The one who has been the longest in Sahaja Yoga. Sahaja Yogini: Marie-Laure.

Shri Mataji: Marie-Laure come along, Marie-Laure is there.

And Delhi? Venugopalan is very old from Delhi.

Though now he is a Bombaite [laughter] But still he can, he can be considered. He has done such a lot of work for Sahaja Yoga.

Who? Who else has come from Pune?

Sahaja Yogis: Deshpande, Deshpande

[Shri Mataji speaks in Marathi]

Shri Mataji: From Canada?

I mean they may not be very senior now because we have started recently anyone will do. One person has to come. Uh? She's from Canada? From USA?

All those who are newcomers should be very careful, you see.

You come along. Sit down. Sit down here please. Hum.

Sahaja Yogi: Shri Mataji I'm from London, should I come?

Shri Mataji: London? Yes you should come. From London, Rustom.

[Shri Mataji speaks in Marathi]

1982-0127, Puja, Be Thankful To God

View [online](#).

Be Thankful to God; Count Your Blessings 27th Jan. 1982, Kolapur, Maharashtra India .आता ह्यांना जे सांगितलं ते तुम्ही ऐकलेलं आहे. पण तरीसुद्धा जरी तुमची खूप स्तुती केली, तरीसुद्धा हे समजलं पाहजि की आपल्या हृदिसुत्तानात सुद्धा अनेक तरतरेचे प्रकार आहेत. ज्यांनी आपण बांधले जातो. ह्यांच्यात श्रद्धा नाही आणि तुमच्यात आंधळी श्रद्धा, पहिली गोष्ट आंधळी श्रद्धा आहे. ती आंधळी श्रद्धा नीट केली पाहजि. आता माताजीनी सांगितलं, की समजा असं सांगितलं, की बघा काळ्यामध्ये काळं घालू नका, की लगेच माझ्यावरती सगळे दंडे घेऊन येतात, का माताजी म्हणे, अरे मी काय, मी कशाला सांगते? ज्या गोष्टीला मी मना करते ते का करते? उगीचच सांगत नाही. काळं घातलं म्हणजे त्याने त्रास होतो, ते करायचं नाही. नाही, हे माताजी आम्ही ते ही करतो आणि हेही करतो, तसं चालायचं नाही. दोन्ही करता येणार नाही. सहजयोग करायचा म्हणजे तो शुद्ध स्थितीत केला पाहजि. ह्यांच्यामध्ये अश्रद्धा आहे, पण तुमच्यामध्ये आंधळी श्रद्धा आहे आणि हट्टी आहात त्याबाबतीत. तेव्हा ते ही ठीक नाही. आता युगधर्म आपण म्हटलेलं आहे. म्हणजे या युगामध्ये, सहजयोगाची धारणा, आपण धारण करायची असते. त्याच्यासाठी शहाणपण असायला पाहजि. शहाणपण जर नसलं, हट्ट जर केला, तर काहीच करता येण्यासारखं नाही. हट्ट नाही करायचा. बघायला पाहजि, माताजी जे म्हणतात ते खरं होतं की नाही. झालं ना एकदा, कळलं ना तुम्हाला, व्हायब्रेशनस आले नं, हे सगळं लहिलिलं नं देवीचे महात्म्य, की माताजीच्या पायावर तुम्ही कुंडलीनी पाहिली ना असताना, तर झालं ना, आता मला पुढे सांगायला कशाला पाहजि. जर हे साक्षात आहे, तर मग कळलं पाहजि आपल्याला, की माताजी जे म्हणतात ते केलं पाहजि. सहजयोगात जे म्हटलं ते केलं पाहजि, जर ते तुम्ही करणार नाही, तर सहजयोग तुमच्यात वाढणार नाही. नाही वाढला की मग माताजीवर दोष लावायचा की माताजीनी, अहो, आम्ही इतक्या दविसापसनां सहजयोग करतो पण माताजीनी आम्हाला एवढं सुद्धा मदत केलेली नाही. म्हणजे तुम्ही केलेला नाही सहजयोग बरोबर! कुठेतरी पाणी मुरतंय आणि ते पाहिलं पाहजि. कुठे पाणी मुरतंय ते जर तुमच्या लक्षात आलं, आणि असा अट्टहास नाही धरायचा, हट्ट नाही धरायचा. हट्ट धरणं हा आपल्या महाराष्ट्रीयन लोकांचा वशिष्ट गुण आहे. प्रत्येक गोष्टीत हट्ट धरायचा, आम्हाला हेच पाहजि. हे करा नाहीतर नाही. पण तसं नाहीये ना. जे आहे ते स्वतः बघायचं, शहाणपण धरायचं. आणि जे आहे ते घ्यायचं. साधुसंतांनी जे सांगितलंय तेच आम्ही सांगतो. पण तुम्ही कुठे साधुसंतांचं करता. काहीतरी आपलं मनानी काढलेलं आहे. जे काही आपल्या मनानं काढलंय आणि त्यांनी जे तुम्ही प्रकार करून राहिलात, त्यांनी कतितीरी आपल्या देशाला त्रास झालेला आहे. आता शंभरदा मी सांगितलेलं आहे, की हे बाबाजी लोकांच्या कडे जाऊ नका. हे तांत्रिक असतात, ते भुलं घालतात तुमच्यात. जर आपल्या देशातले तांत्रिक गेले तर आपल्या देशातली दरिद्रीपणा जाणार आहे, हे मी शंभरदा सांगते. तुमच्यातला तांत्रिक जर गेला, तर, देवी इथे येऊ शकते. कारण काय आहे, लक्ष्मीचं असं सूत्र असतं की जर इकडनं तांत्रिक आला की ती तकिडनं नघाली. म्हणून गंडेदोरे बांधू नका, तावीज घालू नका, तांत्रिकाला आणू नका. मग दारदिय आलं की, अहो माताजी, अहो असं कसं झालं? योगाने क्षेम होतं असं कृष्णाने सांगितलंय, पण योग जमला पाहजि ना. आधी योग जमवून घ्या. आधी योग सांगतिलाय, मग क्षेम सांगतिलाय. आधी क्षेम नाही सांगितलेलं. योग झाल्यानंतर परमेश्वराच्या साम्राज्यात आल्यावर परमेश्वर तुम्हाला आशीर्वाद देतो. पण आधी योग तर जमवून घ्या. योगाच्या बाबतीत अत्यंत हट्ट असतो. आणि तो हट्ट केल्यामुळे सगळ्या गोष्टीला दरिगाई होते. दरिगाईची वेळ नाही. ह्या वेळेला जितक्या लवकर सहजयोग मळित आहे, जितक्या झपाट्याने तुम्ही वाढू शकाल, जितक्या झपाट्याने सहजयोगाचा धर्म वाढेल, तितकंच आपल्याला, आपल्या देशाला आणि सर्वच मानवजातीलाच त्याचा फायदा होणार आहे. हे एकदा जर लक्षात आलं, तर मनुष्य लगेच, जे माताजी नी म्हटलं तेच करा. आम्हाला करायचं नाही दुसरं, अशानला. आता प्रत्येकाला आहे की आम्ही कुणाचे बंदे नाही आहोत, आम्ही कशाला करायचं, नका करू. पण उद्या तुम्हाला त्रास झाल्यावर तुम्ही परत आमच्याकडे येणार. डॉक्टरनी काही सांगितलं, समजा, आता हे डॉक्टर ते आधी हे सद्धि झालं की नाही, तुम्हाला हे सद्धि झालं की माताजीनी आम्हाला पार केलं. आता हे सद्धि झाल्यावर जे माताजी म्हणतात तेच खरं आहे. मी परत सांगितलं, की व्हायब्रेशनस बघून तुम्ही प्रत्येक गोष्ट करा. कोणी म्हटलं आम्ही मोठे आहोत म्हणून काय मोठं होत नाही. असाल तुम्ही आपल्या ठिकाणी. परमेश्वराच्या दृष्टीत मनुष्य मोठा आहे की नाही ते व्हायब्रेशननी बघायला पाहजि. व्हायब्रेशननी बघतिल्याशिवाय कोणच्याही गोष्टीला मान्यता नाही द्यायची. आता आपल्या इथे सुद्धा पुष्कळ साधू-संत झालेत, पैकी काही खोटे आहेत आणि अजून त्यांची पूजा होते. म्हणजे हे गजानन महाराज, हा काही मनुष्य खरा नाहीये, मुळीच खरा नाहीये. तुम्ही व्हायब्रेशन बघा नुसता अंगाला, नुसतं जसं काही कुणी वच्ची चावावे तसं होतं त्या माणसाला बघून. जो मनुष्य खरा आहे, अक्कलकोटचे खरे आहेत, ते खरे आहेत. ते उपासनी महाराज खरे नाहीत. साईनाथ फारच मोठे खरे होते. पण त्यांच्यावर तो जो दुसरा आहे, आता आलेला, सत्य म्हणवणारा, तो खरा नाहीये. म्हणजे जे आहे ते आहे, जे नाही ते नाही. माताजी कशाला कुणाला चांगलं म्हणतात की कुणाला वाईट म्हणतात, असा वचिर केला पाहजि. माझं काही नातं आहे का त्यांच्याशी? खऱ्या लोकांशी आहे, खोट्याशी नाही. आता तुम्हाला जर मी स्पष्ट नाही सांगितलं तर कोण सांगणार आहे. जर आईने स्पष्ट नाही सांगितलं तर कोणी सांगायचं? पुष्कळांचं म्हणणं असं आहे की माताजी फार चकितिसा करतात. अहो, चकितिसा बकितिसा काय करत नाही, मी स्पष्ट सांगते. आता समजा जर एखाद्या आईने पाहिलं, आपला मुलगा आगीतून चाललाय, त्याला मुलाला दसित नाही, आंधळा आहे, तर ती सांगणार ना बेटा तकिडे आग आहे तकिडे जाऊ नको. पहिल्यांदा प्रेमाने सांगेल, समजावून सांगेल, सगळं करून बघेल. आणि मग, जर तो जळाला तर त्याला मग नीटही करते नंतर ती. पण कशाला जाळून पोळून घ्यायचं स्वतःला. स्वतःबद्दल जरा लक्ष द्यायला नको का? स्वतःला जाळूनपोळून कसं चालणार आहे. दुसरं म्हणजे, पैशाच्या बाबतीतसुद्धा सांगायचंय की पैसे सुद्धा, आपल्याकडे इतके पोटभरू लोक आहेत, सगळेजण देवाच्या नावावर पैसे कमावतात. खूप पैसे कमवायचे आणि खायचे. दुसऱ्याचे पैसे घ्यायचे आणि त्याच्यावरती जिवन जगायचं. असे पुष्कळ लोक आहेत. अशा लोकांपासून दूर राहिलं पाहजि. सहज योगात कुणी पोटभरपणा करत आहेत, कुणालाही, केला की त्याला त्रास होणार. मला माहिती आहे, लोकांना भयंकर त्रास झालेले आहेत. सात सात पडिया त्यांच्या उद्धरणार नाही. तेव्हा त्यांनी पैशात गडबड करायची नाही. ते तर एक झालंच, पण त्याशिवाय जे लोक असे धंदे करतात त्यांच्याकडे जायचं नाही. आता परवा आम्ही एकाकडे गेलो होतो. ते सहज योगी आहेत. आणि ते एक असे आणून बसवले, त्यांनी, गुरवर्ग कुणीतरी, हवनाला. म्हटलं हे कसे, हे तर पार नाहीत. मग ह्यांना कशाला बसवलं हवनाला? ह्यांचं आम्हाला पोचणार आहे का? तुम्ही बसा म्हटलं. अहो आम्ही म्हणे ब्राह्मण नाही, आम्हाला काय येत नाही. काही नाही. तुम्ही असतील तर आम्हाला चालतील, ते नको. तुम्हाला काही येत नसलं तरी आम्हाला चालेल. नुसतं तुम्ही आहुतीला काही घातलं तरी आम्हाला चालेल, पण ते नकोत

आम्हाला. कारण त्यांना काही येत नाही, पोटभरू आहेत ते. त्या पोटभरू माणसांनी आमची पूजा होत नाही. मनुष्य पवत्रि पाहजि आणि पार पाहजि. सहज योग म्हणजे, अगदी दविय आहे, दविय आहे. आणि त्या दवियात तुम्ही तुमचं दविय झालं पाहजि. तुमच्यात दवियता आली पाहजि. दवियता येण्यासाठी अगदी, जसं काही सोनं आपण वसितवातून काढतो आणि अगदी ते जसं अगदी लकाकून नथितं तसं तुमचं झालं पाहजि. तेव्हा तो सहजयोग, नाही तर त्याला काय फायदा आहे? सहजयोग म्हणजे दुसरे काहीतरी असे चालतात आपले लोक इकडे तिकडे धंदे, असे धर्मप्रचारक, अमुक-तमुक तशातला प्रकार करायचा नाही. तुम्हाला काहीतरी तावून सुलाखून, काहीतरी वशिष तुमचं झालं पाहजि. तुमची जी आज परस्थिती आहे, कवि जे काही आहे, ते सगळं बदलून काहीतरी वशिष तुमच्यातनं नघालं पाहजि. जसं हरियाला आपण पैलू पाडतो, तसे तुमचे सगळे पैलू पूर्णपणे पाडून घेतले पाहजि. ह्या असं जर झालं तरच ह्या सहजयोगाला अर्थ आहे. मगच मी त्याला खरं म्हणजे महायोग म्हणून. नाहीतर ह्या अशा सहजयोगाला अर्थ काय आहे? की माताजी आम्हाला खायला मळिलं, आम्हाला माताजी अमुक झालं, ह्याला काय राहिलं, हे काही वशिष नाही मला वाटतं. दुसरं सांगायचं म्हणजे असं की, थोडंसं माझपण आपल्याकडे, फार वक्षिपित पद्धतीचं आहे. वलायतेत वगैरे, माझा मुलगा कुणी नाही, माझी मुलगी कुणी नाही, माझा भाऊ कुणी नाही, माझं कुणी नाही, अशा रीतीची वृत्ती आहे, मीच सगळं. इकडे माझ्याकडे आले म्हणजे भाऊ, बहीण, आई, आजोबापासून सगळे जण जे आहेत त्या सगळ्यांचं मी वक्षितलं पाहजि. आता ते माझ्याजवळ आले अथवा पार झाले कवि नाही त्याचा काही वक्षिरच नाही. आता त्यांच्या भावाच्या बहणीच्या अमक्याचे तमके कुणीतरी वारले. माताजी, त्यांचं तुम्ही कसं बघायला पाहजि होतं. अहो कबूल, पण ते कुठे होते. तेव्हा हे माझे आहेत, हे माझे आहेत, हे माझे आहेत, तसं नाही. माझे सोयरीक कोण, जे वट्टिलाचे! हे लक्षात ठेवलं पाहजि. जे वट्टिलाचे खरे, ते माझे सोयरीक. बाकी लोकांच्याबद्दल उगीचच ऊहापोह करून काय उपयोग आहे. जर ते सहजयोगातच नाही, त्यांनी जर परमशिनच मळिवण्याचा प्रयत्न केलेला नाही, तर असे माझे सोयरीक उगीचच झाले, म्हणजे काहीतरी झाले, आपले संबंध जुळले. काहीतरी पूर्वजन्माचे असतील तर संबंध जुळले. पण ह्या जन्मात मात्र त्यांच्याबद्दल खंत पाळणे कवि त्यांच्याबद्दल काहीतरी आस्था ठेवणे, उगीचच ठेवण्यात काय अर्थ आहे. आणि ज्या माणसांनी अशी आस्था ठेवली त्याला त्रास होणार. दुसरं, एक, दुसरी गोष्ट सांगायचे म्हणजे, मी, माझी फार इच्छा आहे तुमच्या घरी यावं, बसावं, मला खूप आनंद होतो. घरात, गृहस्थात, कुटुंबात जावं आणि कुणी म्हटलं की मी म्हणते पण येते. पण हे लक्षात ठेवलं पाहजि, आईला फार वेळ नसतो. त्या वेळेत जर तुम्ही म्हणालात तर काय म्हणणार, मला तोडून म्हणता येत नाही, नाही येणार वगैरे. पण इतका वेळ कुठे आहे आईला. सकाळपासून माणसं यायला लागलीत, तिथे बसलो, त्यामुळे कुणाच्या घरी कधी जाणं नाही झालं, तर ते वाईट नाही वाटून घ्यायचं. माझं घर कोणचं आहे, जे माझं घर तेच तुमचं घर आहे नं. मी तिथे आहेच. आली तर बरं, नाही आली तर बरं, असा वक्षिर ठेवला पाहजि आणि वाईट मात्र वाटून घेतलं नाही पाहजि अशा गोष्टीचं. जर नाही झालं आईच्या हातून तर झालं, काय हरकत आहे, नाही आल्या ना माताजी, काय हरकत आहे. त्याच्यात काय. माताजीना एवढी कामं आहेत, काही हरकत नाही. माझ्याच घरी आलं पाहजि, असा अट्टाहास, हा दुसरं माझं आहे. आणि त्यात शहाणपण जातं. वाईट नाही वाटून घ्यायचं. आजच मला कुठं जायचं होतं, गेले नाही, मला बरं नाही वाटलं, पण करता काय? तेव्हा तुम्ही त्याबाबतीत असं म्हणायचं, की माताजी तुम्ही नका वाईट वाटून घेऊ, आम्हाला माहिती आहे तुम्ही कामात आहात. तुम्ही काय इकडे तिकडे जात नाही. तुम्ही सगळं आमच्यासाठीच आयुष्य घालवता. आता माझं, माझा संसार आहे, सगळं सोडून इथे तीन-चार महिने राहते, ऑस्ट्रेलियाला जायचं, अमेरिकेला जायचं, नदिन तरी सहा-सात महिने वर्षातनं बाहेर राहते. माझे यजमान आहेत, घर आहे माझं, घरद्वार सोडून, सगळं काही, तुम्ही रहाल का सहा-सात महिने, कुणीतरी? तसं करतय मी. तेव्हा एखाद वेळेला माताजीना सुट्टी द्यावी, त्याला काय हरकत नाही. आणि इतकं वाईट नाही वाटून घ्यायचं त्याचं. तेव्हा ह्या ज्या गोष्टी आहेत, आता पूर्वीचे लोक, साधुसंत तर कुणाच्या घरी जातच नसत. त्यांचा नियम असायचा आणि सहजयोगातही आमचा नियम आहे तसा थोडाबहुत. घरी कुणाच्या जायचं नाही. एकाच्या घरी गेलं की दुसरा म्हणतो, माझ्या घरी या. मग ते म्हणतात की आमच्या घरी आले होते माताजी, म्हणजे ते एक महात्म्य झालं. म्हणजे काही लोक म्हणत नाहीत तर काही म्हणतात. तर शक्यतो कुणाच्या घरी जायचं नाही, असं आमचा एक नियम आहे. शक्यतो एकाच माणसावरती सगळं घालायचं नाही. आता पेटकर आहेत, आमचे दामले आहेत. आता ह्या दोघांचं म्हणजे वास्तव्य, एकाचं पुण्याला, एकाचं मुंबईला. आता जोपर्यंत सोलापूरला व्यवस्था झाली नाही, तोपर्यंत ह्यांनी येऊन इकडे करायचं. मग आता सोलापूरच्या माणसांनी सांभाळलं पाहजि. त्यांनी जबाबदारी घ्यायची. असंच आम्ही सहजयोगाचं करतो. आता असं नाही की हे लोक आले पाहजि, की मग व्यवस्था झाली पाहजि. त्यांच्यावर आता टाकलंय, त्यांनी आपली व्यवस्था बघायची, त्यांनीच. हळूहळू मग आता ह्या लोकांनी सुद्धा आसपास असं सेंटर सुरू करायचं. जोपर्यंत ते सेंटर उभारत नाहीत, तोपर्यंत ते बघायचं, मग सोडून टाकायचं. तिथे चकितून बसायचं नाही, की हे मी सेंटर उभारलं आता माझंच इथे सगळं चाललं पाहजि, असं धरून बसायचं नाही. कुठेही सेंटर उघडायचं असलं, तिथे करायचं, चार माणसं तिथे उभी झाली की ते सोडून टाकायचं, परत आपल्या कार्याला लागायचं. परत दुसरं सेंटर उघडायचं, ते तिथे सुरू झालं म्हणजे ते तिथे, त्या लोकांना, चार लोकांना तयार करून, तुम्ही वा तुमचं सांभाळा, आम्ही तुम्हाला सांगितलं, आता तुम्ही करा. अशा रीतीनेच वृक्ष फोफावणार आहे. आणि अशा रीतीने जर तुम्ही आपल्याला समजुतदारपणानी सगळ्या गोष्टी घेतल्या, प्रेमानी घेतल्या, वाईट नाही वाटून घ्यायचं, वाईट वाटून घेणं म्हणजे आपल्याकडे रुसवा-फुगवी हा जो प्रकार आहे, हे काही इकडे आपल्याकडे लगेत मांडलेलं नाही कवि तुम्ही वराकडचे नाही आणि मी वधू कडची नाही. माझी तर नेहमीच स्थिती अशी असते की मी वधूकडची आहे. नेहमी पाय धरण्या धराव्या लागतात. तर तसं आईला करायला लागलं नाही पाहजि. आपण समजलं पाहजि की आई जे करते, ते आपल्या भल्यासाठी करते आहे. आणि आपलीच आई आहे. वाटेल ते आम्ही मागतिलं तरी देणार आहे ती. जे असेल ते तुमचंच आहे. सगळा काही अधिकार तुमचाच आहे. त्याबद्दल शंकाच नाही. पण तरीसुद्धा आपला अधिकार कसा वापरायचा, कतिपय वापरायचा, आणि तेव्हा वापरताना सुद्धा, आमचा आईवर अधिकार आहे, म्हणजे आमचाच अधिकार नाही, सर्वांचाच अधिकार आहे. सर्वांचंच सगळं काही आहे. सर्वस्व जे आहे, त्यालाच हे माताजीचं मळिणार आहे, असं समजून एका सामूहिक चेतनेत, माणसाने राहिलं पाहजि. कुणी मी मोठा की तु मोठा, की माताजी ना मीच, आता त्यांच्यासाठी मी फळ घेऊन आलो, तर मी मोठा झालो कवि तुम्ही त्यांच्यासाठी सतरंज्या आणल्या म्हणून मोठे झाले, असे वक्षिर जर केले तर मात्र सहजयोगात तुमची प्रगती होणार नाही, तुमचं नुकसान होईल. म्हणून तुमचं नुकसान झालं नाही पाहजि. सहजयोगाचे सगळे काही कायदेकानून तेवढे समजून घ्या. ते कायदे कानून परमेश्वरी कायदेकानून आहेत. जर ते तुम्ही प्रेमानी पाळलेत, प्रेमानी परत म्हणते, रागावून नाही. प्रेमानी, समजुतदारपणानी ते जर पाळले तर तुमचे वृक्ष होतील, मोठे मोठे वृक्ष होणार. आणि तुम्ही स्वतः समर्थ होऊन अतबिलशिली होणार आहे. आणि ही संबंध शक्ती तुमच्यातनं स्वतः वाहू लागेल. आणि मिला काही करायला नको. तर अशाप्रकारे, सोलापूरला आता येणं झालेलं आहे. पुढच्या वर्षी सर्व सोलापूरच्या मंडळींनी, मी जो प्रोग्राम आखून पाठवीन, तशा रीतींनी इथे व्यवस्था करायची. मी आखलेला प्रोग्राम जर तुम्ही ठरवला तर सगळी व्यवस्था एका क्षणात होईल. पण जर तुम्ही आपलं स्वतःचं लावलं मध्ये की, नाही असं नाही तसं आहे, तर

मग त्रास होईल. मग म्हणायचं माताजी ही व्यवस्था नाही झाली, ती व्यवस्था झाली, असं. कारण माझं लक्ष तुमच्याकडे मी प्रोग्राम आखल्याप्रमाणे आहे. मी जे काही लहिन पाठवलं ते तुम्ही मान्य करायचं. आणबिघा मग मी तुमची व्यवस्था करते, सगळं तयार होईल. पैसे उभे राहतील, तुम्हाला काही त्रास होणार नाही, काहीही होणार नाही. पण आपली व्यवस्था करायला सुरुवात केली म्हणजे त्रास होईल. हे जर लक्षात आलं आणसिमज त्याची जर तुम्ही घेतलीत, तर तुम्ही म्हणजे सर्व जगामध्ये प्रसिद्ध व्हाल. सर्व जगात तुमचं नाव होणार आहे. हे सहज योगी म्हणजे सोलापूरचे हे वशिष्ठ, हयांनी काय केलं, इतक्या इतक्या लोकांना पार करून सोडलेलं आहे. ते अमके एवढे वशिष्ठ. आत्ता धुमाळांचं नाव सार्या गावात झालंय. कारण शहाणी माणसं आहेत. शहाणीपण फार आहेत. पूर्वी धुमाळां मध्ये थोडंसं होतं, थोडा अहंकार. तो काढून टाकला त्यांनी. आता शहाणपण आलंय. अहंकार काढला पाहजि. आत्ता हट्ट म्हणून अगदी करत नाही. तेव्हा कोणत्याही माणसानी, त्यांच्याकडे बघून स्वतःला सुधारून घेतले पाहजि. हट्ट कवि जेदीपणा करणं, दुसऱ्यांच्या डोक्यावर बसणं वगैरे वगैरे हे प्रकार सहजयोग्याला मुळीच शोभत नाहीत. उलट जतिका सहजयोगी वर येतो, ततिकाच तो नम्र होत जातो. ही त्याची ओळख आहे. मी कशाचीच तुमच्यावर जबरदस्ती कधी करत नाही. हे करा, असं म्हणून म्हणत नाही. काय असेल ते मान्य. जे म्हणाल ते. जथि ठेवायचं तथि ठेवा. ठेवायचं असलं तर ठेवा नाहीतर बाहेर ठेवा. जमनीवर झोपा म्हटलं तर जमनीवर झोपायचं. आमचा कोणताच तुमच्यावरती कोणच्याच गोष्टीचा पगडा नाही. तेव्हा तुम्ही पण अशाच रीतीनी, नम्रपणानी, प्रेमानी. आत्ता एवढ्या मोठ्या परमेश्वराच्या कार्याच्या वेळेला तुमचा जन्म झाला, तुम्ही एवढं मोठं परमेश्वराचं कार्य करत आहात, इतकंच नाही पण त्या कार्यात तुम्ही इतके यशस्वी झालात, हे कति म्हणजे, हज्जारो वर्षांच्या तपश्चर्या केलेल्या मोठ्या मोठ्या ऋषीमुनींना जे लाभलं नाही ते तुम्हाला मिळालेलं आहे. हे भाग्य कोणाला मिळालेलं आहे. असा विचार करून, अत्यंत नम्रता धरून, प्रेमानी स्वतःकडे लक्ष दिलं पाहजि आणदुसऱ्यांच्या कडेही. माझ्या बायकोचं महत्त्व झालं पाहजि, माझ्या बायकोचं गाणं झालं पाहजि, तनीच मरिवलं पाहजि, असल्या तऱ्हेच्या मूर्खपणाच्या गोष्टी केल्या, कति बायकोच तुमच्या डोक्यावरती मर्या वाटायला लागेल. तेव्हा सहज योगाला फार जपून असायला पाहजि, समजलं पाहजि. सहज योग म्हणजे काही एका दोघांसाठी नाही, सर्व जगासाठी आहे. आणत्या सर्व जगात तुम्ही एक वशिष्ठ कौण्ठात हरि बसवल्यासारखे होऊ शकता. नाहीतर अगदी, जसं काही तरी आपण, काढून टाकतो, झाडून टाकतो, तशातलेही होऊ शकता. त्यापैकी तुम्हाला काय करायचंय ते तुम्ही नश्चित करायचं, मी करू शकत नाही. तेवढंच मला जमत नाही. ते तुम्हीच नश्चित केलं पाहजि. त्याचा नविडा तुम्ही करायला पाहजि. मी तो नविडा करू शकत नाही. तर आत्ता पूजेला सुरुवात करायला हरकत नाही. बरोबर बारा वाजले, जशी माझी इच्छा होती. (सहजयोगी सूचना देतांना :- या ठिकाणचे जे सहजयोगी मंडळी आहेत त्यांना पूजेला पुढे बसवावं अशी माताजीनी सूचना केलेली आहे. त्याप्रमाणे मी नावं घेतो, मला माहिती आहे ती, त्या लोकांनी पुढे यावं.) श्री माताजी :- सगळ्यांनाच बसू देत. काही जास्त दसित नाहीत. (सहजयोगी सूचना देतांना :- श्री व सौ बावळे, या पुढे या लगेच, पटापट उठून, श्री व सौ. चीटे, श्री व सौ जोशी.< Not Clear> नंतर कालदिस, माऊलीकर, मधु मतिर वक्री, अशोक तांबेकर, श्री व सौ तांबेकर.)

1982-0201, Public Program

[View online.](#)

Public Program At Agricultural University ICU 1st February 1982 Date: Place Rahuri Public Program Type मराठी माणसाला अजून स्वतःबद्दल वशिष जाणीव नाही. वशिष करून तरूण मंडळींना सांगायेचे आहे मला. परवा एका भाषणात एक गृहस्थ मला म्हणाले की आपल्या तरूण मंडळींची अगदी अधोगती होते आहे माताजी आणि त्याबद्दल तुमचे काय कार्य चालले आहे ते तुम्ही आम्हाला सांगा. हे लोक उद्या वाया जाणार. दारू पळिन, अगदी वाटेल तसे वागून सगळ्यांची नाचककी करणार आहेत. यांना कोणाही बद्दल आता श्रद्धा वाटत नाही, कुणाचाही मानपान ठेवत नाही, सगळ्यांची थट्टा करतात आणि अगदी त्यांचे जीवन एखाद्या मूर्खासारखे झाले आहे. मी म्हंटले, 'इतके काही वाईट नाही आहे हो . असं सगळंच म्हणू नका तुम्ही. काही लोक आहेत तसे. आणि सगळ काही इतके बघिडलेले नाही आणि बिघिडू शकत नाही.' कारण अनंत शक्त्या या आपल्या भारत भूमीला आशीर्वादीत करताहेत. या तुमच्या महाराष्ट्रात सर्व वशिवाची कुंडलनी नावाची शक्ती आहे. पण ही कुंडलनी सुप्तावस्थेत आहे एवढच आहे. पण तचि परिणाम मात्र आपल्या चरित्रावर, आपल्या संस्कृतीवर आहेत. महाराष्ट्रात सुद्धा असे अनेक लोक होऊन गेले ज्यांचे वर्णन करता येत नाही. ज्ञानेश्वर एक असे झाले तरी आपल्याला माहिती आहेत की कतिती तरी संत साधू बारंवार म्हणजे तुम्ही दत्तात्रयांच्या वेळेपासून पाहिले तर आदनिथ सुद्धा - त्यांच्या आधी पासून आदनिथ-दत्तात्रयांचे जे अवतरण होते सुरुवातीचे आदनिथांचे, ते सुद्धा या महाराष्ट्रात झाले. इतकच नव्हे तर जे मोठे मोठे संत-साधू झाले त्यांनी नेहमी महाराष्ट्राला भेट दिली. जे बाहेर होते, गुरूनानक होते ते इकडे आले कवि जे जे असे- वल्लभाचार्य होते फार मोठे ते महाराष्ट्रात येऊन गेले. इतकेच नव्हे तर श्री राम आणि श्री सीता या पुनीत भूमीवर फिरलेले आहेत. त्यांचे चरण या भूमीला लागलेले आहेत. ही भूमी पावन आहे आणि त्या पावन भूमीत तुमचा पावन जन्म झाला आहे. पण आपण पावन आहोत ही कल्पना मात्र फार कमी लोकांना आहे आणि त्यामुळेच सगळे प्रश्न उभे रहातात. तुम्ही पावन आहात म्हणजे तुमच्यात एक फार मोठी शक्ती आहे. ही शक्ती पावत्रियाची शक्ती तुमच्यात आहे. आणि ही जी पावत्रियाची शक्ती आहे ती जास्त वाढवली पाहजि. ती कमी करू नये. ती आपण कमी करत जातो. सीतेची पावन शक्ती एवढी जबरदस्त होती की रावणासारखा राक्षस सुद्धा तच्याकडे डोळे वर करून बघू शकत नसे. आपल्या देशामध्ये पावन शक्तीला फार महत्त्व दिलेले आहे आणि ती पावन शक्ती महाराष्ट्रात फार आहे. तुमचा जन्म या पावन भूमीत झाला आहे तर त्या पावन शक्तीला स्मरून सांगते की आपल्यामध्ये आत्मा आहे असे सर्वांनी सांगितले आहे. पण आजपर्यंत सगळ्यांनी सांगितले आहे पण सायन्स काही आत्मा शोधून दाखवू शकत नाही कारण सायन्स फार तर फार आपल्या प्राण शक्तीवरच काम करू शकतो. प्राणशक्ती शिवाय आपल्यामध्ये एक मनःशक्ती आहे. ती डावीकडे असते. त्याशिवाय आपल्यामध्ये धर्मशक्ती आहे. म्हणजे सायन्स या गोष्टीचे उत्तर देऊ शकत नाही की अविभासासून मनुष्य का झाला ? पृथ्वीमध्ये ग्रॅनूटी आहे असे म्हणतात न गुरुत्वाकर्षण शक्ती आहे पण ती का आहे? आणि ती कुठून आली? आणि तिचा उपयोग आपण कसा करून घेऊ अध्यात्मासाठी, ते ते सांगू शकत नाही. यावेळेला आपण पृथ्वीतलावर बसलेले आहात आणि आम्ही तिचा उपयोग करून घेत आहोत. आपण तिथे बसलेले आहात. हे एक फारच मोठे दान आहे की आपण या पृथ्वीतलावर, या पावन भूमीवर बसलेले आहोत. त्याच्यामध्ये जी पावन शक्ती आहे तिचा उपयोग कसा करून घेता येईल? याबद्दल सायन्स काहीही सांगू शकत नाही. म्हणजे एखाद्या उसाचा चपिड काढावा आणि त्याच्यानंतर या चपिडातून साखर कशी बनवायची याचा शोध लावायचा त्याप्रकारे सायन्स आहे. कारण सायन्स म्हणजे एकच शक्ती, तिचे समीकरण नाही आहे, तिचे एकत्रीकरण नाही आहे. पण त्या शक्तीला अनेक शक्तीत विभाजून तिचे रपरशरीर आहे. आणि त्याच्यामध्ये इतकी स्थिती झालेली आहे की एका डोळ्याला एक डॉक्टर तर दुसऱ्या डोळ्याला दुसरा डॉक्टर. ही सर्व जी काही मानवनिर्मिती आहे कवि जे काही जीवंत कार्य संसारात बघतो, एका झाडाला फूल आली, फुलाला फळ लागली आश्चर्याची गोष्ट आहे. एका लहान बी तून एवढं मोठं झाड नविले. त्याला फूल आली, त्या फूलांना फळे लागली. एवढी मोठी जीवंत क्रिया - आपण विचारसुद्धा करत नाही. असं वाटत की आपला अधिकारच आहे की आत आपण जमनीत बी पेरलं , बी मधून रोप आली पाहजित, रोपाला फूल लागले पाहजित, त्याचे धान्य झाले पाहजि आणि आपल्याला ते धान्य मळाले पाहजि. आणि हे सर्व करणार कोण आहे? याची कोण शक्ती आहे? हे मात्र सायन्स सांगू शकत नाही. ते फक्त असं सांगू शकतात की असं बी लावलं की त्याच्यातून रोप नविले. त्या रोपाला तुम्ही जर असं सुकवून घेतलं तर त्याचं तुम्ही असं असं करू शकता. पण असं का होतं हे मात्र ते सांगू शकत नाही. त्यामुळे माणसाला फक्त जे दसितं समोर तेवढंच माहिती आहे. त्याच्या पलकिडचे माहीत नाही आणि सायन्सने ते दसिणार नाही. कारण सायन्सला आपली सीमा आहे. आता असं म्हणतात की असीम आहे. सर्वत्र पसरलेली अशी परमेश्वरी शक्ती आहे आणि तिला ब्रह्मशक्ती म्हणतात. शंकराचार्यांनी म्हणजे आदिशंकराचार्यांनी ब्रह्म तेवढे सत्य आहे बाकी मथिया आहे असे सांगितलेले आहे. ते आता सायन्सवर कसं पटवून सांगायेचे हा प्रश्न आहे. मी सुद्धा तुमच्यासारखी म्हणून सायन्स शिकले, त्याच्यानंतर मेडिकल शिकले कारण म्हण्टा डॉक्टरांच्यासमोर डोकफोड करायची तर ते आपलंच पहिल्यांदा घेऊन बसणार. तेव्हा त्यांच्याशी बोलायला मला आधी हे कळले पाहजि की ह्याला ते काय म्हणतात, ब्रह्माला काय म्हणतात ते त्यांना माहिती नाही. हे ब्रह्मतत्त्व चारीकडे आहे. या ब्रह्मतत्त्वानेच कार्य होत असतात. तुमच्या शेतात तुम्ही जे काही लावता, उस लावता, त्याची लागवड करता आणि उस पुढे मोठे होऊन आणि जे काही जीवंत कार्य घटीत होतं ते संबंध या ब्रह्मशक्तीने होते आणि ही सर्वव्यापी ब्रह्मशक्ती आहे. आता असं मी म्हणते. समजा सायन्समध्ये अस मी म्हण्टं की तुम्ही दोन इलेक्ट्रोड्स लावले तर त्याच्यातून इलेक्ट्रिसिटी येते तर तुम्ही ते फक्त ऐकून घ्यायचं आणि त्याच्यानंतर आम्ही ते सिद्ध करून दाखवू. एकदा सिद्ध झाल्यावरती ही जी पहिली धारणा होती ते सिद्ध केल्यावरती ते सायन्स होईल. तसंच हे परमेश्वरी सायन्स आहे. पण हे फार मजेदार सायन्स आहे. ते असं की जर मी तुम्हाला म्हण्टे की आता आपण सगळे इथे बसलेले आहात , आता पृथ्वीची जी गुरुत्वाकर्षण शक्ती आहे, मॅग्नेट आहे हे गणेश तत्त्व आहे. तिथिच अडकणार सहजयोगी. त्याच्याहीवर जे सहजयोगी नाहीत ते ही अडकू शकतात ते गणेश तत्त्व. आता हे गणेश तत्त्व आपल्यामध्ये सुद्धा आहे. आणि जर का अशी माझ्यात शक्ती असली की मी त्या गणेश तत्त्वाला जागृत करू शकले तर तुमच्यातले गणेश तत्त्व जागृत होईल. हे गणेश तत्त्व तुमच्यात जागृत झाल्याबरोबर काय होईल ? हे गणेश तत्त्व तुमच्यात जागृत झाल्याबरोबर तुमच्यात सुबुद्धी आणि विविक येणार. कारण श्री गणेश हे सुबुद्धी दाता आहे. इतकच नाही तर तुमची कुंडलनी जागृत होईल. कुंडलनी नावाची एक शक्ती आपल्यात असते, तिची संबंध आपलं ब्रह्मांड रचले आहे. आणि शेवटी ती वाट बघत असते त्यावेळेची जेव्हा असा कोणी अधिकारी पुरुष परमेश्वराकडून त्या कुंडलनीचे उत्थापन करू शकेल. म्हणजे असं की बी असलं आणि बी ला तुम्ही असं ठेवलं तर काही

त्याच्यावर परणाम होणार नाही. पण त्या बी मध्ये ती सुप्त शक्ती आहे की ज्याने त्याच्यामध्ये अंकुर फुटू शकेल. जेव्हा तुम्ही त्या बी ला आपल्या पृथ्वीच्या उदरात घालाल तेव्हा ते जाणून घेईल आता आम्ही पृथ्वीच्या उदरात आलो आणित्यात अंकुरलि. तशीच ही शक्ती तुमच्यात वास करत असते. जेव्हा तुम्ही अशा एखाद्या महायोग्याच्या सन्निधि येता तेव्हा ती कुंडलिनी आपोआप उभी राहील. ही कुंडलिनी म्हणजे तुमच्यामध्ये असलेली इच्छा शक्ती आहे. ती इच्छा जथि तुम्ही परमेश्वराला एकाकार झालं पाहजि. ही तुमच्या मध्ये सुप्तावस्थेमध्ये ही इच्छा आहे आणित्या इच्छेमुळेच तुम्ही अमर्त्याचे मनुष्य झालात, मानव झालात. ही मानवाकृती तुम्ही अशी मळिवलीत की ह्या मानवाकृतीतच अस काही आहे एक मंदिर आहे. आत्म्याचा दवा पेटवला जाणार आहे. ही कुंडलिनी जेव्हा जागृत होते तेव्हा ती सहा चक्रांना भेदून ह्या डोक्याला इथे ब्रह्मरंध्रावर येऊन धक्क धक्क असा तचा आवाज पुष्कळांना ऐकू येतो. पुष्कळांची दसितेसुद्धा पुष्कळांची तुम्ही बघूसुद्धा शकता. ज्यांना अटकाव असतो त्यांची दसिते सुद्धा शकता. आणित्याच्यानंतर तथि फोडून, हे ब्रह्मरंध्र फोडून तुम्हाला सूक्ष्म दशेला घेऊन जाते. आता तुम्हाला मी म्हंटले तुम्ही सूक्ष्म व्हा म्हणजे सूक्ष्म होऊ शकत नाही. मी लेक्चर दलि तुम्हाला तरीसुद्धा तुम्ही सूक्ष्म होऊ शकत नाही. काहीही करून तुम्ही सूक्ष्म होऊ शकत नाही. ही घटना घडावी लागते. आता एखाद्या बी ला म्हंटले की तू आता अंकुर हो तर होईल का अंकुर ? डोक्यावर तुम्ही उभे राहलि, आसनं केली अमूक केले तरी होईल का? ते घडावं लागतं. बी घडावं लागतं. जोपर्यंत ते बी घडलं नाही तोपर्यंत ते अंकुरले नाही आणिकोणी सांगतिले ते अंकुरले तरी तुम्ही वशिवास करणार का? तर ही घटना तुमच्यात घटते आणिघडल्याबरोबर तुमचा आत्मा आणितुमचा जीव यांच्यामध्ये एकत्र असतो. आता हा आत्मा तुमच्या हृदयामध्ये असतो पण त्याचे स्थान हे असल्यामुळे त्यांचे जे एकीकरण झालेले आहे, त्यांची जी समग्रता मळिलेली आहे त्यामुळे आपल्या हातून या अशा थंड थंड लहरी वाहू ही लागतात, जाणवूही लागतात. ह्या ज्या थंड थंड लहरी जाणवू लागतात हेच आपल्या हाती ब्रह्म लागले आहे. जे ब्रह्म, ज्याच्यामध्ये क्रियाशक्ती, मनःशक्ती, धर्म शक्ती तनिही शक्त्या सामावलेल्या आहेत अशी ही त्रिगुणात्मक शक्ती आपल्या हाती लागली आहे. मग ती शक्ती तुम्ही वापरू लागलात की त्याचं संबंध सायन्स हळूहळू तुम्हाला समजू लागतं. ह्याचं सायन्स काय आहे वरगैरे वगैरे हे नंतर बघतिलं पाहजि. मी आधी नेहमी सांगत असते की जर समजा इथे दवा नसता आणिआम्ही सांगतिलं असतं की याच्यावर इथे छत आहे, त्याला नळि रंग आहे, पविळा आहे, जांभळा आहे वरगैरे वगैरे तर तुम्हाला काही कळलं नसतं. त्यात जर डोळे आंधळे असते तर आणखीनच कळलं नसतं. तुम्ही एक खांबच धरून बसले असता की खांबच म्हणजे सायन्स आहे, अमूक म्हणजे सायन्स आहे. तर जे काही तुम्ही सायन्समध्ये जाणलेलं आहे ते अजून आंधळे आहे. त्याची अजून परपिक्वता अजून आलेली नाही. कारण जे काही तुम्ही जाणलेले आहे ते काय आहे हे तुम्ही सांगू शकत नाही. तेव्हा सायन्समध्ये एवढाच प्रामाणिकपणा आहे की आम्ही त्याबातीत आंधळे आहोत असं ते मानतात. जर त्यांना वचिरलं तुमचं याच्या पुढचं काय. माहीत नाही. त्याचं आम्हाला माहीत नाही ते स्पष्ट सांगतात. त्याच्या पलकिडचं आम्हाला माहिती नाही, जेवढं माहिती तेवढं माहिती. याबद्दल ते प्रामाणिक आहेत की आम्ही अजून आंधळे आहोत, पण जर तुम्ही आंधळे नसता तर तुम्हाला सगळं दसिलं असतं. तेव्हा हा आंधळेपणा गेला पाहजि. आणितो जाण्यासाठी आत्म्याचा दवा आपल्यामध्ये लावला पाहजि. आता कसा लावायचा दवा? तुम्ही मानव झालात तर कसे झालात? काही तुम्ही वशिष कार्य केलं होतं का त्याच्यासाठी. काहीही केलं नव्हतं. आपोआपच झालात, सहजच झालात. आणिम्हणून सहजच म्हणून तुम्ही ते होणार. हे झालंच पाहजि. हे जर झालं नाही तर संबंध मानवनिर्मितीला अर्थ राहाणार नाही. समजा की सुद्धा आम्ही एक काहीतरी साधन केलेले आहे पण याला जर आम्ही मेन्सलाच लावले नाही तर याला काही अर्थ रहात नाही. म्हणून मानवालासुद्धा काही अर्थ राहिलेला नाही. आणिजेव्हा मनुष्य हे समजतो की मला काही अर्थ नाही तेव्हा मात्र त्याच्यामध्ये या सर्व अशा गोष्टी येतात ज्याला आपण म्हणतो त्या अधोगतीला नेतात. त्याला वाटतं की याच्यात काय ठेवलंय, उगीचच्या उगीच हे कशाला करायचे, ते कशाला करायचे, त्याच्यात काय ठेवलेले आहे, उडाणटपूपणाने राहिला काय हरकत आहे, उगीचच आपल्या जीवाला त्रास कशाला करून घ्यायचा. तेव्हा त्यांचही चुकत नाही कारण त्यांच्या जीवनाला काही अर्थ लागलेला आहे. आणजि लोक फार धर्म धर्म म्हणून फरितातसुद्धा ते अत्यंत भ्रष्टाचारी, खोटे बोलणारे, त्यांच्यामध्ये काहीही पावतिर्य नाही. तेव्हा एका तरूण माणसाला ज्याचं डोकं फार ज्ञानाने भरलेले आहे आणिज्यांनी सायन्समध्ये पुष्कळ काही जाणलेले आहे त्याला वाटतं की हे सगळं खोटं आहे. याला काही अर्थ नाही. परमेश्वर म्हणून कोणचीच वस्तू नाही. पण परमेश्वर हा आहे हे सहजयोगाने सिद्ध होऊ शकते. तर आजचा हा सहजयोग एक महायोग आहे कारण सहजयोगाने पूर्वी एक दोन माणसं पार होतं असत, एक- दोन फळे या झाडाला लागायची पण आज हजारो पार होतात. दुसरं संबंध सायन्स तुम्ही सहजयोगाने समजू शकता. इतकच नव्हे तर ही शक्ती तुमच्यात जागृत झाल्यावर तुम्ही अत्यंत शक्तीशाली स्वतः होता. तुमच्यातले दोष जाऊन तुम्ही तुमच्या तत्त्वावर, तत्व एकदा मळाल्यावर सर्व वस्तू आपोआप ठीक होतात, सर्व परस्थिती आपोआप ठीक होते. एखाद्या झाडाला समजा कीड लागली. तुम्ही त्याची पाने जर स्वच्छ केली. सायन्स म्हणजे पानाला स्वच्छ करणे. बाहेरून तुम्ही त्याला काही केलं तर ते झाड ठीक होईल का? त्याच्या मुळातूनच जायला पाहजि. आणित्या मुळातून तुम्ही कसे जाणार? जोपर्यंत ते मूळच शोधलेले नाही. आणिते मूळ म्हणजे आपल्या त्रिपिणाकार अस्थीमध्ये बसलेली कुंडलिनी आहे. तची जागृती झाली पाहजि. आणितो जागृती झाल्यावर तुम्हालाही नवनि सूक्ष्मदेही, नवनि जागृती आणिनवनि जाणवि येते. एखाद्या जनावराला म्हंटले की या घाणेरड्या गल्लीतून जा तर तो सरळ जाईल, त्याला काही त्रास होणार नाही. पण एखाद्या माणसाला म्हंटले तर तो म्हणेल की काय घाण आहे, आम्ही कसं जाणार माताजी. आमचे तर फार हाल होणार. पण त्याला जर एखादं पाप करायला म्हंटले तर त्याला त्रास नाही होणार. काही काही लोकांना होतो पण काही काही लोकांना सरळ पापाच्या गल्ल्यात जायला काही वाटत नाही. काही पाप करायचे म्हंटले तर काय झालं? थोडसं केलं तर काय झालं? पण जेव्हा तुम्ही पार होता तेव्हा आपोआप सटकन सगळं संपतं कारण तुमच्यात धर्म जागृती होते. पहिली गोष्ट म्हणजे धर्म जागृती. ते आपोआपच घडत नाही. आता इथे काही काही लोक असे आलेले आहेत की ते ड्रग घेऊन घेऊन अगदी मरणावस्थेत माझ्याकडे आले होते. तुम्हाला त्यांच्या चेहर्यावरून वाटणार नाही. मरणावस्थेत. आणिनाना रोगांनी पडित. पार झाल्यावर आत ड्रग घ्या म्हंटल तर 'नको रे बाबा ती घाण'. आणजि आहे ते कसं स्वच्छ करायचं याच्या मागे लागतात. आणिशरा रतीने यांनी आपल्याला एकदम शक्तशाली करून या सर्व काही या सवयी आहेत ज्यांनी त्यांना गुलाम करून ठेवलेले आहे त्या सर्व सवयांनी वजिय मळिवला आहे. मनुष्य एक आनंदात आल्यावर त्याला हे असलं काहीतरी आवडत नाही. जो एकदा अमृत पितो. त्याला असलं काहीतरी पाणी आवडेल का ? आणित्यामुळे त्याचा संबंध स्वभाव बदलून एक तेजस्वति येते. पण सगळ्यात मुख्य म्हणजे हे ब्रह्म इथे साधल्यामुळे, मनुष्य सर्वांमध्येच तो ब्रह्म असल्यामुळे आणिसर्वांमध्ये ती आत्मा असल्यामुळे या वरिष्ठ पुरुषामध्ये आम्ही सगळे काही एकाकार होतो. या बोटाला हे बोट समजतं. इथे जर दुखलं तर हे बोट त्याला जरास चोळून जे करेल तर कुणी असं म्हणणार नाही की या बोटावर या हाताचे उपकार आहेत. त्यामुळे सामूहिक चेतना ही जागृत होते. परत मी सांगते हे घडतं. ही जागृत होते. जशी तुमच्यामध्ये ही चेतना आहे की यावेळेला याला प्रकाश आहे कवि याला गरम आहे की थंड आहे. तशी ही चेतना तुमच्या सेंटरल नव्वहस ससिटम मध्ये,

तुमच्या मज्जातंतूंमध्ये जागृत होते. आणि तुम्ही आपल्या बोटांवर सुद्धा ते जाणवू शकता. हे शास्त्र फार मोठे आहे. पण मी आधीच म्हटल्याप्रमाणे आंधळ्यांना जे दिसत नाही ते आधी बघू देत. पहिल्यांदा दवा लागला पाहजि. दवा लावू देत मग सगळें काही सांगतिलेलं बरं. कारण दवा लावायच्या आधी सगळंच तुम्हाला मी सांगायला लागले तर डोकेदखी व्हायची. जर मी तुम्हाला सांगतिलं की ही इलेक्ट्रिसिटी इतिहासात कशी तयार झाली, मग त्याचे कनेक्शन कुठून आणले आणि कुठून इलेक्ट्रिसिटी आणली वगैरे वगैरे आणि अंधारातच बसवले तर तुम्ही अर्धे नव्हून जाणार. म्हणून पहिल्यांदा हे जाणलं पाहजि की आमच्यामध्ये जो आत्मास्वरूप दवा आहे. आता हा तुमच्यात आहे. तुमच्याजवळ त्याची शक्ती आहे. तुमच्यातच कुंडलिनी तुमची आई आहे. यांचे मलिन करणं सुद्धा तुमच्यावर अवलंबून आहे. म्हणजे असं आहे की मी कुणावर जबरदस्ती करू शकत नाही. आणि कोणीही कुणावर जबरदस्ती करू शकत नाही. परमेश्वराने तुम्हाला स्वतंत्रता दिलेली आहे. जर तुम्हाला नरकात जायचं असलं तर नरकात जा, जर परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचं असलं तर परमेश्वराच्या साम्राज्यात जा. त्याबद्दल तुमची स्वतंत्रता परमेश्वर घेणार नाही. एखादं गव्हर्नमेंट तुमची स्वतंत्रता घेऊन घेईल, पण परमेश्वराचं गव्हर्नमेंट तुमची स्वतंत्रता घेणार नाही. तर म्हणूनच तुम्हाला आरजवून सांगायचं इकडे लक्ष द्या. आजपर्यंत आयुष्यात जे काही झालं ते बसिरून जायचं. आणि आता पार होऊन घेतलं पाहजि. स्वतः ला पार करून घेतलं पाहजि. तुमच्यातही काही कंठक असतील. मी म्हणत नाही. प्रत्येक वेळेला आम्ही पाहिले आहे की कुठेही आम्ही लेक्चर दिले की दोन-चार समाजकंठक म्हणा कवि परमेश्वरवरील ती तत्त्व असे लोक उभे रहातात. आणि उभे राहून दुसऱ्या लोकांना फतवून आम्ही जर नरकात आहोत तर यांनी कशाला स्वर्गात जायचं म्हणून लोकांचे पाय ओढत असतात. तेव्हा अशा लोकांकडे लक्ष न देता तुम्ही स्वतः नीट होऊन रहा. आणि उद्या त्यांना सुद्धा बरं घेऊन जाऊ शकता. तेव्हा अशा लोकांच्या कऱ्यात येऊन पुष्कळ लोकांनी सहजयोग त्यागलेला आहे. परत त्यांना त्रास झाला परत ते सहजयोगात आलेले आहेत. तेव्हा त्याने आपली गती कमी होते. आणि काही काही लोक सहज योग स्विकारून आपली प्रगती करून ते आज कुठल्याकुठे पोहोचलेले आहेत. सूक्ष्मदेही होऊन ते आज कतितीतरी लोकांचे कल्याण करत आहेत, भले करत आहेत. इतकंच नव्हे तर त्यांनी एक मोठा, नवनि पद्धतीची योग पद्धती आहे तिला पूर्णपणे हस्तगत केलेले आहे. आणि अशा लोकांच्याबद्दल मला फार अभिमान वाटतो. मी एक आई आहे आणि आईचं एकच असतं की माझी मुलं कोणच्या थराला जातात. तर्चिं सगळं काही ऐश्वर्य तर्चिं सगळी मुलं आहेत. तर्चिं सगळी शोभा तर्चिं मुलं आहेत. तर्चिं सगळं काही मळिवायचे आहे ते मुलांच्यामध्ये. आम्हाला जरी हजारो शक्त्या असल्या, लोकांनी सांगितलं की माताजी अमूक आहे, तमूक आहे असतील, आदशिक्ती असतील तर काय? काही असल्या तर असू देत. तुम्हाला त्याचा काय फायदा झाला? तुम्ही काय मळिबलं? तुमच्यामध्ये काय वशिष झालेले आहे ते बघतिलं पाहजि. आणि ते झाल्याशिवाय मलाही चैन येणार नाही. आता आपल्याला माहिती आहे की माझ्या यजमानांच्या नोकरीमुळे वलायतेत असते. माझं येणं कधी कधी होत असतं म्हणजे वर्षाकाठी येतच असते मी. पण माझं मुख्य लक्ष आहे ते महाराष्ट्रावर वशिष करून या शेतकरीवर्गातल्या तुमच्या या तरूण पिढीवर आहे. आणि अनेकदा मी सहजयोगावर लेक्चर दिलेले आहे पण मी बघते सहजयोगात अजून गहनता येत नाही. वदियार्थी वर्गात जी एक गहनता यायला पाहजि, कॉलेज मध्ये कवि कृषी वदियालयात ती अजून गहनता येत नाही आणि ती मोठी जबाबदारी आहे कारण हे मनुष्यंतर सुरू झालेले आहे. १९७० साली त्यांनी सांगितले हे सुरू झालेले आहे. ही गोष्ट खरी आहे. सगळ्या जगात हे सुरू झाले आहे. सगळीकडे हे सुरू झाले आहे. आता ह्यात जे लोक, बोटीत जे लोक बसले आहेत ते पार होणार आणि बाकीचे मात्र राहून जातील. तेव्हा परत परत विनिती करून सांगायचे आहे की तुमच्यात ही शक्ती आहे. सर्वांनी ती शक्ती आपल्यामध्ये मळिवून घ्या. जर काही नाही झालं तरी सुद्धा प्रयत्न करता येतो. परत परत प्रयत्न करता येतो आणि प्रयत्नांनी परमेश्वर सांगितलेले आहे तसंच आपल्यामध्ये जी परमेश्वरी शक्ती आहे, जी इच्छा आहे आपल्याला परमेश्वर होण्याची ती आपण पूर्ण करून घेतली पाहजि. त्याच्याशिवाय कोणतेही समाधान होणार नाही. तुमच्या संबंध जीवनाला कोणताही अर्थ लागणार नाही. सर्व मानवजातीलाच काही अर्थ रहाणार नाही. तेव्हा कृपा करून आता सर्वांनी शांतपणे हा अनुग्रह, हे प्रेमाचं सांगणं ऐकून घ्यावं आणि अनुग्रह घ्यावा आणि सगळ्यांनी आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त व्हावं.

1982-0201, Ekadasha Rudra Swayambhu Shilanyas

View [online](#).

Ekadasha Rudra Swayambhu Shilanyas (Marathi Transcript) आफ्टर सहस्रार सो ब्युटीफुल , इट्स त्रिगुणात्मिका , सी ,वन टू, थ्री .. कॅन यु सी द त्रिगुणात्मिका. .धसि इज आज्ञा हयिर. ब्युटीफुल ! व्हेन आय से दॅट, इट इझ इव्हन मोर ! (सामूहिक हास्य). नारळ वगैरे फोडा इथे. सहजी : हो. फोडतो ना. श्री माताजी : जे साधू संत सांगू शकतात , ते कोणी सांगू शकत नाही. आता हे सगळे साधू संत आलेत , तुम्हाला इथे सांगायला. .ह्याचं नाव काय ठेवणार तुम्ही? देवळाचे ? कारण हे सहस्रार आहे. संबंध सातही देव आहेत. सहज योगी : ह्यांनी आता काय प्राचीन काळापासून म्हसोबा म्हटलं आहे . श्री माताजी : काय ? सहज योगी : म्हसोबा . श्री माताजी : म्हसोबा? तर म्हसोबा का झालं ? सहज योगी : अनेक दैवत म्हणून म्हसोबा त्याला नाव आहे . श्री माताजी : अनेक दैवत म्हणून म्हसोबा. एकादश रुद्र . एकादश रुद्र . म्हसोबा म्हणजे एकादश रुद्र आहे ...थोडंसं म्हसोबा म्हणजे कसं आहे . ते काही सगळ्यांना समजत नाही. सहज योगी : अवघड आहे . श्री माताजी : तेंव्हा एकादश रुद्र म्हटलं तरी चालेल . कवि सहस्रार आहे हे. म्हणजे सातही देवता आहेत पण प्रसन्न आहेत. पण एकादश रुद्र म्हणजे डसिद्रकटविह पाँवर आहेत. अकरा. त्रिगुणात्मिकाचीही . नाव काहीही दिलं तरी काय ते समजलं पाहजि. तत्व त्याच्यातलं काय आहे..... काय आहे, तीन आहेत ना आपल्यामध्ये? सहज योगी : हो. श्री माताजी : महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती. पैकी (श्री माताजी स्वयंभू कडे निर्देश करून म्हणतात) ही मधली महालक्ष्मी आहे आणि ही ,ही महाकाली आणि ही महासरस्वती . अश्या रीतीनं हे बनवलेलं आहे .आणि ही सगळी चक्र आहेत त्यांची आत. फारच सुंदर आहे. सहज योगी : आणि हे, हे ... श्री माताजी : हे पण पवत्रिच दगड असतात. काय आहे माझं म्हणणं , ह्यालाही लावलं तर वाईट काही नाही, तेही पवत्रिच आहेत. कारण ह्याच्या आसपास जे दगड आहेत, ते अपवत्रिच कसे असतील. सहज योगी : नाही . श्री माताजी : तेही पवत्रिच आहेत. पण त्यांचं काही पूजन करण्यासारखं नाही. हे मात्र खरे येऊन राहिले. ह्याच्यात काही शंकाच नाही. हे जे तीन आहेत खाली. सहज योगी : प्लॅन आला आहे का आपला?प्लान आलाय? सहज योगी : आलाय आलाय . सहजी : कुठे आहे ? सर्व सहजी : श्री नर्मला देवी कजिय . जगन्माता श्री नर्मला देवी कजिय. (श्री माताजी शलिन्यासाचे पूजन करतात. सहजी टाळ्या वाजवतात) श्री माताजी : चांगलं आहे. केवढं मोठं आहे. हे महाराष्ट्राचं भूषण आहे. सर्व देव इथे बसलेत. अनबलीव्हेबल. इझंट इट? मरिंकल ऑफ द मरिंकल .

1982-0201, Talk

[View online.](#)

Talk

तो ला काय अर्थ आहे कितो असा कसाक्षात् च आत्ता तुम्ही फोटो घेता हे सायन्स चे आपल्यावरती केवढे मोठे काम आहे आत्ता मी हॉंग काँगला (at Hong Kong)गेले होते . एक तथि फार एक चांगली मुलगी होती ,तचि संबंध स्वतः चे सगळे टेलीवजिनिची वैगरे व्यवस्था होती. तचि माझ्यावर फार श्रद्धा होती तनि सांगतिले कटिलीवजिनिवरती (on television)एक घेऊ का ? म्हटले घ्या आणमिग तनि टेलीवजिनिवर दाखवले कआणि त्यांना सांगतिले कितुम्ही आत्ता माताजीकडे असे सगळे हात करून बसा ,पाच मनिटि आणमिला सांगतिले अशा तुम्ही उभ्या राहा काही हरकत नाही आणपुष्कळ लोकांना जागृती आली (आनंदाने हसून सांगत आहेत) आणत्यांनी पत्र लहिलि की आमच्या हातात अशा थंड थंड वार्या सारखे काही वाहिले ,कां या चैतन्य लहरी आहेत ? यांच्या बदल सगळ्यांनी सांगतिलेले आहे . महंमद साहेबांनी त्याला रुह असे म्हटलेले आहे .या चैतन्य लहरीच्या बदल एक मोठे पुस्तक आदि शंकराचार्यांनी लहिलेले आहे. आत्ताचे शंकराचार्य नाहीत ते जुने . जे खरे शंकराचार्य होते . त्यांनी एवढे मोठे एक पुस्तक (हाताच्या बोटाने मोजून दाखवत आहेत)या चैतन्य लहरीवर लहिलेले आहे .आपण वाचतच नाही मुळी त्याच्या मुळे आपल्याला हकिलपना होत नाही कआपल्या या धर्मात सुध्दा केवढा मोठा आपला वारसा आहे . त्याच्यावर ख्रिस्तानी याला कूल ब्रीझ ऑफ द होली घोस्ट (cool breeze of holy ghost)असे म्हटलेले आहे .अगदी स्पष्ट ;ह्याच्या हून स्पष्ट काय म्हणणार कि म्हणजे आधी कुंडलनी ;पण होली घोस्ट वषियी (with the subject of holy ghost) ख्रिस्त जास्त बोललेले नाहीत कारण त्यांची आई सुध्दा हि आदशिकृती होती . त्या वेळेला जर त्यांनी सांगतिले असते किमाझी आई आदशिकृती आहे तर लोकांनी तच्यावरच हल्ला केला असता ,आणमिग त्यांना सहन झाले नसते मग ते एकादश रुद्रात उतरले असते . म्हणून ते नाटक पूर्ण व्हावे म्हणून ते आपल्या आई बदल ते वशिष बोलले नाहीत . पण इतर लोकांना त्यांनी सांगतिले .नंतर त्यांच्या आईची सुध्दा लोक पूजा करु लागले . आत्ता ख्रिस्ताबद्दल सुध्दा इतके छोटे नाटे लोकांनी सांगतिलेले आहे कि ,महंमद साहेबांच्या बदलसुध्दा इतके छोटे नाटे करतात कि, आत्ता या देशां मध्ये लोकांना अशी शंका पडली बुवा कआहे तरी काय ?कारण या धर्मातले लोक इतके गर्वषिठ झाले जसे हद्दि लोक सुध्दा (tape is paused)आले का?(हातामधला फोटो सर्वांना दाखवत आहेत)हा आपल्या सेंटरला ऑस्ट्रेलियाच्या (from Australia) लोकांच्या तर्फे बक्षिस .

(टाळ्यांचा आवाज),कॅलेंडर (calendar) (हाता मधले कॅलेंडर सर्वांना दाखवत आहेत) प्रत्येकाला देत आहेत ते . हे ख्रिस्ताने आपल्या आई बदल म्हटलेले होते (हाता मधले कॅलेंडरकडे बोट दाखवत आहेत) बी होल्ड द मिदर (be hold the mother) म्हणजे आई कडे लक्ष ठेवा किति सगळे काही सांगणार आहे हे ख्रिस्ताने सांगून ठेवलेले होते (टाळ्यांचा आवाज). हे कॅलेंडर (calendar) यांनी खास तुमच्या कार्यकर्त्यांसाठी दिलेले आहे

1982-0201, Shri Durga Puja

[View online.](#)

Shri Durga Puja. Rahuri (India), 1 February 1982. आजची अष्टमी आहे आणि सकाळी रथसप्तमी आजची अष्टमी आहे आणि सकाळी रथसप्तमी! अष्टमीच्या दक्षिणेची पूजन मळिण ही फार मोठी गोष्ट आहे. आणि राहुरीला, हे माझं माहेरघर आहे. या ठिकाणी पूजन झालं हे त्याहून वशिष्ठ आहे. ह्या अष्टमीच्या दक्षिणेची, आपण तो दक्षिण साजरा करतो, जेव्हा देवीने अष्टभुजा देवी बनून जगात फार पराक्रम केले. मुख्य पराक्रम म्हणजे जे मोठे मोठे दुष्ट राक्षस होते त्यांचं हनन करणं, त्यांचा नाश करणं. तिला नवचंडी असं म्हणतात, चण्डिका ही अष्टभुजा आहे. दुर्गा.. वगैरे तर्काने अनेक नावं आहेत. आणि तिला ह्या सर्व चंड-मुंड आदी ह्या अशा नवचंडांचा नाश केलेला आहे, म्हणून तिला नवचंडी म्हणतात. इतकंच नव्हे, महिषासुरासारख्या राक्षसाचा सुद्धा तिला वध केलेला आहे. त्याच्यानंतर, महिषासुराला मारल्यावर देवांनी तर्काने फार भक्ती केली आणि तर्काने भजन केलं. पण ज्या भक्तांनी तिला बोलवलं ते अत्यंत धार्मिक, सात्विक आणि अत्यंत गुणी होते. त्यांच्या गुणावर प्रसन्न होऊन देवीने अवतार घेतलेला आहे. तेव्हा आपल्यामध्येही ते गुण बाणले गेले पाहिजेत. आपला देवीवर काय अधिकार? 'माताजी, आम्ही तुमची पूजा ठेवली आहे. म्हणजे जसं काही आम्ही एखादा कार्यक्रम ठेवलेला आहे, तथि तुम्ही या, प्रेसडेंट बनून,' तसा काहीतरी प्रकार आहे. म्हणजे पुष्कळांदा म्हणतात, माताजी आम्ही पूजा 'ह्या' वेळेला ठेवली. तसं ठेवून चालायचं नाही. तशी ठेवता येत नाही. आम्ही असलो प्रसन्न तर बसू पूजेला, नाहीतर नाही. आमच्या ह्याच्यावर अवलंबून असतं, तर म्हणून देवीला आधी बोलवावं लागतं, आमंत्रण द्यावं लागतं. पाचारण असतं, वगैरे वगैरे ... ती काय अशी येऊन बसत नाही. "आता तुम्ही ठेवली आहे तर आम्ही बरोबर घड्याळाला येऊन बसलो बुवा, करा आमची पूजा!" कारण देवीला पूजेची गरज नाही, पूजेची गरज तुम्हाला आहे. तेव्हा प्रसन्नचित्त देवी असायला पाहिजे आणि तर्काने प्रसन्नता, जेव्हा तिला असं दक्षिण की तर्काने मुलांनी चुका केलेल्या आहेत, तर्काने मुलं अजून फार चुका करत आहेत आणि त्यांच्यामध्ये जी श्रद्धा आहे त्यात खोटेपणा आहे... काही काही लोकांच्यामध्ये. काहीमध्ये श्रद्धा आहेत पण चुका आहेत. काहीच्यामध्ये श्रद्धाच नाहीये, खोटेपणा आहे, वरपांगीपणा आहे, काहीतरी आतमध्ये वषि असून वरून दाखवतात की आम्ही फार चांगले आहोत. ह्या सर्व गोष्टी पाहिल्या म्हणजे देवीचंही मन रुष्ट होतं आणि तिला वाटतं, कशाला ह्यांना पूजा द्यायची. हे ह्या योग्यतेला नाहीत. तेव्हा सद्गुणी झालं पाहिजे. सद्गुणामध्ये सगळ्यात मोठा गुण शंकराचार्यांना, आदर्शकराचार्यांना वचिरालं की सगळ्यात मोठा गुण कोणता? तर त्यांनी सांगितलं देवीभक्ती, आईभक्ती ! ती देवी आहे, तुमची आई देवी आहे हे समजून तर्काने भक्ती करा. आणि त्या भक्तीमध्ये खोटेपणा नसला पाहिजे. पहिला गुण, सर्वोत्तम गुण हा आहे की ज्या माणसामध्ये हृदयापासून देवीबद्दल भक्ती असेल त्याचे सर्व दुर्गुण नष्ट होतील, त्याला प्रकाश मिळेल, मोक्ष मिळेल. म्हणून त्यांनी नेहमी देवीची स्तुती केली आहे, सुरुवातीला पुष्कळ त्यांनी वर्णन केलं, आणि खीन, पुष्कळ त्यांनी मोठमोठाले 'वक्किचूडामणी', वगैरे पुस्तकं लहिली. पण शेवटी त्यांनी नुसतं म्हटलं, 'देवीला फक्त प्रसन्न केलं की सगळं मिळतं तर कशाला करायला पाहिजे काही? एवढे वादविवाद तरी कशाला करायचे, एवढं वक्किन तरी कशाला करायचं, एवढं डोकं कशाला फोडायचं, आपलं बस, देवीची स्तुती करा म्हणजे झालं, सगळं काही जे मिळायचं ते मिळतं.' त्यांचं शहाणपण फार कमी लोकांना असतं, सांगायचं म्हणजे. ते शहाणपण जेव्हा आपल्यामध्ये येईल तेव्हा मग तुमचा अधिकार देवीवर होतो. तसंच, काहीही न करताना सुद्धा आता आम्ही प्रसन्नच आहोत. आणि तुम्ही कर्ती चुका केल्या तरी त्या सर्व आम्ही क्षमा करतो. तसं केल्याशिवाय व्हायचं नाही म्हणून. फार मोठं हृदय घेऊन आलोय. आणि सर्व तुमच्या चुका आम्ही क्षमा करतो. पण खोटेपणा मात्र आमच्याबरोबर केला नाही पाहिजे. दुसरं असं की 'आमचं चुकलं .. चुकलं' म्हणून सारखं रडतही बसलं नाही पाहिजे. तसं केलं तर सुद्धा देवीला त्रासच होतो. तेव्हा, "काय चुकलं माकलं तर क्षमा करा, आता आम्ही पुढे करणार नाही", अशी आज तुम्ही प्रतज्ञा केली पाहिजे. कारण आजची अष्टमीला भीष्मअष्टमी असं म्हणतात. भीष्मअष्टमी! आता भीष्माचं काय होतं - भीष्मांनी प्रतज्ञा केली होती तुम्हाला माहितीय आणि ती, कोणत्याही स्थितीत त्याने ती प्रतज्ञा मोडलेली नाही. तेव्हा आज प्रतज्ञा करण्याचा एक दक्षिण आहे, म्हणून ह्या अष्टमीला तुम्ही जी प्रतज्ञा कराल त्या प्रतज्ञेप्रमाणे सर्व जगाला त्याचं फळ मिळणार आहे. म्हणजे ह्या लहानशा जागेत आपण बसलो आहे, तर इथं आपलं हे लावलेलं आहे आणि ही सगळी काही व्यवस्था केलेली आहे, म्हणजे असा वचिरा नाही केला पाहिजे की इथे कसं होणार? हे फार मोठं, आपण केंद्र आहे, ह्या वेळेला. जथि आम्ही बसलो तथि सर्व वशिष्वाचं केंद्र आलेलं आहे. तेव्हा ह्या वेळेला ज्या तुम्ही पूर्ण मनाने, पूर्ण भक्तीने जी तुम्ही प्रतज्ञा कराल त्याचं फळ सर्व संसाराला मिळणार आहे असं समजलं पाहिजे.

[View online.](#)

Vishesh Goshti Sathi Vel Aali Aahe 3rd February 1982 Date : Place Rahuri Public Program [Marathi Transcript] ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK परमेश्वराच्या अनेक कृपा आपल्यावर होतात. माणसावरती अनेक त्याच्या कृपा होतात. त्याच्या आशीर्वादाने अनेक उत्तम आणि उत्तम असं जीवन त्याला मिळतं, पण मनुष्य मात्र परमेश्वराला प्रत्येक क्षणी वसिरत असतो. परमेश्वराने साक्षात ही सर्व पृथ्वी आपल्यासाठी निर्माण केलेली आहे आणि पृथ्वी निर्माण करून त्याच्यामध्ये वशिष्ठ रूपाने एक स्थान बनवलं आहे, ज्याच्यामुळे ती फार सूर्याच्या जवळ नाही, चंद्रापासून तत्किती दूर आहे जितकी तलि राहायला पाहजि. आणि त्या पृथ्वीमध्ये हे जीवजंतू तयार करून आज ते सुंदर दूर कार्य मनुष्य निर्मितीमध्ये फलद्रूप झालेले आहे, म्हणजे आता तुम्ही मानव झालात. आता मानव स्थितीत आल्यावर आपण परमेश्वराला वसिरून जावं हे बरोबर नाही. ज्या परमेश्वराने आपल्याला इतकं ऐश्वर्य, सुख आणि शांती दिलेली आहे त्या परमेश्वराला लोक फार लवकर वसिरतात, पण ज्या लोकांना परमेश्वराने एवढा आराम दिलेला नाही, जे अजून दारिद्र्यात आहेत, दुःखात आहेत, आजारी आहेत, त्रासात आहेत ते मात्र परमेश्वराची आठवण करत राहतात. पण ज्या लोकांना परमेश्वराने दिलेले आहे ते मात्र त्याला वसिरून जातात. ही मोठी आश्चर्याची गोष्ट आहे. ज्यांना आशीर्वाद दिला ते मात्र परमेश्वराला साफ वसिरून जातात आणि ज्यांना दिला नाही ते मात्र त्याची आठवण काढत राहतात. मग त्याची आठवण केल्यावर, त्यांनाही आशीर्वाद मिळाल्यावर ते ही वसिरून जातील. मानवाचं असं बचिर्त डोकं आहे की त्याला काहीही दिलेलं झेपतच नाही. म्हणून हे आपण समजलं पाहजि की सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत जर आपण बसून मोजत बसलो की परमेश्वराने सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत आपल्याला कती तऱ्हेने आशीर्वादित केलेले आहे तर आपल्याला आश्चर्य वाटेल! आजच माझ्याकडे पुण्यातले पुष्कळ श्रीमंत लोक आले. त्यांच्या घरी कती आजार आहेत, त्या लोकांना कती त्रास आहेत, कती मानसिक त्रास आहेत. कुणाचा मुलगाच दारू पतिय, तर कुणाचा नवराच दारू पतिय, तर कुणाची बायकोच वाया गेलेली आहे अशा रीतीने सर्वांना एवढे प्रश्न आहेत. एखाद्याला आईचरच प्रेम मिळालं नाही, तर एखाद्याला बापाचं प्रेम मिळालं नाही, तर एखाद्याला मुलाचं वागणं पसंत नाही. अशातऱ्हेने अनेक त्यांचे प्रश्न आहेत आणि ते प्रश्न आपल्याजवळ नाहीत आज, पण ते प्रश्न उद्या तुमच्याजवळ जास्त पैसा आला कवि जास्त सत्ता आली तर ते तुमच्यासमोर उभे राहतील. जर तुम्ही हे लक्षात घेतलं की हे सर्व परमेश्वराने आपल्याला का दिल्या, ही सर्व सुविधा परमेश्वराने आपल्याला का दिली आहे ? तर मात्र तसं होणार नाही. परमेश्वराने आधी तुमची खाण्या-पिण्याची व्यवस्था केलेली आहे. पूर्वी लोकांनी पुष्कळ जर काही खायचं म्हटलं तरी चार जनावरं मारल्याशिवाय ते खाऊ शकत नसत. जंगलामध्ये जावं लागायचं, एकाच ठिकाणी रहावं लागायचं, कती लोकांना तर नविन्यालासुद्धा एक छत नसायचं. मग तथि साप, वच्चि, वाघ अशा रीतीची भयंकर जनावरं असायची. त्यांच्यापासून भीती असायची. त्या न Original Transcript : Marathi सर्वांचे नविारण होऊन आज आपण एका सुव्यवस्थित ठिकाणी राहतो आहे. त्याशिवाय ह्या सर्व गोष्टींचे आता परमेश्वराने आपल्याला वरदान दिलेले आहे, टेलिफोन दिलेला आहे, नंतर आपल्याला ऐक्यालासुद्धा, पुष्कळांजवळ मी पाहिलेले आहे की तुमच्याजवळ रेडियो वगैरे आहे. पण हे सगळं जरी मिळालं तरी आपण परमेश्वराला जास्तच वसिरत चाललो आहोत. परमेश्वराने आपल्याला का दिलं? ज्या माणसाला पहावं त्याला तो घड्याळ लावून फरितो आणि म्हणतो की आता वेळ नाहीये, फार उशीर झाला, फार उशीर झाला. प्रत्येकाला वेळ नाहीये. आता मी तथि ब्राह्मणीला गेले होते, तथि पुष्कळशा बायका उशिराने आल्या. म्हणाल्या, 'माताजी, आम्ही कामावर गेलो होतो तर आम्हाला वेळ झाला नाही तर, आम्ही येऊ नाही शकलो तर, आताच दर्शन द्या वगैरे वरगैरे.' तर मी म्हटलं की, 'एक दविस नसत्या गेल्या तर काय झालं. आम्ही लंडनहून आलो एक दविस तुम्ही जर नसते गेले, तर दोन पैसे तुम्हाला कमी मिळाले असते. काही हरकत नाही. एक दविस माताजी भेटायला इतक्या लांबून आल्या तर आम्ही त्यांना भेटायला आलो असतो. बरं आम्ही समजा जर नघून गेलो असतो तर तुमची आमची भेटच झाली नसती. पण महत्त्व कशाचं आहे ? तर दोन पैसे आपले बुडाले नाही पाहजि. ते फार महत्त्वाचे आहे. मग उद्या आजारी पडले तर मात्र इथून लंडनपर्यंतचे तकिट घेऊन तथि येतील की आमच्या मुलाला ठीक करा. पण आज तुमच्या दारात आम्ही आलेलो आहोत तर तुम्हाला वेळ नाही. तर हे तुम्हाला परमेश्वराने का दिलं? हे घड्याळात सारखं तुमचं बघणं चालतं की आज वेळ नाही, काल वेळ नव्हता, उद्याही वेळ राहणार नाही, मग घड्याळ कशाला बांधता? जर तुमच्या जवळ वेळच रहात नाही तर घड्याळ बांधून तरी उपयोग काय? तर हा जो वेळेसाठी, जो मनुष्याला सारखा त्रास आहे तो एकाच कारणामुळे आहे की त्याला हे माहीत नाही की ही वेळ आपण का शोधत होतो? कोणची वेळ गाठायची आहे ? कोणत्या वेळेसाठी एवढी आपली धडपड चाललेली आहे ? कशासाठी वेळ पाहजि? इकडून तकिडे वाया दवडण्यासाठी कवि इकडून दारुच्या गुत्त्यात गेले कवि घाणेरडी काम केली, कुणाचे गळे कापले, कुणाचा खून केला अशा घाणेरड्या गोष्टी करण्यासाठी वेळ मिळालेला आहे? काहीतरी वशिष्ठ गोष्टीसाठी ही वेळ आलेली आहे. आपल्या भारतात काय कवि बाहेर कधीही लोकांनी घड्याळ वेळ पाहिला नव्हता. आता हे नवीन सूत्र का नघालं लावून आहे? का? कशाला आपल्याला घड्याळाचं सारखं वाटतं की वेळ गेला बुवा, हा वेळ गेला, तो वेळ गेला असं अशासाठी वाटत आहे ? की आता माणसाला मनन करण्याची वेळ आलेली आहे! स्वतःसाठी त्याला वेळ द्यायला पाहजि. स्वतःबद्दल त्याला समजलं पाहजि की मी कोण आहे? मी कशाला ह्या जगात आलो? जर माणसाला वेळ मिळाला तर तो काहीतरी भ्रमपिडासारखं दूसरेच विचार करत बसतो. पण हा जो वेळ मिळवण्याचा सगळ्यांना एक छंद लागलेला आहे तो एवढ्यासाठीच आहे की त्यांनी हा विचार केला पाहजि की मला काय करायचे आहे? मी कशाला ह्या जगात आलो ? परमेश्वराने मला कशाला आणलेले आहे या जगात? मला एवढ्या योनीतून काढून मानव स्थितीत का आणलेले आहे ? माझ्या जीवनाला काय अर्थ आहे ? हा असा विचार करण्यासाठी आपली ही धडपड आहे की आपण वेळ वाचवला पाहजि. पण तसं होत नाही. तसं मुळीच होत नाही. जर तुम्हाला कुणाला म्हटलं, 'मला आजच गेलं पाहजि मुंबईला, आजच गेलं पाहजि.' 'कशाला आजच गेलं पाहजि?' 'नाही, कसही करून तुम्ही तकिट काढा. मला आजच गेलं पाहजि.' 'का?' तर 'मला सट्टा खेळायचाय.' जे काही मनुष्य करतो अगदी विपरीत करत असतो. जे त्याला करायचं आहे त्याच्या विपरीत करत 3 Original Transcript : Marathi वेळ असतो. सरळ गोष्टी त्याला समजतच नाही की, बाबारे कशाला एवढा वेळ वाचवतोस? कशासाठी एवढा वाचवतोय? सगळे आपलं आयुष्य तुझं वायाच गेलेले आहे की रे! तुला हे कळलं का की तू ह्या संसारात कशाला आलास? आता तुम्ही कशाला ह्या संसारात आला ? तर परमेश्वराला जाणण्यासाठी ! परमेश्वराने ही सर्व सृष्टी केली, तुम्हाला सगळं काही दिलं, शेवटी एवढ्यासाठी की तुमच्यामध्ये सुजाणता यावी, तुमच्यामध्ये धर्म यावा आणि नंतर तुम्ही त्या धार्मिक स्थितीमध्ये परमेश्वराशी एकात्म व्हा. केवळ या जीवाचा आणि आत्म्याचा संबंध होतो. तुम्ही

त्या परम पति्या परमात्म्याच्या साम्राज्यात प्रवेश करावा म्हणूनच परमेश्वराने ही सगळी रचना केलेली आहे आणि तो आतुरतेने तुमची वाट बघतो आहे की हे कधी माझ्याकडे येणार, पण तुम्ही पैसे मळाले म्हणून इकडे बहकले, सत्ता मळाली म्हणून तिकडे बहकले, नाहीतर आपल्या मुला-बाळांमध्ये कुठे ना कुठे तरी असं तुमचं चिंतिते गेलेले आहे आणि तुमच्याजवळ एवढासुद्धा वेळ नाही की तुम्ही दोन मनिटि परमेश्वराच्याबद्दल विचार कराल . पाश्चिमात्य देशातील लोकांनी सगळे हेच प्रकार केले. रात्र-दिवस धडपड करून हे कर रे, ते कर रे, पैसे एकत्र कर रे, काय काय त्यांना जे करायचे ते करून शेवटी काय झालं? त्यांच्या मुलांनी आपल्या आई-वडिलांचं घर सोडलं आणि आम्हाला हे पैसे डोक्यावर घेऊन फरियचे नाही. तुम्ही सांभाळा ते आणि ते लागले आपल्या मार्गाला आणि ते कुठे जाऊन पोहोचले तर त्यांनी हे सगळं तऱ्हेतऱ्हेचे गांजा-बजि घ्यायला सुरुवात केली. आता तुम्हालाही त्या रस्त्याने जायचे असले तर जा. त्याला कोणी काही मना करू शकत नाही कारण तुम्हाला स्वतंत्रता आहे. तुम्ही म्हणाल की आम्हाला नरकात जायचं तर जा. सरळ जाऊ शकता. पण जर तुम्ही समजलात की, 'मी कोण आहे? कशासाठी आलो आहे या जगात? मला काय काय करायचे आहे ? आणि माझी काय स्थिती आहे, वस्तुस्थिती काय आहे ?' हे जर तुमच्या लक्षात आलं तर मात्र तुम्ही अधोगतीला न जाता सहजयोगाकडे याल. यालाही एक फाटा आहे, त्या फाट्याने, आपल्या एका लहानशा मार्गानेच तुम्ही आपल्या आत्म्यापर्यंत पोहोचू शकता. हे आत्म्याला ठाऊक आहे की तुमचा रस्ता कुठे आहे. तुम्ही कुठे चालला आहात. पण अजून तुमच्या चिंतितात तो आत्मा आलेला नाही. तुमच्या चिंतितात तो आत्मा आला, चिंतितात म्हणजे, आता तुमचं माझ्याकडे चिंतित आहे, तुमचं माझ्याकडे लक्ष आहे. तुम्ही बघता मी उभी आहे, माझे बोलणं ऐकता, सगळे काही तुम्हाला माहिती आहे की माताजी ह्या आमच्यासमोर बोलत आहेत. पण मी म्हटलं की, 'आता तुमचं चिंतित तुम्ही आपल्या आत्म्याकडे लावा कवि परमेश्वराकडे लावा.' तर 'कसं लावायचं माताजी? मोठं कठीण काम दिसतयं ! असं कसं न्यायचं. आतमध्ये चिंतित न्यायचं तरी कसं? कारण चिंतित तर आमचे बाहेरच पसरलेले आहे. जे जातय बाहेर तेच चिंतित आहे. तेव्हा आतमध्ये ते कसं घेऊन जायचं. आमच्या हृदयात जर आत्मा आहे तर आम्ही हृदयाकडे कसं चिंतित न्यायचं !' म्हणूनच परमेश्वराने एक युक्ती योजलेली आहे की तुमच्यामध्येच एक कुंडलिनी नावाची शक्ती, जी तुम्हाला अंकुरते, अशी शक्ती त्याने त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये ठेवलेली आहे. जेव्हा ही कुंडलिनी शक्ती तुमच्यामध्ये जागृत होते तेव्हा एक घटना घडते. समजा आम्ही इथे उभे आहोत आणि वरून काही पडलं तर सगळ्यांचं लक्ष तिकडे जाईल की नाही! आणि आपलं तर चिंतित इतकं चलायमान आहे की एक मनुष्य इकडून तिकडे गेला तरी आपलं लक्ष तिकडे जातं. तेव्हा अशी जेव्हा घटना आतमध्ये होते तर आपलं चिंतित आतमध्ये आकर्षणितं जातं आणि हे 4 Original Transcript : Marathi चलचित्र करणारं मन जे आहे ते आतमध्ये ओढलं जातं. ते जेव्हा आतमध्ये ओढलं जातं तेव्हा आपल्याला काही आतमध्ये चिंतित न्यावे लागत नाही. आपल्याला असं वाटतं की आपोआपच काहीतरी झालंय आणि आपलं चिंतित आतमध्ये चाललेले आहे. तेव्हा ही कुंडलिनी जागृत होऊन आणि सहा चक्रांतून नघून, ह्या सूक्ष्म चक्रांतून नघून ह्या ब्रह्मरंध्राला भेदते. जेव्हा ती ब्रह्मरंध्राला भेदते इथे त्यावेळेला तुम्ही जसं या मशीनचं कनेक्शन लागलेले आहे 'मेन' शी तसं तुमचंही कनेक्शन परमेश्वराशी होते. म्हणजे समजा हीच कुंडलिनी आहे. ह्या वस्तूला काहीच अर्थ येणार नाही जर ह्याचं कनेक्शन लागलं नाही तर. कोणत्याही मानवालासुद्धा काहीही अर्थ नाही आहे जोपर्यंत त्याचे परमात्म्याशी तादात्म्य झालेले नाही. हे झालंच पाहजि. घडलेच पाहजि. जर हे झालं नाही तर ह्या मनुष्याच्या आयुष्याला काहीही अर्थ नाही. तो निरर्थक आहे. तो जन्माला येतो काय आणि मरतो काय, काहीही फरक नाही. जनावरांना तरी आहे अर्थ कारण त्यांना मनुष्य व्हायचे आहे. जनावरं येतात आणि मरतात तर त्यांना काही अर्थ आहे कारण नंतर त्यांना मनुष्य व्हायचे आहे. पण जर मनुष्याला देवपण घ्यायचं नसलं आणि त्याला जर आत्म्याशी संबंध जोडायचा नसला तर तो कामातून गेला. कारण आता पुढे तो काय करणार? तेव्हा तुम्ही आपल्या आत्म्याला ओळखलं पाहजि आणि आत्म्यामध्ये लीन झाले पाहजि. पण ते व्हायचं कसं? परत 'माताजी कसं होणार?' मी परत म्हणतेय ही कुंडलिनी शक्ती तुमच्यात जागृत होते. मग ही कशी जागृत होते ? जसं एखाद्या बी ला तुम्ही मातेच्या उदरात घातलं म्हणजे ते कसं आपोआप अंकुरतं तसं आपोआप सहजच ही कुंडलिनी तुमच्यामध्ये जागृत होते, पण त्याला जागृत करणारा कुणीतरी अधिकारी पुरुष लागतो. अधिकार परमेश्वरापासून, परमेश्वराच्या प्रेमापासून आलेला पाहजि. पोटभरू लोकांना हे कार्य जमणार नाही. नुसते वटिडवाद करणार्या लोकांना हे जमणार नाही. ही एक शक्ती आहे, ज्याच्यामध्ये ही शक्ती असते त्या शक्तीमुळेच तुमची कुंडलिनी जागृत होते. म्हणजे जसा एक दिवा पेटलेला असेल तोच दुसरा दिवा पेटवू शकतो. जेव्हा माणसं आपल्याला असं समजतात की आम्ही म्हणजे काहीतरी मोठे आहोत. आम्ही मोठे सायंटिस्ट आहोत कवि अमुक आहोत, तमुक आहोत तर ते नुसते मानव स्थितीत आहेत फक्त. त्यांचा काहीही उपयोग परमेश्वराला होत नाही. जेव्हा तुमचा संबंध आत्म्याशी होतो तेव्हा तुमच्यातून ही ब्रह्मशक्ती वाहून पसरलेली आहे. ती सगळीकडे वातावरणात असते, तिच्यामुळे सर्व फुलांची फळं होतात. त्याच्यामुळेच बी अंकुरते. त्याच्यामुळेच सर्व जिवित क्रिया होतात. तुमचाही जन्म त्याच्यामुळे झालेला आहे. त्या शक्तीची येते. ही ब्रह्मशक्ती चहुकडे तुमच्या हाताला जाणीव होते, परत मी म्हणते त्याची जाणीव होते. जाणीव म्हणजे जशी तुम्हाला गरम आणि थंडी जाणीव होते तशीच तुम्हाला या चैतन्य लहरीची जाणीव होते आणि तुमच्या हातामध्ये अशा थंड थंड लहरी येऊ लागतात. ही ओळख पुष्कळ वर्षांपूर्वी मार्कडेय स्वामींनी सांगितली, त्याच्यानंतर आदिशंकराचार्यांनी सांगितली, ख्रिस्तांनी सांगितली, मोहम्मद साहेबांनी सांगितली, सगळ्यांनी सांगितलेली आहे. तरीसुद्धा तुम्हाला जोपर्यंत झालेली नाही तोपर्यंत माझ्या लेखरला काहीच अर्थ नाही. तेव्हा हे घटित झाले पाहजि, तुमची जागृती झाली पाहजि. तुम्हाला हे मळालं पाहजि. हीच माझी एक परम इच्छा आहे. म्हणूनच मी तुमच्यासाठी इतक्या लांबून इथे आलेली आहे. ते मळवून घ्या. तुमचं जे आहे ते तुमच्यापाशीच आहे, ते तुमच्याजवळच आहे आणि ते फक्त तुम्हाला द्यायचे आहे, ते तुम्ही सहजच सगळं घेऊन परत त्याची वाढ करून घ्या कारण अंकुरतांना मात्र अंकुर 5 Original Transcript : Marathi फार सोप्या तरहेने बाहेर पडतं, पण नंतर त्या लहानशा रोपट्याची फार काळजी घ्यावी लागते. म्हणून तुम्हालाही स्वतःची फार काळजी घ्यावी लागेल. म्हणून पार झाल्यावरसुद्धा जरी बरं वाटलं तरीसुद्धा तुम्ही जाऊन इथल्या सेंटरवर पूर्णपणे ह्याची जी काही माहिती आहे ती घेऊन त्याप्रमाणे वागून आपले वृक्ष वाढवून घ्यावेत. ह्याच्यामुळे मनुष्याची शारीरिक, मानसिक व बौद्धिक स्थिती चांगली होते. सगळ्यात मुख्य म्हणजे त्याची धार्मिक प्रवृत्ती बरोबर होते. त्याला हे समजतं की हा खोटा आहे की खरा आहे. हा गुरू वाईट आहे की चांगला आहे. हे त्याला समजतं. आता परवा उसळवाडीला एके ठिकाणी मी गेले होते, तीन-चार वर्षांपूर्वी, तर मला तथि फार बरं वाटलं आणि व्हायव्शेन्स आले म्हणजे थंड लहरी आल्या. तर मी विचारलं की, 'इथे थंड लहरी कशा येतात?' त्यांनी सांगितलं की, 'इथे एक स्थान आहे म्हसोबाचं!' मी जाऊन बघितलं. म्हटलं, 'हे तर अगदी जागृत स्थान आहे इथून केवढ्या अशा थंड-थंड लहरी येतात.' पण जर तुम्ही पार नसले तर तुम्हाला हा दगड काय कवि तो दगड काय! दगडामध्ये काही फरक कळणार आहे का? तेव्हा ही जाणीव तुमच्यामध्ये झाली पाहजि. ती जाणीव होताच तुमच्यामध्ये आनंदाचं साम्राज्य येतं आणि तुम्हाला सर्व परमेश्वरी शक्त्या हळूहळू कळू लागतात. तेव्हा आज हा दिवस आलेला आहे की परमेश्वरी शक्ती तुम्हाला मळाली पाहजि आणि माझेही राहरीवर वशिष्ठ प्रेम आहे, म्हणून मी अनेकदा येते. तर कृपा करून तुम्ही लोक आता आपली कुंडलिनी जागृत करून घ्या

आणत्त्याच्यानंतर इतरांची पण कुंडलिनी अशीच जागृत करून घ्या.

1982-1219, Shri Mahakali Puja

[View online.](#)

Shri Mahakali Puja, Lonawala, Maharashtra (India), 19 December 1982. [Marathi Transcript] ORIGINAL TRANSCRIPT
MARATHI TALK आता मराठीत सांगते थोडसं. इंग्लिश भाषेचा असा दोष आहे, की त्यांच्यावरिद्ध काही सांगायचं असलं तर ते तुम्हालाही कळेल. पण मराठी भाषेचा हा फायदा आहे, की मराठी भाषेत तुमच्यावरिद्ध काही बोलायचं असेल तर ते त्यांना कळणार नाही. हा तुमचा फायदा आहे! म्हणजे ते गुप्त राहतं सगळं. तुम्ही जे धंदे करता ते सगळे गुप्त असतात. हा तुम्हाला मराठी भाषेचा फार मोठा फायदा आहे आणि त्यामुळे माताजीना सुद्धा कळत नाही, असं जे लोकांना वाटतं, तर मला मराठी भाषा कळते आणि हिंदीही कळते आणि त्याहून भुतांची भाषा फार चांगली कळते. तेव्हा आज जे महाकालीच मी सांगतिलं, तकिडे लक्ष दलिं पाहजि, की महाकालीकडे लक्ष असायला पाहजि आणि आपल्यामध्ये जे दोष आहेत ते काढायच्या मागे असलं पाहजि. आता प्रथम आपल्याला जे प्रकार होतात, ते मी आधीच सांगतिलंच की, 'माझ्या मुलाला बघा.' 'काय झालं तुमच्या मुलाला?' 'काही नाही. फक्त लहानपणापासून बळिान्यातच असतो. हातपाय त्याचे मोडलेले आहेत. डोकं फारिलेलं आहे. काही खात नाही. पति नाही. कंवर त्याची वाकत नाही. फक्त एवढं एकदा माताजी, तुम्ही पाय तथि लावलेत तर बरं होईल.' फक्त पूर्वकर्म बोलताहेत. ती मी कुठवर एवढं झालं. आता हे कशामुळे झालेलं आहे. सांगायला नको. ही तुमची जकिणार. कति खाणार आहे? असा जीव आहे, त्याला वाचवून तरी काय करायचं? त्याला क्षमा करते, की त्याला परत जन्म घेऊ देत. समजलं पाहजि. त्याच्यावरही कृपा करा, स्वतःवरही करा आणि माझ्यावर वशिषतः. पण तुमचे पाय माताजी घरी लागू द्या. तुम्हाला समजतं ना हे सगळं की माताजी अमुक आहेत. तुम्हाला सांगावं लागत नाही. 'पाच मनिटि तरी, बरं दोनच मनिटि. बर एकच मनिटि.' आणि त्या घरात गेलं, म्हणजे सात मजले चढून जावं लागणार. लफिटच आऊत आहे. असं का, आता रगडा मला तथि. मग रगडायचं. आता ते सगळं झालं, आम्ही केलं पुष्कळ. रगडलं आपल्याला तुमच्यासाठी. जे म्हटलं ते केलं. ह्याला बघ रे, त्याला बघ रे, मावशीला बघ रे, अमक्याला बघ रे, सगळ्यांना बघून टाकलं. आता मी कोणाला बघणार नाही. तुमची असेल मावशी तर तुम्ही बघा. माझी ती मावशी नाही. कळलं कां! स्पष्ट मी सांगते. आता मला कोणी सांगायचं नाही, की माझ्या ह्याचं हे बघ, माझ्या त्याचं ते बघ. कृपा करा आता माझ्यावर. फार झालं. दूसरं म्हणजे आपल्या घरचे जे प्रॉब्लेम्स आहेत ते आणू नका माझ्यासमोर. त्याने मला अगदी कंटाळा आला आहे. सहजयोगावरती लक्ष द्यायला पाहजि. सहजयोग आम्ही कसा वाढवणार? सहजयोगासाठी काय करायला पाहजि, सेंटर कसं वाढवलं पाहजि? आमच्यात काय चुकतं? का लोक आमच्याकडे येत नाही? आमच्यामध्ये कोणती वाईट गोष्ट आहे? हे स्वतः बसून ठरवायचं. बाता मारायच्या नाहीत. बसून बघा काय, आमच्यात काय खराबी आहे? आम्ही सहजयोगात काय खराब करतो? आमच्यात का जमत नाही? पूजेला कमीत कमी 10 Original Transcript : Marathi पंधरा भुतं तुम्ही जमा नाही केली, तर तुम्ही पट्टीचे मुंबईकर नाही. पण जर पुण्याला गेलं तर कमीत कमी एकवीस तरी असायला पाहजित. कारण पुण्याला तर महाभुतं असलीच पाहजित. ती आणून पूजेला बसवली नाही आणि माताजींना त्रास दिला नाही तर पुणेकर कसले! पेशवाई न ती, मग मातारजींनी सहन केलंच पाहजि. मग आणून बसवायचे. अहो, पूजेला नदिन बघा तरी कोण येतंय, कोण येत नाही ते. वाटेल ते आणून पूजेला बसवायचे. हे अगदी वशिष आहे. 'माताजी, पूजेला येऊ का? म्हणजे सगळ्यांना माहिती आहे नां माताजी असं आहे. आम्ही येऊन बसतो नां पूजेला.' पण अधिकार आहे का त्यांना पूजेला बसण्याचा, हे तुम्ही पाहिले पाहजि. पण इकडे उलट आहे. इकडे मला सांगावं लागतं की मी अमुक आहे. 'मी आदशिक्ती आहे,' हे आधी सांगावं लागतं. तुम्हाला सांगावं लागत नाही. माहिती आहे तुम्हाला. मग, जेवढा फायदा घेता येईल तेवढा घेतला पाहजि. जतिकी भुतं आहेत ततिकी आणा. गंगेत सगळी घाण घातली तर गंगा ती धुवून काढणारच. पण घाण घातलीच पाहजि का? कधीतरी असा ही वचिर करीत जा, की आम्ही माताजींच्या ह्याच्यात नेहमी अशा लोकांना घेऊन जातो. काही शुद्ध लोक भेटले तर बरंय! ह्या भुतांच्या ह्याने काय काम होणार आहे, मला त्रास देण्यापलीकडे. तेव्हा ही भुतं तुम्ही सांभाळून फक्त जे शुद्ध आहेत त्यांना तुम्ही पूजेला आणलं पाहजि. आतापर्यंत मी सगळं सहन करून घेतलं, पण आता ह्याच्यापुढे करणार नाही. जर तुम्ही भुतं घेऊन आले तर तुमच्या घरी दहा भुतं बसवीन. स्पष्ट सांगते. एक नाही, दहा. मला बसवणं कठीण नाही आहे त्यांना आणि तथि परमनंटी बसवून ठेवीन. मी हसून सांगते. पण खरं सांगते मला फार त्रास होतो ह्या गोष्टीचा! हे महाकालीचं स्वरुप जे आहे ते अत्यंत प्रेमळ आहे आणि तुम्हाला रक्षक आहे. इतकेच नाही तर तुमची सगळी काही जी इच्छा आहे ती पूर्ण करायला समर्थ आहे. पण अशा फालतूच्या इच्छा तुम्ही जर घेऊन आलात, कति आम्हाला कर्दन करायचं आहे आणि संहार करायचा आहे. आम्ही काय करायचं? तुम्ही मुलं म्हणून आम्ही कति सहन करायचं? ह्या मूर्खपणाच्या गोष्टी आहेत. दूसरं म्हणजे, हे तर झालं भुतांच्या बाबतीत. भयंकर अँटॅचमेंट, अगदी आमचे प्रधान म्हणतात ना की फॅटर्नटि असते. एकाला भूत असलं की बरोबर तो दुसऱ्या भुताला चकिटतो. अगदी बरोबर, ओळखायचं म्हणजे तरी काय की ह्यांच्यात भुतं आहेत कां? दहा भुतं एकत्र मळाली की समजायचं की दहाच्या दहा भुतं, एकमेकाला चकिटली. चकिटणारच. कारण भूत भूतालाच चकिटतं. अगदी स्टॅप आहे त्याचा. हे कृपा करून लक्षात ठेवलं पाहजि. 'सज्जनांची संगती गाठावी.' सज्जनांनी स्वतःला एकत्र बांधून आणखीन एक ग्रुप करून राहायचं आहे आणि भांडायचं नाही. तो ग्रुप एक करून ठेवला मग हळूहळू करून तो ग्रुप वाढवत गेले पाहजि. म्हणजे तो न्युक्लअस बनतो. तो न्युक्लअस असा वाढवत जायचा मग सज्जनांनी जवळ जवळ येत जायचं. भांडकुदळपणा हे लक्षण भुतांचं आहे. क्रोध आदी ह्या गोष्टी भुतांच्या लक्षणाने आहे. तेव्हा क्रोध येऊ द्यायचा नाही. राग येऊ द्यायचा नाही कवि घाईघाईने लोक काम करतात, अरे हे कर रे, ते कर रे. असं, तसं. म्हणजे मला कळलं, की हे आलं इकडे. दहा भुतं बसली तर मनुष्य करणार तरी काय? एक तऱ्हेचा रूबाव पाहजि माणसात. काय शिवाजी महाराज नां तुम्ही! म्हणजे शिवाजी महाराजांचे नुसते पुतळेच उभे करतात जथि तथि. अहो, तुम्ही शिवाजी महाराज! त्यांचा रूबाव काय आणि तुमचा रूबाव काय! ते पहा. 11 Original Transcript : Marathi कालच पुण्यात मी सांगतिलं, की पंक्तीला फुकट करून बसतात सहजयोगी म्हणजे कमालच झाली बुवा! अहो, या महाराष्ट्रात आमच्या मेहतराणीला जरी म्हणत असू, 'ये जेवायला बस.' तर ती तशी बसायची नाही दहादा तला नमित्रण दिल्याशिवाय. हे आम्ही आमच्या डोळ्यांनी पाहिलेले आहे. शिवाजी महाराजांच्या गोष्टी सोडा, माझ्या डोळ्यांनी मी पाहिलं आहे, की आमच्या घरच्या मेहतराणीला जरी म्हणायचं असलं की, 'वाई तू जेवायला ये.' तर तशी येणार नाही, तला नमित्रण गेलं नाही तर. 'मला तुम्ही माताजी, आमंत्रण पत्रकि दिली नाही तर मी कशी येऊ?' ही पद्धत आम्ही आमच्या डोळ्यांनी पाहिलेली आहे. आणि आता चांगले सहजयोगी, सभ्य लोक फुकटखोरी करून सगळी मुलंवाळं घेऊन जेवायला बसतात, हे ऐकून मला वाटलं आता मी काय बोलायचं! म्हणजे कोणती पद्धत ही, कोणती लेव्हल झाली! खाण्याचा म्हणजे आपल्याला भयंकर त्रास आहे. कुठे जेवायला असलं, भोजन

असलं, मग भजन असलं म्हणजे चांगलं. जेवणाश्रयाय आपण बोलत नाही. म्हणजे काय इकराची जात आहोत की काय! मला समजत नाही. कसे हे या श्रियाजीच्या राज्यात जन्माला आले ? हेच मला आधी लक्षात येत नाही. कुठेही खायला मळालं की धावत जायचं, ही काय पद्धत झाली ! फुकटखोरीला काहीतरी मर्यादा पाहजि आणि ही फुकटखोरी परमेश्वराला दसिते. आपण फुकटखोरी कुठेही करणार नाही. आता एखाद्याची मोटर चालली, बसून घ्या. 'कशाला?' 'अहो, तेवढेच पैसे वाचतील.' आणि ते पैसे जाणार कुठे? ते पैसे वाचवून तुम्ही करणार काय? स्वतःच्या इज्जतीने माणसाने रहायला शकिलं पाहजि. ज्याला स्वतःची इज्जत नाही तो सहजयोगात काय येणार हो! आणि करणार तरी काय? पहिल्यांदा मनुष्याने इच्छा केली पाहजि की, 'आमची इज्जत होईल. आम्ही काहीतरी रूबावदार होऊ. अशी आम्हाला सुबद्धीच मळाली पाहजि.' सहजयोगी म्हणजे काय हे फुकटखोर, हे भांडण करणारे, आपापसात नावं ठेवणारे, म्हणजे माझ्या नावाची बदनामी होऊन जाते. तर आज पहिल्यांदा ही इच्छा करायची, पहिल्यांदा, की फुकटखोरी ही सहजयोग्याला शोभत नाही. तुम्हाला फुकट सहजयोग दिला तर त्याचा अर्थ असा नाही, की तुम्ही फुकटखोरी करीत फरायचं. अहो, उलट होतंय आजकाल. माझ्याच खाशातून पैसे चाललेत. म्हणजे गुरूला पैसे द्यायच्या ऐवजी गुरूच पैसे देत आहेत. ही काय तरा आहे! तुम्हीच वचिर कर, असं चालेल का परमेश्वराला ? त्यांना पटेल का? तुम्हाला सगळे माहिती आहे. सगळं शास्त्र माहिती आहे चांगलेच. शास्त्र काही सांगायला नको. पण त्यात तुम्ही कुठे फट्टे होता ते बघा. स्वतः आपली कोणती पोझिशन आपण बनवलेली आहे ते बघा. पैशाचा तर फार मोठा त्रास आहे. कुठेही चार पैसे वाचवता आले तर वाचवावे आणि चार घबाड मळालं तर काय, वा, बझिनेसच आहे सगळा. माताजी, काही बझिनेस करीत नाही हे माहिती आहे ना तुम्हाला आणि तुम्ही सहजयोगात बझिनेस करू नये. मग पुढे मला सांगू नये. मग तुमचाही बझिनेस होईल. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. सहजयोगी सत्यवस्तू आहे, खरेपणा आहे. परमेश्वराचे साम्राज्य आहे, तथि हे चालायचे नाही. ते काही इंडिया गव्हर्नमेंट नाही. परमेश्वराचं साम्राज्य आहे, हे लक्षात ठेवलं पाहजि. इंडिया गव्हर्नमेंटमध्ये चालतील तुमचे लाचलूचपत आणि सगळे धंदे. परमेश्वराच्या साम्राज्यात हे चालणार नाही. म्हणून मी सांगते बजावून परत. आज इथे सांगते आहे. लक्षात ठेवा. खबरदार कोणीसुद्धा जर एकही पैसा कमवण्याचा कवि फुकटखोरीचा प्रयत्न केला ह्याच्यापुढे आणि जर काही त्रास झाला तर मी त्याला जबाबदार नाही. इमानदारीत उतरलं पाहजि. अहो, 12 Original Transcript : Marathi इमान म्हणजे केवढं होतं पूर्वी. महाराष्ट्रीयनांच इमान म्हणजे कोणी जक्कि शकत नव्हतं. अजूनही संबंध हनिदुस्थानात गाजलेले आहेत इमानासाठी. फार इमानदार लोक! गरीब लोक बरे तुम्हाला सांगते. इथल्या मोलकरणी, तुम्ही कलिल्या द्या, काही हात लावणार नाहीत पैशांना ! पण हे मध्यम स्थितीतले साहेब लोक. हे दुसऱ्यांच्या दमावर साहेबी करण्यासाठी वाटेल ते करायला तयार आहेत. फार तर दोन कुडते कमी घाला. काही फरक पडणार नाही. रेशमी नसले तर काँटनचे घाला. आता तुम्हाला 'वसुधैव कुटुम्बकम्' करून टाकलं आहे आम्ही. पण उदार चरति नाही. पैशाच्या बाबतीत अगदी कवडीचुंबक. मग पुण्याला तर प्रसिद्धिच आहेत म्हणे. आता पुण्यावर फार मोठी जबाबदारी आहे. काल एवढे मोठे, तुमचे सदर कमांडचे जनरल साहेब मला म्हणाले, की आम्ही पुण्यभूमीत बसलो आहे. म्हटलं, असं कां? आणि मला म्हणाले, 'माताजी, तुम्ही ह्याला पुण्यभूमी सारखं म्हणता आणि पुण्याला वशिष्ठ पुण्य म्हणता, तर इथेच तुम्ही का नाही वास्तव्य करत आणि इथेच तुम्ही राहून आमची का नाही मदत करत?' एवढी ते पुण्याची महती गात होते. बचिरे आपले शीख आहेत, पंजाबातून आले. 'दुरून डोंगर साजरे', तर आपले पुण्याची महती गात होते. मी आपलं ऐकत होते. भाषणातही महती वगैरे गायली आहे. तेव्हा पुणेवाल्यांवर फारच जबाबदारी आहे. केवढी मी तुमची स्तुती केलेली आहे! मला वाटतं, भरमसाठ स्तुतीमुळे हे झालेलं आहे बहुदा. बघा एक पत्र लहिलं होत मी तुम्हाला. ते छापून आलं. त्याचं ट्रान्सलेशन कुलकर्णींना जमेना. मला जमेना, अशी स्तुती मी तुमची केली. तुम्हाला परमेश्वर मानून पूजलं आणि तुम्ही हे काय भिकार्यासारखे उभे आहात. दरद्विरी लक्ष्मण! तेव्हा ह्या स्वरुपातून नधायला पाहजि. एवढेच एक करा. आपल्या जबाबदारीवर. स्वतः आम्ही इज्जतीची माणसं आहोत. कोण आमच्यावरती खर्च करणार! मग बघा साक्षात् लक्ष्मी तुमचे पाय धुणार. पण म्हणून नाही करायचं. परत तेच. माताजींनी सांगितलं आहे नां, म्हणून आम्ही हे करतोय. लक्ष्मी आमचे पाय नाही धूत. म्हणजे असं पत्र येईल माझ्याजवळ असं दहा पानी. तुम्ही असं म्हणाले, तुम्ही असं म्हणाले, लक्ष्मी आमचे पाय धूत नाही. लक्ष्मीने उलट आम्ही हारलो. आता एकही पैसा नाही. करजबाजारी झालो. बायको पळाली, सगळं झालं. अशा भयंकर परिस्थितीत सहजयोग उभा करायचा आहे. झंझावात! त्या झंझावातात सहजयोग्यांच्या रोपाला सांभाळून धरणारे पाहजित हो! कुठे गेले ते ? सगळे गेले का श्रियाजीच्या बरोबर की पेशवाईतच गेले? संपले. ह्या रोपाला सांभाळून धरणारे लोक उभे करा आणि तुम्ही नाही केले तर मी उभे करीन. आणि मग ते तुमचं ठीक करतील. तुमच्यात ते सगळे असतांनासुद्धा तुम्ही जर ते उभं करणार नाही तर कुठून उभं करू. तर पुणेवाल्यांवर फार जबाबदारी आहे. मुंबईकरांना खूप झाडून ठेवलेले आहे आधीच. त्यांना झाडायला नको आता. पण मुंबईकरांनी हालायला पाहजि. गणपतीसारखे चकितून मुंबईत राहतात. हलल्याश्रियाय मुंबईकरांचा काही फायदा होणार नाही. हललेच पाहजि. हलतच नाही मुळी! हललेच पाहजि. प्रत्येकाने ह्यावेळेला ठरवायचं, मी इथून गेल्यावर प्रत्येक मुंबईकराने महाराष्ट्राच्या सर्व सेंटर्सना भेट दली पाहजि. प्रत्येकाने. पैसे आहेत. सेंटवर गेल्यावर ते काही तुम्हाला भुक्त मारणार नाहीत. सुट्टी घेऊन, काहीही करून प्रत्येकाने दोन-चार तरी सेंटर्सना भेट दली पाहजि. 'बरं, माताजींनी आता दोन-चारच म्हटलं ना! मग दोनच घेऊयात.' मग दोन म्हणजे एक असलं तरी झालं. मग कळव्याला गेलं की झालं. 13 Original Transcript : Marathi कळवा म्हणजे सेंटरच आहे नाही तरी आणि मुंबईच्या बाहेरच आहे नाही का? म्हणजे हद्दीत नाही. मग बघायचे मॅपवर हद्दीत आहे, की बाहेर आहे. बाहेरच आहे मग काय! मग झालं, 'आम्ही कळव्याला जाऊन आलो माताजी.' 'असं कां?' मग ठाण्याला जाता का आता ? ठाण्याला जा, तथि बरं राहील तुम्हाला. वटवाघुळं बनून. तथि पुष्कळ आहेत. ते कसं काय राहील ? काय! उत्तम ! ही व्यवस्था नको सहजयोग्यांची. ती माझी मुलं आहेत. काय करताहात स्वतःबरोबर. लक्ष ठेवा स्वतःकडे. तुम्ही माझी मुलं आहात! तेव्हा वटवाघुळाच्या ह्या स्थितीला जायचं नाही. मुळीच जायचं नाही. तेव्हा सांभाळून रहा. हे सांभाळण्याची वेळ आलेली आहे. आता ह्यांच्याहून जास्त लोक येतील. त्यांना लुबाडायचं म्हणजे काय! तुम्ही काय ठगी करता की काय रस्त्यावर. म्हणजे त्यावेळचे ठग आता महाराष्ट्रात जन्माला आले असतील. तर तसं सांगावं. त्यांनी सगळ्यांनी इथेच जन्म घेतलेला आहे आणि हे ठग सगळे आता बसून ठगत आहेत सगळ्यांना. खुल्या दिलाने राहिलं पाहजि. आता उद्या मंडळी येणार आहेत. सगळ्यांनी काही ना काही तरी त्यांना बक्षीस म्हणून द्यावं. मागच्या वेळेला मीच खर्च करून सगळ्यांना बक्षीस दिलं होतं. पुणेकरांच्या तर्फे त्यांना आत्ता आंबे दिले आणि लोटे आणि पात्र दिलं. कशाला ? पुणेकरांच्या तर्फे! आणि पुणेकरांनी काय केलं! व्वा! आम्ही समागम दिला माताजी, जेवायला बसलो सगळ्यांच्या बरोबर व्यवस्था. सगळ्यांनी काही ना काही बक्षीसे ह्यांना दिली पाहजित. प्रत्येकाने मतिरता जोडली पाहजि. पण मतिरता म्हणजे अशी नाही, की मला जरा पाचशे रुपये उसने द्या. मी करज घेतलं होतं. माझी आई मेलेली आहे. तच्चिया अंगावर कपडा नाही. हे असले प्रकार करण्यापेक्षा त्या लोकांना तुमच्याबद्दल काय कल्पना होणार आहे ते तुम्ही लक्षात घेतलं पाहजि. स्पष्टपणे मी हे सांगते. आज स्पष्टच बोललेलं बरं. असल्या प्रकारच्या हलकटपणाच्या गोष्टी करायच्या नाहीत. जाऊन दोस्ती करायची. त्यांच्यासमोर आपला मोठेपणा दाखवला पाहजि. ते तुमच्या

दर्शनाला आलेले आहेत. हे चांगले आहे, की परमेश्वराच्या दर्शनाला जा आणि परमेश्वर भीक मागतो आहे ! काय स्थिती आहे हो! ही काय स्थिती आहे. तेव्हा लक्षात घेतलं पाहजि. इतका वपिर्यास करू नका सहजयोगाचा. तेव्हा कृपा करून ह्यांच्यासाठी काहीतरी करा. ते तुमच्यासाठी कति बक्षिस घेऊन आले आहेत. एवढा खर्च करून इथे आलेत. आपल्याला पैसे तर समजतात कमीत कमी आणि काही समजलं नाही तरी. हे लोक केवढा खर्च करून आलेले आहेत ! त्यांच्यासाठी एखादी वस्तू दिली तर नेहमी लक्षात ठेवतील. प्रेमाने मद्या माराव्यात. त्यांना प्रेमाने घरी जेवायला बोलवायचं. दिल्लीकरांचं हृदय बघा केवढं मोठे आहे! 'सात दविस आम्ही आमच्याकडे ठेवतो माताजी. तुम्ही काही केलं तरी आम्ही ऐकणार नाही. सात दविस आम्ही आमच्याकडे ठेवू. आम्ही घेऊ. आम्ही एका खोलीत जरी राहतो तर काय झालं. आम्ही वाटून घेऊ. ' हे दिल्लीकर. तसे सगळ्यांना वाटून मुंबईकर दिलदार आहेत. त्याबद्दल शंका नाही. मुंबईकर दिलदार आहेत, पण हालत नाहीत. दिल्लीवाले लोणावळ्याला येतील, पण आज कति सहजयोगी मुंबईहन इथे आले, रविवारला आपण पूजा ठेवली तर. हातावर मोजून घ्या. आज यायला काय झालं होतं पूजेला. माताजी आज पूजेला बसणार आहेत. हे लोक इतक्या दुरून आले. तुम्ही काही इथपर्यंत येऊ शकत नव्हते ? कति लोक आले आहेत मुंबईचे मला लसिट करून द्या. काय झालं होतं यायला त्यांना आज! सकाळच्या गाडीने यायचं आणि संध्याकाळच्या गाडीने जायला काय झालं होतं ? काय दर आहे लोणावळा? आता काय कळव्याला प्रोग्रॅम केला म्हणजे होईल. तर त्याच्यामध्ये 14 Original Transcript : Marathi आंतरकिता नाही. ओढ नाहीये. तुमची जर आई उद्या आली असती तर आले असते भेटायला. नक्की. मी तुमची आई नाही आहे का? तुमच्या आईची आई आहे मी. माझ्याशवाय चालणार आहे का तुमचं! आंतरकिता नाहीये. मुंबईच्या लोकांना आंतरकिता असायला पाहजि. दलि खोल असून फायदा काय ? आंतरकिता पाहजि. पैसे खर्च करून सगळं वकित घेता येत नाही. आंतरकितेने येतं. आंतरकिता आहे का तुम्हाला. आपल्याकडे लक्ष दिलं पाहजि, आम्ही आंतरकि आहोत की नाही. अंतःकरणापासून वाटलं पाहजि. असं नाही म्हणत की सर्वांना नाही वाटत. काही लोकांना मुळीच वाटत नाही. 'माताजी, तुम्ही आल्यामुळे आमचा हा फायदा झाला, तो फायदा झाला.' अहो, माझा काय फायदा झाला तो तर बघू द्या मला. आता मुंबईला जर चार माणसं आली तर मला वचिर करावा लागतो कोणाच्या घरी ठेवायचं. ज्याच्या घरी ठेवावं तो उचलबांगडीच करत असतो. इथे हेच काम दसितंय. हे आले ना ह्याला ह्याच्याकडे घाला. त्यांची टोपी ह्याच्यावर. काही समजतच नाही हे काय आहे. त्यांना काही तुमचं समजत नाही तर समजवून सांगा. पण आंतरकिता नाहीये. आंतरकिता असायला पाहजि. सगळ्याच गोष्टी पैशाने वकित घेता येत नाही. पण तेच आम्ही जातो खेडेगावात, म्हणजे बहार आहे. आंतरकिता आहे. सगळं मस्त आहे. काय मजा येते हो! बैलगाडी असो नाही तर काही असो. पायी चालायला लागलं तरी काय झालं. अनवाणी चालायला लागलं तरी काय झालं! अहो, प्रेमाचं एवढे जे धो धो वहात असतं. त्याच्यापुढे काही नको मग. त्याच्या मग काही इच्छा रहात नाही. असं ठेवलं पाहजि आणि तेंच शकिलं पाहजि त्या लोकांपासून. खुले आहेत. कधीही माझ्याकडून एक कवडीही घेणार नाहीत. मला त्रास देणार नाहीत. सगळी व्यवस्था कशी मस्त ! सकाळी सगळे आंघोळ करून इतके व्यवस्थित उभे. तेव्हा वाटतं अरे, माझा महाराष्ट्र हा! बस, मुंबई आणि पुणेकरांवर फार मोठी जबाबदारी आहे. तुम्ही सरताज ना इथे बसलेले. हातात तलवारी घेऊन. गंजू देऊ नका. सगळ्यांना सांगणं आहे, थोडे दविस खेडेगावात जाऊन रहावं आणि थोडं खेडेगावातल्या लोकांकडून शकितं. जरी काही नसलं घरात तरी अत्यंत प्रेमाने, 'एक कप चहाच घेऊन जा माताजी. काही तरी घ्या. नुसतं पाणी नको.' आणि केवढं प्रेमाने. हृदय भरून येतं. तसेच पाहजि. आंतरकिता पाहजि. ह्या लोकांना बघून हृदय भरलं पाहजि. हे आले आहेत. कसे आमच्या जीवाशी हे आलेले आहेत. ह्यांना कुठे ठेऊ आणि कुठे नको. न्हाऊमाखू घालू की काय करू ? कसं करू? असा वचिर यायला पाहजि. ह्यांना जायचंय, आता कधी भेट होणार. हे आमचे जीवाचे नघिाले आहेत. तसं नाही. त्याच्याकडून कति काय काढता येईल ते आपण काढलं पाहजि. आता हे सगळे वसिरा. झालं गेलं वसिरून जायचं. आता पुढची वाटचाल करायची. त्या वाटचालीमध्ये आपण वर वर उठत जायचं. द्वैतातून अद्वैतात आल्याशवाय होणार नाही. आणि आपण अजून द्वैतात बसलेलो आहोत आणि त्या द्वैतात थोडेसेच काटे आहेत. ते काढावे लागणार. पैशाचा हा जो आपल्या डोक्यामध्ये बोजा आहे, काढून टाका. तुम्हाला लाखोंनी पैसे मळिली. 'योगक्षेम ब्रह्महम्' म्हटलेले आहे. सोडून बघा. ह्यांना प्रेमाने जवळ करा. चार पैसे खर्च करा. काहीही लागत नाही. तुम्ही करजबाजारी होणार नाही. मला काही नको आहे, पण ह्यांच्यासाठी करा. हे बाहेरून आले, त्यांना प्रेमाने जवळ घ्या. 15 [English to Marathi Translation] MARATHI TRANSLATION (EnglishTalk) आज प्रथमतः आपण सर्वांनी आपली इच्छा आपल्या मनामध्ये प्रस्थापित करावयास पाहजि की आम्ही सर्वजण साधक असून आम्हाला आमची प्रगती करून प्रगल्भता मळिली पाहजि. आजची पूजा ही सर्व विश्वासाठी आहे. ह्या इच्छेने सर्व जग प्रकाशित झाले पाहजि. तुमची इच्छा इतकी तीव्र असावी, की तनि महाकालीची म्हणजे आत्म्याला मळिवण्याच्या शुद्ध इच्छेच्या चैतन्य लहरी सोडल्या पाहजित. ती खरी इच्छा, बाकी सर्व इच्छा मृगजळासारख्या आहेत. ईश्वराने तुम्हाला खास करून प्रथम इच्छा व्यक्त करण्यासाठी व नंतर त्या पावतिर्याची प्रखर इच्छा प्राप्त करून घेण्यासाठी नविडले आहे. तुम्हाला सर्व जगाला शुद्ध करावयाचे आहे. फक्त साधकांना नाही तर जे साधक नाहीत अशांसाठी, ज्याच्या पलीकडे काही त्याला म्हणजे आत्म्याला मळिवण्याच्या इच्छेचे वलय तुम्हाला या विश्वाच्या भोवती निर्माण करावयाचे आहे. इच्छेशवाय हे विश्व राहिले नसते. ही परमेश्वरी इच्छा हीच आदशिकृती होय.. ही सर्वत्र पसरलेली शक्ती आहे. हीच ती आपणा सर्वांच्या ठिकाणी असणारी कुंडलिनी होय. कुंडलिनी फक्त एकच इच्छा आहे आणि ती म्हणजे आत्मा होय. याशवाय असणारी कुठलीही इच्छा ठेवल्यास कुंडलिनी वर चढत नाही. कुंडलिनीला जेव्हा समजते, की ही इच्छा जच्याकडून पूर्ण होणार आहे. अशी व्यक्ती साधकाचे समोर आहे. तेव्हाच ती जागृत होते. जर तुम्हाला इच्छाच नसेल तर कोणीच ती निर्माण करू शकत नाही. सहजयोग्यांनी आपली इच्छा कोणावर लादू नये. तुम्हाला जागृती मळाल्यावर लगेच पहिला अडथळा येतो ते म्हणजे तुम्ही प्रथम तुमच्या कुटुंबाचा वचिर करता. तुम्ही वचिर करावयास लागता, की माझ्या आईला ते मळिलं नाही, माझ्या वडलांना ते मळिलं नाही, माझ्या बायकोला ते मळिलं नाही, माझ्या मुलांना ते मळिलं नाही, तुम्ही हे लक्षात ठेवलं पाहजि की, ही नाती भौतिक आहेत, संस्कृतमध्ये त्याला लौकिक असा शब्द आहे. ते अलौकिक नाहीत, ते ऐहिक नात्यांच्या पलीकडे नाहीत. हे संबंध लौकिक आहेत आणि हे पाश ही लौकिक आहेत. तेव्हा तुम्ही जर ह्या नात्यातच गुरफटला गेलात तर महामाया तुमचा हा खेळ चालू देते. तो तुमचा खेळ तुम्हाला हवा तेवढा चालू राहतो. लोक माझ्याकडे त्यांच्या नात्याच्या मंडळींना घेऊन येतात. सरतेशेवटी त्यांच्या हे लक्षात येते, की ही फार मोठी चूक त्यांनी केली. आपल्या आयुष्यातील अत्यंत मोलाचे क्षण, तास, वर्ष व शक्ती अशा लोकांवर वाया गेलेली आहे की जे माताजींचे लक्ष वेधून घेण्यास अपात्र आहेत. तुम्हाला जेव्हा लवकर कळेल तेवढे बरं की तुमच्यात ही इच्छा असेलही आणि कदाचित तुमच्या लौकिक नात्यांच्या लोकांत नसेलही परंतु त्याने काही फरक पडत नाही. ज्यावेळी खरसिताला सांगितले की तुमचे बंधू व भगिनी बाहेर थांबलेले आहेत, तेव्हा खरसित म्हणाले, 'माझे बंधू कोण? माझ्या भगिनी कोण? तेव्हा लोकांनी हे जाणलं पाहजि की जे आपल्या घरगुती कटकटीमध्येच अडकून पडतात आणि माझे लक्ष वेधू इच्छितात, तेव्हा तुम्ही हे लक्षात ठेवा, की मी फक्त त्यांच्याशी खेळत 16 Marathi Translation (English Talk) असते. त्याचा त्यांना काहीच फायदा नाही. तुमच्या प्रगतीकरता तुम्ही तुमच्या

नात्यागोत्याच्या लोकांतील इच्छा काढून टाकली पाहजि. ही फार महत्त्वाची गोष्ट आहे. महाकालीची शक्ती प्रस्थापित करण्यासाठी हे सर्वात पहिले तत्त्व आहे. वशिष्ठः भारतातील लोक हे त्यांच्या कौटुंबिक जीवनात फार अडकलेले असतात आणि म्हणून तो फार मोठा प्रश्न होतून बसला आहे. जर तुम्ही एका व्यक्तीला जागृती दिली तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की तच्चि सर्व नातेवाईक, भुतांचा समुदायच आहे. एकदा तुम्ही एका व्यक्तीला जागृती दिली, की तुम्ही अडचणीत पडतात आणि सर्व भुतं हळूहळू पुढे सरतात आणि मिला छळण्यासाठी प्रयत्न करतात. त्यात माझी शक्ती वनिकारण वाया जाते. आणि त्याचा तुम्हाला काही उपयोग होत नाही. तुम्हाला असे झाले म्हणजे कळेल की ही चांगली गोष्ट नाही. जर तुम्हाला वेळ वाया दवडावयाचा असेल तर मी तुम्हाला वाया घालवू देईन. परंतु जर तुम्हाला तुमची उन्नती करावयाची असेल तर ही भौतिक नातीगोती असून ही काही शुद्ध इच्छा नाही, हे तुम्ही लक्षात ठेवले पाहजि. तेव्हा तुमची शुद्ध इच्छा ही भौतिक इच्छेपासून वेगळी करण्याचा प्रयत्न करा. ह्याचा अर्थ तुम्ही तुमचे कुटुंब सोडा असा नाही. तुम्ही तुमची आई सोडा, बहीण सोडा असा नाही. परंतु तुम्ही इतरजणांना बघता तसेच त्यांना साक्षी स्वरूपात राहण पहा की खरोखरच त्यांना आंतरिक इच्छा आहे की नाही. ती असेल तर चांगलीच आहे. ती तुमच्या नात्याची मंडळी आहेत म्हणून काही त्यांना अपात्र ठरवायचे नाही. दोन्हीकडून ते लागू पडते. जसे ती नात्याची आहेत म्हणून लायक आहेत असे नाही. त्याचप्रमाणे त्यांना नात्याची आहेत म्हणून वाळीतही टाकू नये. सहजयोगात तुमची इच्छा, शुद्ध इच्छा असली पाहजि. तुम्हाला कित्येक गोष्टीमधून बाहेर पडायचे आहे. परंतु जे लोक कुटुंबात गुरफटलेले आहेत त्यांनी आपल्या नातेवाईकांवर सहजयोगाची जबरदस्ती करू नये. कमीतकमी त्यांना माझ्या डोक्यावर बसवू नये. आता आपल्यातील ही इच्छा की जी महाकालीची शक्ती दुगोचर होत आहे, आपल्याकडे बऱ्याच मार्गांनी येत असते. जसं मी तुम्हाला पहिल्यांदाच सांगितले, की तुम्हाला जागृती मिळाल्यानंतर तुम्ही सहजयोगी असल्यामुळे आपल्याला नातेवाईकांसाठी काहीतरी करावे असे वाटणे. त्यानंतर दुसरी इच्छा आपल्यामध्ये येते ती म्हणजे, आपल्या नातेवाईकांना बरे करावे. तुम्ही स्वतःला जाणून घ्या आणि तुम्ही बघाल की इतरांनाही तसेच वाटते. तेव्हा महारोगापासून ते आणावे आणि कुटुंबातील सर्व कटकटी माझ्यापर्यंत आणतात. अत्यंत साध्या गोष्टी म्हणजे गर्भारपण कवि क्पुल्लक सद्दीपर्यंत जो काही त्रास असेल त्यांना असे वाटते, की ते आईकडे साध्या शक्ति, की ज्या अत्यंत नैसर्गिक असतात, त्या तुमच्या चिंतात आणल्या जातात, तर तुमच्या चिंतात जर त्या आहेत तर मी म्हणेन, की होऊ दे तुमचेच. बघा तुमचे प्रश्न सोडवता येतात का? पण जर तुमच्या चिंतात ते नसतील तर ते माझ्या चिंतामध्ये असतात. तुम्ही त्यांना माझ्यावर सोपवा. मी त्यांना बघून घेईन. पण हे दुष्ट चक्र आहे. मनातील अत्यंत सूक्ष्म वचिर आहे की, 'ठीक आहे माताजी, आम्ही आमच्या चिंतातून काढून टाकलं, आता तुम्ही त्यांच्याकडे लक्ष द्या.' परंतु हा काही मार्ग नाही. आपल्यात फक्त एकच तीव्र इच्छा असली पाहजि आणि ती म्हणजे 'मी आत्मा झालो आहे का? मी माझे ध्येय गाठले आहे का? मी भौतिक इच्छेवर मात केली का?' स्वतःला शुद्ध करा. एकदा का तुम्ही शुद्ध करू लागला की जे काही गळून पडेल तकिडे लक्ष असते. हे फक्त आश्वासन आहे, पण खात्री नाही. जर ते माझ्या चिंतात येणे पात्र असतील तर त्याचेकडे मी बघेन. जसं मी 17 Marathi Translation (English Talk) माझ्या चिंताला महत्त्व देते तसं तुम्ही पण महत्त्व दलं पाहजि. मला वाटतं की मी माझ्या चिंताला महत्त्व देते त्याच्यापेक्षा कतितीरी जास्त तुम्ही तुमच्या चिंताला दलि पाहजि. कारण बऱ्याचशा गोष्टी मी माझ्यातच घडवू शकते. कारण सर्व काही माझ्या चिंतात आहे. पण तुम्ही मात्र तुमची इच्छा भौतिक कटकटीमधून काढून शुद्ध करण्याचा प्रयत्न करा. जेव्हा तुम्ही ती त्याच्याही पुढे न्याल तेव्हा तुम्ही वचिर कराल, माताजी, आपल्या देशाच्या अडचणीचे काय ? बरं, मग तुम्ही तुमच्या देशाचा नकाशा मजबूत द्या म्हणजे संपलं. त्यात सर्व काही आलं. आता स्वतःला शुद्ध करा. तुमची जी इच्छा असेल ती सोडून द्या आणि तुम्ही एकदा का शुद्ध झालात की तो भाग तुमच्या चिंताद्वारे व्यापला जाईल. हे फार समजून घेण्यासारखं आहे. तुम्ही जेव्हा त्याच्या बाहेर जाल तेव्हाच तुम्ही त्याच्यावर उजेडाचा झोत फेकू शकाल. पण तुम्ही त्यातच रहाल तर तो उजेड लपला जाईल. तथि उरजेड फाकणार नाही. तुम्हाला त्या इच्छेच्या पलीकडे गेले पाहजि. तुम्हाला इच्छा झाली, की प्रत्येकवेळी तुम्ही तच्चि वर मात करून जो तुमचा प्रश्न मी सोडवावा असे तुम्हाला वाटते, त्याचेवर तुम्हाला प्रकाश टाकता आला पाहजि. ही सर्व माझी डोकेदखी नष्टिकारण तुमच्यावर घेत आहात. तुम्हाला फक्त एकच गोष्ट करावयाची आहे. तुम्ही फक्त आत्मा बनले पाहजि म्हणजे झालं. ही इतकी साधी गोष्ट आहे. बाकी सर्व माझी डोकेदखी आहे. आता तुमची सामूहिक इच्छा ज्या अडचणीकडे वळायला पाहजि ती फार वेगळी असावी. तुमच्या शुद्धतेचा पाया मजबूत करण्यासाठी, शुद्धतेने सुगंधित होण्यासाठी तुमचे चित्त हे दुसऱ्या बाजूला असले पाहजि. आता तुम्ही मला सामोरे नसून माझ्याबरोबर सर्व जगाला सामोरे गेलेले आहात हे लक्षात घ्या आणि मग सर्व प्रवृत्तीच बदलेल. तुमची प्रवृत्ती अशी असावयास पाहजि की, 'मी काय देऊ शकतो, कसं देऊ शकतो. माझ्या देण्यात काय चुका आहेत? मला फार दक्ष रहावयास पाहजि. माझे चित्त कोठे आहे ? मला माझ्याबाबतीत अधिक दक्ष रहावयास पाहजि की मी काय करित आहे? माझ्या जबाबदारी काय?' तुम्ही शुद्ध असण्याची इच्छा ठेवली पाहजि. तुमची शुद्ध इच्छा असणे म्हणजेच आत्मा असणे. परंतु तुमच्या स्वतःबद्दल तुमची जबाबदारी काय? तुम्ही अशी इच्छा केली पाहजि की, तुमची स्वतःसंबंधीची जबाबदारी तुम्हाला कळावी आणि ती पूर्ण व्हावी. आता सहजयोगाबाबत तुमची काय जबाबदारी ? सहजयोग जे परमेश्वरी कार्य आहे, ज्याला सुरुवात झाली आहे आणि तुम्ही माझे हात आहात. त्या सहजयोगात तुमची काय जबाबदारी आहे ? तुम्हाला परमेश्वरी कार्य करावयाचे आहे आणि परमेश्वरावरिद्ध असणाऱ्या प्रवृत्तीशी, सैतानी प्रवृत्तीशी तुम्हाला लढा द्यावयाचा आहे. पुढे तुम्ही तुमच्या कुटुंबावषियी आता जबाबदार नाही आणि जे आहेत ते अर्धवट सहजयोगी आहेत. मी तर म्हणेन, की ते अगदीच नरिपयोगी असून कामातून गेलेले आहेत. असे सर्व जण गळले जातील. त्यांच्या कुटुंबांनाही त्रास सोसावा लागेल आणि मला माहीत आहे, की ते असच घडणार आहे कारण आता शक्ती अशातऱ्हेने एकत्र येत आहे की त्यातून नविडीला सुरुवात होईल. तुम्ही आत्मा बनल पाहजि. ही स्वतःबाबतची तुमची जबाबदारी आहे. सहजयोगाबाबतची जबाबदारी म्हणजे तुम्ही मला अधिकाधिक चांगल्या रीतीने समजणे. तुमची जबाबदारी म्हणजे तुमच्यातीलच ही यंत्रणा समजावून घेणे व ती कशी काम करते, कशी वागते ते समजावून घेणे. तुमची जबाबदारी तुम्ही स्वतः गुरु बनणे, एक क्पुद्र व्यक्ती न बनता एक आदरणीय व्यक्ती बनणे. 18 Marathi Translation (English Talk) जर तुम्ही तेवढ्या उंचीवर जाणार असाल तर तुमच्यापैकी प्रत्येकजण संपूर्ण विश्वाच्या मोलाचा आहे. तुमच्यामधील महत्ता वाढवून जर तेवढी उंची तुम्ही गाठणार असाल तर विश्वामागून विश्वे तुमच्या पायावर घालता येतील. ज्या लोकांना अजूनही खालच्या पातळीवर रहावयाचे आहे ते कधीच प्रगती करू शकणार नाहीत. उदाहरणार्थ पश्चिमी सहजयोगीचे प्रश्न म्हणजे ते मातेवरिद्ध पाप करतात तर पूर्वेकडील सहजयोगी पतियावरिद्ध पाप करतात, परंतु ह्यातून तुम्हाला बाहेर पडणं काही कठीण नाही. चित्त शुद्ध ठेवलं सहजयोगात स्वतःचे चित्त शुद्ध ठेवण्याच्या सर्व पद्धती तुम्हाला माहीत आहेत आणि जर चित्त शुद्ध नसेल तर तुमच्या इच्छेवर अत्यंत क्पुल्लक व नरिर्थक गोष्टींचा परिणाम होईल, की ज्याचा तुमच्या प्रगतीशी काहीही संबंध नाही. जो चांगला सहजयोगी असतो तो आपल्या कपड्याबाबत कोण काय म्हणेल, कोण त्याच्याशी कसा वागेल याबाबत निःशंक असतो. हा माणूस असा आहे, तो माणूस तसा आहे, असल्या टकिवर

त्याचे लक्ष असते आणि आक्रमकता वर्गरेचा प्रश्नच उरत नाही कारण एक-दुसरा असा भावच उरत नाही. परंतु अडचण अशी आहे, की मी जेव्हा हे म्हणते तेव्हा मी हे तुमच्या प्रत्येकावषिची म्हणत असते असे कुणालाच वाटत नाही. जे चढाऊ वृत्तीचे आहेत ते आपल्याच वृत्तीने वागतात. तर जे मवाळ आहेत ते उलट विचार करतात. जसे मी जर एखाद्या चढाऊ वृत्तीच्या व्यक्तीबद्दल बोलले तर जे मवाळ लोक आहेत, ते त्याच माणसावषिची विचार करतील, पण स्वतःवषिची नाही. तुम्ही ताबडतोब तुमचे चित्त दुसऱ्या व्यक्तीवर नेता आणि दुसऱ्या लोकांच्या दोषावरच लक्ष ठेवता. म्हणून तुमची इच्छा अशा तरहेने ओझे असल्याने कमी कमी होत जाते. तेव्हा जागरुकता, संपूर्णपणे जागरुकता म्हणजे सत्कर्ता असणे फार महत्त्वाचे आहे. म्हणजे आपण आपलं चित्त सतत आपली शुद्ध इच्छा वाढवण्यावर ठेवलं पाहिजे. इच्छा ही तुमच्या हृदयातून येते आणि तुमची घडणूक अशी आहे, की तुमचं ब्रह्मरंध्र हे ही हृदयच आहे. जर तुमचं हृदय स्वच्छ नसेल तर ते स्वच्छ राहू शकत नाही. जे लोक सहजयोगाचा मोठेपणा सांगतात आणि सहजयोगाबद्दल मोठमोठ्या गोष्टी बोलतात ते सर्व ठीक आहे, परंतु जर त्यांचे हृदयच उघडे नसेल तर ते नविळ स्वतःची फसवणूक करती असतात. स्वतःचे हृदय खुले करण्याचा प्रयत्न करा. मला आशा आहे की, जेव्हा तुम्ही ही पूजा करून महाकालीची आराधना करून व हा वशिष्ठ होम कराल तेव्हा आपण नशिचित अशा तरहेचे एक वलय प्रस्थापित करून सर्व वशिष्वाला प्रकाशित करू शकू. परंतु ह्या कार्यात आपण कतिपय सहभागी झालेले आहोत हा दृष्टिकोन तुम्ही ठेवला पाहिजे. मी अजून दुसऱ्या वषिचीच विचार करीत आहे काय? मी माझ्या आत्म्याचा विचार करत आहे की अजूनही अत्यंत क्लृप्त बाबींचा विचार करत आहे. तेव्हा डावी बाजू ही गणेशापासून सुरुवात होऊन गणेशातच तत्ति शेवट होतो. श्री गणेशाचा फक्त मुलभूत एकच गुण आहे आणि तो म्हणजे गणेश हा पूर्णपणे आपल्या मातेला शरण आलेला आहे. त्याला इतर देवदेवता समजत नाहीत. त्याला स्वतःच्या पतियाबद्दल माहिती नाही. त्याला फक्त त्याच्या मातेची ओळख आहे आणि तो पूर्णपणे तिला शरण आलेला आहे. परंतु ही शुद्ध इच्छा क्रियाशील झाली पाहिजे. त्याबद्दल मी जशजशा पूजा होत जातील तसे सांगेन. पण आज सर्वजण आत्मा होण्याच्या आपल्या शुद्ध इच्छेमध्ये स्वतःला प्रस्थापित करू. 19 MarathiTranslation (English Talk) आता पश्चिमी मन म्हणेल, की हे कसे ? हे कसं करायचं? हा नेहमीच प्रश्न राहिला आहे. मी सांगू, ते अगदी सोपं आहे. आदिशंकराचार्यांनी वविक चुडामणीचे लखिण केले. पुष्कळ पुस्तकं लहिली आणि त्या वषिचीच्या तत्त्वज्ञानावरही लखिण केले आणि त्यानंतर सर्व मोठ्या बुद्धीवादी लोकांनी त्यांच्यामागे त्यांना बेचैन केले आणि त्यांना म्हणाले, 'हे घ्या ते घ्या.' तेव्हा शंकराचार्यांनी त्या लोकांचा नाद सोडला आणि नंतर त्यांनी फक्त त्यांच्या मातेचे वर्णन व तत्त्वावषिची भक्तीचे वर्णन करणारे सौंदर्यलहरीचे लखिण केले. त्यांनी लहिलेला प्रत्येक श्लोक 'मंत्र' आहे. शरणागती ही फक्त मनाची कवि तुमच्या मनातून आलेली नाही, तर ती हृदयापासून शरणागती आहे. ही अगदी हृदयाची शरणागती आहे. पश्चिमिकडील सहजयोग्यांना माहीत आहे, की त्यांच्यावर त्याची पाळमुळं घातक प्रवृत्तीचे हल्ले कसे एकामागून एक झाले, वशिष्ठः जेव्हा फ्रॉइड सारखा भयंकर माणूस उखडून काढण्यासाठी आला. पश्चिमी लोकांनी ते डोळे मट्टून स्वीकारले आणि शेवटी त्यांना नरकाच्या वाटेवर सोडले. हे सर्व आता बाहेर काढावं. ते सर्व मूर्खपणाचं असून ह्या सर्व परमेश्वर वरिधी कारवाया आहेत. मग तुम्हाला कळेल, की आता ह्याला जोमाने लढा दिला पाहिजे आणि म्हणाल, 'हा आमच्या मुलभूत तत्त्वाचा नाश आहे. जर आमची आई सर्व महान उदात्त पोषक आणि उन्नत व मुक्त करण्याचा उगम आहे आणि तुम्ही आम्हाला आमच्या मुळापासून तोडत आहात.' तुम्हाला मला वाटले, जनावरांप्रमाणे वागवण्यात आलेले आहे आणि त्याला आपण सर्वजण इतक्या खालच्या पातळीवर म्हणजे अगदी जवाणू सारख्या जगणाऱ्या माणसांसारखे झालेले हवे आहे. तेव्हा तुम्ही तुमच्यावर झालेले सर्व हल्ले समजणे अत्यंत महत्त्वाचे आहे आणि तुम्ही अत्यंत जागृत राहून त्यांच्याशी संबंध ठेवू नये. सरतेशेवटी मी असं सांगेन की, तुम्ही ह्या देशात वरची टोकं नसून खोलवर गेलेली मुळे बघण्यासाठी आलेले आहात. तुमची पश्चिमी स्वप्न वृत्ती बदला, टेलिफोन चांगले नसून तुम्हाला एकही टेलिफोन करता येणार नाही. टपाल व्यवस्था अगदीच भयंकर आहे आणि रेल्वे खराब आहेत. परंतु येथील लोक मात्र फार चांगले आहेत. त्यांना धर्म काय माहीत आहे. हे कुंडलनिचे स्थान असल्यामुळे आणि प्रत्यक्ष श्री गणेशच याठिकाणी बसलेले असल्यामुळे त्यांच्यावर कसल्याही प्रकारचे हल्ले झालेले नाहीत. ह्या महाराष्ट्राला अप्यवनियाकांचं संरक्षण असताना कुणाला ह्यांच्यावर हल्ले करण्याची काय छाती आहे. मला माहीत नाही की महाराष्ट्रीयन लोकांना याची कल्पना आहे की नाही. शवाय याठिकाणी कतितीरी मारुती आहेत, तेव्हा त्यांच्यावर कोण हल्ले करणार? याठिकाणी कोणत्याही दुष्ट प्रवृत्तीचा प्रभाव नाही. फक्त हे लोक स्वतःच जरा पैशाच्या मागे लागलेले आहेत आणि हाच त्यांना एक श्राप आहे. जर ते त्यातून बाहेर पडतील तर ते अत्यंत महान लोक होतील. तेव्हा तुम्ही या देशात पाश्चिमात्य सुख भोगावयास आलेले नाहीत. तर आत्म्याचं सुख जाणणार आहात. तुम्ही भारताबद्दलचे तुमचे विचार बदला. मी एअर इंडियाबद्दल बलिकूल म्हणत नाही. तुम्ही सहजयोगी म्हणून तुम्ही एअर इंडियाने यावं हा समज चुकीचा आहे. सहजयोगीशी एअर इंडियाचा काहीही संबंध नाही. रेल्वेचा कवि इतर कशाचाही सहजयोगीशी संबंध नाही. तेव्हा कृपा करून तुम्ही देशाभिनामी राहून आपलीच एअर लाईन वापरा, तुम्ही इथे आल्यानंतर तुम्हाला असं दिसून आलं असेल, की येथील लोक अत्यंत नरिगस आहेत. त्यांना 20 MarathiTranslation (English Talk) फ्रॉइड समजू शकत नाही. तुम्ही त्यांच्याशी या वषियावर बोलू शकत नाही कारण ते त्यांना समजत नाही. याबाबतीत ते जरा वरच्या दर्जाचे आहेत. कारण त्यांच्यावर कोणी हल्ले केलेले नाहीत. एका दृष्टीने तुम्ही त्यांच्याहीपेक्षा श्रेष्ठ आहात कारण तुमच्यावर जरी हल्ले झालेले असले तरी त्यातून तुम्ही बाहेर आलेले आहात. तुम्ही फक्त तुमची दृष्टी वळवा आणि दुसऱ्या तडीवर जाल, ही फार महान गोष्ट आहे. तेव्हा तुम्हाला एक प्रकारचा आधार पण वाटेल की या मोठ्या देशात तुमच्यासारखाच वशिवास आणि श्रद्धा असणारे अनेक लोक आहेत. म्हणून तुम्ही आचंब्यात पडू नका. अशा तरहेने आज आपल्याला महाकाली तत्त्वाची पूजा आरंभ करायची आहे. आजचा दविस गौरीचा आहे कवि गौरी गणेशाचा आहे. जरी पंचांगाप्रमाणे तो नसला तरी माझ्या सांगण्याप्रमाणे आपण आपल्या मध्ये अत्यंत सूक्ष्मतेत त्याला प्रस्थापित करू या. इच्छा शुद्ध असली पाहिजे आणि आपल्यामधील अनेक अडथळे धुवून टाकले पाहिजेत. आपण अत्यंत महान सहजयोगी होण्याची इच्छा करा, आपण एक जबाबदार सहजयोगी होण्याची इच्छा करा. आपण एक आपल्या मातेला पूर्णपणे शरण जाण्याची इच्छा करा. हे काही कठीण नाही. अहंकारच शेवटी जातो कारण नाहीतर तुम्ही शरणागती कसली करणार? तुम्ही माझे प्रेम संपादण्यापेक्षा मला तुमच्याकडून अधिक काही नको. तुमचं हृदय उघड करून माझं प्रेम संपादा हाच शरणागतीचा अर्थ होय.. अहंकार सोडा म्हणजे झालं. इतर कार्य सहज होईल. मी तुमच्या हृदयात प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करीत आहे आणि मी अवश्य तथि स्थिर होईन. 21

1982-1230, Public Program

[View online.](#)

1982-1230-Public Program (Malharpath) Marathi कल्युगा मध्ये जन्म घेणं आणि तेही आईच्या रूपाने म्हणजे फार कठीण काम आहे. गुरु म्हटला की त्याचा आपोआपच सगळ्यांना वचक असतो, आई म्हटली की प्रत्येक मानवरासारखच (मानवासारख) आपल्या जी हक्काची आई आहे आपण कसही तच्च्याशी वागलं तर ती आपल्याला क्षमाच करणार तेव्हा सहज योग आईच्या रूपाने साध्य करण तर व्हावंच लागतं कारण त्याच्याश्रविय होणारच नव्हतं आईच व्हायला पाहजि दुसऱ्या कोणाच्या शक्तीतच नव्हत हे काम. तर मल्हार पेठेत सत्कार घून आईचा या कल्युगात फार आश्चर्य वाटतं आणि फार आनंद झाला म्हणजे कल्युग बदलून कृतयुगाला सुरुवात झाली आहे असं पंचांगात आहे ते खरं आहे हे आज मला मात्र पटलं. आम्ही एक सूत्री आहोत तेही एक आई आहोत म्हणजे एकात्रेचा दुबळेपणा आहे हृदयाला तुमचं काही वाईट झालं तर तेही दुखतं ,घनपिठ आहात तुमचं चांगलं व्हावं म्हणून इतका आटोकाट प्रयत्न असतो की कसही करून यांना एकदा मळिलं पाहजि कारण आईला स्वतःचं काहीच नसतं तिला आपली मुलं ठीक झाली, त्यांना शक्ती मळिली त्यांचं जे काही आहे ते त्यांना मळिलं त्याच्या पलीकडे काय यायला नको .तेव्हा एक फक्त देण्याचं जे काम आहे ते झालं म्हणजे कृतार्थ वाटतं त्याच्या पलीकडे आणखीन आम्हाला काही नाही ,आपण इतकी मंडळी मल्हार पेठेत सहज योगाच्या कार्यक्रमाला आलात म्हणजे कति भावकि आणि कति सात्विक लोक, परत संत तुकारामांच्या नावाने इथे एवढी सुंदर शाळा काढलेली आहे याबद्दल मला इथले मुख्याध्यापक जे आहेत ते मला दिसले नाहीत कोण आहेत ते .तर त्यांना अत्यंत त्यांचे आभार मानायचे आहे संत तुकाराम म्हणजे दुसरे तसिरे कोणी नसून आमचेच आत्मिक स्वतःचे आहेत त्यांनी तर सहज योगाची व्यवस्था आधीच करून ठेवलेली होती त्याचीच तयारी आपल्या सर्व कवतिमधन त्यांनी पसरवून ठेवलेली आज अनेक वेळेला भाषणातून मी त्यांचे उल्लेख करत असते इतकेच नव्हे तर ही जी मंडळी परदेशातून आली आहेत त्यांनी सुद्धा त्यांची भजने पुजलेली आहेत आणि भिराटीत व्यवस्थिती म्हणतात, त्यांची भजने म्हणतात आता तर तुम्हाला कधी ऐकायला मळिली तर तुम्हाला आनंद वाटेल की हे मराठी भाषिक कुठून आलेत आणि भिराटी भाषेत संत तुकारामांची भजने चांगलीच पाठ करून ठेवलेली आहेत त्या लोकांनी त्यांचे अर्थ काय? त्याचे अर्थ काय? त्यांचे मततिरर्थ काय आहे? वगैरे सर्वच पुसून ठेवले आहे पण आपल्याकडे मात्र कोड धरमाकडे मनुष्याला जास्त जात कारण आपण खरोखर वशिष लोक जरी आपल्याला एवढी श्रीमंती नसली तरी आपण एक वशिष लोक आहोत कारण या सह्याद्रीच्या पठारावर आपल्याला माहतिय की साडेतीन वेढेले घालून वशिवाची कुंडलनी वसलेली आहे साडेतीन पीठ जी आहेत ती या आपल्या महाराष्ट्रात आहेत इतकेच नव्हे तर अष्टवनियाक सुद्धा या महाराष्ट्रात आहेत म्हणजे आपल्याला पृथ्वीच फार मोठा देण आहे. आणि फार महत्वाची आपली भूमी आहे आणि भूमीवर तुम्ही जन्मल्यामुळे या भूमीच जे दान आहे ते तुम्हाला रात्रंदिवस मळित असतं याचं जे काही खाण-पणिं वगैरे आहे ते सगळं तुम्हाला मळित असत ते सगळं मळिलेल आहे ते सस्यशामला भूमीमध्ये इथे आपण आता इतक्या भरभराटीला आलो की आपल्याला आश्चर्य वाटेल माझी आई नगरची होती आणि तिची वडील श्रीमंत असायचे आणि मुंबईला जायचे आणि तिथून द्राक्ष घेऊन यायचे चमनचे द्राक्ष घेऊन यायचे आणि फक्त तिलाच खायला मळियचे आणि इतर मुलींना खायला मळित नसून जेव्हा लग्न होऊन ती नागपूरला गेली तर मला सांगत असे की ताई मला एक वाटतं की आमच्या नगरच्या लोकांना कधी द्राक्ष खायला मळिली नाही, त्यांनी कधी द्राक्ष पाहिली नाही इथे जर कोणाला द्राक्ष खायला मळिली तर कति बरं होईल असं म्हणतं तर तुम्ही काळजी करू नका आणि आज बघा केवढी सुवत्ता तुमच्यामध्ये आली आणि कति फरक झालेला आहे आज त्यां नाही आहेत पण त्या लोकांच्या सगळ्यांच्या आत्म्याला कति आनंद झाला असेल .ज्या दिवशी ही सुवत्ता लोकांमध्ये आली पण सुवत्तेवरून धर्म वाढला कसा परमेश्वरावर ची भक्ती वाढली पाहजि परमेश्वराचा साम्राज्यही विकास केला पाहजि कारण सुवत्ता आल्यावर माणसाला असं वाटतं मीच हे केलं, मीच हे केलं पण मनुष्य काय करू शकतो हे तुम्ही सांगा जर एखादं झाड पडलं आणि मेल तर त्याचं तुम्ही फर्नचिर करू शकता पण एका बला तरी तुम्ही रोखू शकता का? कवि एका फळातून तुम्ही म्हणाल तर बी काढू शकता पण एका फुलाला तुम्ही फळ करू शकता का? काहीच करू शकत नाही सर्व जवितं कार्य आहे हे परमेश्वराच्या शक्तीने होत असतं ही परमेश्वराची जवितं शक्ती आहे त्यांनीच आपल्याला मानव सुद्धा केलंय आणि ते सहजच केलंय सहज सह म्हणजे तुमच्याबरोबर जन्मलेला असा हा योगाचा अधिकार आहे की तुमच्यामध्ये कुंडलनी आहे त्याबद्दल ज्ञानेश्वरांनी सांगितलेलं आहे. अनादीकाळापासून हे चाललेलं आहे सगळे सहजच व्यवस्था आहे ही सर्व सृष्टीची रचना सहज आहे .असं तुमचं हे मानव होण सुद्धा साठी सहज आहे आणि त्यापलीकडे अतमानव होण सुद्धा सहज आहे , काही त्याला कर्म पद्धत नाही, काही त्याला त्रास नाही पण प्रत्येक वेळेला जेव्हा जेव्हा असं काही झालेला आहे तेव्हा एकाला कोणाला तरी मळून हे कार्य करावं लागतं त्यात आता आमची नेमणूक झाली आहे म्हणून हे आता कार्य होत आहे तरी अनेकांनी याचा फायदा घ्यावा स्वतःला अतमानव करून घेणे ते सगळ आपल्यामध्ये आहे ,आत्मा आपल्या मध्ये आहे आणि कुंडलनी आपल्यामध्ये आहे फक्त कुंडलनीचा संबंध आत्म्याशी झाल्याबरोबर त्या सर्वव्यापी शक्ती बरोबर आपला संबंध होऊन हातातून असं गार गार वाहू लागतं डोक्यातून ही इथून ब्रह्म रंध्रातून असं गारगार वाहू लागतं आता सहाव्या अध्यायामध्ये का सांगितलं की तो व्यंज आहे कदाचित काही ब्राह्मणांनी उगीचच यांना काही होऊ नये म्हणून सांगितलं असेल कवि का सांगितलं मला हे समजत नाही पण कुंडलनीच्या नावावर सुद्धा अत्यंत गोंधळ लोकांनी करून ठेवले कारण ज्यांना अधिकार नाही त्यांनी हे कार्य करायचं नाही अधिकार हा परमेश्वराकडे आहे अशा माणसाला शुद्ध पावत्रिय असावं लागतं ज्या माणसांमध्ये स्वतः पावत्रिय नाही तो दुसऱ्याच्या कुंडलनीला हात कसा घालू शकेल? कारण कुंडलनी ही तुमची अतपित्ति अशी आई आहे आणि ती प्रत्येकाजवळ आहे तिला तुम्ही मलीन नाही करू शकत ती अत्यंत पवित्र अशी तुमची शुद्ध इच्छा बाकी सर्व तुमच्या इच्छा वकित होतात पण ती शुद्ध इच्छा परमेश्वराला मळिवण्याची जी शुद्ध इच्छा आहे ती कुठे सारखी नसते आणि म्हणून तिला म्हणतात ती सुप्तावस्थेत आहे .कारण अजून तचि जागरण झालेलं नाही आणि जागरण जेव्हा तुमच्यात होईल तेव्हा तुमच्या कुंडलनीला हे कळेल तेव्हा समोर कुणी तरी ती व्यक्ती आहे जी त्या कुंडलनीच्या कार्याला जाईल आता आमच्या मुळे म्हणा कवि इतर सहज योग यांच्यामुळे इतर पुष्कळ लोक पार झाले त्यातले काही लोक इथे आले आणि बरेच सहज योगी लोकांनी इथे येऊन एवढं मोठं इथे बरच कार्य सुरू केलेलं आहे आता असंच मल्हार पेठेत मग पुढे असं वाढवत वाढवत हे सहयोगाचे कार्य सुरू केलेलं आहे आणि पसरणारच कारण याबद्दल पूर्वीच हजारो वर्षापूर्वी भाकीत झालेला आहे हे भाकीत म्हणजे आपल्याला आश्चर्य वाटतं की भुगुनी हजारो वर्षापूर्वी सोळा-सतरा हजारो वर्षापूर्वी म्हणतात लहिन दिलिय आता त्यांची कति हजार वर्ष झाले त्याबद्दल वाद घालण्यापेक्षा असे त्यांनी पुष्कळ जुन नाडी ग्रंथामध्ये लहिन दिलिल आहे की १९७० सालापासून हे कार्य सुरू होणार आहे आणि सहज योग

हा १९७० सालापासून सुरू झाला आहे आणि त्या सहयोगाची कुंडलनी जागृत होऊन आणि सगळ्यांना ते परमेश्वराचे जे ज्ञान आहे ते मिळणार आहे. आता भूगू मनी वषियी तुकारामांनी जे वाच्य केलेले ही गोष्ट खरी आहे. रामदासांचं काही वाच्य झालेले तथि पाहण्यात नाही आल नाही आलं, तुमच्या शाळेत ते गेलेले नाहीत चोखामेळा झाले कवि कुणीही झाले सखुबाई झाल्या कवि नामदेव झाले त्यांनी कोणत्या शाळा युनविहर्सटी पाहिल्या नाहीत. पण शाळा युनविहर्सटीत जाणं वाईट आहे असं मी म्हणत नाही पण शाळा युनविहर्सटीत जाऊन तुम्ही परमेश्वराच्या वर.... शाळा युनविहर्सटीत जाऊन लोकांना असं वाटतं की पुस्तक वाचायचं ते परमेश्वराच्या वर आहे इथेच माणूस चुकतो ते सुद्धा ज्ञान परमेश्वरापासून आलेला आहे सगळं ज्ञान परमेश्वरा पासूनच येत पण शेवटी आत्म्याचा दर्शन झाल्यावर त्यात आतूनच ते ज्ञान येऊ लागतं आणि सर्व साधारण मनुष्य सुद्धा आधी इतका संत साधू सारखा बोलू लागतो सहज योगानी पार झाल्यावर आपण सर्व संतच होतो आणि संतांना काही तुम्ही घरदार सोडून पलायनवाद घेण्याची गरज नाही. घरातच राहून मुला-बाळांना मध्ये राहून आपला संसार चांगलासा साजरा करून अगदी व्यवस्थित पणे नांदून त्या घरांमध्ये एकत्र हेच परमेश्वराचं साम्राज्य आणलं पाहजि आणि ते साम्राज्य सुखदायी, आनंददायी आणि मंगलमयी असेल ते जर झालं नाही तर ते परमेश्वराचं साम्राज्य नाही असं ईश्वरीय शिखर तुमच्यामध्ये जागृत झाल्याबरोबर तुमचं वागणं कसं ईश्वरीय होऊन जातं आता इथे जी मंडळी आली आहेत. बाहेरून जसं आम्ही सांगितलं ते लोक तर तुमच्या मनाने पुष्कळ जास्त बसलेले आहेत पुष्कळ जास्त तर हे म्हणजे संत खरं म्हणजे यांची एक स्थिती फार उच्च प्रतीची असली पाहजि जर आज हे पार झाले आणि उद्या या सगळं सोडून बसले ही स्थिती आपल्या महाराष्ट्रात मी एवढी पाहिली आहे तरी पुष्कळ चांगली आहे पण तरी सुद्धा एका दविसात आज पार झाले आणि उद्या सगळं सोडून आणि व्यवस्थित झाले असे गेले म्हणजे कती मोठे संत असायला पाहजि म्हणजे यांची पूर्वजन्माची केवढी कमाई असायला पाहजि त्याच्या शिवाय काही होऊ शकत नाही की, आजच त्यांना मी पार केलं आणि उद्याच्या दविशी सगळं मोकळं सोडून अगदी कमळासारखे वर आले. सगळं चखिलातून वाहून गेलं आणि सगळे वर आले हे मात्र मला यांचा पाहून फार आश्चर्य वाटतं हे यांचे वशिष्ठ आहे वर यांना काही तुमच्यासारखी धर्म मीमांसा नाही, त्यांना काही लहानपणापासून तुमचं वळण मिळालेलं नाही, जसं वागायचं तसं वागा आई-वडिलांचं सुद्धा लक्ष नाही, घर वगैरे अशी काही व्यवस्था नसताना सुद्धा या लोकांनी जसा सहज योग आत्मसात केला आणि जो डोक्यावर उचलून धरलेला आहे त्याच्याकडे पाहून मला कधीकधी आश्चर्य वाटतं की आपल्या महाराष्ट्रात आपण रोजच धर्माबद्दल ऐकत असतो आणि आपल्याला एवढे एवढे मोठे संत झालेले आहेत त्यांनी लहानपणापासून आपण त्यांचे अंगवाणी वगैरे म्हणत असताना सुद्धा जेव्हा आपल्या जवळ हा धर्म येतो अथवा जागृत होतो तेव्हा मात्र आपण एवढ्या जोराने जमत नाही कारण कदाचित आपल्याला अतंमिहीत असल्यामुळे अतंमिचि यात अवजान होत आणि त्यामुळे लोक एवढे त्याच्यात जमत नाहीत पण खरं सांगायचं म्हणजे आपल्या देशांमध्ये इतकं वरदान आहे परमेश्वराचं इतका आपण खरोखर इतके भाग्यवान लोक आहोत की त्याची आपल्याला कल्पनाच नाही आहे की या लोकांनी काय काय वशिष्ठ केलं होतं आणि काय काय प्रकार असो जे असं जे झालं आता मात्र पुढे सर्वांनी सहज योग जमवून घ्यायचा सहजयोगा मध्ये म्हटलं तर अनादी आहे पूर्वी काळचा आलेला आज तसाच आहे आणि पुढे अत्यंत मॉडर्न तो आहे कारण याच्या मध्ये सर्व धर्मांची शक्ती मिळविलेली आहे तेव्हा अगदी सगळ्यात वशिष्ठ म्हटलं तरी अगदी मॉडर्न हा धर्म आहे की दत्तात्रयांचा संबंध रामाशी काय आहे? दत्तात्रयांचा संबंध मोहम्मदाशी काय आहे? याचा संबंध इतर गुरु लोकांशी काय आहे? सर्व जगातले गुरु हे कोण कोण दत्तात्रयांची अवतरे झाली हे सगळं काही सहज योगात आहे मग सतिला झालेली दोन मुलं लव आणि कुश यांच काय झालं हे कोणाची अवतरे आहेत? त्यांची अवतरे काय झाली ते पुढे बुद्ध महावीर कसे झाले वगैरे सगळं काही तुम्हाला सहज योगात सापडेल आणि बरं हे जे आपण काय बोलत आहात आज पर्यंत बोलाचाच भात बोलाचाच कडी पण आता मात्र हे तुम्ही सिद्ध करा एक मनुष्य मुसलमान होते ते इराणातून आलेले डॉक्टर होते त्यांना पोटाचा भयंकर कॅन्सर झालेला तर मी त्यांना म्हटलं की तुम्ही दत्तात्रयांना मानता का? ते म्हणजे नाही आम्ही फक्त मोहम्मद साहेबांना मानतो तर म्हटलं ते एकच होते ते आम्ही मानायला तयार नाही आम्ही फक्त मानतो ते फक्त मोहम्मद साहेबांना बाकी आम्ही कोणाला मानत नाही मग म्हटलं जर तुम्ही हे मानलं नाही तर मी तुम्हाला ठीक करू शकत नाही म्हणूनच तुम्हाला पोटाचा कॅन्सर झाला तर ते काही मानायला तयार नाही तर म्हटलं तुम्ही आता घरी जा मी पुढे काही करू शकत नाही माझे मी हात टेकले तुमच्यापुढे तर त्यांच्या बायकोला थोडं शहाणपण आलं आठ दविसांनी परत घेऊन आली ते आता मरायला टेकलेत तेव्हा आता तुम्ही काय म्हणाला आई तेच करू. मी म्हटलं आता म्हणा तुम्ही की मोहम्मद तुम्ही दत्तात्रय आहात का? असा प्रश्न वचारा मोहम्मद साहेब तुम्ही दत्तात्रयच आहात का? अस प्रश्न वचारा करता करता त्यांचा कॅन्सर एकदम ठीक. आता मी तुम्हाला सिद्ध करून दाखवते आता कुंडलनी जागृती.... समजा जर ही कुंडलनी इथे येऊन अडकली तर हे कोणतं चक्र आहे आता तथि अडकले तर कोणच नाव घेतलं पाहजि तर जगदंबे च नाव आता जर जगदंबे च नाव तुम्ही आधीपासून फजिकिल घेत असाल तर पुष्कळांना आहे आम्ही हा मंत्र घेतला, आम्ही तो मंत्र घेतला आम्ही रामाचा मंत्र घेतला आणि आम्हाला काय आजार आहे तर दसा आहे ... होणार... कारण ज्या माणसाने रामाचा मंत्र घेतला तो आमच्याकडे द्या आणि उजव्या हाताला जे चक्र आहे रामाचं हृदयाजवळ त्या चक्रावरती काम करावं लागतं आणि खरोखर त्या माणसाला अधिकार नाही रामाचं नाव घेण्याच त्यांनी जर घेतलं तर त्याचं ते चक्र धरत कारण असं आहे की तुमचं अजून परमेश्वराशी संबंध झालेला नाही समजा जर तुमचे इथे जे कुणी मनिस्टर असतील समजा आमची त्यांची काही ओळख नाही काही नाही आम्ही जाऊन त्यांचं नाव घ्यायला सुरुवात केली तर तथि पोलीस आम्हाला पकडतील की नाही तसंच होतं लगेच जोपर्यंत तुमचं योगसाधन झालेलं नाही जोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात नाही आलात तेव्हा वेड्यासारखे पोपटपंढी करून जर तुम्ही एकच नाव घेत राहिलेत तर ते चक्र तुमचं नक्की खराब होतं म्हणून लक्षात ठेवलं पाहजि की नामाचा सुद्धा महिमा फार आहे पण नामाचा महिमा म्हणजे गुरूंनी जे नाव दिलं ते घेतलं पाहजि पण आजकाल गुरु सुद्धा इतके भामटे नघालेत की वाटेला ते नाव देतात म्हणजे त्याला काही अर्थच लागत नाही म्हणजे स्वतः सुद्धा गुरु जो असतो तो स्वतः पार असायला पाहजि आता ओळखताच येत नाही लोकांना गुरु कोणता पार आहे आणि गुरू आहे की नाही? हा संत आहे की नाही? ही सुद्धा लोकांना ओळख पटत नाही आता परवा आम्ही एका गावाला गेलो होतो त्याचं नाव होतं मय्याची टाकळी गेल्याबरोबर कुणी सांगितलं की कुणीतरी फार मोठे संत होऊन गेले हो म्हणजे माताजी यांना ना मय्या होती ते फार मोठे संत झाले आणि तथि आम्ही बसलो डोक्यावर असं जोरात त्यांनी लाईट फेकला की फोटोत सुद्धा तो लाईट आला यांनी जो फेकलेला लाईट तेव्हा आता तुम्ही बघा तुम्हाला तो दिसल पण काय हे आता तुम्ही म्हणाल तो मुसलमान होता मय्या तो तो पार नव्हता तो मुसलमान असो हद्दी असो त्यांना जात नसते कारण संन्यासी, त्यांना कसली जात आली तसेच कुठेही एखादा मनुष्य म्हटलं की हा पार आहे की नाही तर ते कसं कळणार? जागृत स्थान आहे की नाही ते कसं कळणार तर तुमच्या मध्ये अजून ही शक्ती आलेली नाही बघण्याची जेव्हा तुम्हाला कुंडलनी च तुमचं जागरण होतं आणि तुमचा आत्मा जेव्हा तुमच्या चिंतातून पाहू लागतो तेव्हा तुम्ही कुठेही हात करून वचिरलं की ते स्थान खरं आहे की खोटं जर खरं असेल तर आतून एकदम धडधड असं हातात येऊ लागेल चैतन्याच्या लहरी ज्या आदी

शंकराचार्यांनी सांगितल्या होत्या त्या चैतन्याच्या लहरी तुमच्या हातात अशा भरभर भरभर येऊ लागतील आता असं म्हणाल की हे कार्य पूर्वी फार कठीण होतं होतं असो पण आम्हाला नाही पहिली अस याची आम्ही ते करू बरं आणदिसरी गोष्ट अशी की झाडाला पूर्वी एकच दोन फुलं लागलेली आहे म्हणून आज जर बहार आलेली आहे आणपुष्कळ फळ होतात तर मग ते मानत का नाहीत की ते बहार आलेली आहे याच्यात भांडण कशाला करायचं की पूर्वीही नव्हतं आणआता स्वच्छता का नाही करत हे काय आम्हाला जसं जमतंय तसं आम्ही करतोय आणहिं तुम्ही करून बघा याला काही पैसे लागत नाही याला काही मेहनत लागत नाही पण एकदा पार झाल्यावर मात्र तुम्हाला जमाव लागत जसं एखादं बी तुम्ही आज आईच्या उदरात घातलं की तच्च्या शक्तीने जरी त्याच्यात अंकुराआला तरी ते बीज जपावं लागतं ,तो अंकुर मुक्त होईस्तोवर ते जपावं लागतं तसच सहज योगा मध्ये नंतर जपावं लागतं आणहिं सगळी सामूहिक क्रिया आहे तुम्ही म्हणाल माताजी आम्ही घरी फोटो घेऊन गेलो तथि मेहनत केली तथि पूजा केली त्यांनी चालायचं नाही सामूहिक आहे म्हणून इथे जे सेंटर आहे त्या सेंटर वर सर्व मंडळीनी येऊन भेटल पाहजि नंतर येऊन मला पुढल्यावरपी सांगायचं नाही की माताजी आम्ही पुरोग्राम ला आलो होतो जागृत झालो पण आम्हाला कॅन्सरचा रोग झाला मग कोणचाही तुम्हाला रोग होणार नाही ,कोणताही तुम्हाला त्रास होणार नाही उलट तुम्हीच दुसऱ्यांचे त्रास ठीक करणार इतरांचे जेवढे काही वैतागलेले जीव आहेत त्यांना तुम्ही ठीक करणार घरामध्ये ज्यांच्या संसारीक त्रास असतील ते तुम्ही ठीक करणार म्हणजे तुम्ही शक्तशाली पण ही शक्ती पहिल्यांदा पूर्णपणे आपल्यामध्ये सामावून घेतली पाहजि आणति सामावल्या नंतर तत्चि उपयोग कसा करायचा ते शकिलं पाहजि स्वतःला कसं बचावलं पाहजि तेही शकिलं पाहजि त्याला आम्ही कवच असं म्हणतो म्हणजे बंधन ही बंधन कशी घ्यायची घरातून जाताना कवि घरात झोपताना तेही शकिलं पाहजि .या सर्व गोष्टी सहज योगा च्या अशा आहेत जसं तुम्हाला एक आम्ही मोटार दली आता मोटार आधी तुम्ही सुरुवात केली तर ती आधी त्याची त्याच्यामध्ये शक्ती यायला पाहजि नाहीतर तर ती मोटार चालणारच नाही तेव्हा आधी त्याचं पीठ उघडायला पाहजि तसं झालं समजा की तुमचं आधी पीठ उघडलं त्याच्यामुळे तुमच्या मध्ये शक्ती आली म्हणजे तुमच्यामध्ये आता जागृती झाली त्याच्यानंतर आता हे डावी साईड आणउजवी साईड काय ती समजून घेतली पाहजि म्हणजे तुमचं ब्रेक आणएक्सेलेटर कसं चालतं हे समजून घेतल पाहजि मग करता करता तुम्ही नष्टिणात अगदी होऊन जाता नष्टिणात झाल्यावर ऑटोमॅटिकली तुम्ही ती मशीन चालवू शकता हे मशीन कशी चालते हे समजून घेण हीच म्हणजे सहज योग वदिया आण ति त्याला तुम्हाला काहीही कठीण जाणार नाही कारण लगेच कुठलं ते समजत लगेच व्हायब्रेशन जातात लगेच हे ठीक केलं की लगेच व्हायब्रेशन येतात बरं त्याच्यानंतर मग ते झाल्यानंतर जो याचा स्वामी आहे म्हणजे याचा स्वामी जो आत्मा आहे तो फ्री होऊन जातो म्हणजे या मोटारीचा जो स्वामी आहे तो आपल्या मधला ड्रायव्हरही बघतो आणतियातला ब्रेक ही बघतो आणएक्सलेटर ही बघतो अशी स्थिती आल्यावर तर मात्र तुम्ही नष्टिकिल्पात उतरता म्हणून सहजयोगा मध्ये दोन पायऱ्या असतात पहिली पायरी असते नष्टिचिारीता आणदिसरी पायरी असते नष्टिकिल्पता ती सगळ्यांनी मळिवली पाहजि ते मळिवल्याशिवाय सहज योगच इतक्या गहन तेने होणार नाही याला गहराई येणार नाही . त्याला गहनता येण्यासाठी माणसाला पाहजि की त्यांनी स्वतःबद्दल आस्था पाहजि स्वतः आधी काहीतरी वशिष्ट आहेत स्वतः आधी संत झालं पाहजि आणयेऱ्या गवाळ्याचे काम नोव्हे जे सांगून गेलेले आहे ती अगदी गोष्ट खरी आहे .पट्टीचे लोक पाहजि त्याला सहज योगाला जे पट्टीचे लोक असतात त्यांनी इतकी कार्य करून दाखवलेले आहेत की आश्चर्याची गोष्ट आहे आता धुमाळ साहेबच आपल्याला माहितय त्यांनी हजारो लोकांची जागृती केलेली आहे ,कति लोकांना यांनी ठीक केलेलं आहे पण सहजयोगा मध्ये लोकांना ठीक करण्याच काम नाही आहे ते आपोआपच पार झाल्यावर लोक ठीक होतात .तेव्हा सगळे जगातले आजारीच घेऊन नाही यायचं ,मला पुष्कळ लोक असं म्हणतात की माताजी तुमच्याकडे जेवढे शष्टिय येतात तेवढे आजारीच येतात तेव्हा म्हटलं नाही हजारोनी सगळे चांगलेच येतात पण एखाद दोन आजारी सुद्धा येतो आणजि पार झाले तर तुम्ही सर्व ठीक होऊ शकता तेव्हा लक्ष इकडे द्यायचं आमचं भलं होण्यासाठी परमेश्वरानी आणसहज योगाला आज महायोगा च रूप दिलेलं आहे .तेव्हा या गंगेत सगळ्यांनी न्हाऊन घ्यायचं कृपा करून सगळ्यांनी माझ्याकडे असे हात करायचे आहे आज उशीर झाला ,उशीर होतोच आम्हाला म्हणजे तथि एक पुरोग्राम परत झाला तो पुरोग्रॅम करून मग इकडे आलो त्यामुळे उशीर होतोच तरी काही हरकत नाही वेळेनी सर्व कार्य होत असतं तेव्हा नुसते असे हात करून बसा आणअसं डोळे मटि..... फक्त डोळे मटायचे काही दुसरं करायचं नाही..... सगळ्यांच्या हातामधून थंड येत असेल... पण ज्यांच्या येत नसेल त्यांनी जमनीवर थोडा नमस्कार करा दोन्ही हातांनी म्हणजे येईल पटकन असा नमस्कार जमनीला, धरतीमातेला नमस्कार केला की ती ओढून घेईन सगळा काही त्रास म्हणजे खटाखट हातात येऊ लागेल नम्रपणे नमस्कार करुया तर माझं काही चुकलं असेल तर ओढून घ्या स्वतःमध्ये .हलू नका...हलन-बोलण नाही जे हलत असतील त्यांनी डोळे उघडायचे ही काय चांगली लक्षण नाहीत ज्यांचा अंग हलतय त्यांना काहीतरी त्रास आहे □ हलल नाही पाहजि ,डोळे हलले नाही पाहजि काही नाही सगळं आत मध्ये.. अंतर योग आहे बाहेर हलतात म्हणजे काहीतरी चुकलेल आहे तुमच्या गुरूच, काहीतरी चुकीचं करून ठेवलेलं आहे ते बरोबर नाही डोळे उघडे ठेवायचे काहीही बाहेर तमाशा नाही करायचा अगदी डोळे उघडे ठेवायचे अशा लोकांनी ज्यांना हलायला होत नाही कवि अंगात वार येतय त्या लोकांनी डोळे उघडे ठेवायचे..... काहीही बाह्यात होत नाही आत मध्ये सगळं घटति होतं आता बघा डोक्यावर सुद्धा बघा गारगार येतं का बघा डोक्यावर उजवा हात डोक्यावर ठेवा डावा हात माझ्याकडे डोळे उघडेच ठेवा टाळूवर बघा टाळूवर अधांतरी धरायचं अधांतरी धरा आणफिरिवून बघा गारगार येतंय का बघा? वरती अधांतरी धरून येतय ना... आलं का... बघा सगळ्यांनी टोपी काढून बघा सगळं कसं गार वाटतय आता गारच वाटणार आहे सगळ्यांना उन्हात सुद्धा गार वाटणार आहे हा दुसरा हात करून बघा येताय का गार.

1982-1231, Vastushanti Puja

[View online.](#)

आता शेवटला परत हात जोडून वनिती आहे आपण जावं कारण ह्या लोकांना मी काय बोलते आहे ते आपण ऐकलं आहे म्हणून त्यांना लाजल्या सारखं होईल की नाही ,थोडासा लक्षात घ्या त्यांना बोलायला हीच जागा आहे ,आता कुठं बोलायला मळित नाही ,त्यांना काहीतरी मी सांगते तर पुन्हा पुन्हा आपण तुमच्या समोरच बोलायचं ते त्यांना बरोबर दसित नाही तेव्हा कृपा करा काय कस मला समजत नाही दोन शब्द या लोकांना मला सांगायचे आहेत ते सुद्धा खाजगी रतिया ,तुमची एव्हडी स्तुती तोंड भरून करते आणि ते बसले की तुम्ही इकडून तकिडे तकिडून इकडे फिरून राहिलात याची काय गरज आहे .मला समजताच नाही असं काय करायचं .या लोकांना तरी दसिलं पाहजि ना की आपण मानाची लोक आहोत ना ,असं कशाला करायचं ,तुम्हाला माझ्या बद्दल फार वाटत मला माहति आहे पण त्यांना हे समजणार नाही त्यांना असं वाटेल की मुद्दाम हून इथे उभे आहेत आणि आम्हाला आई बोलते आहे तर तेच ऐकू लागलेत .आता शहाणपणा करा आणि थोडासा त्यांना खाजगी बोलायचं आहे त्यांना सोडून द्या . मी सांगतिलं ना तुम्हाला सहज योगी नाहीतर कशाला बसले तुम्ही इथे ,आता मी सांगतिलंच होत बंधन घाला सोडून टाका .आता आणखीन कुना कुणाला फटि यायला हवी असेल त्यांनी इथे उभं राहायचं .जे लोक पार नाहीत त्यांनी इथे उभं राहू नका सगळ्यांना तुम्हाला फटि येतील .आधीच सांगतिलं मी कोण कोण उभे आहेत जा बर .म्हणून सांगत होते मी कृपा करून बसू नका . त्यांना थोडं कुंकू लावा जाईल फटि ,आता कृपा करून इथं उभं राहू नका .कति म्हंटल की तुम्हाला त्रास होईल बसू नका ,तुमच्या भल्या साठी सांगते आहे .आता हे लोक येऊन राहिले आहेत तकिडून ,सांगा त्यांना येऊ नका म्हणून ,समजताच नाही याना कस सांगायचं ,

1983-0104, Talk at Rotary Club

View [online](#).

Talk at Rotary Club

from 01:15:00 :

Q: What should be the relation between state of mind and awakened Kundalini? Will it affect the body or mind?

Shri Mataji : Actually it affects everything but let's see how it works? Now, what is 'mind' also is not a very clearcut idea. People don't have a clearcut idea about 'mind', you see.

To them 'mind' means 'mana' or 'buddhi', or 'ahamkar'. Now, we will make it clear to you that when the Kriya Shakti [Power of action] works and acts then you create Ahamkara that is Ego, a balloon like thing. And when the Mana Shakti works then you create the Superego in the head. So we have two balloon like things called Ego and Superego.

When they meet each other and the calcification takes place that's how this Fontanelle bone area becomes hard and we become 'I', 'you' and 'you'.

Now, the mind which you are talking, I don't know which you are talking about – but if you think how the thought comes to us. Let us see the thought process. A thought rises and falls off by itself; another thought rises and falls off by itself. The rising of the thought we can see but not the falling of it.

Now a thought comes to us either from the past or from the future and again it disappears in the past. Our attention is jumping on the cusps of these thoughts but in between these future and past there is the present and that gap is called as Vilamba in Sanskrit language.

Now what happens when Kundalini rises, these thoughts get elongated and the space between these thoughts becomes wider. So your attention remains in the present. Like if I say : 'You stand in the present.' You cannot because there is no thought. You become Nirvichara. You go into the state of Nirvichara Samadhi in which you are just without any thoughts but if you want to think you can think. You become a Sakshi. You start seeing things as if this is a drama going on. The drama is over. That is the state you get.

So, the Ego and Superego, both of them are sucked in. When the Kundalini rises at the Agnya Chakra these – both the things are sucked in.

Now, Ego is Ahamkara and Superego is all the 'Papas' [sins] and all the ideas we have got the 'kusamskaras' [base thoughts?]. Everything gets sucked in and that's how a space is created at the Fontanelle bone area and you get a Talu which is soft and you get a cool breeze coming out of your head.

So this is what is the Kundalini which makes you thoughtlessly aware. So the state of the mind is thoughtless awareness to begin with but after some time you become Nirvikalpa. There's no Vikalpa in your mind, nothing. You know this is it. That's what one has to go into and that is the state is little difficult because you get it so easily – Realization – that you don't value it properly. As we have not valued our Independence. The same way. Those who have suffered for it, have worked for it know. But we do not know how much they suffered.

In the same way those who have worked in the past for Kundalini organisation we have not known that. And so whatever they have suffered and done for us we do not know and because the Kundalini rises so easily that you are not bothered to go further with it. You just enjoy that state of thoughtless awareness but you have to become Nirvikalpa. Till you become Nirvikalpa you are

not a master.

To give a concrete example, I'll give an example of a car. In the car, you have got a brake and an accelerator. You are working out the brake and the accelerator in the beginning you don't know how to drive. You don't know how to rive. And to drive the car you have to work hard to know how it works [... tape interruption]

1983-0107, Shri Ganesha Puja and Devi Puja

[View online.](#)

Shri Ganesha And Devi Puja Date 7th January 1983: Place Rahuri Type Puja तुम्हा सगळ्यांना पाहून इतका आनंद झाला मला आणि कधी राहरीला जाते असं झालं होतं. एकदाचे आम्ही पोहोचलो आणि ह्या राहरीच्या ह्या पवतिर परसिरात पूर्वी अनेक कार्ये देवीने केलेली आहेत. पण आताचे जे कार्य आहे ते सगळ्यात मंगलमय आणि सुखदायी आहे. राक्षसांना मारायचं म्हणजे हे काही वशिष सुखदायी वगैरे कार्ये नव्हतं आणि अशा घाणेरड्या लोकांशी झुंजत राहण्यापेक्षा कधीतरी असे लोक जे कमळाच्या सुंदर कळ्यांप्रमाणे कुठेतरी वाट बघत बसले आहेत, त्यांची फुलं करण्यात जी मजा येणार आहे कवि त्यांची फळ करण्यात जी मजा येणार आहे, ती कधीतरी लुटावी असं फार वाटत असेल ते मात्र या जन्मात पूर्ण झालेलं आहे. आणि तुम्हा लोकांचे आनंद बघून फार आनंद वाटला. कर्तीही म्हटलं तरी ह्या भारतभूमीच्या पाठीवर ही जी महाराष्ट्राची भूमी आहे, ह्याच्यामध्ये पूर्ण वशिवाची कुंडलनी आहे हे मी आपल्याला अनेकदा सांगितले आहे. बरं त्याच्यात शास्त्रात आधार असा की ह्याच्यात साडेतीन पीठ आहे असं सांगितले आहे. साडेतीन पीठ फक्त कुंडलनीला असतात. तसेच अष्टवनायक आहेत. हे सुद्धा सर्व महाराष्ट्रात आहेत. ते खरे की खोटे हे तुम्ही पार झाल्याशिवाय जाणू शकत नाहीत. कारण पार झाल्यावरच तुम्हाला कळेल त्याच्यातून येतय ते. पण मुसळवाडीला तर साक्षात् सहस्राच मुळी आहे. तेव्हा ही कर्ती महान भूमी आहे हे तुम्हाला लक्षात येईल आणि इथे जे चमत्कार घडणार आहेत ते कुठेही अशाप्रकारचे घडू शकत नाहीत. म्हणजे ह्या परसिरात. कारण ही गोष्ट तुम्हाला माहीत नसेल, ही फार चमत्कारपूर्ण जागा आहे. मच्छदिरनाथांसारख्या माणसाने, जे फार मोठे दत्तात्रयाचे अवतार होते, त्यांनी पुष्कळ मेहनत केलेली आहे. त्याच्याआधी या भूमीला शांडलिय वगैरे अशा मुनींनी पावन केलेले आहे. तेव्हा ही भूमी अत्यंत पवित्र आहे. इतकी पवित्र की रामाला आणि सीतेला सुद्धा पायातल्या वहाणा काढून इथे यावे लागले. तेव्हा अशा या पवित्र भूमीवर तुम्ही बसलेले आहात. म्हणजे अत्यंत भाग्यवान आहात. आणि ते भाग्य वशिषच उजळायला आलंय आज. कारण एक तऱ्हेने थोडीशी सुबत्ता पण आलेली आहे. आणि त्या सुबत्तेमध्ये पोटापाण्याची एवढी बविचना न राहिल्यामुळे परमेश्वरही लोकांना सुचू लागला आहे. म्हणजे हे सुद्धा नशीबच म्हटलं पाहिजे. कारण सुबत्ता आल्याबरोबर घाणेरड्याच गोष्टी लोकांना सुचतात. चांगल्या गोष्टी सुचणं म्हणजे कठीण काम आहे. म्हणजे अजून तरी देवाला धरून राहिलेले असे बरेच आहेत ह्या भूमीवर आणि म्हणूनच आपल्याला इतके सहजयोगी आजही एवढ्या सुबत्तेत दिसतात आणि ते इतकं मोठं कार्य करीत आहेत. पूजेच्या बाबतीत सांगायचं म्हणजे असं, की तुम्हाला माहिती आहे, सहजयोगामध्ये आम्ही इंग्लंड वगैरेला फार कमी लोकांना पूजेत येऊ देतो. आता बारा देशांचे लोक इथे आलेले आहेत. प्रत्येक देशातून पाच-सहा लोक फार तर असतील कवि काही देशांतून १०-१५ असेही लोक आहेत. पण त्याच्यातले फार कमी लोक आम्ही पूजेला येऊ देतो. त्याचं कारण असं आहे, की परदेशात आता धर्म काय आहे ? ती भावना राहिलेली नाही. त्यांच्यावर अनेक हल्ले झालेले आहेत. आणि त्यातले असे घाणेरडे हल्ले झालेले आहेत, की त्या हल्ल्यांमुळे लोकांना धर्म काय कवि चांगुलपणा काय कवि पावत्रिय काय याची कल्पनाच राहिलेली नाही. आता हद्दिस्थानी मनुष्य कर्तीही बघिडला तरी त्यांना हे लक्षात राहतं की हा वाईटपणा आहे, हा चांगुलपणा आहे. पण तसं मात्र ह्या लोकांचं नाही. ते कर्तीही वाईट मार्गाला गेले तरी म्हणतात, 'त्याच्यात काय चुकलं आमचं? ह्याच्यात काय चुकलं आमचं?' म्हणजे धर्माचे एक प्रमाण आहे कवि ज्याला आपण म्हणू खुंट आहे, ते खुंटच तुटलेले आहे. त्यात बेफाम, वाटेल तसं वागायचं. आणि ते वागल्यानंतर, म्हणजे नरकात पडल्यानंतर, अगदी नरकच उभा केला आहे सगळ्यांनी ! त्याच्यातून मग सहजयोगात येणं मग त्याच्यात पवित्र होणं आणि मग ह्या हवन कुंडातून नशिब म्हणजे फारच कमालीची गोष्ट ह्या लोकांनी केलेली आहे. त्याला कारण म्हणजे हे मोठे संत-साधू असले पाहजित. नाहीतर अशा मोठ्या नरकात जो मनुष्य राहिला तो होरपळूनच जाणार. पण त्याच्यातून नशिब हे बरं आलेले आहेत. पण तुमचं तसं नाही. तुम्ही अजून सुद्धा पवित्र वातावरणात वाढलेले, बाळबोध घराण्यातले संभावित लोक आहात. त्याच्यामुळे तुमचं काही बघिडलेले नाही. थोडंबहुत इकडेतकिडे काही बघिडलं असेल, तर सहजयोगाला कठीण जात नाही. पण एकंदर आपण सुचारू रूपाने राहतो आणि आपल्यात फार बाळबोधपणा आहे. त्याचा आपल्याला लाभ होईल, पण ह्यांची जी चकळी आहे, ह्यांची जी मेहनत आहे आणि ज्या जोमाने हे सहजयोगात लागतात तसं मात्र इकडे दिसत नाही आपल्याला. कारण आपल्याला जे सोप्यात मळितं त्याची आपल्याला कदर वाटत नाही. इथे म्हणजे पार व्हायला, तुम्हाला ते दसिलच, की खेडेगावात सहा-सहा, सात- सात हजार माणसं पटापट पार होतात. पण तथि एका माणसावर मला पाच-पाच महिने लागतात. हात मोडतात माझे. तेव्हा इथल्या लोकांना सहजयोगात काय आम्हाला मळिलं हे समजत नाही. एकदा गगनगड महाराजांना भेटायला बरेचसे सहजयोगी गेले होते. तर गगनगड महाराजांनी त्यांना सांगितलं की, 'मला एकंदर एकवीस हजार वर्ष लागली व्हायब्रेशन्स यायला. मी पहिल्यांदा बेडूक होतो. तेव्हापासून मला सगळं आठवतय. आणि बेडकापासून हळूहळू मी मानव झालो. तेव्हापासून मी परमेश्वराला म्हणत होतो, की परमेश्वरा, मला कसेतरी करून चैतन्य दे. करता- करता मानव झाल्यावरही मी फार तपश्चर्या केली. अनेक, हजारो वर्ष तपश्चर्या केली.' एकवीस हजार वर्ष तुम्ही बघा, म्हणजे कर्ती असतात ते. आणि मानव बनून सुद्धा म्हणे, 'मी बारा हजार वर्ष तपश्चर्या केली आणि बारा हजार वर्षानंतर, आता दोन जन्मापूर्वी मला व्हायब्रेशन्स हाताला लागले. तेव्हा आता तसिरा जन्म माझा व्हायब्रेशन्सचा असल्यामुळे त्याची मला महानता आणि मोठेपणा माहीत आहे आणि तुम्हाला माताजीनी हे असं फुकटात दिलं आहे हे सगळं. तेव्हा मी त्यांना पुष्कळा वचारतो, की तुम्ही सगळ्यांना असे फुकटात कशाला वाटत चालले? त्यांना काही अक्कल तरी आहे का? त्यांना काय माहिती? तर माताजी म्हणतात, की आमची मर्जी असं समजा तुम्ही. त्या आपलं हसून असं सांगतात.' पण तशी गोष्ट नाही. वेळ आलेली आहे. देण्याची वेळ आलेली आहे. देण्याची वेळ आली म्हणजे सर्वांना द्यावेच लागणार. वेळही आलेली आहे. परत परमेश्वरालाही बविचनाही पडलेली आहे, की जर आता ह्या लोकांना पार नाही केलं तर मात्र सर्वनाश होणार आहे. संबंध जी काही वशिवातली सृष्टी आहे, ती माणसावर आधारित आहे. जर माणसाचा सर्वनाश झाला, तर परमेश्वराच्या ह्या पूर्ण सृष्टीचा सर्वनाश होऊन व्यर्थ होईल. म्हणून ही वेळ आलेली आहे. आणि ह्या बहारीच्या वेळेत तुम्ही अनेक लोक पार होता. पण तरी सुद्धा ही फार महत्त्वाची गोष्ट आहे आणि ती समजून घेतली पाहिजे, की आम्हाला जर ही वशिष देणगी मळिलेली आहे, तचि उपयोग सुद्धा एक वशिषच असायला पाहिजे आणि आम्ही सुद्धा एक वशिष झालं पाहिजे. नाहीतर उगीचच एवढी मोठी गोष्ट आम्हाला देऊन सुद्धा अगदी व्यर्थ आहे. तर समजा एखाद्या भक्तीर्याला आपण जर राज्यपद दिलं आणि तरी सुद्धा तो भक्तीर्यासारखा भीकच मागत बसला, तर त्या राज्यपदाचा काय उपयोग होणार! म्हणून भक्तीर्याला असं कळलं पाहिजे, की जरी त्यावेळी भक्तीरी होतो तरी आता मी राजा आहे आणि राजा होऊनच बसलेलो आहे. आणि माझं राज्यपद मला मळिलेलं आहे तर त्या

मान्यतेने, त्या आद्यतेने आणि त्या गौरवाने त्या माणसाने बसायला पाहजि. नाहीतर तो राज्य कसं करणार? नाहीतर आपल्याकडे आजकालचे जे राज्यकर्ते आहेत, त्यांची अशी स्थिती आली की, 'होते आधी भिकारी, राज्यपद आले तशी, तथि हडिणे राहीना.' तशी स्थिती आहे ह्या लोकांची. तेव्हा तसं झालं नाही पाहजि. कारण सहजयोगात मूळ पद रहात नाही. 'मूळ स्वभाव जाईना' तशी गोष्ट आहे. ह्याच्यात तुमचा मूलाग्र अगदी बदलून जातो. तुम्ही दुसरे होऊन जाता. आधी सांगितलं होतं मी की, अंडरूपाने मनुष्य रहात असतो. म्हणून त्याला मानव असं म्हणतात. म्हणजे पशूपेक्षा बरा आहे. पशू तर पाशात असतो. त्याला पाश असतो परमेश्वराचा. त्या पाशात तो फरित असतो. त्या पाशातून नष्टी शकत नाही म्हणून त्याला पशू असे म्हणतात. तो पाश मात्र सुटलेला असतो. अंडरूपाने असतो. आणि स्वतःची कशी प्रगती करून घ्यायची ह्याची त्याला पूर्ण मुभा असते, पण त्या मुभेनंतर मग तो कसा वागतो? कुठे जातो? कसं आपलं बघिडून घेतो? काय आपली स्थिती करून घेतो, हे मात्र त्याच्या अकलेवर आणि त्याच्या सुजाणतेपणावर अवलंबून असतं. पण शेवटी असं म्हणणं आहे, की अत्यंत हे केल्यानंतर त्याला हळूहळू एकतरहेचं शहाणपण येतं, सुजाणता येते, सुबुद्धी येते. आणिही सुबुद्धी, वहिज्जिम आल्यावर मात्र तो अशा मार्गाला धरतो, जो परमेश्वराचा आहे. पण पुष्कळ लोक तसेच न धरतानासुद्धा सहजयोगात आले आहेत. तरीसुद्धा ते पार झाले आहेत. म्हणजे त्यांचा पक्षी रूपामध्ये पुनर्जन्म झाला. आता एका अंड्याचा आणि पक्ष्याचा आपापसामध्ये काही संबंध दसित नाही बाह्यतः, पण तेच आज पक्षी रूपाने बाहेर येऊन दुसरे स्वरूप घेतले आहे. तेव्हा तुम्ही दुसऱ्या स्वरूपात आल्यावर तुम्हाला जर राज्यपद दिलं तर त्याला काय हरकत आहे ? असेच मी महाराजांना म्हटलं, तुम्हाला काय एवढं वाईट वाटत आहे लोकांचं? म्हणे, 'तुमच्यासाठी कति लोक जीव द्यायला तयार होतील?' म्हटलं, 'मला कोणाचा जीव घ्यायचा नाही आहे. जीव द्यायला कशाला पाहजि?' पण तुम्हाला ज्या स्वरूपात आम्ही आणलेले आहे, आता तुम्ही संत झाले, मोठे संत झाले. तुम्ही म्हणजे आता हातावरती, बोटावरती कुंडलनी उचलता ते फक्त गणेशाला साध्य होतं पूर्वी. ते फक्त गणेशाला साध्य होतं. पूर्वी एकेका चक्रावरती लोक कुंडलनी उचलून थांबत असत. आज संबंध हाताने, बोटं अशी नुसती फरिवली म्हणजे एखाद्या काय पण कति लोकांच्या तुम्ही कुंडलनी उचलू शकता. म्हणजे केवढं मोठं गणेशाचं स्थान तुम्हाला दिलेले आहे! तेव्हा तुम्ही गणेश स्वरूपात आला का? आणि गणेशाचं वैशिष्ट्य फक्त एकच आहे, की नतिंत आपल्या आईवरती भक्ती आणि प्रेम आहे आणि म्हणूनच सर्व शक्ती त्याला आईने दिलेली आहे. सर्व शक्ती. 'सर्व शक्ती समन्वति.' ही गणेश शक्ती जी आहे त्याच्यात सर्व शक्त्या आहेत. जर तुम्ही गणेशाचं अथर्वशीर्ष म्हटलं, तर त्याच्यात सर्व शक्त्या आहेत. ब्रह्मदेवात काही आहेत. वसिष्ठांमध्ये काही आहेत आणि महेशांमध्ये काही आहेत, पण ह्या सर्व शक्त्यांचे जे काही सार आहे, तत्त्व आहे ते गणेशांमध्ये आहे. त्याला कारण असे आहे, की आई ही जर परमेश्वराची सर्व शक्ती असली तर त्या शक्तीचं सर्व सार तनि आपल्या मुलांना दिलेले आहे. त्या सर्व शक्त्या ह्या गणेशांमध्ये आहेत. तेव्हा आपल्याला आईने गणेशस्वरूप केलेले आहे. गणेशासारखे जन्माला घातलेले आहे आणि आता आमची कुंडलनी, जी त्रिकोणाकार अस्थीमधून नघित होती, ती आता पोटातून नघायला पाहजि. जशी गणेशाची कुंडलनी त्याच्या पोटात आहे. तशी आता त्या त्रिकोणाकार अस्थीतून नघून ती पोटातून नघायला पाहजि. तेव्हा मात्र खरे आम्ही संत होऊ. पोटातून नघाली पाहजि, म्हणजे काय? त्याचा अर्थ असा आहे, जेव्हा कुंडलनी पोटातून नघाली, म्हणजे आपण जे काही आजपर्यंत परमेश्वराला शोधत होतो, आधी आपण ते पैशात शोधत होतो कवि आपण आधी खाण्या-पिण्यात शोधत होतो, मग पैशात शोधू लागलो. ही जी नाभी चक्राची जेवढी कार्य होती, ती आता म्हणजे साक्षात् कुंडलनी स्वयं तथि बसलेली आहे. म्हणजे आपल्याला आणखीन कसलाच शोध नाही, नुसते आपण कुंडलनीवरच बसलेले आहोत. ही जेव्हा स्थिती होईल तेव्हा आपण मान्य केलं पाहजि, की आपण खरच परीक्षेला उतरलो, आपण खरच संत झालो तेव्हा ह्याच्यावर आता आपल्याला कुठे जायचे नाही.

1983-0114, Shri Saraswati Puja

[View online.](#)

Shri Saraswati Puja, Dhulia (India), 14 January 1983. [Marathi Transcript] आता धुळ्याच्या सहजयोग्यांसाठी अस सांगायचं की, आता बरेच लोकं काल पार झालेले दसिले. आणखी थोडं सरियिसली पण सहज योगात येतायत अस वाटलं. तेव्हा धुळ्यांच्या लोकांनी मात्र काळजी घ्यायला पाहजि. राऊळ बाईंनी पुष्कळ मेहनत केलेली आहे. त्याचं घर इथे आहे, तुम्हाला माहिती आहे. तथि सगळ्यांनी रविवारी सकाळी अगदी व्यवस्थिती पणे ध्यान हे केलं पाहजि. तसंच घरी रोज बैठक पाहीजे. बैठक जर तुम्ही केली नाही तर सहजयोगी जमणार नाही. तुमच्या वर अवलंबून आहे. जतिकी तुम्ही बैठक कराल, जतिकी तुमच्या मध्ये गहनता येईल, ततिका सहजयोग वाढणार आहे. जर तुम्ही स्वतः मेहनत नाही केली, तर सहज योग वाढणार नाही आणि तुम्हालाही सहजयोगाचा काही लाभ होणार नाही. म्हणून रोज अगदी न चुकता सकाळ-संध्याकाळ बैठक ही पाहजि. सकाळी जरी थोडा वेळ असला, तरी संध्याकाळी व्यवस्थिती आरामात बैठक पाहजि. हळुहळू तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुमच्या जवळ पुष्कळ टाईम वाचू लागले, कारण बाकीचे तुम्हाला काय आवडणारच नाही. इकडे जायचं, तकिडे जायचं, गप्पा मारायच्या, फालतूच्या गोष्टी तुम्हाला काही आवडणार नाही. नको रे ते असं होईल उगीचच्या गोष्टी करत राहतात. उलट तुम्हाला वाटेल की काय बसून राहिलेत सगळे, बेकारचे लोक यांना काही समजत नाही. उगीचच आपला कशाला इथे वेळ घालवायचा. तेव्हा ते ही सुटून जाईल आणि त्याच्या नंतर मग, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल जसे तुम्ही जमू लागला, जसे तुम्ही मूळात जाल. मुळं दोन चारच असतात पण ती जेव्हा खोल जायला लागतात झाडं वाढू लागतं. असा सहज योग वाढताना तुम्हाला दसिल. म्हणून माझा तुमच्यावर अनंत आशीर्वाद आहे. काल मी धुळ्याच्या लोकांना खूप समजावून सांगितले. पण तुम्ही सगळ्यांनी खूप मेहनत केली पाहजि, खूप पॉजिटिविली राहिली पाहजि, म्हणजे काय होणार नाही.

1983-0117, Public Program, Dharmachi Durgati Jhali aahe

[View online.](#)

Public program, Day 2, Dhule, India, 17-01-1983 नाशकिचे मान्यवर कलेक्टर साहेब तशेच सहजयोगी व्यवस्थापक आणनिशकिची भावकि मंडळी या सर्वांना माझा नमस्कार. आम्ही बाह्यतर साली नाशकिला आलो होतो, त्यावेळेला सहजयोग नुकताच सुरु झाला होता, आणबिरीच मंडळी त्यावेळेला इथे साक्षात्कार पावून पावन झाली होती आणित्यांनी अनेक ठकिणी जाऊन सहजयोग वाढवला, पण नाशकाला कार्य मात्र तसंच राहिले. आता डॉक्टर साळवी इथं आलेले आहेत, आणमिधून मधून इतर मुंबईची मंडळी सुद्धा इथं येत असतात, त्यामुळे मला पूर्ण आशा आहे की सहजयोग इथे सुद्धा फोफावेल. सर्व प्रथम, सर्व गोष्टी वसिरून धर्म आदी कवि सायन्सच्या वगैरे एक मनुष्याने असा वचिर केला पाहजि की आम्ही ह्या संसारात कशासाठी आलो? आमच्या जीवनाचं लक्ष्य काय आहे? जर आम्ही एका अमबिपासून आज मानवस्थितीला आलो तर ते कशासाठी? या जीवनाला काही अर्थ आहे कवि नाही? अर्थात या भारतभूमीमध्ये वशिषतः महाराष्ट्रात जथि आपली साडे तीन पीठे बसली आहेत, वशिवाची सर्व कुंडलनी आहे, अशा महान देशामध्ये जन्मलेल्या लोकांना हे तर माहीतच आहे की या संसारातून ज्याला आत्मसाक्षात्कार मळिला तो महान झाला तेच सगळ्यात मोठं मळिवायचं आहे. त्यातून काही नवीन नवीन मंडळी पाश्चिमात्य देशात जाऊन शकिषण घेऊन आली आणित्यांना असा प्रश्न पडलेला असतो की देव वगैरे काही नसतो, आहे की नाही कवि हे जे काही कुंडलनी बदल एवढं मोठं लहिलिलं आहे, ते ज्ञानेश्वर आपल्या सहाव्या अध्यायात सांगून गेलेत. तुकारामांनी ज्या परमात्म्याला मळिवाण्याच्या गोष्टी केल्या. नामदेव आदी अनेक संतांनी या भूमीवर परमेश्वराच्या बदल जे सृजन केलेले आहे ते खरं होतं की खोटं होतं? ते खरे होते कवि भ्रमति होते? त्यांनी जी गोष्ट केली त्याच्यात काही अर्थ होता की उगीचच त्यांनी काहीतरी करायचं, सांगायचं म्हणून सांगतिलं. आता सांगायचं म्हणजे असं आहे की जे आपलं बाह्य नॉलेज आहे कवि बाह्य जे ज्ञान आहे कवि ज्याला आपण सायन्स बयिंस म्हणतो, हे सगळं एखाद्या झाडाचं ज्ञान असावं तसं आहे झाड हे बाहेर आहे आणमूळ आतमध्ये आहे. जर मूळ नसेल तर झाडाला काही अर्थ नसतो हे आपल्याला माहिती आहे कारण आपण पाहिली आहे. पण या झाडाचं मूळ उलट आहे, असं श्रीकृष्णानं सांगतिलं की मूळ वरून येतंय खाली झाड आणआपण जर झाडातच असलो तर आपल्याला त्या मुळाकडे जावसं वाटतं ते सहजच आहे, वाटलं पाहजि की या झाडाचं मूळ काय आहे? सहज असं वाटायला पाहजि माणसाला की या शरीराचं तरी मूळ काय? या आपल्या मानव देहाचं तरी मूळ काय? कवि त्याच्यापेक्षाही या संबंध आपल्या व्यक्तिवाचं आणआपल्या ह्या मानवी जीवनाचं तरी मूळ काय. पण त्या मुळात जाण्यासाठी काय केलं पाहजि? पुष्कळांनी त्यातल्या अनेक तर-तऱ्हा सांगतिलेल्या आहेत. तुम्ही असं केलं तर तुम्हांला मुळाचं ज्ञान होईल. तसं केलं तर मुळाचं ज्ञान होईल वगैरे. पण एक साधी गोष्ट आपण ठेवली पाहजि की, मानव स्थितीत यायला आपण काय केलेलं आहे? काहीही केलं नाही. कति पैसे मोजले? मुळीच पैसे मोजले नाहीत. डोक्यावर उभे राहिलो का? कवि काही ध्यान-संध्या वगैरे असं काही केलेलंय का? काही केलं नाही. सहजच झालं तसंच जेवढ्या जवित क्रिया जगातल्या इतक्या त्या सहजच होत असतात. एका बी ला तुम्ही जर कतिही प्रार्थना करा कवि तच्यासमोर कतिही पारायणं करा, काहीही करा याला काही जवित स्वरूप येणार नाही, म्हणजे ते काही रोकलं जाणार नाही. पण त्याच्यात जर अंकुर काढायचे असले तर तुम्हांला आईच्या उदरात घालावं लागेल त्या आईलाच ही शक्ती आहे की त्याला ती अंकुर फोडू शकते. तेव्हा तुम्ही काहीही वाद-वविवाद न करताना सरळ जाऊन जेव्हा काही पेरणी करायची असेल तेव्हा बिया आईच्या उदरात घालता, त्याबद्दल तुम्ही काही वाद- वविवाद करत नाही कारण तुम्ही पाहिलिलंच आहे, त्याच्यासमोर काही पुस्तकं वाचत नाहीत कवि लायब्ररीत घेऊन जात नाहीत, की त्याचं डिसिक्शन करून मायक्रोस्कोप मध्ये बघत बसत नाही. सरळ जाऊन ते तुम्ही आईच्या उदरात घालता, आणतिथिच ते जवित कार्य होते आणितुम्ही जेव्हा मानव झाला आहात, हे जवित कार्य सुद्धा सहजच घडलेलं आहे. मराठी भाषेत सहजचा अर्थ आहे म्हणजे काही त्रास न घेता. पण तसा संस्कृत अर्थ 'सह' म्हणजे तुमच्या बरोबर आण'ज' म्हणजे जन्मलेला. हा योग 'सहजयोग' हा तुमच्याबरोबर जन्मलेला आहे, म्हणजे त्याची परस्थिती एका मानव स्थितीत आहे आण'ती स्थिती आपल्यामध्ये असल्यामुळे आपल्याला तो मळिला पाहजि, हा आपला जन्मसद्धि अधिकार आहे, इतकंच नव्हे हे घटति झालंच पाहजि, म्हणजे मानव ज्या स्थितीला आता आलेला आहे, ती स्थिती संपूर्ण नाही. हे आपल्याला दसितंच आहे की जर ही स्थिती संपूर्ण असती तर एवढे वाद-वविवाद, त्रास, भांडणं, अधोगती, अमुक-तमुक हे कशाला झालं असतं, कारण मनुष्य अजून संपूर्णत्वाला पोचलेला नाही. त्याला त्याचा अर्थ अजून मळिलेला नाही आणजिपर्यंत त्याला त्याचा अर्थ मळिलेला नाही, तोपर्यंत ही सर्व स्थिती अशी राहणार. जर तुम्ही अंधारात या खोलीत आलात समजा तर काही तुम्हांला समजणार नाही, तुम्हांला असं वाटेल हा खांब आहे हाच सत्य स्वरूप आहे, काही खुरची दसिली तर खुरचीच सत्यस्वरूप आहे, पण एकदम जर ह्याच्यात दवा लावला तर तुमच्या सगळे दृष्टपिथात येईल की आहे काय कवि वास्तवकिता काय पण हा दवा लावायची सुद्धा क्रिया म्हणजे बघा कति सहज आहे. नुसतं एक बटन दाबलं की सगळीकडे प्रकाश होतो. पण जरी हा प्रकाश इतका सहज घडला तरी ह्याला एक फार मोठी पूर्वपठिका आहे. इतकंच नव्हे पण एक इतहास आहे आणित्या इतहासाच्या वर हे जे काही संशोधन लावून त्याच्यावर आता ही जी तुम्हांला काही व्यवस्था झाली आहे. ती फक्त एका बटनावर येऊन बसली आहे. एक बटन दाबलं की सगळीकडे प्रकाश होतो आणआपल्याला दसित जातं. तसाच आजचा सहजयोग सुद्धा अनादी आहे आण'तो घटत घटत आज या स्थितीला आलाय की त्याला आपण महायोग म्हटलं पाहजि. ज्ञानेश्वरांनी याला महायोग म्हटलं आहे. इतकंच नाही त्याचं पसायदान आहे ते संबंध सहजयोगाचं वर्णन आहे. संबंध तसंच 'स्व' च तंत्र म्हणजे काय? हे शोधून काढावं असं शवाजी राजांनी सुद्धा सांगतिलं होतं. शवाजी म्हणजे एक फार मोठा महायोगी होता पण लोकांबरोबर त्यांनी धर्माबद्दल अशी चर्चा नाही केली पण आतून ते फार मोठे योगी होते आणित्यांनी सांगतिलं की आता 'स्व' च तंत्र ओळखलं पाहजि स्वातंत्र्य झालं, आण'हे 'स्व' म्हणजेच आपला आत्मा. आता अंगरेजी वदियेचं सुद्धा असं आहे की मुद्दाम त्याच्यासाठीच मेडीसीन शकिले कारण मी म्हटलं मला मेडिकलच्या लोकांशी सुद्धा बोलावं लागेल. माझं डोकं फोडतील तर आपण शकून घेतलेलं बरं. तर त्यात औटोनोमस नर्वस सिस्टिम म्हणून म्हणतात. ऑटो म्हणजे काय स्व पण हा स्व कोण आहे. तुम्ही नुसतं नाव दलं आहे. ऑटो आपण मोटारीला म्हणतो ऑटोमोबिल, म्हणजे काय त्याच्यात एक ड्रायव्हर असतो, पण आपल्याला तो ड्रायव्हर दसितो, पण हे न दसिणार्या अशा कुणाला तरी ऑटो म्हणतात. तो कोण ऑटो आहे? तो म्हणजे आपल्या शास्त्रात सांगतिलेला आत्मा हा सगळ्यांचा ऑटो आहे आणित्या ऑटोमुळेच ह्या सर्व संस्था चालत असतात असं एक तऱ्हेने आपण त्यांना समजावून सांगू शकतो. आता सहजयोगाबद्दल आपल्याकडे लोक जरी अनभिज्ञ असले तरी हे समजू शकतात की जे काही वर आपल्याला दसितंय, डोळ्यांत जे साक्षात दसित आहे त्याचं ज्ञान जर सायन्स आहे आणित्याचं

मूळ म्हणजेच योग वदिया आहे तर मग दोन्हीही जाणून घेतलंच पाहजि. कारण नुसतं जर तुम्हांला झाडंच मळिलं तर हे झाड वाढत वाढत जाऊन कोलमडून पडायचं, कारण त्यांची पाळे मुळे जर नीट पाहिली नाही तर हे कोलमडून पडणारच म्हणूनच आज ही दशा सायन्सच्या संबंध प्रांगणात फार वाढ केलेल्या देशांची झालेली आहे. कोणाचा पायपोस कोणाच्या पायात नाही. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की लंडन सारख्या शहरामध्ये लंडन सारख्या प्रगतीशील शहरामध्ये एका आठवड्यामध्ये दोन मुलं आईबाप मारून टाकतात ठार, म्हणजे इतके पाशवी हे लोक झालेत, इतक्या पशु स्थितीला पोहोचले आहेत की आपल्या आई-वडिलांना सुद्धा मारूनच टाकतात, आज आण्णिआजीला सुद्धा लहान-लहान मुलं सात-सात, आठ वर्षांची मुलं मारून टाकतात. मला तर आधी वाटलं होतं युरोपमध्ये असेल पण नंतर मला करेक्ट करून हे सांगितलं की नाही हे लंडनमध्येच आहे. फक्त लंडन सटीमध्ये होते. ह्या पशु स्थितीला हे लोक कशे पोचले कारण हे यंत्र जे आहे त्याच्यात आत्मा नाही. या यंत्राबरोबर राहून राहून ते यंत्र झाले, त्यांना काही भावना राहिल्या नाहीत. तेव्हा आपण सायन्स कडे फार आघाडीने जातो. त्यानं खायला-प्यायला फार तर होईल, पण हृदय मात्र दगडाचं होऊन जाईल. तेव्हा अगदी हृदयात बसलेला जो आत्मा आहे त्याला मळिलं पाहजि, मग वाट्टेल ते करा. जर आत्मा मळिल्या तुम्ही आण्णि त्याच्यानंतर तुम्ही कोणच्याही क्षेपत्रात गेला तरीसुद्धा तुमच्या चारीकडे प्रकाश असा फाकेल. एकीकडे धावत जाणार नाही. सायन्सची प्रगती झाली म्हणजे मनुष्य एकीकडे धावत जातो आण्णिरत ती सगळी प्रगती घेऊन डोक्यावरच बसते. म्हणजे जर तुम्ही संपूर्ण सायन्स बघतिला तो वधिवंसक आहे, संपूर्ण सायन्स हे वधिवंसक शास्त्र आहे बघा आता ज्या ज्या देशांनी आपण नाही नशबिने एवढे, पण जे देश फार प्रगती करून गेलेले आहेत, त्या देशाच्या सायन्सच्या टोटलीटी मध्ये जर तुम्ही बघतिलं तर त्या देशांमध्ये सर्व तऱ्हेचे वधिवंसक कार्य चाललेले आहेत. इतके भयंकर आण्ण इतक्या गहन त्या घाणेरडेपणामध्ये ते गेलेले आहेत की आम्हांला आपल्याला सांगायचीसुद्धा सोय नाही, म्हणजे आपल्या हृदिसुथानी माणसाच्या डोक्यावरून ते जायचं. इतका मूर्खपणा तथि चाललेला आहे आण्णिलत अधार्मिक अत्यंत अधार्मिकी रीतीने राहून हर तऱ्हेचे वचित्तिर रोग वगैरे त्यांना झालेले आहेत. आता ही जी एक दशा आहे तकिडे आपण वाहवत चाललोय, कारण सायन्स, सायन्स, सायन्स. आपल्याला फॉरेन म्हणजे फार वशिष वाटते. आजच एक बाई मला सांगत होत्या की फोरेनची माती जरी लोकांना सांगितली तरी डोक्याला लावतील आण्णि हे लोक इथे येतात, आता ह्यांना सर्व कळलेलं आहे. ते फॉरेनचे प्लास्टिक (अस्पष्ट). त्याला म्हणतात ही प्लास्टिक सुबत्ता आहे, प्लास्टिक सुबत्ता नको. नुसते हातमागावरचे कपडे शोधता शोधता आमच्या नाकी नऊ आले. तुमच्या मागे कुठे हातमागावरचे मळिले नाहीत, शेवटी एका कोपऱ्यात जाऊन मळिले. तथिले चार कपडे आणले तर केवढया आनंदाने घालून ते फरिले. आण्ण आपल्याला म्हणजे फोरेनचं असं वाटतं की वा वा वा! खरं म्हणजे त्यांनीच आपल्यापासून सगळं काही शक्ती घ्यायचंय, मात्र आपण आपलं आधी मळिवून घेतलं पाहजि. त्यांनी जे काही मळिलं सायन्समध्ये ते सुद्धा या देशात घडलं आहे. यज्ञादी वगैरे करून आपण तेव्हा पंचमहातत्वांना जागृती दिली तेव्हाच त्यांना हे कळलं की पंचमहातत्वातनं काय मळिलं, पण एवढं सगळं ज्ञान मळिवून सुद्धा त्यांनी काय काढलेलं आहे तर ऑटोमबॉम्ब, दुसऱ्या तऱ्हेचे बॉम्ब हे सगळे वधिवंसक कला त्यांनी हस्तगत केल्या आहेत. माझं असं म्हणणं नाही की आपण अगदी बैलगाडीच्या स्थितीत राहायला पाहजि. तसं माझं मुळीच म्हणणं नाही पण सायन्स मध्ये जाताना सायन्सचं सर्व काही आहे असा मात्र डोक्यावर वचिर नाही केला पाहजि. सायन्स तेव्हाच लाभदायी होऊ शकतं जेव्हा तुम्हांला आत्म्याची प्रचिती मळिल. आता एक साधारण गोष्ट हे (माईक कडे बोट दाखवून) आपल्याला हे आयुध आहे. तुम्ही म्हणाल माताजी जर सायन्स नसतं झालं तर हे कसं आलं असतं, कबूल, ही गोष्ट खरी आहे. जर सायन्स नसतं आलं तर हा मला मळिला नसता ही गोष्ट आम्हांला कबूल आहे, पण ह्यानेच लोकांचा उद्धार होणार नव्हता, त्याला आम्ही पाहजि, याने उद्धार होणार आहे का लोकांचा? त्याला आम्ही पाहजि, तेव्हा हे आम्हाला जरी सहाय्यक असलं तरी मुख्य प्रामुख्याने नाही. आता दुसरी गोष्ट सायन्सचा उपयोग तरी काय हे सुद्धा आपल्याला सांगतिलय. यज्ञ वगैरे केल्यामुळे जी पंचमहाभूतं आम्ही जागृत केली होती त्याचाच परिणामस्वरूप आज सायन्स आपल्याला उपलब्ध झाले आहे आण्णिया सायन्स चा उपयोग सुद्धा परमेश्वरी कार्यासाठीच होणार. दुसऱ्या कोणच्याच कार्यासाठी जर तो केला तो वधिवंसक होणार म्हणजे आपले टेलीव्हिजन बघा, आम्ही ह्याला गेलो होतो हॉगकॉगला, तथि एका वशिष कंपनीचा तो टेलीव्हिजन स्वतःचाच प्रोग्राम करत असत आण्ण इथे आमचे शपिष झाले आण्णियांनी सांगितलं माताजी तुम्ही एकदा टेलीव्हिजनवर नुसत्या उभ्या राहा आण्णियाच्यानंतर त्यावेळेला जे लोक बघत होते ते वगैरे आमच्या हातामध्ये थंड थंड अशा चैतन्यलहरी आल्या. नुसत्या टेलीव्हिजनवरनं जो टेलीव्हिजनच्या नुसत्या पटावर आम्ही उभे राहिलो त्यांच्या हातामध्ये अशा थंड थंड लहरी आल्या आण्णिक-दोन लोकांना काही रोग होते तेही बरे झाले, म्हणजे ह्या सगळ्या सायन्सच्या गोष्टीचा उपयोग परमेश्वरी कार्यासाठीच व्हायला पाहजि, कारण ही परमेश्वरानेच दिलेली पंचमहाभूतं आहेत आण्णियांचा उपयोग जर परमेश्वरी कार्यासाठी नाही केला तर तो वधिवंसक होईल ही मोठी तत्वाची गोष्ट आहे ती समजून ठेवली पाहजि. म्हणजे ज्या तत्वासाठी ह्या मुळातून हे झाड काढलेलं आहे जर तेच मूळ त्यांनी तयार नाही केलं, समजा जर मुळातून नघालेली ही झाडं त्याच्यात जर बी तयार नाही झाले आण्णिराक्षस तयार झाले तर असल्या झाडाचा काय उपयोग आहे? परत त्याच्यातून मुळं नघाली पाहजित. अशातऱ्हेचे बी त्याच्यात तयार झाले पाहजित तरच त्या झाडाला काहीतरी अर्थ आहे आण्णितिसच मानवाचं सुद्धा आहे. ह्या एका शेवटल्या स्थितीमध्ये आज मनुष्य आला आहे. त्या देशामध्ये लोकांनी बघतिले की आता कुठं जातो आहे कोलमडून आम्ही कुठे पडणार पडला आण्णिते बघूनच ते दचकून बसले आहेत आण्णियांना वाटतं कोणचा शॉक आमच्यावरती येणार आहे आण्ण आपण अजून त्या परिस्थितीत पोचले नाहीत. म्हणून आपल्याला केवढं मोठं आहे त्याचं, तरीसुद्धा आपल्या भारत वर्षात वशिषतः महाराष्ट्रात त्याला महाराष्ट्र म्हटलंय ते अनादचि आहे. ही गोष्ट खरी अजूनही ऐंशी टक्के लोकांचं परमेश्वरावर अत्यंत प्रेम आहे. भावकि लोकं. दहा प्रसेंट लोक त्यातले उपटसुंभ आहेत. देवाच्या नावावर पैशे कमावतात. हे धंदे कर ते धंदे कर, काही लखिण करून टाक, खोटी कामं करा. कुणी गुरु मेला म्हणजे त्याचे खूप काही भांडणं चालतात. पैशावरून सगळा काही पैशापायी (अस्पष्ट) परमेश्वराच्या नावावर पैसा हे महान पातक आहे आण्ण अशी महान पातकं केलेली लोकं मग रसातळाला जातात, पण जरी त्यातले दहा प्रसेंट जरी वरीधक असले तरी परमेश्वराला जरी नासतकि असले तरी ते तरी नासतकिच आहेत. कारण नासतकिता सुद्धा अशामुळे आलेली आहे, कारण त्यांना परमेश्वराचा अजून बोधक झालेला नाही, संबोध झालेला आहे. उगीचंच वेड्यासारखे आमचे आईवडील उगीचंच कायतरी देवळात काय जातात, घंटा काय वाजवतात आण्णिते काय करतात. वामणाला पैशे देतात, नुसते पैशे लुटतात, ऐकायला तयार नाहीत अशे गुरु करून ठेवलेले आहेत. सगळे खोटे गुरु आहेत असा एक बौद्धकि वचिर, कॉलेजातील गेलेली मुले म्हणा, कवि शक्किप म्हणा, कवि बुद्धविदी लोक ह्याच्या डोक्यात येतो. तो ही सहजच बरोबर आहे, कारण खरोखरच धर्माची दुर्गती आपल्या देशामध्ये नाही तर अनेक देशांमध्ये झाली आहे. प्रत्येक धर्मात झाली आहे, त्याबद्दल शंकाच नाही, कारण सर्व तऱ्हेचा गोंधळ, सर्व तऱ्हेचा व्यभिचिर आण्णिरव तऱ्हेची (अस्पष्ट) भ्रष्टाचार हा धर्मात सर्वांत जास्त आहे. त्यामुळे लोकांना असं वाटतं, आम्ही आजपर्यंत आम्ही टाळ कुटून कुटून 'पांडुरंग पांडुरंग' केलं तरी माताजी आमच्या नशबिं परमेश्वर का नाही? काही लोक मला वचिरतात माताजी आम्ही रोज पारायणं करतो

दत्तात्रयाची पण आमची पोटच खराब झाली आहेत, म्हणजे दत्तात्रयाचं स्थान आहे पोट आणि ते कसं खराब झालं. बरोबर आता ही समजा मशीन आहे कवि। तुमचा टेलिफोन आहे याचं जर कनेक्शनच झालं नाही तर तुम्ही टेलिफोन फरिवत सुटले तर टेलिफोन तुमचा खराब होईल की नाही त्याच्यात देवाचा काय दोष आहे. देवाला दोष लावणं बरोबर नाही. जर तुमचा जर योगच झाला नाही तर क्पेम कसा होणार? कृष्णानं स्पष्टच सांगितलंय 'योगक्षेमं ब्रह्ममहम' आधी योग व्हायला पाहजि मग क्पेम होणार. संबंध कृष्णाच्या गीतेमध्ये जे वर्णन करून सांगितलंय ते जर मनुष्याने पार झाल्याशिवाय बघतिलं तेव्हा साक्षात्कार झाल्याशिवाय बघतिलं तर अगदी उलटं दिसतं. कारण कृष्ण हे मोठे राजकारणी परमेश्वरी तत्व होतं. फार मोठे राजकारणी परमेश्वरी तत्व होते आणि त्यांनी असं बघतिलं की अर्जुनाच्या डोक्यात काही प्रकाश पडत नाही, त्यांनी सांगितलं की त्यांनी अर्जुनाला सांगितलं अर्जुनाला स्पष्ट सांगितलं की, बाबा हे तुझे नातलग बतिलग जेवढे तुला दसितायत, तुला उपरती आलेली आहे हे सर्व काही खोटं आहे. हे सर्व आधीच मेलेले आहेत तेव्हा तू मार. त्याच्यात काही हरकत नाही, तर पुष्कळांचा समज कृष्णाने हसा वदिया शकिली, पुष्कळांचं असं आहे कृष्णाच्या वरींघात कृष्णानं हसा शकिली. अर्जुनाला आता असं आहे की खरोखरच मनुष्य गेलेला आहे कवि नाही त्याची जडस्थिती काय आहे आणि आत्मा त्याचा अवनिशी आहे की नाही ते जेव्हा तुम्ही सूक्ष्मरूपाने या मुळात उतरणार नाही तोपर्यंत समजावून सांगणं म्हणजे असंच आहे की एखाद्या आंधळ्या माणसाला सांगायचं की हा रंग कोणचा, तो रंग कोणचा? दुसरी म्हणजे कृष्णाच्या बाबतीमध्ये समज आपला जतिका आहे ततिका (अस्पष्ट) त्यांनी सुरुवातीलाच सांगितलंय तू ज्ञानयोग ज्ञानाचा अर्थ आपल्याला असं वाटतं की पुस्तकी योग, कवि पुस्तकात वाचणे. कृष्ण कधी शाळेत जाऊन त्याने पुस्तके वाचली असतील की नाही, थोडे दविस गुरु कडे होते पण युनिव्हर्सिटीला गेलेले वगैरे आपण काही ऐकलेले नाही, आणि कोणचेही संत साधू युनिव्हर्सिटीला गेलेले नाहीत. तेव्हा ज्ञान चा अर्थ जो आहे तो आपण अगदी चूक समजतो. ज्ञानाचा अर्थ असा आहे की आपल्या चित्तामध्ये आत्म्याचे दर्शन होणं हेच खरं ज्ञान आहे. त्यात परंतु जेवढं तुमचं ज्ञान आहे, ते सगळं बुद्धीचा खेळ आहे. संबंध बुद्धीचा खेळ म्हणजे आता आपल्याला एक मनुष्य समोर येऊन उभा राहतो, तो मनुष्य खरा आहे का खोटा आहे ते सांगता येईल का? नाही, विचारते, तुमच्या बुद्धीने तुम्ही हे सांगू शकता का? एखादा जर दगड ठेवलेला असतो जमनीतून तो नघिलेला कोणी म्हणतो हा स्वयंभू आहे, कोणी म्हणतो नाही. तुम्ही सांगू शकता का? आहे की नाही आहे? कधी ओळख करायची त्याची, तुम्ही सांगू शकता का, दुसऱ्या माणसाला कोणचा रोग आहे? कोणचा त्रास आहे? नुसते हात अशे करून, म्हणजे काय की तुम्हांला जे ज्ञान आहे ते फक्त डोक्याने मळिलेले ज्ञान आहे. डोक्याच्या पलकिडचं नाहीय आणि डोकं हे समिति आहे, असमितलं नाहीय तेव्हा जोपर्यंत तुमच्यामध्ये चैतन्य शक्ती वाहते, तुम्ही कोणत्या गोष्टीचं प्रमाण म्हणजे अंदाजे सांगणार? आता आपलं डायग्नोसिस सुद्धा करायचं झालं म्हणजे माणसाचा अर्धा जीव काढल्यानंतर मग सरळ सांगतात की बुवा तू आता मरणार असं सर्टिफिकेट नंतर द्यायचं, बाबा तू आता मरणार हे सर्टिफिकेट देण्यासाठी त्याचं डायग्नोसिस करत बसतात. पण सहजयोगात लगेच मनुष्य सांगू शकतो की तुला कोणचा रोग आहे अगदी लहान मुलगासुद्धा सांगू शकतो. इतकं हे सोपं काम झालंय, कारण हे तत्वावरचं काम आहे. जर तुम्ही तत्वावर उतरलात तर तुम्ही बरोबर सांगू शकता की कोणाला कोणचा त्रास आहे, आणि हे आत्मसाक्षात्काराचं कार्य आता अत्यंत जोरानं आता वाढत आहे. इतर ठिकाणी फार झालेलं आहे फक्त ह्या नाशकात वगैरे या बाजूला इतके वाढलेलं नाहीय. पण तरी आपण नाशकाला बसलोय. नाशकि हे फार पवित्र स्थान आहे. गोदावरीच्या कनार्यावर सगळीकडे प्रसिद्ध आहे, पण त्याची पवित्रता आता हळू हळू कमी होत चाललीय, कारण देवळातून सगळा घाणेरडा प्रकार चाललेला आपण बघतोच आहोत. दुसरं म्हणजे असं की लोकांचं सुद्धा वागणं त्या पवित्रतेला तुम्ही तीर्थस्थानी आहात तसं गृहीत धरून राहत नाही. आता परवाच एक गृहस्थ मला म्हणाले, ते देवीच्या देवळात गेले होते. सप्तशृंगी ही जागृत आहे आणि तिथी गुरुजी बसलेत तर त्यांनी त्याला तंबाखू म्हणून आशीर्वाद दिला. अशा गुरुजींना काढून फेका म्हणून मागेच मी सांगून ठेवलेलं होतं, पण तिथी बसलेले आहेत व्यवस्थिती गुरुजी कारण शाळा बळी चालवतात. अशे गुरुजी जे तंबाखूचे जर तुम्हांला देतात प्रसाद अशा व्यर्थ मनुष्याला तिथी बसवून त्याला पैशे देत बसण्यापेक्षा तुम्ही घरी बसून जर देवधर्म केलात तर तो बरा फळणार आहे. तेव्हा प्रत्येक देवाच्या ठिकाणी जथी काही स्वयंभू आलेला आहे तिथी बरोबर अशे लोक जाऊन बसलेत, तांत्रिकी नाहीतर खोटे लोक पैसे भरवणारे असे बसल्यामुळे तथीन सुद्धा देव उठणार. देवाला सुद्धा कंटाळा यायचा या गोष्टीचा की हे काय मूर्खपणा चाललेला आहे, आणि त्यामुळे जी अधोगती आता आपल्या सर्व तीर्थस्थानांना येत आहे ती आता यापुढे येणार नाही. जर आपण सर्व साक्षात्कारी झालो कारण साक्षात्कारी माणसाला पहिला गुण येतो म्हणजे तो काय सर्व वस्तू शुद्ध, नरिमल करत जातो. आपोआप शुद्ध आणि नरिमल होत जातात वस्तू. पहिल्यांदा त्याचं हृदय स्नेहमय होतं. सच्चिदानंदाची ही जी शक्ती आहे त्यातले हे पहिल्यांदा सत्य काय ते कळतं. इथे बसल्या बसल्या सुद्धा जर तुम्हांला कुणाच्याबद्दल विचार करायचा असेल तर हा मनुष्य कसा आहे, लगेच तुमच्या बोटंवरती ह्या सात चक्रांवरती आणि इथे पाच, सहा, सात असं (तळाताकडे दाखवून) (चारट्या दशिने पाहून) ते असं ठेवलेलं आहे, आपल्या समोर आपण बघा ते सात चक्रांचे असे हातावरसुद्धा त्यांचे परिणाम दिसून येतात, म्हणजे आपण जर दहा मुलं घेतली साक्षात्कारी आहेत. आमच्याकडे पुष्कळ अशी मुलं जन्माला येतात जी साक्षात्कारी आहेत, पण तुम्हांला कसं कळणार आपला मुलगा साक्षात्कारी आहे की नाही. कारण तुम्ही स्वतः साक्षात्कारी नसल्यामुळे त्याच्यातून चैतन्य लहरी येतात की नाही कळत नाही तर या सात बोटंमधून लगेच आपण हात केल्यावर लगेच कळून येईल की हा हात इथे बोट चमका मारतं, या बोटाला चमका मारतं आणि बोट धरलेलं आहे, म्हणजे काहीतरी ह्या माणसाने अशी गोष्ट केली आहे. जी अनाधिकार चेष्टा आहे, धर्माच्या नावावर एखादा मनुष्य धर्माबद्दल मुळीच परमेश्वराकडून अधिकार मळिलेला नाही. अशा माणसांच्या समोर जाऊन जर तुम्ही डोकं टेकलं तर हे दोन चक्र धरणार आणि असा मनुष्य हळूहळू भ्रमति होऊन वेडा होईल. परवा एक गृहस्थ आमच्याकडे आले. ते त्यांना मी सांगितलं, एक वारा आलेला मनुष्य असायचा. वारं यायचं म्हणजे ही एक आणखी भ्रामक कल्पना आहे एक तर सायन्स च्या भ्रामक कल्पना आणि दुसऱ्या म्हणजे भाविक लोकांच्या अशा दोन्हीच्या कचाट्यात आम्ही सापडलेलो आहो, तर अशी की, कुणाच्या अंगात वारं आलं म्हणजे देव आला, आता जरा डोकं थोडं त्या ठिकाणी लावायला पाहजि, अहो परमेश्वर कुणाच्या अंगात यायला काही ताकद पाहजि की नाही त्या माणसाला. एक अक्कल पाहजि. वाटेल त्या मोलकरणीच्या अंगात सुद्धा देवी येऊ लागल्या. प्रत्येकाच्या अंगात येऊ लागल्या, ही सगळी भूतं आहेत. आणि त्या माणसाला (अस्पष्ट) असे गुरु शोधत (अस्पष्ट) थोडं ज्यांच्या अंगात येतं ते तुम्हांला नुकसान करेल की, त्याने ऐकले नाही, आता परवा मी तिथी गेले तर ते म्हणाले, माताजी माझे डोळे गेले. डोळे उघडे आहेत संबंध मागचा भाग धरल्यामुळे स्वाध्याय चक्र आणि मूलाधार चक्र मागं धरल्यामुळे अगदी आंधळा झाला आता कॅन्सरला फार लोक घाबरतात आणि कॅन्सरचा रोग सुद्धा अनाधिकार चेष्टेमुळे होतो. कोणच्या प्रकारची अनाधिकार चेष्टा केली, धर्माच्या बाबतीत तर कॅन्सरचा रोग हमखास होतो, ही परमेश्वराची शक्ति आहे, कर्करोग ज्याला म्हणतात. कॅन्सर हा जो मनुष्य धर्माच्या बाबतीमध्ये अनाधिकार चेष्टा करतो, त्याला हा रोग केव्हाही होऊ शकतो, हे लक्षात ठेवायला पाहजि. आता मी तुम्हांला स्पष्टपणाने अशासाठी सांगते कारण मी आई आहे. तुम्हांला वाईट वाटो अथवा बरं वाटो

मला काही तुमच्याकडून वोट्स घ्यायचे नाहीत की मी तुम्हांला प्रसन्न करायला आली नाही. तुम्हांला जे खरंय ते सांगायला आले. अशे जे लोक कार्य करत असतात. अनाधिकार चेष्टा परमेश्वराच्या वरिधात करायची अशा लोकांना हा रोग फार लवकर होतो. आता रुस्तमच आपल्याला सांगत होते, ही गोष्ट खरी आहे, कारण त्यांनी स्वतः पण पाहिलंय, आम्ही बरेच कॅन्सरचे रोग बरे केलेत. याबद्दल शंकाच नाही आता अशा पुष्कळ लोकांना गरीब, श्रीमंत, हा रोग गरबांना कमी होतो, श्रीमंतांना जास्त होतो. श्रीमंतांचे तुम्हांला माहीतच आहे, की कुठि तरी त्यांना असं वाटत असतं की आपण हा पैसा कमावतोय, कुठं तरी धर्मकारणी लावायचा, मग मुंग्या मळाल्या तर त्यांना देत बसायचं आता त्या मुंग्यांना मी रीयलायजेशन देणार आहे? मुंग्यांना कशे द्यायचे मग ते नाही तर फॉरेनहून त्यांनी पुष्कळसे भिकारी बोलावले नगरला मी गेले तर ते माझ्याशी येऊन भांडायला लागले सर्वजण, माताजी हे फोरेनेर्स इथे येतात आमच्याकडे भीक मागायला येतात. 'हरे रामा, हरे रामा' करत आमच्याजवळ भीक मागतायत. आता आम्ही थोडे दविस तरी पोसलं, लाड केले, आता मात्र कंटाळा आला. श्री माताजी तर हे कुठनं आले, मी म्हटलं की असं आहे आपल्याकडे श्रीमंत लोकांना अक्कल यायला पाहजि आता भुनग्यांच्या ऐवजी मी तरी काय करू आता तुम्ही पाळा, सोपं नाही तर काही करा पण एक अकलेची गोष्ट अशी आहे की कोणत्या माणसाला दीक्षा देत बसायची. मग तो फोरेनेर असला तर फोरेनर दीक्षा. तेच आपलं स्वतःचं महत्त्व करून घ्यायचं. अशा रीतीने आपण आपल्या धर्माचं काय काय वाटोळे करून ठेवलंय आणि धर्म हा शुद्ध नर्मल आहे अतंयंत अल्हाददायी आणि आपल्यात संतुलन निर्माण करणारा असा महान पवित्र परमेश्वराचा स्त्रोत आहे ते सोडून काही तरी भलतंच घेऊन धर्म धरून बसायचं याला धर्म मानायचा, त्याला धर्म मानायचा हे मानवानं सगळं आपल्या बुद्धीने काढलेलं आहे आणि धर्म हा बुद्धीच्या पलीकडचा आहे मग दुसरे एखादे समाजवादी माझ्या डोक्यावर येऊन बसणार. माताजी हा समाजवाद असा आहे, समाजवाद तसा आहे, समाजवादाचं असं आहे, हे वादतच बसले माझ्याशी. तुम्ही गरबांची सेवा करा, अहो गरीब श्रीमंत आम्हांला दसितंच नाहीत हे तुम्ही केलेत. देवाने काही गरीब-श्रीमंत बनवले नाहीत. कोणी आला, तरी पाण्याचं असं आहे, जथि खळगा दसिला भरतंच जाणार, पुढे जाणारच नाही पाणी, तथिच जमून राहणार (अस्पष्ट) आम्हांला गरीब-श्रीमंत काय दसित नाही, सगळे आम्हांला प्रिये आहेत. आम्ही सगळ्यांचं भलं करतो. पण एवढाच फरक आहे तुमच्यात- आमच्यात. तुम्ही नुसतं समाजवाद बोलता आमचा कार्यान्वति होतो. हे सगळं काही तुमचं नुसतं बोलण्याचे धंदे आहेत आणि हे शब्दजालामध्ये पकडून स्वतःला, स्वतःला तर तुम्ही नुकसानात घालणारच आहात पण दुसऱ्यांनाही घालणार आहात, कारण शब्दजाल आहे. तुमच्या हातून आज कुणाचं काही भलं झालंय का? पहिल्यांदा प्रश्न आहे- तुम्ही कोणाचं भलं केलंय का? असा एक प्रश्न स्वतःला वचिरावा, जसा खरसिताने एकदा एका वेश्येवरती लोकांनी खूप दगड मारले, तेव्हा जाऊन तो उभा राहिला. त्याचा वेश्येशी काही संबंध नाही, काही नाही, मध्येच जाऊन उभा राहिला. तुमच्यातला ज्यांनी कोणी पाप नाही केलं त्यांनी हचिया अंगावर दगड धोंडा घालावा नाहीतर माझ्यावर मारावा. तेव्हा सगळे चुप झाले. तशी स्थिती इथे आहे. तुम्ही कोणाचं भलं केलं आहे काय? उगीचच नुसते हे वाद ते वाद अशे घालून लोकांचं नुसतं डोकं फरिवण्या पलीकडे काही झालेले नाही. तेव्हा या राजकारणाला सुद्धा काही अर्थ नाही. आता वादाचं जर घेतलं तर लोकांचं असं म्हणणं आहे की पुंजीवाद, (अस्पष्ट) सर्व पुंजी जर माझ्याजवळ असली (अस्पष्ट) मी पुंजीवादी पण सगळ्यात मोठी कॉम्युनसिट सुद्धा मीच आहे, कारण दिलियाशविय चैन येत नाही. सगळं वाटल्याशविय चैन येत नाही असा पुंजीवादी तुम्ही सहजयोगानंतर व्हा. मग हे जे राजकारण वगैरे तुमचे आहे. मार्क्सवाद अमके वाद, तमके वाद. मला तर वाटतं, नुसता वाद हा शब्द सुद्धा नुसत्या डोक्यातून चालवलेला लढ्याचा आहे, याच्यामध्ये कार्यान्वति म्हणजे काहीच नाही. कॉम्युनसिट पाहिली तरी काय कार्यान्वति आहे? एक बाबाजी आले त्यांनी सांगितलं ते असं करू नका, तसं करू नका, इथं करू नका. इथली गरबी आहे. इथे म्हणे गरीब लोक वाळू खातात, आता कुठे पहिले देवाला ठाऊक आणि स्वतः मात्र इम्पोरटेड गाडीतून गेले. दुसऱ्यांच्या दमावर हे असले जे दुटप्पी तरहेचे वर्तन आहे कवि हा जो एक आपण म्हणू की भोंदूपणा आहे कवि जे ढोंग रचलेलं आहे, देवाच्या नावानं हे सगळं बुद्धीवादांमुळे, कारण ज्या माणसांना बुद्धीवरती पेलायचं आहे तो लेक्चर नुसते देऊन देऊन सुद्धा देवाला उडवून लावू शकतो. तेव्हा देव हा आहे कवि नाही ह्याची सद्धिता केली आहे ते आधी जाणावं. आपण त्या परमेश्वरासमोर कोण आहोत अहो, जो एका फुलातनं फळ काढत असतो. अशा हजारो, करोडो अशा जिवित कार्याला जो उन्नत आहे, त्याच्यासमोर आम्ही होतो का आम्ही तरी एका फुलाचं तरी फळ करू शकतो का? हा वचिरा करा. एवढे मोठे सायंटसिट बसतात. मी म्हटलं तुम्ही एक तरी जिवित कार्य करून दाखवा, पण कुंडलनी जागरण हे मात्र जिवित कार्य आहे, कारण तुमच्या ज्या त्रिकोणाकार अस्थिमध्ये जी कुंडलनी बसलेली आहे, ती साक्षात जागृत होते. तचि स्पंदन दसितं. तचि चढणं दसितं, तचि 'शून्य शखिरपर अनहद बाजे' जे म्हटलेलं आहे ते बरोबर इथे तुम्हांला वाजतं. त्याच्यानंतर त्याचा प्रसाद जो हातातनं थंड थंड लहरी वाहू लागतात. मग हेच लोक लोकांना बरं करतात. बरं करणं वगैरे हे सगळं लौकिक आहे. लोकांना बरं करणं 'योगक्षेम बहाम्यहम' पुष्कळांची आर्थिक परिस्थिती फार दुरुस्त होते. आता हे डॉक्टर रुस्तम ह्यांचा तर चौपटीने, पाचपटीने पगार झालेला आहे. नंतर एक सायंटसिट आले होते, त्यांचा एक छोटसा हा होता थिसीस होता त्याच्यामध्ये दारू का पडि नये असं त्यांनी मला वचिरालं, ते म्हणजे लविहर बर लहिति होते तर मी त्यांना सायंटफिकि भाषेत सांगितलं की (अस्पष्ट) कसं कसं रुपांतर होतं. या दारूमुळे आणि दारूमध्ये काय असतं त्यांनी कसं होतं तर त्यांनी थक्कच पडले आणि त्यांचा पी. एच. डी. जो तीस वर्षांपासून पास होत नव्हता, म्हातारे होऊन गेले वचिरा. तो पास झाला. तत्ववाल्यांनी सर्व गोष्टी समजतात की कुठे काय बघिडलंय, कुठे काय पण सहजयोगामध्ये आम्ही असे सांगत नाही की तुम्ही हे करू नका, ते करू नका, हे खाऊ नका, ते खाऊ नका. एकदा सहजयोगात या म्हणजे आपोआप सगळं सुटतं कारण जेव्हा तुम्ही समर्थ व्हाल तेव्हा तुमच्यात शक्ती येईल आणि जेव्हा तुमच्यामधून अमृत वाहू लागेल तेव्हा अशा घाणेरड्या गोष्टींच्याकडे मनुष्य कशाला धावेल आणि जेव्हा तुम्ही स्वतः स्वतंत्र व्हाल तेव्हा त्या स्वातंत्र्यात तुम्ही कोणाची गुलामी करणार नाही आणि जो मनुष्य स्वतःची गुलामी करत नाही तो दुसऱ्याची कशाला गुलामी करून घेईल. तेव्हा एक नवीनच तरहेचा मानव तयार होतो त्याला आपण महामानव असं म्हणतो. महायोगामध्ये महामानव तयार होतात, अशेच आपल्यामध्ये अनेक आहेत. आपल्या देशात हजारोनी लोक आहेत. खटकन पार होतात. हजारो लोक, एका क्षणामध्ये लोकं पार होतात मी पाहिलं आहे पण ह्या लोकांसाठी मात्र फार मेहनत करावी लागते पण ह्याच्यातला एक एक मनुष्यसुद्धा आपल्या हजारो लोकांच्याबरोबर बसतो कारण तो मेहनत करून प्रवीण होतो, हुशार होतो, तो शक्ति घेतो. नुसता वादविवाद घालत बसत नाही कवि आळस करत नाही, त्याबद्दल मेहनत करतो, मेहनत करून जकून त्याच्यावर बसतो. आता डॉक्टर संघवीसुद्धा जर सायंटसिट नसते तर इतक्या उच्चप्रीचे मला वाटतं कधी कधी सहजयोगी झाले नसते. कारण त्यांनी पाहिलं की हा खरोखर सायनस आहे त्याच्या संबंध तरहेने मेहनत करून हे कमावलं पण आपल्या देशातले पुष्कळसे भाविक लोकसुद्धा राहुरी जिल्ह्यातले वशिष्ठ करून हजारो लोक पार झाले. त्याचं आयुष्य बदललं त्यांचे रोग गेले, त्यांची व्यसनं सुटली, व्याधी गेल्या, व्यसनधीन झालेले लोक आता मुक्त होऊन आता आणि व्यवस्थिती असा सहजयोग करतात. परवा एका बैलगाडीतून मी जात होते. बैलगाडीला हाकणारा एक सहजयोगीच आणि तो बोलायला लागला तर म्हटलं तर साक्षात कवी उभे आहेत की काय आणि त्याने कधी शाळा बघितलेली नाही,

कबीरासारखे बोलत होते, आणि मी ऐकून अगदी आश्चर्यचकित झाले, म्हणे माताजी हे सगळं सहजयोगात कळतं नाही का? आणि मला आश्चर्य वाटले हा मनुष्य एक सर्वसाधारण दसिणारा इतका मोठा पोचलेला वदिवान कसा? जो कोणी साधारण मनुष्य समजू सुद्धा शकणार नाही, अशारतिने अत्यंत उच्चतरहेचे तत्वज्ञान तुम्हांला सांगत होता लोकांच्याबद्दल मला फार आनंद झाला. एक सर्वसाधारण बैलगाडी हाकणारा मनुष्य एका गावात राहणारा त्याला एवढं ज्ञान मळिलं म्हणजे सगळं ज्ञान आपल्या डोक्यातच आहे. फक्त तथि प्रकाश जायला पाहजि. तो प्रकाश मळायला पाहजि. तेव्हा आता जेवायला मळायचं असलं तर आपल्याला आमंत्रण द्यावं लागतं. आपल्या महाराष्ट्रात वशिष्ठ करून दहा दहा आमंत्रण द्यावी लागतात, नाहीतर लोकं येत नाहीत पायघड्या घातल्याशिवाय. बरं त्याच्यानंतर जर तुम्हांला लग्नाला बोलवायचं तर तुम्हांला अक्षता वगैरे वाटाव्या लागतात. नाहीतर लोकं म्हणतात आम्ही येत नाही, आम्हांला अक्षता मळिल्या नाहीत. आता सहजयोगासाठी मात्र हात जोडून वनिंती आहे, सगळ्यांना की कृपा करून नम्रपणे स्वतःचं जे काही आहे ते घेऊन जा कारण आम्हांला काही देणं-घेणं नाहीय. तुमचा दवि आहे, फक्त तो पेटवायचा आहे, एक पेटलेला दवि अनेक दवि पेटवू शकतो. आपल्यात जसे 'ज्योत से ज्योत मलाओ' तशातली स्थिती, त्याला काही तुम्हांला मला द्यायचं नाही, मला तुमच्याकडून काही घ्यायचं नाही. फक्त तुमच्यात हा दवि आहे. आत्मसाक्षात्कार करायचं कार्य हे मला साध्य आहे ते कसं झालं काय झालं, ते आता सांगण्यासारखं नाहीय. पण तुम्ही नंतर बघाल तर तुम्हांला कळेल की कसं झालं? फक्त तेवढंच मला येतं उद्या जर हे (माईक कडे बोट दाखवून) तुलं तर मला नीट करता येत नाही. मला बँकेतले पैसे कसे काढायचे ते येत नाही. मला काहीच येत नाही, जगातलं काम. तेव्हा एवढं एक काम येतं तेवढं त्याच्यासाठी माताजीनीच कशाला करायचं, परवा एक गृहस्थ म्हणाले, माताजी तुमचाच फोटो कशाला, म्हटलं तुमचा ठेवा (हास्य). तुम्हीच कशाला? तुम्ही बसा, मला बरं, माझा नवरा फार चांगला आहे, माझी मुलं-बाळं फार चांगली आहेत मी संसारात रमून आहे. तुमच्यासाठी धडपडत इतकी गावातनं भटकते, सगळं काही करते, तुम्ही जर करू शकला तर उत्तम मी तुम्हांला हार घालते, बसा म्हटलं तुम्हांला माताजी म्हणू या. तुम्ही बसा. पण ते जमण्यासारखं आहे का? म्हणजे असा मनुष्य आपल्या लक्षातच येत नाही. जो मनुष्य आंतरिक प्रेमाने प्रेमासाठी प्रेमाचं कार्य करतो. हे आपल्या डोक्यातच येऊ शकत नाही कारण आपण तसे नाही आहोत तेव्हा तसं नाही, तशेही लोक पुष्कळ झालेत आणि आहेत आपल्यासमोर होते. आजकालच्या काळात कमी असतील. आज-कालच्या काळातही पुष्कळसे साधू-संत आहेत, पण दरीखोऱ्यात लपून बसले आहेत. मला सांगतात माताजी बारा वर्षांनंतर आम्ही येऊ. माताजी आमचे तर हात-पाय मोडलेत लोकांनी. आपण त्यांचा छळच करत आहोत. अशा सर्व लोकांचा आपण छळच केलेला आहे. जे झालं ते झालं आता बसिरून जा. पण आता मात्र नावनि्यानं हे जाणलं पाहजि. जर आम्हांला हे मळिलं तर आम्ही ओळखू कोण संत आणि कोण असंत. ह्याबद्दल अनेक तऱ्हेने पूर्वीसुद्धा भाकति झालेली आहेत. कवि काहीही झालेलं असलं तरीसुद्धा, जो पर्यंत तुम्हांला साक्षात्कार होत नाही, जोपर्यंत त्याची साक्ष तुम्हांला पटत नाही, तोपर्यंत हे सर्व काही व्यर्थ आहे. तेव्हा तुम्ही हे कृपा करून घ्या. हे वरदान तुमच्यातच आहे, तुमचंच आहे, तुमचीच संपदा आहे ती तुम्ही मळवून घ्या. एवढं मात्र मी फार आर्जवानं तुम्हांला मागतो. आजचा पहिलाच दविस आहे म्हणून एक दोन- चार प्रश्न वचारा, पण उगीचच कोणचे वाद वगैरे घेऊन तुम्ही ह्या पुस्तकात असं लहिलियं, आमचे गुरुजी असे म्हणाले असं करून वचारू नका. कारण जर ते म्हणाले असतील तर त्यांना म्हणावं तुम्हीच आत्मसाक्षात्कार दया, मी असं जर म्हणाले आम्ही आत्मसाक्षात्कार देतो म्हणजे असे गुरु कुणाला धरून बसू नका. जे काही वचारायचं असेल तेच तुमच्याबद्दल कवि समाजाबद्दल कवि काहीतरी प्रश्न सहजयोगाबद्दलच वचारलेला बरा, प्रश्न वचारून घ्या असला तर.... यांचा प्रश्न असा आहे की जर हृदिमध्ये बनि पात्रता के कुंडलनी का जागरण हो तो नुकसान करेगा या होगी नही? ये आपको सोचने की बात नही है, हमको सोचने की बात है समझ लीजिए, आप किसी स्कूल में गए या कोलेज में गए तो वह प्रनिसपिल साहब सोचेंगे न, आपको तो यही सोचना चाहिए की मेरी पात्रता है क्योंकि माँ कहती हैं, और माँ की शक्ति जब है तो वह पात्रता दे सकती है तो देगी भी और उसके प्यार में शक्ति है तो कुंडलनी भी जागृत करेगी, तो विश्वास से बैठना चाहिए। अपने लिए अपने प्रती आस्था रखनी चाहिए। अपने प्रती आस्था स्वतःबद्दल विश्वास असायला पाहजि. स्वतःबद्दल आस्था असायला पाहजि. जर आपल्याबद्दल आस्था नाही ठेवली माणसाने तर मात्र कठीण जातं. स्वतःबद्दल न्यूनत्वाची भावना आपण पुष्कळ शकिलो. मी पतति, तुम्ही अमुक, तमुक असं काही करायचं नाही. परमेश्वर हा दयेचा सागर, प्रेमाचा सागर, क्षमेचा सागर असा फार मोठा आपला फार मोठा बाप आहे. तो सर्व समर्थ आहे, जर त्याची इच्छा असली तरी काहीही होऊ शकतं. असा पूर्ण निर्धार करून बसायचं आणि स्वतः बद्दल काही आम्ही अपात्री वगैरे असा काही वचार करू नका. तो आम्ही करू, तो तुम्हांला करायचा नाही. तुम्ही आपलं आरामात बसा, होईलच कुंडलनी जागरण, दुसरं असं की सहजयोगात आजपर्यंत आम्ही कुंडलनीचा त्रास झालेला पाहिलेलं नाही. त्याला कारण असे की, आम्ही जाणकार आहोत. जे जाणकार नसतात (माईककडे दाखवून) ह्यालाच जर आम्हांला ठीक करायला सांगतिलं की आम्हांला शॉक बसेल कारण आम्हांला माहिती नाही ना त्याच्यातलं काही, ज्याला माहिती आहे ज्याला हे कार्य माहिती आहे आणि जो अधिकारी आहे त्याला काहीच त्रास होत नाही आणि तो दुसऱ्यांना त्रास होऊ देत नाही. दुसरं हा म्हणजे तुमचा पुनर्जन्म आहे. तुमचा जन्म झाला तेव्हा तुमच्या आईनेच कष्ट उचलले. तुम्ही काय उचललेत का? तनि तुमची पात्रता बघतिली की नाही की जन्माच्या आधी कशी होती, पात्र आहेत की नाहीत तनि आपल्याला जन्म दिला, असह्य वेदना सहन करून ती मुलांना जन्म देऊ शकते कारण ती धात्री आहे. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. आम्ही आईच्या स्वरुपात तुमच्या समोर उभे आहोत आणि आईच्या स्वरुपात काहीही मनुष्य कार्य करू शकतो. मग आता काय तुमचं? बोला काय? प्रश्न- मोह आणि संमोहन याच्यामध्ये काही फरक आहे का? पुष्कळ आहे बेटा, सांगते याचं उत्तर, बसा एक मनिट मोह आणि आत्मसंमोहन याच्यात फार फरक आहे. आत्मसंमोहन म्हणजे एक झूठी गोष्ट आहे. अगदी खोटं आहे ते. त्याच्यात आत्म संमोहनात मनुष्य आपल्याला समजतो की मी फार मोठा झालो, मला हे फार मळिलं, ते मळिलं, मी आत्मा आहे आणि मी ओंकार आहे. हे तर असं झालं की उद्या मी म्हटलं इंदिराजी आहे, म्हणजे कलेक्टरसाहेब मला अरेस्ट करतील की नाही. स्वतःबद्दल खोट्या कल्पना करून घेणं याला आत्म संमोहन म्हणतात. पण आत्म्याचा आपल्यातनं प्रकाश पडणं ही खरी गोष्ट आहे. त्याचं ते कार्यान्वति आहे. त्याची प्रत्येक गोष्टीची तुम्हांला पडताळा येईल. ही खरी आहे की नाही ही शक्ती, कशी वाहते. ती दुसऱ्यामध्ये तुम्ही जागृत करू शकता. ती आल्यावरती टाळ्यावरती कशी येते, लहान मुले सुद्धा सांगू शकतात. आता ह्या ठिकाणी ही कुंडलनी थांबलेली आहे. इथे हे चक्र धरलेलं आहे. या चक्रावरती कोणची देवता बसलेली आहे, ती कशी जागृत करायची त्याचेसुद्धा मंत्र आहेत.

1983-0120, Public Program

View [online](#).

Public Programme in Shahapur, Maharashtra. माहति नव्हतं.आणित्तक्या लांबून यायचं, म्हणजे एकदम मला असं वाटलं की सहाच्या नंतर प्रोग्राम आहे वगैरे त्यामुळे थोडा उशीर झाला. तरी हरकत नाही जेव्हा वेळ यायची असते तेव्हाच ती येते, असं आम्ही आत्तापर्यंत सहजयोगात पाहिलं आहे. आता सहजयोग म्हणजे काय आणि सहजयोगाचा उपयोग काय वगैरे वगैरे अनेक वषियांवर आपण आधीच ऐकलेलं असेल, आणखी पुस्तकही आहेत त्याची ती वाचलीही असतील. सांगायचं म्हणजे असं, की आजकालच्या या धकाधकीच्या काळामध्ये मनुष्य नुसता म्हणजे घाबरून गेलेला आहे. त्याला आतली काही शांती म्हणून नाहीये. आणि आतली शांतता नसल्यामुळे बाहेरही तो शांत राहू शकत नाही. बाहेरही तो बंडखोरासारखा वागतो कवि अगदीच बाह्यात पणाने काहीतरी बोलत राहतो कवि भांडणं करतो कवि त्याच्या वर गेला जुलमी जर झाला तर खून पाडतो, सगळ्या तऱ्हेचे जुलूम करायला मनुष्य शकिलेला आहे, ह्या अशा धकाधकीच्या काळामुळे. जर त्याच्या मनामध्ये शांतता असली, त्याच्या हृदयामध्ये जर शांती असली, तर तो बाहेर सुद्धा शांती राखू शकतो. पण जरआतच शांतता नाहीये तर बाहेर कशी शांतता राखायची ? तेव्हा कुणी जर सांगितलं की बुवा तुम्ही आता शांत राहा आणि समाधानी राहा, तर लोकांना असा प्रश्न पडतो की ह्या अशा काळामध्ये, मनुष्याने शांत तरी कसे राहायचं ? सगळीकडं जसा काही वणवा पेटावा असं वाटायला लागतं. इकडे बघितलं तर राजकारणात सुद्धा मनुष्याला असं दिसतं की काहीही ह्याला भवपिय नाही. ह्या राजकारणाला काही भवपिय दिसत नाही. मारामारी, दंगल, नाही तर एक इलेक्शनला हरले मग दुसरे जकिले, म्हणजे होणार तरी काय या भारताचं असं लोकांना वाटू लागतं. तसिरं म्हणजे घरांमध्ये सुद्धा भांडण, तंटे, आपापसांमध्ये मोठमोठाले झगडे ह्या सर्व गोष्टींमुळे मनुष्य खरोखर म्हणजे आज वैतागून गेलेला आहे, पण ह्या वैतागलेल्या स्थितीमध्ये आता करायचं काय, तर लोकांना असं वाटतं की काहीतरी याच्यातून पळवाट काढली पाहजि.आणि पळवाटीचे अनेक अनेक प्रकार आपल्या शहरातून तर आहेतच पण खेडेगावात सुद्धा खूप पसरलेले आहेत. म्हणजे काही लोक दारू पळिऊन त्यांना वाटतं आपलं जे दुःख आहे ते हलके होईल कवि ह्या समाजापासून आपल्याला थोडा वेळ सुट्टी मिळिल म्हणून तो जाऊन दारू पतिं. ते नाही जमलं तर मग इतर गोष्टीच्या पळवाटी जशा आहेत की आपलं देवळात जायचं, जाऊन टाळ कुटत बसायचं. नाहीतर देवळात चार पैसे द्यायचे कुणाला आणि तिथी जाऊन आपल्या गप्पा मारत बसायचं. ते नाही जमलं तर एखाद्याच्या अंगात वारं-वरि आलं की त्याच्या नादी लागायचं. कुणाच्यातरी नादी लागायचं, स्वतः च्या नादी लागायचं नाही, कारण स्वतःच्या नादी लागता येत नाही. कारण ज्याच्या नादी लागायचं त्याला शांती नाहीये. स्वतःच्या आत मध्ये जोपर्यंत शांती असणार नाही तोपर्यंत मनुष्य शांती बाहेरच शोधणार. त्याची सगळी सुखाची साधनंही बाहेरच असणार. सगळी प्रेमाची साधनं सुद्धा बाहेरच असणार. त्याला आपल्या आतमध्ये ते प्रेम जाणवत नाही स्वतःबद्दल आणि एक तऱ्हेची उपरती आतून आल्यामुळे तो बाह्यात अडकलेला आहे आणि लौकिकात अडकलेला आहे. अशाच परिस्थितीमध्ये मनुष्याला असं वाटतं काहीतरी वरिगुळा म्हणून काहीतरी करत राहिलं पाहजि. पण जे काही तो करतो, त्याचा जर संपूर्ण आपण हशिव जर काढला तर काही वशिष सुख मिळिलेलं नाही. आता एखाद्या माणसाने खूप पैसा एकत्र केला, तरी त्या माणसाला काही वशिष सुख दिसत नाही. एखाद्या माणसाने मोठं राजकारणामध्ये मोठं मिळवलं जरी असलं, परमेश्वराने तरी त्याला जर पाहिलं तरी त्याला काही सुख वाटत नाही आणि त्याच्यात शांतता तर मुळीच नसते. तसिरं म्हणजे पुष्कळांना वाटतं की आपल्या कौटुंबिक जीवनामध्येच काहीतरी आपण मिळवावं, तर तिथीही तसं काही दिसत नाही. रात्रंदिवस मला लोक भेटत असतात आणि सांगत असतात माताजी आमच्या कुटुंबियांना हा त्रास आहे. आमच्या कुटुंबात ही भांडणं आहेत. असं चाललंय, तसं चाललंय. म्हणजे कुठेतरी आपलं चुकलेलं आहे, कुठेतरी आपल्यामध्ये कमीपणा आहे, काहीतरी गोष्ट राहिलेली आहे आपल्यामध्ये. जर असं नसतं तर मानवासारखे हे जे परमेश्वराने एक सुंदर साधन तयार केलेलं आहे ते असं वक्रीपाला गेलं नसतं. ही स्थिती आली त्याला काहीतरी कारण असायला पाहजि. आणि ते काय कारण ते आपण बघू या. आपल्याला आज मानव केलं त्याचाच आपण वचिर करत नाही की हे परमेश्वराने का केलं? तो वचिर आपल्या डोक्यात कधीही डोकावत नाही की त्यांनी आपल्याला मानव का केलं? बाकी आपण मानव आहोत हे आपल्याला माहिती आहे. माणसाचे जे अधिकार आहेत ते आपल्याला मिळायला पाहजित, आपण काय जानवरासारखे राहायला तयार नाही. मग हा मानव देह आपण का धारण केला? याच्यात परमेश्वराची काय इच्छा होती, तकिडे थोडंसं लक्ष दलि पाहजि. परमेश्वराने हा मानव देह अनंत कोटीतून काढून मग तयार केलेला आहे हे तर आपल्याला माहिती आहे. सायन्सने सुद्धा हे सिद्ध करून दिलेलं आहे. आणि हा देह इतका हलुवारपणे, इतका सुंदरतेने तयार केलेला आहे, त्याला कारण म्हणजे परमेश्वराची एक फार मोठी इच्छा आहे. आणि ती इच्छा अशी आहे जशी कोणत्याही बापाची असते. पण हा सगळ्या बापांचा बाप, प्रेमाचा सागर असा परमेश्वर त्याची ही इच्छा आहे, जो सर्वसमर्थ आहे. की ह्या माझ्या मुलांना मी माझ्या साम्राज्यात राज्य दलिं पाहजि. त्यांनी माझ्या साम्राज्यात आलं पाहजि. त्यांना मी आनंद दलि पाहजि. त्यांना मी संतोष दलि पाहजि. त्यांचं सगळं दुःख गेलं पाहजि. सगळा त्यांचा ताप गेला पाहजि. ही परमेश्वराची परम इच्छा होती म्हणून त्याने मानव घडवला. हा मानव जोपर्यंत मनुष्य स्थितीत असतो तेव्हा त्याच्या डोक्यात सुद्धा हा वचिर येत नाही की तो मानव का झाला? कवि त्याला याची जाणीव सुद्धा होत नाही की परमेश्वर कती मोठा आहे. काही काही लोकांचा परमेश्वरावर वशिवास असतो, पण तो आंधळा वशिवास असतो. कारण आईवडिलांनी सांगितलं म्हणून परमेश्वरावर वशिवास ठेवायचा, कवि काहीतरी थोडंबहुत आपलं भलं झालं म्हणून परमेश्वरावर वशिवास ठेवायचा, कवि कुठे दोन चार देवळं पाहिली की त्याच्यावर वशिवास ठेवायचा, हे जरी असलं तरी उद्या तुमची मुलं काही परमेश्वरावर वशिवास ठेवणार नाहीत, उलट टवाळक्या करत परमेश्वराची सुद्धा नालस्ती करत फिरतील. त्याला इलाज काहीतरी असायला पाहजि पण इलाजापेक्षा जर हा इलाज झालाच नाही तर मात्र सगळ्या गोष्टींचा नाईजाज होणार आहे. सर्वप्रथम हे लक्षात घेतलं पाहजि की परमेश्वराने आपल्याला त्याच्या साम्राज्यात येण्यासाठी तयार केलं, तेव्हा काहीतरी कमी आहे आपण त्याच्या साम्राज्यात नाही. जर असतो तर अशी आपली केवलिवाणी स्थिती झाली नसती. जर तो सर्वसमर्थ आहे तर आपलं जे आज दारुण दुःख आहे ते आपल्याला दसिलं नसतं. म्हणजे एक तर तो सर्वसमर्थ तरी नाही आणि जर तो सर्वसमर्थ आहे तर त्याने असं कोणचं तरी अजून कार्य केलेलं नाही कवि आमच्यात काहीतरी कमी आहे की जे आम्हाला त्याचं सुख लाभलेलं नाही. तर, ही मानवस्थिती जी आहे, ही अजून संपूर्णाला गेलेली नाही, संपूर्णत्व ह्याला आलेलं नाही. हे आपल्या लक्षात येत नाही. हे कसं संपूर्णत्व येणार, मनुष्याने हा वचिर केला पाहजि की हे संपूर्णत्व आपल्याला कशाने येणार आहे. त्याबद्दल अनेक थोर जेवढे आपल्या देशात झाले संत साधु, इतर देशात झाले, तसेच अवतरण झाली सर्वांनी सांगितलंय की तुमच्या आत्म्याला तुम्ही मिळवलं पाहजि, तुमचा

आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि, तुमची जागृती व्हायला पाहजि. तुमची जागृती झाल्यावर मगच ह्या आत्म्याची तुमची भेट होईल आणि आत्म्याला जाणल्याशिवाय तुम्ही परमेश्वराला जाणू शकत नाही. कारण आत्मा हे परमेश्वराचं प्रतबिंब आहे. पण आता हा आत्मा आहे तरी कुठे आणि तो शोधून जरी काढायचा, तर कसा काढायचा? आता जे काही आपण शाळेत वगैरे शिकतो कवि शाळेच्या पुढे जे काही कॉलेजमध्ये शिकतो कवि त्याच्याही पुढे काही शिकतो वगैरे, हे सगळं बाह्यातलंच आहे, त्याने काय परमेश्वर जाणता येत नाही. कारण जसं वृक्षाला आपण बघू शकतो तसंच आपण हे सगळं बाहेरचं बघू शकतो. पण जो वृक्ष आपण बघतो त्याच्या खाली मुळात काहीतरी असल्याशिवाय तो वृक्ष उभा राहिल का? म्हणजे प्लास्टिकचं झाड उभं राहिल, पण खऱ्याखऱ्या झाडाला जर बघतिलं तर त्याला हे मूळ हे पाहजि. तेव्हा आपलं मूळ काय आहे हे शोधून काढलं पाहजि, आणि हे मुळाचं जे ज्ञान आहे, ते सहज योगाचं ज्ञान आहे. 'सहज' - 'सह' म्हणजे तुमच्या बरोबर आणि 'ज' म्हणजे जन्मलेला. तुमच्याबरोबरच जन्मलेला हा योग आहे म्हणजे हा तुमचा अधिकार आहे. तुझं आहे तुजपाशी, असं सांगितलेलं आहे. ते जे तुमच्यापाशी आहे ते फक्त जागृत करायचं आणि ते जागृत झालं म्हणजे हा योग घडतो म्हणजे तुमचा संबंध त्या परमेश्वराच्या सर्वव्यापी ब्रह्म शक्तीने होतो. आता ही ब्रह्म शक्ती काय आहे? सर्व म्हणतात की सगळीकडे प्रत्येक अणु रेणू मध्ये ही ब्रह्म शक्ती व्यापलेली आहे, पण आम्हाला काही दिसत नाही. आता बारा तरी आपल्याला दिसतो का, पण वाहायला म्हणजे कळतो. तर ही शक्ती कार्यान्वित आहे आणि ती कशी कार्यान्वित आहे, ती जर आपण एखाद्या झाडाकडे बघतिलं, जे जिवंत कार्य करत आहेत तर आपल्या लक्षात येईल की एक फुल येतं आणि मग त्याचं फळ होतं. अनेक फुले येतात आणि त्यांची फळे होतात आपण काही त्याबद्दल करत नाही, सहजच ते घडून येतं. अशी अनेक हजारे, करोडो अशी कार्ये, जिवंत कार्ये आपल्यात होत असतात. आपल्या सुद्धा या हृदयामध्ये जी धक्क्या होत असते, ज्यानी आपण जिवंत आहोत हे त्याचं लक्षण होतं, हे सुद्धा कार्य त्याच ब्रह्मशक्तीने होतं. सर्व जेवढं जिवंत कार्य आहे ते परमेश्वर करत असतो. आता इथं झाडं लागलेली आहेत, आपल्याला वाटतं आहेत तर आहेत, त्याचं काय वशिष्ट ? एक लहानसं बी तुम्ही जर जमनीत घातलं तर ते रोप होऊन येतं. पण ते कसं येतं ? त्याला कोणची शक्ती कार्य करत असते ? तर ती ब्रह्मशक्ती, परमेश्वराची शक्ती आहे. तिला आमच्या सहजयोग भाषेमध्ये महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती अशी तनिहीची मळीन जी आदिशक्तीची शक्ती आहे, ते म्हणतात. त्या ब्रह्मशक्तीमुळे ही सर्व कार्ये होत असतात आणि त्याच शक्तीमुळे आज आपण एका लहानश्या अमीबाच्या पेशी पासून मानव झालेला आहोत. आणि ती शक्ती हे कार्य पुढे सुद्धा करते कारण ते कार्य झाल्याशिवाय माणसाच्या हाताला ती शक्ती लागू शकत नाही. तर जेव्हा आपला योग घडतो, तेव्हा हा आत्मा आपल्या चिंतात येतो. आतापर्यंत आपला आत्मा आपल्या चिंतात नाही. आतापर्यंत आपल्याला तो आत्मा बघत असतो. 'क्षेत्रज्ञ' असं म्हटलेलं आहे त्याला कृष्णानी. पण त्याला ह्या क्षेत्रात प्रवेश नाहीये. आपल्याला तो कळत नाही कुठे आहे, कसा वाहावतोय कवि काय ? पण जेव्हा ही योग क्रिया घडते, तेव्हा आपल्या चिंतामध्ये, आपल्या चिंतामध्ये तो आत्मा येऊन चैतन्याच्या लहरी हातातनं वाहू लागतात. हे त्याचं लक्षण आदिशक्तिचारापासून सर्वांनी सांगितलंय. बायबलमध्ये सुद्धा कूल ब्रिझ ऑफ द होली घोस्ट म्हटलेलं आहे. होली घोस्ट म्हणजे आदिशक्ती. आणि खीन कुराणात सुद्धा त्याला रुह असं म्हटलेलं आहे. कुराणात तर इथपर्यंत म्हटलंय की जेव्हा उत्थानाचे दिवस येतील तेव्हा तुमचे हात बोलतील. तर ज्यावेळी तुमच्या आत्म्याला कसंही करून जर चिंतात आणलं तर हे घडलं पाहजि. पण त्याची व्यवस्था आपल्यामध्ये काय करून ठेवली आहे परमेश्वराने. तर त्रिकोणाकार अस्थिमध्ये कुंडलिनी म्हणून एक शक्ती साडेतीन वेढोळे घालून बसलेली आहे. आता आपल्याला आश्चर्य वाटेल की सर्व वशिवाची कुंडलिनी या महाराष्ट्र भूमीत आहे. आता तुम्ही म्हणाल कशावरून ? आपण ऐकलंच असेल की महाराष्ट्रात साडेतीन पीठं आहेत. कुणाला खरं वाटणार नाही, की हे कशावरून ही पीठं आहेत. कारण अजून तुमचं आत्म्याचं दर्शन झालेलं नाही. ज्या दिवशी तुम्ही योगीजन व्हाल, तेव्हा तुम्ही जाऊन जथी ही पीठं आहेत, म्हणजे आता सप्तशृंगीला अर्ध मात्राचं पीठ आहे म्हणतात. आता आमच्या बरोबर पुष्कळ फॅरिनचे योगी लोक आलेत. ते सगळे बघायला गेले होते. तर खालूनच म्हणजे वर जायच्या आधीच, खालूनच इतक्या चैतन्याच्या लहरी येत होत्या की त्यांना ते पटलं. पण तुम्हाला कसं कळणार ? जर कोणी म्हटलं की हा वनियक आहे, अष्टवनियक आहे, हा खरा की खोटा ? कशावरून हे वनियक पृथ्वीच्या आतून आले आहेत ? आणि हे आपण म्हणतो स्वयंभू आहेत, स्वयंभू कशावरून ? कोणच्या दगडाला आपण म्हणू शकतो ? ओळखायचं कसं ? तर जो मनुष्य योगीजन होतो, ही कुंडलिनीच्या उत्थापनानंतर जेव्हा त्याचा आत्मा त्याच्या चिंतात येतो तेव्हा त्याच्या हातातून अशा ज्या लहरी वाहू लागतात, तेव्हा त्याने जाऊन जर बघतिलं तर त्याच्या हातात लगेच लक्षात येईल की हे स्वयंभू आहे कवि नाहीत. तर अजून आपली जी चेतना आहे ज्यानी आपण डोळ्यांनी बघतो, कानांनी ऐकतो, नाकानी वास घेतो, ह्या ज्या चेतना आहेत ह्या अजून संपूर्णाला आलेल्या नाहीत. ह्या अजून अधुर्या आहेत. म्हणून आपल्याला कळत नाही. आता कुणाला जर म्हटलं की बाबा तू हे पाप करू नकोस, तर ऐकलं तर ऐकलं, नाहीतर नाही, बुद्धीचा खेळ आहे. त्याच्या बुद्धीला पटलं, करेल, नाहीतर नाही करणार. कारण बुद्धीचा काही ठिकाणा नसतो. काहीही करेल तरी बुद्धी म्हणेल, हे केलं, मी ठीकच केलं. गांधीजीचा खून करून सुद्धा त्यांचा खुनी म्हणाला, मी चांगलंच केलं गांधीजींना मारून. तेव्हा ह्या बुद्धीला काही अर्थ राहिलेला नाही. ह्या बुद्धी पलीकडे असं काहीतरी असायला पाहजि. की ज्याचं उत्तर 'प्रमाण' असायला पाहजि. त्याच्यावर उत्तर नसलं पाहजि आणि तो म्हणजे तुमचा आत्मा. जेव्हा तो आत्मा तुमच्यातनं वाहू लागतो, जेव्हा ही क्रिया तुमच्यात घडते, तेव्हा हातातून अशा चैतन्याच्या लहरी वाहू लागल्या आणि ह्या चैतन्याच्या लहरी वाहू लागल्यावरती आपण समजायचं की आमचा योग सद्धि झाला. पण तरीसुद्धा ही सद्धि जरी झाली तरी ते वापरून पाहिलं पाहजि. जसं म्हणजे आता आपल्याला जर आम्ही एखादी मोटर गाडी दिली आणि मोटर गाडी दिल्यावर सुद्धा ती चालू झाली. पण आपल्याला कशी वापरायची ते जर कळलं नाही तर ते वाया गेलं की नाही सगळं? म्हणजे आपण ज्याला योग म्हणतो त्याला दोन अर्थ असतात. योग म्हणजे योग जथी तुमचा संबंध परमेश्वराशी येतो तो, आणि खीन त्याला एक गृहीत अर्थ आहे की योग म्हणजे युक्ती, म्हणजे त्याची कुशलता. ज्या योग्याला त्याची कुशलता माहित नाही, म्हणजे असंच आहे की जर प्रकाशाला हेच माहित नाही की माझ्यातून प्रकाश नथितो आहे तर त्याचा काय फायदा, तो कुठे जाऊन पडायचा तकिडे. ज्या माणसाला हेच माहित नाही की माझ्यातून तो प्रकाश वाहतो आहे आणि तो कसा वाहतो आहे ? आणि त्याचा मी उपयोग कसा करून घेययचा ? ते कसं वापरून पाहायचं ? ह्याचं तंत्र कसं वापरायचं? हे जोपर्यंत तो समजून घेत नाही तोपर्यंत योग पूर्णत्वाला आला नाही. शिवानं सांगितलं होतं की, 'स्व' चं तंत्र ओळखलं पाहजि. स्वतंत्र - स्वातंत्र्य नव्हतं म्हटलं त्यांनी. 'स्व' चं तंत्र म्हटलं होतं. 'स्व' म्हणजे आत्मा. ह्याला ज्याला ओंठो म्हणतात तो 'स्व'. ह्या 'स्व' चं तंत्र आपण ओळखलं पाहजि. पण ओळखण्यापूर्वी त्याची भेट तर व्हायला पाहजि. तो मळिला तर पाहजि. म्हणून पहिल्यांदा सहज योग हा घडतो आणि सहजयोगा नंतर जेव्हा आपण ते शकून घेतो, त्याची कला आपण जेव्हा शकून घेतो, तेव्हा आपण म्हणू शकतो की खरा आपल्याला, त्या कुशलतेचा वगैरे संबंध अंदाज आल्यावर आपल्याला पूर्णपणे पटलं की हा जो आत्मा आहे, हा आपल्या मध्ये आहे. त्याची जाणीव होते. ते आपण जाणून घेतो. आता पुष्कळसे लोक आहेत, आत्मसंमोहन करून घेतात. म्हणजे आम्ही म्हणजे मोठे योगी आहोत म्हणून फरित असतात.

काही लोक येऊन मला म्हणाले की माताजी माझी कुंडलनी जागृत झाली, असं का म्हटलं ? मग तुम्ही करता काय ? आम्ही म्हणे बेडकासारखे उडतो. अहो म्हटलं, आता तुम्ही काय बेडूक होणार आहात का ? डोकं वापरा म्हटलं, डोकं नाही काय तुम्हाला ? आता तुम्ही बेडूक होणार आहात का ? आणि काय व्हायचं तो अंतरयोग असतो. तो बाहेर तुम्ही उडायला, कुणीही उडू शकतं. कुणाला सांगितलं, बेडकासारखं उडायला तर येतं, पण कुंडलनीचं जागरण पुष्कळ लोकांच्यामध्ये तुम्ही डोळ्याने बघू शकता की त्रिकोणीकार अस्थीमध्ये स्पंदन होतं म्हणजे जिवंतपणा येतो. आणि स्पंदन जर तुम्ही कानाला स्टेथोस्कोप घातला तर अगदी बघू, ऐकायला येतं. इतकंच नव्हे तर पुष्कळांना डोळ्यांनी सुद्धा दिसू शकतं जर ते हळूहळू चाललं असलं तर. पण बहुतेक लोकांची कुंडलनी सटकन बंद येते. आता ज्ञानेश्वरीला असं म्हणतात की गीतेला सर्वसामान्यात आणि ज्यांचं कार्य ज्ञानेश्वरांनी केलेलं आहे. तसंच योगाला सुद्धा सर्वसामान्य माणसाला जर आणि नाही तर त्या योगालाही काही अर्थ राहत नाही. एखादा जर योगीजन आला तर त्यांना छळण्या पलीकडे सामान्य जनांनी काहीच केलं नाही आज पर्यंत. कोणीही साधू संत आले तर त्यांचा कसा छळ करायचा यापलीकडे सामान्य जनांनी त्यांची मदत फारच कमी केली. एखाद्याच माणसाने त्यांची मदत केली आहे आणि ज्याने मदत केली आहे त्यालाही मारलेले आहे. तेव्हा सगळ्यांनाच संत करून टाकायचं, तेच बरं आहे आणि ह्या दृष्टीने हा आज सहजयोग महायोग झालेला आहे. सहज योग म्हणजे अनाद आहे. इंद्राला सुद्धा सहजयोगाने आत्मसाक्षात्कार झाला होता, असं म्हटलेलं आहे आणि त्याची एक जागा सुद्धा आपल्या कन्याकुमारीच्या जवळ आहे. तेव्हा आत्मसाक्षात्कार हा मळिवलाच पाहजि की ज्याच्यासाठी लोक वाटले ते धडपडतात. वाटले ते करतात. पण हे लक्षात ठेवलं पाहजि की आत्मसाक्षात्कारासाठी जर तुमच्याकडं कुणी पैसे घेत असला तर तो मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी नाही. तो खोटा मनुष्य आहे. कारण परमेश्वराला पैसे कसे खातात ते माहीत नाही. पण आपल्याकडे इतके धर्मभोळे लोक आहेत, की आता मी गावां-खेड्यांत गेले की मला आणि काहीतरी दहा पैसे - पाच पैसे घालतात आणि मी म्हटलं की आम्ही पैसे घेत नाही तर बरं आम्ही तुम्हाला वीस पैसे देऊ का असं म्हणतात. त्यांना कतिही समजावून सांगितलं की बुवा परमेश्वराला पैसे नकोत. काही तुम्हाला पैसे द्यायला नकोत. पैशाने परमेश्वराला वकित घेता येत नाही, पण माणसाच्या डोक्यातच हे जात नाही, की असं कसं आहे की जगात परमेश्वराश्रयाची सर्वा गोष्टींना आपण पैसे देतो. मग या परमेश्वराला पैसे का नाही लागत ? पण तसं पाहिलं तर पुष्कळ गोष्टींसाठी आपण देतच नाही एकही पैसा. आता तुमचा जन्म झाला तेव्हा तुम्ही कति पैसे परमेश्वराला दलित ? पहिल्यांदा हे बघिलं पाहजि. बरं तुम्ही रोजच हे बघता की फळं झाडावर होतात, फुलं होतात, त्याच्यासाठी तुम्ही कति पैसे देता ? अहो आता इथे बसून तुम्ही ही जी हवा आहे ती आपल्या आत मध्ये जाते, बाहेर जाते, तुम्ही आता जिवंत आहात सगळेजण यांच्यासाठी कति पैसे आपण परमेश्वराला देतो ? कोणत्याही महत्त्वपूर्ण गोष्टीसाठी आपल्याला पैसे द्यावे लागत नाहीत. फालतू गोष्टीसाठी आपण देत असतो. जी खरी गोष्ट परमेश्वराची आहे त्याच्यासाठी तुम्हाला पैसे द्यायला नकोत. आणि जर कोणी भामटा तसं करत असेल तर त्याला स्पष्ट सांगायचं की तू भामटा आहे. आणि त्यामुळे आपली देवळं खराब झालेली आहेत, आपले धर्म खराब झालेले आहेत आणि धर्मगुरू त्याहूनही दुष्ट झालेले आहेत. तेव्हा अशा लोकांना सांभाळून ठेवले पाहजि. मी सुद्धा मूढ आज सांगायला आलेले आहे की खेडेगावातून वशिष्टे करून हे प्रकार फार वाढलेले आहेत. दुसरं असं म्हणजे अशा भामट्या लोकांकडे गेलं तर अनेक रोग होतात. पैकी दुसरा प्रकार जो खेडेगावात फार होतो आणि फार तो वाईट प्रकार आहे म्हणजे अंगात वारे येणे. हे म्हणजे नुसती भूतवदिया. एखाद्या माणसाच्या अंगात जर भूत आलं तर त्याला आपण म्हणतो ह्याच्या अंगात देवी आली आहे कवि त्या वाईच्या अंगात देवी आली आहे. कवि एखाद्या माणसाला आला, तर खंडोबा आला. पण खंडोबाला अंगावर घ्यायला हा माणूस कसा आहे ते तर पाहिलं पाहजि. तो वाटले ते धंदे करतो. वाटले तसा वागतो. त्याला काही अक्कल नाही. पण त्याच्यात खंडोबा यायला तोच एक मोठा वशिष्ट कुठून मळाला ? कवि ती वाई जी भांडी घासते आणि रात्रंदिवस श्रव्या देत असते, ती भांडकुदळ. तच्चियामध्ये देवी यायला असं काय झालंय देवीला तच्चियाबद्दल प्रेम, हे लक्षात ठेवलं पाहजि. पण त्याच्या पुढचंही लक्षात ठेवलं पाहजि की अशा लोकांच्याकडे जर तुम्ही जाऊन आणि त्यांना त्यांच्या पायावर आपलं डोकं वगैरे ठेवलं तर मी खबरदार तुम्हाला सांगते की याचे इतके दुष्परिणाम होतात की लोकांचे डोळे जातात. मी पाहिल्या आता, कतितीरी केसेस पाहिल्यात की अशा लोकांच्या पायावर ज्यांनी डोकं ठेवलंय, त्यांचे डोळे उघडे आहेत आणि एकदम आंधळे झालेले आहेत. कतितीरी मी लोक असे मी पाहिलेले आहेत. तेव्हा कृपा करून आता कुणीही असे वारे आलेल्या बायकांच्याकडे कवि पुरुषांच्याकडे जायचं नाही. त्यांना घरात असले तर पागलखान्यात भरती करावं कवि त्यांचा इलाज करावा. पण ती माणसं काही नॉर्मल नसतात. त्यांच्यामध्ये भूत असतात आणि भूतं जर तुम्हाला धरली तर सगळ्यात पहिल्यांदा आंधळेपणा येतो. दुसरा कॅन्सरचा रोग सुद्धा अशा भुतांनीच होतो. आता डॉक्टरांनी मान्य केलेलं आहे की भुतं तर ते म्हणत नाहीत. प्रोटीन फिफ्टी एट (58) आणि फिफ्टी टू (52) असं म्हणतात. नाव काय दिलं तरी असतात ती भूतं. भुताला काही नाव दिलं तरी बदलणार कसं ? इंग्लिश नाव द्या कवि इंडियन नाव द्या. आहे तर ते भूतच. आणि ही सगळी भूतं ह्यांच्या अंगावर आल्यावर तुम्हाला त्याच्यात एवढं काय वैशिष्ट्य वाटतं हेच मला समजत नाही. तेव्हा ह्या गोष्टीकडे आपण लक्ष दिलं पाहजि की आपण जरी सहजयोगात आल्यावर पुष्कळ लोक मला असं कळलं की तरी वारं आलं की लोक त्यांच्याकडे जातात म्हणजे लोकांना डोकं आहे की नाही ? अहो तुम्ही संत झाले, साधू झाले. आणि वारे वाल्यांच्याकडे कशाला जाता तुम्ही ? आणि तरी तुम्हाला काय सांगणार ? जगातल्याच गोष्टी की तुझा बाप कधी मरेल आणि तुझी आई कधी मरेल ? परमेश्वराला काही या गोष्टींचा काही संबंध आहे का ? परमेश्वर तुम्हाला जे द्यायचं ते परमच देणार. जे मुख्य आहे तेच देणार आहे. जे तत्त्व आहे तेच देणार आहे. फालतूच्या गोष्टी तुम्हाला देण्यासाठी परमेश्वर बसलेला नाही. तेव्हा हे लक्षात ठेवलं पाहजि की वारेवाल्या लोकांच्याकडे जायचं नाही. दुसरी गोष्ट म्हणजे, की हे संन्याशी बाबा लोक सगळीकडे फिरत असतात. आता आपल्या ह्या एरियामध्ये एक स्वामी नित्यानंद झाले, ते खरे होते. पण ते कुणाला भेटत नव्हते, कुणाकडं काही पैसे घेत नव्हते कवि काही नाही, आपले बचिरे, त्यांना सगळे लोक मारायला जायचे, म्हणून ते सगळ्यांना मारायचे आणि म्हणायचे, मला कोणाला भेटायचं नाही. बाकी मात्र, इतके भामटे इथे बसलेले आहेत की त्यांचा आता मला हेच कळलं की एका भामट्याने इथे पुष्कळ हरि-बरी लपवून ठेवलेले आहेत. त्याच्यावरनं दोघांची, त्यांच्या शिष्यांची भांडणं चाललेली आहेत. आणि अशा लोकांच्या आहारी जाऊन मनुष्य आपली सगळी मालमत्ता त्यांना देऊ देतो. आपली बायका-पोरं त्यांना देऊ देतो. म्हणजे आहे तरी काय ? हा बचिरा केला पाहजि की ह्या माणसाने आम्हाला काहीतरी आतमधून असं केलं तर नाही, की ज्याच्यामुळे आम्ही यांच्याकडे वहावत चाललो आहे ? मुख्य म्हणजे असं लक्षात ठेवलं पाहजि की जो मनुष्य खरोखर म्हणजे संन्याशी आहे त्याचा आपल्या गृहस्थाशी काय संबंध ? आम्ही गृहस्थाचे लोक म्हणजे यज्ञात आहोत. आम्ही आपली मुलं-बाळं सांभाळतो. आम्हाला नातू, पणतू सगळे काही आहेत. चार नातलगंना धरून आम्ही आपला संसार व्यवस्थित संतुलनात चालवतो आहोत. आणि हे कुठून बाहेरून आता संन्याशी आले, त्यांनी संन्यास घेऊन जंगलात राहावं. हे आमच्या दमावरती सव्वा तोळे सोनं घाला वगैरे, ह्यांना सोन्याचं काय करायचं आहे ? ह्यांना पैशाचं काय करायचं ? हा पण असा बचिरा केला पाहजि. एक गृहस्थ होते. तर ते माझ्याकडे त्यांच्या बायकोला घेऊन आले. श्रीमंत फार होते. तर मला म्हणायला

लागले, बाबांनी मला हरियाची अंगठी दिली. असं का म्हटलं, तुम्हाला कशाला दिली ? तुमच्याकडे कती हरि आहेत ? पुष्कळ आहेत. मग म्हटलं, तुम्हाला कशाला दिली, तुमच्या इरायव्हरला दिली असती तरी बरं झालं असतं. तुम्हाला कशाला दिली हरियाची अंगठी ? नाही म्हणे आता त्यांनी मला दिली. म्हटलं असं का ? तुमच्यात जास्त श्रद्धा आहे, म्हणून तुम्हाला दिली ती. तर म्हटलं तुम्ही माझ्याकडे कशाला आलात, मी काही हरि-बरि देत नाही. तुम्ही माझ्याकडे उगीचच आलात. तर ते म्हणाले, आमच्याकडे दुसरा प्रश्न सुरू झाला आहे. म्हटलं, काय झालं ? आमच्या घरातले हरि जात आहेत. असं का ? मग त्याच्या बायकोला मी बघितलं. तर ती नुसती भ्रमति. तच्चियावर काहीतरी त्याने संमोहन वदिया केलेली होती त्या माणसाने. तर ती लागली बोलायला. की ते बा असं आहे की माझ्यामध्ये एक मनुष्य आहे, तो मला असं सांगतो की सगळे हरि तू बाबाजीला देऊन टाक. कारण हे बाबाजीला दिलेले बरे, हे दगड धोंडे कशाला तू ठेवतेस ? जरा उतरवलं तच्चिं ते भूत आण म्हटलं, बाई तू एवढी डॉक्टर आहेस, तू असा वचिर कर की तू समाजात राहणारी बाई आहेस, लग्न झालेली. तुझ्या नवऱ्याच्या कमाईचे दोन दागनि, तू लग्न झालेली बाई आहेस, तू अशी बोडकी तर फरि शकत नाहीस ? तुला चार दागनि घालावे लागणार. म्हणून त्याने तुला दागनि दिले. पण हा संन्याशी, जो की भगवे वसत्र घालून फरितोय, त्याला कशाला दगड-धोंडे पाहजित. आणजिर ते तुला दगड धोंडे आहेत तर त्याला राख वाटायला पाहजि की नाही ? तर तू त्याला कशाला देतेस मग ? तेव्हा तच्चिया डोक्यात थोडासा प्रकाश पडला. पण अशा लोकांकडे गेल्यामुळे अन्तं तर्हेचे रोग होतात. घाणेरडे रोग, वाट्टेल ते होऊन राहिलंय. आणहियाच्याचमुळे आपली गरबि जात नाही. अशा माणसांकडे एकदा कुणी गेलं की त्याला हार्ट अटॅक येणार कवि काहीतरी घाणेरडा रोग होणार कवि त्याच्या घरातली सारी श्रीमंती नघून जाणार. तर मी आधी सांगून ठेवते की हे सगळे भूतांचे प्रकार आहेत, त्याला भानामतीचे प्रकार म्हणतात. तेव्हा ते जपून असावेत. देवाच्या नावाखाली हे प्रकार चालणार नाहीत. आणजिरी त्यांनी कती दविस चालवले तरी शेवटी तो मनुष्य उघडकीला येतो. कवि लोकांना कळतं की हे धर्तीग आहे. लोकांच्या लक्षात येतं. पण तेवढ्यात कती लोक बुडून तयार. अहो आम्ही बुडालेले, आम्ही बुडालेले. रस्त्यावर फरितात लोक. तेव्हा जे मुळात आहे ते जाणण्यासाठी तुम्हाला आत्म्याला शोधवत पाहजि आण आत्म्याश्रयाय जे जीवन सुरू होतं, ते जाऊन कोसळून पडतं. आता बघा मी सुद्धा परदेशात असते. माझ्याबरोबर बारा देशातले लोक आले आहेत. त्यांना आज आणलं नाही आम्ही. थकले फार होते म्हणून. त्यांची स्थिती बघा. त्यांच्या देशांमध्ये इतकी उन्नती झाली आहे, त्यांना सगळ्यांना मोटारी आहेत. चार-चार बंगले आहेत. खूप आरामात राहतात. सगळं काही आहे. पण एकाची बायको एका जवळ नाही. एकाचं मूल एकाजवळ नाही. मारामारी. तथि लंडनला, लंडन शहरांमध्ये, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल जे आपल्याहून मोठे राज्य करत होते एकेकाळी. त्या शहरी ही दशा आहे की लंडन शहरांमध्ये, एका आठवड्यामध्ये दोन मुलांना आई-वडील मारून टाकतात. प्रत्येक आठवड्याला दोन मुलं मारली जातात. आणचांगली मुलं. हे बघा, हे प्रगतीशील देश आहेत की आपल्या मुलांना मारतात. अहो जानवर सुद्धा असे करत नाहीत. म्हणजे अगदी पशु, त्याहूनही घाणेरडे लोक झालेले आहेत. म्हणजे काय म्हणावं यांना ? इतकेच जुलमी आणखिनुशी आहेत. हे असं जर तुम्हाला व्हायचं असलं तर असल्या प्रगतीला जायचं. प्रगती व्हायला हरकत नाही, पण आत्म्याश्रयाय प्रगती करायची नाही. जोपर्यंत आपल्या हातामध्ये प्रकाश नसेल तोपर्यंत आपण जर कोणचीही प्रगती केली तर आपण कुठे तरी अंधारात जाऊन पडणार. म्हणून आधी प्रकाश मळिवला पाहजि. आधी आपल्या आत्म्याला मळिवलं पाहजि. आपल्यामध्येच आपला आत्मा आहे, आपल्याचमध्ये आपली कुंडलिनी आहे. फक्त चुकतं कुठे ? मला असं कळलं की इथे सुद्धा पुष्कळ लोक पार झाले होते आणभिग हळू करत करत करत सगळे घसरले. त्याला कारण असं आहे, की आधी जे रोप, लहानसं अंकुर असं फुटलेलं असतं, तेव्हा त्याला जपावं लागतं, त्याची जपणूक जर नीट झाली आणत्याची व्यवस्था नीटपणे करून जर तुम्ही त्याचा वृक्ष तयार केलात, तर अशा वृक्षाखाली हजारो लोक येऊ शकतात. एका दीपापासून तुम्ही दुसरा दीप पाजळू शकता. ही गोष्ट जरी खरी असली तरी जो पाजळलेला दीप आहे, त्याला मात्र स्वतःला जपावं लागतं, की उद्या वार्याने तो वझून जाणार नाही. एकदा तो जमला म्हणजे तो हजारो लोकांना सुद्धा मार्गदर्शन करू शकतो. ह्या देशाचं भवितव्य कवि सार्या वशिवाचं भवितव्य आज ह्या गोष्टीवर अवलंबून आहे. आणम्हणून तुम्हाला माझी अशी वनिंती आहे की जरी तुम्ही शहापूरला राहत असला, जरी ही जागा लहान असली, तुम्हाला वाटेल माताजी इतक्याने सांगतात कळकळीने, पण तरी मोक्याची आहे, मोक्याची जागा आहे. इथे अनेक तर्हेचे लोक येतात. इथले, म्हणजे मुंबईकडे लोक आहेत सुशिक्षित, आणखी परत मग इथले खेडे गावातले लोक आहेत अशिक्षित, अशा रीतीने सर्व तर्हेचे लोक इथे आहेत आण ह्यांच्यामध्ये जर तुम्ही हे कार्य सुरू केलं, तर तुम्ही फार मोठं कार्य कराल. आज ह्या भारतामध्ये, महाराष्ट्र सगळ्यात मोठा देश आहे. आणसिंतांची जरी ही भूमी म्हटली तरी सुद्धा त्याहून मी म्हणजे इतकी पवतिर भूमी आहे इथे की श्रीरामांनी आणसीतेने सुद्धा पायातल्या वहाणा काढल्या होत्या दंडकारण्यात यायला. तर ह्या दंडकारण्यात बसून, एवढ्या मोठ्या पवतिर स्थितीत असून आणजिर तुम्ही या संपदेचा फायदा करून नाही घेतला तर लोक काय म्हणतील ? कमान आपण काय आहोत ? आपण कुठे आलेलो आहोत ? आपली काय प्रतष्ठा आहे ? आपल्यापासून जगाला काय अपेक्षा आहेत ? उद्या तो दविस येईल. आज बारा देशातले लोक इथे आलेत. महाराष्ट्राला बघायला आणआजही इथे येण्यासाठी फार हे होते, पण मी म्हटलं तुम्ही थकले तर राहू द्या. आज काय त्यांना मी आणलं नाही. पण हे लोक आलेत, आज हजारो देशातले लोक इथे येतील, तुमच्या दर्शनासाठी. पण आधी तुम्ही कोण आहात हे लक्षात घेतलं पाहजि. समजा तुम्हाला सहिसनही दिलं आणसहिसनावर बसून तुम्ही जर भीकच मागत बसलात, तर लोक म्हणतील हा कसला राजा बसवलाय सहिसनावर ? तशी स्थिती आहे म्हणून आपण कोण आहोत ? आपण कुठे राहतो ? आपली काय स्थिती आहे आणजिगाला आपल्यापासून काय अपेक्षा आहेत ते समजून घेतलं पाहजि. तेव्हा अशा बेकारच्या वस्तूंमध्ये आपण लक्ष नाही दिलं पाहजि. सहजयोगामुळे तुमचे सर्व आजार जातील. डॉक्टरांची बलि तुम्हाला भरावी लागणार नाही. तुमची सगळी दुःखं दूर होतील. तुमचे जे काही पैशाचे प्रश्न आहेत ते सोडवले जातील. हे सगळे लोककि प्रश्न तर सहजच सोडवले जातील. पण समजा जर एखाद्या झाडाला, एखादं पान जर खराब असलं तर त्याला वरून तुम्ही काहीजरी दिलं तरी तात्पुरतं होणार आहे. पण जर तुम्ही मुळातच त्याला पोषक असं काही दिलं, तर ते संबध झाडात पसरतं, तसंच सहजयोग आहे. अनेक लोकांची दुःखं ठीक होतात. मोठंमोठे दारू पणारे लोकांनी आपोआप दारू सोडली. मी कोणाला म्हणत नाही, दारू सोडा कारण तसं म्हटलं तर अर्धे लोक चालू, नघून जायचे. मी तसं कोणाला काही सांगत नाही. पण हे आपोआप सगळं घडतं. सर्व व्यसनं सुटून तुम्ही अगदी मुक्त होता. कुणाची तुम्हाला गुलामी करायला नको. पण असा मुक्त मनुष्य दुसऱ्यांच्यावरती आक्रमण करत नाही कवि कोणाचं आक्रमण घेत नाही, त्याला समर्थ करून परमेश्वर उभा करतो. तेव्हा जे रामदास स्वामींनी आपल्याला सांगून ठेवलेलं आहे की समर्थाच्या वक्र पाहे असा ह्या त्रिभुवनात कोणी नाहीये, असे तुम्ही लोक आहात. तेव्हा या योगाला प्राप्त करावं. त्याच्यामध्ये स्वतःला स्थापन करावं आणएक मोठा असा समाज उभा केला पाहजि. जोपर्यंत असा समाज उभा करणार नाही, तुमचं राजकारण वगैरे अगदी बेकार आहे. त्याला काही अर्थ नाही. कारण नुसता बोलाचाच भात आणबोलाचीच कडी आहे. परवा एक समाजवादी आले माझ्याशी भांडायला. म्हणे माताजी तुम्ही गरबांची सेवा नाही करत का ? तर म्हटलं मला गरीब-श्रीमंत वगैरे काही माहिती नाही कारण मला कोणाकडून जर पैशेच घ्यायचे नाही तर

गरीब श्रीमंत कोण मोजत बसणार आहे ? कोणी माझ्या समोर आला तर माझा स्वभाव पाण्यासारखा आहे. जथि गड्डा असेल तथि भरून काढणारा आहे आणि पुढे जाणार. तेव्हा आमहाला हे तुम्ही काही सांगू तुमचा समाजवाद. पण एवढं मला माहिती आहे की तुम्ही नुसतं डोक्याने समाजवाद आहे आणि तोंडाने बोलता, माझा समाजवाद कार्यान्वित आहे, तो कार्य करतो, तो वाहतोय. त्याचा फायदा होतो लोकांना. तुम्ही नुसतं तोंडाच्या गप्पा मारून मारून समाजवादी झालेले आहात. मग त्यांचं तोंड बंद झालं आणि चूप झाले. सर्व हे जे काही म्हणणं आहे. आता कम्युनिझम पाहजे. पुष्कळ म्हणतात की कम्युनिझम आलं म्हणजे फार चांगलं होईल. सगळ्यांना रशियाला पाठवा म्हणजे कळेल काय असतं कम्युनिझम म्हणजे काय ? आम्ही जाऊन आलेलो आहे. आणि कॅपिटलिझम म्हणजे काय हे इंग्लंडला जाऊन बघा. पण सहजयोगात आम्ही म्हणतो आम्ही मोठे भारी कॅपिटलिस्ट आहोत. आम्ही पाठ्यपुंजीवादी आहोत कारण सगळी शक्ती जर आमच्या जवळ आहे तर आम्ही सगळ्यात आहोतच पूंजीवादी. पण सगळ्यांना वाटल्याशिवाय चैन येत नाही म्हणून घर-दार सोडून तुमच्या मागे, आम्ही तुमची आर्जव करत बसलेलो आहोत. तेव्हा सगळ्यांनी शहाणपण धरावं. सहजयोगाचा वषिय इतका मोठा आहे की या थोड्या वेळामध्ये आणि त्याला सांगता येणार नाही वसितारपूर्वक. तरी अनेक आमच्या टेप्स वगैरे आहेत. जर तुमचं इथे सेंटर व्यवस्थित सुरू झालं, तर तुम्ही ते टेप्स ऐकू शकता. आम्ही तुम्हाला टेपरेकॉर्डर पण सेंटरला पाठवू. तसेच आमचे फोटो वगैरे पाठवू. आणि व्यवस्थित इथे कार्य सुरू होऊ शकतं. पण पहिल्यांदा हा नशिचय केला पाहिजे की एकदा आमहाला जागृती झाल्यावर आम्ही त्याचं तंत्र शक्ति घेऊ. नाहीतर जागृतीला काही अर्थ नाही आणि आमच्या मेहनतीलाही काही अर्थ राहणार नाही. आता मला परत जायचं आहे. आणि म्हणून मी सर्वांची इथे आभारी आहे. ज्या सहजयोगी मंडळींनी ही व्यवस्था केली त्याच्यासाठी आम्ही सगळ्यांचे आभारी आहोत. तसेच आपल्या शहापूरचे जे लोक आहेत, जे इतका वेळ बसले, ताटकळून गेले आणि परत आले त्यां सगळ्यांची मी आभारी आहे. पण पुढच्या वेळेला मात्र आपण व्यवस्थित प्रोग्राम करू. इथे चांगला प्रोग्राम करूयात. आणि मंडळींना पूर्णपणे समाधान वाटेल अशा रीतीने मी इथे राहीन. आज इतका वेळ नाहीये. तरी आपण मला क्षमा करावी. बाकी एखादा प्रश्न असला तर वचारा आणि मग आपण जागृतीचं कार्य सुरू करू..... पाणीआणि मुलांनी सुद्धा नुसत्या टवाळक्या करून आपलं आयुष्य घालवायचं नसतं. कळलं का ? नुसत्या टवाळक्या करायच्या नाहीत. नीटपणे प्रश्न वचारा. प्रश्न फार गंभीर आहे. (भारतमाता की जय) हा.. आता प्रश्न वचारा ? हा...(सगळे दगड मारतात मागून...)...कोण ? (मागून आला दगड....) आता तुम्ही दगड-बगिड मारायला तेवढंच एक राहिलंय का ? आता दगडे व्हा तुम्ही ? आणि काही येत नाही.....वा..वा... अगदी महामूर्ख लोक आहेत. कारण काय आहे की अक्कल तर काही नाही आणि परत म्हणतात ना की उथळ पाण्याला खळखळाट फार. ते आहे. उथळ पाण्याला खळखळाट असणारच. त्याशिवाय त्याच्या पलीकडे आहे काय त्यांच्यात ? आता दगड मारा आणि धोंडे घेऊन या डोक्यात. त्या पलीकडे आणि काही करताच येत नाही. तेच मी म्हणते की खुनशीपणा येऊन राहिलाय लोकांमध्ये. (भारतमाता की जय !) काय तुमचं भारतमाता, बघू बरं इकडे या. भारतमाता. नुसता जयजयकार करून काय मळिवलंत तुम्ही ? बोला ना ? अशे भ्याडासारखे कशाला करता ? दगड कशाला फेकता ? इकडे या समोर. असेल हमित तर समोर या. तकिडे भ्याडासारखे बसून काय दगड फेकून राहिलाय बायकांवर ? त्यापेक्षा जाऊन साड्या नेसा. मूर्ख कुठले ? खबरदार जर कोणी दगड-बगिड फेकला तर ? प्रश्न असेल तर वचारा काही ? तुम्हाला प्रश्न असेल तर ? मोठे आले भारतमाताची जय गाणारे ? आहे का काही प्रश्न ? नसेल तर आता पण थोडंसं ध्यानात जाऊ या. बरं का . हां. या, इकडे या. त्रयस्थ : तुम्ही आतापर्यंत जे तत्त्वज्ञान सांगितलं सगळं ते सगळं या भूमीतलंच आहे ? श्री माताजी : कुठल्या ? त्रयस्थ : या आपल्या भारतभूमीतलंच आहे काय ? म्हणजे रामदासांचा तुम्ही उल्लेख केलात, ज्ञानेश्वरांचा उल्लेख केलात. ते सगळं या भूमीतलंच आहे. तर ह्याला आपण हद्दि तत्त्वज्ञान असे म्हणतो. म्हणजे अनादिकालापासून आहे. श्री माताजी : हा. बरोबर आहे. मग ? त्रयस्थ : साधारणपणे पाच हजार वर्षापासून याला आपण हद्दि तत्त्वज्ञान असं म्हणतो. श्री माताजी : बरं मग ? त्रयस्थ : मग तसा उल्लेख का नाही केला ? श्री माताजी : काय, म्हणजे काय उल्लेख केला पाहिजे ? अहो आदर्शिकाराच्यांना तुम्ही वाचलंय का ? हद्दि तत्त्वज्ञान तुम्ही सांगणारे मला ? आधी जाऊन तुम्ही. मी आदर्शिकाराच्यांचं नाव घेतलंय ना. हे बघा, तुम्ही लोक जे, इकडे या. हे बघा. तुम्ही शहाणे आहात. इकडे या. इकडे या. मला कळलं तुम्ही काय आहे ते ? मी स्वतः हद्दि धर्माला वाचवून राहिलिय, तुम्ही लोक नाही. त्रयस्थ : तसं नाही. पण हद्दि धर्माचं तत्त्वज्ञान आहे ते तुम्ही सांगा की ? श्री माताजी : मग अर्थातच. मग काय ? त्रयस्थ : तुम्ही सांगा ना असं. श्री माताजी : मग असं काय तुम्ही हद्दि धर्माचे काय ठेकेदार आहात ? त्रयस्थ : ठेकेदार आहात असं कसं म्हणता ? श्री माताजी : नाही मग ? त्रयस्थ : हे तत्त्वज्ञान या भूमीत रुजलेलं आहे की नाही ? श्री माताजी : हो अर्थातच. त्रयस्थ : हा मग श्री माताजी : मग काय ? त्रयस्थ : मग हद्दिचं तत्त्वज्ञान असं तुम्ही म्हणा की. श्री माताजी : हद्दिचं म्हणजे तुम्ही हद्दि आहात असं तुम्हाला वाटतं का ? त्रयस्थ : म्हणजे काय ? श्री माताजी : मला नाही वाटत. त्रयस्थ : त्याचं असं आहे. (श्री माताजी नर्मला देवी की जय) (गोंधळ....) श्री माताजी : नाही नाही. तुम्ही नाही. जे हद्दि लोक असतात, जे हद्दि लोक असतात. त्रयस्थ : हद्दिची व्याख्या करा ना. श्री माताजी : हद्दि लोक. ते बघा ऐका. हद्दि लोक ते. ऐका ऐका. हद्दि लोक ते. अहो, काय प्रतर्षिता ? (भारत माता की जय) श्री माताजी : काही प्रतर्षिता तरी आहे काय त्यांना हद्दि लोकांची ? ए, पागल. गुंडगारी करणं हे हद्दि धर्माचं लक्षण नाहीये. तुम्हाला माहीत आहे शिवाजी राया. आ.... त्यांनी बायकांना दगड मारले होते ? तुम्ही लोक हद्दि धर्म म्हणता ? काय हो ? त्रयस्थ स्त्री : २-४ दगडं आलेत या इकडे. श्री माताजी : आता हद्दि धर्माचं मुख्य लक्षण काय आहे ? शक्तीचे उपासक आहेत. हद्दि लोक शक्तीचे उपासक आहेत आणि आत्मज्ञानाचे वेडे आहेत. आत्म्याचं ज्ञान मळिवलं पाहिजे. हे सर्व हद्दि धर्मात, हद्दि शास्त्रात सांगितलेलं आहे. दगड मारायला नाही शकिलंय. त्रयस्थ : (अस्पष्ट...गोंधळ....) श्री माताजी : पण तुम्ही काय त्यांना सांगितलेलं आहे ? मी म्हणते. तुम्ही त्यांना म्हणावं, येऊन बसा. मी तुम्हाला हद्दि धर्म शकिते. बसा. तुम्ही जोपर्यंत समर्थ होणार नाहीत हद्दि लोक, तोपर्यंत तुम्ही हद्दि नाही. समर्थ. ऐकून घ्या. ऐकून घ्या. इकडे या. इकडे या. तुम्ही इकडे या. तुमचं कार्य मी करत आहे. हे बघा. तुम्ही इकडे या. तुम्ही समर्थ व्हा असे मी म्हणतेय. वाईट का बोलतेय मी ? बरोबर बोलतेय मी. त्रयस्थ : मी त्यांचं समर्थन करतोय असं नाही. श्री माताजी : माझं काय म्हणणं आहे. मी म्हणतेय, तुम्ही समर्थ व्हा. म्हणजे तुम्हाला जो अर्थ आहे, तुम्ही हद्दि आहात ते तुम्ही व्हा. पण तसं नाहीये. लोक तसं नाहीये. त्याचं तुम्ही पोलिटिकल बनवून ठेवलंय. पोलिटिकल नाहीये. हद्दि धर्म काय आहे ? त्रयस्थ : हे पोलिटिकल नाहीये. हे पोलिटिकल बेसवरती वचारत नाहीये. श्री माताजी : हा मग. बोलायला लागा. मग तत्वावर या. तत्व जे आहे. तत्व काय आहे की आत्म्याचं आपल्याला दर्शन झालं पाहिजे. कळलं. शिवाजी रायांनी सांगितलं आहे की 'स्व' चं तंत्र जाणलं पाहिजे. कळलं. तुम्ही जाणलं का, नाही जाणलं ? म्हणून मी म्हटलं, जाणून घ्या. आधी तुम्ही जाणून घ्या. आधी बसून जाणून तर घ्या. मग कळेल तुम्हाला मी काय बोलते ते. मग हद्दि धर्म किती विश्वव्यापी आहे तो कळेल. तो कुठला इथलाच नाहीये. इथला दगड मारणार नाहीये. त्रयस्थ : नाही नाही. यांच्यावर तुम्ही जाऊ नका. श्री माताजी : मी सांगते तुम्हाला. हे स्वतःला हद्दि म्हणवतात ना, पण ह्यांना काही आहे का ? कळलं का ? त्रयस्थ : हद्दि तत्त्वज्ञानात कुठे म्हटलंय की सगळ्याचं ऐकलच पाहिजे असं.... श्री माताजी : हद्दि तत्त्वज्ञान असं नाहीये.

हद्दि तत्वज्ञान आहे आत्म्याला आपल्यात उतरवलं पाहजि. त्रयस्थ : पण इतक्या लहान मुलांना कसं काय समजावून सांगणार ? श्री माताजी : अहो, एवढ्या एवढ्या मुलाला सुद्धा येतं. म्हणून तर म्हणते, तुम्ही ऐकून तर घ्या शांतपणे मी काय सांगते ते. नुसतं इथं आपण ओरडून- आरडून हद्दि धर्म वाचवू शकत नाही आपण. हद्दि धर्माला कोणी नष्ट करू शकत नाही. पण कोण नष्ट करेल, आपणच. कारण आपण अज्ञानात अजून आहोत. ज्ञान जाणलं पाहजि. ज्ञान जाणल्याशिवाय होणार नाही ना? त्रयस्थ : मला एवढंच म्हणायचं आहे की तुम्ही हा जो प्रचार करत आहात, हद्दि धर्माचाच आहे की नाही ? मग तुम्ही सांगा की हा या भूमीतलाच आहे. श्री माताजी : आम्ही कोणत्याही धर्माचा करत नाही. कारण काय आहे धर्म ही जी संस्था आहे, जी हद्दि धर्म संस्था म्हणवता, त्याच्यामध्ये आज पुष्कळशा संकुचित प्रवृत्त्या आलेल्या आहेत. त्रयस्थ : आता ते वसिरा. (अस्पष्ट आहे) श्री माताजी : म्हणूनच. म्हणूनच. आम्ही तो शब्द वापरलेला नाही. कारण आज त्या शब्दाला वकृती आली आहे. समजा आता सुरती म्हणजे कुंडलनी. आर्णती जर तंबाखूला सुरती नाव देऊन ठेवलंय? तर आम्ही सुरती शब्द का नाही गाळणार ? त्रयस्थ : आताची लोकं आहेत त्यांनी वकृति केलेला आहे. (अस्पष्ट...) हद्दि धर्म हा शब्द वकृति झालेला नाही. श्री माताजी : हद्दि धर्मच वकृति करून ठेवलेला आहे तुम्ही. तोच तर सांगते मी. त्रयस्थ : हद्दि धर्मातल्या लोकांनी वकृति केलेला आहे. याचा अर्थ हद्दि धर्म वकृति कसा होतो? श्री माताजी : नाही. हद्दि धर्म नाही झालेला. पण ती व्याख्या ? त्याची लोकांना समजत नाही. आर्णहा जो मी तत्वज्ञान सांगते हे आपल्या देशात झालेलं, मी स्वतः सांगतेय तुम्हाला. त्रयस्थ : पण हद्दि तत्वज्ञान म्हणतात ना या सगळ्याला. आता भारतामध्ये कोणी या तत्वज्ञानाचा अभ्यास केला तर कुणीही म्हणेल की हद्दि तत्वज्ञानाचा अभ्यास केलाय म्हणून. श्री माताजी : मी हद्दि नाही म्हणणार. एवढ्याचसाठी मी म्हणून भारतीय. भारतीय शब्द बरा आहे. त्याच्यापेक्षा भारतीय तत्वज्ञान ठेवा. पण हद्दि नका ठेवू. हद्दि म्हणजे हे की गांधीजीला मारलं ते हद्दि तत्वज्ञान आहे ना? त्रयस्थ : नाही. असं कसं म्हणता येणार? श्री माताजी : म्हणतात ना ते. म्हणतच होते. त्रयस्थ : पण कोण म्हणताहेत याचा अर्थ ते वस्तुस्थिती नाही. श्री माताजी : माझं काय म्हणणं. शब्दजालात फसायचं नसतं. तुम्ही स्वतः आत्म्याचं दर्शन घ्या. स्वतः समर्थ व्हा. म्हणजे तुम्हाला कळेल. जे सांगतिलेलं आहे ते मी करून दाखवणार. कळलं का ? असं करून तुम्ही समाजवाद्यांना महत्त्व देणार आहात. मी तुमच्याच तर्फे आहे आर्ण मी तेच तुमचंच कार्य करतेय, पण अजून हद्दि धर्माची पूर्ण कल्पना करून घ्या. त्याचा सगळ प्रगाढ रूप तुम्ही समजून घ्या. वरचं वरचं नका समजून घेऊ नुसतं. त्रयस्थ : हद्दि धर्माने वास्तविक असं सांगतिलंय की म्हणजे हद्दि धर्म असं म्हणतो की हे जे बायबल, आपलं मोहम्मद कवि येथू खरसित आहे. श्री माताजी : असं काही म्हटलेलं नाही. त्रयस्थ : एका परमेश्वराचे सगळे मंत्र आहेत. श्री माताजी : आम्ही तेच म्हणतोय. सगळं तेच आहे बेटा. त्रयस्थ : आपण अनादी काळापासून सांगतिलेलं आहे की नाही ? श्री माताजी : हो. अर्थात आहेत ना. तर तेच मी सांगतेय, पण तुम्ही एका भाषणांमध्ये माझं जजमेंट कसं करायचं? त्रयस्थ : मी जजमेंट करत नाहीये. श्री माताजी : मी तेच करत आहे. उलट तुमच्या उलट मी शहाणे लोक सांगते कसे आहेत ते. आम्ही याला गेलो कोणच्या गावाला बरं ? इचलकरंजीला. तथि आम्हाला तुमच्यासारखे काही मुलं भेटले याच्यामध्ये. तर म्हणाले, माताजी आम्ही तुमच्या प्रोग्रामला आलो होतो. आम्ही तुमचे लेक्चर्स ऐकलेले आहेत आर्ण आम्ही ही संघटना येथे करत आहोत कारण येथे वज्रिज्ञान परिषद झाली. त्यांनी सांगतिलं की हा हद्दि धर्म खोटा आहे म्हणून. तर तुम्ही सदिध करून द्या. कारण तुम्ही सदिध करून द्या की हद्दि धर्म हा कति उच्च प्रतीचा आहे. म्हणून आम्ही तुमच्यासाठी आलो. पण हे ऐकायला सुद्धा तयार नाहीत. त्यांना काय सांगायचं. जे हद्दि धर्माचं तत्त्व आहे तेच आम्ही घेऊन आलेलो आहोत. पण त्याच्यात सर्व धर्म समावलेले आहेत. आज मी काही हद्दि धर्मावर बोलत नव्हते. हे मी तत्वज्ञान सांगतिलं ते सांगतिलेलं आहे. ते तुम्ही आता तत्वज्ञान घेऊन आता त्याच्यात वाद विवाद न करताना पहिल्यांदा समर्थ व्हा. आपला आत्म योग त्रयस्थ : आम्ही समर्थ होण्यासाठीच संघटना करतो. श्री माताजी : पण संघटनेने मळिना बेटा. मी तुला सांगते. मी तुला सांगते. माझा ऐकून घे. त्रयस्थ : आता तुम्ही करता ही संघटनाच आहे ना ? श्री माताजी : नाही नाही. ही जी संघटना त्रयस्थ : तुमच्या शिष्य बाहेर जाऊन सगळ्यांना सांगणार की नाही म्हणजे संघटनाच करताय. श्री माताजी : पण आमच्या संघटनेत आर्ण तुमच्या संघटनेत फरक आहे. काय फरक आहे तो समजून घ्या. तुम्ही आधी त्याच्यामध्ये आत्मसाक्षात्कार घ्या. जसे शिवाजी होते. योगी पुरुष. तुम्ही आधी योगीजन व्हा. योगजिन झाल्यावर तुम्ही संघटना करा म्हणजे जिवंत संघटना होईल. अशी मूर्खासारखी नाही होणार. त्याला काहीतरी अर्थ लागेल. कळलं का तुम्हाला ? त्रयस्थ : तुमच्या म्हणण्याप्रमाणे या सर्वांना सुधारायचं असेल तर शेवटी काहीतरी संघटनाच केली पाहजि की नाही ? श्री माताजी : पण संघटना जर तुम्ही आधी केली आर्ण त्याला जर आत्म्याची साथ नसली तर ती पडून जाणार. त्रयस्थ : हे पहिल्यांदा शिकवायला पाहजि. श्री माताजी : मी तेच सांगून राहिली. तुम्ही आधी आपल्या आत्म्याला प्राप्त व्हा. आत्म्याला प्राप्त झाल्यावर देव कुठेत? त्यांची स्थानं आपल्या मध्ये कुठे आहेत ? कृष्ण कुठे आहेत आपल्यामध्ये ? आता ह्या लोकांना गणपती काय आहे हे माहीत नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. तुम्ही जरा आमच्या फॉरेनर्सशी बोलाल तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. त्यांना गणपती काय आहे ? कुठे आहे? सगळं माहिती आहे. तुम्हाला माहिती आहे का गणपती तुमचा कुठे आहे कवि कृष्ण कुठे आहे? नाय नाय. एक सांगायचं असं की आपल्यामध्ये जे.... त्रयस्थ : परमेश्वराला कोणी कोणत्या दबावाखाली... श्री माताजी : नाही. तसं नाहीये. हे अज्ञान आहे. हे अज्ञान आहे बेटा. नाही नाही. सर्वच आपल्यामध्ये आहे. (गोंधळ....)पण ते कुठे तरी आहे आपल्या मध्ये. आता त्याच्यासाठी सगळ्या मध्ये कोणी हद्दि धर्म संस्थापनार्थ कोणी केलेला आहे नंतर? म्हणजे सगळ्यांमध्ये आहे ज्याला रविहायबल म्हणतात. आदि शंकराचार्यांनी केलंय. आता आदि शंकराचार्यांनी जे सांगतिलंय ते कार्य आम्ही करत आहोत. तेव्हा आधी शकून तर घ्या बेटा. तुम्ही लोक तरुण आहात. शहाणे आहात. जे तुम्ही म्हणताय ते बरोबर आहे. कवि तुम्ही बाह्यातलं सांगताय. मी लौकिकातलं नाही सांगत आहे. मी म्हणते तुम्ही आधी अलौकिक व्हा. शिविबामध्ये जे होतं तो तुमच्यात येऊ द्या आधी. त्रयस्थ : बरोबर आहे. पण त्याचा मार्ग सांगतिला नाही. कसं करायचं ? श्री माताजी : ते सांगते. पण हे ऐकायला तयार नाही. नाही नाही. सांगते ना बेटा. (गोंधळ....) आता तुम्ही लोक ऐकून घ्या. तुम्ही कोणी हद्दि. आतासमजलं का ? तुम्हाला बोलणं समजलं की नाही? तुम्ही नुसतं हुल्लडबाजी शकिलेत का हद्दि धर्मात? हां. आता ऐका. तुम्ही ऐकून घ्या. नाही नाही. काही नाही. तरुण मुलं आहेत ना ? त्यांना समजावून सांगतिलं तर काही हरकत नाही. मला जरा पाणी द्या. आता ऐकून घ्या. समजून घ्या. हे बघा समजून घेतलं पाहजि. असं वेड्यासारखं करून काही होणार नाहीये. त्याने काही फायदा होणार नाही. नाही नाही. मी समजावून सांगते. मी समजावून सांगते. तुम्ही राहू द्या. तुम्ही लोक हद्दि धर्माला मानता ना ? मानता की नाही ? आता हद्दि धर्माला जे लोक मानतात - जे तुमचे पूर्ववर्तक होते आदी शंकराचार्य. त्यांचं तुम्ही पुस्तक वाचलंय का ? त्यांच्याबद्दल काही जाणलेलं आहे का ? काही नाही. तेव्हा जोपर्यंत तुम्हाला त्याचं ज्ञान येणार नाही बेटा, तोपर्यंत तुमच्या हद्दि धर्माला अर्थ नाही राहत, कारण त्याच्यातला प्रकाश तर बघा. अंधारामध्ये तुम्ही हद्दि हद्दि म्हणून काही उपयोगाचं नाही. तुम्ही माझं ऐका. ह्याला काही अर्थ नाहीये. अशा रीतीच्या अनेकदा लाटी आल्या आर्ण संपल्या. अशा संघटनेचा काही फायदा होणार नाही. कशाचा फायदा होणार आहे, जेव्हा त्याच्यातला प्रकाश, तत्व धरा. तुम्ही अजून तत्व धरलेलं नाही. जे तत्व सर्व

वशिव्यापी आहे, त्याला तुम्ही शहापूर परतं केलंय कवि असं केलंय हे चुकतंय की नाही. म्हणजे तुम्ही हद्दी धर्मावरच अत्याचार करून राहिलात माझ्यामते.. कारण त्याच्यातलं तत्व जर समजून घ्यायचा नाही, त्याच्यातला प्रकाश समजून घ्यायचं नाही आणि काही तरी घेऊन आपलं नघाले तर लोक काय म्हणतील तुम्हाला? तुमच्याशी जर कोणी काही वचिारलं तर तुम्हाला त्याच्यातलं तत्व कळेलं आहे का बेटा? असं कसं? समजून तर घेतलं पाहजि. आम्ही तुम्हाला आईसारख्या आहोत ना ? मग असं काय वेड्यासारखं बागायचं? हद्दी धर्मामध्ये आईचा मान ठेवला पाहजि हे तर सांगतिलं आहे ना ? हे सांगतिलंय की नाही ? की आईला शविया दलिया पाहजित आणि खडे मारले पाहजित असं सांगतिलंय? मग काहीतरी तुम्ही वागून दाखवा ना हद्दी धर्मासारखं. शविबा आपल्या आईला केवढं मानत असत आणि तुम्हाला जर शविबासारखे व्हायचंय तर आधी ते योगीजन होते. तुम्ही योगी झालं पाहजि की नाही? एक लक्ष, मी तुम्हाला समर्थ करायला आलेय आणि तुम्ही मला दगड घालताय म्हणजे काय म्हणावं? हे शहाणपण कुणी सांगतिलेलं आहे? ज्याचा झेंडा लावायला नघालेत, त्याच्या मागचं तत्व तर समजून घेतलं पाहजि आपण. सर्व जगामध्ये त्याचं तत्व मी शकिते आणि आपल्या देशामध्ये असं करून कसं चालेल? तुम्हाला माहीतच नाही अजून तुम्ही काय सांगतात ते. तुमचाच मी, मी तुम्हाला समर्थ करायला आलेय. मी तुमचंच लीडरशिप करायला आलेय. मी काही फालतू लोकांसाठी नाही आलेले. तुमच्यासाठी आलेय. पण तुम्हाला अजून माहीतच नाही तुम्हाला काय पाहजि ते. हे तर जाणून घेतलं पाहजि की नाही. आता आरामात बसा. इथे बसा. मी सांगते कसं करायचं ते. या इकडे. (या इकडे) अशे आरामात बसा. आता सगळे आपले समर्थ होऊन घ्या. बसा बरं. बसा. समजून घ्या बेटा. चला येऊन बसा. नुसती हुल्लडबाजी करून काही फायदा नाही. आपल्या प्रतष्ठेने येऊन बसा. तुम्ही सगळे जण समर्थ होऊ शकता. (गोंधळ....) तुम्ही बसा. तुम्ही बसा. तुम्हाला मी पार करते. (गोंधळाचा आवाज.....) आता हे काय आहे ? याला काय काही अर्थ आहे? स्वतःही करायचं नाही, दुसऱ्यांना करू द्यायचं नाही. तुम्ही सांगा, हे काय आहे ? आम्ही करतोय ते कार्य फार मोठं आहे. वशिवाचं कार्य आहे ते. बसा बसा सगळे. म्हणूनच आपला हद्दी धर्म दाबला गेला आहे, कारण आपण त्याला असं लहान करून टाकलेलं आहे, कोतं करून टाकलेलं आहे. एवढा वशिव्यापी धर्म आपण सर्व नाश करून टाकलेला आहे अशा मूर्खपणाने आणि मूर्खाच्या हाती कोलीत दलियासारखं झालेलं आहे मी तुम्हाला सांगते खरी गोष्ट. आता तेच त्याचा प्रकाश, त्याचा दवा सांभाळून घ्या. काही तरी उगीचच वेड्यासारखं करण्यात काही अर्थ नाही. आता बघा त्यांच्यातल्या कति लोकांना आत्मसाक्षात्कार होतो ? बघायचं. हा, आता शांत बसा बरं. तुम्ही जशे समर्थ व्हाल, तुम्हाला स्वतः लक्षात येईल की तुम्हा मध्ये कति शक्ती आहे ती. शक्तीला तर जाणलं पाहजि. शक्तीचे पुजारी आहात ना तुम्ही ? देवीचे पुजारी आहात ना ? मग शक्तीला जाणले पाहजि. हां. आणि असं करून संघटना होणारच नाही कारण ती बाह्यातली संघटना आहे. आता तुम्ही मला बोलू देणार आहात की नाही ? काय ? (अस्पष्ट आहे). मूर्खपणा करू नका. (अरे जास्त बोलू नका) म्हणजे मूर्खपणाशविय आणि मला काही दसितच नाही तुमच्यात अककल. आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल फक्त शहापूरला मी हा नमुना पाहिला. आणि खीन कुठे मी असं पाहिलं नाही. मी कुठे कुठे गेले. आदवासी जागेत गेले. कुठे कुठे गेले. अशे मूर्ख मी कुठे पाहिले नाहीत. हे सगळे शहापूरला कुठून आलेत ? इथे काय मुखांचं हॉस्पिटल वगैरे आहे की काय ? असं दसितंय अगदी स्पष्ट. (हसण्याचा आवाज) टवाळकी करणं नाही. कसं बोलू ? आता काय करणार आम्ही? अहो, तुम्ही जाऊन सांगा त्यांना ना. ह्यांना चूप रहायला सांगा. नाही तर होणार नाही. कारण ही ध्यानाची गोष्ट आहे ना. त्यांना नसेल राहायचं त्यांनी नाही राहावं. पण थट्टा करणं ह्यांनी होणार नाही. (आवडत नसेल त्यांनी नघून जावं). हां. दुसऱ्यांना कशाला त्रास देता ? म्हणजे आगाऊपणा कशाला ? काय आहे हे? हे तुम्ही जरा सांगा. (ऐकून घ्या. ऐकून घ्या त्यांचं. नंतर पाहू.) नंतर पाहू . जरा बसा तर खरी. हा, बसा बसा. आता शांतपणाने ऐकून घ्या. हे कुंडलनीचं शास्त्र. आता थांबा थांबा, तुम्ही बोलू नका, राहू द्या. मी सांभाळून घेते. राहू द्या, राहू द्या. जाऊदे. आता हे बघा, हे कुंडलनीचं शास्त्र हद्दी धर्मातच सांगतिलेलं आहे पण तुम्हाला माहिती आहे का कुणाला? तुम्ही वाचलं तरी आहे का ? हद्दी धर्माची संघटना करण्यासाठी पहिल्यांदा आपला आत्मा मळवा. ज्यांनी आत्मा मळविला नाही तो करू शकत नाही. पहिल्यांदा आपला आत्मा मळविला पाहजि. त्याला गांभीर्य पाहजि. हुल्लडबाजीने होणार नाही. जेव्हा तुम्हाला ध्यान करायचं आहे, त्याला एक गांभीर्य पाहजि. आपल्यासमोर शविजी महाराजांचं हे उदाहरण आहे ना. त्यातला कोण शविजी महाराजांसारखा आहे ते मला बघायचंय तुमच्यातला. नुसतं त्यांचे झेंडे लावून होणार नाही. त्यांची प्रतष्ठा, त्यांच्या पायाच्या धुळी बरोबर तरी कुणी आहे का इथे ? असेल तर समोर यावं. उदाहरण शविजीचं आणि वागणं कुणासारखं- औरंगजेबासारखं आहे. आता बसा शांत जरा दोन मिनिट. त्यांच्या लायकीचे व्हा, मग त्यांचं नाव घ्या. अगदी आता शांतपणे हा वषिय असा आहे की हे जवित आपल्यामध्ये आहे आणि हे आपल्या देशामध्येच ऋषीमुनींनी शोधून काढलेलं आहे. ऋषीमुनींनी हे आपल्या देशामध्ये सगळ्यांनी शोधून काढलंय. त्याचं तत्व समजल्याशिवाय आपल्याला काहीही लक्षात येणार नाही. तेव्हा हे ऋषीमुनींनी जे ज्ञान शोधून काढलेलं आहे ते आपण मळवलं पाहजि. हा आपला वारसा आहे. आपला वारसा आहे हा, भारताचा हा वारसा आहे. तो जोपर्यंत तुम्ही मळवणार नाही तोपर्यंत बाह्यातून कोणीही तुम्हाला मानून घेणार नाही. परवा वज्रिज्ञान आणि प्रिषिद झाली. त्याच्यामध्ये हद्दी धर्माला 100 त्यांनी शविया सांगतिल्या आणि सांगतिलं हा खोटा धर्म आहे, अमुक आहे, तमुक आहे. तुम्ही सिद्ध करू शकता का ? मी सिद्ध करू शकते. तुम्ही करू शकता का ? वज्रिज्ञानाच्या पुढे, इथं थापा मारण्यात काय अर्थ आहे? वज्रिज्ञानाच्या पुढे आपल्या देशामध्ये अशा गोष्टी झालेल्या आहेत. आधीच मी सांगतिलेलं आहे, तकिडे लक्षच नाहीये. तुम्ही माझे आहात. हे जे तुम्ही कार्य करता, ते माझंच आहे. पण बाह्यांगी माझं कार्य नाही. प्रतष्ठेचं कार्य आहे. मोठेपणाचं कार्य आहे. मोठं व्हायचंय. काहीतरी थल्लिर आणि चिपि टाईपचं नाही बनावचंय. आता अशे हात करून बसा सगळेजण. (श्री माताजी मांडीवर हात घेऊन बसायला सांगत आहेत) बघा. कसं होतं ते. सरळ आहे. अगदी सगळे नम्रपणाने. नम्रता हे पहिले असायला पाहजि. डोळे मटि सगळे. आरामात. आता आम्ही इथे ध्यानाला बसलोय. ऋषीमुनींच्या तथि राक्षस लोक जाऊन आणि त्रास देत असत. त्यातले तुम्ही दसिता. (वळून.....) अशे हात करा. डोळे मटि. डोळे मटून घ्या. हात अशे करा. त्यांना बोलू द्या, काही हरकत नाही. (गोंधळ....) तुम्ही ठीक होऊन पहा. म्हणजे काय त्यांना तुम्ही ठीक कराल. कारण काय आहे एक जरी लीडर ठीक झाला तरी सगळे ठीक होतील. तुम्ही अशे डोळे मटि. आरामात. नम्रपणे बसा. फक्त अशे हात ठेवा. काही नाही. आता प्रथम जमिनीला नमस्कार करायचा, ही आपली भारत भूमी जी आहे, पवत्रि भूमी आहे, तला नमस्कार आधी करायचा. जमिनीला पूर्ण नम्रपणे नमस्कार करून आणि गिणेशाचं नाव घेऊन अशे दोन्ही हात अशे करा माझ्याकडे. पहिल्यांदा जमिनीला नमस्कार करा आणि भिग हात माझ्याकडे करून आणि श्रीगणेशाला नमस्कार करून आणि बसा. डोळे मटि, डोळे मटून घ्या. नुसते डोळे मटायचे, काही करायचं नाही. डोळे मटि. (गोंधळ....) हे सगळे तुमचे फोटो जाणार आहेत अमेरिकेत. जाऊ देत. बघू देत त्यांना कति शहाणे लोक आहेत ते. तुमची फलिम बनून राहिली आहे लक्षात ठेवले पाहजि. हद्दी धर्माचे लोक कति शहाणे आहेत ते जरा बाहेर जाऊ देत आणि बिघू देत त्यांना सुद्धा. त्यांना फार तुमच्याबद्दल मान आहे ना. सगळ्यांना बघू देत कति शहाणे लोक इथे राहतात ते. आता सर्वप्रथम जाणीव, आपल्या टाळवर तुम्ही उजवा हात ठेवा. टाळवर, उजवा हात... वरती ठेवायचा , अधांतरी ..बर .. तुम्ही बघा .. तुम्हीसुद्धा बघा. असा हात ठेवायचा. सगळ्यांनी बघायचं,

आता तुमच्या आतूनच बघा, अशी थंड थंड चैतन्य लहरी येतायत की नाही, बघा. डोक्यात. बोलू नका महाराज. कृपा करा. फारच दयावंत आहात तुम्ही लोक. आम्ही इथे परमेश्वरी कार्य करतोय आणि तुम्ही फार चांगलं राक्षसी कार्य करून राहिलात, चूप रहा जरा दोन मनिटि. बघा येतंय का ? टाळूबर बघा. बघा नपिरते त्यांना. ते झाले का पार? येतंय का बेटा तुमच्या ? येतंय का बघा तुमच्या ? येतंय का बघा. येतंय का ? बोलू नका. आता सगळ्यांना डस्टिब नाही करायचं. तुम्हाला पार करून देतो आम्ही. आम्ही करणार तुम्हाला पार. पॅरॅमसि. हां, बघा. आलं का ? आलं ? डोक्याच्या वर बघा आम्ही तुम्हाला पार करूनच जाणार. मग तुम्ही बघा काय ते. हां, आलं का ? येतंय ? आता डावा हात वर करून बघा. आता डाव्या हाताने बघा, येतंय का ? पूर्ण परीक्षा स्वतःची घ्या. गरम येत असलं तर थोड्या वेळाने थंड थंड येईल. आपल्यातूनच ही शक्ती येतेय. वाहतेय. वाहतेय का बघा. आधी शक्तशाली व्हा. मग संघटना करा. येतंय का ? गार गार वाटतंय ? असो. आता दोन्ही हातात बघा गार येतंय का ? बघा. आता येतंय का हातात गार बघा. हां. बसा. बसा बेटा बसा. शहाण्यासारखं. डोळे मटि. डोळे मटून बसा..... बसा. दोन्ही हात असे करा. बघा गार येतंय का हातात? वाटतंय? वाटतंय ना. आता वचारा, माताजी ही ब्रह्म शक्ती आहे का ? वचारा, मनात वचारा. माताजी ही ब्रह्म शक्ती आहे का वचारा. म्हणजे हातात गार गार गार गार आणखी वाटेल बघा. वाटतंय ? थोडं शांत व्हा. शांत झाल्याशिवाय काही कळणार नाही. अहो कशाला हसता मूर्खासारखे, सगळे लोक ध्यान करतायत. थोडं तरी सुट्टी करा. परमेश्वराचं कार्य चाललंय, थोडं तरी अक्कल ठेवा. कशाची काही प्रतष्ठा, कोणाचा मान-पान काही आहे का नाही ? ज्यांना स्वतःचाच मान नाही ते दुसऱ्याचा काय मान करणार ? जरा बघा बरं येतंय ? वरून बघा त्यांच्या डोक्यावर येतंय का? झाले, झाले, पार झाले. वरून.. हात नका लावू. वरूनच बघा. हं, बहुतेक सगळ्यांचं झालंय. झालं का? गार येतंय हातात. हातात बघा. आता दोन्ही वर करून बघा येतंय का? असं वर करून बघा. (गोंधळ....) येतंय का बघा बरं, येतंय का हातात? येतंय नं. आता असे हात ठेवा आणशांत राहा, शांत राहून बघा, काही वचार येत नाही मनात बघा आता. नरिवचारीता स्थापीत झाली का बघा. ज्यांना मळियाचंय त्यांना मळिणारच आहे. काही जरी केलं तरी सुद्धा. संतांना सगळ्यांनीच छळलेलंय आहे आजपर्यंत. पण आता खबरदार. फार दविस हे चालणार नाहीये. हा. बघा बरं झालं, पार झाले. येतंय तुम्हाला, आलं ? हातात येतंय ? आता हे शकून घ्या. सगळं शास्त्र शकून घ्या. मग तुम्हाला दाखवते मी काय ते समर्थता. हे काय आलं हातातून, हे बघा. ही कोणची ब्रह्मशक्ती आली आ ? तुम्ही या माझ्याबरोबर. मी तुम्हाला सांगते. हं. आलं का ? आता ज्या लोकांना आलेलं आहे आण ज्या लोकांना हातामध्ये अशी शक्ती आलेली आहे ही शक्ती काय आहे ती जाणली पाहजि. ती कशी वापरायची ती जाणली पाहजि. हा आत्मबोध झालेला आहे. हे सगळं शकिलं पाहजि. हे सुतं तोंडाचं बोलणं नाहीये. हे कार्यान्वयित होतं. त्यांनी कॅन्सर सारखे रोग ठीक करू शकतात, तुम्ही पुष्कळसं करू शकता. ते कसं ते शकून घ्यायचं आणजे लोक तुमच्या वरिधात राहतील त्यांना त्रास होणार आहे. तुम्ही मुळीच काळजी करायची नाही. त्यांना नक्कीच त्रास होईल. कारण परमेश्वर जो आहे तो सुद्धा स्वतःचं बघत असतो. तेव्हा तुम्ही अशा लोकांच्याकडे मुळीच लक्ष द्यायचं नाही. ज्यांना जे करायचंय ते करू द्या. जे बोलायचंय ते बोलू द्या. तुम्हाला जे करायचंय ते तुम्ही करा. कारण तुम्हाला मळिलेलं आहे. तुम्हाला जाणीव झालेली आहे. तेव्हा त्याची तुम्ही मान्यता ठेवा. इतर लोकांकडे लक्ष द्यायचं नाही. आपल्याला जे मळिवायचं ते आम्ही मळिवलेलं आहे आण त्याच्या वरती सावध झालं पाहजि. तेव्हा ज्या लोकांना हे मळिलेलं आहे त्या लोकांनी, (कुठे आहे सेंटर तुमचं?) भलिबडीला सेंटर आहे. तुम्ही सांगा. ते सांगतील तुम्हाला पत्ता, तथि जायचं सगळ्यांनी आण जाऊन पुढे काय करायचं, काय नाही करायचं ते शकिलं पाहजि आण त्याच्यासाठी मेहनत पाहजि, मेहनत पाहजि, ते शकिलं पाहजि. हे सत्र काय आहे? कसं वापरायचं, कसं नाही वापरायचं ते शकिलं पाहीजे. जोपर्यंत तुम्ही शकिणार नाही, तोपर्यंत तुम्हाला कळणार नाही की झालं ते काय झालेलं आहे. आण अत्यंत याच्यानंतर छान नदिरा येईल, योगनदिरा तुम्हाला. आण उद्यापासनं अगदी शांत वाटेल. पण, तरीसुद्धा जोपर्यंत तुम्ही हे शकून घेणार नाही, ह्याच्यात अगदी प्रवीण व्हायला पाहजि. सगळं शकून घेतलं पाहजि. हे सगळं आपल्या गुरु-मुनींनी सांगून ठेवलेलं आहे आण अनादी काळापासनं याचा सगळा अभ्यास झालेला आहे. तेव्हा हे शकून घ्या आण भलिबूत घ्या. बसा तुम्ही, बसा. बसून घ्या. अशे हात करा. बसा, दोन्ही हात अशे करून बसा. डोळे मटि. मटून घ्या. शहाण्यासारखं वागलं पाहजि ना ? कुठे तरी शहाणपण ठेवा. कुठे तरी दसिलं पाहजि ना शहाणपण. डोळे मटि. आता स्वतःचा आधी मान ठेवा. तुम्ही सांगा कुठे आहे ते. कुठे सेंटर आहे ते समजून घ्या. आण तिथि ते सगळं तुम्हाला सांगतील, की ही जी तुमच्यात शक्ती आलेली आहे ती कशी वापरायची. आता या मुली असून त्यांना जास्त शहाणपण आहे. पुण्याला येऊन जागृती घेतली तेव्हापासनं सगळं शकून घेतलेलं आहे आण जर तुम्ही लोक शकियालाच तयार नसलात तर तुम्हाला कोण सांगणार आहे? उलट आम्ही तुम्हाला समर्थ करायला आलोय हे नशीब समजायचं. (आमचं सेंटर भारती वडिल खाडे, मुक्काम पोस्ट भलिवाडी, तालुका शहापूर, जिल्हा ठाणे आण ध्यानाची वेळ - पाच ते सात, वार रविवार. ज्यांना योगाचा फायदा घ्यायचा असेल त्यांनी जरूर या आम्ही तुमच्यासाठी वेळ काढून तुम्हाला याची सुवर्णसंधी देऊ.) (हसण्याचा आवाज) काय म्हणता ? (जरा जास्त वाढेल. वाढत राहील. त्यांच्याकडे आपण जास्त लक्ष दिलं तर वाढत राहील) नाही नाही. म्हणजे काय आहे. त्यांचं चुकत नाहीये. त्यांचं चुकलेलं नाही. काय आहे, अज्ञानी आहेत अजून काही अज्ञान आहे ना. अपुरं ज्ञान असल्यामुळे असं. त्यांचं चुकलेलं नाही. ते येतील रस्त्यावर, त्यांना काही, मला काही राग येत नाहीये त्यांचा जरासा. कतीही म्हटलं तरी ते तरी काय करणार ? काय आहे, आतनं जी फलिगि येतेय त्याच्यामुळे करतायेत. त्यांना काय अजून काही समजत नाहीये की काय करायचं. समजतील. बरं, आपलं काय नाव हो महाराज? काय नाव आपलं ? आपलं काय नाव आहे ? त्रयस्थ : माझं नाव ? श्री माताजी : या इकडे या. काही नाही. काय नाव आपलं? त्रयस्थ : आनंद रानडे. श्री माताजी : आनंद रानडे. तुम्ही कुणाचे रानड्यांचे कुणी आहात का काय ? मग या आता. जसं नाव आहे तसं काहीतरी केलं पाहजि. फार मोठी माणसं झाली रानडे यांच्यात. तर या आपण. मी तथि आहे वैतरणाला. त्रयस्थ : मला एकच शेवटचा प्रश्न वचारायचा आहे. श्री माताजी : हां. त्रयस्थ : तुम्ही आज सहजयोग सांगतिलात. हा वास्तविक अष्टांगयोग सांगतिलेला आहे पतंजली योगामध्ये. श्री माताजी : अष्टांगयोग सांगतिला होता त्यावेळी गोष्ट वेगळी होती. आता त्यावेळी आपल्याकडे ब्रह्मचर्यात २५ वर्षांपर्यंत लोक रहात असत आण व्हलिजेस मध्ये जाऊन राहायची आण सगोत्र विवाह होत. सगोत्र विवाह म्हणजे काय? आपल्याला युनिव्हर्सिटीत (अस्पष्ट आहे). त्यावेळेला अष्टांगयोग वगैरे करत असत. त्याला आता हजारो वर्ष झाली. १४ हजार वर्षांपूर्वीची गोष्ट आहे. आता आजच्या धकाधकीच्या काळामध्ये अष्टांगयोग करायला तुम्हाला तरी वेळ आहे काय? नाय आता. म्हणून त्याच्यातला जो पहिला अंग आहे. अष्टांगातलं पहिलं काय? काय माहिती सांगा बरं तुम्ही? मग मी सांगते. तुम्हाला माहिती नाही ना ? आता मी सांगते तुम्हाला. त्रयस्थ : तसिरं अंग मला माहिती आहे. श्री माताजी : हा. तसिरं अंग नाही. पहिलं अंग जे आहे. पहिलं अंग ते घेतलं मी. आण परमेश्वराची प्रतष्ठा करणे. प्राणप्रतष्ठा करणे. हे पहिलं अंग. ते झाल्याशिवाय, म्हणजे असं आहे बघा म्हणजे अगदी लॉजिकल आहे की जर तुमची कुंडलिनी चालली नाही तर तुम्हाला कळणार कसं कोणचं चक्र धरलंय ? मग कोणचं आसन करायचं ते ? सगळं ते व्यवस्थित आहे. अगदी सांगोपांग सायन्स आहे. तुम्ही शकून घ्या. नाहीतर फॅरिनचे लोक येऊन तुम्हाला शकिवतील. त्रयस्थ : अष्टांगात त्यांनी सांगितलंय की

सुर्वातीला तुम्ही तुमच्या मनावरती कंट्रोल ठेवला पाहजि. श्री माताजी : नाही. कंट्रोल बगैरे जे सांगतिलेलं आहे ते नंतर. आधी परमेश्वराची प्राणप्रतिष्ठा आहे. ईश्वर प्रतिष्ठा ही पहिली गोष्ट आहे. ती झाली आता. आता त्याच्या नंतर पुढे काय करायचं ते संबंध सहजयोगच आहे. पुढे सुद्धा... त्रयस्थ : तुमच्या इथे योगासनांचा काही संबंध नाही का ? श्री माताजी : योगासन आम्ही करवतो ना. नाही नाही. पण योगासनात आता समजा तुमचं जर एखादं चक्र खराब असलं, समजा तुमचं पोटात दुखणं आहे तर तुम्हाला आम्ही त्याचंच आसन सांगू ना. तुम्हाला डोळ्यांचं आसन सांगू काय ? त्याला एक सायन्स आहे की नाही प्रत्येक गोष्टीला. तसेच मंत्रांना सायन्स आहे. तुम्ही काय करता की ज्याला म्हणतात ना की काहीतरी अपुरं ज्ञान आण्डिलट काय होतं, बदनामी होते. आपल्या धर्माची बदनामी झाली, सगळीकडे. पण आपल्याला ज्ञान नाही. तेव्हा मी इथे फुकट तुम्हाला द्यायला बसलेय, ते घ्या म्हणजे सगळं तुम्हाला कळेल किती वशिल आहे ते. त्याची वशिलता तुम्ही अशी लहान करू नका. समजलं बेटा. तुम्हाला समजलं पाहजि ना. कोणचं चक्र खराब झालंय ? कशाने खराब झालेलंय. ते कसं ठीक करायचं ? तथि कोणची देवता आहे ? ते जागृत कसं करायचं हे शकिले पाहजि की नाही. हे सायन्स असायला पाहजि. लॉजिकली तुम्ही बघा. त्रयस्थ : त्याच्यामध्ये शेवटचं त्यांनी म्हटलंय योगासनं ध्यानधारणा समाधी. समाधी तत्त्व आहे ना. श्री माताजी : समाधी तत्त्व आहे. त्रयस्थ : हा सहज योग तुम्ही सांगतिला हे समाधीच आहे शेवटची. अष्टांगयोग बगैरे ते. श्री माताजी : पण आधी त्याच्यामध्ये... त्रयस्थ : पण पायऱ्यांनी जायला लागेल ना. श्री माताजी : पायऱ्या होतात ना. पण पहिल्या पायरीला तर उतरा. पहिल्यांदा त्यांच्या ईश्वर प्रतिष्ठा असा आहे. ईश्वर प्रणधान असा शब्द आहे त्याला. ईश्वर प्रणधान. त्रयस्थ : हे आता रागावले हे सगळे लोक तुम्ही जास्त बोलल्यामुळे रागावले. म्हणजे तुम्ही मूर्ख म्हटले त्यांना. श्री माताजी : नाही नाही. मूर्ख म्हणजे आधी त्यांनी दगड मारले म्हणून. इथे मुलांना दगड मारले. मग हे काय शहाणपण आहे तुम्ही सांगा. मी याच्यावर सुद्धा. किती चुकलं ? आधी जर ह्यांनी दगड जर मारले नसते. मी दगड मारल्यावर म्हटलं. दगड नाही मारायचे. फार वाईट गोष्ट आहे. दगड मारायचे म्हणजे काय ? आम्ही इथे ईश्वराचं कार्य करत आहोत ना. तुम्ही दगड मारायचं म्हणजे काय लक्ष्मण चांगलं आहे का ? किती वाईट लक्ष्मण आहे तुम्ही सांगा आणि तुम्ही बोलता हद्दी धर्माच्या गोष्टी आणि वागता कशे ? म्हणून मी म्हटलं. नाहीतर मी बोलले नसते. त्यांनी दगड मारले नसते तर मला काय म्हणायचंय, मी तुमच्यासाठीच इथे आले आहे इतका त्रास करून. आले आहे ना ? कळलं का ? आता शहाणपण धरा आणि तुमच्या सगळ्यांना मी बोलावते. या तुम्ही, मुंबईला या. या आमच्या मुंबईला. कितीतरी हजारांनी लोक पार झाले आहेत. हजारांनी लोक झाले आहेत. आणि इथपर्यंत अजून काही आलो नाही आम्ही शहापूरला. तर आलोय तर मुंबई काही दूर नाहीये. मुंबईला या तुम्ही. प्रोग्रामला बगैरे. कितीतरी दहा-बारा सेंटर नधिलेत. पण त्यांचं शक्तिपण जरा जास्त आहे इथल्या पेक्षा कारण आणि इथं तुम्हा लोकांना अजून संस्कृतचं एवढं ज्ञान नाहीये. तुम्हाला माहिती नाहीये की आपल्या शास्त्रात किती सांगतिलेलं आहे ते त्याच्यावर जे गहन सांगितलंय. ज्यांचा अभ्यास आहे त्यांना लवकर पटतं कारण अर्ध ज्ञान.. त्रयस्थ : नाही. आमचा सुद्धा अभ्यास झालाय. अभ्यास केलेला आहे. त्यामुळे तुम्ही सांगता ते पटतंय. पण मी मधाशी म्हटल्याप्रमाणे हे या धर्मातलं, या भूमितलं तत्त्वज्ञान आहे असं तुम्ही सांगा ना. श्री माताजी : असं. पण ते माझ्यावर जबरदस्ती करण्यापेक्षा तुम्ही स्वतःवर जबरदस्ती करून घ्या. त्रयस्थ : आम्ही करतोच ना. मी संघाचं काम करतो ना. श्री माताजी : संघ. राष्ट्रीय संघ. आम्ही जेवढा संघ जो निर्माण केलाय तो संघ शक्तिशाली आहे. संघ जो आहे. संघ म्हणजे काय ? संघ म्हणजे त्याला म्हणतात ज्याच्यामध्ये सामूहिक चेतना जागृत होते. चेतना जागृत व्हायला पाहजि. नुसतं बोलायचं नाही. जागृत. सामूहिक चेतना आता तुमच्या जागृतीत. इथपर्यंत तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुम्ही आता दुसऱ्याचं सांगू शकता चक्र काय धरले ते. तुमचं सांगू शकता. म्हणजे नीट व्यवस्थित बसले तर. इतकच नाही. इथे बसल्या बसल्या तुम्ही सांगू शकता. परमेश्वराचं जे साम्राज्य आहे, जी ब्रह्म शक्ती आहे, त्याच्या मध्ये सगळं आहे. त्याच्या संघटनेत उतरलं पाहजि. सामूहिक चेतनेत उतरलं पाहजि. चेतनेत, परत उतरलं पाहजि. नुसतं बोलायचं नाही. त्रयस्थ : तुम्ही कसा या पद्धतीने प्रयत्न करता. तसा आम्ही सुद्धा करतो ना प्रयत्न. श्री माताजी : ती पद्धत बाहेरची आहे बेटा. त्याने नाही होणार. तुम्हाला आतून ते मळिलं पाहजि. मुळात तुम्ही आधी मळिलून घ्या. त्रयस्थ : पण काय आहे, सामान्य माणसांना एकदम आपण सांगू शकत नाही असं एकदम की तुम्ही असं बसा. श्री माताजी : आजच असं झालं मला. आजच असं झालं. सगळे व्हलिजेस मध्ये गेले. हजारांनी लोक महाराष्ट्रात पार झाले. आज शहापूरलाच मी हे पाहिलं. आणखी कुठेच पाहिलं नाही तुम्हाला स्पष्टच सांगते. त्रयस्थ : हे नसेल तर वेगळ्या मार्गावर.... श्री माताजी : नाही नाही. कुठे नाही. लोक पार झाले बघा. तुम्हाला राहुरीला. तुम्ही बघा. जवळ जवळ वीस हजार लोक आहेत आणि त्यांनी सगळ्यांनी दारू सोडली, व्यसन सोडली. त्यांना सगळं काही ज्ञान झालेलं आहे आणि अगदी सर्वसाधारण व्हलिजेसचे लोक. एक मनुष्य मला बैलगाडीत घेऊन गेला. त्या बैलगाडीतला मनुष्य, मला आश्चर्य वाटलं. कवीरा सारखा बोलत होता. मी अगदी आश्चर्याने बघत राहिल. म्हणे माताजी, ज्ञान सगळं आतमध्येच आहे. एकदा तथि गेलं पाहजि. हे जे सांगितलंय.. त्रयस्थ : यांना पण समजायला पाहजि ना आपल्याला. आता वेगळा मार्ग करावा लागेल. मग असे शांत बसत नसेल तर वेगळा मार्ग..... श्री माताजी : असं आहे. मी आई आहे नां. तुम्हाला क्षमा करायची आहे सगळ्यांना आणि तुम्हाला समजावून सांगायचं आहे. कधी कधीच हातात छडी घ्यावी लागते एखाद वेळेला. काही हरकत नाही. त्रयस्थ : पण समजा ती अशी बसत नसतील तर वेगळा मार्ग..... श्री माताजी : बेटा, सगळ्यात मुख्य मार्ग हाच आहे आणि बसत नाही ते जरा कठीणच

View [online](#).

MARATHI TRANSLATION OF 19830202 TALK ABOUT Vishuddhi, DELHI प्रेषतिंच्या जन्मानंतर ते आपल्या जाणविमध्ये एक नवीन वचिर लहरी आणतात. आपल्या धर्मभावनेमध्ये 'एक नवीन परिमाण आपल्या आत एकरूप होताना समजून घेणे आवश्यक आहे. ते असे का ? पूर्वीच्या प्रेषतिंनी त्यांचे वचिर कसे आपल्या वचिरधारेमध्ये रुजविले आहेत. मग आपण म्हणू शकतो, की मोहम्मद पैगंबरांनी असे सांगितले आहे, की जे प्रेषति या आधी पृथ्वीतलावर आले त्यांनी नवीन वचिरधारा आणून मानवामध्ये नवीन उत्क्रांती प्रस्थापित केली. एक नवीन पालवी मानवी मनाला अंकुरली. मानवाची नावीन्याची कल्पना ही आहे की जे जुने-पुराणे आहे ते टाकून द्यावे आणि नवे ते घ्यावे कवि ते असे म्हणतात, की नावीन्य म्हणजे पूर्णतः एक नकिटतम सानत्तनध्याची अवस्था की या अवस्थेमध्ये मानवाचे उत्थान होईल. पूर्वेकडील आणि पश्चिमिकडील लोकांच्या अवचिरीपणाचे ते एक प्रमुख कारण होते. जेव्हा कॅव्हा एखादी नवकल्पना येते, आपण असे म्हणू शकतो की प्रथम प्रेषति पृथ्वीवर आले आणि त्यांच्या असे लक्षात आले की, मूर्तीपूजा चुकीची आहे. कारण बायबलमध्ये असे सांगितले आहे, की पृथ्वी मातेमधून निर्माण झालेल्या गोष्टीमधून मूर्ती तयार करून त्या मूर्तीची पूजा करणे हे चूक आहे. म्हणून त्यांनी टोकाच्या वचिरधारेचा धर्म निर्माण केला आणि सांगितले की कशाचीच पूजा करू नये. पृथ्वी मातेतून निर्माण केलेल्या मूर्तीचीसुद्धा. या जगामध्ये पृथ्वीमातेने निर्माण केलेल्या अनेक गोष्टी आहेत. त्यापैकी कोणत्याही गोष्टीची पुनर्नमिति करून त्यामधून मूर्ती कवि चित्ति निर्माण करून त्याची पूजा करू नये. 'हे असे करू नये, मूर्तीपूजा करू नये' असे सांगणारे प्रेषति जेव्हा गेले तेव्हा दुसऱ्या गटाच्या लोकांनी अत्यंत टोकाची भूमिका घेऊन सांगितले की पृथ्वीमातेमधून निर्माण झालेला कोणत्याच गोष्टीची पूजा करू नये अशा प्रकारे मानवामध्ये टोकाच्या वचिरांचे दोन गट तयार झाले. एका परस्थितीमध्ये एक गट सांगतो की, हे असे करू नये. मग लोक तसे वागतात आणि सांगतात की प्रेषतिने सांगितल्याप्रमाणे असे करू नये. अर्थातच हे सर्व प्रेषतिंच्या मृत्यूनंतर! प्रेषति जिवित असताना त्यांचे कोणीही ऐकले नसते. ते त्यांचा छळ करतात. त्यांना त्रास देऊन भंडावून सोडतात. सर्व बाजूंनी त्यांचा असा छळ करतात, की अंततः ते त्यांचा वधही करतील. दुसरे असे, की प्रत्येक प्रेषति हा वेगवेगळ्या कालखंडामध्ये जन्मास आला आहे. त्या कालखंडामधील परस्थितीप्रमाणे त्या त्या वेळच्या समस्यांवर प्रेषतिंनी भाष्य केले. ज्यावेळी मोहम्मद साहेबांचा अवतार झाला त्यावेळी त्यांनी सांगितले की, 'दारू पळी नये.' लोक म्हणाले, 'ठीक आहे, आम्ही दारू पणिर नाही, पण धूम्रपान करू शकतो.' मोहम्मद साहेबांना परत दुरुस्त करून सांगावे लागले, की मीच शेवटचा प्रेषति आहे. पण त्यांना कळून चुकले की ते शेवटचे प्रेषति नाहीत. तेव्हा गुरू नानकांचा अवतार घेऊन परत पृथ्वीवर येवून त्यांनी लोकांना सांगितले, की 'धूम्रपानसुद्धा करू नका.' अशाप्रकारे काही लोक कवि काही समूह की जे एखाद्या अवताराचे अनुयायी असतात, तसल्याच टोकाला जाऊन या अवताराने बांधलेली वचिरधारा, ती परंपरा खाली खेचतात. तो महाकाय वृक्ष तोडून त्या जागी स्वतःचे रोपटे लावतात, की जे बनावट असते. मोहम्मद साहेबांच्या वचिरांना वेगळ्या मार्गाने वेगळ्या पातळीवर नेले गेले आणि गुरूनानकांच्या वचिरधारेला त्यांच्या अनुयायांनी दुसऱ्या मार्गाने दुसऱ्या पातळीवर नेले. अशा वेगवेगळ्या पातळीवर नेल्यामुळे त्या दोन प्रेषतिंचा एकमेकांशी संबंध नाही असे त्यांच्या अनुयायांना वाटले. पण ते खरे नाही! आपणास माहीतच आहे, त्यानंतर पुष्कळ गोष्टी घडल्या. असं बघा की, ज्यावेळी एखादे पुनरुज्जीवन सुरू होते, त्यावेळी लोक एकदम टोकाची भूमिका घेतात आणि नाश पावतात. ख्रिस्ती धर्मामध्ये असेच घडले, असे तुम्हाला आढळेल. ख्रिस्त जेव्हा अवतरीत झाले तेव्हा, त्यांना संघर्ष कराव्या लागलेल्या समस्यांवर ते बोलले. पण त्यांना मुख्यतः ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानाविषयी बोलावयाचे होते. ते ख्रिस्ताचे उत्थान, त्या उत्थानाविषयी ते बोलले. ते आत्म्याविषयी बोलले. येशूच्या पुनरुत्थानामध्ये त्यांनी असे दाखवून दिले, की त्यांचे उत्थान झाले, पण लोक या गोष्टीमध्ये अडकून पडले नाहीत. लोकांनी असा कधीच वचिर केला नाही, की त्यांना ख्रिस्ती धर्मामध्ये उत्थानाच्या वाटेवर जायचे आहे. कोणासही उत्थान नकोच होते. त्यांनी धर्माविषयी इकडून तिकडून लहान-सहान गोष्टी गोळा केल्या. एक इसम आला, त्याचे नाव सेंट पॉल, की जो कधीही ख्रिस्ताबरोबर नव्हता कवि कोणीच नव्हता. त्याने ख्रिस्तांमध्ये नवीन एक धर्म सुरू केला, की जो ख्रिस्त कवि ख्रिस्तवरीधी एक मुख्यपणा होता. या पैकी कोणत्याही प्रेषतिंनी आपल्या आधीच्या अवतारांना नाकारले नाही. एकसंध राहण्याची, अखंडित राहण्याची नवीन समस्या उत्पन्न झाली होती. मोहम्मद साहेबांना हे माहीत होते, की ही समस्या कधी न कधी उपस्थित होणार आहे. तेव्हा ते सहजयोगाविषयी , पुनरुत्थान होणार आहे अशा अर्थाने खूप बोलले. जगाच्या होणाऱ्या शेवटपेक्षा पुनरुत्थानाविषयी ते अधिक बोलले. आश्चर्य असे की 'क्यामत' विषयी ते फार कमी बोलले. पुनरुत्थानाविषयी ते बोलले कारण त्यावेळी पुनरुत्थान समजून घेणे ही "एक समस्या होती. ज्या समस्यांना त्यांना तोंड द्यावे लागले, त्याविषयी ते बोलले. मी तुम्हाला सांगितले आहे, की कसे बुद्ध आत्मसाक्षात्काराविषयी बोलले, परमेश्वराविषयी नाही. कारण जे जे ईश्वराकडे गेले, ज्यांनी ज्यांनी ईश्वराचा वचिर केला, ज्यांनी ज्यांनी ईश्वराची आराधना केली, त्यांना असे वाटले, की ते स्वतः ईश्वर आहेत. म्हणून बुद्ध म्हणाले की, 'तुम्ही तुमचा आत्मसाक्षात्कार मळविला पाहजि.' त्यानंतर महावीरांनी नरकाविषयी सांगितले. लोक नरकामध्ये जाऊ शकतात. कारण हे सांगणे त्यांचे काम होते. अंशतः ते त्यांचे काम होते. अंशतःच होते. मानवांची विविध रूपे त्यांना उलगडून दाखवायची होती. वेगळी स्वरूपे, वेगळे दृष्टिकोण! जेव्हा मोहम्मद साहेबांनी लोकांना नमाज पढणे शिकवायला सुरुवात केली तेव्हा लोक त्यांना हसले. हे काय करीत आहेत? आम्ही हात असे करावेत असे त्यांना का वाटते? आम्ही जमिनीवर बसावे व आपले हात गुडघ्यावर ठेवावे हे असे त्यांना का हवे आहे? आता तुम्ही एक सहजयोगी म्हणून हे समजून घ्या की त्यांना आपले नाभी चक्र आणि आमच्यामधील धर्म प्रथमतः सुधारायचे होते. या सर्व क्रियांमुळे कुंडलिनीचे जागरण होणार होते. पण साक्षात्काराश्रयाय त्यांनी केलेले नमाज फलद्रूप होणार नाहीत. तुम्ही गुडघे दुमडून घ्या कवि हवे ते करा. धर्ममातेडांनी त्यांच्या नमाजाच्या क्रियाविषयी वाक्युद्ध केले, पण त्यामागच्या सत्याचा त्यांनी कधी वचिर केला नाही. या गोष्टीवरती त्यांनी खूप गोंधळ केला. काही मोठ्या संघटना स्थापन केल्या आणि सत्य पार बघिडवून टाकले. मोहम्मदांनी सांगितले की, 'अल्लाह-हो-अकबर' म्हणताना हे बोट कानात घालून म्हणावे आणि तसे तुम्ही करता. होय ना? सर्व सहजयोगी हे बोट कानात घालून 'अल्लाह-हो-अकबर' म्हणतात. कारण तुम्हाला चांगले माहीत आहे, की हे बोट वशिद्धीचे आहे आणि चक्राचे दैवत श्रीकृष्ण आहेत. 'अल्लाह-हो-अकबर' म्हणतात, श्रीकृष्ण वरिष्ठ होतात. म्हणून जेव्हा जेव्हा तुम्हाला अकबरांची प्रार्थना करावयाची असते तेव्हा हे बोट कानामध्ये घालून 'अल्लाह-हो-अकबर' म्हणावे. हे सर्व धर्मसंबंध आणि इतर सर्वच काही कोणी समजून घेतले नाही. हिंदुंच्यासाठी श्रीकृष्ण हे ओंकार आहेत, तर पाश्चिमात्यांसाठी ख्रिस्त हे ओंकार आहेत. इतर अरब

लोकांसाठी मोहम्मद साहेब हे ओंकार आहेत. असे हे कसे असू शकते ? श्रीकृष्ण, मोहम्मदसाहेब इ. एकमेकांशी संबंधित आहेत. हे असे संबंध सहजयोगात कसे प्रस्थापित करावयाचे ही एक मोठी समस्या आहे. सहजयोगामध्ये येणारा प्रत्येकजण वेगळ्या पंथाचा आणि वेगळ्या दृढ तत्त्वाचा. तेव्हा या सर्वांना एकत्रित करून त्यांना 'तुम्ही एकच आहात' असे सांगणे केवळ अशक्य! हद्दी- मुस्लिम ऐक्याबद्दल आपण बोलतो. मोहम्मद साहेब याबद्दल अनभिज्ञ होते, पण नानकसाहेबांनी सांगितले की हद्दी-मुस्लिम ऐक्यासाठीच ते आले आहेत. पण जगात इतरतर कुठेही हद्दी-मुस्लिम ऐक्य कवि इतर कोणतेही ऐक्य घडून येत नाही. हतिसंबंधाच्या बाहेर हे घटित होत नाही. बाहेर तुमचा भाऊ, तुमचा स्वतःचा सख्खा भाऊ राहत नाही. पण तुमच्यातील आत्मतत्त्व जागृत झाल्यावर तुमच्या आत्म्याचा संबंध पूर्ण वरिटांशी प्रस्थापित होतो, अकबराशी घटित होतो. जर तुम्हाला आतमध्ये वरिटांशी, अकबराशी जोडले जायचे आहे, तर तुमचा आत्मसाक्षात्कार झालेलाच असला पाहजि, अन्यथा त्या केवळ हवेतल्या गप्पा ठरतील. तुम्हाला माहीत नाही की, अकबर हे कोण आहेत? या वरिटाशी तुमचा संबंध प्रस्थापित असला पाहजि. कारण वरिटा प्राक्कालापासून अस्तित्वात आहे. वास्तविक पाहता वेगवेगळ्या अवतरणांमुळे आपण सर्वजण एकसंध झालेलेच नाही आहोत. जरी आपण पूर्णतः नास्तिक नसलो तरी परमेश्वरावरती आपला विश्वास नाही कवि परमेश्वराच्या वरिधात असलेल्या इतर गोष्टींवर आपला विश्वास आहे असे काही आपण म्हणत नाही. जरी परमेश्वरावरती आपला विश्वास नसला तरी परमेश्वराच्या काही लीलांवरती, काही स्वरूपांवरती आपला विश्वास असतो. पण पूर्ण वरिटा स्वरूप आपणास सामूहिकतेमध्ये दिसत नाही. तो ईश्वर एकच आहे, हे आपण पाहिले पाहजि. प्रत्येकजण म्हणतो की, ईश्वर एकच आहे. अर्थात ईश्वर एकच आहे. मी एक व्यक्ती आहे, पण मी एक गृहणी पण आहे, 'मला घरातील कामकाज करणे आवश्यक आहे. मी कोणाची तरी बहीण आहे. मी तुमची आई आहे आणि माझ्या मुलांचीसुद्धा आई आहे आणि आजी पण आहे. अशाप्रकारे माझ्या कामाची विविध रूपे आहेत. ती मी करते. प्रत्येकाने ती करावीतच. जेव्हा आपण ईश्वर एकच आहे असे मानतो तेव्हा तो जितरालटरच्या प्रचंड शळिसारखा भासतो, पण तुम्ही जाऊन पाहिलेत तर जितरालटरची शळि एकसंध नाही. या जगातील कोणतीही गोष्ट एकसंध आहे असे म्हणता येणार नाही. ते एक संयुक्त आहे, मशिरण आहे. मग असे असेल तर विश्वामध्ये संचार करणारा ईश्वर एकसंध कसा? ईश्वर एकच, एकसंध असेल तर त्याची अनेक रूपे असायला नकोत. परंतु परमेश्वराची अनेक रूपे आहेत हे आपण समजून घेतले पाहजि. तेव्हा मला असे वाटते, की या जगात ईश्वरावर्षी दोन मते आहेत. एक मत असे, की ईश्वर एकच आहे आणि त्याची कोणतीही रूपे नाहीत. हे चूक आहे. ख्रिस्तांनी म्हटले आहे की, 'जे माझ्या वरिधात नाहीत, ते माझ्याबरोबर आहेत.' म्हणून परमेश्वर शक्तिप्रमाणे एकसंध आहे असे समजणे हे कपोलकल्पित आहे. पहा हा मंडप! कसा आहे ? खूप दवि लावलेले आहेत, पण आम्हा सर्वांना एकच प्रकाश प्राप्त होत आहे. प्रत्येक दवि हा वेगवेगळा प्रकाश देत नाही. तसे आहे का? मग ते आपापसामध्ये का भांडताहेत? कशासाठी भांडताहेत ? मूळ प्रकाशामध्येच ते थोडेसे अधिक करून सांगताहेत. मंडप एकच आहे, 'पण खूप दवि आहेत. एकच दवि अपुरा पडेल. विविध कालखंडात एकेका व्यक्तीस जन्म घ्यावा लागतो. प्रत्येक वेळी अशा व्यक्तीने जन्मास आल्यानंतर एकप्रकारे मनुष्याच्या जाणीव आणि जागृतीला प्रकाशित केले पाहजि. त्यात विविधता ही असणारच. कारण मानव वैविध्यपूर्ण आहे. ही विविधता अशी असेल, की समजा, तुम्ही एखाद्याचे त्याच्या उजव्या बाजूवरील कार्य उचलून धरत आहात, तर त्याठिकाणी दुसरा कोणी तरी येवून त्याच्या डाव्या बाजूच्या आयामाचे समर्थन करेल. हे सर्व आपल्या आतमध्ये घटित केले आहे, पण मानवाला त्याच्या दुराग्रहामुळे आणि अज्ञानामुळे ते जाणवत नाही. संपूर्ण जगाकडे आपण पाहिलेत तर आपणास आढळेल, की आपली रचना अशीच झाली आहे, अर्थात बाह्य दिसण्यात विविधता आहेच. एक भारतीय हा भारतीयासारखाच दिसेल, पण फक्त भारतामध्येच तुम्ही पहाल की भारतीयांमध्ये अनेक वेगवेगळे चेहरे आहेत. विविध रंग आणि विभिन्न रूपे भारतीयांच्या चेहर्यावर तुम्ही पाहू शकाल. भारत वैशिष्ट्यपूर्ण आहे, की जथे अनेक प्रकारची माणसे आहेत. तुम्हाला इथे रथयिन भेटतील, जपानी, चायनीज भेटतील. आफ्रीकन भेटतील. या देशात प्रत्येक प्रकारची माणसे आहेत. ही गोष्ट हे दर्शविते, की या सर्व लोकांना "भारतीय" म्हणता येईल. आपण सर्व एकच आहोत याचा वसिर सर्वदा फक्त अज्ञानामुळेच पडतो असे नव्हे. प्रत्येक मानव हा सारख्याच प्रकारे हसतो. तो वेगवेगळ्या प्रकारे हसतो कां ? खाल्लेल्या अन्नाचे चर्वण ही तो एकाच प्रकारे करतो. तो रडतो ते ही सारख्याच प्रकारे. त्याच्या रडण्याचे ओरडणे ही सारखेच असते, हावभाव ही सारखेच असतात. एखादी स्त्री आपल्या पतीवर रागावली असेल..... काल मी आमच्या बंधूबरोबर एक कार्यक्रम पहात होते. मला आश्चर्य वाटते, की आपले आवर्भावसुद्धा सारखेच असतात. माझे बंधू मला दाखवत होते, की एखादी स्त्री कशी तर्क्या नवऱ्याशी भांडते.. कशी वागते. वर वर्णन केलेल्या सर्व भावक्रिया आपण पाहिल्या, तर आपणास आश्चर्य वाटते, की जगातील सर्व स्त्रियांच्या भावक्रिया या सारख्याच आहेत. यावर पुरुषांची प्रतिक्रिया तुम्हाला बघायची असेल, तर ती ही तशी एकसारखीच असते. माझे पती हे शास्त्रीजीचे सचिव होते हे तुम्हाला माहीत आहे. ताश्कंदला ते लालबहादूर शास्त्रीजींच्या समवेत होते. तसे एकदा युगोस्लाव्हीयाला गेले होते. या भेटी दरम्यान जनरल टिटोची यांची पत्नी आणि सो.शास्त्री यांची मैत्री झाली. खूप गाढ मैत्री झाली. शास्त्रीजींनी त्यांना इशारेवजा सूचना केली की, 'पहा, तुम्ही दोघी आता चांगल्या मैत्रीणी झाल्या आहात. इथून नघितांना भारतीय स्त्रीप्रमाणे रडू नका!' शेवटी नघितांना सो.शास्त्रींनी आपले अश्रू बरच वेळ आवरले. पण त्या मला म्हणाल्या, 'मी रडू आवरलेच होते, पण मसिस टिटोच रडत होत्या. त्या खूपच रडत होत्या, मग त्या अगदी मोठ्यानेच रडायला लागल्या, माझ्या गळ्यात पडून! मग यात मला माझे अश्रू आवरता नाही आले. मी ही रडायला लागले आणि आमच्या दोघींच्या पतींना खाली मान घालावी लागली.' म्हणून मूलभूतपणे जगातील सर्व स्त्रिया आणि पुरुष एखाद्या परस्परितीमध्ये सारखीच प्रतिक्रिया व्यक्त करतात आणि हे बघा, की त्यांच्या प्रतिक्रिया या त्यांच्या मुलांवरही तशाच होतात. मुले ही तशीच वागतात. त्याच पद्धतीने वागतात! असे समजा, की आपल्याला कळले, की जगामध्ये कुठेतरी दोन मुले अडकून पडली आहेत आणि त्यांना काहीतरी होते आहे. संपूर्ण जग चर्चित होईल आणि विचार करेल, की त्या मुलांना कसे वाचवता येईल. त्यांना वाचवण्यासाठी काहीतरी करायला पाहजि. जग त्यांच्याकरिता ईश्वराकडे प्रार्थना करेल, 'हे परमेश्वरा, ही दोन मुले कुठेतरी, कशाने तरी अडकणीत सापडली आहेत त्यांना वाचव!' प्रत्येकजण चर्चित असेल, जसे काही स्वतःचीच मुले तथि संकटात आहेत. एखाद्या मृत्यूच्यावेळी सुद्धा हे असेच असते. हे मी पाहिले आहे. अवकाशातून जेव्हा वमिन जमिनीवर उतरत असते, तेव्हा लोक चर्चित असतात की ते स्वतःला गमावतील. प्रत्येक मशदीमध्ये, मंदिरात, चर्चमध्ये आणि सर्वत्र असेच असते. कोणी अमेरिकन असेल, तर तो अमेरिकन आहे असा कोणी विचार करीत नाही. कोणता धर्म वगैरे काही नाही. असे पहा, की त्यांच्याकरिता तो एक मानवधर्म असतो! मानवामधील बंधुत्व कार्यान्वित होते. अशावेळी ते कोणत्या देशाचे, अमेरिकन लोकांनी भारतीयांचे काय केले असा कोणताही विचार नसतो. एकच विचार असतो की, "परमेश्वरा त्यांना वाचव. कृपा करून वाचव." त्यांच्याकरिता प्रत्येकजण प्रार्थना करीत असतो. परमेश्वराकडे मागणे मागत असतो, की ते वाचले पाहजि. अशावेळी आपल्यामध्ये काय घडत असते? आपण कसे वसिरतो, त्यावेळी आपण सत्याला स्पर्श करतो. तर ते असे आहे. कोणीही प्रयत्न करू दे! हटिलरने जेव्हा ज्यू लोकांचा छळ केला तेव्हा प्रत्येकाची सहानुभूती ज्यूंच्या बरोबर होती. पण जेव्हा ज्यू लोकांनी मुस्लिमांना

त्रास द्यायला सुरुवात केली तेव्हा प्रत्येकाची सहानुभूती मुसलमांसाठी होती. मग तुम्ही सर्व धर्माचा का वचार करावा? ज्यू लोकांना सुद्धा मुसलमांबद्दल सहानुभूती होती. अशावेळी त्यांच्यामध्ये काय मतभेद होते, याचा वचार आपण करीत नाही. कोणाही व्यक्तीने 'चांगले झाले, त्यांना शकिया झाली' असे म्हटले नाही, ज्यांनी सुद्धा! म्हणजे आमच्यामध्ये स्थिति जे मानवीय आहे, त्यामुळे आपल्यासारख्याच इतर लोकांना झालेल्या छळामुळे आपल्याला क्लेश होतात. अर्थातच धर्मवेडेपणाच्या भयानक कल्पनेने कवि भीतीने कवि 'हल्लेखोरपणामुळे कवि अशाच काही गोष्टीमुळे आपण नरिदयी होतो. तुम्ही जर जर्मन लोकांना वचारलेत, की असाहाय्य लोकांची झालेली कत्तल कशी होती, तर त्यांची मान खाली झुकते. ते म्हणतात, 'आम्हाला माहीत नाही. आम्ही त्यावेळी आमचेच (शुद्धीवर) नव्हतो. आम्ही ते कसे केले माहीत नाही. ते कसे काय घडून आले हे आम्हाला कळले नाही. खरेच आम्हाला माहीत नाही, ते कसे घडून गेले.' म्हणून जेव्हा तुमच्यावरती हसि चढते तेव्हा असा वचार करायचा की, 'ईश्वरा, मी एक मानव आहे. तसेच ते देखील मानव आहेत.' त्यामुळे एकात्मता येते. ती जाणवित उतरते. ही एकात्मकितेची भावना प्राणमित्रांमध्ये इतकी नसते. जर प्राणमित्रांना काही कृती करायची असेल तर त्यांना काही वाटत नाही. माकडाचे पल्लू आजारी असेल तर त्याची आई काळजीत असते. ती कचिळते, ती ओरडते, पण जर तेच पल्लू मृत पावले तर ती माकडीण ते मेलेले पल्लू सरळ बाजूला फेकून देईल आणि परत उठून उभी राहील. एकात्मकितेची भावना फक्त मानवामध्येच आहे आणि ती आपल्या जाणवितही आहे. 'ही एकात्मकितेची जाणीव आपल्याला कृष्णावताराने दिली. श्रीकृष्णांनी आपणास मानवतेची भावना दिली कवि ही मानवतेची जाणीव त्यांनी आपल्यामध्ये जागृत केली. मानवी संबंधांची जाणीव ज्यांनी आपल्याला दिली त्या व्यक्तीमत्वाला आपण ओळखायला हवं आणि ज्या वेळी अशा समस्या निर्माण झाल्या, जशा की कोणी तरी मला म्हणाले, की सोमनाथला त्यावेळी श्रीकृष्ण हे धडा शक्तिविण्यासाठी मोहम्मद गझनी बनून आले होते. सोमनाथ मंदिरात पैसे उकळणाऱ्या भीषण ब्राह्मणांना मोहम्मद गझनी हा धडा शक्तिविण्यास आला होता, हा अनेक हद्दिचा विश्वास होता. खरच अनेक हद्दिना हा विश्वास होता, की पैसे कमावणाऱ्या, खरं तर गरीब भक्त की जे सोमनाथांच्या चरणी समरपति होते, त्यांची पळिवणूक करणाऱ्या भयंकर ब्राह्मणांना धडा शक्तिविण्यासाठी सोमनाथाची मूर्ती तोडण्यासाठी श्रीकृष्ण मोहम्मद गझनी बनून आले होते. ते साक्षात परमेश्वर होते. म्हणून ते असे करू शकले. आपल्याला हे समजून घेतले पाहिजे, की जर आपण सामूहिकतेमध्ये राहू शकलो नाही, तर मानवीय अखंडत्व आपल्याला उमजणार नाही. आपण असे अखंड नाही आहोत, हे आपल्याला उमजले पाहिजे. मन एक वचार करते, तर हृदय दुसरा, तर चित्त तिसऱ्याच गोष्टीवर असते. तुम्हाला सांगतिल्याप्रमाणे मला इतके आश्चर्य वाटते की, 'दारू पडि नका' हे सर्व प्रेक्षितांनी सांगितले होते, पण त्या त्या धर्मातील लोकांनी दारू पण सोडले नाही, पण असे असूनसुद्धा परमेश्वर ते वसिरून जातो. मानव मदरिलयात जातो. पत्ति, पडतो आणि अडखळत बाहेर पडतो. पण तरीसुद्धा ते मदरिलयात जातातच आणि त्याच परस्थितीत पुनः पुनः अडकतात. का? कारण मन त्यांना सांगते की दारू पडि नका', बुद्धी सांगते की, दारू पडि नका', पण त्यांचे हृदय दुबळे असते. ते थांबू शकत नाही. या मानवाच्या सवयी! खंडीत दुबळ्या वचारामधून अशा सवयी निर्माण होतात. आपण आतमध्ये इतके वखुरलेले आहोत, की माणसाला काही चांगले करावयाचे असेल, तर नेमके तो त्याच्या उलट करतो. म्हणून मनुष्याच्या जीवनातील या दुबळेपणामुळे आपण परमेश्वराच्या सान्निध्यात असतो. संगीताबद्दल आणि एकंदर प्रत्येक गोष्टीबद्दल ईश्वराने खूप सांगितले आहे. मानव जातीवरील प्रेमापोटीच परमेश्वराने संगीत निर्माण केले. ईश्वराच्या आराधनेसाठी नसेल, तर ते संगीत नाही. मी तुम्हाला एक उदाहरण देते. त्यावेळी मी फ्लिम सेन्सॉर बोरडवर होते. तर एक बाई होत्या. त्या कव्वाली वगेरे असं काहीतरी लहीत असत. मी त्यांच्या कव्वाली सेन्सॉर केल्या आणि त्यांना म्हणाले, 'या रचना काही कव्वाली नाहीत.' त्यांनी वचारले, 'का?' मी त्यांना सांगितले की, 'या रचना 'मुजरा' या प्रकारातील आहेत. खालच्या दर्जाच्या व भयंकर वषियासक्त आहेत. हा परमेश्वराचा अपमान आहे. तुम्ही अशा रचना गाऊ शकत नाही.' तेव्हा त्या बाई म्हणाल्या, 'नाही, नाही. या रचना कव्वालीच आहेत.' मी म्हणाले, तुम्हाला माहीत आहे कां की सुरिया कव्वाली कधीच गात नाहीत. कव्वालीची रचना अशी घाणेरडी नसते आणि जशा वेश्या गातात तशा तुम्ही का गात आहात?' एकंदरच संगीत हे परमेश्वराची स्तुती स्वरूपच असावे, आणि काही नाही. म्हणून आपल्याकडे नाथांची भारूडे, भजने आहेत, पण तुम्हाला असे आढळेल की, श्रीकृष्णांच्या वेळेचे संगीत केवळ रासलीलेसाठी होते. रा म्हणजे चैतन्य, स म्हणजे समान. राधा आणि ते सर्वजण रासलीला खेळत असत. संगीताच्या तालावर रासलीला खेळता खेळता हे चैतन्य सगळीकडे पसरत असे, की ज्यामुळे सामूहिकता प्रस्थापित होत असे. हे सर्व सामूहिकतेसाठी होते. तुम्ही हे समजू शकाल की मानवास हे ओळखता येत नाही. वषियासक्तीतील ज्ञानेंद्रियांना सुखकर असे संगीत ते ऐकतात. हे परमेश्वराच्या वरिधात आहे. परमेश्वराच्या आराधनेसाठी ही संगीत शक्ती आपल्याला प्राप्त झाली आहे, आणि कशाकरिता नाही. वासनाधनितेकडे घेऊन जाणाऱ्या कवि इतर मनोरंजनात्मक गोष्टीसाठी संगीत नाही. कारण असे की अशा प्रकारच्या संगीताची उमटणारी प्रतिक्रिया ही त्याच संगीतामध्ये समावष्ट असते. संगीत हे ईश्वरासाठी आहे, हे सांगून देखील आपल्याकडील होरान झेवू सारख्या गृहस्थाला संगीत काय आहे हे समजलेले नव्हते. हा एक कट्टर माणूस आणि इतर मुसलमि हे कव्वाली वगेरे काही गात नसत. ते भयानक अशा गझल्स गायचे, की ज्यामध्ये स्त्री आणि पुरुष यांच्यातील बहिष्कार व वर्णन आणि इतर बीभत्स वर्णन असायचे. बीभत्स संगीत गाणारे काही लहान सहान गुरुप, ज्यांनी संगीत म्हणून गायलेले असे काहीही मनोरंजनीय संगीत मानवापर्यंत पोहोचले. या गोष्टीचा कळस म्हणजे उमर खय्याम! 'कोण होता तो? तर एक नास्तिक! खरच एक नास्तिक, भयंकर माणूस. पण तो या लोकांना खूप आवडतो. उमर खय्यामचे काव्य - काय ते काव्य! पण लोकांना ते आवडते. का? कारण मनुष्याच्या हृदयातील रूक्ष बढिरणतेला उमर खय्यामच्या या गझला आवडतात. 'या, इथे मदरिपान करूयात, जीवनात यासारखे दुसरे रमणीय आहे काय? कोणास ठाऊक या आयुष्यात पुढे घडणार आहे काय?' खरं तर मोहम्मद साहेबांनी सांगितल्याप्रमाणे मदरिपान वर्ज्य करावे असे काव्य उमर खय्यामने गायला हवे होते, पण अशा मदरिपान करण्यावषयीच्या कवितांची लोकांनी कदर केली. इराकमध्ये तो एक महान कवी म्हणून ओळखला जातो. याच इराकमध्ये आज खोमेनी सारखा क्रूर माणूस जन्माला आला, जो अद्यापही या उमर खय्यामचा आदर करतो. पण खोमेनी उमर खय्यामचा आदर कसा काय करू शकतो, हे मला काही कळत नाही. हा कति वरिधाभास आहे. पहा हा उमर खय्याम, कति बीभत्स गझला गातोय, ज्या परमेश्वराची आराधना करणाऱ्या नाहीत. जे संगीत परमेश्वराची स्तुती करणारे नाही, ते संगीत नाहीच मुळी! ते ओंगळ आहे, अश्लील आहे, गलच्छ आहे. भारतातील आमचे शास्त्रीय संगीत हे ३७ वर आधारीत आहे. जेव्हा ते कुंडलनी पर्यंत पोहोचते तेव्हा वशिद्धी चक्रातून अंआईईउंऊंरी रक् क्रं एं ऐ ओ ओ अं अं असे ध्वनी नघितात. हे सोळा स्वर, सोळा चक्रातून कवि उपचक्रातून कवि वशिद्धी चक्राच्या सोळा पाकळ्यांमधून उमटतात. वशिद्धी चक्राचे हे बीजमंत्र आहेत. हे सर्व स्वर इथून गळ्यातून उमटतात. म्हणून जेव्हा आपण बीभत्स गाणी गातो तेव्हा आपण आपले वशिद्धी चक्र खराब करतो आणि म्हणूनच जे लोक अशी बीभत्स, अश्लील गाणी गातात, त्यांना दारू पण्याची आवश्यकता असतेच. कारण मला असं वाटतं की, दारूशवियाय ते असली गाणी गाऊ शकणार नाहीत. दारूशवियाय त्यांना सहन होणार नाही कवि न पति ते असे काही करू शकणार नाहीत. त्यांना ईश्वरापासून दूर नेणारी

अशी एखादी पळवाट मळिलेली असते. म्हणू त्यावेळी संगीत आणदार असे हातात हात घालून चाललेले होते. पाश्चिमात्य देशात संगीताच्या सर्व परंपरा मोडल्या. कारण त्यांच्यामध्ये असा काही वचिारच शल्लिक उरला नव्हता, की जो त्यांना 'संगीत म्हणजे परमेश्वर' अशी ओळख देईल. प्रारंभानंतरचे परमेश्वराचे ईशतवन हेच संगीत होते. सर्वच संगीत हे परमेश्वराच्या आराधनेसाठी हवे. सर्व रागदारी परमेश्वराच्या भक्तीसाठी हवी. दविसाच्या ठराविक प्रहरी नमाज पढावा, अशी व्यवस्था आपल्याकडे नाही, पण वेगवेगळ्या प्रहरी कोणते शास्त्रीय संगीत ऐकावे, ही व्यवस्था आपल्याकडे आहे. वभिन्न प्रहरी वशिष्ट संगीताचे सूर वशिष्ट राग आळवतात व त्यातून वशिष्ट रसनर्मिती होते. हे रस आपल्याला परमेश्वराशी जोडतात. जे रस परमेश्वराशी एकरूप करत नाही तो रस आपल्याला आत्मानुभूती देत नाही. असा कोणताही रस नाही की जो आत्मानंद प्राप्त करून देत नाही. बीभत्स रसामध्ये चित्र-वचित्र कलाकृतीचा आविष्कार अनुभवास येतो. मनात दाटलेल्या मळभात कवि अनुभवलेल्या ओंगळपणामुळे असे बीभत्स रस निर्माण होतात. आपली इच्छाशक्ती शास्त्रोक्त आहे. आपले संगीतसुद्धा कमालीचे शास्त्रोक्त आहे. कारण जेव्हा कुंडलिनी आपल्या गतशीलतेमध्ये सप्तस्वरांमधून वास करते तेव्हा संगीताची शास्त्रीय बांधणी होते. हे सप्त स्वर आपल्या सात चक्रांवरती प्रस्थापित आहेत. सा पासून त्यांची सुरुवात होते. मगरे ग म - म म्हणजे मंदर, प ध नी. माझ्या नावाची सुरुवातसुद्धा 'न'ने होते. सप्तस्वर या सात सुरांनी बांधलेले आहेत. तसेच वक्रित स्वर ही आहेत. वक्रित स्वर आण आपल्या चक्राचा वचिार करता आपल्याला बारा स्वरांची बांधणी करणे आवश्यक आहे. पण खऱ्या अर्थाने शास्त्रीय संगीत कोणाला समजलेलेच नाही. सरस्वतीची (वदियेची) देवता शारदा आपल्यामध्ये स्थिति वरिटाची संगीत संदेशवाहनी आहे आणि आपल्याला कसं गायचं हे शकविते. परमेश्वराला काय आवडते हे देवी शारदा आपणास सांगते. या रागाची कशी बांधणी केली असेल याचा वचिार करा. कारण प्रथम ते आरोह आणि अवरोहाकरिता स्वरांची नविड करतात, की जे परमेश्वरास आवडतात. अशाप्रकारे रागांची नर्मिती होते. रागाचे स्वर बांधीव असतात. तुम्ही या रागाच्या स्वरांना बदलू शकत नाही. कारण असं अनुभवास आले आहे, की यावेळी आत्मजागृती होते. चैतन्याच्या जागृतीने त्यांना ही अनुभूती आली. ते अशा प्रकारे कार्यान्वित झाले. वीणा वादनामध्ये त्यांचे स्वर तंतोतंत जुळले. तंतोतंत लागलेल्या सुरांच्या अनुभूतीची अतशिय सुंदर प्रचिती येते. आता हे लक्षात येईल, की हे लोक जे पाश्चिमात्य देशातून आले आहेत त्यांना हनुमन्नाची शास्त्रीय संगीताची बौद्धिक पातळीवर माहिती नसते, पण त्यांना ते आत्मिक पातळीवर समजते, कारण त्यांना आत्मानंद प्राप्त होतो आणि चैतन्य प्रवाहित होते. ही संगीताची जाणीव आणि संगीताचे स्वरचित्र आपल्यामध्ये श्रीकृष्णांनी नर्मिण केले. तोच तो श्रीकृष्ण ज्यांनी आपल्याला ताल शकविला. अर्थातच आपण म्हणू शकतो की, हेच शवि ज्यांनी तालनृत्य केले. पण संपूर्ण मानवामध्ये आपल्या लयीने ज्यांनी तालनृत्य साकारले ते श्रीकृष्णच आहेत. त्यांनी सर्व 'काळ ताल धरला. ज्याप्रकारे श्रीकृष्ण उभे राहतात, ते उभे राहणे हे तालातच असते आणि त्यांचे बसरीवादन हेच सूचित करते की, परमेश्वराचे प्रेम हेच संगीत आहे. त्याचे संगीत हे परमेश्वरी प्रेमाची पाखरण असते की जे तुम्हाला शांत करते, की जे तुम्हाला मुक्त करते, की जे तुम्हाला तृप्त करते, की जे तुम्हाला सुखी करते. म्हणून त्यांना जे काही सांगायचे होते ते त्यांनी त्यांच्या माधुर्यातून, त्यांच्या संगीतातून सांगितले. त्यांनी कधीही काव्य केले नाही. केले कां? त्यांनी कधीही काव्य केले नसले तरी जेव्हा ते बोलले, ते जेव्हा त्यांच्या गदरीया भाषेत, गद्यात बोलले - ती गीता झाली. फक्त जेव्हा ते बोलले - ते बोल 'गीता' झाले. अर्थातच लोकांनी त्याचा बऱ्यापैकी विप्रियास केला. ती लय! लोक जेव्हा गीतेची पारायणे करतात, तेव्हा मला जाणवते ती लय! असे असूनही आपण हे स्वीकारले पाहजि, की मानवजातीच्या कल्याणासाठी श्रीकृष्णांच्या श्रीमुखातून गद्यातून प्रकटलेली गीता काव्यरूपात अवतरली, साक्षात गद्यातून! श्रीकृष्णांनी ती सहजपणे तुम्हाला कळेल अशी सांगितली. कारण मनुष्य प्रथम फक्त संगीतच समजू शकला. संगीतातील ताल समजू शकला. मानवाला गीतेतील अनेक शब्द आणि मर्म समजणे शक्य नव्हते, पण श्रीकृष्णांनी ते शक्य केले. कुराणात प्रत्येक आयामाच्या सुरुवातीचे काही शब्द कोणासही समजत नाहीत. ते शब्द दुसरे तसिरे काही नसून बीजमंत्र आहेत. पण त्यांनी या बीजमंत्रांना तथि स्थान दिले. त्यांना माहित होते, की लोकांना हे बीजमंत्र समजणार नाहीत. पण त्यांना हे ही वाटत होते की लोकांना हे बीजमंत्र समजायलाच पाहजित. म्हणून त्यांनी बीजमंत्रांना हे स्थान दिले. या सर्व गोष्टी कदाचित तुम्हाला कळणार ही नाहीत. कदाचित मी कोण आहे हे ही कळणार नाही. शक्यता आहे, पण त्यांनी जे काही केले ते मानवाच्या हितसाठीच केले. हे सर्व घडलेले आहे. श्रीकृष्णांनी त्या युगात 'हति' ही कल्पना आपल्यामध्ये रुजविली. कारण असे म्हटले आहे, की तुम्ही नेहमी सत्य बोलले पाहजि. सत्य अशा प्रकारे बोलले पाहजि, की ते सर्वांना प्रिय वाटले पाहजि. आपण सर्वांनी मधुर बोलले पाहजि. हा श्रीकृष्णांचा संदेश आहे. ज्यांचे वशिद्धी चक्र सुस्थितीत आहे, ते खूप चांगले, मधुर बोलतात. सर्वांचे हृदय जकिण्याची कला त्यांच्या आवाजातील माधुर्यात असते. लोकांना खालच्या पातळीवर न नेता ते वरच्या पदावर घेऊन जातात. मधुरतेने सर्व काही करावे असे श्रीकृष्णांनी सांगितले आहे. ती त्यांची मुख्य धारा होती. त्यांच्या सर्व कार्यामध्ये देवी लीला असते. कारण त्यांनी ते अत्यंत माधुर्याने केले. त्यांनी जे काही केले त्या सर्व दैवी लीला होत्या. वशिष्ट हे काही गंभीरपणे, तीक्ष्णपणे कवि ताण-तणावामध्ये जगावे असे स्थान नाही, पण लीलया जगावे. या कृष्ण लीला, हे नाट्य पहावे. सर्वच काही एक नाटक! म्हणूनच हे सर्व मधुर आहे. या वशिष्ठाकडे एक नाटक म्हणून पाहिले तर ते अजून मधुर वाटेल. याच्यामधील मधुरता अशी आहे, की कोणी जरी मूर्खपणा करीत असेल तरी तुम्ही त्यामध्ये आनंद घ्याल. जेव्हा हे वशिष्ट एक नाटक आहे असे कळते, तेव्हा जरी कोणी कोणाचा खून जरी केला तरी ते नाटक आहे, मथिया आहे असे वाटते आणि तुम्ही चिंतामुक्त होता. जगत हे एक नाट्य आहे, या सर्व लीला आहेत हे श्रीकृष्णांनी सांगितले. जेणेकरून मानवाने हे सर्व गांभीर्याने न घेता या लीलांमध्ये खरेखुरे पात्र बनून सहभागी व्हावे. असे पहा, की या लीलेमध्ये कोणीतरी एक पात्र शविजी महाराज बनवून तयार केलेत. दुसऱ्या बाजूकडून कोणीतरी पात्र येऊन या पात्रावर तलवारीने वार करीत असेल, तर आपण म्हणतो, की शविजी महाराजांचे पात्र करणारा नट काही चांगला नाही. तेव्हा तो नट खऱ्याखुर्या शविजी महाराजांच्या भूमिकेत शरितो आणि दुसऱ्या पात्रावर उलट वार करतो. तर हे एक नाटक आहे. श्रीकृष्णांनी या सर्व लीला दाखविलेल्या आहेत. नःसिंदेह त्या लीलाच आहेत. पण जेव्हा जेव्हा तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी होता तेव्हा तुम्ही या सर्वांकडे एक नाटक म्हणून कवि एक नाट्य समजून पाहता. तुम्ही सर्वांनी हे पाहिलेच असेल, की बरेचसे सहजयोगी नेहमी हसत असतात. कारण ज्याप्रकारे गोष्टी घडतात त्या कळलेल्या असतात. जरी एखादा कोणी गुरू दुर्वर्तन करीत असेल, तर 'काय हा मूर्खपणा' असे वाटून तुम्हाला हसायला येईल. आज मला कोणीतरी भेटायला आले. ते मला म्हणाले, 'माताजी, आयुष्यात मी खूप मूर्खपणाच्या गोष्टी केल्या.' आणि ते हसायला लागले. ते म्हणाले, 'या सर्व गोष्टींकडे जेव्हा मी बघतो तेव्हा खरच हसायला येतं.' ते पुढे म्हणाले, 'मी एका गुरूकडे गेलो होतो. ते लोकांना नाम देत होते. मी त्यांच्यापर्यंत असा प्रयत्न केला की, त्यांच्याकडे जाणाऱ्या लोकांना, मला ही गुरूकडे न्या, अशी वनिती केली. ते तसे फार काही श्रीमंत नव्हते, त्यामुळे त्यांना ते 'नाम' वगैरे काही मळित नव्हते. पण ते म्हणत होते, 'मला नाम हवे, मला नाम हवेच आहे.' पण गुरू म्हणत होते, 'नाही, नाही. एवढ्यात नाही. तुला थांबायला पाहजि.' ते म्हणाले, 'मी त्यांच्या सेवापेटीमध्ये खूपच पैसे ओतले आहेत. ते म्हणतील त्याप्रमाणे मी सर्व काही केले. पण त्यांनी (गुरूंनी) काही मला नाव दिले नाही,

पण शेवटी ती वेळ आली, त्यावेळी ते गुरू म्हणाले, ठीक आहे. मी तुला नांव देतो आणि त्यांनी मला एक नाव दिले ज्याचा मी जप सुरू केला. मी वेड्यासारखा त्या नावाचा जप करू लागलो. माझे डोके दुखणे सुरू झाले. तेव्हा ते म्हणाले, 'ठीक आहे. असा त्रास तुला होणारच! या त्रासातून तुला जावे लागेलच कारण ते नाव तू स्वतः मागून घेतले आहेस!' हे गृहस्थ ज्यावेळी माझ्याकडे आले होते, त्यावेळी पृथ्वीवर अस्तित्वात नसलेल्या एखाद्या भयंकर प्राण्यासारखे दिसत होते. अत्यंत दयनीय अवस्थेत ते माझ्याकडे आले होते. आता ते पूर्णपणे बरे झाले आहेत. मी त्यांना त्या दविशी ओळखलेसुद्धा नाही. मी त्यांच्याकडे पाहतच राहिली. मी म्हटले, 'अरे देवा, ते तुम्हीच कां?' तेव्हा ते मला म्हणाले, 'माताजी, या सर्व गोष्टींचे मला हसू येते! मी पाहतोय की लोक कसे मूर्खासारखे कुगुरूकडे जातात. कसे चुकीच्या गोष्टीच्या, चुकीच्या कल्पनांच्या मागे धावतात आणि महत्त्वाचा मुद्दा कसे गमावून बसतात.' मग त्यांनी मला एक प्रश्न विचारला की, 'माताजी, तुमच्यापर्यंत येण्यासाठी त्यांना अधःपतनाच्या इतक्या खालच्या पातळीवर उतरावे लागते का?' मी म्हणाले, 'त्यांच्या बाबतीत माहीत नाही की त्यांनी काय विचार केला असेल! पण हे सत्य आहे, की लोक इतके मूर्ख असतात की वशिद्धी चक्रावरील दोषामुळे सकारात्मक गोष्टीचा स्वीकार करण्यापेक्षा ते अशा चुकीच्या कल्पना आणि निकारात्मक गोष्टीच्या मागे खूप लवकर धावतात.' जर तुमचे वशिद्धी चक्र शुद्ध असेल, तर तुमच्या हातातून चैतन्य वाहत असते. बऱ्याच लोकांचे वशिद्धी चक्र शुद्ध नसल्याने आत्मसाक्षात्कारानंतरही त्यांच्या हातामधून चैतन्याची अनुभूती त्यांना होत नाही. याचा काय अर्थ होतो, की तुमचे वशिद्धी चक्र ठीक नाही. प्रथमतः तुमच्या वरचढ स्वभावामुळे तुम्ही सामूहिकतेमधील व्यक्ती नसता. स्वभावामुळे! तुम्ही सामूहिकतेशी समरस होणारी व्यक्ती नसता! जसे की काही असंतुष्ट व्यक्ती असतात, त्यांचे, 'मला हे हवे, मला ते हवे, मला झोपण्यासाठी चांगला बघिना हवा. माझ्यासाठी तसेच हवे. मी तसेच करीन.' अशा प्रकारच्या 'मी' अहंकार आणि प्रत्येक अहंकाराची सुरुवात या वशिद्धी चक्रातून होत असल्याने अशा लोकांच्यामध्ये हा 'मी' अतोनात भरलेला असतो. असं पहा, की एखादा माणूस जर अहंकारी व्यक्तीमितीत असेल, तर तो सामूहिकतेमध्ये रमत नाही. कारण इतर सामूहिकतेपासून वेगळा झालेला असतो. त्याच्यातील ३ कार त्याच्या अहंकारी व्यक्तीमितीतून झाकलेला असतो. म्हणून तो समुदायात राहत नाही. आता असं बघा, की श्रीकृष्ण कोणासोबत वाढले? लहान लहान गोप-गोपीबरोबर. गाई चारण्याकरिता ते स्वतः जात असत, फक्त गायीच्या मागे गुराखी म्हणून. तुम्ही असं पहा, की श्रीमंत लोकांमध्ये कवि श्रीमंतीमध्ये कोणत्याही दैवी अवतरणास रस नव्हता. जगाच्या दृष्टीकोणातून अत्यंत सामान्य असणाऱ्या लोकांच्या बरोबर श्रीकृष्णांनी वास्तव्य केले; खेळले, त्यांच्याबरोबर मधुर लीला केल्या. लोणी चोरले. त्यांनी खरच लोणी चोरले. कृष्णावर टीका करणाऱ्या लोकांनी त्यांना चोर म्हटले, 'ते चोर होते.' खरोखर ते चोरांच्या वरचे चोर होते, असं बरंच काही. श्रीकृष्ण लोणी चोरत होते कारण पैसे मळिवण्यासाठी गोपी मथुरेस जाऊन लोणी विकायच्या! मथुरेतील भयंकर राक्षसांच्या तब्येती सुधारण्यासाठी या लोण्याने मदत व्हायची! म्हणून श्रीकृष्ण, मथुरेतील राक्षसांच्या सुदृढ होणाऱ्या तब्येती पाहून मथुरेला लोणी पाठवायला राजी नसायचे. लोणी चोरणे हा एकमेव उपाय होता, की ज्यामुळे मथुरेला लोणी जाण्याचे थांबावे. ते राक्षस उपाशी मरावेत. त्यांच्यामध्ये जीवनसत्त्व अ आणि डी ची कमतरता वाढावी, त्यांना घशाचा त्रास व्हावा आणि त्यांचे हात इतके कमजोर व्हावेत, की त्यांची हत्यारे उचलण्यासाठी त्यामध्ये शक्ती नसावी. त्यांच्यावर बार करण्याची ही एक चांगली युक्ती आहे, की ते प्रतिकार करू शकणार नाहीत. अशाप्रकारे त्यांनी हे सद्धि केले की मोठे ध्येय प्राप्त करण्यासाठी काही छोट्या छोट्या मूर्खपणाच्या, चुकीच्या गोष्टीचा त्याग करावा लागतो. 'हति!' हति महत्त्वाचे. कारण त्यांनीच सांगितले होते, की जर खरं बोललात तर लोक दुखावतील. जर असं होत असेल, तर मग काय करायचं? एक तर लोकांना दुखवायचं कवि खरं बोलायचं नाही कवि खरं बोलायचं आणि लोकांना दुखवायचं! या दोन्ही गोष्टी बरोबर होणार नाहीत. समजा मी कोणाला म्हटले, 'तू अगदी वाईट आहेस', तर ती व्यक्ती दुखावणार, समजा त्या व्यक्तीला मी खरे नाही सांगितले, तर ती व्यक्ती कामातून जाणार! मग काय करायचं? श्रीकृष्णांनी ही समस्या सोडवली. त्यांनी असे केले, की दोन्हीच्यामध्ये 'हति', शब्द आणला. 'हति' म्हणजे तुमच्या आत्मवृत्तीस जे चांगले आहे ते! जे काही आत्म्यास चांगले आहे ते! 'हति' या शब्दाचाच अर्थ असा आहे, की जे काही तुमच्या आत्म्यास बरे वाटेल ते! उदा.मी कोणाला तरी सांगते की, 'तुम्ही तसे करू नये', त्याला आज कदाचित वाईट वाटेल, पण जर त्यांना उमजले की, 'आई माझ्या चांगल्यासाठी सांगते आहे.' तर त्याप्रमाणे तो ते करेल आणि त्याला त्याचा फायदा ही होईल - 'हितकारक!' कवि समजा त्याने ते काम केले नाही, मग काय होईल? असे समजा, की मी त्यांना काहीही सांगितले नव्हते आणि त्यांना ही काही माहिती नव्हती कवि मी त्याला सांगितल्याप्रमाणे तो ते काम करीत नाही, तर त्यांना त्याचे खूप वाईट वाटेल. हे त्याच्या आत्म्यास क्लेशकारक होईल. ते त्याला आवडणार नाही, पण असे हतिचे काही करताना त्या व्यक्तीस सर्व सांगावे लागते आणि काही वेळा ते अतशिय वेदनादायक असते. त्या दविशी मी कोणाला तरी म्हणाले, 'तुम्ही दुसऱ्याचे आजार बरे करू शकत नाही कारण तुम्ही स्वतः अजून तत्तिके परिपूर्ण नाही आहात.' त्यांना अतशिय वाईट वाटले. मग मला परत त्यांना सांगावे लागले, 'ठीक आहे, चालू ठेवा, तुम्ही बरे करू शकता इतरांना चांगल्याप्रकारे, पण तुम्ही काही झालं तर परत माझ्याकडे येऊ नका.' मग तर ती व्यक्ती वेड्याच्या इस्पतिळातच भरती होईल, पण जेव्हा तो वेड्याच्या इस्पतिळात जाईल, तेव्हा तो काय म्हणेल? मी जे काही त्याला सांगितले होते, ते त्याच्या हतिसाठी होते का? मग त्याचा राग जाईल का? शेवटी आपल्याला हीत कशात आहे हे सांगायचे आहे. ते सांगा. सांगणे हे महत्त्वाचे! करणे नाही, सांगणे. 'हीत' हे तुम्ही तुमच्या वशिद्धी चक्रावरून सांगता, तेव्हा ते प्रयत्न होते. अर्थात तो प्रकाश आहे. म्हणून आत्मप्रकाश देणारी गोष्ट तुम्ही सांगा अन्यथा काही सांगू नका. पण लोक इतके आक्रमक असतात की दुसऱ्याची चूक सुधारण्यासाठी पुढे सरसावतात, पण ते प्रेमाने व्हायला हवे. हति म्हणजे प्रेमापोटी केलेले सर्व काही. कोणास काही सांगावयाचे असल्यास ते प्रेमाने सांगता आले पाहिजे. ते सांगणे आवश्यक आहे का हे पाहिले पाहिजे आणि तिसरी अट म्हणजे, तुम्हाला तो अधिकार असाव्यास पाहिजे आणि जर तसा अधिकार नसेल तर गप्प बसा. परमेश्वर त्याची काळजी घेईल. तुमचा इतर कोणावर ताबा नाही, पण जर तुम्हाला कोणाला प्रेमाने काही सांगायचे आहे आणि तुम्हाला तसा अधिकारदेखील आहे तर ते तुम्हास सांगायलाच पाहिजे. जर तुम्हाला अधिकार नसेल तर कोणालाही काहीही सांगू नका, तथापि त्या व्यक्तीस ते प्रयत्न वाटणार असेल आणि त्याच्या हतिचे असेल तर जरूर सांगावे. श्रीकृष्णांनी आपणास हे अशा प्रकारे सांगितले आहे की अधिकार-चेष्टा करू नका; म्हणजे अनाधिकाराने काहीही करू नये. असं पहा, की कोणीतरी माझ्याकडे येईल आणि मी मला विचारेण, 'कोठे आहे ती अमुक व्यक्ती, ज्याचा मला खून करावयाचा आहे? मग सत्य काय आहे? मी त्याला सांगावे कां, 'ठीक आहे, अगदी खरोखर, तो तकिडे लपला आहे, जा आणि त्याला मारून टाक!' सरकारी कायद्याने ते एकवेळ बरोबर असेल ही! मला माहीत नाही, तसे आहे का? मला सरकारचे 'कायदेकानून समजत नाहीत. ते तसं नसतं! मग त्याला काय सांगायला पाहिजे? आपण गप्प रहावे. त्याला काहीही अधिकार नाही! तुम्हाला विचारण्याचा कवि तुमच्याकडून ती माहिती घेण्याचा त्याला अधिकार नाही! तुम्ही अगदी शांत बसा. मी तसेच करते. मग कदाचित तो तुम्हाला छेळ-काहीतरी करेल. तुम्ही फक्त सांगा, "मला काहीच माहीत नाही." अशी अनाधिकारी चेष्टा खूप वेळा अवलंबली जाते. असे लोक की जे देशभक्त असतात, आपल्या देशासाठी लढत असतात आणि त्या लोकांना त्यांच्याकडून माहिती काढायची असते,

त्यांचा छळ होतो. खूप छळ होतो. पण ते माहिती देत नाहीत. भीतीपोटी नाही तर त्यांच्याबरोबर लढणाऱ्या इतर देशभक्तांच्या प्रेमापोटी, बऱ्याचदा हे आपल्या देशात घडलेले आहे. तेव्हा इतर माणसांच्या अधिकारात जे आहे त्यासंबंधी आपण काही बोलू नये. त्याला अधिकार नव्हता मला प्रश्न वचिारण्याचा. असा दूरदर्शीपणा तुमच्याकडे असायला पाहजि. श्रीकृष्णांनी तो आपणास दिला आहे. त्यांच्यातील दूरदर्शीपणा. मला खूप लोक वचिारतात, 'माताजी, अशा या परिस्थितीत मी काय करावे? त्या परिस्थितीत मी काय करू?' याचा अर्थ असा आहे की त्या व्यक्तीने आपल्या वशिद्धी चक्रातील दूरदर्शीपणाची वाढ केली नाही. त्याने त्याचा विकास केला नाही. तो अजून त्या पद्धतीने परपिक्व झालेला नाही. अजूनही तो मला प्रश्न वचिारण्याच्या स्थितीमध्येच आहे. नरिक्लिप स्थितीत तुम्हाला प्रश्न पडत नाही. तुम्हाला काय करावयास पाहजि हे बरोबर कळते. कोणावर कधी ओरडावे, केव्हा गप्प बसावे, केव्हा शांत रहावे, कोणत्या वेळी कति बोलावे या गुणांचा विकास तुमच्यामध्ये योग्य अशा वशिद्धी चक्रामुळे होतो. कारण ते तुम्ही दुसऱ्या व्यक्तीच्या हितसाठी करता. आपण शांत राहिल्याने कधीकधी आपला अधिकाधिक फायदा होतो. हे श्रीकृष्णांनी आपणास शिकविले. त्यांनी ते आपणास फक्त शिकविले असे नाही तर त्यांनी आपल्या वशिद्धी चक्रावरती दूरदर्शीपणा प्रस्थापित केला. जगत् नाट्य साक्षी स्वरूपात पाहण्यासाठी त्यांनी आपल्यामध्ये शक्ती घटीत केली. नरिपितता! ते योगेश्वर होते, योग्यांचे ईश्वर! ज्यांनी आपल्यामध्ये योग घटित केला ते श्रीकृष्णच होते. हो हे स्वाभाविक आहे, की आपणास सदाशिवाना प्राप्त करायचे आहे. पण शिवी प्राप्तीसाठी श्रीकृष्ण आपणास मदत करतात. ते श्रीकृष्ण, जे अकबर आहेत. तेच महालक्ष्मी तत्त्व आहे. तेच मध्यमार्ग आहेत. जे आपणास शिवीपर्यंत घेऊन जातात. सर्व देवगण त्यांना प्रेरीत करीत आहेत. उत्क्रांती अवस्थेतील एक महान कार्य त्यांनी आपल्यासाठी कार्यान्वित केले आहे. म्हणजे आपले वशिद्धी चक्र संतुलनात असेल, तर सहजयोग्यांमध्ये दूरदर्शीपणा कसा विकसित करायचा हे आपणास निसिंदगिधपणे समजते. आपण जे बोलतो ते लोकांना कसे 'प्रयि' वाटे, लोक कसे प्रोत्साहित होतील, त्यांना ते प्रयि कसे होईल या संबंधी काही मार्ग आपण योजू शकतो. तो प्रेममय असेल आणि त्यांच्या हित्याची, काही वेळा तुम्हाला कठोर बोलावे लागते कवि तुमचे मौन इतरांना कठोर वाटत असेल, तर काही बघिडत नाही! शेवटी त्यांच्यासाठी ते हितवह असेल. अंतमि ध्येय हीत आहे. आपल्यामध्ये हीत प्रस्थापित करण्यामध्ये श्रीकृष्णाच्या मनात हेच होते. त्याचप्रमाणे त्यांची संहारक शक्ती, जी सर्वनाश करते, खूप लोक याबद्दल त्यांच्यावर टीका करतात. जसे हे जैन लोक! श्रीकृष्णांचा एक मामेभाऊ होता, नेमनाथ. तो काही कृष्ण नव्हता, तो एक सर्वसामान्य माणूस होता. पण उत्क्रांतीमध्ये त्याने एक वरची पातळी मळिली होती. प्राणीमात्रांच्या हत्येच्या तटिकाऱ्याची तौत्र भावना त्याच्या मनामध्ये बसली होती. अर्थात् प्राणीमात्रांची हत्या ही काही खूप चांगली गोष्ट नाही, पण तो काही स्वतः हत्या करीत नव्हता. तसं पाहिलं तर ती त्याच्या लग्नाचीच तयारी होती. प्राणीमात्रांच्या हत्येच्या तटिकाऱ्याची भावना त्याच्या मनामध्ये इतकी पक्की झाली होती, की त्याने खरया जैन धर्मापासून एक वेगळी गोष्ट सुरू केली, एक वेगळा पंथ की ज्याच्यामध्ये प्राणीमात्रांची हत्या वर्ज्य होती. हे इतके हास्यास्पद झाले आहे, की मानवापेक्षा ढेकणांना जास्त महत्त्व प्राप्त झाले. तसेच डासांना पण खूप महत्त्व प्राप्त झाले. या पंथाचे लोक आपले मुख आच्छादन करून रस्त्यावरून चालू लागले. मूर्ख गोष्टींचा अगदी कळस! म्हणून श्रीकृष्णांनी आपणास दूरदर्शीपणा प्रदान केला. हे अतथिय महत्त्वाचे होते. कारण आपण जे वखुरलेले असतो, ते वखुरलेपण या दूरदर्शीपणाच्या देणगीमुळे नष्टून गेले. 'पण बऱ्याच लोकांचे वशिद्धी चक्र ठीक नसते. एकीकडे उजव्या बाजूचे वशिद्धी चक्र, जे अतथिय आक्रमक असते. यामुळे आपल्या बोलण्याने आपण इतरांवर वरचढपणा करतो, हावी होतो. पुष्कळशा राजकारणी लोकांमध्ये अशा प्रकारची शक्ती असते की ज्यांच्यामध्ये एखाद्या अमानवीय शक्तीने प्रवेश केला असेल. जसे की हटिलरच्या बाबतीत झाले होते. माणसाच्या मनावर कब्जा करणाऱ्या घाणेरड्या युक्त्या काही तबितमधील लामांनी शिकविल्या होत्या. हटिलरने अशा आत्म्यांचा त्याच्या लोकांच्या मनामध्ये शरिकाव करण्याची व्यवस्था केली होती की ज्यामुळे त्या लोकांनी हजारो, हजारो लोकांची हत्या केली. डावी वशिद्धी ही एक वेगळी समस्या आहे. अशा लोकांमध्ये सामुदायिकतेची भावना नसते. कारण ते सतत कोणालातरी घाबरलेले असतात. ते इतके नकारात्मक असतात की ते नेहमी समोरच्या व्यक्तीमधील फक्त नकारात्मक बाजूच पाहतात. मी अशी माणसे पाहिली आहेत की जी माझ्याकडे येतात आणि इतर 'सहजयोग्यांबद्दल सांगतात की, 'त्या सहजयोग्यांचे ते चुकीचे आहे, या सहजयोग्यांचे हे चुकीचे आहे.' हे अतथिय चूक आहे. एकदेखील सकारात्मक गोष्ट नाही का? ते फक्त नकारात्मक गोष्टीच पाहतात. त्यामुळे ते सामुदायिक होऊ शकत नाहीत. ते सतत भीतीग्रस्त असतात. त्यांच्यात असे काहीतरी असते की ते त्यांना सतत घाबरवत असते. म्हणून नेहमी त्यांना इतरांची भीती वाटत असते. अपराधीपणाच्या भावनेने त्यांचे डावे वशिद्धी चक्र बाधाग्रस्त झालेले असते. तुम्हाला आश्चर्य वाटे, वशिषतः पाश्चिमात्य देशांमध्ये - खरं तर ते अतथिय आक्रमक आहेत, असं मानतात - त्यांची डावी वशिद्धी भीषण असते. त्यांच्या करणीने त्यांच्यामध्ये मोठी अपराधी भावना आलेली असते. ते हे समजतात की लोक कसे वागतात, त्यांचा समाज कसा वागतो आणि त्यांच्या देशातील लोक कसे वागतात. एक अपराधी जाणीव त्यांच्यामध्ये नेहमी बसलेली असते. याशवाय ब्रायन म्हणाल्याप्रमाणे मूळं कापलेली असतात. खरंच मूळं कापलेली असतात, त्यामुळे परमेश्वराच्या वरीधात ते वागतात आणि हे अत्यंत चुकीचे आहे, हे ही त्यांच्या लक्षात येत नाही; हे खरं आहे. 'आपण चुकीच्या गोष्टी करतो', या गोष्टीचे ज्ञान असूनही ते चुकीच्या गोष्टी करतात. त्यामुळे डाव्या वशिद्धी चक्रावर अपराधीपणाची 'पकड येते. त्यांच्या सुप्त अवस्थेतील मनामध्ये त्याची सदसद्विक बुद्धी कार्यान्वित होते आणि तुम्ही कतिही नाही म्हणाला तरी अपराधीपणाची भावना मनात साचत राहते. त्यामुळे डाव्या वशिद्धी चक्रावर बाधा येते. त्यावेळी असं म्हटलं पाहजि की, 'माताजी, मी अपराधी नाही.' डाव्या वशिद्धी चक्रावर अहंकाराच्या प्रतिक्रियेने स्वतःस लपविलेले असते. ही अहंकाराची एक वेगळी बाजू आहे. त्यामुळे त्यांच्यामध्ये अपराधीपणाची भावना आलेली असते. 'मी तसं करायला नको होतं. मी तसं वागायला नको होतं', अशाप्रकारच्या दोन्ही प्रवृत्ती चुकीच्या आहेत. जेव्हा तुम्ही डाव्या बाजूवर असता, त्यावेळी तुम्ही स्वतःवर चडिता, स्वतःचा छळ करता आणि जेव्हा तुम्ही उजव्या बाजूवर असता तेव्हा तुम्ही इतरांना छळता, इतरांवर रागावता, म्हणून मध्यनाडीवर राहणे तेव्हाच शक्य होते, जेव्हा तुमचे वशिद्धी चक्र संतुलनात असते, अन्यथा नाही. आपल्या दोन्ही तळातांवर सारख्या प्रमाणात चैतन्य लहरीची अनुभूती आत्मजागृतीनंतर ही काही लोकांना येत नाही हे तुम्ही पाहिले असेल. त्याचे कारण म्हणजे त्यांच्यात संतुलन नसते. हाताद्वारे समजते की त्यांच्यामध्ये संतुलन नाही. सहजयोगात आल्यावर मनुष्याचे दोन्ही हात अतथिय महत्त्वाचे ठरले आहेत. तुमच्या दोन्ही हातांमध्ये सारख्या प्रमाणात चैतन्य लहरीची अनुभूती येत नसेल तर तुमच्यात काहीतरी चुकीचे घडले आहे. तुमच्यात कोणत्या बाजूवर चैतन्य लहरी जाणवत नाहीत, म्हणजे असं पहा, की तुमच्या उजव्या बाजूवरती चैतन्य लहरीची जाणीव होत नाही कवि तुम्हाला उजव्या बाजूला जडत्व जाणवत असेल, उजवी बाजू जास्त गरम झाली असेल तर तुम्ही खात्रीपूर्वक उजव्या बाजूचे (राईट साइड) व्यक्ती आहात. अशा बाबतीत डावी बाजू अगदीच संवेदन शून्य असेल. परंतु डाव्या हातावर चैतन्य लहरीची अनुभूती चांगली असेल आणि उजव्या बाजूला काहीही चैतन्य लहरी जाणवत नसतील, तर त्याचा अर्थ तुम्ही उजव्या बाजूच्या व्यक्ती आहात. तुम्ही डाव्या

बाजूचे नाहीत, पण दुसऱ्या बाजूने वचिार करता, हेच उलट असेल तर, तुम्ही डाव्या बाजूच्या (लेफ्ट साईडेड) व्यक्ती असता. याचा अर्थ असा की संतुलनात नसता. तुमच्या हातावरती संतुलनाची जाणीव व्हायला पाहजि. हे माहीत असायला पाहजि 'की सहजयोगात फक्त वचिार करून, तुम्हाला होणाऱ्या त्रासाचे नराकरण होत नाही. त्याकरिता तुमच्या हातांनी त्यावर कार्य करणे आवश्यक आहे. मी जसं तुम्हाला सांगते की, फक्त वचिार करून तुम्ही तुमची गाडी चालवू शकत नाही. तुम्हाला तुमच्या हातांचा उपयोग करता आला पाहजि. पूर्ण सहजयोगाच्या ज्ञानानेच तुमच्या हाताचा उपयोग करून, तुम्ही ध्यानाच्या कोणत्या पायरीवर आहात, कोणत्या स्थितीमध्ये आहात आणि चैतन्य अनुभूती म्हणजे काय हे समजायला पाहजि. तुमच्या हातांचा उपयोग करा. तुमच्या हातावरती चैतन्य लहरी पाहून तुम्ही नित्याच्या व्यवहारातील कामे करता, तेव्हा इतर लोक म्हणतील, हे लोक वेडे झाले आहेत, प्रत्येक गोष्टीसाठी 'हातावरती चैतन्य लहरी पाहताहेत'. अशा प्रकारे त्यांना हे ही जाणवेल की मोहम्मद साहेबांनी असाच हाताचा उपयोग करण्यास सांगितले होते, पण लोक त्यांना त्यावेळी हसले होते. आज कोणालाही त्याची लाज वाटत नाही. कोणी कोणास हसत नाहीत, अगदी मशानिप्रमाणे, यांत्रिक पद्धतीने ते हातांचा उपयोग करताहेत. जरी मोहम्मद साहेबांनी सांगितल्याप्रमाणे नसला तरी. म्हणून प्रथम तुमच्या हातांचा उपयोग तुमच्या सर्व हेतुपूर्तीसाठी करा. तुमच्यासाठी करा. हेच हात तुम्हाला मदत करू शकतील. आता कुंडलिनी जागृत झालेली आहे. सर्व चक्रांमधून तचि कमी अधिक प्रमाणात का होईना भ्रमण सुरू आहे. हे सर्व घडते आहे. म्हणून कुंडलिनीचे उत्थापन जास्तीत जास्त करा. तुमच्या हाताने तुम्ही ते करू शकता. ते एक वर्तुळ आहे. ज्यावेळी कुंडलिनी तुमच्या हाताने वरती उचलता, त्यावेळी तुमच्या हातातून अधिकाधिक चैतन्य लहरी प्रवाहित होतात. फक्त तुमचे हातच कुंडलिनी चढवू शकतात. तुम्ही स्वतःला बंधने घेतांना कवि कुंडली चढवतांना तुमच्या हातामधून चैतन्य प्रसारित होते. या सर्व क्रिया काळजीपूर्वक शकून घ्या. तुमचे हात अतशिय महत्त्वाचे आहेत. तुमच्या हातामधून चैतन्य लहरी वाहत नसतील तर तुम्हाला त्याची काळजी करावयास हवी. सुवातीपासूनच तुमच्या हातामधून चैतन्य लहरीची अनुभूती व्हायला हवी. पूर्वजन्मातील दोषामुळे कवि इतर काही गोष्टीमुळे तुम्हाला हातामध्ये काही समस्या सतावत असतील, तर त्या त्या चक्राच्या हातावरील स्थानामध्ये त्याची जाणीव होईल. त्यानंतर काही वेळाने तुमच्या चक्रांची जाणीव तुम्हाला सहसारावर होईल. काही हरकत नाही. त्यामुळे तुम्ही काहीसे असवस्थ वगैरे होण्याचे काही कारण नाही. सर्व काही ठीक करण्यात तुम्ही यशस्वी व्हाल. मग चक्रांची काळजी करण्याचे काही कारण नाही. काळजीचे काहीच कारण नाही. तुम्ही म्हणाल, 'अरे, हे एवढंच का! छान!' तुम्हाला ती जाणीव होते. ही जाणीवसुद्धा वशिद्धी चक्रातून येते. आपण फक्त अनुभवतो. फक्त अनुभवतो. वशिद्धी चक्राचे अत्यंत महत्त्वाचे कार्य हे आहे की ते शुद्ध आणि निर्मळ असले पाहजि. सर्व मंत्र म्हणण्यासाठी वशिद्धी चक्राच्या शुद्धतेचीच मदत होते. जेव्हा एखादा गुरू मंत्र देतो तेव्हा प्रथम त्याच्या डाव्या वशिद्धी चक्रावर काही दोष आहे का, इतर कोणत्या चक्रावर आघात झाला आहे, हे तुम्ही पाहिले पाहजि, पण प्रथम आहे ती डाव्या वशिद्धी चक्राची बाधा. त्याच्याकरीता आपण मंत्रसिद्धीचा मंत्र म्हणावा. ही मंत्रसिद्धी अशा व्यक्तीस प्राप्त होते ज्याचे डावे वशिद्धी चक्र शुद्ध आहे. अन्यथा त्या व्यक्तीकडून मंत्रसिद्धी होऊ शकत नाही. जे काही मंत्र ते म्हणतील ते फक्त यंत्रवत असतील. मंत्र योग्य पद्धतीने म्हणण्यासाठी आणि परिणामस्वरूप ते सिद्ध मंत्र होण्यासाठी तुमची वशिद्धी चांगली असली पाहजि. जर तुमचे डावे वशिद्धी चक्र ठीक नसेल, तर 'अल्लाह- 'हो-अकबर' हा मंत्र म्हणण्याला सुद्धा काही अर्थ नसतो. म्हणून तुम्ही असं पहा, की सहजयोगामध्ये चैतन्याच्या अनुभूतीसाठी डावे आणि उजवे वशिद्धी चक्र कति महत्त्वाचे आहे. म्हणून सहजयोगामध्ये वशिद्धी चक्राचा वशिष्ट महत्त्वाचा सहभाग आणि भूमिका आहे. कारण या चक्रामुळे आपण वरिटाशी, सर्वेसर्वा शक्तीशी जोडले जातो. मग तुम्ही अशा मुद्यावर येता की हे सर्व वशिद्धी चक्रामुळे घडते. 'पूर्ण अकबर' आपणास कळतो. तुम्ही त्याच्याशी जोडले जाता. वशिद्धी चक्रामुळे ही एकरूपता प्रस्थापित होते आणि तुम्हाला त्याची अनुभूती येते. परमेश्वरी चैतन्याची अनुभूती होण्याचा सर्वात सोपा मार्ग म्हणजे तुमच्या हातांची संवेदनशीलता, मग हे वशिद्ध चक्र शुद्ध कसे ठेवायचे ही समस्या आहे. मला असं सांगण्यात आले आहे की, वशिद्धी चक्रावरील हे भाषण मी संपवावे आणि आता नघावे, पण मला असं वाटतं की, वशिद्धी चक्रावरील हे वचिचन आजच संपवावे. आपले वशिद्धी चक्र संतुलनात ठेवण्यासाठी आपणास काय करावयास पाहजि? तुम्ही लोणी खायला पाहजि. कारण त्यात प्रामुख्याने अ व इ जीवनसत्व आहेत. जीवनसत्व इ. कृपा करा. त्यामुळे तुमच्या शरीराला कॅल्शियम मिळून त्याची वाढ होते. तुम्ही एक शक्तशाली माणूस बनता. तुम्ही लोणी न घेता फक्त कॅल्शियम घेतले तर समस्या निर्माण होतात. शरीरकि दृष्ट्या बघता वशिद्धी चक्राच्या तुमच्या काही समस्या असतील तर तुम्ही लोणी खावे. मी तुम्हाला हे सांगते, गरम पाण्यामध्ये थोडेसे लोणी घ्या. त्या पाण्यामध्ये ते वरिघळून घ्या आणि प्या. वशिद्धी चक्र आपल्याला आवश्यक असलेल्या थंड प्रवृत्तीची काळजी घेते. थंड प्रकृती. जेव्हा यकृतामध्ये उष्णता होते, तेव्हा ती सर्व शरीरात पसरते. ही उष्णता थंड करण्याचे एकमेव चक्र म्हणजे वशिद्धी चक्र आणि जर आतमधील इपथिलिड सेल्स कोरडे करण्याची, त्याच्या लायनगिची काही समस्या उद्भवत असल्यास पाण्याबरोबर लोणी खावे कवि नुसतेच लोणी उन्हाळ्याच्या दविसात खावे. पण त्यासोबत कर्बोदके घेऊ नका. कर्बोदके नकोत. त्यामुळे तुमचे वजन वाढणार नाही. हवे तितके लोणी खा. तुमचे वजन वाढणार नाही. तुम्ही कर्बोदके घेणे पूर्णपणे बंद केले तर तुमचा आहार हा सात्विक आहार होईल. कर्बोदकांना स्पर्शही करू नका आणि भग पहा, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुम्हाला कसा सात्विक आहार मिळाला आहे. लोणी व प्रथिने घ्या. सर्व चरबीयुक्त पदार्थ, साय (क्रीम), प्रत्येक गोष्ट घ्या, तुम्हाला त्याचा काहीही त्रास होणार नाही. प्रथिनांसाठी सर्व सुका मेवा (फळे) घ्या आणि सर्वच वस्तू खा. गोडासाठी मध घ्या, पण कर्बोदके घेऊ नका. आजकाल मध साखरेपासून बनवतात हे तुम्हाला माहीत आहे. जर तुम्ही कर्बोदके टाळलीत आणि ह्या अशा गोष्टी घेतल्या तर तुमची प्रकृती चांगली राहील, पण आपण धीराने घ्यायला पाहजि. आपल्यामध्ये सर्वप्रकारचे असंतुलन असते. म्हणून मी सांगते, 'तुम्हाला यकृताची समस्या आहे, तर साखर खा. पण जर तुम्ही असेच साखर खाणे बंद केले असेल तर त्याचा उपयोग होणार नाही. तुम्हाला प्रथम यकृत ठीक करावे लागेल. त्यानंतर साखर खाणे बंद केले तर चालेल. काही होणार नाही. पण तत्पूर्वी नको. सर्व डॉक्टरां साधारणपणे सांगतात, की साखर खाऊ नका. चरबी शरीरातून बाहेर पडते, तेव्हा शरीर सुडौल, मुलायम होते. चरबी शरीरात टक्कन राहत नाही. कर्बोदकांच्या अभावामुळे शरीरात चरबी टक्कन राहणे शक्य नसते. तुम्ही हे घरी करू शकता की थोडे लोणी घ्या, ते दोन्ही हातावर चोळा. ठीक आहे? आता हात धुऊन टाका. लोणी धुतले जाणार नाही. ते हाताला चिकटून राहील. लोणी असे धुतले जाणार नाही. पण जर काही पश्टिम पदार्थाचा, जसे की पीठ, उपयोग केला तर मग हातावरून लोणी धुतले जाईल. त्यामध्ये वरिघळून जाईल. जर कर्बोदकाचा उपयोग केला नाही तर लोणी वरिघळले जाणार नाही. पण हे त्या लोकांसाठी आहे, ज्यांच्यामध्ये कोणत्याही प्रकारचे असंतुलन नसते. जे पूर्णपणे संतुलनात आहेत, ते लोक हे करू शकतात. मी करू शकते, पण मला कोणी करू देत नाही. सर्वजण माझा उपयोग करतात, जसा काही मी कच्च्याचा डब्या आहे. मला फक्त जेवण भरवण्यासाठी करतात. मी खाल्ले नाही तर... अस पहा, आपल्या आईला काही हलकं-फुलकं थोडंसं खायला द्या. पण मी असे लोक पाहिले आहेत ते जर मला वाढत असतील, तर ते खूपच वाढतात आणि मी

थोडसच खाल्लं तर म्हणतील, 'काय हे, श्रीमाताजी कती थोडं... !' खरं तर मला त्याचीही आवश्यकता नसते. लोकांनी माझा स्वभाव समजून घेतला पाहजि. जेव्हा मला ते जेवण वाढतात, तेव्हा ते इतकं जास्त वाढतात, की मी ते खाऊच शकत नाही. मी खूप कमी जेवते. मला थोडसंच चालतं. मला कर्बोदके खाण्याची आवश्यकता नाही. खरंच नसते. मला कर्बोदकांची गरज नाही, पण 'माताजी, मी हे बनवले आहे आपल्यासाठी, माताजी, मी हे लाडू बनवले आहेत. आपण खावेत. आई हे मी...' मग मी म्हणते, 'ठीक आहे, आण बाबा. तुमच्या आनंदासाठी मला त्रास झाला तरी चालेल.' प्रियम! इतकी साधी गोष्ट तुम्हाला समजायला पाहजि की, तुम्ही मला आग्रह करू नका! आग्रह करण्याची खरच 'काहीही' आवश्यकता नाही. कोणालाही खाण्याचा आग्रह करू नका. मला माहीत असते, की मी ज्यांना आग्रह करते, त्यांना त्याची आवश्यकता असते. 'पण तुम्ही आग्रह करू शकत नाही. कारण तुमच्याकडे तसा द्रदरशीपणा नाही. जर तुम्हाला माहीत असेल, की कोणाला आग्रह करायचा आणि कोणाला नाही, तर मग ठीक आहे. पण ज्यावेळी आग्रह करता, त्यावेळी ते अन्न चेतन्यति केले आहे का हे पाहिले पाहजि. जर ते अन्न चेतन्यति नसेल आणि असे अन्न खाण्याचा तुम्ही आग्रह करीत असाल, तर ते खाणार्या माणसाला त्याचा त्रास होईल. तुम्हा सर्वांना जर वशिद्धी चक्राचे महत्त्व समजून घ्यायचे असेल, तर प्रथमतः तुम्ही जे काही बोलाल ते सहजयोगावपियीचेच असायला पाहजि. इतर कशाबद्दल नाही. जर तुम्हाला कोठे लेक्चर द्यायचे असेल - मला आधीच माहीत होते, की पुष्कळसे सहजयोगी हे कोणत्या ना कोणत्या संस्थेशी जोडलेले होते. या संस्थेचा सदस्य, त्या संस्थेचा सदस्य आणि अशा काही भयंकर संस्थांचे सदस्य की ज्या परमेश्वर वरिधी आहेत. उदाहरणार्थ हरे रामा हरे कृष्णा. जे खरसित वरिधी आहेत. बाह्यतः ते खरसिताच्या वरिधीतले आहेत आणि अंतरंगात ते कृष्ण वरिधी आहेत, पूर्णतः श्रीकृष्णांच्या वरिधीत. जो कोणी तथि जातो आणि परमेश्वराच्या नावाने याचना करतो, त्याचे वशिद्धी चक्र प्रचंड बघिडलेले असते. वशिद्धी चक्र बघिडण्याचे अनेक त्रास त्यांना भोगावे लागतात - जसे की कॅन्सर! असं बरंच काही आणि त्यातच ते मृत्यू पावतात. ज्या व्यक्तीचे वशिद्धी चक्र चांगले आहे. त्यांचा चेहण टवटवीत, पूर्णपणे उजळलेला असतो, जसा की पौर्णमिचा पूर्ण चंद्र आणि जर तुमचे वशिद्धी चक्र ठीक नसेल, तर तुमचा चेहरा कोमेजलेला असतो. जर वशिद्धी चक्राचे कार्य अत्युत्तम असेल, तर तुमची कांती नतिळ असते. चेहरा ताजा आणि चमकदार दसितो. डोळ्यातसुद्धा चमक असते. कारण वशिद्धी चक्र डोळ्यांचीसुद्धा काळजी घेते. ते मानेची काळजी घेते, ते कानाची काळजी घेते, ते नाकाची काळजी घेते. जर वशिद्धी चक्र खराब झाले असेल, तर तुम्हाला नाक-कान-घसा यांच्या समस्या सतावत असतात. जर एखाद्या व्यक्तीला या समस्या असतील तर आपण म्हणू शकतो, की तो माणूस त्या अमूक 'एखाद्या संघटनेचा नेता असावा. त्यांना असं वाटतं की ते 'हरे रामा हरे कृष्णा' असं बोलताहेत. पण खरं तर ते पूर्ण वरिधी पूर्णपणे कृष्ण लीलेच्या वरिधी काम करताहेत. अगदी ठामपणे. श्रीकृष्णाचे नांव अशाप्रकारे वेड्यासारखे, सर्व लोकांसमोर उभे राहून अशा भयंकर वेघात - धोतर व कुडता की जे त्यांनी अगदी चमत्कारीक असे तयार केले आहेत - त्यांना हे ही माहीत नाही की ते कसे नेसावेत. त्या सुर्यांनी कशा साड्या नेसल्यात! पुरुषांनी वकित घेतलेले धोतर आपल्या हजामत केलेल्या डोक्यावर बांधले. श्रीकृष्णाने कधी डोक्यावरचे केस काढले होते कां? कधी केस काढले होते कां? श्रीकृष्णाने आपल्याला दलिली भेट म्हणजेच त्यांचे केस आहेत. खरे तर श्रीकृष्णाच्या केसांचे वर्णन नेहमीच कवितिमध्ये केलेले आहे. एक गोष्ट आहे, एका उर्दू कवीची, जो भारतीय होता. खरं तर हद्दि होता, पण उर्दू कवी आणि काही फाजील लोकांनी त्याला आवाहन केले.... यमकाची एक ओळ सांगितली आणि दुसरी ओळ पूर्ण करण्याचे आव्हान दिले. तो म्हणाला, '.....' त्याप्रमाणे त्याने ती ओळ अशी पूर्ण केली, कतिथेक कवितिमध्ये श्रीकृष्णांच्या केसांचे वर्णन आलेले आहे. येथे ते हजामत करून धोतर आपल्या डोक्यावर बांधून फिरताहेत. श्रीकृष्णाचे आपल्या डोक्यावरचे केस कधी कापले होते कां? त्यांनी डोक्याची पूर्ण हजामत केली होती कां? ते योगेश्वर होते. त्यांच्या सोळा हजार पत्नी होत्या. त्यावेळी श्रीकृष्णांच्या बरोबर सर्व गोष्टी कार्यान्वित करण्यासाठी सहजयोगी नव्हते, म्हणून त्यांनी त्या शक्त्यांना पत्नी म्हणून स्वीकारले. त्या सर्व त्यांच्यामधीलच योगिनी होत्या. त्यांनी ते सर्व नाटक रचले. त्या शक्त्यांचा पत्नी म्हणून स्वीकार केला. कारण एखाद्या पुरुषाने स्रीला, शपिा म्हणून स्वीकारले, तर स्वाभाविकपणे सर्वजण त्या पुरुषाला दोष देतात. 'पुरुषा'ला 'स्री' शक्ती म्हणून त्याचेबरोबर हवी असते. सत्री सदासर्वदा शक्तीच असते. म्हणून त्या श्रीकृष्णांच्या पत्नी बनून आल्या आणि श्रीकृष्ण सोळा हजार शक्त्या आणि पाच राण्यांचे पती बनले. त्या पाच राण्या म्हणजे पंचतत्त्वे. त्यांनी सर्व लीला केल्या. त्यांनी सृजन केले.... तुम्हाला श्रीकृष्णांबद्दल कसे कळणार? त्यांना समजण्यासाठी तुम्ही कती खोलवर जाऊ शकता, म्हणून हे लोक कृष्णोक्षणी श्रीकृष्णाचा धावा करतात. प्रत्येक कृष्णाला रस्त्यावर उभे राहून त्यांच्या नावाने याचना करतात. प्रत्येक ठिकाणी भक्तिर्याप्रमाणे भीक मागत फिरतात. श्रीकृष्ण कधीही भीक मागत नव्हते. कधीही नाही. या भक्तिर्यांची नर्मिती परमेश्वराच्या नावावर होते. मला असं वाटतं की परमेश्वराच्या नावाने भीक मागणे हे प्रचंड पाप आहे. परमेश्वराच्या मंदिरासमोर मी हे सर्व घडतांना पाहिले आहे. माझ्या मनात वचिर येत असे की, परमेश्वराच्या मंदिरात, परमेश्वरासमोर उभे राहून ते भीक मागताहेत. फकीर 'होणे म्हणजेच भीक मागणं! हे सर्व काय आहे? हे लक्षण समृद्धीचे आहे का? श्रीकृष्ण बादशहा होते. योगेश्वर... आणि हे भक्तिरी, श्रीकृष्णाचे अनुयायी? महाभयंकर. ते कती दयनीय दसितात. अगदी कोबीसारखे आणि सर्वांचा असा वशिवास आहे की ते सर्व शांत आहेत. स्वाभाविक आहे, जर कोणी स्मशानात रहात असेल, तर तो शांतच असणार, अगदी मृतावस्थेत! आणि आमचा देश जो एक गरीब देश आहे, जो या भक्तिर्यांना पोसतो आहे. या देशातील श्रीमंत लोकांनी त्यांना पैसा आणि जमीन दिली. हे लामा आणि हे पाश्चिमात्य देशातील भयंकर लोक, जे तकिडून इकडे आले आहेत, त्यांना अशा प्रकारे मदत करण्याचा हा काय उपाय आहे? हे लोक काही काम करीत नाहीत. खूप छान! इथे येतात, 'हरे रामा हरे कृष्णा' म्हणतात आणि गीता वाचतात. गीतेमधील काही श्लोक पाठ म्हणून दाखवतात आणि पैसे कमवतात. छानपैकी पैसे कमावतात. खेड्यापाड्यात जायचे, एकदोन ठिकाणी थांबायचे आणि भीक मागायची. तुमचा यावर वशिवास बसेल? आणि आमच्या सरकारला त्याची काहीच परवा नाही. हे कोण आहेत? ते इकडे का आले आहेत? परमेश्वराच्या नांवावर ते अशाप्रकारे इथे भीक का मागताहेत? जेव्हा की आपल्या देशामध्ये आधीच इतके सर्व भक्तिरी परमेश्वराच्या नावावरती भीक मागत असताना, मग या असल्या भयंकर लोकांना 'मदत करण्यापेक्षा का नाही त्यांना एकत्र करीत आणि त्यांना मदत करत? हे लोक परमेश्वर वरिधी आणि श्रीकृष्णांच्या वरिधात कार्य करीत आहेत. ज्यावेळी तुम्ही असे परमेश्वराचे व्यर्थ नाव घेता, तेव्हा तुमच्या वशिद्धीवर बाधा येते. मला असे लोक माहीत आहेत, की बसून वाहे गुरू, वाहे गुरू, वाहे गुरू म्हणत असतात. हे असे आहे कां, नानक साहेब इतके स्वस्त आहेत की त्यांचे नांव असे घेत बसावे, वाहे गुरू, वाहे गुरू, वाहे गुरू! सदासर्वकाळ हातामध्ये जपमाळ घेऊन परमेश्वराचे नाम जपण्याचे, हे सर्व काय चालले आहे? परमेश्वर कोण आहे? तो काय तुमच्या खशात आहे का? तो असा कवडीमोल आहे. का, की तुम्हाला तो स्वस्तात मळिल? का, का तुमचे वशिद्धी चक्र असे खराब करीत आहात? सर्वांना हे समजायला हवं! त्यावेळी तुम्हाला खूप आश्चर्य वाटले! तुम्ही असे वशिद्धी चक्र खराब करून घेता. आत्मसाक्षात्कार प्राप्तीच्या मार्गातील हे महत्त्वाचे चक्र खराब करता. या अथांगाशी जर तुम्हाला एकरूपता साधायची असेल, तर तुमचे चक्र नर्मळ असावयास पाहजि. या दविसात सर्दी होते. कारण भारतामध्ये आणि इतरत्रसुद्धा या

स्त्रिया आपले शरीर पूर्णपणे झाकत नाहीत कारण त्यांना असं वाटतं की आपण फॅशनबल आहोत हे त्यामुळे इतरांना दसिणार नाही कवि असंच काही तरी! तसेच अत्यंत अपुरे, तोकडे कपडे वापरण्याची अत्याधुनिक नवीनच एक प्रथा सुरू झाली आहे. दोन्ही बाजूनेही ते परमेश्वर वरिधी आहे. सर्वप्रथम म्हणजे शरीराचे प्रदर्शन हे मुख्यपणाचे लक्षण आहे. म्हणूनच मोहम्मद साहेबांनी वशिद्धी चक्राबाबत खूप सांगितले आहे. जसं की स्त्रियांनी त्यांचे शरीर पूर्णपणे झाकले पाहजि. मी कधी कधी वचिर करते, की ती एक चांगली गोष्ट आहे. फॅशनचा मूर्खपणा आजकाल इतका वाढला आहे, की काही काळानंतर तुम्ही पहाल, हे सर्व फॅशन करणारे मच्छर कपड्याश्रयाय अवतीभवती फरि लागतील. हा अगदी कळस असेल. हे अशा व्यक्तीचे लक्षण असते, की ती व्यक्ती 'तो' नसतो कवि 'ती' नसते. ती व्यक्ती 'ते' असतात. 'ते' लाक नेहमीच असे वागतात. 'ते' जे कोणी असतात, त्यांची काही लक्षणं असतात. म्हणून रजनीश : जेव्हा लोक त्यांच्याकडे जातात, तेव्हा हे लोक 'ते' बनतात. कारण त्यांच्यामध्ये अशाप्रकारे आकर्षित करण्याची शक्ती असते. कारण त्यांच्यामध्ये लाज-लज्जा, शर्म जरासुद्धा उरलेली नसते. हे सर्व असे आहे. म्हणून आपल्या वशिद्धी चक्राची आपण सर्वांनी काळजी घेणे आवश्यक आहे, हे समजून घेतले पाहजि. फॅशन आणि इतर गोष्टी इतक्या महत्त्वाच्या नाहीत. महत्त्वाचे आहे, ते म्हणजे तुमची तब्येत. तुम्ही तुमची वशिद्धी खराब केलीत तर फार चुकीचे होईल. म्हणून प्रत्येकाने आपल्या वशिद्धी चक्राची काळजी नेहमी घेतली पाहजि. तुम्ही सर्वांनी आपल्या आणि दुसऱ्याच्या वशिद्धी चक्राची काळजी घेण्याचा प्रयत्न नेहमी करावयास पाहजि. हा मंडप येथे घातलेला मला पसंत नव्हता. मी संयोजकांना तसे सांगितले. तर ते म्हणाले की, 'आपणच म्हणालात की तो बाहेर मोकळ्या जागेवर असावा.' आता मी असं म्हणत नाही की तुम्ही हमालयावर जा. तुमचा दरदर्शीपणा तुम्ही वापरायला पाहजि. ही एक गोष्ट हरवली आहे. तुमच्याकडे तारतम्य हवे. अशा थंडीत लोकांना असं मोकळ्या जागेत बसण्याची व्यवस्था करणं - मला माहीत आहे, की तुम्ही चांगले साधक आहात. जे लोक सामूहिकतेसाठी कार्य करतात त्यांना हे कळायला हवे की लोकांच्या घशाचे रक्षण, वशिद्धी चक्राचे रक्षण होईल अशी व्यवस्था करायला पाहजि. हे फारच महत्त्वाचे आहे. अतिथि महत्त्वाचे! आणि तुम्हाला सर्वांना हे माहीत आहे, की मी तुमच्या वशिद्धी चक्राची कती काळजी घेते. प्रत्येकाच्या वशिद्धी चक्राची. कारण मला हे माहीत आहे की ते कती महत्त्वाचे आहे. कारण अशी काळजी घेतली नाही तर तुम्ही सर्वजण वखिरले जाल आणि कुंडलनीचे सर्व कार्य वाया जाईल आणि भाता कुंडलनीला त्याचा त्रास होईल. म्हणून सर्वांनी आपले वशिद्धी चक्र स्वच्छ ठेवण्याची जबाबदारी घ्यावी. आपण स्वतःला योग्यप्रकारे स्वच्छ ठेवणे, रोज सकाळी आपला घसा साफ करणे, त्याकरिता खळखळून गुळण्या करणे इत्यादी प्रकारे वशिद्धी चक्राची काळजी घेतली पाहजि. तुम्हाला हे ऐहिक सुखाचे वाटे, पण आईकरिता या ऐहिक सुखाच्या गोष्टीसुद्धा आध्यात्मिक सुखाच्या गोष्टीइतक्याच महत्त्वाच्या असतात. शुद्ध वशिद्धी चक्राश्रयाय सहजयोगात येण्याचा काय उपयोग ? म्हणून कृपा करून तुमच्या वशिद्धी चक्राची काळजी घ्या. तथि योगेश्वराला प्रस्थापित करा. श्रीकृष्णांना तथि पहा. त्यांच्यासारखे होण्याचा प्रयत्न करा. तुम्ही हे समजून घ्या, की परमेश्वराने रचलेले नाटक साक्षीभावाने पाहण्यास आलेले आहात आणि श्रीकृष्णांची बासरी, की जथि मंजूळ स्वर तुमच्या गळ्यातून बाहेर पडताहेत. तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद!

1983-0330, Birthday Puja and Havan

View [online](#).

Celebration of Shri Mataji's Birthday. Bombay (India), 30 March 1983.

First Bhajan, "Bbhay kaya taya Prabhu Jyachare," was sung. Shri Mataji remarked, "That was My father's favorite song".

Many people have always asked me that why God created this Universe. Of course, we are not supposed to ask questions to God. It's easy to ask questions to Mataji when She is giving a lecture. But God is a person who is beyond questions. And why He created Universe is something like why I wore all these ornaments. As I am not habituated of wearing ornaments, but I have to do it. I have to do it just to please you people, or we can say that God created this earth, just to please His own children, just to make them happy, just to make them enter into the Kingdom of God, to give all that what He has got.

So He had to create this creation in such a way that He could create His own image, reflect it and make it enjoy itself. It's a very mutual appreciation, as we call it, andolan. Whatever He does for us, is for His own pleasures. But the beauty of it is that your pleasure is His pleasure. And the other way round is, His pleasure should be your pleasure, too.

Once that becomes the fact that the pleasure of God becomes your pleasure, you enter into that beautiful arena of heavenly joy, swargiya anand. Only if it is one-sided enterprise or one-sided effort, it gets lost. Human efforts are one-sided, but God's efforts are such that they cannot be enjoyed unless and until they are reflected by.

So whatever He has given us we cannot count them, we can only say they are blessings, because it's an abstract way of saying things. That is the blessing of God, that He has given all the blessings. It's an abstract thing, because we cannot count, we cannot give it a form, we cannot say what He has done for us.

And when this joy of His creation is felt in our heart, once we start enjoying that joy within ourselves, then it becomes a complete picture. When it is complete you cannot describe it, because it is not relative. You can just enjoy it. And that is how the depth of enjoyment is described, that at that depth, what are we to say? We are lost. The drop has become the ocean and the ocean has become the drop.

First the ocean becomes the drop and then drop becomes the ocean. And then the ocean tries to become the drop. It's a beautiful system of give and take, which can only be appreciated by people who have tasted the nectar of the beauty of God's love. It's very easy to say there is no God. It's the easiest thing to say. But it is even easier to enjoy God than that. Is the easiest thing to enjoy Him because He is so available. He is so anxious. The whole purpose of creation is to give you joy, to give you happiness.

As today when I had to go to the bank, I was wondering, "I have never worn these ornaments anytime in life, and today as the time has come and I have to wear." I just thought of it, "It's just for my children". If I have to wear them, what does it matter? Just to make them happy, what does it matter? If they feel happy, then My happiness is complete. But you felt for Me, that I should wear, itself shows that you wanted to see them on Me. Is also such esteem of your very subtle bhakti, very subtle love for your Mother.

In these modern times, to have such bhaktas, itself is a big blessing for Me. So as you say, "Mother, bless us," I say, "You also bless Me." You have already blessed me by this beautiful arrangement you have made, the way you have put yourself, surrendered yourself for this great puja. Because all is such an interdependent process. You do the puja. I can't do the puja. You have to do the puja. When you do the puja, the chakras are awakened. Mine are awakened, but in you they are awakened.

Now how to explain to people what is the importance of puja is. If you have not tasted the fruit of a puja it is impossible to explain. It is at a higher level only one can understand all these things. But so far whatever was done was at such a lower level

by such low type of people that everything became absolutely unholy. It was all unholy doing and because of that unholy doing God himself is unhappy.

So He has created this Universe to create realized souls, not to create useless people, not to create people who do not believe in God, who do not believe in higher life, who do not believe in leading a life of purity. He never created this Universe for them. They are just existing, just like dead people. They are not living people. So those who believe in God, those who worship Him with all purity, are actually, in a way, giving blessings to God because it is so pleasurable for Him to see that they have understood, that they have felt it, that they have liked it.

Sahaj Yogis also, some of them have problems, doesn't matter. But as long as the desire is pure, your Kundalini is pure, as long as you feel you that you have to do your ascent in a proper way, in a surrendered way, everything is going to become a complete beautiful picture.

And to create this elevated Kingdom of God within our heart and without, one has to know that God's efforts are absolutely complete. He has made you.

Now only little less is there. It's from the other side. He has created this universe so beautifully and after creating that beautiful universe, that universe has to reflect God fully. That's all. So the fifty percent job is done. Only other fifty percent job you have to do. You should not worry if there are people who are not interested in Sahaj Yog, those who are not going to do meditation, those who are not going to do puja, those who do not enjoy this higher life. Just don't worry about them. But you must know that you are special people, and that you have to create the nucleus, the complete body of that part, which is going to complete this work of great faith.

Today I am so enamoured that the speed of everything has come down to zero for Me now. Nothing is moving. There is no gati in Me now left, so enamoured and overwhelmed by your celebration, by your kindness, that I just don't know how to express Myself. All this is suggestive of such tremendous depth and gratitude in your hearts for something I have done nothing whatsoever. I have done nothing, because I have not achieved anything in life Myself. I was what I am. I will be the same. I have not done any tapasya or anything. I have not walked even an inch to achieve my goal. It's you who have prepared yourself, who have come closer and closer, just like a ready lamp, a Deepak, and got yourself ignited, enlightened yourself, because of your preparation. It's only your own doing, which has given this light everywhere.

You know very well that light cannot spread in vacuum. It cannot spread. If there is vacuum, light cannot spread. That's why without the Sahaj Yogis, I have no existence at all. I don't exist. My whole existence is here because of you. I have no meaning. I have no work. I don't do any work at all. I am the one who is the laziest and who doesn't do any work whatsoever. It's only you who have achieved it. It is you who have raised yourself. Actually, your birthdays must be celebrated, instead of Mine, because neither I am getting old nor young. I am just the same. There is no difference in anyway.

And I think it should be the birthday of Sahaj Yoga which should be celebrated today.

That we can say today, that it is about twelve years some months that Sahaj Yoga was started on a public basis, though I started it long time back, I don't know how many years back. So, at this stage we have to understand that puja is an abstract achievement which can only be experienced and all of you should sit with that feeling that we are going to achieve nothingness within us, egoless, egolessness, emptiness, cleansing, so that the light of love should flood all the areas within us. And that is only possible when, of course, the chakras are to be awakened. That's going to work out and also that you should open out your hearts completely. Not to doubt anything, not to think about anything, but just open your hearts, just receive it, with complete faith and understanding.

You have people from all over the countries, so many countries. All the world is represented here. I feel that already we have touched every corner of the world. On this day only thing we have to declare that let Sahaja Yoga become a Mahayoga in its full way. That everybody in the whole world should recognize that Sahaj Yoga is the only way people can rise in their evolution and a

new world can be created. And this kind of a development, which is a collective development, which is not of outer world but of the inner world, which generate the roots of this creation into a new dimension, into a new personality, because by that time, the roots would have reached the source, source of this Divine love, of this All-pervading Power of this Brahmashakti.

Today I would request you, that you all should take a vow, that all of you will try to bring more people to Sahaj Yoga and try to save as many as possible through all your efforts. That's the only thing if you can give me on My birthday I'll be very much thankful.

May God bless you all.

1984-0122, Public Program

View [online](#).

Public Program, Ahmadnagar, India 22nd January 1984 राहुरी कारखान्याचे सन्माननीय अध्यक्ष श्री सर्जेराव पाटील तसेच मतिर संघ संस्थेचे संचालक लोक, आपण येथे जमलेले सर्व राहुरीकर आणि मागासलेले लोक, म्हणजे तसं म्हणायचं मला बरं नाही वाटत कारण सगळी माझीच मुलं आहेत . सगळ्यांना माझा नमस्कार . दादा साहेबांची एकदा अचानक भेट झाली आणि मी तेव्हाच ओळखून पाहिलं की , ह्या मनुष्याला खरोखर लोकांच्यासाठी कळवळा आहे . ज्याच्या हृदयामध्ये कळवळा नाही त्यांनी समाज नेते होऊ नये. ज्यांनी समाजकार्य केलं नाही त्यांनी राजकारणात येऊ नये . ज्यांनी समाजकार्य केलं ते जर राजकारणात आले तर त्यांना कळवळा राहिल लोकांसाठी पण बहुतेक लोक समाजकार्यासाठी एवढ्यासाठी करतात की आपण राजकारणात येऊन पैसे कमवू . ते मला सगळं माहिती आहे . मी लहानपणापासून आपल्या देशाची स्थिती पाहिलेली आहे. तुम्हा सगळ्या मध्ये कदाचित माझे सगळ्यात वय जास्त असेल. माझे वडील सुद्धा फार धर्मनपिठ , अत्यंत उच्चपंतीचे समाजकर्ते , देशकर्ते, राष्ट्रकर्ते आणि परत डॉक्टर आंबेडकरांच्या बरोबर अत्यंत मैत्री , अत्यंत मैत्री होती. जिव्हाळ्याची मैत्री होती. आमच्या घरी येणं-जाणं सगळकाही.. मी यांना लहानपणापासून पाहिलं होतं . मी त्यांना काका म्हणत असे. तेव्हा अत्यंत जवळचे नात त्यांच्याबरोबर राहिले ल आहे . आणि अत्यंत तेजस्वी, उदार अशे ते होते. माझे वडील गांधीवादी होते . आणि हे थोडंसं गांधीजींच्या वरिधात होते. तेव्हा त्यांचा वादही चालत असे, संघर्षाची जी गोष्ट म्हटली ती . पण आपापसात अत्यंत मैत्री होती , फार मैत्री . माझे वडील जेलमध्ये गेले की यायचे आमच्या घरी वचिरायला की कसं काय चाललंय ठीक आहे की नाही . अशा सर्व मोठ्या मोठ्या लोकांच्या बरोबर माझं लहानपण गेलेल आहे . मी गांधी आश्रमातही वाढली आणि त्यांच्या संघर्षातूनच मी एक नष्टिर्कष काढला. ज्योतबा फुले झाले कवि इतर जे काही समाजकर्ते झाले, आगरकर झाले, टळिक झाले, ह्या सर्वांच्या संघर्षांमध्ये जी चीड होती ती गोष्ट खरी आहे . जातीयता ही आपल्या देशातली सर्वात भयंकर कीड आहे . म्हणजे कॅन्सरचा रोग आहे . आपण म्हणू ह्याला की याच्यापेक्षा कोड आलेलं बरं पण ती हि जातीयतेची कीड आपण काढली पाहिजे . आणि ही जातीयता यायला सुद्धा कारण पोटभरु लोकांच आहे . आता आपण वचिर करी की , जातीयता आली की तुम्ही जन्मापासूनच काय महार झाले नी जन्मापासूनच तुम्ही हे झाले, हे कसं शक्य आहे जर तुम्ही असा वचिर करी की ज्यांनी गीता लहिली .. कुणी लहिली व्यासांनी लहिली गीता? माझ वचिरण हे आहे , ज्यांनी जात बनवली त्यांना मी वचिरते, व्यास कोण होते ? एका कोळीणीचा पुत्र त्याला बाप नाही, अनाथ ते व्यास. त्यांनी गीता लहिली, ती बाचून तुम्ही जातीयवाद कसा वाढवता? काय हो , जाती हा शब्द जो नधिला हा नंतर लोकांनी स्वतःच वर्चस्व स्थापन करण्यासाठी केला. आपल्या देशांमध्ये अशा तऱ्हेची जात नव्हती. कर्मानुसार जात होती. चार जाती मानल्या जात असत. पहिली जात जो ब्रह्माला शोधतो तो ब्राह्मण. वाल्मिकी कोण होता.. परत एक कोळी . आज त्याच रामायण डोक्यावर घेऊन बसतात आणि जातीयता करता म्हणजे मला समजत नाही. ह्याचा मेळ कसा बसवायचा ते सांगा तुम्ही . तर हे काहीतरी स्वतःच वर्चस्व करण्यासाठी लोकांनी जन्मापासून जात काढली पण कर्माप्रमाणे जात होती . पहिल्यांदा जात परमेश्वराने ज्या जाती घातल्या त्या आतल्या होत्या बाहेरच्या नाही. आता समजा एक झाडाची जात आहे. आंब्याची जात आहे त्याला आंबा आला पाहिजे . जो मनुष्य ब्रह्म तत्वाला जाणून घेतो, ब्रह्म तत्वात विलीन होतो, तोच ब्राह्मण आहे. अशे कति ब्राह्मण असतील ते माझ्यासमोर या. परवा मी असाच प्रश्न केला , येऊन माझ्यासमोर अशे अशे करायला लागले . म्हटलं हे काय होतंय तुम्हाला मोठे ब्राह्मण बनता हे असं असं कशाला? तुम्ही ब्रह्माला जाणलं आहे ना? माताजी तुम्ही शक्ती म्हणून आम्ही हालतोय हे शेजारचे हलतात म्हटलं जाऊन वचिरा कोण आहेत ते . त्यांनी जाऊन वचिरपूस केली कळलं की , ते ठाण्याहून पागलखान्यातनं ठीक व्हायला आले . म्हटलं तुम्ही नति एकच . काही तुमच्यामध्ये जास्त नाही म्हणून स्वतःला काहीतरी शपिट समजून जर कुणी म्हणेल की , मी ब्रह्म तत्वाला प्राप्त झालो आणि मी ब्राह्मण आहे. तर हे अशा सर्तफिकिट ने ... सेल्फसर्तफिकिट ने काही होणार नाही . अशे सर्व धर्मामध्ये झाले. आणि आता सांगायचं म्हणजे किड्वहन शेड्युल कास्ट मध्ये आमच्या ओळखीचे एक गृहस्थ होते. ते चांगले हे होते... जातीचे... काय म्हणतात त्याला, म्हणजे मराठा समजा त्यांना, राजपूत. पण ते स्वतःला शेड्युल कास्ट म्हणून आले, तर मी म्हटलं असं कसं तुम्ही असे कसे शेड्युल कास्ट झाले ? म्हणे आता आय. ए. एस. मध्ये यायचं तर शेड्युल कास्ट झालं पाहिजे म्हणजे आता दुसरी जात काढली आणखी . तर हे अशे संघर्ष चालू ह्या गोष्टी काही ठीक होणार नाही. दुसरी गोष्ट म्हणजे जात ही आपल्या देशात नव्हती . ज्यांनी ब्रह्मकर्म स्वीकार्य केलं ते ब्राह्मण . ज्यांनी युद्धामध्ये परमेश्वराला शोधण्याचा प्रयत्न केला ते क्षत्रिय . आणि ज्यांनी पैशांमध्ये, म्हणजे आपले जेवढे मारवाडी आहेत, ते वैश्य कारण त्यांनी पैशांमध्ये परमेश्वर शोधला. आणि ज्यांनी असा वचिर केला की , काही काम पडलं तरी हरकत नाही पैसे कमवायचे त्यांना क्पुद्र म्हटलं . आणि अशा लोकांना उगीचच ज्या लोकांना आपल्याला जबरदस्ती करून काहीतरी वाईट म्हणायचं म्हणून त्यांचं नाव महार करून टाकलं, तसं करून टाकलं . जे शेती करतात ते सगळ्यात मोठं कार्य आहे . शेती उपाजून करणं , शेतीचे कार्य करणं सर्वात उच्च आहे . पण जो आय ए एस चा मनुष्य असला कलेक्टर तो उच्च मानला जातो आपल्या देशात तो तर सरकारी नौकर आहे त्याला तरी माहिती आहे का ? ती नोकराची जात आहे त्याला आपण कलेक्टर म्हणून नमस्कार करतो . आणि जो शेतीचा मनुष्य जो जमनीत आपलं उपजत कार्य करतो , तो उच्च कार्याला लागलेला आहे . तेव्हा ही सर्व सगळी डोक्याचीच करामत आहे . काहीतरी डोकं चालवून कसं लोकांच्या डोक्यामध्ये धोंडा घालायचा . हे आपल्या देशातल्या लोकांना फार चांगलं येतं . आणि ते अजून चालू आहे कुठेतरी चालूच असणार . आंबेडकरांच्या बदल मला अत्यंत आदर आहे . माझे वडील सुद्धा कॉन्स्टिट्यूट असेंब्लीमध्ये मॅबर होते. त्यांनी कॉन्स्टिट्यूशन केलं. अलादीन कृष्ण स्वामी अय्यर ते आमच्या घरी येऊन बसत असत आणि वाद वविवाद व्हायचा. तेव्हा माझे वडील म्हणाले की , असं करूया की , जे लोक आपल्याला फार उच्च स्थितीचे म्हणतात. कारण माझे वडील साधू मनुष्य होते. त्यांना आपण साधू करू. म्हणजे त्यांच्यामध्ये लक्ष्मी तत्व जागृत होऊन ते सगळ्यांची मदत करतील . जसं आता सर्जेराव पाटीलांचा झालं त्यांनी दिलं तेव्हा होईल . आंबेडकरांचं म्हणणं असं होतं तुम्ही काही यांच्या गोष्टी येऊ नका. हे लोक फार दृष्ट आहेत , लबाड आहेत . जे मोठे मोठे ब्राह्मण वगैरे बनतात ते काही आपल्याला देणार नाही , यांचा आता लढाच केला पाहिजे असं त्यांचं म्हणणं . नंतर अल्लादनि कृष्ण स्वामी अय्यर हे जे त्याचे चेअरमन होते . आपल्याला माहिती आहे आपलं जे कॉन्स्टिट्यूशन बनवलं गेलं त्याच्यात सर्वात, सगळ्यात वद्वान मनुष्य म्हणजे अल्लादनि अगदी पक्का संन्याशी तुम्हाला सांगते , दोन धोतरावर राहणारा मनुष्य. त्याचं मी सगळं पाहिलं म्हणून सांगते अशी माणसं आम्ही पाहिलीत . तुमचं नशीब नाही चांगलं म्हणून आता हे दुसरंच बघतात. पण

आमचं नशीब चांगलं आम्ही अत्यंत त्यागी माणसं पाहिलेले आहेत .त्यांचे वशिष सांगतिले तर ,तुम्हाला असं वाटेल माताजी कुठल्या गोष्टी करतात आणि त्यात हे जे अल्लादनि होते . ते तर ब्राह्मणांच्या मागे हात धुऊन लागले होते. स्वतः ब्राह्मण असून यांच्या म्हणजे सगळ्यांच्या शेंड्या कापा. तेव्हा त्यांच्यामध्ये जी जागृती होती . आणि त्यांना जे वाटायची चीड म्हणजे चीड सगळ्यांनाच वाटली काय आगरकरांना वाटली नाही , का टळिकांना वाटली नाही , काय गांधींना वाटली नाही ,पण प्रत्येकाने आपापल्या तऱ्हेने सर्व गोष्टी मांडल्या .आता जे बुद्धांचे आहे ते बरोबर आहे . बुद्धांनी पहिल्यांदा सांगितलं की, बुद्धम् शरणम् गच्छामि! म्हणजे नुसतं बोलायचं नसतं ते. आधी तुम्ही बुद्ध झाले का? बुद्ध म्हणजे काय पाट्या लावून बुद्ध नाही होत काय हो? नुसते आम्ही ख्रिश्चन म्हणून पाटी लावली आणि बुद्ध म्हणून पाटी लावली म्हणून आम्ही आपण काही बुद्ध होत नाही. बुद्ध झालं पाहजि.हे बुद्ध बसले तुमच्यासमोर.. ज्यांनी ब्रह्माला जाणलं तो बुद्ध. ज्याला बोध झाला, ज्याला जाणीव झाली तो बुद्ध . ते कार्य आम्ही करतोय ना आता सहजयोगाच आधी बुद्ध होऊन घ्या. दुसरं त्यांनी सांगितलं धम्मम शरणम् गच्छामि. म्हणजे धर्म जागृत झाला पाहजि. सांगितलं की दारू पळि नका की हमखास पणार हे मी बघतेय . लहानपणी सुद्धा आजीबाई होते मी तेव्हापासून बघते . जे म्हटलं नाही करायचं तेच करायचं ही मनुष्याची प्रवृत्ती आहे बंडखोर . तेव्हा त्याच्यात जर धर्म जागृत केला तर आपोआप सगळं सुटत म्हणून धर्म जागृत करायचा. धम्म शरणम् गच्छामि! पण सगळ्यात शेवटलं संघम शरणम् गच्छामि! जे सांगितलेलं आहे बुद्धाचं ते सर्व समजून घेतलं पाहजि. बुद्ध झाल्याशिवाय होत नाही तुम्ही संघात उतरु शकत नाही . संघ म्हणजे काय ? याला आपण सामूहिक चेतना म्हणतो. त्या संबंध शरीराच्या अंग प्रत्युत्तंगामध्ये हे बोट कवि हे बोट वेगळ आहे का . एकाच संघात बांधलेले आहे . तसंच या वरिष्ठ पुरुषांमध्ये आपण सगळे एक अंगप्रत्युत्तंग आहोत . त्याच्यात फक्त जागृत व्हावं लागतं . जर तुम्ही जागृत झाला तर तुम्ही संघात आले मग काय. मग कोणची जात नी कोणती पात तुमच्या हाताला बोटाला काय वेगळी जात आहे , नाकाला काय वेगळी जात आहे . आणि जर आम्ही ह्या बोटाची मदत केली तर आम्ही काय कोणाची सेवा केली. तर ते आतून झालं पाहजि .आपण झाडावरतीच भांडत बसलोयत असं मला सगळे वाटायचं लहानपणापासून . ही सगळी मंडळी झाडावर बसून आपापसात भांडत आहेत, बोलत आहेत , वचिर करत आहेत . आता यांनी म्हटलं की काही वशिष होऊ शकलं नाही . त्याला कारण असं की मूळत जाणं . प्रत्येक गोष्टीचं तत्त्व धरलं पाहजि . आणि त्या तत्त्वामध्ये मुख्य तत्त्व हे आहे की तुमचा आत्मा हा सर्व वशिवात व्यापलिला आहे , ते वशिवाप्याची स्वरूप तुम्ही मळून घ्या . हे आमचं सरळ सहयोग . मग म्हणते कोण ब्राह्मण आणि कोण क्षुद्र सगळे योगीजन झाल्यावरती परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरल्यावरती जातीयता कुठून राहणार . ही सगळे माणसांनी पसरलेली घाण आहे आहो माणूस जेथे असेल तेथे घाण होणारच . तुम्ही आता जाऊन बघा एखाद्या जंगलात एक सुद्धा घाण दिसणार नाही . ते जसचं गाव यायला लागलं बाहेरूनच सुगंध येतो ती माणसं आहेत . जानवर राहतात , साप राहतात सर्व तऱ्हेचे राहतात पण एवढी घाण दिसत नाही . ते गावात आलं की कळत की हो गाव लागलं ते माणसाला सवय आहे . त्याला फक्त डोकं असय जबरदस्त की , कसं तरी जे काही चांगल असेल त्याच काहीतरी अनष्ट करून टाकायच . बुद्धांचे तरी काय भलं केलेल आहे का. मी बघते बुद्ध मार्गी लोकांना तं मला आश्चर्य वाटते. अरे बापरे ! बुद्धाला काय करून ठेवलं . हे जैनांचे , जैनांचे महावीर त्यांचे काय हाल करून ठेवलेत . ते समकालीन एकच गोष्ट करत होते . त्यांचे हाल करून ठेवले . ख्रिस्तांचे हाल करून ठेवले . आपल्या सर्व साधुसंतांनी काय जे काही शक्तिवंत त्यांचेही हाल करून ठेवले . आता जागृत तुम्हीच व्हा . सगळ्यांना बुद्ध करायचं कार्य मी काढलेल आहे . खरा बुद्ध धर्म हा सहज योग आहे , कारण ह्याच्यात तुम्ही स्वतः बुद्ध होता , तुम्हाला बोध होतो . कारण तुमच्या बोटांमधून बोध येतो . आणि तुम्ही जाणता तुमचं काय चुकलेलंय , दुसऱ्याचं चुकलेलंय , कसं स्वतःला नीट करून घ्यायचं . आणि एकदा हा जर तुम्ही बुद्ध धर्म तुम्ही घेतला जो आतला तुमचा सर्वांचा आहे . सगळ्यांना कुंडलनी आहे . कुंडलनीला जात-पात काही नाही आहे का ? तुमच्या आत्म्याला काही जात-पात आहे का ? फक्त कुंडलनी आत्म्याचा संबंध जोडून देणे हे एक कार्य आहे . ते झालं की , लक्ष्मीच तत्त्व सुद्धा जागृत होतं . आता मी म्हणून मागासलेल्या लोकांना त्रास का आहे ? त्यांच्या त्रासाचं सुद्धा एक तत्त्व आहे . ते जाणून घ्या . मी सांगते आई आहे म्हणून सांगितलं पाहजि . म्हणजे भूत आणि हे सगळे पुरे वदिया , स्मथान वदिया करून हे धंदे करून आपण आपला सर्वनाश करून घेतलेला आहे मागासलेल्या जातीने ते सगळं सोडल पाहजि तुम्ही . चेटकं हे ते फार करतात. परवा मला एक भेटले होते मागासलेले . त्यांनी मला प्रश्न टाकला माताजी मग , जर परमेश्वर सगळीकडे एक सारखा आहे तं.. आम्ही अजून एवढे मागासलेले का आहो आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात या , तुम्ही तर इंदिराबाईंच्या साम्राज्यात बसले . हा प्रश्न त्यांना जाऊन वचिरा . पण जर मला वचिराल तर तुम्ही आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात येऊन मग पहा कशी दरदिरता राहते . कारण हे एकदा संकट सुटलं , हे जे चेटकाचा प्रकार चालतो आणि हे जे धंदे चालतात आणि त्यात आणखी ब्राह्मणांची भर आणि म्हणजे हे सगळे उपटसुंभ जाऊन तथि तुमचे आम्ही भलं करतो चार अंगद्या आम्हाला द्या आणि दोन रुपये आम्हाला द्या . हे अशेच तकिडे ते पण आहे . हे सगळं जर तुम्ही सगळं सोडलं तर गरबी पळून जाणार . कारण हे जथि असेल तेथे ये लक्ष्मी पळते बाहेर . बर परत सांगते पुढची गोष्ट कारण मी सर्व देशात फिरलेली पण आहे पुष्कळ . जातीयता नष्ट गेली तरी समता येणार नाही , हे लक्षात ठेवा . समता शब्द वेगळा . आता काय आहे की ज्या ठिकाणी जातीयता नाही परदेशात तथि काय लोक सुखी आहेत . तथि काय दूरदशा आहे ते मला वचिरा तुम्ही . इंग्लंडला तर नाही पण त्या नुसत्या लंडन शहरांमध्ये प्रत्येक आठवड्यात दोन मुले आई-वडील मारून टाकतात. आता बोला. जातीयता नाही तथि . आहो जेव्हा दुसऱ्यांना नाही मारू शकत नाही महार बनून तर आता आपल्याच मुलांना मारायला सुरुवात केली म्हणजे काहीतरी बघिडलेलं आहे ना डोकं काहीतरी बघिडलेले आहे . कोणाला वशिवास नाही वाटायचा पण हे तेथे तथिलं म्हणजे स्टॅटसिटक्स मध्ये आहे की , त्या लंडन शहरामध्ये दोन मुलं आई-वडील मारून टाकतात . मी आपल्या डोळ्यांनी बघतिल . एवढी एवढी लहान लहान जन्मलेली मुलं दुसऱ्या खोलीत झोपायची आणि कुत्र , मांजर आपल्या खोलीत झोपायची . पाहिली का तुम्ही कुठे . ती मुलं तकिडे मारून गेली तरी चालतील . तुम्हाला वशिवास नाही वाटणार . इतके दुष्ट स्वभावाचे लोक आहेत. उठल्यासुटल्या बंदुकांनी याला गोळ्या झाड . अमेरिकेत हे सारखं चालतं , आणि चोर्यामार्ग्या तर इतक्या की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल . आता आम्ही येथे रात्रीचे फिरतो कोणी अडवत नाही काही नाही. तथि तर अशी रात्रीची फिरण्याची सोयच नाही कुठेच. दविसाडवळ्या सुद्धा तुम्ही जर हातामध्ये परस घेऊन गेले तर ओढून घेतात , लंडनला सुद्धा . अमेरिकेला तर काय वचिरायलाचं नको मी गेले तर साहेबांनी येऊन सांगितलं सर्व दागनि काढून द्या . म्हटलं हे बघा , माझं ते जमायचं नाही कारण देवीचं काम आहे आणि हे सगळे दागनि म्हणजे त्या देवीचे आहेत ते मला काढता येत नाहीत. चोरी कोण करते ते मी बघते पण तुम्ही असं म्हणून नका . मी काही हे काढू शकत नाही की हे देवीचे आहेत . ते अलंकार मला घालवे लागणार जोपर्यंत हे काम आहे . तर अशी तथि स्थिती आहे. तुम्हाला माहिती नाही. तथि लोकांना काय काय त्रास आहे. रात्रभर झोपू शकत नाहीत वेडावलेत. पासस्ट परसेंट लोक वेडे आहेत . आता बोला तथि काही जातीयता नाही आहे . मग काय माणसाचा स्वभाव असा आहे की जर त्याला एखाद्या गुरुपला कवि एखाद्या समाजाला दावायची जर सोय ठेवली नाही तर तो घरातच दावादावी सुरू

करतो. कुठेतरी करणारच तो स्वभाव आहे त्याला इलाज काय . त्याला इलाज असा आहे की , कुंडलीनीच जागरण केलं तर आज्ञा चक्रावरती तुमचा अहंकारच ओढून घेते कुंडलनी सटाक . तर हे जे कार्य आहे. ते ह्या वस्तीगृहात तुम्ही लहान मुलांना द्या . त्या लहान मुलांना पार करा . जसं पाटील साहेबांनी आपल्या शाळेमध्ये मुलांना पार करून घेतलं तसं तुम्हीही पार करून घ्या. हा खरा आशीर्वाद आहे. आता आपण जे म्हटलं की , पैशाचं सोंग घेता येतं कबूल आहे . पण पैशाचा चीज आपण करू शकत नाही. ते चीज करायला शकिलं पाहजि . तर एक साधारण आपल्याला गोष्ट सांगते की आमच्या सहज योगा मध्ये खेड्यातला मनुष्य . आता त्याला मागासलेला कसं म्हणायचं माझा मुलगाच आहे तो . आता म्हणा तुम्ही त्याला मागासलेला . तुमच्या जाती बनलेल्या आहेत तर मी काय करू . अशा जातीचा एक मनुष्य आमच्याकडे येत असत पाटील आहेत ते. फार सभ्य मनुष्य आणि फार गरीब. बरं सहज योगात दान धर्माची प्रथा नाही. आम्ही प्रथा नाही ठेवलीय . पण एका अर्थी दान होतच आहे ते , ते दान होतं . तर तो मनुष्य आमच्याकडे आला तर मी म्हटलं काय करता पाटील . रोजची फुलांचा एक हार घेऊन येता, कसंतरी हो , मी कोणाला तरी म्हटलं बाळ ह्यांच्या कमीत कमी हाराचे तरी पैसे द्या तुम्ही . असं- तसं मला जरास ते कसंसंच वाटलं की हाराचं कशाला माझ्यासाठी आणि. इथे एवढे एवढे हार येतात. आणि हे कशाला आपले पैसे घालतात .त तो म्हणाला माताजी माझा प्रश्न सुटला..... कसा ? नाही म्हणजे आता पैशाचा मला काही प्रश्न नाही. असं का, काय झालं काय ? नाही आमची पडीक जमीन होतील बाहेर.. मी तथि ध्यान करतो बसून सकाळचं आणि संध्याकाळी थोडीशी शतपावली करतो तथि . त काय झालं काय ? अहो, त्या जमनीत काय गुण आला माहिती नाही. एक संधी माझ्याकडे आला असं म्हणाला की , ह्या जमनीची थोडीशी माती घेऊन गेले. ती पुण्यवान जमीन झाली ना तर आमच्या वटि दगडासारखे नधाल्या तर तो तराजून तोलून घेतो . हे लक्ष्मी तत्त्व जागृत झालं आता तुम्हाला तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की ,त्या मुलाचा मुलगा ,त्या माणसाचा मुलगा जे जे स्कूल ऑफ आर्टमध्ये म्हणजे जथि फार श्रीमंताची , माझी मुलगी तेथे शिकली . हजारो तथि रुपये लागतात तथि फर्स्ट क्लास फर्स्ट आल्यामुळे स्कॉलरशिप मिळवून आता शक्ति आहेत. हे लक्ष्मी तत्त्व आधी जागृत करून घेतलं . म्हणून मला कबूल आहे. तुम्ही शाळा घाला ,शिक्षण द्या .पण एक तर त्यांना पार केले पाहजि. बुद्ध केलं पाहजि. आणि दुसरं तुमच्या खेडेगावातलं हे जे एक तोटके आणि हे करत फिरतात यांना मात्र तुम्ही काढून टाका . हे परमेश्वराच्या वरिधात आहेत . पैसे बनवण्यासाठी हे जे लोक काम करत असतात. परत वदिया, समशान वदिया, भानामती वगैरे ह्या सगळ्यांचा तुम्ही नायनाट करा. म्हणजे लक्ष्मी तत्त्व जागृत होईल. आणि त्याच्यातले काही आपल्या राजकारणी लोकांच्याही डोक्यात घुसलेले आहेत भूत . हे भुताटलेले लोक आहेत. हे भुताटलेले आहे म्हणून असं होतंय . ह्यांची भूत नधिताली हे काही नॉर्मल लोक मला वाटतच नाही ह्यांच्या बोलण्यावरून ह्यांना आधी नॉर्मलाइज करायला ह्यांनाही सहज योगात आणूया . सगळेजण योगजिन होऊया म्हणजे बघा . आता सांगायचं म्हणजे असं की ,आपल्या समाजाच कल्याण ,देशाचं कल्याण ,सर्व वशिवाचा कल्याण करायचं असलं तर आपल्यामध्ये समग्रता यायला पाहजि. समग्र म्हणजे सगळ्यांच्या अग्राला एकाच दोरीने बांधून घ्यायच आहे . आणि ती दोरी म्हणजे वशिवाची कुंडलीनी आहे. त्या एकदा दोरीत तुम्ही बांधले गेले म्हणजे कसली जात नकिसली पात .सर्व त्या प्रभू परमेश्वराच्या अंगातले अंग प्रत्यंग झाल्यावरती कोणची जात आणि कोणचं काय . हे आमचं कार्य आहे , तेव्हा बाहेरच्या झाडावरच्या पानांना जोडण्यात काही अर्थ नाही. मुळाला घुसलं पाहजि आणि म्हणून सर्वात मुख्य सांगायचं म्हणजे असं की , इथे आपण जे वसतगृह कराल त्यात कुणी मागासलेला म्हणून म्हणायचं नाही . कोणी काही म्हणायचं नाही . कारण याला उगीचच कलंक कसला आला आणि . हे नसते जबरदस्तीचे धंदे आहेत . आणि हे आपल्या देशात ह्या प्रमाणात आहे तथि दुसऱ्या प्रमाणात आहे. परत आपल्याला अस वाटतं की ,आपल्याजवळ पैसे आले असं झालं म्हणजे आपण फार बरे आहोत तसंही नाहीये हो . ह्या लोकांच्या जवळ एवढे पैसे आहेत. मी परवाच सांगितलं की ,स्वझिरलॅंडला , नॉर्वे आणि स्वीडन तीन देशांमध्ये सगळ्यात जास्त पैसा आहे . आणि तेथे सगळ्यात जास्त लोक आत्महत्या करतात. आता बोला त्यांनाही डोहाळे लागले आत्महत्येचे. काय म्हणाव. तथिले तरुण तरुण मुलं आले मुली आल्या , त्यांच्या हाता मध्ये मला अशी जाणीव झाली की जशी काही परेताची स्थिती आहे . मी म्हटलं तुम्ही करता काय तरुण लोक तोंड अशी सुकलेले मेल्यासारखी . मी म्हटलं झालं काय तुम्हाला ? नाही म्हणे आम्ही बसल्या बसल्या हा वचिर करतो की आत्महत्या कशी करायची. खायला-प्यायला सगळं ज्याला कशाची ददात नाही त्याची ददात म्हणजे आत्महत्या करणे . तर म्हटलं झालं काय असं काय करता तुम्हाला काय खायला नाही की प्यायला नाही, तुमच्या तुमच्याकडे काय मोटारी नाही किगाड्या नाहीत ही शिक्षण नाही. सगळं झालं मग नाही म्हणे आम्हाला आनंद नाही मळिला कारण आम्हाला आनंद मळिला नाही कोणत्या गोष्टीत म्हणून आम्ही आता आनंदाकडे वळतो. बुद्धाचच उदाहरण आहे ना . सगळं असून सुद्धा तो कशाला गेला परमेश्वराच्या शोधात. तसे हे परमेश्वराच्या शोधात आता स्वतः आत्महत्या करून राहिले. तेव्हा तुम्ही कशाला ततिक लांब जाऊन आत्महत्या करून मग परमेश्वर मळिता. आताच मळून घ्या ना . इतक्या लांबचा रस्ता कशाला . आधी ते लोक ड्रग घ्यायचे, मग ते ते भुतासारखे केस काढून तसे फिरले ,आरडा ओरडा केला , सगळं केलं त्यांनी ,संपलं त्यांचं ते. आता आले सहज योगात आणि मी म्हटल की , एवढं लांबलचक फारिच की काय गरज आहे. इथचं हृदयात च बसलेले आहेत. तुमच्या आत्म्याचे स्थान तुमच्या हृदयात आहे. ते आपण घ्यावं आणि त्याच्या शक्ती पुढे बघा काय ही दरदिरता आहे काहीच नाही तशीच नष्ट होऊन जाणार . कृष्णानी सांगितलेलं आहे ना कि योग क्षेमं वहाम्यहम् ! म्हटलेले आहेत... योग क्षेम वहाम्यहम् ! योग झाल्यावर तो तुमचा क्षेम बघणार पण आधी योग तर घ्या. जर तोपर्यंत त्याचं कनेक्शनच लावलेलं नाही तर त्याचा उपयोग काय. आधी योग घ्या असं मी सगळ्यांना सांगते. मग पुढे बोलू पण योग घेतला अंकुर फुटला की बसले एकीकडे जाऊन. थोडीशी मेहनत एक म्हन्याची आणि करा म्हणजे बघा तुमचं वस्तीगृह बघा काय बघा .या संबंध राहुरीला एक नवीन रूप येणार आहे. आमची हीच मेहनत आहे .आमच्या आईवडिलांच स्थान आहे. आणि त्यांना जरी ते श्रीमंत होते फार आणि सगळं काही घरात असून सुद्धा आणि सगळा त्याग करून सुद्धा एक समाधान त्यांना मळिल नाही की ,आमच्या देशाचं काही भलं झालं नाही. आम्ही एवढी मेहनत केली जेलमध्ये गेलो आम्ही आमच्या मुलांचा सगळ्यांचा त्याग केला सगळं काही केलं पण तरी सुद्धा आमच्या देशाचं काही भलं झालं नाही. पण आमचे पप्पा आमचे वडील जे होते फार साधू-संन्यासी मनुष्य होते . त्यांनी मला सांगितलं बाई तु ज्या कार्यासाठी आली आहेस, ते कार्य फार मोठे आहे. हा महायोग आहे तर तू ते शोधून काढ की, सर्व जनसमाजाला कथा रीतीने योग देता येईल. जर तू ते शोधून काढलसं तर माझ्या जीवनाचं सार्थक झालं. ते तू शोधून काढ त्यांच्या वेळेपर्यंत मी करू शकले नव्हते .पण पण आई जायच्या आधी तनि वचिरले झालं का ते ? म्हटलं हो झालं शोधून काढलं ,तनि आनंदाने प्राण सोडला . तेव्हा जे आम्ही मोठे मोठे लोक पूर्वी पाहून गेले होते पाहिले होते पुष्कळ मोठे लोक झाले , त्यांच्याही पेक्षा तुम्ही मोठे होऊ शकतात फक्त आपल्या आत्म्याला जागृत करून घ्या . ते अगदी सोपं काम आहे त्याला पैसे लागत नाहीत , बलिडगि लागत नाही . जथि असाल तथि होईल . हे आधी घेऊन घ्या सरळ आहे ना गोष्ट हे एकदा मळवून घ्या म्हणजे बघा तुमचं कार्य कसं सुरळीत आणि व्यवस्थित झालं . हाच एक दोष आपल्यात आपल्यामध्ये आहे की अजून परमेश्वराच्या

परमेश्वराच्या साम्राज्यात पदार्पण झालेलं नाही .त्याचा आशीर्वाद द्यायचा तर कसा द्यायचा. ज्या झाडाला अजून पाणी लागलेलं नाही ते सुकूनच जाणार म्हणून कनेक्शन हे करून घेतलं पाहजि संबंध हा जोडून घ्यावा हा आमच्या सहजयोगाचा सरळ धोपट मार्ग आहे. बाकी या मुलांना सुद्धा फार उदारता आहे . हे बाहेरून आलेल्या लोकांना फार उदारता आहे आणि आधीच आम्ही आता आम्ही आता गेलो होतो तथि कुंडाच्या तथि काहीतरी व्यवस्था झाली मुलांची शाळेची वगैरे तर मला म्हणतात माताजी आम्ही एक -एका मुलाला आमचं आमचा वारसा करू , ते करतील म्हणा पण त्यांनी काही मोठ धोरण नाहीय माझं ,होईल म्हणजे पैसे मळितील, शकिले आहो शकिले ले कतितीतरी गाढव मी पाहिलित , शकून काही शहाणपण येत नाही माणसाला. अगदी महा गाढव असतात आणि राजकारणी काही शकिलेले नाहीत का ?त्यांच्यात हृदयच नाहीय ,हृदयचं नाही आहे बघायला की आहो आपल्या शेजारचा हा मनुष्य मरतोय आणि तुम्ही काय गमजा करता आणि पैसे काय खाताय . ते हृदय जागृत व्हायला पाहजि आणि त्याच्यासाठी म्हणून आमचा सहजयोगाचा कार्यक्रम चाललेला आहे. आम्ही जे काही होईल ते संबंध सगळ्यांच्यासाठी करतोय, आणि करणार आहोत. जे काही आपल्याला त्रास असतील ,काय असतील ,नुसतं सांगायची उशीर आहे . पुष्कळाचे इलाज होतात . नुसत ऐकून सुद्धा होऊ शकतात. परमेश्वराच्या साम्राज्यात मात्र आपण या नाहीतर आमचा हात नाही चालत .आमचा हात परमेश्वराच्या साम्राज्यात आल्यावर चालेल. तो आशीर्वाद तुम्ही घ्या की ,परमेश्वराच्या साम्राज्यात येऊन बसा आसनावर, आणि मळिवा स्वतःच .तुज आहे तुजपाशी ते घ्या . मग कोण रांजले आणि कोण गांजले . अहो दवि लावल्यावरती दवियाला प्रकाश देतो स्वतः.तून दवि लावण्याची वेळ आहे आणि तो तोपर्यंत आपण मागतो की तेल घाला याला दवि ठीक करा . त्याची वात ठीक करा आणि घीण करा.आता काही नका करा तुम्हाला तुमचा दवि मी ठीक ही करते. आणि तेवून घेते. तो तुम्ही तेवत ठेवायचा बस. तुम्हीच देणारे होणार एवढं मात्र करून घ्या जे खरं आहे तत्त्व , ते एकदा मळिवा हे फार जरुरी आहे. बाकी सगळे मळिवलेले तुम्ही पाहिले नं . काय त्यांनी दवि लावले ते तेही कळलेलं आहे . तेव्हा आता तुम्हाला खरोखर जर दवि लावायचे आहेत . तर जे असल आहे ते मळिवल पाहजि नकला वरती राहू नका .अशी एक अत्यंत प्रांजळ विनंती मी तुम्हाला करते. मी आई आहे जर काही तुम्हाला बोलले असेन तर आईचं वाईट वाटून नाही घेतलं पाहजि .ती तुमच्या हतिसाठी झटते आहे . तुमच्या हतिपलीकडे मला काहीही नको जे काही आहे माझ्याकडे ते सगळं तुम्हाला द्यायलाच मी आलेले आहे ते घेऊन टाका म्हणजे मी मोकळी होणार. सर्वांनी मला इथे बोलवलं, भूमपूजन केलं. आम्हा सर्वांच्यातर्फे तुम्ही जे मागाल ते आम्ही द्यायला तयार आहोत . मला त्यातलं काही समजत नाही वशिष्ट . तेव्हा ते आपण मला कळवावं म्हणजे आमचं काय आहे की जागतिके एक ऑर्गनायझेशन असल्यामुळे त्यांचं काय व्यवस्था आहेत. काय ते त्यांच्या मार्फत सगळं काही होतं ..मला पैशाचं एक अक्षर कळत नाही.. तेव्हा त्यांचं काय असेल ते तुम्ही लढून कळवा . काय तुमच्या गरजा असतील ते आम्ही तथिनं मग पाठवायचं काय करायचं ते करू पण मला काही महत्त्व नाही . माझं महत्त्व आहे , तुमच्यातले कति लोक जागृत होतात न किती सहयोगी होतात. तर आता मी जशी आलेली आहे. आशीर्वाद स्वरूप सर्वांनी असा हा हात करून बसायचं फक्त आरामात आणि विचार जरा बंद करा.आता तुम्ही असाल राजकारणी.तुम्ही असाल कुठले काही.पण सध्या तुम्ही ही आईची मुलं होऊन बसा . आणि हे घेऊन घ्या तुमचं तुमच्याजवळ जे आहे . तुमच्या आत्म्याच तुम्ही घेऊन घ्या अशे हात करून बसा. त्याला जात पात लागत नाही , काही लागत नाही ,तुमच्या मध्येच आत्म्याच स्थान आहे. ते तुम्ही मळून घ्या. काय सुमंतराव , नाव तुमचं सुमंत आहे ना सुमंत कोण होते माहिती आहे का तुम्हाला , माहिती आहे का ? रामाचे सचिव होते. फार मोठं नाव घेतल तुम्ही , काय ? आईने काहीतरी विचार करूनच नाव ठेवलं असणारं . तेव्हा आता तसं काहीतरी करायलाही पाहजि .अशे हात करून बसा . आहो त्या रामानी भल्लिणीचे उष्टे बोरं खाल्ले . मी म्हणते भल्लिणीचे उष्टे बोरं काय तऱ्हा हातचं जेवण सुद्धा खाणार नाहीत ते गाढव , आहे ना गोष्ट खरी. मी आई आहे म्हणून म्हटले यांनां . त्यांनी भल्लिणीची बोर खाऊन दाखवली. तरी त्यांच्या डोक्यात प्रकाश नाही पडला तर कसा प्रकाश पडणार ,आत्म्याच पाहजि त्याच्याशक्तीय इलाज नाही . काहीही करून दाखवलं हो , वदिराच्या घरी जाऊन कृष्णानी अन्न खाल्लेले आहे. पण तरी सुद्धा लोकांच्या डोक्यात प्रकाश पडला नाही . वेद एवढा मोठा गीतेचा संबंध ग्रंथ सुद्धा त्यांनी कुणाच्या हातून लहिवला . तर त्यांना आणखीन कोणी मळिले नव्हते तर शोधून त्यांनी व्यास काढला कोळीणीच्या .रामायण वाल्मकी कडून लढून काढलं परमेश्वरानी . परमेश्वराचा चुकलेलं नाही वारंवार धडे देतोय तुम्हाला . पण मनुष्याच्या जातीला अक्कल नाही येणार, कति धसके बसले तरी तसेच म्हणून आधी पार होऊन घ्या तुम्हीच होऊन घ्या आता बुद्ध म्हणजे झालं . मग मला काही बोलायला नको, कळलं का ? आता अशे हात ठेवा . साधे अशे हात करून बसायचं . आता डोक्यावरती बघा तुमच्या गार येते का ? ह्या हातांनी बघा डोक्यातनं गार नघालं पाहजि. टोप्या काढून बसा. आईसमोर कोणी टोप्या घालून बसत नाही . काढा टोप्या सगळ्या . टोप्या कशाला आईला . हं ... आईकडे आपण कशे येतो बरं हं ... बघा वर येते का ? डोक्यावर गार गार ? गार आलो पाहजि डोक्यातनं . ज्या भूमीवर बसला आहात ती भूमी केवढी पुण्यभूमी आहे ते कळेल तुम्हाला .हं ... येते का ? काय हो. आता उजवा हात करा. गर्मी फार आहे. सगळ्यांची गर्मी चढते आणि भिग आजार होतात . गर्मी फार आहे डोक्यात. हात उजवा माझ्याकडे करून सगळ्यांना क्षमा करा आता . आधी सगळ्या राजकारण्यांना क्षमा करा . अज्ञानात करून राहिले ते काम हां... आणि ज्यांनी जातीयता पसरवली त्यांनाही क्षमा करा . मूर्ख आहेत ते , कोणी गाढव आहेत कोणी मूर्ख आहेत काय करायचं सगळ्यांना क्षमा करायची आपण समजदारीनी आता बघा येतयं डोक्यावर काय सुमंत राव ? बघा गार आलं पाहजि हं ... क्षमा करा, क्षमा, डोळे मट्टून क्षमा करायची. क्षमा करता येत नाही लोकांना आणि म्हणतात की माताजी क्षमा कशी करायची . अहो पण जर तुम्ही क्षमा नाही केली तर तुम्ही स्वतःला त्रास करून घेतात. दुसऱ्याला करत नाही . हां ... क्षमा करा ,मी क्षमा केली म्हणावं मनानी म्हणायचं पूर्ण मनानी . बघा येतोय का ? तुमच्याच डोक्यातून नघालं पाहजि . बघा जरा बारीक सूक्ष्म आहे ते ,सूक्ष्म आहे . आपण जडात बसलोय ,सूक्ष्म आहे , आलं का ?येतंय .. बघा सूक्ष्म आहे . तुमचं स्वतःचं आहे, हे स्वतःचं आहे बघा ,गार येते का ? आता चारीकडे सुद्धा गारवा वाटेल. हात असा पसरावा आता, आता हात अशे वर करून बघा. आणि विचारा हे ब्रह्म शक्ती आहे का ही परमेश्वराची शक्ती आहे का आई ? असं विचारायचं मला विचारा , ही परमेश्वरी शक्ती आहे का? मनापासून विचारा याचं उत्तर मी देते , ही आहे , ही शक्ती आहे. बघा.. हातात येऊन राहिली तुमच्या . हे चारीकडे जे जिवंत कार्य परमेश्वर करतो , ते आपण बघत नाही. लागलं आता हाताला गार ? झालं ... आता बघा शांत वाटेल आता ह्याच्या नंतर बघा प्रचीती हळू - हळू , काय ? झालं आता बुद्धम् शरणम् गच्छामि म्हणायचं नाहीतर मंत्राला काही अर्थ नाही. तो जागृत नाही. हं ... आता हे जतिक्यांची नावं घेतले सगळे साक्षात्कारी होते , सगळे साक्षात्कारी . पण त्यावेळेला ही गोष्ट करण्याची करण्याची सोय नव्हती . येतय का ? हातात गार येतय ,काय आलं ? . छान वाटतंय शांत तर आता मी सगळ्यांचा नरीप घेते आणि परमेश्वरी कृपेने सगळं तुमचं कार्य सुव्यवस्थित होईल . मुलांची मला पत्ते पाठवा, फोटो पाठवा .. ह्या लोकांची इच्छा आहे की ,इथल्या मुलांना एंड्रॉप्ट करायचं मग ते त्यांची व्यवस्था बघतील , प्रेम देतील त्यांना . अशा रीतीने हे लोक करतील आणि आपण त्यांच्या मुलांचे

पत्ते आण त्प्यांचे फोटो वगैरे पाठवून द्यावे . त्यांनाही पार करावं त्यांची प्रकृती बरी राहिल. सर्व रीतीने ठीक होणार. तर आपण बोलावलं त्याबद्दल अत्यंत आपली मी आभारी आणसिर्व सहजयोग्यांच्या तर्फे मी सगळ्यांचे आभार मानते .

1984-0126, Devi Puja

[View online.](#)

Devi Puja 26th January 1984 Date: Place Rahuri Type Puja राहुरीबद्दल ह्यांना मी सांगतिलं नाही, की राहुरीचं काय महात्म्य आहे. राहुरीमध्ये शालविहनांचं राज्य राहलं. आदिकाळामध्ये इथे एक राहर म्हणून राक्षस होता. फार दष्ट आणि तो लोकांना छळत असे. आणि त्याच उच्चाटन करण्यासाठी देवीने अवतार घेतला आणि तिने त्या राहुरा ह्या राहुरीमध्ये मारलं. 'री' शब्दाचा अर्थ होतो, 'री' म्हणजे महालक्ष्मी स्वरूप. महालक्ष्मी स्वरूपाने मारलं. म्हणून, आपण असं देवी महात्म्य असं वाचत नाही. कारण देवीमध्ये फक्त महाकालीचं वर्णन आहे. राहुरा मुसळवाडीमध्ये मुसळाने मारलं. तरी तो पळत होता. नंतर ओरडला. म्हणून त्या गावाला आरडगाव म्हणतात. मग तो इथे येऊन धाराशाही झाला. मेला इथे म्हणून राहुरीचं महात्म्य आहे. पण त्याचं कर्ती लांबलचक आहे ते बघतिलं पाहजि, की आज इतक्या वर्षांनंतर, हजारो वर्षांनंतर शालीवाहनांचे बभ्रूवाहन राज्य करत असतांना त्यांनी वकिरमादतियाला हरवलं. वकिरमादतिय हा एक उज्जैनचा राजा होता. त्याचं स्वतःच एक पंचांग होतं. कॅलेंडर होतं. त्यांनी आपलं एक कॅलेंडर सुरू केलं. त्याचं नाव शालविहान. शक त्यांनी सुरू केलं आणि त्या शालविहान शकाप्रमाणे १९८८ का काहीतरी वर्षे झालेली आहेत. (थोडे इंग्लिश, नंतर मराठी सुरू) तर ह्यांना मी असं सांगत होते की शालविहनाचं जे कॅलेंडर होतं, ते त्यांनी केल्यानंतर मग त्यांनी जे राज्य स्थापन केलं, आणि सुरू त्याच्यात राहिले ते गुढीपाडवा, तुम्हाला माहिती आहे म्हणून तुम्हाला सांगतिलं नाही. ह्यांना मी इंग्लिशमध्ये सांगतिलं. आपल्याकडे गुढीपाडवा म्हणजे ती शाल, जी शाल ते वाहत असत म्हणून त्याला शालविहान देवीची शाल आणि ह्या देवीच्या शालमध्ये काय असतं, तुम्हाला माहिती आहे, की त्या शालीने तिला सौंदर्य येतं. आणि त्याश्रवाय ती त्याने आपल्या अंगाचं रक्षण करते. म्हणजे थंडीवार्यापासून रक्षण करते. तर्च्या लज्जेचं रक्षण करते. आणि इतर घाण वगैरे लागणार असली तरी त्यापासून रक्षण होतं. म्हणजे ती जी आपलं रक्षण करते, ती जे आपलं प्रोटेक्शन करते, तर्चिं एक समिबॉलकि म्हणा, एक द्योतक स्वरूप आपण तिला एक शाल देतो. म्हणजे आमचं केलंस तर आम्ही तु तुला ही शाल देऊ. ते त्याच द्योतक आहे. आणि नंतर मुलं झोपली, ती त्रासात असली कवि आजारी असली तर आपली ही शाल त्यांच्यावर पांघरते. म्हणून ह्या शालीचं फार महात्म्य आहे. पूर्वी आपल्याला माहिती आहे, की आपल्या महाराष्ट्रात पूर्वी कोणीही असलं तर अंगावर नेहमी शाल देत असत. आता आपण मॉडर्न झालोत म्हणून शाल घेऊन फिरत नाही. (थोडे इंग्लिश स्पष्ट, परत मराठी सुरू) तर ह्या शालीवाहनाने वकिरमादतियाला हरवल्यानंतर जे पंचांग केलं ते टळिकांनी मानलं. न टळिकांच्यामुळे हे शालविहनांचं जे कॅलेंडर आहे, ते आपण अॅक्सेप्ट (स्वीकारलेले) केलेले आहे. आणि त्याच्यामध्ये काय आहे, की सूक्ष्म आहे. फार आहे. शालविहनांचे जे कॅलेंडर आहे आता ह्यावेळेला त्याच्यामध्ये दिलेला हा कृतयुग आहे. कलियुग नाहीये. कृतयुग म्हणजे ह्यावेळेला जे परम चैतन्य आहे ते कार्यान्वति आहे, म्हणून हा कृतयुग आहे. आणि तो बरोबर माझ्या जन्माच्या वेळेपासून सुरू झालेला आहे. म्हणजे कर्ती सटल आहे. म्हणजे कर्ती सूक्ष्मात त्याने हे धरलंय. म्हणून टळिकांनी सांगतिलं की हे खर कॅलेंडर आहे आणि हेच वापरलं पाहजि आणि म्हणून महाराष्ट्रात आपण सगळीकडे शालीवाहन पंचांग वापरतो. हे शालीवाहन पंचांग जरासं वेगळ पडत. पण सहजयोग्यांनी शालीवाहन पंचांग वापरावं. ते खरं आहे. बाकी जे बाह्यातलं, जे वकिरमादतियांचं आहे, ते बरोबर नाही. हेच वापरलं पाहजि. आता नॉर्थ इंडियामध्ये मी पण सांगणार आहे, की हेच पंचांग तुम्ही वापरा. कारण हे सूक्ष्मात आहे. तर राहुरीच मी आपल्याला महत्त्व सांगतिलं, शालविहनांचं महत्त्व सांगतिलं. आता नांदगावी आपला प्रोग्रॅम होणार आहे. नांदगाव हे माझ्या माहेरचं गाव आहे. म्हणजे असं की आईच्या माहेरच गाव आहे. लखुजी जाधवांचं तथि ठाणं आहे. लखुजी जाधव जेव्हा सर्वांना त्रासून, कंटाळून इथे येऊन राहिले होते, तेव्हा शालविहनाला औरंगजेब भितीये हे त्यांना माहिती होतं. औरंगजेब अहमदनगरपर्यंत आला, पण ह्या राहुरी भागात आला नाही. कुठलेच मुसलमान इकडे आले नाहीत. त्याला कारण म्हणजे हे देवीचे भक्त आहेत, म्हणून तो भीत होता. म्हणून तो इकडे आलाच नाही. तथि लखुजी जाधव येऊन राहिले. ते नांदगावी राहिले आणि ह्यांनी त्यांचं जेव्हा (अस्पष्ट) बुडालं तेव्हा त्यांनी येऊन इथे राजधानी केली आणि..... त्यांची एक लहानशी राजधानी होती. असो, आता तथि त्यांनी मला जमिनी देऊ केल्यात. आणि अशा रीतीने परत इतिहासाची पुनरावृत्ती होऊन राहिली आहे. तथि आपल सहजयोगाच काम सुरू होणार आहे. तथि त्यांनी अनेक जमिनी मला देऊ केल्या आहेत. अशाप्रकारे आपल्याला आता सहजयोग जो आहे, तो परत सूक्ष्मातून सुरू करायचा आहे. त्यावेळेला त्यांनी जो केला तो जडामध्ये होता आता आपल्याला तोच सूक्ष्मातून करायचा आहे. म्हणून राहुरीचं फार महत्त्व आहे. आणि ह्या घडीला आपण सगळे बंधन देऊयात.

1984-0131, Talk to Doctors

View [online](#).

Talk to Doctors, Dr. V.M. Medical College. Sholapur (India), 31 January 1984.

Our Respected Dean Dr Srivastava, the staff, the members of this medical college and all the seekers of their Love for God, I bow to all.

It is such a tremendous joy for me to be able to speak to the people of such noble profession, as medicine. I myself put in some part of my life into the studies of medical science because I knew one day in future I may have to talk to them. I have all respect for that profession. And, in no way Sahaja yoga could be a challenge to this. Though Dr. Thakkar has asked me to speak on that line, because love never challenges. This is the power of love and to talk about power of love, one must understand that it has no power to challenge. Now medical science is like all other sciences, is a science or the knowledge of the tree that is outside that we see. Actually, factually, we can see with these - our senses, whichever are they, gross as they call it. And to know about the tree, one way is to know about the leaves and the branches, but could be that if you have to treat the tree, it would be better to go to the roots than to go to one leaf or to go to one branch because unless and until you know how to go to the roots, you start treating it from outside. In the same way, as the roots are no challenge to the tree - Sahaja yoga is no way challenge to any science in this world. I personally think that, if these sciences had not developed, it would have been impossible to work Sahaja yoga on this magnitude. Today, supposing there was no microphone, I could not have talked to so many people, for example.

But there are so many ways by which all the discoveries of this modern science has rendered so much help to Sahaja yoga that, if I want to tell you a simple example, that when I was [talking in Indian language]; I had gone to Hong Kong once, and the lady who was, the lady who was the owner of one of the companies of Television broadcasting, asked me if I could stand up for 15 minutes and ask people to take vibrations from me. I said all right, doesn't matter. I gave a little introduction and when I stood up, many people wrote letters later on saying that they felt the vibrations and some of them felt better within. So, you can imagine if we can use television also, we will be able to broadcast vibrations through television - even the photographs emit vibrations. So, you will be surprised, how the medical science which has created all these instruments can in their own turn help the propagation of Sahaja yoga. This, specially for this microphone; I can tell you, if I put it on one of my chakras, I can emit vibrations of that particular chakra. I have tried that many a times, that when there is a problem in the collectivity - in the samashti, I work it on my chakra with that ordinary thing called as a microphone and it works. Now the whole thing looks very fantastic to us, always whenever something happens extraordinary, it looks like something very miraculous - but there is no miracle about Sahaja yoga, nothing miracles. It is all within us, like certain discoveries today we can see - these lights. Now, when it was discovered, it must have been a miraculous thing for people, first to know about it. In the same way, people think that Sahaja Yoga is something miraculous and only few people can do it.

It is a new discovery of the Sahaja yoga, by which it has become Maha yoga. In the sense, that thousands of people can now get their realization and can be entitled to do this work of Sahaja yoga. Once you become the spirit, now being Maharashtrians, and living in this place of saints - we know that they were all sakshatkari people. What is sakshatkari - is that they were the spirits, they had their Atma Sakshatkara and some of them did cure. Like we had Sainath here, who used to just cure the people by touching? He was not a doctor, he was not a medical scientist but he could cure people because of this power of giving energy to your roots. Now the chakras about which Dr., Dr Warren, has told you, are the roots of the different plexuses we have within our body. But apart from that, we have another system, which must be dealt with, is the autonomous nervous system called as sympathetic nervous system. Now, sympathetic nervous system is also a gross system which have a subtler, we should say the roots, which we call as Nadis. Now the Ayurveda deals with Nadis but also in a gross way. While the medical science deals with the chakras, but in a gross way. Now you have nadis within ourselves, say the left nadi is called as an Ida Nadi, which manifests outside, what we call as the left sympathetic nervous system. Right side, we have got another nadi called as the pingala nadi, which manifests outside, what we call as the right sympathetic nervous system. I have studied medical science, I don't know how far it has advanced, but when I studied they did not know that these two nadis deal two different functions in our body. For example, the right side does only the physical function and the mental function, and the left side does all; I mean, English

language is funny; when you say mental, you mean the emotional side but here I mean the mind where our buddhi, but on the left hand side it deals with your emotional side. So, we have two sides already within us.

Now these two sides have been dealt with in the western science in a very wrong way because I little bit tried to study also the psychology - because I have to be with psychologists. And, I found they made a very big mistake in understanding a human personality. For them, the unconscious, they believed in the unconscious. Indians believe in unconscious, they said that unconscious is lying at the base. On top of that is the unconscious that will be conscious. On top of that, they said is the conscious mind. Then on top of that, no, is the subconscious mind and then is the conscious mind. On top of that is the Ego. I mean, it's all upside business because they don't know what they are talking about. Actually, we know that our whole system is placed parallel and vertically. It is not placed one top of another - it is vertical. The left side is this side and right side is on this side. Medically also at least we know that they are not placed, left sympathetic nervous system on top of the right sympathetic nervous system; Because, there is no correlation between the psychologists and the medical science. You see, no one understands each other what they talk. They talk through their heads and the medical science people think they talk through their heads. So, the whole thing is misunderstand. Now, we know medically that on the left hand side we have got the left sympathetic nervous system, on the right hand side we have got a right sympathetic nervous system. Now beyond the left hand side, we have got the left side deals with your emotions through your conditionings about which Freud has spoken. But he being a half baked man again, I should say, he spoke on one side of the life that is left side. We are not only conditioned people; we have the right side also. And if you work out the right side too much, then you will develop another horrible thing called 'Ego'. If you work out too much left side, then you work out another system called The 'Super Ego' - means the conditioning. So, we live with two balloons like structures in our brain, one as the Ego and another as the Superego, which is the conditioning. That is how the brain is covered with the two balloons. Now because their idea is that, one is placed above another I don't know how they are going to adjust the whole picture. But as medical students, you know and as medical knowledge is there that it is placed vertically. In the center is the parasympathetic, now parasympathetic, you don't know much about it; because to know about it you have to enter into the subtler understanding. In your central nervous system, whatever you have achieved through your evolution is expressing itself. So, our all achievements in our evolution is being expressed in our central nervous system. For example, if a dog or a horse has to pass through a dirty lane, it will just walk through. It would not mind at all walking through any dirty lane or any such a place which can be horrifyingly, absolutely, impossible to cross for a human being. The reason is we have developed a subtler sense of cleanliness within ourselves. Because of that, we cannot overcome that feeling of filth and dirt.

In evolutionary stages, we have achieved a lot, much more than the animals but we never think as scientists, 'why', this question we don't ask. You just say this is so and this is so, so this is the reason. But, we don't ask ourselves a question, a simple question why, why did we become a human being from a amoeba. Why not ask such a question to yourself? Because they are honest, they know there is no answer; so they keep quiet. But by shutting yourself that way, we are shutting a very great tremendous knowledge that lies within us. Now this knowledge of the self is achieved not through brains by reading books, by saying something. It is beyond the mind. So, what is the knowledge then the people talk about? What does the veda say, the 'vid'?. What is the 'vid'? Is what you call the bodh - is the word in the Sanskrit language, it's beautiful means, in Marathi, it is gnani, is the one which you can feel on the central nervous system. It means in the medical terminology, that you should feel it on your central nervous system. That means our attention is felt through our central nervous system. Now, I am asking to pay attention to yourself, you cannot - your attention is outside. Now how do you manage to take your attention inside is only by some happening inside and that happening is the awakening of the Kundalini. And this power is lying in the triangular bone, which is called a sacrum. We accept the word sacrum, without finding out why is it called sacrum? Because sacrum, in the Greek language, means sacred. They accepted at a time and you will be surprised if you read also the medical science, which existed about, I would say 100 years back, was just the same as Ayurveda; you will be surprised. It took a different turn altogether after sometime that people could not go further with it, because they could not correlate it with other scientific discoveries. So, the Ayurveda became more elaborate and more analytical when people started thinking of using a microscope or other such advantages we had from other discoveries of science. So, the whole system changed and we started moving towards the analysis of a human being. Like, if there is a doctor he must treat one eye, another doctor should treat another eye, sort of a thing. But when you go to the roots, you go to the synthesis which you talked of as integration. In Sanskrit language, the word is samagra, which is a very beautiful word, 'Samagra. 'Agra' means the top of it and all of them are penetrated through Kundalini.

So, like you can see that like a pearl necklace. See all these chakras are penetrated through this Kundalini which is a sacred energy within our triangular bone. What is this energy of Kundalini? Actually, what is the nature of this? The nature of this is pure desire.

It is easy to understand the pure desire if you relate it to economics. Economics says, the science of economics says that "A want, in particular is satiable, but in general, it is not satiable." Means, a desire you may have today, supposing you want to have a house. You will have a desire then you fulfill it. But then you would like to have a car, then you would like to have something else. So the desire is shifting from one to another. But this is shuddh iccha, means the desire to be one with the Divine. This desire is a pure desire within us, is called as a sleeping Kundalini, because it has not yet manifested itself. When it manifests, all that is desired is blessed [Marathi discussion]. It is written already by our great saint, Gyaneshwara, long time back, that this is going to happen. And that is today we are proving that what Shri Saint Gyaneshwara has said. Then all these things have said is being proved that whatever your desire you will get it. Now, the thing is when the Kundalini - the shudda iccha rises, within yourself, it penetrates as He told you through the different charkas within yourself.

I will take one example in which you will see how it is complimentary to medical science and very much supplying knowledge about so many unknown diseases we do not understand. And, if I mean, if I say so, if you just deny it, I cannot help it. Because supposing you go to a medical science and they say that this is a bone called this and this and you say we don't accept it, then what can you teach them? So, you have to be an open minded scientist first to come to Sahaja yoga. Supposing you are educated in medical science doesn't mean that you should not be any more open to any other knowledge or any higher knowledge or any subtler knowledge that is available. Specially for Indians, I would say, this is your heritage. The western people, if they take Sahaja yoga first, then bring it down here, then you may accept because you think medical science has come to us from the west and so the subtler should also come from the west. But this is your heritage; it is very easy to talk to you people than to talk to them, who do not know what is Ganesha. Now for a doctor to have Shri Ganesh in the house is common. But he does not know that this Shri Ganesh, who is sitting here, whom I worship, controls the prostate gland. Now if I say it controls, you won't believe it but if you awaken your Shri ganesh within yourself you will yourself know how to control the prostate gland of others and how to improve the conditions of the particular thing like prostate gland or anything that has to do with the pelvic plexus.

Now I will tell you about another particular thing, which is bothering all our doctors, is the disease, horrible disease of cancer. I say that cancer can only be cured by Sahaja yoga and by nothing else is a fact. Now, that doesn't mean that I am claiming too much or anything. The reason is the cause of science is much subtler than we understand. As I told you on the left side is the Ida Nadi, beyond that, that is the subconscious, beyond that is the collective sub consciousness within ourselves. It is all in your body. Recently I was happy to see some doctors in about a year back in London, they showed a TV show in which they discovered something very specific about cancer, which relates things which are talked about cancer. They said that when they were trying to research, to do a research about science they found that there are certain type of proteins, of course they give the names as protein fifty eight or protein fifty two, that's what they called them. They trigger the action of cancer, but the main point they said was this, that these proteins come within our system from the area, which is built within us, since our evolution. So, they are talking about the collective sub conscious area, which lies beyond the subconscious. So, this collective subconscious is the one, which contains all that is the past, all that is there. Now there are many vegetables, which went out of circulation of evolution. These when they enter into our being exist within us because everything that is past and future exists within us. So, once they enter into our body, we get these virus infections. Virus comes from these things, which are of the past and they enter into us and pull us towards the collective subconscious and that's how we get the symptoms of virus and you know that virus cannot be treated. It has to be allowed to pass out. So they just enter into our being and pass out. But in cancer, there is a different thing that happens is that where our chakras are built like these say, for example, a chakra you can call it as the spinal cord and this is the charka, and the left and the right sympathetic nervous system is here. Now, when you start moving too much towards the left, due to the activity of the left side, means a person who is very emotional or who bows to wrong type of people. That's why it is said don't bow your head to wrong type of people. If you bow too much to people out of slavery and all that, all these people start getting conditioned and all that and superego develops and they go to the collective subconscious area where they are, they get caught up by these proteins which we call in our ordinary language, as bhoot. We call them as bhoot pisachadi. Now the Christians who believe in Christ and follow our medical science know that Christ took out bhoots from people

and put them in the pigs. But if you tell them that there are these bhoots within us at a very near reach here, on the left hand side, they are not going to believe. Now doctors are not going to believe this. Now the whole mental problem comes from that.

Now, you will be surprised that cancer is caused, mainly triggered by these things which we can call as psychosomatic. But it is, a fact that later it has been found that by doctors themselves that is, I mean, I am not the one who should be held responsible for this, but this I had been saying from last fourteen years or so, that it is this kind of behavior, the conditioned mind takes you to the left side by which you get caught up into that and the cancer is triggered. First of all, the pulling itself of the chakras makes it, you see separated, this chakra by which this chakra becomes independent on its own and it starts working on its own because the connection with the whole is broken and it starts working on its own and it becomes malignant. When it starts working on its own, then the central nervous, the central part cannot control. It means brain cannot control it anymore. The parasympathetic goes out of order.

Now to bring it back, what do we do for Sahaja yoga? How do we cure cancer? It's very, very simple, if I tell you, you won't believe it. First of all, of course, you have to be the 'spirit'. You have to develop your powers by meditative methods. You have to go deeper into your own roots and make it so powerful that you can emit those vibrations yourself. Now, if somebody has got cancer, what is the first sign we get? Now, how do we say somebody has a cancer? Firstly, all the fingers starts burning. Secondly, on your forehead here, you get eleven bumps which we can see, which I think people can't see, but it's a bumpy head. Here you find out a bump coming out, in Sanskrit language, called as Ekadasha Rudra. Once it is settled then a cancer has started. Though I mean, all the time cancer is built in, and broken up by parasympathetic but this time when it is built up here, a barrier is built up here and all the fingers starts burning, we know it is cancer that has started. Now, how to cure the cancer? It is very simple is to give it a balance. How do we give a balance, is to raise the left side and put it to the right side, but only a realized soul, a sakshatkari person who knows about Sahaja yoga, who knows all the methods, shudda vidya, we call it, can do it is to raise the left side and put it to the right side. And by that you can cure the cancer, if you know how to raise the Kundalini on top of the head. Now this is just a action but action of the hand which has got the power flowing through it. Anything that has a power or a light, you can move it and light works out. So, the working out of these vibrations takes place and that's how you just give a balance to that person. Because of the balance, when you raise it, this becomes loosened up, fits, is fit again, fitted in the center like this and the chakra starts working and that's how the cancer is cured. It's true that Sahaja Yoga has cured the cancer, can cure cancer but the best thing is that to get your Kundalini awakened first and to become the Spirit. If you become the Spirit then the power starts flowing through you. Then you have to know the shuddha vidya, in the essence you should know what are these centers? Five, six, and seven centers on the left hand side. And these are seven centers here.

Another example, I will give you of a very simple thing which is a big problem for all medical science is the diseases which we call as incurable, like one of them is, say diabetes. Now the eye, now I will give you a complete picture of whole thing. Now this is a chakra called Swadishthan charka, which is the second chakra comes out of the Nabhi charka. You can call, from solar plexus it raises as the aortic plexus, outside we can say like that but it is much more than that. Now this aortic plexus on the subtler side has to work out a very special function, which medical science doesn't recognize or perhaps is not aware of it. I don't know the present position, why it was not that. It has got a very important function is to convert the fat cells from the stomach for the use of the brain. I don't know if the medical science is aware of it. Now this is the function this center has to do, is the aortic plexus has to do this function and put it through the blood stream to go the brain for the use of the brain which is using its power when it is thinking. Now the people who are very futuristic, who plan too much, who think too much, I mean they suffer from thinking, they just cannot stop thinking. In Switzerland, I met a doctor who told me, You cut my throat or do what You like Mother, but stop this thinking, its too much. So because we are futuristic all the time planning, planning and planning too much, we think too much and in that we forget that there are other functions that are to be done by this charka of Swadishthana which represents outside in the gross as our aortic plexus. Now this special function is, when is overdone by any chakra, what happens it neglects the other functions it has to do. It has to look after the liver, it has to look after the spleen, it has to look after the pancreas, it has to look after the kidney, it has to look after the lower abdomen, in the sense the lower intestine, and it has to look after the part of the uterus. So, it has to do all these works plus this transformation of these fat cells to the brain. Now because it is busy with one work only all the time, all these things are neglected. So, you will be surprised to know that it is not the sugar that causes diabetes, not at all. Because you see if you go to a village, when I go to a village, they offer me a tea, there will be at least five spoons of sugar in one cup. It is more sugar than anything else in it and if they think that I being a holy person, I should be given

the best tea, so they will even put six spoons of sugar for me and they don't have diabetes, they don't have diabetes. Diabetes is only for the people who are supposed to be intellectuals; it's not a disease for the poor people, because they don't think. They do not waste so much, so much energy in futuristic planning. And that's why they don't have diabetes. And now, I think it is being accepted by doctors that sugar is not the cause. Of course, if you don't take sugar there won't be any sugar passing out of your urine, is correct. But you don't take any sugar, so how do you justify it has nothing to do with sugar. So, what it has to do is that you must give a balance. You must give rest to your Swadishthan charka or some special energy by which this Swadishthan charka can cope with your futuristic thinking. Now all other such diseases, specially the worst of all that is the result, of course, liver is horrifyingly bad and liver can be cured through Sahaja Yoga only. It cannot be cured. Actually I have seen that people develop cirrhosis of liver or cancer of liver, only then you will realize that the fellow has a liver trouble but liver starts at a very early age, in, specially in the western countries because the mothers are always thinking, the fathers are always planning, the poor child is born with Jaundice, is born with jaundice and jaundice is so easily curable but so many people die of this little thing called jaundice, children specially.

Now what happens with the other very serious disease which is disturbing is the, what you call as the leukemia, the blood cancer. See, it's a very serious disease and it can be easily cured. Now the spleen as you know, works out our emergencies whenever we want to have an additional flow of RBC's, it goes into action, is a simple thing we all know - the principle. Now, what happens we are in modern times always in emergency. Early in the morning, we get up; first of all, we before we open our eyes, we grope for a newspaper and then we open our eyes, we see some horrifying news. First of all in Sahaja Yoga, we are not supposed to read newspaper so early as that. We are supposed to get up first to do your meditation, settle down yourself because you are not ready for any shocks. And these days as you know the newspaper is so much busy with giving sensational news that you get a real sensation all the time and your spleen goes in a hectic way in the in production of these RBC's. Then after that you just realize that time is up. You have to rush up. So, you get up and you rush, have your bath. I mean in England, they don't even do all that. Just get out of their beds and rush, then they find their car coming and they cannot take their car, all so hectic, the wife has given the breakfast on the way. They are just nibbling it and the whole thing is such a hectic nonsense going on that, poor this spleen doesn't know how to cope with this mad man. It doesn't understand because it is so hectic, it also becomes hectic. It doesn't know when to produce what, how to adjust to your madness, you see it becomes mad in a way. The speedometer, it is a speedometer and the whole speedometer goes wobbling and that's how the whole preparation or we can say the vulnerability fall, the occurrence of this leukemia is established there. As soon as it is triggered, you get this leukemia as a disease. Now this kind of a spleen, so many people have, I have seen the, when you tell them that you have to fly now, just before going to the airport, they go hayward. They go mad. They don't know what's happening; I mean just before that, so that, they will forget their passport here, they will forget their books there, they will forget their things, they go mad. They, if they have to travel, they become mad. So, all these bondage of..... as leukaemia. Now we have cured leukaemia, definitely, can be cured, 100% is this curable - no doubt about it. But then as a result of your realization, you become a balanced person; take things easily, in the right perspective. As I would tell you that I never plan my things at all. Never, I never plan because I have seen all plans fail. Our country has failed because all plans are failed. How they failed? Because future doesn't exist. You shouldn't plan about the future. When you start planning about the future, you commit the greatest mistake.

At the practical side, I will tell you how it is? For example, that I went to Muradabad and I found lots of Russian tanks, or what you call these tractors being put there, becoming junks - thousands! I said what are they doing, why are they sitting here, what is their purpose. They said it was brought from Russia but I said why are they here? They said, they said they are here now, for years because there are no roads to take them to the village. So, (laugh) why did you do it? You should have first made the roads and then brought these. So, the future thinking is such a funny thing that you reach a station in time, the train is late - then you start thinking about why am I here.

Supposing you are a Sahaja yogi, it is a very fantastic thing that I am telling you. If you are a Sahaja yogi, if you are late, you understand it's planned by God. You find something, is so miraculous during that time, that you are amazed that how is it that I should have missed the plane and this should have happened to me. It has happened with many Sahaja yogis who found Me by mistake, by accident you can say. But these accidents took place because they missed the point where they were about to reach, they couldn't reach, they walked into Sahaja Yoga. So, you see the planning that we do has to be related to the planning of the Divine. Now we do not understand that there is God through medical science. We cannot, but we can do certain things by

logical thinking that these flowers can become fruits. No medical science can do that. No living work can be done through us. What you do is dead work. Even if we produce a child, say out of a test tube, it is first the life is brought into it, we don't create life. Now the one that does all this living work and with such beautiful distribution and complete understanding that, say a mango tree will give you only a mango. An Indian will have an Indian child. Who does this? What you call the cheyan - the one who knows how to differentiate. Who does this job, is the Divine power, which is surrounding us. Whether you believe it or not, God exists. And His Divine power exists which does all this work, which is described in the Patanjali yoga, as Ritambhara Pragnya - means the one that creates the rutu, means that creates the different seasons. And at different seasons, you get different flowers, and all this is managed by what; by the living power of God. Now we do not see Him anywhere but it works out.

First time, after you get your self-realization, you start feeling like cool breeze in the hands, is described in the Bible as the cool breeze of the Holy Ghost and Holy Ghost in our scriptures is called as Adishakti, the primordial mother. The whole thing gets related once you get to come to Sahaja yoga. Why Christ came on the earth? Why Rama came on this earth? Why Krishna came on this earth? Why Mahaveera came on this earth? Why Buddha came on this earth? What did they do? Where are they placed and how to awaken them? Everything you come to know about but you must first get to your realization. Without getting the light as we say in Marathi ("Marathi Quote"). It's all a shabdajalam and once you get out of it, it has nothing to do with one particular religion. You have to know that all religions are one. Christ has said those who are not against Me are with Me. Who are those? The Christians won't go and see that. I mean they Christians have said that now Christ is one side and science is on another side. From where do the science is also coming? The knowledge of science has come to us because we have been able to go to the subtler side of the matter. But, who controls the subtler side of matter. For example, recently people know let's say there is Sulphur dioxide molecule, the Sulphur and Oxygen have isometric, symmetric and all kinds of vibrations. In the matter itself they can see so clearly. Now, these vibrations, what are they? They come from where, who controls them? In Sahaja Yoga, we call it the Prana Shakti, the right side. On the left side is the Manasa Shakti, the manas shakti, the iccha shakti. So, the right side is the Kriya shakti, the left side is the Iccha shakti and the Central one is the Dharma Shakti; where you, you sustain a dharma, you sustain a dharma like Carbon has four valencies. Carbon now is placed in the center. Even if you see the periodical table of the organic chemistry, you should be amazed at the way it is organized. In the center is Carbon. Carbon has four hands as Ganesha has. Now once the Carbon is formed, then amino acids are formed, from amino acids, you go further with life. Further, further, further with it. But now after seeing all that one has to realize if we can go to the subtler side of the Carbon, or the Carbon, where is it placed within ourselves. How to awaken within ourselves? Where is Hydrogen, where is Nitrogen? How it works out? Actually after coming to medical science, we have to analyze everything and know all the details about it. But in Sahaja Yoga, you don't have to. You need not be a doctor. Just by touching somebody it works out, you don't know how. But if you want to know how it has worked out, it can be related completely to your rationality also, to your medical science. But otherwise for a simple person now, we have some one here who has cured say, a five thousand people of, he has cured even leprosy. Asked him, how did you cure leprosy? So, he told Me [Shri Mataji speaks Marathi language] - that's all he said, teertha means vibrated water, you see he took from Me and he gave it him, he cured the leprosy.

Now you may ask how it worked out. These vibrations are the synthesis of all the powers i.e. first power is of the power of desire, the power of mana and Second is the power of kriya, the power of prana and the power of sustenance of the dharma [Shri Mataji quotes in Marathi] - the one by which we become Carbon and then we become amoeba and then we become human beings. So, all these powers put together is one power, the synthetic, I mean we can call as synthesis of all these powers is that power, are these vibrations, which is called as 'pranav'. Now what happens that if you want to analyze, say for example if, "I want to analyze," you cannot; because when you want to analyze first of all you have to separate prana shakti from these vibrations. Because you can only record prana shakti, you cannot record manas shakti, can you? You cannot. So, you cannot record it but you can see the result of it. This is the thing one has to understand that in the synthesis if you go then you can work out the thing without even knowing about it rationally. It just works out. That's how the Christ cured people. But that doesn't mean that medical science is not needed - is very much needed and it is very, very important because without medical science there are so many things which we cannot really work out properly. In a way, I will say that now for example, I, I knew these things beforehand, what was happening and how things are, but when I joined the medicine study, I found out one thing very clearly that to relate it to people, one has to pass through a system of medical science. Otherwise it will not reach the people. Supposing, there is one man sitting under a tree, he treats somebody, he gets well. Then it will just pass out. They will say Sai Baba cured me and somebody like Sainath, I don't say about other one, but the Sainath. He did through the Ishwari Shakti [Shri Mataji quotes in

Marathi language] - he cured, but nothing more than that. But if it passes through the medical science then it is the proper channel by which people will understand. Otherwise people will never understand Sahaja Yoga and that's why a channel is prepared. You know the science, you know what it is.

Like the other day, I told one lady, said that, "You have got sinusitis." She said how did you know? Now it is very simple because this charka if it is caught, it is sinusitis. And there is a simple medicine for that, and extremely simple medicine, if you use it, they call it aji biles medicine as such that sinusitis can be cured. Now the same thing if you go through the medical what happens is that you know that sinus is formed like this and it is because of the cavities there sinus is formed. Now supposing, for a person who cures us like this, is easy for him but it is not so organized. For example, for Dr. Warren and Dr. Bagdhan, is much easy to use Sahaja yoga than for other people. Naturally because some people don't even know where is the heart? I tell them put your hand on the heart and they put it here [laughs...]. The knowledge of heart, where it is, that also they don't have. So, because you see, of their knowledge, they know exactly where to manifest Sahaja Yoga. So, it has done a great service to Sahaja Yoga and to God. And the whole knowledge has come to us from God. So, medical science is very important, and specially, the Indian doctors, I would say, that it is their heritage; this is their heritage. If they take to Sahaja Yoga and then they practice medicine, it is going to help them a lot and help them so much that they will have the real satisfaction of doing real good to people of this noble profession. Because it has become machinery, there is no heart in it. You do not enjoy because there is no spirit but once you get the spirit in, then you will really enjoy this work and you will just do it without feeling tired, without feeling any pangs of [NOT AUDIBLE].

As it is, it makes you much younger, makes you very active. You become very healthy yourself and you can cure easily. Now both of them had troubles, before they came to Me and when they were sick, they did not know how to get over it. So, they came to Me ultimately and that's how once they get cured, they were amazed because medical science could not cure, so they came to Me. But now they know relationship between how far the medical science has gone and how to get this connected. Now if this connection, as he said that the subtle has to be connected with the gross, and if the subtle is connected with the gross, the gross knowledge is going to help the most of all. So, I thank you very much for inviting me for this very special type of rapport that we have had. I know it may not go very well with you because you are educated in a different way where you think about it and understand. But once you get your realization, your whole priorities change and your temperament change. I have seen people who were drug addicts, overnight they changed; who were alcoholics, overnight they changed. But there are people who were suffering from horrible diseases; for example, our president Sanjeeva Reddy, whom you have heard, I have cured. In 10 minutes, he was cured - In 10 minutes time he was cured and even the line of his operation disappeared. So, it is such a tremendous thing that once you get into it you will be surprised, how fantastic it is and how as I am using this instrument, you can use the instrument of medical science.

Moreover there are many things, which cannot be cured by also by Sahaja Yoga. One of them is supposing you have something that is dead. I have seen so far, we have not been able to cure cataract in the eye or something that is dead in the body, we cannot cure but if there is some sort of a living tissue which is unhappy or sick, we can cure. But if it is dead in the body, we cannot cure it. We cannot take it out; somebody has to work on it. For example, somebody has a, say a bullet, we cannot remove the bullet by Sahaja Yoga. We cannot, that doctors have to do. So, also there are so many things like that we cannot help.

One more point I would like to just make, because the lady had asked Me about hypnosis. Hypnosis has been taken over by medical people blindly, which is very, very wrong. One must understand, what is hypnosis? Hypnosis again is the same as going towards the left, where you just get entrapped by these proteins and where by which you become unconscious, unaware of your central nervous system. So, people use it for anesthesia, which is a wrong because you go to the left side by you will cure such a person physically but such person might become mad. He might have emotional problems. So, by, by treating one part, we should not create another problem like penicillin we had, like sulphur we had, all these things are partial and are imbalances. So, what we should try to see the whole perspective of the science of curing - let not only physically but also emotionally as he has said, and also spiritually. So, the curing has to be a complete thing and not just one bit of it because if you cure one thing with something, which is a strong medicine, you may create another problem in that. Same with acupuncture. Acupuncture is nothing

but the drainage of your energies from other chakras. So, if you cure one charka, you might create a problem of another charka. Because the sympathetic is working out, but once you raise your Kundalini then what happens you become connected with the whole and all the time the energy is flowing, so there is no imbalance or drainage. First you must get your realization, then there is no tension, there is no worry, all the time, the flow is there and you have to just enjoy.

May God bless you all. I hope I have been able to put it in a way that we could understand each other.

[Applause...]

[One person talks]

Shri Mataji: Is one of the science. He said that how do you do it, how do you raise the Kundalini, which is the sign that he is a real seeker, he wants to go to the point. Now as I said, it is Sahaja, means is spontaneous, is born with you, is very simple, as I told you these are all our centers here five, six and seven. And also, medically I have told it is accepted now that these are all sympathetic entities. So what you have to do is put all these toward me like this, and it just works out. It moves through you the energy invites the Kundalini and you get it, so many. But if there are obstructions within you, you have to move your right hand, left hand being towards me. With the right hand, you put your hands to different centers as I tell you and you can manage it. Like just now I can tell you, what chakras you are catching. So, I know which chakras you are catching and if I tell you how to remove the hurdle, you can get it and then it works out, is very simple. But, in a village just putting the hands like this, they get it. For children, in a school they all get it. But we are rather we have barriers of our thoughts. [laughs]

Sahaja yogi: No questions?

Shri Mataji: There will be, I hope there are some questions at least you see that shows the rapport has been established.

One person: Maa, You are saying that by doing this we will receive the energy from you. But I read in the yoga somewhere that, this posture to conserve our energy and to avoid the loss. In this way, we conserve our energy. When we are doing like this, we will be losing our energy now, isn't it?

Shri Mataji: He has asked me a question of this kind that if we put our hands like this, we will be losing our energies. And if we put our fingers like this, then we conserve our energies, is a wrong idea. You see what happens actually in Sahaja Yoga that Kundalini is your Mother. Everybody has a Mother, individually placed in the sacrum bone. Now this matrix [Mother??] within you, the mathrutwa as we call it, rises above and pushes you in the same way as the reptiles do. In the biological function of them that you are put higher than what you are. You are not moving like a pendulum that an energy loss and energy gain like that. You just become empowered that you can give energy to others. So, by doing this what happens, you do receive energy from Me, if I have energy force, it passes through you. And then the energy goes inside and invites the Kundalini as I told you. But why some of the saints used to do like this is not to preserve their energy. But this center relates to this center. And this center means the center of the Virat, of the whole. And this is the center of the Swadishthana, is the one by which all the matter is made. So, when you do like this what you do, the energy of the whole is passed into the matter and here it is the subtle side of the matter is on. You can say the emotional side and it is passed into the emotions. So, this mudra is not to be done by people who are not here doing this kind of work. It is only meant for the incarnations who have that much power to do. So, this one is not preservation but actually is passing of your energy to that. You don't have to preserve any energy, you have to get the energy passing through you. And the energy within you rises and opens that gate.

[One person asks to explain in Marathi language for 5 mins]

[Shri Mataji laughs and explains in Marathi for few mins.]

[Someone asks something]

Shri Mataji: Yes. He is saying, 'How can you prove materially or physically that Kundalini is awakened,' because it is spiritual? It is true but the spirit is felt in your central nervous system, I told you first, in the very beginning that when the Kundalini is awakened, what happens that you start feeling the cool breeze coming out of your head actually you start feeling the cool breeze around means that your central nervous system has awakened to a new consciousness called as collective consciousness. There is a new awakening in your nervous system. So, also physically you can feel it because your central nervous system gets enlightened. Is the experience is there inside but the manifestation of that comes up to the gross.

Yes experience is there no doubt, but the experience is not up to the gross level - is the point. See, the light when it is awakened is an experience but is brought to the gross level. You will be surprised that so many people, you can even see with your naked eye, the rising of the Kundalini, the pulsation of the Kundalini. You can feel it because it's an energy, which gives you the experience and the experience is of thoughtless awareness, you just become thoughtless. You become joyous, there is no thought.

Question from Audience: Your experience may be different from my experience?

Shri Mataji: No, No, it is not, is the same, is the same is, the experience is the same, the manifestation is the same. But when the Kundalini raising takes place, then of course some people who have some obstructions might get little heat in the body or something like that while the raising takes place. But once the, once it raises - everybody should feel the cool breeze, coming out their head and should feel the cool breeze coming in your hand. That's how it is.

[Conversation of a seeker and Mother in Marathi language]

Question from Audience : What made you to think of this line?

Shri Mataji: You see, he has asked Me a question that for a medical profession I mean, I did it. Why did I take this line? Actually, I was in this line to begin with. I studied medicine just to talk to you, is the other way round, all right.

[Conversation of a seeker and Mother in Marathi language]

Shri Mataji: That's a good idea!

[Shri Mataji talks in Marathi language]

Shri Mataji: Please put your right hand on your heart. Now you have to say, "Mother, I am the spirit". Please keep this right hand on your shoulder at the base of the neck, on the left side. This is a very important center in our body, which we get caught up because we all the time try debase ourselves or ridicule ourselves and find faults with us, which say we are guilty of this and guilty of that. So, you have to say at this center, the mantra is "Mother, I am not guilty", because the spirit is guiltless. You have to say, "Mother, I am not guilty", sixteen times because there are sixteen sub plexuses or petals to this center. So, you have to say, "Mother, I am not guilty". [Marathi explanation] With full faith in yourself, you have to say, "Mother I am absolutely not guilty". You are not, because you are the Spirit. How can you be guilty? And you must know that God almighty is the ocean of love, ocean of grace and ocean of forgiveness. So, what mistake can you commit that he cannot forgive you? You have to just say, 'Mother I am not guilty'. This is one of the centers, which is very important if you suffer from any troubles due to lethargic heart, like angina, or bad circulation or any [colt, collating things??] like that problems of pulmonary vein where blood cannot be circulated or anything like that. Now better, sixteen times. Now you have to say one more mantra is that, 'Mother, I am the part and parcel of the whole' - because you are a microcosm which is a part of the macrocosm. And once you become part and parcel of the whole, the collective consciousness is awakened within you. So, you have to say, 'Mother, I am the part and parcel of the whole' - that too sixteen times. This cures all your throat troubles, all the ENT problems - ear, nose and throat, on the physical level. This is the simple mantra to be said. [Marathi explanation]. Please put your hand across your forehead and you have to say, 'Mother, I forgive everyone'. We have to forgive everyone. Now, many will say it is difficult to forgive, but is the

easiest thing to say and if you say that, actually you are taking off the load from your mind. Otherwise the person who has made you suffer, you are playing into the hands of that person. That person does not feel anything. You are feeling it, so it is better to say, 'Mother, I forgive everyone'. Now, put your hand on top of your head, on the fontanel bone area and press the palm on top of that move it in a clockwise...

1984-0206, Procession and Public Program

View [online](#).

Public Program, Satara, India 1984-02-06 प्रार्थना! ओम असतो मा सद्गमय। तमसो मा ज्योतिर्गमय। मृत्योर्मा अमृतं गमय। ओम शांतिः शांतिः शांतिः। ओम तत्सत् श्री नारायण तू, पुरुषोत्तम गुरु तू ॥ सद्धि बुद्ध तू, स्कंद वनियक, सवति पावक तू ॥ ब्रह्म मजद तू, यहव शक्ती तू, इशू पति प्रभू तू ॥ रुद्र वषिणू तू, रामकृष्ण तू, रहीम ताओ तू ॥ वासुदेव गो-वश्वरूप तू, चदिनंद हरी तू ॥ अद्वितीय तू अकाल नरिभय, आत्मलंगि शवि तू ॥ ओम तत्सत् श्री नारायण तू स्वागत गीत..... श्री माताजी: मागच्या वेळेला आपण म्हटलं होतं “आदमि”, म्हणाल की नाही या लोकांना फार आवडतं. फॉर्नरस तर शकिलेत. सहजयोगी: मुली म्हणत असतील तर..... श्री माताजी: यांना येतं का? सहजयोगी: हे म्हणणारे नाहीत. ते आले नाहीत. श्री माताजी: नाही. या आमच्या फॉर्नरसना बोलावून म्हणायला सांगायचं? सहजयोगी: हो. श्री माताजी: बोलवा. अलेक्झांडर अलेक्झांडर... Come along here about 2 - 3 persons who could sing with him the “Adima”, the song that they sung last time. ते हल्लीचं होतं. शिवाजीरावांनी बसवलं होतं. शिवाजीराव, तुमचं गाणं ह्या लोकांनी इतका छान बसवलं होतं. तुमचे भाऊ नाही आले? आलेत? सहजयोगी: हार्मोनियम पाहजि? श्री माताजी: हो. हार्मोनियम तर पाहजि. तबला ही पाहजि. हार्मोनियम पाहजि. सहजयोगी: आता कृपा करून कोणी बोलू नये. शांत रहा सगळ्यांनी. श्री माताजीकडे हात करून शांत बसावे. दोन्ही हात मांडीवर ठेवावे आणि शांत बसावे. श्री माताजी: “आदमि”, भाऊ कुठे तुमचे? शिवाजीराजांचे भाऊ कुठे आहेत? या बरं. सहजयोगी: एस. पी. देसाई सर सापडले. कोणीही उभं राहायचं नाही. खाली बसून घ्या कृपा करून. श्री माताजी: You all could sing wherever you are, I think and you can join him. हे गाणं आपण मागच्या वेळेला माझ्यावर रचून म्हटलं होतं देसाई साहेबांनी आणि ते ह्या लोकांनी शकून घेतलं आणि जाऊन परदेशात मग ते बसवलं त्यांनी आणि ते म्हणू लागले. ह्या लोकांपासून असं शकियचं आहे की जी गोष्ट एकदा चांगली, अत्युत्तम आहे अशी समजली की त्याच्या मागे लागतात. हे आपण ह्यांच्यापासून शकिलं पाहजि. कोणचीही गोष्ट जी छान आहे, उत्तम आहे ती स्वकिरायची आणि ते करायचं हा ह्यांचा हय्या आहे. म्हणून ह्यांच्या देशामध्ये इतकी प्रगती झालेली आहे. आपल्या देशामध्ये माताजी आल्या, एक भाषण झालं, गेलं. मग दुसऱ्या वेळेला आले, गेले झालं. काय त्याच्या पुढे जायचं नाही. यांना वचिरलं कति सहजयोगी आहेत? म्हणे चार-पाचच आहेत फक्त मल्हारपेठेत. म्हणजे काय? इतक्या आम्ही दूरून येतो, हजारो मैल दूरून आणि तुम्ही लोक दोन-चार माणसं सहजयोग घेता म्हणजे काय नुसतं दर्शन घ्यायचं? आता दर्शनाला देवळं पुष्कळ बनली आहेत आमची. काही मळिवलं पाहजि ना? You all can sing wherever you are if you know the song. भजन प्रस्तुतीकरण: हे आदमि..... हे अंतमि..... जयकार: बोलो श्री आदशक्ती माताजी श्री नरिमला देवी की जय ॥ सहजयोगी: परम पूज्य माताजी श्री नरिमला देवी, आजच्या ह्या कार्यक्रमाचे मल्हारपेठचे सहजयोगी बंधू-भगिनी तसेच या श्री संत तुकाराम वदियालयाचे मुख्याध्यापक तसेच गुरुवर्य आणि आजच्या ह्या महायोगाच्या कार्यक्रमाकरिता जमलेले भाविक बंधू-भगिनी, आज ह्या ठिकाणी परमपूज्य माताजीचं मल्हारपेठच्या भूमीवर दुसऱ्यांदा आगमन होत आहे. ही आपल्या सर्वांची फार मोठी पूर्वपुण्याई म्हटली पाहजि. त्याचबरोबर आज ह्या ठिकाणी सुमारे चौदा देशातून शंभर परदेशी सहजयोगी मंडळी इथे आलेली आहे. हा एक फार मोठा योग म्हटला पाहजि. या जमलेल्या मंडळीमध्ये, आलेल्या मंडळीमध्ये अनेक डॉक्टर्स आहेत. इंजिनियर्स आहेत. वकील आहेत. बॅरिस्टर आहेत आणि एकाहून एक अशी थोर मंडळी आणि राजदूत सुद्धा म्हणून जे काम केलेले महाराष्ट्रामध्ये अशी काही मंडळी, युनोमध्ये सर्वसि केलेली काही मंडळी आणि अशी थोर मंडळी या ठिकाणी आलेली आहेत. तसेच शक्तिपण कृपेतरातली सुद्धा काही तज्ज्ञ मंडळी स्वतिझरलंडून इथे आलेली आहेत. आणि ते एवढ्या करता या मल्हारपेठसारख्या खेडगावी येऊन राहिलेले कवि महाराष्ट्राच्या दौर्यात येऊन राहिलेले कवि सहजयोगाबद्दल त्यांनी अतथिय ज्ञान प्राप्त केलेलं आहे. परमेश्वराबद्दल संपूर्ण शास्त्र शोधून काढलेले आहे, मोठमोठी पुस्तकं लहिन काढलेली आहेत आणि त्यांना असा अनुभव आलेला आहे की महाराष्ट्राइतकं जगात कुठेही संतांनी कार्य केलेलं नाही. महाराष्ट्र हा जगातला स्वर्ग आहे अशी त्यांची खात्री झालेली आहे. आणि संत महात्मांनी या भूमीवर काय काय कार्य केलं, कति चैतन्य या भूमीवर ओतून ठेवलेलं आहे, हे चैतन्य ग्रहण करण्याकरता जसे माणसाला ज्ञान चकू असतात तसे ही आजच्या कलियुगातली सहजयोगातली चकू मंडळी आहेत आणि केवळ परमेश्वर प्राप्त करण्याकरता हजारो मैलांवरून हजारो रुपये खर्च करून ही मंडळी येथे आली आहेत याची आपण सर्वांनी कृपया नोंद घेतली पाहजि. या मंडळींना काहीतरी यामध्ये प्राप्त झालेले आहे. आणि हे आलेले आहेत. आता मागे दोन महिन्यांपूर्वीच मी युरोप देशाचा दौरा करून आलो आणि तिथील हे सहजयोग कार्य बघून आल्यानंतर थक्क झालो तिथि बघून. एक गोष्ट त्यांना एखादी पटली की ही परमेश्वराच्या वरिधात आहे तर तचि लागलीच दुसऱ्या दविशी त्याग करून ही मंडळी जसं चखिलातून कमळं नघावीत अशी ही नघालेली आहेत आणि युरोप देश जर बघतिला तर जीवनमान त्या ठिकाणी इतकं वाढवलेलं आहे, ग्रहस्वास्थ्य एवढी नष्ट झाली आणि अशा या ठिकाणी परमपूज्य माताजीच्या कृपेने हरियासारखी ही माणसं तिथि नरिमाण झाली आहेत हे पाहून मी स्वतः फार भारावून गेलो. त्यांना तुमची संस्कृती माहिती नाही, काही माहिती नाही. घरद्वार नाही. परंतु सहजयोगाने उद्धार होणार आहे. आणि हे आपण काही प्राप्त केलेलं नाही आणि हा या अशा सहजयोगाचा थोर वारसा भारतामध्ये आहे. वशिष्य करून महाराष्ट्रातून गेलेला आहे याची आपण पूर्णपणे जाणीव ठेवली पाहजि. आता या ठिकाणी बरीचशी हजारो मंडळी आज वशिवात येतात. परंतु याच्यानंतर आता माताजी सगळ्यांना सहज योगाचा अनुग्रह करतील. कुंडलिनी जागृती करतील. परंतु ही जी आज दसिणारी, श्री माताजीच्या शब्दात सांगायचे तर आज दसिणारी ही जी फुले आहेत यांची फळं केव्हा होणार? सहजयोगाचं असंच होतं. मंडळी येतात, पार होतात. परंतु पुढे मात्र मेहनत करत नाहीत. का मेहनत करत नाहीत, का स्वतःची कमित अशी वाया दवडतात हे समजत नाही? अजून हे लोकांना कळत नाही की आम्ही परमेश्वराचा धावा केल्यानंतर, परमेश्वर प्राप्ती नंतर, परमेश्वरापासून काय मळियचं आहे? काय मळिवायचं आहे? कशासाठी आम्ही मानव झालो? याचा आपण वचिर ठेवत नाही. तेव्हा सहजयोग आज मळिणं ही फार सोपी गोष्ट आहे. तिथि हजारोच्या संख्येने माणसं पार होतात आणि ती पाहण्याकरता ही मंडळी इथे आलेली आहेत. पण पार झाल्यानंतर जी मेहनत व्हायला पाहजि, जी ती मंडळी आज करतात, जी ती मंडळी आज दुसऱ्याच दविशी व्यसनाचा त्याग करतात आणि स्वच्छ होतात. तो एक फार मोठा आदर्श आपण त्यांचा डोळ्यासमोर ठेवण्यासारखा आहे. चकिाटी, मेहनत, पहाटे उठून, चारला उठून, एवढ्या थंडीच्या देशामध्ये सुद्धा ते स्नान करून, तास तास, दोन दोन तास ध्यान करतात. मठाच्या पाण्याची ट्रीटमेंट करतात. एक एक चक्रावर तास-तास मंत्र म्हणत असतील. ही जी त्यांच्यामध्ये चकिाटी आहे, ही शकिली पाहजि. मनुष्य पुढे जातो काहीतरी अंगीच्या गुणांनी. त्यांची चकिाटी याच दशिने जाते.

इंग्रजीमध्ये एक म्हण आहे. The patience and the perseverance overcome the mountains. (दृपेशन्स अँड द्परसविरांस ओव्हरकम द्माउंटन्स). तेव्हा आपल्या इथं जर काय जर असेल तर चक्काटी नाही इथं लोकांची. बैठक पाहजि लोकांची. हे प्रापूत झाल्यानंतर आज ही जी मुलं सुंदर सुंदर इथं या ठिकाणी जमलेली आहेत, ही पुढच्या युगामध्ये फार मोठे महामानव बनणार आहेत. ही मुलं चांगली बनण्याकरिता आई वडलांचे कर्तव्य आहे की त्यांना घरामध्ये तसे वातावरण तयार ठेवले पाहजि. चांगलं झाड जरी लावलं तरी त्याची नगि ठेवावी लागते. आज जर तुम्ही जर ह्या मुलांची नीट देखभाल केली नाही परमेश्वराच्या दृष्टीने, तर काळ कोणालाही माफ करणार नाही. आलेल्या परस्थितीचा माणसाने भरपूर फायदा घ्यावा. गंगा आलेली आहे. मी भरपूर भरून घेईन. पण आपल्या घागरी त्या गळक्या आहेत, घागरीला जी भोकं पडलेली आहेत अज्ञानाची, ती पहिली आपण बंद करून घ्यावी. परम पूज्य माताजींचे कार्य अनादिकालापासून, अनंत कालापासून आदमायेचं कार्य चाललेलं आहे, चालत आहे आणि चालणार आहे. तुम्ही आम्ही जे महामानव झालेलो आहे, यांना मात्र काळ माफ करणार नाही हे लक्षात घ्या. काळ हा नेहमी जात असतो. काळ कोणा करता थांबत नाही. आपल्याकडे म्हटलेले आहे, वशिव चक्र हे अविरत फिरते, सारखा काळ चालला हो. तर काळाच्या ओघात आता हे परत घेण्याची वेळ आलेली आहे. आणि वेळेला मात्र जर माणसाने शहाणपणा नाही ठेवला, तर आपण असं वाचलेलं सुद्धा भाकीत आहे की पुढं असं काही जगामध्ये घडेल की फक्त परमेश्वर तत्त्वाला असलेली माणसं फक्त व्यवस्थिती राहतील आणि बाकीच्यांचं काय होईल याचा कोणी अंदाज बांधू शकत नाही, असं प्रत्येक धर्म ग्रंथात सांगून ठेवलेले आहे. तेव्हा आता ही परमेश्वराने संधी दिली आहे तुम्हाला, असं वाटायला नको की त्या वेळेला आम्हाला कोणीही सहजयोग दिला नव्हता. मी नेहमी सांगतो की माताजी नेहमी दोन दारं खुली ठेवत असतात. एक स्वर्ग आणि एक नर्क तर आहेच आहे. तेव्हा आता हे माणसाचं शहाणपण आहे आणि ही माणसाला स्वतंत्रता दिली की तुम्ही कोणच्याही दारामध्ये जाऊन प्रवेश घेऊ शकता. तेव्हा मला असं वाटतं आता सुज्ञ शहाण्याला सांगणे न लगे. कार्यक्रमाला मुळातच भरपूर वेळ झालाय. परंतु शेवटी परमेश्वराचं कार्य आहे त्या मुहूर्तावर होत असतं हे आम्ही मान्य बुद्धीतून म्हणलं तरी त्याला काही अर्थ नाही. ज्या वेळेला तुम्हाला आशीर्वाद मळायचा त्या वेळेलाच मळणार. पण त्याची कमित ठेवली पाहजि. तथित पुढं वाढवलं पाहजि. मुलांना व्यवस्थिती ध्यानधारणा शिकवली पाहजि. घरांमध्ये पूजा-अर्चा, ध्यानधारणा, आरती म्हणली पाहजि. आरती म्हटल्याने कति त्रास नथित जातात याचे पुष्कळ अनुभव आहेत. आता काय आपला फारसा वेळ मी घेऊ इच्छित नाही. सर्वांनी शांत चिंतिते बसावे. उभे राहिलेल्या सगळ्या मुलांना खाली बसवा. कुणीही उभं राहू नये. बघ्यासारखे जे आपण उभे राहतो, बोलत असतो, याचं चित्र हे चौदा देशांमध्ये जाणार आहे हे लक्षात घ्या. ही जी आलेली आंतरराष्ट्रीय वारकरी मंडळी मी म्हणतो यांना, एक तुमच्यापासून शसित, श्री माताजींचा त्यांना जितका आदर आहे तितक्याच आदराने तुम्ही इथे बसले पाहजि. एकही शब्द बोलला नाही पाहजि. शांत बसायचं आहे. ज्या वेळेला श्री माताजी इथे आपल्याला दोन शब्द सांगत असतील त्यावेळेला कृपया सगळ्यांनी असे मांडीवर हात ठेवून बसावे आणि शांत रीतीने चिंतिते जमनीवर बसून घ्यावे. भूमीला फार चैतन्य आहे. तुम्हाला माताजींचे भाषण ऐकायचं, व्हायब्रेशन जाणवतील. चैतन्य येईल. आणि बोलू नये कोणी कृपा करून आणि शेवटी एक जाताजाता सुवातीला सूचना देऊन ठेवतो की आपल्या इकडे सगळं झाल्यानंतर शजिस्तोवर दम नथितो पण तो नीवेपर्यंत नथित नाही. दर्शनाच्या वेळेला आपल्या इथे एक वेशिस्तीचं प्रदर्शन होतं. हे लक्षात घ्या की इथे कॅमेरे लावलेले आहेत. या कॅमेऱ्यांमध्ये एक चौदा पंधरा देशांमध्ये जगभर एक चित्र जाणार आहे. तेव्हा भारतामध्ये काय शसित आहे मुलांना, काय वळण आहे, याचं फार वचित्र चित्र जाऊ नये अशी मला सर्वांना कळकळीने हात जोडून विनंती आहे. दर्शन घ्यायचं झालं, पहिल्यांदा स्त्रिया मुलांना घेऊन द्यावं. मागची मंडळी तशीच बसून राहावं. आयुष्यात कुठे वेळ जात नाही आपला. एक दहा मिनिटांनी काय दुनिया बुडणार नाही मोठी. परदेशी आले तर जरा शांततेने घ्यावं. एवढा जरा संयम ठेवावा मला असं वाटतं आणि चांगला एक आदर्श आपण मल्हारपेठची मंडळी शसितीने तारून नेतील आणि आणि महाराष्ट्रभर वातावरण पसरेल आता गांधीयाचं, पावत्रियाचं अशी मला आशा आहे. पुन्हा एकदा इथल्या व्यवस्थापन मंडळींना मी धन्यवाद देतो. त्यांनी एवढ्या तळमळीने पुढे येऊन. श्री माताजी: तसेच वदियार्थीवरग त्याने फार आम्हाला सहयोग दिला. फार मदत केली. ही वेळ आणि बाणीची आलेली आहे. वेळ आणि बाणीची आहे. हे कुणाच्या लक्षात येत नाहीये. म्हणून प्रत्येकाला वाटतं की काय होईल जास्तीत जास्त? ही अशी आणि बाणीची वेळ आलेली आहे की ह्या वेळेला जर तुम्ही जागृत झाला नाही तर नेहमीसाठी राक्षसांची इथे पूर्ण वरात येणार आहे. परमेश्वर आणि राक्षसामध्ये लढाई चालू आहे. आपल्याला ऐकायला येतं काय तकिडे? (अस्पष्ट..... दरेनचा आवाज.....अस्पष्ट.....) सहजयोगी: विचार काही करू नका ध्यानात जा सगळे. श्री माताजी: आपल्या हातामध्ये थंड थंड असं काही वाटलेलं आहे. पुष्कळांना वाटलंय. काही लोकांना नाही वाटलेलं. कबूल आणि डोक्यातनं सुद्धा असं काही तरी गार गार नधाल्यासारखं वाटलं. ते आहे काय? ते काय मळिलं आपल्याला? ही आपल्यामधील जी शक्ती आहे ती जागृत झाली. आपल्यामध्ये प्रचंड शक्ती आहे. आता हे बघा की जेव्हा मी आपल्याला भाषण देत होते आणि याचं (माइक) कनेक्शन नव्हतं तेव्हा आपल्याला काही आवाज येत नव्हता. त्याचा काहीच उपयोग राहिला नाही. तसंच माणसाचं आहे. जो पर्यंत परमेश्वराशी संबंध होत नाही, तो पर्यंत त्याला काहीही अर्थ लागत नाही. आपण आतापर्यंत जे काही काम करतो, आंधळ्यासारखं सगळं चाललेलं आहे. त्याच्यामुळे परमेश्वराला दोष देण्यात काही अर्थ नाहीये. फक्त अजून आपलं कनेक्शन लागलेलं नाही, संबंध झालेला नाही, योग झालेला नाही, असं समजून माणसाने शांतपणाने तो योग घ्यावा. त्यात रमलं पाहजि. मल्हारपेठला फार थोडे सहजयोगी आहेत हे ऐकून आश्चर्य वाटलं. कारण बहुतेक कुठच्याही ग्रामीण भागात गेलं म्हणजे लोकांना सहजयोग लवकर साधता येतो आणि ते तेथे जमतात. कारण ग्रामीण भागातले लोक सरळ हृदयाचे असतात. त्यांच्यामध्ये परमेश्वराबद्दल आस्था असते. प्रेम असतं. पण मल्हारपेठमध्ये तसं झालं नाही याचं मला मोठं आश्चर्य वाटलं. आता आपण असं लक्षात घेऊ की जर आपला परमेश्वराशी संबंध नाही झाला तर काय होईल? काय होईल त्याच्या शिवाय हे समजून घेतलं पाहजि. आपल्याला असं वाटतं की आपल्याजवळ पैसे आले, श्रीमंती झाली म्हणजे आपण सुटलो ही गोष्ट खोटी आहे. आम्ही अशा देशात फिरलोय जिथे फार श्रीमंती आहे आणि लोक अत्यंत दुःखी आहेत. इतके दुःखी आहेत की पटापट आत्महत्या करत आहेत. ही गोष्ट खरीच सांगते मी तुम्हाला. तेव्हा पैशाने काय मनुष्याला सुख मिळित नाही. मग नुसता अहंकार मिळितो. जे लोक साधारणतः सुखवस्तू लोक आहेत ते स्वतःला फार शष्टि समजून परमेश्वरापासून दूर राहतात. पण हे सुख त्यांना माहिती नाही, उद्या बोचणार आहे त्यांना. तेव्हा जर परमेश्वराशी संबंध नाही झाला तर मनुष्य समाधानी होऊ शकत नाही. त्याला कति मिळालं तरी तो समाधानी होऊ शकत नाही. इथे एक गृहस्थ मला भेटले होते आता. त्यांच्यामुळे जरा उशीरही झाला. ते मला म्हणायला लागले, आता आम्ही धरण योजना करतो आहे. त्यांच्यामुळे लोकांना समृद्धी येईल. म्हटलं समृद्धी येऊन लोक सुखी होतील का तुम्हाला असं वाटतं? तुम्ही एका माणसाला शंभर रुपये द्या तो लगेच चालला गुत्त्यात दारू प्यायला. जराशे सुखवस्तू लोक झाले म्हणजे परमेश्वरापासून दूर राहतात ऐटीत. त्यांच्यात नैतिक पातळी राहतच नाही. त्यांच्यामुळे अत्यंत नुकसान होतं. तरतऱ्हेचे रोग आहेत. कॅन्सरचा रोग आहे. हृदयाचा रोग आहे. पोटाचा रोग आहे. डोळ्यांचा रोग आहे. डायबटीसचा रोग आहे. साखर साखर म्हणतात तर

लोक साखर खाऊ शकत नाही. त्यांना डायबटीस होतो. जे लोक जास्त जेवतात ते जास्त जेऊ शकत नाही. त्यांना अपचन होतं. त्यांना लविहर झालं म्हणजे त्यांना भुका लागत नाही. मग जेवू शकत नाही. म्हणजे जोपर्यंत परमेश्वराशी संबंध येत नाही तोपर्यंत जीवनाला संतुलन न आल्यामुळे अनेक शारीरिक व्याधी होतात. दुसरं म्हणजे पुष्कळसे मानसिक रोग होऊन जातात लोकांना. ६५ टक्के लोक अमेरिकेमध्ये वेडे आहेत. ६५ टक्के लोक वेडे आहेत. त्यांनी प्रत्येकाजवळ वेड्यांच्या डॉक्टरांकडे जात असतात, सायकॉलॉजिस्ट म्हणतात त्यांना. त्यांना पैसे भरत असतात. म्हणजे जर त्यांना समजा दहा हजार रुपये मळिले, त्यातले पाच हजार रुपये औषधपाण्यातच जातात मुळी. बाकी दारू. हे असलं शहाणपण माणसाला तोपर्यंत असतं जोपर्यंत त्याला डोळे येत नाहीत. तो डोळस झाल्यावर त्याला सम्यक ज्ञान येतं. आणि मग ऐश्वर्याला सुद्धा मजा येते. आता ज्या लोकांना वाईट सवयी आहेत. त्यांना माहीत आहे वाईट आहे, सोडलं पाहजि. त्यांना काही आवडत नाही पण सोडता येत नाही कारण तेवढी इच्छाशक्ती जबरदस्त नाहीये. ती बळावते. समर्थ मनुष्य होतो. त्याला स्वतःची इज्जत येते. आता शिवाजी महाराज आपण म्हणतो एवढे मोठे झालेत? शिवाजी महाराज कोण होते? साधा एक राजा म्हटलं तर चालेल. पण काय त्यांच्यात वशिष्ठ होतं म्हणजे ते साक्षात्कारी राजा होते. तुमच्या सातारा जिल्ह्यामध्ये ताराबाई म्हणून एक फार शूर वीर बाई होऊन गेली. ती सुद्धा साक्षात्कारी होती. (अस्पष्ट.....) ज्यानं सुख दिलं नाही, तुम्हाला आनंद दिला नाही, तर तेव्हा माझं कौतुक करून तरी काय फायद्याचं आहे? आईसाठी केलं पण आईला एकच पाहजि. तच्विकाडे जे काही आहे, जी काही तच्ची शक्ती आहे ती तुम्ही घ्या आणि वापरा. आणि सौख्याने नांदा या परमेश्वराच्या साम्राज्यात. हे व्हायला पाहजि. दुसरं काही पाहजि असं नाहीये. एवढं फक्त पाहजि. थोडं ऐकून घ्यावं. समजून घ्यावं. जी भक्ती केली तुम्ही आतापर्यंत, त्या भक्तीचं थोर म्हणूनच आम्ही आलो आज. पण आता भेटल्यावर तरी दुसरी भक्ती सुरू पाहजि. तिला अनन्य भक्ती म्हणतात. पराभक्ती म्हणतात. जेव्हा आपली भेट झाली तेव्हा त्या आस्थेला सुद्धा काही अर्थ नाही. त्या दर्शनाला काही अर्थ नाही. त्या भक्तीला काही अर्थ नाही. जोपर्यंत तुम्ही त्याचा पूर्णपणे उपयोग करून घेतलेला नाही. आईचं म्हणणं एवढच असतं, की बाबा जे काही तुला आहे, त्याचा तू उपयोग करून घे. त्याच्यासाठी काहीही पैसे द्यावे लागत नाहीत. काहीही करावं लागत नाही. फक्त चित्त परमेश्वराकडे ठेवलं पाहजि. चित्त कुठे आहे? आपले चित्त कुठे आहे ते पाहिले पाहजि. सगळ्या आया-बहिणींना पण सांगायचं आहे. जर तुम्हाला आपल्या मुलाबाळांची काळजी आहे आणि उद्या त्यांना काही रोग होऊ नये, काही त्रास होऊ नये, तसेच परमेश्वराच्या साम्राज्याचा संबंध आशीर्वाद त्यांना मळिला तर त्यांना सहजयोगात उतरवलं पाहजि तुम्ही. आणि थोडीशी मेहनत केली पाहजि. सहजयोग म्हणजे काही पंथ नाहीये. हे तुमच्यामध्ये असलेलं जे जिवंत तत्व आहे, जे अंकुरायचंय. त्याच्यामध्ये कोणचाही बाह्यातला धर्म, पंथ, जातीभेद काहीही नाहीये. सर्व मानवामध्ये असलेली ही कुंडलिनी जागृत करायची आणि ती जागृत झाल्यावर त्याला त्याच्या आत्म्याचा प्रकाश त्याच्या चित्तात आणून द्यायचा आहे. एवढंच काम आहे. मग बघा तुम्ही कति शक्तशाली होता. मग बघा तुमचं कति भलं होतं. सगळं नुकसान तुमचं भरून नघिल. तेव्हा आता टाळ कुटण्याचे दविस गेले. आता परमेश्वराला भेटण्याची गोष्ट करा. परमेश्वराच्या साम्राज्यात येण्याची गोष्ट करा. जे काही तुम्ही सहन केलं आज पर्यंत, त्रास उचलले, परमेश्वराच्या नावात टाहो फोडला, ते आता पूर्णत्वाला येणार आहेत. तेव्हा मात्र पाठमोरे होऊन बसलेले आहात तुम्ही. आणि व्यर्थ गोष्टींमध्ये आपला वेळ घालवता. तेव्हा कृपा करून शहाणपणा धरला पाहजि आणि पुढच्या वेळेला मी येईन तेव्हा मला असं ऐकायला नको की चार आणि पाच इथे फक्त सहजयोगी आहेत, मल्हारपेठे आणि बाकी सगळे आंधळेच्या आंधळे, जशेच्या तशे. डोळस व्हायला पाहजि आणि डोळस झाल्यावर तुमच्या हातातनं चैतन्याच्या लहरी वाहतात. ही सगळीकडे जी सृष्टी पसरलेली आहे, तिचं चलनचलन करणारी जी जिवंत शक्ती आहे, जनि या फुलातनं फळं होतात, ती शक्ती तुमच्या हाताला लागली आज. ती ब्रह्म शक्ती आहे म्हणून बरं झालं. ही वीज गेली आहे. म्हणून तुम्ही थोडंसं ध्यान केलं, नाहीतर ध्यानाला कोण येणार होतं? ध्यानात कोणी बसणार नव्हतं. तेव्हा बरं झालं, एका अर्थी हे झालं. त्याने फायदेच होणार आहेत. तरी आता इथून ध्यान कसं करायचं ते शकिले पाहजि आणि इथे सेंटर आहे आपलं. इतके छान सहजयोगी आहेत. मल्हारपेठेच्या सहजयोग्यांना लोक फार मान देतात. पण इथे मात्र लोकांना ते समजत नाही. तेव्हा इतके संत साधू आले. त्यांनी जे काही कार्य केले, त्याची फळे आम्ही उचलतच आहोत. पण आता तुम्ही ते घ्यावे. त्याचे फायदे उचलून घ्यावे असं माझं तुम्हाला सांगणं आहे कळकळीचं. आईला काही नको, हे तुम्हाला माहित आहे. फक्त एवढंसं देण्याला काय झालं? आई बरं, आम्ही आमच्या आत्म्याचा प्रकाश जागृत करून घेऊ, हे वचन तुम्ही द्यायला पाहजि मला. आणि हे केलं पाहजि. आणि मेहनत केली पाहजि. दोन चार असतात उपदसंभ, दोन चार गुंडही असतात. प्रत्येक गावात असतात. पण आता त्यांचं चालणार नाहीये. पण जर तुम्ही त्यांचं चालू दिलं, तर मात्र गुंडांचं राज्य येणार आहे. गुंडांचं काय, शैतानाचं राज्य येणार आहे. आणि कुणाच्याही मनामध्ये शांती राहणार नाही. सर्वनाश होईल. तेव्हा लक्षात ठेवलं पाहजि की आपल्याला शक्तशाली करूया. ही शक्ती तुमच्यामध्ये आहे. बायका-पुरुषांमध्ये आहे. मुलांमध्ये आहे. सगळ्यांमध्ये आहे. वयाचा सुद्धा त्याच्यामध्ये काही फरक पडत नाही. तेव्हा कृपा करून ही गोष्ट प्राप्त करावी. आज सगळ्यांनाच त्याची जाणीव झालेली आहे. पण पुढं काय करायचं? कसं करायचं? ते शकिलं पाहजि. आणि इथे सहजयोगाचं सेंटर आहे, तथि गेलं पाहजि. तसेच तुम्हाला तथि फोटो मळिलीत. तुम्हाला काही आजार असेल, तर ते कसे बरे करायचे ते सांगण्यात येईल. त्याच्यातून तुम्हाला काही जर दुसऱ्यांना जागृत करायचं, ते कसं करायचं? ते सांगण्यात येईल. दुसरे काही प्रश्न असतील ते ठीक करण्यात येईल. तुमच्या सवयी कशा सोडायच्या ते सांगण्यात येईल. हे सगळं सुटून तुम्ही आपले स्वतंत्र होता. कोणचीच सवय नाही. स्वतंत्रतेत बसले आहेत. आता आम्हाला बघा. तसं आम्ही श्रीमंत घरातले आहोत. ऐशो आरामात राहतोही, पण आता मुळात इथे मी जमनीवर झोपू शकते. मला काही प्रश्न नाही. कारण आम्ही स्वतंत्र राजे आहोत आम्ही. कुठे बसलो तरीही राजे आहोत, जमनीवर बसलो तरी कवि पायऱ्यावर बसलो तरीही कवि सहिसनावर बसलो तरीही. असा राजापणा आला पाहजि आणि तब्येत मनुष्याची अशी झाली पाहजि की लोकांना वाटलं पाहजि की उभा आहे कोणीतरी, देवाने केलेला मनुष्य आहे हा, देव माणूस. त्याचं राक्षसी होऊन जगामध्ये कति तुम्ही मरिवाले, तरी लोक थुंकतील तुमच्यावर. तुम्हाला वाटतं की दोन-चार खोटं बोलून जर तुम्ही लोकांना फसवून काय मळिलं तर फार मळिलं, वसिरू नका. उद्या तुम्ही मेल्यावरती कोणी तुमचे पुतळे उभारणार नाही आणि उभारले तरी ते पाडून टाकतील, त्याच्यावर थुंकतील आणि तुडवतील ते. लक्षात ठेवले पाहजि. आपलं आचरण ठीक करण्यासाठी सुद्धा तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार पाहजि. म्हणजे तुमच्यात शक्ती येईल. आणि तुमच्यात बुद्धी येईल, सुबुद्धी येईल. तुमच्यात दैवी शक्ती जागृत होईल. आणि तुम्ही एक वशिष्ठ लोक व्हाल. तुम्ही महाराष्ट्राचे लोक फार वशिष्ठ आहात हे जाणलं पाहजि आणि शिवाजी महाराजांचा आपल्यासमोर नुसते पुतळे बांधून होणार नाही. आपणही त्यांच्या पुतळ्यात काय ते जाणून त्याप्रमाणे आपलं आचरण केलं पाहजि. तुकारामांचे एवढे उपकार आहेत, त्या शाळेत तुम्ही शकिता. तुकारामांनी जे काही सांगितलेलं आहे त्यातलं थोडंतरी आपल्यात आलंय काय हे बघतिलं पाहजि. पण आत्मसाक्षात्कारानंतर असं वाटायला लागेल तुम्हाला की आपण एक झालोत, तन्मय झालोत तुकारामांच्या बाबतीत. असो. आज फार उशीरही झाला. दुसऱ्या कामात फसल्यामुळे मी उशीराने आले. मला फार वाईट वाटत होतं की अजून सगळी भक्त मंडळी बसली

असतील, कर्ती तहानेली, भुकेली सगळेजण माझी वाट बघत बसतात, कधी पोचते आणि कधी काय? तेव्हा इथे आल्यावर कळलं की नाही माताजी, हे तर नुसते बघे आहेत सगळे. काही कामाचे लोकं नाहीत. मला फार वाईट वाटलं. असं कसं म्हणताय? इतकी माझी वाट बघतात. मग कशाला वाट बघतिली माझी? माझ्यापासून काही घ्यायचं नव्हतं, तर कशाला वाट बघतिली? हे आईचं प्रेम आहे. आई आपली असते. अगदी आपली जवळची आपली असते. तच्याबरोबर काही फरक नसतो. आणि तिने म्हटलं ते लक्षात ठेवलं पाहजि. जशी तुम्ही प्रेमाने वाट बघतिली, तसेच आम्ही प्रेमाने येथे आलेलो आहोत. तेव्हा ते प्रेम घ्यावं आणि आपल्यामध्ये ते जागृत करून घ्यावं आणि त्याचा उपभोग घ्यावा, हाच माझा आशीर्वाद आहे तुम्हा सर्वांना. (अस्पष्ट संवाद.....)

सहजयोगी: कुंडलिनी कशी चढवून बांधायची ते लोकांना दाखवतात आणि त्यांच्याकडून करवून घेतात.

1984-0207, Shivaji the Anchavatara

[View online.](#)

Puja in Satara: Shivaji the Anchavatara. Satara (India), 7th February 1984 Marathi Transcript शिवाजी महाराजान बद्दल सांगत होते कारण सातार्याला राजधानी स्थापन केली होती .त्यांच्यात जे गुण होते ते आपण घेतले पाहजित .त्यांच्यातला वशिष्ठ गुण असा होता कित्यांच्यात कोणतेच दोष नव्हते जे आपल्या माणसं मध्ये दोष असतात कुणाला कशाची सवय कुणाला कशाची लत ,कुणाला काहीतरी वेड्या सारखं कशाच्या मागे लागले तर लागले .त्या च्या वरून हे सद्धि होत किते अंशावतार होते .अंशावतार असल्या मुळे त्यांना कोणतीच वाईट सवय ,वाईट खोड ,खोट बोलणं ,दारू पणिं ,या गोष्टी त्यांना सांगाव्या लागल्याचं नाहीत .ते तसे नव्हतेच .दुसरं अत्यंत स्वभावाने गोड होते .स्वभाव फार गोड होता .अत्यंत गोड स्वभावाचे आण आईला पूर्णपणे समरपति होते .कधीही त्यांनी कुणाला वाकडा शब्द बोलला नाही कवि कुणावरही ओरडले नाहीत का कुणावर बघिडले नाहीत .हे दोन गुण फार कठीण असतात .जेव्हा मनुष्याला इतकं आईच वरदान असत आणित्या वरदाना मध्ये एक महत्त्व हयित कारण ते महाराज होते .पण तरी सुद्धा स्वभावा मध्ये अत्यंत गोडवा होता .आणित्स्वतः बद्दल शप्ति पणा नव्हता कमी राजा आहे आणित्हे गोर गरीब आहेत आणित्हे मावळे आहेत त्यांच्याशी कस बोलायचं .त्यांच्या बरोबर बसायचं त्यांच्या बरोबर भाकरी खायची ,कांदा भाकरी त्यांच्या बरोबर मजेत खात असत .रात्रन दविस प्रवास करायचे ,घोड्यावर कुठे ही रात्रीच झोपायचं ,काही करायचं अशा रीतीने त्यांनी आपलं आयुष्य काढलं .आणित् अत्यंत हाल अपेष्टा त्यांनी सहन केल्या आणित्याच्या नंतर जेव्हा संभाजी महाराज आणित्हाहू महाराज यांचं भांडण झालं त्याला कारण एकाच होत भाऊबंदकी .त्या आपल्या मराठा लोकां न मध्ये स्वभाव आहे कंिंगात वळण आलेलं आहे त्याच्या शविय आपल्याला झेपत नाही म्हणजे सहनच करायला आपण तयार होत नाही कंिभाऊबंदकी आपल्यात आहे .हंशिष्ट ऐकायला पण आपण तयार होत नाही पण हंशिष्ट आतमध्ये अगदी मुरलेली आहे .तेव्हा लक्षात ठेवलं पाहजि .सहज योगात पण भाऊबंदकी मी बघते सारखी ,कुठेही गेलं कंिभाऊबंदकी आहे .हा महाराष्ट्राचा एक फार मोठा दुर्गुण आहे .भाऊबंदकी मुले आपण एक राज्य गमावलं .आता परमेश्वरच साम्राज्य गमावू नये .जे लोक परमेश्वराच्या कार्यात आहेत त्यांना सगळ्यांना जोडून असलं पाहजि . तोडलं नाही पाहजि ,तोडून बोलायचं नसत .शिवाजी महाराजांची प्रथा अशी नव्हती ,ज्यांनी काही कार्य केलं त्याच ते केव्हड कौतुक आणित् महत्त्व करत असत .. आपल्याला माहिती आहे सहिगड जकिल्यावर ते म्हणाले गड मळिला पण सहि गेला .हं केव्हडी मोठी गोष्ट आहे , कगिड मळिला काय झालं पण सहि गेला ना आमचा आणित् जे काय सगळं त्यांचं वागणं होत त्याच्या मध्ये आपण हे शकिलं पाहजि कंसहज योगात सुद्धा दुसऱ्या माणसाचं महत्त्व करणं फार जरुरी आहे स्वतःच महत्त्व करत बसायचं नाही .आम्ही वशिष्ट ,आम्ही वशिष्ठ ,आम्ही सगळं काही असं नाही केलं पाहजि .पुष्कळ लोकांना वाटत आपण शकिलेले आहोत ,सहज योगात काही लीक सुखवस्तू आणित् शकिलेले आहेत तर ते इतर ग्रामीण लोकांशी मक्सिअप होत नाहीत .हंचुकीची गोष्ट आहे .ते लोक वेगळे आम्ही वेगळे ,आम्ही वेगळं राहायचं त्यांनी वेगळं राहायचं अशी जर भावना अली तर सहज योग्य तुम्हाला मळिला नाही .योग्याला जात पात काही नसते ,ऊच्च नीच काही वचिर नसतो .इतक च नव्हे तर श्रीमंत गरीब असा वचिर पण योग्यानं मध्ये नसला पाहजि .तरच तुम्ही योगी झाले .तर योग्यांची ओळख हं आहे कंसिरमसिळ सर्वजण आपण एक आहोत .आपण आईची सगळी मूल बाळ आहोत आपल्या मध्ये काहीही फरक नसला पाहजि ,पूर्ण पणे समता असली पाहजि .आपल्या देशाला जर बदलून काढायचं आहे तर जस आपण आपल्या समोर शिवाजीचं च एक उदाहरण ठेवलेलं आहे आणित् बघितलेलं आहे कंि पहिली गोष्ट स्वतः मध्ये काही दोष नसला पाहजि .स्वतः त दोष असलेला माणूस दुसऱ्या ना काय सांगू शकणार .दुसरं म्हणजे असं कंि जे त्यांचे फोल्डोवर्स होते त्यांना सुद्धा त्यांच्या बद्दल नतिनत श्रद्धा होती . सारखं तुम्ही आपले लीडर शी भांडत असाल त्यांचे दोषच काढत असाल तर ते हंचुकीचं आहे .दोन्ही मेळ असायला पाहजि तरच भाऊबंदकी होत नाही .आणित्हा जर दोन्ही मेळ बसवला नाही तर मात्र भाऊबंदकी सुरु होते . तुटक पणे फार बोलणं हे फार चुकीचं आहे .तसेच आपल्या लीडरला मान न देणं ,त्याचा सारखा पान उतारा करणं ,सारखं त्याच वाईट काढणं ,त्यालाच शकियायला जाण हे फार चुकीचं आहे .तेव्हा या जर दोन गोष्टी आपण सांभाळल्या तर आपल्या देशातली भाऊबंदकी संपणार .ती नसली पाहजि अगदी नधिली पाहजि मुळातून नधिली पाहजि .आणित् दुसऱ्याचा दोष बघून कधी नधिलार नाही स्वतःचा दोष काढला पाहजि .मी सातार्याला एव्हड्या साठी म्हणते कंिया सातार्यातच स्वराज्याची स्थापना झाली आणित् सातार्यातच स्वराज्याची बेवंदशाही सुरु झाली .तेव्हा दोन्ही गोष्टी लक्षात ठेवल्या पाहजित कंि आपल्या मध्ये बेवंदशाही नसली पाहजि .हे प्रेमाचं कार्य आहे .आणित् प्रेमाला जोडत गेलं पाहजि बाकी जेव्हडे काही वचिर आणित् सगळं लोक करतात ,काही बुद्धिवादी लोक असतात ते बुद्धीच्या जोरावर दुसऱ्या पासून दूर होतात प्रेमाच्या दमावरच तुम्ही राहिल पाहजि .प्रेम हे सहजयोगाचं अन्न आहे .आपण कति दुसऱ्यावर प्रेम केलं ,दसऱ्याचे दोष काढण्या पेक्षा आपण दुसऱ्यांना कति दलि हे बघतिल पाहजि तेव्हा दोन्ही गोष्टी जपून वापरल्या पाहजित .सातार्याला आता हे कार्य सुरु झालेलं आहे मला फार आनंद झाला .आणित्काल मला फार बर वाटलं .कतितीरी साधक तथि होते .इतके लोक पार झाले .सहजयोग मध्ये फार मोठं मोठं करायचं आहे आणित् फार मोठी माणस होणार आहेत .हेच उद्याचे सगळे पुढारी आहेत इथे बसलेले .हे सगळं बघून फार मला आनंद झाला .पण लक्षात ठेवलं पाहजि जे आपलं पूर्वी राजकारणात चुकलं ते आता परमेश्वराच्या साम्राज्यात चुकलं नाही पाहजि .परमेश्वराच्या राज्याचे कायदे फार जबरदस्त आणित् कडक असतात .जो माणूस त्या कायद्याच्या वरिधात जाईल तो तथिच हाणला जाईल .तेव्हा सांभाळून असायला पाहजि ,फार सांभाळून असावं लागत . त्याचे आशीर्वाद हं अनंत आहेत ,क्षमा हं अनंत आहे पण एका मुदती पर्यंत असत ते .त्याच्या नंतर मात्र हात त्याचा जोरात पडतो .तथि तुमचं मग काही चालू शकणार नाही .म्हणून लक्षात ठेवलं पाहजि आता आपण परमेश्वराच्या साम्राज्यात येत आहोत तेव्हा अशी सुबुद्धी धरली पाहजि कंि इथे कोणतंही असल्या तरहेचं गलच्छि जे राजकारण आहे ते आणायचं नाही .या गलच्छि गोष्टी वर आणायच्या नाहीत .आपण प्रेमाच्या राज्यात सर्व एका दुव्यानी एकदुसऱ्याला बांधलेले ,एकाच आईची मुले आहोत .तेव्हा आपापसात जी सत्ता मळिवायची ती स्वतः वर मळिवली पाहजि .दुसऱ्यांवर सत्ता मळिवायची हं जागा नव्हे .स्वतःवर सत्ता मळिवली पाहजि हं जागा आहे .हे समजलं पाहजि .जर का सत्ता तुम्ही स्वतःवर मळिवली तर पहिली गोष्ट तुमच्या व्हयवरेअशन मध्ये दसिल .तुमचे व्हायवरेअशन कसे आहेत त्या वरून मला कळत तुमच्यात काय चाललं आहे आणित् कुठे बघिड होतो आहे .तेव्हा कृपा करून कोणतीही भाऊबंदकी आणित् अशा तरहेचे गुरुप्स बांधायचे नाहीत आणित् बांधले गेले कलिगेच तोडत जायचं .माताजींनी सांगितलं आहे कंि गुरुप्स बांधायचे नाहीत .कुणाच्या वरिद्ध बसून बोलायचं नाही .कुणाला वाईट म्हणायचं नाही .सगळे मळिन राहिल पाहजि .हा वचिर मला सातार्याला आल्यावर आला कंि आता इथे लोकांना याची नोंद करायला सांगितली पाहजि .जाणीव दलि

पाहजि कारण सहजयोग म्हणजे फार सहज मळितो .आणित्याच्यात जी पहली गोष्ट होती म्हणजे ती किंमनुष्याला सत्ता येते त्या सत्ते मध्ये तो दुसऱ्याला दाबू लागतो .सहजयोगात एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि किमाताजींनी एकेक माणसाला प्रत्येक ठिकाणी नयिकृत केलं आहे .आणिप्रत्येकाशी त्या संबंध ठेवतात .त्यांचा संबंध त्या एका नयिकृती मुळे होतो .जस आपल्या डोक्यात सुद्धा एक बरेन आहे .त्या बरेन पासून आपण सगळ्यांचा संबंध ठेवतो .तसच सहजयोगात करावं लागत तेव्हा त्या माणसात काही बघाड झाला तर माझ्या लगेच लक्षात येईल आणि मी त्याला ठीक करू शकेन .पण तुम्ही त्याचे दोष काढून सगळंच खळिखळिं करून टाकाल .लक्षात अली ना गोष्ट तुमच्या जो एक माणूस लीडर असेल त्याला तुम्ही मान्य करा .आणिमी त्याला बघते ,त्यांनी जर चुका केल्या तर मला सगळं समजत .प्रत्येकाचं मला समजत .इतकं मला बारीक माहिती आहे तुम्हाला माहिती नाही .मी सांगत नाही म्हणत नाही याचा अर्थ असा नाही किमला कळत नाही .मला सगळ्यांचं माहिती आहे तेव्हा ज्या एका माणसाला आपण लीडर केलेलं आहे त्याला मान्य केलं पाहजि .माताजीवर भरोसा आहे झालं तर .तुम्ही जास्त शकिलेले असाल कवि तुमच्या जवळ जास्त पैसे असतील काहीही असलं तरी तस काही करायचं नाही .एक जो माणूस आहे जो पर्यंत मला तो ठीक वाटतो तो पर्यंत त्याला राहूद्या .पुढे जर त्या माणसाचं काही वाईट असेल तर मी त्याला काढून टाकेन .मला स्वतःला ते समजत एवढं लक्षात ठेवलं पाहजि .म्हणजे सहजयोग वाढणार आहे कारण जरी सहजयोग आपण म्हणू त्याच्या मध्ये काहीही संस्था नाही काही तुम्हाला पैसे द्यावे लागत नाहीत ,मेम्बरशिप नाही तेव्हा कशाने जोडले जाणार आपण तर प्रेमाने जोडले जाणार .सगळ्यांनी प्रेमानी जोडून घ्यायचं .आणिदुसरं म्हणजे असं कि प्रेमाची सत्ता जी येते आहे ती माताजी पासून येते आहे .तेव्हा त्यांनी ज्या माणसाला ठेवलं आहे लीडर म्हणून त्याला ठेवायचं .नंतर त्या माणसात वळत दोष दसिला तर मी काढून टाकणार आहे .अगदी नक्की काढून टाकणार .तेव्हा माझ्यावर पूर्ण भस्ति ठेवली पाहजि .आणिआपलं चरित्र आहे ते कस बनवायचं ,आपण त्यात कस वागलं पाहजि हे शकिण्या साठी तुमच्या समोर मी आहे ना .वर तुम्हाला जर वाटत असेल मी माताजीन सारखं नाही राहू शकत आहे तर शिवाजी महाराज आहेत त्यांना बघा .काहीही कठीण नाही .सहज योगात पार झालेल्या लोकांना काहीही कठीण नाही .पुष्कळ लोक आहेत अगदी आयुष्य एकदम बदलून जात ,या लोकांना बघा कति बदलले .जमनीवर बसू शकत नव्हते पाच मनिटि सुद्धा ,मेहनत करून करून जमनीवर बसायचं शकिले .तर ध्यान धारणा वेगळे व्यवस्थित करावी रोज संध्याकाळी नदिन झोपायच्या आधी जर पंधरा वीस मनिटि ध्यान धारणा केली तरी स्तुति बारी होते आणि सकाळच्या वेळेला बाहेर जायच्या आधी एक पाच मनिटि पूजा केली फोटोची किमिंग झालं पण प्रत्येक आठवड्यात सगळ्यांनी भेटलं पाहजि .तर ते झालं नाही तर सहजयोग बघत नाही प्रत्येक आठवड्यात सगळ्यांनी भेटलं पाहजि कारण हि सामूहिक चेतना आहे .तुमिम्हणाल माताजी आम्ही तुमचा फोटो ठेवतो ,पूजा करतोतरी आम्हाला हा त्रास झाला काही उपयोग नाही माझं लक्ष नसत मी आपल्याला कालच सांगितलं किजेव्हा ताक घुसळतो आणित्यातलं लोणी बाहेर काढतो तेव्हा गोळ्याला चकितलेलं लोणी आपण बाहेर काढतो आणिबाकीचं फेकून टाकतो तेव्हा गोळ्याला चकितलेले लोकच आमच्या जवळ आहेत बाकीमाझं लक्ष नसत .तेव्हा त्या ठिकाणी यायला पाहजि जथि दहा माणसं भेटतात बोललं पाहजि चर्चा केली पाहजि .पण उद्धट बाजी करायची नाही बोलणं कमी असावं आणिध्यान जास्त असावं म्हणजे बर होईल .पण गट बाजी असली म्हणजे मी तुझं ठीक करतो ,मी तुझं फकिंस करतो ,असं सुरु झालं म्हणजे गेलं .इथे येऊन ध्यान धारणा करायची सगळ्यांनी भजन म्हणायच आरती म्हणायची ,काही आपापसातले प्रश्न असतील तर ते मटिवायचे .पण तथि बसून काहीतरी वादविवाद करणे कवि हे करणे हे सगळं करू नये .उलट सहजयोगा मध्ये जे काय मळिवायचे आहे त्याच्या वाढीला मदत करायची आहे .आमची वाढ काय झाली ,कशी झाली ,कुठे आम्ही पोहोचलो हे बघायला पाहजि .हळू हळू महाराष्ट्रात सहजयोग जमेल .पण पुढची मात्र कधी कधी काळजी वाटते कि एव्हढी माझी केलेली मेहनत वाया नाही गेली पाहजि .तुमच्यावर सर्व जगाची भस्ति आहे हे लक्षात ठेवा .सर्व जगाची भस्ति हिमहाराष्ट्रीयन लोकं वरती आहे हे लक्षात ठेवलं पाहजि .आणिजर तुम्ही बुडवलं तर ते हि शक्य आहे तुम्हाला तेव्हा तस करू नये आपल्या मध्ये जे दोष आहेत ते काढू न टाकायचे .स्वभावा मध्ये गोडवा आणला पाहजि प्रेमाने बोललं पाहजि .आणिसगळ्यनशी समतेने वागले पाहजि .हे वागण्यात आलं तर ते आतमध्ये सुद्धा येईल .कारण आता तुमच्यात आत बाहेर एकच झाले आहे .जे तुम्ही आत कराल ते बाहेर येईल आणिबाहेर कराल ते आत येईल कारण आता तुमच्यात आत बाहेर एकच झाल आहे .असं होत नसत पण आता संबंध झालेला आहे .समजा हे बाहेरच खराब झालं तरी आवाज येत नाही आणिआतलं खराब झालं तरी आवाज येत नाही .दोन्ही वस्तू नीट असायला पाहजि .पुष्कळांचं असं म्हणणं असत किआम्ही ध्यान करतो माताजी आम्हाला व्हायबरेअशन ठीक आहेत पण तरी बाह्यतलं ठीक व्हायला पाहजि .नाहीतर हळू हळू आतलं आहे ते संपून जाणार .म्हणून आत आणिबाहेर दोन्ही माणसाला एक सारखं असलं पाहजि .आणि दिसायला तेजस्वति असली पाहजि .पण त्या तेजा मध्ये कोणत्याच तऱ्हेचा दाह नसला पाहजि ,दाहकता नसली पाहजि .पण अत्यंत सौम्य ,सुंदर ,चंद्रा सारखं शीतल असायला पाहजि पुढच्या वेळेला मी येईन तेव्हा आणखीन मंडळी राहतील आणिपुष्कळ मंडळी मळिून आपण इथे पूजन करूयात .पण ह्या वेळेला मात्र मी येणार नाही पुढल्या वर्षी मी येणार त्यावेळी मी एक रात्र इथे राहणार आहे .तेव्हा बघू काय जमलं तर करूयात English Transcript It is not proper, but He was not just a mere king, you see He was a Devi bhakta and an ansha avtara and His Mother was also an ansha avtara. What is the sign of an ansha avtara is that they have extra powers over themselves and over others, and they have no temptations, no mistakes. [Shri Mataji speaks in Marathi to the sound technicians about the sound system problem.] So, first of all we should know that Shivaji himself was a divine person in the sense that He had no defects in him. He was a detached personality. I do not want to tell you the whole history about him, but his character if you study you will be amazed how detached He was. He was not found of women. He never hankered after them and on the contrary respected women very much. There is a story that once He was presented with the daughter-in-law of a great nawab because the people used to do, I do not know what you call those tactics where you attack the people hiding from behind. [Shri Mataji is speaking with the sound technicians and the Sahaja Yogis present there about failure of the sound system due to load shedding, load shedding is a problem the people of this place face every Tuesday. Shri Mataji asks the Sahaja Yogis present there to try to listen to Her from their Sahastara, pay attention to Her and they will be able to listen Her.] So, this great king Shivaji was a man without any temptation for women and once He was presented with a very beautiful lady who was the daughter-in-law of a big nawab, because they looted lot of money and lot of precious things and this lady as well when her caravan was passing through some passage in the mountains. So Shivaji looked at her. He asked her to remove her veil because she was a Muslim lady and then looking at her

He said that if my mother was as beautiful as you are, I would have been equally beautiful, is the best way to say you are my sister. He himself had to marry four times because of certain problems of political nature where He had to marry four women, but He married them, because He had to marry and all the four wives were his wives and no other women came into his head. This is such a tremendous character. This is first sign of a personality who is really mature, who has no attention towards another women, which is very common in Maharashtra it is not difficult for them they do not understand what I am talking about. This is one of the things one has to understand how respectful He was to other women. That He gave away all her things, all her money, all her jewelry, all that was looted of that nawab also, all the arms everything, and sent back all the people to the nawab, because if there is a lady she is the shakti, she is traveling so nobody has business to trouble her. This was his respect for women who belonged actually to another party. He had so many qualities that it is impossible to describe on that but absolutely honest, absolutely honest He was and He lived like a saint. He did not care for comfort. If you go and see his things that the had you will be amazed, He could sleep on the stones, but for his kingship He had to wear all the ornaments, all the dresses which He used to wear. If you go in Bombay museum you will see chilkhat we call it a cover made out of iron mesh. He used to wear that, it is so heavy that you cannot lift it, but He had to wear it and He used to fight his wars wearing that, but like all other kings you see in the west He did not have weaknesses, He had no habits, extremely honest, Spartan in temperament, and absolute ideal king He was, an absolute ideal king. He talked to everyone on the same level, treated everybody with respect, never showed off that he was a king, but He kept his dignity all the time and when it was needed to be corrected with all courage He corrected people, He did not care for cheap popularity either. Such a man was a blessing to Maharashtra because He is such an ideal for us and for people to follow and His mother was a great lady who brought him out of the clutches of the Mughal people who tried to convert forcibly Hindus to Islam. Like this Aurangzeb he used to hate music, and he would kill, very right sided fellow, every year the brahmins so many brahmins that the thread they used to weigh according to his body weight. So you can imagine what a cruel man he was. He was like Hitler only, but he was also very honest in the sense he used to make his own caps and sell them and live on that money. He was very right sided who was honest as far as the money was concerned, the government money was concerned, but he was so fanatically imprisoned in his own ideas about God that he had become just like a rakshasha. To face him was very difficult was very difficult in those days, he was a terror. Nobody could face Hitler from inside but Shivaji managed it, and he did it so well. So Satara is a place where he established his first kingdom. This is the capital of Maharashtra, Satara, that is why it is a very important place. Secondly, after Shivaji, or when Shivaji was the king looking after the whole worldly affairs, his own son fell into a bad company of a fellow who came from Uttar Pradesh called Kabji Kalusha who started drinking and doing all wrong things that should not be done. He was imprisoned, but even then he was a very-very lost case, but a good hearted fellow that is why this Maharashtra was divided into two and his younger brother had to form another kingdom or another part of the capital was in Kohlapur where I think you have seen Sahu Maharaja's statue there. So he was a very dharmic fellow, very good person and he looked after that part very well. So, Kohlapur started another capital, but what I am trying to say that when negativity starts crawling into something great, then it starts getting divided and it is now a very common character they say of Marathas that they indulge in Bhau Bandki, always form groups. I find it even happening in Sahaja Yoga. I went to Rahuri, I felt that in Rahuri also there is a kind of Bhau Bandki working out. This is character of Marathas and they have to be very-very careful about it. One of them is Bhau Bandki that they form a group suddenly and separate themselves from one another and start fighting each other, it is sort of a coagulation that takes place in their temperaments. One must understand that unless and until absolutely we are united we cannot do Sahaja Yoga. So this kind of separation is a very wrong thing which should be avoided out and out and one thing I want to tell all the Maharashtrians that they have to be careful on this point is Bhau Bandki. This comes out of jealousy out of thirst for power, for not accepting somebody as the leader, trying to find faults all the time. If the leader is wrong also it can happen. If the leader goes wrong if he is not a person who can carry on well with others and something it can happen. So it is quite a mutual thing that works out but as a result of the whole thing is that it starts getting bifurcated and that is how we lost the kingdom of Maharashtra ultimately. So it's a very good example of understanding how Shivaji worked hard fought Aurangzeb, established his kingdom and how it was lost in second generation itself. [Shri Mataji addresses in Marathi about Shivaji, that how he established His capital in Satara, that we should try imbibe his character. His utmost quality was that he did not have any dosha (wrong). He did not have any habits. He never had the ego that he was the king, he used to eat with his people, talk to them. Shivaji was a Ansha Avtara, he was devoted to his mother, never spoke in front of her or against her, he was not proud of being a king. She also addresses about Bhau Bandki which she says is a thing the Maharashtrians should be careful of. Mother says that one should work for others, and not think about only oneself. One should not find faults in others, first he should find faults within himself. Love for others is most important in Sahaja Yoga. Nothing is impossible for a Sahaja Yogi who has established self realization, who meditates regularly, and participates in the

collective meditation.]

[View online.](#)

Public Program, Pune, India या पुण्यभूमीवर आधीही पुष्कळ आक्रमण झालेले आहे. इतर राक्षसी प्रवृत्तींनी अनेक वेळेला याच्यावरती आक्रमण केलं. शिवाजी महाराज असताना सुद्धा आपल्याला माहिती आहे; येथे पुष्कळ अशा घटना झाल्या ज्या इतिहासात अद्वितीय आहेत. म्हणजे इथल्या जनतेने नेहमी सत्याचाच भाग उचलून धरला. त्या साठी झगडले. त्याचं ध्येय नेहमी सत्याला धरून राहणं असं होतं. नंतर आपल्या भारतामध्ये जो स्वातंत्र्याचा लढा झाला त्यात सुद्धा इथे वीरत्वाने लोक लढले आणि स्वातंत्र्य मिळवून दिलं. तसंच सामाजिक पातळीवर सुद्धा फार महत्वाची कामगिरी केलेली आहे. तेव्हा खरं म्हणजे महाराष्ट्राची मानसिक भूमी ही पुणे. जरी मुंबईला आपण म्हणतो की राजधानी आहे, पण आर्थिक राजधानी असली तरी जी मानसिक म्हटली पाहजे कवि धार्मिक म्हटली पाहजे ती पुण्यभूमी ही पुण्याची आहे. या पुणेकरांवर एक मोठा भारी जबाबदारीचा भाग येतो. तो इतका मोठा जबाबदारीचा भाग आहे याची कल्पना सुद्धा तुम्हांला नसावी. कधी-कधी मला आश्चर्य वाटतं. पण दैवकृपेने येथे सहजयोग जमू लागलाय. हळूहळू त्याची पाळेमुळे जमू लागली आहेत. हे बघून मला फार आनंद होतो. पूर्वी मला फार आश्चर्य वाटायचं की सर्व तऱ्हेचे दुष्ट प्रवृत्तीचे राक्षस या पुण्यभूमीला कशे प्राप्त झाले आणि येथे येऊन त्यांनी कशे लोकांवर अत्याचार केले. पाशवी प्रवृत्तीचे लोक तसेच दुष्ट, रानटी तऱ्हेचे बाबाजी वगैरे अशा तऱ्हेचे लोक येथे आले. त्या नंतर इतर ढोंगी आणि अशे लोक येऊन त्यांनी पुष्कळ आक्रमण केलं. पण तरीसुद्धा त्यांची पुण्याई ते जे जिंकू शकले नाहीत. आणि सगळ्यांना पराभूत व्हावं लागलं आणि त्यांना इथून कूच करावं लागलं. आज अशा परिस्थितीत आपण बसलेलो आहोत. इथे मला दोन तऱ्हेची लोकां दिसतात. त्यातील एक म्हणजे रूढवादी लोक. अजून आपल्या रूढी आपल्यामध्ये इतक्या रुजलेल्या आहेत, ते आपण डोळे उघडून बघायला तयार नाही. त्या रुढीबद्दल एकही अक्षर बोललं म्हणजे लोकांना राग येतो, पण या पुण्यातच अनेक रूढी आपण बदललेल्या आहेत, हे लोक विसरले. आगरकरांनी बालवधिवेचा विरोध केला. इतकंच नव्हे तर वधिया वविह त्यांनी केला. म्हणजे केवढी मोठी गोष्ट केली, हे आता तुम्हाला समजत नाही, पण त्यावेळेला ही फार मोठी गोष्ट होती. म्हणजे वधिवेचा विवाह करणं म्हणजे केवढं अधार्मिक कार्य केलं असं लोकांना वाटत असे, ते आगरकरांनी करून दाखवलं. टळिकांनी 'स्वराज्य हा माझा जन्मसिद्ध हक्क आहे', असं उभ्या कोर्टात जाऊन सांगितलं. अशे पाणीदार लोक ह्या पुण्यभूमीत निर्माण झालेले आहेत; आणि परत होणार आहेत, आणि आहेतही. पण ही जी रूढीगत आपली स्थिती झालेली आहे, त्याला आपण बदललं पाहजे, कारण हे जाणत नाही आपण. ही आणविणीची वेळ आहे. ही फार आणविणीची वेळ आहे. हे फार भयंकर चाललेलं आहे. तुम्हाला अजून अंदाजच नाहीय की कती राक्षसांचा इथे धुमाकूळ होणार आहे; आणि काय परिस्थिती निर्माण होईल. आपण झोपेतच आहोत. अजून गुंगीतच आहोत. आपल्याला अजून लक्षातच येत नाही की आपण चाललो कुठे; आणि जरी म्हटलं, याला काही पर्याय आहे तो शब्द बरोबर नाही. याला काही गत्यंतर नाही राहिलं, अशी स्थिती आज आली आहे. लोकांना सहजयोगात येताच लाभ होतो. लाभ होतो, होणारच, कारण तुमची कुंडलिनी ही जागृत झाली पण नुसती धुगधुग त्याची. आपण जसं आता प्रमलितार्थीनी इतकं सुंदर सांगितलं, असं मी इथे कतितीतरी हजारो लोकांना बरं केलं आहे; पण कतिती लोक सहजयोग नष्टेने आणि श्रद्धेने करतात? फार कमी. त्यामुळे होतं काय की हजारो लोकांना बरे केलं तरी व्यर्थ आहे. ते लोक आजारी असतात, बरं नसतं त्यांना. करणेमुळे सहजयोग त्यांच्यावरती वाहतो म्हटलं पाहजे. कृपा करतो आणि त्याने लोक बरे होतात. पण प्रमलितार्थीसारखे अशे कतिती लोक मी बघतिलेच; कमी जे त्याच्यात नष्टेने उतरतात आणि निषिद्धा करून, श्रद्धावान होऊन स्वतः समर्थ होतात. त्यांनी स्वतःच मग लोकांना ठीक करायला सुरुवात केली. माझ्याकडे कोणी पेशंट घेऊन आला नाही. त्यामुळे आपण इतके रूढीगत झालेले आहोत की; माताजींनी सगळ्यांना ठीक केलं पाहजे. माताजींनीच बघतिलं पाहजे, माताजींचा हात लागल्याशिवाय होणार नाही. ही आपल्यामध्ये रूढी आहे की जे काय असेल ते गुरूनेच दिलं पाहजे. इथे मी आता तुम्हांला गुरु करायच्या मागे आहे. तुम्ही सगळे गुरु झालं पाहजे. ही रूढी जी चालली होती पूर्वी की गुरु बसलाय एके ठिकाणी जाऊन मग झालं बाकीचे सगळे जशेच्या तशे कोरडे पाषाण. सहजयोग तसा नाही. सहजयोग तुम्हांला गुरु बनवतो. तुम्ही बनलं पाहजे. तुमच्यातच गुरुत्वाची शक्ती येते. तुमच्यामध्येच ती आजारपण ठीक करण्याची शक्ती, कुंडलिनी जागृत करण्याची शक्ती या सर्व महान शक्त्या आहेत. त्या कुणाला लभ्य नव्हत्या, त्या आज मिळित आहेत. त्या घेऊन त्याच्यामध्ये मात केली पाहजे; आणि मनुष्याने अशा स्थितीला पोचलं पाहजे, जथे स्वतःच तुम्ही समर्थ व्हाल. तसं झालं नाही समजा, समजा जर तुम्ही समर्थ झाला नाही तर मात्र पायदळी तुडवला जाल. आता कोणीही बचावणार नाही. ही अशी परिस्थिती भयंकर आहे या वेळेला, की या अशा एका गुरु परंपरेत फसल्यामुळे तुम्ही लोक जे एकाकडे जे धावून जायचे आणि एकाने सगळे केलं पाहजे, ते सगळे सोडले पाहजे. आता आम्ही केलं पाहजे, आम्ही सुद्धा त्याच्यातले एक आहोत. माताजींनी आम्हांला ते जागृत करून दिलंय. आमच्यात कुंडलिनी जागृत झालीय. अहो, कतिती लोकांच्या कुंडलिनीया पूर्वी जागृत होत होत्या. आता गगनगड महाराज आहेत; सांगितलं की एका माणसाची पंचवीस वर्षांत कुंडलिनी जागृत केली. मग काय झालं तो बाया गेला. कारण त्याला संन्याशी बनवून जागृती दिली. संसारात आला, परत बाया गेला अन इथं म्हटलं आमच्याकडे हज्जारो माणस पार होतात. अर्थात त्यातले बरेच बायासुद्धा जातात. तुम्ही असं म्हणाल बाया नाहीजात, पण तुम्ही बाया जायच्या मागे का लागता? तुमच्यात हे असायला पाहजे की आता आम्हांला माताजींनी जागृती दिली आहे, सहजयोगाने एवढा आमच्यावर उपकार केला आता आम्हाला समर्थ झालं पाहजे आणि जर तुम्ही समर्थ झाला नाही आणि दुबळेपणाने राहिला आणि उद्या कुणी तुमच्यावर अरेरावी केली कवि आततायीपणा केला कवि सर्वनाश जरी केला तर त्याला परमेश्वर मग जबाबदार राहणार. ही गोष्ट समजून घेतली पाहजे. हटिलर ज्या वेळेला आला त्या वेळेला सहजयोग नव्हता. जर हटिलरच्या वेळेला सहजयोग असता तर त्या हटिलरला सुद्धा नेसतनाबूत केलं असतं. अर्थात सहजयोगानेच गेला तो नंतर. पण आज अशी परिस्थिती आहे की माणसाला सांभाळून राहायला पाहजे. स्वतःची जी शक्ती आहे ती आम्ही जागृत करायची नाही. रात्रंदिवस गार्हाणं घेऊन बसायचं, दुसऱ्यांची गार्हाणी घेऊन यायची आणि गुरुंनी आम्हांला काहीतरी दिलं पाहजे. गुरूंच्या हातून हे झालं पाहजे, आम्ही काही करणार नाही. 'असेल माझा हरी तर देईल खाटल्यावरी' ही जी आपली रूढीगत स्थिती आहे ती सोडली पाहजे. तसे म्हटले तर अनेक रूढी आपल्यामध्ये अजून पुष्कळ आहे पण सहजयोगात आल्यावर बऱ्याच रूढी आपोआप सुटतात. अनेक तऱ्हेचे आपल्या देशावरती आक्रमण आहेत, त्यातले सामाजिक आक्रमणामध्ये आपण ज्या तऱ्हेने मुलींना वागवून घेतो, त्यांची लग्न झाल्यावर त्यांचा छळ करतो, कवि बायकांच्या बाबतीत आपला जो एक प्रकारचा नेहमी त्यांना कमीपणा देण्याचा विचार असतो, त्या सर्व अत्यंत वाईट अशा ह्या रूढी ह्या आपल्यामध्ये ठसल्या आहेत. त्या सुद्धा सहजयोगाने सुटतात, कारण आत्म्याला, आत्मा हा स्वतंत्र आहे आणि आत्मा हा निर्दोष आहे. त्याला दोष नसतात, त्याला दोष नाहीत. तुम्ही आत्मा झालात तर

तुमच्यातील शारीरिक, मानसिक, बौद्धिक सर्व दोष गळून पडणार. त्याच्यात काही वशिष्ट नाही, पण तुम्ही आत्मा व्हायला पाहजि. श्रीकृष्णाने असं सांगितलेलं आहे की, 'योगक्षेमं ब्रह्ममहम' आधी योग झाला पाहजि मग क्षेम. पण एक त्याच्यात फार सुंदर त्याच्यात पूर्वीचे एक घातलेलं आहे. 'नित्य अभ्युक्तानां' त्यांनी नित्य सतत जसं सातत्य असलं पाहजि. सातत्याने जे स्वतःला अभ्युक्त समजतात. अभ्युक्त होणे म्हणजे कोणत्याही गोष्टीमध्ये तुम्हाला जे काही दिलेले आहे, त्याबद्दल तुमचे सातत्याने त्याच्याबद्दल नष्ट ठेवणे, अभ्युक्त होणे. जसं आपण कोणावरती अं.....अं ... मुकुट घालतो, त्याला अभ्युक्त करतो. त्या मुकुट घातलेल्या माणसाला असं वाटलं पाहजि, की केवढे माझ्यावर उपकार, माझं केवढं महत्त्व केलं, मला हे मळिलं अशे ज्यांना हे असं वाटत असतं त्यांना त्यांच्याबद्दल ही कल्पना असते की, नेहमी आम्ही अभ्युक्त आहोत. त्या परमेश्वराची सातत्याने नष्टिने आम्ही एकपणा गाठलेला आहे, असं ज्यांना वाटत असतं त्यांचच 'योगक्षेम ब्रह्ममहम' त्यांचच योग करून नंतर क्षेम करतात. आता जी माणसं आहेत अर्धवटा सारखी, आली ठीक झाली, मग दहा माणसांना घेऊन आले. अहो, तुम्ही का नाही सहजयोग करत? तुम्ही का नाही समर्थ होत? असं म्हटलं तर लोकांना ते पटेना. एखादी एजन्सी घ्यावी त्याप्रमाणे वागतात. ते अगदी चुकीचं आहे. तुम्ही स्वतः समर्थ व्हायला पाहजि. तुम्ही स्वतः या गोष्टीला जाणलं पाहजि, की तुम्ही स्वतः आत्मा आहात, तुम्ही आत्मा आहात. आताच तर तुम्ही मळिलं नाही तर कधी मळिवणार? हे मला समजत नाही की, मुलांना सुद्धा मोठं व्हावं लागतं की नाही, तेव्हा सारखं आईच्या पदराखाली राहायचं, हे योग्य नाही. मनुष्याची जीडतर कल्पना धर्माबद्दल आहे ती सुद्धा बदलते, फार बदलते म्हणजे धर्म स्वतःमध्ये जागृत होतो, म्हणजे मी तुम्हाला म्हणत नाही, तुम्ही असं करू नका, तसं करू नका, तुम्हांला जे वाटेत ते तुम्ही करा. उद्या तुम्हांला वाटलं तर तुम्ही माझी बदनामी सुद्धा करू शकता, त्याची सुद्धा तुम्हांला मुभा आहे. तुम्हांला जे करायचं असेल ते करा. पुष्कळ लोकांना मी बरं केलं ते माझी बदनामी करतात, माझ्या वरिद्ध लहितात, माझ्या वरिद्ध गोष्टी करतात, करू देत. पण त्याचा परिणाम त्यांच्यावर आला मग म्हणतात, आम्हांला माताजी बघा तुम्ही बरं केलंत, परत दुसरा त्रास झाला, हे झालं, ते झालं मग तुम्ही केलं काय. पण ही जी आपल्यामध्ये कल्पना असते, आपण काही केलं तरी चालतं तसं नाही. परमेश्वराने तुमच्यासाठी काही केलं तर परमेश्वरासाठी तुम्ही काय केलं हा विचार मनुष्याने केला पाहजि की, परमेश्वराने याच्यासारखे फार वरिले लोक. तेव्हा आम्ही परमेश्वरासाठी काय केलं याचा विचार आज यायला पाहजि, यायलाच पाहजि. उद्या जेव्हा संकट येणार आहेत आणि भयंकर संकटं सत्यानासाची येणार आहेत, त्यावेळेला तुम्हांला विचारण्यात येईल की तुम्ही काय केलं हो परमेश्वरासाठी. माताजींनी मेहनत केली सकाळ पासून संध्याकाळ पर्यंत. फिरल्या गावभर, सगळ्यांना म्हटलं हे करा, ते करा, तुम्ही काय केलं? प्रत्येक माणसाने जर विचार केला तर दहा हजार्यावर माणसांना ते पार करू शकतील. इतकी तुमच्यामध्ये शक्ती आहे. सहज पण स्वतःला मळिलं की नाही मग चार माणसांना घेऊन माताजी आम्ही तुमच्याकडे येऊ याला काय अर्थ आहे? मला समजत नाही आणि ही रूढी सगळ्यांना दर्शन झाले पाहजि. पायावर यायचंय. अरे, पायात काय ठेवलेलं आहे? तुम्ही जर पार नाही तर तुम्हांला मी काय देणार? पायातून दगड आहेत नुसते. आता देवळात गेले ठीक आहे, देवळात जाऊन तुम्ही पाया पडा नाहीतर काहीतरी व्यर्थ वेळ घालवा. त्याला मी तरी काय करू? पण माझ्या पायावर कशाला वेळ घालवता? जोपर्यंत मी तुम्हांला काही दिलं नाही, तुम्ही माझ्या पायावर का येता? एक लहानशी गोष्ट मी सांगते लोकांना की, बाबा तुम्ही स्वतः ला नविडून घ्या, म्हणजे या पायाची सुद्धा तुम्हांला काही कदर येईल. त्याला समजेल हे आहे काय, नाहीतर तुमच्यासारखेच दिसायला दिसतात की नाही? काय त्याच्यात वैशिष्ट्य आहे? पण ते रूढीगत असल्यामुळे मनुष्याला हे माताजीचे दर्शन हे झालं पाहजि. मला दर्शन मळिलं पाहजि. दर्शन खरं तुमच्या हृदयामध्ये, तुमच्या आत्म्याचं झालं पाहजि की नाही? आता थोडं सूक्ष्मात घेऊन बघू या. आपण नेहमी राहतो काय बाह्यात, आतलं अंतरंगात बघत नाही की मी जो आत्मा आहे, तो झालो का? मला आत्मसाक्षात्कार मळिला का? मी आजपर्यंत इकडे तिकडे शंभर धक्के मारले. ह्याची पूजा कर, त्याची पूजा कर. इकडे ब्राम्हणाला दे, तिकडे त्याला दे. हे सगळे केले. पण मला काही मळिलंय का? माझी शक्ती कुठे दिसली का? मी आई आहे आणि आई तुम्हांला जे परम आहे तेच सांगणार. उलट मला दसून राहिलंय की, पुढे काय होणार आहे ते. भयंकर प्रकार आहेत म्हणून परत मी तुम्हांला याची जाणीव करून देते, की जर तुम्ही सहजयोगामध्ये पार होऊन नुसते बेकार गेलात तर त्याच्यामध्ये जबाबदारी आमची नाही. ती तुमची जबाबदारी आहे. त्याच्यावर मेहनत करायला पाहजि. तेव्हा कोणचीही रूढी घेऊ. आता एक म्हणजे इथे लोकांना तंबाखू खायची खूप सवय आहे. महाराष्ट्रात ही तंबाखू राक्षसीण कधीपासून आली माहिती नाही. केव्हापासून तबि अंतरभाव झाला या देशामध्ये झाला, माहिती नाही, पण या राक्षसीनिने सगळ्यांना जरूर करून सोडलंय. अत्यंत वाईट वस्तू आहे, हे खाऊ नये. हे खाल्ल्यामुळे त्रास होतो. असं म्हटलं तर माताजी तंबाखूच्या वरीधात आहेत. म्हणजे काय ती तुमच्या नात्यात होती की काय? तुमचं तबि काय देणं घेणं लागतं काय? म्हणजे मी वरीधात एवढ्यासाठी आहे की हजारीनी आज मुलं करोडोनी जी मुलं परमेश्वरानी एवढ्या मेहनतीनं बनवली, ती ह्या राक्षसीण, मुखनिच्या हाती फसताहेत. तर काय मी सांगू नये का तुम्हांला? तर त्याच्याबद्दल फार लोकांना नाराजी असते की, माताजींनी असं का म्हटलं? मी काय तुमच्याकडे इलेक्शनला उभी नाहीय. तुमच्याकडे मतं घ्यायला आली नाही. तेव्हा जे काही ठीक असेल तेच मी तुम्हांला म्हणणार आणि सांगणार. मी तुमची आई आहे. ह्याने भयंकर वाईट असे कैंसरचे रोग होतात. अत्यंत दुष्ट रोग होतात, आणि याच्यापासून कोणालाही सुटका नाही. तेव्हा ज्या लोकांनी तंबाखू घेत असतील त्यांनी थोडा जरासा हय्या केला तरी सहजयोगात तंबाखू अगदी सुटली पाहजि आणि उगीचच पैसे फेकण्याची काय गरज आहे, मला समजत नाही. जर तुमची सुटू शकते आणि हजारी लोकांची सुटली तर तुमची का सुटू नये? एवढा नेमळटपणा कशाला? थोडं हमितीचं काम आहे. काय तुम्ही आम्हांला आम्ही जेलमध्ये जायला सांगत नाही, की हातात बॅंड घेऊन औरंगजेबाशी लढा म्हणून सांगत नाही. मावळ्यांसारखं तुम्हांला रानावनात फिरायला सांगत नाही. सरळ घरामध्ये बसून ध्यानधारणा करून एक घाणेरडी वस्तू आपल्या डोक्यात गेलेली आहे ती काढली पाहजि, असं म्हटलं तर तिकडे एक लहानशी गोष्टसुद्धा तुम्ही परमेश्वरासाठी करायला तयार नाही, आणि परमेश्वराने मात्र आम्हांला हे दिलं पाहजि, परमेश्वराने ते दिलं पाहजि रोज मागत असता. तुम्ही काय देणार आहात परमेश्वराला हाविचार मनाशी ठेवला पाहजि. तिसरी गोष्ट म्हणजे अशी आहे की या तंबाखूचीच घेतली तर, त्या वटिलाचे नाव घेऊन टाळ कुटत बसायचं. वटिल वटिल वटिल वटिल आणि तोंडामध्ये ही तंबाखू. ही तंबाखू वटिलाच्या अगदी वरीधात आहे. पुतनाच आहे म्हटलं तरी चालेल. ही तंबाखू तोंडात ठेऊन वटिलाचे नाव घ्यायचं तर तोंड तरी स्वच्छ असलं पाहजि नदिन. नुसते त्याच्याशी टाळ कुटत बसले तर त्याने काय फायदा होणार आहे. बरं ते जरी करत असले तुम्ही, रूढीगत आहे. आपल्याकडे एक वटिल वटिल करत बसण्याची पद्धत आहे. पण आता अशी वेळ आली आहे की, समजा वटिल येऊन तुमच्यासमोर उभा राहिला तुम्ही ओळखणार कशे? प्रश्न विचार, तुम्ही ओळखू शकता का वटिलाला? साक्षात वटिल तुमच्या समोर उभे राहिले, तुम्हांला कळणार आहे का वटिल कोण आहे? कसं कळणार? कसं कळणार? कारण अजून अंधार आहे डोक्यात. दिसणार कसा तो तुम्हांला? ओळखायला कसा येणार? वटिलाला ओळखायला सुद्धा तुम्हांला आधी आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि; आणि त्याच्यात रुजलं पाहजि, नाहीतर हलकंच चालतं मग दसितच नाही. वटिल जरी उभा असला तरी तो ओळखायला

येणार नाही. डोक्यामध्ये घुमश्चक्री चालू असेल. एवढही मान्य करतात लोक की आहे बाबा काहीतरी आहे पण ते खरोखर काय आहे, त्याला लोक आत्मसात करत नाहीत, आणिमानत नाहीत त्याला कारण असं की अहंकार मनुष्याला अहंकार फार आहे.तुम्हांला मानायचं म्हणजे अहंकार. तो अहंकार कसा जकियाचा? मग त्यानी काही त्रास झाला तरी चालेल, पण तो अहंकार असला पाहजि. आतापर्यंत या अहंकाराने कोणत्याही साधू- संन्याशाने, कोणत्याही मोठ्या संताने कोणत्याही मोठ्या अवतरणाला तुम्ही ओळखलं नाही. त्यांचा छळ केला. या महाराष्ट्रात कति साधू- संत झाले, आणि इतके श्री राम आणि सीता अनवाणी ह्या ह्याच्यात चालले, कुणी ओळखलं का त्यांना? कोण होते म्हणून? ते मेल्यावर मात्र तुम्ही त्यांच्या गाथा गाता. त्यांची मंदिर उभारली. मोठमोठ्या त्यांच्या आख्यायिका लहिल्या. काय काय लहिन ठेवले आहे बाड पुराण. ते मेले, ते मेल्यावर मग 'हरे रामा हरे कृष्ण' करत बसायचं आणि जिवंत असताना मात्र त्यांचा पूर्णपणे छळ केला, आणि छळ नसेल केला तर तुम्ही त्या छळाला साक्षी होते. तेव्हा कुणी उठून बोललं का रामाला कति त्रास होतोय, की सीतेला कति त्रास होतोय. ते वानर आले त्यांची मदत करायला. माणसांनी मदत केलेली कुठे ऐकायला येत नाही. एका माणसानं येऊन हातात शस्त्र घेतलं असलं तर चला आम्ही पण धरू तुमच्याबरोबर रावणाशी भांडायला. त्या मानवातनं तुम्ही आलात तरी परमेश्वराची अत्यंत कृपा आहे. काही जर तुम्ही संत साधूंचं केलं असतं. त्यांनी केवढे माझ्यावर उपकार केलेत. आज महाराष्ट्रातल्या संत- साधूमुळेच माझे हे कार्य होणार आहे. आता परवा एक नामदेव येऊन उभे राहिले, ते म्हणाले की, नामदेवाचा मी भक्त आहे. मला नामदेवांनी सांगितलं देवाचं नाव घेत राहा. असं का? म्हटलं आणि देवाचं नाव घ्या आणि परमेश्वर आला आणि म्हणाला, आत्मसाक्षात्कार घ्या, तर घ्यायचा नाही की कोणची रीतझाली? म्हणजे नामदेवांचे तुम्ही नाम वाढवून राहिले की त्याला कलंक लावता? असा मी प्रश्न त्यांना ठाम विचारला. कशावरनं तुम्ही हे सांगता, उद्या जर ज्ञानेश आले तर ते काय म्हणतील की तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घ्यायचा नाही. त्यांनी जे पसायदान लहिन ठेवलेले आहे. त्याच्यात लहिलेलं आहे, ब्रह्माचं एकत्व साधेल तो हा सहजयोग आहे. त्यांनी जे वर्णन केलं होतं तोच हा सहजयोग, तोच हा महायोग आहे आज आणि त्याच्या नावावर दडिया घाला, त्याच्या नावावर झगित पडा, पण त्यांच्या नावावर आत्मसाक्षात्कार घ्यायचा नाही, त्याला मनाई आहे. आत्मसाक्षात्काराला मनाई जर कुणी संतसाधूंनीकेली असेल तर ते साधू- संत नव्हतेच की ते स्वयं साक्षात्कारी लोक आहेत. तेव्हा अशारतिने भरपूर पंथ नघाले आणि त्यांनी सगळ्यांनी आपल्या खशात घालून घेतलं सगळं. हा सर्व संत साधूनांआपण खशात घातलं आहे, आणि वाटेला तसं त्यांना वागवून घेतलं आहे. अश्वारतिने ह्या रूढी पुण्यात सुद्धा पुष्कळ रीतीने रुजलेल्या आहेत. तेव्हा मला सांगायचं असं आहे की आता त्या संत-साधूंनी सांगितलं आहे त्याप्रमाणे तुम्ही जी अपराभक्ती केली होती ती पराभक्ती म्हणजे तुमचं परविरतन झालं पाहजि. म्हणजे आता तुम्ही जे इथे बसून माझी वाट पाहत होता, तो पर्यंत आपले संबंध अपरा होते. मी तुम्हांला पाहिलं नव्हतं, भेटले नव्हते. आता भेटल्यानंतर मात्र पराभक्ती सुरु झाली.तसेच परमेश्वराच्या साम्राज्यात गेल्याशियाय तुमची पराभक्ती होणार नाही. म्हणून परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलं पाहजि. भक्तीची दोन रूपं कुठही वाचली तरी आहेत, की परा आणि अपरा. पण आपण नुसतं टाळ कुटत बसलं म्हणजे आपल्या बापजाद्याने कुटले, त्यांच्या बापजाद्यांनी कुटले. वाडवडील हेच धंदे करत आले तरी हजारो वर्षांपासून टाळ कुटत बसले. त्यांनी कुणाला काही मळिलेलं दसित नाहीय. कुणाच्या आयुष्यात परविरतन झालेलं दसित नाहीय. अशाने कुणाच्यात आत्मा जागृत झालेला दसित नाहीय, कवि त्यांच्यात कोणचाचप्रकाश आलेला दसित नाहीय. वेड्यासारखे आपले टाळ कुटत बसतात, आणि हे टाळ कुटून जर त्यांना मळिलेलं नाही तर तुम्हांलाही मळिणार नाही. तुम्हीच होते पूर्वीकाळी, तुम्हीच होते. तुम्ही खूप टाळ कुटले. परवा एक बाई मला म्हणाल्या, माताजी मला असं एक स्वप्न येतं, मी या कपेत्रस्थळी गेले होते, त्या कपेत्रस्थळी गेले होते. परत त्याच कपेत्रात गेल्यावर मला दसितं की मी या कपेत्रस्थळी गेले होते म्हणून तथिं गेल्यावर पुन्हा साक्षात होतो, म्हटलं, अहो तुम्ही पुष्कळ जन्म हेच करत राहिला आता आतलं कपेत्र बघा. ते मळिवा. कपेत्र बाहेरचं कुठलं आता आतलं बघा. सूक्ष्मात उतरायला नको का? पण सूक्ष्मात उतरायला हवे म्हणजे काही वशिष करायला नको. सहजयोगात इतके आम्ही मेहनत करून हा असा तयार केला आहे की प्रत्येकाला सहज लाभ होतो. पण सहज लाभ झाल्यावर सुद्धा, आम्ही स्वयंपाक केला आणि तुम्हांला वाढलं, तोंडातही घातलं आणि कोंबलं सुद्धा, तरी ते पचवावं तुम्हांला लागेल. ते पचवण्याचं तेवढंसं जे कार्य सहज आहे ते सुद्धा लोक करत नाहीत. त्याच्यात उतरत नाहीत आणि उद्या मग जर त्रास झाले की, माताजी आम्हांला हे झालं, आम्हांला ते झालं. वेळ नाही ध्यानाला, वेळ नाही. सर्व धंदे करायला वेळ आहे, पण वेळ ध्यानाला नसतो. इथपर्यंत आहे की, समजा जर इथे प्रोग्राम झाला माझा, उद्या जर दुसऱ्या पेठेत झाला तर, माताजी एवढ्या लांब यायचं कसं? पण उद्या जर सनिमा असला त्याच्यासाठी जायला तयार आहे. ही आपली जी उथळ प्रवृत्ती आहे, सखोलपणा माणसात जर नसला तर अशा येड्या-गबाळ्याचे काम नव्हे हे. येड्या-गबाळ्याचे काम नव्हे हे. येड्या-गबाळ्याचे असं भलं होणार आहे, पुढे ते तुम्ही बघत राहा म्हणून अशा लोकांनी सहजयोग करू नये. अशे जे अर्धवट लोक आहेत त्यांच्यासाठी सहजयोग नाहीय आणि त्यांच्यासाठी परमेश्वर नाही. जी मंडळी खरोखर समर्थ होऊ इच्छितात आणि मेहनत करतील आणि वशिष तऱ्हेचे राष्ट्र आपण निर्माण करणार आहोत. वशिष तऱ्हेची एक जाती तयार होणार आहे, जी सहजयोग्यांची आहे. ती जर स्थिती तुमच्यात आली नाही तर सहजयोगाला काही अर्थ नाही आणि तुम्हांला तर मुळीचअर्थ राहणार नाही. आता आमच्या बरोबर चौदा देशातनं लोक आले त्यांची मेहनत बघा. सकाळी चार वाजता अंधोळ करून ते लोक ध्यानाला बसतात. इतक्या लांबून इथे तुमच्या महाराष्ट्रात फरायला आले. आणि इथे चैतन्याच्या लहरी आहेत. त्यांच्यामते तुम्ही काहीतरी पूर्वजन्माचे संचित केलेले आहे. फार मोठे पुण्यवान आत्मे आहात, म्हणून या पुण्यभूमीत जन्माला आले. तुमच्या दर्शनास ते आले. आता तुम्ही आपल्याबद्दल विचार करा की तुमच्यामध्ये सांगड आहे का हृदयाची आणि बुद्धीची. जी काय आस्था आहे ती कति उथळ आहे. आता माताजी दसिल्या, दर्शन झालं.... झालं. याच्या पलीकडे काही नाही. फार तर एखादा आजार असला बरा झाला म्हणजे झालं. त्यांनी काही कामं होणार आहेत का आमची? जर तुमच्या देशात काम नाही मळिलं तर आम्ही दुसऱ्या देशात जाऊन काम करू, हे मी स्पष्ट सांगते. तेव्हा सहजयोग हा बसवलाच पाहजि. त्याच्यात मेहनत केली पाहजि. बाजार-भूणग्यांचं हे काम नाहीय, हे समजलं पाहजि आणि हे जर बाजार-भूणगे सहजयोगाला लाभले तर असं समजलं पाहजि की तुम्ही परमेश्वरालाच मना केली आहे.म्हणून एक तऱ्हेची आपल्यामध्ये अशी शक्ति यायला पाहजि. स्वतःला थोडी शक्ति घालायला पाहजि, की आदगिंगा आपल्याजवळ वाहत येतेय. आणि ही गंगा आपल्याजवळ वाहत येतेय, तेव्हा तचिा उपयोग करून घेऊ. शक्ति ही पाहजि. शस्तीशिवाय नाही होणार. स्वतःला कंट्रोल करायला पाहजि. साऱ्या जगाच्या आपल्याला उठठेवा, उलाढाली सुचतात, पण स्वतःवर तुमचं वर्चस्व नसलं तर तुम्ही कसले समर्थ. स्वतः लेचेपेचे, तुम्ही करणार काय? हा काय मराठ्यांचा पाणीदारपणा नव्हे, कवि या पुण्यातल्या पेशव्यांचा गुण नव्हे. हे कुठले तरी बाजार-भूणगे जन्माला आले असं मला पुष्कळा वाटायला लागलंय. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी आपल्यामध्ये जाणलं पाहजि, आपण आत्मा आहोत आणि आईसारखी जी आपल्याला मळिलेली आहे, आज ती अत्यंत समर्थ आणि मेहनत करणारी बाई आहे. आणि आमची जी अशी आई आहे तच्यासमोर असे लेचे-पेचे काम करून चालणार नाही. आमच्यात शक्ति असायला पाहजि. आम्ही सहजयोग पूर्णपणे वठवून घेणार आणि पुढे वाढवणार. दहा लोकांना

सहजयोगाचं सांगतिलं पाहजि. उठून हळदी- कुंकवाला यांना- त्यांना बोलवायचं, त्यापेक्षा सहजयोग्यांना बोलवा. हळदी- कुंकवाला बोलवून त्यांना सहजयोग सांगता येत नाही. अहो, सहजयोगाबद्दल बोलत सुद्धा नाहीत. उलट तुम्हांला बरं नाही, आता माताजी येणार आहेत मी घेऊन जातो, तुम्हांला ठीक करून देतो. सहजयोग काय ते तरी समजून सांगतिलं का तुम्ही? एकदा समजावून सांगा, लोकांना म्हणा बघा हे. हे सर्वात मोठं सत्कर्म आहे आणि ते तुमच्या हातातलं होतंय. केवढं मोठं पुण्य लाभेल तुम्हांला, की हे परमेश्वराने तुम्हांला दिले. कशाला गुरु पाहजित. स्वतःच गुरु आहात. तुम्हीच ते गुरुत्व घ्या आणि मेहनत करा. जर ही मेहनत केली तर तुमच्या डोक्यावर पुष्पांचा वर्षाव होईल. देवाचा मुकुट शोभेल आणि तुम्हांला लोक संत साधू म्हणून तुमची पूजा करतील. आणि या अशा वरवरच्या गोष्टींनी राहिलात, तर त्याने काही फायदा होणार नाही. पुष्कळ लोकांना असं वाटते की जे लोक माताजी, वाईट रीतीने वागतात, पैसे खातात, लोकांना मारतात, दुष्टपणा करतात त्यांचेच जगामध्ये फार प्रबळ राज्य आहे. ते चुकीचं आहे. अशा लोकांचे कोणी पुतळे उभारत नाहीत आणि त्यांना हार घालत नाहीत. तुम्ही ऐकलंय का कुठे? दारुड्यांचे कुणी पुतळे उतरलेत. जे लोक डबल डबल कामं करतात, त्यांचे कोणी पुतळे उभारत नाहीत, जरी उभारले तरी सुद्धा उदया ते मेल्यावर ते पुतळे जमनीत गाडतील आणि त्यांच्यावर थुंकतील. त्यांचे नाव सुद्धा राहणार नाही. तेव्हा त्यांच्यातले तुम्ही लोक होऊ नका. उदया इतहिसात लहिलं जाईल, इतक्या लोकांना सहजयोग मळिला, इतके त्यांच्यासाठी केलं, सगळं वाया गेलं. काही कामाचे नाहीत, म्हणून मी तुम्हांला आज सांगते खरोखर ही अतर्कित परमेश्वराची आहे, की तुम्हांला इतक्या स्पष्ट शब्दांत सांगून राहिलीय की शस्त्र ही सहजयोगात पाहजि. ध्यानधारणे शिवाय सहजयोग येत नाही. ध्यानधारणा ही केलीच पाहजि, त्याच्याशिवाय सहजयोग येणार नाही. त्याचे लाभ तुम्हांला होणार नाही. आणि माताजी आल्या म्हणजे हे काही असं नाही. माताजी आल्यावर काय, माताजी आहेतच प्रत्येक वेळेला आणि तुमच्या हृदयात सुद्धा त्या आहेत. तेव्हा ह्या ज्या काही या गोष्टी आहेत त्या आपल्या डोक्यामध्ये बसलेल्या आहेत त्या काढून टाकल्या पाहजित आणि परमेश्वराकडे आपली दृष्टी लावली पाहजि. आता दुसरी बाजू अशी आहे की अशे ही पुष्कळ शक्ति असतील, बुद्धिवादी लोक. जे स्वतःला फार अतिशयाने समजतात. मराठी भाषेत फार सुंदर म्हणी आहेत, त्यापैकी दीड शहाणे, अतिशयाने असे पुष्कळ पुण्यात आहेत. पुणं म्हणजे गजबजलेलं आहे अशा लोकांनी, आणि ते स्वतःला फार शक्ति समजून परमेश्वर नाही हेच सिद्ध करत आहेत. म्हणजे ते स्वतः परमेश्वर दिसतात मला. तेव्हा अशा लोकांच्या कड्यात येऊ नये. वादविवादाने सहज वाढत नाही. रामदास स्वामींनी सांगतिलंय 'मति वाद संवाद ऐसा करावा' ज्यांनी वाद मटिल असा संवाद करा. नुसता बोलून बोलून बोलाचाच भाव बोलाचीच कधी. आपसांमध्ये बोलणं बोलणं बोलणं त्याने काही होणार आहे का? सहजयोगामध्ये मनुष्य कर्ती गहन उतरला आहे ते पाहायला पाहजि. एक साधा गाडीवान सुद्धा मी बघते, सहजयोगामध्ये एवढा गहन आहे आणि फार आपल्याला वदिवान समजणारा, हुशार समजणारा महामूर्ख आहे. कवीरानं म्हटलंच आहे 'पढी पढी पंडति मुख भई' ते अशाच मूर्खाना बघून सांगतिलं आहे. शक्ति शक्ति एवढं डोकं खराब झालं, आता सहजयोगावरही वाद विवाद, चर्चा. अहो, काय वाद विवाद करता तुम्ही? काय वादविवाद करून तुमची कुंडलीनी जागृत केली का मी? त्याच्यावर वादविवाद करायचा, उहापोह करायचा, भाषणं द्यायची, बोलायचं त्यांनी, काय अर्थ नाही. अशी भाषणं द्या ज्यांनी कुंडलीनी जागृत होईल, प्रत्येक शब्द हा मंत्र असायला हवा. जे बोलाल ते कार्य म्हणजे परमेश्वराचं कार्य. प्रत्येक हाताला हालचाली प्रत्येक परमेश्वराचं चैतन्य वाहायला पाहजि, तर त्याला काहीतरी महत्त्व असते, नाहीतर आपलं बोलायचं म्हणून बोलायचं त्याला काय अर्थ आहे. अशे मी पुष्कळ आता लोक बघत आहे. सहजयोगामध्ये मला फार आश्चर्य वाटतं, आणि हे लक्षात येत नाही की आज आपला सर्व समाज, आपली सर्व सृष्टीच म्हटली पाहजि, तर ती नरकाकडे धावत चाललीय. नरकाकडे धावत चाललीय. नरक सगळीकडे, नरकाच्या भावना आहेत. स्वतःचा स्वार्थ. स्वार्थापलीकडे लोकांना काही सुचत नाही. स्वार्थापायी वाटेल ते झालं तरी चालेल अशे स्वार्थी, महास्वार्थी राक्षस जगात जन्माला आलेले आहेत. तेव्हा अशावेळेला कमीत कमी परमेश्वराचं राज्य संपन्न केल्याशिवाय कसं होणार आहे. तुम्ही जर स्वार्थी झाला तर परमेश्वराचं राज्य कोण संपन्न करणार? उदया तुमच्या मुलांचे हाल- अपेष्टा झाले तर ते तुमच्यावरच आहे, तेव्हा त्यांच्या वचिराने तरी मनुष्याने असा वचिर करायला पाहजि की आज जर आमची जागृती झाली तर वचन दिलं पाहजि. माताजी आम्ही उदया वृक्ष होऊ. आज अंकुर फुटले, उदया आमचे वृक्ष झाले पाहजित आणि एकाहून एक सुंदर वृक्ष झाले पाहजित. त्याच्यात ते, श्री माताजी माझ्याकडे या, माझ्या मुलाला बघा, माझ्याकडे या माझ्या भावाला बघा. हे, हे करण्यात काय अर्थ नाही. माझा, माझा, माझा करण्याने आपल्या देशाचा सत्यानाश झाला आहे. माझ्या मुलाचं भलं झालं पाहजि, माझा मुलगा अमका झाला पाहजि त्याचे हे झालं पाहजि. माझ्या मुलीचं असं झालं पाहजि. हे कोणी तुमच्या साथीला उभे राहणार आहेत? जेव्हा शेवटली वेळ येईल त्यावेळेला तुमचं पुण्य मोजलं जाणार आहे. आणि आज तुमच्या पुण्याईच्या दमावरच, तुम्ही पुण्यात जन्माला आलात, तुम्ही सहजयोगात आलात. त्या पुण्याईच्या दमावरच आज तुम्ही पार व्हा, तेव्हा त्या पुण्याईला आता वाया दवडायचं नाही. फक्त थोडीशी मेहनत पाहजि आणि ती जर केली तर सहजयोगामध्ये तुम्ही इतके उंच उठू शकता आणि इतकं कार्य करू शकता आणि इतकं काही लोकांना देऊ शकता की जशे वटवृक्ष होऊन राहिले. एका वर्षामध्ये एका लहान बियांचे काही जसं वटवृक्ष झाले. सगळ्यांच्या तुमच्या छत्रछायेमध्ये लोकांना आनंदाच्या नुसत्या सागरात पोहायचे. अशीही मंडळी आहेत, पण फारच कमी, बोटावर मोजणारी मंडळी आहेत. आणि त्यांची मेहनत त्यांचा त्याग बघतिला म्हणजे मला असं वाटतं की कधी न कधी इतर लोक सुद्धा तशेच होतील. पण तुम्ही प्रत्येक मनुष्य होऊ शकतो. प्रत्येक मनुष्याला ही घटना होऊ शकते. प्रत्येकाला ही जागृती होऊ शकते, उगीचच दुसऱ्यांच्यावरती नेहमी ढकलून कामं करायची. दुसऱ्यांनी तुमच्यासाठी प्रार्थना करायची, चालेल का तुम्हांला? दुसऱ्यांनी जेवलेलं तुमच्यासाठी चालेल का? नाहीतर असं म्हणायचं तुम्ही जेवा आम्ही बसतो, असं करता का तुम्ही? मग माताजी मला होत नाही वेळ सकाळी मला... नका जेऊ. जेवण एकवेळ सोडता येईल का तुम्हांला? ध्यान हे परमेश्वराच्या साम्राज्यात रमण करण्याचे एक साधन आहे. एकदा त्याच्यात तुमचे रमण सुरू झालं मग (अस्पष्ट) सुरुवातीला जरा त्रास आहे, सुरुवातीचे जवळ जवळ एक दोन महिने थोडा त्रास होतो. एकदा मनुष्य रमू लागला म्हणजे मग त्याला दुसरं काहीच आवडत नाही. त्याच्यातच तो रमतो, पण ते दोन महिने मेहनतीने सातत्याने याच्यात लागलं पाहजि. केलं पाहजि. त्याच्यात जर तुम्ही जर रमले, मग आश्चर्य वाटेल, मग दुसरं नको रे बाबा. कोणी बघिडलं तर बघिडू देत. कुणी रागावले तर रागाऊ देत. समाज संग सुटला तर सुटला. पण हे अमृत जे मळिलंय ते आम्ही सोडणार नाही हे अमृत एकदा जमवून घ्यायला पाहजि (माईक कडे दाखवून) ह्याचं कनेक्शन नीट व्हायला पाहजि, हो की नाही? 'नित्यां न अभियुक्तानां' म्हणून माझी सर्वाना हात जोडून कळकळीची वनिती आहे की, आज जरी मी तुम्हांला पार केलं, तरी काही तरी एखादा मेळावा क्वि काही तरी एक प्रदर्शन क्वि तमाशा करू नका. हे फार महत्त्वाचं मळिलेलं आहे. ते जपून वाढवलं पाहजि. मेहनत करायला पाहजि. केंद्रावर यायला पाहजि. जर तुम्ही ते करू शकले नसला तर तुम्ही अगदी बेकार लोकं, आणि तिसरं करू नये. मला साताऱ्याला फार आश्चर्य वाटलं, साताऱ्याला प्रोग्राम झाला, इतके लोक आले होते. त्यातले नमिष्याने लोक परत आले. माताजी, आम्ही करायला तयार आहो. आम्ही मेहनत करू, असे लोक सरसावून पुढे येणारे आहेत. कुठे गांधीजी, गांधीजींच्या वेळेला मी तुम्हांला सांगते, लोकांनी आपली घरंद्वारे टाकली.

मुलंबाळे टाकली आणि जेलमध्ये जाऊन बसले. आजकालचा जमाना असा आला आहे, की मनुष्याला काहीही करायला नको. नुसतं बसून व्यवस्थिती सगळं माताजींनी आमच्या गळ्यात घालावं. स्वतः काही मेहनत करायची नाही. काही करायचं असेल तर माताजींना कर्ती त्रास देता येईल, त्यांना कर्ती वेळ देता येईल हेच आहे. पण आम्ही काही करून दाखवू अशी काही कर्तबगारी फार कमी म्हणून मला आज प्रमलितार्थाना भेटून फार आनंद झाला, आणि इथे इतर सहजयोगी काही मंडळी इथे आहेत, त्यांनी स्वतः कार्य केलेले आहे. तसंच तुम्ही सर्वांनी प्रत्येकाने एकेकाने स्वतःवर जबाबदारी घेतली पाहजि. सहजयोग म्हणजे तुमच्यात असलेल्या कुंडलिनीचे जागरण आहे. त्यात काही वशिष नाही. तुमचं तुमच्याजवळ आम्ही देतोय. तुमची कलिली तुम्हांला दली. तुमची जी संपदा आहे ती तुम्हांला देतोय, काही आम्ही वशिष करत नाही. देणं-घेणं लागतं नाही आमचं तुमच्याशी, पण तुम्हांला आम्ही तुमची संपदा दली. अहो, कलिली तर उघडा, आणि काय काय नाही तर कलिली तर उघडा, त्यातलं काय ते तर बघा. त्याचा उपयोग तर करून घ्या. ते सुद्धा, त्याच्यासाठी सुद्धा आरडोरडा करावा लागतो. म्हणजे कायसांगावं आता, तुमचं आहे ते तुमच्याजवळ दलिं. हा आत्मा तुम्हांला मळाला. फक्त तथि थोडसं चकितवून घ्यायचं. नामदेवांची फार सुंदर कविता एक आहे. ती कविता श्री नानाकांनी आपल्या ग्रंथसाहेबामध्ये घेतली आहे. ते कर्ती मोठे ते असले पाहजित. सगळं साक्षात्कारी लोकांच्या कविता त्यांनी आपल्या ग्रंथसाहेबात लहिल्या आहेत. त्यात मराठीत आहे, त्यात गुरुमुखी सारखी वाटते. त्या कवितेत त्यांनी असं म्हटलेले आहे की साक्षात्कारी पुरुष असा असतो जसा एखादा लहान मुलगा पतंग उडवतो. पतंग भरारी आकाशात फिरत आहे आणि तो इतरांशी बोलतो, हसतो, खेळतो पण लक्ष त्याचं त्या पतंगावर आहे, दुसऱ्या पंक्तीत सांगितलं आहे की बायका बहिरावर गेल्या, पाणी भरलं. तीन-तीन घागरी डोक्यावर घेऊन चालल्या आहेत. घर घरात जायचंय. घाईने चालल्यात, त्या सगळ्यांशी बोलतात, हसणं, खेळणं सगळं चाललेलं आहे पण तरी सुद्धा लक्ष त्या घागरीवर आहे. ती घागर पडली नाही पाहजि. तसऱ्या पंक्तीत सांगितलंय एक बाई आहे. तिचं लहान मूल आहे. त्या मुलाला कमरेवर घेऊन सैपाक करतेय, झाड-लोट, सारवण सगळं काम करतेय. पण हे सर्व करताना सुद्धा लक्ष तिचं आपल्या कडेवर आहे. कारण तिचं तिचं मूल आहे. तसं आपलं लक्ष जोपर्यंत होत नाही, की आपलं लक्ष पूर्णपणे आत्म्यावरच आहे. इतर काही गोष्टीवर नाही. तोपर्यंत असं जमत नाही. तोपर्यंत तुमच्या कोणत्याही कार्यामध्ये चमक नाही. परमेश्वराचं चैतन्य नाही. प्रत्येक कटाक्षामध्ये निरीक्षण असायला पाहजि. म्हणजे प्रत्यक्ष तुमचा एक डोळा जरी उचलला गेला आणि तुम्ही काही पाहिली की तथि चैतन्य पोचलं पाहजि, ही स्थिती तुमची होऊ शकते. पण तसं तुम्ही स्वतःबद्दल वचिरा कुठे करता? त्याची जबाबदारी तुम्ही घेत नाहीत. तसं झालं तर सगळं करायला आम्ही समर्थ आहोत. ते सगळं करायला आम्ही समर्थ आहोत. आणि ते होऊ शकतं आणि तुम्ही सुद्धा ते समर्थ आहात. तेव्हा आपल्या आईकडं बघावं. तथि मेहनतीकडं बघावं आणि थोडीशी मेहनत तुम्हीपण घ्यावीत. तुम्हांला आता दोन दविस पुण्याला आलेय तर तुमची झाली काय, थोडे-बहुत आले काय संध्याकाळला फार उपकार झाले तुमचे असे आहे. पण मी मात्र प्रत्येक दविस मेहनत करते. प्रत्येक दविस, आणि आता हे वय माझं झालेलं आहे तरी सुद्धा हे एवढ्यासाठी करते की एकदा तरी या लोकांना जागृती दल्यावर त्यांना काहीतरी वाटेल. काहीतरी वाटलं पाहजि आतून आणि ते आल्याशिवाय होणार नाही. तेव्हा जागृत व्हायला पाहजि. माणसाने जागृत व्हायला पाहजि आणि विचार केला पाहजि. आज आम्ही उभे कुठे आहोत? ह्या आणि बाणीच्या काळी आपण करतोय काय? आणि आपली जबाबदारी काय आहे. आता मी सर्वसाधारण मनुष्य आहे माताजी माझं काय? अहो, सर्वसाधारण माणसंच करणार आहेत. मोठी माणसे करणार नाहीत आणि लहान माणसंही करणार नाहीत. सर्वसाधारण जे मध्यात आहेत तीच मंडळी हे कार्य करतील. एकदा ते कार्य सुरु झालं म्हणजे मग (अस्पष्ट) तेव्हा जी लोक सर्वसामान्य आहेत, त्यांच्यासाठी सहजयोग आहे. जे घर गृहस्थिती बसलेत त्यांच्यासाठी सहजयोग आहे. जे संतुलनात आहेत त्यांच्यासाठी सहजयोग आहे. आणि तुमच्यासाठी आम्ही पूर्णपणे असल्यावर तुम्ही थोडीशी मेहनत नको का करायला? तेव्हा आपल्याला मी इतकं काही म्हटलं ते लक्षात ठेऊन आईला कळकळ वाटते. मी जर काही म्हटलं तर त्याचं वाईट नाही वाटून घ्यायला पाहजि. तिला कळकळ वाटते. एकंदर परिस्थिती बघते मी हळूहळू इतकी बघिडत चाललीय, तुम्हांला जर वेळीच जागं नाही केलं तर त्याचा फार त्रास होईल. तेव्हा इतक्या कळकळीने मी तुम्हांला सांगितलं आहे. आपल्यामध्ये शस्ति नाही म्हणजे काय? आम्ही कुठले राहणारे? अहो या महाराष्ट्रातले राहणारे आम्ही लोक आहोत. अशे लेचे-पेचे लोक नाहीत, असं स्वतः मध्ये विचार करून एवढी धार्मिकता आमच्यामध्ये आहे. त्या धर्माचा आम्हांला वारसा मळालेला आहे. संत-साधूंनी आमच्यासाठी मेहनत केली आहे. आणि आम्ही काय हे सर्व वाया जाऊ देणार, असा एक मनामध्ये जर विचार करून स्वतःला जागृत करून घेतलं तर ह्या सहजयोगाला फळे लागायला काही वेळ लागणार नाही. असो! सहजयोग काय आहे? सहजयोग कसा मळिवायचा वगैरे वगैरे. याच्यावर आपण अनेक ऐकलं असेल. पण साधंच एक सांगायचं म्हणजे आपल्यामध्येच कुंडलिनी आहे. ही कुंडलिनी म्हणजेच शुद्ध इच्छा. ही शुद्ध इच्छा जागृत करून घ्यायची. इच्छा पुष्कळ असतात माणसाला. त्याला वाटतं की आमचं घर ठीक बांधलं गेलं पाहजि. घर ठीक बांधलं गेलं. आता मोटार पाहजि. मग पाहजि ते, मग ते असं चालू असतं. पण हे सगळं असून सुद्धा माणसाला सुख मळित नाही, कारण ज्या देशांमध्ये सर्वांत जास्त श्रीमंती आहे, नौरवे, सडिनी, कवि अं... आपण म्हणाल तर स्वतंत्रलंड या तीन देशांमध्ये सर्वांत जास्त समृद्धी आहे आणि सगळं स्वच्छता आहे आणि सर्व काही व्यवस्थिती आहे. अत्यंत ऐषोआराम आहे. लोकांजवळ पैसा आहे. सगळं असून सुद्धा तथि जर तुम्हांला आश्चर्य वाटेल की तथिले जे तरुण लोक आहेत ते एकाच अं.... गोष्टीचा विचार करत बसतात, की आत्महत्या कशी करायची? त्यांना आत्महत्येचे डोहाळे लागलेत, म्हणजे त्याचा अर्थ स्पष्ट असा आहे की पैसे मळिवून सुद्धा मनुष्य सुखी होत नाही. पैसे मळून सुद्धा माणसाला सुख नाही कवि पैशाच्या मागे धावायचं त्यात काही अर्थ नाही. सत्तेच्या मागे लोक लागले म्हणजे कसे वाया जातात, तुम्हांलाही माहिती आहे. जर तुम्हांला आपली वाट लावून घ्यायची असेल तर सत्तेच्या मागे धावा. सत्तेच्या मागे जे लोक धावले त्यांना काही अक्कलशून्यता येते. तेव्हा त्याच्यातही सुख नाही. तुम्हांला वाटतं की माझा मुलगा, माझी मुलगी असं करून सुख असेल तेव्हा मुलं, मुलगी होऊन मोठे झाले आणि त्याने त्यांची वासलात लावली, तेव्हा मग त्यांना कळतं की बाप रे बाप! ह्यांच्यासाठी आम्ही एवढं केलं, काय मळिलं आम्हांला. भाऊ हा माझा भाऊ, ही माझी बहीण त्यांच्यासाठी काय करून ते वायागेलेत, ते समजतंय. त्याच्यानंतर माणसाला कधी- कधी असं वाटतं की आम्ही काहीतरी मोठं सामाजिक कार्य करून दाखवावं, म्हणजे गरबिना आम्ही पैसे देऊ, हे देऊ ते देऊ. त्याच्यातही सहजयोगामध्ये फार प्रथा वाईट. सहजयोगामध्ये आम्ही असा विचारच करत नाही की दुसरा कोणी आहे, कारण तुम्ही सामूहिक चेतनेत जागृत होता. तुमच्यात सामूहिक चेतना जर आली तर तुम्हांला असं म्हणावं लागतं नाही की या माणसावर आम्ही उपकार करतो कवि काय म्हणजे जर काय ह्या बोटाला जर दुखलं तर मी जरास हात लावला की चोळून घेतले तर मी कोणावर उपकार केले? माझ्यावरच उपकार केले कारण माझंच बोट दुखतंय. माझंच बोट दुखून राहिलंय, ते मी ठीक केलं, त्याच्यात मी कुणी कुणावर उपकार केले? म्हणजे दुसरा कोणी? मग कुणावरही उपकार, सामाजिक कार्य वगैरे हे सर्व बाह्यातलं काम आहे. सूक्ष्मातलं काम जे आहे ते (अस्पष्ट) हे जे बह्यातलं ज्ञान आहे हे एखादया झाडाचं ज्ञान असावं असे आहे. एखादया झाडाला कीड लागली तर त्याच्या पानांना आपण जरी ट्रेटमेंट दली तर त्या पानं काही ठीक होऊन झाड ठीक होणार नाही. त्याच्यातही कीड जाणार नाही.

आपल्याला त्याच्या मुळात उतरायला पाहजि, आणि त्या मुळात उतरण्यासाठी आपल्याला सूक्ष्म व्हायला पाहजि. आणि ते सूक्ष्म होण्याची व्यवस्था त्या परमेश्वराने आपल्या आतमध्ये करून ठेवलेली आहे. ती सहजच आपल्यामध्ये ती व्यवस्था होऊ शकते. तिचा आपण उपयोग केला पाहजि. त्याच्यात आपण वाढ करून घेतली पाहजि, आणि सूक्ष्म झाल्यावरच तुम्ही ह्या सर्व झाडांची व्यवस्था करू शकता. तेव्हा आधी सूक्ष्म होऊन घ्या, आणि ते अत्यंत सोपं आहे. त्याला काही करावं लागत नाही. सहजयोगामध्ये कोणच्याही गोष्टीला आम्ही सांगत नाही, असं नका करू, नाहीतर असं म्हटलं तर अर्धे लोक उठून जातील. त्यांना सर्व पोलिटिकल पुढार्यांची झालेली जे म्हणतात तुम्ही म्हणजे अगदी राजे. वा वा वा! काय वचिरू नका. म्हणून माताजींचं बोलणं कधी कधी नाही आवडत, पण मी काहीही करू नका असं म्हणत नाही. आधी तुम्ही जागरूक करून घ्या. तुमच्यामध्ये उदया जर धर्म जागृत झाला म्हणजे तुम्ही आपोआप सोडून द्याल. आपण आधी जागृत व्हा, आणि फक्त मनाचा हय्या पाहजि की, माताजींनी म्हटलं तसं मी आत्मस्वरूप होईन. त्याच्यामध्ये वाद करण्यात, दुसऱ्यांचा दोष करण्यात काही अर्थ नाही. आपण बसून आपल्याला बघणं आहे. स्वस्वरूपी उतरावे हे आईचे म्हणणे आहे. जे साधू संतानी सगळ्यांनी प्रेमाने सांगतिलं, रागावून सांगतिलं आणि हिरतऱ्हेने सांगतिलं ते आज सुरु होत आहे. तर याला आपण घोर कलियुग म्हणतो. त्याचं रुपांतर कधीच कृतयोगात झालेले आहे आणि हे परमचैतन्य आज आलेलं आहे. आपण म्हणतो ना, 'आगता परमचैतन्य' ते परम चैतन्य आज आलेलं आहे. जगात 'पुण्योहम तवदर्शनम्' त्यावेळेला मी माझ्या पुण्यवान भूमीवर जर दर्शन झालं तर कुठे आहेत तसे अहो ते गायच्या वेळेला बोलायचं, बोलायचं. बोलायचाच भात बोलायचाच भात. अरे, वटिला कुठे भेटीशी माझी अरे मी म्हणते तुमच्या हृदयातच आहे, तुम्ही करा तर खरी तकिडे लक्ष माणसाचं नसतं. नसते वाद करून आणि वादविवाद करून आजपर्यंत आम्ही जे केलं ते करायचं. ही वेळ चुकवायची नाही. फार आणि बाणीची वेळ आहे, म्हणून मी नक्कीपण तुम्हांला सांगतेय, ह्या पुण्यभूमीत वशिष्ठ कार्य होऊ शकणार आहे. ही वशिष्ठ पुण्यभूमी आहे. आहो! कतितीरी इथे मारुती उभे केलेले आहेत. रामदास स्वामींची कृपा आहे. एवढे मारुती उभे केलेत, तुम्ही नुसता वचिरू करा. नुसता वचिरू करायचा की हे मला करायचं आहे. नश्चि करू, एकेकाला एक एक मारुती उभा राहिलं. तुम्हांला वाटतं काय की, परमेश्वराची कृपा आज ह्या पुण्यावर आहे. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी नतमस्तकानी आपल्या हृदयामध्ये असा वचिरू ठेवायचा, की आज जर आम्ही पार झालो तर आम्ही हा हय्या करणार, पूर्णपणे हे आम्ही व्रत घेणार की, आम्ही आत्मा होणार, आणि जे झालेले आहेत त्यांनी सुद्धा परत सरसावून पुढे आलं पाहजि, की हो, आम्ही करणार. कोणत्याही आपल्या मनाच्या दुर्बलतेची छायामुद्धा येऊ नाही दली पाहजि, कवि त्याच्यावर अहंकाराचा वासमुद्धा दलिला नाही पहाजि. मनुष्याने पूर्णपणे वचिरू करून सहजयोगामध्ये उतरावे, म्हणजे तुमचे अनेक रोग-व्याधी, हे दैन्य सगळं काही नष्ट होऊन मनुष्य कुठल्या कुठे पोचेल. पण फक्त त्या साठी माणसाचा पूर्ण हय्या असायला पाहजि. आणि मला पूर्ण आशा आहे की, जर पूर्वी तुम्ही अनेक लढ्यांमध्ये लढले, तसा हा शेवटला लढा आहे. हा जकिल्यावर परमेश्वराच्या साम्राज्यात, आनंदाच्या सागरात पोहत रहायची वेळ आली आहे. सगळ्यांना माझा अत्यंत प्रणपात, आणि परत परत हेच म्हणणे आहे की कृपा करून आत्मस्वरूप व्हावे. आत्म्याला, बह्यातले सगळे सोडून आत्मस्वरूप व्हावे. हाच माझा आशीर्वाद सगळ्यांना आहे. टाळ्या..... आता काही प्रश्न असेल तर वचिरा, थोडावेळ पण त्याच्यानंतर आपण ध्यानाचा प्रोग्राम करू आणि फालतुक प्रश्न वचिरू नका. त्याचं म्हणणं असं आहे की, ज्यांची जागृती झाली, माताजी ते तर प्रश्न वचिरातच नाहीत आणि जे फालतुके लोक आहेत, ज्यांची जागृती नाही झाली, तेच वचिरात बसतात. (हसत). तेव्हा प्रश्न वचिरायलाच सांगू नका. कारण खरीच गोष्ट आहे. ज्याला एकदा अनुभव आला, मग तो कसला प्रश्न वचिरणार, आणि ज्याला अनुभव नाही आला तो आधी दारात जायच्या ऐवजी बाहेर उभा राहून आपले प्रश्न वचिरातो मूर्खासारखा. ही गोष्ट खरी आहे. पण असला काही एखादा प्रश्न तर वचिरायला काही हरकत नाही. मी सांगायला तयार आहे. हा, प्रश्न असा वचिरा की ज्या प्रश्नाला काही तरी सांगोपांग असायला पाहजि, म्हणजे काहीतरी बसिकळीत प्रश्न वचिराला तर, तुमची आई फार हुशार आहे ती तुमच्याच गळ्यात घालेल तो प्रश्न. तेव्हा असा-तसा वचिरू नका. जरा जास्तच हुशार आहे मी. (हास्य) काय करणार? पाहजि नं हुशारी. मुले फार हुशार झाली, त्यांना सांभाळायला जरा हुशारी लागते, आहे की नाही? हा काय प्रश्न आहे? प्रश्न: माताजी, उपास करतात, नैवद्य दाखवतात, बगैरे. आपल्यात हे करत नाहीत. नाही केलं तर नाही काही वेळेला त्रास होतो ना, आपल्यामध्ये? माताजी: उपास, आता उपासावर आणि प्रश्न वचिराला उपासाबद्दल काय वचिरा आहे ते सांगून टाकतेपण अर्धे लोक उठून जातील. अहो आपल्या देशात भरपूर लोक उपास करतात, तुम्ही कशाला आणि करता? उपास करूनच उपासमारी आणि लीय आपण. रात्रंदविस उपास करूनच उपासमारी आणि आपण, म्हणजे देवाच्या नावावर उपास करायचा नाही आपण. समजा तुमच्या घरी जर मूल जन्माला आलं तर तुम्ही सुतक पाळता का? सुतक पाळाल का तुम्ही? मग संकष्टीला कशाला उपास करता? ज्या दविशी त्यांचा जन्म झाला त्यादविशीच सुतक कशाला पाळायचं. इंग्लंड मध्ये उलट आहे, ज्यादविशी ख्रिस्ताचा जन्म झाला, त्या दविशी दारू प्यायची, मुद्दाम तसंच, नमुना एकच आहे, म्हणजे कसंतरी करून परमेश्वराला नाराज करायचं. तुम्हांला जर आईला नाराज करायचं असलं तर आपण म्हणतो, आज मी जेवणार नाही झालं, आई गेली. तिच्यावर मात झाली. मग (अस्पष्ट) उपास करायचा तो आपल्या प्रकृतीसाठी कवि कशासाठी करायचा असेल तर तो करावा. त्याला काही हरकत नाही. परमेश्वराच्या नावावर उपास करू नका. तुम्हांला हवा ना उपास करायला, मग परमेश्वर म्हणतो करा की करा. मग उपासमारी येते. मग काय चांगलंय परमनंत उपास वा! परमेश्वराच्या सान्निध्यात आम्ही जे आलो, आम्ही परमेश्वराचे नाव घेतोय, त्यामुळे ती उपास करते, चांगलं झालं. डोकं तरी वापरलं पाहजि की नाही त्या बाबतीत आणि उपास सोडायचा कसा? कारण उपास म्हणजे पुष्कळ लोकांना एक जेवण बदलून घेण्याचा एक प्रकार आहे, म्हणून उपास सोडायचा म्हणजे, आज उपास आहे, समजा तर सकाळपासून हे की बाबा ह्याचे पीठ आलं का? भुईमुगाचे दाणे मळिले का? सगळं लक्ष तकिडे, साबुदाण्याची खीर करायची का काय करायची? मग आज उपास आहे ना आपल्याला मग हे खाललं पाहजि, ते खाललं पाहजि मग कसं करणार? हे चालतंय ते नाही चालत. मग झालं सगळं लक्ष जेवणाकडे, आणि म्हणे उपास, आणि मग सकाळी जमदग्नीचा अवतार. पण मग आज म्हणजे झालं काय असे हे करून राहिलेत? अहो, उपास आहे आज त्यांचा. असं का? संध्याकाळपर्यंत अर्धे माणसं जो पर्यंत मार खाणार नाहीत, तो पर्यंत त्यांचा उपासाच पूर्ण होत नाही. हे अशे उपासडे लोक सहजयोगाला चालत नाही. उपास करायचा, आम्ही सुद्धा पुष्कळदा जेवत नाही. सहजयोगी जेवत नाहीत. ते जेवायचं नाही, अतः झालं म्हणजे नको जेवण, त्याला काय हरकत नाहीय. पण उपवास म्हणून करायचा नाही. आणि त्याने मग रोग होतात आणि ते रोग मग मीच ठीक करणार. समजा जर तुम्ही संकष्टीला उपास केला तर प्रोस्टेटचा तुम्हांला रोग होणार. करून घ्या, मात्र माझ्याकडे येऊ नका. आणि खीन पुष्कळसे उपास, आता गुरूंचे आहेत. गुरुवारी जे उपास करतात, त्यांना पोटाचे रोग होतात, करा. अहो, गुरूचा दविस त्या दविशी उपास कशाला मांडलात तुम्ही? त्यांच्या जन्माचा दविस आहे, त्यादविशी तुम्ही उपास करायचा असतो का? कति दुःखाची गोष्ट आहे. पोटाचे त्रास आणि म्हणे आम्ही दत्तांचे शिष्य, असं का? दत्तपंथी मग आम्हांला पोटात फार त्रास आहे, माताजी. जथे त्याचं स्थान आहे तथिच तुम्हांला त्रास आहे, म्हणजे तुमचं काहीतरी चुकलेलं आहे, हे तुमच्या लक्षात आलं का? तर तऱ्हा आहेत या आजारांच्या आणि विव्हेतेक आजार हे देवाच्या

नावावर तुम्ही धंदे केल्यामुळे होतात. त्यातल्या त्यात पुष्कळ लोकांना गुरूची बाधा. वार्डेट गुरूंच्या कडे जायचं, चुकायचं, कशाला पाहजि? गुरु सद्गुरू पाहजित ना, सद्गुरू आहेत कुठे? जे लोक पैसे घेतात त्या लोकाकडे जातात, ते पहिल्यांदा सांगणार, हे बघा, तुम्ही दहा सोमवार करा, बारा मंगळवार करा आणि चौदा बुधवार करा, म्हणजे सगळे हे करा. तुम्ही मरा, आणि आम्हांला सगळे पैसे देऊन जा, तुमची इस्टेट आहे तेवढी आमच्या नावावर देऊन जा. हे बरोबर आपल्याला कळतं. कारण उपास करायला सांगितला ना मग पारायणं एकशे आठ पारायणं लहियची. एकशे आठ त्याची पारायणं करायची. पारायणं करून काय परमेश्वर मळिणार आहे? कुणाला मळिलाय का पारायणं करून? दसित नाही का तुम्हांला? नाहीतर म्हणे आम्ही देवळं धूत बसतो. देवळं धुऊन काय परमेश्वर मळिणार आहे? अहो, हृदय धुवा, हे आतलं काम आहे. हे अशा रीतीने आपण जे आपले वागतो, परमेश्वराला आळवतो आणि परमेश्वराला जे जाणतो, ते सर्व चुकीचे आहे. अंधारात केलेले काम आहे. आता डोळस व्हा. डोळस होऊन झाल्याश्विया तुम्हांला कळायचं नाही की कर्ती चुकतात तुम्ही तर तऱ्हेचे रोग होतात या उपासाने, आणि मग माझ्याकडे येतात. अरे, कशाला करतात? कुणी सांगितलं तुम्हांला. तेव्हा उपास-तापास सहजयोगामध्ये देवाच्या नावावर करायचा नाही. असे तुम्ही उपाशी मेलात तर आम्ही काय करणार? मरा, इथे आहेतच मारणारे लोक तसे. आणि असा उपास करून आपण खरोखर म्हणजे परमेश्वराचे जे आहे तो आशीर्वाद आहे, त्याच्याबद्दल कृतज्ञता. परमेश्वराच्या उपकाराची कृतज्ञता. आपल्याला मुलगा झाला म्हणजे आपण लाडू करतो, आणि देवीला मुलगा झाला गणेश त्या दविशी उपास करायचा, म्हणजे काय मूर्खपणाचं लक्षण आहे हे. आपल्याला आधीपासून सांगितलेलं आहे, पण आपण डोकं का नाही वापरत. ज्यांनी शक्तिवलं असेल ते राक्षस असतील, कुणीही असतील, तुम्ही आपलं डोकं का नाही वापरलं? तेव्हा बरं पण आता नाही पण आता वापरा, झालं ते वसिरून आता मात्र वापरून घ्या डोकं. उपास फक्त एका दविशी करायचा असतो सहजयोगामध्ये. ज्या दविशी नरकचतुर्दशी असते, त्या दविशी सकाळी उठून अंधोळ करून फराळाला बसतात. नरकचतुर्दशीच्या दविशी नरक हा उघडला जातो. नरक उघडला गेला की त्याच्यात सर्व माणसांना घालतात. त्या दविशी सकाळी उशरि उठावे, कारण त्या दविशी नरक उघडलेला असतो, कर्ती वाजता बंद होईल काय माहिती, म्हणून रात्रीच्या वेळेला उठायचं नाही. चार वाजता उठून अंधोळ-बगोळ करून, अरे दविळीच्या दविशी का नाही करत? नरक चतुर्दशी आता माहितय तुम्हांला, नरकासुराला मारलंय. त्याला आतमध्ये त्या नरकात घालण्यासाठी म्हणून नरकाच दार उघडावं लागतं, की नाही? जेवढे जगातले नरकासूर आहेत, त्यांना कधी घालायचं त्या नरकात? त्या दविशी बरोबर आपण फराळाला बसतो. म्हणजे भूतांचं काम आहे की नाही सगळं. आमच्या सहजयोगामध्ये दविळीच्या दविशी होतं. दविळीच्या दविशी सकाळी अंधोळ-बगोळ करून लक्ष्मीच्या स्वागतार्थ तयार-बयार होऊन सगळं व्यवस्थित कपडे-बपिडे घालून तयार होऊन लक्ष्मीच्या स्वागतात राहायचं. त्यात तरी शहाणपण कुठं कुठं आहे? नाही म्हणजे कुठेही दवि लावून ठेवायचा वगैरे वगैरे हा शहाणपणा आहे. पण काही काही इतका मूर्खपणा आहे, इतका मूर्खपणा आहे तो सोडला पाहजि सहजयोगात काही पर्याय नाही. कॉम्प्रोमैस नाही. थोडा मूर्खपणा आणि थोडा शहाणपणा असा मक्शिर नसतो. शहाणपणाच. मूर्खपणा चालतच नाही. तेव्हाच तर तुम्ही मोठे होणार. मोठ्या माणसाचं लक्षण म्हणजे शहाणपण हे नाही का? आणि जे साक्षात्कारी लोक होतात, असतात त्यांची एक ओळख असते, ते कधीच चुका करत नाहीत. कधीच चुका, तेव्हा आपल्या काही थोड्या बहुत चुका आहेत त्या सोडून द्यायच्या आणि त्या तरी आपल्याला आई-बाबांनी सांगितल्या म्हणून, जरी तुम्ही इंग्लंड ला जरी जन्माला असता तर दविळीच्या दविशी दारू प्यायले असते आणि पुष्कळ पतितातच इथे सुद्धा, नाहीतर बसून पत्ते खेळतात. आता पत्ते खेळायला कोणी सांगितलंय? हा..... प्रश्न: What is the relationship between kundalini and healing? हा..... जे गृहस्थ आलेले आहेत ते वचिरातात की कुंडलीनीने Healing कसे होते? उत्तर: It is very easy to understand that it is the recidial power. Power that has created to whole human body and after that it is (अस्पष्ट) to manifest itself. That is the shuddhaichha the pure desire. Now the healing is also one of desires that should be cure and because the kundalini rises she gives that 'जे जो वांछलि, ते तो वाहो' whatever you desire, but your desires also change a priority. Your desires become different. He no more ask for anything you just get pure and you may have to ask for God. Once you asked for Yesterday you completely cured. Just what how was it gives you all the desires which are good desires which are good for you हति. That is well being of your sprit and then the wellbeing of your sprit is only possible when your attention is cleared out of all the other thing and the power who light of the spirits place in that darkness and you get a tomorrow. It's not by the healing it just by healing is not the. So many things you get in you can control the electricity. Yesterday I showed how to..... एक साधक: त्यांना लांब जायचं त्यांना जागृती पाहजि. श्री माताजी: हो, हो, ह्याचं बरोबर आहे ह्यांना लांब जायचंय, जागृती पाहजिय. फालतूचे आता प्रश्न वचिरा नका. पुष्कळ लोकांना लांब जायचं आहे. बसा, मलाही फार लांब जायचंय. हे लक्षात ठेवलं पाहजि, लंडनहून आलेय मी तुमच्यासाठी. पाणी द्या. हा... आता जागृतीचं काम. आता शांतपणानं बसायचं सगळ्यांनी. आता मी उपास केला म्हणून काही पाप लागलेलं नाही कुणाला हे लक्षात ठेवलं पाहजि, नाही का म्हणजे असं चुकीचं माझं हे चुकलं, माझा अपराध झाला असा काही वचिरा करायचा नाही. आईच्या समोर कोणाचाच दोष नसतो. ती सांगते, पण सगळा दोष पदरात घेते ना. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. तेव्हा तुमच्यात कोणता दोष नाहीये. काही जरी मी म्हटलं तरी वसिरून जायचं. सगळा तुमचा दोष पदरात घेतलेला आहे. आता तुम्हांला जागृती देते, फक्त ते घ्या. आता जागृतीसाठी काय करायचं सोपं काम आहे अगदी. या पुण्यभूमीवर तुम्ही बसलेले आहात. हा फार फायदा आहे. जे लोक वर बसलेत, त्यांनी खाली बसलं असतं तर बरं झालं असतं, असो! तरी पहिल्यांदा ह्या पुण्यभूमीला नमस्कार तीनदा करायचा. नंतर श्री गणेशाला नमस्कार केला पाहजि, आणि आमच्या मोक्षाची वेळ आहे ही, त्या मोक्षाच्या क्षणाला ह्या वेळेला तुमचं रक्षण नरिवाणाच्या वेळेला तुमचं रक्षण करो. असं आपण आरतीत म्हणत असतो, ते आज म्हणायचं. ही नरिवाणीची वेळ आहे. आम्ही सहजच प्रवाहात पडलेलो आहोत, तेव्हा तूच आमचं रक्षण कर, असं त्याला मागायचं. हात जोडून पूर्ण हृदयानं केलं पाहजि. मनापासनं केलं पाहजि. असं मागून घ्यायचं, त्याच्या नंतर दोन्ही हात माझ्याकडे अशे मांडीवर ठेवायचे आरामात. डोकं फार खाली करायचं नाही, वर करायचं नाही. डोक्यावर टोप्या वगैरे नकोत, ते बरं कारण ब्रम्हर्धर उघडतं, ते आईसमोर कशाला टोप्या पाहजित? तुमचीच आहे, आपलीच आहे. आई समोर सगळं आपलं मोकळेपणाने राहिलं पाहजि. काही बंधनात नसलं पाहजि. आणि दोन्ही हात माझ्याकडे आणि डोक्यावर टोपी वगैरे असेल तर ती काढून टाकावी. आरामात बसा. चप्पा वगैरे काढलेला बरा. डोळेसुद्धा बरे होतात सहजयोगाने. काही घट्ट-बट्ट असलं कमरेला तर हलकं करून घ्यावं. गळ्याला काही घट्ट असलं तर तेही हलकं करून घ्या. कुठे अडचण असेल तर ती अडचण ठीक करू. आरामात बसायचं. कारण एक दहा मनिटि लागतील. आता डावा हात जो आहे ही इच्छा शक्ती. इथे इच्छा म्हणून ती अशी मांडीवर ठेवायची आणि उजवा हात ही क्रियाशक्ती आहे. क्रियाशक्तीने आपल्याला जी जी चक्रे धरलेली आहेत, तेथे आपण वायव्येशन्स द्यायचे. चैतन्य द्यायचे आणि कुंडलिनी आपली वर वर चढत जाते तेव्हा ते मी जसं सांगेन तसं बरोबर

समजावून सांगेन, आणडोळे उघडू नका, मग कळेल आपल्याला कसं करायचं ते. तेव्हा मुलांनी शांत राहिले पाहजे, आणमुलं जर रडत असतील तर बाहेर घेऊन जा. सगळ्यांना ध्यान करू द्या. फार जरूरी आहे. मुलांना बाहेर घेऊन जा जर रडत असेल तर हं.... आता डोळे मटायचे, आणडोळे उघडायचे नाहीत. जोपर्यंत मी म्हणत नाही तोपर्यंत कृपा करून डोळे नका उघडू, नाहीतर कुंडलनि उठणारच नाही आणउठली तरी आज्ञा चक्रावरती जाणार नाही. आता उजवा हात हृदयावर ठेवायचा. आपला मार्ग मोकळा करायचा असतो, आणतो मार्ग मोकळा करण्यासाठी जे मी म्हणेत ते हृदयापासून म्हणायचे. मनातच म्हणायचं बाहेर म्हणायचं नाही, पण हृदयापासून म्हणायचं. आता एक प्रश्न वचिारायचा, माताजी मी आत्मा आहे का? असा तीनदा प्रश्न वचिारायचा. माताजी मी आत्मा आहे का? परत माताजी मी आत्मा आहे का? असं हृदयापासून वचिारायचं. (खोकणे) आता जर तुम्ही आत्मा आहात, तर तुम्ही तुमचे गुरु सुद्धा आहात. तेव्हा प्रश्न वचिारायचा. पोटावरती हात ठेवून तीनदा डावीकडे हात ठेवायचा, उजवा हात डावीकडे ठेवायचा, प्रश्न वचिारायचा, माताजी मीच माझा गुरु आहे का? प्रश्न वचिारायचा, असं तीनदा वचिारा, म्हणजे गुरुत्वातले जे काही दोष असतील ते नष्ट जातील. हे सर्व चक्रांवर काम आहे. हृदयापासून वचिारायचं. आता उजवा हात ओटी-पोटात घ्यायचा खाली आणदाबून धरायचा. हे चक्र फार महत्त्वाचे आहे. कारण ते शुद्ध वदिया आहे. ही वदिया ज्यानी आपण परमेश्वराला जाणतो. त्याचे कायदे कानून जाणून घेतो. त्याची व्यवस्था जाणून घेतो आणत्याचे मंत्र, वगैरे हे जे कुठे वापरायचे ही जी सर्व वदिया आहे, त्याच्या साम्राज्यात जेवढं काही आहे ते शक्तिणं त्यालाच शुद्ध वदिया असं म्हणतात. नर्मला वदिया कवि शुद्ध वदिया तर असं म्हणायचं, माताजी आम्हांला नर्मला वदिया द्या. नर्मल वदिया द्या. असं तुम्ही म्हटल्याशिवाय मी काही जबरदस्ती तुम्हांला देऊ शकत नाही. तेव्हा मी आत्मा आहे मला आपण नर्मल वदिया द्यावी. शुद्ध वदिया द्यावी असं सहादा म्हणावं. आता परत तो हात उजवा ओटीपोटावर परत घ्यावा दाबून आणं पूर्ण म्हणायचं, माताजी मला शुद्ध वदिया द्या, सहादा म्हणा, परत ठीक नाही होऊन राहिलेय म्हणून म्हणते मी. तुमचा अधिकार आहे तो मागण्याचा. जन्मसिद्ध अधिकार आहे. सहज सह म्हणजे तुमच्याबरोबर जन्मलेला हा योगाचा अधिकार आहे. तुम्ही मागून घेतलं पाहजे. मला माताजी शुद्ध वदिया द्या. कृपा करून मला शुद्ध वदिया द्या. नम्रपणानं मागायला पाहजे. असं सहादा म्हणा. हा ओटीपोटातला जो भाग आहे त्याच्या दुसरीकडे म्हणजे उजवीकडे हात लावायचा, आणसिहादा म्हणायचं. माताजी माझी सर्व अवदिया नष्ट टाका, नष्ट करा. माताजी माझी सर्व अवदिया नष्ट करा. ही सगळी अवदिया आहे. पारायणं करणं, गुरूच्याकडे जाणे ही सगळी अवदिया आहे. पुस्तकं वाचणं, गीताची पूर्वचनं ऐकणं ही सगळी अवदिया आहे. बाह्यातलं आहे हे सगळं, पुष्कळांनी असं केलंय, त्याच्यामुळे माझी सगळी अवदिया दूर करा, माताजी. अगदी पूर्णपणाने, कळकळीने म्हणायचं, म्हणजे जे काय असेल ते सुटेल. फुटलं पाहजे आतून. (अस्पष्ट) आता उजवा हात परत डावीकडे पोटावर ठेवायचा वर पोटावर डावीकडे उजवा हात परत ठेवायचा. डावा हात तसाच माझ्याकडे आणं म्हणायचं, माताजी, मी माझा गुरु आहे. पूर्ण विश्वासाने म्हणा, कारण जर तुम्ही आत्मा आहात, तर तुम्ही तुमचे गुरु आहात. पूर्ण विश्वासाने म्हणायचं. फार हे जुने आहेत हे त्रास तुमचे. माताजी मी माझा गुरु आहे, असं म्हणायचं, असं दहादा म्हणायचं. पूर्ण विश्वासाने. मी माझा गुरु आहे. असं पूर्ण विश्वासाने दहादा म्हणायचं. बघ्यासारखं कुणी बसायचं नाही. सगळ्यांनी ध्यान केलं पाहजे. दहादा म्हणायचं मी माझा गुरु आहे. त्याच्यानंतर हा उजवा हात आता हृदयावर परत ठेवायचा, आता पूर्ण विश्वासाने म्हणायचं, माताजी मी आत्मा आहे, तुम्ही आहात, तुम्ही आत्माच आहात. हे जे बाह्यातलं दसितंय तुम्हांला शरीर, मन, बुद्धी, अहंकारादी हे जे काही दसितंय ते सगळं अज्ञान आहे. डोळ्यावर पडदा आहे. तुम्ही ते नाहीत. तुम्ही आत्मा आहात साक्षात, तेव्हा बारादा म्हणायचं. माताजी मी आत्मा आहे. ते मी जे बारा आणं असं म्हटलं त्याला कारण असं ह्या चक्रांना ज्या पाकळ्या आहेत त्या नंबर प्रमाणे मी म्हणत आहे. बारादा म्हणायचं, म्हणजे सगळ्या पाकळ्या जागृत होतील. ज्यांना हृदयाचे वकिार आहेत. त्यांच्यासाठी हा मंत्र आहे. माताजी मी आत्मा आहे. बारादा म्हणायचं. पूर्ण विश्वासाने श्रद्धेने, स्वतःबद्दल आदर ठेऊन म्हणायचं. त्यानंतर हा उजवा हात मानेच्या खाली खांद्यावर ठेवायचा, डावीकडे समोहून, पुढून धरायचा, पुढून खांद्या धरायचा, मानेच्या खाली हे चक्र फार धरलेलं असतं, महाराष्ट्रात. कारण मनुष्याला जर ते तंबाखू खात नसला तर दुसरा हा रोग असतो, मी फार पतति आहे आणमी फार वाईट आहे. ते म्हणजे पुस्तक वाचून वाचून स्वतः ला दोष त्याला वाटतं सर्व रोग त्याला झालेत आणं परमेश्वर त्याच्यावर रागावलेला आहे वगैरे वगैरे. तेव्हा आत्मा हा नरिदोष आहे. पूर्णपणे नरिदोष आहे आणतुम्ही पण नरिदोष आहात तेव्हा असं म्हणायचं, माताजी मी आत्मा आहे आणमी पूर्णपणे नरिदोष आहे. नंतर, मंत्र म्हटलेले असतात. चुकीचे मंत्र म्हटल्यामुळे सुद्धा हे चक्र धरलं जातं आणं हे चक्र आणं हृदय चक्र धरलं गेलं म्हणजे हृदयाचे पुष्कळ वकिार होतात. अंजाना वगैरे अशे लथिर्जीक जे वकिार होतात ते येतात, तेव्हा मी पतति नाही, मी पापी नाही. मी नरिदोष आहे असं म्हणा. मी आत्मा आहे आणमी नरिदोष आहे परत जो परमेश्वर आहे तो सर्व समर्थ आहे. तो आनंदाचा सागर आहे. दयेचा सागर आहे, ते तराहेच पण सर्वात मुख्य म्हणजे तो क्षमेचा सागर आहे. त्या सागरापुढे तुम्ही कोणची अशी चूक करू शकाल जो आपल्या पदरात घेऊ शकत नाही. तेव्हा माताजी मी नरिदोष आहे, मी आत्मा आहे असं सोळादा म्हटलं पाहजे. पूर्ण नेटानं म्हणा, सर्व मंत्रांवर मात आहे ही. आता हा हात कपाळावर आडवा धरायचा. डोळे उघडायचे नाहीत. कृपा करून आता अगदी डोळे उघडू नयेत, आता हा हात आडवा धरायचा. डावा हात माझ्याकडे. या ठिकाणी असं म्हणायचं की, माताजी मी सर्वांना क्षमा केली. हृदयापासून, माताजी मी सर्वांना क्षमा केली. आता पुष्कळांचं असं म्हणणं असते आम्ही क्षमा करू शकत नाही. फार कठीण काम आहे माताजी. आमच्याने क्षमा होत नाही. फार सोपं काम आहे. तुम्हांला म्हणायला काय जातं. नाहीतरी क्षमा नाही केली म्हणजे करता काय तुम्ही? काय करता तुम्ही? स्वतःला त्रास करून घेता. ज्याला तुम्ही क्षमा करत नाही तो तर मजत आहे, आणतुम्ही स्वतःला त्रास करून घेता, म्हणून पूर्ण हृदयानं म्हणा, मी स्वतःला क्षमा केली आणदुसऱ्यालाहीक्षमा केली. मी सगळ्यांना मी क्षमा केली. स्वतःलाही मी क्षमा केली आणदुसऱ्यांनाही क्षमा केली. कपाळावर आडवा हात ठेवायचा, सर्वांनी श्रद्धेने ठेवायचा. बघा, तुमची कुंडलनि चढवतेय मी. श्रद्धेने म्हणायचं. हुं..... आता हाच उजवा हात डोक्यावर ठेवायचा. डोळे उघडू नये, म्हणजे हा तळहात आपल्या टाळूवर ठेवायचा. टाळूवर दाबून धरायचा. तळहात हात आपल्या डोक्यावर ठेवायचा आणटाळूवर ठेऊन दाबून धरायचा, आता हळूहळू फिरवायचा. हे सहस्त्रारावरचं स्थान आहे. त्याच्यामध्ये ब्रह्मरंध्र आहे. म्हणजे ज्याच्यातनं कुंडलनि जेव्हा नघिते तेव्हा ती ह्या ती ब्रह्माला प्राप्त होते. परमेश्वराची जी सर्वव्यापी शक्ती आहे, प्रेमाची शक्ती आहे. ती सूक्ष्म आहे, त्या शक्तीला प्राप्त होते, आणं सर्वप्रथम तुम्हांला ही शक्ती हाताला लागते, जेव्हा कुंडलनि याच्यातनं ब्रह्मरंध्राला छेदते. हे छेदन झालं पाहजे, पण ते मी जबरदस्ती करू शकत नाही. तुम्ही स्वतः चे स्वतंत्र आहात, म्हणून तुम्हांला म्हणावं लागेल, माताजी कृपा करून आम्हांला आत्मसाक्षात्कार द्यावा. आम्हांला पार करावं, आमचं ब्रह्मरंध्र छेदावं. आम्ही हृदयापासून तुमच्याजवळ मागतोय, असं सातदा म्हणा, पण हृदयापासून म्हटलं पाहजे आणंफिरवत जायचा हात. (फुंकर मारणे) आता उजवा हात खाली ठेवायचा. आणडावा हात डोक्यावर ठेवायचा. टाळूवर डाव्या हाताचा तळहात ठेऊन फिरवायचा आणं म्हणायचं की आम्हांला आत्मसाक्षात्कार कृपा करून द्यावा. माताजी कृपा करून आत्मसाक्षात्कार आपण द्यावा. मागितल्याशिवाय होणार नाही,

म्हटल्याशविय होणार नाही. मी जबरदस्ती करू शकत नाही. इथे माझी मर्यादा संपते. परमेश्वराने तुम्हांला जी स्वतंत्रता दिलेली आहे, ती मी उल्लंघू शकत नाही. (फुंकर) हृदयापासून म्हणा कारण इथे हृदयचक्र आहे, तेव्हा ते जर हृदयापासून म्हटलं नाही तर ते भेदणारच नाही आणि मुख्य जागा आहे. मोक्याची जागा हीच आहे. (फुंकर) आता डावा हात खाली ठेवायचा आहे, माझ्याकडे ठेवायचा. उजवा हात जमनीवर ठेवायचा. उजवा हात जमनीवर डोळे मट्टा. डोळे उघडू नये. आता ह्या भू मातेला म्हणायचं की आमच्यात जे काही जड वस्तू असतील, आमच्यात जे जड दोष असतील. जड दोष असतील ते तू घे. आमच्यातले जड दोष घे. असं भूमातेला हृदयात म्हणायचं. तीनदा म्हटलं तर ती तुमचे सर्व ओढून घेईल. आमच्यात जे काही जड दोष आहेत, दोष आहेत ते घे, कवि आमच्यात जे तमोगुणी दोष आहेत ते घे. आमच्यात जे तमोगुणी दोष आहेत ते घे. आमच्यात जे काही तमोगुणी दोष आहेत ते तू कृपा करून घे. असं म्हणायचं पृथ्वीमाते; You have to say with your right hand on the mother earth and the left hand towards me that whatever defects I have got from tamoguna you please suck them. हुं..... आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा, डोळे उघडे करा आणि डावा हात असा वर आकाशाकडे. उजवा हात माझ्याकडे आणि डावा हात असं वर आकाशाकडे आणि म्हणायचं जे काही माझ्यामुळे माझ्यामध्ये रजोगुणातले दोष आहेत ते हे आकाश तत्व तू घे, तू आपल्यामध्ये सामावून घे. माझ्यात जे रजोगुणी दोष आहेत ते तू आपल्यात समावून घे. अहंकारादी जे काही माझ्यात दोष आहेत रजोगुणामुळे आलेले ते सगळे आपल्यामध्ये सामावून घे. अतकिर्मीपणा मुळे आलेले जे दोष आहेत ते तू आपल्यामध्ये सामावून घे. अतविचारांमुळे आलेले जे दोष आहेत. ते तू आपल्यामध्ये सामावून घे. अतविचिनामुळे आलेले जे दोष आहेत ते तू सामावून घे. आता डावा हात माझ्याकडे करायचा आणि उजव्या हाताने बघा डोक्यात गार येतंय का गरम येतंय, टाळूतं, ब्रम्हर्ंधरातं गार येतंय. लक्ष इथे ठेवायचं, गार येतंय? येतंय का? बरं आता परत हा हात करून ह्या हाताने बघायचं. ह्या हाताने सुद्धा आलं पाहजि. दुसऱ्या हाताने बघायचं. लक्ष सहस्रतरावर पाहजि. इकडे पाहजि, टाळूकडे. गार आहे. आता दोन्ही हात असे वर करायचे आकाशाकडे आणि म्हणायचं, ही जी ब्रम्हशक्ती आम्हांला हाताला लागलीय ती परमेश्वराची जिवित शक्ती जी आमच्या हाताला लागलीय ती माताजी ती हीच आहे काय? हेच चैतन्य आहे का? हेच आमच्या हाताला लागलं हीच ब्रम्हशक्ती आहे का? ही जिवित शक्ती आहे का? असा प्रश्न विचारायचा. हातावर असं गार गार लागेल. पहिल्यांदा ही जिवित शक्ती मळिणार आपल्याला, म्हणजे प्राप्त व्हायला ही अगदी जवळच होती, पण अजून तर्ची जाणीव नव्हती झालेली. ही जी जाणीव होतेय ती हीच ब्रम्हशक्ती आहे काय असा प्रश्न विचारायचा मनामध्ये. ज्याने सर्व जिवित कार्य होतात. हा.... आलं हातात गार वाटत आहे? आता हात खाली करा, हातात सुद्धा येईल. आता स्वतःला बंधनात कसं ठेवायचं, जागृती कशी करायची ते मी तुम्हांला दाखवते ते करायचं व्यवस्थित. डावा हात माझ्याकडे अगदी लक्ष इकडे ठेवा. दुसरीकडे इकडे तिकडे लक्ष करायचं नाही. लक्ष माझ्याकडे पूर्णपणे लक्ष ठेवून केलं तर कार्य फार लवकर होऊ शकतं. डावा हात माझ्याकडे आणि उजव्या हाताने बंधनं द्यायची असतात. तेव्हा उजवा हात इकडे असा डावीकडे ठेवायचा आणि वर उचलून डोक्यावरून इकडे घालायचा. एक एक बंधन झालं. एका चक्राला परत मागे हात तसाच आणायचा मग दुसरं बंधन. दुसऱ्या चक्रावर खाली घालायचं. मग तिसरं बंधन, मग चौथं बंधन. मग पाचवं बंधन आणि मग सहावं बंधन. शेवटी सातवं बंधन घालायचं. आता कुंडलिनी आपली उचलायची, कारण आता आपण बसलो आपल्या ह्याला आपण बंधन दिलंय व्यक्तिवाला, आता कुंडलिनी उचलायची. डावा हात पुढे ठेवायचा, असं डावा हात पुढे ठेवायचा कुंडलिनीसमोर बसलेल्या स्थितीत सुद्धा, आणि उजवा हात वर, समोर, खाली, मागे असा फिरवायचा. घड्याळाच्या काट्यासारखा. हुं आता उचलत जायची कुंडलिनी, स्वतःची उचला. तुमची उचलता येते तुम्हांला बघा अशी अशी उचलत जायची. उचलत चला वर अशी अशी आता वर न्यायची. खांदे मोकळे सोडायचे. डोकं असं वर घ्यायचं आणि त्याला असा पीळ द्यायचा, आणि एक मारा गाठ, परत दुसऱ्यांदा, रोज असं करायला पाहजि, उचला सगळ्यांनी उचलून बघा हुं, स्वतःची तुमची उठणार आहे, व्यवस्थित, व्यवस्थित माझ्याबरोबर चला हुं, असं, असं असं आता वर यायचं, वर आणायची. मान मागे खांदे हलके सोडायचे. अशा दोन. आता तिसऱ्यांदा तीन गाठी आहेत फक्त परत. लक्ष पाहजि हातावर. डाव्या हातावर वर गेल्यावरती मान वर करायची. खांदे हलके करायचे आणि परत एक, परत दोन, परत तीन, आता बघा येतंय ना, गार येतंय, हातांत. ज्या लोकांना आलं अथवा नाही आलं, सगळे सहजयोगी होऊ शकतात, त्याला प्राप्त करू शकतात. तेव्हा आता कुणाशी वाद-विवाद न करताना, न बोलताना तुम्हांला जर दर्शन हवं असलं तर मी इथे आहे, पण गर्दी करायची नाही. (अस्पष्ट) बायकांनी यायचं मग पुरुषांनी यायचं, गर्दी करायची नाही. शस्तीत बसायचं, ध्यानात बसायचं. ह्या वेळेला मळिवायचंय, मी समोर उभी असताना मळिवायचं आहे. तेव्हा शस्तीत बसायचं. तुम्ही दर्शनाला आलात का? बसा, व्यवस्थित बसा कुणी उठायचं नाही बसा खाली.

1984-0213, Devi Puja, What is expected of Sahaja Yogis and where are we, Advice to Brides

[View online.](#)

Devi Puja, Bordi, India 13-02-1984 अब मैं हृदि में थोड़ासा आपको बताना चाहती हूँ कि सहजयोग में हम लोग अब ये नहीं जानते कि हमारे बारे में हजारों वर्षों से बताया गया था कि ऐसे महान लोग संसार में आयेंगे और पहाड़ के पहाड़ ऐसे बड़े बड़े वृक्षों के बड़े बड़े अरण्य संसार में घुमेंगे। जो बोलते हुए, चलते हुए दुनिया को उनकी इच्छाओं की पूर्ति के लक्ष्य में मलेंगे। जैसे उनको आश्चर्य देंगे और उनके एक एक व्यक्ति में जैसे सागर उमड़ते हों। जसिमें कश्मिरी बोलता हो ऐसे सागर ऐसे सूरज होंगे। चमकते हुए सूरज जसिके अंदर कोई भी दाह नहीं, अग्नी नहीं ऐसे चंद्रमा जसिके ऊपर कोई कलंक नहीं यह आपके वर्णन हजारों वर्ष पहले उन्होंने किए और तीसों वर्ष पहले ज्ञानेश्वरजी ने किए कि कितना आपका महत्त्व उन्होंने बताया कितना महत्त्व आपको दिया? कितना जरूरी है सारे दुनिया के लिए एक आशा थी। इस तरह से हो रहा और हो गया। लेकिन अभी इसकी प्रगति में वचन से बहुत बहुत धीमी है। इसकी प्रगति बहुत धीमी है। प्रगति आपके वचन से धीमी हो जाती है। ऐसी जगह तब मन लगता है जहाँ हम अपने को गिरा लेते हैं। अपना चित्त इस पेड़ का जैसा पृथ्वी से पूरी तरह से नगिडीत है ऐसा आपको अपने माँ के साथ नगिडीत रखना चाहिये। और उसकी जो ऊँचाई है उसके ओर दृष्टि रखनी चाहिए। यह ऊँचाई जो भी उन्होंने हासिल की है वो इस वातावरण से लड़कर, झगड़कर बाहर आकर अपना सर ऊँचा उठाकर और जो लोग अपना सर दुनियाई चीजों के लिये, कृत्रिम चीजों के लिये, बाह्य चीजों के लिये झुका लेते हैं वो कैसे उठ सकते हैं? या जो अपना चित्त इस धरती माँ से हटा लेते हैं हटा लेते हैं वो तो मर ही जायेंगे। इसलिये हर सहजयोगियों का यह कर्तव्य है। यह पूरी तरह से कर्तव्य है कि वो जाने किसारी दुनिया आप कतिरफ आँख लगाये बैठी हुई है और आप अपने गौरव को पहचानिये। आप लोग यहाँ पर आज मुझे वचन देने आए हैं इस इंटरनेशनल सेमिनार में की माँ तुम जतिनी मेहनत करती हो उसी तरह से हम भी मेहनत करेंगे। उस शांत में गौरव में आप अपने को उंचा उठाए। अपने बारे में पूरी आपको कल्पना होनी चाहिए कि आप है क्या। आपसे सबसे यह बनिती है कि कृपया अपनी ओर नजर रखें। आप सब सधिसन पर बैठे हैं उस सधिसन को पाइये। उसके जैसे हो जाइये। दुनिया के मुकाबले में आप लोग बहुत बड़ी चीज हैं।

1984-0218, Shri Chandrama Puja

[View online.](#)

Shri Chandrama Puja, Vaitarna (India), 18 February 1984. आता तुम्हां लोकांना सांगायचे म्हणजे असे की आज तुम्ही पुजेला आलात ना तर पुजेचा उपयोग असा झाला पाहजि की तुमच्यामध्ये ज्या काही देवी देवता आहेत त्या जागृत झाल्या पाहजित. आणि त्या देवी देवता जागृत होण्यासाठी आजची पूजा आहे. तेव्हा वेगळ्या वेगळ्या देवी देवतांना कसे लोक जागृत करतात? ते शकून घ्या. त्याच्यानंतर तुम्ही जरा मोठे झाले की तुम्हाला मंत्र शकितून देऊ. मग तुम्ही दुसऱ्यांनाही जागृती देऊ शकता. मग तुम्हाला हे कळेल की त्यांच्यामध्ये कुठे काय धरलेले आहे? त्यांना कोणचे त्रास आहेत? ते कसे स्वच्छ करायचे? हे तुमच्या लक्षात येईल. मग आलं म्हणजे तुम्हीसुद्धा योगीजनच झालात ना ! तुम्हीसुद्धा नुसते असे हात फरितून त्यांची कुंडलनी जागृत करू शकता! आणि त्यांच्या डोक्यावरती थंड येईल. तुम्ही बघाल, आताही तुम्ही कुणावरती करून बघा. तुम्हाला दिसल की तुमच्या हातातून अशी कुंडलनी तुमच्या हातातून वाहते आहे. तुम्ही जरासं असं वरती केलंत की तुम्हाला वाटेल डोक्यावरती थंड थंड आलं. तीनदा उचलली की तुम्हाला वाटेल थंड थंड येईल. पण ह्याच्यासाठी म्हणून नेहमी पूजन करावं लागतं. आता तुम्हाला फोटो बगैरे नसले तर तुम्ही फोटो घ्या. त्याला थोडेसे कुंकू लावायचे सकाळी, त्याला नमस्कार करून आणि शाळेला जायचं. घरी झोपायच्या आधी फोटोवरती एक दवा ठेवायचा लहानसा. दोन्ही हात फोटोवर ठेवायचे, पाय पाण्यात ठेवायचे थोडेसे, आणि नंतर मीठ घालायचे त्या पाण्यात, थोडा वेळ असं बसायचं फोटोकडे हात करून आणि मग पाय पुसून सुकवायचे. बस एवढंच ध्यान आहे. दुसरं काहीही करायचे नाही. पाच मनिटं संध्याकाळी आणि पाच मनिटि सकाळी.. सकाळच्या वेळी एक हात आधी फोटोकडे असा करायचा. डाव हात जेव्हा फोटोकडे असेल तर उजवा हात खाली. आणि उजवा हात फोटोकडे असेल तर डावा हात वर. बस असं करून एक दोन मनिटि उभं रहायचं, नमस्कार करायचा, बंधन द्यायचं आणि शाळेला जायचं. अगदी सोपं काम आहे. कळलं ना? अगदी सोपं आहे. तुम्हाला फोटो नसले तर तुम्ही यांच्याकडून फोटो घ्या. सगळ्यांना मी फोटो दलि होते ना मागे? आणि आतासुद्धा तुम्ही फोटो घ्या. म्हणून आता आजच्या पुजेला, अगदी साधी पुजा करायची आहे. म्हणजे पाय धुण्याचा प्रोग्राम, मोदी या. दोन माणसं कुणीतरी घ्या पाहजि तर! व्यवस्थित धुवायला हवं. बस झालं! चला या लवकर, कोण येणार? त्यांना बसवा. आता पाणी घाला. तीच घ्या परात. हे काढून घ्या खालून. जरा सरका मागे, ह्यांचे आता नुकतंच लग्न झालेले आहे. कळलं का, नवरा नवरी आहेत. जरा मागे सरका. हे काय, पाणी एवढं कमी आहे? गरम आहे भरपूर. ते तुम्ही गाळून घ्या ना आणि थंड पटापट होईल ते. बरं ताट आणा. ती अशी परात, ती परात आणा ना मोठी. मोठी परात नाही? योगीनी : स्टीलची नाही आणि? योगीनी : स्टीलची पाय धुण्यासाठी पतिळेची असली चालते. पण आता घेवून घ्या स्टीलची. आणि दया काय आहे ते. एका अथर्वशरिषात सगळ्यांचे पाय धुवून होतील थोडे थोडे धुतले तर. एक ह्यांच्या हातात देवून दया अजून म्हणा एकदा मोदी, देवीचं स्वरूप म्हणा. योगी : देवीचं म्हणू? श्री सुक्त सुरू... योगी:माताजी, अर्थ जरा सांगण्याचा प्रयत्न करू? योगी:श्री माताजी? योगी:अर्थ सांगण्याचा प्रयत्न करून पाहतो? योगी:अर्थ सांगण्याचा प्रयत्न करून पाहतो? करा करा करा सर्व पंचमहाभूतं म्हणा. हां, बरं पुढे. मोदी लग्न न झालेले आहेत? ज्यांचं लग्न न झालेलं. या.. पुढे. मोठाल्या, फार लहान नकोत. साडीवाल्या. तु लावून दे. हं. काय? ठीक आहे. शब्द नाहीत. हिजागा नाही झाली संबंध इथपर्यंत ठीक आहे. जरा खाली. वरती लाव . तुम्हाला येईल का? हा बरोबर आहे. गंधद्वाराम् हां म्हणजे.. गंधद्वाराम् म्हणजे डोळ्यांचे, नाक म्हणजे काय इंग्लिशमध्ये स्पर्शियुअलला असं जोडून नसतं. असा एक शब्द नाही. श्रेयताम् श्रेय म्हणजे स्पर्शियुअल वेल बडिंग इंग्लिशला एवढे शब्द नाहीत. हेम म्हणजे हात हेम म्हणजे सुवर्ण नाही नाही जात म्हणजे नाही त्यानं वढि होतं त्यानं वढि होतं. म्हणा. काय झालं. ते काय? उलटं झालं. ते व्हावं नभिवावं झोपलेलं स्तुत्यं? असं घाला असं मागं करा इथं करा खाली करा आता वर पुढे बस झालं आता पण मला काय द्यायचं काय मागतिलं पाहजि? नाही म्हणजे, त्यांनी काय मागतिलं? चैतन्य? चारी दशितनं शेवटचं ते सांगतिल आहे ना आयुष्याचं ते मुख्य समोर या पुढे या इथपर्यंत लावा घाबरून घाबरून मला त्रास होतो घाबरायला काय झालं? आरामात लावा पुढे बोला सोम म्हणजे व्हायब्रेशन सोम म्हणजे व्हायब्रेशन व्हायब्रेशन चैतन्य पुढे म्हणजे सगळ्यांना आहे ओढा आणि ओढा घाबरू नका हे सामान उचलून घ्या हळूहळू सर्व आत इथे करा व्यवस्था एक मनिटि, ओटी भरायचीय. लवकर करा. त्यांना भरायचीय. या इकडे. तुम्ही भरा. या. कपडा दया. कपडा दया. टॉवेल दया तो मागे लावलाय तो तोच हात लावलाय तो. हा भरा. फळ घ्या. या इकडे. फळ आणि एक एक हे दया. फळ घ्यायचं. चला मोदी.. कोण सांगणार? ये कुणाला येतं हे सांगता. या तुम्ही. बायकांनी यायचं पुढे. बायकांची कामं बायकांनी करायचीत की नाही. या तुम्ही. इथे बसा इथे. बसा बसा. गवरी ठेवा. मधोमध मधोमध ठेवा. बरोबर बसलंय. बसून घ्या. तुप घाला. तुप घाला. उलटून ठेवायची ना गवरी? उलटून ठेवा उलटून पेट घेते मग बरोबर आहे. काढा काढा. तुप घाला मधोमध. आता असे एकावर एक असे उभ्या ठेवा त्रिकोणी. हां बरोबर. काढून घ्या ते आहे हे मुख्य आहे पण मुख्य काय आहे ते पुढे या घाबरू नका ह्या मर्जादीपणाची काय गरज आहे

Music, dance, Public Address at Vaitarna Temple (Marathi/English). Vaitarna (India) , 18 February 1984. आज मला फार आनंद झाला तुम्ही सगळे आलात परत आण आज तुमच्यात चेतना आलेली दिसते .फार फरक झालेला आहे .मागच्या वेळे पासून ह्या वेळेला सगळ्या मुलांच्या हातात थंड थंड ब्रह्मयंत्रेण दिसतात .त्यांच्यात फार जागृती झालेली दिसते आहे .चेहरे बदलेले दिसले .आणि बायकां न च्या चेहऱ्यात सुद्धा तेजस्वति दिसली .पुरुष पुष्कळ सुधारलेले दिसले .सगळ्या न मध्ये एकूण आशा जशी चमकावी तस डोळ्यामध्ये आशेच तेज चमकू राहिल आहे .हे पाहून फार आनंद झाला .आपल्या देशाचे दुर्दनि होते ते बदलण्याचे दविस आलेले आहेत .सगळं काही भलं झालेलं आहे .सगळं दारदिर्य ,दुःख सगळं काही बदलणार आहे .हे बदलच पाहजि .त्याच्या साठी आपल्याला योग मळिवला पाहजि .तो तुम्ही मळिवला ,आणि हळू हळू तुमच्या लक्षात येईल की तुमच्यात केव्हाडा बदल झाला .तुमच्या वातावरणात केव्हाडा बदल आला .तुमच्या परस्थितीत कति बदल झाला .आणसिबंघ जी काही आपली जी मनस्थिती होती जी अत्यंत दुःखात राहत असे त्याच्यात कति समाधान आलं .ते समाधान तुमच्या हृदयात बसलेल्या आत्मरामाच आहे .ते समाधान तुम्ही अनुभवावं त्याचा आनंद घ्यावा ,आणतिया आनंदात तुम्ही डुंबत राहावं हीच माझी इच्छा आहे .आज सगळ्यांना फार आनंद झाला सगळे फार खुश झाले आण तियांनी तुम्हाला पाहिलं की तुम्ही लोक सुद्धा इतक्या एकजूतीने तथि आलात ,सगळे जण नाचला त ,सगळ्यांनी आनंदानी जयजयकार केला .आता हे लोक पूर्वी आपल्या देशावर राज्य करत होते .तेव्हा त्यांना आपली काही कदर नव्हती .तेच आज तुमच्या चरणावर आलेत इथे ,तुम्हाला भेटायला आलेत .तुमच्यावर प्रेम करायला आलेत ,तुम्हाला सुख द्यायला आलेत ,तुम्हाला ओळखायला आलेत .आणतियांना वाटत की तुम्ही कति मोठ्या अशा भारतभूमी तल्या महाराष्ट्रात संतांच्या भूमीत या योग भूमीत तुम्ही जन्माला आलात .तेव्हा तुमचा मान करायला सगळे आलेले आहेत .केव्हाडी मोठी गोष्ट आहे .जो त्यांनी मान केला , जी तुम्हाला प्रतपिठा दली ,जे तुम्हाला मानतात प्रतपिटेला आपण योग्य झालं पाहजि .तथा रीतीने आपण वागलं पाहजि . आजच एकंदर सगळं काही फार सुंदर झालं .मुलांचं मुलींचं तसेच इतर जणांनी ,सगळ्यांनी फार छान आनंद उत्सव साजरा केला .ते बघून कुणीही असं म्हणेल की इथे नंदनवन च उतरलेलं आहे किकाय .तशीच अगदी सगळ्यांना भावना येणार .परमेश्वर तुम्हा सगळ्यांना सुखी राखो .आणमी आता पुढल्या वर्षी परत येणार आहे त्याच्या आधी बराच इथे सहजयोग पसरला असेल .आणजे तुमच्या डोक्या मध्ये चुकीचे वचिर असतील तर ते काढून टाका .हळू हळू इथून जे काय तुमच्या मधेमध्ये वाईट सवयी लागलेल्या आहेत दारूची ,तंबाकूची या सर्व सुटल्या पाहजित .आणतियाच्या नंतर जे काय चांगलं आहे ते तुमच्यात आलं पाहजि .ते आल्या नंतर च माणूस सर्व तऱ्हेने उन्नती करू शकतो .आज काल चे हे दविस म्हणजे वशिष आहेत .या दविस मध्ये एक वशिष कार्य होणार आहे ते म्हणजे प्रत्येकाला परमेश्वराचा आशीर्वाद ,अनंत आशीर्वाद मळिणार आहे .आणतो इतका मळितो की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुम्ही जो आता साधारण माणूस आहात उद्या तुम्ही पुष्कळ काही मळिवणार आहात .आणफार तुम्हाला आनंदाचे दविस येणार आहेत .आता सगळ्यांना थंड थंड हातात येतंय ना ,आज तुम्ही माझ्या समोर सगळे जण नाचला आहात म्हणून सगळ्यांना एव्हडं थंड थंड येऊ राहिल आहे .असेच आनंदात राहा आणमी परत आल्यावरती पुढल्या वर्षी पाहिलं पाहजि की तुम्ही इतर मुलांना आण इतर लोकांना सुद्धा जागृत केलं पाहजि .लहान मुलांच्या हातून फार लवकर जागृती होते .तेव्हा तुमच्या कडे मागच्या वेळी काही काही लोक आले होते त्यांना त्रास वेगरे होते तेव्हा आम्ही सांगितलं होत त्यांना की असा इलाज करा म्हणून तस इथे एक सेंटर सुरु झालेलं आहे तुम्हाला आमचे फोटो वेगरे दिलेले आहेत आणखीन जे काय लागेल ते मागून घ्यावं आणसिहजयोग करावा .सहजयोग म्हणजे आपल्या आत्म्याला मळिवायची गोष्ट आहे .सांगितलं आहे, तुझं आहे तुझं पाशी, ते तुम्ही मळिवलं पाहजि .जे आहे ते मळिवल्यावर तुमच्या आनंदाला पारावार राहणार नाही कारण आत्मा आनंदाचा स्रोत आहे .त्या आनंदात तुम्ही स्वतः असून सुद्धा त्याच्यात राहू शकत नाही म्हणजे याला काय म्हणायचं .म्हणून ते जे आनंदच महेर घर आहे जी ,पांढरी आहे ती तुम्ही मळिवली पाहजि आणती पांढरी म्हणजे तुमच्या हृदयात आहे .ती जर एकदा मळिली म्हणजे तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुम्ही कति महान आहात ,प्रचंड आहात .त्याच्या बदल ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं आहे की तुम्ही कल्पतरूंचे ,चला कल्पतरूंचे आर्णव ,अर्णव म्हणजे मोठमोठाले जंगल चे जंगल .तसे आज चालले होते सगळे जंगल .अर्णव तुम्ही पहिले ना ,तुम्ही सर्व कल्पतरूंचे आर्णव आहात .एकेक मनुष्य कल्पतरू आहे .काही इच्छा कोणी केली तर तुम्ही म्हणणार त्याला अच्छा होणार इच्छा पूर्ण ,तथास्तु म्हणून बघा तुम्ही त्याला करून बघा .कुणी तुम्हाला वचिरलं होईल का काम आमचं तुम्ही म्हणा हो होईल .करून बघा .अजून तुम्हाला म्हणजे सहिसन मळिलं आणसिहिसन वर बसले तरी सुद्धा तुम्ही वसिरूनच जाता की तुम्ही सहिसनावर बसले आहात .तेव्हा सहिसनावर बसून तुम्हाला राजा सारखं वागलं पाहजि ना .तस वागत नाही ना तुम्ही .तथास्तु म्हणावं आम्ही आता योगी जन झालो .योगजिनांची शक्ती असते आम्ही जे म्हणू ते होणार .असे तुम्ही आहात .आणखी त्यांनी जे पुढे सांगितलं आहे की तुम्ही, बोलते पयिषाचे आर्णव ,बोलते म्हणजे बोलतात पयिषाचे म्हणजे अमृताचे ते हि साधक असे तुम्ही असे जगा मध्ये फराल .तुम्ही नुसता अनुभव घेऊन बघा तुमकाय आहात ते .अजून तुम्ही स्वतःला ओळखलेलं नाही .जस हे इन्स्ट्रुमेंट लहानच आहे म्हणा पण जो पर्यंत तुम्ही त्याला कॅनेकशन लावणार नाही तो पर्यंत त्याला काही अर्थ लागणार नाही .तसच तुम्हालाही काही अर्थ लागलेला नव्हता .पण आता लागलेला आहे .आता तुम्हाला जे करायचं ते दमकून करायचं .आणजे म्हणायचं ते अगदी दणकून म्हणा .तुम्ही जी इच्छा प्रगट कराल ती इच्छापूर्ण होईल .आणजे तुम्हाला पाहजि ते सर्वाना मळिणार आहे .आणतुम्ही ज्याला जे म्हणाल ते मळिल .आणति मळिलंच पाहजि ,परमेश्वर तुमच्या साक्षीला उभा आहे .सारे चरिजीव तुमच्या बरोबर आहेत .हनुमान ,भैरव तुमच्या साथीला आहेत .गणपती तुमच्या बरोबर आहेत .ब्रम्हा वषिणू महेश तुमच्या बरोबर फरित आहेत ,सगळे देवदूत तुम्हाला ध्यान करत आहेत .याचा तुम्ही अनुभव घ्या .अनुभव घेतल्या शवाय माताजी काय म्हणता आहेत हे तुमच्या लक्षात येणार नाही .खरोखरच तुम्ही योगी झालात की नाही ते तुम्ही अनुभव घेतला पाहजि .योगजिन म्हणजे जंगलात राहणारे लोक नको .तुकाराम काय जंगलात राहत नव्हते .पण त्यांना घ्यायला वमिन आलं होत .तस ज्ञानेश्वर काही जंगलात राहत नव्हते .काही सोडून राहायला नको . या संसारात राहूनच तुम्ही योगजिन आहात .असे वशिष योगी आहात तुम्ही .आणतुम्ही सहजयोगी आहात .कारण तुम्हाला सगळं काही माहिती आहे .कस दुसऱ्याला जागृत करायचं ,कस कुणाला पार करायचं ते शकून घ्यायचं .आता लहान पण पासून ते अंगवळणी बसलं तर तुम्ही अगदी एक्सपर्ट व्हाल .त्याच्यामध्ये म्हणजे मोठे मोठे योगीराज होणार .आणआमच्या डोळ्या समोर ते दिसायला पाहजि .तर आज सर्वाना माझा अनंत आशीर्वाद .मी अत्यंत सुखी आहे या वेळेला आणअसं वाटत किया वैतरणा मध्ये फार मोठं कार्य होणार आहे .सर्वाना माझे अनंत

आशीर्वाद

Public Program in Anjaneri, the birthplace of Shri Hanuman (Marathi). Maharashtra (India). 19 February 1984. श्री हनुमानांनी मळिवलं होतं, जसं अंजनी देवी नं मळिवलं होतं. त्या अंजनी देवी सारखं, हनुमानासारखं, जर आपण आपल्या हृदया मध्ये बसलेल्या आत्म्याचं दर्शन घेतलं, जर आपल्याला आत्म साक्षात्कार झाला तर आपल्या पुढे कोणाताही प्रश्न उभा राहणार नाही. सर्व, दुःख, दैन्य, दारिद्र्य दूर होऊ शकतं. आपल्या मध्ये अनेक तत्वे आहेत, ती अजून झोपलेली आहेत, ती जागृत व्हायला पाहजि. ती जागृत झाल्या शिवाय, आपल्याला काही अर्थ लागलेला नाही. म्हणजे असं आहे की, अजून आपला संबंध परमेश्वराशी झालेला नाही. जो पर्यंत आपला संबंध परमेश्वराशी होत नाही तेव्हा आपण त्याच्या साम्राज्यात कसे येणार. आणि त्याचं जे काय वरदान आहे ते आपल्याला कसं मळिणार. म्हणून आपला संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि, आणि सातत्याने राहिला पाहजि, हे मुख्य गोष्ट आहे की तो सातत्याने राहिला पाहजि. परत उगीचच आपण जर सारख वट्टिलाला बोलवलं, आणि तो जर धत्त येऊन उभा जरी झाला तरी तुम्ही ओळखणार कसे त्याला, तेव्हा जी अपरा भक्ती आहे, जी परमेश्वराला न पाहता, न जाणता केलेली भक्ती आहे. तिच्या फळाला आज आमचा सहजयोग. (श्री माताजी थांबले आहेत) गणेशाला आपण म्हणतो की सहज पडलो प्रवाही तेव्हा तू मोक्षाच्या वेळेला आमचं रक्षण कर. ती मोक्षाची वेळ आज आलेली आहे ती गाठून त्यात सातत्याने आपण राहिले पाहजि. त्याच्यासाठी काही पैसे द्यावे लागत नाही, परमेश्वराला पैसे कशाशी खातात ते माहिती नाही. हे पुष्कळ लोकांना माहिती नसेल की परमेश्वराला पैसा काय आहे ते समजत नाही. आता आम्ही खेडे गावात गेलो आणि त्यांना सांगितले हे बघा तुम्ही आम्हाला पैसे वगैरे काही द्यायचे नाही, तर ते म्हणतात बर दहा पैशाच्या जागी वीस पैसे देऊ का? तर परमेश्वराला काय पैसे समजतात का? जेव्हा श्री राम इथे आले होते, त्यांना पैसे कशाशी खातात ते माहिती होत का? कवि हनुमानांचं उदारहण आहे, की सीताजीनी त्यांना सोन्याचा एक मोठा भारी हार दिला होता. तर ते प्रत्येक मणी फोडून बघत होते. त्यांनी सांगितलं की काय तू असे मणी का फोडत बसलास? ते म्हणाले मी बघतो आहे की ह्याच्यात श्री राम आहेत कि नाही कशात? तर कशातच श्री राम दिसत नाही. ते सोने बेकारच त्यांना वाटले. ते सगळं सोनं फेकूनच टाकलं. ज्याच्यात श्री राम नाही ते सोनं बेकार आहे. हे हनुमानाने तुम्हाला दाखवलेलं आहे. म्हणून तो श्री राम आपल्या मध्ये जो बसलेला आहे, त्याला आपण आधी मळिवलं पाहजि आणि श्री रामाच्या राज्यात प्रवास केल्यावर सगळं काही आपलं दुःख नष्ट होते हे आपल्याला माहिती आहे. आणि ते अशा प्रकारची होतं. आताचीच तुम्हाला जर एखादा चमत्कार सांगायचा म्हणून सांगते, त्याच्या वर तुम्ही विश्वास ठेवा अशातली गोष्ट नाही, पण असे होऊ शकतं आणि झालेलं आणि तिसं सर्व तुमच भलं व्हावं, तुम्ही सगळे सुखी व्हावेत, म्हणूनच परमेश्वराने ही योजना केलेली आहे, की आता माझ्या भारत वर्षातल्या ह्या लोकांना ज्यांनी एवढा परमेश्वरावर विश्वास ठेवलेला आहे, त्यांना हा साक्षात दिला पाहजि, त्यांना हा साक्षात दिला पाहजि, त्यांना आशीर्वाद दिला पाहजि, की तुमचं भलं झालं पाहजि, तुम्हाला परमेश्वर हा मळिला पाहजि. अनुभवातली एक गोष्ट मी सांगते की, आमच्या एक लहानसं गाव आहे कळवा म्हणून तथि एक राजाराम पाटील म्हणून गृहस्थ राहत असतं. ते अत्यंत सर्व साधारण परिस्थितीतले होते. फारच साधारण परिस्थिती होती त्यांची. आणि ते नेहमी माझ्या प्रोग्रॅमला यायचे, आणि त्यांच्या बरोबर आपला त्यांचा मुलगा आणि इतर *** लोकांना घेऊन यायचे. आणि मी असं म्हटलं की कळव्याहून इतकी फॅमिली घेऊन येतात, आणि त्यातून हार बीर घेऊन यायचे मी म्हटलं हे बघा राजाराम पाटील नदिन येण्या जाण्याचे पैसे तुम्ही माझ्या कडून घ्या. हे फार होतं तुम्हाला. मला भेटावसं वाटतं बरोबर आहे, पण तुम्हाला कसं जमतं हे? तर म्हणे परमेश्वरानं माझी सोय केली आई. म्हटलं काय झाल काय? तर म्हणे माझी एक थोडीशी पडीक जमीन होती, तथि मी जाऊन ध्यान वगैरे करतो सकाळचा. एक दिवस एक मनुष्य आला त्याने सांगितलं की, तुमच्या जमिनीत अशी काही तरी वशिष्ट गोष्ट आहे की, ह्याच्यातील जर माती वापरली तर वट्टी दगडा सारख्या होतात असं कोणीतरी सांगितलं म्हणून आम्ही पाहायला आलो आहे. आणि ही जी माती आहे ती आम्ही आता शेराने वकित घेऊ. जी जमीन त्यांनी पडीक समजून सोडून टाकली होती, तीला सोन्याचं रूप आलं. ही सोन्याची द्वारका परमेश्वर उभा करू शकतो जर तुम्ही परमेश्वराला मळिवून घ्याल तर त्याच तत्वं अत्यंत महान आहे. पुष्कळ लोक मानतच नाहीत, शास्त्रीय लोक ह्या गोष्टीला मानतच नाही, की परमेश्वराची कोणी शक्ती आहे. आता हे बघा इथे जे आपल्याला ही झाडं वगैरे दिसतात ही कोण, ही झाडं कठून आली? ह्यांना हरिण कोण करतं? आंब्याच्या झाडाला आंब्याचं फळ कोण लावतं? त्याला कोणी दुसरं फळ का नाही लावत? हे सगळं करणारी परमेश्वरी शक्ती आहे. आणि ती परमेश्वरी शक्ती आहे कवि नाही, तिचा आज तुम्हाला साक्षात होणार आहे. आणि जेव्हा त्या परमेश्वराची शक्ती तुमच्या मध्ये येऊन जाईल तेव्हा तुमच्यात सूक्त असलेले, अत्यंत गहन अशी जी तत्वं आहेत, म्हणजे लक्ष्मी च तत्वं स्वतः ते जागृत होतं आणि मनुष्याचं आयुष्य एकदम बदलून जातं. सहज योगानी अनेक फायदे झालेत सर्व प्रथम म्हणजे लोकांना शारीरिक सुख प्राप्त होतं. शारीरिक त्रास असतात ते नष्ट होतात. त्याच्या मुळे पुष्कळसे जे आपले पैसे आणि त्रास आहेत ते वाचतात. नंतर त्याच्या नंतर मानसिक त्रास पुष्कळांना असतो. ते मानसिक त्रास ठीक होतात. त्याच्या नंतर जे आपल्याला पुष्कळांना बौद्धिक त्रास असतात, आता तुम्ही लोक नशिविवाले, तुम्हाला बौद्धिक त्रास कमी आहेत. कारण एवढं शकिलेले नाहीत, जे लोक अति शकिलेले आहेत त्यांना फार बौद्धिक त्रास असतात. तर त्या त्रासा पासून तुम्ही वंचित आहात ही बरी गोष्ट आहे. आणि त्याच्या नंतर जे मनुष्याला लक्ष्मी चे त्रास आहेत ते सुद्धा नष्ट होतात. अशा रीतीने अनेक ज्या त्रासांना आपण भिती ते सर्व नष्ट होऊन आपण परमेश्वराच्या साम्राज्यात प्रवेश करतो आणि तिथि सुखा समाधानाने नांदू लागतो. हे सहज योग आहे आणि त्याच्या बदल कति सांगितलं तरी कमी आहे. मी म्हणजे सतत रोज माझं एक कमीत कमी भाषण होत असतं. आणि प्रत्येक ठिकाणी मी इतकं सांगते तरी लोक म्हणतात अजून तुम्ही काही नवीनच सांगितलं. तर त्याला काही अंत नाही आहे. तुम्हाला काही प्रश्न असला तर मला वचिरा आता. माताजी हिंदी मध्ये बोलतात (रोज का भाषण दे दे के, पाणी असेल तर, बलिकुल पवन का पवन पुत्र थे ना तो हवा चल रही है) हा वचिरा प्रश्न असला तर वचिरायला पाहजि. काही प्रश्न नाही का? काही तरी प्रश्न वचिरायला पाहजि ना, नाही का? बरं आता मी सांगते एक प्रश्न, एक प्रश्न असा वचिरायला पाहजि की माताजी हे कसं होतं? हे कसं घडतं? हा असा प्रश्न वचिरायला नको का आपण? कुणी काही सांगितलं म्हणून त्यांच्यावर विश्वास नाही ठेवला पाहजि. आपण वचिरालं पाहजि की असं कसं होतं? तुम्ही म्हणता एवढ्या मोठ्या गोष्टी आहेत की नाही खर्या. तर आपल्या मध्ये अशी एक शक्ती आहे ज्याला कुंडलीनी असं म्हणतात. ती आपल्या पाठीच्या माकड हाडा मध्ये त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये सर्पाकार बसलेली आहे. ती साडेतीन वट्टीळे घालून बसलेली शक्ती आहे. ही शक्ती हिला कुंडलीनी शक्ती असं म्हणतात. आणि अनादिकाळा पासून हच्चिं वर्णन आपल्या मध्ये दत्तात्रयांनी वगैरे केलेलं आहे.

पुष्कळश्या पुस्तकां मध्ये म्हणजे मार्कंडेये जे चौदा हजार वर्षां पूर्वी झाले त्यांनी सुद्धा ह्या कुंडलीनीचं वर्णन केलेलं आहे. जे देवी महात्म्य, देवी पुराण वगैरे त्यांनी लहिलय त्याच्या मध्ये त्यांनी कुंडलीनीच वर्णन केलेलं आहे. ही शक्ती आपल्या मध्ये झोपलेली असते. कारण ही शक्ती म्हणजे आपली शुद्ध इच्छा आहे. आपली खरी इच्छा आहे. आता आपल्याला असं वाटतं की आपली खरी इच्छा म्हणजे आज असं वाटेल कोणाला की बुवा आम्हाला एक घर असलं म्हणजे झालं, तस नसतं, घर झालं म्हणजे मग तुम्हाला काही तरी वाहन पाहजि, वाहन झालं की मग मुलं पाहजित, मुलं झालं की दुसरं पाहजि. तेव्हा जी शुद्ध खरी इच्छा आहे, ती कोणचीये, ती आपल्या मध्ये एक शक्ती आहे, शुद्ध इच्छा फक्त एक आहे की आपला परमेश्वराशी संबंध झाला पाहजि. आपण परमेश्वराला भेटलो पाहजि. आपला परमेश्वराशी योग घटीत झाला पाहजि, ही शुद्ध इच्छा आहे आणि ती अजून जागृत झालेली नाही. तीच कुंडलीनी शक्ती, जी आपल्या त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये आहे ती जागृत झाली म्हणजे हे कार्य घटीत होतं. आणि पुष्कळांच्या मध्ये ती तुम्हाला डोळ्याने सुद्धा दिसिल, की त्या माकड हाडा मध्ये जसं काही एखादं हृदय चालावं अशा रीतीने ती स्पंदित होते, आणि ती कुंडलीनी शक्ती जागृत झाली म्हणजे तुमच्या हातामधून चैतन्याच्या लहरी वाहू लागतात आणि चारीकडे असलेलं पसरलेलं चैतन्य सुद्धा तुम्हाला जाणवतं. सर्व प्रथम ही जी परमेश्वराची शक्ती चारी कडे कार्यान्वित असते जी सर्व जिवित कार्य करते ती सर्व प्रथम जाणवते. आणि ते कसं करायचं ते मी थोडक्यात आता करण्याच्या विचारात आहे. पण आता काही प्रश्न असला तर विचारून घ्या परत. (श्री माताजी हसत आहेत) विचारा विचारा विचारलं पाहजि म्हणजे काय की तुमचं लक्ष आहे तकिडे माझ्या ****. विचारा विचारा विचारा एखादा प्रश्न विचारला पाहजि. (साधकाने प्रश्न विचारला) काय होण्याचा? म्हणजे **** हनुमान मंदिराकडे जाण्या येण्या करता रस्ता आणि विवाहनांची व्यवस्था ही होण्याकरता प्रश्न मांडलेला आहे ती आमची इच्छा पूर्ण होईल का? अर्थात होईल पण तो काही फार मोठा मोठी गोष्ट नाही. हनुमाना कडे जाण्याची रस्ता होईल. तुम्हाला माहिती नाही ह्या देशा मध्ये पुष्कळ येणार आहे, पण त्यांनी तुमचं समाधान मात्र होणार नाही. हे मुख्य सांगायचं. रस्ता होईल, सगळं काही होईल, कदाचित आमचं एखादं इथे आश्रम सुद्धा होऊन जाईल. काही तरी होईल, पुष्कळ होईल. पण त्याने समाधान होणार नाही, समाधान परमेश्वराला मळिल्यावर होणार आहे, म्हणजे काय होईल? सगळ्यात मोठी गोष्ट म्हणजे सर्व व्यसनं तुमची सुटणार, हनुमानाला मळिवण्यासाठी पहिल्यांदा व्यसनं सुटायला नकोत का? अहो जर आपण सगळी व्यसनं घेतो तर हनुमान कसा आपल्याला प्रसन्न होईल? आणि देवळात जाऊन तरी, देवळा पर्यंत जायचे, पाय तोडायचे आणि शेवटी काय मळिणार? तेव्हा मी परमेश्वरा कडून एक प्रश्न विचारते की आधी आपली व्यसनं वगैरे सुटायला नकोत का? परमेश्वराचा आशीर्वाद मळिवण्यासाठी आपल्या मध्ये सुद्धा त्याची क्षमता नको का? म्हणजे ना तर आधी ती क्षमता घ्या ते आई चं काम आहे ते मी करते. आता हनुमानाच्या आईने जे करायचं ते केलं, आता तुमच्या आईला जे करायचं ते करू द्या. ती तुम्ही पात्रता मळिवून घ्या. मग सगळं होणार आहे. मग जे म्हणाल ते, पण आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायला नको का? हां, आता दुसरा प्रश्न विचारा, उत्तम होता प्रश्न. हं आईच आहे मी, तेव्हा आईला प्रश्न विचारायला काय हरकत नाही. आई आपली असते, तिला आपण सगळे प्रश्न विचारतोच की नाही. जर आईला नाही विचारायचं तर कोणाला विचारायचं. हा विचारा आणि, (साधकाने प्रश्न विचारला कुंडलीनी जागृत करण्यासाठी काय करायला पाहजि?) हो तो बरोबर प्रश्न आहे. ते मी करणार आहे. ते सांगते, पण बाकी, बरोबर ह्यांनी बरोबर प्रश्न विचारला. हा साधकाचा प्रश्न आहे. हा बरोबर प्रश्न आहे. त्याच्या साठी फार थोडसं करावं लागतं. ती सहजच जागृत होते. जसं एखादं बी आहे, तर बी ला जर उगवायचं असलं तर काय करायचं, तुम्ही म्हणाल मातीच्या उदरात घाला म्हणजे होतं तसंच आहे. हे माती चं काम आहे, ते सहज होतं. सहज - स म्हणजे, तुमच्या बरोबर जन्मलेली ही कुंडलीनी, तुमच्या बरोबर जन्मलेली आहे, आणि तिचा जो योग मळिणं ते ही तुमचा बरोबर अधिकार आहे, हा तुमचा जन्म सिद्ध अधिकार आहे. योग मळिवणं हा तुमचा जन्म सिद्ध अधिकार आहे, तो तुम्ही घ्यायचा. मग एकदा तुम्ही जागृत झाल्यावर जसा एक दवा दुसऱ्याला पेटवतो तसं तुम्ही दुसऱ्याला सुद्धा जागृत करू शकता. फक्त थोडसं त्याच्यातलं जाणावं लागत. लहान मुलं सुद्धा करू शकतात. सगळे करू शकतात. आता एक आणि प्रश्न विचारा म्हणजे मग आपण करूया. (साधक म्हणाले पाण्याची सोय ****) हो ते (श्री माताजी हसत आहेत) सर्व सर्व आपण ज्या वस्तू मागतिल्या त्या संसारिक आहेत. पाण्याची सोय झाली पाहजि. इतकी गरबी आहे इतकी दुरदशा, मला सांगायचं म्हणजे, मी माझ्या वडलांचं जे गाव होतं त्या गावी गेले होते. आं, काय म्हणाले? (साधक बोलत आहेत, विचाराना विचारा काय विचारायचं ते विचारा) काय पाहजि सांगा, काय म्हणाल्या, ह्यांची भाषा, माणसाचा जो तमोगुण आहे हा असा **** आणि दुसरी गोष्ट माणसाने दुसऱ्या माणसा बद्दल आपुलकी कशी येईल? बरोबर आहे फार छान प्रश्न विचारलात. ह्यांचा म्हणजे धार्मिक प्रश्न आहे. की आपल्याला एक दुसऱ्या बद्दल प्रेम कसं वाटलं पाहजि. आणि हा तमोगुण आहे. त्याच्या मुळे आपल्याला एका दुसऱ्या बद्दल प्रेम वाटत नाही. हे रजोगुण मुळे होतं. रजोगुण माणसं जी असतात ती भांडकुदळ असतात. तेव्हा हे कसं होतं? आता हे चौदा देशातून लोक आलेत. तुमच्या साठी प्रेम घेऊन आलेत, तुम्हाला भेटायला आलेत, पण तुमचा एकोपा नाही, त्याला कारण काय? आता बघा हे बोट आहे माझं, ह्याला जर दुखणं झालं ह्या बोटाला तर मला सांगावं लागत नाही, कारण हे दुःख मला झालं, तर मी त्याला लगेच हाताने चोळून ठीक करते स्वतःच, आहे क नाही, कारण माझंच बोट आहे ते. तसेच तुम्ही सुद्धा त्या वरिष्ठ पुरुषाच्या अंगातले एक प्रत्यंग आहात. सगळे जण आहात, पण अजून त्याची जाणीव नाहीये. त्याची जाणीव नाही की आपण एकच परमेश्वराच्या अंगातले प्रत्यंग आहोत. ही जाणीव नाही आहे. ती जाणीव जागृत झाल्या बरोबर तुमच्या हातामध्ये जी चैतन्य लहरी येतात त्याच्या मुळे एक नवीन चेतना जागृत होते आत मध्ये. आता आपल्याला पुष्कळ चेतना आहेत, जानवरा पेक्षा आपण पुष्कळ जास्त वाढलेले आहोत. वृद्धी झालेली आहे, समजा एखाद्या जानवराला सांगितलं की ह्या घाणीतनं जा, तर तो सरळ नझून जाईल, पण माणसाला सांगितलं तर तो जाऊ शकत नाही. पण जेव्हा तुम्हाला आत्म्याचा साक्षात्कार होतो तेव्हा तुमच्यात सर्व प्रथम जी जाणीव येते ती ही की आपण सर्व एका शरीराचे अंग आहोत. तुमच्या बोटांवरच तुम्हाला कळेल की ह्या माणसाला काय त्रास आहे, त्या माणसाला काय त्रास आहे. त्याच्या पोटात दुखत आहे. तुम्ही बसले असालं, तुम्ही म्हणाल काय हो तुमचं डोकं दुखतय का? तुम्हाला कसं कळलं? मला कळलं म्हणजे माझ्या बोटात कळू लागलं. ही तुमची बोटं बोलू लागतात आणि त्याच्यात कळत की ह्या माणसाला हा त्रास आहे, त्याचं ते चक्र धरलं त्याचं ते चक्र. म्हणजे ज्याला सामूहिक चेतना म्हणतात ती जागृत होते. दुसरा कोण आहे? अहो कुणी जर म्हणे माताजी तुमचे उपकार वगैरे तर त्यांना असं म्हणायचं की अहो दुसरा कोण, सगळे अंगातले प्रत्यंग झाल्यावर दुसरा कोण आहे. जर तुम्हाला त्रास असला तर मला ही त्रास होतो, मी माझा जर त्रास काढला तर तुमच्या वर कुठला उपकार झालेला आहे. तर ही चेतना आपल्यात अजून जागृत नाहीये. ती एकदा जागृत झाली म्हणजे एका दुसऱ्यासाठी आपण जीव देतो कारण जसं आपले नाक, डोळे, तोंड सगळं आपलंच आहे, तशे हे सगळे आपलेच आहेत. ह्याची चेतना आपल्या मध्ये येते. ही चेतना आहे ती आपल्या मध्ये येते. हेच मनुष्याचं जे आहे आता पर्यंत मानव स्थितीतन अतमानव होण्याचं स्थान आहे. जेव्हा मनुष्य अतमानव होतो तेव्हा सगळ्यांचं दुःख आपल्या मध्ये काय आहे ते कळत. ही चेतना जागृत व्हायला पाहजि आणि ती होणार. तेव्हा आपापसात प्रेम येणार, इर्ष्या, घृणा हे सगळं जाऊन आपण सर्व एक असल्यामुळे, एक दुसऱ्याला

आपण मदत केलीच पाहजि कारण आपण एकच आहोत, एकच शरीर आहोत. पण ही चेतना जागृत न झाल्यामुळे या अज्ञानामुळे असं होतंय, हे ज्ञान आतमध्ये जागृत झालं पाहजि, म्हणजे तुमच्या नसांवर कळलं पाहजि, तुमच्या बोटंवर कळलं पाहजि, जाणवलं पाहजि, “जाणीव” मराठीत फार छान शब्द आहे, ह्याची जाणीव झाली पाहजि, हे डोक्यानी नाही हो म्हणायचं आम्ही तुम्ही भाऊ बहीण आणमिग भांडणं सुरु, ही आतून जाणीव होते. असं सर्व वशिवाचं होणार आहे. ठीक आहे? फार छान प्रश्न आहे. असा वचार असावा की आपल्यात सगळ्यात एकी यायला पाहजि आपण सर्व एक आहोत पण अज्ञाना मुळे आंधळ्या लोकांना असं वाटतं आपण सगळे वेगळे आहोत, पण एकदा डोळे आले म्हणजे सगळे एकच आहोत आपण काही फरकच नाही. म्हणतात ना अवलयाला जात नसते. जो योगी जन झाला त्याला जात पात काही राहत नाही. सगळे एक. बरं आता काय करायचं त्याच्यासाठी? पहिल्यांदा मी आई आहे, तेव्हां माझ्या समोर टोपी बीपी घालायला नको तुम्ही आपले सरळ बसा, आई समोर जसे बसता तसं आई समोर बसतात तसे बसा, अगदी सर्व साधारण, काही त्याच्या मध्ये अपरोधकता नको. अगदी साधेपणाने बसायचे. आई समोर आपण कसे बसतो हा वचार आधी ठेवला पाहजि आम्ही आमच्या आई समोर बसलोय, आईशी जसा आपले पणा आहे तसा आपलेपणा प्रेमाचा ठेवला पाहजि, आमचं सर्व कार्य प्रेमाचं आहे तेव्हा अगदी प्रेमाने बसलं पाहजि. हं आता फक्त दोन्ही हात अशे ठेवायचे मांडीवर, आरामात, आरामात ठेवायचे अशे हं शांत पणाने, हम्म आण आता डोळे मट्टून घ्यायचे, सगळ्यांनी डोळे मट्टी, हसायचं नाही, हे बघा त्यानीचं होणार नाही, हे असलं ह्यांनी होणार नाही थोडं शांतपणाने परमेश्वराच्या गोष्टी करतो ना आपण, डोळे मट्टी, डोळे मट्टून बसा, डोळे मट्टण्या मध्ये एवढं हसण्यासारखं काय आहे बरं, हे जे हे आहे ना आपल्या खेडे गावातलं त्यांनीच होत नाही काम खेडे गावातं. नाहीतर तशे फार...

Sarvajani Karyakram Date : 22nd February 1984 Place Rahuri ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK राहुरी कारखान्याचे सन्माननीय अध्यक्ष श्री सर्जेराव पाटील, तसेच मतिर संघ संस्थेचे संचालक लोक, आपण इथे जमलेले सर्व राहुरीकर आणि मागासलेले लोक, म्हणजे तसं म्हणायला मला बरं नाही वाटत. कारण सगळी माझीच मुलं आहेत. सगळ्यांना माझा नमस्कार ! दादासाहेबांची एकदा अचानक भेट झाली आणि तेव्हाच ओळखलं, की ह्या मनुष्याला लोकांबद्दल खरोखर कळवळा आहे. ज्याच्या हृदयामध्ये कळवळा नाही, त्यांनी समाज नेते होऊ नये. ज्यांनी समाज कार्य केलं नाही त्यांनी राजकारणात येऊ नये. ज्यांनी समाजकार्य केलं आहे, ते जर राजकारणात आले तर त्यांना कळवळा राहिल लोकांसाठी. पण बहुतेक लोक समाजकार्य एवढ्यासाठी करतात की आपण राजकारणात येऊन पैसे कमवू. ते मला सगळे माहिती आहे. मी लहानपणापासून आपल्या देशाची स्थिती पाहिली आहे. तुम्हा सगळ्यांमध्ये माझे वय कदाचित जास्त असेल. माझे वडीलसुद्धा फार धर्मनपिठ, अत्यंत उच्च प्रतीचे समाजकर्ते, देशकर्ते, राष्ट्रकर्ते आणि परत डॉ. आंबेडकरांच्या बरोबर अत्यंत मैत्री, अत्यंत मैत्री! जिव्हाळ्याची मैत्री होती. आमच्या घरी येणं-जाणं. सगळे काही. मी ह्यांना लहानपणापासून पाहिलं आहे. मी त्यांना काका म्हणत असे. तेव्हा अत्यंत जवळच नातं त्यांच्याबरोबर राहिलं आहे. आणि अत्यंत तेजस्वी, उदार असे ते होते. माझे वडील गांधीवादी होते आणि हे थोडेसे गांधीजींच्या वरिधात होते. तेव्हा त्यांचा वादही चालत असे. संघर्षाची जरी गोष्ट म्हटली, तरी आपापसात अत्यंत मैत्री होती. फार मैत्री! माझे वडील जेलमध्ये गेले की यायचे आमच्या घरी, वचिारायला, कसं काय चाललं आहे ? ठीक आहे की नाही? अशा सर्व मोठ्यामोठ्या लोकांच्या बरोबर माझं लहानपण गेलेले आहे. मी गांधी आश्रमातही वाढले आणि त्यांच्या संघर्षातूनच मी एक नपिकरूपा काढला. ज्योतिबा फुले झाले कवि इतर जे काही समाजकर्ते झाले, आगरकर झाले, टळिक झाले, ह्या सर्वांच्या संघर्षामध्ये जी चीड होती, ती गोष्ट खरी आहे. जातीयता ही आपल्या देशामधील सर्वात भयंकर कीड आहे. म्हणजे कॅन्सरचा रोग आहे तो. आपण म्हणू ह्याला की ह्याच्यापेक्षा कोड आलेलं बरं ! पण ही जातीयतेची कीड आपण काढली पाहिजे आणि ही जातीयता यायलासुद्धा कारण पोटभरू लोकांचं आहे. आता आपण वचिार करा, की जातीयता आली की तुम्ही जन्मापासूनच तुम्ही काय महार झाले, की जन्मापासूनच तुम्ही हे झाले. हे कसं शक्य आहे ? जर तुम्ही असा वचिार करा, की ज्यांनी गीता लहिली, कोणी लहिली? व्यासांनी लहिली गीता. माझा वचिार हा आहे की ज्यांनी जात बनवली त्यांना मी वचिारते. व्यास कोण होते ? एका कोळणीचा पुत्र. ज्याला वडील नाहीत. अनाथ, ते व्यास! त्यांनी गीता लहिली. ती वाचून तुम्ही जातीयतावाद कसा वाढवता! काय? 'जाती' हा शब्द जो नधिला, हा नंतर लोकांनी स्वतःचे वर्चस्व स्थापन करण्यासाठी कधीतरी केला. आपल्या देशामध्ये अशात-हेची जात नव्हती. कर्मानुसार जात होती. चार जाती मानल्या जात असत. पहिली जात, जो ब्रह्माला शोधतो तो ब्राह्मण. 2 Original Transcript : Marathi वाल्मिकी कोण होता? परत एक कोळी. आज त्याचं रामायण डोक्यावर घेऊन बसतात आणि जातीयता करता, म्हणजे मला समजत नाही. याचा मेळ कसा बसवायचा ते सांगा तुम्ही? तर हे काहीतरी स्वतःचे वर्चस्व करण्यासाठी. लोकांनी जन्मापासून जात काढली, पण कर्माप्रमाणे जात होती पहिल्यांदा. परमेश्वराने ज्या जाती घातल्या, त्या आतल्या होत्या, बाहेरच्या नाही. आता समजा एक झाडाची जात आहे. आंब्याची जात आहे, त्याला आंबा आला पाहिजे. जो मनुष्य ब्रह्मतत्त्वाला जाणून घेतो, ब्रह्मतत्त्वात लीन होतो, तोच ब्राह्मण आहे. असे कति ब्राह्मण असतील, ते माझ्यासमोर या! परवा मी असा प्रश्न केला, येऊन माझ्यासमोर असे असे करायला लागले. म्हटलं, 'हे काय होतं हो तुम्हाला? मोठे ब्राह्मण बनता. हे असं असं कशाला ? तुम्ही ब्रह्माला जाणलं नां !' 'माताजी, तुम्ही शक्ती, म्हणून आम्ही हालतोय. हे शेजारचे हलतात.' म्हटलं, जाऊन वचिारा कोण आहेत ते ? त्यांनी जाऊन वचिारपूस केली. कळलं की ते ठाण्याहून, पागलखान्यातून ठीक होऊन आले आहेत. म्हटलं, तुम्ही आणि ते एकच. काय आहे तुमच्यामध्ये जास्त? म्हणून स्वतःला काहीतरी शपिट समजून जर कोणी म्हणेल, की मी ब्रह्मतत्त्वाला प्राप्त झालो आणि मी ब्राह्मण आहे, तर अशा सर्टकिकितने, सेल्फ सर्टकिकितने काही होणार नाही. असे सर्व धर्मामध्ये झाले आणि होतात. आणि हे आता सांगायचं म्हणजे, की शेड्यूल कास्टमध्ये आमच्या ओळखीचे एक गृहस्थ होते. ते चांगले जातीचे हे होते, म्हणजे मराठा समजा, राजपूत. पण ते स्वतःला शेड्यूल कास्ट म्हणून आले. मी म्हटलं, असं कसं, तुम्ही शेड्यूल कास्ट असे कसे झाले ? म्हणे आता आयएसमध्ये आहे तर शेड्यूल कास्ट झालो. म्हणजे आता दुसरी जात काढली आणि खीन. तर हे असे संघर्ष चालू. ह्या गोष्टी काही ठीक होणार नाही. दुसरी गोष्ट, जात ही काही आपल्या देशात नव्हती. ज्यांनी ब्रह्मकार्य स्वीकारलं ते ब्राह्मण. ज्यांनी युद्धामध्ये परमेश्वराला शोधण्याचा प्रयत्न केला, ते क्षत्रिय. तर ज्यांनी पैशामध्ये, म्हणजे जे मारवाडी आहेत ते, ते वैश्य. कारण त्यांनी पैशामध्ये परमेश्वर शोधला आणि ज्यांनी असा वचिार केला, की काहीही काम पडलं तरी हरकत नाही, पैसे कमवायचे त्यांनासुद्धा ... आणि अशा लोकांना, उगीचच ज्या लोकांना आपल्याला जबरदस्ती करून काहीतरी वाईटपणाच्या त्यांना.... करून टाकलं, असं करून टाकलं. जे शेती करतात, ते सगळ्यात मोठे कार्य आहे. शेती उत्पादन करणं, शेतीचं कार्य करणं, सर्वात उच्च आहे. पण जो आयएसचा मनुष्य असला, कलेक्टर, तो उच्च मानला जातो आपल्या देशात. तो तर सरकारी नोकरच. त्याला तरी माहिती आहे का? ती तर नोकराची जात आहे. त्याला आपण कलेक्टर म्हणून नमस्कार करतो. जो शेतीचा मनुष्य जो जमनीत कपट उपसतो, तो खरं तर उच्च कार्याला लागलेला आहे. तेव्हा ही सगळी डोक्याचीच करामत आहे. लोकांच्या डोक्याचीच करामत आहे. काहीतरी डोकं चालवून, कसं लोकांच्या डोक्यामध्ये धोंडा घालायचा, देशातल्या लोकांना फार चांगलं येतं आणि ते अजून चालूच आहे. कुठे तरी चालूच असणार. आंबेडकरांच्याबद्दल मला अत्यंत आदर आहे. माझे वडीलसुद्धा कॉन्स्टिट्युअंट असेंब्लीमध्ये मॅबर होते. त्यांनी कॉन्स्टिट्युशन केलं. ते आमच्या घरी येऊन बसत असत आणि वादविवाद व्हायचा. तेव्हा माझे वडील म्हणाले की, 'असं हे आपल्या करू या, की जे लोक आपल्याला फार उच्च स्थितीचे म्हणतात,' कारण माझे वडील साधे मनुष्य होते, त्यांना आपण साधू करू. म्हणजे त्यांच्यातले लक्ष्मी तत्त्व जागृत होऊन ते सर्वांची मदत करतील.' 'जसं आता सर्जेराव 3 Original Transcript : Marathi पाटीलांचे झालं. आंबेडकरांचं म्हणणं असं होतं, की तुम्ही काही ह्यांच्या गोष्टीत येऊ नका. हे लोक फार दुष्ट आहेत. लबाड आहेत. जे हे मोठे मोठे ब्राह्मण बनतात, ते काही आपल्याला देणार नाहीत. त्यांचा तर केला पाहिजे. असं त्यांचं म्हणणं होतं. नंतर अल्लाददी कृष्णस्वामी अय्यर हे त्याचे चेअरमन होते. आपल्याला माहिती नाही जे कॉन्स्टिट्युशन बनवलं गेलं त्यात सगळ्यात वदिवान मनुष्य म्हणजे अल्लाददी कृष्णस्वामी अय्यर, अगदी पक्का सन्याशी तुम्हाला सांगते. दोन धोतरावर राहणारा मनुष्य. त्याचं मी सगळं पाहिले आहे म्हणून मी तुम्हाला सांगते. अशी माणसं मी पाहिली आहे. तुमचं नशीब नाही चांगलं म्हणून आता हे दुसरेच बघतात. पण आमचं नशीब चांगलं. आम्ही अत्यंत त्यागी माणसं पाहिली

आहेत त्यावेळी. त्यांचं वशिष सांगतिलं तर तुम्हाला वाटेल, माताजी कुठल्या गोष्टी करतात ? आणतियात हे जे अल्लादी होते, ते तर ब्राह्मणांच्या मागे हात धुऊन लागले होते. स्वतः ब्राह्मण. ह्यांच्या म्हणे सगळ्यांच्या शेंड्या कापू. तेव्हा त्यांच्यामध्ये जी जागृती होती, तेव्हा त्यांना जी वाटायची चीड, म्हणजे चीड सगळ्यांनाच वाटली, आगरकरांना वाटली नाही का, टळिकांना वाटली नाही का, गांधींना वाटली नाही का, पण प्रत्येकाने आपल्या आपल्या तरहेने गोष्टी मांडल्या. 'माताजी, हे बुद्धांचं आहे.' हे बरोबर आहे. बुद्धांनी पहिल्यांदा सांगतिलं की, 'बुद्धं शरणं गच्छामी !' म्हणजे नुसतच बोलायचं नसत ते. आधी तुम्ही बुद्ध झाले का? बुद्ध म्हणजे काय? पाट्या लावून बुद्ध नाही होत. काय हो, नुसती आम्ही खरशिचन म्हणून पाटी लावली, बुद्ध म्हणून पाटी लावली म्हणून काही आम्ही बुद्ध होत नाही. बुद्ध झालं पाहजि. हे बुद्ध बसलेत तुमच्यासमोर. ज्यांनी ब्रह्माला जाणलं तो बुद्ध, ज्याला बोध झाला, ज्याला जाणीव झाली तो बुद्ध. ते कार्य आम्ही करतोय नां आता सहजयोगाचं! आधी बुद्ध होऊन घ्या. दूसरं त्यांनी सांगतिलं 'धम्मं शरणं गच्छामी'. म्हणजे धर्म जागृत झाला पाहजि. सांगतिलं की दारू पळि नका, की हमखास पणार. ते मी बघतेय. लहानपणीसुद्धा आजीबाई होते मी. तेव्हापासून बघतेय. जे म्हटलं नाही करायचं, तेच करायचं. ही मनुष्याची प्रवृत्ती आहे. बंडखोरी. तेव्हा त्याच्यात जर धर्म जागृत केला, आपोआप सगळ सुटतं. म्हणून धर्म जागृत करायचा. 'धम्मं शरणं गच्छामी'. पण सगळ्यात शेवटचं, 'संघं शरणं गच्छामी' जे सांगतिलेले आहे बुद्धांचे, ते समजून घेतले पाहजि. बुद्ध झाल्याशिवाय तुम्ही संघात उतरू शकत नाही. संघ म्हणजे काय ? ज्याला आपण सामूहिक चेतना म्हणतो. ह्या संबंध शरीराच्या अंगप्रत्यंगामध्ये हे बोट कवि हे बोट वेगळं आहे का? एका संघात बांधलेले आहे. तसेच ह्या वरिष्ठ पुरुषामध्ये आपण सगळे एक अंगप्रत्यंग आहोत. त्याच्यात फक्त जागृत व्हावं लागतं. जर तुम्ही जागृत झाला तर तुम्ही संघात आले मग काय? मग कोणती जात नी कोणती पात! तुमच्या हाताला आणबोटाळा काय वेगळी जात आहे? तुमच्या नाकाला वेगळी जात आहे का? जर ह्या बोटाची आम्ही मदत केली तर काय आम्ही कोणाची सेवा केली? तर ते आतून झालं पाहजि. आपण झाडावरतीच भांडत बसलोय अस मला वाटायचं लहानपणापासून. ही सगळी मंडळी झाडावर बसून आपापसात भांडत आहेत, बोलत आहेत, वचिर करत आहेत. आता ह्यांनी म्हटलं की काही वशिष होऊ शकलं नाही. तर त्याला कारण असं की मुळात जा नां! प्रत्येक गोष्टीचं तत्त्व धरलं पाहजि आणतिया तत्त्वामध्ये मुख्य तत्त्व हे आहे, की तुमचा आत्मा हा सर्व वशिवात व्यापलेला आहे. ते वशिषव्यापी स्वरूप तुम्ही मळिवून घ्या. हा आमचा सरळ सहजयोग आहे. मग म्हणतील कोण ब्राह्मण आण कोण कपुद्र! सगळे योगीजन झाल्यावरती, परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरल्यावर जातीयता कुठून राहणार? ही 4 Original Transcript : Marathi सगळी माणसांनी पसरवलेली घाण आहे. अहो, माणूस इथे तर तथि घाण होणारच. तुम्ही आत्ता जाऊन बघा. एखाद्या जंगलात, एकसुद्धा घाण दसिणार नाही. ते जसं गाव यायला लागलं, बाहेरूनच सुगंध येतो, की माणसं आहेत. जनावरं राहतात, साप राहतात, सर्व तरहेचे राहतात लोक, पण एवढी घाण दसित नाही. ते गावात आलं की कळतं, की गाव लागलं! ती माणसाला सबय आहे. त्याला डोकं आहे असं जबरदस्त, की कसंतरी, जे काही चांगलं आहे, त्याचं काहीतरी अनष्ट करून टाकायचं. बुद्धांचं तरी काय भलं केलेले आहे का? मी बघते बुद्धमार्गी लोकांना तर मला आश्चर्य वाटतं की बापरे, बुद्धाला काय करू ? हे जैनांचे महावीर, त्यांचे काय हाल करून ठेवलेत! ते समकालीन एकच गोष्ट करत होते. त्यांचे हाल करून ठेवले. ख्रिस्ताचे हाल करून ठेवले. आपल्या सर्व साधू-संतांनी जे काही शकिलं, त्यांचे ही हाल करून ठेवले. आता जागृत तुम्हीच व्हा. सगळ्यांना बुद्ध करायचं कार्य मी काढलेले आहे. खरा बुद्ध धर्म हा सहजयोग आहे. कारण ह्याच्यात तुम्ही स्वतः बुद्ध होता. तुम्हाला बोध होतो. तुमच्या बोटांमधून बोध होतो आणतुम्ही जाणता, तुमचं काय चुकलेले आहे, दुसऱ्यांचे काय चुकलेले आहे, कसं स्वतःला नीट करून घ्यायचं. आणएकदा हा जर तुम्ही बुद्ध धर्म घेतला जो आतला, तुमचा सर्वांचा आहे. सगळ्यांना कुंडलिनी आहे. कुंडलिनीला जातपात काही नाही. आहे का? तुमच्या आत्म्याला काही जातपात आहे का? फक्त कुंडलिनी व आत्म्याचा संबंध जोडून देणे. हे एक कार्य आहे. ते जर झालं की लक्ष्मीचं तत्त्वसुद्धा जागृत होतं. आता मी म्हणेन मागासलेल्या लोकांना त्रास काय? त्यांच्या त्रासाचं सुद्धा एक तत्त्व आहे, ते ही जाणून घ्या. मी सांगते, आई आहे म्हणून. सांगतिलेच पाहजि. म्हणजे भूत आणहि सगळे, प्रेतवदिया, स्मरशानवदिया, हे धंदे करून आपण आपला सर्वनाश करून घेतलेला आहे, मागासलेल्या जातीने. ते सर्व सोडलं पाहजि तुम्ही. चेटक, हे, ते फार करतात. परवा मला एक भेटले होते मागासलेले. त्यांनी मला प्रश्न टाकला, माताजी, मग परमेश्वर सगळीकडे एकसारखा आहे, तर आम्ही अजून एवढे मागासलेले का? अहो, आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात जा. तुम्ही तर इंदिराबाईच्या साम्राज्यात बसलेत. हा प्रश्न त्यांना जाऊन वचिरा. पण जर मला वचिराल, तर आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाऊन मग पहा, कशी दरदिरता राहते ते. कारण हे एकदा संकट सुटलं, हा चेटुकाचा जो प्रकार चालतो आणहि जे धंदे चालतात आणतियात आणखीन ब्राह्मणांची भर. म्हणजे हे सगळे उपटसुंभ जाऊन तकिडे, 'तुमचं हे आम्ही भलं करतो. चार आंगट्या आम्हाला द्या. दोन रुपये आम्हाला द्या.' हे असेच तकिडे ते पण आहेत. हे सगळं जर तुम्ही सोडलं, तर गरिबी अशी पळून जाणार! कारण हे जथि असेल तकिडे लक्ष्मी अशी पळते. बरं परत सांगते पुढी गोष्ट! कारण मी सर्व देशात फिरलेली पण आहे पुष्कळ. जातीयता नष्टिन गेली, तरी समता येणार नाही. हे लक्षात ठेवा. समता शब्द वेगळा आहे. आता काय आहे, की ज्या ठिकाणी जातीयता नाही, परदेशामध्ये, तथि काय लोक सुखी आहेत ? तथि काय दुरदशा आहे ते मला वचिरा तुम्ही! इंग्लंडलाच नाही तर त्या नुसत्या लंडन शहरात, प्रत्येक आठवड्यामध्ये दोन मूलं आई-वडील मारून टाकतात. आता बोला! जातीयता नाही तथि. अहो, जेव्हा दसऱ्यांना नाही मारू शकत बनून तर आता आपल्याच मुलांना मारायला सुरुवात केली. म्हणजे काहीतरी बघिडलेले आहे नां डोके! काहीतरी बघिडलेले आहे. कोणाला वशिवास नाही वाटायचा, पण हे तथि स्टॅटिस्टिकमध्ये आहे, की त्या लंडन 5 Original Transcript : Marathi शहरामध्ये दोन मुलं आई-वडील मारून टाकतात. मी आपल्या डोळ्याने बघतिलं. एवढी एवढी लहान लहान जन्मलेली मुलं, दुसऱ्या खोलीत झोपवायची. कुत्री-मांजरी आपल्या खोलीत झोपवायची. पाहिलं का तुम्ही कुठे? ती मुलं तकिडे मारून गेली तरी चालतील. तुमचा वशिवास नाही बसणार, इतके दुष्ट स्वभावाचे लोक आहेत! उठल्या सुटल्या बंदुकीने गोळ्या झाड. अमेरिकेत हे सारखं चालतं. चोऱ्यामार्ग्या तर इतक्या की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल आता आम्ही इथे रात्रीचे फिरतो. कोणी अडवत नाही. काही नाही. तथि तर अशी रात्रीची फरिण्याची सोयच नाही. कुठेच. दविसाडवळ्यासुद्धा तुम्ही जर हातामध्ये पर्स घेऊन गेलात, तर ओढून घेणार. लंडनलासुद्धा. अमेरिकेला तर काय वचिरायलाच नको. मी गेले तर साहेबांनी सांगतिलं की सगळे दागनि काढून या. म्हटलं, 'हे बघा, मला ते जमायचं नाही. कारण हे देवीचं काम आहे आणहि सगळे दागनि म्हणजे त्या देवीचे आहेत. मला काही काढता येत नाही. चोरी कोण करतं ते मी बघते. पण तुम्ही असं म्हणू नका. मी ते काही काढू शकत नाही. हे देवीचे आहेत. ते अलंकार मला घालावे लागणार. जोपर्यंत ते काम आहे.' तर अशी तथि स्थिती आहे. तुम्हाला माहिती नाही. तथि लोकांना काय काय त्रास आहेत ! रात्रभर झोपू शकत नाही. वेडावलेत. ६५% लोक वेडे आहेत. आता बोला. तथि काही जातीयता नाही. मग काय ? माणसाचा स्वभाव असा आहे, की जर त्याला, एखाद्या गुरुपला कवि एखाद्या समाजाला दावायची सोय ठेवली नाही, तर तो घरातच दावादावी सुरू करतो. कुठे तरी करणारच. तो स्वभाव आहे. त्याला इलाज काय? त्याला इलाज असा आहे, की कुंडलिनीचं जागरण केलं तर आज्ञा चक्रावरती तुमचा अहंकारच ओढून घेते कुंडलिनी. सदाक, तर हे जे कार्य आहे, ते ह्या वसतीगृहात

तुम्ही ह्या मुलांना द्या. ह्या लहान मुलांना पार करा. जसं पाटील साहेबांनी आपल्या शाळेमध्ये मुलांना पार करून घेतलं. तसं तुम्ही पार करून घ्या. हा खरा आशीर्वाद आहे. आता आपण जे म्हटलं, की पैशाचं सोंग घेता येत नाही. कबूल आहे. पण पैशाचं चीज आपण करू शकतो. ते चीज करायला शकता. एक साधारण गोष्ट आपल्याला सांगते, की आमच्या सहजयोगामध्ये एक खेड्यातला मनुष्य, आता त्याला मागासलेला कसं म्हणायचं, माझा मुलगाच आहे तो. तुम्ही म्हणा मागासलेले त्यांच्या जाती बनलेल्या असतात, त्याला मी काय करू ? अशा जातीचा एक मनुष्य आमच्याकडे येत असे. पाटील आहेत ते. फार सभ्य मनुष्य आणफार गरीब. बरं, सहजयोगात दानधर्माची प्रथा नाही. आम्ही प्रथा नाही ठेवलेली. एका अर्थी दान होतच आहे ते. तर तो मनुष्य आमच्याकडे आला, तर मी म्हटलं, 'काय करता पाटील. रोजचा पण एक फुलाचा हार घेऊन येता. कसतरी हो. मी कोणाला तरी म्हटलं, 'कमीत कमी ह्यांचे हाराचे तरी पैसे द्या.' मला जरासे ते कसेसेच वाटले, की आता हाराचं कशाला माझ्यासाठी आणखीन ! इथे एवढे हार येतात आणि हे कशाला आपले पैसे घालतात. तर तो म्हणाला, 'माताजी, माझा प्रश्न सुटला.' 'कसा?' 'नाही, म्हणजे आता पैशाचा मला काही प्रश्न नाही.' 'असं कां? काय झालं काय?' 'नाही आमची पडीक जमीन होती नां बाहेर. मी तथि ध्यान करतो बसून सकाळचं आणि संध्याकाळी थोडीशी शतपावली करतो तथि.' 'तर काय झालं काय ?' 'अहो, त्या जमनीत काय गुण आला माहीत नाही. एक संधी माझ्याकडे आला, असं म्हणाला, 'ह्या जमनीची थोडीशीही माती घेतली,' म्हणजे पुण्यवान जमीन झाली नां! तर 'आमच्या वट्टा दगडासारख्या नधाल्या.' तर त्याने तराजूने तोलून घेतले. हे लक्ष्मी तत्त्व जागृत झालं. आता तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की त्या माणसाचा मुलगा जे.जे.स्कूल ऑफ आर्टमध्ये, म्हणजे जथि फार श्रीमंतांची, माझी मुलगी तथिच शिकली, हजारो लोक 6 Original Transcript : Marathi तथि उभे राहतात, पण फर्स्ट क्लास फर्स्ट आल्यामुळे स्कॉलरशिप मिळून आता तथि शिकतो आहे. हे लक्ष्मी तत्त्व आधी जागृत करून घेतलं म्हणून. मला कबूल आहे, तुम्ही शाळेत घाला. शक्तिपण द्या, पण त्यांना एक तर पार केलं पाहजि. बुद्ध केलं पाहजि. दुसरं म्हणजे तुमच्या खेडेगावातून टोटके आणि हे करत फिरतात ह्यांना मात्र तुम्ही काढून टाकलं पाहजि. हे परमेश्वराच्या वरिधात आहेत. पैसे बनवण्यासाठी हे जे लोक कामं करत असतात, प्रेतवदिया, स्मशान वदिया, भानामती वरगैरे, ह्या सगळ्यांचा तुम्ही नायनाट करा म्हणजे लक्ष्मी तत्त्व जागृत होईल. आणि त्याच्यातले काही आपल्या राजकारणी लोकांच्याही डोक्यात घुसलेली आहेत भुतं. हे भुताटलेले लोक आहेत. म्हणून असं होतंय. हे काही नॉर्मल लोक मला वाटतच नाही त्यांच्या बोलण्यावरून. ह्यांना आधी नॉर्मलाइज करायला ह्यांना आधी सहजयोगात आणुयात. सगळेजण योगीजन होऊन घ्या म्हणजे बरं. आता सांगायचं म्हणजे असं आपल्या समाजाचं कल्याण, देशाचं कल्याण, सर्व वशिवाचं कल्याण करायचं असलं तर आपल्यामध्ये समग्रता यायला पाहजि. समग्र, म्हणजे सगळ्यांच्या अग्राला एकाच दोरीने बांधून घ्यायचंय. ती दोरी म्हणजे वशिवाची कुंडलिनी आहे. त्या दोरीत एकदा तुम्ही बांधले गेले, म्हणजे कसली जात नकसली पात. सगळे त्या प्रभू परमेश्वराच्या अंगातले अंगप्रत्यंग झाल्यावर कसली जात नी कसली पात! हे आमचं कार्य आहे. तेव्हा बाहेरच्या झाडावरच्या पानांना जोडण्यात काही अर्थ नाही. मुळात घुसलं पाहजि. म्हणून सर्वात मुख्य सांगायचं म्हणजे असं, की इथे जे आपण वसतीगृह कराल , त्यात कोणी मागासलेला म्हणून म्हणायचं नाही. कोणी काही म्हणायचं नाही. याला कलंक कसला आला! हे नसते जबरदस्तीचे धंदे आहेत. आपल्या देशात ह्या प्रमाणात आहेत, तथि दुसऱ्या प्रमाणात आहेत. परत आपल्याला असं वाटतं की आपल्याकडे पैसे आले, अँफ्ल्यूअन्स आलं, म्हणजे आपण फार बरे होऊ. तसं ही नाही आहे हो! ह्या लोकांच्या जवळ एवढे पैसे आहेत मी परवाच सांगितलं, की स्वित्झर्लंड, नॉर्वे, स्वीडन तीन देशांमध्ये सगळ्यात जास्त पैसा आहे आणि तथि सगळ्यात जास्त लोक आत्महत्या करतात. आता बोला ! त्यांना डोहाळे लागले आत्महत्येचे. काय म्हणावं! तथिले तरुण तरुण मुलं आली, मुली आल्या. त्यांच्या हातामध्ये मला अशी जाणीव झाली, प्रेताची स्थिती आहे. म्हटलं करता काय तरुण लोक? तोंड अशी सुकलेली. मेल्यासारखी. म्हटलं, झालं काय तुम्हाला? 'नाही' म्हणे, 'आम्ही बसल्या बसल्या असा वचिर करतो, की आत्महत्या कशी करायची?' खायला, प्यायला, द्यायला कशाची ददात नाही. त्याची ददात म्हणजे आत्महत्या करणे. तर म्हटलं झालं काय असं? असं काय करता ? तुम्हाला काही खायला नाही, की प्यायला नाही. तुमच्याकडे काही मोटारी नाही, की गाड्या नाहीत की शक्तिपण नाही. सगळं काही आहे. मग, नाही म्हणे आम्हाला आनंद नाही मिळित. कारण आम्हाला आनंद नाही मिळाला कोणत्याच गोष्टीत म्हणून आता आम्ही आनंदाकडे वळतो. बुद्धाचेच उदाहरण आहे नां! सगळे असूनसुद्धा तो कशाला गेला परमेश्वराच्या शोधात. तसे हे परमेश्वराच्या शोधात आत्महत्या करीत आहेत. तेव्हा तुम्ही कशाला ततिकं लांब जाऊन, आत्महत्या करून मग परमेश्वर मिळवता? आत्ताच मिळवून घ्या नां! इतका लांबचा रस्ता कशाला ? आधी ते लोक इरगज घ्यायचे, मग भुतासारखे केस काढून जसे फिरले, आरडाओरडा केला, सगळं केलं त्यांनी. संपलं त्यांचं ते. आता आलेत 7 Original Transcript : Marathi सहजयोगात आणि मी म्हटलं, की एवढं लांबलचक फरिायची काय गरज आहे? इथेच हृदयातच बसलेले आहेत. तुमच्या आत्म्याचं स्थान तुमच्या हृदयात आहे. ते आपण घ्यावं आणि त्याच्या शक्तीपुढे बघा! काही दरदिरता आहे? काहीच नाही. तशीच नष्ट होऊन जाणार. कृष्णाने सांगितलं आहे नां, योगक्षेम वहाम्यहम् ! म्हटलेले आहे नां, योगक्षेम वहाम्यहम् ! योग झाल्यावर तुमचा क्षेम बघणार, पण आधी योग तर घ्या. तोपर्यंत त्याचं कनेक्शनच लावलेले नाही तर त्याचा उपयोग काय? आधी योग घ्या, असं मी सगळ्यांना सांगते. मग पुढचं बघू. पण योग घेतला, अंकुर फुटला की बसले एकीकडे जाऊन. थोडीशी मेहनत एक महिन्याची आणखीन करा, म्हणजे बघा, तुमचं वसतीगृह बघा. ह्या संबंध राहिलीला एक नवीन रूप येणार आहे. आमची हीच मेहनत आहे. आमच्या आई - वडलांचं स्थान आहे. आणि त्यांना, जरी श्रीमंत होते फार, तरी सगळे काही घरात असूनसुद्धा, सगळा त्याग करूनसुद्धा एक समाधान त्यांना मिळालं नाही, की आमच्या देशाचं काही भलं झालं नाही. एवढी मेहनत केली, जेलमध्ये गेलो. आम्ही आमच्या मुलांचा, सगळ्याचा त्याग केला. सगळं काही केलं पण तरीसुद्धा आमच्या देशाचं काही भलं झालं नाही. पण आमचे वडील जे होते ते फार साधु-संन्याशी होते. त्यांनी मला सांगितलं की, 'बाई, तू ज्या कार्यासाठी आली आहेस, ते कार्य फार मोठं आहे. हा महायोग आहे. तर तू ते शोधून काढ की सर्व जण सामावतील. कशा रीतीने, योग्य कार्य? तू जर ते शोधून काढलंस, तर माझ्या जीवनाचं सार्थक झालं . ते तू शोधून काढ.' त्यांच्या वेळेपर्यंत मी करू शकले नव्हते , पण आई जायच्या आधी तनि वचिरलं, 'झालं का ते? म्हटलं, 'हो. हो झालं . शोधून काढलं.' तनि आनंदाने प्राण सोडले. तेव्हा जे आम्ही मोठे मोठे लोक पूर्वी पाहिले होते, म्हणजे पुष्कळ मोठे लोक झाले. त्यांच्यापेक्षा तुम्ही मोठे होऊ शकणार. फक्त आपल्या आत्म्याला जागृत करून घ्या. ते अगदी सोप काम आहे. त्याला पैसे लागत नाही. बलिडगि लागत नाही. जथि असाल तथि होईल. हे आधी घेऊन घ्या. सरळ आहे नां गोष्ट. हे एकदा मिळवून घ्या, म्हणजे बघा, तुमचं कार्य कसं सुरळीत आणि व्यवस्थित चालतं. हाच एक दोष आपल्यामध्ये आहे, की अजून आपलं परमेश्वराच्या साम्राज्यात पदार्पण झालेलं नाही. त्याचा आशीर्वाद द्यायचा तर कसा द्यायचा. ज्या झाडाला अजून पाणी लागलेलं नाही, ते सुकूनच जाणार. म्हणून कनेक्शन हे करून घेतलं पाहजि. संबंध हा जोडून घ्यावा. हा आमच्या सहजयोगाचा सरळधोपट मार्ग आहे. बाकी ह्या मुलांनासुद्धा फार उदारता आहे. ह्या बाहेरून आलेल्या लोकांना फार उदारता आहे. आधीच आम्ही आत्ता गेलो होतो (अस्पष्ट) च्या तथि. तथि काहीतरी व्यवस्था झाली मुलांची, शाळेची वरगैरे. तर मला म्हणतात, माताजी, आम्ही एकेका

मुलाला आमचा वारसदार करू. ते करतील म्हणा, पण त्याने काही हे काही मोठं धोरण नाही माझं. होईल. म्हणजे पैसे मळितील, शकिले, अहो, शकिलेले कतितीतरी गाढव मी पाहिलित. शक्तीन काही शहाणपण येत नाही माणसाला! अगदी महागाढव होतात. आणि हे राजकारणी काही शकिलेले नाहीत नां ! त्यांच्यात हृदयच नाहीये. हृदयच नाहीये बघायला, की अहो, हा आपला शेजारचा मनुष्य मरतोय आणि तुम्ही काय गमजा करता आणि पैसे काय खाता! ते हृदय जागृत व्हायला पाहजि आणि त्याच्यासाठी म्हणून आमचा सहजयोगाचा कार्यक्रम चाललेला आहे. आम्ही जे काही होईल ते संबंध, सगळ्यांच्यासाठी करतोय आणि ते करणार आहोत. जे काही आपल्याला त्रास असतील, फक्त सांगायचा अवकाश. पुष्कळांचे इलाज होतात. नुसतं ऐकूनसुद्धा होऊ शकतं. परमेश्वराच्या साम्राज्यात मातृ आपण या, नाहीतर आमचा हात नाही चालत. आमचा हात परमेश्वराच्या साम्राज्यात आल्यावर Original Transcript : Marathi चालेल. तो आशीर्वाद तुम्ही घ्या. परमेश्वराच्या साम्राज्यात येऊन बसा आसनावर आणि मळिवा स्वतःचं. 'तुज आहे तुजपाशी', ते घ्या. मग कोण रंजले आणि कोण गांजले. अहो, दवा लावल्यावरती दवा प्रकाश देतोच स्वतः. दवा लावण्याचीच वेळ आहे. तोपर्यंत आपण मागतो की तेल घाला ह्याला, दवा ठीक करा, त्याची वात ठीक करा. आणि प्रकाश द्या. आता काही नको करायला. तुमचा दवा मी ठीक ही करते आणि तो तेवून ही घेते. तो तुम्ही तेवत ठेवायचा, बस! तुम्हीच देणारे होणार. एवढे मात्र करून घ्या. जे खरं आहे तत्त्व ते एकदा मळिवा. हे फार जरुरी आहे. बाकी सगळे मळिवलेले तुम्ही पाहिले नां ! काय त्यांनी दवा लावले ते ही कळलेले आहे. तेव्हा तुम्हाला खरोखर जर दवा लावायचे आहेत, तर जे असल आहे ते मळिवलं पाहजि. नकलावरती जाऊ नका. अशी एक अत्यंत प्रांजळ वनिती मी तुम्हाला करते! मी आई आहे. जर काही मी तुम्हाला बोलले असेन, आईचं वाईट नाही वाटून घेतलं पाहजि. ती तुमच्या हतासाठी झटते आहे. तुमच्या हतासलीकडे मला काहीही नको. जे काही आहे माझ्यामध्ये ते सगळेच तुम्हाला द्यायला मी आले आहे. ते घेऊन टाका. म्हणजे मी मोकळी होईन. सर्वांनी मला इथे बोलवलं, भूमीपूजन केलं आम्हा सर्वांच्यातर्फे, तुम्ही जे मागाल ते आम्ही द्यायला तयार आहोत. मला ते समजत नाही वशिष्ट तेव्हा ते आपण मला कळवावं. म्हणजे आमचं काय आहे, की जागतिक एक ऑर्गनायझेशन असल्यामुळे त्यांच्या कार्य व्यवस्था आहे वगैरे, त्यांच्याद्वारे सगळे काही होतं. मला पैशाचं एक अक्षर कळत नाही. तेव्हा त्यांचं काय असेल ते तुम्ही लहिन कळवा, काय तुमच्या गरजा असतील ते. मग तथित काय पाठवायचं, करायचं ते करू. पण त्याचं काही महत्त्व मला नाहीये. मला महत्त्वाचं आहे, की तुमच्यातले कति लोक जागृत होतात न किती सहजयोगी होतात? तर आता मी आलेली आहे. तर आशीर्वादस्वरूप सर्वांनी असा हात करून बसायचं. आरामात. आणि विचार जरा बंद करा. आता तुम्ही असाल राजकारणी. तुम्ही असाल कुठले काही. पण सध्या तुम्ही आईची मुलं म्हणून बसायचं. आणि हे घेऊन टाका तुमचं तुमच्याजवळ जे आहे. तुमच्या आत्म्याचं तुम्ही घ्या. असे हात करून बसा. त्याला जातपात लागत नाही, काही लागत नाही. तुमच्यामध्येच आत्म्याचं स्थान आहे. ते तुम्ही मळिवून घ्या. काय सुमंतराव! नाव तुमचं सुमत आहे नां ? सुमत कोण होते माहिती आहे नां तुम्हाला? माहिती आहे का ? रामाचे सचिव होते. फार मोठं नाव घेतलंय तुम्ही. काय? आईने काहीतरी विचार करूनच नाव ठेवलं असणार. तेव्हा तसं काहीतरी करायला पाहजि. असे हात करून बसा, अहो, त्या रामाने भल्लिणीची उष्टी बोरं खाल्ली. मी तर म्हणते, भल्लिणीची उष्टी बोरं काय पण तथिया हातचं जेवणही खाणार नाहीत हे गाढव ! आहे नां गोष्ट खरी! मी आहे म्हणून म्हणते ह्यांना! त्यांनी भल्लिणीची बोरं खाऊन दाखवली तरी ह्यांच्या डोक्यात प्रकाश नाही पडला, तो कसा प्रकाश पडणार! आत्म्याचा पाहजि. त्याच्याशवाय इलाज नाही. काहीही करून दाखवलं हो. वदिराच्या घरी जाऊन कृष्णाने अन्न खाल्लेले आहे. पण तरीसुद्धा लोकांच्या डोक्यात प्रकाश पडला नाही. एवढा मोठा गीतेचा संबंध ग्रंथसुद्धा त्यांनी कोणाच्या हातून लहिन घेतला? तर त्यांना आणि कोणी मळिले नव्हते. शोधून त्यांनी व्यास काढला. कोळीणीचा. रामायण 9 Original Transcript : Marathi वाल्मिकीकडून लहिन काढलं परमेश्वराने. परमेश्वराचे चुकलेले नाही. तो वारंवार धडे देतोय तुम्हाला. पण मनुष्याच्या जातीला अक्कल नाही येणार. कति धक्के बसले तरी तसेच. म्हणून आता पार होऊन घ्या. तुम्हीच होऊन घ्या आता बुद्ध, म्हणजे झालं! मग मला काही बोलायला नको. कळलं कां? आता असे हात ठेवा. साधे असे हात करून बसायचं. आता डोक्यावरती बघा तुमच्या गार येतंय का? ह्या हाताने बघा. डोक्यातून गार नघालं पाहजि. टोप्या काढून बसा. आईकडे कोणी टोप्या घालून बसत नाही. काढा टोप्या. टोप्या कशाला आईसमोर. आईकडे आपण कसे येतो बरं! बघा, वर येतंय का, डोक्यावर गारगार. गार आलं पाहजि डोक्यातून. ज्या भूमीवर बसला आहात ती भूमी केवढी पुण्यभूमी आहे ते कळेल तुम्हाला! हं येतंय का? काय हो? आता उजवा हात करा. गरमी फार आहे. सगळ्याचीच गरमी चढते. मग आजार होतात. गरमी फार आहे डोक्यात. उजवा हात माझ्याकडे करून सगळ्यांना क्षमा करा आता. आधी सगळ्या राजकारण्यांना क्षमा करा. अज्ञानात करताहेत ते काम. आणि ज्यांनी जातीयता पसरवली त्यांनाही क्षमा करा. मूर्ख आहेत ते. कोणी गाढव आहेत, कोणी मूर्ख आहेत. काय करायचं? सगळ्यांना क्षमा करायची आपण समजूतदारपणे. आता बघा, येतंय का डोक्यावर? काय? बघा गार आलं पाहजि. क्षमा करा क्षमा. डोळे मळून क्षमा करायची. क्षमा करता येत नाही लोकांना आणि म्हणतात की, 'माताजी, क्षमा कशी करायची ?' पण अहो, तुम्ही क्षमा नाही केली तर स्वतःला त्रास करून घेता. दुसऱ्यांना होत नाही. क्षमा करा. 'मी क्षमा केली' म्हणा. मनाने म्हणायचं, पूर्ण मनाने. बघा येतंय का? तुमच्याच डोक्यातून नघालं पाहजि. बघा जरा बारीक. सूक्ष्म आहे ते. सूक्ष्म आहे. आपण जडात बसलोय. सूक्ष्म आहे. आलं कां? बघा, सूक्ष्म आहे. तुमचे स्वतःचं आहे. हे स्वतःचं आहे बघा. गार येतंय का? आता चौहीकडेसुद्धा गारवा वाटेल. आता हात असे वर करून बघा. आणि विचारा, ही ब्रह्मशक्ती आहे का ? ही परमेश्वराची शक्ती आहे का आई? असं विचारायचं मला. विचारा, ही परमेश्वरी शक्ती आहे का ? मनापासून विचारा. ह्याचं उत्तर मी देते. ही आहे. ही शक्ती आहे बघा. हातात येते आहे तुमच्या. हे चहकडे जे जिवित कार्य परमेश्वर करतो, ते आपण बघत नाही. लागलं हाताला गार. आता बघा शांत वाटेल. आता ह्याच्यानंतर बघा प्रचिती येईल हळूहळू. काय. आता 'बुद्ध शरणं गच्छामी' म्हणायचं. नाहीतर मंत्राला काही अर्थ नाही. जागृत नाही. आता जितक्याची नावं घेतली ततिके साक्षात्कारी होते. सगळे साक्षात्कारी. पण त्यावेळेला ही गोष्ट करण्याची सोय नव्हती. येतंय का हातात. गार येतंय. काही आलं ! छान वाटतं, शांत ! तर आता मी सगळ्यांचा नरिप घेते. परमेश्वरी कृपेने सगळं तुमचं कार्य सुव्यवस्थित होईल . मुलांचे मला पत्ते पाठवा. फोटो पाठवा. ह्या लोकांची इच्छा आहे, की इथल्या मुलांना अँडॉप्ट (दत्तक) करायचं. त्यांची व्यवस्था करतील. प्रेम देतील त्यांना. अशा रीतीने हे लोक करतील. आपण मुलांचे पत्ते आणि फोटो पाठवून द्यावेत. त्यांनाही पार करावं. त्यांची प्रकृती बरी राहील. त्यांचे सर्व रीतीने ठीक होईल. आपण बोलवलं त्याबद्दल मी अत्यंत आभारी आहे. आणि सर्व सहजयोग्यांच्यातर्फे मी आपले आभार मानते. 10

[View online.](#)

फत्तेबादच्या या एज्युकेशन सोसायटी चे फार उपकार आमच्यावर आहेत असं वाटत मला .कारण पूर्वी हिंमी फत्तेबादला आले होते आणि ठाकिणी परत एकदा प्रोग्रॅम झाला तर बरा अशी माझी फार इच्छा होती .आणित्या इच्छे प्रमाणे आज हे घडून आलं .त्या बदल या शाळेचे जे मुख्य अध्यापक आहेत त्यानं चे मी फार आभार मानते .तसेच इथले शिक्षक वर्ग ,वदियार्थनी आणि विध्यार्थी आणि फत्तेबाद शहरातील भावकि ,सात्वकि अशी मंडळी या सर्वाना आमचा नमस्कार .आपल्या समोर सहजयोग म्हणजे काय आता व्यवस्तीत रूपाने चव्हाण साहेबानी मांडलेलं आहे . रस्त्याने चालताना कुणाशी बोलत नाही जस काही कुणी घरात मेल आहे ,सुतक पाळतात असेच ते वागत होते .तर त्यांना वचिरलं तुम्हाला असं का वाटतंय ,तुम्ही दुःखी का .तर ते म्हणतात आम्ही एव्हडी धावपल केली सगळं काही मळिलं पण आमची चूक झाली नसेल ना काही .तुकाराम बुवांनी कोणती चूक केली नाह जेनेश्वरांनी कोणती चूक केली नाही आणि ते आनंदात होते म्हणजे त्यांच्या त काहीतरी आपल्या पेक्षा वशिष होत .हे लक्षात आणलं पाहजे .आता आपली मी प्रतज्ञा ऐकली फार आनंद झाला आणि मला अगदी आनंदाशूर आले .संत साधू ज्या भूमीवर जन्माला आले आणि रामाला सुद्धा आपल्या पायातल्या वहाणा काढून अनवाणी चालावं लागलं अशी पुण्यभूमी बघण्या साठी म्हणून हे लोक आले पण आपल्याला मात्र त्याची कदर नाही .आपल्याला त्याची माहिती नाही .त्याला कारण असे आहे की हिंजी मंडळी येत आहेत त्यांना काहीतरी मळिलेलं आहे ;आणि जे मळिलाय त्यामुळे त्यांना समजत की हिंभी काय वशिष आहे .तुम्हाला तेव्हा जाणवेल जेव्हा तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार भेटेल .नामदेवांनी सांगितलं आहे फार सुंदर की आकाशात पतंग उडते आणि मुलगा हातात पतंग उडवत आहे पण जरी तो सगळ्यांशी बोलतो आहे पण त्याच लक्ष पतंगा कडे आहे .तस तुमचं लक्ष जर एकाग्र झालं तर इतकी सोपी गोष्ट आहे की तुम्ही चटकन आत्म्याला प्राप्त होता .म्हणजे त्याला प्राप्त झाल्यावर काय होत ,माणसाला काय होत ,म्हणजे तो माणूस समर्थ होतो .समर्थ म्हणजे तुम्ही जे आहात त्याचा तुम्हाला अर्थ लागतो .आता समजा असे एक मशीन आणून ठेवलं आहे इथे तुमच्या समोर याचा संबंध जर आम्ही वजिशी लावला नाही तर याला काही अर्थ नाही .तसच तुमचं झालं आहे तुमचा संबंध जर परमेश्वराशी लागला नाही तर तुम्हाला काही अर्थ नाही .तेव्हा तुम्ही समर्थ होता म्हणजे तुम्हाला तुमचा अर्थ लागतो .तुम्हाला कळत की तुम्ही संसारात आले का ,तुमचं माहात्म्य काय .तुमची शक्ती काय आहे .आणि एकदा ती शक्ती चालू झाली म्हणजे तुमचं शक्तिषण ,तुमचं हे सगळं काही आहे त्याला बहर येतो .त्याला सौन्दर्य येत ,त्याला रूप येत .आणित्या शक्ती तुन तुम्ही इतरांचं भलं करू शकता .त्या शक्तीतून तुम्ही सगळ्यांचं ठीक करू शकता .पण बहुते होत काय की आपण या गोष्टीचं माहात्म्य ठेवत नाही .आपल्याला बाह्यतलं माहात्म्य दसित .आपण झाडाकडे बघतो की झाड हे फार छान आहे .असं झाड सारखं झालं पाहजे .पण हे झाड सुद्धा त्याची मूळ ठीक नसली तर हे झाड सुद्धा मारून जाणार .तसच आहे आपलं शक्तिषण हे ठीक असलं पाहजे .पण त्याच्या मुळात आपल्याला जायला पाहजे .आताच आपण सरस्वती ची वंदना केली ,पण आता सरस्वती पर्यंत पोहोचलं पाहजे .तुम्ही शक्ती आपल्या पर्यंत वाहत अली तरच आपण सरस्वतीचे पुत्र होऊ .नाहीतर नुसते शकिलेले उडाणटप्पू लोक होऊ शकतात ,वाटेल तसे लोक होऊ शकतात .जगामध्ये शकिलेले सर्व लोक काही फार चांगले नाही आहेत .पण ह्या मुळात उतरायला पाहजे .आणिते उतरण्या साठी आत्मसाक्षात्कार व्हायला पाहजे .आता हिंजी आत्मसाक्षात्काराची जी योजना आहे ती परमेश्वराची केलेली आहे त्याच्या साठी तुमच्या मध्ये कुंडलनी म्हणून शक्ती आहे ती शुद्ध इच्छा आहे .ती शुद्ध इच्छा जर जागृत झाली तर मात्र तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार होणार कारण ती एकाच शुद्ध इच्छा तुमच्या मध्ये आहे .की तुमचा संबंध परमेश्वराशी झाला .आणि परमेश्वराशी संबंध होणं हीच खरी एकच तुमच्यात आहे .बाकीच्या सर्व इच्छा आज तुम्हाला वाटेल मॅट्रिक पास झालो .तरी तुम्ही सुखी होणार नाही आहे .उद्या वाटेल मोटर घ्यावी तरी तुम्ही सुखी होणार नाही ,परवा वाटेल घर बनवावं तरी तुम्ही सुखी होणार नाही .सुखी कधी व्हाल जेव्हा तुमचा संबंध परमेश्वराशी होईल .तेव्हा हि शुद्ध इच्छा जागृत झाली पाहजे ,हि कुंडलनी आपल्या मध्ये जागृत झाली पाहजे ही सर्वानी इच्छा धरावी .म्हणजे आपण शक्तमिन् होऊ ,आपल्यातून शक्ती वाहायला लागेल .हिंजी सर्व शक्ती झाडांना हरिवं करते ,नंतर जेव्हा जीवित कार्य संसारात करत आहे ती शक्ती सगळीकडे अणुरेणू त पसरलेली आहे .ती शक्ती आपल्या हातातून वाहू लागली म्हणजे आपण समर्थ होणार आणि आपण शक्तमिन् होणार .हे आमच्यात घडावं ,शहानी लोक आहेत असं मला वाटलं आणि त्यामुळे मी म्हणत होते की मला फत्तेबादला परत एकदा अवश्य प्रोग्रॅम घ्यावा .म्हणजे तथिल्या लोकांची भेट परत होईल आणि मग त्यांना परत समजावून सांगण्यात येईल की सातत्याने सहज योग केला पाहजे .जरी तुम्ही पार झाले ,समजा याच कनेक्शन आम्ही लावलं पण ते सातत्याने राहिल पाहजे .कृष्णाने असं सांगितलं आहे की तुमचा योग झाल्यावर आम्ही तुमचे क्षेम बघू .म्हणजे सगळं तुमचं भलं बघू म्हणजे तुमचं ,राहणं ,खान पणिं जे काय लक्ष्मीतत्त्व आहे ते सगळं काही आम्ही तुमचं बघू पण पहिल्यांदा योग घ्या असं सांगितलं .पण त्याच्या आधी सांगितलं की नित्यभयिक्तानं ,म्हणजे तुम्ही सातत्याने परमेश्वराशी संबंधित राहिल पाहजे .सगळं लक्ष तुमचं परमेश्वराकडे असलं पाहजे .पण नुसतं म्हणून होणार नाही ,आता तुमचं लक्ष माझ्याकडे आहे ,मी जर म्हंटल तुमचं लक्ष तुम्ही आत मध्ये घेऊन जा तर तुम्ही नेऊ शकत नाही .ते कस घडणार ,त्याच्यासाठी जेव्हा कुंडलनी जागृत होते जेव्हा हि घटना घडते तेव्हा तुमचं लक्ष आपोआप आतमध्ये जात आणि तुम्ही जागृत होता .तुमच्या हाता मध्ये थंड थंड अशा लहरी येतात ,डोक्यातून तुमच्या अशा थंड थंड अशा लहरी कुंडलनीच्या येतात .पण नंतर हळू हळू ते वरून जात कारण तुम्ही सातत्याने ते करत नाही .म्हणून आज जरी मी आले असले तरी माझी अशी कळकळीची वनिती आहे की सर्वानी सहजयोग हा सातत्याने केला पाहजे .एकतर चिंतीला ते मुसलमान साईनाथान सारखे होते .चिंतीचे फार मोठे अवलिया होऊन गेले .त्यांना अवलिया म्हणतात ,जस आपल्याकडे आपण म्हणतो ना साधू तसे ते तकिडे अवलिया तर त्यांचे एक पुतणे होते त्यांना मी वचिरलं तुमची जात काय ,ते म्हणजे अवलिया की ज्या जात होती है मा .खरी गोष्ट आहे ,योग्याला काय जात असते काय ,संत्याशाला जात नसते तस योग्याला जात नसते .जात नाही पात नाही सगळे आपण एकसारखे ,सगळे एक झालोत .असं एकीकरण झालं पाहजे .म्हणजेच प्रेम भाव वाढणार .परमेश्वराच्या साम्राज्यात सगळे एकाच आहेत .आपणच हे वेगळं वेगळं काढलं आपल्या बुद्धीने .आणि अहंकार ने भांडण लावली आहेत .कोणीही माणूस वेगळा नाही सगळे परमेश्वराचे अंगाचे अंग प्रत्यंग आहेत आपण फक्त जागृत नाही म्हणून असं वाटत वेगळं वेगळं .जागृत झाल्यावर कळत की सामूहिक चेतनाच येते तुमची चक्र कुठे धरली ,यांची चक्र कुठे धरली ,त्यांची चक्र कुठे धरली .कळलं की नाही .आणि बरोबर समजत काय होतंय म्हणजे तुमची चेतनाच वशिष साक्षात्कारी चेतना होते .तर तुम्हाला साक्षात्कारी होऊ नका असं तर कुणी संतांनी तुम्हाला सांगितलं नाही .सांगितलं का कुणी नाही ना .तेव्हा समजूतदार पणा पाहजे म्हणून माळ नाही

घालायची .कारण आमहाला आता माळ कशाला काम झालं आमचं ,मोटर कशाला आता काम झालाय आमचं आता इथे बसायचं आहे .मग मोटर सोडली पाहजि .त्याला तरी कशाला चकितून राहील पाहजि .म्हणून माळ नाही घालायची कुणी तुम्ही माळ घातली समजा ,उद्या दुसऱ्यांनी काय घातलं ,तसिर्यानी काय घातलं म्हणजे काय होणार त्याला काय अर्थ आहे .आता यांच्यात फक्त सगळ्यांनी परमेश्वराची माळ गळ्यात घालायची .ती दसित नाही .पुष्कळ लोक टोपी उतरून परमेश्वराच्या आशीवादाला झुकलं पाहजि आणि त्याचा आशीर्वाद आत्मसाक्षात्कारा शिवाय पूर्ण होत नाही .आणखीन काही प्रश्न आहेत का .छान प्रश्न वचिरालात तुम्ही लहान प्रश्ना वरून फार मोठ्या गोष्टी सुचतात .कसलंच बंधन पाळायचं नाही फक्त आत्म्याचं बंधन आहे .मला सांगा कबुक्का लावून कोणाचं भलं झालाय का .वचिरायचं ना कबाबा बुक्का लावून कोणाचं भलं झालंय का पण माताजी म्हणतात ककोणाचं भलं नाही होत यानी .मग का नाही ऐकायचं माताजीचं .त्या काही आमहाला वाईट सांगत नाहीत .त्यांना काही पैसे नको आहेत आमच्या कडून .म्हणून नका मनातच ठेवा, हसू नका .मुलांनी जरासं गंभीर राहील पाहजि .तू आमहाला आशीवाद दे असं तीनदा तला नमस्कार करून म्हणायचं ती पुण्य भूमी आहे .तच्चियाच पुण्ययाने एव्हडं मोठं कार्य होऊन राहील आहे .आता डोळे मट्टून मुलांनी शांत राहील पाहजि .आणडोळे मट्टून गणेशाला म्हणायचं कश्री गणेशा तू माझं रक्षण कर हा माझा मोक्षाचा क्षण आहे .तू माझं या वेळेला रक्षण कर .थल्लिर पणा करायचा नाही आणहिंसायचं नाही .सांगतिलं ना येऱ्यागबाळ्याचे काम नोहे .आता शांत बसा .डोळे मट्टून बघा येतंय का ,डावा हात माझ्याकडे आणउजवा हात जमनीवर .आता उजवा हात माझ्या कडे आणडावा हात असा वर करायचा .आता बघा उजव्या हातात थंड येतंय का .मुलीना येतंय .आता परत उजवा हात जमनीवर आणडावा हात माझ्याकडे ,बघा गर येतंय का .पृथ्वी तत्वात तमोगुण चाललेलं आहे .जर अगदीच मांसाहार नाही केला ,प्रोटीन नाही खाल्लं तर तमोगुण वाढतात .आणहे जास्त खाल्लं तर रजोगुण वाढतात .म्हणून संतुलन असायला पाहजि .आता येतंय का ,आता दोन्ही हात माझ्या कडे करा .ज्या हातात थंड येत नाही तो हात माझ्या कडे करा .डावा हातात येत नसेल तर तो माझ्या कडे करा आणउजवा हातात येत नसेल तर तो माझ्याकडे करा .डोळे मट्टा .वचिर करायचा नाही .आता तुम्ही शस्तीत राहायचं तुम्ही योगजिन झाले आता .आता सगळ्यांना मी माझा फोटो देणार आहे .बर आम्ही येतो आता .

1984-0224, Public Program

[View online.](#)

Public Program, Kundalini and Bandhan, Sangmaner, India 24-02-1984 ज्ञानमाता वदियालयाचे मुख्याध्यापक, श्री बटे साहेब तसेच संगमनेरचे सर्व भावकि साधक, सहजयोगी मंडळी सर्वांना आमचा प्रणामित. आज वशिष्य करून फार क्षमा याचना करायची की इतका उशीर झाला. पण आजच एक प्रश्न उभा झाला आणि मला अहमदनगरला पहिल्यांदा जावं लागलं. त्यामुळे इथं यायला इतका उशीर झाला तरी सगळ्यांनी उदार हृदयाने मला क्षमा करावी. इतका वेळ आपण वाट बघत बसलात त्यावरून हे नशिब आहे की आपण भावकि मंडळी आहात आणि आपण साधक आहात, परमेश्वराच्या शोधात आहात. आज पर्यंत ह्या भारत भूमीत वशिष्य करून या महाराष्ट्रात अनेक साधु संत झाले. श्रीराम सुद्धा या पवित्र भूमीवर अतवाणी चालले आणि त्यांनी पुष्कळ मेहनत केलेली आहे. त्या मेहनतीच्या वर्णनाला माझ्याजवळ शब्द नाहीत. त्यांना लोकांनी कर्ती छळल, त्रास दिला त्यांना समजून नाही घेतलं, त्यांची कोणत्याच प्रकारे मदत नाही केली तरी सुद्धा त्यांनी आपलं कार्य अव्याहत चालवले. त्याला कारण त्यांना माहिती होत की एक दविस असा येणार आहे की या भूमीवर असे मोठे मोठे लोक जन्माला येतील, जे पुण्यवान आत्मा असतील. मनुष्य पैशांनी मोठा होत नाही, यशाने मोठा होत नाही, सत्तेने मोठा होत नाही. कोणत्याही गोष्टीने मोठा होत नसतो पण ज्या माणसाला परमेश्वराची ओढ आहे, तोच खरा मनुष्य परमेश्वरी दृष्टीमध्ये मोठा असतो. आणि अशी परमेश्वराला शोधणारी अनेक मंडळी आहेत, जी आपल्या महाराष्ट्रात देशात वदियमान आहेत. परमेश्वर हा आपल्या मध्ये, हृदयामध्ये आत्मा स्वरूप असतो अस सर्व संत साधूंनी सांगितलेले आहेत. ती सर्व साक्षात्कारी मंडळी होती आणि साक्षात्कारी मंडळीचे मुख्य म्हणजे अस असतं की ते कोणचे चुकीचे काम करत नाहीत. त्यांना सांगावे लागत नाहीत, त्यांच्यामध्ये धर्म जागृत असतो. ते धर्मातच असतात. त्यांना सांगावे लागत नाहीत की तुम्ही धर्म हा करा, असे वागा तसे वागा हे करा ते करा. ते धर्मातच असतात. जे करतात तेच धर्म. जे करतात तेच सत्य. तेव्हा ते साक्षात्कारी होते आणि तुम्ही नव्हता तरी त्यांनी सांगून ठेवलं होत की परमेश्वराला आठवण ठेवा. त्यांच्याबद्दल नेहमी लक्ष ठेवून पाहजि आणि शेवटी तुम्हाला परमेश्वर मिळेल. ही तुम्हाला त्यांनी खूण दिली होती की ज्या वेळेला पसायदान म्हणजे जे वर्णन केलेलं आहे, ज्ञानेश्वरांनी स्पष्टपणे त्यांनी सांगितलं की ज्या वेळेला ब्रह्माचा एकत्व साधेल, त्यावेळेला लोकांची कशी स्थिती होईल, लोक कोणत्या स्थितीला पोहोचतील, कर्ती उच्च दशेला पोहोचतील. त्यांच्या वर्णना मध्ये अस आहे, चलां कल्पतरूंचे आरव. कल्पतरूंचे आरव, आरव म्हणजे जंगल च्या जंगल, वन च्या वन म्हणजे पुष्कळ जमावाचे जमाव असे कल्पतरू होते. म्हणजे त्या लोकांमध्ये अशी शक्ती होईल की ते कल्पतरू होते. जे लोकांना पाहजि असेल ते त्यांना देऊ शकतील, कल्पतरू होते. बोलते पयिपांचे आरणव. बोलते म्हणजे बोलणारे, अमृतांचे आरणव म्हणजे समुद्र ते असे होतील की जे काही त्यांच्या तोंडातून नघिलेले शब्द हे अमृतांचे असतील आणि अमृतांचे सागर पण बोलणारे असे लोक होतील, ते तुम्ही आहात, हे तुमचं वर्णन आहेत, पण ते व्हायला पाहजि ते झाल्याशिवाय होत नाही. तुकारामांनी सांगितलं, आम्ही बी घडलो तुम्ही बी घडा, आमचं बी घडलेलं आहे आणि आता तुमचं बी घडायचं आहे. आपण नुसता टाळ कुटत बसलो, आम्ही बी घडलो तुम्ही बी घडा, त्या टाळ कुटण्याला आता कुठे तरी थांबविले पाहजि. आपण जी पायरी चढून आलो त्या पायरीला आता चकितून नाही राहायचं, दार उघडलेलं आहे तेव्हा आत मध्ये या, आत मध्ये परमेश्वराचे साम्राज्य आहे. जे काही तुम्हाला करायचे होते ते करून झालात. तीर्थयात्रा झाली, सगळी काही पूजा झाली, सगळ्यांच्या आरत्या झाल्या, जे काही करायचं होतं पूजा, अर्चना उपोषणाधी सगळे षोडशोपचार झाले ते कशासाठी की शेवटी हे मिळालं पाहजि. तेव्हा ते सोडून आत मध्ये आलं पाहजि आता आम्ही आलो आहेत मोठारीत तेव्हा आपल्या समोर येतांना मोठार सोडून आत मध्ये आलो. तसंच हे सगळं सोडून परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलं पाहजि. म्हणजे बाह्यातलं जेवढं करायचं ते केलं. आता आतलं केलं पाहजि. ही त्याची खूण आहे ते समजून घेतलं पाहजि. आपल्याला जे बाह्य दिसत ते म्हणजे झाडा सारखं, आपण एक झाड बघितलं, चांगलं फोफावलेलं, हरिबंगार तर लक्षात ही गोष्ट येते की ह्या झाडाला जी मुळे आहेत ती सजग आहेत. जर झाड वाढलं फार आणि त्याची मुळे खोलवर रुतली नाहीत तर ते झाड कोलमडून पडेल, तसंच आज समाजाचं होत आहे तसंच आज जे पाश्चिमात्य देशात एवढी समृद्धी आली तिथी होत आहे. ते कोलमडून पडत आहेत कारण त्यांनी आपली मुळे शोधून नाही काढली त्यांची मुळे आपल्या भारतात वशिष्य करून महाराष्ट्रात आहेत. त्या मुळांमध्ये आपण उतरलो पाहजि आणि जर असं झालं तर उद्या सर्व जगाचं आपल्याकडे लक्ष येईल इतकच नव्हे तर आपल्याकडे पुढारीपण येणार आहेत. कारण ही जागतिक जेवढा करायचा आहे त्यामध्ये ते पुढारी जरी असले तरी परमेश्वराच्या बाबतीत आपण पुढारी आहोत आणि आपला तो वारसा आहे, तो वारसा पण आपण मिळविला पाहजि, तो वारसा जर आपण मिळविला नाही तर आपण फार मोठं गमावलं असं मी म्हणून. तेव्हा लहान मोठी अशी गोष्ट घेऊन, काहीतरी असं खूळ घेऊन वाद घालत बसायचं नाही. त्यावेळेला सगळ्यांनी एक जूटून आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहजि. ब्रह्माच्या एकत्वात उतरले पाहजि. आणि जे रामदासाने सांगितलं त्याप्रमाणे सर्वांनी, "मति वाद-संवाद ऐसा करावा, आणि एक मनाने सगळ्यांनी हा अनुभव घ्यावा". कारण ही जी कुंडलीनी आहे ती तुमची आई, तुमच्यामध्ये हजारो वर्षांपासून बसलेली आहे. एका क्षणाची वाट बघते की कधी हीची जागृती होईल. तिची जागृती झाल्याशिवाय आत्मसाक्षात्कार होत नाही. आणि जागृती सुद्धा येईल गबाळ्याचे काम नव्हे. त्याला सुद्धा अशी कुणीतरी वशिष्य व्यक्ती लागते जी हे कार्य करू शकते. त्या आज हजारोनी घटत आहे, हा महायोग आहे. सहजयोग आज महा योगाला पोहोचलेला आहे. तेव्हा या पावन गंगेत तुम्ही सुद्धा हात धुवून घ्या. हे सगळं तुझं आहे तुझ्याशी तेव्हा ते तुम्ही तुमचं घ्याव, आम्ही मध्ये उगीचच बसलेलो आहोत खरं म्हणजे आमचं काहीच नाही एखादा पेटलेला दिवा जर दुसऱ्या दिवाला पेटवतो तर त्याचं त्यात काय वैशिष्ट्य, काहीच नाही तसेच तुम्ही आता नुसते तयार आहात तुमचा दिवा फक्त पेटवायची वेळ आलेली आहे. तो पेटवून घेणे. पण सहजयोगात माणस पार होतात. त्यांच्या डोक्यातून म्हणजे ब्रह्मरंध्रातून थंड थंड असे गार वारे येतात. हातात सुद्धा सगळीकडे गार गार वाटू लागतं आणि ही जी चैतन्यशक्ती, ब्रह्म शक्ती, जी सर्व जिवितं कार्य करते, जी परमेश्वराची जिवितं शक्ती आहे, जिवितं परमेश्वराची जी जिवितं शक्ती आहे ती हाती जरी लागली तरी थोडीशी त्याच्याकडे खबरदारी घ्यावी लागते. जसे एखादा लहानसं अंकुर फुटत, पण ते सांभाळावं लागत, जपावं लागत. सुरुवातीला फार जपावं लागत आणि जपल्या नंतरच त्याचे मोठे वृक्ष होतात. म्हणून सुरुवातीला थोडी मेहनत घ्यावी लागते. आज संगमनेरला बरेच दिवसात माझ येणं झालं. पण तशी मी इकडून पुष्कळांदा गेलेली आहे आणि पुष्कळांदा वाटत असेल की एकदा संगमनेरला सुद्धा प्रोग्राम केला तर बरं होईल कारण साईनाथांचं जवळच वास्तव्य राहिलेला आहे तेव्हा त्यांच्या कृपेने येथे पुष्कळ कार्य होण्यासारखं आहे आणि आपण सर्वांनी आत्मसात करावं, त्यांच्यामध्ये आरूढ व्हावं आणि आपल्या प्रतष्ठेला प्राप्त व्हावं अशी माझी सगळ्यांना कळकळीची विनंती आहे. श्रीकृष्णाने सांगितलेला आहे की जेव्हा

योग घडेल तेव्हा मी तुमचा क्पेम बघेन. योग घडला पाहजि. पुष्कळ लोक म्हणतात तुमच्या देशात एवढा देवाच्या गोष्टी करतात आणि एवढं देशामध्ये अक्पेम काय आहे, लोकांना क्पेम नाही. त्यांच्यात गरबी, दारदिरय दैन्य हे सगळ कशाला, कारण योग घडलेला आहे आधी योगक्पेम वहाम्यहम्, पण त्याच्यात आणखी एक अट आहे नतिय अभयिक्ता जे सातत्याने माझ्याशी चकिटून राहतील त्यांचच मी योगक्पेम वहन करेल. नुसत तोंडाने चरपटपंजरी करून होणार नाही. ते आतून घटति झालं पाहजि आणि ते घटति झाल्यानंतर त्याचा प्रादुर्भाव झाल्यानंतर, सातत्याने तो संबंध परमेश्वराशी घटति झालेला हा संबंध आपण जपून ठेवला पाहजि. कुंडलीनीच जागरण करणे सोपे आहे आणि विषय करून या भूमीत फार सोप आहे. हे साध्य झालेले आहे. पण त्यांची जोपासना मात्र तुमच्यावर अवलंबून आहे. त्या बाबतीत लोक हलके पडतात. ह्याचं मला मोठा आश्चर्य वाटत की जर त्यांना पारायण करायला सांगतिले तर रोज सकाळी चार वाजता आंधोळ करून पारायण करत बसतील. पण जर ध्यान करायला सांगतिले तर लोक ध्यान करत नाहीत आणि ध्यानाश्रयाय मनुष्यामध्ये गहराई येऊ शकत नाही. त्याच्यामध्ये ती गहनता येऊ शकत नाही. त्याची फार गरज आहे. गहन झाल्या श्रियाय सातत्य राहणार नाही. तेव्हा तकिडे मात्र लोकांच लक्ष नसतं आणि ते करत नाही आणि त्यामुळे सहजयोगामध्ये लोक येतात पार होतात. पण त्यांची वाढ खुंटे आणि जथिल्या तथि राहून जातात. तस करायला नको. तेव्हा आज असा नशिचय करायचा की जर माताजी नी आम्हाला जागृती दली तर आम्ही स्वतःला जोपासून पुढे वाढवून आणखी त्याची वृक्ष तयार करू म्हणजे पुढच्या वेळेला माताजी येतील तर त्यांना अस दसिल की आमच्या वृक्षाखाली हजारो लोक पावन झालेत. पार झाल्यानंतर तुम्हीसुद्धा लोकांना पार करू शकता. इथ अशी मंडळी आहेत काही तुमच्याच गावच्या जवळची की ज्यांनी हजारो लोकांना पार केलेले आहे. तेव्हा हे कार्य झालं पाहजि. आताची जी नैतिक पातळी घसरलेली आहे. जगामध्ये जे सगळीकडे युद्ध पसरलेला आहे, हे सगळं वरवरच्या बोलण्याने आणि राजकारणाने बदलणार नाहीत. मानवाला बदललं पाहजि आणि त्याला बदलण्याची वशिष वेळ आलेली आहे या वेळेबद्दल भगु मुनींनी सुद्धा 14 हजार वर्षांपूर्वी लहिन ठेवलेलं होत, 1970 साली असा सहजयोग स्थापति होणार आहेत आणि हे कार्य होणार आहेत. तसच एक ब्लेक म्हणून वलियम ब्लेक म्हणून एक फार मोठा कवी शंभर वर्षांपूर्वी इंग्लंडमध्ये झाला. त्याने तर इथंभूत सगळ सांगतिलेल आहे की हे कस होईल. आणखी त्याने इंग्लिश मध्ये व्यवस्थिति सगळं लहिन ठेवलेलं आहे की कशाप्रकारे घडणार आहेत. तेव्हा ही घडण्याची वेळ आलेली आहे. आणि ह्या काळाला तुम्ही समजलं पाहजि की हा काळ काय आपण कुठे, कोणत्या वेळेला जन्माला आलो कति महत्त्वाची वेळ आहे, ही वेळ टाळली नाही पाहजि. जेव्हा संत साधू आले तेव्हा तुम्ही त्यांना ओळखलं नाहीत, त्यांना जाणल नाहीत. ते मेल्यावरती त्यांचे मोठमोठाले तुम्ही मंदिर बांधली, घर बांधली त्यांच्या नावावरती पुष्कळ मोठमोठाले, मोठमोठाल्या संस्था तुम्ही उत्पन्न केल्या. पण त्यांनी काय फायदा होणार. आज ह्या वेळेला वर्तमान काळामध्ये तुम्ही हे मळिवलं पाहजि, त्यात वाढल पाहजि, ही मेहनत करायला पाहजि. आम्ही तुमच्या आई आहेत, तुम्हाला जे लागेल ते द्यायला तयार आहेत जे म्हणाल ते करायला आम्ही तयार आहेत. मेहनतीला आम्ही भीत नाहीत पण तुम्ही सुद्धा थोडस काहीतरी करायला पाहजि. परमेश्वराने तुमच्यासाठी एवढ केले आहे तुम्हीसुद्धा परमेश्वरासाठी काहीतरी करायला पाहजि. अस आई म्हणून मी तुम्हाला सांगते. मी तुमची कैवारी आहे. तुमच्यासाठी वाटेल ते मी करायला तयार आहे मी म्हटलेले आहे. पण तुम्हीसुद्धा थोडस शहाणपण दाखवायला पाहजि. आणि ते जर शहाणपण आणि ती जरा मेहनत घेतली तर इथे या संगमनेर मध्ये अनेक साधू संत उभे राहतील आणि फार मोठे मोठे जीव इथे निर्माण होतील. तेव्हा अशी व्यवस्था सर्वांनी करावी आणि आजपर्यंत जी काही तुम्ही तपस्या केलेली आहे त्याच जे फळ आहे ते मात्र स्वतःला प्राप्त करून घ्याव. ते तुमचा आहे सहज, सहज 'स' म्हणजे तुमच्याबरोबर आणि 'ज' म्हणजे जन्मलेला असा योगाचा जन्मसिद्ध हक्क तुम्ही स्वतःला मळिवून घ्या. बाकी वेळ फार झालेली आहे म्हणून मी तुमचा वेळ जास्त घेणार नाही पण एक दोन प्रश्न असले तर वचिरा तुम्ही. आणि प्रश्न वचिरल्यानंतर आपण कुंडलनी जागृतीचा कार्यक्रम करूया. इथे येऊन प्रश्न वचिरा. म्हणजे ऐकायला येईल मला. आहेत का प्रश्न? असला तर वचिरा. तर प्रश्न नसला तर मग तोच कार्यक्रम करू या ज्याच्यासाठी तुम्ही इतका वेळ थांबलेले आहेत. प्रश्न नाही म्हणजे लोक कति उत्सुक आहेत आणि अधीर आहेत हे ऐकून फार आनंद झाला. आहेत का प्रश्न? इकडे पुढे येऊन सांगा मला, वरती. उपासना आणि कुंडलनी जागृती यातल श्रेष्ठ काय आहे? उपासनेमध्ये लवकर काय मळित? आणि कुंडलनी जागृती मध्ये लवकर काय मळित? हो सांगते बसा. उपासना दोन तऱ्हेच्या असतात एक म्हणजे अपरा आणि एक परा. एक अपराभक्ती असते आणि एक पराभक्ती असते. अपरा भक्तीमध्ये आपण जेव्हा माझी वाट बघत बसले तथि तेव्हा ती अपरा, आपण मला भेटले नाहीत. माझ्या सममुख आले नाहीत ते अपरा झाली. पण जेव्हा साक्षात झाला तेव्हा पराभक्तीला सुरुवात झाली. अपरनंतर पराभक्ती सुरु होते. आधी अपरा भक्ती तुम्ही केली ती उपासना झाली आणि त्याच्यापुढे जी झाली त्याला कृष्णाने अनन्य भक्ती अस म्हटलेले आहे. ती भक्ती मळिवली पाहजि. ही अनन्य भक्ती आत्मसाक्षात्कारा नंतर सुरू होते. म्हणजे साक्षात्कारी लोकांना सुद्धा भक्ती केली आणि आपणही करतो. पण त्यांच्या भक्तीत आणि आपल्या भक्तीत फरक होता. ती जी गोष्ट आहे त्यांची जी भक्ती होती ती आपण मळिवली पाहजि. तेव्हा आता सन्मुख आल्यावर आता साक्षात झाल्यावर, आपल्या आत्म्याचा संबंध झाल्यावर, हा योग घटति झाल्यावर मग जी भक्ती, ती खरी भक्ती. कारण त्याच्या पूर्वी आपण नुसता विश्वास धरुन करत होतो. त्याच्या मध्ये एक प्रकारचा आंधळेपणा होता. पण आता डोळस भक्ती आहे. ती डोळस भक्ती केल्यावर, ती परमेश्वर खरोखर कति मोठा आहे, तो कति सामर्थ्यवान आहे, कति प्रेमळ आहे. सगळ्यांची इतकी सुंदर जाणीव होते आणि इतक सगळ लक्षात येत की मनुष्याला आश्चर्य वाटतं की खरोखर इतका परमेश्वर मोठा आहे आणि तुम्ही स्वतः कति मोठे आहेत ते लक्षात येत. आता समजा ही एक समोर तुमच्या समोर वस्तू आहे, इन्स्ट्रुमेंट आहे पण ह्याला काही अर्थ नाही जोपर्यंत त्याला मेन्सला लावलेले नाही तोपर्यंत काही अर्थ आहे का? नुसती एक वस्तू समोर दसिते आहे हे असा आहे माईक आहे वगैरे ते कळतं पण याचा काही उपयोग होईल का, ह्याला काही अर्थ नाही. पण मेन्सला लावल्यावर याला अर्थ येतो. म्हणजे हे नरिस्थक नाही आहे पण मेन्सला लावल्याश्रियाय अर्थ लागत नाही म्हणून मेन्सला लावल्याचे जे काम आहे ते कुंडलीनीने होते. झाल्यानंतर मग तुमच्या याला अर्थ लागतो. तुमच्या जीवनाला अर्थ लागतो. कळलं का? एकदम नवीन वषिय असल्यामुळे कुंडलनी जागृती म्हणजे याचा संबंध काय परमेश्वराशी आहे असं लोकांना वाटतं पण जस अगदी सरळ म्हणजे समजायच की हा कसा हे सगळे इन्स्ट्रुमेंट तयार झालेला आहे. हे क्वॉईल ठेवलेली आहे तस आपल्यामध्ये साडेतीन वेठोळ्यांच क्वॉईल म्हणजे कुंडलनी आहे आणि ती उठून जेव्हा आपला संबंध परमेश्वराशी लावून देतो तेव्हा आपल्याला खरा अर्थ लागतो. त्याच्यानंतर मग आपली जी चेतना आहे ती मनुष्याची चेतना आहे. ती एकदम सामूहिक चेतना होते. म्हणजे चेतना म्हणजे जाणीव होते म्हणजे काही डोक्याने नाही पण आपल्या हातामध्ये थंड थंड असे गार गार परमेश्वराच्या शक्तीचे वारे वाहू लागतात डोक्यातून अस वारं नघित आणि भिग आपल्याला कोण्या माणसाला जरा आपण बघतिल तर आपल्याला लगेच लक्षात येईल की त्याला काय त्रास आहे, त्याची कोणती चक्र धरली. मग ते कस नीट करायच ते जर समजल तर तुम्ही ते नीट करू शकता. तुमची चक्र कोणती धरली ते लक्षात येईल. म्हणजे मनुष्याला साक्षी स्वरूपत्व प्राप्त होत. आणि तो आपल्या ह्या साक्षी स्वरूपामध्ये एकदम सगळ्या गोष्टींना

सम्यक् रूपाने वधू लागतो आणि ज्ञानाच सुद्धा आपल अस आहे की जे काही आपल ज्ञान आहे ते वाह्यातलं आहे. अजून परमेश्वर आहे की नाही हे तरी तुम्ही कसे सिद्ध करून दाखवाल. पण एकदा आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर तुमच्या हातामधून ज्या थंड थंड अशा लहरी येतात, म्हणजे तुम्ही कॉम्प्युटर सारखे होऊन जातात. मग जर तुम्ही प्रश्न वचिरला परमेश्वर आहे का? तर थंड थंड हातात येईल, आणि जर एखादी गोष्ट असेल ती खोटी असेल तर तुमच्या हातामध्ये गरम गरम येईल नाहीतर हे वाइब्रेशन वर थांबतील. इतकंच नव्हे पण कधीकधी लोकांना थोडेसे फोड सुद्धा असे आल्यासारखे वाटतील क्षणभर. म्हणजे खोट काय आणि खरं काय, ज्याला आपण अवसोल्यूट म्हणतो. ते आपण होऊन जातो. कळल? इथे देव नाही आहेत असं म्हणतात सगळेजण, तेव्हा ह्या गोष्टी सर्व शास्त्राने सिद्ध होतात तर ह्या देवाचा आकार कोणी नरिमाण केला? देवाला कोण नरिमाण करणार? जो सर्वांचा नरिमाण करणारा आहे. आणि देव नाही असे म्हणणारे लोक सुद्धा आंधळे आहेत. त्यांचा काही आपण वाईट नाही वाटून घेतल पाहजि. देव आहेत म्हणणारे तेही तसेच वागतात, देव नाहीत म्हणणारे तसेच वागतात. त्यावर कोणाची आपण वाईट नाही वाटून घेतल पाहजि. कारण देवाला सिद्ध केल्याशिवाय सुद्धा लोक मानत नाहीत म्हणून देवाला सिद्ध केले पाहजित. आणि देवाला नरिमाण करणारा कोण आहे तो सर्वांचा नरिमाण करता आहे त्याला कोण नरिमाण करणार. हळूहळू सहजयोगात तुमच्या सर्व लक्षात येईल देव म्हणजे काय, देवाचे कर्ती अंग आहेत. त्यांचे जसे आपल्या मनुष्याच्या शरीरात सुद्धा नाक, डोळे सर्व आहेत नंतर एखादा मनुष्याच समजा तो जर टीचर असला तर तो वडीलही असतो, तो कुणाचा मुलगा ही असतो. कुणाचा पतीही असतो. तसे देवाचे अनेक रंग आहेत आणि ती अंग काय आहेत आणि आपल्या मध्ये कस त्यांचा वास वगैरे आहेत, कुठे देवी-देवता बसलेले आहेत. ते सगळं तुम्हाला अगदी व्यवस्थित आम्ही सांगणार आहोत. आणि ते सांगतिल्यानंतर ते आहेत कवि नाही त्याचा पडताळा सुद्धा तुम्ही घ्यावा. आणि घेतल्यानंतर मग ते सिद्ध कसे करायचे ते फक्त शक्याच, ते झालं म्हणजे तुम्ही सिद्धपुरुष झालात. सगळं काही फुकट. परमेश्वराला पैसा कशाशी खातात ते माहीत नाही. जे लोक देवाच्या नावावर पैसे कमवतात पोट भरून, ते वाईट लोक आहेत. तसं करायला नको पण आता करतात त्याला काय करा. तुम्ही त्याला कारणीभूत आहात, तुम्ही देऊ नये पैसे अशा लोकांना. तुम्ही देतात म्हणून ते लोक आपले पोट भरतात. म्हणून मग लोक म्हणतात देव नाहीयेत कारण जर देव असता तर असे वाईट लोक कशाला देवाचे नाव घेतात. पण कोणी चांगल्या वस्तूचा नेहमी लोक वाईट गोष्टीसाठी उपयोग करत असतात. एकदा आमच्या मुंबईला दारूच समगलिंग चालल होत तर त्यांनी काय केल गीतेची पुस्तके केली. आणि त्या पुस्तकांमध्ये आत मध्ये जागा पोकळ ठेवून त्याच्यामध्ये असे ते त्या दारूच्या बाटल्या ठेवल्या. म्हणजे गीतेला कोण प्रश्न करेल? म्हणून तस देवाचा झालेला आहे. देवाचं नाव घेऊन वाटेल ते करायच. देव वाईट आहे असं नाही काही. आता आणखीन काय! तो आहे कवि नाही हे सिद्ध फक्त कुंडलीनी जागृतीने होत. नाहीतर होत नाही. ते करून घ्याव. त्याच्या नंतर आपण बोलूया. बर का, ह. आता तुमच्यामध्येच हे आहे कुंडलीनी तुमच्यामध्येच आहे आणि जागृती तुमच्यामध्ये होणार आहे. तर मी जस सांगते तस थोडस ऐकून घ्याव आणि जर घटति झाल तर उत्तम नाहीतर पुढे बघूया. आता काय करायच सर्वप्रथम मी म्हटल आहे की ही भूमी फार पुण्यभूमी आहे. तेव्हा तिला नमस्कार तरवार करायचा आहे या भूमीला की ह्या वेळेला मोक्षाचा आमचा क्षण आलेला आहे, तेव्हा तुमचा आशीर्वाद आई आमच्यावर असावा म्हणून आधी तिला तीन वेळा नमस्कार करावा. आता तुम्ही जमनीवर बसला, श्रद्धेने केला जमीन फार पुण्यवान आहे. फार श्रद्धेने तिला तीन वेळा नमस्कार केल्यानंतर, हात जोडून श्रीगणेशाला अस म्हणायच की हे गणराया हा माझ्या मोक्षाचा क्षण आहे. या क्षणी तू कृपा करून माझे रक्षण कर, अस तीनदा त्यालाही म्हणायच. डोळे मटून श्रद्धेने म्हणायच. श्रद्धाही धरायला पाहजि, शक्तिपणामध्ये जर तुम्हाला श्रद्धा नसली तुम्हाला शक्तिपण येणार नाही. शाळेत आल्याबरोबर जर तुम्ही भांडायला सुरुवात केली तर तुम्हाला शक्तिपण कस येणार. तेव्हा श्रद्धे पूर्वक गणरायाला म्हणायच की “हे गणराया तू माझे रक्षण कर”. अशी प्रार्थना झाल्यानंतर सगळ्यांनी डोक्यावरच्या टोप्या वगैरे काढून ठेवायच्या कारण ब्रह्मरंध्र हे डोक्याच्या इथे आहे. दुसर अस की आम्ही आई आहोत तर आम्ही काही आमलदार नाही आहोत आमच्यासमोर टोप्या कशाला काढायच्या, आम्ही आपल्याच आहोत न. आईजवळ आपण कस खूल बसतो, तच्याशी आडपडदा नसतो. तस अगदी खूल बसायच वशिवास ठेऊन, आरामाने स्वतःवरही वशिवास ठेवला पाहजि की हे आम्हाला होईल, नक्की होईल, अशी आशा धरून बसायच. आता चप्पे सुद्धा काढून ठेवले बरे कारण ह्यांनी डोळे सुद्धा बरे होतात आणि दोन्ही हात माझ्याकडे असे ठेवायचे. मांडीवर आरामात अगदी आरामात बसा आणि डोळे मटून घ्यायचे. डोळे उघडू नका. डोळे अगदी उघडायचे नाहीत काही असले तरी. आणि डोळे मटून घ्या व्यवस्थित मी जेव्हा म्हणेल तेव्हाच डोळे उघडायचे. फक्त एवढ केल की झाल मग मी सांगते पुढच काय ते. आता मी आपल्याला सांगतिल आपल्या मध्ये जो आत्मा आहे तो आपल्याला मळिवला पाहजि आणि आत्मा हे परमेश्वराच आपल्या मध्ये पडलेले प्रतबिंब आहे. तो साक्षी स्वरूप सगळे बघत असतो. पण आपल्यात अजून चर्चितात आलेला नाही. म्हणून डावा हात माझ्याकडे करायचा आहे. डावा हात हिंश्चाशक्ती आहे. म्हणून माझ्याकडे डावा हात सारखा ठेवायचा म्हणजे तुमच्या मध्ये हिंश्चा आहे की तुम्हाला आत्मज्ञान मळाला पाहजि. हा आपला वारसा आहे आणि तो मळिणार तर त्याबद्दल शंका करायची नाही. डावा हात असा मांडीवर व्यवस्थित ठेवायचा आरामात आणि उजवा हात त्याच्यामध्ये क्रिया शक्ती आहे. म्हणून तो उजवा हात हृदयावर ठेवायचा आहे. प्लीज कीप यूअर लेफ्ट हॅन्ड टोवर्ड्स मी अँड राईट हॅन्ड ऑन यूअर हार्ट. कारण हृदयामध्ये आत्म्याचे स्वरूप आहे. म्हणून हृदयातून मनापासून मला एक प्रश्न वचिरायचा आहे. जोराने हृदयातच वचिरला तर बर होईल की श्री माताजी मी आत्मा आहे का? असा प्रश्न वचिरा अगदी खरोखर म्हणजे त्याला म्हणतात बुन्यादी, दफिंडामेंटल असा प्रश्न आहे, की मी आत्मा आहे का? असा तीनदा प्रश्न वचिरा. नम्रतेने वचिरला पाहजि. कारण तुम्ही आहात पण आधी प्रश्न वचिरा. आता तुम्ही जर आत्मा आहात तर आत्मा तुमचा गुरु सुद्धा आहे आणि म्हणून हा उजवा हात खाली पोटावर ठेवायचा आहे. डावीकडे सगळ काम डावीकडे. डावा हात सारखा माझ्याकडे सतत ठेवायचा आणि उजवा हात डावीकडे पोटावर ठेवून परत प्रश्न वचिरायचा आहे जर मी माताजी आत्मा आहे तर मीच माझा गुरु आहे का? श्री माताजी मीच माझा गुरु आहे का? असा तीनदा प्रश्न वचिरा. आता हे सर्व चक्रच आहे आणि चक्रांवर मी तुमचा हात ठेवून तुमच्याकडून तुमची कुंडलीनी उठवणार आहे. आता हा उजवा हात खाली ओटीपोटावर ठेवायचा आहे. ह्या ओटीपोटामध्ये शुद्ध वदिया आहे. ज्या वदिनेने आपण परमेश्वराला जाणतो, त्याचे कायदेकानून जाणतो. त्याच्या सर्व शक्तींना जाणतो. ही ती वदिया तिला शुद्ध वदिया असे म्हणतात. म्हणून या ठिकाणी उजवा हात धरायचा आहे जोरानी. आता एक गोष्ट आहे की तुम्ही मनुष्याला परमेश्वराने स्वतंत्र केल. तेव्हा जर त्याला जर पूर्णपणे स्वतंत्र करायच असेल तर त्याला पहिल्यांदा त्याची स्वतंत्रता वापरता आली पाहजि. म्हणून परमेश्वराने तुम्हाला अगदी स्वतंत्र केलेल होत. तुम्ही चुका केल्या असतील कवि ठीक केले असेल, पुण्य केले असेल, पाप केले असेल, काय असेल तरी ह्या वेळेला ते वसिरून जायच आणि ह्या वेळेला मात्र मी तुमच्या स्वतंत्रतेला घाला घालू शकत नाही. तेव्हा तुम्हाला मागून घ्यावे लागेल आणि म्हणाव लागेल की माताजी तुम्ही मला कृपा करून शुद्ध वदिया द्या. म्हटल्याशिवाय मी जबरदस्ती करू शकत नाही. तथि माझी मर्यादा आहे, म्हणून आपण अस म्हटल पाहजि माताजी तुम्ही मला शुद्ध वदिया अस सहादा म्हणा. ह्या चक्रामध्ये सहा पाकळ्या

आहेत. म्हणून तुम्हाला म्हणायचं माताजी मला तुम्ही शुद्ध वदिया द्या. कृपा करून तुम्ही मला शुद्ध वदिया द्या. प्लीज पुट युअर हॅन्ड ऑन स्टमक ऑन द स्वाध्यासिठानाँ अँड प्लीज आसुक फॉर द शुद्ध वदिया. आता हा उजवा हात परत पोटावर वरच्या बाजूला ठेवायचा आहे. इथे गुरुच चक्र आहे. आता तुम्ही शुद्ध वदिया मागतिल्यावर तुम्ही आता पूर्ण उत्साहाने आणि विश्वासाने अस म्हणायच की श्री माताजी मीच माझा गुरु आहे अस म्हणायच. पूर्ण विश्वासाने. अस दहादा म्हणायच. श्री माताजी मीच माझा गुरु आहे. प्लीज से टेन टाइम्स, मदर आय एम माय ओन मास्टर. आता हा हात वरती परत हृदयावर ठेवायचा आहे. हृदयावर परत हा हात ठेवायचा आहे. प्लीज कीप युअर हॅन्ड ऑन युअर हार्ट. या ठिकाणी आता परत तुम्ही पूर्ण विश्वासाने म्हणायचे की मी माताजी मी आत्मा आहे. अस पूर्ण विश्वासाने म्हणायच. माताजी मी आत्मा आहे. प्लीज से हथिरी वथि फुल कॉन्फिडन्स मदर आय एम द स्पिरिटि. कृपया पूर्ण विश्वास से हृदय पे हाथ रख के बारा मर्तबा कहिये की मैं आत्मा हूँ. बारंदा म्हणायच, प्लीज से ट्वेल्व्ह टाइम्स. मी आत्मा आहे, माताजी मी आत्मा आहे अस हृदयापासून म्हणायच. आता हा उजवा हात खांद्यावर ठेवायचा आहे मानेच्या जवळ, मानेच्या जवळ, खांद्यावर ठेवायचा आहे. हे चक्र फार धरतं. आपल्या महाराष्ट्रात, म्हणजे मी फार वाईट. मी पती, मी अमुक, मी तमुक. सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत आपण आपल्याला कमी लेखत असतो. जर तुम्ही आत्मा आहात तर तुम्ही नष्टिपाप आहात, शुद्ध आहात, नर्दिदोष आहात. त्या ठिकाणी हा हात ठेवून म्हणायच, श्री माताजी मी आत्मा आहे आणि मी नर्दिदोष आहे, अस सोळादा म्हणा. श्री माताजी मी आत्मा आहे आणि मी पूर्णपणे नर्दिदोष आहेत, अस म्हणा. पूर्ण विश्वासाने म्हणायच आहे. त्याबद्दल शंका करायची नाही. तसे पहिला तर परमेश्वर हा आनंदाचा सागर आहे, सुखाचा सागर आहे. दयेचा सागर आहे. पण सर्वात मुख्य म्हणजे क्षमेचा सागर आहे. म्हणून तुमची अशी कोणचीही चूक होऊ शकत नाही की त्याच्या क्षमेच्या सागरामध्ये क्षमस्व होणार नाही. हे सोळादा म्हणायला पाहजि. या चक्राला सोळा पाकळ्या आहेत म्हणून सोळादा म्हणायच आहे. की मी आत्मा आहे आणि मी नर्दिदोष आहे. प्लीज पुट युअर हॅन्ड ऑन युअर नेक ऑन द वशिद्धी चक्रा अँड से सक्सिटीन टाइम्स मदर आय एम नॉट गल्टी. सोलह मर्तबा अपने गर्दन के पास हात रख कर के आप कहिये की माँ मैं नर्दिदोष हूँ. सोलह मर्तबा कहिये. आता उजवा हात आपल्या कपाळावरती आडवा धरायचा आहे. प्लीज होल्ड युअर हॅन्ड ऑन टॉप ऑफ युअर फोर हेड अक्रॉस. अपने माथे पर हात आडा रख लजिये. और कहीए, कृपा करून म्हणायच आहे इथे, हे क्षमेचे स्थान आहे, श्री माताजी की मी सर्वांना क्षमा केली, मी हृदयापासून सर्वांना क्षमा केली. कारण जर आपण दुसऱ्यांना क्षमा करू शकत नाही तर परमेश्वर सुद्धा आपल्याला क्षमा करणार नाही. म्हणून मी सर्वांना क्षमा केली अस म्हणा फार हलक वाटेल तुम्हाला. प्लीज से मदर आय फॉर्गिव्ह एव्हरीवन. यहा पर हाथ रख कर कहिये की माँ मैंने सबको माफ कर दिया. ये बहुत आसान है कहना, हे म्हणणे फार सोपे आहे. कठीण नाही आहे, पुष्कळ लोक असे म्हणतात की आम्हाला नाही अस म्हणता येत की आम्ही क्षमा नाही करू शकत. पण जर तुम्ही क्षमा नाही करत तर करता काय? तुम्ही स्वतःला त्रास देऊन राहिलेत त्या माणसाला क्षमा नाही केली त्याला तर त्रास होत नाही ना, मग कशाला अस म्हणायच नाही की माताजी मी सर्वांना क्षमा केली. पूर्ण हृदयाने म्हणायच. हा उजवा हात आपल्या टाळूवर ठेवायचा. तळहात दाबून धरायचा टाळूवर आणि घड्याळ्याच्या काट्यासारखा फरिवायचा दाबून धरायचा. टाळूवर आणि घड्याळ्याच्या काट्यासारखा फरिवायचा. आपली जी टाळू आहे तेच ब्रह्मरंध्र आहे. त्याच्यातून कुंडलिनी नघिल्यावरच आपण सूक्ष्मतेला प्राप्त होतो. तेव्हा जरा हळूहळू त्याला अस फरिवायचं. आता या ठिकाणी परत आपली स्वतंत्रता मी घेऊ शकत नाही. म्हणून आपण म्हणायला पाहजि की माताजी मला आत्मसाक्षात्कार पाहजि, मला तो आपण कृपा करून द्यावा. माताजी आपण कृपा करून मला आत्मसाक्षात्कार द्यावा. अस सातदा म्हणायला पाहजि. हळूहळू तुम्ही हात असा फरिवा. □ धसि पॉइंट आय कॅनॉट टेक युअर फ्रीडम यु ह्याव टू से मदर प्लीज गीव मी माय सेल्फ रीयलाइजेशन. ट्राय टू प्रेस युअर हॅन्ड ऑन टॉप ऑफ युअर फॉन्टनिल बॉन एरिया अँड मूव्ह इट क्लॉकवाइज. अपने टालू भाग में अपना हाथ रखकर के उसे जोरसे दबा कर उसे आप घड़ी के काटे जैसे घुमाए और उस वक्त आप कहिए की माँ आप मुझे आत्मसाक्षात्कार दजिये क्यूँ की मे आपकी स्वतंत्रता छीन नहीं सकती. आप खुद कहाना पडेगा आप मुझे दीजिए. सात मर्तबा कहीए गा. प्लीज से सेव्हन टाइम्स. आता हात खाली ठेवायचा डोळे उघडू नका. हात खाली, डावा हात ठेवला होता तसाच उजवा हात ठेवायचा आहे. आणखीन डावा हात आता डोक्यावर ठेवायचा, टाळू ठिकाणी आणि तसाच फरिवायचा आहे. आता बघा की उजव्या हातामध्ये थंड येत आहे का? प्लीज पुट युअर राईट हॅन्ड ऑन लॅप, अँड लेफ्ट हॅन्ड ऑन हेड अँड जस्ट ट्राय टू प्रेस द वे यु हॅव डन बफोर अँड सी इफ देअर इज कूल कमगि इन युअर राईट हॅन्ड. नाऊ पुट युअर लेफ्ट हॅन्ड अगेन बॅक, परत डावा हात जथि होता तथिच ठेवायचा आहे आणि उजवा हात टाळूवर अधांती धरायचा आहे जवळजवळ चार-पाच इंच आणि बिघायच आहे की येत आहे का थंड. प्लीज लफ्ट युअर हॅन्ड अबाउट फाईव्ह इंचेस अबाव्ह फॉन्टनिल बॉन एरिया अँड सी देअर इज कूल ब्रजि कमगि आऊट वथि राईट हॅन्ड, लेफ्ट हॅन्ड टोवर्डस मी. बघा येत आहे का? येत आहे? छान, आता हीच कुंडलिनी आहे. हीच तुमच्यातली कुंडलिनी जागृत होऊन तुमच्या ब्रह्मरंध्रातून नघित आहे. आता उजवा हात माझ्याकडे करून डाव्या हाताने बघा. आता आणखीन एक संतुलनासाठी करायला पाहजि. की सगळ्यांनी डोळे उघडायचे, पण वचिार नाही करताना ते केलं पाहजि. डावा हात माझ्याकडे करा, वचिार नाही करायचा, माझ्याकडे बघा वचिार न करताना. डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर ठेवायचा आहे. जमनीवर, म्हणजे ही जमीन जी आहे पृथ्वी तत्व तुमच्यातील जे काही तमोगुणी असेल ते ओढून घेईल. डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर ठेवायचा आहे. हे तमोगुणाला ओढण्यासाठी. आता उजव्या हात माझ्याकडे. पुट युअर राईट हॅन्ड टोवर्डस मी अँड लेफ्ट हॅन्ड टोवर्डस द स्काय. आणि डावा हात असा वरती आकाशाकडे मागे कसा करायचा. असा समोर नाही असा मागे. ऍट द बॅक, पुट युअर हॅन्ड ऍट द बॅक. आता हे रजो गुणाला, जे काही रजोगुणाचे दोष आहेत ते आकाश तत्वात घालण्यासाठी. हळूहळू हातात थंड थंड वाटू लागेल. पण वचिार नाही करायचा, माझ्याकडे बघताना वचिार नाही करायचा. नर्विचिारिता तुमच्यात आलेली आहे. तेव्हा वचिार नाही करायचा. पुष्कळांच डोकं भारी आहे त्यांनी अस म्हणायच माताजी माझ्या डोक्यात या. कारण डोकं सुद्धा भारी अशाने होत थोडासा विश्वास पाहजि न माझ्या वर तरी. तुम्ही एवढी मोठी गोष्ट मागायला आलात तर समजा तुम्हाला तुमच्या प्रोफेशनमध्ये विश्वास नसला तर तुम्हाला कशी वदिया येणार. काही मला तुमच्याकडून नको आहे. तर विश्वास करायला हरकत नाही. तर माताजी माझ्या डोक्यात या असा म्हणायच. म्हणजे डोकं हलक होईल. आता दोन्ही हात माझ्याकडे घ्या. दुसरी गोष्ट अशी की तुमची पुष्कळ सगळ्यांची कुलदेवता आहे, देवता आहे. त्यांना तुम्ही मान्य करता. पण ते तुमच्या समोर साक्षात आले तर तुम्ही ओळखू शकत नाही आणि तथिच रुकावट होऊन जाते. तर आता शक्ती एकच असते. आम्ही असो कवि साईनाथ असो कवि राम असो, कृष्ण असो शक्ती एकच असते. म्हणून प्रश्न असा वचिारायचा की "श्री माताजी तुम्ही दत्तात्रय आहात का?" कवि श्री माताजी तुम्ही साक्षात भवानी आहात? कोणताही असा प्रश्न वचिारा जर गोष्ट खरी असेल तर तुमच्या हातामध्ये थंड थंड असा गार वारा येईल. सरळ वचिारायच मनामध्ये, याबाबतीत मला भीती वाटत नाही, आणि तुम्ही वचिारायला कचरायचे नाही. पुष्कळांच आणि सुटेल. ज्यांची

तुम्ही उपासना केली ते तुम्ही साक्षात् आहात का अस वचिरायच. येते आहे का गार हातात? येते आहे का? बर, आता दोन हात असे बर करा आणि आता असा प्रश्न करायचा की ही जी आम्हाला हातात गारगार शक्ती लागली, ब्रह्म शक्ती आहे का? हिपरमेश्वराची जिवित शक्ती आहे का असे वचिरायचा प्रश्न. तीनदा वचिरायच. ही परमेश्वराची जिवित ब्रह्म शक्ती आहे का? अस तीनदा प्रश्न वचिरायचा. येते का गार?. बर बर ओरडायचं नाही. शांतपणे ऐका. झाले तुम्ही पार झाले. तुम्ही पार झाले. ज्यांच्या हातात आल ते पार झालेत. आता पार झाले म्हणजे हातातली शक्ती जर आपण वापरली नाही तर कस कळणार. समजा जर तुम्हाला उद्या आम्ही लंडनचे पैसे दिले तर तुम्हाला त्याची कमित काय करणार जोपर्यंत तुम्ही बाजारात जाणार नाही. त्या बाजारात जाऊन बघायच म्हणजे लोकांच बघायच लोकांच याच्यावरती. आता आपापसात तुम्ही बघा गार येताय का? आपापसात बघा एक-दुसऱ्याच. बघा दुसऱ्यांच्या डोक्यावरती गार येताय का? स्वतःचा तर येत आहे पण दुसऱ्यांच्या येते की नाही बघा आपापसात. कळेल तुम्हाला येते की नाही? नाही वरती वरती बघा वरती हा वर बघा, दुसऱ्यांच ही बघा स्वतःचं बघता येत तस दुसऱ्यांच बघता येत. बोलू नका. शांत राहिलं पाहजि. आता ही वापरायची कशी शक्ती ते शकिलं पाहजि आणि ती कशी वापरायची त्यासाठी आमच्याकडे पुस्तक वगैरे आहेत. ती तुम्हाला पाठवू आम्ही, तसंच माझ्या फोटोवर सुद्धा चैतन्याच्या लहरी आहेत. हे आश्चर्याची गोष्ट आहे की फोटोमध्ये सगळ्या चैतन्याच्या लहरी आलेल्या आहेत. तेव्हा मी तुम्हाला फोटो सुद्धा देऊ आणि त्या फोटोचा उपयोग कसा करायचा ते तुम्ही जरा शक्ति घेतला पाहजि आणि त्या फोटोकडे ध्यान लावायच्या वेळेला आता जस तुम्ही डावा हात ठेवला आधी, तसा डावा हात ठेवून जमनीवर ठेवायचा, एक दवा ठेवायचा. उजवा हात ठेवतांना दवा नको. त्यावेळेला पाणी ठेवायच. जर तुमच्या डाव्या हातात जास्त येत असल उजवा हात ठेवायचा. ज्या हातात येत नाही तो हात फोटो कडे करायचा. आणि त्या त्याच्यासमोर ज्यावेळेला तुम्ही आकाश तत्व लावाल तेव्हा दवा ठेवायचा नाही. पण ज्या वेळेला तुम्हाला पृथ्वी तत्वाची तुम्हाला मदत लागेल. म्हणजे डाव्या हातात कमी होईल तेव्हा दवा ठेवायचा आणि जेव्हा आकाश तत्वात असेल पायाखाली पाणी ठेवून त्यात थोडे मीठ घालून, पाच मनिटि बसल एकदम स्वच्छ वाटेल झोपायच्या आधी. तर आपण कोण आहोत ते पाहिल पाहजि आधी. आपण रजोगुणी आहोत की तमोगुणी आहोत. जर आपल्या हातामध्ये डाव्या हातामध्ये येत नसल तर आपण तमोगुणी आणि जर उजव्या हातामध्ये येत नसल तर आपण रजोगुणी आहोत अस धरल पाहजि. आणि तसंच आपलं जो हात आपला ज्याच्यात येत नाही तो हात फोटोकडे करायचा. आता पुढे त्याच बंधन कसे द्यायची ते सुद्धा शकिल पाहजि तुम्हाला आताच कारण परत मी ह्या वर्षी काही येणार नाही. तेव्हा फार सोप काम आहे. स्वतःला बंधन कस द्यायचा आणि कुंडलिनी जागृत कशी करायची स्वतःची. स्वतःची आता तुमची जी कुंडलिनी आहे ती आता बर आली पण परत ती खाली पडण्याची संभावना असते. कारण जर तुमच्यात दोष असले, तुम्हाला काही आजार असला, काही असला तर तथि कुंडलिनी परत जाते आणि तथि ती बघते कारण ती तुमची आई आहे न. ती सगळ ठीक करायच्या मागे असते तेव्हा तथि मदत केली पाहजि. तर जथि तुम्ही बसला तथि समोरच अशी कुंडलिनी असा हात ठेवायचा. समोरचा असा डावा हात. असा ठेवायचा आणि उजवा हात त्याला असा असा हळूहळू असा लपेटत जायचा. असा बर पर्यंत आणायचा. म्हणजे आधी बर समोर आणि खाली. बघा आता सर्वांनी करायच. लक्षपूर्वक या हाताकडे बघायच, लक्षपूर्वक केल पाहजि. बघा आता हा हात असा मग असा पुढे असा खाली असा तीनदा फक्त करायला लागणार आता इथे आल्यावरती आपले जे खांदे आहे ते मोकळे सोडायचे आणि डोक्यावर घेऊन डोक अस मागे टाकून आणि याला अशी वेढोळे घालायचे दोन-चार जोरात आणि मग त्याला एक गाठ मारायची. परत हात कसा ठेवायचा हा हात असा - असा फिरवत जायचा असा, असा फिरवत फिरवत असा परत बर आणायचा आणि परत खांदे मोकळे सोडायचे डोक बर घ्यायच परत एकदा अशी गाठ बांधायची आणि सोडायची तसिर्यांदा तीन गाठी म्हणजे नीट गाठ होतील. परत मागे अस खांदा सोडून एक गाठ परत वेढोळे घालायचे, दोन गाठ परत वेढोळे घालायचे तीन गाठ. आताही झाल्यानंतर स्वतःच्या स्वतः जे काही प्रकाश बाहेर आहे आपण बंधन घेतल पाहजि. त्याला कवच अस म्हणतात. देवीच कवच कवि आईच कवच असत ते. ह्या हातात हा हात असा ठेवायचा आणि उजव्या हाताने इकडून सुरू करून असा आणून एक इकडे घालायच. परत सुरू करू आपण. आता इकडून एक व्यवस्थित डोक्यावरून घ्या. परत 2. परत 3, परत 4 डोक्यावरून, परत 5, परत 6 आणि शेवटले ते 7. सात चक्रांना आपण हे दिलेला आहे. आता बघा हातात जास्त येईल तुमच्या. आता बघा हातात, हात असे ठेवा. हातात बघा आता येतं का?. हात बांधून नाही ठेवायचे. यावेळेला घ्यायची वेळ आहे येताय? बंधन घेतली का तुम्ही? म्हणजे बाहेरची कोणतीही वाईट शक्ती तुम्हाला नाश करू शकत नाही. याचा अर्थ असा तुम्ही स्वतःच्या हाताने स्वतःला बंधन घेतलेली आहेत. आता मी पुढच्या वर्षी परत येईल आपल्याला भेटायला. तेव्हा काय झाल ते सांगा मला. परत इथे काही मंडळी आहेत ते आपल्याला भेटतील. इथे आहेत का? रविवारी संध्याकाळी साडेसहा वाजता. गायत्री मंदिर मध्ये, गायत्री मंदिराजोरी, सेंटर सुरू होणार आहे, सुतार गल्ली मध्ये तथि, ह्यांच्याकडे त्यांनी वनिमूल्य हॉल दिलेला आहे. आणि त्यांच्याकडे ह्याच सेंटर सुरू होणार आहे. आता सांगायच, सांगायच म्हणजे सहज योगा मध्ये तुम्हाला सेंटरमध्ये याव लागत. अमृतनगर, साखर कारखाना, मुलांच्या शाळेमध्ये गुरुवारी संध्याकाळी साडेसहा वाजता. अमृतनगर साखर कारखाना गुरुवारी संध्याकाळी साडेसहा वाजता. तथि सुद्धा मुलांच्या शाळेमध्ये केंद्र सुरू केलेल आहे. तेव्हा आपण तथि येऊ शकतात. आता केंद्रात हे आलंच पाहजि. जर तुम्ही म्हणाल माताजी फोटो नेला, घरी ध्यान करतो. तस चालत नाही. कारण सहज योग आज सामूहिक झालेला आहे. म्हणजे तुम्ही परमेश्वराचे अंग प्रत्यंग आहात आणि ते अंग प्रत्यंग जागृत झालेले आहेत. आणि त्यांनी सर्व आपापसात भेटीगाठी केल्या च पाहजि. म्हणजे तर जर भेटीगाठी झाल्या नाहीत तर कार्य पुढे होत नाही प्रगती होत नाही. त्याला मी एक साधारण घरातल हे सांगते की आपल्याकडे आपण ताक घुसळून घेतो आणि त्याच्यातला जे लोणी मळित त्याच्यात थोडासा लोण्याचा असा आपण तुकडा घालतो कवि लोणी असा गोळा घालतो, त्या गोळ्याला मग लोणी चकितत जात. ते लोणी चकितता चकितता जेवढे चकितलं तेवढे आपण उचलून घेतो आणि बाकीचे जे काही असेल लहान लहान कण, इकडे तिकडे ते आपण फेकून देतो. त्याला आपण लोणी मानत नाही. तसच आहे जी मंडळी चकितून सगळ्यांना एकमेकाला दुसऱ्याला धरून चालली त्यांचीच खूप छान प्रगती, ती पण जी मंडळी अशी चालत नाही, आपल्या घरी आपला फोटो नेतील, ठेवतील पूजा करतील त्यांची प्रगती फार हलकी होते. म्हणून कृपा करून हे केंद्र सगळ अगदी फ्री आहे. तुम्हाला काही आजार असले, त्रास असले, प्रश्न असले काही असल तरी त्या केंद्रावर तुम्ही जाऊन वचिरावं, तथि तुम्हाला आमचे फोटो, नंतर त्याच्या शिवाय इतर पुस्तक वगैरे सगळं काही मळिल. तेव्हा तुम्ही कृपा करून तीथे जाव, तसंच तुम्हाला काही आजार वगैरे असले तर आम्ही त्याला आपण व्हायव्हेटेड साखर म्हणतो, कवि काही आता पुष्कळांना लविहर चे फार त्रास इकडे मी बघितलं, त्याच्या इलाजासाठी कशाहीसाठी तुम्ही जाव, आपली चक्र तपासून घ्यावी, कस ठीक करायचं ते शकिलं सगळं ज्ञान त्या सेंटर वर तुम्हाला मिळणार आहे. आज जर पार झाले तर अस नाही कसिगळं झालं. आणि जे लोक झाले नाहीत ते सुद्धा सेंटर वर जाव आणि कार्य करून घ्यावं.

1984-0225, Shri Mataji at sugar factory reception after program

[View online.](#)

Shri Mataji at sugar factory reception after program, Shani Shingnapur, India, 1984-02-25 सहजयोगी - यांची स्मरण शक्ती सर्व गेली होती सहजयोगी - क्रायसिस ने सहा-सात टाके पडले होते श्री माताजी - बरं सहजयोगी - नऊ टाके पडले होते श्री माताजी - अच्छा सहजयोगी - complete परत पूर्वीसारखं श्री माताजी -अ सहजयोगी -अर्धी बाँडी श्री माताजी पॅरलाईज्ड (paralysed) झालती कम्प्लेटि (complete) श्री माताजी - कोणाची? सहजयोगी -यांची श्री माताजी -हो का ? सहजयोगी -आणिमी सहज नेतूरे वकील आहेत ते भेटायला म्हणून गेलो. आणिमी व्हायब्रेशन दलि तर हालचाल चालू झाली त्यांची नंतर आवडीने आले मला ऐकून होते (अस्पष्ट) करत होते ते म्हटलं एवढा सच्चा माणूस आहे तर या मनुष्याला परमेश्वर बरोबर मळिगार दलि जागृती मग त्यांना मग ते... श्री माताजी -एखादं पत्र त्या सकाळच्या मूर्खांना लहिन टाका. सहजयोगी- वसिमृती झाली होती. श्री माताजी- त्यांना म्हणे, आम्ही तुम्हांला पाच हजार रुपये देऊ मला जर तुम्ही आजार ठीक कराल तर आहो (श्री माताजी हसतात)) सहजयोगी -पाच हजार रुपये (सहजयोगी हसतात) श्री माताजी - असं मूर्खासारखं लहिन पाठवलं होतं. तुम्ही आता लहिन कळवा की, माझं सगळं ठीक केलेलं आहे. एकही पैसा घेतला नाही माताजींनी, एक कवडी सुद्धा घेतली नाही. सहजयोगी - हटिलरला आत्मसाक्षात्कार दया असं म्हणण्यासारखं आहे. श्री माताजी - अरे बापरे! सहजयोगी - खचिडी आहे . श्री माताजी- खचिडी सुद्धा आहे का ? मग झालं आजचं संबंध जेवणच संपवून टाका तुम्ही आमचं अं. सहजयोगी- (हास्य) सहजयोगी - कोण आहे रे खाली? बोलणं झालं कथाला करताय मग त्यांनीच सांगतिलं की, फराळ वगैरे काहीतरी केला पाहजि. ठीक आहे आता काहीतरी पाहणुचार घेतला पाहजि. जेवण म्हटलं जेवणात अडकून पडायचं आपलं (अस्पष्ट) श्री माताजी - कसली खचिडी आहे? सहजयोगी - साबुदाण्याची सहजयोगी - (अस्पष्ट) श्री माताजी -कमाल आहे . श्री माताजी -काय? सहजयोगी -सहा-सात हजार लोक होते जवळपास. श्री माताजी -हो का? सहजयोगी -माताजी सात हजार कमीत -कमी असेल . श्री माताजी -अच्छा . सहजयोगी - ते पटांगण होतं, एस.टी. स्टड (अस्पष्ट) ते ग्राउंड दहा हजाराचं आहे तर सात हजार एक बसले होते आणि हजारेक लोक श्री माताजी -तथि पण म्हटले आम्ही फक्त पाचशे इन्व्हिटेशन कार्ड्स (invitation cards) पाठवले म्हणे, नमित्रण पत्रिका पाचशे सहजयोगी - (अस्पष्ट संभाषण) श्री माताजी - एकदा आकुरडीला, एकदा आकुरडीला झालं होत. पण तथि खूप चमत्कारही झाले म्हणे . श्री माताजी - हे घ्या मी काही खात नाही, मी खात नाही तुम्ही घ्या. सहजयोगी - आपली गाठ पडली होती, बर का धुमाळ साहेब मी त्यांना पाठवून परत आलो होतो. (अस्पष्ट संभाषण) श्री माताजी - कसं आहे ?तखिट तर नाही नं, मस्त केलंय . श्री माताजी - हं what about you people having some (अस्पष्ट) श्री माताजी -(अस्पष्ट) थोडासा एक दोन त्रास आहे मला वाटतं, मला सांगत होते . सहजयोगी -कोण ? श्री माताजी -(अस्पष्ट) तुमच्यानी काहीतरी इलाज करू म्हणे त्यांना सतावतो हा त्रास. मला सांगत होते, मी वसिरले मला त्यांनी सांगतिलं होतं मला असा त्रास आहे आई, पण मी वसिरले. तसं उद्या एक (अस्पष्ट) करायला . सहजयोगी - उद्या मी घेऊनच येतो . श्री माताजी -नक्की. सहजयोगी - ते येतो म्हटले म्हणून मी तथून आलो पण बरोबर येता नाही आलं, ते पुढे आले आज घरून नधिले. श्री माताजी - (हास्य) अं, म्हणजे असं आहे.

1984-0226, Puja, Achieve the power of Spirit within

View [online](#).

Puja, Achieve the power of Spirit within, MARATHI TRANSLATION (English Talk) Scanned from Marathi Chaitanya Lahari आणि तकिडे देशात मी एवढे प्रयत्न करते, खूप कष्ट स्वस्थतेचे उगमस्थान आपला आत्मा आहे. घेते सर्वकाही तुमच्याबरोबर राहून करते तरी फारसे आपले चित जेव्हा आपल्या आत्मसुखाकडे राहते तेव्हा बाह्यातील सुखोपभोग गळून पडतात. आपण कोठे यश येत नाही. पण येथे ते सहज प्राप्त करता. आपले राहतो, कोठे झोपतो, काय खातो, काय करतो याची चिंता करत नाही. अशा बाह्य गोष्टींवरील लक्ष दूर आणता परत येथेच आलात असे वाटते, स्थलांतर करण्याचा प्रयत्न करा व आतील जाणीवा वरील लक्ष कायद्यामुळे या स्थितीत मला वाटते तुम्ही इथेच तुमचे वाढवा. आपले घडाळ्याबरोबर धावण्याची आपली सवये (conditioning) घालवण्यासाठीच तुम्ही येथे आलात. ही जीवघेणी धावपळ एकदाची थांबली पाहजि, ती आपोआप थांबेल, जेव्हा ध्यानातून आपले चित्त तुम्ही स्वतःला घडवा. तथि अनेक प्रयत्न करून फारसे आत येईल तेव्हा आतून शांतता मळिवाल, जी प्रत्येक मानवाला आवश्यक आहे, ज्यामुळे आपण सर्व जगाला बनिशापासून वाचवू. उध्वस्त जीवन वसिरा, मला तुम्ही येथूनच तकिडे गेला अश्रम स्थापा, तुमच्या योजना इथेच राबवा. त्यामुळे तुमच्या येथे सतत येण्याने तुम्ही उन्नत व्हाल, येथे सतत ३/४ महिने राहून थोडी मळिकत जमवून येथे काही प्राप्त झाले नाही. आपल्या या सर्व दौऱ्यातून शेवटी हेच सिद्ध होते. इथले जीवन खडतर, रस्ते खडबडीत असले तरी आपण सर्वजण मजा घेत आहात. मी जेव्हा तुमच्या लक्षात आलेच असेल की सहजयोग वेगाने वाढत आहे. त्याने गती घेतली आहे. सर्व जगाला तुम्हाला पहाते, तुमचे सर्व काही व्यवस्थित आहे अधिक उत्तम व सर्व काही सुस्थितीत जमले आहे जसे घड्याळाची गुणवत्ता ठरवण्यासाठी त्यांना वाहत्या पाण्यात सोडले जाते नंतर तबकात टाकून जोरात हालवले जाते. या परीक्षेतूनही नंतर जे व्यवस्थित चालतात ते कुठल्याही परिस्थितीत कार्यक्षम राहतात म्हणून टाकणाऱ्या या महान क्रांतीकारक चळवळीचे आपण एक पायकि म्हणून आपण आता सर्व तयारीनशी सिद्ध असले पाहजि. आपल्या उथळ वचारांना व उथळ वागणुकीला टाकून आपण या कार्यात पूर्णपणे उतरणे हे महत्त्वाचे आहे. आपण सर्व प्रबळ आहोत. याश्र्वीय तुम्ही ईश्वरी शक्तीने तेच ठीक समजले जातात. त्याचप्रमाणे तुम्हाला या सर्व आश्र्विवादित आहात. या शक्तीचा स्वतःकरता पूर्ण खडतर प्रक्रीयेतून तुम्ही बाहेर पडता व आतून पक्के उपयोग करा. तच्चियाशी एकाकार व्हा. त्याकरिता होता. हे सर्व घडताना पाहून मला आनंद वाटतो आणि आपल्या शरीराला टाकीसारखे छानि शरीराला मनाला अहंकाराला रोका आणि त्या पैलूतून तुमची सुंदर प्रतमा साकारू द्या ज्याकरिता: तुम्ही नविडले आहात. हीच गोष्ट आपण प्राप्त केली आहे. नंतर आपले लक्ष पैशापासून दूर असले पाहजि. ही एक मोठी समस्या आहे. अगदी श्रीमंत राष्ट्रेही दुसरी गोष्ट म्हणजे माझे तुमच्या देशातील सतत पैशाच्या मागे असतात. भारतापेक्षा जास्तच, पाहूच आश्चर्य वाटते. प्रत्येक पै न पै मोजून घेणारे हे आणि जेव्हा तुम्ही माझ्या या देशात येता तेव्हा तुम्ही देश खरंच प्रगत आहे का यावर विश्वास बसत नाही. भिकार्यापेक्षाही कठीण परिस्थिती पैशाची ही चटक फारच बलिक्षण आहे. तरी तुम्ही त्यापासून लांब रहा, इकडे तुम्ही येता आणि खर्चा अर्थाने संपन्न होता पैशांची ही नाणी मोजत रहाण्यापेक्षा देवांची नावे घ्या. हे दौन्यामुळे तुम्हाला अनेक चांगल्या गोष्टी प्राप्त झाल्या इथलेच आहात असे तुम्हाला वाटते आणि तकिडच्या देशात तुमचे जीवन उध्वस्त असल्यासारखे वाटते. यानंतर सुखसोयीची लागलेली चटक, तकिडचे जीवन इतके सुखावह आहे असे मला वाटत नाही. इकडे रात्रीही तुम्ही फरि शकता. येथे कोणीही तुमचे पाकीट पळवणार नाही, बांगड्या हसिकावणार नाही. निर्धास्तपणे फरि शकता. दारु पळि वचिर करत बसणे हे असे करणे अधिक चांगले झाले असते असे झाले तसे झाले हे सर्व काही चालूच असते. असे हे आतून चालू रहाते ते बंद करा. अशा लोकांना (पुटपुटणारे) ते खसिताने Murmuring suals तुम्ही एकमेकांशी धक्काबुक्की करणारे दसिणार नाही. सर्व काही सुरळीत आहे. ही एक मोठी प्राप्ती आहे. म्हणतात, त्यांच्यापासून सावध रहा. पण तुमच्या आतच अस्तित्वात असतात. अशा मूर्खपणाच्या बाबीकडे दुर्लक्ष करा. त्यावर बारीक नजर ठेवा ज्याची तुम्हाला मदतच होईल. एकंदरीत मागील दौरा व यावर्षीच्या दौऱ्यामुळे तुमचे सामर्थ्यात अनेक शक्यता माझ्यासमोर आल्या ज्यामुळे मी खूप आनंदीत झाले. मीखरोबरच समाधानी आहे की यावर्षी तुम्ही जे मळिवाल, येथील नवीन वातावरणात तुम्ही बनला सर्वकाही नम्र अगदी शांतपूर्ण आणि आत ओढून घेणारे चैतन्य सर्व काही महान, आनंददायक असे मला आहे. येथे तुम्हाला जरुर असणाऱ्या सुखसोयीचा नंतर वचिर करा. या सर्व आधुनिक सुखसोयी इथे तत्क्या आवश्यक नाही. इथल्या परिस्थितीशी जुळत्या नाहीत. असल्या अनावश्यक कल्पना येथे उत्तरवण्याची जरुर नाही. एकंदरीत येथे वैयक्तिक स्वच्छता उत्तम होते, तरीही येथील लोकांना सर्वसामान्य स्वच्छता करण्याची शक्तिवण तुम्ही त्यांना दाखवा. अशो तन्हेची तुमच्यातील देवाण घेवाणेची क्रिया फलदायी आहे, हे मात्र नश्चित. आणि तुमच्या अंतरात जे काहीघडते त्यामुळे तुम्ही वेगाने उन्नत व्हाल. येथे तुम्ही येऊन काही काळ राहून काही मळिवा व मग तुमच्या देशात परत जा. मग तेथील नगिटीव्हीटीची तुम्हाला पूर्ण जाणीव होईल. याबद्दल मी तुमची सर्वाची आभारी आहे आणि मला आशा आहे की अशारीतीने तुमची अधिक प्रगती होत जाईल. तुम्हाला अनंत आशीर्वाद. ०० नंतरचा मुद्दा म्हणजे तुम्ही येथे काही तरी साध्य करण्यासाठी आला आहात याची जाणीव ठेवली पाहजि. तुमच्याकडून घेण्यासारखे तर काही नाही. तुम्हीच काही मळिवा. तुम्ही वदियार्थ्यासारखे आहात, काहीतरी चांगले शकून घ्या, शसित निर्माण करा, एखाद्या शषियासारखे शंका वचिरा, हे काय आहे ? कसे आहे? हे घर आहे, छान आहे. अवास्तव गोष्टींना थारा नानक "जानवे (यज्ञोपवीत) कुरुणेच्या कापासातून सूत काढले पाहजि. त्याला सत्याचा पीळ देऊन संयमाची गाठ मारली पाहजि. असले यज्ञोपवीत आत्म्याला पाहजि ते तुटणार नाही, कवि खराब होणार नाही, हरवणार कवि जळणार नाही." देऊ नका, वायफळ गप्पाना दूर ठेवा. ज्याचा काही संबंध नाही त्या सर्वांचा त्याग करा. त्यापेक्षा शांत रहा "न कोई हनिदू है। न कोई मुसलमान।" "काहे, रे, बन खोडान जाई? सर्व नविसी आलेपा, तोही संग समाई। पर व आतून ती वाढवण्याचा प्रयत्न करा. येथील लोकांना वेळ नसतो. त्यामुळे ते बडबडत नाही, ते आपल्या कामात गुंतलेले असतात. तुम्हाला तकिडेही भरपूर वेळ असतो, येथेही असतो म्हणून तसे वागू नका. हे करणे "अरे, देव जगलात का बसलाय? तो तर सर्वत्र चूक आहे. आहे." काही वेळेला आतूनच तुम्ही स्वतःच्या मनाशी बोलत राहता. सतत जसे काही गोष्टीचे पृथःकरण करत बसता कवि टीका करणे, दोष काढणे आणि फुलात सुगंध, आरशात प्रतविधि तसा ईश्वर अंतःकरणांत सदैव रहात असतो."

View [online](#).

महालक्ष्मी आणि त्याचे महत्त्व कोल्हापूर, ४/३/१९८४ कोल्हापूरच्या सर्व भावकि आणि श्रद्धावान साधकांना आमचा नमस्कार! कोल्हापूरला आल्याबरोबर तब्येत खराब झाली, एक नाटकच होतं म्हटलं तरी चालेल. कारण आमचे सहजयोगी माताजींच्या शिवाय कुठे जायलाच तयार नाही आणि मी त्यांना म्हटलं होतं की सर्वव्यापी शक्ती परमेश्वराची आहे, तुम्ही जाऊन प्रयत्न करा. माझा फोटो घेऊन जा. तुमच्या हातून हजारो लोक पार होतील. पण ते एका ग्रामीण भागात, शहरात नाही, वशिष्कून क्षेत्रस्थळी तर मुळीच होणार नाही. माझे वडील मला सांगत असत की क्षेत्रस्थळी श्रद्धावान फार कमी राहतात. बहुतेक क्षेत्रस्थळी लोक पोटभरू, जे देवळावरती पैसे कमवतात कवि त्यांना बघून बघून परमेश्वरापासून परावृत्त झालेले असेच. त्यांना असं वाटतं की देऊळ ये असून आम्हाला काय फायदा झाला आणि देवळात सुद्धा हे लोक बसून नुसते आपलं पोट भरून राहिले. यांच्यातही आयुष्यात काही वशिष् आहे का? त्यांचं तरी आयुष्य काही उज्वल आहे का? त्यांच्यात काही बघण्यासारखं आहे का ? हे एवढं देवीची पूजा करतात, पाच-पाच त्यांच्या आरत्या करतात, तरी यांच्यामध्ये काही बदल होत नाही, पण असा देव आहे तरी काय? आणि अशी देवी जर महालक्ष्मी आहे तर ह्यांची अशी भक्तिर्यासारखी स्थिती का? त्यामुळे कोणताही बुद्धीजीवी वर्ग याला परमेश्वरापासून परावृत्त करतो. त्यांच्या मनात असा वचिर येतो की परमेश्वर म्हणून कोणी शक्ती नाही ठीक आहे, एक देऊळ आहे, चला जाऊन येऊ ! आपले देवळात गेले, दोन पैसे घातले झालं काम! तेव्हा त्याची ती जी सूक्ष्म स्थिती आहे, त्याच्यातली जी सूक्ष्म शक्ती आहे ती कधीही त्यांना मळित नाही. तसे ते फार भाग्यवान आहेत कारण क्षेत्रस्थळी जन्माला आलेले आहेत हे मोठं भाग्याचं आहे ह्याबद्दल शंकाच नाही. पण क्षेत्रस्थळामध्ये जी इतर गोष्ट व्हायला सुरुवात होते 'अतिपरिचिंयात अवज्ञा, संतत गमना तना धरू भवती, प्रयागवासी कृपे स्नानं समाचारं' प्रयागातले लोक आपल्या घरातल्या बहिरीवर नहातात. पण इथून, खेडेगावातून, पायी हजारो पैल चालून लोक गंगेत आंधोळीला जातात. आता गंगा आली तर म्हणे दहा-दहा रुपयांना सगळ्यांना बिकली. पण तथि गंगेत राहणारे लोक, त्यांना जर वचिरलं तर म्हणे, 'आम्ही तर एक दविससुद्धा गंगेत जात नाही. घाण आहे सगळी .' तसंच होतं ! अतिपरिचिंयात झाल्यामुळे ज्या ज्या क्षेत्रस्थळी गेले तथि लोकांना एकतर वशिंवासच नाही परमेश्वरावर कवि दुसरा असला तरी तो श्रद्धावान असतो. तेव्हा कोणत्याही क्षेत्रस्थळी सहजयोग जमवणे कठीणच जाणार आहे. हे आमच्या सहजयोग्यांनीही लक्षात ठेवलं पाहजि. तथि डबल मेहनत करावी लागते. सर्वप्रथम जे लोक भावकि आहेत, श्रद्धावान आहेत ते खेडेगावातून येतील, इतर जागेतून येतील, देवीच्या देवळात येतील, महालक्ष्मीला जातील. तचि आशीर्वाद घेतील, कुंकू घेतील, घरी जातील. पण इथले जे स्थायिक लोक आहेत ते डोळ्याखाली रोज बघत असतात की हे देवीचे प्रकरण काय चाललेले आहे, देवळात काय प्रकार चाललेले आहेत आणि जरी आपल्या सांस्कृतिक जबाबदारीमुळे आपल्याला देवीबद्दल अपमान वाटत नसला तरीसुद्धा तचियाकडे लक्ष असावं ततिकं आपलं लक्ष असतं. आता महालक्ष्मी म्हणजे काय आहे ? तचिं इथं म्हणून कति मोठी गोष्ट आहे. त्याचं केवढं महत्त्व आहे, ते थोडसं मी तुम्हाला सांगते. म्हणजे मी जे तुम्हाला सांगत आहे ते तुमच्या लक्षात येईल की तेवढी सूक्ष्मता कोल्हापूरच्या लोकांमध्ये नाही. तेवढे श्रद्धावान ते नाहीत. श्रद्धावान असल्याशिवाय माझी गोष्ट तुम्हाला समजणार नाही आणि कुंडलनीचे जागरण होणार नाही. तेव्हा श्रद्धेने माझी गोष्टी ऐकायची. सर्वप्रथम हे जाणलं पाहजि की देवीची तीन रूपं आहेत. पहिल्यांदा ती आदशिक्ती म्हणून या संसारात वचिरण करते. आदशिक्ती म्हणजे जी सगळ्या शक्त्यांचा समन्वय आहे. तिन्ही शक्त्यांचा समन्वय अशी ती अर्धमात्रा आदशिक्ती आहे आणि तचिं एक रूप म्हणजे महाकालीचं, दसरं महासरस्वतीचं आणि तसिरं महालक्ष्मीचं. महालक्ष्मी सुषुम्ना मार्गात आपल्यामध्ये प्रगट होते. सुषुम्ना मार्ग आहे तथि महालक्ष्मीचं स्थान आहे. तेव्हा जी आपल्यामध्ये, शास्त्रीय दृष्ट्या म्हणायचं तर ज्याला आपण पॅरासमिपरथॅटिक नव्हस ससिटीम म्हणतो. तचि कंट्रोल या शक्तीला असतो. आता जे वैद्यकीय शास्त्रात म्हणजे वजिज्ञानामध्ये फार हुशार झालेले लोक आहेत, त्यांनी सगळं इंग्रजी शक्तिषण घेतलेले आहे, त्यांना जर मी सांगतिलं की तुमची पॅरासमिपरथॅटिक नव्हस ससिटीम ही महालक्ष्मी शक्ती कंट्रोल करते. मला मारायला धावतील. कारण त्यांच्यामध्ये देवी म्हणून काहीच नाही. जी देवी- देवता आहे ती म्हणजे इंग्लंडची राणी. ती खरी देवी, बाकी काही देवी म्हणून काही वस्तू असेल, घरात महालक्ष्मीचा फोटो असेल, तिला हार घालतील. पण महालक्ष्मीचा संबंध संपूर्ण पॅरासमिपरथॅटिक नव्हस ससिटीमशी आहे आणि ती संबंध कंट्रोल करते हे मानायला कधीही तयार होणार नाहीत. आणि जिरासं आम्ही म्हटलं तर भांडायला उभे राहतील. ही एक प्रथा आहे. तर दूसरी प्रथा ही की महालक्ष्मी ही गुरू तत्त्वावर आधारलेली आहे. पहिल्यांदा गुरू तत्त्व. गुरू तत्त्वाने काय होते? गुरू तत्त्व माणसामध्ये येण्याचा अर्थ असा की, मनुष्यामध्ये समतोलपणा येते. प्रत्येक गोष्टीमध्ये समतोल असावा लागतो. तुम्ही रस्त्याने म्हणाल की आम्ही एकीकडे तोंड करून चालू तर चालू शकत नाही. म्हणजे प्रॅक्टिकल नाही आहे ते. व्यावहारीक नाही. जर तुम्ही म्हणाला की मोटर आम्ही एका चाकावर एका साईडने चालवू तर! जर तुम्हाला एखाद्या सायकलवरही बसायचं असेल तर तुम्हाला त्याचा तोल सांभाळावा लागतो. जर तुम्ही समतोलात आले नाही, मध्यात आले नाही, तर १ सुषुम्ना मार्गाने तुम्ही जगू शकत नाही. तेव्हा सर्वप्रथम लक्ष्मी तत्त्व आहे. लक्ष्मी तत्त्व हे मधोमध, नाभीवर बसलेले आहे. तुमच्या नाभीमध्ये लक्ष्मी तत्त्व आहे. आता लक्ष्मीचं जे स्वरूप आहे ते आपल्याला माहिती आहे की तचिया दोन हातांमध्ये कमळं आणि एका हातामध्ये दान आणि दिसर्या हातामध्ये आश्रय अशी तचि एकंदर प्रतमिा पूर्वीच्या ऋषीमुनींनी पहिल्यांदाच काढून ठेवलेली आहे, देवकृपेने. कारण आजकाल जर काढली असती तर काय काढलं असतं लोकांनी मला सांगता येत नाही. याचा अर्थ असा, की जो खरा लक्ष्मीपती आहे, त्याच्या हातातून दान झालं पाहजि. सारखं दान झालं पाहजि. काही थांबलं नाही पाहजि त्याच्या हातातून. सारखं, अव्याहत वाहिलं पाहजि, तर तो लक्ष्मीपती असतो. त्याच्या आश्रयाला पंधरा- वीस तरी मंडळी असायला पाहजित आणि त्यांचा आश्रय सुखदायी असायला पाहजि, तेव्हा तो लक्ष्मीपती आहे. हातामध्ये दोन कमळं गुलाबी रंगाची, म्हणजे त्याच्या राहणीत, त्याच्या बोलण्यात, त्याच्या एकंदर शरीरात, वैभवात एक तन्हेची आर्द्रता असायला पाहजि. करुणामय असायला पाहजि. कारण एका कमळामध्ये एक साधारण भुंगा, ज्याच्यामध्ये काटे असतात आणि तो जाऊन झोपतो आणि कमळ त्याला झाकून घेते आणि आरामात त्याला ऊब देते. त्याचे काटे ही बोट असतील थोडेसे तरी त्याला सांभाळते. असे लक्ष्मीपती असायला पाहजि. हे लक्ष्मीपतीचं सांगणं झालं. हे आजकालचे जे लक्ष्मीपती आहेत, त्यांना काय म्हणावं समजत नाही. जर तुम्ही गाढवाला पैसे लावले तर तो काही लक्ष्मीपती होणार नाही. पण ही लक्ष्मी जी आपल्याला मळिली, आता हे बघा, हे बाहेर देशातून, १४ देशातून इथे लोक आलेले आहेत. त्यांच्याकडे लक्ष्मीचं राज्य आहे एका अर्थाने, एका अर्थाने ह्यांच्याकडे पैसा आहे. पण लक्ष्मीपती नाहीत. पण तरीसुद्धा माहात्म्य स्वतःच्या

आत्म्याचं कर्ती आहे! हे बघा, चौदा देशातून इथे तुमच्या कोल्हापूरात आले आहेत, पण कोल्हापूरचे कर्ती लोक इथे आले आहेत माझ्या भाषणाला! कर्ती लोक व्यवस्थित बसले आहेत? बघ्यासारखे उभे आहेत. श्रद्धा काही दसिते का? मगापासून म्हणतोय 'बसा, बसा,' बसायला देखील तयार नाहीत आणि एक तऱ्हेचा हट्टीपणा. या लोकांमध्ये जर त्यांना सांगितलं की हे असं करून तुमचं भलं होईल, तर त्या गोष्टीला अगदी तयार असतात आणि करतात, इतके श्रीमंत आहेत, सार्वसिद्ध आहेत, सगळं काही आहे, पण आपल्या लोकांमध्ये ही अक्कल येणं अत्यंत कठीण आहे. त्याला कारण असं झालेलं आहे की आपण म्हणजे अतःशिष्ट! आणि आपल्यासमोर मोठमोठाले आदर्श आहेत. सगळ्यांना सगळे पाठ आहे. पुराणे कोणी वाचली नसणार, का कोणी गीता वाचली नाही, कोणी काही केलेले नाही. सगळे अतःशिष्ट! कोणी कोणाच भलं केलेलं असो अथवा नसो, पण मुख्य म्हणजे शहाणपण अती आणि त्या अतीशहाणपणामुळे जे आपल्यातलं सत्त्व आहे, जे आपल्यातलं खरं आहे ते आपण गमावणार आहे. 'तुज आहे तुजपाशी' असं सांगितलं आहे. ते तुमच्याचपाशी आहे. या खेडेगावात आहे, पण खेडेगावात पहिल्यांदा रुजणार, कपेतरस्थळी सगळ्यात शेवटी सगळ्यात पहिले खेडेगावात मग मुंबईला सुद्धा रूजेल, पण कपेतरस्थळी फार कमी रूजेल असं मला दसितं. त्याला कारण असं की श्रद्धा जी आहे तिला गहराई आहे. श्रद्धेमध्ये सूक्ष्मता आलेली आहे. श्रद्धा म्हणजे देवीला गेलो, तिला नारळ घातले, हे घेतलं, झालं. नमस्कार, चला आजचं काम देवीचं झालं! पण देवी म्हणजे काय? महालक्ष्मी तत्त्व म्हणजे काय? इकडे लक्ष नाही. आता जेव्हा लक्ष्मीत मनुष्य उतरला तर या लोकांना लक्ष्मी मळिली. त्याच्यापुढे आता वचिना लागली की एवढा मला पैसा मळिला, सगळं काही मळिलं, सगळं ऐश्वर्य मळिलं तरी आमची मुलं आहेत की जी सुसाईड करताहेत, आत्महत्या करताहेत. म्हणजे पैसा हे काही उत्तर नाही. पैशाने बनवलेली गोष्टी खरी नाही. म्हणजे ह्याच्यापलीकडे काहीतरी असायला पाहजि. जर पैसा सगळे काही असता, तर ते आम्ही मळिलेले आहे. मग त्याच्या पुढे काय? त्याच्या पुढे काही दसित नाही. आम्ही एवढा उपद्रवाप केला, आपली एवढी सुधारणा करून घेतली. आमच्याजवळ एवढा पैसा आला, आम्हाला स्थैर्य नाही, आपापसात मारामार्या. आमच्यात खून पडतात. त्याच्यानंतर काही काही देशांमध्ये तर आई-वहणीचाच कोणाला पत्ता लागत नाही. इतकं त्यांच्यामध्ये वैमनस्य आलेलं आहे आपापसामध्ये की त्यांना आश्चर्य वाटतं की पैशामुळे एवढं वैमनस्य लोकांमध्ये आलं, तेव्हा पैशात काहीतरी खराबी असली पाहजि! तर तेव्हा सर्व सोडून आता दूसऱ्या शोधांला लागले. काही लोकांनी आत्महत्या केल्या, काही शोधांला लागले, तर काही इथून आपले भामटे गुरू गेले आणि त्यांनी त्यांना पकडून घेतलं आणि त्यांना लुटून खाल्लं. पण परमेश्वर हा आहे. आणि जे त्याच्या शोधात खरेखुरे फिरतात त्यांना परमेश्वर हा मळिल. पण जे वरपांगी आहेत त्यांना मळिणार नाही. ह्यांच्यासमोर आपल्यासारखे आदर्श नाहीत. ह्यांनी गुरू गीता ऐकलेली नाही, ह्यांनी गीता ऐकलेली नाही. ह्यांना काही माहीत नाही. आपल्याकडे एक-एक मनिस्टर जर उभा केला तर तो अशी भाषणं देतो की वाटतं, बापरे बाप, साक्षात हा कुटून उतरला आहे ब्रह्मदेव असा बोलतो आहे. पण आज सगळे कोरडे पाषाण. 'लोकांसांगे ब्रह्मज्ञान, स्वतः कोरडे पाषाण'. हे म्हणजे आपल्या इथल्या सर्वच लोकांचे आहे. त्यामुळे होतं काय की वरपांगीपणा येतो. त्यांना आदर्श फार मोठाले, आणि आत काहीच नाही, पोकळ बासा. ह्या पोकळ बासेला आता ठीक कसं करायचं? त्याच्यात श्रद्धा कशी भरायची? 'श्रद्धा करा' असं म्हणून होत नाही. आणि जोपर्यंत श्रद्धा निर्माण होणार नाही तोपर्यंत या लक्ष्मीतून महालक्ष्मी तत्त्व जागृत होणार नाही. लक्ष्मीतूनच महालक्ष्मी तत्त्व जागृत होईल. पण ती लक्ष्मी जी आपल्याला मळिणार आहे, ती लक्ष्मी ह्या लक्ष्मीसारखी असेल तर! समजा जरी ती महालक्ष्मी आपल्याला मळिली तर जरुरी नाही की आपल्याजवळ पैसे असायला पाहजि. जरुरी नाही की तुम्हाला लक्ष्मीचे तत्त्व जाणलं पाहजि. ते जाणल्याशिवायच तुम्ही महालक्ष्मी तत्त्वात उतरू शकता. कारण या अशा वशिष्ठ स्थानी आपला जन्म झालेला आहे. हनुमानात जन्म होणं म्हणजेच लाखो-लाखो योनीतलं पुण्य आहे! मग महाराष्ट्रात होणं तर काय सांगायचं! आणि त्यात कपेतरस्थळी जन्मलं म्हणजे केवढं मोठं पुण्यासारखं, जे केवढं संचित! एवढं गाठोड बांधून परत वरपांगीपणा. त्याचा इलाज काय केला पाहजि? त्याचा इलाज हा आहे की त्याच्याबद्दल थोडा विचार करायला पाहजि. स्वतःबद्दल विचार करायला पाहजि. आता मी म्हटलं बसा, तर बसत का नाही ? ते लोकही बघताहेत की कर्ती उद्धट लोक आहेत. बसत का नाही तुम्ही लोक? एकंदरीत माणसामध्ये स्वतःबद्दल एक तऱ्हेचे कुतूहल असायला पाहजि. आणि विचार असायला पाहजि की मी या जगामध्ये कशाला आलो आहे? या जगात येऊन मला काय मळिवायचे आहे ? मला जे काही मळिवायचे आहे ते मी मळिले आहे की मला अजून काहीतरी मळिवायचे आहे ? मला आनंद मळिला आहे का ? या देशांमध्ये जथी एवढी प्रगती झालेली आहे त्या देशाच्या लोकांना जाऊन विचारावं की बाबा, तुम्हाला ते मळिलं का? तुम्ही ज्या सौख्याच्या शोधात होता ते तुम्हाला मळिलय का? ते सांगतील की आमच्यापेक्षा दुःखी कोणी नाही. तुम्ही आमच्यापेक्षा सुखी आहात. तेव्हा कारण हे की या भारतभूमीच्या पुण्याईमुळे तुम्ही बचावले. त्याच्यामुळे तुम्ही बचावले. पण ते पुण्यसुद्धा आता अती शहाणपणामुळे कदाचित अपुरे पडणार. मी आत्तापर्यंत ऑस्ट्रेलियाला फक्त दोनदा गेले. पण तिथे हजारो सहजयोगी तयार झाले. तुमच्या कोल्हापूरात कर्तीदा आले मला आठवत नाही, पण पुष्कळदा आलेली आहे आणि तरी इथे कर्ती सहजयोगी आहेत ? मोठून सांगता येतील. म्हणजे लोकांमध्ये श्रद्धा नाही. स्वतःबद्दल श्रद्धा नाही आणि परमेश्वराबद्दलसुद्धा श्रद्धा नाही. जी श्रद्धा आहे ती फार कमी पडते. 'मी परमेश्वराला शोधूनच काढणार.' 'येर्यागवाळ्याचे काम नोहे.' 'मी परमेश्वराला आपल्यामध्ये जागूनच सोडणार.' अशी ज्यांनी एकदा आपल्या मनामध्ये धारणा धरली आणि त्याचा हय्या त्यांनी केला त्याला काहीही नाही. ही वेळ आलेली आहे. आज हजारो लोक हजार ठिकाणी पार होत आहेत आणि कपेतरस्थळी राहिलं म्हणून काय झालं ! 'मी महालक्ष्मीला प्राप्त करून राहीन,' असे म्हणणारे जर तुमच्यात असले तर आम्ही त्यांच्यासाठी तयार आहोत. महालक्ष्मी तत्त्व हे फार मोठे आहे. महालक्ष्मी तत्त्वाशिवाय तुम्ही मानव स्थितीला नसते आला. आज अमबिपासून तुम्ही जे माणूस झालात ते तुम्ही या महालक्ष्मी तत्त्वामुळे आणि या महालक्ष्मी तत्त्वामध्येच जी आपण 'उदो, उदो अंबे' असं म्हणतो तीच ती कुंडलिनी आहे. त्या कुंडलिनीला 'उठ, ऊठ' असे आपण म्हणतो या महालक्ष्मी तत्त्वात. इथे जसे गोंधळी गातात, आणि खीन ठिकाणी का गातात ? म्हणजे सुषुम्ना पथ ज्या पथात आहे. कुंडलिनी उठते ते महालक्ष्मीचं स्थळ तुमच्याकडे असतांना काय तुम्ही तिची सेवा केलेली आहे. ती आतमध्येच जागृत आहे तुमच्यात. तिला जागृत करू दे. पुष्कळ सांगायचंय महालक्ष्मीला, पुष्कळ बोलायचंय. आधी सूक्ष्मात उतरून घ्या म्हणजे तुम्हाला कळेल की कोणत्या ठिकाणी तुम्ही आलात, काय आहे हे? हे पृथ्वी तत्त्वातून नघिलेले आहे. हे स्थळ पृथ्वी तत्त्वातून नघिलेले आहे आणि त्याच्याकडे तुम्ही हात करून बघतिलं तरी तुम्हाला काही नाही लागलं. तरी इथं जेवढे सहजयोगी आहेत, ते फॉरेन्ससुद्धा जाऊन आले, ते म्हणतात, 'माताजी, केवढं जागृत स्थळ आहे हे!' आता तुम्हाला नाही सांगता यायचं की जागृत आहे की नाही. इथे राहूनही तुम्हाला माहीत नाही की जागृत आहे की नाही. मग तुमच्यापुढे मी काय बोलणार ! तेव्हाही मोदी बोलत होते तर सगळे लोक उठून उठून जात होते. इतक्या कळवळीने ते बोलत होते, इतक्या मेहनतीने बोलत होते. लोक उठून उठून जात होते. त्यांना त्याची कदर नव्हती की आम्ही या फार मोठ्या स्थळी जन्माला आलो, काहीतरी वशिष्ठ पुण्य घेऊन आलो असू, भलं मोठं काहीतरी गाठोड संपदेचं आहे, ते उघडण्यासाठी माताजी आलेल्या आहेत. ते घेऊन त्यात पुढं गेलं पाहजि. त्याच्यात मेहनत केली पाहजि. तकिडे लक्ष घालायला पाहजि. पण तसं नाही. लक्ष

कुठय सध्या आपलं हे पाहलं पाहजि. आपलं लक्ष जे आहे ते वरपांगी आहे. त्यात खोल ते लक्ष गेलं पाहजि आणि जाण्यासाठीच ही 'अंबे , उदो, उदो'. अंबेला उठवलं पाहजि. अंबा म्हणजे दुसरी तसिरी कोणी नसून तुमची कुंडलनी आहे. तीच अंबा आहे. ही म्हणजे संबंध सृष्टीला बनवून, इथं थांबलेली आदशिकृती आहे, ती अंबा आहे, म्हणजे अर्धमात्रा. आपल्याला माहिती आहे की साडेतीन मात्रा या संबंध महाराष्ट्रात आहेत. हे त्रिकोण जे आहे महाराष्ट्राचं, पठार, हे सर्व वशिवाच्या कुंडलनीचे स्थान आहे. त्यातली महालक्ष्मी इथे आहे. आता इथल्या लोकांची ही स्थिती म्हणजे आम्ही काय बोलायचं पुढे सांगा! ही महालक्ष्मी. आणि महाकाली आपल्याला माहीत आहे कुठे आहे. तुळजापूरला, भवानी आहे, आणखीन माहूरला महासरस्वती आहे, पण अर्धमात्रा मात्र आदशिकृती, नाशकाजवळ वर्णीला आहे. ते सगळे बघायला हे लोक जातात. इथे बघायला आले, तुळजापूरला जाऊन आले. पण ते जाणून की हे काय आहे. संबंध वशिवाची कुंडलनी, ती त्यातली महालक्ष्मी तुमच्याकडे ज्याच्यातून सर्वांचे उत्थान होणार आहे, ज्याच्यातून कुंडलनी चढणार आहे. म्हणजे इथल्या लोकांनी काय असायला पाहजि हे मला तुम्ही सांगा! म्हणजे परमेश्वराची काय इच्छा आहे ? तुम्हाला इथे काय घेऊन पाठवलं असेल परमेश्वराने? हा वचिार करून ही जेव्हा वेळ येईल, जेव्हा सर्वांची अशी सामूहिक कुंडलनी उचलायचा समय येईल त्या वेळेला, वशिष त्या वेळेला कशी मंडळी इथं जन्माला घातली असतील देवाने, काय वचिार करून, कोणत्या पट्टीचे लोक इथं घातले असतील ? तेच मी शोधतेय. कुठे गेले ते ? काहीतरी वशिष मंडळी जन्माला घातली असतीलच, ती अजून हाताला लागली नसतील आम्हाला कवि असतील ही तुमच्यात काही मंडळी त्याच्यात बसलेली. तर सांगायचंय की जाणून घ्या. तुमच्यातल्या प्रत्येकाला मंडळीला परमेश्वराने काही तरी वशिष देऊन पाठवलेले आहे. तेव्हा ते जे वशिष आहे ते तुम्ही वाढवलं पाहजि. बाकी बेकार गोष्टीत लक्ष घालून तुमचं जे इथे जन्माचे कारण आहे, जे मूळ कारण इथे जन्म होण्याचं आहे आणि इथे राहण्याचे कारण आहे त्याचे सार्थक करून घ्या. सर्व जगाला तुमच्यापुढे वाकावं लागेल, ज्या दविशी तुम्ही स्वतःची संपदा जाणून घ्याल. जसं पसायदान लहिलेले आहे. आपण ऐकलेच असेल. ह्यातली वाक्य लोकांना समजतात की नाही मला माहीत नाही. त्यांनी वर्णन केलेले आहे की कसे कसे लोक इथे जन्माला येतात. त्या वेळेला काय होईल. ब्रह्मा जर एकत्व झाले ते पसायदान, ते आता, हे पसायदान आहे. हे घ्यायला पाहजि. आणि ह्या लोकांचे काय? 'चला कल्पतरूचे आरव'. कल्पतरू! तुमचे कल्पतरू बनणार. आता मोदी मला म्हणाले, 'माताजी, कमाल आहे. मी नुसता तुमचा फोटो घेऊन गेलो. तथि दोन-तीन हजार लोक होते पण तथि जवळजवळ ८०% लोक पार झाले.' म्हटलं, 'काय कमाल आहे. तुम्ही कल्पतरू झालात. तुम्ही कल्पतरू झालात.' तुम्ही कल्पना करा आणि ते पूर्ण होणार. तुम्ही इच्छा करा आणि ते पूर्ण होणार. असे तुम्ही कल्पतरूचे आरव तयार करायला पाहजि. एकट्यादकट्याने नाही चालायचं. आरव म्हणजे वनच्या वन. 'बोलते पयिषांचे आर्णव.' जे अमृताचे सागर आहेत असे बोल. आता ते बोलत होते कोणाचे लक्षही नव्हते. ते आहे नां, 'वाचली गाथा', तसला प्रकार. १ तेव्हा स्वतःची कमित ओळखा, स्वतःला समजून घ्या. ह्या अशा क्षेत्रस्थळी, या महत्त्वाच्या, वशिवाच्या महत्त्वाच्या क्षेत्रस्थळी आम्ही जन्माला आलो तर आम्हाला काय कराव लागेल. दंडवत घालायला सांगितलं तर चालले दंडवत घालायला. अहो, पण कुंडलनीची जागृती करून तुम्ही पार का होत नाही. त्याच्यात ऊहापोह, त्याच्यात भांडणं, त्याच्यात वाद-वविवाद. वाद-वविवाद करून कधीही कुंडलनी चढणार नाही. काही सोपप काम नाही कुंडलनीचं चढवणं. पार्यासारखी कुंडलनी असते आणि वशिषकरून क्षेत्रस्थळी. तेव्हा मेहरबानी करून आपल्या संपदेला ओळखून घ्यायचे आहे. स्वतःला ओळखून घेतले पाहजि. मग कुंडलनीचं जागरण फार सोपे काम आहे. फारच सोपे काम आहे. स्वतःची पहिल्यांदा इज्जत करा, स्वतःचा पहिल्यांदा आदर करा. स्वतःला समजून घ्या की आम्ही का या क्षेत्रस्थळी जन्माला आलो. काहीतरी वशिष असायला पाहजि. बरीच तरुण मंडळी आलेली आहेत ते पाहून मला आनंद वाटला. कारण तरुण मंडळी फार पटकन पार होतात आणि त्यात लाभतात ही. तसेच पुष्कळ वयस्कर लोकसुद्धा. ज्यांना शहाणपण असेल ते सगळेच याच्यातून पार होतात, पण तरुण मंडळीना पटकन हे लक्षात येतं. पण त्यांनी त्याच्यात थल्लिरपणा केला नाही पाहजि. तुमचं वशिष आहे की कोणत्याही वयाला सहजयोग लाभ देतो. पण त्यातली मेहनत करण्याची जी शक्ती आहे ती तरुणपणी असते. म्हणून त्या लोकांनी मेहनत करून त्याच्यात रमलं पाहजि आणि जमलं पाहजि. जर त्याच्यात जमले नाही, तर तुम्हाला माहितीच आहे की या देशाचाच काय पण सर्व जगाचाच नाश समोर दिसत आहे. त्या नाशाला जर तुम्हाला परतवून पाठवायचं असलं तर स्वतः समर्थ झालं पाहजि. सम अर्थ झालं पाहजि आणि सम अर्थ म्हणजे तुम्ही जे आत्मा आहात त्याच आत्म्याला प्राप्त होणे. तुम्ही आत्मा आहात, बाकी सगळ मथिया आहे. मन, बुद्धी, अहंकार आदी या उपाधी आहेत, तुम्ही फक्त आत्मा आहे आणि आत्म्याला प्राप्त झाल्याबरोबर तुमच्या हाताला चैतन्य लाभेल. ते चैतन्य म्हणजे तीनही शक्तींचा समन्वय आहे. एक शक्ती नाही. प्राणशक्ती, इच्छाशक्ती आणि धारणा शक्ती म्हणजे महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती, तीनही शक्त्यांचं समन्वय झालेला आहे अश्या ह्या ज्या चैतन्य लहरी आहेत. त्यामधून तुम्ही सुद्धा दुसऱ्यांचं भलं करू शकता आणि स्वतःला एका नवीन वातावरणात, साम्राज्यात प्रवेश करू शकता. हे सर्वांचं व्हावं , सर्वांचं कल्याण व्हावं, म्हणून आमची रात्रंदिवस धडपड परमेश्वराच्या चाललेली आहे. त्यात पैसे घेणे वरगरे या गोष्टीचा काही प्रकार नाही. अर्थात पोटभरू लोकांना राग येणारच. मग ते देवाच्या नावाने घेत असतील, कोणाला बरं करण्याच्या नावाने घेत असतील कवि काहीही असेल, त्या लोकांना हे समजत नाही की माताजी एक पैसा ही न घेता लोकांना बरं कसे करतात? आम्ही करतो, आमची मर्जी. ज्याला करायचं त्याला करू नाही करायचं त्याला नाही करणार. तुम्ही कोण आम्हाला म्हणणार! का बरं करता ? आणि मिला आवाहन दिलं की तुम्हाला आम्ही पैसे देऊ, जर तुम्ही एकाला बरं केलं. आम्ही कशाला आवाहन तुमचे ऐकणार. आमची मजी. आम्हाला करायचं असेल तर करू नाहीतर नाही करणार. आम्ही काही तुमच्यासारखे पाट्या लावून कोणाला बरं करीत नाही. आमच्या मर्जीवर जर आलं तर बरं करू लोकांना आणि करतोच. त्यात तुमच्या पोटावरती का पाय यावा? जगामध्ये पुष्कळ आजारी लोक आहेत. आम्ही काही सगळ्यांना बरं करीत नाही. फक्त ज्याच्यात पुण्यसंचय असतो त्यालाच बरं करतो. पाट्या लावून काही आम्ही बरं करणार नाही. त्यांच्यासाठी तुम्ही आपल्या पाट्या लावाव्या. त्याला पाठवू तुमच्या हॉस्पिटलला डॉक्टरांकडे. त्यांच्याकडून पैसे उकळा आणि त्याला बरं करा. फक्त जे साधु-संत आहेत, जे धार्मिक आहेत, मग ते गरीब असोत, कसेही असोत आम्हाला ते प्रयत्न आहेत, त्यांना आम्ही बरे करणार. तुम्ही त्याची चिंता करू नये. कोणत्याही श्रीमंत माणसाला आम्ही बरं करीत नाही. श्रीमंत लोक म्हणजे परमेश्वराच्या साम्राज्यात जातच नाही. एक- दोघांना बरं केलं तर मला डोकंडुखी झाली. एक-दोघांना, कुटून ते मला चकितले आणि त्यांना बरं केलं तर ते आणखीन दहा श्रीमंत घेऊन आले. म्हटलं, 'बाबा, तुमच्या घरी डॉक्टर आहेत, मला क्षमा करा. मला वेळ नाही.' पळत असते त्यांच्यापासून, पण तरी माझ्या डोक्याला चकिततात. गरीबांसाठी मला वेळ आहे. एवढंच सांगायचंय की स्वतः, ज्या गोष्टी तुम्हाला माहीत आहेत त्याबद्दल उगीच उहापोह करण्यात काही अर्थ नाही. ज्या लोकांना असं वाटतं की सहजयोगामध्ये काहीतरी आम्हाला लाभ होईल त्या लोकांनी सहजयोगात येऊ नये. कोणावर जबरदस्ती नाही. कोणावरही जबरदस्ती नाही. परमेश्वराला मळिवणं ही काही जबरदस्तीची गोष्ट आहे का ? तुम्हीच सांगा. ढकलून का तुम्हाला परमेश्वराच्या साम्राज्यात पाठवता येईल? अहो, तथि सहिसनावर बसायचंय तुम्हाला? तथि असे ढकललेले लोक, मेलेले, मुरदाड लोक तथि जाऊन बसणार

आहेत का ? तुम्हीच सांगा बरं! तथि बसणारी मंडळी ही राजेशाही पाहजित. तेव्हा असे जे लोक, जे स्वतःला समजतात की काहीतरी जबरदस्तीने सहजयोग करता येईल कविा पैसे देऊन सहजयोग करता येईल त्यांनी समजलं पाहजि की हा सडेतोड योग आहे. जे तुमचं पुण्यसंचति असेल त्याच्यात हजार पटीने जास्त असेल, पण अगदीच पुण्य नसलं समजा, अगदीच महापापी असलात तर काही आम्ही ठेका घेतलाय का तुम्हाला ठीक करण्याचा. तेव्हा लक्षात असायला पाहजि की परमेश्वरी तत्व हे आहे तेच आहे, बाकी काही नाही. बाकी सगळे खोटे आहे. जोपर्यंत तुम्हाला हातालाच लागलेलं नाही, जोपर्यंत ती शक्ती तुमच्या हाताला लागलेली नाही तोपर्यंत तुम्ही असं कसं म्हणता की आहे कविा नाही. जोपर्यंत इतरांना मळिला नव्हता, जोपर्यंत रेडझिवरती झाले नव्हते, तोपर्यंत ते म्हणत होते हे नाही आहे. मी जर म्हणते आहे तर बघायला हरकत काय आहे ! जर तुम्ही सायंटफिकिली बघता तर सायंटसिट माणसाचं डोकं उघडं पाहजि, येऊन बघायला पाहजि आहे की नाही आहे. ज्या लोकांना आज लाभ होईल त्यांनी गहनतेत उतरलं पाहजि. एवढं मात्र आज मला वचन पाहजि तुम्हा लोकांकडून की 'आज जर आम्हाला माताजी लाभ झाला तर आम्ही गहनतेत उतरू.' बरपांगीपणाने सहजयोग घटति होत नाही. त्याचा काही फायदा होत नाही. एखाद्या बी ला अंकुर फुटून ते वाया जातं तसे तुम्ही वाया जाणार. तर मला तुम्हाला वाया घालवायचं नाही. तेव्हा कृपा करून, मनाचा हयिया करून ध्यानात जायचं आणि परमेश्वरी कृपेने हे घटति होईल अशी मला पूर्ण आशा आहे.

View [online](#).

Public Program. Sadoli in the Kolapur area of Maharashtra (India). 5 March 1984. (Dots indicate that the content is unclear)

सहजयोगी १ : साडोलीच्या भूमीमध्ये आज हा अभूतपूर्व योगायोग आहे. महालक्ष्मी, महासरस्वती, महाकाली असे त्रिगुणात्मक कुंडलिनीचा अवतार माताजी आज तुम्हाला पावन करण्यासाठी आल्या आहेत. नवीन पर्व आले. नवीन वचिर आले. भारत वर्षामध्ये, भारत देशामध्ये फार मोठी योग भूमी समजली जाणारी. फार मोठे योगी होऊन गेले. फार मोठे तपस्वी होऊन गेले. वशिवामतिरासारखा, राम जन्माच्या अगोदर रामायण लहिणिरा, महर्षी भूमी आहे. तरीसुद्धा हा जो माताजीचा सहज योग आहे, हा या जगामध्ये पहिलीच काम आहे कारण मला असं वाटतं लोकांनी भक्ती केली, जप केलं, ग्रंथ वाचले, पारायणं केली. सगळा देश तुडविला. हिमालयापासून कन्याकुमारीपर्यंत, रामेश्वरापर्यंत पदयात्रा काढली. तरी सुद्धा त्यांना दैवी शक्तीबद्दल जतिकं समाधान मानायला पाहजि होतं ते मळिलं नाही आणि त्याच गोष्टीचा मी सुद्धापण गगनगिरीनी सांगितलं.....नाही. योगी नाही व्हायचं. संसार करून परमार्थ करायचा. राम राम करत रहा. ठीक आहे. श्रद्धा, नम्रता अशा जोडीला, अशा तऱ्हेचा जोडीला वचिर घेऊन मी जवळ-जवळ १७ वर्ष गगनगिरीनी सांगितलं ते केलं. अनेकदा प्रत्यय आला की माझी तळमळ होती ती काही नाही..... ही तळमळ माझ्या अंतःकरणात होती जी समाधान देऊ शकत नाही. परमार्थाच्या वचिराला, हृदयाला समाधान मळायला पाहजि. दैवी शक्तीने जे समाधान मळायला पाहजि ते मळित नव्हतं. तरीसुद्धा माझं भाग्य समजतो मी की मागील वर्षी ८३ च्या १ जानेवारीला १ तारखेला माझ्या १७ वर्षाच्या तपश्चर्येच्या फळाला फळ आलं आणि त्याद्विशी माताजीची आणि माझी गाठ पडून मी पार झालो. कुंडलिनी शक्ती जागृतीचा प्रयोग आणि पार झाल्यानंतर, समाधान झाल्यावर माताजीकडे मी गेलो. माताजीकडे बघितलं. माताजी मला बोलायचं आहे मी बोललो. ठीक आहे. ही वेळ नाही बोलायची. तुम्हाला जे काही बोलायचं ते कोल्हापूर सेंटर आहे. केंद्रावर यायचं आणि काही वचिरायचं ते वचिरा. आणि एवढं समाधान वाटलं. या सहजयोगाच्या पार होण्यानं आणि कुंडलिनी जागृतीने जे काही अपूर्व आहे, त्याचा लाभ आज तुम्हाला सहजासहजी होत आहे. माझ्यापेक्षा तुम्ही खरोखरच भाग्यवान. मी १७ वर्षे गुरुद्वाराचे पारायण केल्यानंतर मला वाटलं की श्री माताजीनी मला पार केलं पण आज तुम्हाला ठावे असेल, काही असेल म्हणजे वारकरी असतो..... चालवत असतो. पण माताजीचं कार्य असं आहे की ज्ञानेश्वरांनी भगवद्गीता काही ठराविक ब्राह्मणांच्या माणसांनाच ती वाचता येत होती असं आताच्या ज्ञानेश्वर महाराजांनी जेव्हा मराठीत करून गोरगरीबापर्यंत त्या ज्ञानेश्वरीचा रस ठेवला. ज्ञानेश्वरीचं ज्ञान गोरगरीबाच्या झोपडीपर्यंत पोहोचलं. पण ज्ञानेश्वरा नंतर सहजयोगाच्या योगानं जो माताजीनी जगातला पहिला प्रयोग ही कुंडलिनी शक्ती हजारो माणसांची एका वेळेला त्यांनी पार केली. हजारो माणसांना एका वेळेला पार करण्याचा जगातला एकमेव पहिला प्रयोग. त्यांचं काम, त्यांचा प्रामाण्य. काही लोकांचं प्रमाण नसतं. अप्रमाणति गोष्टी असतात आणि आज न्याय तुम्हाला मळिलाय. अन्याय..... आज पावन झाली असावी सडोली. माझ्यासारखा..... हे असच समजणार की माताजीच्या चरणाखाली सडोल्यातली भूमी पावन झाली. यापलीकडे काय सुख आहे ? यापलीकडे काही नाही. ते सुख आज तुम्हाला मळिणार आहे आणि या सडोलीच्या भूमीत आज मी माताजीच्या कडे एवढीच वनिती करतो की तुम्ही आज हे.....तुम्ही जागृती करणार आणि जागृती करून सडोलीला सहजयोगाचं मोठं सेंटर निर्माण होऊन हजारो माणसं सहजयोगातून पार होऊन सहजयोगाच्या जागृतीचा, कुंडलिनीचा आनंद मळिवून द्यावा अशी एवढी त्यांना वनिती करून मी माझं भाषण संपवतो. सहजयोगी २ : तू संसार संतांची सावली, अनाथ जीवांची माऊली || आमच्या चिर प्रसंगी, तुझीच कृपा || या संत ज्ञानदेवांच्या वचनाप्रमाणे परम पूज्य श्री नरिमला माताजी यांच्या चरणी शतशः वंदन करून आजच्या कार्यक्रमाच्या माझ्या प्रस्ताविके भाषणाला मी सुरुवात करत आहे. कार्यक्रम मुळातच जास्त वेळा जवळ आलेला आहे. त्यामुळे माझं प्रस्ताविके भाषण जास्त लांबवता पुढचा कार्यक्रम पुढील कार्यक्रम योग्य रीतीने चालू व्हावा म्हणून या कार्यक्रमाच्या नियोजना पाठीमागे जे उदात्त आणि पवित्र आणि मंगल हेतू होता आज ते तुमच्या सर्व श्रोत्यांसमोर येण्याची संख्या पाहून आम्हाला धन्य वाटत आहे की आमच्या कार्यक्रमाचा मंगल आणि पवित्र उद्देश होता, सहजयोगाचा उद्देश, सहजयोगाचं कार्य आणि सहजयोगाचं फल हे प्रत्येकाच्या अंतःकरणापर्यंत जाऊन भडायला हवं. त्याप्रमाणे महाराष्ट्रीय परंपरेमध्ये संत तुकारामांसारख्या एखाद्या संतांनी आपल्या एका एका अक्षरांमध्ये रमाकांत भरवलेला होता. त्याच प्रमाणे सहजयोगाच्या या माध्यमातून सौंदर्य लहरीचा, चैतन्य लहरीचा, स्वात्मसुखाचा, स्वानंद अनुभवाचा आणि सिच्चीदानंदाच्या कंदातील जी काही नित्य आणि नित्य अशी शांतता आहे, या शांततेचा अनुभव आपल्या ग्रामीण वभिगातील सर्व मंडळींना यावा ही आमची एकच इच्छा होती. मी १९८३ मध्ये परमपूज्य माताजीचा अर्थात मुंबईमध्ये एक कार्यक्रम साने गुरुजी सभागृहामध्ये माताजीचा आम्ही एक कार्यक्रम ऐकला आणि हा कार्यक्रम ऐकल्यानंतर त्याच वेळी परमपूज्य माताजीना मी अशी वनिती केली की आमच्या आमचा एक कार्यक्रम तुम्ही घ्यावा आणि योगायोगाने मागच्या काही दविसापूर्वी माताजी कोल्हापुरात येऊन गेल्या. त्या वेळेला या वेळेची तारीख आम्हाला मळिली. सहजयोगा संबंधी अनेक विप्रियास, सहजयोगा संबंधी अनेक भ्रमपिट कल्पना जरी तुम्हाला दसित असल्या तरी शोधा म्हणजे सापडेल ही एक मराठीत म्हण आहे. ज्या वेळेला आपण अनुभव घेऊ त्या वेळेला आपणाला समजू शकेल या सहजयोगा मध्ये जास्त काही नाही, परंतु फक्त पाच महिने आम्ही आहो आणि पाच महिन्यांमध्येच शब्दज्ञानाच्या फुटपट्टीने, अध्यात्मज्ञानाला आणि कुंडलिनी शक्तीला मापणार्या वद्विवांनाची मते कति तोकडी असतात याचा आम्हाला प्रत्यक्ष अनुभव आलेला आहे. तुम्हाला सांगतो ग्वालनगर मध्ये एक वद्विवान आहेत, सु. श. शरीडकर आणि शरीडकरांनी आपला फोटो आणि आज सकाळ ला जाहीर आव्हान केलं होतं की चैतन्य लहरीचा अनुभव कति लोकांना येत असावा? त्याच वेळेस आमचे भोगावती महाविद्यालयाचे एक प्राध्यापक आहेत. प्राध्यापकांचे नाव आहे प्राध्यापक ए. के. देशपांडे. त्या देशपांडे यांनी प्रत्यक्ष तारागणी वद्विवापीठात परमपूज्य माताजीच्या कार्यक्रमाचा सर्वे कवि त्या ठिकाणचे निरीक्षण केल्यानंतर त्यांनी मला प्रत्यक्ष सांगितलं. शेकडा ४८ टक्के मंडळींना सौंदर्यलहरीचा अनुभव आलेला आहे. प्राध्यापकांना मी हेच सांगितलं शेकडा ५० टक्के मंडळी या समाजात अजूनही अशा आहेत की ज्यांच्याकडे श्रद्धा नावाची सरति अजून त्यांच्या अंतःकरणात मध्ये नरिमाण झालेली नाही. श्रद्धा लागी सरति, जशी चढू लागे पांडू सुता || तशी नीत नवी भजिता सकळांसी || मंडळीनो, माताजीना तुमच्या अंतःकरणात ज्या शंका असतील त्या तुम्ही अवश्य वचिरा, पण कुशंका वचिरा नका. शंकेच्या पाठीमागं तुमची श्रद्धाच आली. कुशंकेच्या पाठीमागे तुमचीअसावी. आता पार होण्याचा कार्यक्रम चालू झाल्यानंतर माताजी सांगतील गळ्यामध्ये जे काही काळं

असेल ते काढून टाका, त्यावेळेला मंगळसूत्र काढून टाकायचं काय हा प्रश्न जर तुम्ही एखाद्याने विचारला तर कुशका होईल. ती शंका होणार नाही. तुमच्या अंतःकरणामध्ये ज्या रास्त शंका असतील, सहजयोगासंबंधी तुम्हाला जे काय विचारायचे असेल, ते थोडक्या शब्दांमध्ये माताजीना तुम्ही विचारू शकता आणि यथार्थ आणि योग्य प्रकारे माताजी त्यांचं समाधान करून देतील. असो. माझं प्रस्ताविक भाषण जास्त न लांबवता आमच्या सहजयोगी बांधवांच्या अनाथ जीवांची माऊली, परम पूज्य माताजी श्री भगवती या ठिकाणी आलेल्या आहेत आणि तुम्ही सर्व श्रोतेजन या ठिकाणी प्रचंड संख्येने उपस्थिति झालेले आहात. तुम्हा सर्वांचे सहर्ष स्वागत करून मी माझं प्रस्ताविक भाषण संपवतो. जय माताजी. श्री माताजी : साडोलीच्या व त्याच्या आसपास असणाऱ्या भोगावती नदीच्या तीरावर राहणाऱ्या सर्व भाविक, सात्विक, सदाचारी साधकांना आमचा प्रणामित. आपण इतक्या उत्साहाने आणि प्रेमाने आमचं स्वागत केलं हे पाहून आईच्या हृदयाला काय होतं की डोळे भरून येतात. काय बोलावं ते समजत नाही. प्रेमाला काही उत्तर नसतं. प्रेमाला काही भाषा राहत नाही आणि फक्त भक्तीचा ओलावा. त्याच्यावर बहरलेलं हे तुमचं भोगावतीचे वातावरण. ते बघून असं वाटलं की आज काही सर्व तारांगण लुप्त होऊन तुमच्यामध्ये सामावले आहे. अशा गोष्टी ज्या सहजयोगाबद्दल लोक बोलतात त्याचं मला आश्चर्य वाटत नाही. त्यात आश्चर्य करण्यासारखं काय ? लोक आंधळे आहेत. जगामध्ये अंधार आहे म्हणूनच तर आम्हाला यावं लागलं. अंधारात चाचपडणारे कुठे आदळतील, कुठे आपटतील आणि कुठे ओरडतील. तुम्ही ज्या काळी, अनंत काळापासून म्हटलं तरी चालेल, संत साधूंना कृती त्रास दिला आपण ? त्यांचा कृती छळ केला ? कोणी ओळखलं का की हे संत साधू आहेत बोवा ? कमीत कमी त्यांचा छळ थांबवता येत नसला तर नदिना त्यांचा पाठबिा तरी दिला पाहजि. पण नाही. त्या वेळेला आपल्याला ओळखच नव्हती त्यांची कवि आपल्या मध्ये एवढी हमित नव्हती. आपण एवढे समर्थ नव्हतो की त्यांची मदत करावी. असे अनेक साधू-संत या महाराष्ट्राच्या भूमीवर सुद्धा झाले आहेत. ही योगभूमी आहे. पण योगभूमी पेक्षा ही संत भूमी आहे. ह्या भूमीश्रियाय संबंध आपल्या भारताला सुद्धा काही अर्थ राहत नाही. तेव्हा ही महान भूमी, जी महाराष्ट्राची आहे, जथि श्रियाजीसारखे मोठमोठाले वीर झाले, ते देवीतूनच. हे सगळं मानत असताना सुद्धा त्याच ठिकाणी परदेशी शासनाखाली वाढलेले, त्यांच्या वज्जानात वाढलेले लोक आता जर माझ्या वरिधात उभे झाले तर मला त्याचं मुळीच आश्चर्य वाटत नाही. कारण ही सगळी पोट भरून व्यवस्था आहे. त्यांचा पोट ह्यानंच भरतं तर ते तरी काय करणार ? माताजी रोग बरे करतात. तर त्यांच्या पोटावर पाय येतो. पण बाबा, मी काय तुमचे पेशंट घ्यायला तयार नाही. तुमच्याकडे श्रीमंत लोक आहेत ना. त्यांना तुम्ही बघा. मी तर गोरगरबिांसाठी आहे. माझं लक्ष श्रीमंतांकडे नाही. त्यांचे पैसे तुम्ही घ्या. त्यांच्यावर तुमचं चालवा. तुमचा उदरनिर्वाह त्यांच्यावर चालू शकतो. गोरगरबिांना कोण पाहणार आताशी ? त्यांच्यासाठी आम्हाला मेहनत करू द्या. त्यांची मेहनत, त्यांचा कळवळा आम्हाला आहे. कारण श्रद्धाही गोरगरबिांना मध्ये असते. श्रद्धा ही सामान्य जनतेत असते. जे असामान्य आहे ते सामान्यातच आहे. असामान्यांमध्ये तुम्हाला असा मान्य मळिणार नाही जे स्वतःला फार समजतात. आपल्याला मोठमोठाले पदवीधर समजतात, यशस्वी लोक समजतात, त्यांच्यामध्ये हृदयच नसतं, त्यांच्यात काय शोधायला जायचं आणि त्यांना काय द्यायचं ? ज्यांच्याजवळ हृदयच नाही त्यांच्याशी बोलायचं काय ? तेव्हा ह्या माझ्या महाराष्ट्रात खेडोपाडी, ग्रामीण स्थितीत आम्ही तथिच आहोत. अशा ठिकाणी वास्तव्य तरी करून काय फायदा ज्या ठिकाणी लोकांच्याजवळ हृदय नाही. पण इतका असून सुद्धा आजपर्यंत तुम्ही लोकांनी ही श्रद्धा टकिवून ठेवली आहे. जे साधुसंतांनी सांगितलं ते मानून त्याप्रमाणे तुम्ही त्या श्रद्धेत राहिलात आणि कृतीही वपित्ती आली, कृतीही गरबिा आली, कृतीही त्रास झाला तरीही धर्माला जागून राहिले आहेत. आणि त्याश्रियाय परमेश्र्वराची नेहमी आठवण ठेवलीत त्याचा आशीर्वादच तुम्हाला द्यायचा आहे. ज्या लोकांनी फार कमावलं, ते वाईट मार्गाला लागले. दुष्ट मार्गाला लागले. परमेश्र्वराला वसिरले. आणखीन वाढ्यात गोष्टी बोलू लागले. ज्यांना वज्जान मळिलं ते तर म्हणतात की परमेश्र्वर नाहीच. अरे बाबा तू स्वतःला बनवू शकतोस का ? एका फुलातनं तरी तुम्ही फळ करू शकता का ? कशाला अशा मोठ्या गमजा मारायच्या आहेत ? परमेश्र्वर नाही म्हणजे आहे तरी काय बाकी परमेश्र्वराशीवाय ? पण अशा रीतीच्या बडेजावीच्या गोष्टी हे लोक करू लागलेत. तरी एका आईने काय करावं ? नुसतं हसावं ? त्यापलीकडे मला काहीच सुचत नाही. लहान मुलासारखं कुणी बोलावं ? पण ही आंधळी आहेत मुलं. तेव्हा त्यांची क्षमा केली पाहजि. पण तुम्ही मात्र शहाणे आहात. खेडेगावात राहता म्हणून शहाणपण वाचलेलं आहे. जर शहरात राहिले असते तर अर्धेअधिक आतूताच मूर्खात नधिले असते. माझा तरी हाच अनुभव आहे की शहरातली माणसं म्हणजे आता अगदी पागलखान्याला जाण्याच्या योग्य झालेले आहेत. तुम्ही लोक शांतपणाने येथे राहता. जसं काही असेल 'जैसे राखवू तैसे ही'. जे काही परमेश्र्वराने दिलं, त्याच्यात संतोष मानून तुम्ही राहता. श्रद्धेने एक दविस परमेश्र्वर भेटतो ह्याच इच्छेने तुम्ही राहता. ही फार मोठी गोष्ट आहे. गगनगडानी मला सांगितलं होतं की माताजी तुम्ही कोल्हापुरच्या ग्रामीण भागामध्ये जेव्हा याल तेव्हा इथली श्रद्धा तुम्हाला जाणवेल आणि माझा असा फार विचार होता की इथल्या ग्रामीण भागामध्येच हा प्रोग्राम झालेला बरा आणि आज आमच्या पाटील साहेबांच्या मेहेरबानीने हा कार्यक्रम घडला ही फार फार अभिमानाची गोष्ट आहे माझ्यासाठी. असो. आपल्यामध्ये परमेश्र्वराने ज्या शक्त्या दिलेल्या आहेत त्याच्याबद्दल तुम्ही वज्जानाने कसे जाणू शकाल ? कारण वज्जान ही एकच शक्ती आहे आणि ती शक्ती म्हणजे फक्त ज्याला आपण महासरस्वतीची शक्ती म्हणतो. त्या शक्तीने तुम्ही तनिही शक्त्या कशा जाणू शकाल ? आणि त्याही तनिही शक्ती जेव्हा एकत्र होतात तेव्हा आदशिकृतीची शक्ती तुम्ही कशी जाणू शकाल ? तेव्हा ही शक्ती जाण्यासाठी आपल्यामध्ये परमेश्र्वराने काही व्यवस्था केली असली, समजा जर अशी व्यवस्था असली तर कोणीही शास्त्रीय मनुष्याने असा म्हणणं की हे सर्व खोटे आहे हे म्हणजे तो मनुष्य शास्त्रीय नाही. शास्त्रात सुद्धा आहे, जे वैज्जानिक आहे त्यांना माहृति आहे की आज एक कोणचातरी विचार येतो, उद्या तो बदलला जातो, मग दुसरा येतो, मग तसिरा येतो, मग चौथा येतो. पण तसं मात्र परमेश्र्वराचं नाही. त्यांचा जो विचार आहे कोणत्याही साधुसंताचा विचार एक वरिध एका वरिधात दुसरा बसणार नाही. पण ते सगळे साधुसंत असावेत. जर तुम्ही अगूर असले, पोटभरू असले, तर त्या उलट्या गोष्टी सांगतील. पण सगळ्यांचा विचार एकच असतो. सगळ्यांचं म्हणणं एकच असतं की तुम्ही परमेश्र्वराला स्मरा. तुम्ही आधी आपल्या आत्म्याचे ज्ञान जाणुन घ्या. त्याच्या मध्ये त्यांचे श्रियागण म्हणा कवि संप्रदाय वगैरे तयार झालेत. त्याच्यामध्ये घोटाळे होतात. म्हणजे आता जर त्यांनी सांगितलं की तुम्ही वडिठाला स्मरण ठेवा तर लागले आपण वडिठल, वडिठल, वडिठल, वडिठल सुरू झालं. ठीक आहे. ही अपराभक्ती म्हणून त्यांनी सांगितलं सांगितली पण ह्यानंतर पराभक्ती पाहजि. त्यांनी सांगितलं, माताजी मी दत्तात्रेयांचं पारायण, गुरुचरित्र वाचन, पारायण केलं. ठीक आहे ना. काही वाईट नाही केलं. पारायण केलं त्याच्यात काही वाईट नाही. त्यांनी शुद्धता राहिली. धर्मावरती वशिवास राहिला. तुमची परीक्षा झाली. आज तुम्ही फार मोठे सहजयोगी झालात. तुमच्यासाठी आम्हाला काही सांगावं लागलं नाही. हे तयार होतं जसं काही. अगदी फळ अगदी म्हणतात ना पकियाला आलं तशी स्थिती. एका मनिटात पार होऊन ते मला म्हणायला लागले, मला काही बोलायचंय. म्हटलं बोलायचं काय ? त्याच्याबरोबर बोलणं संपलं. कबीरदास म्हणतात 'जब मस्त हुये फरि क्या बोले?' अरे जर तुम्ही पारच झाले तर आता बोलायचं काय ? आता मजा करा म्हटलं. तेव्हा जेव्हा तुम्ही फळालात, फळाला यायच्या

एवजी जर तुम्ही आधीच वादावादी घातली, भांडाभांडी केली, तर शब्दजाळात फसून राहाल. शब्दजाळामध्ये फसलेले लोक कधीही बाहेर नघू शकत नाही असे आधीच शंकराचार्यानूनी स्वतः सांगितले आहे. त्यांना स्वतःचाच अनुभव होता. सुरुवातीला त्यांनी 'वविकचूडामणी' म्हणून एक फार वदिवान असा लेख लहिला आहे. लेख म्हणण्यापेक्षा पुस्तकच लहिला आहे आणि त्याच्यात संबंध मीमांसा केली आहे आणि सगळे ताडले की याचं असं, त्याचं तसं, त्याचं तसं. ते शास्त्र असं, ते शास्त्र असं. सगळं वविचन केलं. त्यानंतर त्यांच्या पाठीला हेच लागले. त्यावेळचे जे शब्द पांडित्य घेऊन लोक होते. पढतमूर्ख ज्याला म्हणतात. ते पढतमूर्ख लागले त्यांच्या डोक्याला आणि म्हणायला लागले, अरे हे सगळं तुम्ही काय लहिति? ह्याला काय अर्थ आहे ? हे आम्हाला सद्धि करून दाखवा. ते म्हणाले, सोडा या लोकांना. शेवटी त्यांनी एकच पुस्तक लहिलं 'सौंदर्य लहरी'. त्यात फक्त आपल्या आईचं वर्णन म्हणजे आदर्शिकेचीच वर्णन लहिलं टाकलं. नखशिखान्त वर्णन. एखाद्या लहान मुलाने आईचं करावं इतकं बारीक. कोणचं तेल वापरतात, काय जेवतात, काय खातात, काय आहे सगळं बारीक-सारीक वर्णन लहिलं ठेवले आहे. अरे काय करतात तुम्ही ? अहो इथे वविकचूडामणी सारखा एवढा मोठा वदिवत्तापूर्ण लेख लहिल्यानंतर आता हे काय तुम्ही नवीन काढलं लहान मुलासारखं आईचं वर्णन ? तेव्हा म्हणे बघा. योग हे असाध्य आहे. या सर्व गोष्टींनी काहीही होणार नाही. आईच्या कृपेशिवाय हे कार्य होत नाही. तेव्हा तर्ची स्तुती मी करतो. बाकी सगळं काही राहू दे तुमच्या डोक्याला त्रास द्यायला. शब्दजाळात जे लोक फसले ते शब्दजाळातच राहिले शहाणा जो शेतकरी असतो तो झाडावर झाडावरचं फळ काढतो, पानं मोजत बसत नाही. ते काही शहाणपणाचं लक्षण नाही. जर एखादा मनुष्य आपल्या खेड्यात येऊन पानं मोजत बसला तर तुम्ही त्याला वेड्यात काढाल. पण तेच जर तो पुस्तकांची पानं चाळत बसला तर त्याला मात्र आपण वेड्यात काढत नाही. त्याला फार वदिवान समजतो. त्या पानांमध्ये काय ठेवलेलं आहे ? त्याचं फळ काय मळिलं ते पाहायचं. तुमच्या भक्तीला फळ आलं पाहजे की नाही ? तुम्ही वट्टिलाला बोलावलं ते कशासाठी ? की त्यांनी यावं म्हणून. त्यांनी आलं पाहजे की नाही ? मग तुम्ही ओळखणार कसे ? समजा उभे राहिले तुमच्यासमोर. बरं, आम्ही आलो आता. वट्टिवरही आले तरी तुम्ही ओळखणार कसे ? त्याला काही मार्ग आहे का ओळखण्याचा तुमच्याजवळ ? नाही आहे. मग ओळखायला शकिलं पाहजे ना. कसे शकणार तुम्ही ? स्वयंभू आहे म्हणे देऊळ इथलं ? स्वयंभू देऊळ आहे कशावरून ? खोटं असलं तर ? एखाद्या भामट्याने बांधलं असेल तर ? ते स्वयंभू कशावरून ? हे ओळखणार कसे ? त्याला काही आहे का तुमच्याजवळ माप ? काहीच नाहीये. मी गगनगडांचेच सांगते. ते गडावर बसले होते. मी त्यांना कधीच पाहिलं नव्हतं. त्यांनी माझ्याकडे एक डॉक्टर पाठवले. म्हणे आता साक्षात माताजी आल्यावरती तुम्ही काय माझ्याकडे येता वाराला ? तर त्या मला भेटायला आल्या. तर म्हटलं असं का ? कुठे बसलेत कोल्हापूरला. म्हटलं कोल्हापूरला जाऊ आता त्यांना भेटायला. तर आम्ही नघालो त्यांना भेटायला. आमच्याबरोबर आणि शिष्य लोक होते आमचे सहजयोगी. पक्के पोचलेले होते म्हणा सगळे. म्हणाले माताजी तुम्ही कोणत्याच गुरूंना भेटायला जात नाही. तर मग यांना कशाला भेटायला जाता ? अहो म्हटलं असं नाही. आम्ही सगळ्यांना भेटायला जातो. ही माझी मुलं आहेत ना ? मुलांना नाही भेटायला जायचं तर कोणाला भेटायला जायचं ? तर म्हणे माताजी पण हे गुरु आहेत ? हो म्हटलं. हे सद्गुरु आहेत. पण त्यांनी कोणालाच पार नाही केलेलं ? नसेल पण आहेत सद्गुरु. म्हटलं तुम्ही असं करा की आता तकिडे हात वर करा आधी गगनगडाच्या कडे. ते गडावर बसले होते आणि धोधो धोधो जे हातात त्यांच्या चैतन्याच्या लहरी वाहू लागल्या. म्हटलं चला पुढे आणि आम्ही वर चढून गेलो. ते म्हणे माताजी तुम्ही कसे चढणार ? म्हटलं आमची चिंता नको. आम्ही जाऊ. तुम्ही आपला वचिर कर. वरती गेलो तर पाऊस सारखा. गगनगडाचं त्यांनी वर्चस्व मळिलेलं आहे. प्रभुत्व आहे त्यांचे गडावर की मी पाऊस म्हणेल तेव्हा येईल. नाही म्हणणार तर नाही आणि पाऊस सारखा. त्यांना राग येत होता. पावसाचं. ऐकत का नाही ? सारखे खेळ चाललेले. परंतु आम्ही चढून गेलो तर रागाने नुसते अशे अशे मान करत बसले होते. बोलले नाही माझ्याशी. मी जाऊन पलंगावर बसले. आले. मग पायाला हात लावला. म्हणे आई तुम्ही काय माझ्या अहंकाराला हात घातला का ? पावसाला मला थांबवू नाही दिलं ? म्हटलं काय म्हणता महाराज तुम्ही ? तुम्ही आमचे मुलगे. आम्हाला सगळ्या गोष्टींचा तुमचा अभिमान आहे. असं कसं ? तर म्हटलं तुम्ही माझ्यासाठी एक साडी घेतली आहे ना वकित आणि तुम्ही आहात संन्याशी तर संन्याशी मुलाकडं मी साडी कशी घेणार ? म्हणून भजिवून घेतलं स्वतःला. झालं. सगळा रुबाव त्यांचा कोसळला. आईचं कार्यच वेगळं असतं. गुरूचं कसं असतं, कडकपणा, शसितपणा. म्हणे हे ते. सगळ्यात सगळा राग कोसळून पडला. अरे हो खरंच. म्हटले माताजी कसं कळलं तुम्हाला ? म्हटलं आम्हाला नाही कळणार तुमचं ? मुलांचं नाही करणार तर कोणाला कळणार ? का ? त्यावर अगदी शांत झाले आणि दुसरं म्हटलं की आता आम्ही चाललो. आमच्या अंगावर जर पाण्याच्या सर्याच आल्या तर तुमच्या येथे सर्व हरिखारच नाही का होणार ? तेव्हा मी भजिले तर त्याच्या तुम्हाला एवढा राग का आला ? मी तर भजितच असते. नेहमी भजित असते. मला काय त्रास होणार आहे ? एकंदरीत काय की आईचा आणि मुलाचा तो खेळ अगदी पाहिला आणि इतक्या प्रेमाने सगळं काही त्यांनी केलं. वचिर केला आणि मग सगळं बोलायला लागले तेव्हा ते म्हणाले होणार कसं ? हे कसं काय होणार ? म्हटलं काही तुम्ही काळजी करू नका. काय होणार आहे ? राक्षस उठलेत म्हणे. इथे कोल्हासुर बसलेला आहे. मला म्हटलं सगळं माहिती आहे. तुम्ही काही काळजी करू नका. सगळ्यात नेस्तनाबूत होतील. तुम्ही त्याची काळजी करू नये. म्हणे मी तर इतक्या वर्षापासून येथे मेहनत करतोय. काय करावं समजत नाही आणि लोक सुद्धा अजून गहनतेला उतरत नाहीत. तर म्हटलं आता असं आहे की त्याची तुम्ही काळजी सोडायची. सहजयोग ह्याच थराला आला ह्याचच मला स्वतःला आश्चर्य वाटतंय. अहो तुम्ही लोक संत साधू आहात. तुम्ही पुण्यवान आतमे या भारत भूमीत जन्माला आलात त्याहून महाराष्ट्रात जन्माला आलात. या कोल्हापूरच्या, या खास जागेत जथी की महालक्ष्मीचा राज्य आहे तिथी तुम्ही जन्माला आलात. किती संत तुम्ही ? पण हे जे नरकात राहतात हे जे १४ देशातून आले हे असं नरकात राहतात. त्या नरकातून उठून त्यांची कमळ नघाली तर मग म्हटलं हे काय ? हे तर गंगेच्या किनारीचा नुसता चखिलच आहे ना. त्याच्यात तर कमळ नघिणारच. म्हटलं हे काय ? हे तर काहीच नाही. हे तर पुण्यवान आतमे आहेत. थोडा वेळ असं तसं होतं. चलबचिल होते. हे तर कधीच होणार. तुम्ही कसली काळजी करता आणि तेच मला सांगायचंय की सहजयोग हा अशा परीसीमेला पोहोचलेला आहे की हजारो लोक ह्याच्यात पार होतातच. यावद्दल शंकाच नाही कारण कुंडलनी शक्ती तुमच्यामध्ये आहे. हे जवित कार्य आहे. कुंडलनी शक्ती तुमच्या मध्ये आहे. जसं प्रत्येक वी मध्ये अंकुर असतं. ते तुम्ही मातीच्या उदरात घातलं तर तुम्हाला काय त्याच्यासाठी आटापट्टा करावा लागतो ? की काय भजनं म्हणावी लागतात ? की तुम्हाला काही नामस्मरण करावं लागतं ? की पारायण म्हणावी लागतात ? फक्त ते जमिनीत घातलं पाहजे आणि ती जमीन मळायला पाहजे. जमिनीत घातलं म्हणजे वी रुजतं हे तुम्हाला माहीत आहे अगदी सहज. त्याला जे सहज म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेले जे आहे ते तुमच्यामध्ये बसलेली ही कुंडलनी शक्ती तुमच्या त्रिकोणाकार अस्थिति आहेच. त्यात आम्हाला काही करायचं नाही. फक्त तर्चि जे अंबे उधो उधो आपण म्हणतो तेवढं आम्ही करतो. ती जी अंबा आहे तिचं जागरण. त्याला कारण आम्ही जर आई असलो तशी तुमची पृथ्वी आहे तर झालं. उदरात घेऊन तुमच्या सुद्धा अंबेला आम्ही जागृत करू शकू की नाही ? ते सोपं काम आहे. त्याला काय कठीण काम ? पण ते हजारांनी लोक होतील त्याला कारण काय ? पेरणीची वेळ आलेली आहे. ही पेरणीची वेळ आहे. इतकेच नव्हे तर

वशिष ज्याला आपण म्हणतो की आता पकिला यायला लागलंय. लोक पकिला आले याबद्दल शंकाच नाही. इतके लोक पकिला आलेले आहेत की आश्चर्य वाटतं की ह्या कलविगामध्ये जथी की एकीकडे वाटेल ते चाललेलं आहे. रव रव नरक उभा झालेला आहे आणि दुसरीकडे पकिला आलेले लोक आहेत. आता फक्त कापणी करायची म्हणजे तयार. ही अशी स्थिती असल्यावरती त्या कृषी पेरणी आणि त्या कृषी कापणी असं झालंय. अद्भुत कार्य आहे हे. याबद्दल शंका नाही. पण असं म्हणायचं की ज्या परमेश्वराने आपल्याला बनवलंय, ज्यांनी ही सृष्टी बनवलीय, ज्यांनी हे संबंध आपल्याला आशीर्वादित केलेलं आहे आता त्यालाच मुळी गरज पडली आहे की तुम्हाला त्याच्या साम्राज्यात घेऊन गेलंच पाहजि नाहीतर हे सगळं जे दसितय नष्ट होऊन जाईल. त्यांनी केलेली सर्व सृष्टी नष्ट होऊन जाईल. आकाश-आभाळ, सगळं वशिव नष्ट होऊन जाईल. कारण तुम्ही त्याच्या करणीतले सगळ्यात उच्चतम असे कार्य आहात आणि तुम्हाला जर त्यांनी आपल्या हृदयाशी लावलं नाही, तर त्यांच्या प्रेमाला अर्थ राहणार नाही. म्हणून आज त्यांनीच हे कार्य उचललं आहे. तेव्हा त्यांच्या प्रेमाचा, दयेचा सागर जो आज वाहतो आहे, त्यात सर्वांनी हात धुऊन घ्यावं आणि उगीचच बेकारच्या गोष्टीमध्ये स्वतःचा वेळ घालू नये. म्हणजे आमहाला काही हरकत नाही. मला सर्व तरांच्या मुखांची सवय झाली आहे. पढत मुखांची तर फारच झाली आहे. कारण मी ज्या ठिकाणी जाते, लंडनमध्ये, तिथिले पन्नास परसेंट लोक म्हटलं तरी चालेल. पन्नास टक्के लोक हे मूर्ख आहेत. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, आपण या मुखांच्या राज्यात कसे राहिलो हेच मला समजत नाही. त्यांनी आपल्यावर राज्य तरी कसं केलं हे आता मला समजत नाही. लहानपणी माझे वडील स्वातंत्र्यवीर होते आणि ते या देशासाठी झगडले आणि मीही पुष्कळ सहन केलं. पण आता त्या लोकांना पाहून वाटतं की ह्या मुखांनी आपल्यावर राज्य केलं तरी कसं ? अहो महामूर्ख आहेत नुसते. त्यांना आई बहिणी समजत नाही. काही समजत नाही. त्यांच्यापासून काही शक्याचं नाही. आज सकाळी झडकलं सगळ्यांना. म्हटलं, तुम्ही काय बोलता ? तुमच्याजवळ कोणची संस्कृती आहे ? कसली संस्कृती ? नुसतं युद्धात उतरायचं आणि गॅस चेंबर्स मारायचे. त्याच्या पलीकडे तुमच्याकडे आहे काय ? कशाला गमजा मारता ? सगळ्यांचे गळे कापून आपापसात खाऊन घ्या म्हटलं स्वतःला. दुसरी काही अक्कल आहे का तुम्हाला ? कबूल आहे आम्ही भाऊबंदकी केली. आम्ही थोडासा मूर्खपणा केला. पण हा नमुना तुम्ही ऐकला का कुठे ? की लाखो लाख लोक गॅस चेंबर्स मधून मारले. अहो तुम्ही जर त्यांची स्थिती पाहिली, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. इतके भयंकर आणि दुष्ट लोक आहेत की त्या लंडन शहरामध्ये संबंध, इंग्लंड नाही, लंडन शहरामध्ये प्रत्येक आठवड्यात दोन मुलं मारून टाकतात लोक. तुम्ही ऐकलंय का कुठे ? तुम्ही कुठं ऐकलंय का ? की स्वतःच्या पोटाची मुलं मारून टाकतात ? आपल्याकडे मी एक सुद्धा आई वडील ऐकले नाहीत अजून तरी की स्वतःच्या पोटाची मुले मारून टाकायची. काही कारण नसताना त्रास देतात म्हणून ? इतक्या वाईट रीतीने ? थंडी फार असते तिथी. त्यांना थंडी मध्ये नेऊन आपलं बाहेर गच्चीमध्ये देऊन टाकायचं. मुल रडून-रडून मेलं की सकाळी सांगायचं गारठून मेलं. त्यांना पाण्यात बुडवून मारून टाकायचं. तिथी प्रत्येक आठवड्यात दोन केसेस होतात. काय दुष्ट लोक आहेत ? काय माणुसकी आहे त्यांच्यामध्ये ? त्यांच्यापासून हे शकिलेले वज्रिज्ञान. त्यांच्यात माणुसकी कुठे ? ओलावा कुठे ? प्रेम कुठे ? आमचा त्यांचा काय मुकाबला ? आम्ही प्रेमाने लोकांना ठीक करतो. तेव्हा अशा रीतीच्या लोक ज्या गोष्टी बोलतात तेव्हा अर्थ आहे की निविड आपण आपली संस्कृती वसिरून त्याच्यातला सखोलपणा वसिरलोय. हे जेवढं वशिवाचं तुम्हाला एवढं मोठं चित्र दसितंय, एवढं वशिव दसितंय आणि त्याच्यातले एवढी जेवढी झाडामध्ये तुम्हाला वाटतं की काय चमकून राहिलंय सगळं ते सगळं कुठं या आपल्या भारतभूमीच्या मुळातून पोसतंय. जर हा आपला देश नसता तर हे सगळं नष्ट झालं असतं आणि अजून जर हे मुळात उतरले नाहीत तर हे नष्ट होऊन जाणार. ह्यांच्यात काही जीव नाहीये. अगदी बेकार लोक आहेत. तेव्हा तुम्ही मात्र स्वतःला जागून राहा. स्वतःच्या संस्कृतीचा अभिमान ठेवायचा आहे आणि ह्याच्या मुळात उतरले पाहजि. ह्याच्यात खजिन्याचे खजनि भरलेले आहेत. उद्या सारे देश तुमच्या पायावर येणार हे मी तुम्हाला सांगून ठेवते. पण स्वतःबद्दल अभिमान ठेवा आणि जेव्हा आपण आपल्याबद्दल अभिमान ठेवाल तर तुम्हाला हे लक्षात येईल की आमच्यातून अनेक शिवाजी नष्ट शकतात, अनेक ज्ञानेश्वर नष्ट शकतात. ही अशीच वशिष भूमीवर आम्ही जन्माला आलेलो आहोत. त्याचा मान ठेवला पाहजि आणि त्याच्या मुळात उतरलं पाहजि. तिकडे धावलं पाहजि. नसत्या त्या अशा वरवर दसिणार्या चमकणार्या गोष्टीच्याकडे जाण्यासाठी आपण काही थल्लिर लोकं नाही आहोत. परमेश्वराने वशिष घडवलेली आपण मंडळी आहोत. हे समजून जर सर्व लोकांनी सहजयोग स्वीकारला तर तुम्हाला आनंदी आनंद चहुकडे वाटेल. कृष्णाने, वट्टिलाने स्वतः सांगितलेले आहे की जेव्हा योग येईल तेव्हा मी क्षेम घडवीन. स्पष्ट सांगितलंय. योग झाल्याशिवाय क्षेम कसा येणार ? योग हा घटति झाला पाहजि. मग क्षेम होईल. नित्याभियुक्तानां ज्यांनी सातत्याने आपला संबंध त्या परमेश्वराशी ठेवलेला आहे, अशांचा 'योगक्षेमं ब्रह्मयहम्'. त्यांचं मी क्षेम घडवणार. पण आधी आपलं योग तर घटति होऊ द्या. पातांजल शास्त्रात सुद्धा सांगितलंय की आधी ईश्वरपूजा आणि झालं पाहजि. आधी ईश्वर बसवला पाहजि आपल्यामध्ये. बसवलाय का ईश्वर ? बाह्यात नसतो ईश्वर. हृदयात असतो. हृदयाचा आत्माराज जोपर्यंत जागृत होऊन आपल्या चित्तात पसरणार नाही तोपर्यंत उगीचच देवाच्या गोष्टी करून तरी काय फायदा ? भक्तीने तुमची वात तेवत राहिल, पण त्याचा प्रकाश जर तुम्हाला आपल्या सर्व शरीर, मन, बुद्धी, अहंकार आदि सर्वातून जर जायचा असेल तर कुंडलिनीचं जागरण हे झालंच पाहजि आणि ते जर जागरण नाही झालं तर मात्र हे कार्य होणार नाही. आता सांगायचं म्हणजे असं की पुष्कळ लोकांचे असं म्हणणं आहे की प्रत्येकाने कुंडलिनीबद्दल का लहिलं ? कारण ही अत्यंत गुप्त वदिया होती. नाथपंथीयांनी वशिषे करून महाराष्ट्रात सर्व लोकांनी फार मेहनत केली. आणि त्या वेळात एक-दोन लोकांनाच फक्त आत्मसाक्षात्कार देत असत. रामाच्या वेळेला नचकिताहूनने जनका कडे गेला होता. जनक हे नाथ. नाथ होते. दत्तात्रेय. आणि त्यांना म्हणाला मला आत्मसाक्षात्कार द्या. ते म्हणाले, बाबा तू जगात साम्राज्य माग. पण माझ्याकडे आत्मसाक्षात्कार मागू नकोस. बाकी तू पठण कर. हे कर. ते कर. तेव्हा त्यांनी त्याची अत्यंत परीक्षा घेऊन, महाराज सुद्धा परीक्षा घेतात. तसे सगळेजण परीक्षा घेतात. नाथपंथीयांनी म्हणजे एक मनुष्य शोधून काढायचा आणि मग त्याला पार करायचे ही पद्धत. आईचं काम दुसरं असतं. आईचं काम असं झालं पाहजि असंच. चौदा हजार वर्षांपूर्वी तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. भृगुमुनींनी लहून ठेवलंय. हे कार्य होणार आहे. सहज योग येणार आहे. त्याच्यानंतर भगंदर ऋषींनी तीनशे वर्षांपूर्वी लहून ठेवलंय. तो काळ जो वर्णलिला आहे, तो १९७० साल आहे आणि सहजयोग १९७० साधी सुरू झाला. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की मार्कंडेयांसारखा विलियम ब्लेक म्हणून कवी इंग्लंडमध्ये झाला. त्यांनी इथपर्यंत, लंडन मध्ये माझं घर कुठे असेल, मी कुठे कुठे राहीन, आमचा आश्रम कुठे असेल, कुठे कुठे जाईन इथपर्यंत की ते घर कसं बांधलं जाईल याचं बारीक-सारीक वर्णन करून अगदी मार्कंडेयांसारखे सर्व वर्णन केलेलं आहे. या सर्व गोष्टी असून सुद्धा ज्या अपेक्षा आणि आशा मनुष्याने कराव्यात त्या भावकिांच्याकडून केल्या जातात. ज्या लोकांना भावनाच नाहीयेत, जे भावनाशून्य आहेत, त्यांना श्रद्धा कशी येणार ? त्यांच्याजवळ हृदयाच नाहीये, ते श्रद्धा कशाशी खातात समजणार ? जर दगड असला, तो त्याच्यात गंगा काय ओतणार ? काहीतरी खोली असायला पाहजि. तेव्हा आपण काहीतरी परमेश्वरावर विश्वास ठेवत होतो. काही लोक पूर्णपणे ठेवतात, काही अर्धवट ठेवतात. त्याचा आता साक्षात करण्यासाठी आम्ही आलो आहोत. त्याचा साक्षात स्वतःच घ्या. परमेश्वर आहे की नाही हे

आम्ही सद्धि करू. सर्व जे काही सुशिक्षित लोक आहेत, अशिक्षित आहेत त्यांनी जाणून घेतला पाहजि की सगळ्या शक्त्या आपल्यामध्ये आहेत आणि त्या जर जागृत झाल्या तर आपण समर्थ होतो. कारण आपला आत्मा हा जेव्हा जागृत होतो तेव्हा आपल्याला अर्थ लागतो. ज्याप्रमाणे ह्याला (माइक) आपण मेनला लावल्यावरच ह्या यंत्राला अर्थ लागतो तसेच हे जे आपलं यंत्र (शरीर) आहे, जोपर्यंत परमेश्वराची संबंधित होत नाही, तोपर्यंत त्याला काहीही अर्थ राहात नाही. तेव्हा ह्याचा संबंध आधी परमेश्वराशी झाला पाहजि. मग पुढचं काय ते बोलू. जर तुम्ही आता टेलीफोन पाहिला असेल तर टेलिफोनला जर कनेक्शन असलं तर तुम्ही बोलता काय कोणी ऐकत का तुमचं ? तेव्हा शंका-कुशंका काहीही असल्या तरी मी ऐकायला तयार आहे कारण मी आई आहे तुमची आणि मी तुमच्या अगदी जवळची आहे. आई पेक्षा आपल्या जवळचा कोण असतं ? कोणीच नसतं. तेव्हा मी तुमची आई आहे. तुमच्या शंका-कुशंका वेड्यावाकड्या कशाही असल्या तरी मला मान्य आहे पण उगीचच काहीतरी थल्लिरपणा करू नये. आणि स्वतःचं हसं करून घेऊ नये असं आईला वाटतं. त्यादृष्टीने जर काही तुम्हाला खरोखर असे प्रश्न असले तर वचारा. आता कुंडलनी जागृत कशी होते ? ती कशी षट्चक्रातून भेदन करून नंतर ब्रह्मरंध्रातून भेदन करून कशी सहज हातामधून आपल्या चैतन्याच्या लहरी वाहू लागतात आणि कशा आपल्याला सगळीकडे चैतन्याचा आभास होतो. हे सुद्धा आपण प्रात्यक्षिकी नंतर करू. नंतर ह्याच्या नंतर ते झाल्यावर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की सगळं काही बदलत जाईल. आयुष्य बदलत जाईल. एक समाधान, समाधाना पलीकडचं क्पेम हे सगळं काही, जसं काही वरून अवतरलं असेल असे वाटेल. आणि कुणी सहजयोगी पत्र लिहितात, माताजी आम्ही आनंदाच्या सागरात पोहत आहोत. सगळे भोग नष्ट होतात. आजार होत नाहीत. दुःख होत नाही. वैमनस्य जातं. मनुष्य कुठल्याकुठे पोहोचतो. हेच नाही, त्याच्यामध्ये इतकं कर्तृत्व वाढतं, व्यक्तित्व येतं की बघून मला कधी कधी वाटतं, अहो यांना परवा पाहिलं होतं, तेच आहेत का हे ? एकदम चमकून नवितं, हे म्हणजे तुमचं स्वतःचं आहे. तुझं आहे तुजपाशी ते आम्ही द्यायला आलो आहोत फक्त. आमचं काही लागत नाही. आईला काय ? माझी मुलं माझ्यासारखी झाली म्हणजे झालं. माझ्या आयुष्याचं सारथक झालं. दुसरं काही नाही. फक्त त्यांचं माझ्यासारखं झालं पाहजि भलं. आईला काही दुसरं पाहजि का तुमच्यापासून ? काही नाही. हे समजून घेतलं पाहजि आणि प्रेमाचा जो ठेवा आहे तो स्वीकारावा. तो प्रेमाने स्वीकारला जातो. शब्दांनी नाही स्वीकारला जात. प्रेमाला भाषा नसते. मूक असतो, तो स्वीकारावा आणि तो स्वीकारून स्वतःची जी संपदा, स्वतःचे वैभव आहे ते जाणून घेतलं पाहजि. त्याबद्दल बोलून बोलून काही होणार नाही हे जाणून घेतलं पाहजि. एवढं मात्र समजून घेतलं तुम्ही तर माझं कार्य झालं. बाकी इतक्या भावकिं मंडळी येथे आलेत की मी इतकं बोलू शकेन की नाही याचीच मला शंका होती. आणि आज अगदी हृदय भरून आलेलं आहे. असं प्रत्येक खेडेगावी, गावोगाव तुम्ही सहजयोग पसरवू शकता. एकदा तुम्ही जागृत झाल्यावर दुसऱ्यांना जागृत करू शकता. हे सगळं कार्य होऊ शकतं. जे वैज्ञानिक आपल्याकडे आहेत त्यांनी सुद्धा आपली जी मुळ आहेत ती बघावति. आणि त्यांचा हा वारसा आहे. त्यांना बाहेरच्या लोकांना, आमच्याबरोबर आता कमीत कमी आठ दहा वैज्ञानिक आलेत फार मोठमोठाले यु. एन. मध्ये काम करणारे असे. तर त्यांना गणपती समजवण्यापासून सुरुवात आहे. तुम्हाला गणपती माहित आहे. तुमचा हा वारसा आहे. तेव्हा फार सोपं काम आहे तुम्हाला सर्वांना. पण त्या गणपतीचा तुमच्या शरीरात काय संबंध येतो तो मात्र तुम्हाला अजून उमगला नाही. तो आम्ही सांगतो आणि तो आहे की नाही तोही सद्धि करून देतो. तेव्हा आता परमेश्वर सद्धि होणार आहे. पण परमेश्वराला सद्धि कराल तुम्ही, जर सद्धि करून द्याल तर तुम्ही आम्हाला पाच हजार रुपये बक्षीस द्याल तर आम्ही मुळीच करणार नाही. तुमचे पैसे काय आम्हाला काय ? आमच्या ठोकळीच्या बरोबरीने आहेत. त्यावेळेला अशा जर गोष्टी केल्या तर मग आम्हाला दुसरी सुद्धा एक स्वभाव आहे. तेव्हा तुम्ही आम्हाला हे करून द्याल तर आम्ही काय काय शर्यतीत घोडे धावतोय काय ? हीच तुम्ही आमची कमित केली ? अशा रीतीने जे लोक लिहितात त्यांना बलिकूल अक्कल नाही, भाव नाही आणि कुणाचा मान कतिपय ठेवायचा हे काय समजत नाही. जे नुसते पैशाला झुकलेले लोक आहेत, ते गाढवासारखे आहेत. गाढवाला काय ? जो मनुष्य पुढे गेला त्याच्याकडे कान लावायचा, जो मागे गेला त्याला दुगाण्या झाडायच्या. जे लोक नुसते पैशाचाच वचिर करतात, ते लोक गाढवाची जात आहेत. आणि मागल्या जन्मी गाढवाचं असले पाहजि. नाहीतर त्या पैशासाठी इतके ते बावळले की त्यांनी संत साधू सुद्धा आता वकियाला त्यांनी काढलेले आहेत. आणि त्यांना असं ते असं म्हणतात की तुम्ही असं केलं की तर आम्ही पाच हजार रुपये देऊ. या असल्या लोकांच्याकडे आपण अगदी दुर्लक्ष केलं पाहजि. खरोखर मला जरा हसायला आलं की बोवा तुम्ही असं छापून द्या की मी कोणालाही बरं करत नाही. म्हणजे माझी संकटं सुटली कारण बहुतेक श्रीमंतच लोकच माझ्याकडे आजारी येतात. गरीब लोक कधी आजारी दसितच नाही मला बहुतेक. श्रीमंतच पडिलेले, आजारी, हा रोग, तो रोग, लंगडे, पांगळे, अमकं, तमकं, बहुतेक. काही गोर-गरीबही असतात पण सगळ्यात जास्त आजारी श्रीमंत असतात. त्यामुळे असं लहिन टाका की मी कोणाला बरं करत नाही म्हणजे सगळे तुमच्याकडे येतील. मला बरं होईल. मला जरा सुट्टी होईल. मला जरा माझ्या लोकांना बघू दे. फालतूचे लोक माझ्यापासून सुटतील. तेव्हा लोकांनी ह्या गोष्टीकडे लक्ष देऊ नये. तुम्ही स्वतः कोण आहात ते तुमच्याबद्दल ज्ञानेशांनी सांगतिलंय. ज्ञानेशांनी सांगतिलंय पसायदानामध्ये ब्रम्हाचं एकत्व येईल. पसायदान म्हणजे आमचंच वर्णन आहे. सहजयोगाचंच वर्णन आहे. संबंध सहजयोगाचंच वर्णन आहे. पण तुमच्याबद्दल जे म्हटलं ते मात्र कमालीचे आहे. सहजयोग्यांच्याबद्दल म्हटलेलं आहे - चला कल्पतरूंचे आरव. कल्पतरू आहात तुम्ही. जथि उभे राहाल, इच्छा कराल, ते होणार. तुमच्याकडे कोणी मागेल ते होईल. चला कल्पतरूंचे आरव म्हणजे वनचे वन. जंगलच्या जंगल उभे राहणार जे म्हणाल ते तुम्हाला देवदूत उचलून धरतील. आणि असा सगळ्यांना अनुभव आहे. बोलते पयिषांचे अर्णव आणि ते म्हणजे पयिष म्हणजे अमृताचे. अर्णव म्हणजे समुद्र. ते बोलते अशे एक एक माणसाला म्हटलेलं आहे. की एक एक माणूस असा की जसा काही तो अमृताचे बोल बोलणारा सागरच असावा. अशे लोक तयार होणार आहेत. चला. अशे तुमच्याबद्दल सांगणारे ज्ञानेश्वर, त्यांची जी वाणी ती काय खोटी होणार आहे का ? सगळ्या साधुसंतांनी काय खोटं काम केलेलं आहे का ? परमेश्वर म्हणजे खोटा, साधुसंत म्हणजे खोटे, आपली संस्कृती म्हणजे वाईट असे जे म्हणतात त्यांना म्हणावं तथि जाऊन मरा. तथि राहिले तुम्ही बरे. इथे काय करता तुम्ही ? त्यांना तकिडेच पाठवून दिलिलं बरं. म्हणजे त्यांना कळेल की तथिली संस्कृती काय आहे ? तेव्हा आपल्या सर्वांना मला हे सांगायचंय की आज मी फार आनंदात आहे. आणि मला असंच खेडोपाडी घेऊन जा. मला शहरात खरोखर काही काम करायचं नाही. अशी मी सर्व आमच्या सहजयोगी मंडळींना वनिती करते. तथि माझं खरं हृदय त्या ठिकाणी असे श्रद्धावान असे प्रेमळ भक्त लोक जी माझी मुलं आहेत, त्यांच्या जवळच मला गेलेलं बरं. तुम्हा सर्वांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे. आता तुम्हाला काही शंका-कुशंका काही असतील, सर्व वचिरून घ्याव्या. पण जास्त वेळ घेऊ नये. कारण मी काही इथे इलेक्शन लढवायला आलेली नाही. पहिली गोष्ट, आम्ही परमेश्वराचं राजकारण घेऊन आलेलो आहोत. ते ह्याच्या पलिकडचं आहे. तेव्हा मला काही इलेक्शन लढवायचं नाही. तुमच्याकडं काही पैसे घ्यायचे नाहीत. कारण परमेश्वराला पैसे कशाशी खातात हे काही माहित नाही. तेव्हा कोणी माझ्या पायावर सुद्धा पैसे घालू नयेत. आपल्या खेडेगावात आता इतकी सवय झाली आहे लोकांना साधुसंतांना पैसे देण्याची. त्यांना म्हटलं, अरे बोवा, १० पैसे कशाला घातलेत तर म्हणतील २५ पैसे घालू का माताजींना ? इतका भोळा भाव. तेव्हा मी तुमच्याकडे काय घ्यायला आले

-- काही नाही ? द्यायला आले आहे काहीतरी. ते घेऊन घ्यावं. फक्त तुमचं प्रेम हेच घ्यायला आले आहे मी. आण दि्यायला तुमचं सगळं काही, जे आहे ते द्यायला आले आहे मी. तेव्हा असले प्रश्न बेकारचे वचिरू नयेत. माझे अनंत आशीर्वाद. अहो, त्यांना म्हणावं प्रश्न असतील तर येथे येऊन वचिरा. नाहीतर मला लांबून वचिरले तर ऐकायला नाही येणार. बरं... पाणी. प्रश्न-बश्न असले तर... काही डोकेफरू असतीलच... नाही का ? काय..काय प्रश्न नाहीत ना का आहेत ? प्रश्न : ग्रामीण भागामध्ये रात्री स्वप्न पडतात. त्याला आत्मज्ञान म्हणतात का ? श्री माताजी : आत्मज्ञान. हा प्रश्न वचिरलाय की ग्रामीण भागामध्ये स्वप्न पडतात, त्याला आत्मज्ञान म्हणतात का ? नाही, स्वप्नात दसितं ते काही आत्मज्ञान नाही. जे संबंध शुद्ध, प्रत्यक्षात, वर्तमान काळात घटतं, ते आहे आत्मज्ञान. स्वप्न हे आपल्यामध्ये सुप्तचेतन आहे. त्याच्यामध्ये जेव्हा आपलं चित्त जातं, त्यावेळेला स्वप्न पडतं. आणि त्यावेळेला जे आपण बघतो, कधीकधी अत्यंत सुषुप्त स्थितीत गेल्यावरती जे काही पुढे होणार असेल ते खरं खरं समजतं. सहजयोग्यांना बहुतेक सुषुप्तमध्ये स्वप्न पडतात आणि त्यात त्यांना इशारे येतात. पुष्कळ लोकांना इंग्लंडलासुद्धा, हडिस्थानात सुद्धा मी यायचे असले म्हणजे स्वप्न पडतं की श्री माताजी आल्या म्हणून. जरी त्यांना कळलं नाही तरी स्वप्नातनं तसं कळवू शकतो. जसं आपण रेडिओमध्ये एक इथर वापरतो, जो सर्वीकडे पसरलेला आहे. तसंच स्वप्नांमध्ये एक इथर असतो, तो सुद्धा वापरता येतो. आणि त्या इथरमधून पुष्कळांना खबर जाते. ते करणं दुसरी गोष्ट आहे, पण बहुतेक ज्या माणसाला अजूनपर्यंत आत्मज्ञान झालेलं नाही त्याला जी स्वप्न येतात ती अत्यंत वक्षिपित आणि त्याला काही अर्थ लागत नाही. पण एखादा गहन मनुष्य असला तर त्याला मात्र असं स्वप्न पडू शकतं की जे स्वप्न खरोखर परमेश्वराकडून त्या गहनावस्थेमध्ये ज्याला अचेतन म्हणतात तथून आलेलं आहे.....ज्यांना कुणाला शंका असतील त्यांनी वचिरायचं आहे. पण एकदा हे सांगते ना मी की हे आत्मज्ञान म्हणजे काय आहे ? समजलं म्हणजे तुमच्या शंका दुरुस्त होतील. आत्मज्ञान म्हणजे काय ? आता आत्म्याचं ज्ञान येण्यानी होतं काय हा प्रश्न असायला पाहजि. आणि कारण त्याच्यावर मी प्रकाश एवढा टाकलेला नाही. तर आत्मज्ञान म्हणजे आत्म्याचं ज्ञान. म्हणजे स्वतःबद्दलचं ज्ञान. आता आपण असं म्हणतो की हे माझं घर, हे माझं गाव, ही माझी साडी, हे माझं तोंड. पण माझं ते मी नाही. मग मी कोण आहे ? मी कोण आहे ? जो मी आतमध्ये आहे तो कोण आहे ? म्हणजे तो अजून हाताला लागलेला नाही. तो कुठे दडलेला आहे ? तो मी म्हणजे तो आत्मा. त्याचं ज्ञान झालं म्हणजे काय होतं ? त्याचं ज्ञान झालं म्हणजे आपल्यामध्ये एक नवीन चेतना उत्पन्न होते. कारण आत्मा जो आहे तो सर्वव्यापी अशा परमेश्वराचा अंश आहे. त्यामुळे प्रत्येकाच्या हृदयामध्ये आहे आणि जर तुम्हाला आत्मज्ञान झालं तर दुसरा जो आहे त्याच्याबद्दलही तुम्हाला ज्ञान होतं. तर ते कसं होणार ? ज्ञान कसं होतं ? बुद्धीने होतं का ? नाही, तर जाणवितं होतं. हा वषिय समजून घ्या. जाणीव. म्हणजे जाणीव कशी ? आता आपण समजा एखाद्या कुत्र्याला सांगितलं. वषिय जरा समजून घ्या. जर कुत्र्याला सांगितलं की बोवा तू या घाणीतनं जा. तो आपला नघून जाईल. त्याला घाण येईल का ? नाही येणार. पण एखाद्या मानवाला सांगितलं की तू या घाणीतनं नधि, तर तो म्हणेल मी नाही जाणार. त्याला जाणीव आहे. ही घाण आहे. पण जेव्हा आत्मज्ञान होतं माणसाला, तेव्हा त्याला जाणीव होते. त्याच्या बोटांवर जाणीव होते की स्वतःमध्ये काय दोष आहे माझ्यात. माझ्या कोणच्या चक्रामध्ये दोष आहे ? म्हणजे आता मला सात चक्र आहेत ना ? ही पाच, सहा आणि सात. ही डाव्या हाताची चक्रं आणि ही उजव्या हाताची चक्रं. डाव्या हाताच्या चक्रामध्ये जी काय माझी भावना शक्ती आहे कवि जे काही माझं गत आहे. जे माझं भूतकाळातलं आहे, ते सगळं डाव्या हाताने जाणलं जातं. जे काही माझं भवषियातलं आहे, ते माझं उजव्या हाताने जाणलं जातं. म्हणजे जे काही मी वचिर करतो, ज्या काही मी चढाया करतो, जे मी लोकांच्यावरती आपला अहंकार दाखवतो वगैरे ह्या सर्व गोष्टी म्हणजे आपल्या शारीरिक आणि मानसिक जेवढ्या क्रिया आहेत त्या उजव्या हाताने आणि डाव्या हाताने आपल्या भावनेतल्या क्रिया अशा रीतीने आपण जाणू शकतो. त्यामुळे हे जेव्हा सात आणि हे सात चक्र मळून जेव्हा बरोबर असे मळितात या ठिकाणी समजा डावीकडनं, उजवीकडनं, मधोमध हे चक्र तयार झालं. आणि ह्या चक्राला डावीकडे आणि उजवीकडे अशा दोन शक्त्या वाहात आहेत. ह्या इडा आणि पिंगला. इडा आणि पिंगला या दोन शक्त्या. आता मधली जी शक्ती जला पॅरासमिपाथेटिक नर्वस सिस्टम म्हणतात, तच्याबद्दल आपल्याला अगदी ज्ञान नाही. आपण त्याला कंट्रोल करू शकत नाही. म्हणजे समजा उद्या तुम्हाला जर धावायचं असलं तर तुमचं हृदय जोरजोरानी धक-धक धक-धक करेल. आणि तुम्हाला वाटलं तर तुम्ही आपलं जोराने हृदय धकधक करवू शकता. पण ते जेव्हा हलकं होतं, ते मात्र या मधल्या शक्तीने होतं. ह्या महालक्ष्मीनी, ह्या सुषुम्ना नाडीने होतं. तर तच्यावरती कसा आपला संबंध लावायचा तर, ती पहिली गोष्ट म्हणजे कुंडलिनी जेव्हा जागृत होते तर सर्वप्रथम तुम्हाला म्हणजे स्वतःच्या सर्व अवयवांवर, आपल्या सर्व जतिकी काही इंद्रिय आहेत त्यांच्यावरती कम्प्लीट कंट्रोल येतो. त्याच्यावरती तुम्हाला पूर्ण कंट्रोल येतो. ही पहिली गोष्ट. त्याच्यानंतर तुमच्या हाताला जाणीव होते. तर मुलांना तो वषिय आवडणार नाही वषिष. त्यांना याच्याशी काय मतलब ? त्यांना पार होण्याची मतलब. तर तुमच्या हाताला ही जाणीव येते की दुसरा मनुष्य, त्याला काय त्रास आहे ? त्याची कोणची चक्रं. धरलति ? आता बोलायचं म्हणजे सूक्ष्मात सगळं बोलतेय. अहो माताजी, यांचं आज्ञाचक्र धरलंय. म्हणजे त्याचा अर्थ काय ? ह्याचा अर्थ ह्याला ग ची बाधा झाली आहे खरं म्हणजे. पण आपण असं कोणाला म्हटलं, बाबा याला ग ची बाधा झाली आहे म्हणजे झालं. तो मारायला उठेल आपल्याला. पण मनुष्य स्वतःबद्दल असं हे बोलू लागतो. माताजी माझा आज्ञाचक्र धरलंय. हे स्वच्छ करा म्हणजे मला ग ची बाधा झाली आहे की काय ? स्वतःबद्दल बोलायला काही वाटत नाही. कारण आपण आपल्यापासून दूर होतो आणि आपल्याला बघतो साक्षी स्वरूपाने. आणि आपण म्हणतो हे बघा हे चक्र माझं धरलंय. हे स्वच्छ केलं पाहजि. ते चक्र त्याचं धरलंय त्याने. मग हे चक्र स्वच्छ करण्याची कमिया जी आहे तिला शुद्ध वदिया असं म्हणतात. शुद्ध वदिया म्हणजे शुद्ध करण्याची वदिया. आता ही कुंडलिनी तुमच्यामध्ये शुद्ध इच्छा आहे. शुद्ध इच्छा म्हणजे बाकी जतिक्या तुमच्या इच्छा आहे त्या अशुद्ध आहेत. जर अशुद्ध नसत्या तर समजा एखादी इच्छा पूर्ण झाली, तर मग तुम्ही दुसऱ्या इच्छेकडे कशाला धावता ? आता पाटील साहेब म्हणाले की एकदम समाधान झालं मला. झालं. एकदा मळिलं म्हणजे झालं. तेव्हा म्हणजे काय आहे की जी शुद्ध इच्छा तुमची होती. परमेश्वराशी एकाकार होण्याची शुद्ध इच्छा आहे. योग मळिवण्याची शुद्ध इच्छा होती. ती जागृत झाली, संपूर्ण फलद्रूपता आली म्हणजे तुम्ही समजले की आम्ही झालो आहोत. आता आम्ही बी घडलो तुम्ही बी घडाना. हे जे सांगून गेले की आमचं बी घडलंय. बी घडलंय त्यात तुमचं बी घडून घ्या. आणि ते एकदा झालं म्हणजे मग काय ? समाधानात बसलो. तुका म्हणे 'मज अवघ्याचा कंटाळा, तू एक गोपाळा, आवडीसी' ही स्थिती होऊन जाते. ती स्थिती येण्यासाठी अवघ्याचा कंटाळा येण्यासाठी, तो एक गोपाळा आधी भेटला पाहजि ना ? तर तशी ती कुंडलिनी जागृत झाल्याबरोबर तुमच्यामध्ये सामूहिक चेतना येते म्हणजे त्याची जाणीव येते म्हणजे तुम्ही म्हणता. लहान लहान मुलं म्हणतात, माताजी, ह्याची आज्ञा धरली आहे. याचं हे धरलंय. मुलं लहान लहान. त्यांनासुद्धा समजतं. तेव्हा ही एक उच्चतर स्थिती माणसाची होते. ती झालेली नाहीये. अजून आपण अर्धवट आहोत. अजून आपलं कनेक्शन लागलेलं नाही. हे एकदा कनेक्शन लागलं म्हणजे झालं. साधी गोष्ट. अहो जर तुम्हाला टेलविजिनच्या गमती सांगितल्या. समजा जर तुम्ही टेलविजिन पाहताय, तुम्ही म्हणाल काहीतरी सांगता

माताजी ? असं कसं शक्य आहे ? की त्याच्यात रंगीत अगदी संबंधच्या संबंध चत्रिपटासारखे चत्रिपट सगळं काही तुम्हीच बघता. इथल्या बसल्याबसल्या लंडनचे काय, ऑस्ट्रेलियाचे काय कुठूनही दसितात. तुम्ही म्हणाल हे असं कसं ? ते डबडं दसितंय नुसतं. ते डबडं आणून इथे लावलं कनेक्शनला तर दसिल की नाही ? कारण तुम्ही म्हणजे मोठे भारी एक टेलिव्हिजन आहात. कंप्यूटर आहात. सगळं काही तुम्ही आहात. आता अहो आलं कुठे कम्प्यूटर आणि टेलिव्हिजनच्या कल्पना ? हे आपण आहोत म्हणून आपल्यातनच आलं. पण असलं कम्प्यूटर तुम्ही पाहिलंय का ? की वचिर न करताना सुद्धा सगळं काही कार्य करीत असतं. फक्त याचं कनेक्शन त्या परमेश्वराशी लावून बघा. म्हणजे पहिल्यांदा सर्वात पहिल्यांदा सामूहिक चेतना येते. तेव्हा कर्ती होतं ते सांगता येत नाही एवढ्या ह्याच्यात, पण आत्मज्ञानानी पहिल्यांदा स्वतःच्या शरीराबद्दल, मनाबद्दल, अहंकाराबद्दल सगळं ज्ञान होतं. इतकंच नव्हे तर दुसऱ्याच्याबद्दल सुद्धा ज्ञान होतं आणि आत्मज्ञानानी मी परमेश्वराचा एक अंग आहे ह्याची जाणीव होते. वरिटातल्या अंगातला एक मी प्रत्यंग आहे ह्याची जाणीव होते. जाणीव होणं म्हणजे वदि होणं. त्याच्यापासून वेद लहिला गेला. नुसतं वाचन करणे म्हणजे वेद नव्हे. ज्यांनी वदि होते म्हणजे हातामध्ये जाणीव झाली पाहजि. तुमच्या नसानसात जाणीव झाली पाहजि. ज्याला सेंटरल नर्वस सिस्टम म्हणतात. त्याच्यामध्ये जाणीव झाली पाहजि तर. कळलं का ? याला म्हणायचं आत्मज्ञान. मग असा आत्मज्ञानी मनुष्य जेव्हा त्रिकालज्ञानी होऊन जातो तेव्हा त्याला बसल्याबसल्या सर्व काही समजतं. कोणाबद्दल काही सांगायचं असलं की सर्व बरोबर समजतं. सगळं माहिती असतं त्याला कारण तो त्रिकालज्ञानी आहे. त्याच्याही वर त्यांनी परमेश्वरी तत्वात सगळं काही जाणलेलं आहे. त्यांना सगळं माहिती आहे. मी गगनगड महाराजांना कधी पाहिलं नव्हतं. त्यांनी मला कधी पाहिलं नव्हतं. त्यांना काही माहीत नाही. मी कोण ? काय ? तथि बसल्याबसल्या त्यांनी सगळं माझं वर्णन करून सांगतिलं कसं सांगतिलं ? मी कोण ? कसला जन्म आहे ? मी काय आहे ? सगळं काही कसं सांगतिलं ? आणि आहे खरी गोष्ट. सद्धि आहेत ते ? त्यांना कदाचित माझा पत्ता नसेल माहिती ? लौकिक पण अलौकिक सगळे पत्ते दलि त्यांनी. ते कसं कळलं त्यांना ? म्हणजे काहीतरी द्रष्टा असल्याशिवाय का होईल का ? पण असे द्रष्टे आहेत आणि तुम्हीही होऊ शकता. सहजयोगाची ही कृपा आहे आणि सहज. अहो दसियला साधं बी सुद्धा उद्या वृक्ष होतं. पण ह्याच्यात खटाखट. आता बघा हे म्हणतात ना की आम्ही मागल्या वर्षी पार झालो. एका वर्षात बघा तर. हे कल्पतरूंचे आरव. उभे झाले की नाही तुमच्या समोर तुमच्यातलेच. तेव्हा तुम्ही का नाही येऊन घ्यायचं ? त्याला कसला प्रश्न ? हं. काय दुसरा प्रश्न ? आता आत्मज्ञानाबद्दल थोडक्यात सांगतिलं मी. पण तसं समजायला लागलं की आपोआप तुमच्या लक्षात येईल कर्ती ज्ञान आहे ते. प्रश्न : ग्रामीण भागात देवीचा संचार होतो यावर आपले मत काय आहे ? हे सत्य आहे की ही अंधश्रद्धा आहे का ? या अंधश्रद्धेमुळे मानवाचे पुढे काय होईल ? श्री माताजी : पाणी द्या जरा. (पाणी पतित) आता या लोकांनी एक फार प्रश्न वचिरलाय मार्मिक आणि तो मी आता सांगणार आहे आणि सत्य जे आहे ते आहे. ते बदलू शकत नाही आपण. जे खरे आहे ते ऐकून घ्यावं पण त्याबद्दल वाईट नाही वाटून घ्यायचं.

1984-0307, Public Program in Shri Ram Temple

[View online.](#)

Public Program in the Shri Ram Temple (Marathi), Phaltan near Satara, Maharashtra (India). 7 March 1984. फलटणच्या सर्व सात्विक भाविक साधकांना आमचा नमस्कार! आज हृदयापासून तुमची कृपा मागते, पण माझा काही दोष नाही हे लक्षात ठेवलं पाहजि. तुमच्याही पेक्षा जास्त उत्कंठने तुम्हाला भेटण्यासाठी धावत येत होते, पण रस्ते महाराष्ट्रातले कसे आहेत त्याचा अनुभव येतो. त्यात रस्त्यात इतके अपघात झालेले की जीव नुसता अगदी धावून जातो. मग कुठे जर गाडी तुमची फेल झाली तर रस्त्यात एक दुकान नाही की एक जागा नाही की कोणी मनुष्य नाही की ज्याला म्हणता येईल की 'बाबा, आमच्या गाडीला एक वस्तू पाहजि ती दे.' ही आपल्या देशाची खरोखरच हलाखीची स्थिती आहे. आणि त्यामुळे कुठे टेलिफोन नाही की तुम्हाला कळवायला की कसं पोहोचायचं? कसं झालंय. म्हणजे फार परिस्थिती अजून सुद्धा अशी आपली झालेली नाही की जथि आपण कधी म्हणू की आम्ही यावेळेला पोहोचू, त्यावेळेला पोहोचू, पाहोचले तर नशीब! आदळत, आपटत. एका शरीरात जर पोहोचले (काहीही इजा न होता) तर स्वतःला मानायचं की बाबा पोहोचलो! पण अशा परिस्थितीत सुद्धा भारतीय जीवन पुष्कळ सुखी आहे. आणि लोकांमध्ये एकतरहेचे समाधान, शहाणपण आहे. कारण अजून आपण आपल्या धर्माला जागून आहोत. जर अशी स्थिती परदेशात कुठेही असती, तर लोकांनी सगळ्यांना उडवून दिलं असतं. एकही रस्ता असा असता तर सगळ्यांनी उडवून दिलं असतं. पण आपल्या देशात लोक समाधानी आहेत आणि असं दे बाबा, परमेश्वराचं नाव घेत असतात. आज इतके एकानंतर एक प्रश्न आले की त्या प्रश्नांना ठीक करता करता शेवटी मी फलटणला जाते की नाही अशी सुद्धा मला शंका आली होती. आजचा वषिय 'सहजयोग आणि कुंडलिनीची जागृती' असा आहे. तुम्ही कुंडलिनी हा शब्द ऐकलेला आहे. जे लोक सुशिक्षित आहेत, ज्यांना आपल्या भारतीय संस्कृतीचा अभिमान आहे, ज्यांनी भारतीय संस्कृतीचा अभ्यास केलेला आहे. संत-साधूंना जाणलं आहे, अशा लोकांना कुंडलिनी काय आहे हे माहिती आहे. पण जे अगदीच आजकालच शाळेत गेलेले, कॉलेजला गेलेले नवयुवक आहेत, कदाचित त्यांना कुंडलिनी काय आहे ते माहिती नसणार. पण कुंडलिनी म्हणून एक शक्ती आहे असं हजारो वर्षांपूर्वी लोकांनी सांगितलं आहे. हजारो वर्षांपूर्वी ! म्हणजे चौदा हजार वर्षांपूर्वी आपल्या देशामध्ये भृगू संहिता म्हणून फार मोठं ज्योतिषावर लिखित केलं होतं. त्याच्याही आधी नाडी ग्रंथ म्हणून आपल्या देशामध्ये एक ग्रंथ लिहिला होता. आता आपण इतके साहेब झालो आहेत की आपण आपल्यातलं काही वाचत नाही कवि आपल्यामध्ये काही आहे वशिष तकिडे दृष्टी करीत नाही. पण हे सगळे ग्रंथ उपलब्ध आहेत. त्यातल्या त्यात नाडी ग्रंथ हा वषिय जो आहे तो एक स्वामी सोडला भगंदर म्हणून एक गृहस्थ होते त्यांनी बाराव्या शतकात परत उजळणी करून आजच्या वेळेला आणून आणि असं भाकित केलं होतं की १९७० साली सहजयोग होणार आहे आणि सहजयोग सुरू झाल्यानंतर सुरू न लोकांमध्ये असलेली ही कुंडलिनी शक्ती आपोआप जागृत होऊन लोकांना आत्मसाक्षात्कार घेेल. आणि सुप्त त्यात हे ही सांगितलं आहे की इस्पतिव नावाची संस्था वगैरे जी आहे संपुष्टात येईल. अर्थात ते डॉक्टरांनी वाचू नये. नाही तर माझ्यावरती धावत येतील मारायला. पण एक असा सारासार विचार केला पाहजि की आपण जे काही बाहेरचे आहे ते इतक्या लवकर घेतो आणि आपल्या देशातलं इतकं मोठं आहे, तकिडे आपली नजर का जात नाही? जी गोष्ट ज्ञानाची आहे तशीच आपली इतर बाबतीतही आहे. आपलं लक्ष बाहेर लवकर जातं. पण जर म्हटलं की तुमचं लक्ष आतमध्ये घेऊन जा, तर तुम्ही म्हणाल, 'माताजी, हे कसं करायचं?' हे लक्ष आतमध्ये कसं करायचं? हे लक्ष आतमध्ये नेण्याचं कार्य तुम्ही करू शकत नाही ही गोष्ट खरी आहे. तर ती घडविण्याची कमिया कोण करणार? त्यासाठी आपल्यामध्ये ही कुंडलिनी नावाची शक्ती आहे. आता जर एखाद्या वदिशी माणसाने येऊन सांगितलं की अशी वीज म्हणून वस्तू आहे, तर लगेच आपण तकिडे धावतो कवि ती वीज काय वस्तू आहे ती शोधून काढली पाहजि ? ती वीज आपल्या शहरात आली पाहजि. तनि हे फायदे होतात. असे चालू होईल. पण जर कोणी येऊन सांगितलं की तुमच्या आतमध्ये अशी शक्ती आहे तर तकिडे आपली दृष्टी सहसा जात नाही. तकिडे आपण बघत नाही की हे काय आहे. आणि बिघटिलं पाहजि. जर मी तुम्हाला समजा काही गुप्त गोष्टी सांगत असले तर तकिडे लक्षपूर्वक बघतिलं पाहजि की यात काहीतरी आहे का? हे जे काही माताजी सांगत आहेत यात खरं कति आहे ? त्याची उदाहरण अनेक आहेत. म्हणजे संत-साधू लोक हे साक्षात्कारी होते हे आपल्याला माहिती आहे. त्यांना धर्म होता, त्यांना सांगावं लागायचं नाही, तुम्ही असं करू नका, तसं करू नका. हे करू नका. ते करू नका. हे कसं झालं? त्यांच्यात आपल्यात एवढा फरक का होता ? हे एक उदाहरण घेतलं आपण. काहीतरी त्यांच्यात वशिष होतं आणि काहीतरी आपल्यात कमी आहे. त्यांच्याजवळ पैसे कमी असतील. असेल. त्यांच्याजवळ दोन कपडे कमी असतील. पण त्यांच्यामध्ये जे गुण होते ते आपल्यामध्ये नाही आहेत. ही गोष्ट आपण मान्य केली पाहजि. जे संतांमध्ये होतं ते आपल्यामध्ये नाही आहे. म्हणजे आपल्यात आणि त्यांच्यात काहीतरी तफावत होती आणि ती तफावत का होती हे आपण जाणून घेतलं पाहजि. ती एवढ्यासाठी की त्यांचा आत्मसाक्षात्कार झालेला होता. संतांनी त्यावेळेला जशी सोय होती त्याप्रमाणे सांगितलं की तुम्ही देवाला वसिरू नका. आज विज्ञानाच्या नावाखाली देवाचे धडिबडे काढले आहेत. तसे देवाच्या नावाखाली ही काढलेले आहेत. भोंद लोक ही जगात पुष्कळ आहेत, जे पैसे बनवतात, लोकांना फसवतात. पण विज्ञानाच्या नावावर सुद्धा त्यांनी सांगितलं की देव म्हणून काही वस्तूच नाही. त्याला बंद करून ठेवायचे. म्हणजे माझ्या मते दोन्ही एकच झाले. जे तुम्ही बघतिलं नाही, जे तुम्ही पाहिलं नाही, जे तुम्ही जाणलं नाही, ते नाही असं म्हणणं म्हणजे वैज्ञानिक दृष्टी नाही झाली. जर शुद्ध वैज्ञानिक दृष्टी असली तर मनुष्य सरळ म्हणेल की, 'मी नाही पाहिलं, पण मी बघतो.' पण हे लोक शुद्ध वैज्ञानिक आहेत, कारण ह्यांचं जे विज्ञान आहे ते पराकोटीला पोहोचले आहे. आपलं अजून अर्धवट, लोंबकळत आहे त्याच्यामुळे इथले वैज्ञानिक तेवढे पोहोचलेले नाहीत. तर जेव्हा शुद्ध वैज्ञानिक तुम्ही व्हाल तेव्हा तुमच्याही दृष्टीला हे येईल, की ह्या विज्ञानाने आम्ही काय मळिलं? इथे आपल्याला असं वाटतं की चला, कति त्रास होतो प्रवासाचा, लोक मळित नाही, हे नाही, ते नाही. पण तसं पाहिलं तर त्या देशात असं मला वाटतं की मी नरकात राहते की काय. अगदी नरक वाटतो.. म्हणजे सगळं असतं, रस्ते ठीक आहेत, लखलखाट आहे, सगळं काही आहे, पण नरक वाटतो तथि. माणूसकी नाही तथि. उदंडपणा, उद्धटपणा, रागीटपणा, हसि, इतकी जास्त हसि आहे की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की त्या इंग्लंड शहरामध्ये, ज्या इंग्लिश लोकांनी आपल्यावर राज्य केलं त्याठिकाणी दोन मुलांना प्रत्येक आठवड्यात आई- वडील मारून टाकतात. जर आपली मुलं त्यांच्या रस्त्यावर गेली तर हे ही तसंच करतील. दारू पतिल त्यांच्यासारखे, उदंड होतील, उनाड होतील, तसेच वागू लागतील. आता ते रस्त्यावर असे आले आहेत, की इतकं लांब चालून जेव्हा ते पोहोचले (इतक्या काळानंतर), तेव्हा खड्डा दसिला आणि आता या खड्ड्यातच पडायचंय आपल्याला कळलं तेव्हा मग मागे वळून आले. पण आपण का नाही आधीच या गोष्टी समजून घ्याव्या की आपल्या देशात या केवढ्या मोठ्या गोष्टी आहेत. या केवढ्या व्यवस्था आपल्या देशात संत-साधूंनी

केलेल्या आहेत. त्याचा फायदा का करून घेतला नाही आणि का करून घेत नाही? कारण कोणाचेच लक्ष परमेश्वराकडे नाही आहे. फक्त जे भोंदू लोक आहेत, पोटभरू लोक आहेत कविा असे लोक आहेत ते तुम्हाला येऊन देवाबद्दल काहीतरी सांगतात कविा जे थोडे फार संत-साधू असतात त्यांचे तुम्ही हात-पाय मोडून ठेवले आहेत. दोन्ही पैकी एक. ही अशी स्थिती आहे. आता परमेश्वराने जे आपल्याला मनुष्य केले ते कशासाठी केले आहे. या स्थितीला आणले ते एवढ्यासाठी नाही की आपण मनुष्य व्हावं, आपल्याजवळ पैसे हवे. थोडीशी रक्कम शल्लिक झाली की आपण गुत्त्यात मरावं. त्याच्यासाठी केले आहे का परमेश्वराने आपल्याला? कोणतीही वस्तू आपण बनवतो. आता हे यंत्र जर आपण बनवलेले आहे तर हे कोणत्या तरी कारणामुळेच बनवलेले आहे की नाही. एवढी मेहनत करून आज तुम्हाला मनुष्य बनवलं, तर परमेश्वराने काहीतरी तुमची इज्जत केलेली आहे. इतक्या मेहनतीने, प्रेमाने का तुम्हाला बनवलं? आपण असा वचिार केला पाहजि की परमेश्वराने आम्हाला का बनवलं? त्याला कारण आपण तसा वचिारच करीत नाही. जे आपल्याला मळिलं ते मळिलेले आहे. नाक, डोळे, तोंड सगळं काही मळिलेले आहे. आता ह्याच्यापुढचा कशाला आपण वचिार करायचा? पण परमेश्वराने मनुष्य आपल्याला एवढ्यासाठी बनवलेले आहे की आता मनुष्य झाल्यावरच मनुष्याला त्याचा आत्मा मळू शकतो आणि आत्मा मळाल्यावर त्याचा संबंध परमात्म्याशी होऊ शकतो. मग सरळ प्रश्न असा होतो की परमात्म्याशी संबंध कशाला करायचा? आता प्रश्न असाच आहे की या वस्तूचा संबंध, कनेक्शन मेनशी कशाला लावायचं? ही वस्तू जी बनविलेली आहे ती अर्धवट आहे. जोपर्यंत तचिा संबंध आम्ही मेनशी लावत नाही, हचिा काही उपयोग नाही आणि ही भूरांत आहे. ह्याच्यावर आम्ही कतितीही ओरडलो तरी हचिा काही उपयोग होणार नाही. म्हणून जोपर्यंत तुमचा संबंध परमेश्वराशी लागणार नाही तोपर्यंत तुम्हालाही काही अर्थ लागणार नाही. म्हणूनच आज लोक असे सभ्रांत फरित आहेत. त्यांना समजत नाही, चांगलं काय, वाईट काय? कशाला म्हणायचं परमेश्वर, कशाला म्हणायचं दुष्टपणा, कशाला म्हणायचं चांगुलपणा? पुष्कळांना असं वाटतं की परदेशातले लोक फार सुखी आहेत, ही अगदी चुकीची कल्पना आहे. अत्यंत चुकीची कल्पना आहे. कारण तथि आजकाल, तुम्ही जर तरुण लोकांना जाऊन वचिारलं, फार जे श्रीमंत देश आहेत, तर ते सांगतील की 'आम्ही तर फक्त आत्महत्येच्याच वचििचनेत बसलेलो आहोत. आम्ही असा वचिार करतो आहोत की आत्महत्या कशी करायची?' अशा परिस्थितीत त्या लोकांनी जे मळिलेले आहे त्यापेक्षा अधिक आपण मळिवू शकतो. जर आपण दुसरा मार्ग अवलंबिला. जर तुम्हाला एखादं झाड दसिलं, जे खूप मोठं झालेलं आहे, तर लक्षात घेतलं पाहजि की त्या झाडाला मूळे असली पाहजि. जर त्याला, मुळाला पाणी नसलं तर ते झाड सुकून जाणार. तेच आज वशिवाचं झालेलं आहे, पाश्चिमात्य देशांनी आपली भरमसाठ, अगदी खूप प्रगती करून घेतलेली आहे आणि ते कोलमडायला बसले की आहेत. कारण त्यांनी आपली मूळे शोधून नाही काढली. कारण त्यांची मूळे या देशात आहेत आणि ह्या देशातले लोक त्यांच्यामागे धावत आहेत सैरावैरा. तेव्हा ज्यांचं जे काम आहे ते सोडून ते त्यांच्यामागे लागले तर झाड आधीच लवकरच कोलमडणार. तेव्हा इथल्या देशातल्या लोकांनी आपली पाळेमुळे काय आहेत ते शोधून काढले पाहजि आणि पाळेमुळे आपल्यामध्ये आपल्या संतांनी सांगितलेली आहेत की 'तुज आहे तुजपाशी' म्हणजे काही खोटं बोलले नाहीत ते. जर असं म्हटलं की तुज आहे तुजपाशी आणि ते तू शोधून काढलं पाहजिस, तर त्यात मनुष्याने फारसा वचिार करू नये. दुसरं असं की कुंडलनि ही जी शक्ती आहे ही शुद्ध इच्छा आहे. मनुष्याच्या बाकीच्या सर्व इच्छा अशुद्ध आहेत. कारण कोणतीही इच्छा तुम्ही केलीत आणि ती पूर्ण झाली तरी दुसरी इच्छा होतेच. आज वाटलं आम्हाला की एक कपडा वकित घ्यावा, बरं मग त्याच्या नंतर वाटतं की एक घर बनवावं, मग वाटतं मोटर असावी. म्हणजे इच्छेवर इच्छा होत जातात पण मन काही तृप्त होत नाही. प्रत्येक ऋतुमध्ये, वेगळ्यावेगळ्या ऋतुमध्ये अनेक तऱ्हेची फळं आणि फुलं येतात, याला योगशास्त्रामध्ये ऋतुभरा प्रज्जा म्हणतात. ती शक्ती, जी परमेश्वराची जवित ब्रह्मशक्ती, ती अजून आपल्या हाताला लागलेली नाही. ती कार्य करते. शक्ती आहे, करते, दसितं आपल्याला. फुलं आली, ही आली कुठून? ही जवित शक्तीने आली. पण ही जी कार्य करणारी शक्ती आहे, ही शक्ती आम्हाला, अजून आमच्या हाताला लागलेली नाही. तचियावर आमचं काही प्रभृत्व आलेलं नाही कविा आम्ही तलिा जाणलंसुद्धा नाही. पण मनुष्याचं तकिडे लक्ष नाही. कारण मनुष्यामध्ये उथळपणा आहे. गहनता नाही, उथळपणा आहे. म्हणजे एक की असलं, चला काही हरकत नाही. एवढं कोण बघायला जातं. असेल, आपल्याला काय, माळ्याने फुलं दिलं की झालं! आता त्याच्यापुढे कोण बघायला जातं की ही फुलं कोणी बनविली. पण जर गहन वचिार केला तर हे झालेलं आहे. तेव्हा ही सर्वव्यापी ब्रह्मशक्ती आपल्या हाताला लागावी अशी जर तुम्ही इच्छा केली तर त्यात काही वैगुण्य नाही. पण ती लागायची कशी? कसं होणार? त्याला काय करायला पाहजि? आपल्याला जर एखाद्या बी ला अंकुर फोडायचं असलं तर आपण काही त्याच्यासमोर वजिज्ञान लावत नाही, वाद करीत नाही, वविाद करीत नाही, भजन म्हणत नाही, गाणं म्हणत नाही. काय करतो? त्या बी ला या आईच्या पोटात देतो आणि त्याच्यात अंकुर फुटतात. ते अंकुर आपोआप, सहज फुटतात. त्याला काही करावं लागतं का? काही करावं लागत नाही. तसंच आहे की तुम्हाला सुद्धा जे अती व्हायचं आहे, याच्यापुढचं व्हायचं आहे, त्याला सुद्धा काही करावं लागणार नाही आणि आता तरी तुम्ही मनुष्य झालात, तुम्ही काय केले? तुम्ही काही केलेलं आहे का? आपोआपच झाल. तेव्हा ह्याच्यापुढचं जे व्हायचंय ते सुद्धा आपोआपच होणार आहे, त्यासाठी तुम्हाला डोक्यावर उभं राहायला करतील. कारण आजकाल सगळ्यांना प्रश्न करण्याची सवय झालेली आहे. सगळीकडे राजकारणी मतं मागत नको. हे सर्व असतांना, हे असं आधी का नाही झालं? असाही लोक प्रश्न फरितात, तर लोक प्रश्नही करत फरितात. मी काही राजकारणी नाही आहे. पण असा वचिार केला पाहजि की आत्तापर्यंत झालं नाही हे आपण अशा वचिाराने म्हणतो, की आपल्याला जवित वस्तू कधीही एकदम हटात होत नाही, एकानंतर एक. आधी बी रूजतं, त्याला मूळे येतात, मग त्याचा बुंधा येतो, मग त्याच्या फांद्या येतात, मग फांद्यांना फुलं येतात, मग त्यांना फळे येतात. असं होत नाही की बी घातलं की त्याच्यात फळं नधितं. म्हणजे उत्तरोत्तर गोष्ट होत जाते. ह्याला उत्क्रांती असं म्हणतात आणि आज ही वेळ आलेली आहे म्हणून अनेक लोकांची कुंडलनि जागृत होऊ शकते. आता कुंडलनि कशी जागृत होते? काय होतं? वगैरे त्याच्याबद्दल आमच्याकडे बरीच पुस्तकं आहेत. ती तुम्ही वाचावी, गहनपणाने, शहाणपणाने. हा नवीन वषिण आहे. ते तुम्ही जाणलेलं नाही. हे ज्ञान मुळातलं आहे. आणि हे जाणण्यासाठी सूक्ष्म व्हावं लागतं. म्हणून गहनतेने तो वषिण घेतला पाहजि. जर तुम्हाला ते शकियचं असलं तर फार सोपं काम आहे, कुंडलनिच जागरण करणं कठीण नाही. तेव्हा ती तुम्ही जागृत करून घ्यावी आणि त्याच्यानंतर तचिा पुढे वापर कसा करायचा, तचिा सांभाळ कसा करायचा, नंतर दुसऱ्यांना ह्याचा फायदा कसा करून द्यायचा हे सुद्धा शकिलं पाहजि. याचे अनेक फायदे होतात. पण ते फायदे झाल्यावरच तुम्ही बघा. नाहीतर तुम्ही म्हणाल, की आत्ता सद्धि करून दाखवा. काल असंच झालं. ५ - ६ दारूडे आले. म्हणे, 'माताजी, आता आमचे चाळीस जण आहेत त्यांना तुम्ही ठीक करा.' म्हटलं, 'असं कसं. आता मला प्रोग्रॅमला जायचंय.' नाही म्हणे आत्ताच करा.' आता ते दारू प्यायले होते. त्यांना कोण काय म्हणणार! ते पोलिस वगैरे आले, त्या दारू प्यायलेल्या अवस्थेत काय म्हणतात. त्यांना काही समजतं का? म्हटलं, 'तुम्ही दारू पळिज आलात, तुम्हाला काही म्हणू नाही शकत.' पोलिस आले. मग काय काय झालं, त्यांची प्रकरणं झाली, भानगडी. पण हे असं असतं, की ज्या ठिकाणी, तुम्ही कधी कॉलेजमध्ये दारू पळिज गेलात तर तुम्हाला काही समजेल का? म्हणजे कॉलेजचं सुद्धा नाही समजायचं. शाळेत दारू पळिज गेलात तर तुम्हाला काही समजेल

का? डोकंच ठकिणावर नसतं माणसाचं. मग कुंडलनीसारखी गोष्ट तुम्हाला दारू पडिन कशी समजणार? पण ते भांडायला लागले, ओरडायला लागले. म्हटलं हा आहे तरी काय प्रकार ! आम्ही तुम्हाला तुमचं दयायला आलोय. एवढ्यात भांडायला काय झालंय तुम्हाला ? तर असा वक्षिपितपणा, चमत्कारकिपणा येण्याची फार संभावना आहे. कारण आपल्याकडे जे एकदम, मी म्हटलं ना की झाड उलथून पडण्याची वेळ आलेली आहे. ती गोष्ट आपल्याकडेही होऊ घातली आहे. तेव्हा थोडंसं काळजीपूर्वक राहिलं पाहजि. जे तथि झालं, ते इथे नाही झालं पाहजि. त्यांची पुनरावृत्ती इथे झाली नाही पाहजि. आपण धोपटमार्गाने, सरळ मार्गाने परमेश्वराच्या साम्राज्यात गेलं पाहजि. हीच एक मला वविंचना आहे. कुठे असं नाही झालं पाहजि, त्यांचे तर अर्धे देश बुडालेलेच आहेत. ६५% लोक अमेरिकेत वेडे आहेत. ६५% तरुण लोक वेडे आहेत. यावरून तुम्ही अंदाज लावू शकाल यांच्या प्रगतीला काय म्हणावं. स्वतंत्रलंडची जवळ जवळ ८०% तरुण मुलं आत्महत्या कशी करावी याची खलबतं करतात. म्हणजे 'अती शहाणे त्याचे बैल रकिामे' असं मराठीत म्हणतात ते तथि दसितं. आणि एवढं सगळं करून काय मळिवलं हेच मला समजत नाही. इतके दुःखी जीव आहेत. कोणी आई-वडालांजवळ रहात नाही, बापाला वचिारत नाही, बाप मेला तर एक-एक महिना त्याचं शव सोडून गेलं तरी कोणी बघायला येत नाही. म्हणजे माणुसकीतून उठलेले आहेत. असं आपल्या देशात होऊ नये. आधीच तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात येऊन त्याच्या प्रेमाचा आस्वाद घ्यावा. अशी माझी सदचिछा आहे. आणि भारताचे एवढे पुण्य आहे, त्यातल्या त्यात महाराष्ट्र भूमीचं एवढं पुण्य आहे की महाराष्ट्रातला मनुष्य म्हणजे एक वशिष आहे. त्याला धर्माची चाड आहे, देवाची चाड आहे. मोठ्यांचा मान आहे. फसतोही कधी कधी, कबूल. फसत नाही असं नाही. पण त्याच्यामध्ये धर्मभावना, चांगुलपणाने वागण्याची एक इच्छा नेहमी असते. जरी तो वाईट मार्गाने वागला तरी हे माझं चुकलं असं सांगतो. नाशकिला मी गेले होते. एक गृहस्थ आले आणि भाड्याजवळ येऊन म्हणाले, 'माताजी, मी तुम्हाला कबूल करतो, मी दारू पडिन आलो. मी चोवीस तास दारू पडिन आलो. तुम्ही माझी आई आहात. मी तुम्हाला कबूल करतो. तुम्ही माझी दारू सोडवून द्या. हे वाईट आहे मला माहिती आहे पण मला सुटत नाही.' आता सुटली त्यांची दारू. पण ही गोष्ट वाईट आहे हे त्याला माहिती आहे. कारण तो भारतातला, या महाराष्ट्रातला मनुष्य आहे, पण या लोकांना हे ही माहिती नाही हे वाईट आहे. आता यांना काय म्हणावं! इतकी बेव्हूट स्थिती तथि झालेली आहे. ती तुमच्या मुला-बाळांची होऊ नये. तुम्ही ज्यासाठी या देशामध्ये एवढा जन्म घेतला, ज्या पूर्वपुण्याईने जे मळिवलिले आहे, ते तुम्हाला मळिवं. या सदचिछेनेच मी आज फलटणला आलेली आहे. तेव्हा तुम्ही ते घ्यावं. उशीर फार झालेला आहे म्हणून मी काही जास्त लेक्चर देणार नाही. आता आपण कुंडलनी जागृतीचाच कार्यक्रम घेऊयात. आता सगळ्यांनी ज्याला सहजासन असं म्हणतात, असे पाय मोकळे करून बसा. पाय मोकळे करून. फार जास्त एकावर एक चढवायचे नाहीत. आणि दोन्ही हात असे आरामात आपल्या मांडीवर ठेवायचे. काहीही वशिष करायचे नाही. दोन्हीही हात असे मांडीवर ठेवायचे. फक्त श्रद्धेने बसलं पाहजि. दूसरं म्हणजे असं, की हे ब्रह्मरंध्र आहे, इथे, ते छेदावं लागतं. आणि आईसमोर आपल्याला काही टोपी घालायला नको. आई म्हणजे आपली आई आहे. काही अंमलदार नाहीये, गुरू नाही आहे. तेव्हा टोपी काढलेली बरी. कारण हे ब्रह्मरंध्र छेदावं लागतं. बायकांनी पदर राहू देत कारण तो पातळ असतो. पण टोपी जरा काढलेली बरी. थोडंसं आवळतं कधी- कधी. चप्पमाही काढला तरी हरकत नाही. कारण डोळे तुम्हाला मट्टिनच ठेवावे लागणार आहेत, आणि त्याने डोळे ठीक होतात. म्हणून चप्पमा काढलेला बरा. पायात चपला नसतीलच, मला माहिती आहे. आता असे हात करून बसायचे आहे. जास्त मानेला ताण द्यायचा नाही कवि वाकायचं नाही. सरळ आपण जसे बसतो, तसं बसायचं. आता सर्वप्रथम डोळे मट्टिन या आपल्या मायभूमीला नमस्कार करूयात. तीनदा. कारण तनि आपल्याला जन्म दिला आणि ती पुण्यभूमी आहे. तिला खरोखर मनापासून तुम्ही नमस्कार करा. तुम्हाला माहिती नाही की ती कति मोठी आई आहे तुमची! नमस्कार करावा, तीनदा. आता मी शेवटलं सांगते ते लक्षपूर्वक ऐका. फार सोपं काम आहे. म्हणजे तुम्ही स्वतःला कसं कवच घालायचं. जे आईचं कवच असतं ना, आईचा पदर कसा घालायचा म्हटलं तर चालेल. आपल्याला सात चक्रं आहेत. तेव्हा आपलं संरक्षण झालं पाहजि, वाईट प्रवृत्तीपासून. म्हणजे आपल्याला जे मळिलंय ते हरवलं नाही पाहजि. त्यासाठी रोज सकाळ-संध्याकाळ, एकदा उठल्यावर कवि बाहेर जातांना आणि एकदा झोपतांना दोनदा हे बंधन घालायचं असतं. अगदी सोपं आहे. हे फोटो देतील तुम्हाला आणि तुम्ही फोटोचे पैसे नाही घ्यायचे. सगळ्यांनी आदराने फोटो घ्यायचा. आता हा जो हात आहे हा इथून उचलून असा वर आणि असा नेला म्हणजे एक कवच तयार होतं आणि असाच परत आणायचा. एक असा उचलून, एक म्हणजे पहिलंच चक्र मूलाधार. त्याला झालं. नंतर दूसरं चक्र स्वाध्याय. त्याला तुम्ही दिलं, तसिरं चक्र नाभी, त्याला तुम्ही बंधनात घातलं. चौथं चक्र हृदय त्याला तुम्ही बंधनात घातलं. पाचवं चक्र वशिद्धी म्हणजे कंठाचं. त्याला तुम्ही बंधनात घातलं. सहावं चक्र आज्ञेचं, ते तुमच्या मेंदूत असतं. आणि हे सातवं चक्र ब्रह्मरंध्र म्हणजे ज्याला सहस्त्रार असं म्हणतात. अशा रीतीने तुमची जी सात चक्र आहेत, त्यांना बंधन घातलं. आता स्वतःची कुंडलनी कशी उचलायची ते बघा. थोडं शांतपणाने घ्या. आता हा हात असा ठेवायचा. थोडा गंभीर आहे हा वषिय. हा हात असा, डावा, समोर ठेवायचा. म्हणजे आनंद आतून, इतक्या उकळ्या फुटून वाहणार आहे. की तुम्ही हसतच रहाल जगाकडे बघून. पण आता थोडावेळ थांबून घ्यायचं. हा डावा हात असा पुढे ठेवायचा, कुंडलनी वर, मी बसले आहे. तुम्ही बसला आहात. आता ह्याच्यावरती फरिवायचा हा उजवा हात. हा असा उभा घ्यायचा आणि हा असा. ही इच्छा शक्ती आहे आणि ही क्रियाशक्ती आहे. हा हात वर, समोर, खाली, मागे असा फरिवायचा. वर, समोर, खाली, मागे असा तीनदा वर न्यायचा. आता चला. आता खांदे मोकळे सोडून, डोकं वर करून ह्याला असे वेढोळे आणि एक गाठ घालून मारायची जोरात स्वतःला. आता एकदा कुंडलनी चढवली. आता ही तीन, त्रिगुणात्मिका आहे. म्हणून तीनदा चढवायला लागते. आता परत चढवायची. आता परत खांदे मोकळे सोडून, डोकं वर करून वचिार नाही करायचा. परत एक वेढोळे घाला अशी दूसरी गाठ मारायची, तसिर्यांदा तीन गाठी बांधायच्या. म्हणजे नीर गाठ होते. पार झाले तुम्ही. सर्व संत-साधूंना आमचा नमस्कार! ०

1984-0322, Birthday Puja, Be Sweet, Loving and Peaceful

[View online.](#)

Puja for the 61st Birthday (Be sweet, loving and peaceful), Juhu, Bombay (India), 22 March 1984. ORIGINAL TRANSCRIPT

MARATHI TALK सर्व सहजयोगी मंडळींना, संतांना माझा नमस्कार असो! साठी उलटल्यानंतर वाढदिवस नसतो तो! एक एक दिवस कमी होत जातो आयुष्याचा, हे लक्षात ठेवलं पाहजि. म्हणून एक एक दिवस जेव्हा कमी होत आहे तेव्हा सुद्धा प्रगती त्यामानाने फार गतीमय झाली पाहजि आणि फार आनंदाची गोष्ट आहे की तुम्ही एवढ्या उत्साहाने माझा वाढदिवस केला. फार उत्साह होता, फार प्रेम ! फार आनंद वाटला मला! सहजयोग्यांना या संसारात राहून सगळे कार्य करायचं असतं. मुलं-बाळं, घर -द्वार, आई - वडील सगळ्यांना सांभाळून सहजयोग करायचा असतो. मी तसंच करते. मी सुद्धा माझ्या घरातल्या सर्व लोकांना सांभाळून, सर्व भाऊ-वहणींना सांभाळून, सर्व नातलगंना सांभाळून, माझ्या यजमानांना सांभाळून सगळ्यांना सांभाळूनच मी माझा संसार चालवून जगाचा संसार चालवते आहे. कोणालाही सोडायचं नसतं. तेव्हा हे काम कठीण आहे. कारण काही तरी मुलीला झालं, काही मुलाला झालं, कुठे काही बघिडलं, नवरा वाईट असला, काही असलं की बायका धाबरतात. पुरुषांच्या नोकरीत काही खराबी झाली, त्यांच्या पगारात कमी झाली, पैशाचा त्रास झाला, असं झालं, तसं झालं. त्याने पुरुष धाबरतात. तऱ्हेतऱ्हेचे असे प्रसंग येतात ज्याने मनावरती दडपण येऊ शकतं. पण अशा परिस्थितीतच सहजयोग बसवला पाहजि. कारण तुम्ही जर पाण्यापासून दूर असलात आणि तुम्हाला तहान लागलेली असली तर त्याच्यात काही वशिष नाही आणि तुम्ही म्हणाल की आम्ही तहान मारतो, त्याला काही वशिष नाही. पण सगळीकडे पाणी असून सुद्धा तुम्ही त्यातून अलपित राहू शकता, तेव्हाच तुम्ही खरे सहजयोगी आहात. तेव्हा पहिल्यांदा प्रापंचिक गोष्टी फार लोक मला येऊन सांगत असत. माझ्या आईचं असं आहे, माझ्या वडलांचं तसं आहे, नवऱ्याचं तसं आहे, अमक्याचं असं आहे. हळूहळू करत करत सगळं सुटत चाललं. सुटता सुटता मनुष्य अशा स्थितीला आला आता सहजयोगात, की त्याला स्वतःचा प्रपंच जो आहे तो एक नाटकासारखा वाटू लागलेला आहे आणि बाकी जगाचा जो प्रपंच आहे तथि काही तरी करून दाखवलं पाहजि ही भावना जागृत झालेली आहे. असं मला काल लक्षात आलं आणि मला फार आनंद झाला. वशिष करून ही मुंबानगरी म्हणजे, तथि म्हणूनच महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती त्रिधंनी मळीन इथे पृथ्वीतून जन्म घेतला. त्याला कारण हेच आहे, की या मुंबानगरीत जोपर्यंत असा काहीतरी जबरदस्त फोर्स येणार नाही तोपर्यंत सहजयोग इथे बसणार नाही. तेव्हा या मुंबानगरीमध्ये अनेक तऱ्हेचे प्रकार आहेत. ते इतके अनेक आहेत की त्यांचे वर्णन करता येत नाही. भूत प्रकार आहेत, बाधा प्रकार आहेत, पैशाचे प्रकार आहेत, लाचलुचपती आहेत. सर्व तऱ्हेची घाण या मुंबई शहरात ! सगळ्या नद्या जशा समुद्रात वाहून जातात तशी सगळी घाण या समुद्रात येऊन बसते. सगळ्या तऱ्हेचे चोर, सगळ्या तऱ्हेचे लंपट लोक, सगळ्या तऱ्हेचे ठगवणारे, सगळे इथे येऊन बसलेले आहेत. तेव्हा या चखिलामध्ये जी कमळं मी काल म्हटली ती, आपल्याला ती न Original Transcript : Marathi फुलवायची आहेत. ती जर आपल्याला फुलवता आली तर संबंध देशामध्ये त्याचा लाभ होणार आहे. दलिलीमध्ये सुद्धा फार जोरात कार्य सुरू आहे. तसंच या मुंबई शहरात सुद्धा तुम्ही फार मोठं कार्य केलेले आहे आणि ते कार्य म्हणजे या अशा अपुण्य नगरीमध्ये, अशा अधर्मी नगरीमध्ये, अशा सर्व घाणीत तुम्ही स्वतःच्या कमळाला वर उचलून घेता, हे फार मोठं आहे. त्याच्यासाठी मी तुमचं कर्ती अभिर्नंदन करावं ते मला कळत नाही. गर्वाने मी नुसती झुकून जाते, की केवढं हे मोठं माझ्यासाठी झालेलं आहे. माझ्या मुलांनी कर्ती मोठं कार्य केलं. ह्या समाजात राहून, ह्या समाजाशी नगिडीत राहून, त्याच्यात सामावून त्यांनी कसं हे सुंदर कार्य केलं आहे. त्याच्याबद्दल मला फार तुम्हा सगळ्यांचा आदर वाटतो. आता प्रगती हळूहळू नको, तर जोरात प्रगतीला लागलं पाहजि. सहजयोग पसरल्याशिवाय तुम्ही पसरू शकत नाही. सहजयोग पसरला पाहजि आणि तुम्ही उठलं पाहजि. तेव्हाच हे होणार आहे. जोपर्यंत तुम्ही उठणार नाही, तोपर्यंत सहजयोग पसरणार नाही. जसे द्रव्याची ज्योत वाढते तसा त्याचा प्रकाश वाढतो, तेव्हा हे सगळं तुमच्यावर अवलंबून आहे. जतकी तुमची ज्योत वाढेल ततिका त्याचा प्रकाश वाढणार आहे. तऱ्हेतऱ्हेचे लोक आहेत. मला सगळे कबूल आहे. पण त्यातच आपण सहजयोग बसवला ना! त्यातच आपण इतके लोक उभे केले आहेत ना ! आणि आपण सिद्ध करून दिलं ना की परमेश्वर आहे, परमेश्वराची शक्ती आहे आणि त्या शक्तीत आपण कार्य करू शकतो. हे आपण सिद्ध केल्यावर आता त्याबद्दल शंका न ठेवताना अगदी खुल्या दिलाने चढाई केली पाहजि. खूप जोरात काम सुरू केलं पाहजि. ज्या ज्या ठिकाणी राहता तथि शक्य असलं तर एक एक पाटी लावायची बाहेर. एक एक केंद्र प्रत्येक घरात सुरू करायचं. करायचं सुरू. काय होत बघू या! अशा रीतीने जथि जथि जमेल, जतिकं जमेल ततिकं केलंच पाहजि. जमण्यापेक्षाही थोडं जास्त केलं पाहजि. आणि ती हमिमत तुम्ही धरावी आणि हे होण्यासारखं आहे. आणि मला आशा आहे की पुढच्या वेळेला मी मुंबईला येईन तेव्हा पुष्कळ सहजयोगी असतील. असे तर पुष्कळ येतातच सहजयोगी. काल कर्ती लोक आले होते तुम्हाला माहिती आहे. हजारो लोक होते. पण त्या हजारो लोकांमध्ये सहजयोगी, पक्के, पोहोचलेले, जाणलेले कर्ती होते! अजूनही सहजयोगी लोक आपल्या घरच्या वातावरणात, आपल्या घरच्या गोष्टीकडे फार लक्ष देतात. मी क्षणात ते प्रश्न सोडवते तुम्हाला माहिती आहे. आणि सहजयोगात ते अगदी क्षणात सोडवले जातात. पण तुम्ही या लहान-लहान गोष्टीसाठी बसून उगीचच डोकंफोड करता आणि स्वतःचा नाश करून घेता. दूसरी गोष्ट आहे, आपापसामध्ये वैमनस्य. जे पूर्वी होतं कवि पूर्व काळापासून चालत आलेलं आहे ते सोडून आता आपण सगळे सहजयोगी झालोत. आपल्यातले सगळे जे काही आहे, वैमनस्याचे जेवढे काही पॉइंट्स आहेत ते गेले पाहजि. जेवढं काही आपले चुकलेले आहे ते सगळं काही गेलं पाहजि. आपल्यामध्ये जे काही, आपापसामध्ये, मनामध्ये वाईट आलेलं आहे ते सगळं गेलं पाहजि. कारण आता आपण स्वच्छ झालो आहोत. आता आपण आरशासारखे झालो आहोत. तेव्हा आपल्यामध्ये काहीही घाण राहू शकत नाही. ह्याच्या एका गोष्टीला असं लक्षात ठेवलं पाहजि की आपली आई कर्ती क्षमा करते. कर्ती तिला याबाबतीमध्ये सहन करावं लागतं. कर्ती गोष्टी सहन करते, कसं सगळ्यांना सांभाळून घेते, कसं सगळ्यांना सामावून घेते. आपल्यासमोर आईचा आदर्श आहे. ती जर एवढं करू शकते, तर आम्ही का करू शकत नाही. आम्ही 3 Original Transcript : Marathi आपल्यामध्ये का भावना आणू शकत नाही की झालं गेलं वसिरून जा. कोणी कसेही असले तरी त्यांना डोक्यावर उचलून घ्यायचं. त्यांना मोठं करायचं, त्यांना बदलून टाकायचं. तुमच्यात ही कमिया असल्यावरती मागे काय झालं, कोणी काय केलं हा विचार करू नये. आता पुष्कळ लोकांचं असं असतं की सहजयोगात हे नवीन आलेले. त्यांच्यासमोर तुमचा पहिला आदर्श हा दिसणार आहे की तुम्ही कशा प्रकारे लोकांशी वागता! आता इथे कदाचित आपली जागा होईल. असं मला वाटतं. आणि नंतर आश्रमही होईल. पण त्या आश्रमात चार माणसं ठेवल्याबरोबर जो येईल त्याला दुल्लती मारायची हे काम सुरू होणार आहे. हे मी पाहिलेले आहे. कुठेही आश्रम केला की चार माणसे आले की त्यांना म्हणतात की तुम्ही इथे कशाला आले? तुम्ही कोण? तुम्ही इकडे येऊ नका. तुम्हाला इथे राहायचं नाही. तुमचं हे

नाही. तुमचं ते ठीक नाही. ते असं ठीक नाही. ते तसं ठीक नाही अशा रीतीने त्यांच्याशी लोक वागायला लागले सहजयोगात. म्हणजे हे शोभतं का आपल्याला ! असं जर आपण वागायला लागलो तर आपल्याला शोभतं का? कबूल, काही लोक सहजयोगाला लाभदायक नाहीत. कारण ते लोक सहजयोगाला त्रासदायक आहेत. काही लोकांपासून काहीही होण्यासारखं नाही. कबूल! पण त्या लोकांना सगळ्यांना तुमडवून वागायचं नाही. त्या सगळ्यांना हळूहळू आपल्यामध्ये आणायचं. जे त्याच्यातले बाईट असतील, जे त्याच्यातले कामातून गेलेले असतील, त्यांचा आम्ही वचिार करू आणि काढून टाकू. पण तुम्ही त्याबद्दल मात्र अगदी शांतपणा ठेवायचा. आपल्या जीवनामध्ये पहिली शांतपणा आणला पाहजि. अत्यंत शांत झालं पाहजि. मी सारखं सांगत असते, की कबूल तुमच्या जीवनात खूप त्रास आहे, सगळं काही आहे. पण शांतपणा हा जीवनात आणला पाहजि. हे मला आता तुम्ही या वाढदविसाला दान दिलं पाहजि की, 'माताजी आम्ही शांतपणा ठेऊ.' अत्यंत शांत, बर्फाचा शांतपणा आला पाहजि. अत्यंत सहन केलं पाहजि. त्याच्याशिवीय काम होणार नाही. आणि ते तुम्ही सहन करूनसुद्धा काहीही तुम्हाला होणार नाही. सगळं सहस्रारातून नष्ट जाणार आहे. जे काही तुम्ही सहन करता म्हणता ते सगळे नष्ट जाणार आहे. तेव्हा माणसाने त्याबद्दल जास्त वचिार करू नये. मी फार दुःखी, मला हा त्रास बरगैरे. हे कसलं काय आलंय! अहो, तुम्ही संत झाला आहात. आता तुम्हाला दुःख कसलं आलंय! संतांजवळ दुःख राहतात का? असा वचिार ठेवला पाहजि, आम्ही संत झालोत. आम्ही फार मोठे झालोत. आमच्याजवळ दुःख, आमच्याजवळ या व्यथा ह्या कशा असणार? आम्ही लोकांच्या व्यथा ठीक करणारे. आम्ही सावणासारखे, सगळ्यांना धुणारे. आमच्यावरती कसा मळ बसणार! हा एकदा तुम्ही नशिचय कायम केला तर पहिल्यांदा तुम्हाला 'शांती लाभ' होणार आहे. तुमच्यामध्ये पहिल्यांदा शांती लाभणार आहे. आणि तो शांती लाभ झाल्याबरोबरच तुम्हाला सगळे व्यवस्थिती दिसू लागेल. जोपर्यंत मनुष्याच्या मनात शांती बसणार नाही, तोपर्यंत काहीही व्यवस्थिती दिसणार नाही. सगळं उलटं दिसणार आहे. कोणत्याही माणसाबद्दल धारणा, कोणत्याही परिस्थितीबद्दल वचिार ह्या सर्व गोष्टी आहेत त्या जर तुम्ही, अशासाठी तुमचे मन जर हालत असले तर कधीही स्पष्टरूपाने दिसणार नाही. म्हणून याला शांतीचा वास करायचा. शांती पाठ करायचा. आईने सांगितलं शांत राहायचं! शांत झाल्यावर तुम्हाला इतकं लक्षात येईल, की सगळे संबंध कसे बनतात ? सगळा आनंद कसा येतो? मैत्री कशी होते ? कामं कशी होतात? तुम्ही अशांत असले तर तुमच्यावरती जे देवदूत आहेत, 4 Original Transcript : Marathi तुमच्यासाठी जी सगळी आम्ही व्यवस्था केलेली आहे त्या सगळ्या व्यवस्थासुद्धा, त्यांना समजत नाही की आता ह्यांना करायचं काय? एकदम धावपळ सुरू, घाई सुरू, काही काही लोकांचं म्हणजे राग नाही, पण त्यांना प्रत्येकवेळी इथे ठेऊ का तथि ठेऊ का? ह्याच्या डोक्यावर ठेऊ का त्याच्या डोक्यावर ठेऊ? सारखा हात त्यांचा असा असा चाललेला असतो. तेही अशांतपणा आहे. काही लोक रागीट असतात, तोही अशांतपणा आहे. तऱ्हेतऱ्हेचे अशांतपणाचे प्रकार आहेत. काही काही लोक बोलत नाही, राग आतमध्ये घेऊन बसायचं, बोलायचं नाही. एकदम फणकार्याने वागायचं कवि एखाद्याने अगदी मी फार दुःखी आहे असं तोंड करून बसायचं. हे काही साधू-संतांचं लक्षण आहे? साधू-संत देण्यासाठी येतात जगामध्ये. द्यायचं असतं दुसऱ्यांना. तेव्हा जे साधू-संत असतात, त्यांच्याकडे कोणी आला तेव्हा त्याला ओलावा मळिला पाहजि, प्रेम मळिलं पाहजि. त्याला समाधान मळिलं पाहजि, परत त्याला संरक्षण मळिलं पाहजि. आणि सगळ्यात मुख्य म्हणजे त्याला शांत वाटलं पाहजि, की या माणसाकडे गेलो बुवा, कति शांत वाटलं! कति शांत मनुष्य ! अहो, तुम्ही कति पंडित असलात, तुम्ही ऐकले आहे का कुठे, वेदाचार्य, अमुक-तमुक असले त्यांच्या पायावर कोणी जातं का? एखादा फकिरी जरी कुठून आला, रस्त्यावरून एक साधू मनुष्य येऊन उभा राहिला, जो साधू आहे, त्याच्या सगळे पायावर जातात की नाही! तुम्ही कतिही सहजयोगात वदिवान असलात तर त्या वदिवत्तेचा उपयोग काय, तुमच्यात शांतपणा नसला तर! चिंतात ज्याच्या शांतपणा नाही, त्याला कोण साधू म्हणणार? ही गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि. पहिली गोष्ट मनुष्याच्या तब्येतीत, वागण्यात भारदस्तपणा, शांतपणा असला पाहजि. थलिरपणा, प्रत्येक वेळेला खदिलत खदिलत हसायचं हे फार कॉमन असतं सहजयोग्यांचं. कारण आतून आनंद होतो. पण खदिलायचं हे बरोबर नाही. भारदस्तपणाने मनुष्याने राहिलं पाहजि. भारदस्त. राहाणीत, वागण्यात सगळीकडे भारदस्तपणा पाहजि. आणि दूसरं म्हणजे असं की आपल्यामध्ये जर काही नगिटविह असलं तर त्याचे परिणाम दिसतात वागण्यावर. एखादा मनुष्य जर नगिटविह असला तर त्याच्याकडून सारख्या चुका होतील. ह्याची मसिटेक, त्याची मसिटेक, काही ना काही तरी मसिटेक होत राहणार आहे. मग 'असं कसं झालं माताजी! माझ्या हातून असं कसं चुकलं?' कसं चुकलं! काही तरी त्याच्यात खोट असल्याशिवाय कसं होणार ? मग कोणती खोट आहे ? मग माझ्यात काहीतरी नगिटविहटि आहे. माझ्यात नगिटविहटि आहे नां, मग मी ती काढून टाकणार! पण माताजींना येऊन असं नाही म्हणायचं की, 'माताजी, मी काय करू? मी सगळे करते तरी होत नाही.' सगळं करते पण मनापासून होत नाही. मनापासून जी गोष्ट होत नाही त्या गोष्टीचा परिणाम तुमच्यापर्यंत येत नाही. पुष्कळ पुरुषांना मी पाहिलं आहे, 'आम्ही एवढी मेहनत करतो माताजी, पण नगिटविहटि काही जात नाही.' अशी कशी जाणार नाही. तुम्ही नगिटविहटि नाहीच आहात, कशी जाणार नाही? सगळं नष्ट जाऊ शकतं, फक्त प्रयत्न हा केला पाहजि. अजून सहजयोगामध्ये कच्चे लोक पण पुष्कळ आहेत, हे ही लक्षात घेतलं पाहजि. सगळे पक्के नाहीत. कच्चे लोक पुष्कळ आहेत. सांभाळून ही राहिलं पाहजि. त्यातले काही कच्चे लोक असे आहेत, की ते पैशाच्या लोभाने आलेले आहेत सहजयोगात. नुसते पैसे मळविण्यासाठी. पुष्कळसे लोक असे आलेले आहेत. पैसे मळिल कवि मोठेपणा मळिल. स्टेजवर नुसतं 5 Original Transcript : Marathi फारियाला मळिल. काहीतरी शप्तिपणा करायला मळिल. लीडरशीप मळिल. असेही पुष्कळ लोक येतात. पण ते ही बदलणार. कारण त्यांच्याही लक्षात येईल की खोटेपणा सगळ्यांना माहिती आहे. त्याच्यात काही अर्थ नाही. लोक हसतात. फार मोठे मोठे असे फरित असतात. उदाहरणार्थ एक गृहस्थ यायचे होते दल्लिला प्रोग्रॅमला. ते काय म्हणाले, 'मी काही येऊ शकत नाही. मी फार बक्षी आहे. मी अमुक आहे. तमुक आहे. असं झालं, झालं.' तर एक सहजयोगिनी होती, लहानशीच. शहाणी होती. ती म्हणाली, 'त्या गृहस्थाला असं सांगा की जसा माताजींनी प्रोग्रॅम केला तसा तुम्ही मावळणकर हॉलमध्ये एक दविस तरी करून दाखवा. तुमच्या प्रोग्रॅमला चार तरी माणसं येतात का? पैसे देऊन सुद्धा येणार नाहीत. तुम्ही जरी मोठे मनिस्टर असले, मोठी माणसं असले तरी तसं तुमच्या प्रोग्रॅमला चार माणसंसुद्धा पैसे देऊन येणार नाहीत. तर तुम्ही स्वतःला काय समजता! तुमचा कोणावर काही अधिकार आहे का? कोणाबद्दल तुम्हाला प्रेम आहे का? कोणी तुम्हाला खरं हृदयापासून मानतं का ? कोणी येणार नाही. आज तुम्ही मनिस्टर म्हणून येतील उगीचच तोंडपूजेला पण खरोखर पाहिलं तर तुम्ही मावळणकर हॉलमध्ये प्रोग्रॅम करून बघा. या माणसाला चार माणसं सुद्धा भेटायची नाहीत. ऱॅडव्हर्टाइज करू द्या. लाखो रुपये खर्च करू द्या. चार माणसं जरी प्रोग्रॅमला आली तरी नशीब समजायचं. म्हणजे शेवटी अशी जी माणसं पुढारीपण घेतात, मोठेपण घेतात, स्वतःला मोठे समजतात, काही तरी असतं स्वतःचं, शप्तिपणा दाखवायचा वगैरे. या लोकांना नंतर पाडावं लागतं. आश्रमातसुद्धा असं होत नेहमी. आश्रमात एखादा मनुष्य असला तर स्वतःला शप्ति समजतो. मी म्हणजे काहीतरी वशिष. मग तो शप्तिसारखा वागू लागतो. शप्ति मनुष्य जो असतो तो महामूर्ख आहे. सगळे हसतात, हां, चढलं वाटतं हे हरभ्याच्या झाडावर! आज जे लोक तुमच्या पुढे पुढे करतात ते ही खोटे आहेत. ते ही पडणार, तुम्हीही पडणार. तेव्हा आपल्यामध्ये ही कुंडलनी जागृत झाल्यावर, ज्याला आपण म्हणू की चंडी जागृत झाली, या

देशात, चंडी जागृत झाली. म्हणजे काय झालं ? कुंडलनि जागृत झाली म्हणजे, आपण सडेतोडपणा ठेवायचा त्याच्यात. सडेतोडपणा. कोणी जर खोटेपणा केला तर तो मनुष्य हमखास पडणार. त्यानंतर आपण काळजी करायला नको. तो सगळ्यांच्या समोर दसिल, की हे असे खोटे आहेत. त्यांच्यात हे दोष आहेत. ते समोर येऊन उभे राहतील. हा सहजयोगाचा वशिष प्रकाश देण्याचा एक भाग झाला. पैशाला तेव्हा जी नवीन मंडळी आलीत, तुम्हाला जर वाटतील की हे खोटे आहेत, हे लपवाछपवी करतात, आले, अमुक झालं, तमुक झालं. काहीही असलं, तुम्ही त्यांची काळजी करायची नाही. त्यांचे वचिर आमही करणार, त्यांची व्यवस्था आमही करणार. तुम्ही स्वतःची व्यवस्था मात्र भारदस्त राजासारखी ठेवायची. कोणी कसाही असला, कसाही वागला तरी तसंच रहायचं. असं जर तुमचं वागणं असलं तर कोणीही तुम्हाला हात लावू शकत नाही. पण लहानसहान गोष्टींमध्ये लोक भांडणं करतात. लहान लहान गोष्टींमध्ये. आता मराठीत बोलल्या, मग हर्दित कशाला बोलल्या माताजी. मराठीतून बोलायला पाहजि. अरे पण हर्दि आपली राष्ट्रभाषा आहे, पण यांना बघा. ह्या लोकांनी, हे फॉरेनर्स आलेत, ह्यांनी तर कधी मराठी भाषा कशाशी खातात, त्यांना मराठी नावाची भाषा पण जगात आहे हे ही माहिती नसेल. पण ते चूपचाप ऐकत बसतात. त्यांच्यापासून शक्तिण्यासारखं आहे. कारण ते तुमच्यापेक्षा पुष्कळ हरभऱ्याच्या झाडावर चढलेले आहेत. चांगले आपटले आहेत चढून चढून. त्यांना माहिती आहे, ते हरभऱ्याच्या झाडावरून आपटलेले. आपटून आपटून आता टाकीचे घाव सोसून त्यांच्यात Original Transcript : Marathi देवपण आलेले आहे. अजून आपल्याला आपटायचं आहे. त्या आपटण्यासाठी आता आपण कशाला चढायचं वरती. जाऊ द्या काही घोड्यावर बसायला नको. कागदी घोड्यावर बसून जी स्थिती होते, ती स्थिती स्वतःची कशाला करून घ्यायची आणि सगळ्यांसमोर फटफजति करून घ्यायची. सगळ्यांची फटफजति होते. तेव्हा एक शहाणपणा धरून, कोणताही खोटेपणाचा, मोठेपणाचा आव आणायचा नाही. सहजयोगात तुम्ही पैसेवाले असाल तर असाल आपल्या घरात. माताजी नाही खरेदी करू शकत. तुम्ही श्रीमंत असाल तर तथिच रहा. तुम्ही मोठे मॅनिस्टर असाल तर घरात बसा. तुम्ही कोणीही असला तरी तुमचे महत्त्व इथे नाही. इथे मग फक्त हे आहे की तुमची कुंडलनि कुठे आहे ? तुम्ही सहजयोगात कुठे आहे ? तुम्ही कोणते कोणते सिद्ध केलेत आपले चक्र ? ते मुख्य आहे. तो मनुष्य मोठा, बाकी मनुष्य मोठा नाही. हे साधु-संतांचं राज्य आहे. साधु-संतांच्या राज्यात या सगळ्या बाह्यातल्या गोष्टी बाहेरच वाहण्यासारख्या आहेत. त्या तुम्ही कोणत्या गाडीतून आलात ? तुम्ही कती पैसे घातले ? तुम्ही काय केलं ? ह्याचे काही महत्त्व इथे नाही. कोणावर इंप्रेशन पडणार नाही. तेव्हा ज्या गोष्टीचं खरं जगामध्ये नेहमी इंप्रेशन पडलं ते म्हणजे तुम्ही संत -साधु कोणत्या लेव्हलचे आहे ते पाहिलं पाहजि. ते संत- साधु तुम्ही झालं पाहजि. एवढा मोठा राजवाडा आहे. फोर्ट आहे, आगग्राला. मी गेले होते तथि. तर रात्र झाली, संध्याकाळ झाली, तर असं वाटायला लागलं की भूतखाना आहे इथे, काही आहेच नाही. जे मोठमोठे राजे झाले, राण्या झाल्या काय काय त्यांनी दागनि घातले असतील. पुरुषांनी काय काय नखरे केले असतील. काय झालं असेल ते झालं असेल. सगळं संपलं. बाहेर आले तर तथि एक मदार आहे. तथि एक दीप जळत होता. त्या लाईटमुळे आमही खाली येऊ शकलो. कारण लाइटच नाही तथि. वचिरलं की, ही कोणाची ? तर म्हणे, हे फकीर होते. आणि हे अकबर बादशहांचे होते. पण ते कधीही आतमध्ये, राजवाड्यामध्ये गेले नाहीत. म्हणून गुरू अकबर बादशहाने त्यांची कबर इथे बांधली. केवढी मोठी गोष्ट आहे. केवढी मोठी गोष्ट आहे की आज त्या माणसाच्या तथि अजून दवा लावला जातो आणि त्या एवढ्या मोठ्या महालामध्ये एक दवा नाही. अंधार गुडूप. कोणाला माहीत नाही, कोण राजे झाले ? कोण राण्या झाल्या ? कोणाच्या कबरी तथि असतील ! काय असेल ते असेल. तेव्हा मनुष्याचं जे राहतं, परमनटली जे राहतं ते काय आहे ? ते त्याच्यातलं ऐश्वर्य आहे आणि ते ऐश्वर्य त्याच्या आत्म्यातलं आहे. ते आमही सहजयोगाने मळिवायचं. आमहाला दूसऱ्या लोकांसारखं ऐश्वर्य मळिवायचं नाही. जे टकाऊ नाही. जे नरितर राहणारं आहे ते मळिवायचं आहे. आणि ते मळिवाल्यानंतर वाटलं पाहजि, दिलं पाहजि, लोकांना बरं केलं पाहजि. त्यांना फायदे झाले पाहजि. त्यांच्याकडे करुणेच्या भावनेने पाहिलं पाहजि. सगळ्यांना प्रेमाने वागवलं पाहजि. हे एकदा जर वाढत चाललं तर मला वाटतं की या देशाची तर काय हजारो देशांची स्थिती आपण ठीक करू. पण पहिल्यांदा तुम्ही तयार व्हायला पाहजि. माझ्या एकटीच्याने होणार नाही. जसं हे आहे (माईक). ह्याच्यातून मी बोलते आहे. पण याला काढायला कवि याच्या आवाजाला न्यायलासुद्धा काहीतरी पाहजि नां ! तसंच तुमचं आहे. जर तुम्ही अगदी पूर्णपणे पोकळ असलात तर त्याच्यातून ही शक्ती अशी सुंदर वाहेल की जसं मी काल म्हटलं होतं की ते व्हायचे दविस आलेत. वशिवाचं कमळ उघडायचं आहे. वशिवाचं सहस्रारदल उघडायचं आहे. सहस्रदलाचं कमळ उघडायचं आहे. त्याच्यासाठी तुम्ही एकेक दल आहात. ते काही जास्त कठीण काम नाही. सगळ्यांनी जरा मेहनत केली, स्वतःची ध्यान-धारणा, स्वच्छता Original Transcript : Marathi ठेवायची. मेहनत करायची. घरातच आपल्या म्हणायचं आमचा हा आश्रम आहे. आमही आश्रमवासी आहे. सकाळी उठून ध्यान-धारणा, पूजा वगैरे सर्व व्यवस्थिती करून जे काही कार्य करायचे आहे ते, परत संध्याकाळी ध्यान-धारणा. परत जथि प्रोग्रॅम असेल त्या प्रोग्रॅमला जायचं. कुठेही प्रोग्रॅम असला तरी तो गाठायचा. आपल्या तथि जवळपास करू शकतो का एखादं केंद्र, तथि सुरू करायचं, चार माणसं जोडायची. त्यांना सहजयोगाला बोलवायचं. हळदीकुंकवाला बायकांना बोलवायचं, सहजयोग सांगायचा. असं असं माताजींनी आमहाला दिलेले आहे. हे मळिलेले आहे. हे सगळीकडे सांगत सुटायचं. सुसमाचार सगळ्यांना द्यायचा. अशा रीतीने सहजयोग वाढवायचा. आणि मंडळी अजून अर्धवट आहेत, त्या लोकांना जरासं प्रेमाने घ्यायचं. बसवायचं. 'हे करा म्हणजे बरं होईल.' हडिसफडिस करून होणार नाही. त्याला फार प्रेमाने वागायला पाहजि. ही गोष्ट पहिल्यांदा मी तुम्हाला सांगते. अत्यंत प्रेमाने सगळ्यांना जोडून घ्यायचं. त्यांच्यावरती सगळ्यात जास्त प्रेमाचं इंप्रेशन पडतं की तुम्ही कसे आहात. एका बाईला मी दलिलीला पाठवलं, की तुम्ही जाऊन आशीर्वाद घ्या. तर तनि मला सांगितलं, 'वहाँ तो बंदरों का राज चलता है।' म्हटलं, 'बंदरों का राज चल रहा है ?' 'और कहाँ माताजी, उन बंदरों के बीच मुझे नहीं जाने का। कहाँ आप और कहाँ आप के बंदर !' मला काही समजेच ना बंदर कैसे रह रहें हैं वहाँ ? तर म्हणे 'एक से एक तुफान आदमी रहता है ?' ज्याच्याशी बोला तोच म्हणे हरभऱ्याच्या झाडावर. बरं म्हटलं, 'कोई हरज नहीं। हम उनसे बात करेंगे। ठीक है।' पण इतकं वाईट नसणार. मी तुम्हाला सांगते इतकं वाईट नसणार. पण इंप्रेशन असं पडतं माणसाचं. जरा ही तुम्ही शपिटपणा केला की इंप्रेशन वाईट होणार. अत्यंत नम्रपणाने रहायचं. दसरं सांगायचं म्हणजे आपल्या भारतीय परंपरेला उतरणारे आपण असायला पाहजि. आता समजा. एखादा आश्रम आपला झाला आणि तथि जीन्स घालून, केस कापून एखादी बाई उभी असली आणि तिने 'हाय' सुरू केलं, ते म्हणतील, आं, हा कसला काय आश्रम ! आपला काही मॉडर्न आश्रम नाही. अनादी आश्रम आहे. ते काही असं नाही, की आपण तथि मॉडर्न वस्तू आणल्या आणि मॉडर्न पद्धती जाणतो. मॉडर्न बोलतो, तसं काही करायचं नाही. ट्रॅंडशिनल होणं वेगळं आहे आणि ग्लॅमरस होणं वेगळं आहे. ग्लॅमर सहजयोगाला मान्य नाही. मान्यच नाही. पण ट्रॅंडशिनल राहायचं. म्हणजे असं नाही की विवाहित सत्नीने अगदी भूतासारखं रहायचं. आपल्याकडे तर विधवांनीसुद्धा व्यवस्थिती ट्रॅंडशिननुसार कपडे घालायचे असं ठरवलेले आहे. तेव्हा ट्रॅंडशिनली राहायचं. पुरुषांनीसुद्धा ट्रॅंडशिनली राहायचं आहे. जास्त साहेबीपणा करायचा नाही. नाही तर, मी परवाच सांगितलं की साहेबीपणाचं लक्षण असं असतं की जेव्हा काही तरी साहेबीपणा दाखवायचा तर बो वगैरे लावून लोक येतात तेव्हा लोकांना असं वाटतं की हा बेअररच आहे की काय. कुणाला हे वाटत नाही की हा

कोणी साहेब आला. मोठे पैसे खर्च करून बो घेतलेला आहे. कशाला पाहजि? आपल्या देशातले कपडे फार सुंदर लावून आहेत. ते पारंपारिक ह्या देशात आले आहेत. त्याने आपल्यासाठी थंड रहातं, बरं रहातं, व्यवस्थित रहातं, दिसायला सुंदर दसितं. तेव्हा दुसऱ्यांचं फालतू अनुकरण करायला नको. शक्यतो माणसाने पारंपारिक स्थितिमध्ये रहायला पाहजि, वशिषतः आश्रमामध्ये परंपरेने रहायला पाहजि. आपल्याकडे परंपरागत जी अवभगत आहे, जी बोलण्याची पद्धत आहे, गेटआऊट वरगैरे आपल्याकडे शब्द नाही. असे आपण बोलत नाही कधी गेट आऊट. उठल्यासुठल्या 'व्हाॅट्स रॉॅग' असे आपण शब्द बोलत नाही. कवि 'आय हेट यू' असं आम्ही म्हणत असतं लहानपणी तर वडलांनी ठोकून काढलं असतं आम्हाला. 'आय हेट यू' असं फार म्हणतात इंग्लिश भाषेत. 'आय 8. Original Transcript : Marathi हेट यू'. म्हणजे तुम्ही आहात कोण? हेट यू म्हणजे काय? पण यांच्याकडे असं आपण म्हणू का की 'मला तुझी घृणा वाटते.' म्हणतील, तुला घृणा वाटते का? तर तुझे नाक ठीक करू आपण. तकिडे ही अशी पद्धत आहे बोलायची. ती आपण शक्याची नाही. इंग्लिश पद्धत शक्याची नाही, हे वेस्टर्न शक्याचं नाही. हे चांगलं नाही. 'आय हेट यू' म्हणजे काय? आमच्याकडे अशी पद्धतच नाही बोलायची. कोणी आलं तर, 'भाग्य, परम भाग्य आहे. या, बसा, तुम्हाला काय पाहजि ?' अहो, तुम्हाला माहिती आहे आपल्या इथे हरश्चिंद्राने सगळं राज्य देऊन टाकलं. लहान मुलाला मारून टाकलं, कोणी काय केलं. ज्याने जे मागतिलं ते आपण आपल्या पाहण्यांना देत असू. पण आता ही इंग्लिश लोकांची पाहण्यांची जी पद्धत आहे, म्हणजे वेस्टर्न लोकांची ती आपल्याला नको आण हि असे भयंकर शब्द तोंडात, घाणेरडे शब्द, शवियागाळीचे मुळीच आणायचे नाहीत. अगदी सोज्वळ शब्दाने, आपण जसं एखाद्या बाळबोध घराण्यातील लोक जसे वागतात तसं आपण वागलं पाहजि. तुमची आई अत्यंत बाळबोध आहे आण तिसेच तुम्ही वागले पाहजि. आण वार्ड टर्हेचं बोलणं मी अगदी ऐकलं की मला फार आश्चर्य वाटतं. आता तुमच्या आया बदलल्या मी तुमची आई आहे. तेव्हा तुमची आई जर तशी बोलत असली तर ते वसिरा. आण भाझ्यासारखं वागायला सुरुवात करा. आण कोणतीही अशी गोष्ट बोलायची नाही. मुख्य सांगायचं म्हणजे प्रेम आण शांती या दोन गोष्टींचा तुमच्यातून पूर्णपणे प्रकाश मळिला पाहजि. लोकांनी सांगतिलं पाहजि की तो प्रेमाचा आण शांतीचा अवतार आहे. असं मला मनुष्य ऐकायला मळिले की मला फार आनंद होईल. एवढं मला प्रेमाचं आण शांतीचं दान आज द्यावं. हे माझं मागणं आहे.

Sarvajanic Karyakram 29th November 1984 Date : Place Mumbai, Public Program ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK

सत्याच्या शोधात असणाऱ्या सर्व मंडळींना आमचा नमस्कार! आजचा वषिय आपल्याला ह्यांनी सांगितला आहे की, प्रपंच आणि सहजयोग यांचा काय संबंध आहे ? तो मी सांगितला पाहजि. पहिल्यांदा शब्द 'प्रपंच' हा काय आहे तो आपण पाहिला पाहजि. 'प्र' आणि 'पंच'. 'पंच' काय तर आपल्यामध्ये जी पंचमहाभूते आहेत त्यांनी निर्माण केलेली परस्थिती. पण ती 'प्र' लावून त्याचा अर्थ दुसराच होतो. 'प्र' म्हणजे ह्या पंचमहाभूतांमध्ये ज्यांनी प्रकाश पडला आहे तो प्रपंच. 'अवघाची संसार सुखाचा करेन' असे जे म्हटले आहे ते सुख प्रपंचातच मळायला पाहजि. प्रपंच सांगून परमेश्वर मळिवता येत नाही. पुष्कळांची अशी कल्पना आहे की, योग म्हटला म्हणजे कुठे तरी हमिलयात बसायचे आणि गारठून मरायचे. हा योग नव्हे. हा हट्ट आहे. हट्टच नव्हे तर थोडासा मूर्खपणाच आहे. ही जी कल्पना लोकांनी धर्माबद्दल केली आहे ती अत्यंत चुकीची आहे. वशिष्करून महाराष्ट्रामध्ये जेवढे संत - होऊन गेले. त्या सगळ्यांनी प्रपंच केला फक्त रामदासस्वामींनी प्रपंच नाही केला. पण प्रत्येक दासबोधातून प्रपंच वाहतो आहे. 'प्रपंच काढून कोणी परमेश्वर मळिवू शकत नाही' हे त्यांचे वाक्य अनेकदा आले आहे. प्रपंचातून उठून आपण परमेश्वर मळिवायचा ही कल्पना बरेच वर्षांपासून आपल्या देशात आलेली आहे. त्याला अनेक कारणे आहेत. कारण बुद्धाला उपरती झाली, तो संसार सोडून बाहेर गेला आणि त्याच्यानंतर त्याला आत्मसाक्षात्कार झाला. पण तो जेव्हा संसारात होता तेव्हाही त्याला उपरती झाली नसती अशी गोष्ट नाही. समजा आम्हाला दादरला जायचे आहे. तेव्हा आम्ही सरळ, धोपट मार्गाने तेथे पोहचू शकतो, पण जर आम्हाला इथून भविंडीला जायचे आहे, मग तकिडून आणि पुण्याला जायचे, आणि फर्रुख रोड चार ठिकाणी मग परत आम्ही दादरला येऊ शकतो म्हणजे रस्ता एक सरळही असू शकतो आणि जो रस्ता आहे तो फर्रुख रोड दुसरा खूप फर्रुख रोड आला म्हणजे तो काही खरा मार्ग नव्हे. त्यावेळी त्याला सांगायला कोणी नव्हते. मार्ग सुगम करायला कोणी नव्हते म्हणून ते दुर्गम मार्गाने गेले. जे सुगम आहे ते दुर्गम करून घेतले. म्हणून आपण दुर्गम करून घ्यायचे काय? अत्यंत सुगम आहे ते सगळ्यांनी सांगितले आहे की, सहज आहे. 'सहज समाधी लागो' सगळ्या संत-साधूंनी सांगितले की, 'सहज समाधी लागो.' कवीरांनी लग्न केले होते. नानकांनी लग्न केले होते. जनकापासून आतापर्यंत परंपरागत जेवढे काही मोठे मोठे अवधूत झाले. सगळ्यांची लग्ने झाली होती आणि त्यानंतर बरेच असे होते ज्यांनी लग्न नाही केले परंतु 'लग्न संस्था ही चुकीची आहे कवि ज्ञानाला आपण प्रपंच म्हणतो ते चुकीचे आहे' असे कोणी म्हटलेले नाही. तेव्हा सर्वप्रथम आपण डोक्यातून ही कल्पना काढून टाकली पाहजि की जर योग मार्गाला तुम्ही आले तर तुम्हाला प्रपंच सोडावा लागेल. उलट प्रपंच जर करायचा असेल तर सहजयोगात जरूर या. सुरुवातीला दादरला आम्ही जेव्हा सहजयोग सुरू केला तेव्हा प्रपंचाची गान्हाणी कवि प्रपंचाच्या कटकटी न

Original Transcript : Marathi घेऊन लोक माझ्याकडे येत होते. माझी सासू ठीक नाही, माझा नवरा ठीक नाही, माझी बायको ठीक नाही, माझी मुले ठीक नाहीत अशा रीतीने प्रपंचातील सगळे लहान लहान जे काही त्यांना प्रश्न होते त्यासाठी ते सहजयोगात येतात. सुरुवात अशीच होते. आपण देवळापर्यंतसुद्धा प्रपंचाच्या त्रासाला कंटाळून कवि प्रपंचाच्या दुःखाला नव्हेत करण्यासाठी म्हणून जातो आणि परमेश्वराकडेसुद्धा हेच मागत असतो की, 'बाबा, माझे घर ठीक राहू दे. माझी मुले-बाळे ठीक राहू देत. आमच्या घरात सुखाचा संसार होऊ देत. सगळे आनंदाने नांदले म्हणजे झाले.' इथपर्यंत मनुष्याची कोती वृत्ती आहे. ती नसती तर पुढचे जमणार नाही. पहिल्या पायरीशेवय दुसऱ्या पायरीवर तुम्ही येऊ शकत नाही. तर सगळ्यात मोठी सहजयोगातील पायरी म्हणजे प्रपंच हा पाहजि. आम्ही संन्याशाला आत्मसाक्षात्कार देऊ शकत नाही... देऊ शकत नाही. काय करणार ? पुष्कळांदा करून पाहजि, पण जमतच नाही. मग त्याला सांगायचे की, 'बाबा, तू हे कपडे बदलून ये, मग तुला आम्ही आत्मसाक्षात्कार देऊ.' जे जमतच नाही त्याच्याबद्दल उगीचच आपण मोठेपणा कशाला करायचा? त्याला कारण असे की, आपण जे कपडे घातलेले आहेत सन्याशाचे, हे बाह्यातले आहे सगळे. आतमध्ये तुम्ही संन्याशी झालात का? सन्यस्त हा एक भाव आहे. हा काही कपडे घालून दाखवायचा भाव नव्हे की आम्ही संन्यासी आहोत, आम्ही संन्यास घेतला, आम्ही घर सोडलं, आम्ही ते सोडलं, आम्ही हे सोडलं - हे सांगून जे लोक म्हणतात आम्ही योगमार्गाला येऊ ही स्वतःची दशामूल करून घेतात. जर तुम्ही पलायनवादी आहात. जर तुमच्यात इस्केपझिम् (शीलरळी!) असले तर त्याला काही इलाज नाही. पण ज्या माणसामध्ये थोडीशी जरी सुबुद्धी असेल तर त्याने विचार करावा की ह्या इथे आम्ही प्रपंचात आहोत. इथून आम्ही नव्हेत जर काही मळिवले तर त्याचा उपयोग काय? समजा एखाद्या जंगलात तुम्हाला घातलय आणि तिथे पाणी नाही आणि तिथे बसून तुम्ही म्हणालात की बघा, 'मी पाणी प्यायल्याशिवाय मेलो कवि राहतो' तर काय वशिष् आहे ? पाण्यात राहूनच तुमच्यावर अशी परस्थिती आली तरीसुद्धा तुम्हाला पाण्याची गरज लागत नाही. तुम्ही पाण्यात राहूनच त्या पाण्यापासून अलपित आहात अशी जर स्थिती तुमची आली तर खरा प्रपंच झाला आणि त्याची आज आपल्याला फार गरज आहे अशा प्रपंचाची. आपल्याला जनकाबद्दल माहीतच असेल. नचकिताला असं वाटलं हा जनक राजा नुसता आपल्या डोक्यावर ताज धारण करतोय. ह्याच्याजवळ सर्व दास-दासी आहेत, नृत्य, गायन होत राहते आणि हा जेव्हा आमच्या आश्रमात येतो तेव्हा आमचे गुरू त्याच्या पाया कशाला पडतात? हा कसला थोर? तेव्हा गुरूंनी सांगितले, 'बरं बाबा, तू जा आणि बघ हा का थोर आहे ?' तेव्हा नचकित एकदम त्याच्यासमोर उभा राहिला आणि म्हणाला, 'तुम्ही मला आत्मसाक्षात्कार द्या. माझ्या गुरूंनी सांगितले की, 'तुम्ही आत्मसाक्षात्कार देता. मला द्या.' तेव्हा त्यांनी सांगितले, 'हे बघ, सर्व जगातले ब्रह्मांड मागतिले तरी मी देईन, परंतु मी तुला आत्मसाक्षात्कार देऊ शकत नाही. त्याला कारण असे की त्यातले ज्ञान तत्त्वच समजले नाही त्याला आत्मसाक्षात्कार देऊ शकत नाही. जो मनुष्य तत्त्व समजून घेईल त्यालाच खरं तत्त्वात उतरवता येते.' प्रपंचाचे तत्त्वच जर 'प्र' आहे आणि प्र म्हणजे प्रकाश आहे. जोपर्यंत तो आपल्यामध्ये जागृत होत नाही तोपर्यंत आपण पंचात आहोत, प्रपंचात उतरलेलो नाही. नचकिती जेव्हा असा सवाल टाकला तेव्हा त्यांनी सांगितले, 'तू आता माझ्याबरोबर रहा' आणि 3 Original Transcript : Marathi आपल्याला त्यांची कहाणी माहीतच आहे. मला परत सांगायला नको. शेवटी त्या नचकितीच्या असे लक्षात आले की हा मनुष्य, ह्या मनुष्याला कोणत्याच प्रकारची ओढ कवि फकीर नाही कवि त्याच्याबद्दल आत्मीयता नाही. ज्ञानाला आपण संसार म्हणतो आणि हा एक अवधूतासारखा राहणारा मनुष्य आणि फक्त वाटलं तर डोक्यावरील मुकुट काढतो नाही तर आरामात जमनीवर झोपतो. बादशहा म्हणे! त्याला काही आराम नको. वाटलं तर जमनीवर झोपेल गाद्या-गरिद्यांवर लोळेल, नाहीतर जमनीवर म्हटलं तर जमनीवर राहील असा हा बादशहा आहे. त्याला कशाचीच फकीर नाही. त्याला काहीच धरलेले नाही. तर मनुष्य प्रपंची आहे. त्या माणसाला आराम कवि कोणत्याही गोष्टीची, गुलामीची सवय होत नाही. त्याला तुम्ही म्हटले तर तो

धोंड्याला अवश्य डोक्याखाली घेऊन झोपेल. धोंडा खाऊन राहिल आणि मेजवानी दली तर मेजवानी खाऊन राहिल. त्याला जर वचिरले की, 'अरे, आश्चर्य बनवायचा आहे. तेव्हा काय करायचे ?' तो सर्व काही सांगू शकेल. अगदी समिंतच्या दरापासून सर्व काही सांगेल. हे कुठे मळिल. ते कुठे मळिल. सगळं सांगेल पण आतून त्याबद्दल कोणतीही त्याला पकड नाही. ही तत्त्वाची गोष्ट आपण आधी लक्षात घ्यायला हवी. नामदेवांनी एक कविता लहिलेली आहे आणि ती गुरुग्रंथासाठी ब्रह्मचर्याचे नानकसाहेबांनी शरिसावदय मानून लहिलेली आहे. अत्यंत सुंदर आहे. त्याचे मी नुसते वर्णन सांगते. त्या कवितेत असे म्हटले आहे की, 'आकाशात भरारी मारत पतंग उडत आहे आणि एक मुलगा तो पतंग हातात धरून उभा आहे. इकडे-तकडे धावतो पण त्याचे लक्ष सारे त्या पतंगावर आहे. दुसरे त्यांनी असे सांगितले आहे की, पुष्कळशा बायका पाणी भरून चालल्या आहेत आणि रस्त्यावरून जातांना आपापसात हसत आहेत. काहीतरी थट्टा करीत आहेत, मस्करी करीत आहेत. घरच्या गोष्टी बोलत आहेत. परंतु लक्ष सर्व डोक्यावर असलेल्या हंड्यावर आहे की त्यातील पाणी सांडू नये. नंतर आईवर वर्णन आहे की, आई मुलाला कडेवर घेऊन सर्व काम करते, चूल पेटवते, स्वयंपाक करते. सगळ्या तऱ्हेची कामे करते आणि त्या कामांमध्ये कधी वाकते, कधी धावते. काही जमेल ते करावे लागते तिला, पण लक्ष सर्व कडेवरील मुलाकडे असते की मूल पडू नये. तसेच साधु-संतांचे आहे. सर्व करायचे. ज्यांना ज्ञान असते ते सर्व कार्य करीत असतात आणि ते करीत असतांना चित्त त्यांचे आत्म्यावर असते आणि म्हणून जरी ही मंडळी अगदी आपल्यासारखी घर-गृहस्थीची, त्यांना मुले-वाळे असतात. सगळे असतांना सुद्धा त्यांच्यातील जे वैचित्र्य आहे. आपण तत्वावर ओळखले पाहजे त्यांचे वैचित्र्य काय आहे ? आणि तोच म्हणजे सहजयोग आहे. ते वैचित्र्य आपल्यामध्ये आल्यावर आपल्यालाही त्याने काय लाभ होतो ते आपण पहिल्यांदा बघतो. कति लाभ कति तोटा. सुरुवातीला सांगायचे म्हणजे असे की परमेश्वर हा सर्वांच्या पलीकडे आहे असे म्हणतात. पुष्कळांना ह्याचा अर्थ लागलेला नाही आणि परमेश्वराच्या गोष्टी आजकालच्या जमान्यात करणे म्हणजे लोकांना असे वाटते की, ह्या बाईला आधुनिक शक्तिपण वगैरे काही मळिलेले नाही आणि ह्या काहीतरी जुन्या आजीबाईच्या गोष्टी सांगत बसल्या आहेत, पण परमेश्वर आहे. तो राहणार आहे. तो अनंतात आहे. पण परमेश्वर आपल्याबरोबर प्रपंचात कसा कार्यान्वित होतो हे पाहिले पाहजे. सर्वप्रथम म्हणजे कोणताही प्रश्न घ्या आता एखाद्याने येऊन मला सांगतिले की समजा माताजी, माझ्या घरी हा त्रास आहे. मला नोकरी नाही कवि काहीतरी अशा गोष्टी ज्याला म्हणू ज्या अत्यंत क्लेश वस्तू आहेत, जड वस्तू 4 Original Transcript : Marathi आहेत, त्या गोष्टीबद्दल मला येऊन सांगतिले, 'माताजी, हे असे आहे, तसे आहे' आणि थोड्या दिवसांनी तो येतो. सांगतो, 'माताजी, तकिडे ठीक झाले सगळे काही.' पण हे होते कसे काय? हे पाहिले पाहजे. हे जमते कसे? ही गोष्ट लक्षात घेण्यासारखी आहे. परवा आमची एक शिष्या आहे फारेनर, मी शिष्य वगैरे म्हणत नाही. मुलं म्हणते. दोन्ही मुली आहेत. त्या जर्मनीला एका मोटारीत जात होत्या. जर्मनीत 'ऑटोबान' म्हणून मोठे रस्ते असतात आणि जोरजोराने गाड्या इकडून तकिडे जात असतात. तिने मला पत्र लिहिले की, 'दोन्हीकडून मोठमोठाल्या लॉर्या, मोठमोठाल्या बसेस, मोठमोठाल्या त्यांचे ते कारचे डबल लोडर्स असतात ते घेऊन सर्व जात होत्या आणि मध्ये आमची मोटर. माझा ब्रेक फेल झाला आणि माझी गाडीही वॉबलिंग करायला लागली तर मला असे वाटले आता मी गेले. वाचू शकणारच नाही. काही असले तरी एका परिस्थितीत वाचू शकले असते जर ब्रेक तरी बरा असता, तर ते ही जमले नाही.' तेव्हा त्या एकंदर परिस्थितीमध्ये जी तच्चियामध्ये प्रवृत्ती निर्माण झाली, ज्याला आपण इमरजन्सी प्रवृत्ती म्हणतो, त्यावेळी जे तच्चियामध्ये एक वशिष्ट म्हणजे आता सगळं सुटलं आता काही राहिले नाही. शेवटी वनिशाला आलो. तेव्हा शरणागत होऊन तिने म्हटले, 'माताजी, तुम्हीच काय करायचे ते करा. आता मी डोळे मटिते' आणि तिने डोळे मटिले. तच्चिया पत्रात असे होते की, थोड्या वेळात मी बघते, माझी गाडी कनिऱ्याला आलेली आहे आणि ब्रेक ठीक झाला. आता माताजींनी काही केलेले नाही. हे तुम्ही बघा. पण होते कसे ? की तुमचा जो परिणाम झालेला आहे तो कोणत्या तरी कारणाने झालेला असतो. कारण आणि ममिंसा (कॉज अँड इफेक्ट). तुमच्या घरामध्ये भांडणे आहेत. समजा त्याला कारण तुमची बायको कवि तुमची आई कवि तुमचे वडील. कुणी एक 'अ' असला मनुष्य. त्याचा परिणाम असा की, घरात अशांती आहे. परिणामस्वरूप जे आहे ती म्हणजे अशांती आहे. मनुष्य सर्वसाधारण बुद्धीचा त्या परिणामांशी भांडत असतो. आता मला ह्याच्याशी भांडायचे आहे. मग दुसरे भांडण नघिते मग तसिरे भांडण नघिते. आता त्याचे जे कारण आहे त्यावर कोण विचार करतो. सूक्ष्म बुद्धीत ह्याचे हे कारण आहे त्या कारणाशी भांडण सुरू झाले की ते कारणच त्याच्याशी भांडायला लागते आणि कारण आणि परिणाम यांच्या चक्रात ते असतात आणि दोन्हीही प्रश्न जसेच्या तसे राहून जातात. त्याच्या पलीकडे काही जाऊ शकत नाही आणि प्रपंच खूप कठीण असे सर्व म्हणतात. ह्यावर उपाय काय? ह्याच्यावर उपाय हा आहे की ह्याचे जे कारण आहे त्याच्या पलीकडे गेले पाहजे. त्याचे जे कारण होते; तच्चि ब्रेक तुटला होता. त्या ब्रेकशी ती झुंजत होती. तच्चिया गाडीला वॉबलिंग आले होते. त्याच्याशी ती झुंजत होती, पण त्याच्या पलीकडे काही तरी आहे असं जर तिला वाटले असेल तर अशी काही शक्ती आहे आणि त्याला ती शरणागत गेली, त्या शक्तीला तर ती कारणाच्या पलीकडे गेली आणि कारण नष्ट झाले आणि त्याचे परिणाम ही नष्ट झाले असे होते. तुम्ही अवशिष्टास करा कवि विश्वास करा. ती गोष्ट होते, पण अंधविश्वासाने होत नाही. पुष्कळसे लोक माझ्याकडे येऊन म्हणतात, "आम्ही एवढे देवाचे ध्यान करतो पण आम्हाला कॅन्सर झाला. आम्ही एवढे देवळात जातो, सिद्धीविनायकाला रोज जाऊन उभे राहतो. तासन् तास. मंगळवारी तर वशिष्ट करून जातो. तरी सुद्धा आमचे काही भले झाले नाही. ह्या देवाने आमचे भले केले नाही. अशा देवाला आम्ही कसे भजायचे?" कबूल आहे, अहो, अशा देवाला बोलवता ? त्याचा आणि तुमचा काही संबंध झाला आहे का ? 5 Original Transcript : Marathi काही कनेक्शन घडले आहे का? जोपर्यंत तुमचे काही कनेक्शनच नाही तेव्हा तुमचे भले काय होणार? तुमचे टेलिफोनचे कनेक्शन तर जायला पाहजे! इथे बसून रात्रंदिवस पूजा करता परमेश्वराची! त्या परमेश्वराला ऐकायला आले का तुम्ही काय बोलता ते! वाटेल ते धंदे करा. वाटेल तसे वागले, वागल्यानंतर 'हे परमेश्वरा, देतोस की नाही' म्हणून ठिय्या मारून बसले म्हणून परमेश्वराने तुम्हाला कसे द्यायचे ? बरं तुमचे काही असले तर तू तुम्ही जाऊन इथल्या भारतीय गव्हर्नमेंटला जाऊन काहीतरी मागून घ्या. तुम्ही त्यांचे नागरिक आहात. तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्याचे नागरिक नाहीत. त्याच्या साम्राज्याचे आधी नागरिक व्हा. मग बघा. त्याच्या आधीच परमेश्वर करतो की नाही. आता समजा इथे बसल्या बसल्या तुम्ही जर इंग्लंडच्या राणीला म्हटले, 'आमच्यासाठी हे नाही करत, ते नाही करत.' तिने कशाला करायचे? पण हा तर परमेश्वर आहे. ह्या परमेश्वराने तुमच्यासाठी का करायचे? तुम्ही त्याच्या साम्राज्यात अजून आलेला नाहीत. फक्त त्याच्यावर नुसती दडपशाही, तानाशाही जसे काही खशातच बसलेला आहे. नंतर हा ही आपल्याला विचार असेल की आता आम्ही नुसता परमेश्वराचे स्मरण करायचे. सुस्मरण म्हटलेले आहे. स्मरण काही म्हटलेले नाही. सुस्मरण करतांना सुद्धा 'सु' आहे की नाही हे पहायला पाहजे ना! 'सु' म्हणजे काय? जसा 'प्र' शब्द आहे तसाच 'सु' शब्द आहे. 'सु' म्हणजे जथि मनुष्याचा संबंध होऊन तुमच्यामध्ये मांगल्याचा आशीर्वाद झालेला आहे. तेव्हाच कुठे सुस्मरण होणार. नाहीतर बसले आहेत पोपटपंजी करीत. त्याचा परिणाम तरुण पढीवर होतो. तरुण पढी म्हणते ह्या परमेश्वराला अर्थ काय आहे? इकडे दोन बुवा आले, पैसे घेऊन गेले आईकडून. तकिडे कोणी गंडा बांधून गेले. चार पैसे घेऊन गेले. अशा परमेश्वराला काय? म्हणून ती बाजू बरोबर वाटते. त्याच्यात जास्त लोक जाणू

लागतात. परमेश्वर हा नाही. पण सर्वप्रथम जे चुकलेले आहेत की आमचा परमेश्वराशी काही संबंध आहे का? आमचा त्याच्यावर अधिकार आहे का? आम्ही त्याच्यासाठी काय केले हे नको. पण संबंध करून घ्या. आता संबंध म्हणजे संबंध करणे. 'सहज' सह म्हणजे तुमच्या बरोबर, 'ज' म्हणजे जन्मलेला. असा तुमच्यामध्ये जो योगाचा, योगसिद्धीचा जो तुमच्यामध्ये हक्काचा भाग आहे तो म्हणजे सहजयोग आहे. तुमच्यामध्ये परमेश्वराने कुंडलनी म्हणून शक्ती ठेवलेली आहे. तुम्ही तच्चियावर वश्वास करा अथवा करू नका. पण ढोबळ ढोळ्याला काही सांगायचे म्हणजे प्रश्नच असतो. वशिपत: आपल्याकडे जे साहित्यिक आणि वैचारिक लोक आहेत म्हणजे वचारांनी चालणार आणि विचार म्हणजे कोणाकडे धावतील सैरावैरा ते काही सांगता येणार नाही. कोणाचा पायपोस कोणाच्या पायातच नाही, वैचारिक लोकांचा. म्हणून एवढी भांडणे. तेव्हा वचारांच्या पलीकडे जी शक्ती आहे, जच्चियाबद्दल आपल्या देशात तर परंपरागत अनादिकाळापासून सांगतिलेले आहे तकिडे थोडे तरी लक्ष द्यायला पाहजि. पण अहंकार इतका आहे वैचारिक लोकांमध्ये की, तकिडे लक्षच द्यायला तयार नाहीत. कदाचित त्यांच्या पोटावर पाय येत असेल पण सहजयोगात आल्यावर पोटावर आशीर्वाद येतो. परमेश्वराशी संबंधीत झाल्यावर तुमचे प्रश्न असे सुटतात का? तुम्हाला स्वतःलाच आश्चर्य वाटतं की असे आम्ही केले तरी काय? एवढं परमेश्वराने आम्हाला दिलं तरी कसे? एवढी व्यवस्था झाली तरी कशी? असा प्रश्न वचिरून तुम्ही स्वतः स्तंभित होता. ज्ञानदेवांचे तर आपण ऐकलेले आहे. त्यांनी जे वर्णन केलेले आहे ते सद्य स्थितीचे. 'जो जे वांछित तो ते लाहो' ते सगळं होणार आहे. पण ते करण्यासाठी फक्त कुंडलनी जागृत आधी Original Transcript : Marathi करून घ्या. त्याच्याशुवाय मात्र कोणतीही वचने आम्ही देणार नाही. आश्वासने देणार नाही मनीसटर लोकांसारखी. जे आहे ते आपल्याच भाषेत, आपल्याच तऱ्हेचे बोलते. काही साहित्यिक बोलत नाही. जसे आई घरगुती बोलते तसे मी तुम्हाला समजावून सांगत आहे. आपल्यामध्ये ही शक्ती, ही संपदा आहे. ती मळिवून घेतली पाहजि. तुम्ही प्रपंचात गुरफटला असे म्हणता. गुरफटले म्हणजे काय? हाच आपण विचार केला, 'अहो, आता मी खूप गुरफटलो आहे.' गुरफटले म्हणजे कसले गुरफटले तर हे की नसत्या गोष्टीचे मला जास्त महत्त्व झालेले आहे. आता म्हणजे माझे महत्त्व आहे. मला नोकरी मळिलीच पाहजि. नोकरी का मळित नाही कारण बेकारी जास्त आहे. बेकारी का जास्त आहे तर फार बेकार वाढले म्हणून. ते वाढतच जाणार. ह्या कारणापलीकडे जायचे कसे? त्याला इलाज हा आहे की, ही जी शक्ती सगळीकडे वास करते त्या शक्तीचे आव्हान कवि अवलंबन केले पाहजि. सर्वात प्रथम ही शक्ती आपल्या मूलाधार चक्रावर आहे. मूलाधार चक्रामध्ये ही शक्ती येते. ती प्रपंचामध्ये कार्यान्वित असते. ती बघा. आपले लक्ष तकिडे असायला पाहजि आणि विचार हा केला पाहजि. सर्वप्रथम मूलाधारामध्ये असलेली ही कुंडलनी शक्ती गणेश कृपेने तेथे बसलेली आहे. आता ह्या महाराष्ट्राला फार मोठे वरदान आहे म्हटले पाहजि. श्री गणेश येथे. येथे अष्टवनायक बसलेले आहेत. हा तुमच्यासाठी फार मोठा परमेश्वराने उपकार दिला आहे. त्याच्यामुळे महाराष्ट्रात फार मोठा सहजयोग जमतो मला. गणेशाची जी खोली आणि सखोल त्याचे तुमच्यावर आवरण आहे. ह्या आवरणाने खरोखरच मला खूप मदत झाली आहे. तर श्री गणेशच तुमच्या मूलाधार चक्रावर बसला आहे. आता एखादा डॉक्टर असला तर आपल्या घरी एक फोटो लावून ठेवेल गणेशाचा वाटले तर एक देऊळ ही करेल. तथि जाऊन नमस्कारही करेल. पण त्या गणेशाचा आणि डॉक्टराचा काही संबंध आहे का? तो म्हणजे त्याच्या लक्षात कधी येणार आहे आणि तो ते मान्य ही करणार नाही. पण गणेशाशुवाय डॉक्टरसुद्धा काही नाही. आता ही गणेश शक्ती तुमच्यामध्ये वास करते. त्या गणेश शक्तीमुळे आपल्यामध्ये जी मुलेबाळे होतात ती सर्वथः गणेश शक्तीमुळे होतात. आता हा विचार करा की एक आई आणि एक वडील यांचे चेहरेमोहरे जसे आहे तसाच त्यांचा मुलगा जन्माला येतो. हजारो लोक करोडो लोक ह्या देशात तसेच इतर देशातसुद्धा, पण प्रत्येकाचा मुलगा आणि मुलगी एकतर आई-वडलांवर कवि त्यांच्या आजी-आजोबांवर कुणावर तरी, कुटुंबातील कोणाच्या तरी चेहऱ्यामोहऱ्यावर जातो. तर ह्याचे जे चलन आहे ते कोण करते? तर आपल्या घरामध्ये जर गणपती असला तर हे आपले एक कर्तव्य आहे की त्याचे जे इनोसन्स आहे त्याची जी अबोधति आहे ती आपण स्वीकार करायला पाहजि. ती अबोधति आपल्यामध्ये आली. घरामध्ये लहान मुले असतात. लहान मुले म्हणजे कति अबोध. त्यांच्यासमोर आपण शुवि्या देतो, वाईट शब्द वापरतो अशा वातावरणात त्यांना वाढवति. जथि सगळं अमंगल आहे. त्यांना वाटेल ते करून देतो कवि त्यांच्याकडे लक्षच देत नाही. ते घरातले गणपती! त्यांच्या संवर्धनात, त्यांच्या संगोपनात आपले लक्ष नाही. आजकाल इंग्लंडमध्ये मी बघते की ८० वर्षाच्या बायकासुद्धा लग्न करतात. तेव्हा आता काय बोलावे? ते समजत नाही आणि तिथिले इथे आणि नका. म्हणजे मळिवले. ती घाण तिथिच राह द्या. जे सडत आहे ते तिथिच सडू दे. तुम्ही इकडे घेऊन येऊ नका. 'अतिशयाने त्याचे बैल रकिामे' आहेत. तेव्हा त्यांची अवकृपा आपल्यावर 7 Original Transcript : Marathi झाली नाही पाहजि. आधी हा नश्चिच केला पाहजि. जर तुम्हाला आपले प्रपंच टकिवायचे, हे सगळं मला शुशुक्षिति लोकांना सांगायचे आहे बरं का! शुक्षिति नव्हे. तर हाच श्री गणेश आपल्यामध्ये बसून आपल्या मुलांचे संगोपन करतो. पहिल्यांदा जनन, नंतर संगोपन आणि ते जे मुळात गणेश आहेत ते सगळ्या घराला, घरातल्या लोकांना आनंद देतात. एक घरात मूल जन्मले तर कति आनंद होतो आपल्याला आणि त्या मुलापासून कति तरी आनंदाच्या लहरी आपल्या घरात पसरत असतात पण एखाद्या घरात मूल नसले की कसं ओकं ओकं वाटतं. त्याच्यामध्ये असे वाटते की ह्या घरात येऊच नये. कारण तथि कलिबलि नाही मुलांची, त्यांचे हसणे नाही, ते खडिळणे नाही, त्या खोड्या नाहीत. त्याला काही माधुर्य राहत नाही त्या घरात. कारण आजकाल जमाना दुसरा झालेला दसितो आहे. कारण जतिके देश श्रीमंत आपण म्हणतोय ते काय त्या देशामध्ये मुलं नाही. मायनस ! त्यांची लोकसंख्या घटत चालली आहे आणि आपल्या भारतवर्षाला लोकसंख्या वाढत आहे. म्हणून 'वाईट आहे तुमचा भारत.' तुमच्या देशाची लोकसंख्या वाढली नाही पाहजि. कबूल, पण सांगायचे असे की, मुलं आज जन्माला येतात, त्यांनाही डोके असते. ते त्या देशात जन्माला येणार नाहीत, जथि रोगट नवरा-बायको डिवीरस देतात आणि मुलांना मारूनही टाकतात. ते आमच्या नशुबिच आहे कारण ह्यांच्या आई-वडलांना मुलांच्याबद्दल जी आस्था, जे प्रेम आणि जी सुबुद्धी आहे ती ह्या लोकांमध्ये मळीच नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की, ह्या लंडन शहरामध्ये एका आठवड्यामध्ये दोन मुले आई-वडील मारून टाकतात. एकावे तेवढे थोडेच. मला तर शाकच लागत असे. अहंकारात इतके डुबलेले आहेत लोक की त्यांना ह्याचे काहीच वाटत नाही. तथि गेल्यावर कळले की इथला माणूस कति चांगला आहे. इथले टेलिफोन ठीक नाही. कबूल. माईक ठीक नाही, ठीक नाही, कबूल. पण माणसे ठीक आहेत. पण ते जे ठीक आहे त्या ठीकपणामध्ये जे गहनातले गहन आहे ते गणेश तत्त्व आहे. आणि ज्या घरामध्ये गणेश तत्त्व ठीक नसेल तर तथि सर्वच चुकलेले आहे. जथि मुलं वाईट हे कबूल, मार्गाला लागलेली आहेत त्याचा दोष मी आई-वडलांपेक्षा समाजाला देते. आजकाल आई नोकरी करते, वडील नोकरी करतात, तरीसुद्धा जतिके वेळ तुम्ही आपल्या मुलांबरोबर घालवति ते कति गहन आहे हे पाहिलं पाहजि. आता ह्या सहजयोगात आल्यावर काय होते ते पाहिले पाहजि. सहजयोगात गणेशशक्ती जागृत होते ती कुंडलनीमुळे. तेव्हा सर्वप्रथम मनुष्यामध्ये सुबुद्धी येते. आपण त्याला वनायक म्हणतो. तो सगळ्यांना देणारा आणि खोखर सुबुद्धी! मी अशी मुले पाहिलेली आहेत ज्यांना माझ्याकडे लोक घेऊन आलेली आहेत. वर्गात 'ढ' आहे, नुसता शहाणपणा करतो, मास्तरांना बोलतो. मी त्याला वचिरले, "अरे बाबा, असे का करतोस?" "मला काही येत नाही. मास्तर मला सारखे बोलत असतात. मग मी काय करणार?" तो 'ढ' मुलगा

फर्स्ट क्लासमध्ये पास होतो. असे कसे झाले? तो गणेश आपल्यामध्ये जागृत झाल्यावरच, ती शक्ती आपल्यामध्ये वाहू लागल्यावरच आणि मनुष्यामध्ये तर एक नवीन तऱ्हेचा आयाम एक डायमेन्शन येते. त्या डायमेन्शनला आम्ही 'सामूहिक चेतना' म्हणतो. त्या नवीन चेतनेमध्ये ज्या गोष्टी आपल्याला साधारणतः दिसत नाही, उमजत, समजत नाही आणि विळत नाही. त्या सहज होऊन जातात. हा नवा आयाम ज्याला म्हणतात कवि ही एक जी नवीन चेतनाशक्ती आपल्यामध्ये येते त्या शक्तीच्या दमावर मनुष्य खरा समर्थ होतो. जी मुले ज्यांना आपण म्हणतो बेकार गेली आहेत, काही कामाची नाही आहेत, दारू पतितात. आजकाल आपल्याला माहीत आहे इरगज फार सुरु झालेले आहे. कधी आम्ही जन्मात चरस म्हणजे काय पाहिले नव्हते. असे कळले आहे की शाळेतच चरस o Original Transcript : Marathi वकिलात. ह्या सर्व मूर्खपणाच्या कल्पना सुबुद्धी नसल्यामुळे येतात. ती सुबुद्धी जागृत झाल्याबरोबर जो चरस पतिता तो इंग्लंड कवि अमेरिकेमध्ये, तो सोडून शहाणे झाले. ही सहजयोगाची शक्ती आहे. मुलांमध्ये अदब आहे. अत्यंत अदब आहे. प्रत्येक घरामध्ये मी बघते आजकाल अदब नाही कारण आई- वडील आपापसात भांडतात, फाडफाड बोलतात. मुलांचा मान ठेवत नाही. मुलांना वाटेल तसे वागवायचे मग मुले ही तशीच. मग मुले ही तशी प्रतिकृती जी आई-वडिलांची. तेसुद्धा त्यांना फाडफाड बोलतात. सहजयोगात आल्यावर आई-वडिलांची कुंडलनी जर जागृत झाली, जर मुलांची जागृत झाली तर मुले अत्यंत नम्रपणे आदराने वागतात. पहिल्यांदा अदब जागृत होते. कोणाला म्हटले की, अदब जागृत होणार नाही, पण सहजयोगाच्या ह्या कुंडलनी जागृतीने पहिल्यांदा मनुष्यामध्ये आदर येतो. हळूहळू आपल्या देशामधून आदर फक्त एखाद्या सत्ताधर्माचा करायचा अशी प्रथा पडत चाललेली आहे. पण खरी सत्ता ही गणेशाची आहे. त्याची सत्ता ज्याच्याजवळ असेल त्याच्याच पायावर गेले पाहजे. त्यांनी गणेशालाच आपल्यामध्ये जागृत केले पाहजे. फार फरक आहे. ते म्हणजे असे की, आजकाल पुरुषांची दृष्टी फार फरियाला लागली आहे. चंचल होते, आजूचाचक्र धरले जाते. वेड्यापशियासारखे बघत राहायचे इकडे तिकडे. तसे बघा, आजकाल बघ्यांची रेलचेल आहे. महाराष्ट्रातसुद्धा सुरू झाले आहे. आमच्यावेळी आम्ही जेव्हा छोटो होतो तेव्हा शाळा, कॉलेजमध्ये शकित होतो तेव्हा आम्ही असे बघे बघतिले नव्हते. आता नवीन एक आधुनिक लोक आहेत. बघे जे आपले डोळे नुसते फरिबत असतात. त्याने कर्ती आपली आतली शक्ती नष्ट होत आहे आणि त्याच्यामध्ये कोणताही आनंद नाही. जॉयलेस परसुट म्हटले पाहजे. ज्याच्यामध्ये आपले डोळे घालायचे आणि डोळे फरिबत राहायचे सारखे. इकडे बघ, तिकडे बघ, तिकडे बघ. म्हणजे जाहिराती बघायच्या. एखादी जाहिरात राहिली की त्यांना असे वाटते की, आपले काही चुकले की काय? पाप केले. मग परत डोळे फरिबून ती जाहिरात वाचायची. प्रत्येक गोष्ट पाहिलीच पाहजे. हे सर्व नाहीसे होऊन, सहजयोगाने एकामूर दृष्टी येते. अशी दृष्टी वाढत गेली की गणेश शक्ती जास्त जागृत होते. त्याला 'कटाक्ष नरीक्षण' म्हटलेले आहे. उगीच कटाक्ष कुठे पडला तर कुंडलनी जागृत होणार. कोणाकडे तुम्ही बघतिले तर त्याच्यामध्ये नुसते पावत्रिय आलेच पाहजे. इतके पावत्रिय डोळ्यामध्ये येऊन जाते की केवळ हे गणेशाचेच काम आहे आणि हाच गणेश आपल्या घरात नांदत आहे. आपण आपल्यातला गणेश पुरता ओळखला नाही. जर ओळखला असता तर आपण पावत्रियाला धरून जे पवत्रि आहे ते आपण केले असते. पण आपण आपल्या गणेशाची पूजा केली तर काय हरकत आहे ? आपल्या घरात मुले आलेली आहेत. त्या गणेशाला बघा. त्यांना पूजनीय करा आणि तुमच्यातला गणेश तुम्ही जागृत करा. पण सहजयोगाचे वैशिष्ट्य असे आहे ते सहजच होते. त्याला काहीही करावे लागत नाही. कुंडलनी शक्ती जागृत झाली म्हणजे सहजच ती गणेश शक्ती आपल्यामध्ये जागृत होऊन मनुष्यामध्ये सुबुद्धी येऊन त्याचे सगळे काही कारण एक वशिष होऊन जाते. आता साहित्यिक लोक जर असतील तर ते कदाचित असे म्हणतील, 'माताजी, काही भ्रामक गोष्टी सांगतात.' तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की अहमदनगर जिल्ह्यामध्ये दहा हजार लोकांनी दारू सोडलेली आहे. दहा हजार लोकांनी! मी काही 'दारुबंदी करा' असे म्हणत नाही. मी काहीच म्हणत नाही. तुम्ही काही असले तरी या आधी. आधी तुम्ही या कसे तरी! आल्यावर तुमचा दवा पेटवून Original Transcript : Marathi घ्या! दवा पेटला की त्यात काय दोष आहे ते तुम्हाला दसिणार. जोपर्यंत दवा पेटणार नाही तोपर्यंत साडीला काय लागले ते तुम्हाला दसिणार नाही. जर दवा पेटला तर तुमच्या नजरेस येईल की आपले काय चुकलेले आहे आणि तुम्हीच तुमचे गुरू होऊन जाल आणि स्वतःला बरे करून घ्याल. स्वतःला पवत्रि करून घ्याल आणि लोक पवत्रि असतात त्यांच्या आनंदाला पारावार राहत नाही. त्यांनी सांगितले, 'मस्त हूँ तो क्या बोले' मस्तीत आलोय आम्ही. त्या मस्तीत आम्ही बोलायचे तरी काय? अशी स्थिती होऊन जाते. पवत्रिता आनंददायी आणि आनंददायीच नाही तर संबंध व्यक्तत्वाला एक त्याचा सुगंध येतो आणि असा मनुष्य कोठेही उभा राहिला तर लोक म्हणतील 'आहे बुवा, काही वशिष आहे या गृहस्थामध्ये. त्याच्या चेहर्यावरून दसितंय. त्याच्या एकंदरीत वागण्यावरून दसितंय. त्याच्या बोलण्यावरून दसितंय की हा मनुष्य काही वशिष आहे. ज्यांना वशिष नाही व्हायचे त्यांच्यासाठी सहजयोग नाही. ज्यांना वशिष व्हायचे आहे त्यांच्यासाठी आहे कारण तुम्ही आहातच वशिष. तुमच्यात हे सगळे काही बविधि आहे, ते तुम्हाला मळिवायचे आहे. ज्यांना वशिष व्हायचे आहे त्यासाठी त्या प्रपंची लोकांसाठी प्रपंचात राहणाऱ्या लोकांसाठी सहजयोग आहे. ज्यांना काही व्हायचे नाही, आम्ही अत्यंत ठीक आहोत. 'आम्हाला काहीच नको माताजी.' बरं , नमस्कार! तुमच्यावर आम्ही जबरदस्ती करू शकत नाही. अहो, तुम्हाला पूर्ण स्वातंत्र्य मळिवायचे असेल तर तुमची स्वतंत्रता आम्हाला बघायची आहे. जर तुम्हाला नरकात जायचे असेल तर जा व्यवस्थित आणि जर सहजात यायचे असेल तर या. बाकी आम्ही तुमच्यावर जबरदस्ती करू शकत नाही. तेव्हा सर्वात पहिल्यांदा आपल्या प्रपंचामध्ये सुखाचे नधान म्हणजे मूल, हे ठीक. इथपासून त्या मुलाच्या जन्मापासून गरोदर बाईच्या त्रासापासून सगळ्यापासून सुटका होऊन एक उत्तम मुलगा जन्माला येतो आणि आजकाल मी पाहिले आहे जी मंडळी पार झालेली आहेत, त्यांच्यापासून जी मुले जन्माला येतात, ती जन्मल्यापासूनच पार असतात. म्हणजे केवढे मोठे आत्मपडि जन्माला यायचे आहेत. सगळे मी बघते इथे कोण असा माई का लाल आहे जो आमच्या आत्म्याला धरून ठेवतो आहे. अहो, अशा तशा माणसाच्या घरी साधू- संत जन्माला येत नाहीत. असे मोठे मोठे आत्मपडि आज जन्माला येणार आहेत आणि त्यासाठी अशा लोकांची गरज आहे. त्यांचे प्रपंच हे खरोखर प्रकाशित आणि असे प्रकाशित प्रपंच करण्यासाठी तुम्ही सहजयोग घेऊन आपली कुंडलनी जागृत करून घ्या. ते झाल्यानंतर दुसऱ्या चक्रावर ज्याला आम्ही स्वाध्यायचक्र म्हणतो, प्रपंचामध्ये फार लाभते. स्वाध्यायचक्राचे पहिले कार्य हे आहे की, तुमची गुरुशक्ती वाढते. घरामध्ये मी पाहिलेले आहे की, वडील म्हणजे काहीच नाही. आई म्हणजे काहीच नाही. लहान लहान मुले जी ५-६ वर्षाची ती वशिष आहेत. आजकाल मी बघते बाजारात गेलो तर आमच्या महातार्या बाईना साडी घ्यायचा प्रश्नच आहे. सर्व साड्या तरुण मुलीसाठी. महातार्या लोकांसाठी काही साड्या-बड्या बनवायची पद्धतच राहिली नाही. पूर्वीच्या काळी महातार्या लोकांजवळ पैसे असायचे त्यांच्यासाठी सर्व काही असायचे सगळे ! आता महातार्या लोकांना कोणी वचिरातच नाही. त्यांच्यासाठी एखादी साडीदेखील घ्यायची व्यवस्थित लग्नासाठी ती मळिगे कठीण. तर ते काय आहे ती गुरुशक्ती आपल्यामध्ये येते तेव्हा हे महातारपण, वयोवृद्ध आपण झालेलो आहोत, त्याच्यातील जी तेजस्वति 10 Original Transcript : Marathi आहे ती जागृत होते. त्याने एक मोठा मनुष्य बघतो की आपले वडील मूर्खासारखे वागतात. आपली आई मूर्खासारखी वागते. तिला काय करायचे त्याचे ताळतंत्र नाही. अशिक्षित आहे. भ्रमरासारखी वागते. बाहेरून लोक आले की

त्यांच्यासमोर कसे बसायचे ते तला येत नाही. सारखी ओरडत असते. सारखे लक्ष आपले तऱ्हा कल्ल्यांकडे नाही तर जात-पात घेऊन त्याच्यावर भांडणे. कोकणस्थचे लग्न कोकणास्थाशीच होणार, देशस्थाचे लग्न देशस्थाशीच झाले पाहजि. त्यातल्या त्यात पोट जातीतल्या पोट जातीतच झाले पाहजि नाही झाले तर सासू ओरडते. हे जे सर्व प्रकार आहेत म्हातारपणाचे ते जाऊन त्या म्हातारपणाची एक तेजस्वती आहे. इदिबाद आपल्या गौरवात असा मनुष्य उभा राहिला म्हणजे तुम्हाला वाटते आमच्या वडलांना झाले काय ? पूर्वी दादाजी कोंडदेव वगैरे पद्धतीचे लोक होते तेच लोक येऊन उभे राहिले का? असे वाटायला लागते आणि त्यांच्यासमोर आपल्या माना झुकतात. मग तरुण मंडळीमध्ये आज जी वशिष्ठ खळबळ चाललेली आहे. उठल्यासुटल्या घटस्फोट, बायकोशी पटत नाही, आईशी पटत नाही, वडलांशी पटत नाही. घरात राहतात परत घर सोडून बाहेर जायचे. लहान-सहान गोष्टीवरून भांडण-तंटे ह्या असल्या गोष्टी चालतात. नोकऱ्या नाहीत, पैसे नाहीत. व्यसने लागलेली. सर्व तऱ्हेने आजची तरुण पढी एका मोठ्या संक्रमण कालामध्ये पदार्पण करित आहे. त्यांची पारस्वभूमी फार मोठी आहे. मी सांगते, महाराष्ट्राची पाश्चिमात्यभूमी तर फारच मोठी आहे पण ते सगळे वसिरून हे वाचायचे नाही. ऐकायचे नाही. आता संगीताचेच केवढे मोठे ज्ञान आहे महाराष्ट्रात. संतांचे केवढे ज्ञान आहे. आपल्या महाराष्ट्रात. पण पुस्तके कोण वाचतो? काहीतरी घाणेरडी पुस्तके रस्त्यावरून घ्यायची. ती वाचायची. काहीतरी अत्यंत कृत्रिम आणि सुपरफिशिल अशा रीतीने आजची तरुण पढी चालली आहे. त्या तरुण पढीला असे ठेवले तर वार्यावर भरिवून टाकली जाईल. काही कामाची राहणार नाही. मला वचिारा तुम्ही. मी अमेरिकेला गेले होते. तर ६५% पुरुष बेकार गेलेले आहेत. तथिले जे लोक आहेत आता त्यांना ही भीती बसलेली आहे. तथि एड्स म्हणून आज झालेला आहे. त्या सर्व तरुण लोकांना प्रश्न खात सुटला आहे आणि त्यांना समजत नाही की ह्या आजारातून नधायचे कसे? त्याला कारण असे की, ह्याच्यात काय वाईट आहे ? हे केले तर काय वाईट आहे? हो असतील. रामदास स्वामी पुराणातील वांगी पुराणात ठेवा. आम्हाला काय करायचे? आम्ही आता मॉडर्न झालो.. नधालो मोठे मॉडर्न व्हायला. पण ते मॉडर्न होऊन कुठे गेले ते जाऊन बघायला पाहजि ना? त्या देशात जाऊन बघा त्या तरुणांची काय स्थिती आहे ती. जर तुम्ही नॉर्वे, स्वीडन देशात जाऊन बघतिले, आपले इथले साहित्यिके तथि जाऊन खऱ्याशी करताहेत. तथि जाऊन बघायला पाहजि. तथिले तरुण लोक रात्रंदविस हाच वचिार करित असतात की आम्ही कशाप्रकारे आत्महत्या करावी? एकच वचिार आहे त्यांच्या डोक्यामध्ये की आत्महत्या हाच आम्हाला एक मार्ग आहे, पण वार्यावर वरिण जाणारे लोक आहेत. तसले मॉडर्न व्हायचे असेल तर आमचा नमस्कार! पण जर तुम्हाला आतल्या शक्तीवर उभे राहायचे असेल त्याच्यावर जी इमारत बांधायची आहे कारण तुम्ही वशिष्ठ आहात. तर मात्र तुमचे जरासे वागणे चाललेले आहे ते थोडे थांबवायला लागेल. थोडे शांत होऊन वचिार केला पाहजि. हे जे वेड्यासारखे धावत सुटले आहेत ती जी रॅट-रेस आहे. त्याच्यात मी धावतो आहे का ? एक मनिटि शांत उभे वचिार केला पाहजि की आमचा वारसा काय आहे ? अहो, बापाचे जर एक एवढेसे राहून चरिपुट जरी राहिले तर मुले जातील कोर्टात भांडायला, पण ह्या देशाची आपल्या देशाची कति मोठी परंपरा आहे. 11 Original Transcript : Marathi तकिडे मात्र कोणाचेच लक्ष नाही की ती वाहत चालली आहे. तथि आम्ही काय फायदा करून घेतलेला आहे. त्याची जाणीव सहजयोगात आल्यावर तरुण मुलांना होते आणि सर्वप्रथम त्यांना कळते की आम्ही आहोत त्याच्यापेक्षा काही तरी वशिष्ठ आहोत. मी लहान असतांना माझ्या वडलांनी मला सांगितले होते. सर्वात पहिल्यांदा त्यांची जागृती झाली पाहजि कारण जे डाव्या मजल्यावर लोक राहतात कारण सर्व साधू-संत डाव्या मजल्यावर. त्यांना हे माहीत नाही की आम्ही अजून एक मजला पार केला नाही. बाकीच्यांनी, कोणाला हे सांगितले तर हे डोक्यात तरी जाते का? आपली भजनं म्हणायची. टाळ कुटून कुटून म्हणायचे. त्याच्यातले डोक्यात येते की नाही हा वचिार नसतो तर ह्या लोकांना कमीत कमी एक मजला चढवला तर त्यांना समजेल की ह्याच्या पलीकडे काहीतरी आहे. तेव्हा ह्या मानवीय चेतनेच्या पलीकडे एक फार मोठी महान चेतना आहे. जलि ऋतंभरा पूरजा म्हणतात. जी तुम्हाला सहजच सुलभच मळिते. ती मळी. तुम्ही काय आहात. त्या तकिडे तुमचे आधी दर्शन व्हायला पाहजि. तुम्ही कति महान आहात ! तुम्ही कति मोठे आहात आणि तुम्ही आयुष्याचा जो खेळखंडोबा मांडला आहे तो तुम्हाला शोभतो ? कति तुमच्याकडे संपत्ती आहे. तुम्ही काय आपली इज्जत केली. तुम्हाला आपल्याबद्दल काही कल्पनाच नाही. हा वचिार थोडासा आपण लक्षात घ्यावा आणि सहजयोगात येऊन आपली जागृती करून घ्यावी. त्याप्रमाणे आजची तरुण पढी आहे. तीसुद्धा परमेश्वराच्या साम्राज्यात फार सहज उतरू शकते. तरुण लोकांना पार करणे खूप सोपे आहे. खरे पाहिले तर सगळे भोळेपणाने करतात. त्याचे काय आहे भोळेपणाच-एक मुलगा सगिरेट पति म्हणून मी पति. चला, त्याने काही वशिष्ठ प्रकारचे कपडे घातले तर मी घालतो. त्याच्या पलीकडे काही नाही. नविळ भोळेपणा. परंतु कधी-कधी ह्या भोळेपणामुळेसुद्धा अनर्थ होऊ शकतो. हीच युवा पढी आज कुठपर्यंत पोहचू शकते! आज आपल्या देशात कोणत्या गोष्टीची कमतरता आहे ? कोणी म्हणेल खाण्याची. परंतु मला तसं काहीच आढळत नाही. मला वाटते आपण काही जास्तच खातो आहे आणि दुसऱ्यांनापण देत आहोत. मी जेव्हा इकडे येते तेव्हा सर्वांना हाथ जोडून सांगत राहते 'आता जेवण बस करा. मला आता नको आहे' प्रत्येक मनुष्य तकिडे म्हणतो, 'हृदिस्थानात खाण्याची काही कमी दसित नाही कारण इतके खायला घालतात. अगदी आग्रह करून करून. असे वाटते खाऊच नये.' तेव्हा आपल्या इथे कोणत्या गोष्टीची कमी आहे? बऱ्याच वेळा आपण लोक वाद-वविवाद चर्चा करण्यात नंबर एक आहोत. ते जर इथे उभे राहिले तर माझ्यापेक्षाही जबरदस्त भाषण देतील. सगळ्याच बाबतीत. पुष्कळ हशार लोक आहोत आपण. काही जास्तच प्रमाणात हशार आहोत आपण. सगळे काही आहे आपल्याकडे! सोने, चांदी सर्व काही. कोणत्या गोष्टीची कमी आहे? एकच कमी आहे ती अजूनपर्यंत ज्ञान नाही. ज्या क्षणी हे घटति होईल तेव्हा पूर्ण शरीर पुलकित होईल आणि तुमच्या शरीरात प्रेम तसेच म्हणजे आपल्याला हे ज्ञान नाही की आपण कोण आहोत ? मी कोण आहे ? ह्याचे चैतन्याच्या लहरी वाहू शकतील. केवळ ही घटना तुमच्यात घटीत व्हायला हवी. ह्याची कोणी गॅरंटी देऊ शकत नाही. झाले तर होऊन जाईल नाही तर नाही. पण आज नाही तर उद्या ही गोष्ट घटीत होईलच. ह्या प्रपंचात हे तुमचे आर्थिक प्रश्न आहेत महाराष्ट्रात. बघतिले तर श्री माताजी, गरीबांना तुमच्यामुळे काय लाभ आहे? अहो, तुम्ही गरीब आहात की श्रीमंत ? हा मध्यमार्ग आहे. श्रीमंत असा कवि अती श्रीमंत कवि 12 Original Transcript : Marathi गरीब असा, कोणालाही समाधान नाही. एक रेडियो आला नंतर व्ही.डी. ओ . यायला पाहजि. व्हीडीओ आला तर त्याच्यानंतर ए.सी. यायला हवा, मग त्याच्यानंतर एरोप्लेन यायला हवे. पुढे काय तर देवाला ठाऊक. मग एक इकॉनॉमिक्सचे शास्त्र आहे की सर्वसाधारणपणे वॉट्स कधीच पूर्ण होत नाही. एक इच्छा झाली ती पूर्ण होईल. पण वशिष्ट, सर्वसाधारण एक झाली की दुसरी, दुसरी झाली की तिसरी म्हणजे एक गोष्ट स्पष्ट आहे की जी आम्ही इच्छा केली ती शुद्ध इच्छा नव्हती. ती जर शुद्ध इच्छा असती तर आमची जी इच्छा पूर्ण झाली त्यानंतर आम्हाला पूर्ण समाधान झाले असते. पण झाले नाही ना ? झालं का? आता तुम्हाला पुढे काही नको. पाहजि ना! म्हणजे तुमची शुद्ध इच्छा नव्हती. अशुद्ध इच्छेत राहिलात म्हणून एक गेली तर दुसरी, दुसरी गेली तर तिसरी. तिसरी गेली तर चौथी. ह्या चक्रमध्ये तुम्ही राहिलात. आता शुद्ध इच्छा ही की, साक्षात कुंडलिनी आहे कारण ती परमेश्वरी इच्छा आहे. ती जागृत झाल्याबरोबर जी इच्छा तुम्ही कराल 'जो जे वांछित तो ते लाहो' म्हणजे इतकेच नव्हे तर तुम्हाला असे वाटते की झाले बुवा, आता आपल्याला काही नको.

पण तुमच्या ज्या काही इच्छा आहेत त्या पूर्ण होतात. पण त्या इच्छा अशा जड वस्तूंच्या नसतात. अशा मोठ्या प्रगल्भ होऊन जातात. आणि तुमचे जे काही आहे लहान सहान ते कृष्णाने सांगतिले आहे की 'योगक्षेमं ब्रह्ममयम्' जेव्हा तुमचा योग होईल तेव्हा तुमचे क्षेम हे होणारच. मग योग आधी सांगतिला. क्षेम योग नाही सांगतिला कृष्णाने सुद्धा. 'योगक्षेमं ब्रह्ममयम्' योग आधी झाला पाहजि. सुदाम्याला आधी कृष्णाला भेटावे लागले तेव्हाच त्याची द्वारिका सोन्याची झाली. तुमचे म्हणजे असे आहे की आम्ही इथेच बसणार, आम्हाला सर्व हातात यायला पाहजि. का म्हणून? तुम्ही एवढा अधिकार लावता परमेश्वरावर. ते एवढ्याचसाठी की चार पैशाची फुले आणून परमेश्वराला देऊन आले म्हणून? उलट फार चूकच आहे त्याच्यामध्ये. पुष्कळ लोकांना मी पाहिलेले आहे, जे शक्तिभक्त आहेत. शक्ति, शक्ति करतात. त्यांना हार्दिका अँटॅक येतो आणि शक्ति तुमच्या हृदयात बसलेले आहेत. मग असे कसे? त्यांना हार्दिका अँटॅक कसा आला? कारण शक्ति नाराज झाले. तुम्ही कोणालाही असे बोलवत राहिलीत, सारखे तर त्या माणसाला हे वाटायचे की हा मला कशाला एवढा त्रास देतोय! अहो, तुम्ही जर ह्या राजीव गांधीसमोर राजीव, राजीव म्हटले तर तुम्हाला अरेस्ट करतील लोक. तसेच झालेले आहे. त्याच्यामुळे आपल्याला ना धड परमेश्वर मळित ना प्रपंच मळित आहे. तर मध्यमार्गात यायला हवे. आणि मध्यमार्ग ज्याला सुषुम्ना नाडीचा मार्ग म्हणतात तथून जेव्हा कुंडलिनी जागरण होते तेव्हा मनुष्य मधोमध येऊन संतोषात येतो. सांगायचे म्हणजे जरा पर्यायाने सांगते की आजकाल हे संतोषी देवीचे व्रत नघाले आहे. अहो, संतोषी म्हणून कोणी देवीच नाही. सनिमावाल्यांनी काही खूळ काढले की लागले त्याचे व्रत करायला. जे सगळे संतोषाचे स्रोत आहे ती कशी संतोषी होणार? आणि अशा रीतीने काही तरी भलते काढायचे, उपास करायचे. आज काय तर आंबट नाही खावचे, अमुक करायचे, तमुक करायचे. कसले तरी धर्मीय करत बसायची आणि मग परमेश्वराला दोष लावायचा की आम्ही एवढे केलं तरी आम्ही गेलो. त्याचा सारासार विचार केला पाहजि आणि परमेश्वराचे जे हे नियम आहेत त्याचे जे सायन्स आहे ते तरी शक्ति तुम्ही आधी. ते शक्तिलाश्रयाय भलते सलते करता आणि त्याचे काही वाईट झाले तर त्या परमेश्वराला कशाला दोष देता. परमेश्वर आहे की नाही तेच सिद्ध करायला आम्ही आलेलो आहोत. अगदी सिद्ध करायला. तुमच्या हातातून वाहणार आहे. तुमच्या हातावरच्या बोटांवर 13 Original Transcript : Marathi परमेश्वर तुम्हाला मळणार आहे. मग तयारी आहे का? का डोकं आधी जास्त चालणार? माताजी, काय बोलतात हे? थोडे डोकं थंड करा म्हणजे हे होईल कारण तुमचे प्रश्न तुमच्या डोक्याने जर सुटले असते तर आम्हाला एवढी मेहनत करायला नको होती आणि ते तुमच्या डोक्याने सुटण्यासारखे नाहीतच. तुमचे राजकीय प्रश्न सुटणार नाहीत. तुमचे सामाजिक प्रश्न सुटणार नाहीत आणि तुमच्या प्रपंचातले तर प्रश्न तर मुळीच सुटणार नाहीत. कारण राजकीय प्रश्न तरी काय? तर आम्ही कॅप्टिलसिट आहोत तर त्यासाठी भांडत बसले आहेत. काय सुखी आहेत लोक तथि? स्वतंत्रता झेपत नाही त्यांना. दुसरे म्हणे आम्ही कम्युनसिट आहोत. अहो, आम्ही खरे. दलियाश्रयाय राहत नाही. कॅप्टिलसिट कारण आमच्याजवळ शक्त आहे. आणि आम्ही काही... आम्ही खरे आहोत आणि ह्या ज्या वरवरच्या गोष्टींमध्ये तुम्ही रमू नका. तुम्ही परमेश्वराचे साम्राज्य मळवा आपल्यामध्ये आणि त्याचे नागरिक व्हा. मग बघा काय होतं. त्यासाठी प्रपंच सोडायला नको. पैसे द्यायला नको. त्याला कसले द्यायचे? ही तुमच्यामध्ये जिवित शक्ती आहे. जिवित प्रक्रिया आहे. तुम्ही एखाद्या झाडाला पैसे दिले तर तो फूल देईल का? त्याला समजतं का पैसे वैसे काही. तसेच परमेश्वराचे आहे. त्याला समजत नाही पैसे वैसे. एखादी बुवाबाजी आणायची. बुवाला बसवायचे आणि म्हणायचे तू पैसे दे. खेडेगावात म्हटले अरे, माताजी पैसे घेत नाही. तर म्हणतात, 'दहा पैसे नाही तर २५ पैसे घ्या माताजी.' पण कशाचे? सारे काही झालेले आहे. ते प्रेम मळिले पाहजि. प्रपंचामध्ये जे नाही ते म्हणजे प्रेम. प्रेम जे आहे ते सुकलेले प्रेम. एखाद्या झाडामध्ये तुम्ही पाहिले असेल त्याच्यातला रस वर येतो आणि प्रत्येक ठिकाणी जसे ज्याला लागेल तसे देत परत आपल्या ठिकाणी येतो. तो काही एखाद्या फुलावर अडकत नाही. एखाद्या पानावर अडकत नाही. अडकले तर झालेच, ती झाडे ही मरायची आणि पाने ही मरायची आणि फुले ही मरायची. तसेच आपले होते. आपले प्रेम म्हणजे माझा मुलगा तो जगातला नबाबशहा झाला पाहजि. माझी मुलगी ते अमकं झालं. माझं, माझं जे चालतं ते आहे. ते तुमचे आहे काय? माझे म्हणजे तुम्ही नाही ते. पण हे बोलून होणार नाही. सांगून होणार नाही. मी कतिही म्हटले की 'सोडा हे.' माझं, माझं सुटणार नाही. त्याला सोडवायला तुमची कुंडलिनीच उठवायला पाहजि. ती उठल्यानंतर आणि तुम्ही पार झाल्यावर, मग तुझे, तुझे सुरू होते. कबीरांनी म्हटलेले आहे की जेव्हा शेळीला आपण जिवितपणी बघतो तेव्हा ती सारखी मीऽमीऽमी करत असते मॅऽमॅऽमॅ करत असते. मग ती मेल्यावर तर्ची जेव्हा आतडी काढून जेव्हा तार बांधून तर्ची धुंदकी फरितात तेव्हा तुही-तुही. तसेच माणसाचे आहे. एकदा जर तुमची कुंडलिनी जागृत झाली की आता सगळे तुझेच आहे. 'अकर्मात' मनुष्य जन्माला येतो. मग ही मुले काय? बाळे काय? सगळी तुझीच! आणि आश्चर्य वाटतं लोकांना हे बघून कसं होतंय कसं? घडतय कसे, बनतय कसे? इतकी कौतुंबिक स्थिती त्या लोकांची ठीक झालेली आहे. ह्या मुंबई शहरात कति तुम्हालाच आश्चर्य वाटेल पण आम्ही बघतच नाही. आम्हाला विश्वासच नाही. नका करू. तुमचा तुमच्यावर तरी विश्वास आहे की नाही देवाला ठाऊक! पण आता या नसत्या वर्तमानपत्रवादीपणाला सोडून काहीतरी खरोखर जे वर्तमानात होतं ते बघतिले पाहजि. आता कृष्ण झाले हे काहीतरी एक संपदा घेऊन एक परंपराच घेऊन आले. त्यांनी एक विशिष्ट कार्य केले. जगामध्ये एक बी पेरलेले आहे आणि आज ती संपदा तुम्हाला त्या स्थितीमध्ये आणते की तुम्ही जसे काही फुलातून फळे होणार 14 Original Transcript : Marathi आहात. ती तुम्ही मळिवून घ्यायला पाहजि. ह्यावेळेला तुम्ही चुकलात की नेहमीसाठी चुकाल आणि अशा रीतीने प्रपंचातील सगळे प्रश्न सुटून तुम्ही परमेश्वराच्या प्रपंचात येता. त्याच्या प्रपंचात आल्याश्रयाय सुखाचा धागा- दोरा सुद्धा तुम्हाला मळणार नाही. सगळे जगातले क्लेश परमेश्वराच्याच चरणी जातात असं म्हणतात. पण त्याचा अर्थ असा नाही की तुम्ही जाऊन वटिलाच्या चरणांवर डोकं आपटायला हवे. वटिल आपल्यामध्ये जागवायला हवा. आणि तो कसा जागवायचा त्याला काहीही करावे लागत नाही. तो साक्षात् तुमच्यात आहे फक्त कुंडलिनीचे जागरण झाले म्हणजे जसा दवा पेटविला तसा तो पेटतो. ज्या घरामध्ये परमेश्वराचा दवा तेवत राहिल. तथि कसलं दुःख कसली गरबी आणि कसले आपण. असा हा सुखाचा संसार झाला पाहजि. त्यासाठी आम्ही खेडोपाडी सगळीकडे फिरत असतो. आपणाला नम्रपणे माझी ही वनिती आहे की कोणत्याही गोष्टीचा आक्षेप न घेता स्वतःकडे लक्ष देऊन आणि विचार करून ही जी आपल्यामध्ये शक्ती आहे ती जागृत करून घ्यावी आणि स्वतःच्या प्रपंचाचा आणि सर्व संसाराच्या प्रपंचाचा उद्धार करावा अशी मी तुम्हाला हात जोडून वनिती करते. 15

1984-1202, Public Program

[View online.](#)

1984-12-02 Public Program, Pen Village, Maharashtra India पेणच्या सर्व भक्त आणि प्रेमी जनांना आमचे वंदन असो. मुंबईला सर्व कार्यक्रम ठरवण्यात आला, त्यात काही पेणची मंडळी आली होती आणि अत्यंत प्रेमाने त्यांनी म्हटलं माताजी तुम्ही पेणला का येत नाही? आतूनच मला फार ओढ वाटली. मी म्हटले या वेळेला पेणला जायचं माझा प्रोग्रॅम ठरवा तुम्ही दोन तारखेला. ती ओढ का वाटली त्याचं आज प्रत्यंतर दसिलं. ओढ मलाही होती आणि ओढ तुम्हालाही, उशीरही झाला आणि वाटत होतं आणि म्हटलं ही सगळी तपिठत बसली असतील, पण हा प्रेमाचा सोहळा बघून सगळी काही माझी चिंता दूर झाली. ह्या महाराष्ट्र भूमीच वैशिष्ट्य हे आहे, भक्तीचा इतका ठेवा आपल्याला संत साधूंनी देऊन ठेवलेला आहे की जसं काही सगळीकडे भक्तीची फुलं बखिरलेली आहेत. वृक्षाला सुरुवातीला एक दोनच फुलं येतात आणि त्यांना पुष्कळ हालअपेष्टा आणि त्रास सहन करावा लागतो तसंच आपल्या संत साधूंचं झालं पण त्यांनी जी आपल्यासाठी मेहनत केली त्याची ही फळं आपल्याला दसितात की इतकी मंडळी भक्तभावाने स्वतःचा आत्मसाक्षात्कार मळिवण्यासाठी इथे एकत्र झालेली आहेत. आत्मसाक्षात्कार हा शब्द फार मोठा वाटतो आणि तो म्हणायला सुद्धा बराच वेळ लागतो. पण तुमची कुंडलनी मात्र तत्क्षण, एका क्षणात जागृत होते. झाली पाहजि. कारण जे फार महत्वाचे आहे ते अगदी सहजच घडले पाहजि. आपण जो श्वास घेतो तो जर कठीण झाला कवि त्यासाठी आपल्याला चार पुस्तके वाचावी लागली, कवि सल्ला मसलत घ्यावी लागली तर कति लोक जिवंत राहतील. जे अत्यंत आवश्यक असे जीवनाला आहे, सर्वात महत्त्वपूर्ण जे आहे ते सहजच मळिले पाहजि. जर ते सहज मळिले नाही तर ते कुणी मळिवूही शकणार नाही. सगळं संसारातील जेवढं झालेलं आहे. ही जी सृष्टीची रचना झाली आहे ही सहज झाली आहे, अगदी सहजच झाली आहे. जस एखादे बी आपण पृथ्वी मातेच्या पोटात घालावं आणि ते सहजच अंकुरत तसच ह्या सर्व सृष्टीचं झालेलं आहे. ह्या सृष्टीच्या झाडाला आज सुंदर भक्तांची फुलं लागलेली आहेत. आणि हि वेळ सुद्धा अशी आहे कव्या वेळी अनेक संत साधू परमेश्वराच्या शोधात जे दरकिंदरातून फिरत होते, जन्माला आलेले आहेत आणि सामान्य जनते प्रमाणे प्रपंचात राहूनच परमेश्वराला शोधत आहेत. नल दमयंती आख्यान मध्ये असे म्हणतात की एकदा नलाला कली भेटला आणि तो मळिल्या बरोबर त्याने त्या कलीला पकडून धरल आणि सांगितलं आता मी तुला मारूनच टाकणार. कारण तू मला इतकं छळल आणि इतका त्रास दिलास. मला तू वधिरमात घातलंस, त्या वधिरमातुळे मी आपल्या बायकोला वसिरलो आणि नाना ते हाल मी सहन केले अश्या ह्या तुझ्या लीला मला संपवल्याचं पाहजि आणि मला तुला नष्ट केलं पाहजि. त्यावर कलीने सांगितले बाबा तू मला नष्ट कर मी त्याला नाही नाही म्हणत पण आधी माझं महात्म्य काय ते ऐकून घे. त्यांनी सांगितलं तुझे काय महात्म्य असणार? कलीने सांगितलं ह्या वेळेला आणि अनेक युगा मध्ये जे लोक परमेश्वराला शोधत गरीकिंदरातून फिरत आहेत ते ह्या कलियुगा मध्ये एक सामान्य लोकांप्रमाणे सर्व साधारण लोकांप्रमाणे प्रपंचात येतील, गृहस्थ म्हणून जन्माला येतील आणि त्यांना आत्मसाक्षात्कार मळणार आहे. तर तेंव्हा जर तुला मला मारून टाकायचे असेल तर मारून टाक पण हे लक्षात ठेव की माझं युग आल्या शिवाय हे महान कार्य होणार नाही. तेंव्हा ह्याचे भाकीत हजारो वर्षांपूर्वी झालेलं आहे. भृगुमुनींनी सुद्धा भाकीत केलेलं आहे की अशी वेळ येणार आहे जेंव्हा कुंडलनी सुद्धा सहजच जागृत होईल. इतकंच नव्हे तर त्यांनी सांगितलं की ह्या सृष्टीला ही संस्था सुद्धा नष्ट पावेल. लोकांची प्रकृती ठीक होईल त्यांना क्षेम मळिल. आणि जगामध्ये परमेश्वराचे साम्राज्य येईल. अनेक संत साधूंनी हे सांगितलेलं आहे. ज्ञानेश्वरांनी सुद्धा ह्याचं फार सुंदर वर्णन केलेलं आहे आणि ते ऐकलं असेल. ही जी वशिष वेळ आहे, इथे जो जे वांछील तो ते लाहो. अशी जी स्थिती येणार आहे. ते काही खोट बोलून गेले नाही. ते द्रष्टे होते. त्यांनी जे जाणलं ते खरं होतं. आणि परमेश्वरावर आपला विश्वास अटळ राहिला पाहजि म्हणून त्यांनी हविष्यवाणी केली होती. ह्या सर्व महान लोकांचे, साधू संतांचे, अवतारांचे फलद्रूप म्हणूनच आज सहजयोग ह्या स्थितीला आला आहे. त्यात माझं काही देणं घेणं लागत नाही. ह्या सर्व महान लोकांचे, साधू संतांचे, अवतारांचे फलद्रूप म्हणूनच आज सहजयोग ह्या स्थितीला आला आहे. त्यात माझं काही देणं घेणं लागत नाही. ह्या सर्वानी एवढी मेहनत केली, मशागत केली आणि धार्मिकतेचा वृक्ष ह्या संसारात लावला त्या धार्मिकतेला आज ही फुले आलेली आहेत. आणि त्यांना जर फळं व्हायचं असलं तर त्यात माझं काय देणं घेणं लागतं. मी तुमची आई आहे. काही तुमची गुरु वगैरे काही नाही. तुम्ही आपल्या आईला जाणता. तिला फक्त असं असतं माझे जे सगळे काही प्रेम असेल ते सगळं पूर्ण ओसंडून माझ्या मुलाला दिलं म्हणजे तिला धन्यता वाटते. जे काही माझ्यात आहे ते सगळं आपल्याला मळिवां, हीच इच्छा एका आईला असते. त्या पलीकडे काहीही विचार तिला नसतो. आता आपण आजकालच्या धाकधकीच्या काळामध्ये अनेक त्रासात गांजलेले आहोत. कोणाला हा त्रास आहे तर कोणाला तो त्रास आहे. कुणाला पैशाची ददात आहे तर कुणाला मुलं नाहीत तर कुणाला मुलं आहेत म्हणून त्रास आहे. अनेक तरतूहेचे त्रास मला लोक रोजच येऊन सांगत असतात. माझा मुलगाच आजारी आहे. तर माताजी माझ्या आईलाच बरं नाही आहे. त्याहूनही मोठाले त्रास जगामध्ये आहेत. अनेक लोक गरीब झाले, त्यांना खायला प्यायला नाही, दुष्काळ झाले. अशे अनेक त्रास संसारात आज दसित आहेत. त्यांनी मनुष्य गांजून गेलेला आहे त्याला समजत नाही. आणि आज ह्या कलियुगामध्ये मनुष्य भ्रमति झालेला आहे. त्याला असा भ्रम झालाय की जर परमेश्वर आहे तर एवढं कशाला आम्हाला दुःखात लोटतो. आम्हाला जन्म दिला तर आमच्या सुखाची तरी त्याला पर्वा आहे कवि नाही. आणि हा प्रश्न बरोबर आहे पण ज्याला तुम्ही सुख म्हणता ते परमेश्वराच्या दृष्टीने सुख नाही. समजा एखादा मुलगा दारू पति आणि त्याला वाटतं की ह्याच्यात मला फार सुख मळितं. पण त्याच्या बापाला तसं वाटत नाही. त्याचं जे खरं सुख आहे, ज्याचं त्याच्यामध्ये खरं हति आहे. ज्यांनी त्याच खरंच भलं होणार आहे. आणि ते जर बापाला माहित असलं तर तो तेच देणार मुलाला. बाकीचं जे काही आहे ते सगळं व्यर्थच आहे. जर आपल्याला अमृत मळिलं तर मग आपण इकडचं तिकडचं पाणी प्यायला कशाला जाऊ? तेंव्हा जे अमृत आहे जे मुख्य आहे तेच दिल पाहजि. आणि ते देता सगळेच प्रश्न एकसाथ सुटतात. ते अमृत म्हणजे आपल्यामध्ये आत्म्याचे दर्शन होणे. दर्शनाचा अर्थ आत्म्याला बघणं नव्हे. जर तुम्ही ते बघू शकता म्हणजे तुम्ही तथि नाही. जर तुम्ही हा प्रकाश बघता म्हणजे तुम्ही हा प्रकाश नाही आहात. पण जो स्वयंप्रकाश असतो तो काही स्वतःला बघत नाही. तेंव्हा दर्शन म्हणजे बघणं नव्हे. तर आपल्या चित्तामध्ये त्याचं दर्शन झालं पाहजि म्हणजे आपल्या नसानसातून आपल्याला जाणवलं पाहजि की आपल्यामध्ये आत्म्याचा वास आहे. आपल्या अंतःकरणातून तो प्रकाशित आहे. हि गोष्ट पुष्कळ कमी लोकांना माहिती आहे. त्यांना असं वाटतं की आपण पुष्कळ पारायणं केली, पुस्तकं वाचली, परमेश्वराच्या गोष्टी केल्या तर आपल्याला परमेश्वर मळिल. कबूल... जर तुम्ही आता, इथे आलो आम्ही तर तथि लहिलि होते इथे पेण आहे, तर ती इथे समजा एक जाहरित होती. कवि त्याच्याबद्दल इशारा होता की इथे पेण हे गाव आहे. पण जो पर्यंत आम्ही आतमध्ये

येणार नाही, नुसत्या त्या पाट्या जर वाचत बसलो तर आम्ही पेण शहरात कसे येणार? तेंव्हा हे जेवढं शास्त्र वगैरे लहिलिलं आहे हे सगळं इशार्यासाठी आहे. त्याचं इंगीत काय आहे ते जाणलं पाहजि आण इंगीत हे आहे किते शास्त्र तुम्ही वाचल्यावर त्या शास्त्रात जे लहिलिलं आहे ते मळिलं पाहजि. असं कोणतंही शास्त्र नाही कज्याच्या मध्ये असे लहिलिलं आहे कितुम्ही आत्म्याला जाणल्याशियाच परमेश्वर मळिवू शकता. वेदामध्ये पहिल्या श्लोकातच म्हटलेलं आहे कज्याला वदि झालं नाही, वदि होणे म्हणजे डोक्यात जाणे नव्हे, वदि म्हणजे आपल्या नसानसांवर त्याचा जोपर्यंत अनुभव येणार नाही तोपर्यंत वेद वाचण्यात काहीच अर्थ नाही. तेंव्हा हे होण्यासाठी काय आपल्यामध्ये परमेश्वराने कमिया केली आहे ते आपण पहिले पाहजि. आपल्याला जे काही मळिले आहे हा मानव देह मळिला आहे हमानव चेतना जी मळिलेली आहे ह्या सर्व गोष्टी आपण घेऊन टाकतो अकस्मात. त्या बदल वचिर करत नाही. कबिबा आपल्याला मळिल्या कशा? परमेश्वराने हे डोळे का दिले? ह्या डोळ्यांनी आम्हाला रंग दसितो, सुंदरता दसिते आम्हाला समजतं कतितरी. ह्या कानांनी आम्ही ऐकू शकतो. ह्या कानांनी आम्हाला भाषा समजते त्या भाषेमुळे वचिर कळतो. हे परमेश्वराने मानवाला वशिष्टपाने कसं दिलेंय? आणा का दिलेंय? हा वचिर आपण केला पाहजि. पण तसं नाही आम्ही मानव आहोत हे आम्ही जाणून घेतो. आम्ही मानव आहोत ना मग आम्ही काहीतरी आहोत. अहो पण हे मळिलं कसं आणा का मळिलं? तुम्हाला मानव का करण्यात आलं, ह्या मानवाला काही अर्थ आहे कितुम्हीच तुम्हाला करायचे म्हणून मानव करून टाकलेले आहे. फार मोठा अर्थ आहे ह्या मानवाला. ह्या सर्व सृष्टीचं जे वशिष्ट आहे ते म्हणजे मनुष्य, मानव. सगळ्यात उच्च स्थितीला पोचलेलं जे काही आहे तो आहे हा मानव. ह्या मानवाला परमेश्वरानं फार मेहनतीने, फार प्रमाने, अत्यंत नाजूक पणाने पालन केलेलं आहे त्याचं संरक्षण केलेलं आहे आण त्याचं पोषण करून आज ह्या स्थितीला पोचविलेलं आहे कितो त्या मार्गावर आहे तथि तो परमेश्वराच्या साम्राज्या मध्ये जाऊ शकतो. हा मार्ग परमेश्वराने आपल्या मध्ये आधीच आवून ठेवलेला आहे. सगळं काही आपल्यामध्ये आतमध्येच आहे. आता जे मी आपल्याला सांगत आहे ते कदाचित आपण वाचलं नसेल, ऐकलं नसेल, असंही असू शकतं. पण जे आपण वाचलं नाही कवि जाणलं नाही, कदाचित आपण ते पाहिलं नसेल पण ते नाही असं नाही. त्या बदल आपण आपली दुरष्टी जी आहे ती दक्ष ठेवायला पाहजि आण कोणत्याही गोष्टीला जाणण्याची आपल्यामध्ये पूर्ण उत्कंठा असायला पाहजि किते आहे तरी काय गोष्ट? आपण जे झाड बघतो ते झाड दसितं पण त्याच्या खाली जी मुळ आहेत ती दसितात का आपल्याला. आज संबंध मानवतेच हे झालेलं आहे किते झाड फार मोठं वाढलेलं आहे. इतकी गरज नव्हती ते वाढण्याची, ते इतकं वाढून गेलेल्य आण त्याच्या मुळांना मात्र काहीच पाणी नाही. मुळांकडे कुणाचं लक्षच नाही कितुम्ही आहेत कुठे? आण त्याचं पोषण कोण करणार? त्याचं पोषण करणारा जो झरा आहे तो कुठे आहे? तकिडे कुणाचाही लक्ष नाही. लक्ष फक्त एकीकडे आहे किते झाड खूप वाढवत जायचं. अहो पण हे झाड कोलमोडून पडेल. ह्या झाडाला जर तुम्ही व्यवस्थित, त्याच्या पूर्ण लायकी प्रमाणे, त्याच्या पूर्ण स्थिती प्रमाणे त्याची वाढ जर केली नाही तर हवावाढ त्याला झेपायची नाही. संबंध झाड अगदी कोलमोडून पडेल. मग पुढे काय होणार? सर्वनाश, सत्यानाश. तेंव्हा आता काय केलं पाहजि असा वचिर पाश्चिमात्य लोकांच्या डोक्यात येतो आहे. वदिशी लोकांच्या डोक्यात येतो आहे. कितुम्ही केवढी मोठी आपल्यावरती जबाबदारी आलेली आहे. फार मोठी आपल्यावर जबाबदारी आलेली आहे. आण जबाबदारी अशी आहे कितुम्ही ह्या वेळेला हे जाणून घेतलं पाहजि कितुम्ही वृक्षांच्या मुळांमध्ये काय आहे? त्या मुळांचा पोषक असा तो झरा कुठे आहे? जर तकिडे आपण लक्ष नाही दिले तर एक दविस असा येईल कितुम्ही आपला खरोखरच सर्वनाश होईल. हा झरा आपल्यामध्ये आहे कवि नाही? ह्या झर्याचे स्वरूप काय आहे? ते जाणणे म्हणजेच सहजयोग आहे. पण ते जाणायच्या आधी, आपल्याला मुळांना जाणायच्या आधी सूक्ष्म झालं पाहजि. जर मी म्हटलं तुम्ही आपल्या मुळा मध्ये जाऊन बघा काय आहे, तुम्ही कसं उतरणार? तुमचं आता माझ्याकडे लक्ष आहे, पण मी जर म्हटलं तुम्ही स्वतःकडे लक्ष द्या तर तुम्ही कसे लक्ष देणार? काहीतरी आतमध्ये जर घटना झाली तरच ते लक्ष आतमध्ये जाणार आहे. आण हि घटना म्हणजे तुमच्या मध्ये असलेल्या कुंडलनीचे जागरण. सर्व प्रथम महाराष्ट्रामध्ये सहाव्या अध्यायात ज्ञानेश्वरांनी कुंडलनीचे वर्णन केलेलं आहे. आण सांगितलंय कितुम्ही कुंडलनीच्याद्वारे आत्मसाक्षात्कार होतो. वशिष्ट करून ह्या महाराष्ट्रामध्ये जी नाथपंथी लोकांनी मेहनत केलेली आहे ती संबंध कार्याला लागलेली आहे. कारण त्यांनी एकेका माणसालाच पूर्वी आत्मसाक्षात्कार दिला. हजारो लोकांच्या मधून एखाद्या माणसालाच आत्मसाक्षात्कार मळित असे. पण तोही लपून छापून गुप्त रीतीने होत असे. त्याच फार प्रदर्शन होत नसे. आज अशी वेळ आलेली आहे कितुम्ही जे कार्य करून ठेवलेलं आहे त्या कार्याला आपण काहीतरी वशिष्ट स्वरूप देणार आहोत. आण त्या कार्याला आज फळं येणार आहेत. आपल्यामध्ये असलेली कुंडलनी शक्ति हि प्रत्येक माणसात असते. प्रत्येक माणसामध्ये हि कुंडलनी शक्ति असते आण ति जागृत करणं एखाद्या जाणकारालाच येतं. प्रत्येक माणसाला ती जागृत करता येत नाही. पुष्कळ लोक असे म्हणतात कितुम्ही कुंडलनी जागृत झाली कितुम्ही खूप गर्मी होते, काहीतरी त्रास होतो, लोक वेडे होतात, असं होतं तसं होतं. असं कसं होईल बरं? कुंडलनी हि तुमची आई आहे. ती तुमची आई आहे. तुमच्या आईने तुम्हाला जेव्हा जन्म दिला तेव्हा सगळी दुःख तनि सहन केली. कधी सांगितलं तरी का कबिला दुःख झालं तुला जन्म देताना. तशी हि तुमची स्वतःची, प्रत्येकाची वेगळी वेगळी व्यक्तिगत आई आहे. हि आई त्या दविसाच्या वाटेवर बसलेली आहे ज्या दविशी तुम्ही आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त व्हाल. हीच तुमची जन्मदात्री आहे. तीच तुम्हाला पुनर्जन्म देणार आहे. अशा कुंडलनी बदल जे लोक असे सांगतात, कितुम्ही त्रास होतो, अशी गर्मी होते कवि असं होतं वगैरे असं जे लोक सांगतात त्यांच्या बदल तुम्ही एवढे लक्षात ठेवलं पाहजि कितुम्ही सर्व मंडळी जे असं सांगतात त्यांना ह्याचा अधिकार नाही. ते काहीतरी वाईट लोक आहेत. तर हि कुंडलनी शक्ति आपल्यामध्ये त्रिकोणाकर अस्थिमध्ये साडेतीन वेटोळे घालून बसलेली आहे. असं सर्व सांगतात आण म्हणतात. पण ती आहे कवि नाही आण असं जे म्हणतात त्याला काही आधार आहे का? त्याला काही प्रमाण आहे का? म्हणजे साधुसंत खोटे नव्हते बोलत पण तरी त्याला आधार काय? आता गोष्ट अशी आहे समजा आम्ही लंडनला राहतो आण लंडनला जे मी बघते ते जर मी येऊन सांगितलं तर त्याला आधार काय? तुम्ही लंडनला गेल्याशिया आधार कसा देणार? तुम्ही जो पर्यंत त्या गावी जात नाही, आता पेणला अशी जागा आहे असं जर मला कुणी सांगितलं तर त्याला आधार काय? स्वतःच जाऊन त्याचा अनुभव घेतला पाहजि ना. स्वतः अनुभव झाल्यावरच त्याला आधार येणार कितुम्ही नाही. नाहीतर त्याला काहीच आधार नाही. जर तुम्ही म्हटलं कबिला तुम्ही आता इथे आधार द्या तर मी एवढंच म्हणून कितुम्ही हे प्राप्त करून घ्या. हे मळिवून घ्या आण जर तुम्हाला मळिलं नशबिवाले असले तुम्ही तर तुम्हाला त्याचा आधार मळिल. हि कुंडलनी शक्ति आपल्यामध्ये सहजच जागृत होते असे सगळ्यांनीच सांगितलं आहे, नानक साहेबांनी सांगितले आहे, कबीराने सांगितले आहे. ज्ञानेश्वरांनी सांगितले आहे. पण ती सहजच जर जागरुक होते तर मग काय केले पाहजि माताजी म्हणजे काहीच नाही केले पाहजि ना. "सहज" - सह म्हणजे तुमच्या बरोबर, ज म्हणजे जन्मलेला. हा योग करण्याची जी काही क्षमता आहे ती तुमच्या बरोबर जन्मलेली आहे. आज पर्यंत संबंध सृष्टी सहजच झाली पण सहजयोग हि जी क्षमता आहे हि फक्त मानवाला आहे. दुसरे आम्हाला तुम्ही म्हणाल आणखी कोणत्या जाणवराला माताजी तुम्ही पार करा तर नाही बाबा तसं काही जमायचं नाही कारण त्यांची कुंडलनी अजून त्या दशेला आलेली

नाही. तुमची उत्क्रांती मध्ये ही स्थिती आज आलेली आहे की तुम्ही आता तयार आहात. नुसतं कुंडलनीला थोडीशी चालना जर मळिली तर ती पटकन तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार देईल. तुमचा पुनर्जन्म होईल. त्याला काही कठीण काम नाही आहे. तेंव्हा पुष्कळसे जे लोक वाद विवाद घालतात त्यांना असं सांगायचं की तुम्ही आता शांत राहा वाद विवाद फार झाले. वाद विवादने काय फायदा होणार आहे? रामदास स्वामींनी सांगितले आहे "मटि वाद संवाद ऐसा करावा". तेंव्हा वादच तुमचा मी मटिवून टाकते, अनुभव झाल्याबरोबर तुमचा वाद मटून जाईल. मी जेंव्हा मेडिकल कॉलेज मध्ये शक्ति होते. तेंव्हा मला इतकं आश्चर्य वाटत होतं डॉक्टर लोकांना अजून सूक्ष्मातलं काहीच माहिती नाही. जे माहिती आहे ते बाह्यातलं माहिती आहे. आता एखाद्या झाडाला समजा कीड लागली, समजा एखाद्या पानाला कीड लागली तर तुम्ही त्या पानाची ट्रीटमेंट केलं, इलाज केला तर त्या झाडाचा होईल का इलाज? मग दुसऱ्या झाडाला लागेल, मग दुसऱ्या पानाला लागेल. त्याला जर इलाज करायचा आहे तर तुम्हाला मुळात उतरावं लागणार आहे. मुळा पासून त्याचा इलाज करायला पाहजि. आणजि तर तुम्हाला मुळाचा काहीही मागमूस नसला, त्याच्या बदल तुम्हाला जर कल्पनाच नसली. असं काही आहे आपल्यामध्ये हे जर तुम्हाला कुणी सांगितलं नाही तर बरं बरंच तुम्ही काहीतरी ट्रीटमेंट करून राहिलात. त्या ऐवजी जे म्हणतात लोक ते एकाच आणजि असं असलं तर का करून घेऊ नये. असं एक मोघम शहाणपणाच वागणं असायला पाहजि. पण मनुष्याचं शहाणपण कुठं वरून गेलाय ते समजत नाही. उठल्या सुटल्या प्रत्येक गोष्टीवर वादायला लागतात. मी म्हटलं, अहो जर मी असं म्हटलं इथे एक हरि आहे आणहि तुम्हाला फुकट मळिणार आहे. तर तुम्ही दुसऱ्यांदा विचार करणार का? घ्या, अहो लंडनहून काय ऑस्ट्रेलियाहून लोक येतील घ्यायला. तसंच मी म्हणजे तुमच्यामध्ये एक हरि आहे तो म्हणजे तुमचा आत्मा, तो फक्त मळिवून घ्यायचा आहे. त्याला काही तुम्ही पैसे द्यायचे नाहीत काही करायचं नाही. तुमच्यामध्येच आहे ते, तुमचं आहे ते सगळं. फक्त कुंडलनी जागृत करून दली आणजि जेंव्हा ती ब्रह्मरंध्राला छेदते तेंव्हाच तुमचा सहजयोग घडतो, म्हणजे काय की तुमचा आणपरमेश्वराशी संबंध लागतो. पण आधी आत्म्याशी संबंध झाला पाहजि. आत्म्याशी संबंध झाल्याशिवाय परमेश्वराशी संबंध होऊ शकत नाही. म्हणून आधी आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि त्या नंतर परमेश्वर साक्षात्कार होतो. ह्या सहजयोगाला आज मेहनत करून आम्ही जवळ जवळ बारा वर्ष घालवली. तपच केलेलं आहे ते. आण आता बघते मी कलिकांच्या डोक्यात प्रकाश पडू लागला आहे. त्यांना आता लक्षात असं येतंय की काहीतरी असं आपल्यामध्ये वशिष्ट आहे. काहीतरी आपल्यामध्ये आणखीन आहे. जे आपल्याला माहिती नाही. आपण काहीतरी वशिष्ट आहोत काहीतरी मोठे आहोत. परमेश्वराने आपल्याला मानव काहीतरी वशिष्ट करण्यासाठी केलेलं आहे. उगीचच आयुष्य असं घालवण्यासाठी नाही. आण तेंच वशिष्ट काय आहे ते अनेक साधू संतांनी आपल्याला सांगितलेलं आहे. ते फलद्रुप झालं पाहजि. आज त्या सर्व साधू संताना, त्या सर्व अवतरणांना आण त्या सर्व शास्त्रांना सद्धि करण्याचे आमचे कार्य आहे. ते सद्धि तेंव्हाच होईल जेंव्हा हे कार्य घडेल, त्याच्या आधी आम्ही सद्धि करू शकत नाही. नुसत्या वादावादी होतील. आदर्शिकाराच्यांशी सुद्धा लोकांनी एवढा वाद घातला ते कंटाळून गेले. नकोरे बाबा हे वाद. मग शेवटी त्यांनी सौंदर्यलहरी म्हणून पुस्तक लहिलं त्यात फक्त आईचं वर्णन लहिलं आण सांगितलं ह्याच्याशी बोलायलाच नको, ह्या लोकांशी. लोकांनी सांगितलं अहो तुम्ही एवढे एवढे ग्रंथ लहिले, विकचुडामणी वगैरे आण आता तुम्ही हे काय? आईची काय स्तुती मांडली आहे? ते म्हणाले, हे बघा ते सगळं वाचण्यात बेकार आहे, लहिण्यात बेकार आहे जे आहे ते आहे. तुम्ही आईची स्तुती करा आण पार होऊन घ्या. जे सहज सरळ आहे. जे सुगम आहे त्याला आपण इतकं दुर्गम करून टाकलेलं आहे की त्या बाबतीत कधी कधी जर जरासही सांगितलं तर लोकांना आवडत नाही. आता काल एक गृहस्थ आले, त्यांना इथे (माताजींनी आजूकडे दर्शवले) त्रास आहे. मी म्हटलं तुम्ही नाकामध्ये थोडस तूप घातलं तर बरं वाटेल. ते म्हणे मी तूप खायचं टाकलंय. म्हटलं कशाला? मी तूपच खात नाही. दुसरा एक आला तो म्हणे मी अन्न त्याग केलं आहे. म्हटलं कशाला हो? झालं काय तुम्हाला अन्न त्याग केलं, अमका त्याग केलं. अमुक झालं. अगदी काडी पेहलवान. आता होणार काय ह्या माणसाचे, अन्न त्याग केल्यावर आता त्यांचा देह त्यागच होणार. आण कशाला पाहजि म्हटलं? अहो आपल्या देशात तसेच लोकांना अन्न मळित नाही. आणखीन हे कशाला तुम्हाला शौक आलेले आहेत, अन्न त्याग करायचा हे खायचं नाही ते खायचं नाही. मग एक गृहस्थ आले ते म्हणायला लागले माताजी मला फार सर्दी होते, म्हणे मी ओलेतीनेच पूजा करतो. हे कुणी सांगितलं, ओलेतीने पूजा करायला सांगितलं कुणी? आमच्याकडे एक आहेत त्यांनी सांगितलं. ते कोण? ते करतात का ओलेतीने पूजा? नाही ते नाही करत. ते पोचलेले आहेत, आम्हाला सांगतात. हि दुसरी बाजू आली. एकीकडे वतिडवादी लोक आण दुसरीकडे धर्मभोळे. धर्मभोळेपणा म्हणजे इतका जास्त आहे की आता खेडेगावातून गेलो आण सांगितलं की माताजी पैसे वीथी काही घेत नाही हा. तर एका बाईने दहा पैसे टाकले. अरे बाबा पैसे नाही घेत. बरं मग पंचवीस पैसे घेता का माताजी तुम्ही? इतका धर्मभोळे पणा की काहीही करायला सांगितलं देवाच्या नावावर तर करायला तयार. आता एक हि झाली बाजू आण दुसरी बाजू असली की सगळं डोक्याने काढायचं. परमेश्वर तुम्ही बुद्धीने जाणू शकत नाही आणिया मनाने जाणू शकत नाही. ते फक्त आत्म्यानेच तुम्ही जाणू शकता. म्हणून आत्मा आधी तुमच्या चित्तात आला पाहजि आता आत्मा शब्द म्हटलं म्हणजे मोठा संस्कृतचा शब्द वाटतो आपल्याला पण तसं काही नाही हं. अगदी सोपं सरळ आहे ते आण विशिष्ट करून जी मंडळी या सर्व चक्करात नाहीत त्यांना फार लवकर फायदा होतो. ज्या मंडळींना रात्रंदिवस हेच आहे सकाळी आज चार वाजता उठायचं मग अंधोळी करून अवदुंबरावर जायचं मग हे करायचं आण ते करायचं ती पूजा करायची आण त्याची पूजा करायची आण ह्याची पूजा करायची त्यांचं त्याच्यातच आयुष्य चालू आहे. पण हा विचार केला पाहजि हे सगळं करून आमच्या स्वभावात काही फरक आला का? आमच्यामध्ये काही पुनरुत्थान झालेलं आहे का? काहीतरी... अशी मंडळी अत्यंत तापट, रागीट, जतिका वेळ पूजा करतील तो पर्यंत असं वाटेल की आता त्राही त्राही सगळं होणार आहे. त्या परमेश्वरावर सुद्धा रागवायचं कधी कधी, त्यालाही फुलं फेकून मारायची. आण असा मनुष्य पूजेला बसला कनिकोरे बाबा हा हनुमानाचा अवतार आता फार झाली पूजा असं वाटायला लागतं. दुसरं म्हणजे जे फार आपल्याला वतिडवाद आण सांगतात आम्ही हे शकिलो, आम्ही गीता केली, आम्ही अमुक केलं, तमुक केलं. ते म्हणजे ब्लॅक मार्केट करणार, वाटेल ते धंदे करणार, त्यांना काहीही धर्म नाही ताळतं तर नाही. म्हणजे धर्माची पुस्तक वाचता कशाला वाचून तर तुमच्यात धर्म जागृतच नाही होत तर मग धर्माची पुस्तक कशाला वाचायची? मग एक तसिरा मार्ग नथितो. ते म्हणतात धर्म बरिं सगळं थोतांड आहे. परमेश्वर बरिं परमेश्वर काही नाही आता हे सगळं सोडून तुम्ही फक्त जडवादी व्हा. मग एक तसिरा दूम नथिते. पण जे खरं आहे ते असं आहे की परमेश्वर हा आहे आण निरितर आहे आण तुमच्या हृदयामध्ये तो आत्मस्वरूप बसलेला आहे. हि गोष्ट खरी आहे. आण फक्त एकच क्षण पाहजि त्या कुंडलनीची जागृती जर झाली तर तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार घडून येईल. पण त्या एका क्षणासाठी सुद्धा मला तीन तीन तास बोलावं लागतं, जेंव्हा लोकांना समजतं की हो माताजी तुम्ही म्हणता ते खरं आहे. तेंव्हा आपल्यामध्ये आत्मा आहे. तो जागृत झाला तर आपल्या चित्तामध्ये जो प्रकाश येतो. त्यांनी आपल्यामध्ये अनेक गोष्टी घडून येतात. सर्वप्रथम कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे काय होतं. सर्वप्रथम कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे सर्वप्रथम तुमची तब्येत ठीक होते. आता परवाच एक गृहस्थ फार मोठे इथले ब्रिजिसवाले, मी म्हणा मोठे श्रीमंत वगैरे असे असले की त्यांना दुरूनच नमस्कार करते. तर ते माझ्याकडे इकडून तिकडून मेहनत करून आले

वचिरे. मला म्हणाले मला जायचंय ह्युस्टनला, माताजी आता मी काय करू, मला हार्ट अटॅक आला. त्यांनी सांगितलं, फारच सरिअस ऑपरेशन आहे. असं का? म्हटलं बरं मग. तुम्ही एका फार मोठ्या माणसाचे केलाय ठीक तर माझं हृदय ठीक करून द्या. म्हटलं बरं करतो आम्ही, बसा. त्यांच्यावर मेहनत केली. एकदोनदा मेहनत केल्यावर म्हटलं आता तुम्ही ठीक झाले. असं कसं. म्हटलं झाले म्हणते म्हणून झाले. आता पुढे तुम्हाला काय करायचं ते करा. तर ते लंडनला आले. लंडनला आले परत म्हटलं, बरं बाबा तुमच्या समाधानासाठी परत एकदा. आता तुम्ही ठीक झालात. तुम्ही काय करता? तुमच्या हातात व्हायब्रेशनस यायला लागले, आता तुम्ही ठीक झालात. नाही नाही म्हणे असं कसं? म्हटलं जा तुम्ही ह्युस्टनला. तथि जाऊन त्यांनी स्पेशली अंजनिग्राफी केली, तर डॉक्टरांनी सांगितलं अहो तुमच्या जसलोकला डॉक्टरस आहेत काकाय आहेत? तुमचं हार्ट तर एकदम फर्स्टक्लास आहे. काहीच नाही त्या हार्ट मध्ये. सगळ्या नाड्या उघड्या, हे सगळं काय तुमचं जसलोक खोटं सांगतात तुम्हाला. त्यांच्या मशनी खराब झालेल्या दसितात. तो मनुष्य आपले पेपर्स घेऊन परत आला. कसलं म्हणे ऑपरेशन करायचं. आम्हाला काय वेड लागलंय तुमचं ऑपरेशन करायला. अगदी तुमच्या सारखं तर आम्ही हार्टच पाहिलं नाही. आता हे झालं कसं? हे कसं घडतं? कुंडलनीचं जागरण झालं म्हणजे ती सर्व चक्रांना शक्ती देते. आणि तशीच ती हृदय चक्राला सुद्धा शक्ती देते. शक्ती मळाल्याबरोबर जे आपलं चक्र खराब असतं ते ठीक होतं. चक्र ठीक झाल्यावर त्याच्यावर आधारित सर्वच आपल्या ज्या संस्था आहेत त्या ठीक होतात. सोपं काम आहे. अगदी सोपं काम आहे. त्याला काही वशिष्ट करावं लागत नाही. हे सोप्यातलं सोपं काम आहे शारीरिक तुमचा आराम देणं. पण त्याचा अर्थ असा नव्हे. आता काल आम्ही भाषण देत होतो, जवळ जवळ पाच सहा हजार माणसं असतील, तथि अँब्युलन्स मध्ये घेऊन आले एक गृहस्थ. अहो म्हटलं इथे मी काय कोणाला बरं करायला नाही आलेली, इथे मी लोकांना साक्षात्कार द्यायला आले. नाही मी अँब्युलन्स मुद्दामून करून माताजी घेऊन आलो. म्हटलं तुम्ही कशाला केली? मी म्हटलं होतं का तुम्हाला? ठीक आहेत आजारी आहेत, तुम्हाला मी नंतर बघते पण ह्या इथे कशाला? ही आता इतकी मंडळी आहेत ह्यांच्या समोर कशाला तुम्ही आपले सगळे आजार घेऊन आलात? तर पहिली गोष्ट ही कि प्रकृती उत्तम होते कांती नतित्त होते. चेहेऱ्यावर तेज येतं. कमीत कमी. दुसरं म्हणजे तुम्ही लोकांना ठीक करू शकता. नुसता हात असा केलात तरी ठीक होतं. त्यानंतर दुसऱ्या स्थिती मध्ये काय होतं कि कृष्णांनी सांगितलेलं आहे कि योग कृपेम ब्रह्मयं, योग झाला तर तुझा मी कृपेम बघीन पण आधी योग सांगतिला आहे. कृपेम योग नाही सांगतिलेला. पुष्कळसे लोक सांगतात अहो माताजी आम्ही एवढी देवाची आराधना करतो, आम्हाला काही मळिलंच नाही. परमेश्वराने काही दिलिलंच नाही. अहो तुमचा संबंध झाला का? तुमचं कनेक्शन लागलय का परमेश्वराशी? कुणाला फोन करत होते तुम्ही? तुमचं कनेक्शन झालेलं नाही. त्याच्यामुळे तुम्ही जे काही करता तुमचा फोनच खराब झालेला आहे त्याला करणार काय? म्हणून आपला आधी परमेश्वराशी संबंध झाला पाहजि. आपलं कनेक्शन लागलं पाहजि. आणि ते लागल्या बरोबरच कृपेम होतं. ज्यांना नोकऱ्या मळित नाही त्यांना नोकऱ्या मळाल्या, ज्यांचे पैसे बुडाले त्यांना पैसे मळाले. अशा अनेक गोष्टी झाल्या आणि लोकांना मोठं आश्चर्य वाटलं माताजी हे होतं कसं? आता ते मी तुम्हाला समजावून सांगते. काहीही तुम्ही बघता जगामध्ये काहीही, कोणचा त्रास असला, तुमच्या समोर कोणाचाही प्रश्न असला, प्रॉब्लेम असला. त्याला एक कारण लागतं. एक कारण लागतं. आता त्या कारणामुळे झालेला हा परिणाम आहे. कारण आणि परिणाम. तर तुम्ही काय करता, मानवीय चेतने मध्ये त्या कारणाला कवि परिणामाशी भांडत असता. आणि त्याला काही उत्तर नाही आणि तोड नाही आहे. फारच कमी आहे त्याला तोड. तर मग काय करायला पाहजि. तुम्ही कसही करून जर त्या कारणाच्या पलकिडे गेलात तर कारणच संपल्यामुळे त्याचे परिणामही संपून जातात. आता तुम्ही म्हणाल माताजी आम्ही हे ऐकले आहे पण कारणाच्या पलकिडे कसे जायचे. कुंडलनी जागृतीने कारण एका नवीन चेतनेत तुम्ही आल्यावर तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलात. ते साम्राज्य म्हणजे फार मजेदार साम्राज्य आहे. त्याच्या मध्ये कोणतीही गोष्ट खोटी पडत नाही. इथे बसल्या बसल्या तुम्हाला वाटेल त्या माणसाचा वचिार जर तुम्ही डोक्यात आणला तर त्याच्यावर तुम्ही प्रयोग करून त्याला बरं करू शकता. कुणाचं वाईट नाही करू शकत पण भलं करू शकता. असे त्याच्या जवळ बनितारी यंत्र आहे. या साम्राज्य मध्ये तुम्ही आलात तर तुम्हाला कधीही नुकसान होणार नाही. आणि जर एखादा असा मनुष्य समजा एखाद्या आगगाडीत असला कवि बस मध्ये असला, तर अक्सडेंट जर झाला तर त्यातल्या कोणत्याही माणसाला दुखापत होणार नाही. कोणाचाही त्याला त्रास होणार नाही. कारण परमेश्वराचे देवदूत तुमच्या मागे पुढे धावतात. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल कशा गोष्टी घडून येतात. कसं सगळ्यांचं भलं होत आणि सगळा संसार असा सुखाचा झाला पाहजि ते करण्याचं कार्य हे तुमच्या हातात आहे. जर तुम्ही सहयोगाकडे आलाच नाही आणि तुमच्यावरच जाऊन बसलात तर आम्ही काय करणार? त्यांनी काही फायदा होणार आहे का पण जर तुम्ही आलात तर मात्र कुंडलनीचं जागरण काही कठीण नाही. थोडक्यात सांगायचं म्हणजे ह्यांच्यामुळे तुमच्या मनाची स्थिती ठीक होते. पुष्कळसे वेडे लोक ठीक झाले. पुष्कळांनी वाईट सवयी होत्या त्या सोडून टाकल्या. आमच्याकडे असे असे लोक आलेले आहेत, कि ज्यांना अगदी अल्कोहोलिक्स आणि खीन ड्रग एडिक्ट वगैरे वगैरे अशा पदव्या आहेत. आणि ते लोक सुद्धा सगळे ठीक झाले. तेव्हा ते काही काठीण काम नाही कारण तुम्ही कारणाच्या पलीकडे जाता. प्रत्येक गोष्टीच्या कारणाच्या पलीकडे जाता. पण सगळ्यात मुख्य म्हणजे आत्मा स्वरूप झाल्या नंतर मनुष्य एकदम साक्षी स्वरूप होतो. आणि साक्षी स्वरूप झाल्यावर त्याच्या मध्ये आनंदाचा झरा वाहू लागतो. अशा माणसामध्ये अनेक शक्त्या जागृत होतात. अशा माणसाच्या डोळ्यांमध्ये कोणत्याही तऱ्हेचं पाप कधी राहू शकत नाही. आणि त्याने जर एखाद्या गोष्टीवर दृष्टी टाकली किती वस्तू तो मनुष्य कवि ती व्यक्ति एकदम पवित्र होऊन जाते. असे अनेक चमत्कार सहजयोग मध्ये आता झालेत आणि पूर्वीही झालेले आहेत. आपल्याला माहिती आहे कि रेड्याच्या तोंडून वेद बोलावला, गोरा कुंभाराचा मुलगा परत आला. हे झालं कसं? आपल्याला असं वाटतं काहीतरी कविदंती असेल. असं नाही अगदी सगळं होतं. आणि आमच्या सहजयोगामध्ये प्रत्येक देशामध्ये लोकांनी अनेक चमत्कार बघितले आणि त्यांना फार आश्चर्य वाटलं. आता उदाहरणार्थ मी आपल्याला एक सांगते. आता मी वॅटफोर्डला एक दविशी प्रोग्रॅमला गेले होते आणि खूप गर्दी होती. जवळ जवळ सातला प्रोग्रॅम सुरु झाला. आणि आठ साडे आठच्या जवळ जवळ एक मुलगा कुठेतरी खूप ऐशी फुटांवरून एका ब्रजि वरून खाली पडला. खाली पडल्या बरोबर सगळ्यांनी वचिार केला कि हा तर अगदी संपलाच असेल. कारण त्याची बाईक होती तचि तर संबंध नाशच झाला असेल. आणि हा काय बचावणार? तर त्यांनी अँब्युलन्सला नरिप केला. ते अँब्युलन्सवाले यायला वेळ लागला. तेवढ्यात बघतात काय कि हा मुलगा आपला व्यवस्थित उठून वर आला. तेवढा ऐशी फूट चढला त्याला काही समजलं नाही. हा आहे का ह्याच भूत आहे? असा वर कसा आला. फार आश्चर्याची गोष्ट! वर आल्यावर त्याला अँब्युलन्सवाल्यांनी वचिारलं बाबा तू आलास कसा वर? तर पोलीस केस झाली. पोलीसपण गेले. हॉस्पिटलमध्ये गेले त्याला वचिारलं, तू कसा आलास? म्हणे एक इंडियन बाई आहे. पांढरी साडी नेसून, पांढऱ्या गाडीतून आमची पांढरी गाडी. पांढऱ्या गाडीत आल्या, माझ्याजवळ आल्या आणि त्यांनी मला हात दिला आणि सांगितलं मी तुला ठीक करते. आणि मला सगळं त्यांनी ठीक करून दिलं आता खाली दुखतंय त्यांनी सांगितलं ह्याच्यासाठी तू माझ्याकडे ये. तर म्हणे हे कसलं काय चमत्कार? असं शक्यच नाही. पण आता समोरच दसितंय ना साक्षात. मी त्या वेळेला लेक्चर देत होते. पुष्कळ दूर आणि बरीच मंडळी होती. तर दुसऱ्या

दविशी त्यांनी माझा फोटो पाहिला म्हणे ह्याच होत्या त्या. त्यांना मोठं आश्चर्य वाटलं, ह्याच होत्या म्हणजे कसं काय? हो म्हणे ह्याच होत्या. मग त्यांनी फोन केला लंडनला ह्या कोण आहेत? काय आहेत? पोलसिवाल्यानी, त्यांनी सांगतिलं, माताजीचं अनेकदा हडिस्तानात झालंय पण इथे झालं आता आम्हाला ह्याच्यात काहीच आश्चर्य वाटत नाही. कारण हे काही कठीण काम नाही. तर तो मुलगा जेव्हा पडायला लागला तेव्हा त्याने परमेश्वराचा धावा केला. एकदम मनुष्याला ज्यावेळेला वाटतं काही आता बचावता येत नाही आता परमेश्वराचा धावा करावा आणि त्यावेळेला एकदम काय होतं मनुष्य मानवीय चेतनेतून वर उठला जातो. आणि त्याच वेळेला असे चमत्कार होऊ शकतात. पण हे कृपणकि होतं. जेव्हा तुम्ही सहजयोगात येता तेव्हा नरितर असे चमत्कार आपल्याला बघायला मिळतात. पण चमत्काराचा अर्थ असा नव्हे मी तुम्हाला चार अंगट्या काढून देईन. अंगठीत काय ठेवलेलं आहे. त्याच्यासाठी तुम्ही जाऊन कुठे तरी डाका घाला, आणि दोन चार अंगट्या काय शंभर अंगट्या तुम्ही घेऊ शकता. अंगठीत काय आहे? दुसरे अनेक चमत्कार म्हणजे धर्तीगा सारखे लोक करतात आणि त्याच्यावर आपण विश्वास ठेवतो. हे चमत्कार नव्हे. सगळ्यात मोठा चमत्कार म्हणजे आपला आत्मसाक्षात्कार होणं हे आहे. तेच तुम्ही मला आधी मागून घ्या. जे मुख्य आहे ते मागून घ्यायचं. बाकीचं नंतर होतंच. एकदा हे मळिलं कसिस्व मळिणार आहे. असं समजून आधी माताजी आम्हाला आत्मसाक्षात्कार द्या. असंच तुम्ही मागून घ्यायचं, जे असंल आहे ते घेतल्यावरती मग सगळं होणारच आहे. आता समजा तुम्हाला पन्नास वस्तू वकित घ्यायच्या आहेत. तर तुम्ही जाऊन सांगतिलं मला एक वस्तू द्या, बरं घे. दुसरी द्या, बरं घे. मग तसिया वस्तूला वडील म्हणतील अरे राहू दे फार असतं तुझं. पण जर तुम्ही जाऊन सांगतिलं मला चार हजार रुपये द्या तुम्ही सगळी काम करायची आहेत. एकदा चार हजार मळिले कसिगळी कामं होणारच कनिाही होणार. तेव्हा जे सर्व कारणांचं जे मूळ आहे तेच तुम्हाला मळिलं, ज्याची मात आहे सर्व कारणांवर मग तुम्हाला कशाचा त्रास होणार नाही. आता आईचं कसं असतं बाळकडू द्यायचं तर त्याच्यावर थोडं चाँकोलेट घालावं लागतं. म्हणून हे आधी तुम्हाला याचा फायदा होईल. पण त्याच्यावर असा वचिर करायचा कनिावा देवाने आपल्याला लाईट कशाला केलं, प्रकाश कशाला दिला? आता हा दवि आहे. हा दवि का पेटवला आपण. प्रकाश देण्यासाठी. आधी तुम्ही प्रकाश मानता मग तुम्ही प्रकाश मागता आणि तो प्रकाश झाल्यावर तुम्ही प्रकाशमान होता. प्रकाशवान दवि कुणी दगडाच्या खाली लपवून ठेवत नाहीत, दविठणीवर ठेवतात म्हणजे दुसऱ्यांना प्रकाश देण्याची शक्ति तुमच्यात येते. त्याला तुम्हाला आपला प्रपंच सोडायला नाही. प्रपंच कशाला सोडायचा. लोक भीक मागतात आणि म्हणे आम्ही एवढ्यासाठी भीक मागतो. हरे रामावेले म्हणतात आम्ही एवढ्या साठी भीक मागतो कारण आम्ही काही काम करत नाही. आम्ही फक्त परमेश्वराचं काम करतो, म्हणजे भीक मागतो. अहो करंट्याना, रामदास्वामींनी सांगतिलं करंट्याना का योग मळिणार आहे? रामदासस्वामींचे शब्द म्हणजे जरा जास्त जबरदस्त आहेत. त्यांनी सांगतिलं करंट्याना काही मळिणार नाही आहे योग. प्रपंचात जी मंडळी राहिली ते यज्ञ केलेलं आहे. प्रपंचात ज्यांनी राहून आणि त्या यज्ञात राहून, परमेश्वराची ज्यांनी भक्ति केलेली आहे. त्यालाच योग मळिणार आहे. तेव्हा आमच्याकडे जर कुणी संन्यासी वगैरे आला तर त्याला आम्ही सांगतो बाबा हे कपडे तू बदलून ये. आम्ही तुला काही आत्मसाक्षात्कार वगैरे देऊ शकत नाही. कारण संन्याशासाठी आमच्याकडे काही जागा नाही. अहो कसले संन्यासी तुम्ही? कपडे घातले म्हणून का? संन्यास हा आतली स्थिती आहे. जो मनुष्य संन्यास असतो तो बादशाह असतो बादशाह. त्याला कशाची पर्वा नसते. कधी तुम्हाला गादया गरिद्यांवर लोळायला मळिलं आहे तर ठीक आहे आणि नाही तर आम्ही चखिलातही जाऊन झोपू शकतो. असा जो मनुष्य असेल त्याला मानलं पाहजि. कितो खरा आहे. पण जो नुसता तुमच्या खशिकाडे बघून चालतो अशा माणसालाच तुम्ही देव समजता मग आम्ही काय करणार? पैसा हा कधीही देव असू शकत नाही. पैसा देवाला माहर्ति नाही. हे तुम्ही माणसांनी बनविलं काहीतरी सूत्र आहे. ते देवाला समजत नाही. पैशाच्या पलीकडे, ह्या सर्व संपत्तीच्या पलीकडे जे आपल्यामध्ये लक्ष्मी तत्व आहे ते जागृत करून घेतलं, तर मनुष्यामध्ये एवढं समाधान येतं कित्या समाधानामध्ये तो अत्यंत गौरवपूर्ण होऊन जातो. त्याची एक आपली शान असते. त्या शान मध्ये रहातो तो. तो काही सगळ्यांच्याकडे भीक मागत फिरत नाही. कवि माझ्याजवळ हे नाही माझ्याजवळ ते नाही म्हणून रडत बसत नाही. जो बादशाह असतो त्याला तुम्ही देणार तरी काय? तो बादशाह आहे त्याला काय देणार तुम्ही? बादशाहालाच द्यावं लागतं तसे तुम्ही सगळे बादशाहा व्हा आणि अमर पदाला मिळवून घ्या. हतिमची आपली सत्ता आहे. हे तुमचं आपलं स्वतःचं आहे. ते आपल्याला मळिलं पाहजि अशी मनामध्ये इच्छा जरी केली तरी सुद्धा हकिंडलनी जी तुमच्या मध्ये शुद्ध इच्छा आहे ती प्राप्त होईल. हखिरी शुद्ध इच्छा आहे. बाकीच्या इच्छा शुद्ध नाहीत. जर त्या इच्छा शुद्ध असत्या तर तुम्हाला दुसऱ्या कोणत्याच इच्छा राहिल्या नसत्या. तेव्हा ह्या शुद्ध इच्छेची आपल्यामध्ये जी शक्ती कुंडलनी आहे तिला आवाहन करून तचि जागरण झालं पाहजि. आता उशीर झालेला आहे तरी पाच दहा मिनिटि तुम्हाला काय प्रश्न असले तर वचिरा. आणि मग त्याच्या नंतर आपण जागृतीचं कार्य करू. वचिरा प्रश्न असले तर, नसले तर मग आपण जागृतीचा कार्यक्रम करूया. आहेत का प्रश्न? वाह पेणची मंडळी फारच प्रगतशील आहेत. म्हणूनच मी पेणला आले. हं काय तुम्हाला काय प्रश्न? आहे का? नाही ना? बरं. आता मी आपल्याला सांगतिलं कसिहज सगळं काही आहे. काहीही वशिष करायचं नाही सगळं सहज घडतं. आता आपण सगळं काही वसिरून जायचं. म्हणजे पहिल्यांदा कमी हे पाप केलं, मी ते पाप केलं, मी असा वाईट, मी असा पतति वगैरे वगैरे हरिडगाणी आधी बाहेर ठेऊन यायची जोड्याबरोबर. तुम्ही आईकडे आलात तथि रडायला नको. तुम्ही काय आहात, काय नाही ते परमेश्वराला बघूया. तुम्ही त्या बदल काय बोलायचं नाही आणि स्वतःला दुःखात घालायचं नाही. हपिहिली गोष्ट. दुसरी गोष्ट म्हणजे अशी कितुमच्या पोटाला वगैरे कुठं आवळून धरलं असेल कवि घट्ट होत असेल तर ते जरा हलकं करून घ्यायचं. त्याने तुमचं चित्त इकडे तिकडे जाणार नाही. डोक्याच्या टोप्या काढून घ्यायच्या कारण सहस्तरार भेदलं पाहजि. आईकडे आपण टोपी घालून येत नाही. आई समोर आपण जातो का टोपी वीपी घालून. (सहजयोग्याबरोबरचे संभाषण) आपल्याइथे आपण सेन्टर सुरू करूया तथि ट्रीटमेंट देऊ, आणि तसंही थोडं बहुत बरं वाटेल सगळ्यांना कुंडलनीचं जागरण जर झालं. आधी पहिल्यांदा आमच्या कुंडलनीचं जागरण झालं पाहजि अशी इच्छा ठेवायची मग पुढचं बघूया. त्याच्यातच अर्धे रोग तर तसेच बरे करते ना. कदाचित सगळेच रोग बरे होतील. हं. तर दुसरं असं सहजासनात बसायचं म्हणजे फार आवळून वगैरे बसायचं नाही. सहजासनात म्हणजे पाय पसरून व्यवस्थिती आरामात बसायचं आणि फार वाकायचं नाही, मागे पुढे वाकायचं नाही जास्त. सरळ अशी मान ठेवायची. अगदी सहज बसायचं. आता कुंडलनीबद्दल मी हजारो भाषणं दिलेली आहेत. तेव्हा एवढ्या लहानशा भाषणांत मी सगळं काही सांगू शकले नाही. पण काही हरकत नाही जे सांगते ते आपण ऐकून घ्यावं आणि मी म्हणते तसं करा म्हणजे बरोबर होऊन जाईल. पहिलं तर हे मी जेव्हा म्हणून डोळे मटि त्याच्या नंतर डोळे उघडायचे नाहीत. कारण हकिंडलनी चित्ता मध्ये धावते आणि जर चित्त तुमचं इकडे तिकडे असलं तर कुंडलनी उठत नाही. पण डोळे मटिल्या बरोबरच कुंडलनीला वाव मिळतो म्हणून आपण डोळे उघडायचे नाहीत. पूर्णपणे त्या कुंडलनीची मदत करायची. दुसरं म्हणजे असं, कनिा जो डावा हात आहे हनिआपली इच्छा शक्ति आहे. तर ह्यांनी आपण आपली इच्छा प्रदर्शित करायची, हा असा डावा हात मांडीवर ठेवायचा व्यवस्थिती आणि ह्यांनी आपण आपली इच्छा प्रदर्शित करत आहोत कनिा माताजी आम्हाला आमची जागृती पाहजि. आम्हाला

आत्मसाक्षात्कार पाहजि. म्हणून सतत हा हात आरामात असा आपल्या मांडीवर ठेवायचा, सतत. उजवा हात जो आहे हा कार्य शक्ती आहे. तेंव्हा हा उजवा हात आपण वापरायचा असतो. पहिल्यांदा हृदयावर ठेवायचा त्याच्या नंतर पोटाच्या वर खाली, परत पोटाच्यावर, हृदयावर, (डाव्या बाजूला मानेवर ठेवून) इकडे, मी सगळं सांगिनि तुम्हाला व्यवस्थिति. मानेवर असा समोरून नंतर कपाळावर, डोक्याच्या मागे आणि वर, असा टाळूवर असा धरायचा आणि फरिवायचा. हे मी प्रत्येक वेळेला सांगिनि आपल्याला कसं करायचं ते. हे सगळं काम आपण डावीकडे करतो उजवीकडे नाही. एवढं लक्षात ठेवायचं. आता प्रत्येक वेळेला मी सांगिनि कसं करायचं. ह्याला फार तर फार दहा मनिटि लागतील पण दहा मनिटिात तुम्हाला आश्चर्य वाटेल कि बहुतेक लोकांची कुंडलिनी जागृत होते. आता डावा हात माझ्याकडे करायचा. सगळ्यांनी करावा. बाहेर उभे आहेत त्यांनी सुद्धा करावा. डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात हृदयावर ठेवायचा. सगळ्यांनी. उभे आहेत तुम्ही कराना. बघेपणा कशाला करायचा. डावा हात माझ्याकडे. असं उभ्या उभ्या. सगळ्यांनी डोळे मटायचे कुणीही उघडे ठेऊ नका. मग म्हणाल आमचं नाही झालं, तसं नाही झालं, हे नाही झालं. आता हा उजवा हात हृदयावर ठेवायचा आणि ह्या हृदयामध्ये साक्षात आपला आत्मा आहे. तेंव्हा डोळे मटून मला एक प्रश्न करायला पाहजि. श्री माताजी, मी आत्मा आहे का? हळू आपल्या मनात म्हणा. असा तीनदा प्रश्न करायचा. हा मंत्र आहे. श्री माताजी मी आत्मा आहे का? हा मंत्र आहे. असा तीनदा प्रश्न वचारायचा मला. डोळे मटून. डोळे उघडायचे नाहीत. काहीही असलं तरी. सगळ्यांनी डोळे मटिले पाहजित. तीनदा असा प्रश्न वचारायचा. मान खाली वकियाची नाही कवि मागे करायची नाही साधं ठेवायचं. हार्ट अटॅकला हा मंत्र आहे. वचारायचं माताजी मी आत्मा आहे का? आता उजवा हात आपल्या डावीकडे पोटाच्या वर, पोटाच्या वरच्या बाजूला असा दाबून धरायचा आहे. बोटं खुपसून दाबून धरायचा. हे चक्र गुरुचं आहे. आता मी आपल्याला सांगितलेलं आहे संतांनी फार मेहनत केली, सद्गुरूंनी फार आपलं पोषण केलेलं आहे. तेंव्हा त्यांना समरून एक प्रश्न वचाराचा. कारण तुम्हाला मी म्हटलं तुम्ही आत्मा आहात तर तुम्ही स्वतःचे गुरुही आहात. कारण आत्मा हाच गुरु आहे. तेंव्हा असा प्रश्न वचारायचा ह्या गुरु तत्वावरती हात ठेऊन डावीकडे, माताजी, मी माझा गुरु आहे का? मी माझा स्वयंचा गुरु आहे का? असा प्रश्न वचारायचा. डोळे उघडायचे नाहीत वारंवार फक्त डोळे मटून ठेवायचे. सारखे डोळे मटून ठेवायचे. नेटाने करायला पाहजि. नेट पाहजि त्याला. असा प्रश्न तीनदा वचारायचा. आता कुंडलिनीच्या जागरणाची आपण जर सुरुवात करायची आहे तर पहिल्यांदा आपण मला परवानगी दलि पाहजि. आपण स्वतंत्र आहात. जर आपल्याला आत्मसाक्षात्कार नको असला तर आपल्यावर कुणी जबरदस्ती करू शकत नाही. आणि जबरदस्तीने मळिण्यासारखंच नाही आहे. मागून मळितं. म्हणून हा उजवा हात आता खाली पोटावर, ओटी पोटावर डावीकडे दाबून धरायचा. परत आणि इथे म्हणायचं माताजी मला शुद्ध वदिया द्यावी. आता शुद्ध वदिया हे ज्ञान आहे जे माणसाच्या नसानसातून वाहत, ज्यांनी सर्व परमेश्वरी कार्य घडत असतं. तेंव्हा सहादा असं म्हणायचं, ह्या चक्राला सहा कळ्या आहेत. म्हणून सहादा असं म्हणायचं कि माताजी मला शुद्ध वदिया द्यावी. कृपा करून मला आपण शुद्ध वदिया द्यावी. शुद्ध वदिया म्हटल्या बरोबरच जी शुद्ध शक्ती तुमच्या मध्ये कुंडलिनी आहे तचि जागरण सुरु होतं. तेंव्हा सहादा असं म्हणायचं. आता काही मंत्र वगैरे म्हणायचा नाही या वेळेला, कोणताच मंत्र म्हणायचा नाही. राम कोण होते? सीता कोण होती? श्री कृष्ण कोण होते? कवि काय ह्या लोकांचे संबंध होते? त्या पत्नीकडे आणि बुद्ध महावीर वगैरे कोण होते हे सगळं काही सहजयोगात तुम्ही जणू शकता. हे सगळे आपापसात नातीगोती आहेत. तेंव्हा कृपा करून ह्यावेळेला कोणीही कोणचा मंत्र म्हणू नये, त्याच एक शास्त्र आहे ते समजून घेतल्यावरती मग तुम्हाला मंत्र सिद्धी येईल. सध्या फक्त इथे असा हात ठेऊन एकच मंत्र म्हणायचा माताजी मला शुद्ध वदिया आपण द्यावी. आता हा उजवा हात पोटावर डावीकडे परत दाबून धरायचा. डावीकडे वरच्या बाजूला. परत गुरु तत्वावर आलोत आपण. आता ह्या ठिकाणी सुरुवात झालेली आहे तेंव्हा पूर्ण आस्थेने आणि विश्वासाने असं म्हणायचं कि माताजी मीच स्वयंचा गुरु आहे. माताजी मीच माझा गुरु आहे. असं दहादा म्हणायचं कारण ह्याची दहा स्थानं आहेत. मीच माझा गुरु आहे कारण तुम्ही आत्मा आहात. तेंव्हा तुम्हीच तुमचे गुरु होणार. दहादा म्हणायचं पूर्ण आस्थेने. स्वतः बदल शंका कुशंका करायची नाही. स्वतः बदल ग्लानी ठेवायची नाही. काही न्यूनगंडात पडायचं नाही. सरळ म्हणायचं माताजी मी माझा गुरु आहे अगदी. न भिता. तुम्ही आहात का नाही ते सिद्ध करून देते मी. डोळे मटून ठेवा आणि चिष्मे उतरवले तर आणि बरं होईल. कारण डोळ्यांवरही चांगला परिणाम होतो. आता माझं हे चुकलं, माझं ते चुकलं. मी हे वाईट केलं, मी ते वाईट केलं, असं सगळं मोजत बसायचं नाही. आता हा उजवा हात हृदयावर परत ठेवायचा. आता आपल्याला मी सांगितलेलं आहे हृदयामध्ये आत्म्याचं स्वरूप आहे, आत्मा आहे आपला. आता इथे पूर्ण आस्थेने आणि विश्वासाने म्हणायचं माताजी मी आत्मा आहे. हे बारादा म्हणा. माताजी मी स्वयं साक्षात आत्मा आहे. असं बारादा म्हणा. दारात जी मंडळी उभी आहेत त्यांनी सुद्धा ध्यान केलं पाहजि. काही हरकत नाही. हं. आता हा उजवा हात आपल्या मानेवर ठेवायचा म्हणजे खांद्या आणि मान ज्या कोनावर आहे तथि जरासा पुढे असा सरकून धरायचा. ओढून धरला पाहजि. समोरून, समोरून, मागवून नाही समोरून धरायचा. डोळे बंदच ठेवायचे. आता हे चक्र वशिद्धीचं चक्र आहे. आता याठिकाणी जे लोक स्वतःला मी पापी, मी अमका, आणि असं तसं काहीतरी सांगत असतात. त्यांचं हे चक्र धरतं. कवि तुम्ही सगिरेटचं पति असेल, कवि दारू पति असेल काही वाईट काम करत असेल तर त्या बदल त्याला वाईट वाटतं. त्याला सारखं वाटतं मी कशाला सगिरेट पति, मी कशाला दारू पति. हे सगळं आता वसिरून जायचं ह्या वेळेला. ते सगळं आपोआप सुटणार आहे. तेंव्हा कृपा करून स्वतः बदल कोणतीही न्यूनत्वाची भावना घ्यायची नाही. कोणाचीच नाही. तर मानेवर हात ठेऊन साधा मंत्र आहे, माताजी मी कसलाही दोष केलेला नाही. मला कोणचं गलिट नाही. मी काही चुकलेलो नाही. मी अपराधी नाही. मी मुळीच अपराधी नाही आहे. असं सोळादा म्हणायचं. कृष्णाच्या सोळा कळा आहेत. तेंव्हा सोळादा म्हणायचं. मी कसलाच अपराध केला नाही. परत हे लक्षात घेतलं पाहजि कि परमेश्वर हा प्रेमाचा सागर आहे, दयेचा सागर आहे, कृपेचा सागर आहे. पण सर्वात मुख्य म्हणजे तो क्षमेचा सागर आहे. त्याच्या सागरापुढे तुम्ही काय अशी करणार आहात चूक? जे तो पडि शकत नाही. तेंव्हा शरणागत होऊन त्याला, मी काहीही दोष केलेला नाही. मी दोषी नाही. मी कोणाचाच अपराध केलेला नाही. असं स्पष्ट म्हणायचं. ह्या ज्या कल्पना येतात ह्या सर्व चुकीच्या आहेत. हे वचिर अगदी बेकार आहेत. सोळादा म्हणायचं. आता उजवा हात आपल्या कपाळावर असा आडवा धरायचा, कपाळावर आडवा. आणि ठिकाणी मनापासून, हृदयापासून असं म्हणायचं कि माताजी मी सर्वाना क्षमा केली. हृदयापासून क्षमा केली. आता पुष्कळ असं म्हणतील कि माताजी फार कठीण आहे क्षमा करणं वगैरे. अगदी सोपं आहे. तुम्ही क्षमा केली अथवा नाही केली म्हणजे तुम्ही केलं तरी काय? फक्त तुम्ही नाही केली म्हणजे जे माणसं तुम्हाला त्रास देतात त्यांच्या हातात तुम्ही खेळत आहात. म्हणून ह्यांच्यातच भलं आहे, ह्यांच्यातच गत्यंतर आहे कि म्हणायचं माताजी मी सर्वाना हृदयापासून क्षमा केली, सर्वांना सर-सकट. आठवण काढत बसायची नाही कुणाची. सर-सकट. मी सर्वाना हृदयापासून क्षमा केली आहे. हा मंत्र आहे. आज्ञाचक्रावर. बघा नरिचरिता येतेय आता. असं म्हटल्याबरोबर हलकं वाटेल. आता ह्याच्यापुढे हा हात आपला डोक्याच्या मागे नेऊन प्रांजळपणे परमेश्वराची आपण फक्त क्षमा मागायची. पण काही आपण दोष केला, अपराध केला असा वचिर न ठेवताना. नुसतं म्हणायचं कि परमेश्वर मी जर काही चूक केली असेल तर क्षमा कर. एवढं म्हणायचं फक्त. पण

त्या बद्दल काही मी हा अपराध केला तो अपराध केला ह्याची छाननी करायची नाही. नुसतं असं म्हणायचं मोघम. आता हा उजवा हात टाळू स्थानी ठेवायचा जथि लहानपणी आपली टाळू असते, त्याठिकाणी ठेवायचा. जथि असं हृदय उडत असतं लहानपणी त्या ठिकाणी. त्या ठिकाणी हा हात असा, तळवा हाताचा जोराने दाबून धरायचा. आणघड्याळाच्या काट्या सारखा फरिवायचा. ह्या ठिकाणी सातदा तुम्हाला म्हणायला लागेल कि माताजी मला आत्मसाक्षात्कार द्या. कारण मी परत तुमच्यावर जबरदस्ती करू शकत नाही. हे म्हणावे लागेल तुम्हाला. ते म्हटल्यावरच हे घडणार आहे. तेंव्हा जोरात दाबून धारा आपल्या टाळूवर आणआपली टाळू तर फरिवता येत नाही पण हात असा फरिवायचा सातदा म्हणा. आता हा डोक्यावरचा हात डोळे न उघडता जमनीवर ठेवायचा बाजूला जमनीवर ठेवायचा आहे. आता ह्या वेळेला आपला डावा हात डोक्यावर जवळ जवळ चार पाच इंच धरायचा. चार पाच इंच डोक्यावर. डोळे उघडायचे नाहीत. आणविधा गार येतेय का डोक्यावर? फरिवून बघायचा. वर खाली करायचं. उजवा हात माझ्याकडे करायचा. हात असा आडवा करून बघायचा. डोक्यावर हात असा धरायचा अधांतरी असा हात धरायचा. आतून थंड येत आहे कनिही. वरती धरा वरती. थोडं वर धरायचं. गार, गार. हे सूक्ष्म आहे. हे जरा बारीक बघतिलं पाहजि. सूक्ष्मात धरलं पाहजि. हा. आता दुसरा हात वर करून बघा. डोळे उघडू नका. डावा हात परत माझ्याकडे आणउजवा हात. लक्ष टाळूकडे. लक्ष तालुकडे असलं पाहजि. परत दुसरा हात फरिवून बघा. जर गार येतेय तर हात खाली करून टाका. आता जर गार गार वाटतंय तर हात खाली करायचा. हं, आता दोन्ही हात वर करायचे. डोळे उघडा. डोळे उघडून वचिार न करता एक प्रश्न करायचा. कि हि विरमूह शक्ती आहे का? तीनदा प्रश्न. परत. आता हात खाली करायचे. पंखे आहेत म्हणून तुम्हाला असं वाटत असेल. शंका नाही करायची. आता हात खाली करून बघा. गार येतेय का हातात. ज्या लोकांच्या हातात कवि डोक्यात गार येतेय त्यांनी हात वर करायचे, दोन्ही हात वर करायचे, बघायचे कति लोकांच्या येतंय? ज्या लोकांच्या हातामध्ये गार, डोक्यात कवि हातात गार आलेलं आहे त्यांनी दोन्ही हात वर करायचे, म्हणजे कळेल.... वाह. म्हणजे सगळ्यांच्याच आलेलं दसितंय. हेच चैतन्य आहे. आता सर्वप्रथम तुम्हाला ती परमेश्वराची शक्ती लाभलेली आहे ज्या शक्तीने सर्व जिवित कार्य घडतं. आता हि शक्ती तुमच्यातून वाहू लागली, जसं बीला अंकुर फुटलेला आहे पण अजून त्याचा वृक्ष व्हायचा आहे. म्हणून इथे पेणला सुद्धा आमचं सेन्टर आहे, तिथे जाऊन स्वतःला सांभाळून घेतलं पाहजि. आण स्वतःच्या आत्मसाक्षात्काराचा पूर्ण अंदाज घेतला पाहजि. इतकंच नाही त्याची पूर्ण इज्जत केली पाहजि. जर त्याचा तुम्ही मान ठेवला नाही तर हि कुंडलिनी परत खाली घसरून जाईल. तेंव्हा ती बांधून घ्यायची तला वाढवून घ्यायचं, तीचा लाभ कसा करून घ्यायचा ते पाहिलं पाहजि. आपल्याला आता अत्यंत शांत वाटेल. ह्याच्यावर वादविवाद करता येत नाही, बोलता येत नाही काही नाही. नरिवचिरतित तुम्ही आलेले आहात. ह्या वेळेला तुम्ही माझ्याकडे बघत आहात. नरिवचिर होऊन बघा, अगदी वचिार येणार नाहीत. हिनरिवचिर समाधी इतक्या लवकर लभ्य झालेली आहे पण ती ततिक्याच लवकर गळून पडणार जर तुम्ही मेहनत केली नाही तर. आणथोड्याच मेहनतीने तुम्ही नरिवकिल्पात जाल. आणअगदी सोपं काम आहे, इथे पेणला सुद्धा फार मोठे मोठे सहजयोगी आहेत. तेंव्हा आपण आधीच हि सर्व सुरुवात केलेली आहे. आण त्याचा सगळ्यांनी पूर्ण पणे लाभ घेतलेला आहे. तसाच आपण सर्वांनी घ्यावा. एक नाही सगळे तुमचे नातलग बीतलग सगळ्यांना देण्याचं आहे. एका दवियापासून अनेक दवि लागतात. तसे इथे दवि लागले पाहजित आणसिगळ्यांनी त्याचा प्रकाश सर्व जगामध्ये पसरवला पाहजि. आपल्या हा भारताचा वारसा आहे आण त्या वारसाला आपण जपून वापरलं पाहजि. इतकच नव्हे तर एक दविस असा येईल कि सर्व देशातून लोक तुमच्या पायावर येतील. फार मोठी आपल्याजवळ परमेश्वराने ठेव दिलेली आहे. ती आपण घालवू नये नाहीतर आपल्या मुलं बाळाचं आणआपलं काय होईल हा वचिार ठेवावा. माझे सगळ्यांना अनंत प्रणाम आणअनंत आशीर्वाद.

1985-0114, Makar Sankranti Puja

View [online](#).

Makar Sankranti Puja Date 14th January 1985: Place Mumbai Type Puja आता तुम्हा लोकांना सांगायचं म्हणजे असं की इतकी मंडळी आपल्याकडे पाहणे म्हणून आली आणित्यांना तुम्ही सगळ्यांनी एवढ्या ह्याने बोलावलंत, आणित्यांची इतकी व्यवस्था केली. त्याबद्दल कोणीही, काहीही मला असं दाखवलं नाही की, आम्हाला अशी मेहनत पडली कवि आम्हाला असा त्रास झाला. आणित्यांकरांनी वशिष्ठ करून फारच मेहनत केलेली आहे. त्याबद्दल तुम्हा सर्वांच्या तर्फे, ह्या सर्वांच्या तर्फे मला असं म्हणावं लागेल, की मुंबईकरांनी फार आघाडी मारलेली आहे. पण जे ह्यांना सांगते तेच आपल्याला सांगते. आज आपण तळिगूळ देतो. कारण सूर्यापासून जे त्रास आहेत ते आपल्याला होऊ नयेत. पहिला त्रास, सूर्य आला म्हणजे मनुष्य चडिचडि होतो. एक दुसऱ्याला उणंदुणं बोलतो. त्याच्यामध्ये अहंकार बळावतो. सूर्याच्या खाली राहणाऱ्या लोकांना फार अहंकार आहे. म्हणून अशा लोकांनी एक गोष्ट लक्षात ठेवायची, हा मंत्र आहे, की 'गोड गोड बोला.' 'तळिगूळ घेतल्याबरोबर अंगात गरमी येते आणित्यांला वसकून ओरडायला. म्हणजे झालं! अहो, आत्ताच तळिगूळ दिला. नदिन तेवढं तरी तुम्ही गोड बोला माझ्याशी. ते सुद्धा जुळत नाही. तळिगूळ घेतला नी लागले ओरडायला. कसला तळिगूळ तुमचा, फेका तकिडे. तेव्हा आजच्या ह्याच्यामध्ये आपण असं ठरवून घ्यायचं, की ही फार सुसंधी आहे. माताजी आल्या आणित्यांनी आम्हाला कतितीही सांगतिलं तरी ते आमच्या डोक्यात जाणार नाही. जर आमच्या डोक्यात गरमी असली तर काहीही जाणार नाही. ही गरमी नधायला पाहजि. आणित्यांनी गरमी आपल्यामध्ये कुठून येते ? तर ती अहंकारामधून येते. पूर्वीच्या काळी जेव्हा आम्ही सहजयोग सुरु केला, तेव्हा सगळ्यांच्या भांडाभांडी असायच्या. म्हणजे इथपर्यंत की डोकी फोडली नाही हे नशीब! बाकी डोकी शाबूत आहेत सगळ्यांची आता. पण भांडणं फार. कुणाचं कशावरून भांडणं, तर कुणाचं कशावरून भांडणं. अर्धे पळाले, अर्धे राहिले. म्हटलं सहजयोग काही व्हायचा नाही. कारण एक आला कामाला, दोन दविसाने पळाला. दुसरा आला तो तीन दविसाने पळाला. तर अशी स्थिती होती. त्या पळापळीतच आपण सहजयोग बसवलेला आहे. पण त्याला मुख्य कारण एकच, की तुम्हाला इच्छा असायला पाहजि की, 'काहीही असलं तरी आम्ही परमेश्वराला भेटायला आलोत. आम्हाला परमेश्वराचे आशीर्वाद हवे. आम्हाला परमेश्वरी तत्त्व जाणायचंय. आम्हाला जगातल्या ह्या ज्या सर्व काही गोष्टी आहेत, ज्याने सगळ्यांना ताप आणित्यास होतोय त्यांना नष्ट करायचंय.' तेव्हा इथे भांडाभांडी करून चालणार नाही. ह्या अहंकारामुळे इतके त्रास संबंध जगामध्ये झालेले आहेत ! आता सहजयोगामध्ये मात्र ह्याला पूर्णपणे तलिंगली दिली पाहजि. आणित्यांजली म्हणजे तळिंजी अंजली. म्हणजे हातात हे तीळ घेऊन त्याची अंजली तुम्ही देऊन टाकावी. म्हणजे आता ह्याच्यापुढे आपण काही खोट करणार नाही. रागवणार नाही. एकवेळा करून बघा. एक वेळेला करून बघायचं! न रागवता कतिती तरी गोष्टींना मनुष्य समेटू शकतो. कतिती तरी गोष्टींचा सामना करू शकतो आणित्यां कतिती तरी गोष्टींकडे नुसते लक्ष न दिल्यामुळे संबंध जसं काही उत्तरच त्याचं मळिलेले आहे, संबंध त्यांचे जे काही प्रश्न आहेत ते सुटलेले आहेत, असं तुमच्यासमोर सगळं दृश्य येईल. तेव्हा कोणत्याही गोष्टीला आपण अत्यंत जर महत्त्व दिलं, तर आपण त्याच्यामध्ये तामसकि स्वभावाचे झालो. असं म्हणता येईल. तामसकि म्हणजे काय? जो मनुष्य एक लहानशी गोष्ट असेल त्याचं खूप मोठं वैराण करतो. म्हणजे एखादी बाई, आता तचि नवरा आजारी. 'माझा नवरा आजारी, माझा नवरा आजारी.' कबूल. पण तू आहेस ना ! तुझी तब्येत ठीक आहे ना! तुझ्याबद्दल काय? ते काही नाही. पण तो तरी म्हणा नवरा आहे, ते तरी महत्त्वाचं आहे. पण एक लहानशी गोष्ट घेऊन बसायचं. त्याच्यासाठी वैराण करायचं. दुसऱ्यांना हैराण करायचं. त्रास द्यायचा. ही जी आपल्याकडे एक पद्धत आहे, त्याला कारण असं आहे, की आपल्यामध्ये क्पुल्लक गोष्टींचं महत्त्व जास्त आहे आणित्या गोष्टींकडे लक्षच नाही. ह्या लोकांना काय, मोठे आणित्या सगळे बरोबरच आहे. काही समजत नाही त्याच्यातलं. पण तुम्हाला समजलं पाहजि. कारण आपलं जे काही आहे एवढं मोठं, हा जो काही वारसा मळिलेला आहे, फार मोठा आहे. तेव्हा वारसा मळिला. आम्ही ह्या योगभूमीत जन्माला आलो. ह्या योगभूमीत आम्ही आल्यावर आम्ही काय मळिलं? हजारो वर्षांच्या तपश्चर्येनंतर म्हणतात हनुमानात जन्म होतो आणित्यांच्या हजार वर्षांनंतर महाराष्ट्रात होतो. आता रस्त्यात झगित लोक पाहिले, की मला समजत नाही, महाराष्ट्रातले आहेत की कुठले आहेत? म्हणजे कडि कसे जन्माला आले ते समजत नाही. आता तुम्ही सहजयोगी झालात. कारण तुमची पूर्वजन्माची तपश्चर्या आहे. आज ती फळाला आली. पण त्याचा अर्थ असा नाही, की बाकीची आता ह्या जन्मातली तपश्चर्या आता माताजींनी करायची. ह्या जन्मातली पहिली तपश्चर्या म्हणजे आपापसात गोड बोललं पाहजि. प्रेमाने वागलं पाहजि. तोडून नाही बोलायचं. पहिली गोष्ट. म्हणून आज पहिली दविस आपला पूजेचा आपण सुरू केलेला आहे. त्याद्विशी आपण सर्वांनी गोड बोललं पाहजि आणित्यांजीत राहिलं पाहजि. कारण गोड बोलणं हे फार सोपं काम आहे. रागावणं तर त्याहून कठीण आणित्यां तर जमतच नाही माणसाला. तेव्हा कशाला कठीण कामं करायची. सरळ गोड बोललं की झालं. आता आपल्याकडे पुष्कळांची नावं 'गोडबोले' वगैरे असतात. मी असा वचिर केला की ह्यांच्या फॅमिलीतच लोक गोड बोलत असतील वगैरे. तर खरोखर ते लोक गोड बोलत असत. पण ते गोड बोलून दुसऱ्यांचे गळे कापायचे. मग म्हटलं हा काय प्रकार ! 'अहो,' म्हणे, 'पूर्वी आमच्याकडे लोक गोड बोलत असत. त्यांच्या गोड बोलण्यामुळे लोकांनी त्यांचा फायदा उचलला. आता आम्ही गोड बोलतो, पण आम्ही गळेही कापतो.' म्हटलं, 'कशाला? हे काही तुम्ही चांगल शकिले का? हे काही तुमचं भलं केलं का? त्याच्या वर गेलात का तुम्ही?' ती मंडळी बरी होती जी गोड बोलायची. ती आरामात राहिली. संतोषात राहिली. दोन माणसांबरोबर तुमची भांडणं झाली उद्या आणित्यां त्यांचे गळे कापले. तर तुम्ही मळिलं काय? आपण मळिलं काय हे बघतिलं पाहजि. तेव्हा आजचा दविस वशिष्ठ सणाचा. सगळ्यांना अत्यंत साजरा असा आहे. ह्यावेळेला मला तरी काही कडू बोलायचं नाही आणित्यां सगळ्यांचं मन राखून मी सांगते, की मी एवढी काळजी घेत असते, कुठून असं नाही झालं पाहजि, की लोकांना वाईट वाटेल कवि काय होईल. आता काही लोक येतात की माझ्या अंगाला पटकन हात लावतात. आता त्याने त्रास होतो मला. तसं करायचं नसतं. पण सांगायचं कसं ? मग सहन करते मी! जाऊ दे बाबा, काय करता आता? कसं, त्याला वाईट वाटेल. असं पुष्कळ सहन करावं लागतं. मला काही हरकत नाही, हे सहन करण्याची. कारण त्याला दुखवलं तर त्याला दुःख वाटेल. कशाला? तेवढं दुःख मी सहन करू शकते. आपल्यामध्ये जेवढी शक्ती असते ती दुसऱ्यामध्ये नाही ही जाणीव असल्यामुळे त्याचं काही वाटत नाही. त्या प्रेमाच्या बाबतीत सुद्धा तसंच. आपल्यात जर प्रेमाची शक्ती जास्त आहे, आणित्यांच्याची कमी आहे, तर आपण मोठे की ते दुसरे. असा एक सारासार वचिर जर घेतला, तर आपण सहजयोगी आहोत आणित्यां आपल्याला आईने प्रेमाची शक्ती दिली आहे. तेव्हा आम्ही त्यांच्यापेक्षा मोठे आहोत. तेव्हा ते काहीतरी बोलले तर आपलं काय जातं त्याच्यामध्ये. त्यांच्याशी एवढी भांडाभांडी आणित्यां रागराग करण्याची काय गरज. हळूहळू तुमचा स्वभाव शांत झाला. तुमच्या चेहऱ्यावर तेज येणार. इतकेच नव्हे तर चार

माणसं तुमच्या आसपास आले तर तुम्हाला बघून म्हणतील की हे शांत आहेत. पण शांतपणाचा हा अर्थ नव्हे की तुम्ही कोणी जोडे मारले तरी खा. असं मुळीच नाही. फक्त सहजयोग्यांसाठी खरसिताने सांगतिलेले आहे, की तुमच्या तोंडात कोणी थोबाडीत मारली तर दुसरे थोबाड पुढे करा. फक्त सहजयोग्यांसाठी. इतर लोकांसाठी नाही. इतर लोकांनी जर एक थोबाडीत मारली , तर तुम्ही चार मारा असं मी सांगेन. कारण त्यांची भूतं असतील तर नघून जातील. पण आपापसामध्ये, सहजयोग्यांच्यामध्ये तुमचं बोलणं शुद्ध असायला पाहजि आणि प्रेमळ असायला पाहजि. ही फार आवश्यक गोष्ट आहे. सगळ्यांनी प्रेमळपणे आपापसात बोलणं केलं पाहजि आणि बाहेरचा मनुष्य आहे, त्याच्यावर तुम्ही असे बोलले तर मला काही हरकत नाही. पण जो आपला आहे, हा सहजयोगी सगळा माझ्या अंगात आलेला आहे. एक एक मनुष्य माझ्या शरीरात गेलेला आहे. तुम्ही जर एकदुसऱ्यांना लाथा मारल्यात कवि शब्या दलियात, त्या मलाच तुम्ही शब्या देता असं समजलं पाहजि. कारण आता बघा एका झाडावर जर १० फांद्या आहेत, त्या जर आपापसांत भांडल्या तर त्या झाडाचं काय होणार आणि त्याच्या पानांचं काय होणार? माझाच हात जर माझ्या हाताशी भांडू लागला तर कस काय होणार? जर ही गोष्ट लक्षात अली की आपण सर्व एक आहोत, समग्र, आपल्यामध्ये इतकी एकी आहे की आपण एका शरीरांतले अंग प्रत्यंग आहोत. तेंव्हा आपण कसं बरं वागलं पाहजि, आपल्यामध्ये कति समज असायला पाहजि, कति प्रेमाचा ओलावा पाहजि , कति आपापसामध्ये सुख देण्याची इच्छा.....काय करू म्हणजे यांना आनंद वाटेल , त्यांना काय देऊ? त्यांना काय आवडेल ? आता आम्ही दवाळीला देतो कवि संक्रांतीला देतो. आज काय द्यावं बरं वाण त्यांना , तर जे स्वस्तात स्वस्त असेल, ते काहीतरी घाणेरडं आणून द्यायचं. हे वशिष्ट. त्याच्यात आपण हुशार. अगदी स्वस्तात स्वस्त जे मळिल ते, घ्यायच बाजारातनं आणि आणून द्यायचं - हे वाण घ्या हं - म्हणजे दुसऱ्यानं उचलायचं आणि फेकून टाकायचं. तेंव्हा हृदयाचा मोठेपणा असल्याशिवाय ही गोष्ट होऊ शकत नाही. आणि त्या हृदयाच्या मोठेपणाला तुम्ही मुकलेले नाहीत. ते हृदय तुमच्यात आहे . कारण तुमच्या हृदयामध्ये आता जो दवा पेटलेला आहे , आत्म्याचा , त्यांनी तुम्हाला खूपच प्रकाश दिला आहे. असं स्वच्छ , सुंदर, निर्मळ हृदय, त्या हृदयातून जे काही अत्यंत प्रेमळ असं वाहतंय, त्याच्याकडे बघत बघतच आनंदानी बघत राहायचं. मी आले इथे आणि तुम्हा सगळ्यांना बघून मला असं झालं, की अरे या हृदयाच्या प्रकाशातून काय काय वाहून राहिलाय बघा तरी ! काय मजा येऊन राहिलीय. तसं तुम्हाला सगळ्यांना वाटलं पाहजि, की आम्ही माताजीच्या अंगातील अंग प्रत्यंग आहोत. आम्ही काही चुकलो तर माताजीच्या अंगाला त्रास होतो. त्यांच्या ह्याला त्रास होईल. तर आम्ही असं वागलच नाही पाहजि. आमच्यामध्ये एक तऱ्हेचा सुज्ञपणा असायला पाहजि, एक तऱ्हेची ओळख असायला पाहजि. आणि वागतांना आमच्यामध्ये सोजवळता असायला पाहजि. काहीतरी बहकल्यासारखं एखाद्याच्या मागेच लागायचं कवि असते कोणी, काहीतरी बहकल्यासारखं बडबडत राहायचं कवि बोलत राहायचं. पुष्कळांना गाणं म्हणण्याची ठूम असते. कुणी कवितेच वाचत बसेल, तर कोणी गाणं म्हणत बसेल, कोणी काय.. असं नाही. जे बरोबर, व्यवहारी आणि सौंदर्यमय असेल ते केलं पाहजि. वागण्यामध्ये सुद्धा सुंदरता असायला पाहजि. आणि आपण आता जेव्हा सगळे दागिने वरगैरे करतो आईसाठी, कति सुंदर असतात. पण तुम्हीच माझे दागिने आहात. तुम्हालाच अंगावर मी लेवून घेतलेले आहे. त्या दागण्यांमध्ये जर स्वच्छता नसली, कवि त्याच्यामध्ये जर अशुद्धता म्हणजे, त्याच्या अंगातले जे मुख्य गुण आहेत, तेच नाही त्याच्यात. सोन्याचं जर सोनं नसलं, सोन्याच्या जागी पतित असलं, तर त्याला काय अर्थ आहे? तसंच तुमचं आहे. जर तुमच्या अंगातला मुख्य जो धातू आहे, तोच जर खोटा असला, तर त्याला घालून मी कुठे मरिवायचं? तेव्हा तुम्हीच माझं लेणं तुम्हीच माझं भूषण आहात. तुम्हीच मला भूषवून दिलेले आहे. मला कोणत्याच दुसऱ्या भूषणाची गरज नाही. असं मी तुमच्याजवळ आता फार बनिवून सांगते, की बोलतांना वगैरे एकंदरीत मुलांच्या बाबतीत कवि कोणाच्याही बाबतीत, अत्यंत समजूतदारपणाने, अत्यंत नम्रपणाने आणि सावकाशपणे सगळे कार्य झालं पाहजि. कोणावरही जबरदस्ती, जुलूम कवि घाई वगैरे करण्यात काही अर्थ नाही. अशा रीतीने एक दविस असा येणार आहे, की सगळं जग तुमच्याकडे बघून आश्चर्यचकित होईल. 'अहो, ही मंडळी कुठली? हे कुठले लोक? हे कोण आले?' मग कळेल, की हे स्वर्गातले दूत आलेत. सर्व जगाला सांभाळण्यासाठी, सर्व जगाला यश देण्यासाठी, सर्व जगाला परमेश्वराच्या दारात नेण्यासाठी, हे परमेश्वराने पाठवलेले दूत आहेत. अशा सर्व दूतांना माझा नमस्कार!

Public Program, Vaitarna, India, 16th January 1985 की ह्यात काहीतरी वशिष आहे. आपण जाणून घेतलं पाहजि की ही मंडळी इतक्या लांबून इतक्या परदेशातून आली. यांना इथे काय मळितंय ते समजून घेतले पाहजि. असा थोडासा आपण समजुतदारपणा ठेवला पाहजि. <Pause> कदाचित् आमहा लोकांच्या आर्थिक परिस्थिती मुळे आमहाला लोकांना हा वचिार शवित नसेल. पण काहीतरी वशिष असल्याशवाय ही चौदा देशातली मंडळी इथे का येतात असा आपण एकदा जर मनात वचिार घेतला तर पुष्कळ गोष्टींचा आपल्याला पत्ता लागू लागेल. अजून आपल्याला आपल्या धर्माबद्दलच माहिती नाहीये मुख्य म्हणजे. आपला धर्म जरी अनादी होताय, भारतीय धर्म जरी अनादी होता तरीसुद्धा त्याची अनेकदा पुनर्रचना कर करून, शेवटी सहाव्या शतकात "आदर्शिकराचार्य" ह्यांनी अवतरण घेतलं आणि या धर्माची पुनर्रस्थापना पूर्णपणे करून कुंडलनि योगा वरती त्यांनी पुष्कळ पुस्तक लहिली. कुंडलनि शवाय आता मार्ग नाही असं 'उघडपणे त्यांनी "सत्य उघडे करूनी सांगतिले". तसंच श्रीकृष्णाने सांगतिलं होतं की तुम्ही स्थितिप्रज्ञ झालं पाहजि म्हणजे, तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी झालं पाहजि. आपल्याला हा शब्द समजतो आत्मसाक्षात्कारी, पण ते म्हणजे काय हे माहिती नाही. ते आज लोकांना देण्याची पाळी आलेली आहे. <Pause> पण आपला वचिार सखोल नसल्यामुळे जे परंपरागत आपलं चालू आहे तेच चालू आहे. म्हणजे आता टाळ कुटत जायचं पंढरी पर्यंत. अरे, पण त्याने आपल्या आई-वडलांना काही मळिले नाही. आमहाला काही मळिलं नाही. का आम्ही टाळ कुटली ? पंढरीनाथाला भेटायला. पंढरीनाथाला भेटणं म्हणजे देवळात जाऊन नुसतं डोकं फोडून घेणे नव्हे. हे समजलं पाहजि. जरी आपण अशक्तिपति असलो तरी एक गोष्ट लक्षात येते. उलट अशक्तिपति लोकांच्या लवकर लक्षात यायला पाहजि की तथि देवळात जाऊन नुसती जर आपण डोकीफोड केली तर आपल्याला परमेश्वर मळिणार आहे का ? नाही मळिणार. मळिला आहे का कोणाला ? नाही मळिला. कोणती व्यसन लोकांची सुटली का ? भांडाभांडी सुटली का ? कोणाला स्वभाव ठीक झाला का ? नाही झाला. ह्याचा दोष तुम्ही परमेश्वराला देता. आमची गरीबी सुटली का ? नाही झाली. आमचं दैर्दिर गेलं का ? नाही. आमचं दैनं गेलं का ? नाही. आमचे आजार गेले का ? नाही. मग, परमेश्वर काय केलं असं म्हणून लोक मलाच ठोक वचिारतात पुष्कळ. आम्ही एवढं त्या परमेश्वरासाठी धावपळत करतो आणि तुम्ही आता परमेश्वराच्या गोष्टी सांगता माताजी या आधुनिक काळा मध्ये. तर असा परमेश्वर गेला कुठे ? काय आमचं चुकलं ? मुख्य चुकलं असं की प्रत्येक मोठ्या पुस्तकांमध्ये जेवढे काही आपल्याकडे वेद वगैरे झाले या सगळ्यांमध्ये लहिलिलं आहे की आत्मबोध हा घेतला पाहजि. पहिलं आत्म्याचे दर्शन झालं पाहजि. पहिला तुमचा आत्मा जागृत झाला पाहजि. तहत रामदास स्वामी पासनं तुकाराम बघतिलं तर ज्यांची तुम्ही भजन टाळ कुटून कुटून म्हणतात त्याच्यात हेच सांगतिलं आहे की आत्मसाक्षात्कारी व्हा. मग म्हणायचं आत्मसाक्षात्कारी व्हा, आत्मसाक्षात्कारी व्हा. पण कुणी व्हायचं ? परमेश्वराला ओळखा. परमेश्वराला ओळखा. हृदयामध्ये बाणा. कसं करायचं हो ? प्रश्न उभा राहिला पाहजि मनामध्ये की आम्ही करायचं कसं ? बोलायच्या गोष्टी, " बोलाचाच भात बोलाचीच कडी". म्हणजे आहे तरी काय ? तसं काही दसित नाही. आमचं काही बरं झालेलं दसित नाही. मग परमेश्वराच्या वरिद्ध लोक बसतात. मग कम्युनिझम घेतात. परमेश्वरच नाही असं म्हणतात. असे पुष्कळ जगामध्ये देश आहेत. ते म्हणतात परमेश्वर नाही. परमेश्वर कशावरून आहे. असता तर हे असं झालं कसं असतं. पण त्याला सरळ उत्तर असं आहे की अजून आपला संबंधच परमेश्वराशी झालेलाच नाही. जोपर्यंत आपला संबंध परमेश्वराशी झाला नाही, आपण परमेश्वरावर काहीही हक्क लावू शकत नाही. आता जर ह्या वस्तू / ह्या यंत्राचा जर कनेक्शन झालं नाही, काही संबंध झाला नाही, तर मी याच्यातून काही बोलले तर तुम्हाला ऐकायला येईल का ? तसंच आपलं आहे. आपला संबंध न होतानाच आपण परमेश्वराला टाहो फोडून फोडून अरे परमेश्वरा असं कर तसं कर त्याला त्याला रोज हकूमचं गाडत असतो. जसं काही तो आपल्या खशिताचं बसलेला आहे. पण तुम्ही परमेश्वरासाठी काय केलं आहे ? एक फक्त लक्षात आणा की अजून तुम्हाला आत्मबोध झालेला नाही. तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार झालेला नाही. तो घेतला पाहजि. आम्ही म्हणे मोठे मुसलमान, कुणी म्हणे आम्ही हिंदू. कुणी म्हणे आम्ही ख्रिश्चन. सगळे एका माळेचे मणी आहेत. कोणालाही आत्मबोध झालेला नाही. सगळे आपापसात भांडतात. काही ना काही भांडणं काढून. <Pause> मुख्य म्हणजे जी हिंदू धर्माची मुख्य जी गोष्ट आहे, गाभा आहे जी मुख्य बाब आहे ती म्हणजे आत्मसाक्षात्कार होणं. कोणालाही वचिारून बघा. कोणाला जरासे दोन शब्द ज्यांनी वाचले तो सांगू शकतो. नामदेव ते सांगतिलं. जनाबाईंनी ते सांगतिलं. तुकारामांनी ते सांगतिलं. ज्ञानेश्वरांनी तर तेच सांगतिलं. पण ज्ञानेश्वर म्हणजे "दडिया घालणे". अहो या ज्ञानेश्वरांच्या मंदिरात आम्ही गेलो होतो. म्हटलं यांना ध्यान करू द्या. ते म्हणाले नाही. तुम्ही दडिया घाला. म्हटलं त्या ज्ञानेश्वरांनी दडिया घातल्या होत्या का पहिल्यादा ? तुम्ही ज्ञानेश्वरांच्या नावाने दडिया घालता. त्यांनी घातल्या होत्या का ? अहो, ते तर वणवण फिरत होते. त्यांना ही कुणी मान्य नाही केलं आणि आता मला नका मान्य करू. पण दडिया घालायचं हे कोणी सांगतिलं तुम्हाला ? ज्ञानेश्वरांनी सांगतिलं का ? नाही, मग. हे आता समोर म्हटलं तुम्ही पुतळ्यात बसवले. मी काय बोलू तुम्हाला आता. जर ते जिवित असते तर तुम्हाला ठीक केल असतं. पण ते आज जिवित असते तर तुम्ही त्यांचे हाल केले असते. मेल्यावरती दडिया घाला. ही आपल्या धर्माची आज अशी ग्लानी ची स्थिती आहे. या धर्माला परत संस्थापन करायलाच पाहजि आणि सगळ्यांनीच या बाबतीत लक्ष दलि पाहजि. नुसतं आपल्याला काय मोठं म्हणून कोणी मोठं होणार नाही. तुमच्यात जागृती झाल्याशवाय, तुमच्यात धर्माचं तेज आल्याशवाय कोणी तुम्हाला मानणार नाही. आता कालच सांगते, मी येताना रस्ता आमचा चुकला. पुढे गेलो. एका दुकानात गेलो. सगळे झगुन पडले होते. सगळे इथून तथिपर्यंत. आता वचिारायचं कुणाला रस्ता कुठे आहे मोडक सागरचा ? सगळे झगिलेले. मग शेवटी मागाऊन जाऊन एक नौकाराला धरून आणलं तर त्याने सांगतिलं बाबा मागे जा म्हणुन. तो एक तेवढा बचावला होता. कसा माहिती नाही. बाकी तो ही थोड्या वेळाने जायचा कामातनं. ही आपली दुरदशा आहे. आणि कशाला गमज्या मारायच्या. जो पर्यंत आपला आत्मा आपल्याला प्रकाश देत नाही तो पर्यंत आपल्याला काहीही कळत नाही. आपल्यामध्ये प्रकाशाच नाही. आपल्याला समजताच नाही की परमेश्वरी शक्ती काय आहे. त्या परमेश्वरी शक्तीचा कति उपयोग होऊ शकतो. त्यांनी आपण कति मोठे कार्य करू शकतो. आपण म्हणू आम्ही माताजी खेडवळ आहोत. आमहाला काय समजणार. त्याला काही समजायला नको. जास्त वचिार करायला तर मुळीच नको. हे सहजचं घडत आणि सहजचं होत. <Pause> नसते वचिार करून आणि नसते उपद्रव्याप उभे करून तुम्ही काय मळिलेलं आहे. काही नाही. आता आत्मबोध कसा होतो. तो फक्त कुंडलनि जागृती होतो. असं आपल्याला सर्व शास्त्रात सांगतिलेलं आहे. मग त्याच्यात कशाला वाद वविवाद करायचा ? भक्तमिर्ग एवढ्या साठी सांगतिला की तुम्ही परमेश्वराला आठवा, त्याच्या ध्यानात राहा. पण जर साक्षात परमेश्वर येऊन उभा राहिला, तर त्याला

तरी ओळख बुआ . ते का ओळखता येत नाही . उद्या जर तुमच्या समोर राम कवि कृष्ण येऊन उभे राहिले तर तुम्ही ओळखाल का? देवी येऊन उभी राहिली तुम्ही ओळखाल का ? नाही ओळखायची. कशी ओळखणार? ओळखायची खुण काय? जो पर्यंत आत्म्याचा बोध होत नाही तुम्हाला कशाचीच ओळख पटणार नाही. इतकंच होणार. आता आपण म्हणतो की हे स्वयंभू स्थान आहे माताजी. कशावरून? कोणी सांगितलं? म्हणून यांना . तुम्हाला माहिती आहे का स्वयंभू आहे कवि नाही. तुम्हाला त्याचं काही माहिती आहे का? नाही माहिती. स्वयंभू कसं ओळखायचं ? तो प्रश्न परत. हा भोंदू का साधू कसं ओळखायचं ? चांगला का वाईट कसं ओळखायचं ? काही त्याला मार्ग आहे का? वरून संभाविक दिसले तरी आतून ते आहेत की नाही हे ओळखायला काही मार्ग आहे का? एकच मार्ग आहे. आपल्या आत्माच्या प्रकाश आला पाहजि. एकच मार्ग आहे. एकच त्याला उत्तर आहे. तुमच्यात अजून आत्म्याचा प्रकाश आलेला नाही. म्हणून गोंधळले. जेव्हा आत्म्याचा प्रकाश माणसामध्ये येतो तेव्हा चैतन्य त्याला चारकिडनं बोटाना लागतं. <तुम्ही जरा शांत बसा बरं. त्या बाई . काय तुम्हाला झालंय मधापासं . चुपचाप बस. दोन मनिटि शांत बसता येत नाही . त्यांना देवळाची सवय झालेली ना. देवळात जा. देवाला चार शविया द्या . नाहीतर काही करा. बसा शांतपणे . चुपचाप बसा . थोडीतरी शस्ति पाहजि .लोक आले आहेत बाहेरून.काय म्हणतील तुम्हाला ?> तर मनुष्याला जी एक कल्पना परमेश्वराबद्दल आहे की आपण काही केले तरी ठीक आहे. परमेश्वराचं नाव घेतलं म्हणजे झालं . वाटेल त दारू प्या . वाटेल तर बायकोला मारा. वाटेल त खून करा. वाटेल ती कामे केली तरी परमेश्वर आहे ना. त्याला आम्ही मानतो. कसं मानता तुम्ही ?तुमच्यामध्ये आलाय का धर्म?तुमच्या मध्ये प्रेम आलंय का लोकांचं ?तुम्हाला कळकळ वाटतेय का लोकांची? वाटली तरी त्याच्यात तुमचा परत अहंकार येणार. मी दुसऱ्यांसाठी एवढं करतो. मी' दुसऱ्यांसाठी तेवढं करतो. पण आत्मबोध जर झाला तर असं म्हणत नाही मनुष्य. तो म्हणतो होतंय ते. ते होतंय. याच ही होतंय. त्यांचं ही होतंय. तसिया (pause) तृतीय पुरुषात मनुष्य बोलू लागतो. त्याचं झालं त्याचं झालं तो झाला (laugh) . अकरमात उतरतो. तो असं म्हणत नाही , मी केलं , मी केलं हे गेलं डोक्यातून. मी गेलाच मुळी . पण ते होण्यासाठी आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि. ही मी गोष्ट म्हणते. म त्याच्यात तुम्ही धर्म कुठे घेऊन आले. आधी धर्मच बसलेला नाही पहिल्यांदा . म्हणून म्हणतायत आता' आधी धर्म बसवा माताजी. पण माझं जरा उलट {वीस} वचिर केलेला आहे. तो फरक काय तो समजून घ्या. म्हणजे तुम्हाला सहजयोग थोडा लक्षात येईल .पूर्वी असं होतं तुम्ही सफाई करा. एक एक माणसाची चांगली सफाई करा . गुरु लोक खूप ठोकून काढत असतं . एक एखादा जरी गेला तरी त्याला ठोकून काढायचं . मारून काढायचं. अमुक करायचं . तमुक करायचं . म्हणजे खरे गुरु. खोटे नाही. खोट्याना काय? पैशे द्या म्हणजे झालं. खऱ्यांचं सांगते. बुवाबाजी म्हणजे आपल्याकडे 'गाजलेलीच आहे . पण तरी सुद्धा त्यात हे समजलं पाहजि की जो मनुष्य खरा असेल तो तुमच्याकडून पैशे नाही घेणार. तुमच्या दमावर नाही जणार . कधीच नाही घेणार तुमच्याकडून पैशे . उलट देईल . पण तुमच्याकडनं घेणार नाही . परमेश्वराला वकिला येत नाही. पहिली गोष्ट. अशी बुवाबाजी वाढली तर त्याच्या आपण आहारी जातो आणि माताजी बुवाबाजीच्या वरिद्ध आहेत म्हणून माताजीच्या ही वरिद्ध जातो. पण हे बुवा कर्ति दविस टकिणार ? उद्या तुम्हालाच त्रास दलि की तुम्ही याल माझ्याकडे रडत. माताजी तो बुवाजी एवढे पैसे घेऊन गेला. तो ततिके घेऊन गेला. आपल्याला धर्मातलं .काय समजतंय हे आधी बघायचं . दत्ताची जयंती काढली. मुख्य म्हणजे दत्त जयंती. अहो पण दत्त कोण ते तरी माहितीये का? आणि जयंती करता तुमचा संबंध आलाय का दत्तांशी ? जे दत्तभक्त आहेत सगळे. ज्यांचा आत्मसाक्षात्कार झाला नाही त्यांच्या सगळ्यांच्या पोटात दुखणार. लहिन घ्या माझ्याकडून. कोणाच्या पोटात दुखलं त्याला वेळी जाऊन वचिरा की दत्तांचे भक्त आहेत का? कारण दत्तच रागवलेत. पोटांमध्ये दत्त बसलेयत. तेच तुमच्यावर रागावलेत . जर तुम्ही खरंच दत्तांशी तुमचा संबंध असेल तर कोणताही रोग तुम्हाला होणार नाही. जर तुम्ही खरोखर परमेश्वराशी संबंधित असलात तर कॅन्सर वगैरे कोणताही रोग होणार नाही उलट तो नीट होईल . जर हे झालं नाही तर त्या परमेश्वराचा काय फायदा. तर जे लोक अशा मार्गाला लागतात त्यांनी असा वचिर केला पाहजि, काही तरी बाह्यत: करू. फक्त आम्ही दत्तजयंती केली . असं का ? मग काय ? आम्ही तांदूळ आणले अमकं आणलं तमकं आणलं . मजा केली. म तसं म्हणा ना. तुम्ही मजा केली. मनोरंजन केलं. पण दत्त जयंती झाली? दत्तजयंती तेव्हा होणार जेव्हा तुम्हाला आत्मबोध झाला. हे ही सगळे करतात दत्ताची जयंती. सगळे करतात . पण ह्यांना झालेला आहे आत्मबोध. तेव्हा दत्तजयंती म्हणजे आपल्यामध्ये तो जो धर्म दत्ताने सांगितला तो आतनं बाणतो . तो बाणला पाहजि. आतून ते तत्वात उतरलं पाहजि. भनिलं पाहजि .तर त्या दत्तजयंतीला अर्थ. नाहीतर नुसतं मनोरंजन करायचं देवाच्या नावावर . ते ही एक चालत. परमेश्वर हा मनोरंजन नाहीये . आनंद आहे तो. मनोरंजन काय ? आज झालं मनोरंजन . हसले खेळले . परत झालं रडगाणं सुरु. आनंदाला दोन बाजू नसतात. सुख दुःख नसतं . नुसता आनंद असतो . नविळ आनंद . तो नविळ आनंद तुम्हाला मळिलला पाहजि. तो तुमच्यात आहे .ते सगळं काही तुमच्यात आहे. ते तुम्हाला द्यायला मी इथे येते . पण त्यात आपलं डोकं लावायचं. "अतशिहाणे त्यांचे बैल रकिमे". अगदी खरी म्हण आहे आणि त्याची मला प्रचिती फार येते की हे लोक इतके सुशिक्षित असून अतशिहाणे नाहीत. आपण अतशिहाणे आहोत. तेव्हा त्यापासून आपला काही स्वभाव बदलला का? आपलं काही भलं झालं का ? आपल्या मुलांच काही भलं झालं का?आपली नदिन तब्येत तरी ठीक राहते का? नदिन आपल्याला तेवढी तरी समर्थता आहे का ? की आपण कोणतेही व्यसन घेणार नाही . आपण समर्थ आहोत का? <Pause >की अजून अगदी कमकुवत मनाची आपण माणसं आहोत. दारूचा गुत्ता दसिला' की धावतो तकिडे .दोन पैसे कुठे खायला मळिले तर पटकन खाऊन घेतो .कुणाचं नुकसान करता आलं तर बसून बसून तोच वचिर करतो. की आपल्यामध्ये ते परमेश्वरी प्रेम आलेलं आहे. की ज्या प्रेमाच्या दमावर आपण दुसऱ्यांचं कल्याण त्यांचं भलं करू शकतो अशी शक्ती आली आहे का आपल्यामध्ये ? नाही आलेली आहे ना? मग ती मळिवून घ्या. ती मळिवलीच पाहजि . त्याला काही शक्तिष्ण लागत नाही . काही मोठं डोईजड काही वाचन लागत नाही. काही लागत नाही. प्रत्येक माणसामध्ये ही शक्ती आहे सुप्तावस्थेत . तलि कुंडलनि म्हणतात. तचिं एकदा जागरण झालं म्हणजे त्याला अंकुर फुटले. पण त्याच्यानंतर त्याचा वृक्ष करतानाच त्रास होतो. वशिषत: आपल्या महाराष्ट्रात. कारण आम्ही म्हणजे डोकेबाज फार. एकदा ते अंकुर फुटलं म्हणजे त्याला सांभाळलं पाहजि. प्रत्येक शेतकऱ्याला माहिती आहे. त्याला सांभाळून जपून एक सुंदरसं झाड तयार करायचं . एक वृक्ष तयार करायचा आणि मग काय वाटेल तरी झंझावात आला काही जरी झालं त्याच्यामध्ये तो वृक्ष कसा अगदी आपल्या ऐटीत उभा राहतो. तसं आपण ऐटीत उभं रहायचं. हे आत्मसाक्षात्काराचं लक्षण आहे. मी तुमची आई आहे आणि मी तुम्हाला जे समजावून सांगते ते तुमच्या भल्यासाठी आणि कल्याणासाठी . पण ते सगळं डोक्यावरून जातं . कोणी ऐकतच नाही मुळी .कोणाच्या डोक्यातच येत नाहीये. आता इतक्यांदा इथे आल्यावर सुद्धा अजून वैतारणामध्ये सगळ्यात कमीत कमी सहजयोगी आहेत. फार दुःखाची गोष्ट आहे. सगळ्यात कमीत कमी. संबंध हनुस्थानात सगळ्या जगात सगळ्यात कमीत कमी तुमच्या वैतारणाला लोक कमी आहेत. तरी त्यांचं आम्ही एवढं महत्त्व करतो. वैतारणाचे लोक आले आहेत. सांभाळा बुआ त्यांना. पण इथे म्हणजे मला असं वाटतं संत साधू कधी आलेच नसतील . असं असेल कदाचित . कारण ही इच्छा की आम्ही आत्मबोध घ्यावा आणि त्याचं सगळं ज्ञान आम्हाला फुकट मळितं ते घ्यावं हे सहजस सगळ्यांना असतं. उपजत असलं पाहजि . पण ते नाही . आता मात्र थोडीशी प्रगती बरी झाली आहे. मला त्यांनी फार आनंद झाला

आणअशीच तुमच्यावर परमेश्वरी कृपा असू द्या. परमेश्वराला मळिवून घ्या. ही वेळ आलेली आहे. आणविणीची वेळ आहे. ह्या वेळेला जो झाला पार तो झाला आण नाही तो राहिला. अशी स्थिती होणार आहे. मी सांगून ठेवते. मग नंतर तुम्ही म्हणाल माताजी बघा तुम्ही आम्हाला नक्कीपुन नाही सांगतिलं. आता आईला जतिकं बोलता येईल ततिकं मी बोललेलं आहे आण ततिकं मी समजावून सांगतिलं आहे की तुम्ही सहजयोगाकडे लक्ष द्या. स्वतःच्या तब्येती ठीक करून घ्या. स्वतःचं भलं करून घ्या. जस कृष्णानी सांगतिलं "योग्य क्षेमः ब्रह्ममयम्". कृष्णानी सांगतिलं योगानंतर मी क्षेम करणार. त्यांनी असं नाही सांगतिलं की मी तुमचं क्षेम वहन करतो. असं कुठं सांगतिलं नाही त्याने. त्याला वचिरलं. तर त्याने सांगतलं मला फळ पुष्प काही दल्लिं ते मी घेईन. पण द्यायच्या वेळा एक शब्द वापरलाय. अनन्य भक्ती करा. अनन्य म्हणजे जेव्हा परमेश्वराशी संबंध होतो तो अनन्य. आहे की नाही. जेव्हा दुसरा नाही तो. परमेश्वराशी काही संबंध नाही. तेव्हा तुम्ही भक्ती करण्यात काही अर्थ नाही. "अनन्य भक्ती" हा शब्द त्यांनी सांगतिलेला अनेकदा. कर्मात सुद्धा त्यांनी बरोबर मांडलेले आहे की तुम्ही जे कर्म करता ते परमेश्वरावर ठेवा. ठेवू शकत नाही मनुष्य. कारण जर तुम्ही जर तुम्ही म्हणाल मी सगळं करतो परमेश्वरावर. चोर्या करतो तेही परमेश्वरावर सोडतो.. मी कोणाला मारतो ते ही परमेश्वरावर सोडतो. कोणचही काम केलं तर मनुष्य सारखा असा वचार करतो की नाही मी काही वशिष केलंय. कारण काय? त्याच्यात अजून अहंकार आहे. पण जेव्हा तुम्हाला आत्मबोध होतो तेव्हा तुम्ही असं म्हणत नाही की मी केलंय. तुम्ही हे ही म्हणत नाही परमेश्वरानी केलंय. तुम्ही म्हणता होतंय ते सगळं. सहज होतंय. माताजी. सगळं होतंय. सहज होतंय. हे सहजच झालं. कोणची घटना सहज झालं. स ह ज. सह म्हणजे तुमच्या बरोबर आण जन्मलेली अशी ती कुंडलनी आण तिचा योग हा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे. तच्चियापासून मळिलेला योग. परमेश्वराची एकात्मता गाठण्याचा/गाठण्याची जी पात्रता आहे ती तुमच्यात आहे. पण त्याच तुम्हाला नाहीये. हक्क आहे त्याचा. तो तुम्ही घ्या. तुमचा हक्क घ्या. असं तुमच्या समोर पदर पसरून मी म्हणते आहे. पण तरी तुमच्या डोक्यात काही त्याचा प्रकाश पडतो आहे की नाही ते देवाला ठाऊक. तेव्हा आमची सगळ्यांची स्तुति नीट झाली पाहजि. आमच्या मुलं बाळाचं भलं झालं पाहजि. आमच्या घरा द्वाराचं ठीक झालं पाहजि. असं लक्षात घेतलं पाहजि. असा वचार केला पाहजि. आता दोन मनिटि यांना ही सांगते. बघा कति शांतपणाने ऐकतात. त्यांना तुमची भाषा समजत नाही. एक अक्षर समजत नाही मराठी भाषेतलं. पण कति शांतपणाने हे ऐकतात. बरं तर तुम्ही वचिरलं की माताजीचं तुम्हाला भाषण काय समजलं? ते म्हणतील आम्हाला त्याच्यातनं चैतन्याच्या लहरी येत होत्या. आम्ही तेच घेत होतो. कारण त्या त्या स्तुति आहेत ना. साधू संत आहेत ते. तर चैतन्याच्या लहरी आम्ही घेत होतो. आम्हाला काय? माताजी काहीही बोलत होत्या तरी ते मंत्रच होते. तेव्हा आम्ही त्याच्यातल्या लहरी घेत होतो आण अशे मी जर सहा तास बोलत राहले असते तरी ते बसले राहतील असते. पण ती स्तुति आपली यायला नको का? त्यांची आर्थिक स्तुति बरी आहे. पण आपली कमीत कमी सांस्कृतिक स्तुति बरी आहे त्यांच्या पेक्षा. आपली कमीत कमी म्हणता येईल नाही पण तरी आत्मिक स्तुति बरी आहे त्यांच्या मानाने. धार्मिक स्तुति बरी आहे. पण चुकलं कुठे? अतिशय हाणपण. त्या पलीकडे काही मी म्हणणार नाही. थोडंस तरी नम्रपणा आला पाहजि. नम्रते शवाय होणार नाही. तेव्हा आता ज्या भक्तचा तुम्ही रस्ता घेतला आहे त्या रस्त्याच्या अंतर्निहित टोकाला आल्यावर देवळात या की तथिच तुम्ही फरिणार मागे पुढे. ते देवळात काही येतच नाही. भक्ती हा मार्ग आहे आण ध्येय जे अंतर्निहित ध्येय आहे. तो आत्मसाक्षात्कार आहे. ते द्यायला आम्ही आलो आहोत. मागच्या जन्मी केली. त्याच्या जन्मी केली. प्रत्येक जन्मी तुम्ही भक्ती केली म्हणून तर या योगभूमीत तुम्ही जन्माला आलात आण आता ही तेच करत बसा. आता घ्या. ज्या साठी एवढी भक्ती केली. एवढा टाहो फोडला ते तुम्हाला मळियाचे दविस आले आहेत. ते तुम्ही मळिवून घ्या. त्यांनी तुमचं भलं होईल. तुमच्या मुलांचं भलं होईल. सगळ्यांचं भलं होईल प्रत्येक दृष्टीने. बसा. आता फक्त अशे हात करायचे. सरळ <हूं>. <Pause> फक्त अशे हात करायचे, सगळ्यांनी. सरदारजी हात ऐसे करो. हा. चला सगळेजण अशे हात करा. त त्यात पळायला कशाला लागले. हे बघा. त्याला मी म्हणते ना. अतिशयाणे. सरळ हात करायचे. अशे हात करा. आधी सहज होतं ते बघा आण डोळे मट्टून घ्या. <Pause> आता बघा तुमच्या डोक्यात गार गार येतंय का? गार गार वाटतंय का बघा. <Pause> आता डोक्यावर बघा. डोक्यातनं गार गार नधितंय की गरम नधितंय? आधी गरम नधिणार. नधितंय? गरम की थंड? थंड. आधी काही काही लोकांच्या गरम नधिल. गर्मी नधू द्या. मग थंड येईल. आता उजवा हात माझ्या कडे करा. डावा हात वर करून बघा. बघा नधिताय का? येतंय. येतंय. वरती वरती, वरती धरा. ही कुंडलनी आहे. ही आतून जी बाहेर आली. ही चैतन्य स्वरूप आहे म्हणजे काय. हीच तर आहे आदशिक्ती आदमिया. तचि स्वरूप आहे हे. हे बघा. आता तुमच्या डोक्यातनं गार नधितंय. वरती, वरती धरा वरती. आता दुसरा हात. आता हातात येतंय का बघा. हातात येतंय गार गार? हं. परत हा हात करा. आलं पाहजि. आलं नाही म्हणजे काहीतरी खराबी आहे. परत बघा. आण एकदम नर्विचरिता येईल. वचिर नाही येणार आता. काही वचिर नाही डोक्यात; बघा. काही वचिर आहे का? नाही. बघा. हम्ममम. आता दोन्ही हात अशे करा. गार येतंय. खूप जोरात. आता वचिर प्रश्न मनामध्ये. माताजी हे चैतन्य आहे का? हे ब्रह्म आहे का? असं मनामध्ये वचिरायचं. हे चैतन्य आहे. Please ask the question. Mother is this bramha. Is this chaitanya? Ask a question. You all have got it. <Pause> हम्मम वाढलं ना? वाढलं. काय? आलं. आलं की नाही. <Pause> हम्म (pause) आता सगळ्याचं असं म्हणणं माताजी तुम्ही कसं करता? असं तर कुणी करत नाही. पण करते म्हणजे काहीतरी असले पाहजि ना मी. असं करतेय ही गोष्ट खरी आहे ना? मग काहीतरी असायलाच पाहजि आम्ही. हे नाही लक्षात घेत. काही तरी असल्याशवाय का करते? काही तरी असलंच पाहजि. उलटंच बघायचं आपण. <Pause> आता डोळे मट्टि आण चित्ति इथे ठेवायचं. डोळे मट्टि. <Pause> हम्मम झालं. येतंय. थंड वाटलं डोक्यात. बरं आता आम्ही येतो हा..

1985-0118, Public Program, Rudhigat hone hi tamasik pravrutti ahe

View [online](#).

Rudhigat Hone Hi Tamasik Pravrutti Aahe Date 18th January 1985: Place Nasik Public Program Type सर्व सत्यशोधकांना आमचा नमस्कार असो! नाशकिला आजपर्यंत अनेकदा येणे झालेले आहे आणि पूर्वजन्मी नाशकात काही वेळ घालवलेला आहे. पण त्या जन्मात आणि ह्या जन्मात इतके अंतर आलेले आहे, की हे क्षेत्रस्थळच आहे की काय आहे? अशी मला शंका वाटू लागते. इतर ठिकाणी खेडेगावात जथि श्रीरामचंद्रांनी पायसुद्धा ठेवले नव्हते, लोकांमध्ये धर्माची जाणीव, धर्माची चुणूक आणि कुशाग्रता जास्त आहे आणि नाशकिमध्ये एवढी का कमी आहे, याचा मी अनेकदा विचार केलेला आहे. त्याला कारण असे आहे मला वाटते, क्षेत्रस्थळी अनेक रूढी बांधल्या जातातच. कारण पोटभरू लोक, ज्यांना पैसे कमवायचे आहेत, ते काहीना काही तरी अशा रीतीचे प्रबंध आणि डेंडक बांधत असतात, की त्याने माणसं त्यात गोवली जातात. जसं एखाद्या बैलाला घाण्याला जुंपतांना आपण झापड घालतो, तशीच अशा ठिकाणी झापड लोकांना बांधली जाते आणि त्या झापडीत ते असेच गोल गोल फिरत असतात. त्यात आपली काही प्रगती झाली की नाही ते बघत नाहीत. त्यामुळे जथि श्रीरामांचा वास झाला, जथि शूरपणखेला एवढे अपमानित केले गेले त्याच ठिकाणी अशा गोष्टी का घडव्यात? ह्याचं मला वारंवार आश्चर्य वाटत होतं. पण एकंदर आराखडा घेतांना असं समजलं, की रूढीगत होणे, ही खरोखर तामसिक प्रवृत्तीच्या लोकांना असते. आपल्यामध्ये बहुतके करून राजसिक आणि तामसिक प्रवृत्तीचे लोक असतात. त्यापैकी राजसिक लोक जे असतात ते वाईट काय, चांगलं काय ते बघत नाहीत. वाईट काय आणि उत्तम काय ते त्यांना समजत नाही. पाश्चिमात्य देशांमधील लोक राजसिक आहेत. त्यांना सांगितलं की तुम्ही धर्म करा तर तोही बरा, अधर्म करा तर तोही बरा. हेही चालेल आणि तेही चालेल. त्यांना कोणतं चांगलं आणि कोणतं वाईट हेही समजत नाही. पण तामसिक प्रवृत्तीचे जे लोक असतात, ते वाईटालाच मोठ मानून आपल आयुष्य खराब करत असतात. जे वाईट असेल, जे चुकीचे असेल, जे अधार्मिक असेल, त्यालाच धर्म मानून त्याच्यामध्ये तुमची आई आहे, म्हणून आपली सगळी शक्ती लावत असतात. त्याची अनेक उदाहरणं मी पाहिली आहेत. मी मी तुम्हाला स्पष्ट सांगते, की आता आणखीन आयुष्य वाया घालू नये. सर्वात मुख्य म्हणजे इथे एक प्रश्न कोणीतरी विचारला होता, की गीतेमध्ये कुंडलीनिबद्धल सांगितलं नाही. म्हणजे गीता काय ह्यांनीच लहिली आहे का? पहिल्यांदा प्रश्न हा. गीतेमध्ये जर कुंडलीनिबद्धल सांगितलं नाही, त्याला कारण एकच, की श्रीकृष्णाने फक्त दोन तास अर्जुनाला युद्धाच्या ठिकाणी एक उपदेश दिला. आज जवळजवळ वर्षानुवर्षे मी भाषण देत आहे, आणि तरीसुद्धा अजून जे बोलते ते संपत नाही. तेव्हा दोन महिन्यांमध्ये कवि दोन दिवसांमध्ये कवि दोन तासांमध्ये कोणती गोष्ट सांगता येईल, संपूर्णपणे, हे अगदी चुकीचे आहे. कृष्णाला नुसतं दोन तासांमध्ये ठासून त्याला बांधून घ्यायचं. कारण पुस्तक आपण काखेत मारू शकतो. परत सांगायचे म्हणजे कृष्ण हा ब्राह्मण नव्हता. तेव्हा ब्राह्मणांचे जर असे म्हणणे असेल, की गीता आमची आहे. तर ती न ब्राह्मणांची नाही. तो एक गवळी जातीचा होता. गवळी जातीला पूर्वी शूद्र मानत असत. तेव्हा तो सर्वसाधारण जातीतला एक मनुष्य होता आणि रुक्मिणी ही त्याच्या जातीतली नव्हती. तर्क्याबरोबर पलायन केलेले आहे हे आपल्याला माहिती आहे. हे सगळं कृष्णाने एवढ्यासाठीच केलं, की त्यावेळेलाही आपला देश अत्यंत रूढीगत झाला होता. इतका रूढीमध्ये फसला होता, की त्या रूढीमुळे जो आनंदाचा आश्रय होता तो संपलेला होता. म्हणून त्यांना ठीक करण्यासाठी श्रीकृष्णाने लीलाधर अस स्वरूप धारण केलं ही सगळी लीला आहे परमेश्वराची. तुम्ही काय असे खतपत पडले. दुसरे, गीता ज्यांनी लहिली तो ही ब्राह्मण नव्हता कवि तोही धर्माचा असा हकदार नव्हता, की मी धर्म जाणतो. तो कोण होता ? तुम्हाला माहिती आहे. एका कोळणीचा असाच झालेला एक मुलगा. कायद्याने नव्हता तर्क मुलगा तो. वडलांचा पत्ता नसावा अशातला तो मुलगा, असा तो व्यास. त्याच्याकडून गीता लहून घेतली देवाने. कशाला? दाखवायला की तुम्ही जन्मावरून ज्या जातीपाती लावता, ती गोष्ट खोटी आहे. जन्माने तुमची जातपात समजत नाही. जात ही माणसाची, जाती शब्द जो आहे, त्याचा अर्थ असा आहे, की कोणती तुमची प्रवृत्ती आहे, त्याप्रमाणे तुमची जातपात ठरवण्यात येते. त्याप्रमाणे श्रीकृष्णाने तीन जाती मांडलेल्या आहेत. तामसिक, राजसिक आणि सात्त्विक आणि जी सात्त्विक मंडळी असतात, ती कुशाग्र असतात. शकिलेली नसली, खेडेगावात रहात असली, तरीसुद्धा त्यांना हे समजतं, की चांगलं काय ? आणि त्यासाठी ते आपलं सगळं काही, लूटायला तयार असतात. सगळं काही द्यायला तयार असतात. जे काही खरं आहे, जे काही उदात्त आहे. जे परमेश्वरी आहे, त्याला ते ओळखतात. तुकारामाची जात कोणती होती ? अहो, सजन कसाईसुद्धा एवढा आपल्यामध्ये मोठा संत साधू झाल्यावर, ह्या महाराष्ट्रात हे सगळं झाल्यावर, अजून ही खूळे चाललेली आहेत, ह्याला काय म्हणावं ! म्हणजे चूक गोष्टीला सगळ्यात मुख्य मानून त्याच्यामध्ये आपलं आयुष्य घालवायचं. आता परवा एक बाई माझ्याकडे आल्या होत्या. त्यांना एक फार भयंकर रोग झालेला आहे. म्हटलं, 'काय करता तुम्ही?' 'माताजी, मी सगळी पारायणं करते.' 'बरं, आणखीन.' 'उपवास करते. सोमवार, मंगळवार, बुधवार, गुरूवार, सगळे उपवास करते.' 'म्हणे, 'अहो, इतकं मी केलं तरीसुद्धा माझ काही भल झालं नाही.' तर म्हटलं, 'तुम्हाला उपवास करायला सांगितलं कोणी? कोणी सांगितलं तुम्हाला? तुम्ही कशाला करता उपवास?' 'परमेश्वरासाठी.' 'परमेश्वराने सांगितले का तुम्हाला उपवास करायला ? कुठे सांगितले आहे की तुम्ही उपवास करायचा परमेश्वराच्या नावाने?' पण एक खूळ डोक्यात धरलं. एक फेंड डोक्यात धरलं, तसं वागायचं. सुरूवातीपासूनच. ह्या महाराष्ट्रावरती संत-साधुंचे अनेक उपकार आहेत. पण त्यांना छळलंसुद्धा खूप आहे लोकांनी. आता सुरूवातीपासून कशाला ? तुम्ही फक्त ज्ञानेश्वरांचंच आयुष्य बघा! संन्याशाचा मुलगा आहे म्हणून त्यांनी झोडपायला सुरूवात केली. त्यांना त्रास झाला. अहो, पण तुमचा व्यास एका कोळ्याचा मुलगा होता. तरी त्याला तुम्ही का मानता? त्याच्या गीतेला का मानता तुम्ही? कारण ते तुमच्या विशिष्टांमध्ये एक पुस्तक झाले ना! आणि आज ज्ञानेश्वरसुद्धा तुमच्या विशिष्टातले एक पुस्तक झाल्याबरोबर 'आमचा ज्ञानेश्वर' झाला. कुठून. तुमचा काय संबंध? जे दान ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं आहे, मी वाचून वाचून शंभरदा सांगते ते पसायदान आणि ते पसायदान तुम्हाला विचारायचं आहे, आज मला द्यायचे आहे तुम्हाला. त्यांनी जे तुम्हाला वचन दिलं आहे, ते पूर्ण करायचं आहे. त्यांनी जे एक एक सांगितलं आहे, ते सिद्ध झालं पाहजे. त्याच्यानंतर इथे गांधीजींना नाशकात आणून सांगितलं, की तुम्ही प्रायश्चित्त करा. ते तरी काय करणार विचारे! मी गांधीजींच्या बरोबर बरीच वर्षे होते. काय करणार ? सगळ्यांचं प्रायश्चित्त केल्याशिवाय तुम्हाला होत नाही आणि आता सगळे फारेनचे कपडे घालून फिरतात आणि फारेनर्ससारखे मरिवातात. तेव्हा तुम्हाला प्रायश्चित्त करायला नको. अशी जबरदस्ती तुम्ही ह्या थोर माणसावरती केली, की तुम्ही येऊन प्रायश्चित्त करा, ह्या ढोंगी लोकांसमोर. ह्या ढोंगी लोकांचं महत्त्व वाढवून तुम्ही सगळं काही सोडून टाकलं आहे. सर्वनाशाकडे चालले आहे. एवढ्या मोठ्या मोठ्या लोकांना तुम्ही नमवून टाकले आहे. ज्ञानेश्वरांसारख्या माणसाला तुम्ही एवढे छळले, की त्यांना समाधी घ्यावी लागली. शेवटी आपण

साईनाथांना एवढ मानतो. शरिडीचे साईनाथ हे मुसलमान होते. होते मुसलमान. ह्याची सद्धिता आम्ही देऊ शकतो, की ते मुसलमान होते. पण ते मुसलमान धर्मात जन्माला आले. म्हणजे जेवढे मुसलमान धर्मात जन्माला आले, ते वाईट आणि जेवढे हिंदू धर्मात जन्माला आले ते भगवान, असं वाटतं का तुम्हाला? अशा गैरसमजूतीत राहून आपण संबंध आपलं आयुष्य खराब करून घेतलेले आहे. तुम्ही कोणत्याही धर्मात जन्माला आलात, कोणत्याही जातीत जन्माला आलात कवि कोणत्याही वंशात जन्माला आला आहात, तुमची जी करणी आहे, त्याच्यावरून तुमची माहिती होते, तुम्ही कोण आहात ? तुमची करणी काय आहे ? तुमची करणी जर तशी उदात्त असली, तशी मोठेपणाची असली, तर सारं जग तुमचं होतं . साच्या जगाला मग तुमची कमित कळते आणि सारं जग तुमच्या चरणावरती येतं. पण जर तुमची करणी वाईट, तर तुमच्या जातीला आणि आईवडिलांना आणि कोणाला कोण वचिरतं ? मी म्हणून, ही एक प्रवृत्ती आहे आणि त्या प्रवृत्तीमुळे बरोबर आपण त्या चाकोरीत फरित असतो. दूसरे असे आहे, की परमेश्वरी क्रिया ही एक जीवंत क्रिया आहे. जसं आधी मुळे येतात. त्याच्यानंतर त्याचा बुंधा येतो. मग त्याला फांद्या येतात. पालवी येते, त्याच्यानंतर फुलं लागतात. मग फळ होतं. एकानंतर एक गोष्ट अशी अशी, हळूहळू होत जाते. ती परमेश्वरी शक्ती आहे. तेव्हा ज्यावेळी जे व्हायचं ते झालं. ज्यावेळी जे करायचे ते केले. ज्यावेळी जे समजवायचे ते समजवले. तसेच आपल्या इथल्या सामाजिक, तुम्ही जर पाहिलं तर ज्यावेळेला आगरकर आले होते, तेव्हा त्यांनी स्वतः म्हटलं, की मी एखाद्या वधिवेशी लग्न केल्याशिवाय होणार नाही.. नी सांगितलं की वधिवेशी लग्न करा. स्वतः. ते ब्राह्मण होते. पण त्यांच्या लक्षात आलं, की आमचे चुकलेले आहे. टळिकांनी स्वतः एका वधिवेशी लग्न करून सद्धि करून दिली, की ही जी वधिया वविवाह संस्था तुम्ही अमान्य केलेली आहे, तिला तुम्हाला मान्य केले पाहिजे. त्याच्यावर बघा, जेव्हा गांधीजी आले. माझे वडिल गांधीजींचे परम भक्त होते. त्यांनी माझ्या वडिलांना सांगितले की, 'सगळ्या तुमच्या, आम्ही अकरा भावंडे होतो, सगळ्या मुलांची लग्न अकरा आपल्या हिंदुस्थानातले जे नागरीक आहेत, तथि कुठे तरी तुम्ही करा. मग ते हिंदू असोत, मुसलमान असोत, ख्रिश्चन असोत. कोणीही असोत.' त्याप्रमाणे माझे लग्न यू.पी. ला झाले. आम्ही सगळे सुखी आहोत. फार आनंदात आहोत. पण कारण त्यावेळेला गांधीजींनी असा वचार केला, की आता आपण फक्त भारतासाठी भांडतो आहे. त्या भारतातल्या लोकांचे सांगा. पण आज वेगळी वेळ आलेली आहे. आज वशिवाची वेळ आलेली आहे. त्या वशिवामध्ये आपल्याला फरिलेच पाहिजे. या वशिवामध्ये आपले संचारण झाले पाहिजे. आपण धर्म धर्म म्हणून जे बसलेलो आहोत, धर्माला इतकी अंधता येऊन काहीही उपयोगाचे नाही. ह्या दिली. आता परवाचीच एक गोष्ट सांगते. आमच्या इथे एक मुलगी आली. तचि आठव्या वर्षी लग्न लावून कारण पैसे मळिले म्हणजे झाले. लग्न लावायचं. ती आठ वर्षाची मुलगी आहे. तचिं लग्न कसं लावायचं तो वचार नाही केला. ते लग्न म्हणजे अनैतिक तर होतेच. पण बेकायदेशीर होते. ईल्लगिल होते. तेव्हा तिला सोडून टाकली. तशीच ती वचिारी त्यानंतर मॅट्रिक झाली. कोणी तचियाशी लग्न करायला तयार नाही. सगळे अगदी फार देवभक्त! कोणीही तचियाशी लग्न करायला तयार नाही. दसायला चांगली देखणी मुलगी. सगळ्यांनी सांगितले, की हचि लग्न झालेले आहे. आम्ही हचियाशी लग्न करणार नाही. काही वचिारू नका अगदी. त्या मुलीचं लग्न आम्ही एका फ्रेंच मुलाशी करून दिली. ती आनंदात, सुखात बसलेली आहे. इथे जर ती शेण खात बसली असती तर लोकांना फार आनंद झाला असता! तचि संबंध सर्वनाश केला असता तर आणि त्याहून आनंद झाला असता! आपल्याला माहितीच आहे, स्वजातीय लग्नांचे आजकाल काय प्रकार चाललेले आहेत. आणि ह्या सर्व गोष्टींच्या पलीकडे पाहणारे लोक कुशाग्र आहेत. सांगितलेलेच आहे, 'येर्यागबाळ्याचे काम नोहे.' आता तुमच्या महाराष्ट्रातली ही क्रांती संबंध वशिवात पसरणार आहे आणि पसरत आहे. ती तुमच्या डोक्यात कतिपत येते ते पहायचे आहे. त्याला डोक पाहिजे. पहिल्यांदा म्हणजे कुशाग्रता पाहिजे. ज्याला कुशाग्रता नाही तो ही गोष्ट आकलन करू शकत नाही. आज कोणती वेळ आहे ? ह्या वेळेला कसं करायला पाहिजे ? कसं वागायला पाहिजे? ह्याला आपल्याकडे समयाचार म्हणतात. पण धर्माच्या बाबतीत आपण अगदी ढिली आहोत. दारू पणि, मुख्य धर्म आहे आपला आजकाल. नसलं, तर तंबाखू, वारकरी लोक आहेत. काय त्यांनी धर्म मळिवला? मी वचिरते. पंढरीनाथ, पंढरीनाथ करून तथिपर्यंत कोणी सांगितले तुम्हाला तसे करत जायला? ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं होतं ? त्यांनी काय तुम्हाला दडिया घालायला सांगितल्या होत्या? अहो, त्या लोकांची स्थिती पाहून मला अगदी रडायला येते. खर सांगते तुम्हाला. वारकऱ्यांच्या प्रोग्रॅमला गेले होते तर त्यांना बघून मी रडतच होते. बोलूच नाही शकले. रडतच होते सारखी. ते म्हणे, 'माताजी, काही तरी बोला.' म्हटलं, काय बोलायचे आता हे. अहो, देवाच्या नावावर ही काय स्थिती करून ठेवली आहे? वाळून नुसते अगदी पाण्याचे पतिर दसितात. त्यांची स्थिती काही भक्तांची आहे. त्यांच्या चेहऱ्यावर काही तेजस्वता आहे. अहो, काहीतरी असायला पाहिजे नां धर्माने. हे काय पंढरीनाथांचे शिष्य आहेत का? अहो, सुदामा त्याच्याकडे गेला होता, तर त्याची सोन्याची द्वारका केली. त्या पंढरीनाथाच नाव बदनाम करणारे हे लोक सगळे रस्त्यावर दडिया नेत आणि त्यात तंबाखू खात फिरताहेत. जे खर ते मी सांगते. गळ्यात माळा घालायची. तोंडात तंबाखू कोंबायची आणि जायचं. सगळे कॅन्सरने आजारी. आईने सांगायचे नाही तर कोणी सांगायचं! तुम्हाला वाईट वाटलं तरी हरकत नाही. पण जे खरं आहे ते मी सांगते. म्हणजे उद्या तुम्ही म्हणणार नाही, 'माताजी, तुम्ही आम्हाला सांगितलं नाही.' पण ह्यावेळेला ह्या सगळ्या वशिवाच्या कार्यामध्ये फार महत्त्वाची गोष्ट होती की संबंध वशिवा ह्याला एकवटायचं. तुम्हाला दुसरे प्रश्न आहेत. तसच इंग्लंडला गेलं की ते म्हणतात, 'तुम्ही हिंदू करतात लोकांना.' अमेरिकेत गेलं, ते दुसरं म्हणतात, तुम्ही कम्युनिसट करतात. कोणी कुठेही गेलं त्याच्यावरिद्धच आम्ही सगळ्यांना करत बसलेलो आहोत. अर्थात, एका अर्थाने वरिधातच होत आहे. कारण जे तुम्ही गच्च धरून बसलेले आहात . ज्याला तुम्ही सत्य मानलेलं आहे, ते सत्य नाही असं म्हंटल्याबरोबर ते वरिधात पडणारच. त्यातल्या त्यात गोष्ट अशी आहे, की जी प्रगती आपण करायची आहे, ती जीवंत प्रगती होण्यासाठी काहीतरी परमेश्वराने व्यवस्था केली असेलच. जर परमेश्वर आहे तर ! त्याने काय आपल्याला खतिपत पडायला, की काय नाशकिची स्थिती आहे ! बघवत नाही. घाणेरडी स्थिती. लोक अगदी घाणेरडेच्या घाणेरडे रहातात. इथेच रामचंद्रांनी अनवाणी चालून सगळं आपलं चैतन्य लुटवलं होतं. वचार करा. ज्यांनी सांगितलं होतं योगभूमी आहे. आहे. भारतभूमी फार मोठी आहे. ह्याच्यात जो जन्मला त्याने हजारो वर्षांची तपस्या केली असेल कवि फार पुण्यसंपदा असेल, ज्यांनी परवाताएवढे पुण्य गाठले असेल पूरवजन्मात, तो इथे जन्माला येतो. मग त्याची दैन्यदशा का ? परवा एका डोंगराळ ठिकाणी बघतिलं मी, तथि एका शाळेत मूलं, अहो, काय ती शाळा! काय ती मुलं! बापरे बाप! काय ही दैन्यदशा बघवत नाही. खरोखर सांगते आणि तिसूद्धा शिष्टपणे मरिवायला सगळेजण तयार. म्हणजे एक तर भक्तिरपणा आणि त्यात उद्दामपणा. हे आपल्या हिंदुस्थानात दसिते. एखाद्या भक्तिराला म्हटलं, 'अरे बाबा, आता माझ्याजवळ पैसे नाही जा. चार शिष्या देऊन जाईल तो. असं वागून आपली दैन्यदशा जाणार नाही. जे लोक सुबुद्धीवाले आहेत, त्यांना ह्या देशाची काळजी आहे. त्यांनी एकदा वचार करायला पाहिजे, की ही दशा कधी ठीक होणार? सांगायचं म्हणजे, खरोखर ही योगभूमी आहे. इथे एवढे मोठाले साधू-संत आणि अवतार झाले, पण तुम्ही त्यांना छळलं आहे. त्याची अजून पापं फेडायची आहेत मला. दुसरं म्हणजे असं, की जे त्यांनी सांगितलं ते कृतीत आणत नाहीत. कृष्णाने सांगितलं की, 'योगक्षेमं वहाम्यहम्'. आधी योग घ्या, मग क्षेम सांगितलेले आहे. योगाशिवाय क्षेम सांगितलेले नाही. जर तुम्ही योग घेतला, परमेश्वराशी तुमच तदात्म्य झालं, जेव्हा तुमच्या आत्म्याशी

समग्रता आली, तेव्हाच तुमचं क्पेम होईल, असं सांगतिलेले आहे आणि होतं. ज्यांनी ज्यांनी सांगतिलेलं आहे त्यांचं होतंय. पण तो योग इतका सहज कसा मळिल? समजा मळितो. जर मळितो तर काहीतरी असल्याशब्याय मळितो का? काहीतरी झाल्याशब्याय मळितो का? आम्ही काहीतरी हशारच असलो पाहजि. आमच्यात काहीतरी वशिषच असायला पाहजि. पण ज्याला मळायचं त्यालाच मळणार असं दसितंय मला. योगधर्म मूर्खांसाठी नाहीये. जे मूर्खपणात राहतात त्यांच्यासाठी योगधर्म मळणार नाही. कारण त्यांना झेपणारच नाही तो. झेपायचाच नाही. जे शहाणे आहेत आणि जे वीर आहेत तेच देवीची भक्ती करू शकतात. तेच कुंडलनीला पुजू शकतात. ज्यांच्यात ते नाही त्यांच्या बसचं हे काम नाही. तेव्हा नाशकिमध्ये तुम्ही बघायचंय, शोधून काढायचं आहे, इथे कति वीर आहेत ते. अहो, त्या शब्याजी महाराजांनासुद्धा तुम्ही राज्यावर बसू दिलं नाही. म्हणे तो कुणबी आहे. असं कां? आणि आता त्यांच्याच नावावरती मोठमोठाले ऑरगनायझेशन काढून हिंदू धर्मप्रतपालक असं त्याला बनवलं ते कसं! त्यांना म्हणे तुम्ही कुणबी आहात. आता राज्यकारभारावरती ब्राह्मण जाऊन बसले तर त्याला का नाही म्हणत तुम्ही ब्राह्मण आहात. तथि राजपूताला बसवा. म्हणायला पाहजि. कारण आपल्याकडे फक्त राजपूत लोकांनाच बसायचा अधिकार आहे ना! देवकृपेने मी राजपूत जातीतली आहे. त्यामुळे माझ्यावर तुम्ही आक्षेप घेऊ शकत नाही. मला राजकारण नको. पण सांगायचं म्हणजे असं, की आत्म्याला प्राप्त करणं, हे मुख्य जे आपलं धर्मातलं आहे, जो गाभा आहे, तो सोडलेला आहे. त्या गाभ्यालाच सोडल्यामुळे आपले सगळे नुकसान झालेले आहे. तो गाभा आपण धरला पाहजि. आता तो कसा मळवायचा? हा प्रश्न आहे. बरोबर आहे, की आपण तो मळवायचा कसा? पण समजा तर त्याची कोणी व्यवस्था केली, समजा जर कोणी म्हटले, की तुमच्यामध्ये कुंडलनी आहे ती आम्ही जागृत करतो तर त्याला तुम्ही मारायला उठणार का? आजकाल संबंध जगामध्ये फक्त वर्तमानपत्रकार दसितात मला शहाणे. सगळ्यांवर ताशेरे झाडायचे. इतके ताशेरे झाडायचे. जथि लोकांना ठीक करायचं, तथि तोंड बंद असतं त्यांचं. अशा लोकांना, मला कधी कधी वाटतं, की स्वतःची जबाबदारी समजत नाही. उद्या परमेश्वराने खाड्कन प्रश्न वचिरला तर हे काय उत्तर देणार आहेत त्यांना. सगळ्यात मुख्य गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि, की आपली ही जी आज दशा आहे, ती नीट करण्याचा मार्ग काय? सहजयोगाचं तत्त्व एक आहे, की आत्म्याला तुम्ही मळवा. त्याला पैसे लागत नाही, काही तुम्हाला पुस्तकं लागत नाही. तर ही जीवंत क्रिया आहे. जसे एखादे बी तुम्ही पेरले, म्हणजे कसे आपोआप अंकुरते. तसेच तुमच्यात कुंडलनीचा जो जागृतीचा प्रयोग होतो, तो आपोआप, सहज होतो. डोक्यावर उभं राहून, परवाच कोणीतरी गृहस्थ येऊन सांगायला लागले, की एक वणिगुतीरथ म्हणून गृहस्थ आहेत त्यांनी पुस्तक लहिलं आहे. त्याच्यात तरूणोपाय, अरूणोपाय, गाढवोपाय सगळे लहिले आहेत. स्पष्ट सांगायला लागले. त्यातला कोणता आहे. म्हटलं असं कां? आता एका शब्दात, खरं सांगायचं म्हणजे सगळं खोटं आहे. कसलाही उपाय उपाय करायचा नाही. तुमच्यात सगळं आहे ते. अहो, तुम्ही जर पूर्वजन्मात एवढी पुण्याई नसती केली, तर ह्या नाशकि कृपेची जन्माला आले असते का? पण सगळं वाया जाणार आणि त्या गोदावरीत तुम्ही टाकणार असं दसितं. ते सगळे तुम्ही केलेले आहे पूर्वजन्मात. काही पुढे करायला नको. सगळं तयार आहे. म्हणजे मला असं वाटतं की सगळे करून मग ते सगळे पाण्यात घालायचं. दसितंय मला स्पष्ट. ही संगळी कमिया तुमच्यात आहे. तुम्हाला जतिक्या लवकर जागृत करू शकते, ततिक्या लवकर फारेनर्सना नाही करू शकत. त्यांच्यात तुमच्यासारखा धर्म नाही बसलेला. पण धर्म म्हणजे एक चाकोरी नाहीये. धर्म प्रगतीशील असतो आणि तो जीवंत असला पाहजि. मेलेला धर्म काय कामाचा आहे? त्या मेलेल्या धर्माला चकितून बसलात, म्हणून त्या धर्मापासूनही काही मळिलेलं नाही आणि सगळं देवादिकांचं नाव खराब करून ठेवलंय तुम्ही. आता वशिष म्हणजे सहजयोगाचं की जेव्हा आत्मा मळितो तेव्हा क्पेम हे घडले पाहजि. ही त्याची ओळख आहे. सर्वप्रथम जागृती झाल्यावर तब्येती ठीक होतात. प्रकृती ठीक होते. आम्ही पुष्कळ लोकांचे कॅन्सर ठीक केले आहेत. संजीव रेड्डी आहेत. ते आले होते ऑपरेशननंतर. तुम्ही पत्र लहिन वचिरा त्यांना, लंडनला. तर मी माझ्या यजमानांच्या बरोबर होते. तुम्हाला माहिती आहे, माझे यजमान फार मोठ्या हृदयावर आहेत आणि संजीव रेड्डीनी सांगतिलं की, 'आता मी वाचत नाही.' इतक्यात तथि जे बी..... म्हणून होते, हायकमशिनर साहेब, त्यांनी सांगतिलं, की ह्या माताजी नरिमलादेवी आहेत. त्यांनी माझे नाव ऐकलेले आहे. दिल्लीच्या लोकांना शहाणपण जास्त आहे म्हणा इथल्यापेक्षा. तर त्या म्हणाल्या की, 'तुम्ही माताजी, नरिमलादेवी. मी असं ऐकलंय की तुम्ही लोकांना बरे करता. माझ्या नवर्याला बरे करा. कृपा करा.' आणि ते गृहस्थ फार बाईट परस्थितीत होते. ऑपरेशन झालं होतं, पण फेल्युअरसारखं. मी फक्त दहा मनिटि त्यांच्या पाठीवर हात ठेवला आणि एकदम बरं वाटलं त्यांना, एकदम बरं वाटलं. त्याच्यानंतर आले आणि मला म्हणायला लागले की, 'लोकांना असं वाटलं असेल, की मी ह्यांच्यासाठी अॅम्ब्यूलन्स वगैरे घेऊन आलो आणि आता हे उतरले कसे?' नंतर स्वतः बोलवून त्यांनी माझा. तो एक संत-साधू, कुशाग्र मनुष्य होता असंच म्हटलं पाहजि. ५-१० मनिटिमध्ये मी त्यांना ठीक केलं. असे बरेच लोकांना मी ठीक केलेले आहे. पण बरे केल्याबरोबर, 'आम्ही तुम्हाला पाच हजार रुपये देतो, पण आम्ही म्हणू त्या माणसाला बरे करायला पाहजि.' आम्ही मुळीच करणार नाही. आम्ही काय तुमचे नोकर आहोत. असा दावा करायचा, म्हणजे उद्दामपणा कति? कति उद्दाम! ठीक करता की नाही करत? म्हणजे असं, अहिल्येची शळि झाली. तिला तुम्ही ठीक करता की नाही असं रामचंद्रांना म्हटलं असतं, तर रामचंद्रांनी सांगतिलं असतं, चालते व्हा इथून. पण सहजयोगाने कॅन्सरसारखे रोगसुद्धा बरे झालेत. इतकच नाही तर अनेक रोग बरे होतात. तुम्ही जर ह्या लोकांचे चेहरे बघाल, आता ते आले नाहीत. सगळेजण बाहेर गेलेले आहेत. तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, गुलाबाच्या फुलासारखे सगळे दसितात. तुम्ही पुण्यातले, मुंबईतले सहजयोगी बघा. एकदम ओळखू येतात. त्यांचं आयुष्य म्हणजे एक वशिष, सुरभति, कमळासारखं आहे. पण नदिान तुमची तब्येत तरी ठीक असू देत. परवा एक भेटले मला. त्यांची संबंध फॅमिली कामातून गेलेली. मुलगा आजारी, बायकोला फटि येते, नवर्याने सगळे पैसे गमावलेले. अगदी भयंकर स्थिती. चेहरे बघतिले तर वाटते काय ही, काय त्यांची स्थिती झाली आहे. म्हटलं, 'काय हो, तुम्ही करता काय?' म्हणे माताजी, 'आम्ही फार सेवा केला गुरूंची.' 'कोण गुरू?' म्हणे नाव केरोबा. असं कां? म्हटलं, केर का? आता घाणोबा एक शोधा म्हटलं. नावंसुद्धा सुंदर सुंदर आहेत सगळ्यांची आणि त्या केरोबांनी ह्यांना केर करून टाकलेलं. मेले म्हणे आता ते. म्हटलं त्यांनी केलं काय? नाही म्हणे, आधी त्यांनी सव्वा रूपये तोळा सांगतिले होते. मग सव्वा रूपया सांगतिला, मग सव्वा तोळे सोनं सांगतिलं. मग अमकं झालं, सव्वा सव्वा करत ह्यांचं सवाई करून टाकलं ह्यांनी आणि गेलेसुद्धा. ही अशी वेडेपणाची कामं तुम्ही करणार असाल आणि मग परमेश्वराला तुम्ही दुषणं द्याल, तर परमेश्वराने तरी काय करायचं? मग त्यांना सगळ्यांना बसवून, त्यांना पार केलं. त्यांच्या तब्येती ठीक केल्या. जवळजवळ तीन तास घालवले. म्हणजे त्या केरोबाचा केर काढता काढता माझी अशी स्थिती झाली. आता तुम्ही शोधून सगळे असेच आणणार. आमचे गुरू! काय केलं तुमच्या गुरूंनी तुमच्यासाठी? वचिरा करायची पहिली गोष्ट. काही नाही माताजी. मग? म्हणे आम्ही गुरूभक्ती करतो. असं कां? सद्गुरू पाहजि. सद्गुरू आहेत का? सद्गुरू पैसा घेणार नाहीत. तुमच्याकडे जेवणारसुद्धा नाहीत आणि जिवतील तर त्याचे पैसे देतील. तुम्ही त्यांना एक वस्तू दिली तर दहा वस्तू तुम्हाला परत करतील. ते सद्गुरू! पैसे खातात ते गुरू नाहीत. इथे दोन पैसे ठेवा, ठेवले, चार पैसे ठेवा, ठेवले. इथे डोकं ठेवा, झालं. अहो, हे डोकं परमेश्वराने बनवलं आहे. हे डोकं काही असं तसं आहे का तुमचं? अहो, ह्या ० योगभूमीत जन्माला आलात. हे डोकं सगळ्यांच्या समोर झुकवायला तुम्ही

आहात तरी काय? अहो, जनावरं झुकवत नाही. तुम्ही कशाला सगळ्यांच्या समोर झुकवता? त्याने काय मळिणार आहे तुम्हाला? माझ्याही पायावर येऊ नका, कृपा करून. मला त्याचा त्रासच होतो. काही फायदा होत नाही. जर तुम्ही पार नाही झालेले. तुम्हाला जर आत्मसाक्षात्कार झाला नाही, तर माझ्या पायात आणितुमच्या पायात काही फरक नाही. हां, आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि. आत्मसाक्षात्कार म्हणजे सगळ्यांच्यामध्ये परमेश्वराच्या प्रतबिंबाचा जो भाग आहे, तो आत्मा आहे. आपलं जे प्रतबिंब परमेश्वराच्या हृदयावर पडलेलं आहे, तो आत्मा आहे. आणि तो आत्मा मळिवण्यासाठी आपल्यामध्ये कुंडलनीची व्यवस्था परमेश्वरानेच करून ठेवली आहे, आपण नाही केलेली. ती जर जागृत झाली, सहज भावाने, तर त्या आत्म्याचा आणिकुंडलनीचा जेव्हा योग घडतो, तो खरा योग आहे. बाकी हुंदडत रहायचं, कपडे उतरवून फरित रहायचं कवि आणखीन काय, उपवास करायचा. आणखीन नुसतं बडबड, जप जप करत जायचं. हे काही परमेश्वरी कार्य नाहीये. वडिया प्यायच्या आणिकेव्हा वडिया नाही प्यायच्या तेव्हा राम राम करत रहायचं. रोजच बघतो असे लोक. मीच सांगते अशातली गोष्ट नाही. पण तरीसुद्धा आपण हे बघून, समजून, उमजूनसुद्धा तसेच वागतो. पण त्याच्या उलट दुर्दशा सुरू झालेली आहे. जी आपली तरूण मंडळी आहेत ते म्हणतात की काहीतरी थोटांड दसितंय. काही खरं नाही. सोडा. आपण आपले कम्युनसिट होऊयात. असं अल्जेरियाला झालं, तर ५०० - ६०० मुलांनी कम्युनसिट होण्याची प्रतज्ञा केली होती. त्यातला एक. पण ते कुशाग्र बुद्धीचे लोक आहेत. भयंकर कुशाग्र. मुसलमान असले तरी. फार कुशाग्र आहेत. एक मुलगा एरोनॉटिकल इंजिनियर, जमेल म्हणून, आला लंडनला आणिकार झाला. त्याने सांगितलं, थांबा, थांबा, परमेश्वर आहे. त्या चैतन्याच्या लहरी तुम्हाला हातात लागतात. त्याला आपण वदि म्हणतो. तुमच्या हातात, तुमच्या मज्जातंतूवरती आहेत. त्याचा परिणाम आत्म्याचा आणिक तुमच्या हातात लागला पाहजि. ज्याने वेद शब्द नघिला तो वदि आहे. वेदात पहिलाच श्लोक आहे, जर तुम्हाला वदि झालं नाही तर वेदाचा काही उपयोग नाही. म्हणजे ते वेदांच पाठांतर, अर्थ नाहीये त्याला. म्हणजे नुसते शकिलेलेच लोक पार होणार आहेत का ? जे वाचू नाही शकत ते गेले वाटतं. आपल्या देशात शकिलेलेच नाहीत लोक. हे वदि झालं पाहजि. आपल्या सेंटरल नव्वहस ससिटीमवर, आता मज्जातंतूवर कळलं पाहजि. बाकी बाबतीत आपण मॉडर्न आहोत, पण धर्माच्या बाबतीत अत्यंत मागासलेले आहोत. आजपर्यंत जी आपली उन्नती झाली. जी प्रगती झाली. जे आपण मानवस्थितीत आलो आहोत, ते सगळं काही आपल्या नसांवर आहे. आता एखाद्या माणसाला सांगितलं, की तू ह्या घाणेरड्या गलरीतून जा. तर तो नाक बंद करेल. नाशकिमध्ये तसं काही दसित नाही. इथे लोक चांगले व्यवस्थित चालतात. पण तरीसुद्धा. बहुतेक घाण वाटते. पण जर एखाद्या गाढवाला सांगितलं कवि कुत्र्याला सांगितलं तर तो व्यवस्थित जातो. तसंच आत्मसाक्षात्कारानंतर होतं, की मनुष्यामध्ये धर्म असा जागृत होतो, की तो पापाकडून जातच नाही. त्याला इच्छाच होत नाही. रामाला सांगावं लागलं होतं का, की तू पाप करू नकोस? महात्मा गांधींना सांगावं लागलं की तुम्ही इमानदारी ठेवा पैशांच्या बाबतीत ? खरसिताला सांगावे लागले का, की तू बायकांच्याकडे बघू का, नकोस? धर्मच त्यांच्यात जागृत झाला. त्यांच्या जागृत झालेल्या धर्मामुळे ते स्वतःचेच गुरू झाले. ज्ञानेश्वरांना काही सांगावं लागत होतं का, की तुम्ही वाईट मार्गाला जाऊ नका वगैरे? ती मंडळी कशी सुरभति होती ? त्यांच्यामधून हे गुण कुठून आले? हा पण वचिार केला पाहजि. हे गुण येण्याचं कारण त्यांच्यामध्ये आत्म्याचा प्रकाश होता. एकदा का आत्म्याचा प्रकाश आला तर मनुष्याला सर्वकाही समजतं आणि दसितं आणि तो सन्मार्गानेच चालतो. जेवढे काही वाईट मार्ग आहेत ते सुटून जातात. साधु-संतांनी हे सांगितलं आणि त्यांनी हे सांगितलं की बाबारे, तोपर्यंत तू नाव घेत रहा. तोपर्यंत तू नाव घे म्हणजे तुझ्या लक्षात राहील, की परमेश्वर आहे. त्यांना भीतीच होती. पण त्याच उलट झालं. त्यांनी नाव घ्यायला सांगितलं तर, 'नाव घे म्हणतोस का? मग चोवीस तास मी नावच घेत रहाणार.' मग जर परमेश्वर दत्त म्हणून उभा राहिला तरी मी त्याचं नावच घेत रहाणार. त्यालाही ओळखणार नाही. तुलसीदासांनी वर्णन केलं आहे स्वतःच की, 'चित्रकूट के घाट पर, भरी संत की भीड।' चित्रकूटच्या घाटावरती संत की भीड झाली. संत आले पुष्कळ. 'तुलसीदास चंदन घसि, तलिक करत रघूवीर।' रघूवीर आणि तलिक. पण मी ओळखलं नाही. त्यांच्या प्रोग्रॅमला म्हणे, साक्षात् असा हुतुमान येऊन बसला असतांना 'मी ओळखलं नाही.' सूरदासांनी संबंध सूरसागर लहिला. लहिन झाल्यावर असं म्हटलं आहे नम्रपणाने, 'सूरदास की सभी अवदिया दूर करो नंदलाल।' ह्याच्या आधीची जेवढी काही वदिया आहे ती अवदिया आहे. वदिया जेव्हा आमचं आत्मसाक्षात्काराचं स्वरूप येईल तेव्हा जी ही सर्वव्यापी शक्ती चैतन्य जी आहे, ब्रह्मशक्ती जी आहे, तिला मी जेव्हा जाणून, चैतन्याच्या लहरीनी, तेव्हा जी शक्ती आमच्यामध्ये येईल, ती खरी ब्रह्मशक्ती आणि त्या ब्रह्मशक्तीला धरून, त्याची वदिया धरून तचिं कार्य बघून ती कशी कार्यप्रवण आहे, तच्यामध्ये कशी ऋतभरा प्रज्ञा आहे, हे सगळं काही जाणून त्याच्यावर आम्ही जेव्हा मात करू, तेव्हा आम्ही खरे गुरू. ते गेलं एकीकडे. कसला तरी पलायनवाद घेऊन बसायचा. हा बुद्धीवाद्यांचा एक प्रकार झाला. आपल्या हनुमानातील बुद्धीवाद्यांचा प्रकार मला समजत नाही. अहो, केवढा मोठा वारसा आहे तुमच्याकडे. साऱ्या जगाला झुकवाल अशी मोठी कमिया ह्या देशाची आहे. काय तुम्ही घेऊन बसलात? मला समजत नाही. कोणत्या गोष्टीचं भांडण घेऊन बसलात तुम्ही माझ्याशी ? त्यांच्याजवळ जेवढं ज्ञान आहे, ते फक्त झाडाचं झाडं ज्ञान आहे. त्यांचं झाड एवढ वाढवून घेतलं आहे त्यांनी, की आता कोलमडायला लागलं आहे आणि आपल्याकडे जे ज्ञान आहे, ते मुळाचं ज्ञान आहे, पण आपण वाढवून नाही घेतलेलं. ते वाढवून घ्या. म्हणजे संबंधच्या संबंध झाडंही पोसाल, आणि त्या झाडाला तुमची कमित येईल. पण आपण आपल्याला अतशिहाणे समजतो. त्याच्यामुळे आपले बैल रकामे आहेत. धर्माची आणिकेपेमाची सांगड बसत नाही. म्हणजे काय आहे, कुठेचरी चुकलेलं आहे, असच म्हटलं पाहजि की नाही. सांगड का बसत नाही, जर आपण धार्मिक आहोत, तर आपल्यात संतोष मुळीच नाही. का नाही ? कुणाचं कसं वाईट करायचं. कोणाचे गळे कसे कापायचे, ते हनुमानात येऊन शकिलं लोकांनी. ही आपली प्रसिद्धी बाहेरच्या देशात आहे आणि आपण अत्यंत शहाणे बनून बसलो आहे. लबाड आहोत आपण. हे समजलं पाहजि. ही लबाडी वकित घेऊन आली? कारण आपण परमेश्वराला सुद्धा कुठून बसलेलो आहोत. आपल्याला असं वाटतं, परमेश्वर सुद्धा आपल्या हातात आहे, काय म्हणू ते द्यायला. तुम्हाला परमेश्वराला ओळखायला पाहजि. परमेश्वर आहे ततिका सोजवळ आहे, पण ततिकाच भयंकर पण आहे. एकदा जर का तो तापला, तर त्याला थांबवू शकत नाही. म्हणजे आपल्यामध्ये आत्मा मळिवला पाहजि. त्याला तुम्हाला काही करायचं नाही. काही मोजायचं नाही. काही मेहनत नाही. काही उपवास नाही. फक्त शुद्ध मनाने हे स्वीकारावं. आणि हे पसायदान आहे आणि हे घ्यावं आणि हे घेतल्यानंतर त्यांनी जे काही वर्णन केलेले आहे, ते तुम्ही होता की नाही हे बघावं. 'कल्पतरूंचे आरवा.... बोलते पयिपांचे आरववा.' ते तुम्ही होता की नाही ते बघा. सहजयोग्यांचं सगळ्यात मोठे म्हणजे हे आहे, की आत्तापर्यंत जे काही धर्माबद्दल लोक बोलले आणि केले त्याची प्रचिती नव्हती. आज सहजयोगामध्ये प्रत्येक गोष्टीची प्रचिती आहे. त्याचे फायदे साक्षात् होतात. आमच्या नगर जल्लिह्यामध्ये लोक मला रोकडामाई म्हणतात, रोकडामाई की आज तुम्ही पार झाले, उद्या नोकरी मळिली. परवा पैसे मळिले. नंतर बरा झालो. तेरवा हे झालं. रोजचं त्यांचं एक एक येतच. म्हटलं लहिन ठेवा हे सगळं. कारण मला वाचायला फुरसत नाही आणि ऐकायलाही फुरसत नाही. पुस्तकं लहिन ठेवा. ग्रंथच्या ग्रंथ लहिवे अशी स्थिती आहे. म्हणजे काय होतं ? कसं होतं ? ते समजून सांगा. थोड समजून घ्या. कोणत्या गोष्टीवर परिणाम

आला. कारण असतील. कारणामुळे परिणाम , परिणामांकडे आपण लक्ष दलि म्हणजे आपण कारणाशी झुंजतो. कारण आणि परिणामामध्ये आपण झुंजत रहातो. असं वाटतं, की कारण जर आपण ठीक केलं तर ठीक होईल. परिणाम जर ठीक केला तर ठीक होईल. कारण आणि परिणाम हे एकाच नाण्याचे दोन भाग आहेत. त्याला तुम्ही, एकाला बांधून दुसऱ्याला ठीक करू शकत नाही. मग इलाज काय आहे ? कारणांच्या पलीकडे गेले पाहिजे. कसे जाणार? कारणांच्या पलीकडे गेल्याबरोबर कारण नष्ट पावणार आणि परिणामसुद्धा. पण कसे जायचे ? तुमची कुंडलिनी तुम्हाला घेऊन जाणार. कारणांच्या पलीकडे आत्मा आहे.

1985-0122, Devi Puja: On Leadership (Morning)

View [online](#).

Talk about leadership, Rahuri, Maharashtra, India, 22nd January 1985. (English/Marathi) English Transcript ...and this is the place where my forefathers reigned as kings, and they had a dynasty also. Now, the other place we went to, Musolwadi, is the place where the Goddess first of all hit him with a beam, so it is called as Musolwadi. It means a beam, 'musol' means a 'beam'. So this is a place where [the] Goddess has done a lot of work. There is another place called Aradgao where he was running and he was screaming, so it's called as arad. 'Arad' means 'screaming' ('gao' means village). So the whole place is already very much vibrated because also the Nathas, the nine Nathas — we saw one Ganifnath there — but all of them lived in this area and worked very hard. The last of all, Sainath, was very near here, as you know, in Shirdi. So this is a very, very holy place and a place of great worship where many a times the Goddess was worshipped. Rahuri itself, if you go round, you find there are nine deities sitting there. These are also created by Mother Earth. They are beautiful things. No one knows about them. You can go and have a look. There are nine of them and these represent the nine incarnations of the Goddess, or nine styles of the Goddess. Now, in this beautiful place we are here, though it is spoiled by many things, but, as you can see, it's very comfortable for our Spirit to be here. At this place I have seen a negativity, kind of a thing, was working out about [which] I want to tell you today again. That works out everywhere wherever there is a leadership of a person. Here Mr. Dhumal came and he got his Realisation, in Bombay, at my residence. And he came back [and] he started working it out here. His brother brought him, but his brother became quite negative to begin with, and then the negativity started working out and people started opposing him and troubling him and I had to go through a very difficult period during that time. So now, as you are travelling, I want to tell you: don't challenge your leaders. Because not only that it disturbs the organisation, but it gives me a physical manifestation; I suffer physically. Specially if you come and say things against the leader in my presence I feel even worse. And once it happened that somebody was talking about a leader and the whole of my back became so red that lots of blisters came in, I suffered a lot. So I beg of you not to decide about the leaders and don't try to criticise them and take up the ego position and try to see that, "He's like this, he's hot tempered" or "He is this, that." They have to be hot tempered! Because I'm not. Because I cannot be very angry, they have to protect me. As my protection, they have to be hot-tempered and they have to tell you off. And if they tell off, then you should not feel that they are bossy or they are doing these things and all that. Actually those people who are bossy only feel it, because they can't bear that others can tell them anything. So they think that others are bossy and they are fine: that's not so. So the trouble is that one should understand that one has to work in this fashion. I know what the leaders are. When I find the leaders are going wrong, immediately I try to correct them. But you should not try to challenge the leaders. But this is the greatest problem I had in the West and later on I found here also, in India, it used to brew up. Whenever I went away, then it started off: the leader was challenged. As if I don't know about the leaders, as if I don't know anything about them, as if I am to be told, as if I am absolutely ignorant. So you don't have to worry. You shouldn't worry about it. I will tell you who is the leader and how to work it out. It sometimes, of course, happens that the leaders go off. I know that they go off. It happens that they fall a trap to a wrong person. It's quite possible; after all they have become leaders just like you, with my special permission. But could be such a situation can come up and I want to then correct them and I always tell them that, "This is a wrong thing you have done. This is to be corrected." But otherwise the whole administration of Sahaja Yoga is impossible. It has to work through the leaders. You shouldn't see how they talk, what they say to you, what they work out, but do what they tell you. There is no freedom lost in that. You will see that your freedom will be maintained, respected and will be done. On the contrary, I will say, when there is a sloppy and a mild leadership it's just impossible. Everybody else becomes the leader. Like England, we can say, that Gavin was very, very mild and now there are so many leaders who come up, talk big, "Do this! Do that!" I'm having a big problem in England of so many mushroom like egos coming up. And they become so flippant and nonsensical, and they talk all nonsense, they start giving lectures, this, that. It's impossible then to control. If Gavin was a strong fellow and he put them right. But he's too good and too much of a gentleman, I think. That much of gentlemanliness is of no use in Sahaja Yoga. So if he had handled the whole situation, with that thing is all right, and would have worked out very well. But sometimes also the leader is told to shut up, "You shut up!" And like that he goes on shutting up. Everybody joins hands and shuts up the leader and the leader becomes absolutely a cabbage — he doesn't say anything. So this is also a very bad habit is to say, "Shut up! Don't say anything!" I don't like it. If somebody is talking to me, anybody who is talking to me, you shouldn't just in front of me say, "Shut up!" to that person or pull his hand, or just punch him; and I don't like all that, at all. That hurts me. You should never do like that. I have seen people have a this very bad habit, "Don't say!" "Don't talk!" As if they are the greatest, wisest people ever born to say

such a thing: is a very wrong idea and this should not be done. This should never be done in my presence, I don't like it, it hurts me, and physically it manifests. So don't do like this, don't say anything, don't do it! I know how to handle it. If somebody is very funny I can tell that person, "Now stop it!" I can do it. But you just don't try to take over things like that. Of course the leaders can do it, leaders, the ones who are grown up, matured people, can just tell them to keep quiet. But all the time some people have the habit of saying, "No!" and "No!" It's bhoothish, I would say. It's really bhoothish. Because they never allow me to see the reality. We must know what's happening, what people have to say. I should know about it. There's nothing wrong in it. But on the contrary, they come and tell me, "Our leader is like that, our leader is like that." That you don't worry because my attention is most on your leaders. I do change leaders and I will change leaders in case they are wrong. But let me decide. That decision you leave it to me. So this is another point I wanted to say about Rahuri, which I learnt a lesson here. Then another thing I found out: The villagers here are much more easily convinced, they take to Sahaja Yoga very well. And while the educated take time to take to Sahaja Yoga; naturally because they think they are very well educated! And they find it difficult to forget their education and become simpler people. So in the same way, you will find the simple people will take to Sahaja Yoga much faster than the people who are educated; because their mind works too fast, they cannot catch the vibrations. The mind is running fast, the vibrations are running after them and it's a big game of hide and seek going on! But doesn't matter. Still, once that intelligent get to Sahaja Yoga, then it works even wonders. Once they get to it, they take time, no doubt. They take time, but once they take get to it then it works wonders. So some people take [to] it easily, but they don't work out that well; those who take with difficulty, work out better; in the sense that they can intelligently manifest it and talk to people and tell them about it. So this is another thing one has to remember that: try to understand that through your education you have not known anything. Because you never felt vibrations, you did not even know that there was something like that existing! This is a new knowledge, absolutely a new thing. Absolutely it has nothing to do with your degrees, M.A.D. and Ph.D.s and all those things. It is something else that is existing, which you have to feel. So if you take that simple attitude it would be a better idea. Now the fourth thing which upsets me is grouping, to form a group. That's another very upsetting thing is to form a group. This is one group of this place or group of that place: who belongs to this place. And this grouping, once it takes place there is a gap in the collective. When there's a grouping, say, a nose and eyes they become one group; then there's a gap between them and the hands. So if there's a problem in the nose, the hands will not act. So the whole activity becomes a disintegrated activity. So one should never form a group. Those who have a habit of forming a group must be completely discouraged. They start saying against somebody, then against that one, then this that, then they form a group, the one group goes there, one group. So grouping is not allowed in Sahaja Yoga, it is malignancy. It is malignancy. If it starts working out, you become malignant. The whole group becomes malignant and it's a very difficult problem then to put them right. And one should not accept any sort of a sloppy or a very mild leadership also. One should accept a strong, fierce, I would say, to some extent, leadership. That will help. Because our ideas are very different from what you have had so far, that, "The leader should be pleasing to us. He should have a personality that will be extremely lovey-dovey type." That's not so. The leader has to be a strong, fierce personality that should make people respect him and have awe for him. But because we are so free we can pass remarks about the leader and say, "This leader is bad, that leader is bad." But it's not a good thing! It doesn't help. It doesn't help. On the contrary, as I told you, the sloppy people create horrible problems! And then you get so many egoistical people who come up. I mean a sloppy person, if there's one sloppy person, or who has accepted such a domination, if he is there as a leader, all the rest of the people, those who come in contact with that person, also become ego-oriented. They also start behaving in such a manner that you can't imagine. Like Gavin's is a very good example: in his office he had arranged work for some people. Everyone who worked in his office got into this trouble, because he was so good that they picked up their ego, you see, because their superego was there, so they thought better to use your ego and that's how the whole thing worked out. Poor fellow had to ask all of them to get out of the office. So this is an example for us and there's nothing to feel that it is any criticism of anything. But it doesn't work out, this system doesn't work out. So you should not try to make an effort that you criticise them. Now, another thing about leadership I have to tell you [is] that supposing I have appointed Christine as a leader. She is the leader of North America: then she has to take the decisions for North America. But nobody else, not even her husband should take any decisions. He should not. He should have nothing to do. He should be in the background. Whosoever is the leader should deal with the problem. This is the trouble is, if the wife is there, then the husband takes over, husband gets, then the wife. Like I should say Poona, Poona, I appointed somebody there, he was shut down and his wife took over; and the wife is a horrid stuff. I mean, I don't know what to do with such things. It is very difficult that, if it's a husband, it's a husband, it's a wife, it's a wife. Then the wife becomes little dominating, the husband comes back and then the husband starts ruling. Then my attention is on the wife, here the husband becomes. In leadership there is nothing like husband and wife. They have nothing to do. Whosoever is the leader is to be accepted as the leader, whether he is the husband

or the wife. This is one thing: in Sahaja Yoga there is no discrimination between women and men. Not that the men should always rule nor the women should rule. It is whosoever is appointed as the leader is the leader. I must tell you these things because these little, little things make such a difference to the whole organisation that I don't know how to tell. Because husband has no right as a leader. He's not appointed as a leader, so he has no right as a leader. If you all understand this point that leadership is very important for me. It's like the main organ of the body. And that leadership should not be challenged at any cost, any time. Like Dr. Sangwe is the leader of Nasik. So he is the leader. He has to do it. It is he who decides, it is he who says. Nobody should challenge him. So we have got leaders of different places, if you have any problems about deciding who is the leader, you come and ask me. I always appoint one person. In Italy, Gregoire, I don't know why, he said there should be two persons. I don't know why he said two. But I told him, "Gregoire, it's not a wrong thing," but he just said, "No. You must have." And the second one was dropped out so badly, I mean he really harmed us. So just listen to me! I know, I understand. Guido can say that, what has happened in Italy, is because they didn't listen to me. Here we are not to please everyone. No, we are not here to take any voting or anything. We are here to do the job, and for doing the job we must take the right course, right methods. So those who think, "Oh, have three of them then!" Then, "Have five of them!" This is nonsense! For what? Just to pamper ego? Any leader is as good as you people are, [the] only difference is my attention is on that leader. That's why it works out better. Don't allow your ego to dominate you. There's nothing. What does he do? Poor man, the leader now? For example, I would say, Warren: he worked so hard, he really laboured through. And he worked so hard he got so sick. I was wondering. It's all right for me. I am after all a Adi Shakti, so it doesn't matter (laughter) I can be, I can be a marathon. But this fellow was working with me. I knew he'll have to give way at a point. It's too much. And then people start criticising Warren, I can't understand. I mean, he is working day in and day out. Can't they see this? Without him what would have happened to us? I mean, those who are leaders work so hard, they do so much and then you start criticising. That's not proper. That's being a bit ingratitude towards them and towards me. On the contrary, I feel so much obliged to them. After all this is my job. This is I am paid for it, I can say. So I am doing this job, all right. But what about them? They are human beings, they have got their other things. I don't have to earn money, I don't have any problems. So why? Why bother them? They are the ones who have dedicated their lives doing so much, and then you start criticising them. It is impossible. But if he says anything to you, "Don't do this, and don't do that!" And sometimes it is with my consultation he does it. Which things I cannot say directly, he might say indirectly to you. So you shouldn't challenge such things. This is one of the things today I wanted to talk, about leadership, because this is a place where I have faced some problems of leadership. And one should understand that this is the only way Sahaja Yoga is going to work out. In the body also, as you know, it is not that the heart, which is the heart, is the complete pumping source. Now the heart's work is to be accepted: that it is this pumping source, and it gives to all the other organs. So liver is liver, brain is brain. Brain doesn't want to become the heart, heart doesn't want to become the liver. Now the liver cells, if they say that, "Now we will work for the heart!" or "We'll form a group!" then how can you do it? So as we have got very important organs, we have got very important leaders. And I know what they are up to, I know what's wrong with them, so you leave it to me to correct them. All right, this is for the foreigners today. Because now we'll be moving further and further into more difficult time, I think, because there may be little spartan living for you because you asked for it! You wanted to have a camping ground, so I have arranged a camping ground for it. So then you should not say [about] the leader "Where is he? Now call him! What have you done?" It's all arranged by me, so don't blame him. And enjoy yourself. And don't try to say that it's he who should have looked after: he's not paid for it. He's not paid for it. I am paid for it. They are not. In the sense [that] I am paid because I am made for that. It's my job. I am doing it because I have to do it. And I cannot do anything else but to do this job, otherwise I won't exist, you see. So Mine is a different point. But if he's doing it, then it is an obligation on me. And in a way I feel, and you all should feel, also, obliged. May God bless you all.

Marathi Transcript आता तुम्हाला इंग्लिश सर्व लोकांना कळत असेल ,पण तरीही मराठी भाषेत सांगायचं म्हणजे असं कसिहज योगात प्रगती करायची असली तर मनुष्याने स्वतः कडे दृष्टी ठेवली पाहजि . आमचं काय चुकलं आहे ,स्वतःच काय चुकलं आहे ,आम्ही कुठे चुकून गेलो ,आम्ही काय वाईट वागतो कवि आमच्या मध्ये काय दोष आहे ते पाहलं पाहजि . हे जर सुरु झालं क्आम्ही काही चुकत नाही ,आम्ही अगदी अत्युत्तम आहोत ,आमच्या मध्ये काही दोष नाही ,आणभी सार्या जगावरती मी माझं प्राबल्य दाखवीन ,आणआपलाच शष्ट पण दाखवीन तर त्यांनी फार चूक होऊन जाते . ज्या लोकांची चक्र धरलेली आहेत असे लोक वशिष करून डोक्यावर बसतात .मी एक पाहलिलं आहे . ज्यांना सगळ्यात जास्त पकड असते ते लोक वशिष करून डोक्यावर बसतात .आणमिग ते डोक्यावर बसल्यावर लोकांना वाटत त्यांचंच महत्त्व आहे ,त्यांचंच उदो उदो केला पाहजि . आणअशा रीतीने जी भूत आहेत ती डोक्यावर बसल्यावर संबंध च्या संबंध मी जे काही काम केलेलं आहे ते सगळं जात , समजा एखाद्या गाव मध्ये आपण जाऊन शेत लावल ,शेत लावल्यावर गावातली कुठली तरी कीड अली आणतिया कडीने सांगतिलं क्नाही अमचि ते खर ,आणसगळे लोक त्या कडीला च मानायला लागले ,काही तला वरीध नाही केला तर ती कडि च सगळ्या गावाला लागणार . अशा मुळेच जे पुष्कळ प्रयोग आपण केलेले आहेत त्यात माझ्या लक्षात हे आलेलं आहे आहे क्पुष्कळ ठिकाणी आपली जे प्रयोग फेल झाले आहेत त्याला कारण हे आहे .क्जी भूत आहेत ,जी नगिटविह आहे ,ज्यांच्या मध्ये दोष आहे कवि ज्यांच्या मध्ये इगो आहे अशी मंडळी वर येतात आणआपला शष्ट पण दाखवतात आणतियाच्या मुले काय

होत कि माझं जरी त्यांच्या कडे लक्ष असल तरी आता सर्व जगाकडे लक्ष आहे ,जो पर्यंत ती गोष्ट फारच कामातून जात नाही तो पर्यंत ती गोष्ट माझ्या लक्षातच येत नाही कित्याची घाण सुरु झाली आहे ते आणिया सर्व गोष्टी पहिल्या असताना आता माझ्या लक्षात आलं आहे कि पहिल्यांदा ज्या माणसाला मी लीडर म्हंटल आहे ,आता पुण्याला मी सांगितलं होत कि शिरी गायकवाड हे लीडर त्यांची बायको नाही गायकवाड हे लीडर ,पण ते गायकवाड गेले तकिडे आणियाची बायकोच लीडर झाली .हे मला नंतर लक्षात आलं .बर दुसरं सांगायचं म्हणजे मला आश्चर्य वाटलं कि मी ,त्यांना पत्र लिहिलं नव्हतं काही नाही कि तुम्ही दलिलीला जात आहेत ,दलिलीला जात आहेत हेही मला माहिती नव्हतं ,नंतर मला कळलं कारण हारीने मला पत्र पाठवलं होत त्या दलिलीला गेल्याच .हे बघा सगळं खोट आहे आणियाच एव्हडं माहात्म्य करायला कुणी सांगितलं होत मला हे समजत नाही .आता आपल्या आपल्या लाच गोष्टी आहेत म्हणून सांगायचं म्हणजे आपले कुलकर्णी मुदामुन मी दलिली वरून पाठवलं त्यांना ,परवा ते पूजेला आले तर त्यांची एव्हडी पकड ,आता मला माहिती नाही कि कुठून अली एव्हडी पकड . मला सांगा कुलकर्णी सारखा माणूस त्याला कशी एव्हडी पकड अली ,कुठून अली ,कुणावर काम केलं ,काय केलं मला काही माहिती नाही ,पण मी म्हणते हे असं होत म्हणून काळजी घ्या तुम्हा सगळ्यांना बोटीत बसवलं आहे ,आता त्या बोटीत सांभाळून बसलं पाहजि ,आपलं सगळं उघड आहे आपण काही लपवून ठेवत नाही काही नाही आणि मला असं पत्र लिहायला वेळ मिळतो का कधी असं कास खोटं सांगायचं .आणि दलिलीला जाऊन वाटेल ते प्रकार बाईने केले आता उघड्या वरच सांगते त्यांना फार वरचस्व गाजवण्याची सवय आहे . आणितुम्हाला लीडर केल्या बरोबर त्या लीडर झाल्या .असं होऊ शकत नाही .ज्यांना लीडर केलेले आहे तोच लीडर मग त्याची बायको आहे म्हणून ती लीडर होऊ शकत नाही .आता कुलकर्णी सारखा माणूस बाया गेला तथि तर मग मी रडावं नाहीतर काय करावं .त्यांना चैतन्यच लागत नाही ,ते बसले इथे सगळ्यांनी येऊन माझ्या कानात सांगितलं माताजी कुलकर्णीचे वविरेशन बघा .,मी आधीच ओळखलं होत ,हे पूजेला बसले तेव्हाच मी सांगितलं होत कुलकर्णी तुम्ही पूजेला बसू नका ,तुसतं पूजेचं सांगा .आता हा माणूस म्हणजे स्पेशल माणूस आहे .या माणसाचं सुद्धा असं झालं म्हणजे पुण्याला आहे काय ,म्हणजे कोणती तरी कीड लागली ,ती कुठून लागली ते मला माहिती नाही .म्हणजे हे असलं एखादा माणूस वरचढ असला कितो डोक्यावर बसतो ,मग काय तो तुम्हाला जेवण हिंईल . आता आमच्या इथे मुंबईला मसिस प्रधान तशातल्या आहेत ,मसिस प्रधान बोलल्या तर माझ्या कानात वषि पडल्या सारखं होत ,त्यांना पकड आहे भयंकर कारण त्यांच्या घरात मुलाला भूत लागलं होत ,त्यांच्या घरात ते आलं होत माहिती आहे सगळं प्रकार काय आहे तो ,आपण आपलं जे आतलं आहे ते सांगितले बर . आणिमिग त्यानं च्या कडे पुण्यातली मंडळी गेली होती ,तथिन माझ्याकडे अली मी म्हंटल झालं काय तुम्हाला ,माताजी आमचे व्हईब्रेशन कसे गेले ,म्हंटल कुठे गेला होतात तुम्ही ,,त्यांच्या कडे गेलो होतो ,काय प्यायला दलि ,कॉफी पलि ,म्हंटल झालं .जोडे मारा बाहेर जाऊन त्यांना आणिपरत जायचं नाही ,ते सगळे परत नघाले तर प्रधानांच्या फोन आला किते जेवायला येणार होते काय झालं ,म्हंटल काही जेवण घालू नका त्यांना ,अशा लोकांच्या हाताचं जेवण खान सुद्धा वाईट ,त्यांच्या घरी जेवायला गेलं तरी तुम्हाला पकड येणार ,आता जे आहे ते सांगते स्पष्ट ,म्हणजे परत पकडू नका .तुम्हाला काय करायचं आहे खाऊन पडिन तरी कुणाकडे ,पण ते जेवायला जाणार होते त्यांच्या कडे ,त्यांनी जेवायला बोलावलं जायचं ,अहो तुम्ही योगी लोक आहेत वाटेल त्याच्या कडे तुम्ही जेवायला जाऊ शकत नाही ,वाटेल त्याच्या हाताचं तुम्ही खाऊ शकत नाही ,आता तुम्ही संत झाले आहात .लक्षात घेतलं पाहजि ,आता हि मोठी स्तुति तुमची आल्यावर तुम्ही स्वतःला अस कस करून घेता .,म्हणजे मला हे आश्चर्य वाटत कि व्हईब्रेशन जेव्हा लूज व्हायला लागतात तेव्हा लक्षात हियेत नाही माणसांनी काय पकडलं आहे ते ,आता तुम्ही पूजेला आलात तर म्हंटल ना मी कितुम्ही म्हणू नका ,त्यांच्या लक्षात आलं कित्याच सारखा माणूस ज्याला मी अगदी उच्च स्तुतिताला माणूस समजते त्या माणसाला हिओढून धरलं ,म्हणजे हि पुण्य भूमी म्हणजे काय ते वचिरू नका . आणि पुण्याला म्हणे पुण्यपत्तनम म्हणतात .तथि मी घर बांधायला घेतलं आहे .आता माझी स्तुति खराब करू नका म्हणजे झालं . नाहीतर मीच सगळ्यांचं धरून बसायची .ते पचवावे लागत ते तुमच्या बसच नाही .कुणाकडेही जेवायला जायचं तर चारदा वचिर करायला पाहजि .हे कसे आहेत काय आहेत ,आणि अगदी खोटं सांगून गेल्या त्या दलिलीला ,आणि दलिलीला प्रकार केले .मग त्यांचं पत्र आलं मला कलेचं ना या गेल्या कशा मी कशाला त्यांना जायला सांगू या काय मोठ्या आहेत त्यांना व्हईब्रेशन च नाहीत त्या जाणार कशा तथि . मग हरीच तसाच झालं आहे आणितथि कति गोंधळ करून ठेवला आहे त्या दोघांनी ,म्हणजे जथि जाईल तथि गोंधळ ,हि पहिली ओळख असते अशा माणसांची ते काय बरोबर करणार नाहीत ,दलिलीहून मग पत्र आले हे अशे लोक आहेत .हरीचा प्रकार आहे जे तुम्हाला सांगणार आहे मी समजावून पण माझं काय म्हणणं ज्या माणसाला मी अपॉईट केलं त्याचा मुलगा गुरु होतो आणि बायको लीडर होते म्हणजे कस होणार ,आता मी गायकवाडांना म्हणून लीडर केलं होत आता तुम्ही म्हणाल हे आपल्या बायकोला दबत असतील तर यांची लीडरशिप मी काढून घेणार आहे .,बायकोला जर ठीक करणार असतील तर गायकवाड हे लीडर आहेत .कबूल मला ,हा माणूस खूप चांगला आहे पण तो हि कामातून जाणार ,अशा रीतीने प्रत्येकाने लक्षात ठेवले पाहजि की ज्याला मी एकदा लीडर म्हंटल त्याला तुम्ही मान्य केलं पाहजि ,मनातून ,आईने सांगितलं ना मग मान्य केलं पाहजि ,आईने आम्हाला सांगितलं म्हणून आम्ही मान्य केलं पाहजि .त्याच्या मार्फत माताजी जे काय करतील ते मान्य केलं पाहजि . यांच्यावर काय ओरडत नाही असं नाही यांच्यावर पण खूप ओरडते आणि सांगते त्यांना ,असं चुकलंय तस चुकलंय ते तुम्हाला सांगायची गोष्ट नाही पण त्यांना जे सांगायचं ते त्यांना सांगते .आता तुम्हाला जे सांगायचं आहे ते हे कितुम्ही एकदा याना मान्य करून घ्या .आणि मान्य केल्या वरती मग हे करायचं नाही ,आता परवा हे म्हणाले कित्याना ट्रस्टी करा ,आता ट्रस्टी केलं कि अजून डोकं बघिडत माणसाचं काही केलं तरी डोकं बहकत माणसाचं ,तर हे आपण जरा समजुदार प्रमाणे राहिलो आपल्याला सहज योगाची नौका फार अगदी आरामात न्यायची आहे .आणियात बसलेले लोक जर पटापट खाली उड्या मारायला लागले तर मी काय करायचं प्रत्येक वेळेला उचलून वर बसवायचं ,परत तुम्ही खाली उड्या मारल्या तर परत या रे बाबा म्हणजे कशी काय चालणार आहे आपली नाव तुम्हीच सांगा ,म्हणून माताजींनी एक माणूस नाव चालवायला ठेवला आहे त्याला जर तुम्ही पाडून दुसरी कडे तुम्ही गेलात तर आम्ही काय करणार .अगदी आईची गोष्ट मी तुम्हाला समजावून सांगते ,अगदी आपल्यातलं सांगते तुम्हाला मी किमला प्रश्न उभे राहिले तेव्हा तुम्ही अगदी मान्य करा तुम्हाला चांगलंच वाटेल डोकेदुखी गेली ,डोकेदुखी एकाला दलिली बरी कसिगळ्यांना दलिली बरी म्हणून एकाला दलिली ,त्याच्यात काय मळिणार आहे आपल्याला काही मळिणार नाही असा वचिर करायचा आणिमिग असं करायचं नाही .आता पुण्याचं काय झालं ते मला कळलं आता गायकवाड तुम्हाला सगळ्यांच्या समक्ष मी सांगितलं आहे तुम्हाला चॅलेंज आहे कि बायकोला ठीक करा ,तलि डोक्यावर जर बसवली तर मात्र काही जमायचं नाही आपल्याला ,काही तीच महत्व करायचं नाही कुणी आणि तच्या हाताचं कुणी जेवायचं पण नाही .थोडे दविस तलि ठीक करा .आमचे प्रधान होते ,प्रधान कधी चकिटायचे नाहीत बायकोला ,प्रधानांची बायको म्हणजे भयंकर प्रकार ती जर गाण्याला उभी राहिली ना तर सगळ्यांचं वशुद्धी चक्र म्हणजे सत्यानाश ,पण बाईला गाण्याचा शौक फार ,गाण्याला उभ्या राहिल्या तर काय करणार त्याला ,त्या फोन वर बोलायला लागल्या कि असं वाटायचं कि कानात कुणीतरी वषि ओतलं आहे .पण करायचं काय असत एखाद

असं पण प्रध्वान कधी हं नाही ,कुठलाही हट्ट नाही त्या बाईला वरती येऊ दली नाही त्यांनी ,मी सांगतिलं प्रध्वान या बाई पासून जरा आम्हाला त्रास होतो ,वर माताजी मी नाही आणत तला ,तो माणूस त्या बाबतीत कणखर होता बाकी सगळं असलं तरी हे नाही ,आता तुम्ही लोक त्यांच्या घरीच गेले आणतिनि चहा केला तर ,कशाला जायचं त्यानं च्या घरी ,त्यांना काही नको आहे ,माताजी तुम्ही गेला होतात ना मग पण अहो मी दुसरी आहे मी धडक मारते जकिडे तकिडे तुम्ही कशाला मारता .माझी तुमची बरोबरी आहे का या बाबतीत ,मी काही भूत खाते मी उद्या समजा स्मशानात जाऊन बसले तरी चालेल पण तुम्ही स्मशानात जाऊन बसायचं का ,तुम्ही गेला म्हणून आम्ही गेलो हं काय पद्धत झाली ,मी जथि नाही जायचं म्हणते तथि नाही जायचं ,जथि जायचं तथि जायचं सांभाळून राहा ,आपल्यालाच पकड येते मग आपल्यालाच त्रास होतो ,आपलं एव्हडं उत्थान होत चाललं आहे ,आपण वाढत चाललो आहोत तर आता खाली कस पडायचं कळलं का .टीका एक दुसऱ्या वर करायचीच नाही .आपण संतसाधु आहोत ,करायचंच असेल तर बाहेरच्या लोकांचं करायचं आपापसात कशाला टीका करायची ,आपण सगळे संत साधू आहोत ,संतांनी संतांवर टीका केलेली तुम्ही कुठे पहिली आहे का ,कुणी संतांनी संतांची थोरवीच गायली आहे ,कुणी कुणावर टीका केलेली नाही तुम्ही कुठं ऐकलं आहे का असं ,हे संतांचं लक्षण नाही .

[View online.](#)

Republic day puja, Devi puja, Pune India, 26/01/1985 आज आपला फार मोठा दविस आहे परत वसंत पंचमी पण आहे , त्यातून आज राखी पण आहे .हा दविस दसिल म्हणून कति लोकांनी तडफडाट केला कति लोकांनी आपल्या आयुष्याचा त्याग केला होता .कति तरी गोष्टी अशा झालेल्या आहेत पण आपण मात्र अजून त्या सतति ला आलो नाही जथि आपण जाणू कहि देश मोठ्या मेहनतीने ,त्यागाने लोकांनी जकिलेला आहे या देशात सुद्धा जेव्हा आपण बंड पुकारलं तेव्हा गांधीजींनी असा वचिार केला कथि देशाची जी खरी संपत्ती आहे ती आत्मकि आहे आण आत्मबळ हे हसित नसून अहसित आहे .म्हणून त्यांनी अहसिवर सगळं उभारलं .कोणाची हसिा न करता आपण हा देश जकिलेला आहे .जेव्हा असं झालं तेव्हा हे आपल्या लक्षात आलं नाही कहि जी आपल्याला एव्हडी मोठी संपत्ती मळिलेली आहे ,हा जो आपल्याला ठेवा मळिला आहे हा जो आपल्याला शरिा मळिला आहे हा कोणच्या कोंदणात बसवायचा .तर त्याचे जे कोंदण आहे ते या मातीचेच असले पाहजि आण ह्या मातीच जे कोंदण आहे ते आत्मबलाच कोंदण आहे .आपल्या जवळ दुसरं काही नाही .या देशाचं सगळ्यात मुख्य आहे म्हणजे सार्या जागाच जे तत्व आहे आण ति म्हणजे आत्मबलाच तत्व आहे .आण त्या आत्मबळावरच आपण याची कोंदण बसवली पाहजि .जो पर्यंत स्वातंत्र्याची कोंदण आत्मबळावर बसवली जाणार नाहीत तो पर्यंत या देशाचं कल्याण होणार नाही .पण त्यासाठी अशी मंडळी तयार केली पाहजित जी या आत्मबोधाला प्राप्त झाली .पण अजून मी असं बघते क आत्मबोधाला प्राप्त झालेली मंडळी सुद्धा ,ज्यांनी आत्मबोध मळिवला आहे ते सुद्धा अजून अत्यंत कोट्या वृत्तीने वागत आहेत .आण अत्यंत भांडकुदळ वृत्तीने राहत आहेत .त्यांच्या मध्ये जे प्रकार आहेत त्यांनी कालच मला इतका त्रास झालेला आहे क आता त्या बदल आणखीन काही बोलायचं नाही असं मी ठरवून ठेवलं आहे .भाऊबंदकी आपल्यात कशी आली .आपण आपण म्हणतो भाऊबंदकी महाराष्ट्रात अली भाई लोकांनी आपल्याला मारून टाकलं ,एकदुसऱ्याच्या पाठीमागे काहीतरी त्रास दिला .त्याला कारण काय आहे .त्याला कारण म्हणजे आपण व्यसन घेतली .तुम्हाला आश्चर्य वाटेल क विशुद्धी चक्रावर जर काही व्यसन घातली तर माणसाला काही सुबुद्धी रहात नाही .तो नीटपणे वागत नाही ,तो खोट बोलतो आण किसाही वागला तरी आपलं काही चुकलं आहे असं त्याला वाटत नाही .हि व्यसन आपल्या देशात इतकी वाढलेली आहेत आण ति इतक्या मोठ्या प्रमाणावर आहेत क त्याचे हे त्रास आपल्याला होतात हे लोकांच्या लक्षात येत आहे .त्याच्या मुळे लोक इतकं खोटं बोलतात ,इतक्या वाईट रितीने वागत आहेत ,आण इतका खोटा व्यवहार जगा मध्ये चाललेला आहे .हा खोटेपणा काढण्या साठी पहिल्यांदा व्यसन पूर्णपणे सोडली पाहजित .जो माणूस व्यसन पूर्णपणे सोडणार नाही त्याचा स्वभाव चांगला होणार नाही ,तो खोटे पणा करणार .तो खोटी गोष्ट बोलेल .आण सगळंच काही सत्य ते खोट होईल .तेव्हा आज या मोठ्या दविशी पुष्कळांनी आपलं आयुष्य घालवलं आहे या मध्ये ,पुष्कळांनी आपला जीव दिला ,पुष्कळांनी आपलं रक्त सांडलं आहे .हे अनादी कला पासून आपण स्वातंत्र्या साठी झगडलो .आता स्व तंत्रा साठी स्वतःचे तंत्र ओळखून घ्या साठी माणसाने आज हि प्रतजिा करायची क आम्ही कोणतही व्यसन आता करणार नाही .कोणत्याही प्रकारचं ,हे काही कठीण काम नाही .परदेशातल्या लोकं च मी बघते क ते इतके कुशाग्र आहेत क एकदा पार झालं क दुसऱ्या दविशी ते असे मोकळे होतात क सगळं सोडून क त्याच्यातले ते काही नव्हतेच .जस एखाद कमळ एका कृष्णात वर यावं तसे ते होऊन इतके सुरभीत होतात .पण आपल्या देशात तस नाही .आपल्या देशात काही न काही प्रकार चालतातच ,तरी हे चाललाच आहे ते चाललाच आहे दहा दहा वर्ष सहजयोगात लोक राहून सुद्धा काही प्रगती का करू शकत नाहीत त्याला कारण अजून त्यांच्यात व्यसन सोडण्याची समर्थता सुद्धा त्यांच्यात राहिली नाही .ती गुलामी ती गेली पाहजि ,व्यसनाची जी गुलामी आहे ती गेली पाहजि .दुसरी गुरूची गुलामी आपल्याकडे अजून फार भयंकर आहे .कालच एक गृहस्थ मला भेटले .ते सहजयोगात इतके वर्ष आहेत पण त्यांची अजून गुरूची गुलामी गेलेली नाही .म्हणून ते त्रासात आहेत .आण कोणी ऐकताच नाही या गोष्टी आण सांगतिलं तर मानतच नाहीत .पण गुरु जर तुमचे चुकलेले असले तर तुम्हाला त्यांचे जे त्रास होतात ते तुम्ही पाहिलेले आहे .ती एक गुलामी आपल्यातली गेली पाहजि आण ति गुलामी काढण्या साठी आपण लक्षात ठेवलं पाहजि क जे लोक गुरूनं कडून येतात त्यांना कतितीतरी शारीरिक त्रास असतात .जर तुमचे गुरु तुमचे शरीरही ठीक ठेऊ शकत नाही तर अशा गुरूची गुलामी कशाला .हि अंधश्रद्धा आहे आण हि तामसकि लक्षणा आहे .तामसकि लक्षणा मध्ये श्री कृष्णाने सांगतिलं आहे क माणूस जेव्हा तामसकि होतो तेव्हा तो कुठल्यातरी चुकीच्या गोष्टी कडे पूर्णपणे वेढला जातो आण त्या चुकीच्या गोष्टीलाच सत्य मानायला लागतो .आण जिा एखाद्या घाण्याला बैल जुंपावं आण त्याला झापड बांधून तथिं तथिंच तो फरित असतो आण किति त्याला सांगतिलं क हि चुकीचं आहे तरी त्याला खरं वाटत नाही त्याच्या डोक्यातच ते जात नाही .हि तामसकि प्रवृत्ती आपल्या महाराष्ट्रात वशिष करून आहे .त्याला कारण सांगायचं म्हणजे आपण फार व्यसनी झालो आहोत .आण रूढी वादी मुळे इतक्या दविसान मध्ये आपण ज्या रूढी मध्ये वाढलो त्या रुढीला आपण कधीच पायबंद घालत नाही .आता एक प्रथम गोष्ट बघा आपल्याला आता उपास केला पाहजि ,हे कुणी सांगतिलं कोणत्या शास्त्राने सांगतिलं असं म्हंटल तर कुणी दाखवत नाही .उठल्या सुटल्या उपास करायचा तुम्हाला जर शौक असला तर जे तुम्ही चिताल तेच होणार .आपल्या देशात तसेही लोक उपासमारीने मरत आहेत .तेव्हा आणखीन उपास कशाला करायला पाहजि मला समजत नाही .एव्हडी उपास करायची हौस असली तर मग उपाशीच मरणार ,पुढल्या जन्मी उपाशीच राहणार असं दसितंय .उपास च पाहजि ना मग घ्या तुम्हाला ज्याचा शौक आहे तेच मळिला पाहजि . तेव्हा तुम्हाला उपास झालेलाच बरा .मग उपासमार होऊद्या मग कशाला रडायचं ,सगळं खायला असून आपण खायचं नाही आण ति देवाच्या नावावर ,तुम्ही तस नका खाऊ पण देवाच्या नावावर खायचं नाही .पुढे म्हणजे भक्ती मार्ग भक्तमार्ग एक काढलेला आहे .अहो पण तो मार्ग आहे ध्येय नव्हे हे लक्षात ठेवलं पाहजि .अनन्य भक्ती कृष्णाने सांगतिली आहे .भक्ती मार्ग म्हणजे टाळ कुटत बसायचं ,वार्या करत पायी जायचं .अंगावर फाटलेले कपडे घालायचे भकिार्या सारखे आणी टाळ कुटत तथिं जायचं आण डोकी फोडून घ्यायची .त्याला म्हणे भक्ती मार्ग हे कुणी सांगतिलं आहे .ज्जानेश्वरांनी तरी सांगतिलं नाही .क तुम्ही दडिया घालत इथून हरेराम हरेकृष्ण करत तथिवर जायचं कविा वढिल वढिल करत तथिवर जायचं .असं कुठेही लहिलिलं नाही .त्यानी जे लहिलिं ते वाचायचं नाही त्यांनी जे समजावलं ते ते समजून घ्यायचं नाही .आता वशिवात्मके तोषावे ,वशिवाचा जो आत्मा आहे त्यांनी तोषावे .त्यानी संतोष मानावा .मी जे काही वाणीचा माझा यज्ञ केलेला आहे त्याचा संतोष मानावा .आण भिग काय मागायचं ,तोषोन भिज द्यावे पसायदान .हे पसायदान तुम्हाला दिलिलं आहे ते .हे जे व्हाव्शेशन तुम्हाला येतात ते पसायदान आहे .दुरतिचं तमिरि जाओ ,जात का त्या टाळ कुटणार्यांचं तमिरि गेलेले आहे का .अगदी वाळलेले सुकलेले ,भकिार्या सारखे कपडे घातलेले बघतिलं करिडायला यायला पाहजि माणसांना कहि पाप्याची पतिर कुटून अली म्हणून

.आण भिहणे आम्ही श्री हरीचे भक्त .अहो ज्यांनी सुदाम्याला सोन्याची द्वारका दिली त्याचे हे भक्त भिकारी लोक .कशाला त्या कृष्णाला बदनाम करता .आणखीन कुणाचे तरी भक्त व्हा एखाद्या डोंगा बाबाजीचे .ज्यांच्या सुरकुत्या सगळ्या मोजून घ्याव्यात असे बाबाजी पुष्कळ आहेत .त्यांची भक्ती करा पण श्री कृष्णाला कशाला बदनाम करता तुम्ही .त्याच चेहर्याचं वर्णन वाचलं नाही कुठे तुम्ही .त्याच्या तेजस्वतिचे वर्णन वाचलं नाही .तो कुठे भिकार्या सारखा राहिलेला कुणी सांगतिलं नाही .जरी गाई राखत होता तरी डोक्यावर त्याच्या मुकुट असायचा .मोरपसिचा ,नटलेलाच आपण ऐकलेलं आहे .कुठे असं ऐकलंय का हातामध्ये झोळी घेऊन नघाला .तोंडामध्ये तंबाकू घालून .हि आपली दशा पण वचिार तसा करायचा नाही आणिकाळा बुक्का लावायचा डोक्याला .तो काय काळा बुक्का लावत होता का .कस सुंदर अगदी चंदन डोक्यावर लावत असे .आण त्याची ती जी खूण होती ,सगळीकडे दसित असून सुद्धा तुम्ही कशाला काळा बुक्का लावून फिरता .आण त्या काळ्या बुक्क्याने तुमचे हे आज्ञा चक्र खराब होऊन तुम्ही आणखीनच तामसकि प्रवृत्तीचे झालात .मग कुणी म्हंटल माताजी असं कस म्हणता .,पण जे खर ते मला सांगायचं आहे .आण तुम्हाला सांगतिलंच पाहजि .मग उद्या तुम्हाला कॅन्सर चे रोग झाले ,वशिद्धी चक्राचे रोग झाले ,याचे रोग झाले त्याचे त्याचे रोग झाले .मग म्हणायचं असं कस माताजी आम्ही वारकरी होतो .म्हणजे त्या देवाचाच दोष काढायचा .हि तामसकि वृत्ती गेली पाहजि .डोळ्याला झापड बांधून आपलं चालायचं आण भिहणायचं आम्ही भक्ती मार्गात आहोत .अहो मार्ग म्हणजे काय .कृष्णाने स्पष्ट सांगतिलं आहे क'अनन्य भक्ती करा .तुम्ही मला काय दिले ना पत्र ,पुष्पम ,फलं ,तोयं ते घेईन मी पण हे देताना अनन्य भक्ती करा असं स्पष्ट सांगतिलं आहे आणिकाय डोकं फोडायचं .अनन्य भक्ती केव्हा होणार जेव्हा तुम्ही परमेश्वराशी एकाकार व्हाल तेव्हा .जेव्हा तुमच्यात आत्मबोध होईल तेव्हा .तेव्हा जी भक्ती कराल त्याला काही अर्थ आहे .अशा कृष्णाला आपण सगळी कडे बदनाम करतो .परदेशातही करतो आण इथेही करतो .कुठे तो श्री कृष्ण आण कुठे हे वारकरी लोक .दोघांचा कुठे मेळ मला दसित नाही .तेव्हा जे काही आपलं जून आहे त्यातलं जे उत्तम ,अतुल्यतम आहे ते घ्यायचं आणा जे उभीचच आपल्यावर लादलेलं आहे ते सोडलं पाहजि .सहजयोगा मध्ये आपण लोक भक्ती करतो सगळं करतो पण फक्त आत्मबोध झाल्यावर .त्याच्या आधी आपण करत नाही .दुसरं उपास तापास आपण करत नाही .,उपास करायचा असेल तर करा आता मला घडतोच आहे उपास .मला सदा सर्वदा तुमच्या कृपेने उपासच घडतो आहे .दुपारी जेवण नाही तर संध्याकाळी जेवण नाही .काहीना काही चालूच आहे .तेव्हा मला उपास करायला नको म्हंटल तरी चालेल .पण तुम्हाला जरी करायचा असला तरी तो स्वतःच्या शरीरा साठी करा पण मग पोट बघिडलं म्हणून मला सांगू नका .तेव्हा हिसमज आपल्या मध्ये यायला पाहजि क'आम्ही तामसकि वृत्ती कडे चाललेलो आहोत .आता आम्हाला राजसकि वृत्तीकडे जायचं नाही .हि भंडळी जी दुसरी आहेत ती राजसकि वृत्तीची आहेत .यांच्या कडे काय असत क'काय चूक आणिकाय चांगलं तेच माहिती नसत .चूक आणिकाय सगळं एक .म्हणजे आपल्याला असं वाटत हे लोक माणस आहेत का जनावर याना हे पण समजत नाही क'किडबा खायचा क'गिवत खायचं क'शेण खायचं .याचा ज्यांना फरक कळत नाही अशी माणसं राजसकि असतात .आण हि राजसकि अवस्था जर अली तर त्या मध्ये सुद्धा मोठा प्रश्न उभा राहतो .कारण अशी लोक संभ्रमात आण पूर्ण पाने गोंधळलेली त्यामुळे त्यांना काय समजावून सांगायचं हे समजत नाही .ते प्रत्येकाला म्हणतात यांच्यात काय चुकलं .आता इथे लंडन ला नवीन एक नघालं आहे ,रोजच नघित नवीन ,नवीन म्हणजे तरी चार वर्ष झाली क'सुिया अशा आपल्या तोंडांन मध्ये खुसपुन घ्यायच्या .नाही झालं तर मग पाना घालायच्या .आण असं फरायचं रंग लावून केसाला .काही तरी बनून जर त्यांना म्हंटल असं का करता तर म्हणतात यांच्यात काय वाईट आहे .यांच्यात काय वाईट आहे ते सांगा आता .उत्तर काय त्याला ,काहीच नाही .तुम्ही मूर्ख आहात त्याच्या मुळे त्याला उत्तर काही नाही .तर असा मूर्खपणा ते करतात .आण त्या मूर्खपणाला तुम्ही काही सांगतिलं तरी पटत त्यांना नाही .कारण त्यांना वाटत आम्हाला सगळं माहिती आहे ,चूक कवि वाईट ते .तुम्ही का सांगता .म्हणजे राक्षस हि चांगला ,दुष्ट हि चांगला ,आण भोंदू हि चांगला .आण महात्मा हि चांगला .आण देव हि चांगले .सगळे चांगले सगळे एकाच माळेचे .हटिलरही चांगला आण कृष्ण हि चांगला .यांच्यात काही फरक करायचा नाही .कुणालाच वाईट म्हणायचे नाही .सगळे चांगले .हि राजसकि वृत्ती झाली .आण हि राजसकि वृत्ती करता तुम्ही , कारण तुमची आता प्रगती होत आहे तुम्ही प्रगतशील लोक झाल्यामुळे आता तकिडे तुम्ही प्रगती करू नये अशी माझी नम्र वनिती आहे .आता सरळ वरती अशी प्रगती करायची आहे ती म्हणजे सहस्रारातून ब्रम्ह रंध्र तोडून इतक्या उच्च देशला जायची प्रगती करायची आहे .त्यासाठी यांच्यात काय वाईट आहे त्यांच्यात काय वाईट आहे ,असं का करायचं तस का करायचं अशी वचिरणा झाली तर समजायचं क'आपण राजसकि झालो .आण ते तामसकि पेक्षाही बत्तर आहेत .कारण एकदा झापड काढता येईल पण जी मुद्दाम झापड घेतली कुणी तर ती कशी काढता येईल .तेव्हा त्या परसिततीत जाऊ नका यांच्यात काय चुकलं त्यांच्यात काय चुकलं .सहज योगा मध्ये तुम्हीच तुमचे गुरु आहात .तुम्हाला हात मध्ये व्हायब्रेशन येतात आण तुमचं तुम्हाला काळात क'तुमचं काय चुकलं आहे आण आपले व्हायब्रेशन ठीक करायचे .पण एक अशी स्तुति येते तथि लोकांना काहीच कळत नाही आपलं काही चुकलेलं आहे कवि नाही .ती परसिततिथेऊ नये .त्या स्तुति तुम्ही येऊ नये एव्हीडची माझी हात जोडून वनिती आहे .आज या शुभ प्रसंगी तुम्हा सगळ्यांना सांगायचं म्हणजे तुम्ही या पुण्य भूमीत जन्माला आलात .मी आता परवा कोईमतूर ला गेले त्यांनी सांगतिलं क'तुम्ही पुण्याला राहणार ,पुण्यपट्टणम आहे म्हणजे ते ,सगळ्यांनी हात जोडून म्हंटल ,म्हंटल ,म्हंटल असं का ,मग मी कोणत्या चुकीच्या गावी गेलेली दसिते .तस नको व्हायला .आता ते म्हणतील दसितच आहे मुळी , हेच आहे ते ज्याचं वर्णन केलेलं होत .अशी गोष्ट सांगतात क'एकदा पुंडलकिष्ण आई वडलांना घेऊन मुंबई शहरात आला .पुण्यालाही आला असेल कदाचित .असेल पुण्याची पण गोष्ट ,तर तो म्हणाला त्यांना मी काही तुम्हाला घेऊन जात नाही कुठे फार झाली तुमची सेवा केली मी .तर आता मी तुम्हाला पुढे नेत नाही .तुमची तीर्थयात्रा करत नाही .तर त्यांनी वचिरा केला व्हायब्रेशन बघतिले आण म्हणाले ठीक आहे असं कर तू आम्हाला इथून कसतरी बाहेर काढ .या गावातून .आण भिग तुला काय करायचं ते कर .मग त्याने गावातून बाहेर काढल्या काढल्या त्याच्या लक्षात आलं माझं कति चुकलं आहे ते ,तो म्हणाला मला क्षमा करा ,मला काहीतरी झालं होत .नाही नाही मी तुम्हाला घेऊन जातो .तर तशातलं मला ह्या पुण्यात मला काहीतरी वाटत .मुंबई ला तरी आहेच .पण आता मात्र लोकांनी असा नश्चि केला पाहजि क'यापुण्याला आम्ही जी पदवी दिलेली आहे अनादी काळा पासून ,मोठमोठ्या संतासाधुनी ,महात्मांनी ती साजरी करू .आण ति सार्थ करू .असा सगळ्या पुण्याच्या लोकांनी आज नश्चि केला पाहजि .क'आम्ही जस हे पुण्याचं नाव आहे ,इतकं महान नाव आहे त्या महान तत्वाला आम्ही उतरू .दुसरे काय करतात दुसरे असं करतात तस करतात ,चोर्या करतात .दुसऱ्याचं बघायचं नाही .दुसरा दुसरा ,तुम्ही आपले आहात .आम्ही कोत्या वृत्तीला सोडून ,लहान वृत्तीला सोडून मोठ्या ,वशिल वचिरांना आत्मसात करू .दसरी गोष्ट आपल्या कडे सगळ्यात मोठा त्रास आहे तो जाती पातीचा ..त्याच्यावर न सांगतिलेलं वर .अनादी कला पासून जो आपल्या मध्ये जातीचा वचिर होता त्या बदल मारकण्डेय स्वामींनी लहिलेलं आहे ,या देवी सर्व भुतेषु जाती रूपेण संस्थति .असं रोज म्हणतो आपण .पण डोक्यात येतंय का हे काय आहे .म्हणजे देवीची जी जात आहे ती च आपली जात म्हणजे महाकाली ,महालक्ष्मी ,महासरस्वती अशा तीनच जाती जगामध्ये आहेत .आण चौथी जात आदशिकृती ची जी तुमची आहे .जर जे तामसकि आहेत

त्यांची जात महाकालीची ,आणजि राजसकि आहेत त्यांची जात महासरस्वतीची ,आणजि सात्वकि आहेत त्यांची जात महालक्ष्मीची .अशा प्रकारे तीन जातींचं फक्त आहेत आणचौथी जात आहे ती जाती पलीकडे म्हणून तला असं म्हणायचं म्हणायचं गुणातीत .असा परस्थितीत तुम्ही आज बसलेला आहात .तेव्हा जात आणपात याची भांडण करायची नाहीत .आम्ही अमके आम्ही तमके असं म्हणणारे लोक खरोखर काहीच नसतात .आणअशी भांडण घेऊन म्हणायचं याना कशाला राज्य दलि त्यांना कशाला राज्य दलि .म्हणजे शिवाजी कुणबी होता .तर त्याला कशाला राज्य दलि असे म्हणणारे पुष्कळ होते आणआता तुमच्या राज्या वरती कोण बसलेला आहे , पारशी एक माणूस बसलेला आहे मग म्हणान त्याला सगळ्या ब्राम्हणांनी म्हणायचं का बसवलं आहे याना ,बोला .हे लाडके झाले सगळ्यांचे .तो आहे माणूस चांगला पण त्याचा अर्थ कुणी म्हंटलंय का असं शिवाजी महाराजांची स्तुति अशी असताना त्यांना तुम्ही त्रास दलि .अहो त्या गांधीजींना सुद्धा सांगतिलं तुम्ही प्रायश्चित्ति करा नाशकात येऊन .शहाणे .आणप्रायश्चित्ति करून घेतलं एव्हड्या मोठ्या माणसा कडून .महात्मा जनि मी म्हंटल तुम्ही कशाला प्रायश्चित्ति करायला गेले .तर म्हणाले नसतो गेलो तर मला गोळ्या घातल्या असत्या .तुम्ही कुणाला सोडलंय का .ह्या सर्व वणव्यातून तुम्ही लोकांना काढलं पाहजि .आणहिजि आपल्या मध्ये कल्पना आहे दुसऱ्यांना धर्मा मध्ये खाली दाखवा .प्रत्येक वेळेला मोठमोठे लोक झाले या देशा मध्ये त्या सगळ्यांनी प्रयत्न केला कि हि कल्पना लोकांच्या डोक्यातून काढून टाकावी .एकनाथांनी गाढवाला पाणी पाजलं ,नामदेव शफी होते ,आपल्या इथे सज्जन म्हणून कसाई होता त्याला आपण संत मानलं आहे ,तुकाराम नेहमी म्हणायचे महार झालो असतो तर बरा झालो असतो .हे कशासाठी कतिर जातींचं जे खूळ आहे ते नघालं पाहजि म्हणून अनेकदा त्यांनी सांगतिलं आहे .आणइतके चमत्कार झाले ,इंद्रायणीत त्यांचे बुडवलेले त्यांचे ग्रंथ बाहेर आले सगळं काही झालं .पण त्याने लोकांच्या डोक्यात आलं नाही कि जे पावतिर्य आहे ती गोष्ट वेगळी आणजात पात चा जो झगडा आहे तो वेगळा .आणति शकिणारच नाही काही कारण झापड आहे ना डोक्यावर .ह्या जातीत आम्हाला चालायचं नाही त्या जातीत आम्हाला चालायचं नाही ,हे आम्ही करणार नाही ते आम्ही करणार नाही .अशा रीतीने जे लोक बोलतात ,अशा रीतीने जे लोक वातावरण पसरवतात त्यांनीच आपल्या देशाला दुर्गती आणली . तरी व्यवहारकि द्रीष्टीने वचिर करायला पाहजि जर एका जातीच्या मुलीने दुसऱ्या जातीच्या मुलाशी लग्न केलं तर त्याच्यात आणिया जातीच्या वविहात काहीच फरक नसतो .उलट त्यानी फायदे होतात .समजा जर तुम्ही तुमच्या जातीत च लग्न केलं .मराठ्यांनी मराठ्यांत केलं तर त्यांनी दवाळीला काही पाठवलं नाही ,हुंडा कति दलि ,लग्न करायचं म्हणजे मुलगी अशीच असली पाहजि .पण तचि जर छळ लेला तर कुणी समाज उभा रहातो का त्या वेळेला .हुंडा नाही दलि म्हणून मुलीला घरी पाठवलं तर कुणी समाज उभा रहातो का त्या वेळेला .असा जातीसाठी मरणारे लोक आपल्या मुलीवर अत्याचार करतात .इतकच मला असं वाटत नव्हे ते एक माध्यम आहे अत्याचाराचं ,मुलींना वापरायचं आणित्यांच्यावर अत्याचार करायच कि ह्या जातीतच लग्न झालं पाहजि .हे एक माध्यम आहे ,त्या मुलींना छळण्याचं हे एक माध्यम आहे .आणहि असं रोज आपण स्वतःच्या पोटच्या मुलींना आपण छळत आहोत .जर दुसरा मुलगा चांगला मळिला ,दुसऱ्या जातीत चांगला तर करायला का हरकत आहे ,काहीच हरकत नसायला पाहजि .पण तस दसित नाही तेव्हा व्यवहारकि पणा नाही .उद्या आपल्या मुलीला सोडून दलि तर ती जात मदत करणार नाही हे समोर दसित असून सुद्धा आपण त्याच जातीत लग्न करायचं आहे .असला अट्टाहास धरण म्हणजे त्या मुलीच्या डोक्यावरती आपण मुद्दाम काहीतरी फार मोठा बोझ्या घालत आहोत .तुम्हाला करायचं असेल तर तुम्ही करा स्व जातीत ,परत करायचं तर परत करा हवं तर .पण त्या मुलीच्या मागे हात धुऊन काय लागले .आणतिला उद्या छळल्यावर तच्या सासूने तुम्ही जाऊन म्हणत का नाही आम्ही जातीती लग्न केलं ,त्यात तुम्हाला प्रतष्ठा वाटते जातीत मरिवायला किआम्ही आमच्या जातीत लग्न केलं ,त्यांनी तुम्हाला काय हार तुरे मळिणार आहेत .त्यात काय मळिलं आहे .असा वचिर करा .बायकांचं वशिष असत हे किआमच्या जातीत झालं पाहजि म्हणजे तुम्हाला काय मरिवायला मळित त्याच्या नंतर कि काय मळित मला हे समजत नाही .गांधीजींनी प्रयत्न केले त्याच्या आधी टळिकांनी प्रयत्न केले ,टळिकांनी स्वतः एका वधिवेशी लग्न केलं .आगरकरांनी केले ,कति लोकांनी हे प्रयत्न केल्यावर सुद्धा आम्ही त्या प्रयत्ना च्या पूर्णत्वाला पावलो नाही .आता परत सहजयोगात आल्या नंतर जातीपातीच्या गोष्टी करायच्या नाहीत .आम्ही कोणतीही जात मानत नाही .फक्त एकच जात मानतो ती म्हणजे सहजयोगी .सहजयोग हि विश्व धर्माची गोष्ट आहे .हा विश्व धर्म आहे आणज्याच्या मध्ये कोणतीही जात पात ,रेस वैगरे काही नाही एकच परमेश्वर आणत्यांनी नर्मित केलेले आपण सर्व मानव जातीतले लोक ज्यांनी परमेश्वराला प्राप्त केलं आहे .आता परमेश्वराच्या साम्राज्यात गेल्यावर इथली खूळ तथि नेऊ नका .बावनकुळे आणअिमक आणतिमक .आणएक गृहस्थ तर मला म्हणाले कूलत्व बदल बोला माताजी .म्हंटल बोलते कूलत्व तुमच्या कडे फार मोठं असत .कुळ कशावरून येत तुमची कुलस्वामिनी कोण ,त्याच्यावरून येत .म्हणजे देवीचं आलं कनिई परत .अहो आम्ही कोणच्याही जातीचे असलो तरी आमची कुलस्वामिनी एक असू शकते .समजा एखाद्याची जगदंबा आहे तर ती मग एका सोनाराची असू शकते ,ब्राम्हणाची असू शकते ,मराठ्या ची असू शकते ,कुणाचीही असू शकते .मग त्याची जात जगदंबेची झाली कनिई .म्हणजे कुळ तेच जगदंबेचं झालं ना .आपल्या कडे बघा कुल हे देवी पासून आहेत .देवा वरून नाही .म्हणजे आई वरून कुळ ओळखलं जात .आणती गोष्ट खरी सुद्धा आहे .म्हणून या देवी सर्व भुतेषु जाती रूपेण संस्थिति हे असं म्हंटलेलं आहे हे तुमचं कुळ आहे हि कुळाची थोरवी आहे .आता मी वचिरलं किशिवाजीचं कुळ कोणतं .कुणाला सांगता आलं नाही .कुणी म्हणे जगदंबा कुणी म्हणे भवानी .भवानी हि त्यांच्या आईची होती .त्याचं कात्यायनी देवीचं कुळ होत .आता त्यांच्या कडे तरी कुळात कात्यायनीचा कुळाचार आहे कि नाही माहिती नाही . हा कुळाचार आहे हे कुळ आहे ,हि कुळाची थोरवी आहे .उगीचच काहीतरी आपल्या मनानं करायचं ,आम्ही इतके कुळी आणतितिके कुळी .पण काही दसित नाही तसा प्रकार .दारू प्यायला मात्र सगळे एकत्र जातील .दारू प्यायचं झालं तर सगळे एकत्र बसून पत्तिल .एकाच ठिकाणी पत्तिल .दारू पतिाना ,मग काय आम्ही दारूचं पतिय त्यात काय एव्हडं .पण पाणी पतिाना मात्र आम्ही सोवळं नेसून पणार .सगिरेट प्यायची असली तरी चालेल तुमच्या तोंडची अर्धी राहिली असली तरी चालेल .पण जेवायच्या वेळेला मात्र आम्हाला उष्ट्याचा फार वचिर .म्हणजे घाणेरडं काम करायचं असलं ,चोड्या करायच्या असल्या तर कोणी वचिरत का तुमची जात कोणती रे बाबा .जेव्हा चोड्या करताना ते एकेक संघ स्थापन करतात तेव्हा त्याच्यात सर्व तऱ्हेचे लोक एकत्र चोरी करतात .तसाच राजकारण आहे .राजकारणात सुद्धा कुणी असं वचिरत नाही किबाबा तुम्ही जात कोणती .सगळे भामटे एकत्र झाले म्हणजे राजकारण सुरु होत .तुम्ही कति भामटे आहेत ते आधी शोधून काढलं पाहजि .चांगलेच भामटे आहेत पोचलेले मग या आमच्यात ,मग काय अगदी बरोबर जमतंय आपलं .हि अशी परस्थितीआज आपली आलेली आहे .किआपल्याला काहीही स्वतः बदल आत्म सम्मान राहिलेला नाही .कारण आत्म्याचं दर्शनच झालेलं नाही मग आत्म सन्मान येणार कसा .फालतू म्हणजे बेकार अशा वस्तूचं एव्हडं महत्व झालेलं आहे आणज्या खऱ्या वस्तू आहेत तकिडे लक्ष नाही .आणहि तामसकि लक्षण आहे .आणहि तामसकि लक्षण आपल्यातून जावं म्हणून तुम्ही पूर्ण प्रयत्न केला पाहजि .तामसकि माणसाला स्वतःची काही कदर नसते .त्याला काही स्वतः बदल वाटत नाही .मला काहीतरी आत्मसम्मान असला पाहजि असं काही वाटत नाही .आणति खुसपट काढत असतो .याच खुसपट काढ त्याच

खुसपट काढ ,इकडूनतकिडे काहीतरी खुसपट काढत असतो .तसाच राजसकि माणूस हा आततायी ,छातीठोक पणे ,उघड पणे दोनचार तुमच्या थोबाडात देईल ,तुम्ही त्याला दोनचार दलि तर तुम्हाला तो दोनचार परत देईल .पण ते उघड पणे .त्याच सगळं उघड असत .इतकं कपिपाप करायचं झालं तरी उघडपणे त्याच्यात काय वाईट ,ते करायला त्याच्यात काय वाईट .असं म्हणायचं .कोणतीही गोष्ट करायची म्हणजे आडपडदा कशातच नाही .प्रत्येक गोष्टी मध्ये त्याच्यात काय वाईट .दुसऱ्यानाच लाजा वाटायच्या त्यांना बघून अशी स्तुति .तेव्हा आता तुमची जी स्तुति आहे ती तुम्ही जाणावी ,तुमची जी काय जाती आहे ती तुम्ही ओळखावी .आणि कोणत्याही जातीत अतशियतेत गेले म्हणजे तुम्ही बुडाले .तेव्हा या जातीच्या पलीकडे तुम्ही गुणातीत झालं पाहजि .आणि त्या स्तुतित तुम्ही स्थिर होऊन आत्मसंपन्न झालं पाहजि .त्याची श्रीमंती तुमच्यात दसिली पाहजि .सहजयोगाचं दुसरं लक्षण हे आहे कितो नेहमी आनंदात असला मस्त असला पाहजि .कबीर दासनी म्हंटल आहे जाव मस्त हुए फार क्या बोले .जर तुमच्यात मस्ती आली नाही तर मग तुम्ही सहजयोगी नाही .जर तुमच्यात हे आलं ना कि ,काय आहे ,माताजीनी सांगतिलं ना मग वाटेल ते आम्ही करू .असे मी पुष्कळ लोक पहलि .मी म्हंटल अहो काय करता तुम्ही ,एक हजार माणस येणार आहेत .कस करणार .एक हजार काय आम्ही तीन हजार माणस सुद्धा उचलून घेऊ .त्याला काय लागत आम्ही दहा माणस असलो कि झालं .हजि मस्ती येते जी बेफकिरी म्हणतात त्याला .ती मस्ती जर नाही आली तर अजून तुम्हाला सहजयोग साधलेला नाही .त्याच्यात काय माताजी म्हणतात ना मग काय होणारच आहे आणि होत .अशी अनेक लोक आहेत ज्यांना ह्याचा लाभ झाला आहे . त्यानी पाहलिलं आहे .त्याना कति फायदे झाले .त्यांनी कतितीतरी मळिवलं .पण ती बेफकिरी यायला पाहजि .मस्तीत यायला पाहजि .ती मस्ती जर लोकं मध्ये दसिली नाही तर मी समजते यांचं काहीतरी धरलेलं आहे .भयंकर प्रकार आहे .त्याच्यात गांभीर्य नसत .प्रत्येक गोष्टीत खुसपट काढणे ,लहान सहान गोष्टीकडे लक्ष देणे .असं नको करायला तस नको करायला कवि काहीतरी अशा गोष्टी करणे ज्यांनी सगळ्याचा आनंद वरिाम पावेल असा ज्या गोष्टी आहेत त्या सहज योग्याला शोभत नाहीत .मस्तीत रहायचं ,सगळं मस्तीत केलं तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल कस काम बनत कशा गोष्टी होतात .कारण परमेश्वराच्या साम्राज्यात आले तुम्ही मग मस्तीत येणार नाही तर केव्हा येणार .तेव्हा सगळ्यांनी आज एव्हडा आनंदाचा दविस आहे ,आपल्या स्वातंत्र्याचा झेंडा लागला तेव्हा आम्ही स्वतः दलिलीला तो चढताना आणि उतरताना दुसरा झेंडा पहला होता .तेव्हा मी असं म्हंटल होत की जी या झेंड्याची शान आहे ती राहिली पाहजि .आणि त्या शाने प्रमाणे आपण सगळ्यांनी आपलं व्यक्तित्व राखून पूर्ण पणे समग्र झालं पाहजि .त्या मस्तीत आलं पाहजि त्या आनंदात आलं पाहजि .सगळ्यांनी एकात गुंतून घेतलं पाहजि .गुंतल्या सारखे झाले म्हणजे आता हे लोक इतके बाहेरून आले यांच्याशी दोन मनिटि सुद्धा बोलायला वेळ मळित नाही ,दोन मनिटि सुद्धा यांच्या बरोबर बसायला वेळ नाही .इतक्या लांबून आले त्यातले काही लोक अशे आहेत की मी त्यांना कधी पाहिलं सुद्धा नाही .पण ते मस्तीत आहेत .मी त्यांच्या बरोबर एक मनिटि सुद्धा घालवला नाही तरी त्यांना काही वाटत नाही .पण आपल्या महाराष्ट्रात तस नाही ,माझ्या घरी माताजी आल्या नाहीत माझ्या आवारात आल्या नाहीत .माझ्या सेंटर ला आल्या नाहीत .माझं माझं फार आहे .आणि मला वेळ दिला नाही माताजीनी .मला वेळ द्या .सगळं वेळ मी महाराष्ट्रातच खपवते आहे .ह्या लोकांच्या बरोबर काही बोलायला सुद्धा फुरसत नाही ,बाबा तू कसा आहेस .असही आज म्हंटल नाही त्यांना मी तबबेत कशी तुझी हे पण बचिरलं नाही .हे इथं येतात काय आणि जातात काय .म्हणजे भेटच होत नाही त्यांची .त्यांच्या देशात गेलं कि भेट थोडी होते तर होते .पण कधीही यांनी असं म्हंटल नाही की माताजी तुम्ही माझ्या घरी या .कवि माझ्या इथे येऊन बसा , कवि बोला ,कधीही नाही .बर दुसरं असं कि मला जर कुणा कडे जायचं तर मी जाणार .ते माझं मत आहे .मला जायचं असेल तर मी कुठं हि जाणार .मी माझी सोय बघणार तथि मात्र लोक म्हणतील माताजी तुम्ही त्यांच्या घरी कशाला गेलात .अरे पण मला तथि सोय होती म्हणून जाते तुम्ही कोण बोलणार .म्हणजे माझ्यावर हे की तुम्ही का तथि जाऊन राहायचं .अशी जबरदस्ती माझ्यावर करायची .म्हणजे हे सगळं इतकं लहानपणाच आणि भूखपणाचा लक्षण आहे आणि ते तस करू नये .आणि अशा रीतीने सगळ्यांनी दोन मनिटि माझ्याकडे या ,एक मनिटि माझ्याकडे या कशाला ,कशाला यायचं .त्याच्यात काय मळिणार आहे तुम्हाला .त्याने मला त्रास होऊन माझा संतोष जर तुम्ही घेतला तर काय मला प्रसन्नता मळिणार आहे .आणि त्या प्रसन्नते मुळे मळिणारे आशीर्वाद तुम्हाला कसे मळिणार .जर तुम्ही मला त्रास द्यायचाच मागे लागले तर .तर असा हट्ट करायचाच नाही मुळी .की माझ्या घरी या ,माझ्याकडे चला .हे माझं पण गेलं पाहजि .तुमचं घर कोणतं आहे .सगळं माझंच घर आहे .माझी मुलं ,माझं घर ,माझा नवरा हे सगळं तामसकि लक्षण आहे .त्यातून हे लक्षात ठेवलं पाहजि जी मुलं हे असं माझं माझं करतात त्या मुलांची कधीही बरोबर बुद्धी करू शकत नाही .कारण त्याच्यामध्ये मन तुमचं एव्हडं गुरफटलेल असत कि चुकत काय ,येरे बाळा दोन खून करून आला तरी येरे बाळा .तेव्हा त्याच्या पासून दूर हटून आपण एक सहजयोगी आहोत आपल्या मुलांचं वर्तन कस असायला पाहजि हे दूर हटून बघतिल्या शिवाय कळणार नाही .म्हणून त्याच्या मध्ये गुंतायचं नाही .आणि अशा रीतीने जो समाज तयार होईल तो खरा गुणातीत ,तो खरा सहजयोगी आणि तो च या महा योगाला प्राप्त होणार आहे .सर्वाना माझा अनंत आशीर्वाद

1985-0129, Puja

[View online.](#)

Puja at Brahmapuri. Brahmapuri (India), 29 February 1985. Marathi Transcript इथे या लोकांचे आगमन झाले आहे, तुम्ही लोकां नित्यांचे स्वागत केलं, इतकी व्यवस्था केली, आणि इतकी सुंदर जागा शोधून काढली त्यांच्यासाठी तेव्हा त्यांच्या वतीने मी तुमच्या सगळ्यांचे आभार मानते. या लोकां न इथे फार आनंदात वेळ काढलेला आहे. देव कृपेने यांच्या जवळ यांच्या देशात सगलं काही आहे. तुम्ही जाऊन बघतिल तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की हे लोक अत्यंत श्रीमंतीत वाढलेले आहेत आणि सगळ्या तरहेचा ऐशो आराम यांना आहे, आपले रस्ते आपली धूळ तुडवत इथे ते आले आणि मी त्यांना संगतिल इथे श्रीरामाची आणि सीतेची मूर्ती मळिली होती, ही अशी पवत्रि जागा आहे जथी रामदास स्वमनिय्या मूर्ती प्राप्त केल्या आणि त्या चाफळ ला नेऊन बसवल्या. या एका गोष्टीवर ही मंडळी म्हणायला लागली की आम्हाला तकिडे जायचं आहे. तसच मी इथल्या मंडळींना संगतिल की बरं तुम्ही तथी व्यवस्था करा, त्या सर्व आरमाला सोडून, त्या सर्व सुखा ला सोडून ते परमेश्वराच्या आनंदासाठी इथे आलेले आहेत. तसाच आपण सुधा ज्या पवत्रि जागा आहेत त्याच महत्त्व आपण समजल पाहजि. आणि त्या पवत्रि तेच आपण रक्षण केल पाहजि. आपल्या मध्ये ती पवत्रि ता आली पाहजि. हे लोक इतके कुशाग्र आहेत की यांना माहीत आहे की महाराष्ट्रात वशिष्ठ करून या भारत भूमी पेक्षा संबंध महाराष्ट्रात अत्यंत सुंदर, रम्य अशी अध्यात्मकि ठिकाणे आहेत. ते दसियाला आपल्याला सुंदर दसिल या पेक्षा कतीतरी सुंदर त्यांच्या कडे फार सुंदर नसिरग आहे, फार सुंदर नसिरग आहे. म्हणजे अगदी बघताच अस वाटत की काय वशिष्ठ आहे. पण त्यात चैतन्य नाही. इथे चैतन्य आहे म्हणून ते लोक आले, तसेच तुम्ही लोक सुधा साधे भोळे अत्यंत स्वभावाने लीन अस त्यांना वाटत म्हणून तुमच्या दर्शनाला ते इथे आले आहेत. त्यांना जशी इथे मजा वाटत आहे, आनंद मळितो आहे तसा तुम्हालाही वाटावा आणि तुम्हीही तो आनंद लुटावा हीच आमची इच्छा आहे. आज तुमच्या गावाला आलो कृष्णा नदीवर सगळ्यांचं स्नान झालं, आज कृष्णा नदी सुधा पाव न झालेली आहे, जस तीच नाव आहे तशी ती सुंदर आहे हे सगळ्यांच्या लक्षात आलेले आहे. आणि गावात परत काहीतरी करा व इथे लहानसा एखादा आश्रम बंधावा, छोटीशी जागा घेऊन या लोकं न करता लहानसा आश्रम बंधावा, इथे जर हे लोक येऊन राहिले तर तुमची प्रगती होईल कारण या लोकं न जवळ पैसे आहेत आणि ते खर्च करू शकतात, अशा रीतीने आपण काहीतरी व्यवस्था करू शकतो. आता त्यासाठी मला काहीतरी करा व लागेल जेणे करून ही मंडळी इथे येऊन राहिली तर तुम्हाला काम मळिलील, कुठतर प्रगती होईल, काहीतरी मार्ग नघिल. आजच्या या सुंदर सोहळ्या मध्ये मी स्वताच इतकी रममाण झाले आहे की काय बोलाव ते समजत नाही आहे. सातरयला आधी पूजा वैगेर होती पण मी म्हणतल नाही तकिडेच करा नसिरग रम्य ठिकाणी, तथी बरं राहिल, आणि रामदास स्वामी न जथी एव्हाड मोठा प्राप्त केलेल आहे तथी जाऊन आपल्याला बरं वाटेल, तर आजच्या या शुभ मुहूर्तावर आपण सर्वा न असा नशिचय केला पाहजि की जर मताजी न आपल्याला आत्म बोध दिला तर त्या आत्म बोधला आम्ही प्राप्त होऊ. आणि त्या नंतर ते पूर्ण पने वाढवू, त्याचे वृक्ष इथे उभे करू जर इथे तुम्ही सहज योग केला नाहीत तर ही मंडळी इथे येणार नाहीत. हे लोक नुसते प्रेमाचे भुकेले आहेत यांना दुसरे काही नको आहे. ही मंडळी इथे आली तर त्यांनी पुष्कळ कल्याण होण्या सारखं आहे तुमचं, तुमच्यासाठी अत्यंत कलकळीने हे लोक काम करतील, तुम्हाला पुष्कळच व्यवसाय इक धंदे शकिततील, अशा प्रकारे आपण बरं चं कार्य करू शकतो. पण सर्व प्रथम तुम्ही सहज योगा मध्ये मात्र पूर्णपणे उतारल पाहजि, नाहीतर त्यांना तुमची सुधा काही इज्जत वाटणार नाही, तुमचा काही मान वाटणार नाही. त्यांना वाटेल हे सर्व साधारण जगामध्ये जशी लोक आहेत तशीच लोक आहेत, तेव्हा सहज योगा मध्ये जे आत्म साक्षात्कारी होतील त्यांचाच महत्त्व आहे आणि त्यांचाच महत्त्व शेवटी राहणार आहे. जे लोक आत्म साक्षात्कारी नाहीत त्यांचं काहीच महत्त्व जगात नाही, जस एखादा बीज जर ते रोपल गेल नाही तर त्याच काय महत्त्व राहत ते आपण फेकून टाकतो, तरी ही सुपीक जमीन आहे या ठिकाणी रामदास स्वामींचे चरण स्पर्श झालेले आहेत अशा सुंदर ठिकाणी तुम्ही रहता, तेव्हा तुम्ही सुधा आपल्याला पाव न करून घ्याव. आता पुजेला आम्ही बहुतेक जी आत्मसाक्षात्कारी नाहीत त्यांना आम्ही बसवात नाही. तेव्हा एखाद्याच्या अंगात जर अलं तर त्यांनी उठून जाव. कारण शक्तिफार वाहते, आणि अंगात येणा म्हणजे ही भूत असतात, हे काही देवीच कार्य नव्हे. ज्याच्या अंगात येत ती भूत आहेत, तुम्ही लोक त्यांच्या पाया पडता अशा तुमच्या इतक्या चुकीच्या समजूती आहेत, असा वचिर केला पाहजि की देवीला अंगात यायला काही अक्कल आहे की नाही, की कोणाही अशा तथा माणसाच्या अंगात येईल का ती, त्या बाईच काय चरित्रा आहे, ती कशी वागते ते बघतिल पाहजि. आणि अशा लोकांच्या तुम्ही पायावर येता आणि ऐकत नाही, आता एखाद्या बाईच्या अंगात जर आलं आता तर तनि उठून बाहेर जाव, ही भूत आहेत, अगदी भूत आहेत. आणि त्यांच्या जवळ मुळीच गेल नाही पाहजि. अशा लोकांच्या कथात जे जातील कवि त्यांच्या बरोबर जे राहतील त्यांना फार त्रास होईल, काहीतरी अपघात तरी होईल नाहीतर घरात आजार तरी येतील, पैसे तरी जातील, काही ना काही तरी फार त्रास होईल, म्हणून अशा लोकांच्या जवळ मुळीच जाऊ नये ज्यांच्या अंगात भूत येतात, आणि त्याही बायका ना जर कलाल की तुम्ही त्यांचा तरिस्कार करता तर त्यांची भूत पाळतील आणि मग त्या ठीक होतील, तेव्हा हे आपल्या खेडे गावा मध्ये फार वाईट आहे ते काढल पाहजि. मी अनेक वेळेला पाहील आहे की भाषण देताना काही बायकांच्या अंगात यायला लागत, कारण त्या धावरतात, तेव्हा अशा बायका न ज्यांच्या अंगात येत त्यांनी बाहेर जाव. आणि पुरुषा न सुधा, पुरुष तर पहिली नाही म्हणा अंगात येणारे, पण येत असेल एखाद्याच्या अंगात काय सांगाय, भूतान च्या गोष्टी आहेत ह्या सगळ्या English Transcript Today was a very great day for all of you to jump in the river and enjoy yourselves very much. I remember the past of such days which I have also enjoyed before. But one must know that it's not the outside that really gives you pleasure; it's the inside. Whether there is outside or not, inside should be so elated. You can use this as a memory for yourself, whenever you feel dejected or depressed, and should try to maintain that moment of joy and happiness within yourself. I hope you were in the present at that time, so that it is completely recorded in your memory and that you will enjoy all that. The sign of a good Sahaja yogi is that he has no complaints. He doesn't give ideas, suggestions, and object to what Mother says and give new dimensions to it, doesn't argue and thirdly, he's always enjoying. If you are not enjoying, still your eyes are moving one side, brain on another side, your ears in the third direction, then you are not integrated. You are not yet a proper Sahaja yogi. So you have to be a very proper, sensible Sahaja yogi. In your ascent you will discover all these things. So try to be more in the center, in the present, and

then only this will become a prominent feature within your heart. And on that will be seated your Spirit shining all the time. But the seat of the Spirit all the time wobbly and is not there; so Spirit does not know how to emit light in your life. Now what I find is that our attention goes to all kinds of various activities, which we should see like the sea that was flowing. There was lots of stones there. And one can learn a lesson from that, that when the stones are there it makes a ripple, a sound, a reflection back, and the water is obstructed. In the same way, if we have stones in our head, then the flow of Kundalini get obstructed and then we get all kinds of, you see, reflections and we reflect back and then we try to give some suggestions or things, all that. We don't allow the flow to go straight forward in a very smooth manner. So also it is very interesting and it makes a, you feel more interested because it helps the ego to grow more. But one has to learn that that's not the temperament of a Sahaja yogi. Sahaja yogi is a subtle personality, absolutely peaceful within himself. He has no complaints about anything. He is always enjoying. He doesn't say anything. He doesn't cry. He doesn't weep. He doesn't say, "This is wrong. That is wrong." He doesn't talk about his family, his children, his relations. He doesn't. And if he has to talk about somebody, he talks always the good, not the bad. Except for the leaders; when I ask them, they have to tell Me the truth, if I ask or if I know something or if I have to verify. But you shouldn't get so much involved in your family, my mother, sister, wife, husband, this, that. Now it's time for you to come up. Those who will come up and come over it will be a good idea. Secondly, as I've told you, that the joy of the West is finished because the men have lost power as men, and women have lost their power as woman. It's like the eyes going into the place of the nose and the nose in the place of eyes. So that's why this misplacement has taken place. So try to enjoy that role that you have, you have taken up and don't to perform the role of others. This is a very simple thing which one should accept and one should work it out. And I'm sure we will all come to balances and we will be in the center. Now the problem is very simple that we have to accept the present, the present moment. It's very simple. At this present moment you are sitting here in front of Me for a Puja. At every present moment is to be enjoyed. Every present moment is to be enjoyed. Not to get worried about the future. Not to be upset about the past. The compassion of God is tremendous; it's tremendous. Allow Him to work it out. When you try to play your role then the compassion, as I told you, acts on the stones and give all this ripples and the sounds and all this jumbling. So best way to allow your mind to be all right, is to be peaceful, alert - alert, not sleepy. Only when you sleep, then you don't have the stones there. So when you're alert, watching and enjoying every moment. This is the message for today, because really the time is beautiful and I think it's better that you be in thoughtless awareness and enjoy. [Mother continues in Hindi.] May God bless you.

1985-0203, Shri Mahalakshmi Puja

View [online](#).

Shri Mahalakshmi Puja 3rd February 1985 Date : Warnali Place Type Puja आता मराठीत काय सांगायचे, की ह्या इतक्या सुरम्य स्थानी तुम्ही आलात आणि इथे जगताप साहेबांनी आपली इतकी सुंदर व्यवस्था केली आहे. त्यांना कर्तीही धन्यवाद दलि तरी पूरे पडणार नाहीत. इतकं प्रेमाने सगळ्यांना दलि आणि केले. त्याबद्दल हे सगळे सहजयोगी इतके आश्चर्यचकित झाले, की आपल्या देशात असा असेल तर कर्ती होऊ शकेल! एवढे प्रेमाने वागून, सगळ्यांची प्रेमाने व्यवस्था करणे हे फार जर एकतरी मनुष्य मोठे काम आहे. हे ह्यांनी साधलेले आहे. त्याची ह्यांना कमाल वाटते. तसेच तुम्ही लोकांनी इतकी मेहनत केली, सगळ्यांनी ब्रह्मपुरीलाही येऊन इतकी सुंदर व्यवस्था केली. जंगलामध्ये. नंतर इथेही सगळ्यांची इतकी व्यवस्था केली. खूप मेहनत घेतलीत. आम्ही तुम्हाला काय देणार? काय वशिष देणार आहोत ? इतके तुम्ही रात्रंदविस आटोकाट प्रयत्न करता. इथे एक पाटील साहेब आहेत. ते सहजयोगी नव्हते, पण त्यांनी एवढी मदत केली आहे. ह्या लोकांची तुम्ही केवढी सेवा केलेली आहे. त्याबद्दल मी तुमची ऋणी आहे. फार ऋणी आहे. अनेकदा सांगतिलं तुम्ही, की माताजी, तुम्ही ह्याचा उल्लेख करावा. आम्हाला ह्यांच्याबद्दल फार आदर वाटतो. आम्हाला वाटते फार मोठे ह्या लोकांनी केलेले आहे. कर्ती त्यागी लोक आहेत ! आम्ही इतके करू शकत नाही. तेव्हा आज आपला शेवटचा दविसच म्हटला पाहजि टूरचा. कारण ही मंडळी नघिलेली आहेत ह्या सर्वांच्या वतीने मी आपले फार फार आभार मानते. सगळ्यांचेच. एकएकाचे नाव सांगण्यासारखे नाही. पण मोदी साहेबांचे तुम्ही वशिषकरून आभार मानले पाहजित.

1985-0311, Talk to Sahaja Yogis, A New Age Sydney

View [online](#).

H.H. Shri Mataji Nirmala Devi talking to the Sahaja yogis at Burwood ashram after the public program. Sydney, Australia. (1985-0311)

[a Sahaja yogi reads Gyaneshwara's Pasayadan in Marathi, and Shri Mataji comments on it in English]

[Marathi]

Shri Mataji and Sahaja Yogis: Aranava, forest, jungle..

Shri Mataji: Gyaneshwara. He describes Sahaja Yogis like this, beautifully. He first says, he's requesting the God Almighty.

[Marathi]

Ata, he says, let the Spirit of the Universe be contented. He says now let it be contented. I have done my writing as the yagnya of my power of speaking

[Marathi]

And now with that.

[Marathi]

satisfaction, I mean, I mean God doesn't have satisfaction but what you mean that now you are Prasanna, satisfied, then please give us the Pasaydan and Pasaydan, it means these vibrations, the blessings of the nectar of the milk of your joy, you give us that, that's what he asks for, but the way he described the Sahaja Yogis, what will happen, you see the, what it will happen.

[Marathi]

So he says "So let's walk, let's go together. He describes you as the trees, the forest of the trees of fulfilling desires, you are the trees of fulfilling desires. Let us get together and march.

[Marathi]

Arava is the forest.

[Marathi]

Aranava, the oceans, you are the oceans, of talking ambrosia, of talking ambrosia, you are the oceans of ambrosia talking, or let us all move together, now we have the God, the Pasaydan, let's give it to others. Such a tremendous thing he had said about Pasaydan. I haven't got the full of it with me but I think it was translated in one of the Nirmala Yoga's articles. You see, he's already described you that you are so great, that whatever you desire you are like the tree that fulfills the tree of desires.

[Marathi]

but you are the jungles, you are the great forest, so many trees together, let's walk together, let's march on. Tsala means let's march on. He described all that. He's already, has seen it he was such a seer, that's what it is. So you were all stunted (???)

today, very happy and joyous. We have done it. But I bend down to the sea, to thank the sea as well.

And I have to show some miracles to these people, which Warren will tell you, now come along Warren here. I have been talking. Thank you.

Warren: We went to the Opera House, and looking out across the harbour towards the heads, there was the moon, just doing the namaskar to Shri Mataji because she is just slightly in the receding moon. And then we saw the reflection of the moon coming towards us. Then Mataji said "Just watch". And she walked about 25-30 metres down and the rays of the light from the moon followed Her. They didn't stay with us. She came back, She walked up the other way, the rays followed Her, they didn't stay with us.

Shri Mataji: And a boat came in.

Warren: A boat came in. Red lights were there, lights on the Opera House, Lunar Park, all of them were just converging on Her, wherever She was. The Lights followed Her. It is incredible. It's just miraculous.

Shri Mataji: But the greatest miracle is the collectivity. The teamwork shown by Sydney people. Congratulations to you. It's James (Warren: tremendous), it's Chris, it's all of you who have worked together with such enthusiasm, and in such weight. It has worked out. I did nothing, I really promise you, I did nothing. It is all your doing. It is all your working, it is all your desire. That's what you are. But that's what one must know, that you have to march on. It is a crusade, of what we call a campaign, a big campaign of Divine work, we have to do. And it has been shown here, in Sydney, where it is done with full heart, how it achieves results. So we've got now Sydney, ... a New Age has started, absolutely a New Age. The people were so positive today. The fellow was shouting, everybody ready to: "Shut up!". Nobody listening to him, I think poor fellow was paid by someone to shout there and he must have gone back with his pay. So it was all very sweet and beautiful. It all worked out very well. I wouldn't say, that, it was only the Divine, it cannot work without you. You are the channels of Divine, you must know and when you work it out, it is so purposeful, for you, so joyous for you and so fulfilling for the Divine. The Divine wants to bless you again and again for this tremendous work you have done. I am very happy today. May God bless you.

Let's have the song which they have prepared.

Warren: The Hymn of the Extollation of the Devi. Could you. All of the ones who know it, come forward.

Shri Mataji: Mm. Oh!

Warren: It is Ok.

Shri Mataji: Something has fallen off.

Warren: Yes, just the.

Shri Mataji: I hope you are not hurt.

Warren: No, No.

Could you just make some space here at the front, please.

[Not very clear or inaudible while preparing before the Extollation of the Devi is sung.]

1985-0321, Birthday Puja

[View online.](#)

जनम दविस पूजा २१ मार्च १९८५, मुंबई आज के ६३वें जन्मदविस पर आपने जो समारोह रचा है उसके लिए एक माँ को क्या कहना चाहिए? क्योंकि जो कुछ भी है सब आपके लिए ही है। ये सारी उम्र भी आपके लिए है इसलिए इसके लिए यदि आप इस समारोह को मानते हैं तो इतना ही कहना है कियह अपनी चीज़ है। और इसका आपको पूरा उपयोग करना चाहिए। क्योंकि जन्मदगी बहुत महत्वपूर्ण है। आज तक परमात्मा ने अनेक लोगों को संसार में भेजा। उन्होंने भी कार्य किया है। उस कार्य की ही स्वरूप आप लोगों ने सहजयोग पाया है। लेकिन अभी तक आप लोग शायद इसका महत्व नहीं जान पाए। पहले तो लोग पहाड़ों में घूमते थे, बहुत तपश्चर्या करते थे, परमात्मा की खोज में रहते थे। अब फलश्रुति हो रही है। आज उसी कार्य के आशीर्वाद आपने सहज में ही आज अपनी आत्मा को प्राप्त किया, इतना सहज और सरल मिला है, और उससे इतना क्पेम प्राप्त हुआ है। इस कदर आपने शक्तियों को प्राप्त किया है, उसमें कभी भी ऐसा आपको लगा नहीं कि इस चीज़ को मलिन में कतिना प्रयत्न करना पड़ा, कतिने जन्म लेने पड़े, कतिनी जन्मदगियाँ बतानी पड़ी, उसके बाद आज आप सहजयोग को प्राप्त हुए। और इस दशा में आये हो कि आज आप एक साधु स्वरूप हैं। बहुत लोग सोचते हैं कि सहजयोग में आने से हमारी घर की सांप्रतिक स्थिति ठीक हो गयी या हमारे बच्चे ठीक हो गये। लड़कियों की शादियाँ हो गयीं, लड़कों को नौकरियाँ मिल गयीं। हर तरह का क्पेम हो गया। यह सब देखते हुए भी, जानते हुए, आपको उन लोगों के लिए सोचना चाहिए जिन्होंने अभी तक इसमें से कुछ भी नहीं पाया है, जो अमान के सागर में डूबे हुए हैं। इस पर हमेशा चर्चा होनी चाहिए, इस पर हमेशा वचिार होना चाहिए। आप तो जानते हैं मुझे किसी भी चीज़ की जरूरत नहीं है। मैं पूरी तरह से तृप्त जीव हूँ। लेकिन मुझे सम्पूर्ण संसार को बचाना है। सारे संसार के लोगों को बचाना है। उसके लिए बहुत मेहनत करनी है। सालों बीत गये। पहले तो मेहनत की किस तरह से सहजयोग एक सामूहिक चेतना का कार्य करे। बहुत मेहनत की। हर एक आदमी की ओर ध्यान देकर के और उसको अभ्यास करके और समझा कि इस आदमी के कैसे दोष हैं फिर उसका वर्गीकरण किया, अलग-अलग उसको बठाया, फिर उसका वशिलेपण किया। हजारों लोग जो जीवन में आये, जिनके बारे में मैं पढ़ती थी, मैं जब छोटी थी हमेशा लोगों की जीवनी पढ़ती थी। स्कूल में लड़कियों को बड़ी हंसी आती थी ये अभी प्राइमरी स्कूल में है और सबकी जीवनी पढ़ती रहती है। कोई आस्ट्रेलिया में आदमी हो गया, उसको पढ़ रहे हैं, कोई जापान में हुआ उसकी पढ़ रहे हैं, कोई अमेरिका में हुआ उसकी पढ़ रहे हैं, हमेशा हम जीवनियाँ पढ़ते थे। पछिले जीवन में इसको कौन से प्रश्न आए? इसका हल उसने कैसे निकाला? ये आदमी कैसा होगा? इसकी प्रकृति कैसी होगी? फिर इसकी इस जन्म में प्रकृति क्या रहेगी? इस प्रकार अनेक जीवनी मैं पढ़ती रहती थी। और मैं कुछ खास पढ़ती नहीं थी। मेरा मुख्य उद्देश्य था सबकी जीवनी पढ़ें। जब भी लाइब्रेरी जाऊं तो जीवन निकाली। अब मैं जानती हूँ कि मनुष्य कैसा है। उसके कतिने तरीके हैं? और उसमें क्या-क्या दोष हैं? और जब मैं ये पढ़ने लगी और देखने लगी तब मैंने सोचा कि मैं जिस कार्य के लिए संसार में आयी हूँ वह शुक्ल न होगा। सामूहिक चेतना संसार में आनी चाहिए और लोगों की कुण्डलिनी सहज जागृत होनी चाहिए। ये कार्य मैं संसार में करके जाऊंगी। लेकिन बड़ा कठिन काम था। अब इतनी मेहनत करने के बाद, आप लोग इतने पार होने के बाद आज आपके सामने जब मैं बैठी हूँ, मुझे एक प्रश्न लगता है कि आप लोगों को ये कैसे समझाया जाय कि सहजयोग कतिनी महत्वपूर्ण चीज़ है। ये आपके घर द्वार के सम्भालने की चीज़ नहीं है या आपके बीबी-बच्चों को सम्भालने की चीज़ नहीं है क्योंकि ये सब अस्थायी है। आपके न जाने कतिने बच्चे हो चुके, कतिनी बीवियाँ हो चुकी, क्या-क्या हो चुका और अब कतिने राजनीतिक जीवन आपने बताया? कतिना क्या-क्या किया? अब जो सबसे बड़ी चीज़ ये है कि इन सहजयोगियों को कैसे समझाया जाये कि ये बहुत ही महत्वपूर्ण चीज़ है। और संसार का कोई सा भी कार्य इससे ऊँचा नहीं है। बहुत से लोग कहते हैं सहजयोग बहुत बड़ी चीज़ है, बहुत से कहते हैं अब हम सहजयोग के बगैर रह नहीं सकते। कोई कहते हैं कि सहजयोग से हमको बड़ा लाभ हुआ। लेकिन अब ये कैसे समझाया जाए कि हमारे लिए तो सहजयोग ही सब कुछ है और इसका कार्य करना ही हमारा जीवन है। हमें जो नया जन्म मिला है सिर्फ सहजयोग के कार्य में संलग्न रहना, हर समय सहजयोग के बारे में सोचना है। मैं हर समय सोचती रहती हूँ अब ये जो बच्चे आए हैं जो कि हमारे यहाँ पैदा हुये हैं ये सब पार हुए आत्मा हैं, बहुत तेजस्वी बच्चे हैं। अब इन बच्चों को एक स्कूल में रखना चाहिए। अब जिन माँ-बाप के पास बच्चे हैं वे इसमें रुचि रखते हैं, बाकी नहीं। नहीं तो दूसरे ऐसे लोग हैं जिनके लिए हमने कहा कि चलो, हम ऐसा कुछ कार्य करें कि जहाँ पर हनिदुस्तान के कला के द्वार खुलें। हम वदिश के लोगों को बुलाए। मुझे कला से कोई मतलब नहीं है। वैसे देखा जाय तो कला तो मैं कैसे भी हो बना ही सकती हूँ और चला ही सकती हूँ। लेकिन इस कला के माध्यम से हम औरों को आकर्षित कर सकते हैं, इस देश में ला सकते हैं। उनको पार कर सकते हैं। उसको महत्वपूर्ण तरीके से करना है। जिनको कला के क्षेत्र में रुचि है वे लोग कहते हैं, 'माँ, ये आप बड़ा अच्छा काम कर रही हैं।' इसकी ओर देखने की दृष्टि न तो इतनी गहन है और न वशिल। आदमी जतिना गहन होगा उतना वशिल होगा। सहजयोग व्यक्तिगत नहीं, समाज के लिए नहीं, सहजयोगी के लिए नहीं, यह तो संसार के लिए है। मैं मानती हूँ कि मेरा वचिार बहुत बड़ा है। लोग कहेंगे कि, 'माँ बहुत महत्वाकांक्षी है। ऐसा कैसे हो सकता है?' हो सकता है। मैं जब छोटी थी तो मैंने अपनी माँ से कहा, 'मैं तो ऐसा चाहती हूँ माँ दुनिया के हर आदमी का परमात्मा से एकाकार हो जाए, कम से कम कुछ तो हो जाए।' तो मेरी माँ मुझसे कहती थी, 'बेटी तू अगर एक से दूसरा भी बना ले तो मैं तुमको धन्य समझेंगी।' और मेरे पति मुझसे शुरु में यही कहते थे, 'तुम तो अवलिया हो, लेकिन तुम दूसरों को अपने जैसा बनाने का यत्न न करो। ये बड़े पत्थर लोग हैं। कोई नहीं बन सकता।' तो पहली तो हमारी स्थिति आ गयी। पहली स्थिति में हम ठीक हैं। इस स्थिति में हम पहुँच गए कि हम सहजयोगी हैं। ये हमें वशिवास हो गया और माँ आदिशक्ति हैं ये भी वशिवास हो गया। इसमें कोई शंका नहीं। परन्तु इस पर दूसरी शक्ति आनी है कि सहजयोग आज एक महायोग है, और सबसे महत्व का काम है। आप देखते हैं कोई आदमी भागा जा रहा है, भागा जा रहा है, 'भई क्या?' 'मैं एक बड़ा भारी प्रोजेक्ट बना रहा हूँ।' खास कर सरकारी नौकरों को तनख्वाह उतनी ही मिलती है चाहे प्रोजेक्ट बनाओ, नहीं बनाओ। गधे हो चाहे घोड़े हो, एक ही तनख्वाह मिलने वाली है। उनका कुछ बढ़ता नहीं। तो वो भी जुटे रहते हैं। 'भाई क्यों? काहे मरे जा रहे हो? तुमको क्या मलिंगा?' 'नहीं, नहीं, ये मेरा कर्तव्य है।' 'तनख्वाह तो तुमको इतनी ही मिलने वाली है।' 'पैसे के लिए थोड़े कर रहा हूँ। मैं तो तनख्वाह के लिए नहीं कर रहा हूँ। 'तो काहे के लिए कर रहे हो?' 'मैं तो कर्तव्य के लिए कर रहा हूँ।' इस कर्तव्य को कतिने महत्व से करना चाहिए? हम हर आदमी एक महान गुरुस्वरूप हो गए, ये भी आप नहीं जानते। आप करके देख लीजिए, आप अपनी शक्तिको इस्तेमाल करके देख लीजिए कि आप हैं कि नहीं हैं। इसमें कोई अहंकार की बात नहीं, आप हैं सो हैं। इसमें काहे का अहंकार। आप हो ही गए हैं बड़े, आप हैं ही ऊँचे। लेकिन इतने ऊँचे होकर भी आप जनि चीज़ों को महत्व देना चाहिए उनको नहीं देते हैं। अब जो भी कार्य करें इस दृष्टि से करें कि इसका सहजयोग में फायदा हो, सहजयोग के लिए ही कर रहे हैं। और हमें कुछ

करने का नहीं। अब ये समझाना बड़ा कठिन है। कुण्डलनी जागृत आसान है। उसका बठाना ठीक है। राक्षसों को मारना ठीक है। भूतों को भगाना ठीक है। वो तो हमारे काम ही हुए। लेकिन जो साधु सन्त हो गए, जो स्वयं ही प्रकाशमान हो गए, उनसे ये बताया जाए कि तुम्हारा प्रकाश बहुत महत्वपूर्ण है और वो उनके सर में टिक जाय। यह कैसे किया जाय? आज कल मेरा मन इन सब बातों पर हो रहा है कि इन सहजयोगियों में ये बात भर जाय कि इससे महत्वपूर्ण दुनिया की दूसरी कोई चीज़ नहीं। जितना करना था कर लिया मैंने। कोई साहब है कि मेरी बीबी नहीं मानती। कतिनी उम्र है आपकी? सिर्फ साठ साल की है। जनिदगी भर उस बीबी की गुलामी की और अब भी करते रहो। अन्त में तुम्हारा क्या हाल होगा? अगले जन्म में तुम उसकी बीबी बनोगे कि क्या होगा? ऐसा ही लगता है। क्योंकि गुलामी तुमने की तो उसके फलस्वरूप तुमको भी तो कुछ मलिना चाहिए। आप समझ नहीं रहे हैं। इस तरह अपना समय बर्बाद करने से आप परमात्मा की शान में कुछ नहीं कर रहे हैं। सभी काम इतनी सुन्दरता से होते हैं। इसके साथ में ऐसे बन जाते हैं कि आश्चर्य की बात। लेकिन सहजयोग में ध्यान धारणा लोग इसलिये करते हैं कि मेरे भूत भाग जाये, अधिकतर। सहजयोग में लोग पैसा थोड़ा बहुत देते हैं कि मेरे पास धन आ जाय। या तो उसके आगे लोग सोचते हैं कि सहजयोग में आने से मुझे कोई पद मलि जाएगा। सहजयोग में आने से आप आकाश, पाताल और पृथ्वी तीनों लोक के राजा हो जाते हैं। अब इसके आगे क्या होने का? आप पूछियेगा, अब तो हो गया पूरा, अब आगे क्या होना? इसके आगे तुम्हें दाता होना चाहिए। जो राजा है तो उसको राजा बनाकर बठा दिया तो वो देख रहा है कतिने उच्चासन पर मैं बैठा हूँ। वाह! वाह! कतिनी बढ़िया चीज़ें रखी हैं माँ की कृपा से! बड़ा अच्छा सब बना हुआ है। भाई, तुम राजा हो, देने की बात करो। और राजा हो तो थोड़े बहुत भखारी अभी हो ही। लेकिन समझ लो, थोड़े हो तो कोई हरज नहीं, लेकिन देने की बात करो। मेरा मतलब पैसे से कभी भी नहीं होता, आप जानते हैं। अपना पूरा चित्त सहजयोग में देना चाहिए। पूरी तरह से सहजयोग को समझना चाहिए। (यहाँ से मराठी भाषण का अनुवाद) हनिदी जरा पॉश भाषा है।मैं हंस कर टाल रही हूँ, लेकिन आज का वषिय गम्भीर है। अब जरा मराठी में बता रही हूँ कि रामदास स्वामी अपने यहाँ हुए, ज्ञानेश्वर हो गये। नाम लेते ही चैतन्य लहरियाँ शुरु होती हैं। केवल नाम से ही सारी सप्तशती कहने जैसे एक नाम में ही सब कुछ है। ये किससे? सारे चक्र एकदम उत्तेजित होते हैं। किसलिये? साईनाथ का केवल नाम लेने से ही मेरा सारा शरीर डोलने लगता है। किस कारण? क्योंकि वे थे ही बहुत बड़े! आप भी हो सकते हैं। आपको वह बनना है इस तरह की कुछ महत्वाकांक्षा रखिये। नहीं तो अब हो गया, हम आ गये, हमारा सब कुछ ठीक-ठाक है। ये जो सहजयोगी की स्थिति है इसे बदलना है, ये मेरा वचिर है। बीबी-बच्चों की बहुत सेवा की। ये हुआ, वह हुआ, बहू की चार बातें सुन ली। अब आगे का हमें किस तरह से पूरापूत होगा ये देखना चाहिए। अब भी हमारा दमिग कहाँ जा रहा है? किस तरफ बहे जा रहे हैं? क्या स्थिति है? हर मनुष्य को अपने आपसे प्रश्न पूछना है, 'मैंने क्या किया सहजयोग के लिये?' ये प्रश्न किसी और का नहीं, क्योंकि अब मैं बोल रही हूँ। तो कहेंगे, 'श्री माताजी उनके बारे में कह रही हैं, मेरे बारे में नहीं कह रही हैं। वे तो मेरे बारे में कुछ नहीं कहती। हमेशा औरों के बारे में कहती हैं। मैं तो बहुत ही अच्छा हूँ।' लेकिन ये सब मैं हर एक को कह रही हूँ। सबको देखना है इस साल हम माँ को कुछ करके दिखायेंगे। अब मैं लन्दन जा रही हूँ। मुझे पुरण पोली बनाकर खलिा दी तब हो गया काम, ऐसा औरतें समझती हैं। श्रीमाताजी को हमने पुरण पोली बनाकर खलिाई, नहीं तो श्रीखंड ज़्यादा से ज़्यादा। मुझे क्या करना है पुरण पोली और श्रीखंड से और क्या करनी है साड़ी? मेरा सब कुछ वशिव है। उसकी जो महत्वपूर्ण चीज़ है उसका कुछ कीजिए। पछिला जो हुआ बस हुआ। जो कुछ देवी की स्तुति हुई वो सब आपने कर ली। हमने स्वीकार कर लिया, करना ही पड़ता है, क्या करें? जो भुगतना है वह भुगतना ही पड़ता है। अब देवी होकर आये हैं। तो वह सब ताम-झाम चाहिए ही और वे सब हम करते ही हैं। परन्तु इतना सब करके भी आप कहाँ जा रहे हैं? केवल पंडतिजी बनकर बैठोगे क्या? हमको भी कुछ सहजयोग में करके दिखाना है, हर एक को। हर एक लड़की को, हर एक माँ को, हर पति को और हर एक लड़के को, सभी को। | तुम्हारी कोई चार सहेलियाँ हैं। उन्हीं को हल्दी -कुंकुम के कार्यक्रम में बुलाकर सहजयोग बताओ। कतिनी बार कहा है। हल्दी - कुंकुम का समारोह करो और औरतों को बुलाओ। उन्हें सहजयोग के बारे में बताओ, श्रीमाताजी के बारे में बताओ। सहजयोग इस तरह से फैलाना चाहिए। नये तरीकों से फैलाना चाहिए। गहन होने के लिये आप लोगों को ध्यान- धारणा करना जरुरी है। कुछ लोगों ने किया है, थोड़ा-बहुत। परन्तु इसका कोई अन्त है क्या? मैंने अगर कहा कि, अब मैंने बहुत कर लिया, अब बस हो गया, बहुत हो गया, अब कल से मेरा मुँह नहीं देखना। मान्य है आपको? है मान्य? इतनी उम्र हो गई है फिर भी किसी को नहीं लगता कि मेरी उम्र हुई है। अभी मेरे सारे प्रोग्राम लिखकर आये हैं। अब वहाँ जाने के बात मुझे शटलकॉक गेंद की तरह वे इधर-उधर घुमायेंगे। अब हमें | क्या करना है? मैंने किया वह बहुत कुछ है। आज मेरा जन्मदिन है। लेकिन अब साठ साल के बाद जो जन्म दिन आता है वह ढलती दशा का होता है। ध्यान देना है किये समय आपातकाल का है। और माँ को कुछ करके दिखाना है। अब प्रधान साहब चल बसे तो मुझे लगा कतिना बड़ा मेरा नुकसान हो गया। सारे प्रधान कतिने काम के आदमी थे। उन्होंने क्या मेहनत की उस उम्र तक! इतना ही नहीं, सारे जजों को मेरे बारे में बताया, वकीलों को बताया। उन्हें ले आये मेरे पास। वह तो किया ही। मेरे अमेरिका जाने पर मेरे लिये अपना खर्चा करके आते थे। एक बार मैं अपना खर्चा करके उन्हें ले गई थी। फिर वे हमेशा अपने पैसे खर्च करके मेरे पास आते थे। उनका इतना प्यार था। कोई भी सरकारी काम हो, कानूनी काम हो, मुझे आकर बताते थे, 'देखिये, श्रीमाताजी, मैंने ये काम लिया है। यहाँ इसमें खोटा है।' फिर मैं उन्हें कहती थी, 'इसे इस तरह से आप कीजिए।' तो वे हमेशा कहते थे, 'श्रीमाताजी, आप से बड़ा वकील मैंने नहीं देखा है।' कोई भी उन्हें काम दो। लड़कियों की शादी करनी है, आर्य समाज में जाकर पता नकिलकर लायेंगे। हॉल बुक करो, कर लिया। पत्नी का उन्हें कुछ सहाय्य था, पर वह जरा कमजोर औरत है। जब वे चल बसे उससे पहले मैंने तीन बार यत्न किया, मैं उनके यहाँ जाऊँ, पर न जा सकी। तभी मैंने सोचा अब यम की कोई इच्छा नहीं है, मैं जाऊँ। इसलिये मेरा वहाँ जाना नहीं हुआ। पर वह मनुष्य कतिने काम के थे। बार-बार मुझे उनकी याद आती है। बीच में ही कहती हूँ, प्रधान से पूछ लीजिए सब ठीक है कि नहीं। बलिकुल अपने पास का कुछ खो गया है, इस तरह लगता है। एकदम सुजुज और वविकी मनुष्य थे। उनका लड़का कैसा है, उसमें कभी उनका चित्त नहीं। सुजुज व्यक्ति कभी ज़्यादा बड़बड़ नहीं करते। कभी भी गरम शब्द नहीं उनके मुँह में, कभी भी गरमी से उस मनुष्य ने बात नहीं की। 'अजातशत्रु'। एक भी मनुष्य प्रधान जी का दुश्मन नहीं होगा, अजातशत्रु। गरम शब्द कभी बोलते ही नहीं थे। कभी भी बड़प्पन नहीं दिखाते थे। अत्यंत गुणवान मनुष्य थे। कभी भी उन्होंने पैसों की गड़बड़ नहीं की। किसी चीज़ में कोई गलती नहीं। उनसे छोटी उम्र वाले लोग उन्हें जवाब देते थे। मुझे बताते थे। उनकी आँख में आँसू आ जाते थे। फिर मुझे भी रोना आता था। उनसे कहा, 'प्रधान जी, सह लीजिए, क्या करें? सहजयोगी ही हैं। उन लोगों से कुछ कहेंगे तो उन्हें लगेगा श्रीमाताजी आपका पक्षपात करती हैं।' हमने उनके लिए कुछ भी नहीं किया। कुछ करने लगते तो उनके बच्चे कहते, 'हमारे पास पैसे हैं, आप मत कुछ कीजिए।' पर अब उनकी तरह के लोग कहाँ से आएंगे? कुछ भी काम हो, प्रधान को फोन करें, सबकी सूची बनी रहेगी। कोई आया गया, सबकी चिन्ता रखते थे। हवाई अड्डे आते तो सबका खयाल रखते। कौन-कौन आया? कहाँ गया? कहाँ बैठा? सब कुछ। और कुछ भी दिखावा नहीं, मैं कर रहा हूँ, मैं कुछ हूँ। अब ऐसे परपिक्व लोग दुनिया से जाएंगे और आप अगर वैसे परपिक्व नहीं बनोगे तो ये बीच का रक्त स्थान कैसे भरेगा? अजातशत्रु थे वे। कभी भी किसी को उन्होंने डाँटा नहीं। कभी भी उन्होंने किसी के वरिध में मुझे नहीं कहा। केवल किसी ने यदि उनका

अपमान किया तो बताते थे, इसने मेरा बहुत अपमान किया है। आज बड़ा खुशी का दिन है, मेरा जन्म दिन है। पर आज मुझे उनकी बहुत याद आ रही है। हमसे जो कुछ होगा वह हम उनके लिए करेंगे। | परन्तु आज आप नश्चिन्त करिये किजिस तरह प्रधानजी ने श्रीमाताजी की मदद की उस तरह हम भी करेंगे। कभी पत्नी का रोना नहीं, बेटे का नहीं, कभी भी नहीं। उनकी पत्नी ऐसी पकड़ वाली थी, परन्तु उन्हें कभी भी पकड़ नहीं आयी, मुझे बड़ा आश्चर्य होता था। उनका कोई सा भी चक्र कभी भी नहीं पकड़ता था। आपको आश्चर्य होगा, कभी आज्ञा भी उनका नहीं पकड़ता था। कोई भी चक्र नहीं पकड़ता था, आश्चर्य की बात है। अपने यहाँ जिसकी पत्नी पकड़ वाली हो उसका पति उससे भी ज्यादा पकड़ा हुआ रहता है। ऐसे लोग हुए हैं। और लोगों ने अपमान किया तो भी उनका कभी भी मेरे साथ वाद-विवाद नहीं। उन्होंने मेरा अपमान किया, कभी नहीं। उलटा 'मेरा अपमान किया, जाने दो,' उतना ही। हमारे यहाँ बहुत से लोग सहजयोग में आते हैं। और क्लेम भी बहुतों को मिला है। जिन्हें नौकरियाँ नहीं थीं उन्हें अच्छी-अच्छी नौकरियाँ मिल गईं, पैसा बना, किसी का व्यापार अच्छा हुआ, बहुत कुछ बन गया। परन्तु प्रधान जी का ऐसा कुछ नहीं हुआ। उनके सारे बच्चों की अच्छी नौकरियाँ थी। और पैसों की उन्हें चिन्ता नहीं थी, उम्र के हिसाब से भी कहिये। लेकिन पहले से थोड़ी अच्छी स्थिति थी। परन्तु वह कभी भूले नहीं। 'श्रीमाताजी, कुछ चाहिये तो कहिये। कुछ कहना है तो कहिये।' अगर मैंने कहा, 'प्रधान जी, पाँच बजे आइये।' तो मैं कही भी रूँगी तो भी वे वहाँ पहुँचते थे। इतने वृद्ध गृहस्थ, पर समय से पहुँचते थे। मेरी लड़की का मकान इतनी दूर था। वहाँ भी बलिकूल समय से पहुँचते थे। कही भी बुलाओ, एकदम समय से! कभी भी उन्होंने मोटर की माँग नहीं की, गाड़ी की माँग नहीं की। 'मेरे घर खाना खाने आइये', ये भी आग्रह नहीं किया। केवल एक - दो बार कहा होगा। तो मैंने कहा, जी, वैसा कुछ मत कहिये।' तो कहते, 'अच्छा श्रीमाताजी, नहीं कहूँगा।' मेरे लड़के को देखिये, बहू को देखिये, उसके ससुर को देखिये, ऐसा कुछ नहीं। कभी पैसों का रोना-धोना नहीं। अमेरिका आये तो मैंने पूछा, 'प्रधानजी, आपको कुछ पैसा चाहिये?' 'नहीं श्रीमाताजी, मेरे पास बहुत है। मेरे बेटे कमाते हैं।' जरा सा उनके लिये कुछ किया तो कतिना उन्हें याद रहता था। | 'प्रधान एक बार लंदन आये थे, तो मैं उन्हें पैरसि ले गई। वहाँ पर खर्चा मैंने किया। तो सौ बार कहते थे, 'माताजी, आपके कारण सबकुछ हुआ। मैंने कहा, 'पैरसि ले गयी तो ऐसा क्या हुआ?' अब ऐसे सुज लोग कहाँ हैं? हर समय मेरे सामने आते ही, 'मेरे बेटे का ऐसा करिये, बेटा का फलाना करिये।' मुझे बोरियत हो गयी है इन बातों से। आपको पता नहीं कैसे नहीं होती? परन्तु सभी लोग इस तरह नहीं हैं। बहुत से लोग अत्यन्त अच्छा कार्य करने वाले हैं। और हर एक को ऐसा कहना चाहिये, माँ हमें सहजयोग के लिए क्या करना है? इतना ही कहिये आप। जो कहिये वह करने के लिए हम तैयार हैं। अब एक प्रधान जी चले गये तो सौ आदमी उनकी जगह तैयार होने चाहिये। तो आप सहजयोगी हैं। एक रक्तबीज का एक सपिाही मरा, तो उसके खून की एक बूद एक राक्षस, इस से। हिसाब से राक्षस बने। अब इन सहजयोगियों का क्या होने वाला है? सौ आदमी खड़े होने चाहिये। और जो काम करते हैं वे गरम लोग हैं। गरम नहीं तो अखड़ लोग हैं। अखड़ नहीं, तो कुछ कामचोर हैं। अब बलिकूल ध्यान में रखना है कि हम श्री माताजी के हाथ के ऐसे कुछ साधन बनेंगे, ऐसे सूत्र बनेंगे कि माताजी को लगेगा कि हम ये सारा विश्व जीत लेंगे। आपको आश्चर्य होगा, अभी हम पठानकोट गये थे, वहाँ से धर्मशाला। कुछ भी नहीं पड़े हुए, एकदम अनपढ़ लोग, गाँव के लोग। उन्हें कहा गया, 'देवी आने वाली है।' मेरा चेहरा देखा, पहचान गये, 'हम तो देवी जागरण के लिये आएं।' ढाई हजार लोग। प्रोग्राम में आए और तुरन्त पार हो गये। कतिनी उन्हें देवी की श्रद्धा। सारी शक्तियाँ उनमें बहने लगीं। हमें तो देवी जागरण करना था। क्या उनके वे तेजस्वी चेहरे और क्या! सब कुछ देखने लायक था! मुझे लगा अब मैं अपने घर में आ गई हूँ। बलिकूल नन्दनवन देवी का वर्णन! वह स्वतः मणीपुर (चक्र) रहती हैं। ऐसे लगा हम अपने घर आये हैं। सब लोग नये-नये कपड़े पहन कर आये थे। यहाँ तो पूजा में फटे कपड़े पहन कर आते हैं। कहीं बैठकर साड़ी गन्दी हो गई तो! (आज मेरी भी साड़ी फटी है।) जैसे अनच्छिन्ना से सब कुछ करते हैं। उन लोगों का वर्णन नहीं कर सकते, इतना उनमें उल्लास था। इतना सब वातावरण आल्हाददायी था, मैं आपसे कह नहीं सकती। मुझे लगा यहाँ से कहीं जायें ही नहीं। वे कहते थे 'शेरावाली', 'पहाड़ों वाली'। मुझे लगता ही नहीं था कि मेरी उम्र हो गई है। मैं वहाँ ऊपर चढ़ती थी, कहीं से भी उतरती थी, कुछ नहीं लगता था। क्या वे लोग! और क्या वहाँ का सारा वातावरण! मेरे दमिग में घूम रहा है कि उन्हें ही अपने साथ में लेना चाहिए! यहाँ पर महाराष्ट्र वगैरा में ताला लगा दें और वहीं चले जायें, वही अच्छा होगा। और फिर उन्हें यहाँ पर लाना चाहिए। आप लोग नौकरियाँ सम्भालते रहिये। इतने सीधे-सरल, पहुँचे हुए वे लोग हैं। सारा आनन्द ही आनन्द, बहुत मज़ा आया, उन लोगों को भी और हमें भी। उन्हें कुछ बताना भी नहीं पड़ा। बीस-बीस मीलों से लोग पैदल आये थे। 'यहाँ हम नहीं आ सके माताजी, क्योंकि हमें टैक्सी नहीं मिली। वातानुकूलति गाड़ी चाहिए तब हम आएंगे। नहीं तो कैसे आयें? बीस-बीस मील से लोग छोटे-छोटे बच्चे लेकर के आये थे सवरे से निकले होंगे। प्रोग्राम दस बजे था। बस देखने लायक था! स्वर्ग जमीन पर उतरा था। वहाँ पर कोई इतनी अच्छी व्यवस्था नहीं थी। खुला आंगन। उसके पीछे एक बड़ा पहाड़ था। इतनी चैतन्य लहरियाँ थी कि मुझे ठण्ड लगने लगी। इतनी जोरों से चैतन्य की लहरें आ रही थीं। पीछे एक पहाड़ जैसा था। उससे टकरा कर आ रही थीं। सबको ठण्ड लगने लगी। धूप में बैठे थे, तब भी ठण्ड लग रही थी। एक पत्ता भी नहीं हिल रहा था। लग रहा था हम 'आदशिकृति' हैं। यहाँ पर मुझे शक हो जाता है कि हूँ या नहीं? वहाँ सचमुच लगा कि हम आदशिकृति हैं। वहाँ भयंकर बारिश हो रही थी। तीन दिन से सतत बारिश हो रही थी। बाहर नकिलने की मुश्किल थी। बजिली कड़क रही थी। ऐसे में वहाँ के एक व्यक्ति ने मुझे कहा, 'माँ, ऐसी कृपा करें जो बादल छट जाय और सारा वातावरण शुद्ध हो जाय, तो बहुत जनता आयेगी।' मैंने कहा, 'हाँ वह सब मैं कर दूँगी।' फिर एकदम नरिभूर आकाश था उस दिन, बलिकूल नरिभूर। उस दिन वहाँ मेरी पूजा हुई और मुझे कुछ नहीं हुआ। ये सब हो गया। यहाँ तो पूजा के बाद मुझे इतनी परेशानी होती है। पूजा के बाद लगता है अब क्या करूँ। लेकिन वहाँ कुछ नहीं, सब साफ हो गया। उसके बाद ही सारा सफर किया। कुछ नहीं हुआ। और यहाँ पूजा के बाद मोटर तक जाने की हिम्मत नहीं रहती और कब घर जाकर आराम करूँगी, ऐसी हालत होती है। उसका कारण है कि आप शुद्ध भी हो गये हैं तब भी। | उस शुद्धता का क्या अर्थ है, उसका क्या महात्म्य है, उसका कतिना प्रकाश हम संसार में दे सकते हैं, उसकी कल्पना आपको नहीं है। दिये बगैर आपमें बहेगा कैसे? हवा का बहाव कैसे होता है? एक तरफ से ही दरवाजा खोला तो दूसरी तरफ से कैसे आयेगा? केवल अपने लिए एक नाला रख दिया और उसी में घूमते रहे तो उसकी गन्दगी फिर मेरी तरफ आती है। परन्तु कुछ देने के मन से आप बैठेंगे तो आज से नश्चिन्त करिये, जो कुछ हमें माताजी ने दिया है वह सब हम बँट देंगे। तब आपके पास आयेगा और मुझे तकलीफ नहीं होगी। पहले ही आपके प्याले में गन्दगी होगी तो मैं उससे क्या भरूँ? यहाँ से भरने बैठी थी, वह तो उसमें जाता नहीं और मेरी ही तरफ फिर से आ जाता है। अब कहना है कि अब अपना प्याला खाली कर दीजिये और उस खाली प्याली में अमृत भर लीजिये। अमृत भर-भर के देना पड़ता है। इतना जम कर सब बैठा है, वह सब नकाल दीजिये। वे देवी के पति हैं। अब वहाँ होकर आने के बाद लगता है न जाये दलिली और न जायें मुम्बई। और लन्दन तो उनसे भी गया बीता है। किसलिये परमात्मा ने बनाया है पता नहीं। परन्तु फिर से आप लोगों को देखने के बाद, माँ का हृदय! कैसे भी हो, तो क्या? अपने ही तो हैं। मेरे ही हैं सब। माँ को क्या? कैसे भी हो, खून भी बेटे ने किया तो कहेंगी, 'तू अब मेरा भी एक खून कर दे।' वैसे ही हैं सब। अब आपको इतना बड़ा किया, इतने पद पर बठाया। अब मेरी भी उम्र हो गई है। तब इस उम्र के हिसाब से आपको भी समझ लेना चाहिए और कार्यान्वति होना चाहिए। कार्य करना चाहिए। चार लोग काम कर रहे हैं, दो इधर जा रहे हैं, दो उधर

देख रहे हैं। पूरी तरह जुट जाना उसमें हम धर्मशाला गये थे। उसका नाम है धर्मशाला-धर्म की शला। और हमालय के पैरों तले। आपको पता है, है। ये हम माँ को करके दिखायेंगे। अब मराठी में ही कहती हूँ। मराठी भाषा अत्यन्त प्रेम की, सौष्ठवपूर्ण व सुन्दर भाषा है। परन्तु की जतिनी कठोरता है वही हम सीखे हैं। अत्यन्त सुन्दर भाषा है। परमात्मा की भाषा है कहना चाहिए। संस्कृत के इतनी निकटतम, इतनी अच्छी, निर्व्याज! इसमें (मराठी में) आपको कुछ कहना है। हमें तो उससे आपसे हमें कुछ भी लेना ही नहीं है। बस वह रही है। अस्खलति, इतनी सुन्दर है। और उस भाषा में रहकर भी आपको अभी प्यार से बोलना नहीं आता। उस मराठी भाषा का दूसरा उपकार ये है कि पूरी कुण्डलनी उस मराठी भाषा में लखी है। नाथपंथ (मराठी ग्रंथ) के इतने उपकार हैं आप पर, बड़े-बड़े सन्त-साधुओं के, माने सकिखों के दसवें गुरु वे भी यहाँ नांदेड में आकर शिवाजी महाराज से मलि थे। शिवाजी महाराज जैसा राजा हमारे यहाँ हो गया। पूरी दुनिया में ऐसा राजा नहीं मलिया। ऐसे हमारे शिवाजी, दूसरा नहीं मलिया ऐसा। इसका दुःख होता है। तो एक नाले में दो कमल उग आये और वे कहने लगे, 'हम कमल हैं, हम कमल हैं।' उससे कुछ नहीं बनने वाला। हम कमल हो सकते हैं, यह ध्यान में रखकर कमल बनकर दिखाना है। मैं फरि से वनिती करती हूँ क्योंकि अब मैं कल | जा रही हूँ। अब तक जो कुछ हुआ वह बहुत हुआ। अब इसके आगे हर-एक को कमर कसकर तैयारी में जुट जाना है। इसके आगे है। युद्ध बहुत बड़ा युद्ध है। उसे लड़ना है। सारा समय खुद की सफाई में मत लगाओ। मैं अब यहाँ बात कर रही हूँ, तब भी लोग यहाँ पर बन्धन दे रहे हैं। आपको कौन पकड़ेगा? बन्धन काहे को डाल रहे हो? जहाँ आप बैठोगे वहाँ बन्धन पड़ेंगे, इतनी आप में शक्ति है, जानते हैं? जहाँ नजर जाएगी वहाँ बन्धन पड़ेंगे। किसलिये अपने आपको बन्धन दिये जा रहे हो? डरे-डरे से क्यों हैं? तलवार नहीं है ऐसी बात नहीं है। सब कुछ है। आपके पास केवल इच्छा चाहिए। अब डरपोक स्वभाव नहीं रहना चाहिए, वशिपत: औरतें। और पुरुषों की ज्यो ज्यादाती है वह खत्म होनी चाहिए। सहजयोग का एक प्रतपिठावान व्यक्ती बनकर मैं आचरण करूँगा, ऐसा एक नशिचय मन में रख कर अब चलना है। अगली बार जब मैं आऊँगी तब मुझे दिखना चाहिए कि एक-एक मनुष्य ने हजार-हजार लोग खड़े किये हैं। आपको मैं वशिवास दिलाती हूँ, आप भाषण दे सकते हैं। सहजयोग सारा आप सीखे हैं। आपको सब कुछ मालूम है। ये सारा केवल दमिग में रखकर शमशान में भस्म होने के लिये नहीं है। उसका प्रकाश सब तरफ जाना चाहिए, उसके लिये ही आपके मस्तपि के हमने प्रकाश डाला है। कल जैसे सब के सर शमशान में फुकेते हैं वैसे आपके नहीं है। उसका प्रकाश जब सारी दुनियाँ में फैलेगा तब आपको मालूम होगा। सहजयोग के योगी को कभी भी जलाते नहीं हैं। प्रधान जी को आपने जला दिया, ये मुझे अच्छा नहीं लगा। परन्तु मैं कुछ नहीं बोली। उनकी हमको समाधी बनवानी चाहिए थी। अभी तक उसकी कुछ व्यवस्था नहीं हुई है। वह व्यवस्था करनी चाहिए। परन्तु सहजयोगी उस प्रकार का होना चाहिए। उसकी समाधी से चैतन्य लहरियाँ आयेगी। उस पर कतिनी भी चद्दरें चढ़ाने के बाद भी उन फूलों की सुगन्ध आएगी। इस तरह आपकी स्थिति है। परन्तु कैसे कहा जाय ? हीरे को कहना, 'तू हीरा है, गन्दगी में मत लेटो।' श्रीमाताजी महान हैं, पर आप भी कुछ कम नहीं। ये याद रखना है। परन्तु उसकी केवल अहंकारी वृत्तिरिखने से कोई अर्थ नहीं है। सचमुच अगर माताजी में इतनी शक्ति है, तो हममें भी है। सब कुछ शक्तियाँ आपके पास हैं। उस छोटे से अंडे में आप छपि हो, नकिलो बाहर। तो उससे बाहर निकल कर आकाश की तरफ आपको समष्टि डालनी है तब ही कुछ होगा। अब कल जा रही हूँ। परन्तु मेरा ध्यान इधर रहता है। मुंबई वालों पर सबसे ज्यादा जम्मेदारी है क्योंकि मैंने मुंबई में सबसे ज्यादा काम किया है और मेहनत की है। और ससी मुंबई में महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती का उद्भव हुआ है। तो आपको ये दिखाना है, आराम चोड़कर और राजकारण छोड़कर सुज्ज बनकर हम सहजयोग में क्या कर सकते हैं। ये सभी को दिखाना है। और मुझे आशा है ये सब आप गुलामी छोड़ दीजिए। मैं इस बार मुझे एक अनुभव आया। उससे मुझे आश्चर्य हुआ। जनि लोगों पर मैंने इतनी मेहनत की है वे लोग एकदम बेकार के निकले। क्यों इतनी मेहनत करें ऐसे लोगों पर? बेकार लोग हैं एकदम! तो आज मेरा जन्म दिन मना रहे हैं। आज मेरा पूजन है। तो आज मेरा पूजन कृपया हृदय से कीजिये। यह मैं इस उम्र में माँग रही हूँ। इतना मुझे दीजिये। हृदय में एक ही बात कहना है, श्रीमाताजी हम वीरों की माता हैं, भगेड़ों की नहीं। गांधीजी ने केवल स्वतन्त्रता की लड़ाई लड़ी तो हमारे पति जी जैसे लोग सारा घर द्वार छोड़कर जंगल-जंगल घूमे हम राजमहलों में पले लोग! कतिना सहन किया! आपको तो आश्चर्य होगा। हमारे पढ़ाई के लिये पैसे नहीं थे, कुछ भी नहीं। घर के जेवरात बेचकर हमारी माँ ने हमें पढ़ाया। ऐसी स्थिति में हम रहे। औ ये सहजयोग उससे कतिना बड़ा है। सारे विश्व की स्वतन्त्रता की ये बात है। और उस हिसाब से हम कर क्या रहे हैं? राजकारण अभी तक मैंने इतना कुछ नहीं कहा था, परन्तु आज कह रहा हूँ। क्योंकि अब उम्र होने लगी है। तो दमिग में रखिये, हमें कुछ करके दिखाना है, हमारे होते हुए करके दिखाना है। बाद में किया तो नहीं होने वाला। दूसरा ये है कि इस साल 'क्रोधन' नाम का संवत्सर है। इसलिये थोड़े से क्रोध को काम में लाना पड़ रहा है। शालीवाहन ने ही लिखा है कि इस समय जो साल है वह क्रोध में जाएगा। कहने का तात्पर्य है कि आज मैंने लम्बा-चौड़ा भाषण किया, सहजयोगियों को समझाने के लिये। आप क्या हो, ये जान लीजिये। वह जानकर हमने क्या करना है, ये भी देखिये। हम अपने गाँव गये थे, वहाँ क्या किया? बैठे थे क्या आप? नहीं। मन्दरि में गये, खरीददारी की, सबसे गाढ़ भेंट की, फरि आ गये वापस। अच्छा, आप कौन हो? आप क्या बैलगाड़ी हैं, किसी भी गाँव में जाकर वहाँ से खरीददारी करके चीज़ें लाने के लिये? जाकर बोजा भर कर लाते हैं। आप साधु-सन्त हैं। अपने देश में ऐसे सन्त और सन्तणी हो गये। नामदेव की बात लीजिए, एक दर्जी थे। कतिना बड़ा काम किया उन्होंने। तुकाराम क्या थे? चोखा मेला कौन थे? सजन कसाई कौन थे? कतिना काम किया उन्होंने? उनका कोई भी साथ देने वाला नहीं था। जनाबाई कौन थी? मैनाबाई कौन थी? कतिना काम किया उन्होंने परमात्मा का? ज्ञानेश्वर इतनी छोटी उम्र में कतिना काम कर गये? आपने क्या काम किया? उनको कुण्डलनी जागृत तो नहीं आती थी, नहीं तो वह भी उन्होंने किया होता। वह भी आपको हमने दिया है। गणपति के स्थान पर आपको बठाया है। अब कुछ करके दिखाइये। आपको दिखाना ही है। अगली बार मैं आकर देखूँगी किसने क्या किया है? औरतों ने हल्दी-कुंकुम करना और औरतों को अपने घर बुलाना। सबको ठीक से, तौर | तरीके से रहना है। अब भी ऐसे सहजयोगी हैं जो व्रत रखते हैं। कहां भी व्रत नहीं रखना है, तत्व भी रखते हैं। पता नहीं क्यों रखते हैं। जो मर्यादायें हमने बनाई हैं और जो विश्वधर्म की मर्यादायें हैं उसमें रहना ही पड़ेगा। और उन मर्यादाओं में आप नहीं रहे और उनसे बाहर गए तो आप पर आपत्ति आएगी। आपके साथ कुछ तो गुजरेगी। कल ही एक सज्जन मलि थे। कह रहे थे मैं बलिकुल ठीक हो गया था, पर फरि से तकलीफ शुरू हो गई है। क्या किया आपने? फरि से उसी मार्ग पर गये थे क्या? हाँ, थोड़े से, ज्यादा नहीं। अच्छा! तो वहाँ भूत बगल में ही बैठे हैं, आपको पकड़ कर काने के लिये। तो विश्वधर्म की मर्यादाओं में रहना पड़ेगा। शादी में दहेज लिया तो ज्यादा नहीं थोड़ा सा बस हो गया। उस मर्यादा में ही रहना है। विश्वधर्म की मर्यादा परमात्मा की मर्यादा है। उसे नहीं लाँघना है। अब आप मराठी, गुजराती कुछ नहीं रहे, आप हिन्दी, अंग्रेज कुछ नहीं हैं। आप विश्वव्यापी नरिमला धर्म के अनुयायी बहुत बड़े हो गये हैं।

View [online](#).

Marathi Transcription - Bhoomi Devi Puja Date 4th February 1985: Place Pune - Type Puja (Starts at 12:48) इतकी सगळी व्यवस्था तुम्ही सर्व सहजयोग्यांनी मळिन केली, ते बघून असं वाटतं, की पुण्याला राहण्याचं जे आम्ही नशिचि केलं होतं, त्याला काहीतरी वशिष प्रेमाचं कारण असायला पाहजि. तशी अनेक कारणं आहेत पण मुख्य मला असं वाटतं तुम्हा लोकांच्या प्रेमाच्या ओढीनेच या पुण्यनगरीत वास्तव्य करण्याचे आम्ही ठरविले आहे. एकंदरीत इथे जागा मळिणे, त्यात कार्य होणे वगैरे म्हणजे एक वशिषच घटना आहे. पण मुख्य म्हणजे पुण्याला अत्यंत पुण्याईचा साचा आहे, साठा आहे त्याचा. आणि साचा पण आहे. इथे मनुष्य पुण्याईत घडविली जाऊ शकतात. पण अनेक इथे उपद्रव झालेले आहेत आणि ते उपद्रव होणारच. कारण जेव्हा माणसं पुण्याईत घडविली जातात, तेव्हा त्यांच्यावरती आघात करायलासुद्धा, असुरी बंदिया ही सगळीकडे कार्यान्वति असते. वशिषकून अशा ठिकाणी, जथि काहीतरी पुण्य घडविलं जातं. तेव्हा आपण आणखीन सचोटीने, आणखीन सतरकतेने काळजीपूर्वक सहजयोग साधला पाहजि. आणि पुणे हे महाराष्ट्राचं बरीद आहे. इतकंच नव्हे की पुण्य आहे, पण हे बरीद आहे. आणि ह्या बरीदामध्ये जर का चैतन्य फुंकल गेलं, तर आपल्या संबंध महाराष्ट्रात त्याचा परिणाम आल्याशिवाय राहणार नाही. तेव्हा तुम्हा सर्वांची ह्यामध्ये मला मदत पाहजि. सर्वप्रथम हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की घर बांधणं वगैरे हे काही वशिष महत्त्वाचं नाहीये आणि ते सोपं काम आहे. पण ह्या घराबरोबरच, जर पुण्यातले सहजयोगीसुद्धा बांधले गेले आणि त्यांना सुंदर स्वरूप आलं, तर मला फार आनंद होईल. ही एक फार मोठी गोष्ट आहे, की आज इथे आपण भूमीपूजनाला आलो, सगळे एवढे संत- साधू आले आहेत. भूमीपूजन करीत आहेत आणि ह्या भूमीपूजनाचा लाभ अनंत काळापर्यंत लोकांना मळिणार आहे. तेव्हा आजचा जो वशिष समारंभ आहे, त्याला एक वशिष फार मोठी अशी मला वाटतं, महत्त्वाची बाजू आहे. ती सांभाळली पाहजि. तुमच्या आधारावरच सहजयोग उभा आहे. कालच मी बोलताना म्हटलं, की आता थोडी त्यागाचीसुद्धा तयारी केली पाहजि. अजूनपर्यंत सहजयोगाचे नुसते आपण फायदे बघत गेलो. हरतरहेचे फायदे आहेत. सहजयोगात पैशाचा फायदा आहे, नोकरीचा फायदा आहे, तब्येतीचा फायदा आहे. त्याच्यानंतर सगळ्यांशी आपली नातीगोती ठीक होतात. लग्न होतात. पुष्कळसे प्रश्न एकदमच सुटून जातात. पण मुख्य प्रश्न असा आहे, की आपली काय प्रगती झाली! आपण त्यातून जे मळिवलं ते सगळे बाह्यातलं आहे. आतलं आपण कति मळिवलं, त्यासाठी त्यागबुद्धी पाहजि. पण बहुतेक लोक बुद्धीलाच त्यागून देतात. त्यामुळे प्रश्न असा आहे, की त्यांच्यापुढे कोणतीही गोष्ट मांडली, म्हणजे ते प्रत्येक या दृष्टीने विचार करतात की, ह्यात आम्हाला कोणता लाभ होणार आहे? अजूनसुद्धा पुष्कळ सहजयोगी असे आहेत, त्यांना असं वाटतं की, सहजयोगात आलं म्हणजे आपण थोडे पैसेच कमवून घेऊ. नाहीतर त्याने हा लाभ होईल, तो लाभ होईल. तेव्हा दृष्टी कोती ठेवली तर कोतंच होणार आहे सगळें. एकंदरीत हे जे काही आहे आणि झालेलं आहे, त्यात सर्व परमेश्वरी हात आहे आणि परमेश्वरी कार्य आहे. तेव्हा जरी बाहेर दिसायला हे घर वगैरे आपण बांधतो आहे, तरी प्रतीक रूपाने जाणलं पाहजि की फार मोठी गोष्ट आपण इथे मळिवलिली आहे. कारण संबंध जागतिक जे केंद्र आहे सहजयोगाचं ते पुण्याला होणार आहे. पण त्याच्याच बरोबर दांभकि लोक, ढोंगी लोक, कवि असे लोक जे सहजयोगामध्ये सहजयोगात लाभार्थी येतात, त्यांना आपण म्हणू कामार्थी लोक, अशा लोकांचा मात्र तुम्ही जरा विचार ठेवला पाहजि आणि अशा लोकांना दूर ठेवलं पाहजि. हळूहळू जी चांगली मंडळी आहेत, ती कतिही, कशीही असली, तरी स्वच्छ होऊन सहजयोगाला पात्र होतील. पण अशी मंडळी जी मनातून वाईट आणि भिनातून इतर विचार घेऊन येतात, अशा मंडळींना काहीही आपण करू शकत नाही, तेव्हा अशा मंडळींना बाहेरच ठेवलेलं बरं! आणि त्यांना स्पष्ट सांगावं की, आमच्याच्याने हे होऊ शकत नाही. ह्या उपरांत आता माझं वास्तव्य इथे राहणारच आहे. मी राहणारच इथे आणि सगळं सहजयोगाचं कार्य होणार आहे. फक्त सांगायचं असं आहे, की हे घर आम्ही बांधतो आहे ते आमच्या साहेबांच्या पैशाने आणि त्यांच्या मळिकतीने बांधतो आहे. आणि त्यामुळे इथे जर त्यांना त्रास झाला तर ते इथून उठून दुसरीकडे नघून जातील. सहजयोग्यांनी हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की माताजींना त्रास नाही दिला पाहजि. आता प्रत्येकाला, 'आम्ही दर्शनाला आलो,' आता हे काही देऊळ नाहीये. जिवित मनुष्य आहे नां! प्रत्येकाचं, 'नुसतं एक दर्शन घेऊ द्या.' वाटेल तेव्हा पोहोचायचं, 'मी मुद्दामून दर्शनाला आलो. ' सकाळी सहाला पोहोचले. 'काहो, कसं काय?' 'अहो, मी मुद्दामून दर्शनाला आलो माताजीच्या.' आता माताजी तथि काय देवळात बसलेल्या आहेत! जो आला त्याला दर्शन दिलं, पण देवळातसुद्धा प्रत्येकाला दर्शन कसं मळितं गेल्याबरोबर. मग हट्ट करायचा, 'आम्ही इतक्या ह्याने आलो. तुम्ही आम्हाला दर्शन देत नाही. अमकं नाही. तुम्ही असे, तसे.' तर हा प्रकार गेला पाहजि. ही फारच अगदी नम्र श्रेणीतली गोष्ट आहे. कारण आपल्याला हे समजतच नाही, की माताजीचं कार्य काय आहे? त्या केवढ्या त्याच्यात वसत आहेत? आपला त्यांच्यावर काय अधिकार आहे ? प्रत्येकाला असं वाटतं, की माताजीच्या प्रत्येक क्षणावर आपला अधिकार आहे. त्यांचा संबंध टाईम म्हणजे आपलाच आहे. तेव्हा आपला टाईम आपण माताजींना दिला पाहजि. माताजीचा टाईम नाही घेतला पाहजि. लोकांना हे कळत नाही, जो तो येऊन दारात उभा राहतो. म्हणजे मला अगदी घाबरायला होऊन जातं, सगळे दारात उभे. दाराच्या बाहेर नघिण्याची सोय नाही. तर इकडे कोणी फरिकायचं नाही, जो खरा सहजयोगी असेल तो मला त्रास देणार नाही. ही पहिली ओळख आहे. जो मनुष्य माझ्या पायाला धरून जोराने डोकं रगडतो, तो का रगडतो मला समजत नाही. पण तो काही खरा सहजयोगी नाही. उलट खोटा सहजयोगी आहे, जो नुसते असे पाय धरून आणि डोकं रगडत असतो. दुसरं मी बसलेले असताना डोळे मटायची काही गरज नाही. पण पुष्कळ लोक डोळे मटून बसतात. त्याचं मला मोठे आश्चर्य वाटतं. डोळे मटण्याची काय गरज आहे ? कवि मी बसलेले असताना फोटोला नमस्कार पहिल्यांदा करतात, मग मला येऊन नमस्कार करतात. तर म्हणजे असं, की माणसाने विचारही ठेवला पाहजि आणि दांभकिपणा नसला पाहजि. दांभकि माणसं लगेच लक्षात येतात. तेव्हा ढोंगी, दांभकि लोक आहेत त्यांना डोक्यावर बसवायचं नाही. कारण त्यांचं हे इतकं मोठं आहे. त्यांचा एवढा मोठा कारखाना आहे. असेल आम्हाला काय त्याचं! एवढे कारखानदार झाले म्हणजे तुम्हाला कोणी काही दिलं का? त्यांनी काही मदत केली का? पुन्हा ह्यांच्याजवळ एवढे पैसे आहेत, माताजी, हे असे आहेत. काही नाही. नुसते हे अप्पलपोटे लोक आहेत ! तेव्हा ज्यांना धर्म हवा असेल, ज्यांना परमात्मा हवा असेल अशाच लोकांनी सहजयोगात यायचं. मग ते जरी मोजके दहा असले तरी चालतील. कारण परमेश्वराच्या साम्राज्यातसुद्धा जागा कुठे आहे आता? फार कमी जागा आहे. तेव्हा त्यात कति लोक बसणार, हे परमेश्वरानेच ठरवायला पाहजि. नसते उपटसुंभ बसवायला काही परमेश्वर, आपल्यासारखा नाही. त्याला फार अक्कल आहे. नसते बाजारबुणगे बसवायला तो काही तयार नाही. त्याला अशी मंडळी पाहजित, जी खरी, अस्सल आहेत. हे सगळे बाजारबुणगे इकडेच पडून राहणार. म्हणून अशा लोकांचीच दोस्ती केली पाहजि, अशा लोकांना बोलवलं पाहजि, अशा लोकांशी मैत्री केली पाहजि, की ज्या लोकांमध्ये

खरोखर परमेश्वराची आवड आहे आणि उच्चपदांला जाऊ इच्छितात आणि परत सांगते, की त्यागही केला पाहिजे. त्याग करणं फार जरूरी आहे. ह्या स्थितीला आल्यावरती काही ना काही त्याग केला पाहिजे. आणि त्यात म्हणजे लहानलहान गोष्टींमध्ये नाही रहायला पाहिजे. आता मी म्हटलं, की पापाणला आपण जमीन घेऊ कवि कुठे घेऊ, तर लोक म्हणतील, की तथून दूर पडतं. आता हे कति दूर आहे आम्हाला! मी तर साहेबांना सांगितलं सुद्धा नाही, की जंगलातच घेतलं आहे म्हणून. बांधूनबध्दिन झाल्यावर तथि आता काय बोलणार मग ते बचिरे! पण अगदी आम्ही इतक्या जंगलात कधी राहिलो नव्हतो. पण तुमच्यासाठी म्हणून, जंगलात जागा मळिली तर जंगलात येऊन राहतोय. तसं प्रत्येकाने लक्षात ठेवलं पाहिजे, की जर माताजी, ह्या वयामध्ये इतकं करतात तर आम्हाला मात्र प्रत्येक गोष्टीत सोय असली पाहिजे, असं असलं पाहिजे. तेव्हा सहजयोग म्हणजे काय प्रत्येकासाठी एक अवलंबन नसलं पाहिजे. अवलंबन नसलं पाहिजे, की सहजयोग आहे, अवलंबन आहे. आम्ही सहजयोगात आलो ना माताजी, मग आता आमचं असं करून द्या. मग माझ्या मुलाला ठीक करून द्या. मग माझ्या बायकोला ठीक करून द्या. मग माझ्या सगळ्या खानदानाला ठीक करून द्या. म्हणजे सहजयोग म्हणजे एक खैराती हॉस्पिटल असंच दसितंय. तेव्हा तुम्ही आधी जी थोडी मंडळी आहेत त्यांनी सहजयोगाबद्दल पूर्ण कल्पना करून घेतली पाहिजे आणि तुम्ही जर खंबीर झालात, तर आपण सगळ्यांना ठीक करू शकतो. आज इतका चांगला दविस आहे! आज परत वनियक चतुर्थी आहे. फार सुंदर आहे आजचा दविस! एक वशिष काहीतरी त्याच्यामध्ये होतं. आहे का पंचांग? पंचांगात आज एक वशिष योग आहे, असं लहिलिले आहे. तेव्हा आजचा दविसही फार छान आहे आणि ह्याद्विशी आपण एवढ्या शुभकार्याला लागलो आहोत, आणि आमचं वानप्रस्थाश्रम सुरू झालं आहे, असं दसितंय आता! ह्या वानप्रस्थाश्रमाच्या गोष्टी आहेत. (Gap till 24:18, Sahaj Yogi searching in panchang from 23:57 to 24:18) सहज योगी : महरग पुण्यकाल महरग, बघतिलं, मी आत्ताच म्हटलं तुम्हाला महरग पुण्यकाल. केवढा मोठा मुद्दरत आहे. महरग म्हणजे काय झालं! अर्घ्य म्हणजे , महरग , अर्घ्य, अर्घ्य म्हणजे पाणी घालणे. अर्घ्य देणे. अर्घ्य देणे. आता ह्या तुमच्या जमनीला पाणी दिलं पाहिजे. तुम्हाला पाऊस आला पाहिजे. सगळी काही व्यवस्था केली पाहिजे. पण आपणही पात्र असायला पाहिजे. सहजयोगी पात्र आहेत की नाही हे बघतिलं पाहिजे. जरा सुद्धा तसदी न घेतांना सहजयोग जमला तर बरं आणि जेवढं काही घबाड मळिल तेवढं घ्यावं. आज फार मोठं आहे बघा. महरग पुण्य आहे आज. मी आधीच सांगितलं होतं आपल्याला. तेव्हा आजचा वशिष दविस आहे, सगळ्यांनी इतका मला आल्लाह दिला आणि आनंद दिला आणि इथे आले तुम्ही, इतका त्रास घेतलात, तसाच सहजयोगासाठी सगळ्यांनी त्रास घ्यावा अशी मी हात जोडून वनिती करते.

Concluded at 25:22.

1985-1217, Puja

[View online.](#)

Saptashrungi Puja Date 17th December 1985: Place Nasik Type Puja आता मी इंग्लिशमध्ये जरी बोलले असले तरी आपल्याला सगळे कळले असेल. पण तरी सांगायचं म्हणजे असं की आपला सहजयोग आहे आणि सहज असल्यामुळे आपल्याला असं वाटतं की, 'असेल माझा हरी तर देईल खाटल्यावरी.' तर सहज हा जो योग घडतो, तो फक्त कुंडलिनीची जागृती आणि तुमच सहस्रार भेदन, इथपर्यंत आमचं देणं-घेणं आहे. आता पृथ्वी आहे आणि पृथ्वीमध्ये तुम्ही जर एखाद बी घातलं, तर तचिं देणं-घेणं एवढच आहे की, 'बाबा, तुझ्यामध्ये मी अंकुर फोडते.' पण त्यानंतर बघायला नको. तेव्हा जरी हे अगदी सहज असलं, तरी आता आम्ही संत झालो, हे समजण फार कठीण आहे. आता आम्ही बी घडलो. हे समजण फारच कठीण गोष्ट आहे. अजून आम्ही तेच आहोत, असं सारखं आपल्याला वाटत असतं कवि तस नाही वाटलं, तरी आपली वागणूक तशीच असते. तर ती बदलायला पाहजि आणि समजलं पाहजि, की आता आम्ही संत झालोत. संतांची कति लक्षणं सांगतिलेली आहेत रामदास स्वामींनी! प्रत्येकाने सांगतिलेली आहे. त्या संतांमधली आपल्यामध्ये कोणती लक्षणं आहेत ती पाहिली पाहजि. तकिडे लक्ष दिलं पाहजि. ती लक्षणं आपल्यामध्ये दृष्टीगोचर का होत नाही? लोक आपल्यामध्ये ते शोधत का नाहीत? ते आपल्यात त्यांना दिसत का नाही? त्याला कारण काय हे पाहिलं पाहजि. तर सर्वप्रथम आपण असा विचार केला पाहजि, की परमेश्वराने आपल्याला अंकुरलं आहे. बरं, झालं. आता पुढे काय? आम्ही काय केलं त्या परमेश्वरासाठी? आम्हाला सहजयोगामध्ये हे माहिती आहे, की प्रत्येकाला आशीर्वादित करतो परमेश्वर. 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' योग मळिला तुम्हाला, क्षेम घ्याच. ते त्याच्याच बरोबर येतं समजा. बलिट इन. त्याला काही करायला नको. क्षेम घ्या. पण क्षेमाबरोबर एक आणखीन यायला पाहजि, कृतज्ञता. ती येत नाही. कृतज्ञता आली तर लगेच हा विचार येईल की, 'मला एवढं फुकटात मळिलं, आम्ही काय केलं होतं? कशाला असं मळिलं? कसं मळिलं? आता मी काय देऊ? जीव का प्राण!' असा विचार यायला पाहजि. पण ये रे माझ्या मागल्या! 'माताजी, असं झालं. नोकरी तर लागली. पैसे मळू लागले. पण अजून माझ्या मुलीचं लग्न झालेलं नाही.' बरं, ते झालं. मग 'अमकं राहिलं.' म्हणजे तेच चालू आहे तुमचं. जे मागचं होतं तेच पुढे सुरू आहे. त्याला काही अर्थ आहे का? आता सहजात तुम्ही आले, ह्याचा अर्थ असा आहे, की तुम्ही पहिल्यांदा संत झाले. आता दुसरा जो शब्द योग आहे, त्याच्याकडे लक्ष जर दिलं योगाला अर्थ दोन आहेत. योग म्हणजे परमेश्वराशी आपला संबंध होणे कवि जीवा-शविचा संबंध होणे. त्यांची सांगड बसणे. ते झालं. पण सांगड नाही बसलेली. नुसतं तुमचं संबंध झालेले आहेत. फक्त असं समजायचं आपल्याला. पण योगाला दुसरा अर्थ असा आहे, की युक्ती, कौशल्य. कुशलता पाहजि. सहजयोगाची तुम्ही युक्ती शकिलेत का? त्याची कुशलता शकिले का? नाही. मग त्याला काय अर्थ आहे? अर्धवटच झालं ते. म्हणजे आपली समजा बाहेर आम्ही पाटी लावली एक, की इथे सांगवी राहतात. तुम्ही पाटी वाचून गेलात, तर भेटले का सांगव्यांना? तसलाच हा प्रकार आहे. त्याची जर तुम्हाला कुशलता नाही आली. एखाद्या युनिव्हर्सिटीत तुम्ही गेले की, 'आम्ही गेलो होतो. युनिव्हर्सिटी पाहून आलो. प्रोफेसरांना भेटलो.' बरं, मग. पुढे काय? 'मग आम्ही झालो की, आम्ही ग्रॅज्युएट आहोत.' कसं? 'नाही, म्हणजे आम्ही जाऊन आलो होतो म्हणून.' आपल्याकडे इंग्लंडला जाऊन यायचे. काही केलं नाही तकिडे. तसच आलात परत. आपण म्हणतो नां, 'झक मारून.' तरीसुद्धा त्याला इंग्लंड रटिरन आपण म्हणत असू. तसलाच प्रकार आहे. सहजयोगी आम्ही, सहजयोगी, सहजयोगी, सहजयोगी. बरं कां? मग ह्या बोटाला काय अर्थ आहे? इकडे जळलं म्हणजे काय होतं? ते माहीत नाही आम्ही सहजयोगी आहोत. बलिले लावून आम्ही सहजयोगी बुवा. झालोत. तसं सहजयोगात होत नाही. काहीतरी व्हावं लागतं आणि त्यासाठी काहीतरी करावं लागतं आणि त्या करण्यामध्ये एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि की काही काही गोष्टींचा त्याग करावा लागतो. त्यातला एक त्याग आपण नेहमीच करतो तो म्हणजे बुद्धीचा त्याग. तो नको. ते सोडून. पुढचं बोलायचं. बुद्धीचा त्याग करून मोकळं व्हायचं आणि म्हणायचं सहजयोगाने आमची वाट लावली. तर ते एक सोडून बाकी जर त्यागाकडे दृष्टी असली, आम्ही काय सोडलं? जे बेकार होतं ते सोडलं. त्याला काही अर्थ नव्हता ते सोडलं. असा विचार घरायचा. जसे ते हरे रामाचे लोक आले आणि मला म्हणायला लागले की, 'तुम्ही एवढे श्रीमंतीत असलेले.' ते आता माझ्या नवऱ्याचं आहे सगळं. मी तरी काय करू? 'तुम्ही एवढे श्रीमंतीत बसलेले. तुम्ही काय एवढा त्याग केलेला आणि तुम्ही कशा झालात देवी?' अहो, म्हटलं, 'देवी त्याग नसतं करत. तीच एक त्याग करत नाही. बाकी सगळ्यांना करावा लागतो. तीच भोगते आहे. 'बरं, कबूल, म्हटलं, 'तुम्ही काय त्याग केले ते सांगा.' म्हणं, 'आम्ही हे सोडलं, ते सोडलं, हे सोडलं.' म्हटलं, 'असं का! बरं अस करा तुम्ही, माझ्या घरात कवि माझ्या अंगावर तुम्हाला कोणतही जर त्या श्रीकृष्णाच्या पायाच्या धुळीबरोबर कवि त्याच्या कणाबरोबर एखाद काही मळिलं तर घेऊन जा तुम्ही. ते सांगा, पण त्याच्या पायाच्या धुळीच्या कणाबरोबर असायला पाहजि.' दगड बनले गृहस्थ. तसच त्यांच्या तोंडावर इतक्या सुरकुत्या होत्या, की मोजून घ्याव्यात. आणि म्हणं आम्ही मोठे कृष्ण भक्त. म्हणजे काय कृष्णाला शोभेल का? कृष्ण भक्त म्हणजे कसे अगदी टवटवीत असायला पाहजि. हे बसलेत ना सगळे. तर मी म्हटलं, 'अहो, तुम्ही कृष्णभक्त. तुम्ही सांगत का नाही?' दगड बनले. काही दसिच नां! म्हटलं काय, दगडधोंड्यांचा त्याग केला काय? हे दगडधोंडेच नां! नाहीतर काय ती राख. तचिा त्याग केला? तुम्ही त्याग कशाचा करायचा? जर काही धरलच नाही, तर त्याग कशाचा करायचा? म्हणजे करायचं काय माणसाने, की काही धरायचं नाही. त्याग करायचा म्हणजे काय? धरायचं नाही. हा माझा मुलगा, ही माझी मुलगी, ही माझी नोकरी, हे माझं घर, हे माझं ते, ते माझं हे. हे माझं आणि मी पण सुटलं पाहजि आणि हे जोपर्यंत सुटणार नाही सहजयोग जमणार नाही. ती सोडता आलं पाहजि. ते सोडणं आपल्या महाराष्ट्रात जरा कठीण जातं. कारण मुलगा-मुलगी म्हणजे जीव का प्राण! एक डोळा हा दुसरा डोळा तो. त्यांनी महातारपणी लाथा मारल्या की लक्षात येतं, की अरे बाबा, हे काय केलं आपण? ० सगळ जग तुमचं कुटुंब व्हायला पाहजि. हे संतांचं लक्षण आहे. 'माझ' पण गेलं पाहजि. 'मी' पण गेलं पाहजि. आणि ते जाण्यासाठी आयुष्य आम्ही सहजयोगाला वाहून दिलंय. आता परमेश्वराश्रयाय आम्हाला काय करायचंय? आम्ही परमेश्वराच्या कार्यात रत आहोत. आम्हाला टाइम नाही आता दुसऱ्या गोष्टीसाठी. आमचं हृदय आम्ही परमेश्वराला वाहिलं आहे. आम्हाला कोणत्याही दुष्ट भावनांना हृदय नाही राहिलं. आमच्या बुद्धीत दुसरं काही सुचत नाही. फक्त सहजयोग आणि त्या परमेश्वराच्या कार्यासाठी काय करायचंय तेच आमच्या डोक्यात विचार चाललेले आहेत. आमच्या जठरागुनीलासुद्धा दुसरं काही पचत नाही. तुम्ही काही बोलू नका दुसरं, बुवा. आम्हाला चालायचं नाही. परमेश्वराच्या साम्राज्यात बसल्यावर आम्ही दुसरं काही बोलायला तयार नाही. आमच्याजवळ वेळ नाही त्या गोष्टीला. अस जेव्हा होईल तेव्हाच ते सुटणार आहे. इतर गोष्टी सुटल्याश्रयाय सहजयोग जमू शकत नाही. त्याबाबतीत जरा कच्चे आहोत आपण. त्यामुळे सहजयोगी तयार म्हणायला फार कमी आहेत. त्याच्यामुळे एका माणसावर सगळं पडतं आणि बाकीची मंडळी नुसती ढम्मू बसून राहतात. नसली तरी थोडंबहुत.... हळूहळू

हळूहळू ते वाढत जातं. पण त्याला काय आहे, की वाढीला इतकी इंचाईचाने प्रगती होत आहे, की त्याने सहजयोग कसा फोफावेल ? हे समजत नाही. कारण इथे काही तरी व्हावं लागतं. काही प्लॅस्टिकचं बनवता येत नाही. की चला, एका मशनिमध्ये घातलंय माताजीनी सगळ्यांना. आता तयार करून ठेवलेत इकडे पुतळे. ते मेलेलं काम आहे. जवळतं कार्य करायचं म्हणजे त्याला वेळ लागतो. हे मलाही माहिती आहे. पण जरा जास्तच वेळ लागला असं व्हायला नको. वाटतं की आता काय करावं ? कसं करावं? नाशकिमध्ये जरा जास्तच वेळ लागतो आहे आणि इथे भागीरथी धावते आहे. रामाने आणि सीतेने इकडे अनवाणी चालून पवत्रि केलेले आहे. ही तपोभूमी आहे. सगळे ह्यांना मी सांगते वर्णन करून. त्यात आदशिकृती गडावरती बसलेल्या आहेत. सगळं इथं असून, सगळ्यात गाडं जे आहे हळू चालते आहे. म्हणजे ज्या रथाला शंभर घोडे लावले, त्याच्यापेक्षा ते दोन घोडे लावलेलं खच्चर चांगलं चालतंय हे बघून आश्चर्य वाटतं नाही कां? की ते जे गाडं आहे, ते बरं चाललेलं आहे दोन घोड्याचं आणि शंभर घोड्याचं कार्य झालं, काहीच समजत नाही. आणि केवढी मेहनत घातली तुमच्या पूर्वजांनी इथे. कृती साधु-संतांनी येऊन इथे मेहनत केलेली आहे. ह्या तपोभूमीमध्ये. त्याचा वचार करा ! आणि तुम्ही इथे जन्म कशाला घेतला मग? असाही वचार करावा की आमचा ह्या नाशकिला जन्म झाला, एवढ्या पवत्रि भूमीत, तर आम्ही काय करायचं? नसत्या गोष्टीकडे लक्ष नसलं पाहजि. नको ते पाहजि, ह्या प्रवृत्त्या सोडून जे हवं तकिडे लक्ष दिलं समाधानात राहून, आम्ही आता परमेश्वराच्या कार्याला लागलो आहे. हे आयुष्य आमचं परमेश्वरासाठी आहे. हा जो काही आमच्या प्राणाचा दवा लावलेला आहे, तो परमेश्वराच्याच प्रकाशाला पसरवेल. अशा उमेदीने तुम्ही जर आलात, तर आनंदाच्या सागरात पोहाल. सगळे काही तुमचं बघण्यात येईल. परमेश्वर संबंध क्षेम देईल. त्याच्यावर अत्यंत समाधानात आणि पूर्ण काही झालं, संपूर्ण आपण आटपून घेतलं, आता पूर्ण झालात, असं तुम्हाला वाटेल. परमेश्वर तुम्हा सर्वांना सुबुद्धी देवो!

1985-1222, Public Program, Swacha dharm

[View online.](#)

1985-12-22 Public Program, Swacha Dharma, Pune. पाडवळीत गावातले सरपंच तसेच इथले ग्रामस्थ मंडळी त्यांनी हा कार्यक्रम इतका उत्साहाने योजला आहे की माझं हृदय भरून आलं आहे . या पवत्रि भुमीत श्री तुकाराम महाराज राहिले त्यांनी परमेश्वराची गाथा गायली .परमेश्वराची ओळख सांगितली . लोकांना अनेक प्रकारे आपल्या जीवनातून अत्यंत मुल्यवान अशी माहिती दिली .आज येतांना उशीर होत होता कारण रस्त्यामध्ये दुसरी गाडी फेल (fail) झाली तर तकिडे मला तुमच्या उत्साहाची आणखि त्रासाची पूर्ण कल्पना येत होती .पण त्या वेळेला तुकारामांचा एक अभंग आठवला समयासी सादर व्हावे . समयाला सादर असलं पाहिजे . इतक्या सोप्या शब्दात फार मोठी गोष्ट तुकाराम बुवांनी सांगितली .समयासी सादर व्हावे म्हणजे आपण एकतर पुढचा तरी विचार करतो कवि मागचा तरी विचार करतो .पण ह्या क्षणाला ,ह्या क्षणाला काय मळितंय ते आपण बघत नाही . वर्तमान काळात राहू शकत नाही , आज आता इथे काय आहे ते आपल्या लक्षात येत नाही .त्यामुळे जे वशिष्ठ आहे जे महत्वाचं आहे ,जे संपूर्ण आहे ते आपल्याला मिळू शकत नाही एवढी मोठी गोष्ट एका वाक्यामध्ये समयासी सादर व्हावे इतकं नम्रपणानी त्यांनी म्हटलं आहे .इतका उत्साह इतकं प्रेम तुम्ही आईला दिलं त्यासाठी माझ्याजवळ शब्द नाहीत . आज एवढ्या धकाधकीच्या काळामध्ये आपल्या समाजात अनेक तऱ्हेचे वैगुण्य आलेले आहेत .पुष्कळ खराबी आलेली आहे त्यामुळे प्रत्येकाला काहीना-काहीतरी दुःख आहे कुणाला शारीरिक दुःख आहे ,तर कुणाला मानसिक दुःख आहे ते नसलं तर एखाद्याला कौटुंबिक दुःख पण फार आहे ,सामाजिक दुःख आहे .तरतरहेचे त्रास एकदम जशे काही सगळेच्या सगळे एकत्र फोफावून उभे राहिलेत .माणसाला समजत नाही भांबावून गेलेला आहे की जावं तर जावं कुठे करावं तरी करावं काय . नल- दमयंतीच्या आख्यानात आहे की , नळाला कलीने फार त्रास दिला तेव्हा त्याने एक दविस पाठलाग करुन कळीला धरलं आणि सांगितलं मी तुझा सर्वनाश करतो कारण तू फार त्रासदायक आहे ,कटकटी आहेस सगळ्यांना भ्रमति करतोस ,सगळ्यांना वाईट मार्गाला लावतोस ,चुका करवतो आणि ह्या चुका करून लोक कुठल्या मार्गाला जातील पतनाच्या मार्गाला जाऊन नंतर नरकात बुडतील .त्यांचा आपल्यावरचा ताबा सुटेल त्यांच्या घरामध्ये वैमनस्य वाढेल ,आप -आपसात वैमनस्य वाढेल ,भांडण होतील देवाच्या नावावरती लोक पैसे खातील तेव्हा ते नको.असा कलियुग यायलाच नको तर तुलाच,तुझाच मी सर्वनाश करतो .तेव्हा कलीने सांगितलं कबुल .हे सगळं होणारं मी जेव्हा येईल तेव्हा अज्ञानात लोक पडतील आणि ह्या सगळ्या गोष्टी होतील हे मी मान्य करतो . पण माझं माहात्म्य तू ऐकून घे ते ऐकल्यानंतर जर तुला मला मारून टाकायचं असलं तर मला मारून टाक . माझं एकच माहात्म्य आहे ते म्हणजे ह्या कलियुगातच हे जे दरी खोऱ्यामध्ये मोठे- मोठे संतसाधू परमेश्वराला शोधत फिरत आहेत आणि जे सर्वसाधारण समजत सुध्दा देवाचा एवढा टाहो फोडतायत ह्या सर्वांना मुक्ती मळिणारं आहे ,मोक्ष मळिणारं आहे त्यांची कुण्डलनी जागृत होऊन त्यांना आत्म्याचा साक्षात्कार होणार आहे तेव्हा जर तुला मला मारून टाकायचं असलं तर मारून टाक .मग त्याने असं म्हटलं की बरं तुला मी ह्या गोष्टीवर सोडतो पण हे सगळं करण्याची गरज काय ? ते म्हणे मानवाच्या अज्ञानाने जेव्हा मनुष्य पराकोटीला जातो तेव्हा तो परमेश्वराला विसरून हे सर्व कार्य करतो .परमेश्वराची त्याला आठवण राहत नाही आणि संत साधूंचा तो छळ करतो . आपण पाहिलंच आहे की एवढे मोठे संत श्री तुकाराम त्यांच्या सगळ्या पोथ्या या इंद्रायणीत बुडवल्या गेल्या पण ही नदी केवढी पवत्रि की ,तुनी त्या सर्व जशाच्या तशा कतिर्यावरून आणून घातल्या अशा पवत्रि ठिकाणी आपण वावरत आहात .जे तुकारामांनी सांगितलं आपल्याला ते काही खोटं नव्हतं . परमेश्वर हा आहे ,आहे आणि सगळीकडे वावरत असतो .जे-जे ह्या मोठ्या - मोठ्या संत साधूंनी आपल्याला सांगितलं आहे ते सगळं खरं आहे . त्याच्या वरिध्द जे बोलतात त्यांना जे त्रास देतात ते खोटे आहेत खोटेच नाही पण अत्यंत दुष्ट आहेत .आणि दुष्ट लोक अशी चांगली माणसं दसिली म्हणजे त्यांना त्रास देणारच .पण आता परमेश्वराचं साम्राज्य आहे दुष्टांचं साम्राज्य संपलं असं समजायचं पण त्याला कारणीभूत तुम्ही भक्तगण आहात .भक्ती आपल्याकडे धर्मवेड्याकडे सुध्दा घेऊन जाते . लोक नुसते धर्मवेडे होऊन जातात .धर्म वेडे झाले म्हणजे आता मला परवा लोक सांगत होते की ,इथे प्रत्येक गावात दोन चार बाबाजी लोक येऊन बसलेले आहेत कोणी अमका बाबा , कोणी तो बाबा, असल्या तऱ्हेचे बाबाजी लोक बसलेत तकिडे पैशाच्या नुसत्या राशी ओतल्यात . गुरुचरित्रात अगदी सुरवातीलाच सांगितलं की जो मनुष्य पैसे घेतो तो सद्गुरू नव्हे .हे सगळं असून सुध्दा आपल्याला असं वाटतं बरं पैसे दलि तर ,बरं मी सुध्दा आता खेडेगावात गेले की लोक मला काहीतरी पाच पैसे ,दहा पैसे देतात तर मी त्यांना म्हणते की मी काही पैसे घेत नाही तर म्हणतात बार मग तुम्हाला आम्ही वीस पैसे देऊ का ? म्हणजे डोक्यात ,आपल्या रक्तात भनिलेलं आहे की प्रत्येक गोष्टीला पैसेच दलि पाहिजे .तुम्ही ह्या इंद्रायणी नदीसाठी कति पैसे मोजले होते देवाला . ह्या पवत्रि भूमीसाठी कति पैसे मोजले होते . असं सायन्स वाले म्हणतात की अमबा पासून तुम्ही माणसं झालात तर तुम्ही कति पैसे मोजले त्यांना काय मेहनत केली कशे झालात तुम्ही ?काय केलं त्यांच्यासाठी सहजच सगळं झालेलं आहे .आता तुम्ही शेतकरी आहात तेव्हा तुम्हाला माहिती आहे की तुम्ही एक बी पेरलं की त्याच्यामध्ये कतितीरी फळं आपोआप सहजच लागतात ते कसं काय . हे रोज आपण बघतो ही कमिया बघतो आपल्या डोळ्यांनी बघतो आपण की हे होत आहे .ह्या पृथ्वीच्या उदरात नुसते दोन-चार जर आपण पाण्याचे थेंब जरी घातले तरीसुध्दा ही भूमि,उर्वरा भूमीतूनच बी च्या पोटी कतितीरी अनेक फळे गोमटी नघितात असं सांगितलं आहे आणि तुम्ही पाहिलं आहे . पण हा चमत्कार बघून सुध्दा आपल्याला काही तो चमत्कार वाटत नाही ,तो कसा होतो . तसंच परमेश्वराने जे आता आपल्याला मानव स्वरूपात आणलेलं आहे असा मनुष्य म्हणून जो तो आपण आता मानव झालो तर ह्या मानवाला एक वशिष्ठ पद मिळालेलं आहे ,वशिष्ठ पदावर आलेला आहे तो अशासाठी नाही आला की , आपलं आयुष्य बेकार गोष्टीसाठी घालवायचं .नसती भांडण , नको ते व्यसनं ,नको त्या आवडी ,अश्या रतिने मनुष्य आपलं हे पवत्रि जीवन एवढं महत्वाचं एवढं मोठं परमेश्वरानी हजारो वर्ष मेहनत करून तुम्हाला मानव केल्यावर ते घालवायचं . आणि नाहीतर धर्माच्या नावावर सुध्दा महामुखपणा आपण करत असतो त्याला काही अर्थ आहे का ? ज्या गोष्टीला अर्थ आहे तो म्हणजे ज्यानी तुम्ही समर्थ व्हाल .सम-अर्थ ,अर्थ कोण तर तुम्ही जे आहात जो तुम्ही आत्मा आहात त्या आत्म्याचा प्रकाश तुमच्या आयुष्यात , तुमच्या हृदयात सगळीकडे पसरला पाहिजे . पण जेव्हा आत्म्याचा प्रकाश येतो तेव्हा बोध होतो .नामदेव,एकनाथ महाराजांनी म्हटलं आहे की बोधाची मी भरीन परडी . आईला म्हटलं आहे की आई... मला जोगवा दे ,जोग दे . सगळ्यांच्याच तुम्ही रोजच्या या गोंधळात वेगळे तुम्ही मागत असतात आई मला जोग दे जोगवाच म्हणतात त्याला आपल्याकडे तो जोग म्हणजेच योग . ज्याला तुम्ही मागत होतात तेच द्यायला आलेलो आहोत आम्ही . आम्ही आम्हाला हा योग दे आम्ही गोंधळाला जातो ,जेजुरीला जातो तेथे जाऊन हेच म्हणतो आई आम्हाला तू योग दे तोच योग आहे हा सहजयोग जे तुम्ही मागत होता तेच

मळियाचंय. पण त्याच्यात बोधाची परडी आता हा बोध म्हणजे नुसतं तुम्हाला काहीतरी लेक्चर द्यायच नाही कवि पायावर की माताजीच्या पायाला हात लावलेत त्याने काय होणार आहे .आहो पुष्कळ देऊळ आहेत की वचिर कर कुठे तरी संपल पाहजि नं हे . रोजचं चालू आहे पारायण रोजच चालू आहे यात्रा .रोजची मेहनत चालली आहे ,पूजा चालली आहे आता पुढे काय ? ही एवढी मेहनत कशासाठी केली काहीतरी त्याला फळ नको का ? समजा एखादं झाड असलं त्याला फळच आलं नाही तर ते झाड काय कामाचं . तसंच मनुष्याच्या भक्तीला फळ यायला पाहिजे आणि त्याच फळ म्हणजे आत्मसाक्षात्कार . तो जोपर्यंत मळिला नाही तोपर्यंत भक्तिलाही काही अर्थ राहत नाही नुसतं टाळ कुटत बसलं म्हणजे झालं का ?तुलसीदास च्या बदल म्हणणं आहे की ते आपले बसले होते तथि चंदन उगाळीत त्यावेळेला श्रीराम तथि आले सगळ्यांना टळी लावत होते श्रीरामांनाही टळी लावून टाकला त्यांना ओळखलं सुध्दा नाही तर फायदा काय? तेव्हा काहीतरी कमी राहिलं आहे म्हणून आपल्याला समाधान नाही . समाधान कशानी होईल.एकाला वाटलं चला आपल्याकडे एक शेत असावं शेताचं मग मोठ शेत असावं ,तेही आलं . ट्रॅक्टर यायला पाहजि तेही आलं मोटर यायला पाहजि ,ते यायला पाहजि . जतिके लोक श्रीमंत होतात ततिकेच ते दुःखी, सगळ्यात जे श्रीमंत देश आहेत आपल्या संबंध वशिवामध्ये त्या देशांमध्ये जाऊन मी पाहिलं आहे की तथिली तरुण मुलं आत्महत्येला नघिली त्याला काय अर्थ आहे . माझ्याकडे आले तरुण लोक मुली तरुण, पोरं तरुण हे म्हणजे स्वच्छंदाने आता आरामात राहण्याचे दविस त्यांच्याजवळ मोटारी गाड्या ,घर, पैसे सगळं असून त्यांची अशी स्थिती जशी पुरेताचेच. आम्ही म्हटलं , असं काय तुम्हांला झालं काय ? म्हणे आम्ही फक्त हा वचिर करतो की आता आत्महत्या कशी करायची ? म्हणजे पैशांनी तुम्हांला समाधान येणार नाही . पैसा सुध्दा वापरायचा तो सुध्दा लक्ष्मीरुपाने वापरला पाहजि .पैसे सुध्दा माणसाला झेपत नाही माहितीय तुम्हाला .उद्या शंभर रुपये कोणाचा पगार वाढला तर लगेच जातात अकलेचे काही काम करता का ? तेव्हा पैसे झेपत नाही माणसाला .सत्ता तर मुळीच झेपत नाही . जराशी सत्ता अली की डोकं बघिडलं . कोणाचीच गोष्ट माणसाला झेपत नाही .फक्त एकच झेप त्याला घ्यायची की परमेश्वराला गाठलं पाहिजे. आत्मा एकदा तुमच्या हृदयात चमकू लागला की , मग बघा सगळ्यांचाच सत्य स्वरूप त्याच तत्व काय ते लक्षात घेऊन तुम्ही दुसऱ्याच एका वातावरणात उतरता त्याला आपण परमेश्वरी साम्राज्य असं म्हणतो . शिवाजींनी सुध्दा स्पष्ट म्हटलेलं आहे स्वधर्म ओळखावा . स्व चा धर्म ,स्व चा धर्म म्हणजे काय आत्म्याचा धर्म , कारण आत्मसाक्षात्कारी होते . तुकाराम बुवा सुध्दा आत्मसाक्षात्कार होते म्हणून त्यांच्या दारी आले .त्यांना भेटायला आले .एवढे मोठे राजे असून त्यांना भेटायला आले . आणि कति मोठी नरिपेक्षता त्यांना . नरिपेक्ष त्यांनी एवढं त्यांना देऊ केलं ,त्यांनी सांगितलं हे बघा आम्हाला काय करायचं आम्ही समाधानी माणसं . कारण जी तुमच्यामध्ये कुण्डलनी शक्ती आहे ती शुध्द इच्छा आहे . ती जर एकदा जागृत झाली तर मनुष्य समाधानात . आता इथे जी तुमच्याकडे मंडळी आलेली आहे ही सगळी बाहेरून आलेली आहे . तुम्ही इतके पाहिले असतील गोरे लोक त्यांची पद्धत वेगळी आहे त्यांना भकिचे डोहाळे लागलेत त्यांना म्हटलं तुमच्यासाठी आम्ही तकिडे शहरात हॉल -बील करतो तर म्हणे आम्हाला समिट वर राहायचं नाही .आम्हाला कुठे तरी जंगलात एखाद बांधून दलि तर झोपडीत आम्ही तकिडे राहू .तर म्हटलं त्यांच्यासाठी झोपड्या कुठून बांधायच्या तर म्हणे तुम्ही एखाद मंडपाचा घालून द्या आम्ही तथिच जाऊन झोपतो .आंधोळ आम्हाला नदीवर करायची आहे . आम्हाला काही बाथरूम -वथिरूम नको कारण आता भरलं सगळं मन ,झालं पुष्कळ झालं आता नको रे बाबा तेव्हा माझं असं म्हणणं नाही की , माणसाला पैसे नाही मळियाला पाहजि कवि त्याची गरीबी नाही गेली पाहजि. गरीबी ही गेली पाहजि . पण समाधान पहिल्यांदा मळिवलं पाहजि . समाधान मळिल्याबरोबर तुम्हाला सगळं क्पेम मळितं . "योग क्पेम वाहम्यहं "कृष्णाने म्हटलेलं आहे . सुदामा जेव्हा कृष्णाला भेटला तेव्हाच त्याच संबंध क्पेम झालं .तसच आहे जेव्हा कुण्डलनी तुमच्या आत्म्याला मळिते आणि त्याच्यात प्रकाश येतो सगळ्या तऱ्हेचे क्पेम तुम्हाला मळितं आणि मनुष्याला वाटतं कति देतो बाबा आता फार झालं आता नको रे देवा , इतकं कति द्यायला लागलायस मला .कारण समाधानाचं एक फार मोठं अस्त्र तुमच्या जवळ येतं आणि ते मनुष्याच्या चेहऱ्यावर झळकू लागतं .एक तऱ्हेची तेजस्वीता येते अशा माणसाला पण आपल्याला ह्याची समज पाहिजे की , पहिल्यांदा आपल्याजवळ सगळी ही धन संपदा आहे असं माताजी म्हणतात असं मीच म्हणत नाही .वेदांच्या पासून त्यांच्या आधी मारकंडेय स्वामीच्या पासून मग हजारो वर्षांपासून ह्या आपल्या भारत भूमीमध्ये सगळे हे म्हणत आले वशिष्कनू महाराष्ट्रात .आता मी आले तर मी चपला काढून ठेवल्या म्हटलं संतांची भूमी ही . इथे एवढे मोठे संत पायी अनवाणी फिरलेले आहेत म्हणून मी चपला उतरवून अनवाणी इथे आले . तसंच श्रीरामांनी सुध्दा तुमच्या या दंडकारण्यात जेव्हा आले ,या महाराष्ट्रात आले त्यांनी पायाच्या चपला काढून ठेवल्या , ,सीतेने सुध्दा आपल्या चपला काढून ठेवल्या ,लक्ष्मिणाने आपल्या चपला काढून ठेवल्या.ह्या पवित्र भूमिवर आम्हाला चालायचं बाबा .ह्या अशा पवित्र भूमीत तुम्ही बसलेले आहात .इथे कुण्डलनी जी वशिवाची आहे ती संबंध इथे बसलेली आहे .साडेतीन वेढे घालून बसलेली ही कुण्डलनी महाराष्ट्राच्या ह्याच्यात आहे . आणि हे पुण्याचं शहर आहे आता काही राहिलं नाही असं म्हटलं तरी चालेल पण तरी ह्याला पुण्यपठणम असं म्हटलेलं आहे म्हणजे सार्या जगाची पुण्याई या पुण्यात आहे . आणि मी सुध्दा पुण्यातच घर करुन शेवटी राहायचं असं ठरवलं आहे पण अशा ह्या महाराष्ट्रात जथि एवढे मोठे मोठे संत साधू झाले त्यांनी त्रासच उचलला असल्यामुळे पुष्कळ लोकांना असंही वाटतं की कशाला आपलं माताजी सांगतात आम्हाला तसं व्हायचं नाही .आम्हाला तुकाराम बुवा सारखा त्रास उचलायचा नाही पण त्यांना वचिरा ते हसतच होते आणि विमानात नघून गेले .ते कधी रडत बसले का,मला हे दुःख आहे मला ते दुःख आहे . पण आज मी बघते कति-कति श्रीमंत गडेजंगी लोक माझ्याकडे माताजी मला हे दुःख आहे आणि जितका श्रीमंत आहे त्याला जास्तच दुःख . एवढे मोठं -मोठाले पहलवान लोक त्यांच्या तब्वेती एवढ्या छान तेही येऊन सांगतात मला हे दुःख आहे न मला ते दुःख आहे . समाधान म्हणून कुणालाही नाही .सारखी स्पर्धा आणि त्या स्पर्धेमध्ये प्रत्येक तऱ्हेचा त्रास आहे .तेव्हा हा प्रत्येकाचा वैयक्तिक अनुभव आहे की ,आम्हाला जो भरांतीचा त्रास आहे तो गेला पाहिजे आणि त्यासाठी तुम्ही सज्ज आहात. परमेश्वराने तुमच्यामध्ये ही कुंडलनी बसवलेली आहे .तुम्ही हिंदू असा ,मुसलमान असा ,ख्रिश्चन असा, काहीही असा वशिष्ठ धर्मात तुम्हाला यायला पाहिजे .वशिष्ठधर्मात आता हे जे जातीचे प्रकार चालले चालले आहेत . त्याला मारेल ,त्याला मारेल ,ब्राम्हण -ब्राह्मणेतर तर अमक मराठा ,अमक हे ,अमक ते हे सगळं जायला पाहजि .ते जाणार कसं तर तुम्ही वशिष्ठ धर्मात यायला पाहिजे .वशिष्ठधर्म तुमच्यामध्ये आहे .हा जो आत्मा आहे हा वशिवात्मा आहे . हे जे आपण जे बनवून ठेवलं आहे ते सगळं आपण बनवलेलं आहे .पूर्वी कर्मानुसार जाती असायच्या . नाहीतर व्यासमुनी कोण होते तुम्हाला माहीत आहे कोळीणीचा मुलगा .ज्याच्या बापाचा पत्ता नाही .वाल्मिकी कोण होते ?कोळी होते साधे .रयदास कोण होते ? ते रयदास चे लोक लंडनला मला भेटले तर मला आश्चर्य वाटलं .मला म्हणायला लागले की माताजी रयदासला आणि कबीरदासला हृदिस्तानात मान नाही .म्हटलं असं कसं ? हो म्हणे , आम्हाला तथि देऊळ बांधू दिलं नाही लोकांनी , आम्ही बांधलं तर पडून टाकलं म्हणून आता आम्ही लंडनला येऊन रायदासच आणि कबीरदासाचे देऊळ बांधले म्हणजे काय शरमेची गोष्ट आहे .ह्या जातीपायी तुम्ही एवढ्या मोठं -मोठ्या संत- साधूंना खाली पाडून टाकलं ,तेच नामदेव आपले गेले होते नानकच्याकडे गुरुनानकांच्याकडे त्यांनी त्यांचं पाचारण केलं त्यांचं

स्वागत केलं तेव्हा काय हे आमच्याकडे तुम्ही आले. केवढे मोठे आणि त्यांना मुख्य स्थान नामदेवांना, मुख्य स्थान त्या ग्रंथ साहबिता दिलिलं आहे. आपल्याकडे त्यांना हा रे हा शिपी हा देवळात गेल्यावर सुध्दा चालायचं नाही. हे तर -तऱ्हीचे प्रकार आपल्याकडे झालेले आहेत. आणि ते होण्याचं कारण असं की अजून आपल्या रक्तात वैमनस्य भरलेलं आहे. काहीतरी बहाणा घेऊन वैमनस्य करायचं. तू काळा नमी गोरा तुला अमक तर तुझा बाप तसा तर तू असा तर तू तसा. आम्ही सर्व एक आहोत. एका परमेश्वराच्या अंगाचे प्रत्यंग आहोत ही भावना जोपर्यंत आपल्यामध्ये खरोखर आपल्या बोधात म्हणजे आपल्या नसा-नसात येत नाही तोपर्यंत नुसती भाषण देऊन जाणार नाही, ही भांडण संपणार नाही, कधीच संपणार नाही. आता परवा मी प्रकल्पात तथि गेले होते संगमनेर ला तर म्हटलं बुवा कति दविसापासनं हा प्रकल्प होत का नाही तर म्हणे दोन पारट्या आहेत, असं का, तर एक पारटी म्हणते इथे करा तर दुसरी पारटी म्हणते तकिडे करा. ते वर्षानुवर्षे झाले तकिडे सगळे बंगले बांधून ठेवले तो प्रकल्पच चालत नाही कारण दोन्ही भांडताय. अरे पण कुठेही झालं तर दोन्हीकडे पाणी वाहणार आहे का एकीकडे वाहणार आहे पाणी. इथे करा कवि तथि करा असा हट्ट कशाला त्याला कारण हे की दुसरा आणि मी, असं तू -तू असं चालतं की तू वेगळा तू वेगळा, तू वेगळा आणि मी वेगळा मी आणि माझी मुलं मग ती मुलंही डोक्यावर बसतात. ही गोष्ट जाणार कशी तो वशिवात्मा आपल्यामध्ये आहे, सर्वदा आहे. तो सदा साक्षी आहे तो बघतोय आपला मूर्खपणा. पण तो ज्यावेळेला जागृत होतो तेव्हा तुमच्यामध्ये जे वशिवात्मच जे ऐक्य आहे जे ज्ञानेशानी सांगितलं आहे ते जागृत होऊन तुमच्या नसा-नसात वाहू लागतं आणि तुम्हाला जाणवतं ह्या चैतन्य लहरीमुळे की प्रत्येक मनुष्य आपल्या शरीरातच आहे. प्रत्येकाकडे लक्ष दिलं म्हणजे कळतं हा कुठे, हा कुठे, हा कुठे ह्याला कुठे धरलेलं आहे कोणच चक्र धरलेलं आहे. तत्वात उतरल्या बरोबर सगळीकडे आपल्याला फरित येतं. समजा जर एखाद्या झाडाला कीड लागलं. आपण बाहेरून त्याला ठीक करायचं म्हटलं तर होत नाही पण त्याच्या गर्भात आपण पाणी घातलं तर ते पाणी बरोबर त्याच्या मधोमध चढून त्याच्या तत्वात जाऊन सगळीकडे पसरतं आणि भिन्नित. तसंच हे तत्व आपण एकदम धरल्याबरोबर सगळ्यांच्या तत्वात आपण उतरतो. मग कोण इंग्लिश, मग कोण फ्रेंच आणि कोण स्पॅनिश सगळे एक होऊन जातात, सगळे एकजीव होऊन जातात आता हे तुमच्याबरोबर भेटले कशे एकजीव झाले. ते त्या समुद्रात उतरायला पाहीजे. तथि वरिघळायला पाहीजे. हे नसते आपण जे आपल्या वरती लादून लहान - लहान आपल्याला करून हे एक - एक थेंब इकडे - तकिडे भांडत बसलोच कारण आपल्याला एक - एका थेंबाला अस वाटत की उद्या सूर्य आला आपण संपणार पण तेच जर तुम्ही समुद्र झालात तर त्याच समुद्रातून जे मोठे मोठे ढग होतील ते हमिलया पर्यंत पोहोचणार आहे. तेव्हा समुद्र हे झालं पाहीजे. लहानशे अशा कपुद्र गोष्टींना घेऊन आपल्याला संपवून घ्यायला मग तुम्ही महाराष्ट्रातले जीव नाही. हा महाराष्ट्र आहे. त्यातलं महान तरी तुमच्यात यायला पाहजि. आणि ते महान तत्व तुमच्यात फार मोठं आहे हो ते भक्तीच केवढं मोठं आहे ह्या महाराष्ट्रात. इथे एवढे मोठ - मोठाले संत झाले आता मात्र तुम्ही संतांचा छळ तर करणार नाही ना, त्यांना असा त्रास तर देणार नाही आता माझा एवढा उदो - उदो केला तुम्ही. मी तुमची आई आहे पण आमच्या संताना खूप त्रास दिलेला आहे सगळ्यांनी आणि आता परत ते होणार नाही जर कोणी प्रयत्न केला तर त्याला तथिच फटका मळणार आहे हे जाणून असलं पाहजि. तेव्हा आता तुम्ही संत होऊन घ्यायचं. संत होऊन घायच म्हणजे काय हमिलयावर जाऊन बसायच नाही. तुमच्या समोर श्री तुकाराम - बुवा आहेत ते काही हमिलयावर जाऊन बसलेत, लग्न केल, मुलं झाली, सगळं व्यवस्थित, संसार सोडून कुठे जायचं नाही. समर्थ ज्यांनी सुद्धा सन्यास घेतला होता कारण त्यांची व्यक्ती अशी होती ते हनुमानाचे अवतरण होते. म्हणून जरी त्यांनी लग्न नाही केल, तरी सांगितलं आहे की संसार सांडुनी कुठे जाऊ नये. ज्यांनी संसारात राहयला संसारात राहायचं, लग्न करायचं, मुलं - बाळ व्हायचे हे सुद्धा एक यज्ञ आहे. पण कायद्यात राहिलं पाहजि कायद्यात सगळ झाल पाहजि आता त्यात सुद्धा भांडा - भांडी त्यात आज काल मुलीच्या याला आंदण देणे, पैसे देणे, मग वधवा झाली मग अमक - तमक. बायकांच्या बरोबर सगळ छळून -छळून काढायचं आजच एक बाई भेटायला आली नवरा दारू पति, मुलांना काही खायला नाही, ती बचिरी एवढ्या मोठ्यांची बायको आणि कोणाच्याकडे भांडी घासते कारण नवरा दारुडा. पण मला एक फार बार वाटलं की ह्या ग्रामपंचायतींनी असा निर्णय घेतलेला आहे की जो मनुष्य दारू पेयील त्याच्यावरती काहीतरी म्हणजे शक्ति होणार. पैश्यांचीच होई नाका. असं सगळीकडे झालं तर पुष्कळांच दारदिर जाईल आणि दारूच एक आहे. वशिष कडिकडून दारूची बाटली आली की तकिडे लक्ष्मी नधिली. पण सुटता सुटणार नाही. उगीचच लेक्चर देऊन सुटणार नाही. काही गोष्ट सुटणार नाही हे मला समजत मी आई आहे. जबरदस्ती काही तुमच्यावर करणार नाही पण उद्या तुमच्या आत्म्याला तुम्हाला भेटुद्या, सुटणार, लगेच सुटणार. सर्व सवयी सुटतात. आता ह्यातले हे जे लोक आलेले आहेत त्यातले अर्धे लोक कामतन गेलेले आहेत. शकिलेले आहेत. पुष्कळ मोठे आहेत, वदिवान आहेत, पण ह्यांनी तकिडे ड्रग्स घ्यायला सुरुवात केली. म्हणजे चरस, गांजा जे तुम्ही कधी जन्मात पाहिले नसेल ते घ्यायचे आणि तिथ्याच मेलेल्या स्थितीत माझ्याकडे आलेले आहेत. एका दविसात त्यांनी सोडलं कारण त्यांची शक्ती जास्त आहे. एखाद्याच्या मागे लागले म्हणजे लागले असं नाही. अर्धवट काम नाही. आता इथे बघा. पुरोग्राम सुरु झाला. आता पुष्कळ ठिकाणी पुरोग्राम झाले. आमचे अशे हजारो माणसं आले. करत करत नमियाने होत - होत दहा माणसं राहतात सहजयोगात. त्याला पाहजि जातीचे! सांगितलंलं आहे. म्हणजे हे लोक जातीचे पक्के दसितात. जे एकदा आले की लागले त्या कामाला. पण तसं आपल्याकडे नाही. आज काल म्हणजे लेच - पीच काम आहे. गवाळ्याचे काम नोहे रे ! सगळं सांगून ठेवलेले आहे. मला सांगायलाच नको काही. पण ते नुसतं वाचायचं म्हणून वाचायचं. चांगलंय कविता आपली वाचत बसायला चांगली आहे. पण त्यात काय लहिलेलं आणि आम्ही कस वागायला पाहजि ते सगळं सहजयोगा बदल सांगितलेलं आहे की कसा स्वाध्याय झाला पाहजि. कस माणसाला पुढे वाढलं पाहजि, कोणची स्थिती आपण मळिवू शकतो. बाकी जगातली ही संपन्नता आणि ही मळिवलेलीच मंडळी आहेत न मग ती कशाला तुमच्या इथे आली आणि कशाला येऊन तुमची माती डोक्याला लावतात ? तथि लोळत पडलेत ? ह्या माती मध्ये काय वशिष आहे. आपण त्या पुण्याईच्या राशीवर बसून सुद्धा जर त्या पुण्याई मुकलो तर परमेश्वर काय म्हणणार आहे. अरे बाबा तुला एवढं दिले होत. तुझ्या पायाखाली पुण्याई आणि तू त्यातनं काही मळिवलं का नाही ? बरं सांगणारे सगळं हे सांगून गेलेत. काही नवीन मी सांगते अशातलं नाही. तेव्हा ते घ्यावं, घेतील होतील हे पार. काल आता आम्ही अमळनेरला होतो, नाही संगमनेरला. जवळ - जवळ सात हजार माणसं होती. सगळ्यांच्या सगळे पार झाली कबुल, पण त्यातले जमणार कति? त्यात काही दडि-शहाणा एखादा आला की तो लागला सांगायला. एक गृहस्थ येऊन सांगायला लागला की असं कुठे शास्त्रात लहिलेलं आहे म्हटलं काय दारू पण शास्त्रात लहिलं होत ? का बडि ओढणं लहिलं होत? तुम्ही सगळं शास्त्रात बघून करता का? जे चांगुलपणाचा काम ते करायला काय हरकत आहे आणि आहे शास्त्रात. नाडी ग्रंथात लहिलेल आहे. त्याच्यानंतर मार्कंडेय स्वामींनी लहिलेल आहे. सगळं वर्णन आहे पण पसायदान जे आहे ते संबंध हेच आहे. पण त्यातला खोलवर अर्थ बघायचा नाही. आणि मग ते एक येऊन बसलेत पंडितजी म्हणे की, हे आहे असं कस होतच नाही असं शास्त्रात. मोठे शास्त्र शकिलेले दसितात. तुम्ही काय भलं केल कुणाच. आपले खशि भरण्या पलकिडे आणि काही केल का? तर मग काय बुवा-बाजी, बुवा-बाजी करतात, आपण बघतोय की नाटक झालेत, इतके काय काय झालेत. पण तरी तेच, अस का? आणि जे सत्य तकिडे आपण का चकित नाही. सत्याला आपल्याला

चकिाटी का नाही. त्या शवािजी रायांनी साधे मावळे घेतले आणखीन संबंध जकून घेतल. नुसता एकच मंत्र म्हणायचे - ह श्रुीची इच्छा. आहो पण श्रुीची इच्छा जी आहे ती आम्ही तुमच्यात आम्ही जागृत करतो तरी सुद्धा तुम्ही का जमत नाही त्याला? काय असं झालेलं आहे? एवढी का ग्लानी आली मला समजत नाही. गांधीजींच्या स्वातंत्र्याच्या वेळेला आमचे वडील -आई इतक्यांदा जेलला गेले. आमचे आम्ही एवढे श्रुीमंत लोक. आम्ही झोपडीत राहिलो. आमची काय-काय दुर्दशा झाली . सगळं आम्ही सहन करून घेतल. त्या वेळेला नुसतं स्वातंत्र्य मळाल. त्याची काय हे आहे ते दसितंच आहे म्हणा पुढे. पण हे स्वच तंत्र मळिवण्यासाठी का मेहनत करू नये आपण. त्यांनी सर्वच प्रश्न मटिणार आहेत. सगळच भलं होणार आहे. सगळेच आनंदाच्या सागरात पोहणार आहेत आण पिरमेश्वराचा क्षेमच तुमच्यावरती येणार आहे. मग कश्याला घेऊन नाही घ्यायच? कृष्णाने सांगतिल होत का खोटं सांगतिल होत का? इकडे हरे राम हरे कृष्ण म्हणत जायच आण कृष्णाने जे सांगतिले आहे - " योग क्षेम वाहम्यहं!" आधी योग होईल. योग शवािय क्षेम नाही. अस कृष्णाने सांगतिलेलं आहे. नाही तर तो उलट म्हणाला असता. क्षेम योग म्हणाला असता. पण ते इन्शुरन्सच्या ह्याच्यामध्ये लहितिील. योग क्षेम वाहम्यहं! म्हणजे कोण इन्शुरन्स वाले आपल योग क्षेम काढतील मेल्यानंतर ते आपल्याला पटत. पण जे खर आहे ते पटत नाही. तथिच मला एक समजवायचं आहे. एक आई स्वरूप आईला अस वाटत कारे बाबा. तुझ्या जवळ आहे सगळं. हे सगळ म्हटलेल आहे ना? तुजपाशी ते घ्यायच नाही का ? सगळ ठेवल आहे न वाढून मग ते घे. आम्ही काय मेहनत केली , कसा स्वयंपाक केला ,काय ते रुचकर आहे का नाही, ते तू खाऊन तर बघ. आण खाल्यावर पचवल पाहजि. जर ते पचवल नाही, ते अंगी लागायच नाही. अंगी लागल पाहजि. एक सर्व साधारण भाषेमध्ये समजवून सांगायच म्हणजे - अस आहे की सगळा उत्साह फार असतो आपल्यात. पण तो क्षणकि नसला पाहजि, तो क्षणकि नसला पाहजि. सातत्यानी सातत्यानी ते झाल पाहजि. तरच त्याला काही अर्थ आहे. तुम्ही जर नुसता एका वेळेला उत्साह दाखविला एखाद मोठ उत्साह करून आपण जर काही बी पेरल तर त्या बी ला बघायला नको. त्याची रोप यायला नको. ते रोपाला नीटपणे पाणी द्यायला नको. आण जिपून त्याच वृक्ष वाढायला नको का? आण त्या वृक्षाला मग फळ लागायला नकोत का? असा आपण आपल्याला प्रश्न वचिरायचा. आईच काही म्हणणं नाही. मला तुमच ते फक्त जे आहे तुम्हाला द्यायच आहे. तुमच्या कलिया तुमच्या हातात. पण एकदा जर का कलिली दली तरी बारंवार ते बघायला पाहजि. नाहीतर सगळंकाही वाया जायचं . तेंव्हा आता सगळ्यांनी पूर्णपणे दृढ - नशिचयानी मनामध्ये असा वचिर करून की आईनी आम्हाला जर कुंडलनीची जागृती दली तर आम्ही त्याच्यावर मेहनत करू. आधी काहीही तुम्हाला मेहनत करावी लागणार नाही. बी ला आपण जेंव्हा पेरतो तेंव्हा ही आई पृथ्वीमाता ही तला रूप देते. त्याच्यातं अंकुर नघितो. पण नंतर तुम्हाला मेहनत करावी लागते. तसंच हे अंकुरलेल तुमचं जे आहे त्याला तुम्हाला सांभाळाव लागत. एक महिना जरी तुम्ही व्यवस्थति मेहनत केली तर तुम्ही जमून स्वतः चे गुरु होता. त्याला काही सोडायला नको. काही करायला नको. सोडायच काय त्याच धरलंच नाही तर सोडायचं काय ? पण एक महिना तरी अगदी व्यवस्थति त्याला मेहनत केली पाहजि. आण तिे अगदी सोप काम आहे. त्याच्यासाठी आम्ही तयार आहोत. आता पुण्यालाच येऊन राहणार आहे. तेंव्हा तुमच्यावर वाटेल तेवढी मेहनत करू या. पण पहिल्यांदा तुम्ही स्वतः बद्दल एवढं लक्षात ठेवल पाहजि की तुम्ही फार पवतिर भूमीत बसलात आण तुम्ही सगळेच्या सगळे जशे तुकाराम बुवा वमिनात गेले तशे जाण्याला सदिध होऊ शकता. तेंव्हा ती सदिधता तुम्ही मळिवली पाहजि. आज हे लोक तुमच्याकडे आलेत इथे. उद्या तुम्ही लोक तकिडे जाऊन त्यांना शकिवू शकता. हगिषोट अगदी खरी. तुम्हाला अजून आपल्या बद्दल कल्पना नाही . ही पण दुसरी गोष्ट आहे. म्हणून मी तुम्हाला पूर्णपणे ही कल्पना दलिली आहे आण कृपा करून आता हे स्वीकाराव. हे जे दान आहे ते घ्याव. मी काहीच देत नाही. हे परमेश्वराच जे वाहत आहे ते घेऊन घ्याव आण स्वतः तन ते बघून घ्याव. जेंव्हा तुम्हाला कुंडलनीची जागृती होऊन आणखीन ब्रह्मरंध्र छेदन होईल तेव्हा त्याच्यातं अशे थंड -थंड गार -गार वारे येतील. त्याच्याबद्दल आदशिकराचार्यानी संस्कृतात म्हटलेल आहे - सलीलम सलीलम ! थंड - थंड अशे वारे येतात अगदी गार वाटत आतून आण हातामध्ये असं गार-गार गार - गार सगळीकडे वार लागत. थंड - थंड म्हणजे संबंध हे सृष्टी चैतन्यमय, चैतन्यमय आहे. जी शक्ती ज्या शक्तीच्या द्वारे हे सगळं रोजच काम सहजगत्या जे जविंत कार्य घडत असत. जेवढा जविंत कार्य घडत असत ते संबंध घ्या. चैतन्यामुळे ह्या ब्रम्हशक्तीमुळे घडत ही परमेश्वराची प्रेमाची शक्ती आहे ती सर्वप्रथम आत्मसाक्षात्कार झाल्यावरती हाताला लागत. पण तुकाराम फक्त एकटे होते. त्यांना कोणीही साथीदार नव्हता म्हणून त्यांनी कवति लहिन ठेवून दलिया ते समजणारे सुद्धा कमी त्यावेळेला. उलट दृष्ट त्यांना वाटल आपलं पाय येतो. माझ्याही मागे लागतात म्हणा. पोटावर पाय येतो म्हणून त्यांना त्रास द्यायला लागले. पण तुम्ही शहाणपणा धरावा. आण हिे हृदयात धरून ते सत्य ते बाळगावं आण नंतर आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर त्याच संगोपन करून बरोबर ह्या पूजनीय देशला उतराव. ही पूजनीय दशा तुम्हाला फारच अगदी सहजच मळिणार आहे. तर सर्वाना वनिंती आहे की सर्वानी आत्मसाक्षात्कार घेऊन नम्रपणे तो स्वकिारून आण त्याच्या पुढच्या मार्गाला लागून इतर सर्वांचं सुद्धा भल करा. तुम्ही एवढा उत्साह दाखवला. इतक प्रेम दाखवल. ह्या सगळ्यांना बघून सुद्धा अगदी आश्चर्य वाटल की बघा कस हृदय उघडून सगळ्यांनी म्हटलेल आहे. तेव्हा जरी दर्शन म्हणजे पायावर येणं. ते जरी नसल तेवढं जमायच नाही. तरी सुद्धा काही हरकत नाही. आपण पायावर सर्वांच्याच जातो. सगळ्या देवळात फरिलो. तथि आहेतच सगळं ते. पण आता तुम्हाला कळेल की पंढरीला तुम्ही गेले तर तथि काय आहे. आतापर्यंत दगडच होते ते. पण आता तथि गेल्यावर चैतन्य केवढं त्याच्यातन वाहतंय. म्हणून पंढरीनाथ खंडोबा काय ते कळणार नाही. खंडोबाला आपण शंभरदा जातो. जेजुरीला जातो. तथि जाऊन एवढा गोंधळ घालतो. पण खंडोबा काय ते कळत नाही. आता जाऊन बघतिल तर चैतन्यच वाढून राहिलल आहे. तरहतरहेने तुम्हाला लक्षात येईल की हे चैतन्य वाहतंय सगळीकडे म्हणून हे खंडोबा आहे. पृथ्वी तत्वातन आलेलं वरती आहे. आता ह्या सगळ्या ज्या आपल्या महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती, तुळजापूरची भवानी म्हणा कविा माहूरची, माहूरगडावरची कविा आपलं कोल्हापूरची ह्या सगळ्यांचं काय महत्व आहे हे लक्षात घेतल पाहजि. कोल्हापूर महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन आपण उदो उदो अंबे म्हणतो म्हणजे ती कोण तीच तर कुंडलनी. कशाला महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन म्हणायच कारण मध्य तत्वामध्ये महालक्ष्मी आहे. मध्य तत्वामध्ये महालक्ष्मी आहे आण तिथिूनच त्या तत्वातनचं उदे उदे अंबे म्हणतो. ती कुंडलनी जागृत होते. म्हणून तथि महालक्ष्मीच्या देवळात आपण जाऊन असं म्हणायचं हे सगळं जे आहे त्याच काय महत्व आहे. आपण आता वर वर करत असतो. अष्टवनायक म्हणजे काय हे सगळं काय आहे. त्याच तत्व त्याच माहात्म्य हे समजलं पाहजि हे सगळं ज्ञान जे आहे हे मुळातल ज्ञान आहे. हे मुळातल ज्ञान आहे बाकी जे परदेशातल ज्ञान आहे ते झाडाच ज्ञान आहे. त्यांना मुळाच ज्ञान नाही. ते आपल्याला असून आपल लक्ष्य नाही. तेव्हा झाडाच ज्ञान असून उपयोगाच काय मुळाच ज्ञान असायला पाहजि. तेव्हा ते मुळाच्या ज्ञानाकडे वळले आहे आण आपल्यात ते आहे थोडं बहूत आहे पण ते बरोबर व्यवस्थति आपण जाणून घेतल पाहजि. आण त्यासाठी एक वशिष तरहेची चेतना असायला पाहजि. ज्याला आत्मसाक्षात्कारी चेतना अस म्हटल आहे. ती चेतना तुमच्यात आली म्हणजे सगळं एकदम तुमच्यात येईल त्याला काही वाचन नको, शकिषण नको, काही नाही . कोण तुकाराम बुवा आपले युनविहर्सटि वगैरे गेले नव्हते. पण कुठल्या कुठे पोहचलेले लोक आहेत नामदेव कुठे होते अशे गेलेले कविा एकनाथांनी असं काही केल. गोरा

कुंभारांनी असं काही केलंय का पण नरिगुण आणिसिगुणाच्या काय सुंदर - सुंदर कविति लहिन ठेवलेल्या आहेत. त्या कुठून आल्या. ते सगळं आपल्यामध्येच आहे ज्ञान ते सगळं ज्ञान ह्या आत्मसाक्षात्काराने त्याच्या प्रकाशात तुम्हाला जाणवेल तेव्हा सगळ्यांना अशी वनिती आहे की आत्मसाक्षात्कार घेण्याच्या आधी आतमध्ये प्रतजिज्ञा करायची की आई आम्ही ह्याच्यामध्ये वाढू आणह्याच्यामध्ये आम्ही तृप्त होऊ आणखीन पुढच्या मार्गाला लागू. एकदा दविा पेटवला म्हणजे मग त्याला वरती ठेवतात. जमनीवर ठेवत नाही. म्हणजे सगळ्यांना तो प्रकाश देतो दविा पेटवल्यानंतर त्याच काय, प्रकाश देणे. त्याच्या आधी सगळी भक्ती झाली त्याच्या आधी सगळं काही झालं. आता दविा पेटवला आता प्रकाश द्या आता प्रकाश दिला पाहजि आणतिसंच आता होणार आहे. तुम्ही सगळे इथे जे आलेले आहात त्यांना सगळ्यांना आत्मसाक्षात्कार होईल अशी मला पूर्ण आशा आहे कारण ज्या भूमीवर तुम्ही बसला आहात ती अत्यंत पवित्र भूमी आहे. परमेश्वर तुम्हाला सुबुद्धी देवो. अनंत आशीर्वाद देवो ज्याने तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात आनंदात, सदासर्वकाळ चरितर राहाल. आता गावकरी लोकांना एकदा प्रश्न असला तर वचिरा. पण व्यवस्थिति वचिरायचं नाहीतर आम्ही परवा आता गेलो एक दारुडे वचिरायला लागले आता त्यांना काय उत्तर द्यायचं मलाच समजेना , म्हटलं जाऊ द्या. जे पडिन आले त्यांना करायचं काय? बाहेर करा. आणखीन काय वेड्यासारखं काही वचिरायचं नाही. शहाणपणाने वचिरा. मुलांनी बोलायचं नाही. थोडं शांत रहा. आता बसले तसेच पाच मनिटि आणखीन शांतता ठेवा. आत्मसाक्षात्काराचा प्रोग्राम आम्ही करणार आहोत. पण पाच मनिटि शांत बसायला पाहजि. जरा चतित शांत व्हायला पाहजि. जर एखाद्याला प्रश्न असला तर वचिरा नाहीतर सोडून टाका. कारण वाद - वविाद करून काही होणार नाही. वाद वविादानी काही मळिणार नाही. रामदास स्वामींनी म्हटलेलं आहे. मटि वाद संवाद ऐसा करावा. ज्याने वाद वाढेल तसं नाही . आता दुसऱ्यांना बघू नका. एक मनुष्य आला की लगेच डोळे तकिडे. लक्ष इकडे ठेवायचं. लक्ष इकडे ठेवा. लक्ष कुठे आहे. लक्ष इकडे पाहजि . थोडावेळ चतित एकाग्र. लक्ष इकडे पाहजि. लक्ष इकडे तकिडे कशाला घालायचं. लक्ष एक मनुष्य आला की लक्ष मुलगा रडला की लक्ष. लक्ष चतित एकाग्र असायला पाहजि. शांत चतित असलं पाहजि. बरं तर आता आपण आत्मसाक्षात्काराचाच प्रोग्राम करूया. अगदी सोपूय काम आहे. पहिल्यांदा सगळ्यांनी अशे हात ठेवायचे. मधून उठून बाहेर जायचं नाही ,दुसऱ्यांना त्रास द्यायचा नाही . सगळ्यांनी शांतपणानी अशे हात ठेवायचे . आता डोळे मट्टिन घ्या. उजवा हात जमनीवर ठेवायचा बाजूला ,अगदी सहजगत्या ,सहजगत्या काही प्रेशर नाही झालं पाहजि. साध असं काही वजन नाही पडलं पाहीजे. साधं अगदी असं बसायचं. आता ही पृथ्वी मी आधीच सांगितलंय. त्यातल वशिष म्हणजे इतकी पवित्र पृथ्वी . तेव्हा गणेशाला मनामध्ये नमन करून असा हात ठेवायचा मनामध्ये. (उजवा हात जमनीवर) लक्ष माझ्याकडे, लक्ष माझ्याकडे बघा. या पृथ्वीला नमन करून श्रीगणेशाला नमन करून असा हात ठेवायचा मनामध्ये . हातात गार-गार वाटतय का बघा. हातात गार आल्यासारखं वाटतय, डोळे उघडे ठेवायचे. सध्या डोळे बंद करू नका. मग सांगते, डोळे बंद करायला. ही पृथ्वी आहे न ही सगळ्यांचे ताप ,पाप सगळं ओढून घेते. इतकी कमालीची पृथ्वी आहे तुमची. तो पृथ्वीचा भाग तुम्हाला परमेश्वराने दिला आहे. जास्त काही मला मेहनत करायलाच नको इथे. वाटतंय हातात गार, वाटतंय का? येतंय हो म्हणा तोंडानी हो म्हणायचं. आता उजवा हात माझ्याकडे करा आण डावा हात असा (आकाशाकडे) म्हणजे आकाश तत्वाकडे. आपल्याकडे जे जे वचिरा वगैरे अशे येतात ते जाण्यासाठी अहंकार मनुष्यामध्ये अहंकार फार आलेला आहे. दोन पैशे आला की अहंकार. एकाग्र बसा , एकाग्र . उजव्या हातात येतंय. खालून जर गार वाटत असेल तर अस करून घ्यायचं. पुष्कळांना खालून गार वाटेल त्यांनी असं करून घ्यायचं, खालून असं वर . ज्यांना असं वाटत असेल त्यांनी आता उजव्या हाताकडे लक्ष ठेवा. उजव्या हातात येतंय का बघायचं, येतंय? आता ही , हेच चैतन्य आहे हे दोन्हीकडून म्हणजे आपल्याकडे संतुलन नाही. म्हणून हे संतुलनात तुम्हाला बसवलं मी. आता डोळे मट्टिन दोन्ही हात वर करायचे अशे. आकाशाकडे अशे. मान अशी मागे टाकायची आण म्हणायचं की हीच काय परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे . मनात म्हणायचं. हीच काय ब्रम्हशक्ती आहे , हेच काय वशिषव्यापी चैतन्य आहे. असा प्रश्न करायचा श्री माताजी ही परमेश्वराची शक्ती आहे का? अशे तीनदा प्रश्न वचिरायचे . आता हात खाली करा. डोळे उघडा हळूच. डावा हात माझ्याकडे करायचा. उजवा हात डोक्यावर बघा. गार येतंय का डोक्यातन. आधी गरम येईल ,आहे? मुलांना लवकर येत. मोठ्यांना जरा कमी . हं.. ,आता दुसरा हात घ्या. उजवा हात. अगदी सोपूय काम आहे बघा. हा तर हजारो लोकांची कुंडलनी जागृत होते. तर एक गृहस्थ म्हणायला लागले असं कास शक्य आहे. म्हटलं होते समजायचे होते तर मग त्या व्यक्तीला काहीतरी मानलं पाहजि न . काहीतरी असल्याशकिय का होतंय. काहीतरी असलच पाहजि. हा बघा येतय ना. आता परत हा हात एकदा ,आता बघा. कति वरपर्यंत येतंय ते बघा. कुठपर्यंत येतय अगदी फवार्यासारखं वर येतंय हं.. आता नमस्कार करून मनामध्ये नशिचय करायचा की, आम्ही सहजयोगाला लागू आणिपूर्ण प्रयत्न करू. सगळ्या वाईट सवयी सोडून टाकू. इतकं माताजीच्या समोर तर ते होणारे सगळ्या आमच्या वाईट सवयी सोडू देत आणिआम्हाला सहजयोगामध्ये वृद्धगित होऊ देत असं मनामध्ये म्हणा, म्हणजे बघा कळेल तुम्हाला (.) आता एकदम आतमध्ये शांत वाटेल बघा. काहीही वचिरा येणार नाही. माझ्याकडे बघा. काहीही वचिरा येत नाही आहे. वचिरा थांबलेत. तुम्ही टोप्या सुद्धा काढल्या नाहीत. मी नेहमी लोकांना टोप्या काढा म्हणते. कारण जरासा थोडासा परणाम येतो. बघा आता. आता बघा परत येतंय का गार. डोक्यात वचिरा करायचा नाही . लक्ष इकडे, टाळू कडे ठेवा लक्ष. हं.. तकिडे येतंय का सगळ्यांच्या ? त्या साड्डला ,काय हो ? मांड्या घालून बसा. जरा मांडी घाला. पाय खाली सोडून बसलेत . ते बरोबर नाही. मांड्या घालून बसा . हं.. मांडीच वर असत. पाय सोडून नाही बसायचं. दुसऱ्या हातानी बघा आता येतंय का? बोलायचं नाही बोलायचं नाही. ह्यांच्यानंतर शांत राहा. शांती शांती जी मळिली आहे. शांतीची पै शांती म्हणजे शांती ची जी शांती आहे त्यांच्यावर जी शांती आहे ती गाठली पाहजि. शांतीची पै शांती म्हणजे शांतीच जे तत्व जी शांती ती शांती आपल्या इथे स्थापति झाली पाहजि. शांत राहायला पाहजि. छान वाटतंय ? हात खाली करा. डोळे मट्टिन एक दोन मनिटि डोळे मट्टिन राहायचं दोन मनिटि डोळे मटि बघा सगळीकडन गार-गार वाटतंय बघा. गार येऊन राहलय. वाटलं तर उजवा हात जमनीवर ठेवा. डोळे मट्टिन घ्या . कवीरांनी म्हटलेलं आहे की , संतजन उत्तर गये पार ! हां.. आता दोन्ही हातानी बघा. आता तुमच्यासाठी फोटो आणलेले आहेत ते इथे तुमच्या सेंटर वरती आम्ही ठेवणार आहोत. जे मंडळी सेंटर वरती येतील त्यांना फोटो मळितील. तसंच सेंटर वर येऊन ध्यान - धारणा कशी करायची ते शकिल पाहजि . नुसतं एकदम उफाण आल्यासारखं नाही करायचं . शांत चित्तानी सगळं मळिवून घेतलं पाहजि आणमिळिवून एक गुरुत्व साधन केलं पाहजि. म्हणजे श्री तुकाराम बुवांच्या आत्म्याला केवढा आनंद होईल. कति त्यांना सुख समाधान मळिल आणित्यांना वाटेल की झालं माझं कर्तव्य पूर्ण झालं . अशी संधी त्यांना द्यावी हे वशिष आशीर्वादाची गोष्ट आहे. आमचा अनंत आशीर्वाद. तुम्हाला अनंत आशीर्वाद आहे.

1985-1224, Christmas Eve Puja

View [online](#).

1985-12-24 India Tour 1985/86: Christmas Eve Puja - with Music and Bhajans, Pune

Sahaja Yogi: May we wish You, [Mother,] a Happy Christmas. For all the existent [unclear].

Shri Mataji: Same to you all. Happy Christmas and very happy New Year. Please be seated. Please be seated. [Mother speaks in Marathi.]

Today it's a great day for Me to celebrate the Christmas Eve in Poona. Poona is called as Punya Patanam in our ancient books. That means this is the place which is very holy, place of, we can say the, it is the city of holiness, and here to celebrate the birthday of Jesus is something so sensible, so correct, so proper because He was nothing but punya. He was nothing but holiness, and that His birthday should be celebrated here is absolutely so sahaja that I started feeling, going back in the history, if Christ was born in Poona, what [could/would] have happened? But then I thought, supposing He was born here, then people all over the world would not have accepted Him because He had to be crucified. If He was not crucified, the sadist won't be happy. If they are not happy, they won't allow Christianity to spread, in the real sense of the word, I mean the Christianity.

With all understanding, He was born in Jerusalem. [Was/So] a humble place Jerusalem, very humble place, and He was born in a very humble place, in a, as you know, in the company of the cattle, around him. And the whole birth took place in such a miraculous way that Mother didn't have to suffer for that, didn't have to go to any doctor or to any physician or anything. It was so spontaneous, so beautiful. He gave no trouble to Mother throughout. His birth is one of the signs that He never gave any trouble to His mother.

When we are in Sahaja Yoga, when we have to have our realization, perhaps people do not realize how much Mother has to go through to raise the Kundalini, to achieve the Realization. It's not an easy thing. He never argued with His Mother and He never troubled Her; always obeyed Her because He knew who She was and He knew what He was. He knew the relationship very well, knew in the sense that it was a part and parcel of His understanding. In His nervous system He knew it. As we say, He had the Prabodh. And so from the very beginning when He was born He was no trouble to His Mother at all. Extremely obedient, kind, never pressing His [stand], always looking after Her, very protective. Such a great soul was born in Jerusalem. And there what happened? Bethlehem He was born, near Jerusalem, but there what happened? As you know the three kings came from far off. Nobody knew about His birth in the surroundings, say in Jerusalem area or Bethlehem area. Nobody bothered. But from very far off, three great kings came to see Him. It's very symbolic that to the people who were nearer, closer to Him, it was nothing. They were so gross. They had no sensitivity. And from miles away, they started walking, coming on the camel, sometimes resting in the night. Days in and days out they traveled with the help of the star and came to that little abode which was in Bethlehem.

In a small little place to arrive with that humility, how sensitive they must be. They forgot their position in life. They forgot their own wealth and all those things they have been enjoying. To them it was the greatest thing, the greatest pilgrimage to go all the way to see the little child who was not talking. He was not doing anything. They felt it's a privilege to honor Him, just to honor Him, just to pay Him honor. What was the need? A little child would not even recognize. He did; that's a different point. But just to pay the honor they must have gone through very great difficulties to go down to Bethlehem. It was not a city. It was a village, where there was no place for them to rest. God knows where they stayed. There had no hotels like this in those days. God knows where they stayed. They dressed up very well because they have to see the King of kings.

They were properly dressed. With great humility they bowed before the little child. That's only possible if you are that sensitive, at that distance to know that there is a great soul born. Thank God that it was not Kaliyuga of that kind, but that is today, that the sensitivities in the Kaliyuga is so finished that people can't feel the Divinity. They cannot see the Divinity. They have no sense of beauty. They have no sense of anything that is pure, holy or auspicious. Spontaneously sahaja, they all came down to see the

great child born. Because it was the work of the Divine to create such a great child just out of the punyas, nothing but punyas, nothing but holiness that this child was created, and that they knew about it, they came all the way.

Today is such a great day for Me, that in that place where people were so gross, nobody knew what Christ was, child was born in a manger. And today in this great holy place we are celebrating His birthday. This is a real honor. We are praying to Him. By that we are honored. It's a great privilege that in this holy place we are giving Him that honor. It's our privilege. By that He doesn't become great; He doesn't become great. It's you who are honoring Him because you see the greatness in that personality. Thank God human beings have at least this much, little bit left in them that they appreciate the greatness of others, little bit.

So you all have come from so many countries here from all over, not with those difficulties, of course – they have been all put right – not with ordeals or anything, but you are here to celebrate His birthday in this holy place which should have been the right place for Him to be born and not that horrible place where He was crucified later.

It's doubly glorifying that we are celebrating His birthday here, though even this city is very much spoilt in the Kaliyuga, very much ruined, but is surrounded by vibrations of many saints who have built up this city. That's why it is called as a punya nagari. And anybody who tries to spoil the vibrations of this place is thrown out. This you have seen in many cases. Though we can see lots of negative forces have tried to penetrate inside this place, your presence here should clear this city also and create that atmosphere that Christ would like to see on this earth.

It's said that Christ is to be born within us. What sort of a place we have in our heart for Christ to be born? Is it the same gross place where He took His birth or is it the place of holiness in our heart? If He is being born in the same sort of a place, are we going to again crucify Him? Or we are going to make our heart clean, holy, auspicious, like a lotus, so that when He is born in that heart, He resides in a way that is behoving His own personality. When we respect ourselves, we respect Him. Let us have a heart of that kind.

It's very easy to give a lecture on this, very easy to give lecture, but it's difficult to establish that heart. And that heart which is of that level and that quality can only make Christ happy. Otherwise, He cannot be happy. We still indulge into gross processes, and gross understanding, gross relationships, gross procedures. We still do not take to the holy procedures. In the holy procedure, there is no sacrifice, is a sacrifice. Everything is enjoyment. No duty is without joy. Everything you do has to be from the heart. Because you are doing from the heart, it has to be a beautiful thing.

It's very easy to say that we follow Christ. What do you follow? Are you going to follow Him up to the cross? Where are you following Him? Which part of His life you are following? You are all realized souls. You are born again. As Christ has said, "You are to be born again." All right, now you are born again. Then what are you doing about it? Cleanse your heart; cleanse your heart. Then I still find there are jealousies. There is a problem of temperaments between different people. Still groups are formed. We live in little, little groups of, say, this country, that country, this group, that group.

Then I find also people just fighting for little, little things, missing all the points of joy. This has to change. I do not want at this happier occasion to tell you the hazardous life Christ had to lead. He lived only for such a short time. The kind of life He led with all that, that He had is remarkable, and what a pure life He led, what a pure heart He had, and one single desire in His heart was to bring down the kingdom of God. That should be our desire. In our collective we have to understand, we have to bring down the kingdom of God. Are we sufficiently supporting that? Have we got the foundations within us? Can we withstand all that upon our shoulders?

It is said in Marathi that forgiveness is the decoration of a Veera. Veera is the brave. Only the brave could forgive. Now, how many of us really know how to forgive others and to love others? So many write that, "Mother, my heart is like a stone." So now you jump in the sea. What are you doing here? Stones must go to the sea. Or they say, "My heart is not open." I say, "Why do you write like this?" "Because I'm very, very frank and honest." With whom are you honest? For such people there is no Sahaja Yoga. They should really leave Sahaja Yoga and go away. Sahaja Yoga is meant for people who have a very large heart where Christ could be [adorned/adored]. He's to be restored upon that great heart of yours.

In every way one has to enlarge the heart. That's why I think William Blake very clearly said that, "England should be the Jerusalem." But only by saying that William Blake said so, one should know that it's complete [darkness], complete [darkness]. He is hoping against hopes. Large heartedness is missing among the people who live on the heart. As you know about the French, they call themselves Christians. Italians, who have so-called Christianity, have the worst pictures; so licentious, so horrible, so much against Christ. It's very surprising. How we can do such things to bring bad name to Him and to the whole world where you represent Him? People think Christianity means licentiousness, permissiveness, drunkenness, abandonment of all the values, while Christ was just the opposite of. Absolutely, He did not need any values. He was gunatit. He is dharmatit, everything. But how He lived on this earth, such an ideal! So before us we have got a great ideal. We don't have to follow the ideals of these horrible kings who lived there. But we have to follow the ideal of Christ and those kings who followed the ideal of Christ. Because if you are following Him, the path that you are following has to be, the essence of Christ's life is a pure life of love and sacrifice. This is what one has to follow.

Throughout His life, He has been using this essence just to establish Himself in our Agnya Chakra and that's what He's worked very, very hard to do that. Let us not do anything to let Him down in our character. You just put a test to yourself. Do you think Christ [would/could] have done this? Do you think Christ was, would have accepted this? A simple test can tell you that Christ is the measuring rod for all our qualities. That is how we move. That's the standard. Not that He's only the light, that He is the Nirakara, He is Omkara, He is Shri Ganesha, but all that has come to life. He lived like us, like a human being. And in His life, what He would never have done, would never have compromised, would never have accepted, would never have digested, we cannot have it. This is what today on this holy land of Punya Patanam we have to say that, sitting down here, we have to feel it. Let's have that decision within ourselves. Let our hearts open out. Let's have Christ blossoming in our lotuses, in the fragrance of our heart. We all have it. Let that Spirit be awakened in this beautiful place which is built by the saints, the ancient saints of this country. Let that Ganesha awaken within ourselves, that holiness, that auspiciousness. May God bless you all.

Today is a special day, is they are very joyous that you are all here. And they all want to thank you very much for being here on a Christmas Day, and I, I would like to thank all the Poona Sahaja yogis for arranging this so beautifully, so nicely, making you comfortable, looking after you so well. They are working day in and day out. I promised them one thing, that very soon we'll be able to start a proper meditation center here, and by God's grace everything should work out.

I'm going to ask the Commissioner to help us out, and they are all very anxious to help us out. Imagine what a place it is! The Commissioner is with us, the Collector is with us, the Commissioner of Police is with us. They are all so much anxious to help Sahaja Yoga. What a country it is! What a place it is we are in here! So I hope we'll be able to establish some sort of a good meditation place here for them. That's one point. And the second thing is the way they have organized, in this short time. Because this we decided in Nasik only that we'll give them two days more for Poona, definitely. But the way they organized everything for you near Dehu was so remarkable. All food, everything to be arranged into that place is really, I tell you, we can't do that. We all put together can't do it. The way they have managed, the way they had it. And these are the marriage days to get everything done. We have to thank them very much for making you comfortable here.

I wish we had list of people who will be coming to Ganapatipule, but unfortunately I don't have the list. I hope most of them who have organized it would be there. We would like to honor them when they come to Ganapatipule, on the program we are having, that first we are having a Puja, and evening time we'll be having presentations from the western Sahaja yogis for the Indian Sahaja yogis. So that night we'll spend. And next day we are going to have haldi in the morning and the marriages in the evening. Luckily, we have also arranged for all of you to go down to Mahabhaleshwar. After the wedding all the wedding people can, married people can go there and stay there next day so that, there, you'll get a room to yourself and you'll be very comfortable. It's a very beautiful health resort or you can call it, it's a very beautiful hill station.

So all has been arranged, I think. God is very kind; it's all arranged so well. In all this comfort and all this enjoyment we have to know that all this is given to us to be shared with others. It's not only that we should have everything. We have to share it with others. For that we have to work very hard. We have to get more people and more people and more people. Only thing I just

want My health to be all right so that I can do one or two more tours like this because sometimes I feel that it's a bit too much. I should stop it. But by God's grace again somehow I don't feel tired. And things are being managed so well. If there has been any problem, anything, you shouldn't mind. And our next trip we are going to Brahmapuri which you all liked very much. It's all going to be arranged in Brahmapuri. You know what it is like. Those people who are older, who have any difficulties, we have made arrangements for them also. So, try to help them out because I don't want them to suffer physically, because we are all going to a jungle. Actually, it's a jungle, as you know that. So all the programs are being nicely laid down, you won't have any problems and we'll have a nice time in Brahmapuri.

After Brahmapuri, as you know, we are going not to Malarpet but to another place called Atit and then to Koynanagar and next day you will be in Ganapatipule which you will definitely say, "Mother, you have brought us to the most beautiful spot ever known." Everything is going to be arranged. But I want to warn you: it's a place very far-fetched. There's nothing there. You have to get everything from Kholapur. So, one should go with a mind of helping them than to find faults. If you have to do a little work you will know how difficult it is. So not to find any faults, not to feel unhappy but to be satisfied, and that's where the sea and Shri Ganesha meet. It's a very beautiful spot. Nowhere you'll find [it/this]; that's the place where sea and Shri Ganesha meet. Not only that, but when it is a high tide then the water starts coming through the Nabhi of Shri Ganesha and the, only the lower part of the body you see there. The upper part, the head, is the whole of the mountain, which you can walk around and give a pradarshakshina. It's a beautiful spot, at least to Me. Maybe My ideas about beauty are a little different, maybe. But to Me it's so beautiful, so peaceful, and there everybody will clear out, but don't have complaints and preoccupied ideas and a brain that is all the time trying to attack others. Have a simple mind like a child. It's a, you are going to Ganesha's place after all, you see. You are surrendering yourself to Shri Ganesha. [You have, So] to be a simple person to go there, very simple, and you'll find the place is so beautiful, so full of vibrations that you'll clear out in no time. Everything will clear out. It's a very wonderful place. That's what I think. I hope it will work out with you the same way.

So may God bless you. We are looking forward for a nice new year and we'll celebrate our new year there. So, I wish you a very, very happy, prosperous and a divine new year for all the countries.

[Marathi]

Before we do anything they want to give presents. Poona center people want to give presents to you all, those who are here, the all big centers. So about fourteen centers, they want to give you presents here because you'll be collecting one after another. And then the Bombay center has [brought/bought] some presents which, I think better then let them give it in Ganapatipule. And, of course, your Mother has some presents also.

Now, we have to have people. So relax, relax here. You people are too tense and serious. It's Christmas Day. It's very funny like, like on a Christmas Day, they have a champagne, and somebody dies, also they have a champagne. They become serious on a Christmas Day, and somebody dies, also they are serious. Now it's a Christmas Day. All right, so today there are [Mother speaks in Marathi] so there are fourteen centers as they have counted it. Will you be able to locate those fourteen centers, those people who are there one by one? Gavin, you please read it out. Gavin, you say it, one by one.

Gavin: From Austria, [Megan].

Shri Mataji: Austria. There, [come here]. May God bless you.

Gavin : From Australia [Ray].

Shri Mataji: May God bless you. Gavin.

Gavin: From Belgium, Rene.

Shri Mataji: These are very special type of things, very special type of a – something, a specialty.

Shri Mataji: You better take the name, now – that's the chance.

Gavin: From France, Christine.

Shri Mataji: Second name – take it fast.

Gavin: From France.

Shri Mataji: No, next one.

Gavin: And next, from Switzerland, Richard. And then USA, another Christine. Then, from Holland, [is] Henno.

Shri Mataji: [Marathi].

Gavin: Next from Germany, [Kitty]. From UK, David. From New Zealand, Brian. From Italy, Giorgio. From Canada, Michael.

Shri Mataji: She understands Me?

Sahaja Yogi: Germany, please.

Gavin: There's someone from Spain.

Shri Mataji: Twelfth.

Gavin: From Hong Kong, Peter.

Shri Mataji: May God bless you.

Gavin: From all over the world, Warren.

Shri Mataji: How many they are? Twelve?

Gavin: Thirteen.

Shri Mataji: Thirteen. Good. [Means we] can't have thirteen. [unclear]

Sahaja Yogi: Algeria? That's a good idea. I have to speak [unclear], I have to....

Shri Mataji: No, no, you have it, we have one Algerian.

Gavin: From Algeria, [Shyle].

Shri Mataji: [Marathi/Hindi] May God bless you. Now you can go and have a look at this. Then we'll have our music. Would you like to have it later after music or before music? In this country nobody objects if you put it on even at two o'clock in the night. It's not like England. They will on the contrary join you. So would you like to have it now or afterwards?

Sahaja Yogis: No, afterwards.

Shri Mataji: Afterwards? [Marathi] What, what do you have in program, your program for Christmas? What is your program, Gavin?

Gavin: There are many countries have prepared. So it's also [unclear] the same thing.

Shri Mataji: All right, so now dances also. So we'll have the dances first and then the music. All right, now first of all, sari will be as they give that to Me. [Marathi] So, I think, you better finish that job first. That's a job. I am getting presents from all, for all these deities. Imagine. Only for Me you should give Me, but instead I am getting all these things. Rajesh. Who's come? Is that Rajesh? [Marathi/Hindi] Has he come? Not yet? All right. So first we'll have the dance or presents and everything, what, whichever way you decide.

Sahaja Yogi: Dance, then the presents...

Shri Mataji: First the dance then the ...

Sahaja Yogi: Then the music and then presents.

Shri Mataji: That's better. Postpone it as much as possible. And if you decide not to give some present now, I'll be thankful.

Sahaja Yogis: No chance.

Shri Mataji: No chance, all right. I agree. [Marathi] Now there is one thing, you have to give an international sari to me. That you can give Me also at the beginning of that, all right? [Marathi]

What they are saying that all the programs are going to be from this stage. Everybody is going to come up and sing and all that. So, this stage has to be vacated. Then again I'll have to come back here. All right? For presents. Is it all right? Yes, only one thing. [Marathi] I think so would be better. [I'll let] you get it. [Marathi]

1985-1227, Devi Puja

[View online.](#)

Devi Puja Talk, India, 1985-12-27 Time: 26 minutes 56 seconds to 29 minutes 56 seconds. (26.56 To 29.56) आता तुम्हांला काय सांगायचं तुमची स्तुतीच करत होते सगळ्यांना. सगळ्यांजवळ मी तुमची स्तुती करते, की तुम्ही मूर्खासारखे वागू नका, असं त्यांना सांगतेय मी. तेव्हा तुम्हांला तसं सांगायचं की तुम्ही ह्यांचं अंधानुकरण करायचं नाही. आपलं जे आहे ते फार मोठं आहे. आपला वारसा आहे तो सांभाळला पाहजि. नुसतं आपण बाहेरच्या लोकांना बघून तसं वागायला लागलो तर आपण मूर्खात नधिणार. त्यांना काही संतुलन नाही. त्यांच्या जीवनात काही संतुलन राहिलेलं नाही. एकीकडे वहावलेलं जीवन आहे ते. हे मी पाहून आले ना आता. बारा वर्ष तथिं राहून आले. तप केलं बारा वर्षांचं. बारा वर्षांत तप होतं म्हणतात. (हास्य) तसं तप झालं माझं. आणि आता त्यांचं अंधानुकरण करू नका एवढंच सांगायचं. पण 'जुनं ते सोनं' जरी असलं तरी जुनाट जे आहे ते चांगलं नाही. जुनाट नको. 'जुनं ते सोनं' पण जुनाट जे धरून बसले ते नको आणि जुनाट सुद्धा आत्ता आत्ताच आलेलं आहे, म्हणजे बायकांना छळणे मुसलमानांपासून शकिलो आपण. इंग्लिश लोकांपासून डावरी देण्याचं शकिलोय. मुलींना डावरया दयायच्या, आता कशाला? आता आपला असा नवीन नयिम झालेला आहे, त्या नवीन नयिमांमध्ये आपल्याला काही डावरी दयायला नको. मुलीला अर्धी प्रोपर्टी दयायची, मुलींनी अर्धी प्रोपर्टी घ्यायची ही पद्धत बरोबर आहे. पण मुली घेणारही नाहीत आणि देणारही नाहीत. तेव्हा त्यांचं जे आहे ते शकियचं. आपली जी नम्रपणाची वर्तणूक आहे तीच ठेवायची. व्यवस्थिति राहायचं. जसं आपल्याला पूर्वजांनी सांगितलंय तसं राहायचं. पण जुनाट ज्या वस्तू झालेल्या त्या फेकून टाकल्या पाहजित. जुनाटातल्या पुष्कळ वस्तू आहेत त्या म्हणजे ब्राह्मणांचं साम्राज्य जे पसरलंय देवळामधून ते काढलं पाहजि. सगळ्यांनी मूर्खात काढलंय आपल्याला. हे करायचं, उपास करायचे. शंभरदा सांगितलं उपास-वपिस काही करायचा नाही. शरीराला जे उपयुक्त असेल ते करायचं, पण तरी माताजी उपास सुटत नाही. आणि सगळ्यात जी जुनाट घाणेरडी वस्तू आहे ती म्हणजे तंबाखू. ती आपल्याला सुटत नाही कारण आपल्यामध्ये तेवढी शक्ती नाही. तंबाखू, मसिरी हे सगळे घाणेरडे प्रकार, तंबाखू आणलं कोणी? तंबाखू हा शब्द आला कुठून? आपल्याकडे पूर्वी तंबाखू संस्कृतात हा शब्द नाही. आपल्याकडे तंबाखू होत नसे पूर्वी. इंग्लिश लोक घेऊन आले. इंग्लिश लोकांनी आणली तंबाखू, म्हणून आपण त्याला तंबाखू म्हणतो. tobacco पासून तंबाखू असं वापरू लागलो. आपल्या मराठी भाषेमध्ये कुठे आहे शब्द तंबाखू हा कुठलातरी बाहेरून आलाय तंबाखू. मुसलमान आणि मुसलमानांनी आधी ह्याची जराशी चाळण केली, पण तो एवढ्या जोरा-प्रमाणात तो आणला. सगिरेट वगैरे हे सगळं अं.. ह्या लोकांनी आणलेलं आहे आणि ह्यांच्या देशामध्ये खूप प्रबळ झालेलं आहे. त्यांनी जाऊन चायनामध्ये सुद्धा अशे अं.. गांजा-बजि हे केलं होतं तर आपल्या मराठी भाषेत गांजा, चरस वगैरे मी कधी ऐकलं नव्हतं पूर्वी शब्द गांजा, चरस हे ते ह्यांनी काढलं, आता तुम्ही पविन बघा, आणि असं करून इंग्लिश व्हाल तुम्ही असं करायचं असेल तर करा तेव्हा जे दिलेलं आहे. (English) Time: 34 minutes To 38 minutes 15 seconds. (34.00 To 38.15 seconds) आता आपल्याकडे साड्यांची पद्धत आहे की चांगलं काठा-पदराच्या साड्या घालायच्या ती चांगली पद्धत आहे. काठा-पदराच्या साड्या घातल्या म्हणजे काय असतं काठ असले म्हणजे आपल्याला मर्यादा राहतात म्हणून बायकांनी काठा-पदराच्या मुलींनी कशेही घातले तर ते चालेल पण बायकांनी, लग्न झालेल्या बायकांनी काठा पदराच्या साड्या घालायच्या. आता तुम्ही जर काठा पदराच्या साड्या सोडल्या तर तुमचं सगळी कला जाणार. तुमच्या सगळ्या साड्यांची कला जाणार. लोकांचं ते जे वणिकामाचं जे आहे ते जाणार. पूर्वीच्या पद्धतीने जर आपण घरं बांधली तर जुनं, जुन्या पद्धतीने जे काही आपल्याकडे सुंदर कलाकारी होती ती आता जाणार जर तुम्ही नाही वापरले तशे तर, ह्या लोकांना तुमची जुनाट घरं आवडतात. ती जुनी आहेत ती घरं आवडतात. नवीन नाही आवडत त्यांना. त्याला कारण काय त्याच्यामध्ये सौंदर्य आहे ते सौंदर्य आता जाणार म्हणून आता कायतरी बांधून ठेवायचं. पूर्वीच्या झोपड्या ह्यांना बऱ्या वाटतात. ते पुढे होण्यापेक्षा आता आपल्या हातातलं सर्व कला गेल्यावर मग काही जमणार नाही, म्हणून कलापूर्ण जे आपलं जुनं आहे ते ठेवलं पाहजि आणि ते सुंदर असतं तर आत आपल्याकडे टोकपदराच्या साड्या कवि त्याला आपण बुगड्या म्हणायचो. काय काय तर-तरहा असायच्या. बायकांना ते शब्दही माहिती नसणार म्हणून आपण नेहमी अश्या साड्या वापरल्या पाहजित, ज्या आपल्याकडे वणिलेल्या असतात, त्या बरं आहे आणि वशिषतः लग्न झालेल्या बायकांना तर ते शोभतं जास्त. मला तरी वाटतं काठ पदर नसला तर शोभत नाही. लग्न झालेल्या बायकांनी काठ पदराच्याच साड्या वापरायच्या. ती काही जुनाट पद्धत नाही. जुनं आहे ते सुंदर आहे ते दिसायला छान दिसतं, भरदार दिसतं. त्याला एक तऱ्हेची सभ्यता आहे आपली. आपली संस्कृती आहे ती. त्याला सोडून आपण ह्यांच्यासारखं व्हायचं नाही. ज्या संस्कृतीत आपल्याला उतरायचं नाही. आपली संस्कृती फार मोठी आहे. पण त्या संस्कृतीतलं जे त्यांचं जे चुकलेलं आहे ते समजून आपण वाटचाल केली तर आपली फार प्रगती होणार आहे. सायन्स करा त्याला हरकत नाही, पण आपली संस्कृती नाही सोडायची. सोडली की ह्यांच्यासारखी स्थिती होणार. मुलं-बाळ मारून टाकतात. नवरा-बायको दोन वर्ष सुद्धा बरोबर राहत नाहीत. सगळे शेवटी जाऊन अनाथाश्रमात राहतात, मरणाची वाट बघत. तेव्हा आपला जो समाज आहे त्याच्यातलं जे चांगुलपणाचं आहे ते ठेवलं पाहजि. सगळं वाईट आपण शकून घेतलं पहिलं, शकून घेतलेलं आहे. मुसलमानांचं शकिले आता ह्यांचं आलं ते, त्यांचं शकिले त्यांची जेवढी घाण होती तेवढी आपण घरात आणून ठेवली आहे, त्याने आपल्यात कशी स्वच्छता राहणार? आपण इतके स्वच्छ, चांगले लोक होतो. सगळं हे वाईट आपल्यामध्ये आलेलं आहे ते काढून टाकलं पाहजि. आता पूजेचं महत्त्व काय आहे ते समजून सांगितलंय ह्यांना मी तसंच तुम्हांलाही माहिती आहेच ते सांगायला नको तुम्हांला. पण त्यामध्ये श्रद्धा असायला पाहजि. आता पूजेत सुद्धा हमरा-तुमरीवर यायचं नाही. कोणी पूजा केली याला सहजयोगाला काही महत्त्व नाही. कुणी केली तरी सगळ्यांना एकसारखीच पावते. फक्त तुमच्यात श्रद्धा कती आहे? तुमच्यात श्रद्धा कती आहे? जेवढी तुमच्यात श्रद्धा आहे तत्किंच ते भरणार आहे. I would to say for ladies can sit little bit of this side. जरा ह्यांना जागा द्या. It's very hot for you, move forward specially people are so hot do not sit that side. असं करा त्या बायकांना बसू द्या थंड, तुम्ही बसा एवढं त्यांना ऊन नाही चालणार पाहणे आहेत ना! Come along this side. If you had put something them, could have manage it little bit also one must understand that we are doing everything. You must do something about. Everything they arranged just come and sit down that's not good thing is it? You could have such a lot time. Why didn't you put something there to protect yourself. Not difficult now for these you come from this side also you can come this side come. जरा ह्यांना जागा द्या थोडी मागे होऊन घ्या. You get up from there. Hello, you get up three of you come this side the ladies were...you are ... are you

alright? Alright behind you these people can come this side. Little bit move this side. जरासं थोडसं उन्हात नको पण असं बसलेच आहेत उन्हातच. थोडसं इकडे आडोसा केला असता. Is it alright? जराशे बसू दया थोडसं सावली आहे तकिडे समोर बसा ना. सावली आहे. अहो! समोर बसा ना! बसून घ्या. Hello you come this side there is there is place for you. Yes come here. Ladies go that side, come this side. बसून दया ह्यांना इकडे. The men can come this side. Yes, the men can come this side. No, no you better come this side. Why don't you move this side a little bit. Also we must think what we can arrange what we can help them like yesterday how they were arrange when I went they didn't know I was going to think come back how (not clear) for me. How they were running. I am also your mother am I not? We should think about that what we can do? How we can help them. Everybody should. जाऊ दया आता जाऊ दया. राहू दे, राहू दे. आता काय करता, त्यांनी काय व्यवस्था नाही केली तर बसू देत. You can move a little bit this side. Hello, you move this side a little bit. You can also move a little bit. I don't want to get in the sun you have trouble, but they can move the sound equipment little aside. Just move it a little bit. As soon as the sun comes up you see should be alright but still. असं सावलीतच बसा, इतके सावलीत बसलेत तेवढेच बरे. इकडे सावली नसेल तर समोर बसा, सावलीत बसलेलं बरं. सावलीत पूजेला बरं असतं. मी वरच आहे इथे उभी, असं काही नको. इकडे बसा अशे समोर बसले तरी चालेल. सावलीत घाला तकिडे.

1986-0101, Shri Mahaganesha Puja

[View online.](#)

Shri Mahaganesha Puja, Ganapatipule, India, 1986-01-01 आज आज आम्ही गणपतीपुळ्याला आलो. त्याचे फार महात्म्य आहे. अष्टवनीयका मध्ये, हे महा गणेशाचे स्थान आहे. महागणेश हा पठिधीश आहे. आणि ह्या पठिवर बसूनच तो सर्व गणेशाचे रक्षण करतो. सर्व ओंकाराची चालना करतो. कारण त्याला गुरु तत्व मळिलेले आहे. वातावरणात सुद्धा आपण पाहिली की, समुद्र इतका सुंदर आणि स्वच्छ आहे. या गणपतीचे पाय धुतो. कारण समुद्र हा गुरु तत्व आहे. आणि त्या गुरुतत्त्वानी तो श्री गणेश यांचे पाय धुतो. तसेच सर्व सहज योग यांचे झाले पाहजि. गणेश स्तुती झाली, गणेश स्थापना झाली त्यानंतर महालक्ष्मी तत्त्वांनी तुम्ही महा गणेश झाले. ही स्थिती आहे ती लहान मुलांना, मोठ्या मुलांना, वयस्क, स्त्री, पुरुष सर्वांना सुलभ मळू शकते. जर त्याच्यामध्ये सरळ स्वभाव आला. त्याला आपण सारल्या म्हणतो. मराठी भाषेत ज्याला अबोध धीता म्हणतात. इनोसन्स, याला म्हणतात, ते जेव्हा आपल्यामध्ये पूर्णपणे बानुन जाते तेव्हा आपल्याला गुरुपद येऊ शकते. कोणताही गुरु त्याच्यामध्ये हिसरलता आहे. ते हो ने पण नाही. तो कधीही गुरु होऊ शकत नाही. त्याचं लक्ष फक्त परमेश्वरी शक्तीकडे आहे. तोच गुरु होऊ शकतो, जो सर्व साधारण माणसाचे लक्ष हे दूषित आहे. ते स्वच्छ नाही. त्याबद्दल खरस्ताने सांगितले की, तुमच्या डोळ्यात कोणताही दूषित पणा नसला पाहजि. त्याचा अर्थ असा की, वचारांचे काहूर माजून जाते, व भलतेसलते वचार येऊ लागतात. कवि हे आपल्याला का मळिले नाही ? कवि हेवे- दावे. कोणत्याही वस्तूकडे बघून जर वचार आला तर तुम्ही आज्ञा चक्रा वर अजून मात केलेली नाही. कोणत्याही वस्तूकडे बघून नरिवचार इता आली पाहजि. वशिष करून जेवढ्या परमेश्वरी संबोधित समृद्ध अशा देवी देवता आहेत त्यांच्याकडे पाहून तरी नरिवचार इता आली पाहजि. नरिवचार इता आली तर दूषित पणा येणार नाही. कारण मनाला घोषित करणारी वचारच येणार नाहीत. मग दूषित पणा कसा येईल. म्हणजे जे खरस्ताने सांगितले, म्हणजे डोळ्याने कोणताही दूषित पणा आला नाही पाहजि. इतके स्वच्छ असले पाहजि. जसे सूर्याचे करिण हे जेव्हा कोणत्याही झाडावर पडतात. त्यातली घाण येत नाहीत. पण त्याला प्रफुल्लित करतात. पण त्याच्यामध्ये शक्ती देतात. तसेच एका सहज योग यांचे डोळ्यांमध्ये तेज असायला पाहजि. जे या सर्व जगामध्ये अत्यंत शुद्ध वातावरण निर्माण करते. शुद्ध वातावरणाची सगळीकडे गरज आहे. यात शांती, आनंद आणि परमेश्वराची शक्ती नांदू शकते. नुसतं श्रीगणेशाला भजून होत नाही. आपल्यामध्ये श्री गणेश जागृत झाला पाहजि. त्याचा महागणेश झाला पाहजि. महागणेश झाल्यानंतरच आपल्या देशामध्ये समृद्धता येईल. आपल्या देशाच्या समृद्ध झाल्याच्या कारणाने इतर देशांचे भले होणार आहे. आपणच दुसऱ्याचे पुढारीपण करणार आहोत. अशी दशा आहे. जर आपणच जबाबदारी हातामध्ये घेतली नाही तर या संबंध वशिवाचे काय होईल ते मला सांगता येत नाही. तरी सर्वांना वनिती आहे की, आपल्या डोळ्यातला दूषित पणा काढून टाकला पाहजि. त्यासाठी आपल्याकडे सहजयोगा मध्ये मंत्र नरिवचाराचा आहे. वचारच येऊ द्यायचा नाही. कोणत्याही गोष्टी कडे बघून वचार आला तर यत्र नेती नेती वदने, हे नाही, ते नाही, ते नाही. म्हणत जायचे. कवि क्षमा केली, क्षमा केली असं म्हणत जायचं. तो वचार नष्ट होतो. आणि नरिवचार इता आली म्हणजे दूषित पणा येण्याचा मार्गच खुंटतो. सर्वांनी पूर्णपणे प्रयत्न करावा की, डोळे दूषित नसावे. ह्या डोळ्यांनी जर दूषित पणा येत असेल तर हे डोळेच नको, असे श्री संत तुकाराम यांनी म्हटले आहे. आहे त्यापेक्षा आंधळाच बरा. तेव्हा एक प्रकारे असे म्हटले पाहजि की, या दूषित गोष्टी पेक्षा जगातील आंधळेपणच बरे. जमा या दोन्ही गोष्टींची सांगड जमेल तेव्हा असं म्हणता येईल. आता सहज योगी गुरुपदा ला गेले आहेत. माझा तुम्हा सर्वांना पूर्ण आशीर्वाद आहे. आज या गणपतीपुळ्याला जे महागणपतीचे स्थान आहे. त्याच्या वशिष कृपेने तुम्हा सर्वांना गुरुपद मळीवे.

View [online](#).

Sarvajanic Karyakram 3rd January 1986 Date: Ganapatipule Place Public Program Type गणपतीपळे आणि मालगुंड ह्या पर्वत्र परसिरात राहणाऱ्या सर्व साधकांना आमचा प्रणपात असो! गतवर्षी सहजच गणपतीपुळेला येणं झालं आणि इथलं पर्वत्र वातावरण पाहून ही परमेश्वरी सोन्याची खाण इतके दविस का लक्षात आली नाही हेच मला समजलं नाही. आणि ह्या ठिकाणी जी मालगुंडची मंडळी राहतात आणि गणपतीपुळ्याची मंडळी राहतात त्यांना तरी ह्या खाणीची माहिती आहे की नाही असा मला प्रश्न पडला, तेव्हा काहीही झालं तरी आम्ही आमचा प्रोग्रॅम गणपतीपुळ्यालाच घेऊ या, असं मी सर्वांना सांगितलं आणि सर्व कार्यकर्त्यांनी हा शब्द उचलून धरला. नागपूरहून इथे मंडळी आली. तसेच इतर ठिकाणाहून, फार लांबून, दिल्लीहून, कोलकाताहून, फार लांबून मंडळी इथे आली. मद्रासची पण मंडळी इथे आली. माताजींनी गणपतीपुळ्याला एवढं महत्त्व दिलं तेव्हा काहीतरी वशिष्ट असलं पाहिजे, असा विचार त्यांच्या मनात होता. पण इथे आल्याबरोबर त्यांना मोठा आश्चर्यजनक आनंद झाला. कारण हे वातावरण इतकं शुद्ध आणि पवित्र आहे, की ते एका आत्मसाक्षात्कारी माणसालाच जाणवू शकतं. ही जाणीव व्हावी लागते. नुसतं असं म्हणून की आम्ही गणपतीपुळ्याला गेलो, ह्या अष्टवर्णिकाला गेलो, तिथे गेलो, असं केलं, तसं केलं, त्याला काही अर्थ रहात नाही. तुम्हाला काय मळिलं? असं विचारलं, तुम्ही अष्टवर्णिकाला गेलात, तुम्ही इतकी तीर्थयात्रा केलीत, तुम्हाला काय मळिलं? जसेच्या तसेच. इकडे गेलो, हे खर्च केले. तिकडे गेलो, हे केलं. दानधर्म केला, अमुक केलं, तमुक केलं, तीर्थयात्रा केल्या, पण का केल्या आणि तुम्हाला मळिलं काय? आता हे अष्टवर्णिक कोणी शोधून काढले? अष्टवर्णिक आहेत हे कोणी सिद्ध केलं? ही फार पुरातन गोष्ट आहे. आजची गोष्ट नाही. फार पुरातन गोष्ट आहे. तेव्हा त्या वेळेला जे आत्मसाक्षात्कारी मोठे लोक झाले, त्यांना लोक ओळखत असत. ते आत्मसाक्षात्कारी आहेत. कारण त्यांचं बोलणं, वागणं, सगळं काही वेगळं असायचं. इतर लोकांसारखं त्यांचं वर्तन नसायचं. त्यांचं लक्ष परमेश्वराशियाय कुठे नसायचं. नामदेवांनी म्हंटलेले आहे, हे म्हणजे ग्रंथसाहबामध्ये त्यांचं हे वर्णन आहे. ते अर्थात त्यांनी थोडी आपली भाषा घातल्यामुळे ते थोडंसं बदललेलं आहे. पण भाषांतरात ते पाहिलं तर ते असं म्हणतात, की आकाशामध्ये पतंग भरारी मारतो आहे आणि मुलगा त्या पतंगाच्या दोरीला धरून उभा आहे. तो सगळ्यांशी बोलतो, खेळतो, पण लक्ष त्याचं सगळं पतंगाकडे आहे. तसं एका साक्षात्कारी माणसाचं असतं. मग दुसरं त्यांनी उदाहरण दिलं की एक गृहिणी आहे, ती घरातलं सगळं काम करते. कडेवर मूल आहे, उठते, बसते, धावावं लागतं कधी, काही उचलावं लागतं, काहीही करावं लागतं, पण लक्ष सगळं तिचं त्या मुलाकडे असतं. तसिरं त्यांनी सांगितलं, की खेडेगावात बायका डोक्यावर तीन तीन कळशा भरून घेऊन चाललेल्या आहेत. आपापसात हसणं चाललंय, बोलणं चाललंय, कोणी सासूची गोष्ट सांगते, कोणी सुनेची गोष्ट सांगते. आपापसात बोलतांना सुद्धा त्यांचं लक्ष आणि चालतांना सुद्धा त्यांचं लक्ष घागरीवर आहे. तसेच एका आत्मसाक्षात्कारी माणसाचं लक्ष परमेश्वराकडे असतं आणि असे आत्मसाक्षात्कारी न लोक जगात होते, त्यांनी हे शोधून काढलं, की हे अष्टवर्णिक आहेत. हे आठ वर्णिक आहेत. हे आठ वर्णिक कोण? आणि का? त्याचा उलगडा आम्हाला करायला पाहिजे. वर्णिक म्हणजे शुद्ध शक्ती. पर्वत्रता, शुद्धता, शुभदायी शक्ती. जथी शुद्धता असते ती शुभदायी असते. ही शक्ती महाराष्ट्रात हजारो वर्षांपूर्वी आधी नसिमाण झाली. ती पृथ्वी तत्त्वातून नघिलेली आहे. पण आता एखादा दगड वाटला, की हा पृथ्वीतून नघिलेला आहे. तर तो ओळखायचा कसा? कशावरून हे स्वयंभू आहेत? लोक म्हणतात म्हणून, की आम्ही म्हणतो म्हणून! जर तुम्ही सप्तशृंगीची देवी बघतिली तर अगदी साक्षात् तच्चियावर सगळे दसितं. चेहरा, डोळे, सगळं काही व्यवस्थित आहे तिला. अशी पृथ्वीतून कशी नघिली? बरं, मारकंडेयांनी तिथे देवीची फार सेवा केली होती असं म्हणतात. पृथ्वी फाटून, मोठे असे खडक फाटून त्याच्यातून ती देवी नघिली असं वर्णन आहे. तिथे पाहिलं तर साक्षात् एक चेहरा, अगदी संबंध चेहरा अशी ती उभी, तिचे हात-पाय, सगळे काही व्यवस्थित, शरीर संबंध व्यवस्थित आहे. पण ही कोरलेली तर नसेल कवि कोणी उगीचच, काहीतरी पैसे कमवण्यासाठी तर तिथे एक देऊळ बांधलं नसेल. त्याचा पडताळा कोणी घ्यायचा. खरं की खोट कसं सांगायचं? आज तुम्ही जाता कारण तुमच्या आईवडिलांनी तुम्हाला सांगितलं आहे. डोळे मट्टून जाता. श्रद्धेने जाता. पण त्याला डोळसपणा नाही. उद्या तुमची मुलं विचारतील, 'हे काय उगीचच तुम्ही इकडे अष्टवर्णिक काढलंय. अमकं काढलंय, तमकं काढलंय. कसल्या फेर्या काढल्या! कशाला जायचं देवाला?' आपण लहान मुलांचं जोरात अगदी डोकं दाबून घेतो, गणपतीच्या पायावर, पण त्याला काही अर्थ आहे की नाही! ते विचारतील, 'ह्याला काय अर्थ आहे. उगीच्या उगीच आमच्यावर जबरदस्ती कशाला करता?' आज नाही तर उद्या. हा प्रश्न उभा राहणार आहे. तेव्हा त्यांना उत्तर काय देणार तुम्ही? की का? तर हे अष्टवर्णिक जे आहेत, हे पृथ्वी तत्त्वातून नघिलेत, हे ओळखलं त्या आत्मसाक्षात्कारी लोकांनी आणि त्यांनी सांगितलं, की हा गणपती आहे. आता हे फारनच लोक आले. ह्यांना पूर्वी गणपती, ग पासून काही माहिती नव्हतं. गणपती म्हणून काही देवता आहे, इथून सुरुवात होती. अशी ह्यांची स्थिती होती. गणपती शब्द त्यांनी ऐकला नव्हता. ते त्यांना मी सांगितलं सगळं, की असा गणपती असतो. गणपतीला ही वदिया असते, गणपती म्हणजे शुद्धतेचा साठा, पावत्र्याचा साठा आणि त्याच्यापासून शुभ आणि हिती घडतं. म्हणजे त्यांची कुंडलीनी जागृत झाली आहे, मग आत्मसाक्षात्कारी झाले. आता बारा वर्ष आम्ही मेहनत केली त्यांच्यावरती. ते इथे आल्याबरोबर त्यांनी जमिनीची माती डोक्याला लावून घेतली. आपण जी तुडवतो. पाय ठेवायच्या आधी ती डोक्याला लावून घेतली. इथे तर म्हणे जमिनीतून चैतन्य नघिताहेत. आणि गणपतीच्या तिथे गेल्यावर म्हणायला लागले, की इतकं चैतन्य वहातं आहे, की जशी काही गंगा समुद्राकडे चालली आहे आणि समुद्र पाय धुतो आहे या गणपतीचे. आता जे गणपतीपुळ्यात राहतात कवि मालगुंडला राहतात, त्यांच्याही लक्षात यायचं नाही. कारण अजून आपली श्रद्धा डोळस नाही झालेली. ह्याला आपण वेदामध्ये बुद्ध म्हणतो. बोध होणे. ती जाणीव आपल्या ह्या नसानसामध्ये यायला पाहिजे. पूर्वी काही असे आत्मसाक्षात्कारी पुरुष झाले. त्यांनी शोधून काढलं, गणपती कुठे आहे? चैतन्याच्या लहरी येत होत्या, त्या दिशेने आले. अरे, इथे हा गणपती आहे. हा डोंगर. आता आम्हाला ह्या डोंगरातून पुष्कळ प्रकाश नघितांना दसितोय. तो कदाचित तुम्हाला नाही दसिणार. कारण आमचे डोळे थोडे सूक्ष्म आहेत. तेव्हा हा गणपती अष्टवर्णिकातला महागणपती आहे, असं आम्ही म्हणतो. कारण ह्याचे पाय समुद्र, जो की गुरू स्वरूप आहे, धुतो आहे. तो गणपतीचं स्थान आपल्या शरीरामध्ये कुठे आहे? गणपती कुठे बसलेला आहे? आता डॉक्टर लोक डॉक्टरी करतात, पण त्यांना म्हटलं, की गणपती बघिडला म्हणजे पुष्कळसे रोग होतात, तर ते म्हणतील की कोणता गणपती? घरात जो आमच्या देवात आम्ही ठेवतो तो, का खराच असा काही गणपती आपल्यामध्ये आहे? त्यांना कधी पटायचंच नाही जर सांगितलं तर. पण आता आमच्याबरोबर डॉक्टर्स फॅरिनमधून आले आहेत. २-४ ५-६ दिल्लीहून आलेत. आलेत आणि त्यांनी बघितलं, की गणपती शक्ती केवढी मोठी आहे. पण

ते २-४ मुंबईहून सगळे आत्मसाक्षात्कारी आहेत. जे आत्मसाक्षात्कारी नाहीत त्यांच्यापुढे 'कालचा गोंधळ बरा होता,' अशी स्थिती आहे. तेव्हा आत्मसाक्षात्कार हा झाला पाहजि. त्यासाठी आपण धर्मपालन केलं पाहजि. म्हणजे धर्मात राहिलं पाहजि. त्यासाठी सर्व तीर्थयात्रा केल्या पाहजित. परमेश्वराला आठवलं पाहजि. संतुलनात राहिलं पाहजि. आयुष्य नरिमळ केलं पाहजि. असं सर्वांनी सांगितलं. सर्व साधू-संतांनी सांगितलं. पण आपापसात बोलतांना मात्र, त्यांची भाषा वेगळी होती. गोरा कुंभाराकडे नामदेव आले. तेव्हा ते काय म्हणाले त्याला, 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी,' आपण म्हणतो पुष्कळां ही कविति 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी'. म्हणजे त्याला अर्थ काय आहे ? नरिगुण म्हणजे चैतन्य! जे चोहीकडे पसरलेले आहे. 'त्याला भेटायला म्हणून मी आलो.' कारण गोरा कुंभार आत्मसाक्षात्कारी असल्यामुळे त्यांच्यातून ते चैतन्य वहात होतं. पण तुम्ही सगुणात उभे आहात. आता ही गोष्ट आत्मसाक्षात्कारी लोकांश्र्विषय कोणाला बोलताच येत नाही. सांगताच येत नाही. भाषा वेगळी. तर हा जो भाषेचा फरक आहे, तो चेतनेच्या फरकामुळे होतो. आणति चेतना आपली वेगळी झाली पाहजि. आता एका प्राण्याची चेतना बघा आणि आपली चेतना बघा. एका जनावराची आणि आपली, कति फरक आहे! एखाद्या जनावराला तुम्ही सांगितलं की तू घाणीतून जा. तर त्याला काही वाटायचं नाही, घाण वगैरे. तुडवत जाईल तो. समजा एखादा घोडा असला, कुत्रा असला, त्याला काही वाटायचं नाही. पण आपल्याला कोणी सांगितलं तर जमायचं नाही आपल्याला. आम्ही नाकाला काहीतरी कपडा लावू कवि जाणारसुद्धा नाही तकिडे तुडवत. घाण तुडवत आपण तकिडे जाणार नाही. आपल्या चेतनेला घाण आहे, चांगले आहे, सुंदर आहे, असुंदर आहे, हे सगळं नजरेत येतं. ते एखाद्या घोड्याला समजत नाही. कुत्र्याला समजत नाही. तसेच हे पाप आहे, हे आहे हे फक्त आत्मसाक्षात्कारी माणसाला कळतं. पण जर कोणाला सांगितलं, की हे पाप आहे, तर तो पुण्य एकतर भीतीने कवि समजूतदारपणाने ते कार्य करत नाही, पण आत्मसाक्षात्कारी पाप करतच नाही. करूच शकत नाही. प्रयत्न केला तरी नाही करू शकणार. कठीण काम आहे. कारण ते जमतच नाही. तेव्हा ती स्थिती आल्यावरती मनुष्य समर्थ होतो. समर्थ म्हणजे तुमचा जो अर्थ आहे त्याला तो लागतो. त्याला काहीतरी अर्थ येतो. असं समर्थ होण्यासाठी आत्मसाक्षात्कार हा सांगितलेला आहे. तेव्हा आपल्या गणपतीपुळ्याला जे गणपती आहेत, त्यांचा आनंद लुटण्यासाठी सुद्धा आधी आत्मसाक्षात्कारी व्हायला पाहजि. नाहीतर गेलो देवळात, नारळ दलित ब्राह्मणाने दोन मंत्र म्हटले, आले घरी. 'जाऊन आलो देवाला.' अहो, जाऊन आलात म्हणजे काय ? आता इथे सुद्धा, 'माताजी, दर्शन द्या.' आपल्याकडे ही पद्धत फार आहे. दर्शन. म्हणजे सहा-सहा हजार लोकांनी माझ्या पायावर डोक ठेवलेलं आहे. पाय सुजून जात. अहो, पण देवळात आहेत नां दर्शनाला दगड! दगडाचे पायही आहेत. तथि दर्शन न इथे दर्शन, दोन्ही एकच! हे ही दगडच आहेत तुमच्यासाठी आणि ते ही दगडच आहेत. इथे साक्षात् असून सुद्धा ते दगड आहेत. मग आम्ही तर दगड होणारच. कारण आम्ही आणखीन महामाया. आम्हाला ओळखणं आणखीन त्याहून कठीण आहे. तेव्हा हे सगळं समजून घेण्यासाठी आधी आत्मसाक्षात्कारी होऊन मनुष्य त्या परिस्थितीत पोहोचला म्हणजेच त्याला ह्या गोष्टी समजतील, की खरा साधू कोण आणि खोटा साधू कोण? सगळ्यांनी सांगितलं की, कोकणामध्ये, माताजी, काळी वदिया फार आहे. भयंकर काळी वदिया आहे. त्याच्यात लोक फसतात. ते स्वार्थापोटी म्हणा कवि अज्ञानापोटी. कोणी गुरू आला बाहेरून आता पुष्कळ लोक जेलमधून सुटले, की कोकणात येतात. भगवं वस्त्र घालायचं आणि फिरायचं. बायकांनी, वशिष्कनून, त्यांच्या पायवरती जायचं. दर्शनाला बाबाजीच्या! त्यांनी दंडा मारला, की गेलं एक भूत तुमच्या डोक्यात. मग घरात त्रास, आजार, हे, ते, सुरू होतं. हा एक त्रास आहे. ह्याला आपण म्हणू धर्मवेडे लोक. दुसरा त्रास असा आहे की, वाचन! वाचत रहायचं. त्यावर कबीरदासांनी म्हटलंय, 'पढी पढी पंडति, मूरख भय'. ते मला अगदी साक्षात् झालं. वशिष्कनून फारिन कंट्रीजमध्ये. तथिले जे पंडति लोक आहेत त्यांनी गीता वाचून टाकली. वेद वाचून टाकलंय. हे वाचलं, ते वाचलं. आणि साक्षात् जेव्हा काही म्हटलं, तर काय माहीत? तुलसीदासांनी म्हटलेलं आहे, 'चतुरकुट के घाट पर, भरी संतन की भीड, तुलसीदास चंदन घसि, तलिक करत रघुवीर'. तर रघुवीरांना, जसे सगळ्यांना टिकी लावत होते तसे रघुवीरांना लावलं आणि चिला पुढे. ओळखलं नाही त्यांना. संबंध एवढं मोठं रामायण लहिन फायदा काय त्याचा! तुलसीदासांनी श्रीरामांना ओळखलं नाही आणि त्यांच्या कथेत श्री हनुमान येऊन बसले होते. त्यांना ओळखलं नाही. तर फायदा काय त्या लहिण्याचा! तेव्हा हे सगळे करून जर परमेश्वराला आपण ओळखू शकत नाही, त्यांचं तत्त्व आपल्याला मळित नाही, तर काही फायदा नाही. म्हणजे असेच आहे, की जी जीभ आहे त्याला चवच नाही. काही खाललं तरी दगडच आहे तो. तर ही चेतना जी आहे, ज्याला आपण आत्मसाक्षात्कारी चेतना असं म्हणतो, ती आपल्यामध्ये जागृत करून घेण्यासाठी फक्त कुंडलिनीचं जागरण झालं पाहजि, असं अनादिकाळापासून म्हटलेलं आहे. पण त्याला पर्याय लोकांनी शोधून काढला. कारण शेवटी ज्ञानेशाना असं वाटलं, की आता कसंतरी करून हे सांगितलेच पाहजि. त्याच्याश्र्विषय हे कार्य होणार नाही. म्हणून त्यांनी स्पष्ट सांगितलं सहाव्या अध्यायामध्ये, की कुंडलिनी नावाची जगदंबा आहे. तिला चक्रवर्तीची शोभा आहे. व्यवस्थिति वर्णन केलं. तर त्याच्यावर पर्याय असा काढला, की सहावा अध्याय वाचायचा नाही मुळी. म्हणजे जे वाचायचं होतं तेवढच बरोबर वाचायचं नाही. बाकी आपली पारायणं करत रहायची. कारण ज्ञानेश्वर ही एक माऊली आहे. तेव्हा त्यांचं जे मुख्य आहे, त्यातलं जे मुख्य बाळ आहे, जे त्यातलं मुख्य तत्त्व आहे, त्याला हात नाही घालायचा. बाकी वाचत रहा. तेव्हा त्याचेही प्रयत्न मला वाटतं एक अर्थी पुष्कळच कमी करण्यात आले आणि कुंडलिनीवद्दल बोलायचं सुद्धा मुश्किल झालं. सुरुवातीला मी कुंडलिनीचं नाव घेतलं की लोक दचकायचे. 'माताजी, हे काय? सहावा अध्याय वाचायचा नाही आम्हाला सांगितलंय.' 'अहो, पण नाही. कोणी सांगितलं तुम्हाला वाचायचा नाही म्हणून?' 'नाही. आम्हाला असं सांगितलं.' 'कोणी? कोणत्या शास्त्रात लहिलं आहे, ते सांगा. जर वाचायचं नव्हतं तर तो लहिला कशाला मग?' असे अनेक तऱ्हेचे प्रकार आपल्या समाजात सुरू झालेले आहेत आणि त्यालाच मी म्हणते, धर्मवेडे लोक आहेत आणि असा धर्मवेडेपणा करून कोणाचाही परमेश्वरावर वशिवास रहाणार नाही आणि तुमच्यावरही वशिवास रहाणार नाही. तेव्हा इकडे गुरूंचे, नंतर एक काळी वदिया. त्यानंतर आपण म्हणू धर्मवेडेपणा हा एकीकडचा. दुसरीकडे शक्ति शक्ति अतशिहाणे झालेले लोक, त्यांचे बैल रिकामे फिरताहेत. तशातले लोक आणखीन आपल्या देशात राहतात. आणतिसिरे असे आहेत, की ज्यांचा देवावरच वशिवास नाही. खुलेआम म्हणतात. कर्लिसूकरमध्ये माझ्यावर टीका आली, की बाई शक्तिन सवरून देवावर वशिवास ठेवते. म्हणजे मी फार वाईट आहे, असं त्यांच्या मते. कारण त्यांचा देवावर वशिवास नाही, कर्लिसूकरांचा वरगैरे मला वाटतं. पण मी असं म्हणते, की अहो, तुम्ही देवाला पाहिलं आहे का ? त्याला जाणलं आहे का? मग तुमचा वशिवास नाही असं ठाम मत तुम्ही कसं करून घेतलं ? ही काही शास्त्रीय पद्धत नाही झाली. सायंटिफिक पद्धत नाही झाली, की तुम्ही न बघता, न विचारता, न जाणता एकदम अस टकिास्त्र सोडलं. कतिही म्हटलं तरी एवढं तर लक्षात ठेवलं पाहजि, की आपल्या इथे हजारो वर्षापासून ज्या परमेश्वराचं गुणगान गायलं गेलं आहे, ज्या संतांनी त्याचं वर्णन केलं, ते काय एकजात सगळे काय खोटे होते ? वाईट होते ? त्यांनी कोणता वाईटपणा केला का? त्यांनी कोणतेही वाईट कार्य केले का? आपल्या देशातले पुष्कळसे असे लोक आहेत, की जे फार शकिलेले, पैसेवाले, वगैरे असे दुसरा आहेत आणि मोठमोठ्या राजकारणात फिरतात, वावरतात आणि स्पष्ट सांगतात, की आमचा देवावर वशिवास नाही. आमच्या लंडनला एक आले होते अँम्वॅसडर म्हणून. तथि आहेत कमशिनर. तर मला आमच्या एका सहजयोग्यांनी येऊन सांगितलं की, 'तो

तथिला वर्तमानपत्रकार होता. आम्हाला आश्चर्य वाटलं माताजी, आम्ही त्यांना भेटायला गेलो, तर त्यांनी मला स्पष्ट सांगितलं की माझा देवावर वशिवास नाही. ते महाराष्ट्रीयन आहेत, ब्राह्मण आहेत परत. 'माझा देवावर वशिवासच नाहीये. आम्हाला माहिती आहे म्हणे. आम्हीच, ब्राह्मणांनी देव बनवलेला आहे. देवाला काही अर्थ नाहीये. म्हणून आम्ही खरे लोक आहोत. आम्ही स्पष्ट सांगतो की ब्राह्मण जे आहेत ते खोटे आहेत. खोटं सांगतात हे भटजी लोक. आम्ही भटजी नाही. आम्हाला देवावर पैसे नाही कमवायचे. आम्ही खरं सांगतो म्हणजे देवच नाही.' म्हणजे दोन्ही एकच आहे मला वाटतं. हे पैसे कमवतात आणि तुम्ही नाव कमवता. तुम्ही कोण म्हणणारे, आमचा देवावर वशिवास आहे कवि नाही? तुम्ही जाणलं आहे का काही? पाहिलं आहे का काही? हे म्हणजे आमच्या आजीसारखं आहे, की जेव्हा चंद्रावर लोक गेले, तिला सांगितलं की, 'लोक आता चंद्रावर गेले.' 'काहीतरी खोट सांगू नका म्हणे. असच काहीतरी बनवून केलं असेल, चंद्र वगैरे, असाच गमतीचा आणि म्हणे चंद्रावर गेले.' तशातला प्रकार आहे हा! अहो, जे गेले ते गेले. दाखवलं जरी त्यांना टेलिव्हिजनमध्ये तरी वशिवास ठेवायला तयार नाहीत. ते म्हणे काहीतरी नाटक केलेलं आहे तुम्ही! असं शक्यच नाही. चंद्रावर कसे जाणार लोक? तशातला हा प्रकार! तेव्हा आपल्या समाजात असे लोक पुष्कळ आहेत. जे नावासाठी देवाला नाव ठेवतात. उर्दमध्ये आहे नां, 'बदनाम ह्ये तो क्या नाम न हुआ' म्हणून आम्ही नास्तिक म्हणून मरिवायचं! आम्ही नास्तिक आहोत. तेव्हा अशा तऱ्हेचे जे लोक आहेत, त्या लोकांमुळे आपल्याला फार त्रास झालेला आहे. तेव्हा लोकांनी लक्षात घेतलं पाहजे, की परमेश्वर हा आहे आणि संत-साधू सांगून गेले, ते सगळं सत्य आहे आणि आपल्या शास्त्रात लिहिलं आहे, ते अतसित्य आहे. दुसरी गोष्ट, आपले भारतवर्ष ही एक योगभूमी आहे. ही महान योगभूमी आहे. तेसुद्धा ओळखण्यासाठी आपल्याला आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहिजे. नाहीतर लोक म्हणतील, 'माताजी, ही जर योगभूमी आहे, मग इथे इतकं दारिद्र्य का? इथे इतकी गरिबी का?' प्रश्न बरोबर आहे. जर योगभूमी आहे, तर इथे ऐश्वर्य नांदलं पाहिजे. सुखसमाधान नांदलं पाहिजे. तसं काही दिसत नाही. त्याला कारणं दोन आहेत. पहिलं तर कारण हे आहे, की कृष्णाने सांगितलं आहे 'योगक्षेमं ब्रह्ममयम्'. त्यांनी सांगितलं, की आधी योग झाला, तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी झालात म्हणजेच क्षेम होणार आहे. ही योगभूमी आहे. म्हणजे जसं समुद्रावरती पक्षी नेहमी तहानलेला राहतो, तसेच आपण ह्या योगभूमीत तहानलेले आहोत. ही योगभूमी आहे, पण योग घेतला का तुम्ही? योग म्हणजे त्या परमेश्वराशी संबंध झाला का तुमचा? की इकडेतकडे भटकले आहात! जर झाला तर क्षेम होईल. सुदामाला कृष्णाला भेटायला जावं लागलं. त्याची भेटगाठ घ्यावी लागली. त्याच्यानंतर त्यांना क्षेम, लाभ झाला. तसेच ज्या दक्षिणी योग घटित होईल, त्याच्यानंतर क्षेम लाभ होतो. त्याला कारणं आहेत. तेव्हा तो क्षेम लाभ झाला पाहिजे. तो न झाल्यामुळे आता आपण हे म्हणायचं की, 'जर आमची योगभूमी तर आम्हाला इथे क्षेम लाभ का नाही?' अहो, इतका क्षेम लाभ होणार आहे, पण आधी तुम्ही योगात तर उतरा! आता हे बघायचं, की हे लोक हजारो मैल दुरून येतात. कुठे? तुमच्या गणपतीपुढ्याला. कॅनडाहून लोक आले. कर्ती हजार मैल आहे, मला माहित नाही. पण वीस एक हजार मैल तरी असेल इथून. तथून मंडळी तुमच्या गणपतीपुढ्याला येतात. पण आपल्या इथले, जवळचेच, अजून रत्नागरीतून कर्ती आले असतील, देवाला ठाऊक! कारण 'उद्या माताजी इथे येणार आहेत अनायसे, तर तकिडे बघून घेऊ. देखल्या देवा दंडवत ! चला, माताजी येतातच आहेत ! मग चांगलं आहे.' ही दुसरी प्रथा. देवाकडे आपलं लक्ष जे आहे ते गहन नाहीये. देवाला एक पैसा दिला, सव्वा पैसा दिला, आजकाल सव्वा रुपया देतात फार तर. झालं! मग, 'गणपती, तू माझं हे करून दे, तू माझं ते करून दे. माझं हे बरं झालं पाहिजे. माझी मुलं बरी झाली पाहजित. माझ्या वडिलांना बरं वाटलं पाहजि. मला पैसे मिळाले पाहजित. सगळं केलं पाहजि तुम्ही. कारण मी सव्वा रुपया तुला दिला. मुद्दामून मी आलो तुला द्यायला.' तेव्हा तो कॅश झाला पाहजि नां पैसा! आणि तो देवाला समजतच नाही. सव्वा रुपया देवाला समजतच नाही. रुपया कशाशी खातात ते समजतच नाही. तर समजतं काय? तर योग समजतो. योग म्हणजे परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाणे. जो त्यांच्या साम्राज्यात नाही त्याला काय अधिकार आहे ? उद्या तुम्ही जर इंग्लंडच्या राणीला पत्र लिहिलं, की बघा, आमच्याकडे ५-७ मुलं आहेत. मला इतके पैसे पाठवा. तर पाठवेल का ती? ती म्हणेल, का? तुम्ही काय ब्रिटीश आहात का ? तुमचा काय अधिकार? तसेच परमेश्वरसुद्धा वचिणार, काहो, तुमचा काय अधिकार, तुम्ही सव्वा रुपया दिला तर त्याचे मी तुम्हाला इतके रुपये द्यायला ? तुमचा अधिकार काय? तो अधिकार मळिवणं, हा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे. जसा टिकिकांनी त्या वेळेला स्वातंत्र्य हा जन्मसिद्ध अधिकार सांगितला, तसा हा ही तुमचा सूक्ष्मातला जन्मसिद्ध अधिकार आहे, की तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात यावे, आणि त्याचे नागरिक व्हावे. हा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे. तो मळिवला पाहजि. आता शिवाजी महाराज हे आत्मसाक्षात्कारी होते. कारण त्यांच्या बोलण्यातून लक्षात येतं, 'स्व' चा धर्म ओळखावा. स्व, 'स्व' म्हणजे कोण? आत्मा! आत्म्याचा धर्म ओळखला पाहजि. स्व चा धर्म ओळखावा असं त्यांनी म्हटलं होतं. पण आता त्याचा अर्थ असा झाला आहे, की ब्राह्मण, ब्राह्मणेतार भांडण, मग त्याच्यात ब्राह्मणात ब्राह्मणाची भांडणं. मग ह्यांची त्याच्यात भांडणं. काय म्हणे आम्ही धर्मासाठी भांडतो आहे म्हणजे धर्मात भांडण करणं कुठे लिहिलं आहे, हे मला माहिती नाही. अधर्म आणि धर्माचं भांडण होऊ शकतं. पण धर्मातल्या धर्मात भांडण झाली तर त्या धर्माला काही अर्थ आहे का? मग उद्या तुमची मुलं म्हणायची की आम्ही कम्युनिस्ट होतो. आमचा ह्यावर काही वशिवास नाही. फाल्गुच्या गोष्टी आहेत सगळ्या ह्या! त्यांना तुम्ही थांबवू शकत नाही. म्हणजे सिद्ध झालं पाहजि. परमेश्वर सिद्ध करण्याचा मार्ग एकच आहे, की तुमच्यातला जो परमेश्वर आहे, तो जागृत करून त्यांना दाखवला पाहजि. तेव्हाच तो सिद्ध होणार आहे! नुसते भागवत वाचून, पारायणं करून तो सिद्ध करता येत नाही. उपास-तापास करून करता येत नाही. हे आता आपण पाहिलं आहे. आपल्या वाडवडिलांनी केलं आहे. त्यांच्या वाडवडिलांनी केलं आहे आणि वारसाच आहे आपल्याला तो उपवासाचा. उपवास करतोच कशाला आपण ? उपास करायची काही गरजच नाही. उपासमारीने इतके लोक मेले. ते काय देवाकडे गेले का? अहो, उपास कशाला करायचा? तसेच उपवासाने लोक मरताहेत. उपास करायचा. शरीराला त्रास द्यायचा. काहीतरी आजार लावून घ्यायचा. नाही तर देवाच्या नावावर लाडू खात बसायचे. दोन्ही एकच प्रकार आहेत. तेव्हा परमेश्वर ही सूक्ष्म शक्ती आहे आणि आपण मळिवली पाहजि. सूक्ष्मात आपण उतरलं पाहजि. त्यासाठी आपण सूक्ष्म झालं पाहजि. आपण आत्मस्वरूप झालं पाहजि. हे ह्याच्यातलं सगळं तत्त्व आहे. ते तत्त्व धरलं पाहजि. तत्त्वात उतरलं पाहजि आणि तत्त्व म्हणजे तुमची कुंडलिनी आहे. ही आदशिकृती तुमच्यामध्ये साडेतीन वेढोळे घालून त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये बसलेली आहे. तिच्या खाली गणेशाचं तत्त्व आहे. तो तिचा मुलगा आहे. तो कोणालाही जाणत नाही. आपल्या आईशिवाय आणि त्याच्यामध्ये जी नष्टिपाप, पवित्र शक्ती आहे, त्या शक्तीच्या दमावरच कुंडलिनी उठते. तुम्ही नष्टिपाप नसले, समजा तुमचं हृदय घाणेरडं असलं, उद्या जर हॉटेल म्हणेल की माताजी, तुम्ही मला आत्मसाक्षात्कार द्या. तर मी कसू शकेन का? शक्य नाही. पुष्कळशा लोकांना होत नाही साक्षात्कार. अहंकारी लोक असतात त्यांना होत नाही. मी स्पष्ट सांगते, हे आमच्या हातात नाही. क्षमा करा आम्हाला. तुम्ही कुठे दुसरीकडे जा. आमच्या हातातलं नाही. मनुष्याला अहंकार असला, की तो पार होणं शक्यच नाही. एखाद्या माणसाच्या हृदयात खोटा भाव असला, तो पार होणं शक्यच नाही. आम्ही कतिही हात चालवले तरी करणार काय? खोट नाणं ते खोट नाणं. ते चालतच नाही. परमेश्वर ओळखतो नां! कुंडलिनी तुमची स्वतःचीच ह्याचा जबाब देते. तर ही जी शुद्ध इच्छा तुमच्यामध्ये आहे, ती

एकच आहे, की आम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचं आणि योग मळिवायचा. जवा-शवाची गाठ झाली पाहजि. हीच एक शुद्ध इच्छा आहे. बाकीच्या तुम्ही सतरा इच्छा कराल, आज घर बांधाल, उद्या हे कराल, परवा ते कराल. पण तुमच्या सर्व इच्छा काही तृप्त होणार नाहीत. सर्व इच्छा तृप्त होण्यासाठी एकच मार्ग आहे, तो म्हणजे शुद्ध इच्छेच जागरण. म्हणजे कुंडलिनीचं जागरण. आता महालक्ष्मीच्या देवळात बसून आपण 'उदे, उदे अंबे' म्हणतो. आता परवाच इथे गोंधळ झाला होता. गोंधळ म्हणजे कलसुग ! आणि त्याच्यामध्येच होणार आहे हे कार्य. 'उदे, उदे अंबे' आपण का म्हणतो महालक्ष्मीच्या देवळात? आता महालक्ष्मी म्हणजे काय इथून सुरुवात करूयात. म्हणजे मधली सुषुम्ना नाडी ही महालक्ष्मी. जनि आपण एका अमविपासून माणूस झालो ती सुषुम्ना नाडी. तिला पॅरासपिरॅथॅटिक नव्हस ससिटीम असं म्हणतात इंग्लिशमध्ये. म्हणजे त्यांना अर्धवटच माहिती आहे म्हणा! नुसती नाव द्यायची. पॅरासपिरॅथॅटिक, पॅरा म्हणजे, पलीकडची. म्हणजे काय पलीकडे, कशाच्या पलीकडे? मीसुद्धा डॉक्टरी शकिले तर मला हसायला यायचं ह्या लोकांचं! ऑटोनॉमस नवव्हस ससिटीम, म्हणजे स्वयंचालति. अहो, पण स्वयं म्हणजे कोण? नाव द्यायचं स्वयंचालति. जसं मोटारीला एक ड्रायव्हर लागतो, तसा स्वयं एक आहे. पण तो स्वयं आहे कोण? ते तर बोला! हे झालं इंग्लिशच ज्ञान. तर ह्या सुषुम्ना नाडीमध्ये, महालक्ष्मीच्या देवळात बसून आपण, 'अंबे'ला का म्हणतो? अंबे कोण आहे ? अंबा, हीच कुंडलिनी आहे. तिला 'जागृत व्हा, ' असं म्हणतो आपण. परंपरागत, हजारो वर्षापासून, आपल्या रोजच्या भाषणातसुद्धा आपण हे म्हणतो. 'भरीन बोधाची परडी' म्हणतो ना आपण ! जोगवा, आईला मागतो ना जोगवा दे. जोगवा म्हणजे काय पैसे मागणं झालं ? पुष्कळ लोक जोगवा म्हणून हात असे करून, जोगवा दे आई, जोगवा द्या, असे मागतात. म्हणजे पुरुषांनी म्हणायचं, 'आई जोगवा द्या.' भीक मागणे हा जोगवा नव्हे. जोगवा म्हणजे योग. आईला मागायचा असतो योग. मोदींनी सांगतिलं की माताजींना जे मागायचं तो आहे योग. तो मळिवून घ्या. तेव्हा आपल्या बुद्धीमध्ये खरोखर जर शुद्धता असली जशी ह्या पाश्चात्त्या लोकांच्यात आहे. त्यांची बुद्धी शुद्ध झाली आहे. नविवळ शुद्ध बुद्धी आहे. त्याला कारण सगळे करून पाहिलं. काही त्याच्यात अर्थ नाहीये. राम नाही. सगळं झालं. ड्रग घेऊन पाहिले, भुतं बनून पाहिले, उपास करून पाहिले. सगळं करून पाहिलं. काही त्याच्यात परमेश्वर मळिलेला नाही. शेवटी मग आता आले रस्त्यावरती. तेव्हा बुद्धी अगदी स्वच्छ होऊन जाते. ज्याची बुद्धी अगदी पवित्र आहे, तो मनुष्य चटकन सहजयोगात उतरतो. ज्याच्या बुद्धीवर अहंकाराचा पडदा आहे, तो उतरू शकत नाही. गीता वाचली तर लोक व्यास होत नाही. कोणतेही पुस्तक वाचून, पारायणं करून कोणी दत्त होत नाही. लोकांनी पारायणं करायची आणि घरी जाऊन चोर्या करायच्या. कारण असं आहे, की परिवर्तनाला एकच गोष्ट कारणीभूत होते, आणि ती म्हणजे कुंडलिनीचं जागरण. जोपर्यंत कुंडलिनीचं जागरण होत नाही, तोपर्यंत माणसामध्ये आम्लाग्र परिवर्तन होऊ शकत नाही. वरवर होईल. आज जर तो बटाट्याची भाजी खातो, तर उद्या मेथीची भाजी खाईल फार फार तर. आज जर रेशमी कपडे घालतो, तर उद्या खादीचे घालेल. त्याने काय होणार आहे ? पुष्कळसे खादीचे कपडे घातलेले आपण बघतोच आहे कसे वागतात ते. सगळं बाह्यातलं आहे. अंतरंगामध्ये अंतर्योग घटति झाला पाहजि आणि कुंडलिनी जागृत झाली पाहजि. त्याला काही दुसरं अवधान नको. पुष्कळांचं असं म्हणणं आहे, की माताजी, ह्याला पुष्कळ स्वच्छता करावी लागते. काही असतं, हे असं आहे, तसं आहे. कबूल! तुम्ही केली पूर्वजन्मात. आता सर्व सुकृतांचे फळ घ्या तुम्ही. जे म्हटलं, 'अवघाची संसार सुखाचा करीन.' अरे बाबा, कसा करणार तू! ते तर लहिलिच नाही. कारण लहिलं असतं तर त्याला लोकांनी मानलं नसतं. पसायदान आपण वाचलेलं आहे. त्यांच्यात जे वर्णन आहे, ते म्हणजे आजचा हा सहजयोगच लहिलेला आहे सबंध! 'दुरितांचे तमिरि जावो,' कसं जाणार? 'जो जे वांछील तो ते लाहो,' कसं ? तो मार्ग काय? कम्युनिझम घेतला काय? कोणताही 'इझम' घेतला, तरी ज्याला आमचे इथे म्हणतात, हे असं करा, असं करा, असं करा. ते होणार कसं? त्याच्यासाठी जबरदस्तीच करावी लागणार, जुलूम करावा लागणार. होणार कसं? होण्यासाठी काहीतरी आतून व्हायला पाहजि. म्हणजे आपला आत्मा आपण मळिवला पाहजि आणि तो एकदा आपल्या चिंतात झळकला, म्हणजे बघा, केवढी शक्ती आपल्यामध्ये येते! बलवत्तर होतो आपण आणि त्या शक्तीचं स्वरूप म्हणजे प्रेमस्वरूप आहे ती शक्ती. आजपर्यंत आपण प्रेमाची शक्ती कधी वापरलीच नाही. कोणतेही तुम्ही बघा, मोठेमोठे व्यवस्थापक असतात, संस्था करतात. काय तर म्हणे आता आम्ही हे गावातले जेवढे गुंड आहेत त्यांना मारून टाकतो. गुंड म्हणजे स्वतःच असतील. अशी काहीतरी एक संस्था काढायची ज्याने दुसऱ्यांचं नुकसान कसं करायचं? म्हणजे हजारो लोक एकत्र होतात. आमचे केस पांढरे आणि तुमचे केस पांढरे. सगळ्या पांढऱ्या केसाच्या लोकांनी एक क्लब करायचा. बाकीच्यांचे काळे आहेत त्यांना मारत सुटायचं. कोणतंही कारण शोधायचं. कोणत्याही बहाण्याने करत रहायचं. आता इंग्लंड, अमेरिकेला मी पाहिलं, स्वतःला ते गोरे म्हणवतात, इतरांना ते रंगदार म्हणतात. म्हणजे आपण सगळे रंगदार लोक आहोत. म्हणजे काहीतरी परमेश्वराने जर वैचित्र्य घातलं नसतं, तर संसारात , सृष्टीमध्ये कधीच आनंद आला नसता आणि सौंदर्य आलं नसतं. पण त्याच गोष्टीला ज्या गोष्टी अत्यंत सुंदर आहेत, ज्या गोष्टी अत्यंत आवश्यक आहेत त्याच गोष्टीला धरून भांडणं करायची. वैमनस्यावरतीच आपलं सगळे उभारलेलं आहे आणि म्हणून ते कोलमडून पडतं. सायन्स तरी कशाला ? तर म्हणे अँटमबॉम्ब . तुम्ही बनवा आणि आम्ही ही बनवतो आणि भांडूयात, शेवटपर्यंत. एक जर का अँटमबॉम्ब पडला इकडे, तर गेले, इकडेही गेले, तकिडेही गेले. अमेरिकाही गेली आणि रशियाही जायची. तेव्हा हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की हा जो सबंध खेळ चालला आहे, वैमनस्यामुळे आहे. ज्या ज्या संस्था वैमनस्याला वाढवता आहेत, त्या मग राजकारणी असो, सामाजिक असोत किवा कोणत्याही नावाने फरित असल्या, देवाच्या नावाने, धर्माच्या नावाने, जे वैमनस्य पसरवतील, त्या कधीच चालणार नाहीत. जे प्रेम पसरवतील, त्याच चालणार आहेत. पण ह्या प्रेमाला केवढी शक्ती आहे, हे आपण जाणलं पाहजि. फार सूक्ष्म शक्त्या आहेत. जेव्हा ह्या प्रेमाचं साम्राज्य येईल, कोणीही आजारी राहणार नाही. कोणताही संताप होणार नाही. भांडणं होणार नाहीत. सबंध आनंदीआनंद होऊन सगळे सुखात रममाण होतील. समाधान सगळ्यांना, संतोषामध्ये. हे असं झालं पाहजि, असं सगळ्या साधू-संतांनी सांगतिलं आहे. आणि त्याची पूर्ती करण्यासाठीच ते सहजयोग आज उभा झालेला आहे. आता त्यात आपला कति भाग आहे, आपल्याला कति मळिणार आहे, आपण बघतिलं पाहजि. त्यामुळे सहजयोगावर काही उपकार नाहीत, गंगा वहाते आहे, त्यात आपणच आंधोळ करून घेतो असं समजायचं आहे. काही देणं-घेणं लागत नाही. मी आई आहे. आईने आईचं काम केलेच पाहजि. ही पृथ्वी आहे, तिला आपलं काम केलेच पाहजि. तच्या पोटी जर तुम्ही चार बी घातले तर त्यांना तनि उगवलंच पाहजि. ते तचिं कार्यच आहे. तर मी कुंडलिनीचं जागरण करते त्याच्यात काही वशिष नाही. ते मला केलेच पाहजि आणि ते होतेच. पण पुढची जोपासना, ते सांभाळणं आणि ते व्यवस्थित बसवणं, ते समजून घेणं ते मात्र तुम्हाला करायला पाहजि आणि त्याला काहीही वेळ लागत नाही. मोदी म्हणतात कबूल आहे, ह्यांना बोट धरून... कारण हे ह्यांना पार होऊन आज चौदा वर्षे झाली. तेव्हा सुरुवातीला बाराच माणसं होती. त्यांना बोट धरूनच चालवावं लागलं. पण आज हजारो फुलं ही फळं व्हायच्या मार्गाला आली आहेत. ह्यांना काही हात धरून सांगायला नको. फक्त हे की आता आमचं हे आत्मसाक्षात्काराचं जे अंकुर जन्माला आला आहे, त्याची जोपासना कशी करायची? आणि त्याची इज्जत कशी करायची ? त्याचा मान कसा ठेवायचा? एवढेच जर लक्ष ठेवले तर मनुष्य ह्या बी स्थितीपासून वृक्ष स्थितीला पोहोचायला काहीही वेळ लागणार नाही. आणि मग अशा पवित्र

वातावरणात तर काही वचिरायलाच नको. पुढच्या वर्षीसुद्धा आमचा येण्याचा वचिरा आहे. पण नेहमी आम्ही गेल्यावर उपटसुंभ काहीतरी काढतात. इथून जेव्हा आम्ही जाऊ, तुम्ही बघा! काही ना काहीतरी सांगत बसतील. अंगापुरला आमचा फार मोठा प्रोग्रॅम झाल्यावर तथि लोकांनी असं सांगितलं, की माताजींच्या अंगावरती एक बॉम्बगोळा टाकला. अमकं झालं, तमकं झालं, म्हणजे काही झालं नाही हं हे. स्वप्नात झालं असेल त्यांच्या तर झालं असेल. मी आश्चर्यचकित झाले, की या गोष्टी आल्या कुठून. कारण त्यांच्या पोटावर पाय आला. कारण मी म्हटलं देवाच्या नावावर पैसे घ्यायचे नसतात. देवळाला ठीक आहे. देवळाला पैसे लागतात ते ठीक आहे. पण आपला चरतिरथ तुम्ही त्याच्यावर चालवता तेवढे ठीक आहे. पण त्याच्यावर तुम्ही मोटारी घ्याल, घरं घ्याल, अमकं घ्याल, लोकांना लुटाल तर ते चालणार नाही. चरतिरथसुद्धा साधला पाहजि तो दुसऱ्याच मार्गाने. देवाच्या नावावर कधीही संतांनी पैसे घेतले नाहीत. कुठेच, कोणत्याच देशात, कोणत्याही धर्मात नाही. (जे खरे संत आहेत.) तेव्हा जे तुमच्याकडून पैसे आहेत. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. एकही पैसा कोणी मागितला तुम्ही अगूर घेतात, ते गुरू नाहीत, ते अगूर आहात असं समजायचं. आणि योगाश्रयाय तुम्हाला हे कळणारसुद्धा नाही, की कोण कति खोटा आहे. काय तुमच्यात दोष आहे ? कारण तुमच्यात जेव्हा ती चेतना जागृत होते, तेव्हा तुम्ही बोटांवर सांगू शकता. ह्या बोटांवर तुम्ही सांगू शकता की ह्याची कोणती चक्रं धरली आहेत, ह्याला काय पकड आहे, ह्याला काय झालेलं आहे ? कारण नीर-क्षीर वविक तुमच्यात आपोआपच, आतूनच, तुमच्या नसानसात येतो. हे इथे सगळ्यांचं झालं पाहजि. ह्या महागणपतीच्या कृपेमुळे तुम्ही इथे आलात. वशिष काहीतरी असेल. काहीतरी सुकृत वशिष असल्याश्रयाय, पूर्वपुण्याई असल्याश्रयाय अशा पवतिर स्थानी माणसाचा जन्म होत नाही. मला कोणी म्हटलं तर मी गणपतीपुळ्याला आयुष्यभर आरामात राहू शकते. पण कोणी मला सोडणार नाही हो! इथे मला दोन दविसुद्धा कोणी राहू देणार नाही. आयुष्यभर मी राहिले असते. इतकी आनंदाची ही जागा आहे. तेव्हा हा आनंद जो इतका वाहतो आहे, तो तुम्ही घ्यावा. आतूनसात करावा आणि प्रेमाने नांदावं. आम्ही पुढच्या वर्षी नक्की येऊ. परत येऊ. तुम्हा सगळ्यांना भेटू आणि बघू. आता प्रश्न असतील तर वचिरा. मी गेल्यावर मग काहीतरी खुसपट काढत बसायची. हे आपलं एक वशिष, हृदिस्थानी लोकांचं वैशिष्ट्य आहे. पाठ फरिली की अरे, त्यांचं असं होतं. ते आम्ही पाहिलं आहे. रोजचेच असते. तेव्हा काय असेल ते आता तोंडावर वचिरा. काय असेल ते सध्या वचिरा न घ्या. आता इथे पुष्कळशा मंडळीना भाषासुद्धा समजत नाही, पण ध्यानात आहेत. मराठीत बोललं काय कवि कशात बोललं काय, मंत्रच आहेत. माताजी, आम्हाला व्हायबरेथान्स येताहेत. बसलेत ऐकत. काय ऐकता ? वचिरा. 'काही नाही. आमची कुंडलीनी जागृत आहे. आम्ही आपलं आनंदात बसलो आहे. आनंद घेतो आहे. माताजी, काव्यगायन करताहेत त्यांच्या मते. असला प्रश्न तर वचिरावा, कृपा करून. वचिरा प्रश्न. अशा रीतीने वशिष धर्म स्थापन होणार आहे आणि वशिष धर्मामध्ये सर्व धर्मांचा मान आहे. कारण सांगतो म्हणून नाही. पण होतोच. कारण आपल्याला कळतं की सर्व धर्मांमध्ये जे मोठेमोठे झाले, ते सगळे आपलेच होते. आपण उगीचच भांडत होतो. हे आपण जाणतो म्हणून. उगीचच नाही. बुद्धीवाद नाही त्याच्यात काही. जातपात नाही. हंडा वगैरे ह्या सर्व गोष्टी सोडाव्या लागतात आणि हे सुटतात. झटकन सुटतात. दारूच व्यसन, व्यसन, ते व्यसन एकदम सुटून मनुष्य एकदम समर्थ होऊन जातो. मग, 'समर्थाच्या सेवका वक्र पाहे, असा सर्व भूमंडळी कोण आहे ?' हे सगळं जे वर्णन झालेलं आहे, ते साक्षात् ते तुम्हाला दसिलं पाहजि. त्याचा तुम्ही आनंद उचलला पाहजि. आता प्रश्न वचिरा न घ्या, असला तर, परत नाही तर गेल्यावरती नको. आता ह्या पवतिर स्थळी खरोखरी ही घटना अगदी क्षणात व्हायला पाहजि. आणि सोपं काम आहे. डोळे मटून हे करावं लागतं. आधी मी सांगते. आधी आपण आपल्याला संतुलन आहे की नाही ते बघायचं. म्हणजे काही लोक असतात ते भावनाशील असतात. काही लोक असतात ते बुद्धीवादी असतात. त्यांच्यामध्ये संतुलन यायला पाहजि. तेव्हा आधी आपण डावीकडच संतुलन साधतो. तेव्हा डावा हात असा माझ्याकडे करायचा आणि उजवा हात असा जमनीवर ठेवायचा. आता सध्या डोळे नाही मटिले तरी चालतील. डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर. पुरुषांनी टोप्या काढाव्यात. कारण ब्रह्मरंध्र छेदन आहे आणि आईकडे टोप्या कशाला पाहजि! आईचा हात डोक्यावरच असतो नेहमी. डावा हात असा माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर. करा, करा. आपणही करा. सगळ्यात पुढे बसून नाही केलं तर ते बरं दसित नाही. डावा हात माझ्याकडे करा. असा. नाहीतर आपण जावं ते बरं. कृपा करून. डावा हात माझ्याकडे करा आणि उजवा हात जमनीवर. ज्यांना हे करायचं नसेल त्यांनी कृपा करून जावं. कारण इथे त्रास होतो आम्हाला. आता इकडे लक्ष ठेवा. अशीच मंडळी खराबी करतात. पण अंगातून गरम गरम लाह्या नघित होत्या. सांगावं कोणी? अशा लोकांपासून जपून राहिलं पाहजि. वेगळं राहिलं पाहजि. सुरुवातीला. नसते वचिरा तुमच्या डोक्यात भरतील आणि असा प्रश्न वचिरातील की, काहो, तुम्ही आमचं काय भलं केलं? तुम्ही कशाला आम्हाला सांगता? अशी जी मंडळी आहेत त्यांना वचिरायचं, तुम्ही आमचं काय भलं केलं? आता उजवा हात माझ्याकडे आणि डावा हात असा वर. ज्या मंडळीना जायचं असेल त्यांनी जावं. असा ठेवा. आता हे परत संतुलन आहे. म्हणजे जे लोक बुद्धवादी आहेत, फार वचिरा करतात, त्याच्यामुळे जे आपल्या डोक्यात काहूर आहे, ते काढण्यासाठी म्हणून हे असं संतुलन असतं. आता बघा कसं वाटेल ते. असा हात. शहाणपणा धरायचा. आता दोन्ही हात माझ्याकडे करा. आता असं बघायचं हातामध्ये गार गार येतंय का काही ? उजवा हात डोक्यावर, इथे ठेऊन. गार येतंय डोक्यातून? बघा, इथे, टाळूवरती आलं पाहजि गार. तर त्याला काही अर्थ आहे. टाळूवर बघा येतंय का? आता, 'माझं असं चुकलं, माझं तसं चुकलं, मी हे खोटं केलं.' तसं काही म्हणायचं नाही मनामध्ये. कोणताही असा वचिरा घ्यायचा नाही. स्वतःबद्दल न्यूनता बाळगायची नाही. परमेश्वर हा क्षमेचा सागर आहे. सगळे धुऊन टाकतो तो. झालं. आता हा उजवा हात करा माझ्याकडे. परत डाव्या हाताने बघा. गार येतंय का? येतंय ना! तुमच्याही डोक्यातून येतय. थोडं वर करून बघा. ही गणपतीची कृपा आहे. इतक्या लवकर कुठेच एवढं कार्य होत नाही. पण ही गणपतीची कृपा आहे, तेव्हा गणपतीला मनातून नमन करून, दोन्ही हात असे वर करायचे आणि असं मागे मान करून असं वचिरायचं की, 'ही चैतन्य शक्ती आहे का परमेश्वराची? ही त्याची प्रेमशक्ती आहे का? ही त्याची ब्रह्मशक्ती आहे का? अस तीनदा वचिरायचं मनामध्ये.' आता बघा. आता हात असे करा. होतय हातात गार. ज्या लोकांच्या डोक्यातून कवि हातातून गार येतंय त्यांनी दोन्ही हात वर करायचे. व्वा! सगळं गावच पार झालंय, गणपतीच्या कृपेने! धन्य तुमची ! डोळेसुद्धा मटिले नाहीत आणि गावच्या गाव पार झाले. ही गणपतीची कृपा आहे. त्या पृथ्वीची कति कृपा आहे तुमच्यावरती. अहो, माझे हात तुटतात परदेशात. तकिडे नरक आहे नुसता आणि हा स्वरग आहे स्वरग!

Shri Mahalakshmi Puja Date 6th January 1986: Place Sangli Puja Type आता सांगलीकरांना सांगायचं असं की ते आपण पूर्वी एक पूजा केली होती आणि आता परत केलेली आहे. सांगलीला बरच पेपरमध्ये वगैरे आल्यामुळे बरच काम झालेलं आहे आणि इथे सहजयोग बसूही शकतो. कारण वातावरण फार छान आहे. शांत आहे आणि इथले एकंदर लोक मदत करायला तयार आहेत. थोडी सांगलीकरांना आमच्यातर्फे एक लहानशी भेट देणार आहोत. तर ती भेट त्यांनी स्वीकारावी. अशी माझी वनिती आहे आणि एक वस्तू आहे, पण ती अजून बाजारातच रातहिली आहे. ती आल्यावरती देऊ. कोण घेत आहे ? (भेट) (अनुवाद-श्री.तावडे, जे इथले मोठे सहजयोगी आहेत. त्यांनी भेट स्वीकारली.) आता आजच्या पूजनाला खरोखर महत्त्व असं आहे, की आज महालक्ष्मीचं पूजन आहे. आणि महालक्ष्मीचं जे महात्म्य आपल्या सहजयोगात आहे, ते कोणत्याच शक्तीचं नाही. कारण महालक्ष्मी ही शक्ती जिला आपण सुषुम्ना नाडी म्हणतो, त्यात वास करते आणि त्याने पॅरासपिथॅटिक नव्वहस ससिटीमचं चालन होतं. ह्या महालक्ष्मीला सशक्त करण्यासाठी आपल्या उत्क्रांतीमध्ये ज्या ज्या घटना झाल्या, त्यात मुख्य म्हणजे महालक्ष्मीचं अवतरण आहे. महालक्ष्मीने अनेकदा अवतार घेतले आणि तिचीच एवढी हमित आहे, की तिने एक शरीर धारण करून ह्या संसारात जन्म घेतला आणि कार्य केलेलं आहे. आश्चर्याची गोष्ट अशी की आपल्याला सर्व ह्या महालक्ष्मीच्या अवतरणाबद्दल कोणी माहिती दिलेली नाही कवि इतकं गहन कोणाला त्याच्याबद्दल, सर्वसितर वर्णनच माहिती नाही. आता महालक्ष्मीचं तत्त्व म्हणजे लक्ष्मीच्या तत्त्वावरचं आहे. म्हणजे लक्ष्मीची आई महालक्ष्मी म्हटलं पाहिजे. लक्ष्मीची आई म्हणजे लक्ष्मी जी आहे, जेव्हा माणसाजवळ लक्ष्मी येते, लक्ष्मीसुद्धा एक संतुलन असलेली, एक स्त्री स्वरूप देवी आहे. इतकी संतुलनात आहे ती की ती एका कमळावर उभी राहते. तिच्या हाता दोन कमळ आहेत. एक गुलाबी कमळ, त्या कमळामध्येसुद्धा एक नाजूकपणा आहे. त्या गुलाबी कमळाचा अर्थ असा आहे, की जो मनुष्य लक्ष्मीपती असेल, ज्याच्याजवळ लक्ष्मी असेल, त्याच्या स्वभावात एक गुलाबीपणा असला पाहिजे. म्हणजे गोडवा असला पाहिजे. तो खरखीत नसला पाहिजे. दूसरं असं की एका कमळाकडे आपण पाहिलं तर त्या कमळामध्ये एखादा भुंगा जरी आला तरी त्याला स्थान मिळतं. त्याच्यात एवढे काटे असतात त्या भुंग्याला, पण त्यालाही कमळामध्ये स्थान मिळतं. म्हणजे त्याचही आतथिय होतं. तेव्हा ज्या मनुष्याजवळ लक्ष्मी असेल, त्याच्याकडे सगळ्यांचं आतथिय असायला पाहिजे. मग तो कसाही असेना का? प्रत्येकाची वचारपूस करायला पाहिजे. मग तो लहान असो, मोठा असो, प्रत्येकाच्या दर्जाप्रमाणे त्याची वचारपूस करायला पाहिजे. तसिरं म्हणजे एका हातामध्ये त्यांच्या, एक हात असा आहे आणि एक हात असा आहे, ह्याचा अर्थ असा, की दान असायला पाहिजे. ज्या माणसाच्या हातात दान नाही तो लक्ष्मीपती नाही आणि दान ही आहे. दानामध्ये जो आनंद आहे, तो कोणत्याही गोष्टी मळिवण्यात नाही. दान करण्याची शक्ती ज्याने मिळवली तो सगळ्यात महान मनुष्य आहे असं मला वाटतं. कारण त्याने मनुष्याच्या ज्या चरम सीमा आहेत त्या गाठलेल्या आहे. दान देता आलं पाहिजे आणि ते डाव्या हाताने जे दान लक्ष्मी करते तसच जो लक्ष्मीपूत्र असेल त्यानेसुद्धा आपल्या डाव्या हाताने असं दान केलं पाहिजे. म्हणजे डाव्या हाताचं उजव्या हाताला कळलं नाही पाहिजे. डाव्या हाताने म्हणजे सहज. त्याला काही मेहनत करायला नको. सारी इच्छा दानाचीच असायला पाहिजे. खरोखर जगामध्ये जेवढ्या वस्तू आहेत त्यांना एकच, मला तरी वाटतं एकच महत्त्व आहे, की त्या वस्तू आपण दुसऱ्यांना देऊ शकतो. त्यात आपलं हृदय ओतू शकतो. त्यात आपलपण दाखवू शकतो. म्हणून प्रत्येक वस्तूला महत्त्व आहे. नाहीतर बाकी वस्तूला काही महत्त्व नाही. स्वयंभू जेवढ्या मूल्या आहेत त्यातील महालक्ष्मीची मूर्ती आपण फार मानतो. आपण सहजयोगात. कारण तिच्यामुळे आमची कुंडलिनी जी आहे, तिला उठायला एक मार्ग कवि नाडी ती प्रस्तुत करते. ही नाडी, महालक्ष्मीची नाडी जी आहे, ती लक्ष्मी तत्त्वाच्या वर जेव्हा हा हात आहे, हा आश्रय. ह्याला दोन अर्थ आहेत. आश्रय, सगळ्यांना आश्रय देणे. सगळ्यांचं रक्षण करणं. त्याने हा हात आहे. पण उलट जर पाहिलं, तर जे लक्ष्मीपती असतात त्यांचावर सगळ्यांना धाकच असतो. भीतीच असते. ती नुसती साधी ते कमळावर उभी असते. आपलं काही वशिष दाखवत नाही. नाहीतर लोकांना मोटारी लागतात, हे लागतं, लागतं दाखवण्यासाठी, की आम्ही म्हणजे फार काही तरी सुसंपन्न आहोत. दुसऱ्यांच्या मानाने फार उच्च आहोत. त्याची इतकी म्हणजे आपलं वजन ती लोकांवरती घालत नाही, कोणत्या तऱ्हेचं प्रेशरयझेशन ज्याला म्हणतात ते करत नाही. ती हलक्या ह्याने उभी राहते. अलगद. तिच्या कोणाला त्रास नाही झाला पाहिजे. लक्ष्मीपती खरा जो असतो, तो कुठेही कोपऱ्यात येऊन बसेल. अगदी शूद्रधने, शांतपणाने बसेल आणि हिलूच नष्ट जाईल. त्याला दान जरी द्यायचं असलं, तरी म्हणेल, 'माताजी, हे माझं दान आहे, पण माझ नाव सांगायचं नाही. ते असच ठेवा तुम्ही. कसं तरी करून. तुम्ही दिली. तुमच्या चरणी दिली. झालं. आता मला काही पुढे नको.' 'अरे बाबा, पण मला सांगायला लागणार. ट्रस्टकडे ते पैसे जाणार. मी पैसे घेत नाही.' 'ते तुम्ही कोणाची नाव सांगा. माझी त्याला हरकत नाही. पण हे मी दिलं तुम्हाला. माझं नाव नको. फक्त तुम्हाला इन्कमटॅक्सचा जर काही प्रॉब्लेम असला तर त्याच्यासाठी मी उभा आहे. पण बाकी तसं माझ नाव नको. काही नको.' 'अगदी नम्रपणाने हसत असतात. ह्याला म्हणायचं म्हणजे लक्ष्मीपती! पण त्या लक्ष्मीचा हात जो असा वर आहे त्याचा अर्थ असा आहे की लक्ष्मी वर असायला पाहिजे. तेव्हा लक्ष्मीतून जेव्हा मनुष्य लक्ष्मीपती होतो तेव्हा त्याचं लक्ष्मी असं, की झालो बाबा लक्ष्मीपती, पण परमेश्वर कसा मळिणार मला? जेव्हा ही स्थिती माणसामध्ये येते. जेव्हा संपत्ती, धन मनुष्याला मिळतं, तो अगदी श्रीमंत होतो, तेव्हा त्याच्यातली आतली जी खरी श्रीमंती आहे, ती मळिली आहे, त्याची जाणीव आली म्हणजे महालक्ष्मीचं तत्त्व सुरू होतं. आणि त्या महालक्ष्मीच्या तत्त्वामध्ये कुंडलिनी जागृत होते आणि ती जागृत झाली, म्हणजे तिला आपण म्हणतो, 'उदो, उदो अंबे!' म्हणजे कुंडलिनी तु जागृत हो. महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन म्हणतो. कारण महालक्ष्मीच्याच सूत्रात ती जागृत होऊ शकते आणि मग ती चक्र वरची आहेत त्यांच्यामध्ये भेदून त्यांना आणि वर सहस्रारात महालक्ष्मीच्या सूत्रात जागृत होऊन ही जी नेऊन पूर्ण भेदन करते. आता ह्या महालक्ष्मीचे कति अवतार आपल्याकडे झाले. बघू. सर्वप्रथम जे महालक्ष्मीची तत्त्व आहे, त्याचं गुरु शी फार जवळच नातं आहे. आणि अत्यंत प्रेमाचं आणि पावतिर्याचं. सूरवातीपासून पाहिलं तर जे जे मोठाले गुरू झाले त्यांची एकतर मुलगी कवि बहीण ह्या नात्याने तिच्या जन्म झालेला आहे. जसं जनकाची मुलगी जी सीता, ही महालक्ष्मी स्वरूप आहे. हे महालक्ष्मीचं तत्त्व आहे. सीता ही महालक्ष्मी आहे आणि जनकाची ती मुलगी होती. नंतर नानकाची जी बहिण नानकी, ही महालक्ष्मी. तिचं नातं बहिणीचं होतं. तसच मोहम्मद साहेबांची मुलगी फातमा. ती महालक्ष्मी होती. त्याच्यानंतर राधा, राधा ही महालक्ष्मी स्वरूप आहे. त्याच्यानंतर मेरी. मेरी ही महालक्ष्मी होती आणि तिच्या संबंध पावतिर्याचा होता. इतकी पवित्र होती, की तिच्या पावतिर्याने खसिताला जन्म दिला. अत्यंत पवित्र स्वरूप अशी ती कन्या होती

आणिकन्यास्वरूपिणी असल्यामुळे, तर्च्या शुद्धतेमुळे, तला खरसितासारखा शुद्ध मुलगा झाला. तर तीसुद्धा महालक्ष्मी अशा महालक्ष्मीच्या अवतारांनी आपल्यातले जे वरचे चक्र आहेत ते बांधले गेले आहेत. म्हणजे रामाच चक्र राईट साईडला हार्टला असतं. इथे ती सीता स्वरूप आहे. इथे राधास्वरूप आहे. इथे मेरीस्वरूप आहे. पुढे जाऊन ह्या ठिकाणी तनिही शक्ती मळितात, महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती, तीनही शक्ती मळितात. आणतीनही शक्ती मळाल्यामुळे एकच शक्ती जी आदशिक्ती तयार होते. म्हणून सहस्रारात आदशिक्ती एकच असते. पण अस म्हटलेलं आहे, की सहस्रारे महामाया. आदशिक्ती आहे, पण ती महामाया आहे. म्हणून ही ह्या तनिही शक्त्यांचा प्रादुर्भाव झाला तो असा, की त्यामुळे एक महामाया स्वरूप आदशिक्ती संसारात येते आणती सर्वांचं सहस्रार भेदन करू शकते. आणति आता तुमच्यासमोर, माहितीच आहे तुम्हाला काय आहे ते. सांगायला नको. तर अशा रीतीने ह्या महालक्ष्मीतून कशी पुढे आदशिक्ती अवतरीत झाली, तर तला दोन्ही दोन शक्त्या मळाल्या. जर्च्यामध्ये महाकाली, महासरस्वती, महालक्ष्मी अशा तीनही शक्त्या समावलेल्या आहेत. आणह्या महालक्ष्मी तत्त्वातून जी आपली शुद्ध इच्छा अशी अंबा आहे, ती महाकाली शक्ती आहे खरं म्हणजे. तर तर्चिं उत्थान होऊ शकतं. ती करू शकते. आदशिक्तीचं महत्त्व आहे. कारण हे ह्या तीन म्हणून शक्त्यांमधून सर्व जरी तयारी झाली पण शेवटी जे कार्य साधायचं आहे त्याला आदशिक्तीच आहे. म्हणजे तनिही गोष्टींना मळून हे कार्य साधायचं आहे. ती गोष्ट म्हणजे जरी सहज साध्य असली, आपल्याला अगदी सहज मळिते, पण त्याच्यात तरीसुद्धा तुम्ही सगळ्यांनी पूर्ण मेहनत केली पाहिजे. नाहीतर ते कार्य होऊ शकत नाही. फार कठीण आहे. तेव्हा जर ते आदशिक्तीमुळे झालं असतं तर काही एवढा पसारा करण्याची काही गरजच नव्हती. तुम्हाला त्याच्यात मेहनत करावी लागेल. तुमचं त्याच्यामध्ये सहकार्य पाहिजे. तुम्ही आता स्टेजवर बसले आहात. आम्ही नाही. आमची शक्ती तुम्ही घ्या. वापरा. पण तुम्ही स्टेजवर या, म्हणून तुम्ही पूजनीय आहात. तुम्ही वशिष आहात. आमचं काय ? आमचं जे होतं ते होतं. आदिकाळापासूनच आहे. ते काही वशिष नाही. पण तुम्ही ते वापरलं पाहिजे. तुम्हाला ते मळालं पाहिजे. ते तुम्ही हस्तगत केलं पाहिजे. त्याच्यावर तुम्ही प्रभुत्व मळिलं पाहिजे. ही जी आदशिक्तीची खरी इच्छा आहे, ती शुद्ध इच्छा हीच आहे. आणत्या शुद्ध इच्छेसाठी धडपड चाललेली आहे. त्यात तुम्ही सर्वांनी प्रेम सामावून घेतलं, मळवून घेतलं, प्रेमाने स्वीकारलं आणपुढे त्याच्यात प्रगती केली. हे फार म्हणजे आम्हाला केवढ मोठ समाधान आहे आणत्या समाधानातच सगळे वसिरून जाते मी, की मागे कति त्रास उचलावा लागला. अनेक वर्षांमध्ये कति त्रास झाला. सीतेला कति त्रास झाला. राधेला कति त्रास झाला. मेरीला कति त्रास झाला. ते सगळे गत वसिरून अस वाटतं आता काही नाही. झालं हे वशिष झालं. तर ह्या अवतारामध्ये लक्षात हे ठेवलं पाहिजे, की मनुष्य स्वरूपात महालक्ष्मीचं अवतरण झालेलं आहे. मनुष्य, मानवी स्वरूपात. पण देवीचं, जला आपण महाकाली म्हणतो, तर्चिं अवतरण मनुष्य स्वरूपात झालेलं नाही. ते देवीस्वरूपातच होतय. देवीस्वरूपात येणं फार सोपय. मनुष्य स्वरूपात येणं फार कठीण काम आहे. आणझिगडणं मानवामध्ये त्याहून कठीण आहे. परत मर्यादा मानवाच्या ठेऊन रहाणं हे त्याहून कठीण आहे. हे सगळे कार्य मनुष्य स्वरूपात येऊन ह्या सगळ्या देवींनी केलं, आणत्याचा आज फलीभूत होण्याचा जो सुप्रसंग आलेला आहे, ते समोर दसित आहे. गणपतीपुढे अगदी इथे असं घेण्यासारख एक मोठ, एक फार मोठ कार्य झालेलं आहे. आणपुढे असच होत राहील. प्रत्येक वर्षी नदिन ३ -४ वर्ष तरी परत व्हावं. अशी माझी फार इच्छा आहे. आणजिर असं जमलं तर तुम्हा लोकांनासुद्धा त्याची कल्पना येईल की हे गणपतीपासून जे सुरू केलं, ते येऊन कसं सहस्रारापर्यंत अगदी व्यवस्थित पोहोचलेलं आहे. सगळं म्हणजे ते अद्वितीय आहे, की शब्दात घालून सांगणसुद्धा कठीण आहे. पण ते सगळ तुम्हाला मळिलं, जे काही आमचं आहे ते तुम्ही घ्यावं, हीच माझी शुद्ध इच्छा आहे. आणती कार्यान्वित करता आले म्हणजे मला काहीही नको.

View [online](#).

Public Program Sangli, 6th January 1986 सांगली तसच कोल्हापूर दोन्हीही ठिकाणच्या सर्व साधक मंडळींना आमचा प्रणामित . मागच्या वर्षी आम्ही इथे आलो होतो, आणखीन सहजयोगाबद्दल लोकांना माहिती दिली होती . आता आपण असा वचिार केला पाहजि , की ह्या जगामधे आपण आलो ते कशासाठी ? त्याबद्दल आपल्या मनामधे पुष्कळ भ्रम आहे . तो वचिार आपण करू नये असे पुष्काळांचे मत आहे. कारण असा वचिार करून फायदा काय होणार ? आपल्याला पुढचं काय ते काय माहीत नाही . पण जर आपण लक्षात घेतल तर अनेक हजारो वर्षांपासून आपल्या देशामधे वशिषतः ह्या महाराष्ट्रात , ह्या संतभूमिधे संतानी अस संगतिलेल आहे की, अवघाची संसार सुखाचा करीन ! इतकच नव्हे तर पसायदान म्हणून जे काही ज्ञानेश्वरांनी लहिलय ते सुद्धा वर्णन आपल्याला खर वाटत नाही की , जे जो बांछील ते तो लाहो ! हे कस होणार?, ह्याला मार्ग काय ? जी जी वर्णन अशा परमेश्वरी साम्राज्याची आपल्या शास्त्रात करून ठेवलीय . त्यासाठी मनुष्य नेहमी धडपडत असतो की, अस साम्राज्य आलं पाहजि .पण ते येणार कस ? आता कम्युनसिट लोकांच अस म्हणन आहे की , मार्क्सनी, मार्क्सवादी लोकांच अस म्हणन आहे की मार्क्सनी अशी रचना केली होती की,असे वशिष लोक तयार होणार आहेत , की ज्यांना ग्व्हर्नमेंटची गरज नाही , ज्यांना पोलिसांची गरज नाही ,ज्यांना कशाचीही गरज नाही .पण ते कसे होणार ? त्याचा कुठे कोणी उल्लेख केलेला नाही. ते कसं घडून येणार आहे ?अस होणार तरी कसं ? म्हणून त्यांनी जबरदस्ती केली ,कसतरी करून कम्युनझिम आणला.पण त्याचा काही फायदा झाला नाही. मनुष्य होता तसाच आहे . तेव्हा त्याला काहीतरी कारण असलं पाहीजे , ते कारण अस आहे आपलं अज्ञान . आणहिं अज्ञान एवढ्यासाठी आहे की ,कुंडलनीबद्दल उघड करून बोलणं झालं ते आपल्या महाराष्ट्रात ज्ञानेश्वरांनी केलं . त्यांनी सहाव्या अध्यायात सांगतिलेलं आहे की , कुंडलनी ही चक्रवर्तीची शोभा आहे . आणति एका जागृत झाली म्हणजे मनुष्याला परमार्थ मळितो .परमार्थ ,त्याला अर्थ लागतो तो समर्थ होतो . पण ही कुंडलनी जी सहाव्या अध्यायात वर्णिलेली आहे ती आपण का जाणत नाही कारण सहावा अध्याय वाचायचा नाही असं सगळ्यांनी सांगून ठेवलं ,का वाचायचं नाही असा प्रश्न आपण वचिारत नाही . आपल्याला कोणी सांगतिलं वाचायचा नाही म्हणजे वाचायचा नाही. कारण त्यांना कुंडलनी म्हणजे कशाशी खातात ते माहिती नाही . तेव्हा जे लोक देवाच्या नावावरती पैशे कमावतात देवाच्या नावावरती प्रवचनं करतात आणतिम्हाला सांगतात की , देव असा आहे , देव तसा आहे . (श्री माताजी साऊंड प्रॉब्लेम बद्दल बोलत आहे) तर अशी जी लोक आहेत त्यांनी वशिषकरून कुंडलनी म्हणून काही वस्तू नाही असं सांगतिलं . परत काही लोक जे जगात अशेही लोक आहेत की , ते अतशिहाणे स्वःताला समजतात . त्यांनी याची काही वशिष माहिती न मळिवताना ,अनुभव न घेतांना असं सांगतिलं की , कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे माणूस बेडकासारखा ऊडू लागतो . कवि त्याच्यामधये अशे अशे काहीतरी वचिार प्रसार येऊ लागतो , तो वक्षिप्त होतो. तसं काहीही झालं नाही पाहजि कारण कुंडलनी ही जर जगाची आई आहे आणतिमची आई आहे तेव्हा , आई जेव्हा मुलाला पुनर्जन्म देते त्याच्यामुळे काहीही कोणाला त्रास होत नाही आई सगळा त्रास उचलून घेते . तेव्हा जर ही शक्ती आमच्यामधे आहे . आजपर्यंत आम्ही कति देवासाठी काय काय केलं ,केवढी मेहनत केली पारायण केली , त्याच्यासाठी देवाचं नाव घेतलं . इथपर्यंत झालंय आहे की ,आपली मुलं म्हणतात की तुमचा देव-बवि काही दसित नाही ऊगीचच तुम्ही बेकार ह्याच्यात पडलेले आहेत . तेव्हा त्यांनाही उत्तर द्यायला पाहजि , ही सर्व धडपड आपण का करतो .आणहिं जे मोठ-मोठे संतसाधु झाले ,ज्यांनी आपल्याला इतकं परमेश्वराबद्दल सांगतिलं आहे ते काही खोटं बोलले का ?आज आपण त्यांची भजनं म्हणत बसतो ते काही खोटं सांगत होते का ,की असं आहे . आपल्यामधे आत्मसाक्षात्कार हा घडला पाहीजे .असं इथून तथून सर्वांनी सांगतिलंय . चायनामध्ये लाऊसूते , नंतर तथि सॉक्रेटसि झाले नंतर त्याच्यानंतर इकडे आपले इब्राहम वगैरे झाले कवि त्याच्यानंतर खरसित वगैरे बुद्ध ,महावीर असा कोणीही नाही झाडून सर्वांनी एकाच गोष्ट सांगतिली की ,तुम्हाला पुनर्जन्म तुमचा झाला पाहीजे , तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार घडला पाहीजे . जोपर्यंत आत्मसाक्षात्कार घडत नाही तोपर्यंत सर्व थोतांड आहे . पण आपण ते पडताळून पाहिलं नाही तकिडे काही आपण लक्ष दिलं नाही , आपल्याला ते काही जमत नाही .आता सहाव्या अध्यायाच सोडूनच टाका ,जे जमत तेवढं करायचं पण हे सगळं चांगलं जमण्यासारखं आहे कारण ही जी शक्ती तुमच्यामधे कुंडलनीची आहे ती तुमच्यामधे आहे ,ती स्थिति आहे . म्हणजे अगदी साध्या शब्दामध्ये सांगायचं जस एखाद्या बी मध्ये त्याच अंकुर असतं ,स्थिति असतं सुप्ता अवस्थेत ,तशी ही कुंडलनी तुमच्यामधे आहेच . तच्यासाठी काही करायला नको द्यायला नको त्याच्यासाठी पैशे नको ,उपास -तापास नको ,पारायणं नको , काही नाही , बाह्यातलं काही करायचं नाही फक्त ही कुंडलनी जागृत करायची .आता दुसरं साध असं आहे की जर तुम्हाला एखाद्या रोपाला कवि एखाद्या झाडाला जागृत करायचं असलं कवि एखाद्या बी-तनं एखाद रोप काढायचं असलं तर काय करता तुम्ही त्या बी ला तुम्ही असं नुसतं असं जमनीत घालता क्आपोआप सहजच ते घडतं .सहज म्हणजे तुमच्याबरोबर जन्मलेलं आहे . तुमच्याबरोबर जन्मलेली ही शक्ती आहे ही तुमच्याबरोबर तुमच्यात असलेली ही शक्ती आहे .त्याच्यासाठीच म्हणतात तुज आहे तुजपाशी . ही संपदा तुमच्याजवळ आहे हिसगळी गोष्ट तुमच्याजवळ असतांना तुम्ही स्वतःच हति का मागत नाही. जे तुम्हाला हतिकारी आहे . असं तुमच्यात आहे . त्यासाठी पैशे द्यायला नको , काहीही मेहनत नको ,ती फक्त आधी जागृत करून घायची . तर जशी तुम्ही एखाद्या शेतीमधे नुसती बी च रोपण करता आणति्या बियांमधून रोपं नघितात ,त्यातनं तुम्हाला दसितं की सुंदर सुंदर अशे अंकुर नघितात .त्या अंकुराना तुम्ही वाढवून मोठाले वृक्ष करता तशी अगदी ही सहज -सुलभ गती आहे ,अगदी सहज -सुलभ गती . सहज तुमच्याबरोबर जन्मलेली ही एक योगाची तुमच्यामधे शक्ती आहे आणति शक्ती प्राप्त करून घेणं हा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे मग तुम्ही तो करू का नाही ,तो तुम्ही का मळिवून घेऊ नये . असा एक साधा वचिार आपल्या मनात ठेवला पाहजि . दुसरी गोष्ट अशी आहे की आजकालच्या वर्तमान काळात घोर कलियुग आहे . तुम्ही इकडं बघतिलं कवि तकिडे बघतिलं तर कुठेही बघतिलं तरीही तोच प्रकार आहे , घोर कलियुग आहे . आणिकाही लोकांना समजत नाही , आहे तरी काय प्रकार ?एवढा कलियुग झालेला आहे की मनुष्य अगदी भ्रमात पडलेला आहे . तसही जेव्हा साधुसंत आले त्यावेळेला सगळ्यांनी त्यांचा छळच केला कोणीही त्यांच ऐकून नाही घेतलं .सगळे बघ्यासारखे त्यांना बघत राहिले . त्यांना लोकांनी एवढं छळलं पण कुणाच्या मनात सुद्धा वचिार आला नाही की ,बुआ ह्यांना ह्या साधुसंताना लोक छळतायत तर आम्ही काही भलं करावं . यांना कमीतकमी काही नाही तर थोडसं तरी संरक्षण द्यावं .पण तसा वचिार कुणाच्या डोक्यात आला नाही . साधुसंताना ज्यांनी छळायचं ते छळलं आणति्यांनी जे काही करायचं ,ते करून गेल्यावर मात्र त्याची देऊळ बांधली ,त्यांची मंदिर बांधली आणति त्यांची भजनं लोकं गातात . त्याने काय फायदा होणार आहे ? , तर का असं झालं ?,त्याला कारण असं ,तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी नव्हता जर तुम्ही

आत्मसाक्षात्कार असता तर संतांना ओळखलं असतं तुम्ही. पण तुम्ही नव्हता म्हणून ते झालं म्हणून ते अज्ञानात झालं आणि मूळ कारण आहे . आणि ते अज्ञान कसं दूर होणार . आपल्यामध्ये प्रकाश यायला पाहिजे . आणि प्रकाश कसा येणार ? परमेश्वराचं जे प्रतबिंब स्वरूप आपल्यामध्ये आत्मा आहे असं म्हणतात ते आहे कवि नाही , ह्याची प्रचिती यायला पाहिजे . ह्याची जाणीव झाली पाहिजे ही जाणीव झाल्याशिवाय ह्या सर्व गोष्टी अशाच बोलण्यासारख्या आहेत . एक सायन्स बाहेरचं आहे . ज्या सायन्समध्ये समजा तुम्ही एखाद्या झाडाची उपमा देऊ शकता की , जसं झाड बाहेर वाढतं तसं हे सायन्स वाढतं . आणि एक सायन्स मुळातलं आहे , ते मुळातलं सायन्स आपल्या देशामध्ये आहे . ते जे सायन्स एवढं वाढत गेलं त्याचा असा दुष्परिणाम झाला की मुळं हरवली त्याची आणि त्यामुळे आता उध्वस्त झालेली आहेत . श्रीकृष्णाने सांगितलं की, हे जे झाड आहे चेतनेच हे उलटं वाढतं म्हणजे ह्याच डोक्यामध्ये ह्याची मुळ आहेत . आणि खालच्या अधोगतीला ह्याची पानं वाढतात म्हणून हे अधोगतीला चाललेत . कारण पूर्णवेळ ह्याचा असाच वचिर असतो की कोणच्या जड वस्तूला आपण काबजि केलं तर बरं . पूर्वी ते देश जकित असत मग हे , मग ते असं करत करत आता नुसतं पैशांशिवाय त्यांना काही सुचत नाही . पण त्या पैशांनी सुख झालं नाही त्यानीही आनंद झाला नाही . त्यानीही काही आम्हाला जे वाटत होत कि आमचं ध्येय मळिल ते मळिलेलं नाही . तर हे काहीतरी व्यर्थ आहे असं लक्षात येऊन , आता जथि जथि फार श्रीमंत देश आहेत तथि -तथि लोक नुसते आत्महत्येचा वचिर करत बसलेत . सगळं असून सुद्धा आम्हाला सुख मळिलं नाही , आनंद मळिला नाही . तेव्हा आपण ज्या मार्गाला आता चोखाळलंय कि , आपण आपली प्रगती करून घ्यायची . तेव्हा एक लक्षात ठेवलं पाहिजे कि प्रगती करत असतांना पहिल्यांदा आत्मसाक्षात्कार झाला पाहिजे , नाहीतर काहीही तुम्हाला त्याचा फायदा होणार नाही त्या प्रगतीचा . जे ह्या लोकांनी सहन केलं तेच तुम्हाला करावं लागेल . तुमची मुलं ते गांजा घेतील , हे घेतील , ते घेतील , वाम मार्गाला जातील दारू प्याल , अमक होईल , तमक होईल , सर्वनाश होईल . त्याच्यानंतर काही लोक मग सहजयोगात येणार . मग कशाला इतकं लांबलचक जायचं , जवळचा रस्ता घ्यावा आणि जवळचा रस्ता म्हणजे असा आहे की , तुम्ही या भारत भूमीत , या योग भूमीत जन्माला आलात आणि इथेच हा लाभ होणार आहे . पण लोकांचं असं म्हणणं आहे कि , जर ही एवढी मोठी भूमी आहे , योग भूमी आहे इथे एवढे संत साधू झाले तर इथे इतकी दरदिरता का ? त्याला कारण असं आहे , श्रीकृष्णाने सांगितलंय की योग क्लेम वाहम्यहम् ! आधी तुम्ही योग घ्या आणि मग तुमचं क्लेम होईल . क्लेम योग नाही म्हटलंय . पण आपण वट्टिल - वट्टिल करत फिरतो , त्याला खशात बाळगल्यासारखं . अरे माझं हे करून दे , अरे माझं ते करून दे असं आपण परमेश्वराला नेहमी साकडं घालत असतो . पण परमेश्वराला साकडं घालण्याची काही गरजच नाही मुळी , फक्त हे लक्षात ठेवलं पाहिजे की परमेश्वर सर्व समर्थ आहे . फक्त आपण त्याच्या साम्राज्यात गेलेलो नाही . तुम्ही जर इथे इंग्लंडचे रहिवासी असता . (श्री माताजी साऊंड प्रॉब्लेम बदल बोलत आहे) जर तुम्ही लोक इंग्लंडचे रहिवासी असता तर तुमचा इंग्लंडच्या राणीवर अधिकार आहे पण तुम्ही जर हडिस्तानचे रहिवासी आहे तर तुम्ही तच्च्यावर अधिकार गाजवू शकत नाही तसंच परमेश्वराचं आहे . जेव्हा तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाऊन बसाल , तथिले रहिवासी व्हाल आणि तथि स्थिरस्थावर व्हाल तेव्हाच परमेश्वर तुम्हाला मानणार आहे . त्याच्याआधी तुम्ही कतीही टाहो फोडा काहीही करा सर्व व्यर्थ आहे , हे तुम्ही पहिलिलच आहे . आणि म्हणून आजची तरुण पढी असं म्हणते की हे परमेश्वर वगैरे सर्व थोतांड आहे . जर असता तर असं कसं झालं असतं . तेव्हा ही जी एक गोष्ट आपल्या हातून चुकलेली आहे कवि आपल्याला दसिलेली नाही , कवि आपल्या नजरेतच ती आली नाही . ती गोष्ट म्हणजे अशी आहे की आम्हाला अजून आत्मसाक्षात्कार झालेला नाही . ज्या मंडळींना आत्मसाक्षात्कार झाला अशी जी साधू संत मंडळी होती त्यांचं वागणं कसं होत . त्यांना काही म्हणावं नव्हतं लागत कि , तुम्ही हे खाऊ नका , ते पडि नका , ह्याच घेऊ नका , त्याच घाऊ नका , ह्याच लुबाडू नका . राजे होते तर राजा सारखे राहिले , गरीब होते तर गरिबा सारखे राहिले . दुसऱ्याच्या गोष्टीची त्यांनी कधी हाव नाही धरली . तर हे जे , ह्या लोकांचं वशिष होत , ह्यांचं जे असं जे चरित्र होत , अशे जे वशिष तऱ्हेचे लोक झालेत , हे कशाने झालेत . शविबा सुध्दा आत्मसाक्षात्कारी होते आणि त्यामुळे नेहमी त्यांचा एक मंत्र " ही श्रीची इच्छा ! " . आता कुणी वचिरलं नाही , श्री म्हणजे काय , श्री म्हणजे आदशिकृती . ही आदशिकृतीची इच्छा म्हणून आम्ही करतो . आमचं काही मध्ये देणं घेणं लागत नाही , अशे ते होते , म्हणूनच त्यांचं एवढं चरित्र होत . म्हणून त्यांनी एवढी कर्तबगारी करून दाखवली . पण ज्या माणसामध्ये आत्म्याचा साक्षात्कार होत नाही तो एकाच तऱ्फेने वाढेल . त्याला कदाचित पैसे मळिलीत , तो यशस्वी होईल , तो अमक होईल , तमक होईल , पण त्याला समाधान मळिणार नाही आणि त्याच्या नावाला सुध्दा थोड्या दविसात लोक वसिरून जाणार , पण जे आत्मसाक्षात्कारी झाली , जरी त्यांनी सर्व साधारण लोक होते , तरी सुध्दा त्यांच्या नावानं लोक दवि लावतात आणि त्यांची पूजा करतात . म्हणजे हा आत्मा आहे तरी काय , हे आपण जाणलं पाहिजे . हा आत्मा आपल्या हृदयामध्ये जे परमेश्वराचे प्रतबिंब पडलेलं आहे ते संपूर्ण सत्- चित्- आनंद अशा स्वरूपाचा आहे . सत्- म्हणजे जो आत्मा आपल्या एकदा चिंतात आला , आपल्या चिंता मध्ये आल्या बरोबर आपल्याला सत्य काय आणि असत्य काय हे कळत . ते कसं कळणार तो आपल्या चिंतात येणार कसा ? कुंडलिनीच्या जागृतीने तो आपल्या चिंतात येतो . कुंडलिनी जागृत झाली आणि ती ब्रम्हर्ंधराला छेदली कि , इथे सदाशिवीच स्थान आहे . ते आपल्या हृदयात प्रतबिंबित असल्यामुळे आपल्या हातामध्ये चैतन्याच्या लहरी वाहू लागतात . ह्या चैतन्याच्या लहरीमुळे आपली ही बोटं ही जागृत होतात . ही पाच बोटं . ही सहा आणि सात . अशी सात चक्र उजवीकडे आणि अशी सात चक्र डावीकडे असतात . ती अशी मळिन मळिवली म्हणजे अशी दोन्हीकडून येऊन अशी जी मधोमध जी पोकळी अशी होते . तथि अशी सात चक्र मधोमध होतात . ह्या सात चक्रांवरती देवता बसलेले आहेत आणि ह्या देवता कोणच्या आहेत त्या जर आपण जागृत करून घेतल्या तर आपले जेवढे प्रश्न आहेत मग ते सामाजिक असोत , मानसिक असो , शारीरिक असोत तुमच्या सांपत्तिक असो . कोणाचाही तऱ्हेचे प्रश्न हे सात चक्रांवरती सगळे ठीक होतात . कारण आपले संबंध जो शरीर आहे , कवि बुध्दी आहे मन आहे अहंकार कवि आपलं जेवढं काही मानवी व्यक्तित्व आहे ते संबंध व्यक्तित्व या सात चक्रातून चालू असतं . तेव्हा ही सात चक्र आपल्यात जागृत झाली ह्या कुंडलिनीच्या जागरणाने तर सर्व तऱ्हेचे आपल्याला फायदे होतात . आता सहजयोगामध्ये अनेक रोग ठीक झालेत . कॅन्सरचा रोग , अमका रोग , तमका रोग सगळं ठीक झालेलं आहे . आणि मी त्यांना भेटतही नाही नुसतं फोटोवरती लोक ठीक झालेत कसं होत की , तुमच्यामध्ये समजा पोटात रोग असला म्हणजे पोटामध्ये लक्ष्मी नारायणाचं स्थान आहे . आता हे डॉक्टर मानायला तयार नाही कारण हे इंग्लिश भाषा शकिलेले आहेत . म्हणजे इंग्लिश डॉक्टर आता इथे आले तर ते मानतात . पण आपले डॉक्टर अजून तथून आल्यावर मानतील कदाचित तर तुम्ही नुसतं लक्ष्मी नारायणाला जागृत केलं तर तुमच्या पोटाचा त्रास जाणार . पण ते जागृत करण्यासाठी कुंडलिनी वर यायला पाहिजे कारण तच्चिया शक्तीमुळेच ते जागृत होईल . तर ती वर कशी करायची , तीनी येऊन हे जागृत करण्यापूर्वी तिला कसं आळवायचं वगैरे हे तुम्हाला सहजयोगात थोडंसं शकिलं लागतं . पण सुरवातीला तुमची जागृती आम्ही करून देतो म्हणजे अगदी जी ब्रम्हनाडी जी आतमध्ये अगदी सूक्ष्म नाडी आहे त्याने कुंडलिनी येऊन आधी भेदन करून टाकते . मग त्याच्यानंतर मग तच्चि जे काही प्रसार आहे कवि तच्चि जो वसितार करायचा आहे त्यासाठी काय करायचं तेवढं शकिलं कि झालं , तुम्ही स्वतःचे गुरु होऊन बसता . आता हे जे ह्यांनी

म्हटलं, "अवघाचिसंसार सुखाचा करीन"! तेच आम्ही म्हणतोय पण आम्ही सध्दि करून देऊ आण किरतोय. फार मोठ कार्य आहे , हे वशिवाच कार्य आहे . आणिया वशिवाच्या कार्यामध्ये अनेक तरे -तरेच्यागोष्टी आम्ही केलेल्या आहेत. म्हणजे आता आपण ऐकलंच असेल की , आम्ही पुष्कळशी लगन करवली तकिडे आणिया लग्नामध्ये काही हुंडा नाही, जातीभेद नाही, काही नाही. अगदी व्यवस्थित लग्न होऊन आणिया मुलांच इतकं आयुष्य ठीक झालेलं आहे . यांच्यामध्ये काही भांडण नाही ,तंटा नाही आणियांच्या पोटी सर्व मोठा -मोठाले ऋषीमुनी जन्माला येतायत फार मोठ -मोठाले साक्षात्कारी पुरुष जन्माला येतायेत हे मी स्वतः पाहिलं आहे . त्यामुळे नवीनच जात काहीतरी तयार होत आहे अशा मानवाची , ज्यांच्यावर परमेश्वराचा अत्यन्त आशीर्वाद आहे . आणिया आशीर्वादात ते पल्लवीत होतात आणिया फुलतात ,प्रत्येक प्रांगणामध्ये . त्याला काही जरुरी नाही की तुमची सामाजिक स्थिती सुधारेल कवि हेच , प्रत्येक प्रांगणामध्ये तो मनुष्य अत्यन्त प्रगतशील होतो . आणिया प्रगतीमध्ये तो आनंद पावतो .सर्वीकडे त्याची उन्नती होते , एकीकडे होत नाही. एकीकडे झाली म्हणजे ती परत येते त्याच्याकडे आणियाचं नुकसान करते . समजा आता सायन्स तुम्ही वाढवलं तर सायन्सचे तुम्ही मग अटॉमबॉम्ब बनवले , अटॉमबॉम्ब आलेत तुम्हाला मारायला . तुमच्याजवळ खूप पैसे आले पैसे आले करत करत गेले की दारू , अमक-तमक , तुमचे मुलं खराब होणार . परत ते तुमच्याकडे येणार . सत्ता आली म्हणजे समजा झाले मनिस्टर ,प्राइमनिस्टर ,अमके -तमके मग ते परत तुमच्याकडे येणार . पण ही सर्वांगीण प्रगती जी आहे ज्याला समग्र प्रगती म्हणतात ,ती फक्त आत्म्याच्या द्वाराने होते आणिया म्हणून हा सत्य स्वरूप आहे . कारण ह्याने सत्य जाणलं जातं , खरं काय . आता आपण म्हणतो महालक्ष्मी आहे . आता महालक्ष्मीचं देऊल हे खरं की खोटं , ही महालक्ष्मी स्वयंभू आहे की नाही हे कसं ओळखायचं . आता म्हणतात महालक्ष्मी पण खरं कशावरून ते तुम्हाला नाही ओळखता येणार पण हे फॉरेनचे लोक आले हे ओळखू शकतात ,म्हणून ते देवळात गेलेत . प्रत्येक देवळात जात नाही . कारण तथ्तिन चैतन्याच्या लहरी येतात अशे जे स्वयंभू खरं स्थान आहे तथ्तिन चैतन्याच्या लहरी येतात , ती त्यांना जाणीव होते म्हणून ते तथि गेले . म्हणून सत्य काय हा मनुष्य खरा की खोटा कसं ओळखायचं त्याला सुध्दा या चैतन्याच्या लहरीनी तुम्ही ओळखता . आणिया थंड-थंड अशा हातामध्ये गार - गार अशा लहरी येतात आणिया चारहीकडे तुम्ही त्यांना जाणू शकतात . ह्या ज्या आहेत ह्या सर्व परमेश्वराच्या प्रेमाच्या शक्तीच्या जाणविची ओळख आहे . परमेश्वर हा प्रेम स्वरूप आहे आणियांनी सगळीकडे ही ब्रह्मशक्ती जी आहे हे त्याचं प्रेम आहे . ही सगळीकडे ती वावरत असते. आणिया सर्वप्रथम कुंडलनी जागृती नंतर तुम्हाला तथि जाणीव होते नाहीतर होत नाही . त्याच्यानंतर जी दुसरी स्थिती सांगितली आहे की चत्ति , चत्ति आहे सत् - चत्ति आनंद . चत्ति आहे म्हणजे तुमचं चत्ति , जे चत्ति आहे. आता समजा तुमचं चत्ति ह्या गोष्टीवर गेलं कं लगेच त्याच्यातनं तुमच्याकडे वचार त्याच्याकडून येऊ लागतात . पण तुम्ही ह्याच्यावर काही परिणाम करू शकत नाही . कवि एखाद्या माणसाकडे तुमचं चत्ति गेलं त्याच्यावर तुम्ही काही परिणाम करू शकत नाही. तर जेव्हा मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी होतो तेव्हा त्याच्या चत्तिला धार येते , चत्ति प्रकाशित होत . समजा बसल्या- बसल्या आम्ही जर कोणाचा वचार केला त्यानी कवि त्याने आमचा वचार केला तर आमच्या डोक्यात येईल की त्याने वचार केला आणिया वचार आमच्या डोक्यात आल्याबरोबर त्याला त्याच फळ मिळणारं . आपलं नुसतं चत्ति जरी तकिडे गेलं तरी तो मनुष्य फायदा , त्याला फायदा होतो. आणियातकं हे अद्भुत आहे ,इतकं अद्भुत आहे की माणसाला वशिवास वाटत नाही की हे अद्भुत इतकं माताजी सांगतात हे कसं होऊ शकेल ,असं कसं शक्य आहे . अद्भुत असं कसं म्हणेल पण आहे . आता जर कुणाला सांगतिलं की आपण चंद्रावर गेलो तर लोक वशिवास ठेवणार नाही कारण त्यांना असं वाटेल चंद्रावर कशे गेले जे जुने लोक आहेत ते वशिवास ठेवत नाही पण ही गोष्ट खरी आहे. जसं तुम्ही सायन्स मध्ये मळिवलं त्याच्यापेक्षा कतितीतरी जास्त तुम्हाला सहजयोगात मिळणार आहे पण सहजयोगाचं सायन्स जे परमेश्वरच सायन्स आहे त्याच तंत्र शक्तीन घेतलं पाहजि . आणिया शकियाला काही वेळ लागत नाही . लहान लहान मुलांना सुध्दा कळतं.हे बुद्धीच्या पलीकडचं आहे . परमेश्वरच सायन्स हे बुद्धीच्या पलीकडचं आहे . कारण बुद्धी ही सीमति आहे आणिया असीमच हे ज्ञान आहे . म्हणून त्या असीम दशेला उतरण्यासाठी माणसाला कुंडलनीची गरज आहे . जेव्हा कुंडलनीची जागृती होते तेव्हाच मनुष्य त्या दशेला पोहचू शकतो . त्याबद्दल कोणचीही शंका-कुशंका ठेवू नये आणियातिसरी स्थिती आत्म्याची आनंद आहे . मनुष्य आनंदात उतरतो आणिया आनंदाला सुखं आणिया दुखं नसतं. सुख आणिया दुखं नसतं. फक्त आनंदाला आनंद केवळ आनंद असतो . आनंदाला प्रत्येक वेळेला मनुष्य कोणत्याही गोष्टीकडे बघतो तर एक साक्षी स्वरूप होऊन बघतो .त्याच्यात त्याला कोणाचीही -कोणाचीही खंत वाटत नाही कारण तो नरिपेक्ष असतो . कोणतीही गोष्ट नाटक चाललंय, हे नाटक आहे सगळं , नाटकाकडे बघतांना आपल्याला काही खंत वाटत नाही तसंच माणसाला काही वाटत नाही आणिया आनंदात असतो . आणिया आनंद त्यावेळेलाच मिळतो जेव्हा तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी होता. तर कुंडलनीची जरी जागृती झाली आणिया तुम्ही जरी पार झाले , तरीसुध्दा पुढे त्याची प्रगती ही केलीच पाहजि नाहीतर सर्व व्यर्थ आहे . असं म्हणतात की जर एखादा बी उगवलं गेलं आणिया असच फेकून टाकलं तर ते वाया जातं . तथिच जी मंडळी कुंडलनीची जागृती घेऊन त्याच्याकडे लक्ष देत नाही ते अशे वाया जातात. तेव्हा आपल्या सर्वांना माझी हातजोडून वनिती आहे सांगलीच सगळ्यात सेन्टर सगळ्यात कमजोर आहे कारण इथे लोकांना वेळच नाहीय .इथल्या लोकांना म्हणतात वेळच नाही सगळ्यात बक्षी लोक इथेच दसितात मला ,आणियातुम्हाला सांगलीला इतक्यादा येऊन सुध्दा काही वशिष झालं नाही . कोल्हापुरात सुध्दा तसाच प्रकार दसितोय . म्हणून आम्ही वचार करतोय की सांगलीत कमीत - कमी हे जर सेन्टर सुरु झालं आणिया इथल्या लोकांनी पुढाकार घेतला तर हे सेन्टर फार चांगल्या रीतीने चालू शकतं आणिया लोकांचं भलं होऊ शकतं ,कारण सगळं जग पुढे गेलं आणिया जर तुमची सांगलीच मागे राहून गेली तर ते बरोबर होणार नाही . आणियांनी कति कति फायदे होतात आणिया हे कति आवश्यक आहे .कारण मनुष्याच्या जीवनाला अर्थच नाहीय . जोपर्यंत तो आत्म्याला प्राप्त होत नाही तोपर्यंत त्याला अर्थ नाहीय . तो समर्थच होऊ शकत नाही ,त्याला दृष्टीच येत नाही म्हणून हे झालाच पाहजि आणिया आपल्या उत्क्रांतीच हे चरम, जे चरम, जी चरमलक्ष आहे ते आपण गाठलं पाहजि . आणिया गाठण्यासाठी काहीही करायचं नाही ,वशिष काही करायचं नाही, पैसे द्यायचे नाही . काहीही तुमच्याकडनं घ्यायचं नाही आम्हाला, उलट द्यायचं आहे तेव्हा ते घ्यावं , आणिया समजून घ्यावं की, ज्या गोष्टीला पैसा लागतो , असं लागतं ते जागतिक आहे . परमेश्वराच्या कार्याला कधीही पैसे लागत नाही आणिया त्याला काहीही मेहनत करावी लागत नाही फक्त एकदा हे मिळाल्यावर ही तुमच्यात जेव्हा जी शक्ती आल्यावर त्या शक्तीला कसं वापरायचं तेवढं तुम्ही शक्तीन घ्यायचं शहाणपणानं . आता ही बाहेरून इतकी मंडळी आली आहे, तेव्हा आपण समजलं पाहीजे की हजारो मैलावरनं ही मंडळी आली आहे. पण इथल्या तुमच्या लोकांना सांगलीकरांना वेळ नाही आहे इथे यायला . म्हणजे हे काही चांगलं लक्षण नाही, म्हणजे सुज्ञता कमी आहे .सुज्ञता कमी आहे . उद्या जर एखादी सनिमा नटी आली तर सगळे येतील , म्हणजे हळू हळू अधोगतीला आपण चाललोय . आपलं लक्ष कुठे आहे अधोगतीला म्हणजे खालच्या थरावर आपण चाललोय ,वरच्या थरावर आपण राहत नाही . आणिया असं कसं केलं परमेश्वराने हे कसं केलं ,तुम्ही परमेश्वराला धरूनच नाही . जर तुम्ही परमेश्वराला धरून असता तर हे काहीही झालं नसतं . तो सर्वांचा करता करवताच नाहीय पण अत्यंत प्रेमळ बाप आहे . आणिया तुमची सारखी वाट बघतोय की तुम्ही त्याच्या

साम्राज्यात कधी याल.(....long pause.....) आता आपण सामूहिक जागृतीचा कार्यक्रम करूया . कोणाला एखादा प्रश्न असला तर वचिरा पण जास्त वेळ घेऊ नये . कारण मी गेल्यानंतर मग इकडे तिकडे कुजबुज करणे वगैरे-वगैरे आपलं जी वशिष्ठ महाराष्ट्रीयन पद्धत आहे ती करून आपण काही आपली प्रगती करून घेतलेली नाही . जे काही वचिरायचं असेल ते आता तोंडासमोर माझ्याजवळ वचिरा घ्या . मी ते उत्तर द्यायला तयार आहे. पण त्याच्यानंतर गेल्यावरती काहीतरी खुसपट काढत बासयाची , जी आपली वाईट सवय आहे त्यानी आपल्याला काही मदत झालेली नाही आजपर्यंत हा स्वभाव काही चांगला नाही . तेव्हा जे काय असेल ते माझ्या तोंडावर वचिरा घ्यायचं .(Shri Mataji asks for water.....).असले तर वचिरा प्रश्न का इकडे आहे मंडळींना प्रश्न ? काहो, फार चांगलं आहे .पण आता अशे समोर येऊन बसा तथि जागा आहे मध्ये इकडे येवून बसा आज जरा एकीकडे झालेत चला इकडे येवून बसा अशे . आता डावा हात माझ्याकडे आहे .आता आधी आपण संतुलन साधवा लागतं . संतुलन आलं पाहजि माणसाला तर डावा हात माझ्याकडे आण उजवा हात जमनीवर असा ठेवायचा . (....) श्री गणेशाच ध्यान करून या पृथ्वीला नमस्कार करून मनातून . असा हात ठेवायचा उजवा हात ,डावा हात माझ्याकडे .(.....) आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा आण डावा हात असा . म्हणजे पहिल्या ह्याच्यामध्ये आपण जे जडतत्व होतं ते पृथ्वीतत्वात घातलं. आण आता हे जे आपण वचिरांनी वगैरे जे आपल्यामध्ये काहूर माजलेलं आहे त्याला आपण अहंकार आदि वगैरे त्रास असतात ते काढण्यासाठी म्हणून आकाशतत्वाकडे हा हात केलेला आहे . आण असा उजवा हात माझ्याकडे, डावा हात माझ्याकडे नाही उजवा हात, उजवा हात हा उजवा हात माझ्याकडे डावा हात असा वर.(.....) आता परत डावा हात माझ्याकडे करायचा आण उजवा हात डोक्यावर इथे टाळूच्या वर असा धरून बघा काही गार येतंय का डोक्यातलं . वरती धरायचं, (....) वरती इथे डोक्यावर ,टाळूवर जरा वर धरा ,वाटतंय गार ? काही काही लोकांना वाटेल काही -काहीना नाही. बरं हा उजवा हात माझ्याकडे करा ,परत डावा हात. (.....) आता दोन्ही हात आकाशाकडे करायचे आण असं डोकं वर करून एक प्रश्न करायचा , की ही ब्रम्हशक्ती आहे का ? ही परमेश्वराची ब्रम्हशक्ती आहे का ? ही परमेश्वराची प्रेम शक्ती आहे का ? (.....) आता हात खाली करा आता हात खाली करून बघा हातात काही गार येतंय का ,येतंय ? हातात, आता डोक्यात बघा येतंय का ? आज यायला पाहजि आजचा दविस चांगला आहे . डावा,(.....) लक्ष इथे टाळूकडे असलं पाहजि ,वाटतंय ? आता हा हात करून बघा .गरम गरम येतंय , पुष्कळ लोकांच्या . (.....) आता डोळे मटियचे आण मटिण्याच्या आधी जी चक्र आपली डावीकडे आहेत ती कशी जागृत करून घ्यायची तुम्ही ते मी सांगते . आण हिं तुम्ही आपल्या कुंडलनीला सुध्दा जागृत करू शकता . हृदयामध्ये मी सांगितलं आत्मा आहे त्याच्याखाली पोटावर डावीकडे वरच्या बाजूला गुरुतत्व आहे आण खाली शुध्द वदिया आहे त्याच्यानंतर परत वर आल्यावर ह्या ठिकाणी जे आपण आपल्याला दोषी वगैरे समजतो त्यानी हे वशिद्धीच चक्र इकडे धरलं जातं . मी पतति आहे मी फार वाईट आहे असं न्यूनत्व धरलं की ते इकडे असं खांद्याला , समोरून असा हात घ्यायचा खांद्याला . नंतर इथे हात, नंतर मागे. नंतर तळहात असा पूर्णपणे उघडून घ्यायचा , आण आपल्या ब्रम्हर्ध्र म्हणतात त्याला म्हणजे टाळूवर ठेवायचा आणखीन असा दाबून सातदा असा फरिवायचा फक्त . पण त्या वेळेला डोळे उघडायचे नाही कधीही . आता मी सगळ्यांना समजवून सांगितलं कशे डावीकडे आपल्याला जायचे आहे ते . डावा हात घेऊन चला वर अशी, असं उलटं नाही फरिवायचं सरळ , आण असं डोक्यावर नेऊन अशी वेष्टून घालून अशी बांधून टाकायची डोक्यावर . परत, ही तुमची कुंडलनी, परत, हे बघा तीनदा करायचं असतं असं . आता डोक्यावर न्यायची परत वेष्टून घ्यायची भरपूर आण बांधून टाकायची म्हणजे पडणार नाही . परत (.....) आता बघा हाताला गार वाटतंय का ? हाताला वाटतंय गार ? गार- गार आल्यासारखं वाटतंय ? (.....) आता ही जागृती झाली, तुम्हाला जागृती करून दिलेली आहे मी . पण परत कुंडलनी ज्या ठिकाणी तुम्हाला त्रास असेल तथि वळणार , तथि मदत करणार , आण तिची प्रगती हळू होणार आहे, म्हणून तची प्रगती कशी सात्यत्याने ठीक ठेवायची त्यासाठी इथे आमचं फार सुंदर एक केंद्र आहे त्या केंद्रात यायचं आणी तथि मंडळी आहेत ती तुम्हाला बघतील त्या केंद्राचा पत्ता आता तुम्हाला देतील तो पत्ता घ्या . तथि तुम्हाला फोटो मळितील , पुस्तकं मळितील त्याच्यात प्रगती केली पाहजि . आण प्रगती करून शक्ती घेतलं पाहजि, आण शक्ती घेतल्यावरती तुम्ही स्वतः तुमचे गुरु होणार आण त्याचे कतिती लाभ होतात , ते तुम्ही पुढे बघतिलं पाहजि . आता, मुख्य सांगायचं म्हणजे असं की बाहेर जाण्याच्या आधी तुम्ही आपल्याला बंधन घेतली पाहीजे , म्हणजे कवच असतं , आईच कवच असतं . ते कवच कसं घ्यायचं तर आपल्या इथे सात प्रकाशाची झोत आहेत , आण त्याला कवच दिलं पाहजि . तं ते कस द्यायचं तर डावीकडून असा हात घ्या , डावीकडून आण असं डोक्यावरनं असा घेऊन असं खाली घालायचं , असं सातदा करायचं . परत चला एक , परत दोन, व्यवस्थित घ्या, परत तीन मी हळूहळू घेतेय हा तीन, परत चार, म्हणजे काही तुमच्यावरती परणाम येणार नाही बाहेरचा . पाच, परत सहा , परत सात. घराच्या बाहेर नधितांना एकदा घेतलं की काहीही होणार नाही तुम्हाला काही त्रास होणार नाही . एखादा मनुष्य त्रास-बति देत असला त्याचं नुसतं नाव हातावर लहियचं आण अशी त्याला बंधन देऊन असं टाकून द्यायचं तीनदा माताजी म्हणून की बघा. अनेक ह्याचे प्रकार आहेत ते बघायचे . तुम्ही ही प्रेमाची शक्ती आहे ती आपण अजून वापरलेली नाही , द्वेषाचीच वापरलेली आहे, ही प्रेमाची शक्ती कशी वापरायची ती नुसती बोटावर नाचते . आण तें एकदा तुम्हाला समजलं कसं नाचवून घ्यायचं की अगदी तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुम्ही कतिती शक्तशाली होताय, आण कतिती तुमच्यामध्ये शक्त्या आहे ,कतिती अद्भुत आहेत तुम्ही , हे तुमच्या लक्षात येईल .

1986-0108, Devi Puja

View [online](#).

Devi Puja

(Transcriber's Note: A Sahaja Yogini is singing a bhajan to Shri Mataji.)

Shri Mataji: Waa. [UNKNOWN INDIAN WORDS]. I'll give her. May God bless you. There's a Sari [UNKNOWN INDIAN WORD].

Shri Mataji speaks in Marathi / Hindi.

(Transcriber's Note: Shri Mataji begins in either Hindi or Marathi. She then speaks in English but it seems that in is not the beginning of a sentence.)

Marathi language because Poona is a very, very important; very extremely important place and the people have a special gift of God that they are born here. Punya (sounds like - nugarie OR nagari) is the name. Punya Patanam means the...all the punyas, all the good deeds that they did in their previous lives is poured into this. All the saints have praised this place. In the ancient times, in the ancient books it is written as this is a Punya Patanam - is the place, is the city of punyas.

So in such a great place you all have come, you should be very thankful. I'm just addressing to them that you are born in such a great country, in such a great city and you have a special, very special responsibility. And that's what I was advising them that these foreigners have come. They are also very lucky people to come to this great city of punyas. And by God's grace I'm sure they will achieve a big ascent in this puja.

So let us all decide today not to worry about small, frivolous things but think of something higher that we want to achieve; the highest that we want to achieve in our ascent; the greatest that we want to achieve in our.... This is the place where you can achieve it and that's why I'm going to settle down in Poona. This is the place where you are going to grow very big. Is the best place to grow great in your ascent. And that's why is very important, today's puja is extremely important.

May God bless you all.

[UNKNOWN INDIAN WORDS. Shri Mataji speaks aside in Hindi/Marathi.]

I would like to say that before I leave this place I would like to meet people who want to get engaged. Before I [UNKNOWN INDIAN WORDS]. I really.... (Transcriber's Note: Recording interrupted.)

The Sahaja Yoginis are singing bhajans to Shri Mataji.

Shri Mataji speaks in Hindi/ Marathi.

More bhajans.

(Transcriber's note: - Could be that this is not a complete tape. Shri Mataji can be heard in the background speaking in Marathi/Hindi.)

More bhajans.

(Transcriber's Note - Shri Mataji's voice can be heard in the background speaking Hindi/ Marathi. Lots of other chatter heard as well.)

More bhajans.

Shri Mataji's voice is heard again Hindi/ Marathi.

Bhajans continue.

Lots of chatter; Shri Mataji's voice can be heard but inaudible.

Bhajans continue.

Shri Mataji speaks in Hindi / Marathi.

General chatter heard.

Bhajans.

Lots of chatter.

Sarvajanic Karyakram 11th January 1986 Date: Place Shrirampur Public Program Type श्रीरामपूरच्या सर्व परमेश्वराला शोधणाऱ्या साधकांना आमचा प्रणपात असो. आपण सर्वांनी इतक्या प्रेमाने आमहाला इथे बोलवलं आणि परमेश्वर प्राप्तीची उत्कंठा दर्शवली त्यातच आम्ही कृतार्थ झालो. तसंही जीवन आहे. आपण जे काही शक्ति असतो, त्यामध्ये आपण आनंद शोधत असतो. काहीही आपण करतो ते आनंदासाठी करतो. कोणीही दुःखासाठी शोध करत नाही. दुःख कुठे म्हणून शोधायला जात नाही. पण जकडे आनंद आहे. तकिडे माणसाचं लक्ष वेधलेलं असतं. जीवनामध्ये आनंद काय आपल्याला समजत नाही. सुख आणि दुःख ह्या दोन्ही एकाच नाण्याच्या दोन बाजू आहेत. जो सुखाकडे म्हणून धावतो त्याला शेवटी दुःख होतं. ह्याला काय कारण असलं पाहजि? जो नविळ आनंद, ज्याने सुख आणि दुःख दोन्ही संपून, जातात अशी कोणती स्थिती असली पाहजि? असा विचार जेव्हा माणसाच्या मनात उद्भवतो त्यावेळी तो एकासांख्य होतो आणि तो परमेश्वराला शोधू लागतो. परमेश्वराच्या नावावर लोकांनी पुष्कळ दुकानं मांडलेली आहेत. दुकानात गेलं म्हणजे परमेश्वर मिळतो असा आपला पुष्कळांचा विचार आहे. सहजयोगात तुम्ही पैसे देऊ शकत नाहीत, असं म्हटल्याबरोबर अर्धे लोक उठून चालले जातात. पैशाने तुम्ही परमेश्वर बळित घेऊ शकत नाही. परमेश्वर घेताच येत नाही आपल्याला. बळिऊ वस्तू नाही आहे परमेश्वर. तर परमेश्वर काय आहे? ज्याने ही सृष्टी रचली, ज्याने पृथ्वी आपल्याला दिली, ज्या पृथ्वीतलावर आपण जन्माला आलो, हे सगळं करणारा जो परमेश्वर आहे, तो आहे तरी काय? असा प्रश्न मनामध्ये उभा राहतो. पुष्कळसे लोक अशा भ्रामक कल्पनेत इकडे तिकडे भटकतात आणि भटकले आहेत. धर्माच्या नावावरतीसुद्धा पुष्कळांना भरकटवून टाकलेले आहे. ज्याला आपण धर्म म्हणतो, कधी कधी असं वाटतं, की हा धर्मच नसावा. जे धर्मावरती बोलतात त्यांचासुद्धा एवढा अधर्मीपणा! आपल्याला विश्वासच वाटत नाही, की हा काही धर्माचा मार्ग असेल. तेव्हा मनुष्य शेवटी सत्याला शोधू लागतो. परमेश्वराच्या ऐवजी त्याला वाटतं, की सत्य काय आहे ते पाहिलं पाहजि. परमेश्वर मिळाला, आपल्याला आश्चर्य वाटेल, की सत्य आणि परमेश्वर एकच आहेत. आणि सत्य आणि प्रेमसुद्धा एकच आहेत. त्यात काही अंतर नाही. ज्या माणसावर आपलं प्रेम असेल, ज्या मुलीवर आपलं प्रेम असेल, ज्या मुलांवर आपलं प्रेम असेल, ज्या देशावर आपलं प्रेम असेल, त्याबद्दल आपल्याला सगळे माहीत असतं. आपण सगळं जाणतो. तसेच आहे हे. जेव्हा परमेश्वर तुम्ही जाणला, तेव्हा (अस्पष्ट) सगळीकडे आणि हे ही कळेल, की हे सत्य म्हणजे संबंध प्रेमाचा ठेवाच आहे. हे केवढं मोठे सत्य आहे, की परमेश्वराने आपल्याला इकडे, ह्या जगामध्ये आणलं आणि त्याची अत्यंत इच्छा आहे, की आपण त्याच्या साम्राज्यात जावं. त्याच्या राज्यात जावं आणि तिथी जाऊन आनंदात नांदावं. त्याचं नागरिक व्हावं आणि त्याने तुम्हाला एका ... (अस्पष्ट) प्रमाणे तुमचं जे काही आहे ते देऊन टाकावं. हे केवढं मोठं सत्य आहे! आणि त्यात कति प्रेम ओथंबून भरलेले आहे! तेव्हा हे सर्व असतांना आज न आपण तसं समाजात जगत नाही. तेव्हा असा प्रश्न उभा राहतो की हा परमेश्वर आहे तरी कोण? आहे कवि नाही? खरोखर हा परमेश्वर असता तर लोकांना एवढा त्रास, ज्यांच्याजवळ पैसे नाहीत त्यांना पैशाचा त्रास, ज्यांच्याजवळ पैसे आहेत त्यांना घराचा त्रास, ज्यांच्याजवळ सत्य आहे त्यांना सत्तेचा त्रास! जे आहे त्यात त्रासच त्रास भरलेला आहे. मग माणसाला समाधान वाटत नाही. आजही असे लोक जगात मी पाहिली, की समजतात की, जे जसं आहे तसं मानून घेतलं पाहजि हाच परमेश्वर आहे. ही गोष्ट खोटी आहे. तुम्ही जेव्हा आत्मसाक्षात्कारी होता, तेव्हा जे आहे त्याच्यात समाधान मानू शकता, पण जेव्हा तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी नाही, तेव्हा जे आहे त्याच्यात तुम्ही समाधान मानलं, तर तुम्ही पडले, गेले कामातून! अजून आम्ही मळिवलेलेच नाही. जे खरं मळिवायचे आहे ते आम्ही अजून मळिवलेले नाही आणि अशा रीतीने जे लोक तुम्हाला सांगतात, की जर तुम्ही गरीब असले, तर गरिबीत रहा, श्रीमंत असले तर श्रीमंतीत रहा. आणि जर तुम्हाला दुःख असेल, तर दुःख सहन करा, असं परमेश्वराने सांगितलं आहे, ही गोष्ट खोटी आहे. परमेश्वराने हे सांगितलेले आहे, की तुम्हाला माझ्या साम्राज्यात यायला पाहजि. 'योगक्षेमं ब्रह्महम्'. आधी योग घ्या, म्हणजे परमेश्वराच्या साम्राज्यात जा. तुमचा संबंध परमेश्वराशी होऊ द्या आणि त्याच्यानंतर, मग काहीही कुठेही असलं तरी काही वाटत नाही. कारण तुम्हाला बादशाही आली, की कशाची फकीर नसते. तुम्ही राजे झालात. राजे लोकांना काय मागायचं असतं! त्यांना काय जरूरत असते? कसलीच नाही. गरज संपली त्यांची. अशा स्थितीला तुम्ही प्राप्त झालं पाहजि आणि तिथी सहज आहे. सहज, सह म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला असा हा योगाचा जन्मसिद्ध हक्क तुम्ही सर्वांनी मिळवून घेतला पाहजि. ह्यांनी असं सांगितलंय, आमचे गुरूजी असं म्हणाले, ते असं म्हणाले, त्याच्यात असं दिलंय, ह्या सर्व गोष्टी लक्षात ठेवू नये. झालं गेलं ते विसरून जावं. आता स्वतःला जाणण्याची वेळ आलेली आहे. स्वतःला जाणीव झाली पाहजि, परमेश्वर काय आहे? आणि जाणीव अगदी सहजच होणार आहे. तर ही एक जीवंत क्रिया आहे. परमेश्वर हा जीवंत आहे आणि क्रियासुद्धा जीवंत आहे. इतकेच नव्हे, तर त्याचं साम्राज्य चोहीकडे पसरलेले आहे. त्याची ही शक्ती अणू-रेणूमध्ये भरलेली आहे. प्रत्येक ठिकाणी कार्यान्वित आहे. फक्त तज्ज्ञा उपभोग आमहाला एवढ्यासाठी मिळत तेव्हा नाही कारण आम्ही त्याच्या साम्राज्यात अजून गेलेलो नाही. जेव्हा आम्ही त्याच्या साम्राज्यात जाऊ, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, काय चमत्कारपूर्ण त्या परमेश्वराचा आशीर्वाद असतो. तो अजून आम्ही मळिवलेला नाही. हा योग सांगितलेला गाठलेला नाही. म्हणूनच आज ही दशा आहे. पण जरी ही दशा असेल तरीसुद्धा एक हे मानलं पाहजि, की आपल्या देशाला वशिष्ठ करून परमेश्वराने घेरलेले आहे. आणि इथे इतकी अवतरण झाली, मोठमोठाले साधु-संत झाले. आणि ही जी भूमी, जो अहमदनगर जिल्हा आहे, इथे तर हजारो वर्षांपूर्वी मोठे मोठे तपस्वी झाले. मच्छंदिरनाथ झाले, गोरक्षनाथ झाले. म्हणजे कति मोठे लोक झाले. अशा या पवित्र स्थानी आपला जन्म झाला. इथे आपलं वास्तव्य आहे. तेव्हा काहीतरी वशिष्ठ असलं पाहजि. आणि हे कार्य अगदी सहजच घडलं पाहजि. अशी मला पूर्ण पूर्ण खात्री आहे. (अस्पष्ट) मध्ये ही शक्ती नसत आहे. झोपलेली आहे. ही शक्ती म्हणजे शुद्ध इच्छा आहे. जी परमेश्वराची इच्छा आहे. तीच इच्छा आपल्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये कुंडलिनी म्हणून स्थिति आहे. हे काही फार कठीण काम नाहीये. लोकांनी सांगितलं की सहावा (अस्पष्ट) आहे. ही उगीचच तुम्हाला परावृत्त करण्याची एक अध्याय वाचायचा नाही. कुंडलिनीबद्दल प्रथा आहे. प्रत्येक चांगल्या गोष्टीपासून जसं माणसाला परावृत्त करण्यासाठी काहीतरी गौडबंगाल करून ठेवायचं, त्यातला हा प्रकार आहे. अगदी सोपी गोष्ट आहे, की आपल्या ह्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये कुंडलिनी शक्ती आहे. आता ही कुंडलिनी शक्ती, जसं एखाद्या बी मधून अंकुर येतो, तसं आपोआपच प्लावति होते. आपोआप. तला आपण पृथ्वीमातेच्या एका अंकुराच्या रूपात बाहेर पडते. त्याच्यामध्ये आहे आणि ति शक्ती आपोआपच, सहजच, सहा चक्रांना भेदून, सात चक्र आहेत तशी. तशी अनेक चक्र आहेत, त्यातल्या सात चक्रांपैकी सहा चक्रांमधून ह्या मेंदूच्या वरच्या (अस्पष्ट) पाहिलं की एका बी मधून त्याची उर्जा शक्ती जी आहे,

आपोआपच भागामध्ये ज्याला आपण (अस्पष्ट) म्हणतो त्याला छेदून ब्रह्मरंध्रातून बाहेर पडते. आता आपण बाहेरच्या लोकांपर्यंत, बाह्य देशामध्ये चाललो आहोत. आण आमहाला वाटतं हे लोक कती सुखी आहेत ! कोणी सुखी नाही. मी आता तकिडेच राहिलेली आहे. दादांच्या नोकरीमुळे मी तकिडे राहिलेली आहे. तकिडे कती दुःखी लोक आहेत ! तुम्ही त्यांच्या मानाने फार सुखी आहात. हे लोक त्या त्या देशांमध्ये अत्यंत समृद्ध आहेत. ते नुसतं आत्महत्येचं वचिरत असतात, की आम्ही आत्महत्या कशी करावी? हे लोक सुखी कसे ? ते मुळीच सुखी नाही. ह्यांचं काहीतरी चुकलेलं आहे आणि ते असं चुकलेलं आहे, की जे खरं मळिवायचं ते मळिवलेलं नाही. श्रीकृष्णाने असं म्हटलेलं आहे, की चैतन्य जे झाड आहे, ते उलटं आहे. डोक्यामध्ये त्याची पाळंमुळे आहेत आणि खाली अधोमुखाकडे त्याची झाडं आहेत आणि ते त्या अधोगतीला लागलेले लोक आहेत. त्या अधोगतीला उतरणारे आहेत. त्या पाळंमुळांचा काही संबंध राहिलेला नाही. तेव्हा बाहेरचं जे सायन्स आहे, त्यांना वाटतं झाडाचं सायन्स आहे. जे मुळाचं सायन्स आहे ते ह्या देशात आहे. आपल्याजवळ आहे. हे सायन्स जर तुम्ही शक्ति घेतलं तर तुम्ही त्यांच्यावर मात करणार. कारण त्या सायन्सला प्लावति करणारं, त्या सर्व शास्त्राचा स्रोत असा ज्ञानाचा वशिल सागर जो आहे, तो आपल्या या मेंदूमध्ये आहे. त्यात जेव्हा तुम्ही जागृत होता, तेव्हा हे सगळं सायन्स म्हणजे अगदी डाव्या हाताचा खेळ वाटतो आपल्याला. 'काय आहे ह्या सायन्समध्ये!' आपण जे जे बोलू ती पूर्व दशा. हे तेव्हा ह्या सायन्सच्या कड्यात जे लोग गेले, ते अधोगतीला म्हणूनच गेले. त्यांनी अँटमबॉम्ब बनवला, बनवलं, ते बनवलं. अराजकता पसरवली. सर्व तरहेचा त्यांना त्रास झाला. तर जे ह्या नव्या स्थितीला येतील, ज्यांना ह्याचं सायन्स कळेल, परमेश्वराचं सायन्स, ज्याने सर्व ... (अस्पष्ट) चालतात. नानकसाहेबांनी हात लावून दगडातून पाणी काढलं. ही गोष्ट खरी आहे, काही खोटी नाही. असे अनेक आपल्या इथे चमत्कार घडले. हे सर्व खरं आहे! फक्त अजून तुम्ही अधिकारी होत नाही. जोपर्यंत त्याच्यामध्ये परमेश्वराचं साम्राज्य येत नाही, तोपर्यंत आपण अधिकारी होऊ शकत नाही. तर मुख्य म्हणजे सगळ्यांनी सांगितलं फार कठीण आहे. सगळ्यांनी असं सांगितलं की ह्याच्यातून कठीण काहीच नाही. काही लोक तर कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे आम्ही काही तरी बेडकासारखे उडू लागतो, वगैरे सांगतात. म्हटलं, हे कशावरून ? म्हणे एका पुस्तकात लहिलं आहे. पुस्तकातही लहिलं टाकलं. तुम्ही ते घेऊच नये. कुंडलनी ही तुमची स्वतःची आई आहे. तुम्ही जेव्हा जन्मला तेव्हा तुमच्या आईने सगळा त्रास उचलला. सगळं तनि सहन केलं होतं, तुम्ही काही सहन केलं नाही. तशीच ही तुमची आई इथे बसलेली आहे. अशी काही संधी आली की ज्यावेळेला तची जागृती होईल, तेव्हा ती आपल्या मुलाला परत घडवणार आणि तो पुनर्जन्म हा साधला पाहजि. आपल्याकडे ज्याचा दोनदा जन्म झाला तो द्वजि. म्हणजे ज्याने ब्रह्माला जाणलं तो ब्राह्मण. पण आता असे ब्राह्मण आहेत कुठे ?(अस्पष्ट) ज्याने ब्रह्माला जाणलं नाही तो ब्राह्मण नाही, ज्याने तुम्हाला जाणलं तेच खरे ब्राह्मण. ह्याला शास्त्राधार आहे. व्यास मुनी स्वतः एका कोळीणीचा मुलगा होते. त्याच्या वडलांचा पत्ता नव्हता. वाल्मिकी हा एक साधा कोळी होता. आज त्याचं रामायण सार्या जगामध्ये वंदनीय आहे. अशी अनेक उदाहरणं आपल्यामध्ये आहेत. शबरीची बोर, उष्टी बोरं, श्रीरामाने इतक्या प्रेमाने खाल्ली. श्रीकृष्णाने वडिराच्या घरी जाऊन भाजी खाल्ली, अशी अनेक सगळी उदाहरणं असतांनासुद्धा आपण अजूनही ही जातीयता, हे जे जुने पांघरलेले घोंगडे आहे, त्याच्या खालीच भजित पडलो आहोत आणि कुजत पडलो आहोत. ही व्यवस्था बुडायला मोठमोठे लेक्चर्स देऊन होणार नाही. सांगून कवि तुम्ही एक आहात, एकाच परमेश्वराचे अंग आणि प्रत्यंग आहात, हे सांगून समजणार नाही. तेव्हा बोलाचाच भात, बोलाचीच कडी. हे अंगप्रत्यंग जे आहे ते नेहमी वेगळं दसिणार! कारण त्याची समग्रता आज आपण जाणलेली नाही. ह्याची जाणीव व्हायला हा जो आत्मा आपल्या हृदयामध्ये आहे, हा सामूहिक चेतनेने प्लावति आहे. ह्याच्यामध्ये सामूहिक चेतना नाही आणि त्याला जाणल्याशिया आपण सगळे एकाच परमेश्वराचे अंगप्रत्यंग आहोत, हे आपण जाणू शकत नाही. म्हणजे हे बोट आणि हे दसरे बोट जाणतात, की आम्ही एकाच शरीराची दोन बोटां आहोत. ते काही असं म्हणत नाही की आमची जात वेगळी, तुमची जात वेगळी, काही नाही. एकाच कार्यासाठी जेव्हा त्यांना सज्ज व्हावं लागतं तेव्हा ते बरोबर एकजुतीने काम करतात. काही भांडणं होत नाही, काही वादविवाद होत नाही. काही नाही. एकसाथ लागले. कारण त्याच्यासाठीच ते आलेले आहेत. त्याच्यासाठीच ते राहतात. त्याच्यासाठीच ते कार्यशील आहेत. लोकांना जर सांगितलं की तुम्ही एक आहात तर ते दोन मनिटिसुद्धा टकिणार नाही. त्याची जाण यायला पाहजि आणि तीच आपल्या (अस्पष्ट) कारण जेव्हा तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार घडतो, त्यावेळेला तुमच्या हातामधून, तुमच्या बोटांमधून तुम्हाला ह्या चैतन्याच्या लहरी जाणवतात. ज्याच्याबद्दल आदिशंकराचार्यांनी कतितीरी लहिलेलं आहे. 'सलिलं, सलिलं,' थंड थंड अशा लहरी येतात. हद्दी धर्माचं तुम्ही जेव्हा पुनरुत्थान केलं, तेव्हा त्यांनी ह्या सर्व गोष्टी लहिलं ठेवलेल्या आहेत. शेवटी त्यांनी आईचेच वर्णन लहिलं. ज्याला सौंदर्य लहरी म्हणून आपण ओळखतो. पण आता जे 'अती शहाणे त्यांचे बैल रकामे आहेत', ते लोक असं म्हणतात की आदिशंकराचार्यांनी लहिलं नाही, कारण त्यांनी 'वविक चुडामण' वगैरे फार असे मोठाले तत्त्वज्ञान, तत्त्ववेत्त्यांनी वाचावा असा ग्रंथ लहिल्यानंतर सौंदर्य लहरी सारखं, वशिषतः आईचं वर्णनच लहिलं आहे, असं कसं! तर स्वतः ते असं म्हणाले, ह्याच्याशिया मार्ग नाही. वचिर वचिर करून तरी आम्ही कुठवर करणार! कारण ही बुद्धी सीमति आहे. जर असीमला उतरायचं आहे. तर काहीतरी घटति झालं पाहजि आणि घटना म्हणजे कुंडलनीचं जागरण. ह्याला पैसे काय देणार तुम्ही? मेहनत काय करणार तुम्ही? ते तुमच्यामध्ये स्थिति आहे, एका क्षणात. एका गावाला गेले होते जवळपासच्या, गणोरी. तेव्हा मला आश्चर्य वाटलं, दोन मनिटिंत सगळ्यांच्या कुंडलनी जागृत झाल्या. त्या लंडन शहरात चार वर्षे लागली मला सात माणसांच्यासाठी. माझे हात तोडून टाकले त्या लोकांनी! काय लोक आहेत ? गणोरीचा एक एक माणूस लंडनच्या हजारो लोकांच्या बरोबरीचा होता. नेऊन त्यांच्या पायावर घालावे. ही ह्यांची परिस्थिति आहे. काय तुम्ही बघता ? सायन्स मळिलंय का काय मळिलंय? काय कामाचे लोक आहात तुम्ही? तुमच्या पायाच्या धुळीच्या बरोबर नाही हे लक्षात ठेवा. आज सगळ्यांनी काय, 'माताजी, तुम्ही खेडेगावात काय फिरता ! तुम्ही रंजले-गांजले त्यांना बघता !' मग काय ह्या काळा बाजाराच्या लोकांना जाऊन बोलू मी! अहो, तथिच आहे सगळं माझं. त्याच ठिकाणी हे घडतंय आणि आश्चर्याची गोष्ट की ते स्वतः चकति झाले की माताजी, इतक्या लोकांना तुम्ही दोन मनिटिंत कसं पार केलंत? तथि अंबादेवीचं देऊळ आहे. मग काय होणार नाही का ? आपण देवीला नमस्कार करतो. देवी स्थानं आहेत आपल्याकडे माहिती आहे आपल्याला. साडेतीन शक्तीची स्थानं ह्या महाराष्ट्रात आहेत. त्या महाराष्ट्रात, त्या पठारात, त्या त्रिकोणाकार अस्थी वशिवात जी आहेत, त्याच्यात बसलेल्या आहेत ह्या महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती. आणि आदिशक्ती जी आहे ती इथेच तुमच्याजवळ नासकिली आहे. आपल्याला माहीत असेल. तला सप्तशृंगी म्हणतात. जथि सातही चक्र आहेत. तर हे खरं की खोटं? हे जे शास्त्र लहिलं आहे त्याबद्दल कोणाला माहिती का नसावी? कारण ती माहिती दाबूनच ठेवलेली आहे. ज्या वशिवाच्या कुंडलनीवर तुम्ही (अस्पष्ट) असता, आमहाला काय सोपेच जाणार आहे ते काम! आणि हे वशिष सुरू होतं. म्हणूनच ह्या भारतात, वशिषतः ह्या योगभूमीत आणि ह्या महाराष्ट्रात तुमच्याजवळ. ह्या महाराष्ट्रातच परमेश्वराचं सामर्थ्य प्रगट होणार आहे. आणि म्हणून ह्याला महाराष्ट्र म्हणतात. संबंध वशिवामध्ये सुद्धा असं राष्ट्र नाहीये. असे लोक आहेत. ते घ्यायला हवे. फक्त ह्या लोकांच्या बरोबर जाऊ नका. ह्याचा अर्थ असा नाही की ह्या

वाहून मानून लोकांना वाचवायचं नाही. वाचवायचं, पण फार कठीण काम आहे ! अगदी कंटाळा आला आहे. बारा वर्षे साहेबांची नोकरी झाली. परत त्यांना चार वर्षे दली. म्हणजे सोळा वर्षे झाली. म्हटलं, हे कसलं काय? चौदा वर्षाचा वनवास रामाने घेतला तर आम्हाला सोळा वर्षाचा आहे. आणि तुम्ही इतके धार्मिक आणि इतके उच्च स्थितीचे लोक आहात. हे सगळं वसिरून ह्या लोकांच्या मागे लागला. त्याला कारण असं, आपल्याकडे दोन तऱ्हेचे लोक धर्मउपदेष्टी. एक तर लोक असे, टाळ कुटत बसा. सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. भक्तीमार्ग आहे. कृष्णाने सांगितलं की, 'पत्रं, पुष्पं, फलं, तोयं, काही पण कृष्ण म्हणजे मुत्सद्दी मनुष्य. त्यांनी सांगितलं, 'ते घ्यायच्या वेळी घेतो, पण तुम्ही काय करायचं, तुम्ही काय (अस्पष्ट) असेल तर घेतो मी.' द्यायचं? अनन्य भक्ती !' आता या अनन्य शब्दावर खोळवून ठेवलेय तुम्हाला. अनन्य म्हणजे ज्याला दुसरा कोणी नाही. तेव्हा नसतं दुसरं कोणी, जेव्हा तुमचा परमेश्वराशी योग घडतो. ह्या अनन्य शब्दावर सगळ्यांना खळिबून ठेवलेलं आहे. आणि आपण म्हणतो वा! मी तर परमेश्वरामध्ये सतत तल्लीन होऊन त्याचेच नाव घेतो. अहो, पण एक साधी गोष्ट आहे, जेव्हा तुमचं टेलिफोनशी कनेक्शनच नाही लागलेलं तर तुम्ही टेलिफोन कोणाला करता ? एक साधी गोष्ट आहे. योगाश्रयाय भक्तीला काहीच अर्थ नाही. त्याच्यानंतर खरी म्हटलेली आहे. अनन्य भक्तीमध्ये अर्थ साधा असा आहे, की त्या परमेश्वराशी योग साधा. अनन्य भक्ती जी ज्या मोठमोठ्या साधु-संतांनी आपल्याला सांगितलं की तुम्ही भक्ती मार्ग करा, पण ते स्वतः एक आत्मसाक्षात्कारी होते. त्यांच्या भाषा बघा कशा ! गोरा कुंभाराला भेटायला नामदेव गेले. आपण नामदेवांना ओळखलं नाही. आपल्यासाठी ते एक शप्पी. गोरा कुंभार, तो कुंभार. त्याला भेटायला गेले. त्यांनी काय लहिलं, 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी,' आता ही भाषा कोणाला समजणार आहे ? संतांच्या श्रवण कोणाला समजणार आहे का ! नरिगुण काय आणि सगुण काय? नरिगुण म्हणजे चैतन्य! त्याला भेटायला म्हणून आलो, तुझ्या चैतन्याला, पण तू सगळ्यात बसलेला आहेस. सगुणच होऊन बसलेला आहेस. हे नामदेवांनी म्हणायचं, जो एक शप्पी आणि तो गोरा कुंभार, जो कर्मातीशी खेळतो तुसता, त्याने ते समजायचं. त्यांनीच बोलायचं आणि त्यांनीच समजायचं. अशी ती भाषा होती, पण आज ही वेळ आलेली आहे ! आपण सगळेच संत होऊ शकतो. सगळेच होऊ शकतो. सगळ्यांनी संत झालं पाहजि. त्यासाठी काही सोडायचं, वगैरे हा मूर्खपणा करण्याची काहीही गरज नाही. काहीही सोडायला नको. सोडायचं काय? जे धरलेच नाही ते सोडणार काय तुम्ही? काहीही सोडायचं नाही. जथि आहे तथि रमलं पाहजि. ते मळिल्यानंतर अनेक लाभ होतात. साधं दर्शन का असेना! आता आईचं असं आहे, कोणत्याही घरी जायचं असलं तरी ती चॉकलेट घालून देते. तेव्हा लाभ सांगावे लागतात. 'माताजी, तुम्ही लाभ सांगा मग लोक जागृती होईल.' हृदिस्थानात तसं नाही. परदेशात मात्र ह्यांना सांगावं लागतं, उलटीकडून घास द्यावा लागतो. सरळ नाही घेणार. म्हणून सायन्समध्ये पॅरासपिरिथॅटिक (अस्पष्ट) म्हणून ह्यांच्याशी बोलायला सगळं, सायन्स शकिले, त्यांना शक्तिवण्यासाठी आणि भिग हे सांगितल्यानंतर त्यांच्या डोक्यात थोडासा प्रकाश पडला. पण बुद्धीने परमेश्वराला जाणता येत नाही. सिस्टीम आणि... कुंडलनी जागरणानेच परमेश्वराला जाणा. दुसरा कोणताच त्याला अन्य मार्ग नाही. तर प्रत्येक माणसाने (अस्पष्ट) लहिन ठेवलेलं आहे. तर हे ह्या शंभर वर्षातच हा प्रकार झालेला आहे. त्याच्या आधी कोणी असं लहिलं नाही. कधी तुम्ही ज्ञानेश्वरांचं वाचून बघा. त्यांनी असं काही लहिलं नाही. त्यांनीही कुंडलनीच्या वरिद्ध लहिलं नाही. पण ह्या शंभर वर्षांमध्ये हे दीड शहाणे कोण जन्माला आले ! समजत नाही. तेव्हा ही कुंडलनी शक्ती तुमच्यामध्ये आहे, ती जागृत होते, त्याने तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार होतो. ही गोष्ट अगदी नरिविवाद आहे आणि आपण सिद्ध करून दाखवू. आपण जर एखाद्या कॉलेजला गेलो, स्कूलला गेलो, तर आपण बघतो काय होतं ते! आधीच जर आपण गेलो तर काही डोक्यात जाणार आहे ? तेव्हा नम्रतेने (अस्पष्ट) अस म्हणून आपल्या डोक्याने ... सहजयोग लाभेल. लोकांना फार आश्चर्य वाटतं, की आम्ही एवढे शकिलेले. आम्ही एवढे वद्वान. आम्ही सगळी गाथा वाचली. आम्हाला सगळे पाठ आहे. आणि हे सगळं सांगणारे लोक म्हणतात, की माताजी आम्ही तुमचे पाय धरलेत. आम्ही काहीच नाही. आम्ही कुचकामाचे? अहो, असं कसं होऊ शकतं ? त्यांनी कोणतीच दशा नाही घेतलेली. मधोमध आहे. तशियेचे जो मनुष्य असतो तो कोणत्याही अतशियतेला जातो, त्यात संतुलन जातं आणि ते एकदा संतुलन गेलं म्हणजे फार कठीण काम आहे आणि त्याला मग जागृती देणं त्याहूनही कठीण. तर ते संतुलन पहिल्यांदा असावं लागतं. मग जागृती द्यावी लागते. जागृती झाल्यावर आत्मसाक्षात्काराचा अनुभव येतो. पण ही पहिली गोष्ट म्हणजे आपल्या तब्येती सुधारतात. डॉक्टरांची बलिं वाचतात. भृगु मुनींनी, जे इथेच तुमच्या जवळपासच राहिलेले आहेत, त्यांनी दोन पुस्तकं लहिली, एक तर भृगु संहिता आणि दुसरं म्हणजे नाडी ग्रंथ. नाडी ग्रंथ फार कमी लोकात आहे आणि वाचतात. त्या नाडी ग्रंथात त्यांनी स्पष्टपणे सांगितलं आहे, की अशी वेळ येणार आहे, की ज्यावेळेला सहजच अशी कुंडलनी जागृत करणारे असे कोणी येणार आहेत आणि ते झाल्यानंतर मग जगातले हॉस्पिटल्स वगैरे पुष्कळच कमी होतील, असं लहिलं आहे. आधीच लहिन ठेवलं होतं. तेवढेच होणार आहे, ह्या जगाला संबंध दुसरेच रूप येणार आहे. एक प्रेमाचं, आनंदाचं, सौख्याचं! आता गणपतीपुढ्याला आमचा फार मोठा कार्यक्रम झाला. त्याच्यात ४८ लग्नं झाली. अहो, एक लग्न म्हणजे कति त्रेधा असते. पण ४८ लग्न, इतकी व्यवस्थिती, इतक्या आनंदाने, इतक्या आरामात, इतक्या शसितीत झाली, की स्वर्गच खाली उतरला असं वाटायला लागलं. हा स्वर्ग हा संसारात आणायचा आहे. 'अवघाची संसार सुखाचा करीन,' असं जे त्यांनी (संत तुकाराम) म्हटलं होतं, ते कसं करणार ? त्यावेळी ते बोलले नाही. जे बोलले त्यातच काही लोकांनी अर्थाचा अनर्थ केला. अजूनही पुष्कळसे लोक श्री संत तुकारामांना तुक्या म्हणतात. ह्या अशा परिस्थितीत जेव्हा की आम्हाला त्या नवीन प्रगती मार्गावर सहजच स्वातंत्र्यामुळे जावे लागत आहे, तेव्हा आपण एकदा वळून पाहिलं पाहजि, की जे लोक ह्या मार्गावर गेले, ज्यांनी आपली प्रगती केली, त्यांनी आपली काय स्थिती करून घेतली आहे ? हे असं कसं झालं? ते जर खड्ड्यात गेले तर आम्ही त्यांच्याबरोबर खड्ड्यात जाणार आहोत का? त्यांच्याकडे लक्ष दिलं पाहजि आणि जे त्यांचं असं काहीतरी झालेलं आहे, त्याला कारण काय आहे ? हे आपण शोधून काढलं पाहजि. एकच कारण आहे, की हातातली पतंगाची दोर तुटलेली आहे. आणि ती दोर ज्या हातात आहे, ती म्हणजे ती जागा, ते स्थान आत्म्याचं आहे. आत्म्याला मळिल्यानंतरच तुम्हाला आनंद मळिल. तुम्हाला काळेल आनंद काय आहे. तुम्हाला काळेल समाधान काय आहे. तुम्हाला बोटांच्या अग्रावर काळेल लोकांमध्ये काय दोष आहेत ? तुमच्यामध्ये काय दोष आहेत ? आणि ह्यांना ठीक करण्याची जराशी कला हस्तगत झाली, म्हणजे तुम्ही कुठल्याकुठे पोहचून जाणार. ही कुंडलनीची कला, (अस्पष्ट) गोष्ट आहे, ती आज आधुनिक काळामध्ये व्हावी, ह्याचं लोकांना आश्चर्य वाटतं. तर हे सगळं भाकित आधीच करून ठेवलेलं आहे. इतकेच नव्हे तर शंभर वर्षांपूर्वी विलियम ब्लेक म्हणून, मी तर त्याला भैरवनाथाचाच अवतार म्हणते, इंग्लंडमध्ये जन्माला आला होता, आणि त्याने संबंध भाकीत करून ठेवलं आहे, सहजयोग कसा असणार ? ह्याच्यात काय काय होणार आहे? अगदी बारीकसारीक त्यांनी वर्णन करून ठेवलेलं आहे. त्याचं भाकीत अनेक लोकांनी केलेलं आहे. हे भाकीत काही खोटं नाही. साधुसंतांनी सांगितलं ते खोटं नाही. ज्ञानेश्वरांनी जे पसायदानाचं वर्णन केलं आहे, 'जो जे वांछील, तो ते लाहो,' ते करण्याची वेळ आलेली आहे. तेव्हा सर्वांनी ह्याला सज्ज असावे आणि स्वीकारावे. अशी मी नम्र वनिती करते. आता आपल्याला काही प्रश्न असतील तर अवश्य विचारा, नंतर मग वेळेवर सांगण्यात काही अर्थ नाही. बेकारचे प्रश्न विचारू नका. कारण आम्ही काही इलेक्शन लढवत नाही कवि आम्हाला दसरं काही नको. जे तुज आहे तुजपाशी,

ते आम्ही दयायला आलो आहे. तेव्हा तुम्हाला काही व्यवस्थित प्रश्न असतील तर वचिरा. ० प्रश्न – (अस्पष्ट) उत्तर – ती नागणिसारखी धावत नाही. असं आहे, ती एक शक्ती आहे, ऊर्जा आहे. नागणिसारखं तचिं असा असा वेग असतो. म्हणून तला नागीण म्हटलं आहे. आता जर काव्यामध्ये वर्णन करायचं असलं तर आपल्याला माहिती आहे, की तुलनात्मक असतं. त्यात जर त्यांनी असं लहिलं तर एवढं घाबरायला काय झालं? प्रश्न – (अस्पष्ट) उत्तर – (प्रश्नकर्त्याला) तुम्ही पार झालेले आहात, तुम्ही सहजयोगी आहात? तुम्ही आमचा केलेला आहे सहजयोग? मग ते होणारच. बसा. अनाधिकार चेष्टा आहे. अनाधिकार चेष्टा केल्यामुळे होतं असं. ध्यानाला बसायचं म्हणजे सद्गुरूच्या आसनाखाली बसलं पाहजि. सद्गुरू कोण? नानक साहेबांनी सांगितलं, 'वही जो....', जो परमेश्वराशी एकाकार करतो तोच सद्गुरू आहे. समजा अनाधिकार चेष्टा आहे, कोणी सांगितलं, बरं तुम्ही असं करत बसा. आपण करत बसलो. तर त्रास होणारच. त्याला ह्शार माणसं पाहजि. कारण ज्यांना हे अधिकार आहेत तेच हे कार्य करू शकतात. हे कोणाचेही, 'येर्यागबाळ्याचे काम नोहे, त्याला पाहजि जातीचे.' म्हणून शक्य नाही. आता एखादा जर ह्शार इंजिनियर असला तर त्याला सगळे समजतं आणि तो बरोबर करून घेतो. पण ज्याला इंजिनियरिंग येत नाही तो सगळ उलट करून जाईल. तर आपण म्हणू की हे तर काय बुवा, म्हणजे तो इंजिनियर. (अस्पष्ट) कोणीतरी भामटा होता. आपल्याकडे पायलीचे पन्नास गुरू नविलेत. खरे गुरू म्हणजे चार-पाच आहेत. आश्चर्याची गोष्ट आहे. तेव्हा प्रत्येक दारोदारी गुरू बसलेले आहेत. तुम्ही अमुक करा, तुम्ही तमुक करा. असं सांगतात तुम्हाला. मी तुला मंत्र देतो. मंत्र घ्यायला कशाला गुरू पाहजि! स्वतः होईल, कुंडलनीचं जागरण करा म्हणावं. जर कुंडलनीचं जागरण झालं तर मग करू. कोणत्या गोष्टी अडकल्यावर कोणता मंत्र म्हणायचा, हे शास्त्र आहे. कोणीही सांगितलं, की आपण एकून घेतो त्याला. काही हरकत नाही, नवीन माणसं आहेत ती. काळजी करू नका. सगळ्यांचं ठीक होणार आहे. सगळ्यांची कुंडलनी जागृत होणार आहे. सगळ्यांचं भलं होणार आहे. पण एकच गोष्ट आहे, हे झाल्यानंतर त्याची कदर केली पाहजि. तुम्ही स्वतःची कदर केली पाहजि. स्वतःची इज्जत केली पाहजि. त्या आत्मसाक्षात्काराला पुढे वाढवलं पाहजि. नाहीतर एखादं बी रूजवावं आणि ते वाया जावं, असं झालं म्हणजे मला फार दुःख होईल. आई आमच्या दारापर्यंत आली. तनि आम्हाला हे फार मोठं धन दिलं. आम्ही ते मळिवलं आणि पुढे फेकून दिलं, असं झालं नाही पाहजि. तसं नाही झालं म्हणजे आमची कामगिरी साधली. फक्त एवढच मला म्हणायचंय की त्याचा आदर करा. स्वतःचा आदर करा. तुम्ही परमेश्वराचे (अस्पष्ट) आहात आणि त्याच्यामध्ये हा दवा लावा. आणि काही प्रश्न आहेत? प्रश्न – (अस्पष्ट, उत्तर – सहजयोगामध्ये आल्यानंतर आपल्या लक्षात येतं की आपल्यामध्ये कोणते दोष आहेत? त्यापैकी काही लोकांच्या असं लक्षात येतं, की आमच्यामध्ये व्हायब्रेशन्स कमी येतात. जसं हे गृहस्थ म्हणतात, की आमचे व्हायब्रेशन्स कमी येतात, त्याला कारण काहीही असू शकतं. ते चक्रांवर बघावं लागतं. तेव्हा जे (अस्पष्ट) बहुतेक व्हायब्रेशन्स कमी होण्याचं कारण म्हणजे शुद्ध इच्छा, जी आपण जागृत केलेली नाही. शुद्ध इच्छा म्हणजे मला दुसरं काही नकोय. फक्त मला परमेश्वर पाहजि. त्या परमेश्वराला (अस्पष्ट) सगळे मळिणार आहे. परमेश्वरच पाहजि, दुसरे कोणीही नको, अशी शुद्ध इच्छा. कारण ही केलं, तर कुंडलनी शक्ती, ही शुद्ध इच्छा! आलं कां? आलं नां! शुद्ध इच्छा, त्या शुद्ध इच्छेला तुम्ही जागृत एकदम व्हायब्रेशन्स येणार. आता आम्ही इथेच बसलो आहे बघा. इकडे तिकडे बघू नका. तुम्ही सगळे माझ्याकडे बघा! सगळे भाषणपटू आहेत. त्यांनी खरोखर राजकारण जॉइन केलं असतं तर बरं झालं असतं. धर्ममाच्या बाबतीत आहेत. सांगितलं, की ह्या देशातला, ह्या भागातला प्रत्येक माणूस हा परमेश्वराचा भाग आहे. प्रश्न – उत्तर – त्यावर असं उत्तर दिलं, हे बघा, तुम्ही समजून नाही घेतलं. दोन्ही बाजू फार स्पष्ट आहेत. जरा लक्षात घ्या. त्यांनी सांगितलं, 'येर्यागबाळ्याचं काम नोहे' म्हणजे कुंडलनीचं जागरण करणं हे येर्यागबाळ्याचं काम नव्हे. कारण कुंडलनीचं तुमच्यामध्ये जागरण करणं, हे आम्हाला जमतं. म्हणून आम्ही 'येर्यागबाळं' नाही. हा प्रश्न आहे. आणि तुम्ही खरोखर तसे आहात. तुम्हाला मळिणारच आहे. आणि मळिवाल ह्याची आम्ही हमी देतो. पण नाही मळिालं तर आमचा दोष नाही त्याच्यात. तो तुमचा दोष आहे. हे आधी सांगितलं मी. 'येर्यागबाळ्याचं काम नोहे' ते म्हणजे कुंडलनीची जागरण. कळलं कां? प्रत्येक मनुष्य नाही करू शकत. ज्याची (अस्पष्ट) खराब असते त्याला भक्तीमार्ग आहे. तर याप्रमाणे दोन तऱ्हेचे आपल्या शरीरामध्ये व्यापार होतात. एक तर प्राणशक्ती आणि मनःशक्ती. मनःशक्ती आणि प्राणशक्ती ह्यांचं जेव्हा संतुलन घटित होतं, तेव्हाच कुंडलनी जागृत होऊ शकते असं लोक म्हणतात. पण आपण ते संतुलन घडवू शकतो. काही कठीण काम नाही. ते झालं म्हणजेच कुंडलनी मधुर होते. म्हणजे प्राणशक्तीमुळे, कधी कधी प्राणशक्ती जास्त वापरल्यामुळे आपल्यात अहंकाराची बाधा जास्त होते आणि मनःशक्ती जास्त असल्यामुळे इंग्लिशमध्ये त्याला सुपर इंगो म्हणतात, पण आपण म्हणू की मन. त्याची बाधा जास्त असते. कोणतीही जास्त झाली म्हणजे संतुलन नसल्यामुळे मधली जागा अशी एकावर एक येऊन जाते. त्यामुळे कुंडलनी वर जाऊ शकत नाही. ती इकडच्या बाजूला सरकून जाते. दोन्ही शक्ती ज्या आहेत, प्राणशक्ती जी आहे आणि मनः शक्ती आहे त्यांची सांगड घालून कुंडलनीला उचलता आलं पाहजि. (अस्पष्ट) योगामुळे ही कुंडलनी जागृत होईल! पण ती तशीच जागृत राहील का प्रश्न आता ह्या पुन्हा सुप्त होईल? (अस्पष्ट) तुम्ही दुसऱ्यांची जागृत करा. ही शक्ती देण्यासाठी आहे. तुम्हाला गुरू करणार उत्तर – आहे. तुम्ही दुसऱ्यांना जागृत करणार आहात? आता इतकं सांगितल्यावर तुम्ही काय वचिरता? तुमच्यामध्ये सुप्तावस्थेमध्ये एक शक्ती आहे. तला आपण असं म्हणू शुद्ध इच्छा आहे ती. शुद्ध इच्छा म्हणजे परमेश्वराशी एकाकार. ही शुद्ध इच्छा जेव्हा जागृत होते, तेव्हा ती आपल्या ह्या सहा चक्रातून उठून ब्रह्मरंध्र छेदन करते. हे केल्यानंतर सर्वप्रथम आपल्याला असं ज्ञात होतं की आपल्या डोक्यातून असं गार गार वाटत होतं आणि चोहीकडे गार गार अशा चैतन्याच्या लहरी जाणवतात. ही जी नवीन शक्ती मळिली, ती सूक्ष्म शक्ती आहे. ती सगळीकडे आहे. पण आपल्याला, आतून आपण सूक्ष्म झालो (अस्पष्ट) आहे, म्हणून आपल्याला ती जाणीव झालेली नाही. त्याची एकदा जाण झाल्यावर ती कशी करते.

1986-0114, Makar Sankranti Puja

View [online](#).

Sankranti Puja (English/Marathi). Rahuri, Maharashtra (India), 14 January 1986.

English Part:

Today is a sad day for Me because we'll be now parting. I may not be able to meet you in Bombay. Maybe for a year this may not happen for some of you, and I would like to give you a little advice about the growth within yourself.

It is believed by people that God is helping us and we are in His kingdom. So whatever happens He looks after us. It is true but as you are the instrument of the God you have to also look after yourself.

For today's delay I would like to apologize but the delay comes because from Poona Mr. Kulkarni was to come and see us do this puja. Now I told him that his wife is a negative lady, and he doesn't understand his own importance, I would say. As a leader you must understand your importance. And another person who came, he asked, "Why don't you come with me?" He said, "I have to come with my wife." And that's how this delay has taken place because he's not here. He said he'll come for puja so the main thing was first to arrive here in time without a negative force pulling him.

So we conclude that it is important that first of all we should know that in any way we should not try to have any negative forces attacking us or involving us or attaching to us. She may be your wife, may be your husband, may be your son, may be your daughter, may be anyone. You must see that that person is negative through vibrations and don't have anything to do with such a person. Don't have, never listen to such a person, never agree to what that person says and do as you please because in vibrations you will know that the person is negative.

Of course that doesn't give you a hand to sort of a destroy another person or to completely finish Sahaja Yoga in that person. But on the contrary with love and proper advice you have to tell that person that, "You are being negative, you are a negative person. We are getting negative vibrations from you." Now that person may persist on the negativity, maybe because he does not know how to get out of it or maybe she does not know how to get rid of it or may be laziness. Maybe that her arrogance, because such people can be very arrogant and adamant and high-handed, could be very arbitrary also and could be so intelligent that they would cheat themselves with their own intelligence. They will not accept your advice, whatever it is. Try to tell them as far as possible, you have to go to a great extent, because you are not here for them, you are here for yourself and for God.

So you have no business to waste your energy with somebody who is a positively negative person. And in that the approach should be such that you try to help that person as far as possible. Supposing she has some bad habits, she's taking drugs, all right, try to take out that part, the drug and all that, try to do whatever is possible. Give a bandhan, beat her with shoes but your attention should not be completely towards one person who's negative.

Normally in an ashram, I've seen, mostly one negative person appears and the whole ashram gets upset. It's a very common thing because one nasty person can spoil the whole show. Like today I had to spend some money with another nasty person just for nothing at all, and because she's negative I had to fight it out Myself, I did not know how others are going to fight it out. But you have to tell frankly on the face that, "If you want to go to hell you can go, if you want to go to God then you should change yourself, you have to transform yourself, you have to be all right."

Everyone can get cured. Lazy lumps are the only difficult things, lazy people, because they have excuses. They are the most difficult things, lazy people are the most difficult people I have seen. If the person is not a lazy person, it's very easy to make him do things. For a lazy person everything is difficult because he's indulging into laziness.

But one must remember one principle of Sahaja Yoga which is very important. I think one should write it down in your heart. This

is a very important essence of Sahaja Yoga, of how to grow, that you should know how to raise your Kundalini. You should know how to meditate and to find out about your problems, your defects and then remove them and raise your Kundalini. If you cannot raise your Kundalini you cannot improve in Sahaja Yoga.

Now the Kundalini falls off with many things, as you know, if you have defects. Even supposing you have a weakness for your wife, you worry about her, you think about her or your husband, who is a negative person, the Kundalini will be sucked down. It will be sucked down with all these negative attentions, any kind of a negative attention you have, it will be sucked down.

And such negative people always push forward, they'll sit in front of Me, they'll be just there to trouble Me. They'll never understand that we should be at the back, they are very great show-offs. They will sit just in front of My eyes, I see them, just I put My eyes straightforward and the person is straightforward before My eyes. Is a sign that they are all the time trying to displease the Goddess, all the time. Of course your Mother is such a funny Goddess that She never gets displeased. But there so many others who get displeased. I wish I had known that, I really don't know, I think I'm nothing but forgiveness and I just don't recognize it. But it's a common point. A person who is a very positive person doesn't come forward much, keeps out, doesn't force Me to do things. Otherwise they'll force Me, "Do this, do this, sit down like this, I'll have this." Unless and until I tell you, you should not. Like I know some people, it's a headache to be with them where they'll ask, "Should I give you tea, should I bring this for you?" Why? I'll tell you if I need it. "Will you take this, will you take that, would you have this, would you like a white tea or a black tea or a yellow tea." I've no time to think about all these nonsensical things. And that's what distracts My attention from them and they don't get - it's a vicious circle -they don't get My blessings.

Linda, you are the one, now go on that side, you know that very well and you are the one who'll sit in front. Now I can tell you how many who are sitting in front of Me, most of them would be negative people, except for Alexandra, I can see that. Another is Martine. Is she there? Martine catches very well, yes, second one must be Martine, yes, come along. Martine catches very much. And you people don't want to see that you catch, you people don't want to see that you catch and then what happens that it affects the other person. The leaders are affected. Who is next? Now who is next, let's see. Behind her, she has eye trouble, she has a problem, she should not sit in front, she should be on the side. I need not worry that far but still, let her sit on the side.

I've just pointed it out to you that you can make out a negative person who has problems. First of all, complaining type: Anybody who is complaining of nature is negative, anybody who complains is negative. I never complain, do I? Did I ever complain. I've been to all your programs anywhere, did I ever complain that the bed is not all right? Suddenly the other day I discovered the bed on I sleep is really hard like a rock, really. I just suddenly discovered because I sat on it. But I didn't complain to anyone. I said, "It's all right." Because I'm quite comfortable Myself with it. So this is it that shows a person who's not comfortable within himself is still negative and such a person should try to keep out of Sahaja Yoga. That's the best way the person is going to be helped.

For negative people also you must remember you must try to keep out of Sahaja Yoga. Don't try to show off, because such a person always wants to come forward. Why? Because he'll be blessed, because he'll be saved. It's a kind of a, like a beggar coming to a rich man, but it's not so. In Sahaja Yoga it's the other way round, everything is just the other way round, you can put everything the other way round, then you'll understand. In Sahaja Yoga those who keep out of My sight are better blessed. Those who do not ask Me questions, whether I should have this or that are better blessed. Those who do not claim anything from Me are better blessed. Those who do not challenge Me are better blessed.

Miracles happen. Like in My passport, this has happened before also, I did not know in Australia, but Mr. [Shivastava?] told Me that My passport has expired, I must get the validity again sanctioned. When I came here, Warren told Me at least three times, then I asked Warren, "Should I go to Delhi to get it done because if I go to Hong Kong how will I do it, without a passport?" And then I said, "Let's see." I opened the passport - it's already sanctioned till eighty-eight. So, you see, for that one has to understand that we must know our priorities; we must know what is important. For Me it was important I have to go to Hong Kong, I couldn't find any time when I could go there, at a time when it would not be very hot. And just it worked out for Me, I don't have to go to Delhi first and I'm now ready to go.

It has happened so many times and even if something goes wrong with My passport or anything because of negative forces, I use it for an advantage. So even if somebody is a negative person, use it for a positive thing. Now, example: I was going to America and I had sent My passport for visa and My husband who is so meticulous had taken it. And they gave the visa for the year ahead. When I went to the airport they said, "What? This is the visa for the one year ahead." One year ahead, they had given. So they said, "You can go next year, not this year, the visa is for next year." So I telephoned to My husband, it was a Sunday, he just got out of bed, he ran up and down, poor fellow, he said, "How is it I didn't see?" I said, "You didn't see. What has happened is that you didn't see. The fellow who did it was quite speedy I think, so he gave Me one year ahead, so now better find out." I mean, this is what happens to the speedy people. They'll give you visa for one year ahead. That's another extreme positivity. Now, then as a result of his running up and down, they all got shattered, you know the Americans especially felt, "Oh God, what a mistake it was." So they gave Me visa for five years.

So instead of feeling unhappy about the negativity and making miserable faces and making yourself miserable and Me miserable with that, best is to laugh it out and use that negativity for your positivity. In the beginning only it happened that once we were going to Nasik, and while going to Nasik our car failed and everybody said, "Mother, your car never fails, how it has failed?" I said, "Let it be, it's all right, it's very nice here, I can look around, I can see around and all that." They couldn't understand why I was so relaxed about it. So the car failed and it took about one hour. Now the people who were sahaja yogis before never used to cure anybody, never used to look at anyone, never used to raise anybody's Kundalini, all very frightened. But as I was not there, they felt very challenged because there's such a big crowd there, they didn't know what to do. So they said, "All right, we'll raise your Kundalini." That's how they started doing it and it's helping now, [we were now,?] that you are doing it. Otherwise they would not touch it.

So every disadvantage, every negativity is to be used for positivity. As I've told you before also an example of a little cell going inside the Mother Earth, sees a big boulder there, goes round it, [ties?] round it again and again and again and uses it for further holding of the tree, for the support of the tree. That is what is wisdom, that is what is wisdom and this wisdom comes through meditation, meditative method.

So you must everyday meditate and raise your Kundalini, otherwise you cannot grow by saying, "Mother, I love you, I love you," writing Me ten pages letters, which is impossible to read, doing all kinds of things like that and asking Me questions morning till evening. Nothing, nothing is going to help you to understand Me or to understand yourself or to understand Sahaja Yoga or to grow in Sahaja Yoga. You may talk, discuss, do what you like, to understand Sahaja Yoga best is to keep very happy. Happy faces, happiness within yourself, joy within yourself, try to see the essence of joy in everything, don't try to criticize, make yourself miserable. But to raise your Kundalini every morning religiously, every morning, every night raise your Kundalini. Kundalini is like the nourishment, the nourishment, the water of life for the growth of your inner being.

If you do not meditate, if you do not know how to raise your Kundalini, you better try to learn it. Negative people always avoid that because then they feel burnings, they feel this. Face it up for a while, doesn't matter, face it up, clear out yourself and see that you raise your own Kundalini. Don't blame your husband, don't blame your wife, don't blame your children, don't blame your atmosphere, nothing of the kind. You can go in the jungles everyday, you can go anywhere you want to, if you want to do it, you can do it. But people must understand that now we are saints, and saints have to do that.

You'll be surprised if you start meditating, most of your problems will disappear because all physical problems will be looked after by God. All material problems will be looked after. All other problems, family problems will be looked after. But the main problem is how to make you do it. It's like once you eat your food your tongue can taste it, it gets the saliva, it goes down, it's all looked after, it goes down properly, down below it is all... the juices are secreted, they know that the food is coming, it is digested in different parts, as it is, it is all built-in. But you must put it in the mouth, and this is what is the mechanism of Sahaja Yoga is that you must meditate and raise your Kundalini. In so many ways, in so many styles, in so many angles I have said this again and again and again and again. But that's what we do not do. And know your purpose, you must know your purpose.

Like as I said that the leaders do not know their importance at all. They behave sometimes in a manner which I can't understand.

They become so silly about their wives, their husbands that I cannot understand. That's not important at all. If they're leaders, they have responsibility.

Secondly, the leaders must tell off people who are to be told off, it's very important. If you cannot tell off people, it's no use. And that's how the leadership is not going to be respected, if you do not tell off people who are negative. One negative problem comes in, immediately they'll report it, I immediately know this is his wife or husband must be doing nonsense there. Immediately it is reported, "This is happening, that is happening," is a sign of negativity. Immediately you can solve the problem, give bandhans.

The simplest way is to sit before My photograph and just say, "Mother, please this is the problem," finished. There's no need to take a telephone and telephone to Me at about two o'clock in the night. Just do that, but the trouble is you cannot because your system is not yet reached that point. It's such a vicious circle. Your system must reach that point where the connection is absolutely there, you don't care for leadership, anything, but you care for your inner growth. If your inner growth is in that position it will happen automatically. This is what it is, very difficult for people to understand that we have to be sensibly placed towards ourselves.

Now about the leaders I would say this about others also, that we have to be very, very sensibly placed about ourselves. Are we sensible towards ourselves? Some old people behave like children, some children behave like old people in the sense that start telling off, answering back, misbehaving. We must know our age, our group, everything and behave in a manner that is dignified. In a small age also if a child talks like a child, he can be very, very positive. I must tell you that I've had some very, very funny reports about some people which was so shocking that how did they arbitrarily behaved. And it's only thing that is behind is the sense of leadership. I wanted to be leaders, this wanted to be leaders, that wanted to be leaders.

There's nothing like leadership in Sahaja Yoga, you don't know your Mother is too capable. She doesn't need any leaders, you don't know Her, better know Her. She's too capable, very clever and cunning woman. She's all-powerful and She knows everything about you, She knows how to handle situations. She's not going to allow Sahaja Yoga to disappear because of somebody's stupidity. Know that! Sitting down here I know about everything about everyone. I may look very simple, it's not so. That's why I have to tell you that you don't consider yourself to be endowed with some sort of a special power as a leader. Only that you have the power through your Mother which you have to assert. So, "Whatever I'm doing is the Mother Who is doing it." And when you do that you'll be amazed that whatever you want will be sensible, whatever you'll ask for it will be sensible - sensible means which is related to Sahaja Yoga. And whatever you do will be sensible. All your dignity, everything will pile up together, but foremost thing and the most important: at any cost you must meditate.

This is what I have to now tell to our Indians also but for you it is very important because now you are returning back to "the real place." Like yesterday somebody said to Me, some westerner said, "Mother they are talking about why you left Vaikuntha and came to this India, is all right, but we would say why did you leave this India and came to us." Then the answer was there that the God has become mad about the saints because of the [saints?] and their company. But the saints have to be saints otherwise they become troublesome to Me. If I go to lunatic asylum nothing will happen to Me. If I go to, say, to a cemetery, nothing will happen to Me. But if a saint catches even a slightest thing, that troubles Me, tortures Me, not outwardly maybe, but inside. Because I've given you place in My heart, in My being, you circulate in My being. That is how I know about you. So if you really grow better, if you improve better it will be a thing of joy for you and the greatest joy for Me as well, that's all I want that you should be, nothing else, nothing else.

Now one more assurance I want to give you that we are going to start certain projects in India. Now the time has come, we have acquired some land definitely now and we are going to work out some projects as soon as I settle down in India, we will start showing the manifestation of that. And maybe this kind of tour I may not be able to do after a few years. But then you yourself will be able to conduct these tours in your own country, go round because this is a training period where you will learn how to do this kind of thing. Of course in your country it's rather difficult to get such people but how to contact... I started with one person. So I'm just a lady, housewife and if I could do it, why not you?

So now go with a pleasant mind, enjoy yourself. It's very difficult for a mother to bear all this because when I leave India I feel terrible about the Indians, when I leave you I feel terrible about you. It's something horrible that I want that somehow or other we all should have one huge country of our own where we all settle down happily together.

So on behalf of you I would like to thank all the Indians who have done so much for us, given us all the comfort, according to them it was discomfort but according to you it was comfort. Now you are going on this tour, I would request you not to discuss other mundane nonsensical things on the way but discuss Sahaja Yoga. Understand, there are people who are just new, tell them about Sahaj Yog, let them know what is Sahaja Yoga is, also explain to them what is Sahaja Yoga.

You'll be travelling now quite a lot and also you'll be going to places where we are going to have our projects done. You can have a look at it, will be a good idea and also you think about what kind of projects we can have in this country which will help them to achieve better results in Sahaja Yoga. All these we have to discuss and this group is much more serious-type, I think, and it's going to work out something seriously. About the future plans that we would like to have here and abroad and whatever are the dates and things you would like to do. In the month of May, June, July I would be in the West and May I would like to keep for America, if possible, at least the second half of May. The rest of it you can adjust it the way you want to have and also arrange your programs among yourselves whichever way you say is all right. This time it was desired that I should go to Greece, I don't mind, I would like to go there and do the needful. I hope all the leaders have got the [chains?] I have given to Warren. All right, it's done now. I worry about all little, little things like that. Teach yourselves, you cannot cheat others. Cheating is not allowed. If you do cheating, you will cheat your Kundalini. Kundalini knows everything.

...their husbands, not at all. Otherwise you ruin us completely. We might have to take out a rule that nobody who has a wife or a husband is going to be a leader. One of the two things or children. It's terrible it is sometimes.

(Talk continues in Marathi)

Side B, 24min 30s onwards

1986-0221, Public Program Day 1: Bhakti aur Karma

View [online](#).

चैतन्य लहरी सप्टेंबर / ऑक्टोबर २००० भक्ति आण कर्म प. पू. श्रीमाताजी नर्मलादेवीचे भाषण (सारांश) दलिली २१-२-८६ स्त्रीत्वाची जाणीव वसिरून पुरुषीपणाचे स्वभावधर्म दाखवू आजकाल आपल्यासमोर मानवी-जीवनासंबंधी अनेक पाहतात. हे एक प्रकारचे कठीण काम आहे. ही कुण्डलनी प्रश्न आहेत. आपल्यामध्ये जो बौद्धिक वर्ग आहे त्या लोकांना तुमची प्रत्येकाची स्वतःची आई आहे व पुत्राला पुनर्जन्म देण्यासाठी ती सदैव वाट पाहत असते. म्हणून ती जागृत झाली पाहजे व तेही सामूहिक प्रकारे होणे जरूर आहे. पूर्वीच्या काळी असे आत्मसाक्षात्कार प्राप्त झालेले थोडेफार लोक होते. मला कुणाशी वादविवाद वा भांडण कराच्ये नाही. आईची एकच इच्छा असते की तनि प्रेमाने तयार केलेले जेवण खाऊन पुत्राने दलिलीमधील सत्य शोधणार्या सर्व साधकांना नमस्कार. वाटते की आजपर्यंत झालेल्या अवतरणांनी हे कार्य का नाही केले? याला काय उत्तर देणार? वृक्ष जेव्हा बीजापासून तयार होतो त्या प्रकारे अनेक अवस्था असतात. म्हणून मी नेहमी हेच सांगते की सध्याचा काळ हा बहराचा समय आहे आणि काळांतच माणसाला त्याच्या पूर्व-पुण्याची फळे मिळणार आहेत. हे फार पूर्वीच सांगितले गेले व लहिलेही आहे. नल- दमयंती आख्यानामधेही हे सांगितले आहे की कलियुगामध्ये कलीने नलाचा पत्नीपासून वरिह घडवून आणला व त्याचप्रमाणे लोकांना भ्रमामध्ये गुंतवून सर्वनाशाकडे पाठवले या दुष्कृत्याची तृप्त व्हावे. ही एक सरळ, सहज गोष्ट आहे. हा वषिय सूक्ष्म व गहन आहे म्हणून सुरवातीला लोकांना इकडे वळवणे हीच अडचण येते. थोडा वेळ स्थिर होणे अवघडच होते; मगच एकाग्रता व नंतरची समग्रता अनुभवता येते. म्हणून माझी वनित आहे की तुम्ही सर्वांनी थोडा वेळ मी काय सांगते ते नीट लक्ष देऊन ऐका. शास्त्रीय प्रणालीमध्ये प्रथम एखादी गोष्ट वा सिद्धांत गृहीत धरला जातो व नंतर प्रयोग केल्यावर तो सिद्ध झाला तर त्याला मान्यता मिळते. शिक्षा म्हणून नल कलीचा वध करण्यास सिद्ध झाला; तेव्हा कली त्याला म्हणाला की या घोर कलियुगामध्येच सर्वसाधारण सामान्य पण वशिष्ट संसारी लोकांना आत्मसाक्षात्कार मिळवण्याची संधि मिळणार आहे आणि हाच कलीचा महिमा आहे. मग नलाने क्षमा मागून त्याला सोडले. या कलियुगातही काही अवतरण पृथ्वीवर आले पण हे कलियुग इतके घोर आहे की मोठ्या प्रमाणावर हे कार्य होऊ शकले नाही. दुसरा एक प्रश्न उठतो की एका स्त्रीलाच माता म्हणून हे कार्य का करावे लागत आहे. कुणी पुरुष का नाही करू शकणार? याचे कारण म्हणजे लोकांना दुसरा जन्म प्राप्त करून देण्याचे हे कार्य असल्यामुळे एक आईच ते करू शकते. हे कार्य करण्यासाठी खूप प्रेम, तळमळ व याच तत्त्वानुसार तुम्ही कुण्डलनी आणसिंहजयोग यांचा वचिर केला पाहजे. वरीधच करायचा अशी भावना बाळगल्यास काहीच अर्थ रहात नाही. नुसती वादावादी करून पदरांत काहीच पडत नसते. आणखी एक म्हणजे जो लोकांना भ्रान्तमिथ्ये आणतो त्याचेच लोक जास्त ऐकतात. कारण पुन्हा हे कलियुगच. नुसते नाम देणारा गुरू कधीच खरा प्रामाणिक नसतो. एखादा चक्राचा त्रास असला आणि त्या देवतेचे नाम दिले तर त्याला थोडाफार अर्थ असेल. मला तुम्ही त्याबाबतीत प्रश्न विचारले तर मला आनंदच होईल. जेवायला बोलवायचे तर नुसते जेवणाच्या पदार्थांची नावे सांगणे याला काय अर्थ? तसेच हे आहे. शिवाय आपल्या देशांत अ-गुरूंचे फार प्रस्थ माजले आहे, मंत्रमुग्ध झाल्यासारखे लोक त्यांच्यामागे धावत समजूतदारपणा बाळगावा लागतो. संयमही लागतो. यावेळी जर श्रीकृष्ण असते तर दलिलीमधीलच अर्धे लोक त्यांच्या सुदर्शनचक्राचे बळी ठरले असते. म्हणून हे कार्य करण्याची उत्कट इच्छा नरितर असली पाहजे. श्रीराम, येशू ख्रिस्त, बुद्ध, महावीर हे पण हे कार्य करू शकले नसते हे कार्य एक माताच करू शकते. आपल्या देशांत स्त्रीला जतिके आदराचे स्थान द्यायला पाहजे ततिके दिले जात नाही. उत्तर भारतात तर ही परस्थिति फार वाईट आहे. "यत्र नार्याः पूज्यंते । रमन्ते तत्र देवताः । हे वचन तुम्हाला माहित आहेत. पण इथल्या महिला जेव्हा पुरुषासारखे वागू लागतात तेव्हा स्वतःच्या राहतात व पैसे उधळतात. आता भक्तीबद्दल मी बोलते. सर्व प्रथम मला हे सांगायचे आहे की तुम्ही गुरू करण्याच्या फंदांत न पडता स्वतःचेच गुरू व्हायला शका. पूर्वीच्या अनेक संत व थोर पुरुषांनी तुमच्यातील गुरू-स्थान सिद्ध करून ठेवले आहे. त्याच्यावर तुम्ही अधिष्ठित व्हा. त्यातूनच तुम्ही स्वतःचे व दुसऱ्याचेही १८ चैतन्य लहरी सप्टेंबर / ऑक्टोबर २००० त्याच्यावर टीका केली आहे. लोकांचा विश्वास असला तरी त्या विश्वासाला अर्थ नाही. संचालन कराल व त्यांना मदत कराल. तुमच्या कपाळावर एकादश-रुद्र हे फार कडक दैवत असल्यामुळे कुणापुढे ही डोके टेकवण्याची तुम्हाला गरज नाही. मंदिरातील कसल्याही पुजार्यापुढे वाकून नमस्कार करण्यामुळे व त्यांच्याकडून टाळी लावून घेतल्यामुळे त्यांच्या बाधा तुमच्यामध्ये येण्याची व तुम्ही खाली खेचण्यासाठी त्यांच्या मागे लोक लागतात. पण त्यांची आजारी पडण्याची शक्यता असते. भक्तीमधील या चुका तुम्ही समजून घेतल्या पाहजे. भक्ति म्हणजे अंधश्रद्धा नव्हे. खरी दलिलीमध्ये आजकाल तांत्रिक मंडळीचे प्रस्थ फार माजले आहे. आपल्यापेक्षा वरचढ असणाऱ्या माणसाचे पाय वदिया ही राक्षसी (असूरी) वदिया आहे व तच्चिया मागे लागलेल्यांचा सर्वनाशच होणार असतो. त्यांच्या जवळसुद्धा फरिक् नका. परमात्म्याच्या नावावर तंत्र करणे म्हणजे परमात्म्याचा अपमान, भक्तीमध्ये अपार सामर्थ्य असते. म्हणून तुकाराम म्हणले अणुरणीया (थोकडा)। तुका आकाशाएवढा ॥ असे झाले म्हणजे 'मी' संपला; हीच अनन्य भक्ति. वरिह-गीत गाणारे खूप असतात पण मीलन-गीत आत्मसाक्षात्कारीच हा अधिकार तुम्हाला मिळवायला पाहजे. आत्मसाक्षात्कारी पुरुषाचे विचार आणि बोलणे नष्टापूर्वक असते. नविडणुकीसाठी मते मागणाऱ्या उमेदवारासारखे वरवर बोलणे तो करत नाही. म्हणून खस्तासारख्या अवतारी पुरुषाच्या शब्दांमध्ये शुद्धता व पावतिर्य असते, एका साधारण वेश्याला लोक नरिदयतेने दगड मारत असल्याचे पाहून त्यांनी श्रद्धा आत्मसाक्षात्कार झाल्यावरच येते. माझ्या पाया पडायला म्हणूनच मी लोकांना मना करंते. गुरू नानकसाहेबांनी सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी संतांचीच वचने आपल्या गुरूग्रंथांत समाविष्ट केली; म्हणूनच त्या ग्रंथसाहिबासमोर माथा टेकायला ते सांगत. मोहम्मदसाहेबांनीही हेच सांगितले वाटेल त्या गुरूच्या प्रभावाखाली येऊन लोक फक्त आजारी पडणार, भक्ति नेहमी डोळस असावी. नाही तर नुसती भोळी भक्ती काही उपयोगाची नाही. पण चांगले-चांगले लोक, सरकारी अधिकारी व मंत्रीसुद्धा वभूत किाढणार्या ढोंग्याच्या पायाशी येतात याला काय म्हणायचे? महिला तर याबाबतीत वाहूटेल त्या प्रकारांना बळी पडतात; मंदिरामध्येही वाहूटेल ते धंदे चालतात. परमात्मा शुद्ध व पवित्र असतो, मग त्याच्या नावाखाली चालणारे असले गलच्छ प्रकार तो कसे सहन करणार ? म्हणून भक्तिसर्व प्रथम डोळस झाली पाहजे. नाही तर ती भक्तीची वडिबना होईल. मी नेहमी सांगतो की भक्ति अनन्य झाली पाहजे. ही गातात. लोकांना खडसावले व म्हणाले "ज्या कोणी कधीच पाप केले नसेल त्याने प्रथम हिला दगड मारावा." साक्षात्कारी पुरुषचा अशा अधिकारवाणीमध्ये बोलू शकतो. भक्तिमार्ग व कर्ममार्ग या दोन्ही मार्गांनी मनुष्य परमेश्वराला प्राप्त होतो असे श्रीकृष्णांनी सांगितले ते या दोन्हीच्या पलकिडे जे ज्ञान आहे ते मिळवण्याचा हेतू समजावून देण्यासाठी. ज्ञानी म्हणजे पंडित कवि ग्रंथ मुखोद्गत असणारा चालला असतो. कुठल्या

देवाने उपास करायला सांगतिला मला पुजारी नाही तर ज्ञान हे ज्ञानी माणसाला नसा-नसामधून जाणवत असते. सृष्टीमध्ये ऋतूंचे नियंत्रण करणारी व सर्व माहीत नाही.. देवाच्या जन्मदिवशी उपास केला तर समजू जिवंत कार्य चालवणारी जी शक्तिचिराचरामध्ये पसरून राहिली आहे तचि हे ज्ञान. भक्ती आणि कर्माच्या संयोगातूनच ज्ञान मळिवता येते; अर्थात भक्तमिधून कर्म झाले पाहजि; कर्म व भक्तमिधून फारकत उपयोगाची नाही; म्हणजे श्रीराम-काळापासून चालत आलेल्या या भक्तीच्या नानावधि प्रकारांमुळे भक्तकिरणार्याने आपल्या जीवनांत मर्यादापुरुषोत्तम श्रीरामांचे गुण कसे उतरतील हे शकिणे. काया-वाचा-मनामध्ये ते अनन्यता मळिवण्यासाठी आधी आत्मसाक्षात्कार प्राप्त करून घेतला पाहजि. दुसरी गोष्ट उपास-तापास करण्यासंबंधी. कुठल्याही दविसाचा कसला ना कसला उपास माहीत नाही, कुठल्याही शास्त्रांत तसे सांगितल्याचेही मला शकतो पण एकूण भक्तीचे हे स्तोम माजवणारे प्रकार बेकार आहेत; त्यामध्ये भक्तीची खरी अनन्यता नाही व गहनता पण नाही. त्यासाठीच आत्मसाक्षात्कार हवा. एरवी पुरातन आपल्यामधील देवता नाराज होतात. भक्तीचा असा वपिर्यास गुण उतरले पाहजित. सहजयोगामध्ये इडा-पगिला नाड्यांचे जे भक्तमिधून अनन्यता आल्यावर ध्यानाचा आनंद खऱ्या कार्य मन (संस्कार) व अहंकार (क्रिया) यांच्याद्वारे चालते केल्यावर त्यातून काय मळिणार? अर्थाने मळितो. त्याचे वर्णन करायला शब्द अपुरे पडतात; त्यांच्यात संतुलन झाल्यामुळे टाळूवर स्पंदने होत असल्याचे जाणवते. म्हणून भक्तीचा अहंकाराचा एकांगी अतिरिक्त याचा हाच अर्थ. आश्चर्य एवढेच वाटते की सर्व साधू-संतांनी हे झालेल्या मनुष्याला जागृत मळिण्यास वेळ लागतो. ज्याची भक्तकिरतो त्याच्यासारखे कर्म करणे हा खरा धर्म; नाही तर त्यालाच नरानंद म्हणतात. "जब मस्त हुआ तब क्या बोले" खूप प्रकारे सांगितले असले तरी ते प्रकार संपत नाहीत, कबीर, नानक, तुकाराम, रामदास सर्वांनी परखड शब्दांत सारा मूढपणाच, म्हणून भक्तकिरतानाही भक्तमिधून दोष येता १९ चैतन्य लहरी सप्टेंबर / ऑक्टोबर २००० कामा नये याची काळजी घेतली पाहजि. ज्ञानेश्वरांनी भक्तविरोध ध्यानयोगही सांगितला तो न समजता नुसते अनेक गैरसमजूती आल्या आहेत; खरे तर 'हनु' हा शब्दच त्यांची मंदीर बांधून टाळ-भजन करण्याच्या व्यर्थपणा लक्षात कसा येणार? म्हणून भक्तीमधील आशय नीट समजून घेतला ठेवला होता, खरे तर सर्वजण 'भारतीय' म्हटले पाहजित. ही पाहजि. श्रीरामाला मानणारे श्रीकृष्णाला मानणार नाहीत मोझेसला मानणारे ख्रिस्तांना मानत नाहीत. अशा एकांगी पुराणामध्ये कुण्डलनीबद्धल सांगितलेले व लहिलेले आहे. भक्तीमधून काय साध्य होणार? तसेच तुसती भजने गात राहूनही काही प्राप्त होत नाही. जे मळिवायचे आहे ते आधी समजले पाहजि व ते प्राप्त होण्यासाठी आत्मसाक्षात्कार झाला मुसलमान त्याच्यावर अधिकार दाखवतात. हद्दी लोकांतही टाकला पाहजि. तो सकिंदराने सध्दि नदीकाठचे या अर्थाने भारतीय संस्कृती फार पुरातन आहे व फार पूर्वीपासूनच्या ग्रंथ- म्हणून आत्ताचा समय फार नकिडीचा आहे व आत्मसाक्षात्कार मळिवण्याची हीच वेळ आहे. नानकसाहेबही म्हणाले होते की, कहे नानक बनि आपात्तुमि दसि. भ्रमकी काई. नानक, श्रीराम, श्रीकृष्ण, मोहम्मद, येशू, बुद्ध, महावीर, खसित इ. नावे घेतली तर चैतन्य, लहरी जाणवू लागतात. पण पाहजि. मगच चक्रावरील सर्व देव-देवतांचे आशीर्वाद मळित असतात. हे न झाल्यामुळे दत्तात्रेयांच्या भक्तांना पोटाचे त्रास, श्रीरामांच्या भक्तांना उजव्या बाजूने त्रास, शक्तिभक्तांना हृदय- वकिार असे त्रास बऱ्याच लोकांमध्ये दसून येतात. योग' नसल्यामुळे त्या काळी आत्मसाक्षात्काराचे कार्य होऊ शकले नाही. पण आता ती वेळ आली आहे. जन्मोजन्मी परमात्म्याचा वेगवेगळ्या मार्गांनी चाललेला शोध संपण्याची ही वेळ आहे. परमात्माही तुमच्यावर प्रेमच करतो. म्हणून तुमची ही सहजयोग या सहजयोगातील भक्ति आपण कुणाची व का करतो हे साधकाला समजलेले असते; मंत्राचा फायदा त्याला समजलेला असतो. आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर तुम्ही समजते की हद्दी मुसलमान, खश्चिन हे सारे एकाच सामूहिकितेमध्ये उतरता व भक्तीमध्ये कसले पंथ वा भेद रहात नाही, हद्दी-मुस्लीम-इसाई हे भेदभावही रहात नाही. परमात्मा सगळ्यांसाठी एकच आहे. मोहम्मद सा. अल्ला-हो-अकबर बाबतीत अगदी वेगळा आहे. असहायता त्याला पहावत नाही. प्रकाशात आल्यावरच तुम्हाला परमात्म्याचे भक्त आहेत. भक्तीमध्ये फक्त प्रेमच पसरणारे असते म्हणून भक्तकिरणारा कधीही वैर बाळगू शकत नाही; तो प्रेमाच्या धाग्यामधूनच सर्वांना एकत्र बांधून ठेवतो. हा अनुभव फार आल्हाददायक असतो. म्हणून माझी तुम्हाला कळकळीची वनिती आहे की आत्मप्रकाशात या आणि आपल्या मानव म्हणाले त्यात वरिष्ठ (श्रीकृष्ण) चाच उल्लेख होता, खसित दोन बोटे दाखवून वषिणु व श्रीकृष्णाचेच संदर्भ सांगत होते. मोहम्मदसाहेबही दत्तात्रेयांचे अवतरण होते. त्यांनी व कबीरांनी सारखाच उपदेश केला होता. ज्यूंचा मोझेस हेहि दत्तात्रेयांचा अवतार होता. अर्थात धर्म-धर्म म्हणून झगडा होऊ शकत नाही, या सर्व थोरपुरुषांचे नाते सूर्य आणि त्याचा प्रकाशाइतके एकजीवी होते. त्यांना वेगवेगळे समजून भांडण-लढाई करणारे स्वतःचेच नुकसान करून घेतात. या थोर मंडळींनी केलेले उपदेश व नियम कालानुरूप व्यवस्था होती. मोहम्मद साहेबांच्या काळांत स्त्रियांची संख्या खूप कमी होती म्हणून ब्रविह-संस्था टकिवण्यासाठी पुरुषांना बहु-पत्नी करण्याची परवानगी होती. मोझेसच्या काळी ज्यू लोक अगदी अधोगतीला गेले होते म्हणून त्यांनी 'शरीयत सांगितली. पण आता जन्माचा गौरव मळिवा. 'सूरदास की सभी अवदिया दूर करो नंदलाल असे सूरदासाने म्हटले त्याचा आशय हाच आहे. तुम्हाला फक्त थोडेसेच चालायचे आहे आणि हे मळिवायचे आहे ज्याच्याशविया बाकी सर्व व्यर्थ आहे. हे तुम्हालाच समजणार आहे. कर्म आणि भक्तिया दोन्ही मार्गाचे ज्ञान हेच फळ आहे. परमात्म्याचे सर्वांना अनंत आशीर्वाद. तुम्ही जास्तीत जास्त सामूहिकिते उतरायला हवे. तुम्ही जास्त लोकांना भेटत रहा, जास्त उत्सुकता दाखवा. हे तुमच्या शरीरासारखे आहे. त्याचा जतिका वापर कराल तत्तकी त्याची क्षमता वाढत राहते.....

1986-0308, Mahashivaratri Puja

[View online.](#)

Mahashivaratri Puja 8th March 1986 Date : Place Pune : Type Puja या पुण्यनगरीला पुणे असे म्हणतात. पण आपल्या शास्त्रात याला पुण्यपट्टणम असे म्हटलेले आहे. सार्या वशिवातलं पुण्य या पुणे नगरातून वहात आहे आणि त्याचे वाहक तुम्ही सगळे आहात. आज हा केवढा योग आहे, की जे पुण्याचे स्रोत आहेत असे श्री शिव त्यांची पूजा तुम्ही इथे मांडलेली आहे. जोपर्यंत शिव स्थितीला उतरत नाही, जोपर्यंत त्याला आत्मसाक्षात्कार होत नाही, तोपर्यंत तो मनुष्य आंधळ्यासारखा वावरत असतो. कोणतीही मानवी धारणा ही एखाद्या छायेसारखी भ्रामक असते आणि त्या धारणेला बघून, त्यावर आसन मांडून मनुष्य आपलं आयुष्य कंठीत असतो. आत्मतत्त्व जाणल्याशिवाय सार्या वशिवातलं जे मर्म आहे ते मनुष्य जाणू शकत नाही. पण सर्वसाधारण आपल्या रोजच्या व्यवहारातलं सुद्धा, रोजच्या मानवाच्या जीवनातलं तत्त्व, मर्म मनुष्य जाणू शकत नाही. प्रत्येक मानवामध्ये हे श्वितत्त्व हृदयामध्ये प्रतबिंबित आहे, आत्मास्वरूप आणि हे सर्व वशिवाच्या आत्म्याचे प्रतबिंब जे हृदयात आहे, ते जाणल्याशिवाय ह्या सुष्टीचं सूत्रसुद्धा कळू शकत नाही. अंधारात आपण चाचपडत असतो. एकमेकांना ओळखत नाही, एकमेव एकमेकांना जाणत नाही, कसलीच आपल्याला जाणीव एकमेव नसते. त्याबद्दल भ्रामकता असते. जाणविसाठी ज्याला अंबसल्यूट म्हणतात, तो आत्माच मळिवला पाहजि. कारण तोच आपल्या सर्व नसानसांमध्ये एकमेव जाणीव देऊ शकतो. ज्याला वेदांनी वदि म्हटलेले आहे, की वदि झाले पाहजि. ते आत्म्याच्या शक्तीशिवाय आपल्या नसानसांमध्ये येणार नाही. आज जरी आम्ही कतिही म्हटलं की आम्ही जातयिता सोडून टाकू, जातीवाद सोडून टाकू, गरीब-श्रीमंत मटवून टाकू. म्हणजे असे कोणतेही प्रश्न ज्याला इश्यूज म्हणता येतील, जागतिक प्रश्न घ्या, की आम्ही वसिफोटक जेवढे बांम्ब आहेत त्यांना बंद करून टाकू कवि सर्व जगात एकच साम्राज्य आलं पाहजि अशा मोठ्या मोठ्या कतिही कल्पना केल्या आणि ते बाह्यातून तुम्ही कतिही साध्य केलं तरी ते नष्ट होऊन जातं. त्याला कारण ज्यांनी हे बनवलं आहे तो मानव, ती मानव जात अजून त्या स्तराला आलेली नाही जथि ती वशिवात्मकाला जाणेल. वशिवाचा आत्मा आपल्या हृदयात आहे. त्या आत्म्यात आपण जाणू शकतो की हे सर्व वशिव एका परमेश्वराने बनवलेले आहे आणि आपल्या सर्वांमध्ये त्याच परमेश्वराचा अंश हा आत्मा वरिजमान आहे. वरपांगीपणाने कतिही आपण म्हटलं, की आम्ही सर्व एक आहोत, आम्ही सगळी भावंड आहोत, तरी ती वरवरची भावना राहिल. खोल, आतमध्ये, हृदयात तो आत्मा वसलेला आहे. फक्त आपलं चित्त जेव्हा त्याच्या प्रकाशाने आलोकित होते, तेव्हाच मनुष्य समजतो की खरोखरच आपण एकाच शरीराचे अंग-प्रत्यंग आहोत. आज आपण वशिव धर्म स्थापन केला तो फक्त अशाच लोकांच्या आधारावर होऊ शकतो, ज्यांच्यामध्ये वशिवात्मकाचं प्रतबिंब पडलेलं आहे. बाह्यातल्या लोकांचा कोणताही तुम्ही असा वशिवाचा कार्यक्रम काढला तर तो फलित होणार नाही कारण त्याच्यात काहीसुद्धा सत्य नाही. तर सर्वप्रथम आत्म्याची आपल्यामध्ये जागृती न ही पूर्णपणे झाली पाहजि. तो जागृत आहे. पण त्याची जी जागृत स्थिती आहे ती चित्तात आली पाहजि. बाह्यातून प्रयत्न करूनही होऊ शकते, असं लोकांचं म्हणणं आहे, पणा मला असं वाटतं की ती आतूनच होते. आतूनच ती आपल्यामध्ये जागृती येऊ शकते. ती म्हणजे कुंडलिनी जागरणाने. कुंडलिनी ही शक्ती आपल्यामध्ये व्यवस्थित सुप्तावस्थेत असते. आणि ज्यावेळेला तचिं जागरण होतं, तेव्हा ही शक्ती, जसा एखादा दीप आपण पाजळून ठेवावा आणि त्याच्यावरती एखादी शक्ती कवि समजा गॅसची धार आली तर ती कशी पेटून नघिते, तसच आपलं चित्त आहे, ते संबंध आलोकित होऊन जातं. पण तो आलोक जोपर्यंत आपल्या व्यवहारात, आपल्या वागण्यात, आपल्या समाजात, आपल्या देशात आणि वशिवात पसरणार नाही तोपर्यंत सहजयोगी होऊनसुद्धा काही फायद्याचे नाही. जो आलोक तुमच्यामध्ये आला त्याच्यामुळे तुमच्या प्रकृतीला आराम पडला असेल. कदाचित तुमची मानसिक स्थिती ठीक झाली, शारीरिक स्थिती ठीक झाली, सांसारिक स्थिती ठीक झाली, तरीसुद्धा अजून तुम्हाला श्विशक्ती मळिलेली नाही. श्वाची जी शक्ती आहे ती वशिवाला आपण एक मानलं पाहजि. एक मानणं हे काही बुद्धीने नाही होत, पण ती जाणीव आतून येते की आम्ही सर्व एक आहोत. हे सर्वप्रथम श्वाचं दर्शन म्हणजे तो वशिवात पसरलेला आहे आणि त्याचं कार्य इतकं तोलून आहे, इतकं समजून आहे की तो प्रत्येकाला ओळखून आहे. आता समजा तुम्ही जर इथे दवा लावला तर या दव्याला हे समजणार नाही की कोठपर्यंत प्रकाश पोहोचवायचा कवि कोणत्या गोष्टीला आलोकित करायचं कवि कोणती अशी जागा आहे जथि हा प्रकाश गेला पाहजि, तो वचिर हा दवा करणार नाही. पण आत्म्याचं तसं नाही, एकदा जर तुम्ही आत्मा तेवला तर तो चैतन्य रूपाने तुमच्या हातातून वाहू लागतो आणि त्याच्यामध्ये ही जी आलोकित झालेली बुद्धी आहे ती त्या चैतन्यातून वाहते. ती तुम्हाला बरोबर सांगते की इथे तुमचं चुकत आहे, इथे तुम्ही ठीक चालले आहात, इथे तुम्ही पुढे चला. म्हणजे सार्या परमेश्वराची जी बुद्धी आहे ती या आत्म्यातून वाहते. सार्या वशिवातलं जे कार्य आहे, परमेश्वर करतो आहे ते तुमच्या हातूनसुद्धा त्याचप्रमाणे तो करवून घेत आहे. म्हणून सर्वप्रथम आत्म्याला प्राप्त झालं पाहजि, श्वाला प्राप्त झालं पाहजि. आता बाह्यातून कसं आपण श्वाकडे जाऊ शकतो, ते पाहिलं पाहजि. श्वित्त्वामुळे सत्य जाणलं जातं, कारण मी सांगितलं की वशिवाची सर्व शक्ती जी आहे ती एका शरीरातून वाहल्यासारखी आहे, त्यामुळे कुठेही काही होत असलं तरी तुम्ही या शक्तीच्याद्वारे सामूहिक चेतनेत सत्य जाणू शकता. सत्य काय कवि असत्य काय. हे जे केवळ सत्य आहे, जे अंबसल्यूट आहे, ते तुम्ही आत्म्यामुळे जाणू शकता. आणि प्रकाशाचा जो वशिष आहे की जेव्हा हा प्रकाश आपल्या हृदयात येतो तेव्हा मनुष्य आनंदात रमण करू लागतो. आनंदाच्या उमी गुण त्याच्या अंगात उठू लागतात. त्याच्या बुद्धीत, त्याच्या वागण्यात, सर्व गोष्टीमध्ये एक चमक येते. एक वशिष मोहीत करणारं, उच्च पदाला नेणारं असं एक व्यक्तित्व त्याच्यात जागृत होतं. अशा मानवाजवळ जो मनुष्य येईल त्याचा उद्धार होतो, त्याचं कल्याण होतं. तो सन्मार्गाला लागतो. उत्तम मार्गाला तो येतो आपोआपच हे घटित होतं. त्या संगतीतच हे सगळे घडून येतं, पण त्याही पलीकडे असा मनुष्य नेहमी आनंदात मग्न असतो. आनंदाला दोन बाजू नसतात, फक्त केवळ आनंद असतो, त्याला आपण नरिनांद म्हणतो. केवळ आनंद म्हणजे त्याच्यामध्ये आणि दुःख अशा एका नाण्याची दोन बाजू कवि दोन स्थिती सुख नसतात. मनुष्य एकमेव स्थितीत असतो आणि ती एकमेव स्थिती म्हणजे आनंद स्थिती आहे. यात तो साक्षी स्वरूप होऊन सुख आणि दुःखाच्या लाटांना बघत असतो. जसा काही नावेवर बसला आहे आणि समुद्राच्या कतिही लाटा आल्या तरी त्यांना तो मजेत न्याहाळून राहिला आहे. ती स्थिती, त्या न्याहाळण्याची स्थिती, ती स्थिती तुमच्यात प्राप्त झाली म्हणजे ह्या आनंदाच्या उमी, आनंदाचं सौख्य आणि आनंदाचं राज्य काय आहे ते लक्षात येतं. पण ते मळूनसुद्धा आनंद परिपूर्ण होत नाही. कारण जो या आत्म्याचा स्रोत आहे तो वशिवाचा आत्मा आहे. म्हणून जोपर्यंत हा आनंद वशिवाच्या प्रत्येक सीमेवर नेऊन पोहोचवत नाही, तोपर्यंत आपण आनंदात पूर्णपणे येऊ शकत नाही. म्हणजे एखादं समजा, समुद्रामध्ये फूल पडलं. तर ते

वहात वहात या कनिर्यावर जाईल, त्या कनिर्यावर जाईल, मग त्याची हीच गती होऊन जाते. त्यातच त्याला आनंद वाटतो, तसेच एकदा परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरला की त्याला वाटतं कोणाच्या हृदयाला जाऊन भडिवां कोणाला जाऊन मनुष्य सांगावं, कोणाला भेटावं कोणत्या देशात जावं आणि ही सुवार्ता सांगायची की तुम्ही सुद्धा आपल्या आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त व्हा. म्हणून विश्वस्वरूपत्व आल्याशिवाय आम्ही आत्मसाक्षात्कारी झालो, असं म्हणता येत नाही. जे लोक स्वतःला सहजयोगी म्हणतात ते अजूनसुद्धा जाती-पाती, नसत्या गोष्टींना धरून बसतात. आमच्या जातीतच लग्न झालं पाहजि. आमची जात, आमचं हे, आमचं ते, या मर्यादेतून नघालं पाहजि. आमचा देश, आम्ही हनुमान, आम्ही इंग्लिश, आम्ही अमेरिकन, आम्ही तुमच्यापेक्षा उच्च, तुम्ही आमच्यापेक्षा नीच, आम्ही उत्तरेत राहणारे, तुम्ही दक्षिणेत राहणारे, पूर्व, पश्चिम या सर्व दशा मानवाने ठरविल्या आहेत. परमेश्वराने काही बनविल्या नाहीत. त्याने काही या सृष्टीमध्ये वेगळेवेगळे देश वरगैरे काही बनविले नाही, पण वैविध्य आणि आणण्यासाठी इतकी सुंदर सृष्टी केली. पण माणसाचं डोकं प्रत्येक ठिकाणी हे शोधत असतं की आता आपण आपल्याला कसं वेगळं करून घ्यायचं, अलगद कसं करून घ्यायचं. तर आता मग पुणेकर झाले, मग मुंबईकर झाले, मग त्यातल्या त्यात पुणेकर म्हणजे सदाशिव पेठवाले झाले. मग त्यातले आणखीनही आतमध्ये गेले तर आणखीन कोणत्या बहिरित जाऊन बसतील देवाला ठाऊक! पण सहजयोग्यांनी बहिरित नाही गेलं पाहजि, सरोवरामध्ये फुलासारखं फुललं पाहजि. जो सहजयोगी अजूनसुद्धा अशा बहिरित आहे त्याने लक्षात घेतलं पाहजि की तो अजूनपर्यंत सहजयोगात पूर्णपणे उतरलेला नाही. तर सर्वप्रथम आपल्यामध्ये विश्वाचं जे स्वरूप आहे ते मान्य केलं पाहजि. तरच आपण श्रवितत्वाला उतरलो आहोत. हे कसं आपण वाह्यातून मळिवू शकतो ते आपण ध्यानधारणेत समजावं. जेव्हा आपण ध्यान करतो ध्यानाच्या वेळी, लक्ष आपल्याकडे असलं पाहजि, दुसऱ्यांकडे नाही. स्वतःकडे लक्ष देऊन बघायचं की आता कसले विचार आपल्या डोक्यात येत आहेत. माझ्या डोक्यामध्ये कोणकोणत्या धारणा मी करून ठेवलेल्या आहेत. त्या बघतिल्या पाहजि. एकतर मी अमका आहे, मी तमका आहे, मी ह्या जातीचा, मी त्या जातीचा, मी ह्या धर्माचा, त्या कर्माचा, प्रत्येकजण आपल्याला अती शहाणा समजतो. त्यात मी आहे का? मी त्याच्यामध्ये सामील आहे का? मी कोणत्या तरी एखाद्या गुरुपचा कवि एखाद्या देशाचा कवि एखाद्या लहानशा गल्लीतला एक नागरिक आहे का? की मी परमेश्वराच्या साम्राज्यातला नागरिक आहे ! स्वतःकडे आपण जेव्हा लक्ष देतो ध्यानामध्ये, कारण आपला संबंध आता आत्म्याशी झाला आहे, तसाच हा प्रश्न तुम्ही स्वतःला टाकाल. लगेच आत्म्याचा झोतच्या झोत तुमच्यासमोर येऊन उभा राहील आणि आश्चर्य वाटेल की नाही बुवा, आपण विश्वातले एक आहोत. एखाद्या लहानशा थेंबाने एका मोठ्या महासागरात मसिळावं आणि आनंदात रमावं असं का वाटू नये त्या थेंबाला. उलट त्या थेंबाचे आणखीन अणू-परमाणू होण्याकडे लक्ष का असावं त्याचं? कारण मानवामध्ये अनेक अशा गोष्टी एकत्र झालेल्या आहेत. त्याला आपण अहंकार म्हणतो, प्रती अहंकार म्हणतो, मानसिक गोष्टी आहेत. या सर्व गोष्टींच्यामुळे त्याची जी बुद्धी आहे कवि त्याचं जे मन आहे, ते एकाप्रकारे मर्यादित झालेलं आहे आणि त्या मर्यादा तो तोडू शकत नाही. तो समर्थ नसतो. त्याच्यामध्ये शक्ती नसते की या मर्यादा तोडल्या पाहजि. माझा समाज काय म्हणेल? माझे बाप काय म्हणतील ? माझी आई काय म्हणेल? म्हणून जे आदिशंकराचार्यांनी सांगितलं की, 'मला आई नाही, बाप नाही, मला कोणी नाही. मी श्रवितत्त्व आहे. म्हणजे तथि श्रवितत्त्वामध्ये मला मर्यादा नाही राहिलेल्या. अमर्याद, अनंत असा मी श्रवि आहे. आणि जो अनंत श्रवि आहे त्याला या अशा कुपुलक आणि मर्यादित करणाऱ्या गोष्टींचा कोणत्याही प्रकारे त्याबद्दल विचारच यायला नको. पण विचार जरी आला तरी त्याबद्दल दलितगरी वाटायला नको, की मी असं का केलं नाही, मी अशा धर्माचा आहे, मी अमका आहे. जो काही कोतेपणा आपल्यामध्ये आहे, तो सगळा या आपण धारणा केलेल्या गोष्टीमुळे आहे कवि आपल्यामध्ये ज्या धारणा केलेल्या गोष्टी आहेत त्यांच्यामुळे आहे. लहानपणापासून आता जर आपल्याला शक्तिवं की बुवा, कोणत्या तरी जातीचे लोक फार वाईट असतात! मग आपल्या डोक्यात ते बसलं म्हणजे बसलं. त्याने मर्यादा आल्या म्हणजे कोणी काही सांगितलं तरी सुटत नाही. पण एकदा का तुमच्यात विश्वधर्म म्हणजे काय आणि त्याचा प्रकाश कति सुंदर आहे तो पाहिला म्हणजे वाटतं की काय मूखासारखं आजपर्यंत मी या अशा मूखासारख्या गोष्टीमध्ये कसा रमलो होतो, मी का घोटाळत होतो. ही जेव्हा स्थिती येते तेव्हा म्हटलं पाहजि की आपली प्रगती उत्थानाकडे झालेली आहे. म्हणून सर्वप्रथम ही गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि की आत्म्याची पूर्ण जाणीव वाह्याच्या आधी आपल्या बुद्धीमध्ये पूर्णपणे प्रकाश पडला पाहजि. जे बुद्धीवर पांघरूण पडलेले आहे, जो अंधार आहे, तो अंधार आपल्यामधून गेला पाहजि आणि त्यासाठी फक्त स्वतःकडे लक्ष नुसतं द्यायचं. आता एखादा मनुष्य अत्यंत क्रोधी आहे समजा. लहानपणापासून त्याला क्रोध येतो कारण वातावरण त्याचं असं होतं. अशा वातावरणात राहिला जथि त्याला क्रोधी व्हावं लागलं, तुम्ही म्हणाल मनुष्य कोणत्या ना कोणत्या गोष्टीवरच बोजा घालतो त्याचा. स्वतःवर घेत नाही. कवि असं म्हणू की त्याच्या आईने त्रास दिला कवि वडिलांनी त्रास दिला कवि काहीतरी झालं म्हणून तो असा झाला समजा. आता त्या क्रोधी माणसाला जर तो क्रोध अजून जाचतो आहे, तर अजून त्याच्या हातात आत्म्याची तलवार आलेली नाही. आणि ही आत्म्याची तलवार ही प्रेमाची आहे आणि फुलांनी गुंफलेली आहे. तर तसरी गोष्ट म्हणजे लक्षात ठेवण्याची अशी आहे की आत्मा हा प्रेमस्वरूप आहे. नविळ प्रेम आहे. पण त्या प्रेमाला समजायला आपल्याला सुद्धा आत्मसाक्षात्कारच पाहजि. 'आत्मण्येव आत्मने तप्ताः' आत्म्यानेच आत्म्याला जाणता येतं असं म्हणतात. म्हणजे असं आहे की जर समजा तुम्हाला डोळे नसले तर तुम्ही स्वतःचे डोळेसुद्धा आरशात बघू शकत नाही. तसच जोपर्यंत तुम्हाला आत्म्याची ओळख झालेली नाही तोपर्यंत तुम्ही या आत्म्याचं स्वरूपसुद्धा जाणू शकत नाही. आणि ह्याचं नुसतं स्वरूप म्हणजे हा नुसता प्रेमाचा पुंज आहे. प्रेम. पण या प्रेमाला आपण जसं जाणतो, तसं प्रेम नव्हे. त्या प्रेमामध्ये लालसा नाही, कोणत्याही तऱ्हेची उद्धामता नाही कवि त्या प्रेमाला कोणतीही इच्छा राहत नाही. हे प्रेम सतत वाहत राहतं. वाहत राहतं आणि त्यातून जे काही उत्तम आहे, जे हितकारी आहे, ज्याला इंग्लिशमध्ये बेनोव्हेलन्स म्हणतात, ते घडून आणत असतं आणि ते घडवतांना कोणत्याही तऱ्हेची दुखापत, इजा कवि जबरदस्ती तो दुसऱ्यांवर करीत नाही, ते आपोआपच घडून येतं. आपोआपच घटित होतं. जे आपोआप घटित होतं, जे सहज आहे, ज्याला आपण स्पॉन्टेनियस इंग्लिशमध्ये म्हणतो, ती सहज स्थिती तुमच्यामध्ये आली आणि आपोआपच त्यात प्रेमाची शक्ती जर वाहत सुटली तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की या प्रेमाच्या शक्तीने सर्व कार्य होतं. तुम्ही काहीही करायला नको. पण फक्त त्याच्यामध्ये हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की आपण ज्याला प्रेम म्हणतो ते कोणत्या प्रकारचं आहे. पहिल्यांदा नरिपेक्षता पाहजि. की आता एक लहानशी गोष्ट. समजा, आम्ही अमेरिकेवरून साड्या घेऊन आलो. कुणाला सांगितलं, काहो, तुम्ही असं करा, आम्ही इतक्या आणल्या आहेत, अकरा साड्या, आता अकरा लेडजि शोधून काढा. तर एक आपली आई, एक आपली बहीण, एक मुलगी कवि एक आमची वहिनी असं करून त्यांनी सगळे नातलग आपली जोडून आणून ठेवले माझ्यासमोर स्वतः. म्हटलं, 'अहो, नदिन आडनावं तरी वेगळं असलेलं वरं असतं ! एकदम, एकजात एकाच आडनावाची अकरा माणसं कशी उभी केली?' 'अहो, पण माताजी, ते असं आहे ना, मी त्यांना ओळखतो. त्यामुळे ते मला माहिती आहेत.' 'असं का? मग तुम्ही सहजयोगी आहात ना! मग तुम्ही इतरांना ओळखत कसे नाहीत?' मग आता दसरं कोणाला तरी बोलवा. त्यांनी अशीच चार

नांव आणली. म्हणजे मी बुचकळ्यात पडले, की आता करायचं तरी काय करायचं? तेव्हा ज्या प्रेमाला नरिपेक्षता आहे, आता हे नरिपेक्ष प्रेम कसं असतं. तथि माझी भावना तुटते. माझं घर, माझा मुलगा, माझा भाऊ, माझी बायको, ही जथि भावना राहिली, तथि नरिपेक्षता नाही. अर्थात् प्रत्येकाशी जसा तुमचा संबंध आहे, तो संबंध आहेच, पण त्याठिकाणी चकितलं नाही पाहजि. मी पुष्कळदा उदाहरण देते, की जेव्हा जमिनीतून शक्ती नथिते आणता ती एखाद्या झाडात वावरते, त्यावेळेला ते समजा जाऊन ती एखाद्या फुलात अडकली, तर ते झाड तर मरून जाणारच, पण फूलही मरून जाणार. तेव्हा ही नरिपेक्षता ही सगळीकडे वाहते आहे. ज्याला जे पाहजि ते देत आहे. आता ही बघा, आपल्या इथे बसलात तुम्ही. इथे सगळ्या तरहेची ही वीज शक्ती, इलेक्ट्रिसिटी येत आहे. त्यांनी काही इथे लहान लहान दवि लावले आहेत, काही मोठे दवि लावलेत, काही तकडे फोटोग्राफ चाललेत, इकडे हे मी बोलते आहे हे माझं भाषण ते उचलत आहेत, सगळीकडे पंखे चालले आहेत, बघा. कतिरी तरी कामं करताहेत. ज्याला ज्याची गरज आहे ते करताहेत, पण ती कोणाला चकितून आहे का? ती शक्ती चकितून नाही, पण जेव्हा जिवितपणा येतो माणसाला, तेव्हा तो चकितायला लागतो आणि मनुष्य झाला म्हणजे अती चकित होतो. फारच चकिततो. म्हणजे मी कधी कधी म्हणते की माणसाला चकितू म्हटलं पाहजि. कारण चकितू शब्द बरोबर शोभतो त्याला. प्रत्येक गोष्टीला चकितायचं. काही असलं की चकितायचं आणि हे चकितणं जे आहे ते शक्तीला ओढून घेतं आणि त्याला बदिरप करून टाकतं. सुरुवातीला माझा मुलगा, माझा मुलगा, मग शेवटी, 'माताजी, या मुलापासून मला सोडवा. मला फार छळतोय.' म्हणजे त्याचेही इलाज होतच जातात. असं नाही की त्याचे इलाज होत नाहीत. म्हणून हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की नरिपेक्षता माणसामध्ये असायला पाहजि. नरिपेक्षतेमध्ये मनुष्याने प्रेम केलं पाहजि. आपली मुलगी आहे, मुलगा आहे, ठीक आहे. तुमची जबाबदारी आहे. ती पूर्ण करायची, पण त्याच्यात अपेक्षा नको, ही पहिली गोष्ट आणि दुसरं, हे माझं आहे म्हणून करायचं असं नाही. उद्या जर तुमच्या दारी दुसरी एखादी मुलगी आली, तर तच्चियावरसुद्धा ततिकेच प्रेम करता आलं पाहजि, तर तुम्ही नरिपेक्ष आहात, म्हणजे गुरू आहात. पण जी वशिवावरती प्रेमाची पाखर घालावी लागते, त्याच्यात जो आनंद आहे, तो म्हणजे परमेश्वरालाच वचारला पाहजि, कति आनंद आहे त्याच्यामध्ये! जर परमेश्वराने आपल्यावर प्रेम केलं नसतं तर त्याने सृष्टीच रचली नसती. अहो, डोकेदुखी आहे, सृष्टी रचा, मग त्यात माणसं रचा, मग ते तुम्हाला मारायला उठतात, वेड्यासारखे वागतात, परत तुम्ही त्यांना ठीक करा. त्यांना रयिलायझेशन द्या, मग त्यांना आत्मसाक्षात्कार द्या आणि ती ते वेड्यासारखे इकडे तिकडे धावतच असतात. मग कसं तरी त्यांना बोटीत बसवा, जबरदस्तीने बांधून ठेवा. तरीसुद्धा त्यांचं डोकं इकडे तिकडे चाललेले आहे, पण तो नरिपेक्ष असल्यामुळे सगळा खेळ आहे. नरिपेक्ष आहे. फक्त एकच परमेश्वर हा प्रेमाची भक्ती करीत असतो. प्रेमाच्या आनंदात असतो. मी प्रेम करतो हाच त्याचा आनंद आहे आणि त्या प्रेमातच तो राहतो. त्याला हा वचार येत नाही की याने, दुसऱ्याने मला मारलं की मला काही म्हटलं, की काही नाही. 'बाबा, माझं तुझ्यावर प्रेम आहे. तु काहीही कर मला. माझं तुझ्यावर प्रेम आहे.' ही परमेश्वराची प्रवृत्ती आहे आणि तीच प्रवृत्ती जेव्हा एखाद्या सहजयोग्यात येते तेव्हा मी त्याला नरिपेक्षता म्हणून. पण तसं दसित नाही. तसं दसित नाही. एखाद्याशी जर तुम्ही तुटकपणाने वागत असले तर तसेच वागत राहणार. ते तुटत नाही. म्हणजे चकितपणा झाला परत. एखाद्याशी जर तुम्ही चांगले वागत असला, तर त्याच्याशी तुम्ही चांगले वागत राहाल, पण दुसऱ्या माणसाशी तसेच वागत राहणार. समजा जर दोन भावांचं बनिस्सलं असलं. ते सहजयोगात आहेत, तरी आपापसात बोलताना मात्र एकदुसऱ्यांना तशाच रीतीने बोलतील. जसं एका भावाशी दुसरा भाऊ बोलतो. मग तुम्ही सहजयोगात कशाला आले. आत्म्याला मळिवायला. आत्मा म्हणजे काय ? आत्मा म्हणजे प्रेम करणारा तुमच्यातला स्रोत. मग त्याला स्वीकार्य केलं पाहजि. त्याच्या आनंदात उतरलं पाहजि. त्याला आपल्यामध्ये अशा रीतीने घेतलं पाहजि, की हे माझे सर्वस्व जे आहे, फक्त त्या आत्म्याच्या प्रेमाच्या भक्तीसाठी. त्या आत्म्याला जी भक्ती करायची प्रेमाची ती करू देत. मला काही आहे, माझं शरीर आहे. बुद्धी नाही, काही नाही. फक्त त्या आत्म्याची जी भक्ती आहे ती मला बघू देत. त्याचा मला आनंद उचलू देत. तेव्हा सगळ्यात मुख्य म्हणजे सांगायचं असं, की आपण प्रेमाच्या दरबारात बसलो आहोत. हा प्रेमाचा दरबार आहे. द्वेष, राग, लोभ, मोह हे सगळे एकच प्रकार आहेत. कोणाला कोणी आवडतं म्हणून क्वि कोणाला कोणी आवडत नाही म्हणून. काही त्याच्यामध्ये फरक मला दसित नाही. दोन्ही एकच गोष्टी आहेत. फक्त एवढेच आहे, की एक दसियाला बरं दसितं आणि दुसरं दसियाला वाईट दसितं, पण दोन्ही प्रकार एकच आहेत. प्रेम हे नरिपेक्ष असायला पाहजि. दुसरी गोष्ट की प्रेमामध्ये गोडवा असला पाहजि. कोणी एक थप्पड थोबाडात द्यायची. थोबाडात देऊन मग म्हणायचं की हे बघ माझं तुझ्यावर प्रेम आहे म्हणून मी तुला मारलं. कबूल. म्हणजे लोकांनी म्हणायचं 'असं कसं?' नाही मी प्रेमात मारलं तुला. आणि काही काही पद्धत असते. आता कोणाला जर भेटायला गेले तर जोपर्यंत हातातून अर्धा शेर वजन नाही काढणार तोपर्यंत ते हातच शेक करत राहतील तुमचा. वाटतं ही काय भेटायची पद्धत झाली! आणि हृदयात काहीच नाही. वरपांगीपणा. त्या वरपांगीपणामुळे अगदी हात धरून तुमचे हलवतील. 'वा! वा! काय भेट झाली. अमुक झालं, तमुक झालं.' तुम्हाला वाटेला कधी हात सुटतो, पण हृदयात काय? हृदयात प्रेम पाहजि. हृदयापासून प्रेम पाहजि. हृदयातून वाहलं पाहजि. तसं होत नाही, वरपांगी आणि वरपांगी प्रेमाने मनुष्याला कधी कधी अशी भूल पडते की, 'मी कति चांगला मनुष्य आहे, मी कति प्रेमळ आहे आणि मी सगळ्यांशी प्रेमळपणाने वागतो.' कारण बक्षिनेस आहे ना त्याचा, मग, चांगलं वागलंच पाहजि. पण प्रेमामध्ये मनुष्य अत्यंत गोड असतो. आतून बाहेरून, आतून आणि बाहेरून कडू नसतो. त्याचा कडूपणासुद्धा गोड लागायला लागतो. असा तो गोड असतो. जोपर्यंत तो गोडवा सहजयोग्यांमध्ये येणार नाही तोपर्यंत तुम्हाला मानायला कोण तयार होईल. अहो, असे लेक्चर देणारे, भाषण सांगणारे, बाता सांगणारे पुष्कळ आहेत. आपल्या देशात तर अगदी पेव फुटलं आहे लोकांचं. गर्लोगल्ली बसलेत. तुम्हाला पाहजि तर पुण्यालासुद्धा मळितील. पण त्याने काय तृप्ती होते का आपली. सगळं खोटं आहे ते. वरपांगी आहे. तेव्हा हृदयातून प्रेम यायला पाहजि. आता सगळ्यांचं मला पुष्कळदा असं पत्र येतं की, माताजी, आमच्या हृदयातून प्रेम वाहू द्या. आता मी कसं करू ते! अहो, तुम्ही हृदय उघडा की. आता हृदय कसं उघडायचं एवढं मी सांगते तुम्हाला. हृदय कसं उघडायचं? सर्वप्रथम एका लहानशा गोष्टीवरून सुरू करायचं. आधी लसिट करायची की कोणत्या कोणत्या लोकांवर माझे प्रेम आहे आणि कोणत्या कोणत्या लोकंबद्दल मला द्वेष आहे. पहिल्यांदा. मग ज्यांच्यावर मला द्वेष आहे त्यांना प्रेमपत्र लिहायची. फार कठीण काम! फारच कठीण! त्यांना लिहायचं की हे बघा मला तुमची फारच आवडण येते. कारण तुम्ही कति थोर आहात! नसले तरी चालतील पण म्हणायला काय हरकत आहे आणि मला बरं वाटेला की तुम्ही या माझ्या पत्राचं उत्तर पाठवाल तर. करून बघा, जमतं का? कारण आत्म्याने तुम्हाला समर्थ केलेले आहे. समर्थ केलंय. पण वरपांगीपणाने नाही. त्याला असं नाही वाटलं पाहजि की वा! चांगलं पत्र आलं, आता उद्या काहीतरी मागणी येणार. हे पहिलं पत्र म्हणजे इंद्रोडक्शन असणार यांचं. तेव्हा मनापासून, हृदयापासून एक प्रेमपूर्वक पत्र पाठवा. अशा लोकांना ज्यांच्याबद्दल अत्यंत द्वेष वाटतो. वाईट वाटतं, पण सहजयोगी आहेत. पहिल्यांदा सहजयोगात सुरू करायचं. सहजयोगी असले पाहजि पहिली गोष्ट. तुम्हाला आश्चर्य वाटेला की तुम्ही जेव्हा पत्र लिहू लागाल, परत तो जो राग आहे तो कुठे तरी येणारच. एखादं त्याच्यामध्ये असं वाक्य येईलच, की ज्याच्यातून तुमचा जो राग आहे तो झळकेल. मग परत दुसरं लिहावं, मग तसिरं लिहावं. करता करता जर शंभर पत्र

लहिली तर एक पत्र अस नखिलच की ज्याच्यामध्ये हा राग नथून गेलेला आहे. ज्या माणसावरती आपला राग आहे तकिडे आपण हृदय उघडून पाहिलिं पाहजि. त्याने जे केलंय ते ० आपणही करतो, केलंय ना, मग कशाला त्याच्यावर रागवायचं? तो जर अशा रीतीने वागला आहे, तर मी तशा रीतीने वागणार नाही. आणखिरोखर ते प्रेम करून पाहिलिं पाहजि. आता आपल्या देशातले अनेक प्रश्न एवढ्यासाठी आहेत की खरोखर प्रेमाची कल्पना नाही आण वियाख्या नाही आपल्याजवळ. मुख्य आता बायकांचा जो प्रश्न आहे. नारी लोकांचा म्हणजे दोनच तऱ्हेच्या बायका आपल्या देशामध्ये आहेत, तसिरी तऱ्हा मला दसित नाही. दसिली तर फार बरं होईल. एक म्हणजे ही की जबरदस्त आणदिसरी म्हणजे सहन करणारी, मधोमध काही नसतं. एक तर जबरदस्त असली तर ती डोक्यावर बसणार आण निसली तर पायाखाली तुडवणार. म्हणजे 'जमलं तर सूत नाही तर भूत.' त्यामुळे काय आहे की एकंदर समाज वक्षिपित झालेला आहे. आणतो जी बाई सहन करते तचिच गळा घोटत जाणार आणजि जबरदस्त असते तचिया पायाखाली जात राहणार. त्यामुळे तुम्ही नकळत एका, फार मोठ्या पापामध्ये पडत आहात आणति पाप म्हणजे असं की एक दुसऱ्या सहनशील बाईला अशा रीतीने त्रास देणं हे परमेश्वराला कधीही मान्य होणार नाही. अनेक असे प्रश्न आहेत. आपल्याकडे आता समजा, जाती-पाती आहेत. त्याच्यामध्ये उच्च-नीच आहे, गरीब - श्रीमंत आहे, हे प्रश्न आहेत. हे प्रश्न मटविण्यासाठी पहिल्यांदा आपल्यामध्ये प्रेम कति आहे ते पाहिलिं पाहजि. अहो, या प्रेमाची वाखाणणी अनेक अवतरणांनी केलेली आहे. तर या प्रेमाची जी पाखर आहे ती कति लोकांवर आपण घालू शकतो? कति लोकांसाठी आपल्या हृदयामध्ये कळकळ आहे? कति लोकांबद्दल आपल्याला खरोखर प्रेम वाटतं? परवा मी मुंबईला लोकांना प्रश्न विचारला, म्हटलं पुरुषांना फार अगदी असतं की मतिरता आमची फार गहरी असते, बायकांच्या मानाने. तर मी विचारलं की, 'काहो, तुमचे मतिर कोण?' तर ते म्हणाले की, 'हे गृहस्थ आहेत ते माझे मतिर आहेत.' 'अहो, काही नाही म्हटलं, खोटी गोष्ट आहे. आता मोटारीत जातांना तुमच्या वरिद्ध खूप सांगत होते मला. तुमचे कसे मतिर हे?' तर ती मतिरता, आपापसातील जी मतिरता आहे याच्यामध्ये माणसाला एकदुसऱ्यातलं वैगुण्य दसित नाही, चांगुलपणा दसितो. तो वाढत गेला म्हणजे तुमचं हृदय वाढत जातं. दुसरं म्हणजे दानत, ज्याला दानत म्हणतात. दानत म्हणजे देण्याची शक्ती असायला पाहजि. तुमच्या आईबद्दल तर प्रसद्धिच आहे. तिला भयंकर दानत आहे. पण तुम्ही दानत करून बघा. समजा, तुमच्याजवळ पाच साड्या आहेत आण एखाद्या बाईजवळ जर कमी असतील, तर एखादी तिला देऊन बघा. तुम्हाला शंभर साड्या नसण्याचं सौख्य मळिणार आहे. जर तुमचं हृदय उघडं असलं तर. दानत असायला हवी. देण्याची शक्ती असायला पाहजि. देत सुटायचं. हे घे, तुला हे हवं ना हे घे. तुला ते हवं ना ते घे. दानत असायला पाहजि. ही दानत सहजयोगात आधी होते आपल्या पूजनात, मी पाहिलिं आहे. लोकांचं हृदय उघडायला लागलं की सुरू म्हणजे मग 'माताजी, तुमच्यासाठी मी खीर करून आणली.' आता मी खावो अथवा न खावो. 'मी मुद्दामून मुद्दामून तुमच्यासाठी पुरणपोळी करून आणली.' आता ती सुरुवात झाली. पण ती पुरणपोळी तुम्ही एखाद्या सहजयोग्यासाठी केलीत तर मला जास्त आनंद होईल. आपापसात तुम्ही जर ते प्रेम वाटून घेतलं तर मला जास्त आनंद होईल. फार आनंद होईल. जर तुम्ही एखाद्या सहजयोग्यावषिची चांगल येऊन सांगितलं तर मला फार आनंद होईल. आणजि तुम्ही वाखाणणी केली की हा मनुष्य काय बहारीचा आहे! त्याने मला फारच मनुष्य आनंद होतो. हां, जर तुमचं चुकलं असेल तर मी सांगीन की तुम्ही सांभाळून रहा. पण बहुतेक असं मी पाहिलंय, असे अद्भुत क्षण फार कमी येतात जेव्हा लोक एकदुसऱ्यांची मतिरता आण एकदुसऱ्यांचं चांगलं सांगतात. एकदुसऱ्यांमध्ये रममाण होतात त्यांचा आनंद उचलतात तेव्हा वाटतं की आता सुरू झालं प्रेमाचं रामराज्य ! आण हे प्रेमाचं आपण अजून वापरलेलं नाही आहे. हे साम्राज्य आपण अजून जाणून घेतलेले नाही आहे. याची शक्ती आपण अजून मानलेली नाही आहे. तचि कति प्रचंड क्रियाशीलता आहे, तकिडे आपलं लक्ष नाही. इतका त्याच्यामध्ये जोर आहे, की सगळी तुमची जेवढी काही मोठमोठाली आज साम्राज्य दसितात, मोठमोठाले तुम्ही अंमबाब वगैरे करून ठेवलेले आहेत, जे काही तुम्ही द्वेषावर उभारले आहे ते एकदम हाणून पडणार. एकदम जमीनदोस्त होऊन जातील ते. पण ती वापरता आली पाहजि. तचि जाणीव झाली पाहजि की मी प्रेमाचा पुजारी आहे. मी प्रेमात आहे. मला राग, द्वेष, लोभ वगैरे काही माहीत नाही, मी फक्त प्रेमाचा पुजारी आहे, मला भक्ती फक्त प्रेमाची करायची आहे. असं आमच्या आईने सांगितलं. तनि त्या भक्तीत स्वतःशी जोडून घेतलंय आण आम्ही तीच भक्ती दुसऱ्यांची करणार. मग कोणत्या जातीपाती, कोण कुठलं आण कोण काय? द्वेषामध्ये मनुष्य एखादं वैगुण्य बघेल. त्याच्यावरच डोकं धरून बसेल. पण प्रेमामध्ये एखादा गुण, एखादा वशिष आनंददायी क्षण आठवावा. 'कसं चांगलं बोलले होते बरं त्यादविशी ते!' मग त्याच्यावर बांधावी आपली इमारत. हृदयाची इमारत बांधायची, कसं बरं प्रेमाने बोलले हे! कति बरं वाटलं नाही का? की कसं अलगद येऊन त्यांनी असं म्हटलं. पण कधी जर तुम्ही कोणाला टोचून बोलाल तर ते कधीच तुमच्यासाठी चांगला विचार ठेऊ शकत नाही. तो आपल्या लक्षात कसं येत नाही. आम्ही जर दुसऱ्यांशी वाईट बोललो तर तो आमच्याबद्दल वाईट बोलणारच. कशाला चांगले बोलणार? तो काय म्हणेल का, 'वा, वा! काय चांगले आहेत. यांनी मला चार शविया घातल्या. असं होऊ शकेल का? साध्या, सहज शहाणपणातसुद्धा मनुष्याने समजलं पाहजि की आपण दुसऱ्याच्या वरिद्ध जर इतकं भाडभाड बोललो, तर तो मनुष्य काय तुमच्या गळ्यात येऊन हार घालणार आहे! तेव्हा हृदय उघडतांना एवढं लक्षात ठेवलं पाहजि की या माणसाला आपण आपल्या हृदयामध्ये स्थान दिलेले आहे. आता या हृदयामध्ये प्रेमाची शक्ती आहे. ती शुद्धीकरण करते. ती पवित्र करते. ती ह्या माणसाला पवित्र करेल. त्याच्यावर सोडून द्यायचं. आता तो कदाचित तुम्हाला त्रासही देईल थोडासा. प्रयत्न करावा. प्रयत्न करायला काही कठीण काम नाही. आण तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, आपण सर्व वशिवाएवढे झालो की काय? लहानपणी नेहमी मला वाटायचं की वशिवाचं कार्य करायचं आहे. कसं काय होणार? माझी भेट लोकांशी कशी होईल? तर एकदम असं वाटायचं की माझं हृदय खूप मोठं होत चालले आहे आण त्यात सगळे सामावत चालले आहे. इतका आनंद वाटायचा त्या गोष्टींनी त्यावेळेला नुसतं चतिर बघत असे. आज ते साक्षात दसितंय समोर. जागोजागी हजारो सहजयोगी बसलेले आहेत. त्या प्रेमाच्या ह्याच्यात सनात होते. तसंच प्रेम तुम्ही सर्वांना द्यावं आण आजचा जो वशिष कार्यक्रम आहे, शविपूजेचा, त्यात हृदयामध्ये एक विचार ठेवावा की आजपासून मी प्रेमाची भक्ती करणार आहे. आईने सांगितलं आहे. प्रेमाची मी भक्ती करणार आहे. प्रेमच करणार आणति करून जरी थोडासा त्रास झाला तरी ती तपस्वता आहे. ती सहन करीन. पण मी प्रेम करीन, साऱ्या जगावर प्रेम करीन आण निरपेक्षपणे प्रेम करणार आहे. लहानशा कुपमंडूकासारखं आपलं, माझी, माझे करणार नाही. पण सगळ्यांच्यासाठी जे होईल ते प्रेमाने करेन. मग लोक लाथाडतील. कदाचित काही बोलतीलसुद्धा. माझं तसं केलं पुष्कळ. पण प्रेमाची शक्ती फार जबरदस्त असते. हे जाणून त्याच्यावर पूर्ण विश्वास ठेऊन त्या भक्तीने ते केलं पाहजि. असो, आता पूजेची वेळ झालेली आहे. आता मी पुण्यालाच वास्तव्य करायचे ठरवलेले आहे, आज शविपूजा इथे करून. सर्व विश्वात भारत ही योगभूमी आहे आण महाराष्ट्र ही पवित्र भूमी आहे. कुंडलनी आहे ही साऱ्या जगाची. महाराष्ट्र म्हणजे केवढा मोठा देश आहे! त्याचं वर्णन करावं तेवढं थोडं आहे आण त्यात महाराष्ट्रात पुणं हे त्याचं हृदय आहे. आणिया ठिकाणी आज शवाची स्थापना करायची आहे. आण माझं इथे वास्तव्य झाल्यावर कैलासच इथे उतरला पाहजि अशी माझी इच्छा आहे आण तुम्ही सर्वांनी त्यात मदत केली पाहजि. आण कैलासवासी जसे लोक असतात, कैलासावरती राहून अगदी थंड मनाने, थंड प्रकृतीच! तसे आपण इथे सगळ्या सहजयोग्यांनी झालं

पाहजि. लोकांना वाटलं पाहजि की पुण्यामध्ये खरोखर साम्राज्य कैलासासारखं, श्री सदाशिवीचं आहे. अशीच सगळ्यांच्याकडून अपेक्षा करून मी इथे वास्तव्य करायचं ठरवलं आहे आणि सगळ्यांनी कृपा करून माझी मदत करावी.

1986-0321, Birthday Puja

[View online.](#)

Birthday Puja 21st March 1986 Date: Place Mumbai Type Puja आज आपण सर्वांनी माझा वाढदिवस साजरा करण्याचं ठरवलेलं आहे. त्या बदल मी आपली आभारी आहे. वाढदिवस एकी कडन वाढतो आणि एकी कडन आयुष्य कमी होतं. पण सहज योग्यचं उलट आहे. वाढदिवस आला तर असं समजायचं की आपल्या आत्मिक वृक्षाला एक आणखीन वाढ झालेली आहे. आपलं आत्मिक वृक्ष वाढत चाललय. जरी आयुष्य कमी होतं चाललं तरी सुद्धा आत्मयत्ना प्रकाश प्रत्येक क्षणी वाढतो आणि प्रत्येक प्रकाशाची करिण आपल्या सर्व दालनात शरिन आपलं सर्व प्रांगण आलौकीत करून टाकतं. तेव्हा जो पर्यंत आपण जिवंत आहोत तो पर्यंत हा आत्मा अधिक आणि अधिक आपल्या चित्ता मध्य प्रकाश ओढवतो. आयुष्याचा वचिर मनुष्याने केला नाही पाहजि. योग मळाल्यावर जे आता आम्हाला आयुष्य मळालेलं आहे ते अत्यंत महत्वाचं आहे. त्याचा एक एक क्षण महत्वाचं आहे प्रत्येक क्षणी आम्ही आपली वाढ करून देऊ शकतो. असं समजलं पाहजि की जेसे बी ला अंकुर फुटतं आणि अंकुर फुटताना बी ला असं वाटतं की आपलं आयुष्य संपून गेलंय पण खरोखर त्याचं रूपांतर आता मुळां मध्ये झालेलं आहे. योग्यांच्या आयुष्याचं महत्त्व हे आहे की जेव्हा योग्यांना मरण येतं तेव्हा त्यांचे अंकुर गौरवांचे अंकुर पृथ्वीच्या बाहेर नघितात आणि झाडं कीर्ती रूपानं झळकू लागतं. म्हणजे देह त्याग झाल्या नंतर मनुष्य कीर्ती रूप उरतो तेव्हा योगानंतर जे आयुष्य आहे ते अत्यंत महत्त्वपूर्ण आहे. आपण आता संतांची कर्ती लक्षणं सांगायी. ज्ञानेश्वरांना आपल्या हयातीत लोकांनी कर्ती त्रास दिला, हा काय तरीच इकडच्या तकिडच्या गोष्टी सांगतो असं सुद्धा लोकं त्यांना म्हणाले. कबीरांना कर्ती लोकांनी त्रास दिला. नानकांना कर्ती त्रास झाला. तुकारामांना लोकांनी कधीच मान्य केलं नाही, नामदेवांना सुद्धा लोकांनी सांगतिलं हे काही वशिष नाहीत. सगळ्यांनी त्रास सोसला. इथून तथून सगळ्यांना त्रास झाला. शेवटी शरिडीच्या साईनाथांना सुद्धा फार लोकांनी त्रास दिला. पण ते दगिबर झाल्यावर, खरोखरच ते स्वर्गवासी झाले. म्हणजे असं कर्त्यांच्या बदल जे काही लोकं मूर्खां सारखं बोलतं होतं, ज्या ज्या लोकांनी त्यांना त्रास दिला आणि छळलं होतं. ते कुठल्या कुठं वरून गेले आणि ते कीर्ती रूपानं ह्या संसारात आज पर्यंत हजारो वर्षां नंतर सुद्धा आज पर्यंत ते सगळ्यांच्या हृदयात आहेत. हे योग्यांचे लक्षण आहे. तेव्हा जरी आयुष्य कमी होतं गेलं तरी ते सूक्ष्म रूपांतर भरत आहे हे लक्षात घेतलं पाहजि. मी आपल्याला एकदा सांगतिलं होतं की मी काश्मीरला गेले होते. तर जवळ जवळ पाच दहा मैलांच्या अंतरावरचं मला वबिरेथन्स आले आणि त्या रस्त्यांनी आम्ही जेव्हा पुढे गेलो आणि लोकांनी वचिरलं की इथं काही देऊळ आहे का? तर त्यांनी सांगतिलं की इथे देऊळ बळिळ काही नाही, इथे सगळे मुसलमान राहतात. त्या मुसलमानांना वचिरलं की इथे काही मस्जिद आहे का? तर त्यांनी सांगतिलं की हिजरत बल आहेत तथि. म्हणलं काय ते? एक केस मोहमद साहेबांचं तथि होता. तो आम्ही इतक्या दूर दहा मैलांवर त्याचे वबिरेथन्स धरले. एक केस, कदाचित तो त्यांच्या डोक्यात असेल तेव्हा इतके वबिरेथन्स असतील नघित. जतिके तो एक सुटून त्या पृथ्वी तत्वात मसिळा आणि आपल्याला माहिती आहे की योग्यांना आपण समाधसित करतो. म्हणजे त्यांच्या वर कबरी बांधल्या जातात. सामान्य माणसांवर कबरी नाही बांधल्या जात कारण अश्या योग्यांच्या शरीराचे जे सुगंध आहेत ते पृथ्वी तत्वाला मळितात आणि ज्या पृथ्वीत अशे मोठे मोठे योगी पुरले गेले त्या सर्व पृथ्वी मध्ये, त्या सर्व पृथ्वीच्या वातावरणा मध्ये एक आत्मिक बलाची, आत्मिक आनंदाची एक शेती होते. त्या जमीनीला एक सुगंध असतो. त्या वातावरणा मध्ये मनुष्य आत्मिक होतो. आज जे आपण महाराष्ट्रात एवढी पुण्याई मळिलेली आहे. सहज योग जो इतका पसरला आहे त्यासाठी सर्व संत साधूंचे आपण उपकार मानले पाहजि ज्यांनी इथं देह त्याग केला. आणि अजून सुद्धा ते कीर्ती रूपानं ते वावरत आहेत आणि त्यांच्या आशीर्वादाने हे कार्य झालेलं आहे. तसंच सहज योग्यांनी आपल्या आयुष्याकडे पाहिलं पाहजि की आता आमचं आयुष्य जरी कमी होतं असेल दसिलं तरी आमचं आत्मिक आयुष्य हे वाढत आहे आणि आत्मिक आयुष्याचा प्रकाश हा, हे आयुष्य संपल्यावर अत्यंत प्रखर असतो आणि त्याच्या परिणाम फार मोठा होतो. आपण आज माझा वाढदिवस करत आहेत आणि अजून पुष्कळ कार्य राहिलं आहे. तेव्हा तुमच्या इच्छे प्रमाणे आणखी पुष्कळ वाढदिवस येवोत आणि तुम्ही अशेच अनेकदा आनंदति वा: आणि ह्या प्रकाशाला एक मशाली सारखं तुम्ही आपल्या हृदयात बाळगून सर्व जगाला प्रकाशित करा.

1986-1005, Navaratri, Shri Gauri Puja

[View online.](#)

1986-10-05 Navaratri, Shri Gauri Puja (Hindi/Marathi) मराठी भाषा फार चांगली आहे कारण तिला तोड नाही. वशिष्करून सहजयोग हा मराठी भाषेतच समजवता येतो. आणि ज्या गोष्टी मी हद्दी सांगितल्या त्याला कारण असे आहे की हद्दी लोकांमध्ये तुम्हाला आश्चर्य वाटेल आपल्या संस्कृतीबद्दल फार कमी माहिती आहे. त्यांच्या भाषेतच नाही. त्यांना काही माहीतच नाही. पुण्य म्हणजे काय ते माहीत नाही. तेव्हा थोडेसे हद्दीत बोललेले बरे कारण तुम्हाला सगळे आधीच पाठ आहे, सगळं माहिती आहे. सगळे पाठ आणि नंतर सपाट तसाही प्रकार आहे म्हणा. पण तरीसुद्धा असे म्हटले पाहजि की आपल्याला फार मोठी संतांची इथे शक्तिवण जी मळिलेली आहे हा एक इतका मोठा आशीर्वाद आहे. त्या आशीर्वादाने संस्कृती म्हणजे काय ते आपल्याला माहिती आहे. पुण्य म्हणजे काय ते आपल्याला माहिती आहे. हे चांगले-वाईट काय ते आपल्याला माहिती आहे. कळतं पण वळत नाही. कळतं सगळं की हे सांगितलेले आहे, वाईट आहे. असा पुण्यसंचय आपण पुष्कळ केलेला आहे. म्हणूनच या पुण्यामध्ये, या पुण्यनगरीमध्ये आपला जन्म झाला हे कबूल, पण तरीसुद्धा इतर लोकांना बघून आपल्याला असं वाटतं की आम्ही पुणेकर म्हणजे काही जास्त श्रीमंत नाही, मुंबईकर जास्त श्रीमंत आहेत. त्यांच्याहून असं वाटतं की मुंबईपेक्षा दिल्लीचे लोक अधिक श्रीमंत. त्यांच्याजवळ पैसे जास्त असतात. तिथे दिल्लीला तख्तच असल्यामुळे तिथे त्यांच्याजवळ मान, बुवा पान, आदर हे सगळे काही बाह्यतः पुष्कळ दसितं. तेव्हा असं वाटतं केवढे मोठे लोक आहेत हे. ह्यांचे केवढे मोठे पण आमचं काय, आम्ही गरीब अजून. पण तुम्ही पुण्यवान आहात. पण ह्या पुण्यातच असे लोक आहेत देवालाच मानत नाहीत. मोठे मोठे धुरंधर मी पाहिले. मोठे, मोठे वदिवान लोक मी पाहिले ते देवालाच मानत नाही म्हणजे इतके शक्ति झाले ते. या पुण्यात राहून, या पुण्यनगरीत राहूनसुद्धा लोक इतके शक्ति झालेत. इतकं डोकं त्यांचे खराब झाले आहे की ते म्हणतात की 'देवच नाही.' अहो, तुम्ही देवाला पाहिलंच नाही, देवाला जाणलंच नाही तर तुम्ही इतक्या अरेरावीपणाने कसे म्हणता की देवच नाही म्हणून. आधी बघा तर खरी. एक अनुभव तर घेऊन बघा. त्याच्यात तुमचं काय नुकसान होणार आहे. काहीच होणार नाही. पण तुम्ही स्वतःला जाणलेलच नाही आहे तेव्हा जे सगळे सांगून गेले ते सगळे मूर्ख होते. आम्ही अतशिहाणे. आणि आम्ही असे म्हणतो की परमेश्वरच नाही. आणि आता तुम्ही परमेश्वर सद्धि करून दाखवा, नाहीतर आम्ही परमेश्वर मानायला तयार नाही असं जरी म्हटलं तरीसुद्धा त्याला तयारी आहे पण 'आम्ही मानतच नाही परमेश्वर आहे' असं म्हणून कुणी डोळे झाक केली तर अशा माणसाला समजावणं फार कठीण जातं. आणि तिशातले बरेच लोक या तुमच्या पुणे शहरात आहेत. बरेच लोक आहेत म्हणजे इतके कुठेच नाहीत, जे उघडपणाने म्हणतात की परमेश्वर नाही. असे इतके लोक कुठेच नाही. इतके तुमच्या पुणे शहरात आहेत. जतिके इथे गणपती आहेत आणि त्याच्याहून जास्त मारुती आहेत त्याच्याहूनही हे महामारुती बसलेले आहेत. अतशिहाणे. आणि त्यांना असा पूर्ण विश्वास आहे की आम्ही जे म्हणतो ते अगदी खरं आहे. आम्ही अतः हिशार लोक आहोत. आम्हाला सगळं शास्त्र माहिती आहे. आम्ही अगदी वदिवान आहोत आणि सगळे खोटं आहे. याच्यात काही अर्थ नाही. तेव्हा जथे एवढं पुण्य आहे, तिथे इतका कमळासारखा जो सुंदर सुगंध पसरला आहे तिथे यांचा वक्तृपणा पुष्कळ पसरला आहे आणि त्यामुळेच या पुण्यामध्ये लोकांच्या डोक्यामध्ये भ्रंशंती फारच वाढलेली आहे. त्यांना हेच समजत नाही की धर्म आहे खरा की नाही, परमेश्वर आहे कवि नाही. हे मोठे, मोठे धुरंधर, स्वतःला मोठे लीडर म्हणवतात. म्हणा तसे पैसेबसि खूप खातात ते. सगळे करतात. धंदे सगळे करतात. पण ते बरंय. ते म्हणतात आमचा परमेश्वरावरच विश्वास नाही आणि धर्मावर पण नाही. आम्ही चांगलेपणाने कशाला रहायचे, कसेही राहिले तर चालेल. आम्ही मॉडर्न झालोत. अशी मंडळी पुण्याला जास्त आहेत मुंबई पेक्षा, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. मुंबईला तरी लोक भितात. इतकं कृपी बोलणारं मी पाहिलं नाही, पण पुण्याला मराठी भाषेत बोलणारे असे अनेक झालेत. परमेश्वराची टगिल करायची. परमेश्वर नाही म्हणून सद्धि करायचं. परमेश्वरावर मनुष्याने विश्वास ठेवला म्हणजे तुम्ही महामूर्ख आहात, असं कशाला करता ? असे म्हणणारे सुद्धा इथे लोक आहेत. मग असे असल्यावरती, समजा एखाद्या बोट ला एक जरी भोक पडलं तर ती बुडते आणि इथे इतकी भोक असल्यावर पुण्याचं काय होणार ? त्यात भर घातली आहे भकिरड्या लोकांनी. भकिरडे लोक म्हणजे असे की सहजयोगात सुद्धा लोक भितात. पुण्याच्या लोकांना बोलवायचं म्हणजे माताजी, पुष्कळसे असेच लोक येणार. तुम्ही बघा. मग त्यांचे कसे करायचे ? म्हणजे भितात त्या गोष्टीला. भकिरडेपणा करायचा. आम्हाला अनुभव इथला असाच आहे. इथे आलं म्हणजे फुकटात जेवायला मळिलं तर उत्तम. माताजी करतात, माताजी पैसे द्यायला तयार आहेत ही एक प्रवृत्ती, म्हणजे मनाची श्रीमंती नाही. आणि ही येण्याचे कारण सुद्धा हेच आहे की जे पुण्य पुण्य म्हणून शक्तिवतात, ज्या लोकांनी पुण्य पुण्य करा म्हणून म्हटलेले आहे, जे लोक तुमच्या समोर येऊन प्रवचनं करतात ते स्वतः पैशाच्या मार्गे असल्यामुळे बाकीच्या लोकांना असं वाटतं की हे तरी काय आम्हाला ब्रह्मज्ञान सांगायला बसलेत. पण स्वतः हे असेच आहेत. तर सर्व जनतेमध्ये या दोन्ही गोष्टींचा परिणाम झालेला आहे. एकतर जे धर्म प्रवर्तक आहेत, धर्माबद्दल जे बोलतात ते स्वतः खातात. 'तुम्हाला काय पाहजि?' असं वचिरतात. 'मुलगा पाहजि ना. चालेल. मग शंभर रुपये द्या. ' आणि जे पैसे तुम्ही पन्नास रुपये दिले तर तुम्हाला मुलगी होणार. 'नाही बाबा, शंभर काय, एकशे आठ घ्या पण आम्हाला मुलगाच पाहजि.' कशाला मुलगा. म्हणजे उद्या पैशाला बरा. सुनेने हाकलून लावलेले कुणाच्या लक्षात येणार नाही. पण त्यासाठी म्हणून आम्हाला मुलगा पाहजि. पैसे कमवता असला पाहजि. आणि त्याने मग दरदिरता वाढत गेली. आणि ती दरदिरता स्वभावातसुद्धा आलेली आहे. आणि सगळीकडे तुम्ही रोज, आता हजारो देवळं आहेत, प्रत्येक देवळात गेलं की त्या देवाला पैसे घाला. अरे त्या देवाला काही पैसे समजतात का ? त्यांनी कधी पाहिले आहेत का पैसे काय असतात तो प्रकार ? त्यांना पैसे घाला. देवाला इथे तुम्ही चार पैसे घाला, तिथे पैसा घाला म्हणजे झालं. पूजा करायची म्हणजे काय, एवढा मोठा नारळ आणा. त्यातला आम्ही तुम्हाला एवढा नारळ देतो बाकी सगळे आमच्या पोटात. हे रोज अगदी बघून बघून माणसाच्या मनाची जी श्रद्धा, जच्यामध्ये आंतरिकता असायला पाहजि, ज्याच्यामध्ये स्वच्छता असायला पाहजि, ज्याच्यामध्ये विश्वास असायला पाहजि त्याच्याजागी फक्त आता आहे ना देखल्या देवा दंडवत! बस, त्याच्यापुढे काही नाही. ही एक प्रवृत्ती आल्यामुळे, पैसाच सगळं काही झाल्यामुळे कसही मळिलं तरी चालेल. मान-पान, स्वतःच्या बद्दल काही आत्मसन्मान ह्यांचा कुणाला वचिर राहत नाही. आत्मसन्मान नकोच, कशाला, मळितं ना मग. देतात ना, मग कशाला घ्यायचं! तर ह्या एका फारच वचित्तिर परस्थितीमुळे पुण्यामध्ये सुद्धा जी आपण प्रवृत्ती बघतो ती अशी की एवढ्या पुण्यवान स्थितीमध्ये, पुण्यवान जागेमध्ये साधु-संत दसित नाही. साधुंची लक्षण दसित नाही. साधु सारखं लोकांचे वागणे दसित नाही. इतक्या साधुला केवढा मान असतो. एखाद्या साधुला घरी बोलवायचं म्हणजे जन्मजन्मांतरीची तुमची तपस्या पाहजि. नाहीतर तो तुमच्या दारात येणार कशाला ? म्हणजे खरा साधु म्हणते मी. उपटसुभांची गोष्ट सोडा. तो तुमच्या दारात येण्यासाठी

तुम्हाला केवढं तरी पुण्य खर्च करायला पाहजि तेव्हा तो तुमच्या दारात येईल. पण आता उठल्यासुठल्या इथे रस्त्यावरती साधु-संत फिरतात. त्यांच्यामध्ये काही साधुता नाही आणि ती साधुता नसल्यामुळे, पुण्यनगरी काय ह्याच्यातील देवळामुळे पुण्यनगरी झालेली नाही, तर ती इथल्या मानवांच्यामुळे झालेली आहे. यांच्या मानवामध्ये कति साधु आणि संत आहेत? कति जणांमध्ये साधुची लक्षण आहेत ? तर इथल्या लोकांमध्ये जी एक स्वतःची क्वालिटी आहे, स्वतःचे जे एक चारित्र्य आहे ते कसे ? त्याच्यावर पुण्य अवलंबून असते. ते जर पुण्य आपण कमवलेले असले, आत्मसन्मानाचे तसेच आत्मसाक्षात्काराचे जर आपण पुण्य कमावले आणि त्यात आपण आपली वाढ करून घेतली तर इथे काही कठीण काम नाही कारण इथली जमीन फारच सुपीक आहे. पुण्याई साठी संबंध ब्रह्मांडात पुण्यासारखी जमीनच नाही. पण जमीन असली तरी प्लॅस्टिकच्या बियांनी काही झाडे येणार नाहीत. आणि प्लॅस्टिकच्या बिया लावून ठेवल्या तुम्ही तर करायचं काय आम्ही? अत्यंत सुपीक जमीन आहे, पण डोकी सुद्धा सुपीक आहेत इथे की त्या सुपीकपणामध्ये जे जे नघिले आहे ते मी तुम्हाला सांगितले आहे इथे की देवावर वश्वास ठेवायचा नाही. देव म्हणजे कोण? वाह्यात असं काही म्हणजे अत्यंत कमी दरजाचे लखिण सुद्धा काही लोकांनी करून ठेवलं आहे. देवाची टगिल करायची. जसं काही त्यांच्या खशितच बसला आहे देव! त्याच्याबद्दल काही आदर, काहीसुद्धा नाही. दुसरे लोक जे सांगितले मी की त्यांनी धर्माच्या नावाखाली इतकी कमाई केली. लोकांची इतकी दशाभूल केली. तरहेत-हेचे प्रकार आम्ही पाहिले. इथे पुण्याला मी जेव्हा पहिल्यांदा आले होते, तेव्हा माझ्या प्रोग्रॅमला एक बाई आल्या होत्या. पुष्कळ लोक होते. त्यांच्या अंगात भूत आलं. त्या लागल्या हूं हूं करायला. सगळ्या बायका कुंकू लावायला धावल्या. पहिल्यांदा मी पाहिला हा प्रकार काय मूर्खपणाचा आहे. तच्चिया अंगात भूत आलं तलि कुंकू लावयला कशाला धावले? तच्चिया पाया पडायला लागले. लाईटसचे गेले नशीबाने. मी मागच्या दारातून नघून आले, म्हटलं या लोकांना काय सांगावे? म्हणजे हे सगळे असून महामूर्खपणा सुद्धा आहे. म्हणजे एका बाईच्या अंगात आलं म्हणजे ते अंगात येतं हे त्यांच्या लक्षात येत नाही. अंगात आलं म्हणजे देवी आली. 'अहो, देवी कुणाच्या अंगात येणं सोपं काम आहे का?' कठीण काम आहे. देवीला झेपू शकतं का कोणतेही अंग. अंगात म्हणजे देवी आली आणि ही देवी म्हणजे नंतर भांडी घासते. लोकांची धुणी धुते आणि पैसे मागते आणि भिग तच्चिया अंगात देवी येते. हा जो धर्मभोळेपणा कवि बाभळेपणा म्हणा, पण मी ह्याला महामूर्खपणा म्हणून, हा इतका जास्त आहे की त्याच्यामुळे लोकांना दशाभूलच म्हटलं पाहजि. पण एक तरहेची भ्रांती आलेली आहे. आमच्या इथे पुष्कळ अशा लेडीज येत होत्या की त्यांच्या अंगात देवी यायची, सगळे व्हायचं. झीट येऊन पडायचं. माझ्यासमोर आल्या की झीट यायची त्यांना. म्हणजे प्रोग्रॅमच करणं कठीण झालं होतं. तेव्हा म्हटलं पुण्यनगरीत भूतं कुठून आली बुवा! अमके बुवा, तमके बुवा असं का? मग त्या बुवांनी केलं काय? 'नाही, फक्त अंगारा दलि मला.' 'हो, का! मग तुम्ही काय केलं?' 'मी खाल्ला तो.' झालं. याला म्हणायचे स्त्रीआचार आणि ब्राह्मणाचार. याच्यामध्ये हे सर्व पुणे बुडून गेले आहे. तेव्हा धर्माचा हा तुम्ही नकाल लावला आणि बाकी परमेश्वराची तर तुम्ही गोष्टच काढू नका. परमेश्वराच्या गोष्टीबद्दल अतशिहाणे बसलेच आहेत सांगायला की परमेश्वर म्हणजे नाहीच आहे. सायन्स म्हणजे सगळं काही. आता नारळीकर हे पुण्याचेच आहेत. त्यांनी असं सांगितलं की ह्या ज्या संबंध सृष्टीला जे कार्यकर्ते इथे त्याच्यामध्ये इंटेलेजिन्स आहे. त्याला डोकं आहे. ही पहिली गोष्ट त्यांनी सांगितली. सायंटिस्ट आहे तो पण पुण्यातला आहे. त्याच्या डोक्यात आली ही गोष्ट. पण तरी सायंटिस्ट जाणार कुठपर्यंत? बाहेरून तुम्ही जर एखाद्या झाडाची नगि ठेवायची म्हटली आणि जर पानाला तुम्ही पाणी दलि तर जाणारं का आतमध्ये ? फुलाला दलि पाणी तर जाईल का आतमध्ये? नाही जाणार. तुम्हाला त्याच्या मुळातच पाणी घालायला पाहजि आणि त्याच्या मुळात पाणी घालण्यासाठी तुम्हाला उतरायला पाहजि आणि त्यासाठी तुम्हाला सुद्धा सूक्ष्म झालं पाहजि. ती सूक्ष्मता आल्याशिवाय तुम्ही काहीही कार्य केले तरी ते बाह्यातलं आहे. सगळं बाह्यात राहून जाणारं. पण इतकं बाह्यात आलेले आहे की पुण्यवान शोधून सापडत नाही. मग ते झाल्यावर सगळं काही व्यवस्थिति म्हटलं पाहजि की संबंध भूतांचं जरी राज्य म्हटलं तरी ते व्यवस्थिति होऊ शकतं कवि सैतानाचं म्हटलं तरी त्याचही होऊ शकतं. व्यवस्थिति होऊ शकतं. पण तरीसुद्धा ही भूमी इतकी कडक आहे की कोणीही आलं तरी त्यांना हाकलून लावते, फेकून लावते, जाळपोळ करते त्या भूमीचे हे वैशिष्ट्य आहे. पण हे सगळे असूनसुद्धा एक जर आपण एवढं लक्षात ठेवलं की आपण अशा महान भूमीत जन्माला आलेले आहोत जी संबंध ब्रह्मांडामध्ये पुण्यवान आहे. ह्याच्याहून श्रीमंती काय असणार? ह्याच्याहून मोठेपणा काय असणार? ह्याच्याहून मान-आदर काय असणार ? अहो, तुमच्या पुण्याच्या मातीचे एवढे महत्त्व आहे. इथून सगळे लोक पुण्याची माती घेऊन गेले. माहिती नाही. आम्ही लंडनला आश्रम बांधला तर तथि माती घेऊन आले. म्हटलं, 'ही माती कुठून आणली? मला म्हणे, 'पुण्याची आम्ही माती घेऊन आलो.' त्यांना अक्कल आहे आणि इथे अतशिहाणे सांगतात की देव नाही. आणि ती माती घातली त्यांनी. मी कतिही वर्णन करून सांगितलं तरी तुम्ही म्हणाल, 'माताजी, ह्याचा साक्षात द्या.' आता देऊ कसा? कारण ह्या सर्व गोष्टी मध्ये मध्ये असल्यामुळे तुम्हाला ह्याच दसितात कारण ह्या ढोबळ आहेत ना! ह्या बाह्यातल्या आहेत ना! ग्लोस आहेत ना ! सूक्ष्मातलं दसायला सूक्ष्म व्हायला पाहजि. तुम्ही सूक्ष्म झाला म्हणजे मी काय म्हणते ते तुम्हाला सगळं कळेल. म्हणून तुम्हाला सूक्ष्म व्हायला पाहजि. तेव्हाच मी म्हटलं की या पुण्यनगरीमध्ये शक्तीचा संचार झाला पाहजि. आता पैशाचाच वचिर इतका तो वचिर सोडला पाहजि. शक्तीने लक्ष्मी मळिते, मळिणार . पण लक्ष्मीसाठी आम्ही पूजेला आलो असं जर म्हटलं तर मुळीच मळिणार नाही. लक्ष्मीचा प्रसाद तुम्हाला आपोआप सहज मळि शकतो. आणि पुष्कळांना मळिला आहे. पण हे लक्षात घेतलं पाहजि की आम्ही इथे घ्यायला काय आलो ? शक्ति घ्यायला आलो. शक्ति मध्ये सर्व तरहेच्या शक्त्या असतात. नुसतं महालक्ष्मी कवि लक्ष्मी नाही. लक्ष्मीतून ० महालक्ष्मी, सरस्वतीतून महासरस्वती आणि कालीतून महाकाली हे सगळं मळिवायला तुम्ही आला आहात. जेव्हा या तनिही शक्त्यांमध्ये आत्म्याचे स्वरूप प्रगटीत होते, तेव्हा ह्या तनिही महाशक्त्या तुमच्या मध्ये जागृत होतात. तुमच्या हातातून व्हायब्रेशन्स, चैतन्य लहरी वाहताहेत. नुसता असा हात वर केला तर तुम्हाला लोकांना जागृत करतो. लोक म्हणतील कसलं काय ? शक्यच नाही. असं कसं. नुसता हात असा वर केला तर ती म्हणे जागृती. शक्यच नाही. तुम्हालाही अवश्वास वाटू लागतो. खरोखर आम्ही असा हात वर केला तर आमच्या हातून होतं हे वशिष नाही. म्हणजे तुम्हाला आपली अजून कदर नाही आहे. तुम्ही हे समजत नाही की तुम्हाला काय मळिलंय. कति मोठे आहात तुम्ही. तुमच्या हातात नुसती कुंडलिनी जशी गणपतीच्या हातात ही शक्ति आहे तशी तुमच्या हातात ही शक्ती दलि आहे की नुसता असा हात वर केला तरी कुंडलिनी जागृत होते. तर आम्ही कोण आहोत ? हे आधी लक्षात घेतलं पाहजि. जर हे तुमच्या लक्षात आलं की आम्ही कोण आहोत ? आणि आम्ही योगी लोक आहोत. आमच्यामध्ये योग्यांना कधीही नव्हती अशी शक्ति आहे. आज कति योगी तुम्ही बघा आहेत या जगात. कोणी अशी कुंडलिनी जागृत केलेली तुम्ही ऐकलं आहे का कुठेतरी? पुस्तकात ? कुठेही नाही. पण तुम्ही करता ना जागृत. तुम्ही रयिलायझेशन देता ना लोकांना ! मग ते कसं घडतंय. ते कसं होतंय. पण प्राधान्य जर आम्ही योगी आहोत या एका मुद्दयाला दलि तर बाकी सगळे मुद्दे आपोआप आतमध्ये बसतात. पण प्राधान्य इतर गोष्टींना आहे. हा एक त्रास आहे. तो जर तुम्ही सोडला आणि प्राधान्य फक्त की आम्ही योगीजन आहोत. आम्हाला योगीजनांसारखे, साधु-संतांसारखे राहायचे आहे. तसंच आम्हाला वागायचं आहे. तशीच आमच्यामध्ये धारणा असावी असा हृदयामध्ये जर वचिर

ठेवला तर कुंडलनी शक्ती जी आहे ती तुम्हाला कुठल्याकुठे पोहचवून देईल कारण आपल्याला इतकं सहज मिळाले आहे. इतर लोकांना फार मेहनत करावी लागते. पुण्याला वशिष्ठ करून रस्त्याने एखादा मनुष्य चाललेला असला त्याच्याकडे एखादी नजर गेली तर त्याची कुंडलनी चढते ही गोष्ट खरी आहे. पण जतिकी सहज मिळते ततिकीच त्याची कदर नाही. कमित कळत नाही. वनिमूल्य, वनिमेहनत ही वस्तू मिळाल्यामुळे त्याची कमित कळत नाही आणि स्वतःचीही कमित कळत नाही. जर स्वतःची कमित कळली आणि स्वतःची जबाबदारी कळली तर लक्षात येईल की आपण योगीजन, सार्या संसाराचे भले माताजी करायला नघाल्यात आणि तुम्ही आमचे हात आहात. तुमच्या हातून हे कार्य होणार आहे. आपलं वागणं कसं आहे तर सर्वप्रथम आपल्यामध्ये नष्टा पाहजि. सनिसीऑरटी पाहजि. ज्या माणसामध्ये नष्टा नाही, वरपांगीपणा आहे तो मनुष्य सहजयोगात कसा उतरणार. नष्टा पाहजि की आम्ही योगीजन आहोत. पूर्ण नष्टेने आमचा आमच्यावर विश्वास आहे. आम्ही हे कार्य करू शकतो. आमच्या हातून कुंडलनी वाहते. ह्याच्यात काही अहंकाराची गोष्ट नाही. तुम्ही जर म्हणाल की आम्ही हिंदू, मुसलमान, ख्रिश्चन आहोत तर ही खोटी गोष्ट आहे. हे काहीतरी वाढ्यातले लावून घेतलेले सर्टकिकित आहे. तुम्ही कोणीही असू शकता. म्हणजे खरंय ते एकच आहे की तुम्ही योगी आहात. ही तुमची खरी जात आहे. हा तुमचा खरा धर्म आहे. हे तुमचं खरं व्यक्तित्व आहे. आणि त्यात पूर्णपणे विश्वास ठेऊन नष्टेने असा वचिर केला पाहजि की ह्या पलीकडे आम्हाला काहीही नको. जे मिळवायचे तेच त्याच्या पलीकडे आम्हाला काहीही नको. मग त्याच्यातच सगळे मिळतं. त्याच्याच खोलात, त्याच्याच गहनात, त्याच्याच उत्तरात सगळे तुम्हाला मिळतं. पण अजूनही 'माझी आई अशी, माझी बहिण तशी, माझ्या मुलाला हे झालं, ते झालं, नाहीतर आमच्याकडे ही पूर्णपटी पाहजि, ते पाहजि. माझ्या भावाचं तसं नीट करून द्या माताजी, माझ्या काकांचं तसं नीट करून द्या.' ते गुंतागुंतीचे प्रश्न. बरं जून आले ते जरा बरे झाले, आता परत दुसरा लॉट आला. त्यांनी सुरु केला तोच प्रकार. 'माझ्या आईला बरे नाही, माझ्या वडलांना बरे नाही.' अहो, सगळ्यांना आई-वडलि आहेत. ते बरे आहे म्हणा एका अर्थाने, पण सहजयोगाला कधीकधी बाधक होते कारण सगळ लक्ष दुसरीकडे. जर तुम्ही ठीक झाले तर तुमचे आई-वडलि सगळे ठीक होतील. पण तुम्ही स्वतः ठीक व्हायला तयार नाहीत आणि तुमची अशी इच्छा आहे की सगळ्यांना माताजीनी ठीक करावे. म्हणजे या गोष्टी इतक्या गहनातल्या आहेत. त्या गहनतेत उतरतांना लक्षात ठेवले पाहजि की आपण गहन आहोत की नाही? आपल्यामध्ये काही गहनता आहे की नाही? नाहीतर आपण संपूनच जाणार. एखाद्या वहीरीत जर तुम्हाला उतरायचे असले तर तुम्हाला सुद्धा त्याची पूर्ण मर्यादा माहिती असायला पाहजि. जर तुम्हाला पोहोताच येत नसलं तर वहीरीत कशाला जायचं? तुम्ही संपून जाणार. त्या गहनतेत उतरणाऱ्या जी नष्टेनात व्यक्ती पाहजि ती मी आहे का? ते मी मिळवलं आहे का? असा वचिर केला पाहजि. पण नाही माझ्या आईला बरं करा. अहो, तुमच्या आईला बरं करुन तुम्हाला काय मिळणार आहे? स्वार्थच समजायचा आपला. काय मिळालं तुमच्या ते आईला बरं केलं म्हणजे. ती उठल्याबरोबर परत तुम्हाला रागवायला लागेल. डोक्यावर पदर घे नाहीतर हे कर, कर. बायकांचं असतं ना काहीतरी. नाहीतर बापाला बरं करं. कशाला ? परत तो आणखीन तुम्हाला त्रास देणार. देणार असं नाही, पण माझं काय म्हणणं की अत्यंत वरपांगीपणाने आपण बघतिलं तर हे असे त्रास होतात. पण गहनतेत बघतिलं की मी माझाच भाऊ, मीच माझी आई आणि मीच सगळं काही आहे. मला तुम्ही बरं करा. मी ठीक होऊ दे. माझं भलं होऊ दे. तुमच्यातच सर्व काही बसलेत तर ते सर्व काही ठीक होणार. सगळे जर तुमच्या शरीरात वास करतात तर तुमचं जर बरं झालं तर ते बरे होणार. तेव्हा अशा वरपांगी, कपुल्लक, कपुदर वस्तुवरती आपलं चतित ठेवून तुम्ही एवढं मोठं गमावू नका. एकतर पुण्याच्या नगरीत जन्माला आलात. केवढं पुण्य कमवले असेल ते. केवढं पुण्य कमवून तुम्ही या पुण्यनगरीत जन्माला आलात आणि इथे जन्माला येऊन आता ते घालवायचे आहे का? आणि धर्माच्या बाबतीतसुद्धा डोकं लक्षात ठेवलं पाहजि. ह्याला काही धर्म म्हणता येतो का? ज्याच्या सगळ्या वरपांगी गोष्टी तो धर्म खरा, ज्याच्यामध्ये मनुष्याला शांती मिळते. तो धर्म खरा ज्याच्यामध्ये मनुष्याला सत्य मिळतं. तो धर्म खरा ज्याच्यामध्ये मनुष्य एक पुण्यवान आत्मा होवून सगळीकडे प्रेम संचारतो. तो खरा धर्म आहे. बाकी धर्म म्हणजे थोतांड आहे. आणि आजकालचे सर्व धर्म तर एकाहून एक बरे आहेत. मला तर आजपर्यंत एकही धर्मगुरू भेटला नाही जो आत्मसाक्षात्कारी आहे. अहो, म्हणे 'आम्ही धर्मगुरू.' असं का! आणि कुंडलनी तथि खाली दबून बसलेली. तुम्ही कसे धर्मगुरू? कोणत्या धर्मात सांगितलेले आहे की आत्मसाक्षात्कार झाल्याशिवाय कोणाचे गुरू होऊ शकता ? असे अध्मी लोक आज धर्मावरती येऊन बसलेत आणि स्वतःला धार्मिक म्हणवतात. त्या धार्मिकतेचा काहीही फायदा नाही. त्याने मनुष्य क्रूर, राक्षसी, भयंकर तरी होईल कवि अगदी दबू, घाणेरडा वचित्तिर तरी होईल. त्यातून चांगुलपणा कधीही नघिणार नाही. हे अगदी मला दसितंय. जेवढे आजकालचे धार्मिक लोक मी पाहिलेत त्यांचा हा प्रकार. इथे बघा, तुम्ही इंग्लंडच्या लोकांना बघा दारू पडून धूत. कशाला म्हणे ? आम्हाला आता चर्चला जायचंय म्हणून आम्ही दारू प्यायलो.. दुसऱ्यांचे कशाला बघायचं स्वतःचर्च बघा. आपल्याकडे हिंदू धर्मातला प्रकार. नंतर आणखीन आहेत ना ख्रिश्चन लोक कामातून गेलेत. मुसलमान, त्यांची वाट लावली त्यांनी. भांडत बसलेत, जगभर भांडतात. शीख लोक ते तकिडे मूर्खपणा करताहेत. कोणत्या धर्मात सांगा लोकांचे डोकं ठीक आहे ? सगळ्यांची डोकी खराब आहेत. आपण कशाला त्या मूर्खाबरोबर लागायचे? कोणी तरी आपल्या हृदयाला शांती दिली का? सर्व धर्मांमध्ये हा प्रकार असल्यामुळे हे सगळे धर्म 'सर्व धर्मांना परतियज्य, मामेकं शरणं रजः' म्हटलं आहे एवढ्यासाठीच. जो खरा धर्म आहे तो घेतला पाहजि. आता एवढे मोठे मोठे झाले हे सगळे. ख्रिस्त काही कमी नव्हते. एवढे मोठे आहे तुम्हाला माहितीच आहे. कृष्ण काही कमी होते. राम काही कमी होते. एकेक अवतरण झाली. मोहम्मद साहेब काही कमी होते, नानक साहेब काय कमी होते. पण त्यांचा मात्र ठिकाणा लावून ठेवला सगळ्यांनी. मी कोणत्याही धर्माची साथ द्यायला तयार नाही आता. सगळ्यांना बघून ठेवलंय. सगळे एकाहून एक मूर्ख आहेत. देवाच्या नावावर मूर्खपणा करताहेत. आणि ह्यांना अशी सजा मिळणार आहे, ह्या जन्मातच मिळणार आहे. ज्यू आहेत ते दुसरा नमुना आहे, मुसलमान आहेत तो तसिरा नमुना, ख्रिश्चन लोक आहेत ते चौथा नमुना, हिंदू लोक आहेत ते दुसरा नमुना, जैन तो तर काय वचिरायलाच नको. या सर्व धर्मात नुसते थोतांड, वरपांगीपणा आणि खोटेपणा इतका पसरवलेला आहे आणि पैसे बनवणे. मुसलमान लोकांच्यामध्ये पाच वेळा नमाज पढायचे. बस, नमाज पढले म्हणजे झाले. आणि त्याच्यानंतर वाटेल ते धंदे करा. हा देश त्याच्याशी भांडतोय, तो देश त्याच्याशी भांडतोय पण सांगायची सोय नाही. मोहम्मद साहेबांनी सांगितलेले आहे की अशी वेळ येणार आहे त्याला ते कयामा असे म्हणतात. अशी वेळ येणार आहे ज्यावेळेला मनुष्याचे पुनरुत्थान होईल, पुनरुत्थानाची जेव्हा वेळ येईल तेव्हा त्यांचे हातपाय बोलतील, साक्षी देतील हे सहजयोग सगळे सांगून गेलेत. ते ही म्हणत असतील काय मूर्खांना सांगून गेलो मी. कोण मुसलमान आपल्याकडे येणार आहे. आलेत म्हणा आता. अशी धर्माची आपण वाट लावली आहे. देवळात जाऊन बघा. परवा एक मुलगा आला होता. तो गांज्या घेतो. म्हटलं तुला कुठे मिळाला हिंदुस्तानात गांजा ? महालक्ष्मीच्या देवळात म्हणे पुजारी कडे असतो. असं का? अगदी खरी गोष्ट आहे. अहो, खरी गोष्ट आहे. महालक्ष्मीच्या देवळात, ते ही आणखीन कुठेही नाही. आता या पुजार्याला कुठे ठेवायचे सांगा ? नरकात तर अशा लोकांना जागा नाही. आणखीन काही तरी एक बनवावे लागेल त्यांच्यासाठी. महालक्ष्मीच्या देवळात बसून गांजा वाटतोय आणि वक्तोय. म्हणजे देवळात कोणी जाणार नाही पोलिस पकडायला. गेलाच तर

त्याच्यावरिद्ध अॅक्शन घेतील की 'आमच्या देवळात आलास तू.' पण देवळात बसून तुम्ही गांजा वकिता त्याला काही मज्जाव नाही. अशा सर्व धर्माधपणामुळे पुष्कळांनी सांगतिलं देवच नाही आहे. अहो, धर्मांध कुणी असलं म्हणून धर्म नाही? देवाच्या नावावर कुणी पैसे कमवले म्हणून देव नाही? तेव्हा तुम्हा लोकांना खूप गहन उतरायला पाहजि. तुमचं आयुष्य असं झाले पाहजि की लोकांनी म्हटले पाहजि की हे खरे धार्मिक, यांच्यामध्ये खरा धर्म आहे. आम्ही धर्माला सहजयोगात जाणलंय. सहजयोगामध्येच आम्ही समजलो धर्म काय. साक्षात्कार ही एक घटना आमच्यात घटति झालेली आहे. काही खोट नाही आहे. पण ते सांगण्यासाठी, समजवण्यासाठी सुद्धा तुम्ही गहन उतरायला पाहजि. तुमच्यात गहनता आहे. जर तुम्ही तुमच्यात ती गहनता आणली नाही तर मात्र लोकांच्या समोर सांगतांना लोक म्हणतील 'राह द्या. आम्ही पाहलि आहेत तुमचे सहजयोगी कसे आहेत.' तेव्हा सगळ्यांनी त्या गहनतेकडे लक्ष ठेवले पाहजि. वरपांगी करायचे नाही. वरतीवरती दाखवायचे नाही. नसते तमाशे करायचे नाही. मला सगळ्यांचे समजते. पूजेला शुद्ध मनाच्या लोकांनी बसायचे. नाहीतर बसू नये. शुद्ध मन करून बसायचं. बेकार आहे. मी एवढी मेहनत करून फायदा काय? जर तुमची दगडाची मनं आहेत तर त्याच्यात काय प्रतबिंबि येणार? मन अगदी शुद्ध करून बसा. नरिंगस आणि प्रेमात बसायचे आणि मिळून घ्यायचे. जे मळिवायचे आहे ते मळिवायला तुम्ही इथे आलात. वेळ व्यर्थ घालायला तुम्ही इथे आला नाहीत हे लक्षात ठेवायचे. इथे खरा धर्म जागृत करण्यासाठी आणि सत्य आपल्यामध्ये प्रकट करण्यासाठी तुम्ही इथे आलेले आहात. त्याच्यासाठी तुम्ही शक्तीची पूजा मांडलेली आहे. आजची शक्तीची शिष आहे कारण ह्यावेळेला शक्ती ही गौरी स्वरूप आहे. गौरी म्हणजे पूजा साक्षात कुंडलिनी. ती कौमार्यावस्थेत आहे. त्या कौमार्यावस्थेत तुम्ही तर्ची पूजा मांडलेली आहे. कौमार्याचा अर्थ असा आहे अबोधता, इनोसन्स. त्याची जागृती. जसा गणपती, तशीच शक्तीची जी कुमारी अवस्था आहे ते गणपतीचे वरदान आहे. तेव्हा मनामध्ये असा वचिर करून कर्ती नरिलसता कवि ती नर्मिलता आमच्यामध्ये पूर्णपणे रुजली पाहजि. आतून बाहेरून आम्ही एक स्वच्छ झालो पाहजि. त्या गहनतेत आपण आज पूजा करुयात.

1986-1101, Diwali Puja

[View online.](#)

Diwali Puja (Hindi/Marathi). Pune (India), 1 November 1986. मराठीत म्हणतात, 'त्याला पाहजि जातीचे,' आणजित कोणती, तर सहजयोगाची. आपली एकच जात आहे. आपली जात एक आहे. असे म्हणतात, 'या देवी सर्वभूतेषु, जातरूपेण संस्थिता।' सगळ्यांच्यामध्ये आहेत जाती. अनेक जाती आहेत. देवीने अनेक जाती केल्या. एक अशी जात आहे, की जे लोक परमेश्वराला वचिरतसुद्धा नाही. ती एक जात आहे, जाऊ देत. दुसरी एक जात आहे, जे नेहमी परमेश्वराच्या वरिधात असतात. ती एक जात आहे, जाऊ देत. तिसरी एक जात आहे, ज्यांना भलते धंदे जास्त आहेत आणपरमेश्वर नको. ते ही आहेत, जाऊ देत. असेही लोक आहेत जे परमेश्वराच्या नावावर नुसते कर्मकांड करत बसले आहेत. अनेक जन्म केले आणअजूनही करतच आहेत. त्यांचं ते ही सुटत नाही. कर्तीही सांगतिलं तरी सुटत नाही. जाऊ देत. ते ही आहेत. त्याहून असे ही लोक आहेत की जे खरोखर परमेश्वराला शोधत आहेत. त्यांची बुद्धी त्याबाबतीत अगदी शुद्ध आहे आणसुस्पष्ट रूपाने त्यांना दसितय की परमेश्वर मळिवणं म्हणजे काय! हे लोक आपल्या जातीतले आहेत. आपल्या जातीत येऊ शकतात. प्रत्येक माणसाशी सहजयोग वर्णता येत नाही. सहजयोगाला समजण्यासाठीसुद्धा एक वशिष्ठ पद्धतीचे लोक पाहजित. सहजयोगी सहजयोग मळाल्यानंतर सर्व तऱ्हेच्या लोकांना जाऊन भडितात. काही श्रीमंत माणसं असतात. 'माताजी, ते फार श्रीमंत लोक आहेत. तुम्हाला भेटायची इच्छा आहे.' 'बरं मग पुढे काय!' 'ते म्हणतात आम्हाला एकदा माताजींना भेटू द्या.' 'मग त्यांना काय पाहजि?' 'काही नाही, ते भेटायचं म्हणतात.' मी म्हणते, 'अहो, राहू देत, त्यांना अजून थोडंसं बघू द्या.' लोकांना समजत नाही, असं कसं माताजी म्हणाल्या? एवढे श्रीमंत आहेत. कारण त्या लायकीचे नाहीत ते. पैसे आले म्हणून पॉलिटेसियन आहेत. तुम्ही भेटा. म्हटलं, दूरन नमस्कार! मला वेळ नाही. एक साधी बाई आली तर माताजी लायकी येत नाही. दुसरे लोक आले. म्हणे, फार मोठे उठून आल्या भेटायला. हे असं कसं? अहो, जे तुम्हाला साधे दसिते, सामान्य दसिते, तेच आम्हाला असामान्य वाटते त्याला आम्ही तरी काय करणार? आमचं जसं डोकं आहे तसेच आम्ही चालणार आहोत की नाही! तसेच सहजोगाचंसुद्धा डोकं असायला पाहजि. बेकारच्या लोकांकडे आपला वेळ दवडू नये. जी मंडळी परमेश्वराला शोधत आहेत आणजी परमेश्वराच्या चरणी जायला, लीन व्हायला तत्पर आहेत, अशाच मंडळीकडे जावे. आता हा दीप तुम्ही लावला आणइतके दवि लावले, पण समजा एखाद्या दारूड्या माणसाला दवि दाखवला कवि ज्याला भुतं लागली आहेत अशा माणसाला दवि दाखवला, तर तो तुम्हालाच खायला धावे. तर त्याला दवि दाखवण्याची गरज काय? जगात पुष्कळ लोक आहेत जे खरोखर जाणतात की ते अंधःकारात आहेत आणत्यांना परमेश्वराला भेटायचे आहे. पण असे ही पुष्कळ लोक आहेत, की देवाला कशासाठी भेटायचं तर आम्हाला काही तरी त्यातून भौतिक लाभ झाला तर बरं होईल. आता सांगायचं म्हणजे असं की भौतिक लाभ होतो, त्याबद्दल शंका नाही. आज इकडे लक्ष्मीपूजन आपण इथे करित आहोत त्याला हेच कारण आहे, की जी पुण्याची अलक्ष्मी आहे त्याला तोंड दिलं पाहजि. त्याच्यावर मात केली पाहजि. त्याच्याशिवाय पुण्यातली, या पुण्यभूमीतील अलक्ष्मी जाणार नाही. त्यातलं मुख्य कारण काय असलं पाहजि बरं! अलक्ष्मी असण्याचं मुख्य कारण म्हणजे पुण्याला जतिके मारूती आहेत आणजतिके गणपती आहेत. तथि इतके लोक जाऊन बसलेले आहेत, की ह्या सगळ्यांची आधी उचलवांगडी केली पाहजि. हे लोक जे मधे बसून देवाच्या नावावर पैसे खातात आणतुमच्या डोक्याला टळि लावतात, ते टळि लावणं बंद केलं पाहजि. 'मोठं कठीणच काम दसितं माताजी हे!' आहेच, पण सहजयोगात इलाज आहेत ह्या लोकांचे. अनेक इलाज आहेत. ते इलाज आपण केले पाहजित. शकिलं पाहजि. पण हे लोक इथे बसून सगळ्यांची आज्ञा चक्रं खराब करतात, त्या आज्ञा चक्रावरून प्रहार करून जो मनुष्य जागूक असेल त्यालासुद्धा नष्ट करतात. तेव्हा हे साधे दसिणारे लोक आहेत त्या लोकांकडे लक्ष दिलं पाहजि. ज्या देशांमध्ये हे असले लोक कार्यान्वति असतात, त्या त्या देशांमध्ये गरबी येते. कारण ही सगळी मंडळी प्रेतवदिया आणस्मशानवदिया ह्याची कार्य करित असतात. बसतात देवाच्या देवळात. त्यांना देवाची काही भीती नसते. देवाच्या देवळात बसून प्रेतवदिया आणस्मशानवदिया करतात. कोलकाताला मी गेले. तेव्हा तथिली स्थिती बघून मला वाटलं आता इथे सहजयोग होतो की नाही होत. जो मनुष्य आला त्याला बघते तर काही ना काही तरी बाधा! गरबी म्हणजे इतकी झालेली आहे कोलकाताला, इतकी गरबी आहे, की एखादे उजाडलेले मोठे गाव असावे आणअशी अनेक गावं मळिन एखादा जर प्रांत तयार केला, ती कोलकाताची स्थिती आहे. त्या लोकांना मी वचिरलं, 'तुमचं असं कसं? तुम्ही गेले होते का?' 'हो, म्हणे, 'आम्ही दीक्षति आहोत.' तथि दीक्षति नाही म्हणत दीखति म्हणतात. सगळी मंडळी दीखति. इथून तथिपर्यंत सगळे दीखति लोक. म्हणून दीखति बरोबर दुःखी लोक असणारच. पण त्यांना सांगायची सोय नाही, की बाबा रे, तुम्ही हा दीखतिपणा करित आहात हे बरोबर नव्हे. हे लोक सगळे उपटसुंभ आहेत. बरं नुसते पैसे घ्यायचे असते तर हरकत नाही. पण त्याशिवाय जे नाना प्रकार ते करतात, ते म्हणजे अत्यंत जालीम आहेत. प्रत्येक देवस्थानी असा गोंधळ असतो. प्रत्येक देवस्थानी! तुम्ही जेरूसलेमला जा, नाहीतर मक्क्याला जा आण नाही तर महालक्ष्मीच्या देवळात जा. प्रत्येक ठिकाणी हे प्रकार आपण करतो. त्याने अलक्ष्मी येते. लक्ष्मीचं असं आहे, की इकडून बाधा आली की ती चालली बाहेर. दुसरी गोष्ट व्यसन. व्यसनाच्या अधीन असल्यावरती लक्ष्मी कधीही घरात राहणार नाही. असं म्हणतात की, 'इकडून बाटली आली की तकिडून बाई चालली बाहेर.' नुसतच बाटलीच नाही. अनेकतऱ्हेची आपल्याला व्यसनं आहेत. आता सहजयोगाने सर्व व्यसनं सुटतात. ही गोष्ट खरी आहे. थोडीशी जर अशी मेहनत केली तर सर्व व्यसनं सुटतील. जर व्यसनं असली तर लक्ष्मी तर जाणारच, पण यशसुद्धा आयुष्यात कधी येणार नाही. तुमचं जे यश आहे तेसुद्धा संपुष्टात येणार, लक्ष्मी गेल्याबरोबर. राजलक्ष्मी गेली, गृहलक्ष्मी गेली, कोणत्याही नादाला जर मनुष्य लागला, कोणत्याही मोहाला जर मनुष्य बळी पडला, तर लक्ष्मी घरातून उठते. ती घरात टकिणार नाही. तुम्ही कर्तीही दवि लावा, पण ती काही आत येणार नाही. कारण तुम्हाला दसित नाही काय आहे ते घरात. तलि दसितं, तेव्हा ती बाहेरच्या बाहेरच राहणार. तुम्ही कर्तीही मेहनत केली, तुम्ही कर्तीही लक्ष्मीची आरती केली, सुक्त म्हटली, काहीही केलं, काही फायद्याचं नाही. उलट सांगणारे जे आहेत त्यांचे खसि भरत आहात तुम्ही. हे करा, ते करा, त्यातच तुमची सगळी स्थिती होणार. तेव्हा पहिल्यांदा असे काही जे वचिर आहेत, ज्याने आपण ह्या अशा लोकांच्याकडे जातो कवि वाममार्गाकडे जातो, ते वचिर आपण टाकून दलि पाहजि. आता तुम्ही असे म्हणाल, तुकारामांच्याकडे काही लक्ष्मी नव्हती. असं कसं. तुकाराम काही श्रीमंत नव्हते. असे तुम्ही म्हणाल. आता वरून बघतिलं तर तुकाराम श्रीमंत नव्हते असं दसिल. सगळ्यांना असं वाटेल, त्यांच्याकडे दागदागनि नव्हते, काही नव्हतं मग लक्ष्मी कशी? त्यांच्याकडे काही लक्ष्मी नव्हती. पण कर्ती श्रीमंत होते हे बघायचं असलं तर त्यांच्या चरित्राकडे बघा, जेव्हा शिवाजी महाराज सगळे दागदागनि घेऊन त्यांच्या दारावर पोहोचले. तेव्हा त्यांनी शिविरायांना सांगतिलं, 'आम्ही शेतकरी. आम्हाला हे करायचं काय ? हे तुमच्याजवळ राहू द्या. तुम्ही राजे लोक तुम्ही वापरा हे.' म्हणजे

केवढा श्रीमंत असला पाहजि हो तो ! आपल्याकडे असा एखादा श्रीमंत बघा, जो फार मोठा श्रीमंत असेल, त्याला जर तुम्ही एखादा दागिना द्यायला गेलात तर त्याला मोह होईल की नाही. असा कोणताही श्रीमंत मला दाखवा ज्याला मोह होणार नाही. एक आमचं सोडून द्या. बाकीचे. ज्याला मोह वाटतो, जो अशा गोष्टीकडे लक्ष देतो, आणि हे मला मळिलं पाहजि, ते मला मळिलं पाहजि. हा मूलखाचा भिकारी झाला आणि श्रीमंत लोक जास्तच असतात भिकारी! एक दोन पैशाची कुठे वस्तू राहिली, तर 'अरे एक दोन पैशाची वस्तू राहिली,' म्हणून धावत येतील परत. म्हणजे श्रीमंत आहेत का भिकारी आहेत हे कोणी ठरवायचं. तेव्हा जे लोक मनाने श्रीमंत आहेत ते खरे श्रीमंत आहेत सहजयोगात. ज्या लोकांच्या घरी जावं, तिथी घरात काही नसलं तरीसुद्धा प्रेमाने, 'माताजी, आमच्याजवळ जे आहे ते एवढेच आहे. आम्ही तुमच्यासाठी काही केलं नाही. थोडी भाकरी आहे. घेता का?' केवढा श्रीमंत वाटतं ते ! जे घरात होतं नव्हतं ते आणून पुढे ठेवलं. ते प्रेमाने, गोड मानून खायचं. त्यात खरी श्रीमंती त्यांची दिसून येते, की जे आहे घरी ते सगळे पुढे आणून ठेवलं. तेच एखाद्या श्रीमंताच्या घरी जा. अर्ध बंद करून ठेवतील. 'तुम्ही घेता का चहा?' घेत असला तर घ्या. नाही तर ठीक आहे. नसेल घेत तर परत. हे कसले श्रीमंत! त्या शबरीने रामाला जी बोरं आणून दिली, रामाला काय खायला नव्हतं की काय? त्या बोर्याचं त्यांनी एवढं महत्त्व केलं. त्यातच सद्धि होतं की एवढी श्रीमंत ही शबरी! पाहुणचाराला आले तर त्यांनी तज्जा मान ठेवून उप्ती बोरं खाल्ली. ही अशी श्रीमंती जी आली ती खरोखर लक्ष्मीची श्रीमंती आहे. पैसा असो वा नसो मनुष्य श्रीमंत असू शकतो. आपल्या बादशाहीत राहू शकतो. पण चला सहजयोगात ते ही मना आहे. तुम्हाला आम्ही कोणी शबरीच्या स्थितीला नेत नाही. सहजयोगात लक्ष्मी ही मळिणारच. म्हणजे अगदी लक्ष्मीच! ती सगळ्यांना मळिणार त्याबद्दल शंका नाही. त्याला एवढ्यासाठी नाही की तुम्ही भिकारी आहात. पण जगाला दसिलं पाहजि. जर जगाला असं दसिलं, की तुम्ही सहजयोगात येऊन गरीब झाले तर कोणी सहजयोगात येणार नाही. त्यांना प्रलोभन देण्यासाठी लक्ष्मी तुम्हाला दलीच पाहजि. त्याबद्दल शंका नाही. त्याशिवाय त्या आंधळ्यांना दसायचं नाही. म्हणून लक्ष्मी दलीच पाहजि आणि मळिणार. नाही चक्र उघडल्याबरोबर लक्ष्मी मळू शकते. पण नाही चक्रामध्ये लक्ष्मीचं जे स्थान आहे, त्यातलं पहिलं गृहलक्ष्मीचं स्थान आहे. आपण असेही म्हणू की तुकारामाची बायको म्हणजे अगदी जहाल बाई होती. जरा नम्र असती आणि देवाला तनि मानलं असतं तर कदाचित त्यांच्या घरी लक्ष्मी आली असती. तर घरातील गृहलक्ष्मी ० कशी आहे त्याच्यावरून लक्ष्मी येणार. तिला जर बाधा असती आणि नवरा तिच्या बाधतिपणालाच बळी जात असला तर घरात कधीच लक्ष्मी राहणार नाही. पण ती जरी बाधति असली आणि नवऱ्याने सांगतिलं, की ही तुझी बाधा गेलीच पाहजि कवि नवरा दारू पति तरी ही बाई आपली पतिव्रता बनून, 'दारू पाहजि ना तुला माझे दागिने' 'बरं, मग.' 'माझ मंगळसूत्र घे. जे पाहजि ते घे तू. मी पतिव्रता आहे फार मोठी!' अस म्हणून आणि खीन घे तू. त्याला नरकात ढकलत असते. अशांच्या घरी कधीही लक्ष्मी राहू शकत नाही. गृहलक्ष्मी म्हणजे एक तेजस्वी स्त्री असायला पाहजि. तिचं असं आयुष्य असायला पाहजि, की जिला बघून पुरुषाला ही वाटलं पाहजि की 'काहीतरी घरात आहे बरं का! काहीतरी असं तसं आम्ही वेडवाकडं केलं तर चालायचं नाही घरात.' पूर्वी पुरुष लोक कशामुळे? आरडाओरडा करून नाही झालेला. पण एक त्या बाईच्या तेजस्वितेने असेल. तिची उदात्तता, तिचं गांभीर्य, तिची बायकांना 'मालक' म्हणत असत, 'साहेब' म्हणत असत. एक दरारा असायचा अशा बायकांचा. तो दानशूरता, तिची नपिठा, तिची सेवा, तिचं प्रेम ह्या सगळ्या गोष्टींनी त्या बाईला एक प्रकारची तेजस्वति आणि चारित्र्य दिलं आहे. ती गोष्ट सुटून आजकाल गृहलक्ष्मी म्हणजे, त्याला नाव म्हणजे, आजकालच्या गृहलक्ष्मीची कशाशी तुलना करायची तेच मला समजत नाही. कारण त्यांच्या डोक्यात काय आहे, तेच कळत नाही मला. नवऱ्याची, कवि घरातील मुलांची, सासू-सासर्यांची, सगळ्यांची सेवा केली पाहजि. हे कबूल. पण त्याचा अर्थ असा नव्हे की त्यांच्या घाणेरड्या गोष्टी, त्यांच्या मूर्खासारख्या गोष्टी त्याला मान्यता द्यायची कवि त्यांना खुश करण्यासाठी वाटेल ते काम करायचं. वाटेल त्या मार्गाने जायचं. वाटेल तसं वागायचं. 'मग नवरा आहे, माताजी.' 'मग काय झालं?' 'नवराच आहे.' 'असं का!' नवरा आणि तुम्ही.... सांगत नाही मी, पण समजलं तुम्हाला. ह्या गृहलक्ष्मीची स्थिती एखाद्या कमळासारखी असायला पाहजि. कमळ हेच गृहलक्ष्मीचं स्थान आहे. नेहमी पाण्यावर, सुगंधित, अत्यंत नाजूक आणि लक्ष्मीला संबंध आधार अशी असणारी. ही कमळासारखी व्यक्ती असायला पाहजि. ती राजलक्ष्मी असायला पाहजि. दारोदार भीक मागणे, 'आज द्या हो तुमची साडी नेसायला म्हणजे बरं होईल.' 'कुठे नधिलात तुम्ही?' 'नाही मला दाखवायचं आहे लोकांना असं.' कोणत्याही प्रकारची खोटी धमंड कवि कोणत्याही प्रकारचा लपंडाव, त्याची एक आदर्यता, त्याची एक ऐट ही स्त्री मध्ये असली म्हणजे तिच्यात राजलक्ष्मी वराजमान होते, (जणू तिला असं वाटतं). खरोखर लक्ष्मीपूजन म्हणजे स्त्रियांवरच लेक्कर द्यावे लागत आहे, असं तुम्हाला वाटत असेल. पण तशी गोष्ट नाहीये. तिसरी म्हणजे गजलक्ष्मी. गजलक्ष्मी म्हणजे, आपले जे गणपती आहेत, गणपतीचे म्हणजे जे वशिष्ठ स्वरूप आहे, म्हणजे तो अत्यंत नपिपाप आहे. तसं नपिपाप असायला पाहजि. (गणपतीला) अत्यंत तीक्ष्ण बुद्धी असूनसुद्धा. जसं हत्तीला हे समजतं की चांगलं काय आणि वाईट काय! सुबुद्धी म्हणजे अगदी तल्लख आहे त्याची. चालतांनासुद्धा धावतपळत चालणार नाही. पुष्कळशा बायकांना मी बघते त्या बायकांसारख्या चालतच नाही, घोड्यासारख्या चालतात. आणि एवढी धावपळ, हे धर रे, ते धर रे, हे धाव रे, ते धाव रे. मला परवा कोणीतरी प्रश्न विचारला, 'लहान मुलांना ब्लड कॅन्सर कसा होतो ?' म्हटलं, 'त्यांच्या आईला जाऊन बघा. ती धावपळी असेल.' धावपळ करणाऱ्या ज्या बायका आहेत त्यांच्याकडे गजलक्ष्मी असू शकत नाही. पण त्याचा अर्थ असा नाही, की काही करायचं नाही. जे करायचं ते सुबक आणि सुंदरतेने करायचं. एवढा मोठा हत्ती आहे, त्याला जेव्हा लक्ष्मीला हार घालायचा असतो, सोंडेत व्यवस्थित घेऊन, गळ्यात कसा व्यवस्थित घालतो आणि जरासुद्धा कुठे स्पर्श होऊ देत नाही. ही सुबकता त्याला सुगुण असं गृहिणी म्हणतात, ती यायला पाहजि. आता हे सगळं जरी झालं तरी जर पुरुषांना बायकांची इज्जत नसली आणि ह्या गोष्टींची इज्जत नसली तर घाणेरड्या बायकांच्या मागे ते धावतात कवि रस्त्यावरच्या बायकांना महत्त्व देतात कवि एखाद्या जबरदस्त बायकोला ते घाबरतात. तर अशा पुरुषांच्या घरी लक्ष्मी राहू शकत नाही. जे आपल्या पत्नीला, जी सुपत्नी आहे, तिला त्रास देतात त्यांच्या घरी लक्ष्मी राहू शकत नाही. पुरुषांना असं वाटतं जेवढी काही अब्रू वगैरे आहे ती बायकांनाच असते, पुरुषाला काही अब्रू वगैरे नसते. तो कसाही वागला तरी तो धार्मिक असतो. त्याला असं वाटतच नाही की दुसऱ्यांकडे वाईट नजरेने पाहणे हे अधार्मिक आहे. असं पुरुषाला वाटतच नाही, म्हणजे रयिलायझेशनच्या आधी. सहजयोगानंतर तुमचे डोळेच असे फरितात उलटे. तुमच्या डोक्यातच हे विचार येत नाहीत. हे मोहाचे विचारच येत नाहीत असेच डोळे फरितात. म्हणजे ह्या सगळ्या लक्ष्मी तुमच्यामध्ये जागृत झाल्या! कुठेही उभे राहिलात तरी तुमचे चित्त कधीही पडणार नाही. जशी ज्योत नेहमी वर उठते, तसेच तुमचं चित्त नेहमी परमेश्वराकडेच राहणार. अशी स्थिती आली म्हणजे लक्ष्मी तुमच्या घरी येणार.. ते अनेक प्रकार आहेत. नरसहि भगतची हुंडी पटवली ते माहिती असेलच आपल्याला. कृष्णाने सुदामाची द्वारका बांधली. द्वारकितून जाऊन त्याची सोन्याची घरं बांधली. ते माहिती असेल आपल्याला. द्रौपदीचे वसत्रहरण होत असतांना श्रीकृष्णाने तिच्या लज्जेचे रक्षण केले हे ही माहिती असेल आपल्याला. ह्या सर्व चमत्कार गोष्टींनी तुम्ही परिपूर्ण रहाल. अत्यंत चमत्कारपूर्ण जीवन असेल. रोज नवीन नवीन चमत्कार, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, कशा तऱ्हेने चमत्कार तुमच्यासमोर येतात. तुम्हाला

आशीर्वादति करतात. ही सगळी लक्ष्मीचीच कृपा आहे. हे सगळे आशीर्वाद म्हणजे लक्ष्मीची कृपा आहे. अनेक तऱ्हेचे आशीर्वाद असतात. परवा मी एक साडी घेतली वकित. तीन हजार रुपयांना मळिली. ती दुसऱ्या माणसाला दाखवली, तर तो म्हणतो, बाजारात ह्याची कमीत कमी कमित पंधरा हजार असायला पाहजि. म्हटलं, 'नाही, आम्हाला तर ही तीन हजारातच मळिली.' ही लक्ष्मीची कृपा म्हटली पाहजि. दुसरा येऊन सांगतो, 'माताजी, बघा. माझ्याजवळ पैसे नव्हते. मी अस ठरवलं गणपतीपुळ्याला यायचं, तर कसं काय येणार. माझ्याकडे पैसे नव्हते.' तर लगेच टपालाने पत्र आलं की, 'तुझे एवढे पैसे वाचले होते. ते तुला परत पाठविले आहेत.' हे सगळं एक पैश्याच्या दृष्टीने झालं. पण तशा अनेक आहेत. तुमची तब्येत खराब झाली. तुम्ही म्हटलं, 'माताजी, माझी तब्येत खराब झाली.' झालं उद्या ठीक. 'अहो, कसं काय झालं?' डॉक्टर म्हणतात, 'असं कसं शक्य आहे ? आम्ही वशिवासच ठेवू शकत नाही. असं कसं झालं.' ही लक्ष्मीची कृपा आहे. 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' जे श्रीकृष्णाने म्हटलेले आहे. त्यातला जो क्षेम भाग आहे तो लक्ष्मीच्या कृपेने होतो. सर्व तऱ्हेचं क्षेम असतं. नुसतं आर्थिकच नाही. जर आर्थिक असलं, समजा, तुमची तब्येत ठीक नसली, तर डॉक्टर तुमचं सगळं आर्थिक घेऊन जाणार. सर्वतऱ्हेने, प्रत्येक तऱ्हेचं क्षेम घटित होतं आणि त्याची सगळी गोळाबेरीज म्हणजे तुमच्यामध्ये महालक्ष्मी तत्त्व जागृत होतं आणि महालक्ष्मी तत्त्व म्हणजे परमेश्वरामध्ये रममाण होण्याची इच्छा. महालक्ष्मी म्हणजे हे सर्व जे काही तुम्हाला मळिलेले आहे, हे मळिलय आता, माताजी आम्हाला कळलं आहे. परमेश्वराचा आमच्यावर हात आहे. परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलो आहोत. पण अजून थोडसं आम्हाला कमी वाटतंय.' 'काय बुवा, काय कमी वाटतंय?' 'अजून आम्ही कोणाला दिलं नाही. वाटून खाल्लं नाही. एकटेच खात बसलो आहोत.' महालक्ष्मी तत्त्व तुमच्यात जागृत होईल आणि हे जागृत झाल्यावर बरोबर तुम्ही संतुलनात, असंतुलनात नाही. संतुलनात हळूहळू आपली दीपशेखी वाढवली तर ती ब्रह्मरंध्रात जाऊन बसेल आणि संबंध तुमचं आयुष्य आलोकित होईल. आजपर्यंत कोणीही जगात झाले नाहीत असे महापुरुष तुमच्यातून नघिणार आहेत. आजपर्यंत कोणीही वचिरले नाहीत आणि जणिले नाहीत, असे महाकमियागार तुमच्यातून नघिणार आहेत. पण संतुलन नाही सोडायचं. पण जर तुम्ही संतुलन सोडलं तर हे पुरेम जे आहे, ते इकडे पडेल, नाहीतर तकिडे पडेल. नष्ट होईल. संतुलनात तुमची दीपशेखी उघडायची आहे आणि हे झालं पाहजि, मग ह्या सगळ्याला अर्थ येतो. हे जे आवाज होताहेत आणि हे ध्वनी नघित आहेत (फटाक्यांचे आवाज), ही त्याचीच गर्जना आहे. हे होणार आहे. कडकडणार आहे संबंध जग. दंडुभी वाजणार आहेत आणि सगळ्यांना कळणार आहे की एक नवीन संताप राहणार युग तयार होत आहे. त्या माणसात, त्याच्यात, कोणालाही, कोणत्याच प्रकारचा त्रास, त्रागा, नाही. आणि परमेश्वराच्या साम्राज्यात त्याचे चमत्कार बघावे ततिके थोडे आहेत. बघतच रहावं आणि काय बोलणार हे पाहिल्यावर! अशी एक अत्यंत सुंदर मनःस्थिती होते. त्या आनंदाचा उपभोग तुम्ही सर्वांनी सतत मळिवावा. त्या सदच्छिन्नेच मी इथे आज या पूजेला तयार झालेली आहे. मला पूर्ण आशा आहे, की आजच्यानंतर सर्व लोक मनोभावे आपल्यातील लक्ष्मी तत्त्व जपून ठेवतील. आणि त्यातून उगवणाऱ्या ह्या नवीन आकांक्षा ह्या महालक्ष्मी तत्त्वाच्या रूपाने बाहेर पडतील. त्या संतुलनात राहून पूर्णपणे समजून घेतील. व्यवहारात आणि पिसरतील. परमेश्वर आपणा सर्वांना ही दवाळी सुखाची करो! सगळ्यांना माझ्यातर्फे अनंत अनंत आशीर्वाद!

1986-1221, Welcome Puja at Chalmala

[View online.](#)

Shri Mahadevi Puja - Chalmala 21st December 1986 Date: Alibag Place Type Puja सर्व सहजयोगी मंडळींना आमचा प्रणविता असो! सुरुवातीला मी इंग्लिशमध्ये बोलणार आहे, नंतर मराठीत बोलेंन. आता ह्यांना मी असं सांगत होते, की पुष्कळ लोक असं वचिरतात की देवाने हे जग कशाला नरिमाण केलं? या जगाची काय गरज होती ? तर त्याचं कारण असं आहे, की देव हा सौंदर्याचा, आनंदाचा, प्रेमाचा स्रोत आहे आणि तो स्वतःला बघू शकत नाही. त्याला हे कळत नाही, की केवढा मोठा स्रोत तो आहे. तसेच तुम्ही सहजयोगीसुद्धा त्याचा स्रोत आहात. म्हणून देवाने हा संबंध आरसा त्याच्यासाठी तयार केला. हा आरसा बघण्यासाठी, की त्याच्यातलं सौंदर्य काय आहे ते बघण्यासाठी म्हणून हा आरसा तयार केला. आणि ह्या की आरशात बघून देव संतुष्ट होतो. पण ह्या आरशात आणि खीन एक त्याला बघायचं आहे, ते म्हणजे असं, मानवामध्ये हा आरसा जागृत झाला की नाही. जो मी मानव तयार केलेला आहे, जो मी मनुष्य तयार केलेला आहे, त्या मनुष्यामध्ये हे सौंदर्य आलं की नाही? त्याला ह्याची जाणीव झाली की नाही, की तो कति सुंदर आहे, त्याच्यामध्ये कति गुण आहेत, तो कति महत्त्वाचा आहे, तो कति मोठा आहे. हे सगळं जाणण्याची त्याच्यामध्ये पात्रता आली की नाही? तुकारामांनी म्हटलेले आहे की, 'अणू-रेणूहूनही थोडका , तुका आकाशाएवढा.' मी ह्या अणूरेणूपेक्षा जरी लहान असलो तरी आकाशापेक्षा मोठा आहे. ज्याने हे एकदा बघतिलं स्वतःबद्दल, मग तो कपुल्लक गोष्टीसाठी, भलत्या गोष्टीसाठी आपलं आयुष्य घालवणार नाही. व्यर्थ गमवणार नाही आपलं आयुष्य ह्या कपुल्लक गोष्टीकरता गमावणं फार मूर्खपणाचं लक्षण आहे. म्हणजे आपल्या देशामध्ये आता अनेक घाणेरड्या गोष्टी आलेल्या आहेत. ते आपल्याला माहिती आहेत. आता दारू पणि. कोणी म्हटलं, दारू पडि नका, तर कोणी ऐकणार नाही. उलट अर्धे लोक तर रागावून नघून जातील. पण जेव्हा तुमचा हा आरसा, म्हणजे तुमचा आत्मा जेव्हा जागृत होतो, तेव्हा त्या आरशात तुम्ही स्वतःला बघता. 'आणि ही काहीतरी घाणेरडी वस्तू आहे. ह्या घाणेरड्या वस्तूमुळे आम्हाला त्रासच होणार आहे, हे लक्षात येऊन तुम्ही आपोआप ते टाकून देता. दुसरं आहे, माणसामध्ये अहंकार असतो. त्याचा उद्दामपणा, ज्याने लोकांना आपण दुखावतो, त्रास देतो. ह्या अहंकाराला सुद्धा, हा आरसा जागृत झाल्यावर तुम्ही बघू शकता. ते कतिही तुम्ही वाचन केलं, कतिही तुम्ही देवाचं नाव घेतलं कतिही देवाच्या नावाने धुगिणा घातला, तरी सुद्धा ते दसिणार नाही. फक्त आत्म्याचा प्रकाश जेव्हा स्पष्टरूपाने तुमच्यामध्ये दसिल, तेव्हा त्या आत्म्याकडे तुम्ही बघायला लागाल, तर तुमच्या लक्षात येईल, की हे काहीतरी आपल्याला वसिंगत आहे. आपण इतके सज्जन आहोत, इतके मोठे आहोत, देवाने आपल्याला कति मोठं बनवलं आहे! आपण काही जनावर नाही आहोत. पशू नाही आहोत. माणसाला सुबुद्धी दलिली आहे. इतकंच नाही तर आपल्याला स्वतंत्रता दलिली आहे, की जी परम स्वतंत्रता आहे, ती आपण मळिली पाहजि. मग ही फालतुची गुलामी कशाला करायची. असे व्यसनं लावून गुलामी कशाला करायची! आम्ही जर स्वतःच एवढे स्वतंत्र आहोत, आमच्या 'स्व' च्या तंत्रात आम्ही चालतो, तर आम्हाला ही गुलामी काय कामाची? म्हणून शिवाजी महाराजांनी सांगितलं होतं, की स्वधर्म ओळखावा. 'स्व' चा धर्म ओळखला पाहजि. 'स्व' म्हणजे तुमचा आरसा, जो तुमचा आत्मा आहे, तो तुमचा आरसा आहे. तो मळिली पाहजि. आता खेडेगावातून आपल्याकडे अशा पुष्कळ वचितिर कल्पना आहेत देवाबद्दल, की त्याचं मला कधी कधी फार आश्चर्य वाटतं. पुष्कळ लोकांना असं वाटतं की देव वगैरे सगळे अंगात येतात, घुमतात. पुष्कळ बायकांना असं वाटतं , की आपल्यामध्ये देवी येतात. आता सांगायचं म्हणजे देवीला झेलणं म्हणजे काही सोपं काम नाहीये. देवीची शक्ती असते आणि त्या शक्तीने कुंडलनी जागृत होते. ज्या बाईच्या अंगात भुतं येतात, तिला तुम्ही जर देवी म्हणाल, तर तुम्ही परमेश्वराच्या वरिधात आहात. ही भूतं आहेत आणि त्या बाईला त्रास होतो. मानसकि त्रास होतो. इतकंच नाही, तर घरच्या सर्व लोकांना दरदिरता येते. तच्याकडे जाणार्या लोकांना त्रास होतो. त्यांना दरदिरता येते. म्हणून अशा गोष्टीकडे आपण भोळेपणाने गेलं नाही पाहजि. तसंच प्रत्येक ठिकाणी प्रत्येक गावात पाहिलं तर एक कोणी ना कोणी तरी असा मनुष्य, अशी बाई असते, जी काही तरी अशी कामं करीत असतात. वशिषतः कोकणात जास्त असतं. आता ह्या वर्षी बरं वाटतंय मला इतकं नाहीये. काहीतरी सांगायचं, की अमक्याकडचं भूत आलंय, तमक्याकडचं भूत आलंय. अशा रीतीने गोष्टी करायच्या, की लोकांना नुसतं भारावून टाकायचं. अशा भारावून टाकलेल्या लोकांना मूर्खात काढून त्यांच्याकडून पैसे उकळायचे. ही आपल्याकडची एक प्रथा झालेली आहे. नंतर कोणी तरी येऊन बसायचं, भटजी बनायचं आणि म्हणायचं की एवढे पैसे दे. देवाला पैसे वरगैरे काही कळत नाही. देवाला पैसे नकोत तुमचे. देवाला फक्त एकच गोष्ट पाहजि, की तुम्ही स्वतःच्या आत्म्याचा आरसा हाती घ्यावा आणि त्यात आपलं स्वरूप बघावं. पण त्याबद्दल असं सांगितलेलं आहे, की जेव्हा हा हाती आरसा येतो, तर ह्याची जी आपल्याला अस्पष्ट कल्पना येत असते, ती स्पष्ट करण्यासाठी आणि स्थिरावण्यासाठी मनुष्याला ध्यान आणि धारणा केली पाहजि. म्हणून आधी कुंडलनीचं जागरण आणि त्या नंतर ध्यान-धारणा करून, पूर्णपणे आपण स्वतःला जबाबदार समजून, स्वतंत्र समजून आपल्या आसनावर आरूढ झालं पाहजि. आसनावर बसलं पाहजि. आम्ही काही असे तसे नाही आहोत. आम्ही मानव आहोत. आम्ही काही आमचं आयुष्य असं वाया घालण्यासाठी आणि लेलं नाही. आम्ही आमची काही कदर केलेली नाही आजपर्यंत. पण ती आत्म्याची ओळख झाल्याबरोबर लगेच मनुष्य स्वतःची ओळख करू लागतो आणि त्याच्यातले वाईट गुण आहेत ते झडून पडतात. आता आमच्या इंग्लंडला, जेव्हा मी सहजयोग सुरू केला होता, तेव्हा सात असे लोक आले की जे पुष्कळ इकडचे-तकडचे व्यसनं घेत असत. आणि एका दविसात, त्याच दविशी त्यांची सगळी व्यसनं सुटली. आता व्यसन ही गुलामगिरी आहे. जरी त्याच्यात तुम्हाला आनंद वाटतो, तरी ती एक गुलामगिरी आहे. कोणतीही गुलामगिरी पत्करायची नाही, असं ठरवलं पाहजि. असं ठरवल्यानंतर हा जो आत्मा आहे, तो स्पष्टरूपाने दृष्टोत्पत्तीस पडतो. त्याचा आपल्याला परिणाम जाणवतो आणि त्या परिणामामुळे जे काही आपल्यामध्ये नको आहे, ते नघून जातं. पण त्याच्याआधी नको तेच आपल्याला आवडतं. जे वाईट तेच आपल्याला आवडतं. जे चुकीचं तेच आपण घेतो. तेव्हा मी एक आईच्या दृष्टीने सांगते, की कोणी वाईट वाढून घेऊ नये. जर व्यसन असलं. तर त्याबद्दल घाबूर नये. आत्म्याच्या जागृतीने सगळ्यांची व्यसनं सुटणार. सगळ्यांची गुलामी सुटणार. सगळ्यांची गरबी सुटणार आणि सर्व तऱ्हेचे जेवढे काही क्लेश आहेत, त्रास आहेत, शारीरिक, मानसिक, बौद्धिक तसेच सांसारिक, सगळेच्या सगळे तुमचे त्रास ह्याच्यातून जाणार आहेत आणि ते झालेच पाहजि. तेव्हा ह्या गावाला आम्ही आलो, चाळगावाला, आणि खीन ह्या लोकांनी सुद्धा इथे येऊन, इथली पवित्रता पाहिली, तुम्हा लोकांना भेटले. तुमच्याबरोबर नाचले आणि खूप आनंदात होते. आणि तुम्ही सगळ्यांनी एवढा सत्कार केला, सगळ्यांना स्वयंपाक करून इतकं सुंदर जेवायला दिलं. त्याबद्दल त्यांनी मला सांगितलंय की, 'माताजी, तुम्ही ह्यांना सगळ्यांना कृतार्थ करा.' आता आमची जी पद्धत आहे, की आम्ही ज्या गावाला जातो, तिथली जी मालकीण असते, तिला एक काहीतरी बक्षीस द्यायची

पद्धत आहे. आणित्याप्रमाणे इथे, आपले जे, तुम्हाला माहिती आहे, की हरश्चंद्र कोळी म्हणून जे आहेत, त्यांनी एवढी मेहनत केली, हे घर स्थापन केलं, सहजयोग इथे स्थापन केला. त्यानंतर त्यांच्या पत्नीने त्यांची एवढी मदत केली. तेव्हा त्यांना फूल न फुलाची पाकळी म्हणून काहीतरी द्यायचं आहे. बाकी सर्व लोकांनाच काहीतरी द्यायचं आहे. आणिते काहीतरी द्यायचं म्हणजे ज्याला आपण आशीर्वाद म्हणतो. ह्या आशीर्वादामध्ये तुमच्या कुंडलनीचं जागरण करून तुम्हाला तुमच्यामध्येच समर्थ करायचं आहे. तुमच्यामध्ये तुम्हाला उभं करायचं आहे. तुमच्या गौरवाची तुम्हाला पूर्णपणे समज येईल, तुमच्या मोठेपणाची तुम्हाला जायचंय. म्हणजे मग पुढच्या वेळेला आल्यावरती इथे संबंध लोक फार सुंदर दसितील आणखीन त्यांच्या चेहऱ्यावरती एक तजेला, नावीन्य, त्यातून त्यांच्या हृदयामध्ये जशी काही कमळाची फुल उमलावीत असं सुंदर समज येईल, त्याची सुज्जता तुमच्यात येईल, असं काहीतरी करून स्थान परमेश्वरासाठी तयार केलेलं आहे. माझा तुम्हा सर्वांना आशीर्वाद आहे.

1986-1225, Christmas Puja

[View online.](#)

Christmas Puja - Stn Pavan Dam 25th December 1986 Date: Place Pune Type Puja आज मी मुद्दामून इंग्लिशमध्ये बोलले, पण तुम्हा सगळ्या पुणेकरांना इंग्लिश येतंय. तेव्हा जास्त काही त्याचा खुलासा करून सांगायला नको. पण ह्या लोकांना आज, ख्रिसमसच्या दक्षिणी काहीतरी ख्रिस्ताबद्दल सांगावं म्हणून मी सांगतिलेले आहे. आता आपल्या संस्कारांमुळे ख्रिस्तांची आपल्याला फारशी माहिती नाहीये. पण ते बरोबर नाही. आपण त्याची माहिती करून घेतली पाहजि. ती माहिती करून घ्यायला पाहजि. कारण तो आजचा चक्रावर बसलेला आहे. आजचा चक्रावर बसलेल्या ख्रिस्ताला जर आपण जाणलं नाही, तर आपण गणेशाला जाणलं नाही. कारण गणेश हाच ख्रिस्त आहे. तेव्हा गणेशाने जगामध्ये येऊन काय कार्य केलं? त्याने अवतरण घेऊन काय काय कमाल केली? त्याने काय आपल्यासाठी केलंय? त्याचं जे काही कार्य आहे आणि त्याचा जो काही प्रादुर्भाव आहे, तो आपल्याला ख्रिस्ताच्या जीवनात मळितो. नुसत गणपती, गणपती करून बसतो. गणपती बसला, गणपती हे, ते, पण गणपती म्हणजे काय, करतो तरी काय आपल्यामध्ये? त्याचे काय गुण शुभकारी आहे, अमूक आहे, तमूक आहे. त्याने कसं शुभ केलं! त्याचं जे काही कार्य होतं ते ख्रिस्ताच्या आयुष्यामध्ये आपल्याला दसितं. म्हणून सर्व लोकांनी ख्रिस्ताचं चरित्र वाचून काढलं पाहजि आणि आहेत ? तो वचिरणा केली पाहजि. आता हे जे काही मागचे संस्कार आहेत त्याप्रमाणे वागून चालत नाही. जसे इकडे हे लोक ख्रिस्ती धर्मातून आलेले आहेत. त्यांनी आपल्याकडेच सर्व अवतार कोणते होते? त्यांनी काय काय कार्य केलं? ह्याबद्दल माहिती करून घेतली. आणि कधीतरी तर ते आपल्यापेक्षाही जास्त आहेत. तेव्हा आपणही ख्रिस्ताबद्दल, मोहम्मदाबद्दल, इतरही जे मोठमोठाले सद्गुरु झाले त्यांच्याबद्दल माहिती करून घेतली पाहजि. ह्याला कारण असं आहे, की उद्या तुम्हाला गुरुपद मळिलं, तुम्ही ब्रह्मनसिष्ठ असलात, तुम्हाला जरी ब्रह्म काय आहे ते कळलं , पण जर तुम्हाला उद्या कोणाशी बोलायचं असलं, तर तुमच्याजवळ हे ज्ञान असायला पाहजि. हे तुम्ही प्रत्येकाबद्दल उघडून, स्पष्टपणे समजवून सांगाल आणि गोष्टीचं नरूपण करू शकाल. जर ही माहिती तुम्ही आज मळिली नाही, तर ह्या आजच्या आधुनिक काळामध्ये सहजयोग पसरणार नाही. सहजयोग हा आधुनिक काळात आलेला आहे. वेळेला सगळ्यांना सगळ्यांची माहिती झालेली आहे. सगळ्यांना कोण कोण लोक मोठ मोठे झालेले आहेत ते ह्या सगळे माहिती आहे. आपण एकेका बहिरित आता नाही आहोत. मोठ्या अथांग सागरात आल्यामुळे, सगळ्यांनी सगळी माहिती, सगळ्या जातीच्या लोकांची, सगळ्या देशांच्या लोकांची, सगळ्या धर्माच्या लोकांची माहिती आपण करून घेतली पाहजि. त्याचं कुठे चुकलं, आपलं कुठे चुकलं, हे समजून घेतलं पाहजि. तेव्हाच आपण खरे सहजयोग आणि सद्गुरु होऊ शकता. त्यासाठी थोडासा तरी अभ्यास करावा लागेल आणि सर्वांनी तो मनःपूर्वक अभ्यास करावा, असं मी सांगते. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे. आज आपण बहुतेक पुजा जी आहे ती गायनानेच करूयात. मी पूर्वी सांगितलेलेच आहे, की ख्रिस्ताची आई राधा म्हणजे महालक्ष्मी होती आणि महालक्ष्मी असूनसुद्धा तनि इतकं शांतपणाने सगळे काही सहन केलं आणि जिशा रीतीने वागली ते फक्त एवढ्यासाठी की ख्रिस्ताचं जे काही उदाहरण होतं , ते अगदी पूर्णपणे जमलं पाहजि. कोणत्या तऱ्हेची त्याच्यामध्ये अशी खोट आली नाही पाहजि, की लोकांनी म्हटलं पाहजि की त्याच्या आईमुळे असा दोष आला. त्या बाईने जसं सहन केलं. आपल्या मुलाचा जसा त्याग केला, त्याला क्रॉसवर जातांना पाहिलं. ह्या सर्व गोष्टी ज्यांनी इतक्या सहन केल्या, अशा या महालक्ष्मी स्वरूपात, मेरीच्या उदाहरणात असं पाहिलं पाहजि, की जे आपण मुलाबद्दल, 'माझा मुलगा, माझा मुलगा' करत बसतो, ते सोडून 'माझा मुलगा आत्म्याच्या दृष्टीने कती पुढे आलेला आहे,' ते पाहिलं पाहजि. आत्म्यामध्ये त्याचा कती लाभ झालेला आहे, हे पाहिलं पाहजि. आपण सर्व आता सहजयोगी झालो आहोत आणि सहजयोगामध्ये येऊन आता पुष्कळ कमवलंय. आणि मुलांना देण्याचं काय आहे आपल्यामध्ये, ते पाहिलं पाहजि. आणि देण्यासारखं एकच आहे, ते म्हणजे आत्म्याचं ज्ञान. ते मळिलं पाहजि. ते सर्वांना दिलं पाहजि आणि सर्वांनी मळिलं पाहजि. ह्यावेळेला मुद्दामून मी म्हटलं की तुम्ही सगळ्यांनी इतक्या लांब या. कारण इतक्या लांब आल्यावर आपल्या लक्षात येईल, की कती काबाडकष्ट करून लोक चालतात, लोक राहतात. आपल्याला लहान लहान गोष्टींचा त्रास होतो आणि आपण थोडासाही त्याग करायला तयार होत नाही. प्रत्येक गोष्टीमध्ये आपल्याला गोंजारून सांगावं लागतं, असं करा, तसं करा. अशा रीतीने सहजयोगामध्ये तुम्ही कसे पारंगत व्हाल आणि पुढे वाढाल. जरासासुद्धा त्याग करायला मंडळी तयार होत नाहीत. हे बरोबर नाही. आणि पुणेकरांबद्दल सारखं मला ऐकायला मळितं , की इथले लोक अगदी फुकटखोर आहेत, ते कधीच एक पैसा काढणार नाहीत. जोपर्यंत तुम्ही आपली प्रवृत्ती बदलणार नाहीत. तोपर्यंत हे पुणेकर कसे बदलणार! तुम्हीच त्यांचे पुढारी आहात. तुम्हीच त्यांचे उदाहरण आहात . ज्याने की ही लोक बघतील की ही लोक काहीतरी वशिष्ट आहेत. आणि तुमच्यामध्ये जर ह्याच्याबद्दल, त्याच्याबद्दल, पैशाबद्दल एवढी तळमळ पाहिली, तर ते लोक म्हणतील, की सहजयोग करून फायदा काय? सगळे आमच्यातलेच आहेत. दूसरे म्हणजे, वारंवार मी म्हटलेले आहे, की भाऊबंदकी. आपल्यामध्ये हा एक शाप आहे. आणि मी परत बघते. पैशाला धरूनच भाऊबंदकी करतात. हे पैसे कुठे गेले, इतका पैसा कशाला खर्च केला? हे काय झालं, ते काय झालं? सगळी भांडणं पैशाला धरून करायची. याचं मला मोठं आश्चर्य वाटतं. तुमच्यासाठी आम्ही सगळं करायला तयार आहोत. पण फुकटात घ्यायचं! म्हणजे आत्मसन्मान माणसाला पाहजि. माताजींनी खर्च करायचा आमच्या खाण्या-पिण्याचा. हे काही ठीक नाही. वर्षभरात जरी तुम्ही थोडेसे पैसे एकत्र केले, तरी सहज होऊ शकतं. तशी ही मंडळी खर्च करतातच आणि आम्हीही करतोच. पण बरं दसित नाही. आत्मसन्मानाला धरून नाहीये. आता ही तुम्ही कोठे खेडेगावात गेलात, आता परवा मी नारायणगावला गेले होते. लोकांनी सगळा स्वयंपाक करून ठेवला होता. मला बसवलं, सगळं दिलं. त्यात काही पैसे पाहजित वगैरे असं काही म्हटलं नाही. आदरातिथ्य होतं. जसे चार पाहणे आपल्या घरी आले, त्यांच्याकडे आपलं लक्ष असलं पाहजि. सहजयोग्यांमध्ये वशिष्ट करून अजून आश्चर्य वाटतं की भाऊबंदकीचा शाप दसितोय. लहानलहान गोष्टीसाठी लोक भांडणं करतात. त्यांचं हे झालं , त्यांचं ते झालं . समजा एखाद्या लीडरला म्हटलं की आता हा लीडर झाला. तर तो लीडर नाही त्याचं भांडण. म्हटलं की ह्या माणसाला व्हायब्रेथनस नाहीत त्याला सध्या बंद करा तर ते भांडण. प्रत्येक गोष्टीमध्ये भांडकुदळपणा. लग्नातसुद्धा आपल्याकडे इतकी भांडणं आपण करतो. जेव्हा लग्नासारख्या शुभस्थळी आपण हे करतो, तर आपल्याला असं वाटतं, की कुठेही भांडणं केली तरी भांडणं हे काही वाईट नाही. हे फार वाईट आहे. परमेश्वराच्या दृष्टीने हे फार चुकीचं आहे आणि ते केलं नाही पाहजि. त्याबद्दल ख्रिस्तांनी एक शब्द वापरला आहे, 'मरमरिंग सोल्स', जे लोक मागे काहीतरी बोलत असतात सारखे, ह्यांना काहीतरी बोलायचंय, त्यांना काहीतरी बोलायचंय. इकडून तकिडे लावावावी करायची. अत्यंत क्लृप्त आणि क्लृप्त गोष्टी आहेत. आणि तुमच्या पुण्याला आम्ही पुण्यपट्टणम म्हणतो, पुण्याला सगळी पुण्याई आणलेली आहे म्हणतो, सगळं काही म्हणतो आणि तेवढं करून ही

अशीच परस्थिती आहे, ते पाहून फार वाईट वाटतं. पुढच्या वर्षी सगळ्यांनी अगदी जोमाने प्रयत्न करायचा. इथली मुलंसुद्धा शहाणी आहेत. त्यांनी सुद्धा आपले पैसे जमा करून सगळ्यांनी दिले. माझा अगदी जीव भरून आला. कती चांगली मुलं आहेत ही! ती तुमचीच मुलं आहेत ना! मग मोठ्यांना काय होतंय? मोठे असे का वागतात? थोडं तरी हृदय उघडून काम केलं पाहिजे सहजयोगात. काही तुमच्यावरती बोजा नाही सहजयोगाचा. काही तुमच्याकडून आम्ही काही घेत नाही. काही तुमच्याकडून आम्हाला नकोय. कतीतरी आम्ही तुम्हाला दिलेले आहे. म्हणजे वस्तुमात्र दिलेले आहे. नुसतं वस्तुमात्र पाहिलं तर कती तरी दिलं आहे. पण तरीसुद्धा अशा तऱ्हेच्या गोष्टी ऐकायला मळिल्या की मला फार दुःख होतं. तेव्हा तुम्ही आपल्या आत्म्याला परत क्रूसावर टांगू नका. परत पुनर्जन्म झाला आजच्या दविशी असं समजून, आता आम्ही खुल्या दिलाने राहू असं ठेवायचं आणि मान-पानाने रहायला पाहिजे. आत्मसन्मानाने रहायला पाहिजे. एवढं कृपा करून तुम्ही लक्षात ठेवा. आजच्या शुभदविशी मला परत म्हणावं लागतं. कारण पुण्याला आता तुमची माझी परत भेट केव्हा होईल मला सांगता येत नाही. तेव्हा कृपा करून ह्याबद्दल तुम्ही काळजी घ्यावी. असं वागू नये. नाहीतर सगळे एकाबरोबरच खाली जातील. आजच्या ह्या दविशी सगळ्यांनी एक तरी व्रतनशिचय ठरवला पाहिजे, की ज्या खरसितांनी आपल्या आयुष्याचं बलदान दिलं. तथि आम्ही जर त्याला आमचा मोठा भाऊ मानलेलं आहे, तर आम्ही काय केलं पाहिजे. आमच्या हातून काय झालं पाहिजे? आम्ही इतकं सहजयोगात मळिललेले आहे. आता आम्ही सहजयोगात काय केलं पाहिजे? काही तुमच्याकडे पैसे वगैरे मागतच नाही आम्ही. पण खाण्या-पण्याचे आणि वाहतुकीचे सुद्धा तुम्ही पैसे द्यायला तयार नसलात तर कसं करणार? त्यावर पण भांडाभांडी करता. पुढच्या वेळेला असं झालं नाही पाहिजे. लोकांनी सांगतिलं की जसं आम्ही वाहतुकीचे आणि खाण्या-पण्याचे पैसे मागतिले तसं कोणीसुद्धा हात वर केला नाही. ४० - ४५ रुपयेसुद्धा जर तुम्ही काढू शकत नसलात, एवढी जर भिकार दशा असली तर सहजयोगात तुम्ही राहिलं नाही पाहिजे. आमच्यावरच बोजा पडणार. म्हणजे सगळ्या भिकार्यांना पाळण्याचा आम्ही काही मतक्ता घेतलेला नाही. जर एवढी परस्थिती असली तर मुळीच सहजयोगात राहू नये. ज्या लोकांना इतकंही जमत नाही. ज्या लोकांना फुकट खायचंय, ही काही खैरात वगैरे नाही. आणि ह्या गोष्टी वाहवत जातात कधीकधी इतक्या की त्या जर सांगतिल्या नाहीत तर थांबवल्या जात नाहीत. आणि तुमचे लीडरसुद्धा थकून म्हणतात, आम्हाला नको रे बाबा हे! त्यामुळे तफावत आलेली आहे. त्यामुळे लोक असं समजतात की, हे लीडर लोक जे आहेत ते आम्हाला त्रास देताहेत. माताजीजवळ जाऊ शकत नाही. वगैरे वरगैरे. ह्या सगळ्या गोष्टी सोडल्या पाहजित. आता आम्ही सगळे एक झालेलो आहोत. सहजयोगासाठी आम्ही आत्तापर्यंत काहीही केलेलं नाही. गांधीजींच्या वेळेला मला आठवतं, की माझ्या आईने तऱ्हीच्या स्वतःच्या बांगड्या दिल्या. गोठ दिले, पाटल्या दिल्या, सगळं सगळं घरातलं दिलं तनि. आणि आजकाल लोकांना चार पैसे काढता येत नाही. म्हणजे इतकी दरदशा आहे का आपली? तशी मुळीच नाहीये. ही मंडळी इतक्या लांबून इथे येतात. ततिकीच मंडळी तुम्ही इथे आलेले आहात आज इथे. त्यामुळे तुमच्यावर खर्चाचा बोजा नाहीये. हे शोभतं कां! पुण्याच्या सगळ्या लोकांना सांगा, की माताजींनी सांगतिलं, प्रत्येक पुण्याच्या लोकांना आजच्या ह्या कार्यक्रमाला कसंही करून उभ राहिलं पाहिजे. कारण हमिलयवरतीसुद्धा की लोक जातात देवाकडे. मग हा हमिलय नाहीये! तुम्हाला एवढं तुडवायला नव्हतं होत. सगळी व्यवस्था केलेलीच होती. पण तरीसुद्धा जेवढे लोक तथि आले होते, ततिके काही आज आले नाहीत. आणि पुण्यात झालं तर आम्ही येऊ, नाहीतर येणार नाही. हे असं करणार्या लोकांना कधीही त्यांची पैशाची स्थिती ठीक होणार नाही. आणि आता गणपतीपुळ्यालासुद्धा व्यवस्था यावं. पुष्कळांनी यावं. काही त्याच्यामध्ये एवढा खर्च नाहीये. मी सगळा बरोबर करून ठेवलेला आहे. जतिका जरूरी लागेल ततिका. फक्त खाण्यापण्याचा असेल तेवढाच. त्या पलीकडे काही नाही. वर्षात एकवेळा. आणि इतकी काही तुमची दुर्दशा नाहीये. दोन पैसे जर एकत्र जोडून ठेवले तर तुम्ही वर्षाला थोडे पैसे एकत्र करू शकता. असाच एखादा असला तर आम्ही करू शकतो त्यांची व्यवस्था. पण प्रत्येकजणाने जर अशीच भूमिका घेतली, तर पुण्याहून कोणीच जाणार नाही. खेडेगावात मात्र वेगळं आहे खेडेगावात कधीच हा प्रश्न उभा रहात नाही. शहरात येऊनच आम्हाला प्रत्येक गोष्ट पाहिजे. सनिमा रोज पाहिजे. हे झालंच पाहिजे. हातात आमच्या बांगड्या असल्याच पाहजित. गोठ असलेच पाहजित. पाटल्या असल्याच पाहजित. हे असलंच पाहजि. मग आम्ही देवाला गेलो कवि नाही गेलो, पूजेला गेलो कवि नाही गेलो. ते एवढा मात्र पाहजिच सगळं. पाहजि म्हणजे पाहजिच. जेवायला भरपूर पाहजि. जेवायला अमकं पाहजि, तमकं पाहजि. ह्या सर्व गोष्टींकडे आपलं जास्त लक्ष आहे, देवाकडे कमी, मग आमची का प्रगती होत नाही. हे लक्षात आणलं पाहिजे. आता आजच्या दविशी प्रत्येकाने नशिचय करायचा, की आम्ही इकडेतकिडे इतके पैसे वाया घालवतो. त्या पेक्षा थोडेसे पैसे आम्ही वाचवलेले बरे. ह्या लोकांनी सगळे सोडलंय. सगळे छंद सोडलेत आणि आता म्हणे आमच्याकडे पैसे मागतात. करायचं काय पैशांचं? तशीच सगळी जी काही तुम्ही गुलामी केलेली आहे आजपर्यंत ते सगळे सोडून परमेश्वराच्या साम्राज्यात पूर्णपणे उतरलं पाहिजे. आजच्या दविशी मला सांगायला वाईट वाटतं, पण सगळा जो मागचा इतिहास आहे, तो माझ्या डोळ्यासमोर उभा राहतो आणि मग मला असं वाटतं की हे सांगतिलं नाही तर हे वहावतच जाणार आहे. म्हणून आता आळा घातला पाहिजे. ह्या गोष्टीला पूर्णपणे आळा घातला पाहिजे. आणि आपापसातली भाऊबंदकी पूर्णपणे सोडून टाकली पाहिजे. एकाच्या वरिद्ध दुसरा, दुसऱ्याच्या वरिद्ध तसिरा असं नाही. सगळ्यांनी मळून मसळून, इथे चौदा देशातले लोक कसे मळून मसळून बसलेत आणि आपण एका देशातलेच नाही, तर एका प्रांतातलेच नाही, तर एका शहरातले लोकसुद्धा एकत्र येऊन बसू शकत नाही म्हणजे काय म्हणावं! म्हणजे आपण जन्मलोच हातात सोटे घेऊन असं मला म्हणावं वाटतं. जन्मल्याबरोबर मारामार्या. इतकं आहे पुण्यामध्ये. पुष्कळशा सुंदर गोष्टी आहेत. पुष्कळसे सहजयोगी, जे तरुण सहजयोगी आहेत, ते फार सुंदर आहेत. त्यांच्या मुली फार छान आहेत. सगळ्यांच मला इतकं कौतुक वाटतं. सगळे इतके प्रेमळ आहेत. सगळं काही पण जे मोठे सहजयोगी आहेत, त्यांच्यामध्ये जराशी अजून मेहनत पाहिजे. तेव्हा कृपा करून आजच्या दविशी सगळ्यांनी व्रत घेतलं पाहिजे, की आम्ही सहजयोगी आहोत आणि सहजयोगाच्या मार्गात आलेलो आहोत. पण ह्यांच्यात अग्रेसर होण्यासाठी जे जे करावं लागेल, ते आम्ही करू. असं व्रत घ्या म्हणजे परमेश्वर सगळ्यांची मदत करणार आहे. परमेश्वर तुम्हा सगळ्यांवर आशीर्वाद देवो.

1986-1227, Puja by the Krishna's river

[View online.](#)

Devi Puja Date 27th December 1986: Place Brahmapuri Type Puja आता ही पाहणी मंडळी आपल्याकडे आलेली आहेत. त्यांनी मला सांगितले आहे की, 'कृपा करून ह्या सगळ्यांना आमच्यातर्फे हार्दिक धन्यवाद द्या. आणि त्यांचे आम्ही फार अनुग्रहित आहोत आणि आभारी आहोत.' त्याबद्दल मी अनेकदा त्यांना सांगितले की, मी मराठीत त्यांना सांगतच असते, पण तुम्ही त्यांच्याशी बोलून त्यांना सांगा. म्हणजे त्यांना बरं वाटेल आणि त्यांची ओळख करून घ्या. त्यांची मैत्री साधून घ्या. त्यांची नावं जाणून घ्या. म्हणजे त्यांनाही बरं वाटेल, की खेडोपाडी आमचे बांधव आहेत. आपण सगळे एका सूत्राने बांधले गेले आहोत. तुम्ही कोणत्याही देशातले असलात, कुठलेही असलात, तरी सगळी माझीच मुलं आहात. तेव्हा त्यात काहीही भेदभाव न पाळता सगळ्यांनी आपापसात मतिरता साधली पाहजि. आणि सगळ्यांनी एकमेकांना ओळखून घेतलं पाहजि. म्हणजे कोण कसं आहे, काय आहे. आता सांगायचं म्हणजे आजचा दविस वशिष आहे. शनिवारचा दविस, कृष्णा नदीच्या काठी. म्हणजे कृष्णाचं सगळं सुरू झालेलं दसितंय साम्राज्य इकडे. आणि ह्या सगळ्या त्याच्या साम्राज्यात आजची तुम्ही पूजा मांडलेली आहे. पूजेत सांगायचं काहीच नसतं खरं म्हणजे. कारण स्वतःच चैतन्य वाढून तुम्हाला भरपूर करून टाकत असतं. तेव्हा तेच फक्त तुम्ही आपल्यामध्ये आत्मसात केलं पाहजि. सहजयोगाची वशिषता ही आहे, की ह्याच्यामध्ये तुम्हाला ध्यान-धारणा करावी लागते. जर तुम्ही ध्यान- धारणा केली नाही, तर मात्र सहजयोग जमत नाही. म्हणून थोडा तरी वेळ ध्यान- धारणेस दिला पाहजि. आणि आपल्यामध्ये कुठे चुकतं ते तुम्हाला ध्यानातच कळू शकेल. ते तसेच पाळत ठेवायचं नाही. ते काढून टाकलं पाहजि. ते काढून टाकल्याबरोबर त्याचे जे काही आपल्याला लाभ होतील, त्याचं तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की कतिती तऱ्हेचे चमत्कार तुमच्या आयुष्यात घडून येतील. आणि तुम्ही ते इतरांना सुद्धा सांगू शकाल. आज ब्रह्मपुरीला एक वशिष रूप आलेलं आहे. आणि त्याच्यामध्ये इतके दुसऱ्या देशातले लोक आलेले जे आहेत. संबंध जगभर ह्याचं नाव पसरलेलं आहे. तेव्हा जी एक गोष्ट आपल्याला लहानशी आठवते ती, रामदास स्वामी फक्त महाराष्ट्रात गाजलेले होते, ते आज संबंध देशामध्ये गाजलेले आहेत. तुकारामाचे अभंग हे गाऊ लागले आहेत. नामदेवांचं नामस्मरण हे करतात. म्हणजे कुठल्या कुठे आपण पोहोचलेलो आहोत! म्हणजे महाराष्ट्राची कुठवर महती पोहोचलेली आहे! त्याची महती कुठवर पोहोचलेली आहे, ते बघण्यासारखं आहे. आणि त्यांना ह्या सगळ्यांचे कतिती कौतुक वाटतं, ते बघण्यासारखं आहे. नाहीतर कोण कोणाला ओळखतं ह्या देशात! कोणीच कोणाला ओळखत नाही. उत्तर हिंदुस्थानाच्या लोकांना जर बचिरलं, की रामदास स्वामी कोण होते? तर त्यांना काही माहीत नाही. शिवाजी महाराज कोण होते? ते माहीत नाही. ही परिस्थिती आहे. तेव्हा तथिपर्यंत आपण आपल्या महाराष्ट्राचं लोण पोहोचवलं आहे. आणि तिथून ही मंडळी तुमच्या दर्शनाला आलेली आहेत. असं समजून ह्या साधु-संतांना, जसं आपण साधु-संतांचं पाचारण करतो, आणि त्यांच्याशी वागतो, तसंच सगळ्यांनी प्रेमाने वागलं पाहजि. आणि त्यांनी तुमच्यासाठी पुष्कळशी बक्षिस घेऊन आलेले आहेत. ते गणपतीपुळ्याला नधायच्या वचारात आहेत. तरी सर्वांनी गणपतीपुळ्याला यावं. जतिक्यांना जमेल ततिक्यांनी यावं, इथून काही दूर नाहीये. वाटलं तर तीन दविसासाठी या कवि पाच दविसासाठी यावं. तथि फक्त खाण्या- पण्याचे, राहण्याचे खर्च आहेत. तेवढेच फक्त लावलेले आहेत. आणि दुसरा काही वशिष खर्च लावलेला नाही. एकंदर ५० कवि ५१ लग्न तर आता ठरलीच आहेत. त्याच्यावर पुढे झाली तर माहिती नाही. आणि प्रत्येकी जर हशिव लावला, तर फार तर फार सहा आणे प्रत्येकी तुम्ही बक्षीस दिलिलं आहे लग्नाचं. तर ते काही वशिष दसित नाही. तरी सुद्धा आनंदाने सगळे गोड मानून घ्यावं. आणि एकदाच ही पर्वणी असते. समजा आता आपल्याला कुठे जायचं असलं, समजा एखाद्या यात्रेला जायचं असलं. तर आपण कतिती पैसे खर्च करू. तेव्हा माताजींनी सुंदर व्यवस्था केलेली आहे. सगळ्यांनी तथि यावं. मनसोत्त रहाव. आणि आनंद उचलावा. त्यामध्ये कलिमर्षि काढत बसायचं नाही. प्रेमाने आलं पाहजि. अशी सगळ्यांना माझी वनिती आहे.

1986-1231, Shri Mahalakshmi Puja

[View online.](#)

Shri Mahalakshmi Puja Date 31st December 1986: Place Sangli Puja Type सांगली जल्लिह्यामध्ये सहजयोग हळूहळू पसरत आहे. पण जी गोष्ट हळूहळू पसरते, ती जम चांगला धरते. आणि कोणतीही जिवित क्रिया हळूहळू होत असते. तेव्हा एकदमच ती मोठ्या प्रमाणात होईल अशी आपण आशा ठेऊ नये. प्लॅस्टिकची जर आपल्याला फुलं काढायची असली तर त्यासाठी एक मशिन घातलं की झालं. पण जिवित फुलं काढण्यासाठी वेळ लागतो. मशागत करावी लागते. मेहनत करावी लागते. सहजयोगाबद्दल अजून पुष्कळशा लोकांना काहीही कल्पना नाही आणि ज्यांना आहे ती भ्रामक कल्पना आहे. पैकी आपल्याकडे पुष्कळसे असे पंथ आहेत, संप्रदाय आहेत, जे आधीपासूनच कार्यान्वित आहेत. पण हे पंथ आणि संप्रदाय ह्यांचा आपल्याला काही फायदा झालेला नाही. 'इतके दविस आम्ही पंढरीला गेलो, इतके दविस आम्ही तुळजापूरच्या भवानीची सेवा केली, इतके दविस आम्ही कोल्हापूरच्या महालक्ष्मीला जात होतो, सगळं काही केलं आम्ही. व्रत- वैकल्य केली. सगळं करून माताजी, आम्हाला काही मळिलं नाही.' त्यातून तुमची मुलं उद्या मोठी होतील आणि ती तुम्हाला म्हणतील 'इतका तुम्ही वेळ घालवला, पैसे घालवले, मेहनत केली आणि शेवटी तुमच्या हाती काही आलेलं नाही. म्हणजे परमेश्वरच नाहीये.' जर तुम्हाला सांगलीला यायचं आहे, तर सांगलीच्या रस्त्यावर यायला पाहजि. जर तुम्ही उलट मार्गाने गेलात तर तुम्ही सांगलीला पोहोचणार नाही. तेव्हा इतक्या वर्षांनंतरही तुम्हाला सांगली मळिली नाही, याचा अर्थ असा आहे, की कोणत्यातरी चुकीच्या रस्त्यावर आपण चाललो होतो. त्याच रस्त्यावर आपण भटकत आहोत. त्यातून अजून आपल्याला मार्ग मळिलेला नाही. हा सुजपणाचा वचिर प्रत्येकाने केला पाहजि. कारण आपल्याला अजून काही मार्ग मळिलेला नाही. काही साध्य झालेलं नाही. तेव्हा काहीतरी चुकलेलं आहे, असा एक वेळ तरी वचिर करून सहजयोग काय आहे ते समजून लोकांना सांगतिलं पाहजि. ही गोष्ट लोकांना पटवून देतांना एक गोष्ट फार आवश्यक आहे, म्हणजे ज्या लोकांशी तुमचा संबंध येतो त्यांच्याशी बोलतांना, पटवून देतांना, त्यांच्या भाषेतच आपण बोललं पाहजि. आपण जर आपली भाषा वापरली तर त्यांच्या लक्षात येणार नाही. चक्रांबद्दल एकदम आपण त्यांना सांगू लागलो तर त्यांना समजणार नाही. पण असं सांगतिलं, की आपल्यामध्ये कुंडलिनीची शक्ती आहे, असं ज्ञानेश्वरांनी सांगतिलं आहे. तुम्ही ज्ञानेश्वरांना माऊली म्हणता आणि त्यांच्या पालख्या काढता, त्यांच्या नावाच्या दड्ड्या काढता, पण हे काय लहिलं आहे ते वाचा. आता तुम्हाला का सांगतिलं गेल की सहावा अध्याय वाचायचा नाही? कारण तो वाचला म्हणजे हे लोक जे तुम्हाला चुकीच्या मार्गावर नेत आहेत, तुम्हाला लुबाडत आहेत, त्यांचं फावणार नाही. तेव्हा हे लहिलं आहे. हे जे सहावा अध्याय लहिलं आहे, ते आम्ही तुम्हाला देतो असं सांगतिलं, म्हणजे लोकांच्या डोक्यात प्रकाश पडेल. तेव्हा पहिल्यांदा जी काही गोष्ट सांगायची ती त्यांच्या भाषेत, त्यांच्या पद्धतीने समजवून सांगतिली पाहजि. दुसरं आपल्याला, नामदेवांची, तुकारामांची, गोरा कुंभारांची, जनाबाईंची, मुक्ताबाईंची, ज्ञानेश्वरांची, रामदासांची, सगळ्यांची साथ असल्यामुळे, त्यांची पुस्तकं वाचून सुद्धा त्याच्यात ओवीबद्ध काय काय लहिलं आहे ते पाहिलं पाहजि. म्हणजे अशा भ्रामक कल्पनेमध्ये जाणारे लोक, व्रत-वैकल्यात पडणाऱ्या लोकांच्याबद्दल त्यांनी काय लहिलं आहे? स्वतः ज्ञानेश्वरांनी अमृतानुभव पुस्तकामध्ये इतकं स्पष्टरूपाने लहिलं आहे की जर त्यांचं कुणी पुस्तक वाचून, ते मनन नुसतं करायचं, वचिर करायचा काय आहे ते. नुसतं वाचत रहायचं नाही. तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की स्पष्टरूपाने जे मी म्हणते आहे, त्याहीपेक्षा स्पष्टरूपाने त्यांनी तथि सांगतिलेले आहे. रामदास स्वामींनी, तुकारामांनी शब्दांच्या लाखोल्या वाहिलेल्या आहेत अशा लोकांना. तरीसुद्धा हे उपासुंभ अजून सगळ्यांची दशाभूल करीत आहेत. कालच एक गृहस्थ मला म्हणाले, 'माताजी, बुक्का लावायचा नाही, असे तुम्ही म्हणालात, ते का?' बुक्का लावतो आपण आजूचा चक्रावर, आजूचा चक्रावर सूर्य आहे. सूर्याला आपण काळं लावतो का? पण सहजयोगाच्या दृष्टीने वचिर केला, तरीसुद्धा एक साधी गोष्ट वचिरायची त्यांना, की जे लोक तुम्हाला बुक्का लावायला सांगतात, म्हणजे हे जे पंढरपूरला बसून, भटजीबुवा आहेत तथिले, त्यांना बडवे असं नाव सार्थ आहे. ते बडवतातच लोकांना. ते बडवे, ते कधीही बुक्का लावत नाहीत. कोणताही भटजी काळं डोक्याला लावत नाही. मग तुम्ही कशाला काळे लावायचं? असे जर तुम्ही त्यांना बरोबर प्रश्न सांगतिले तर त्यांच्या डोक्यात ही गोष्ट येईल आणि उद्या जर त्यांचा मुलगा वाईट मार्गाला लागला, तर त्याला कारणीभूत तुम्ही आहात. कारण तुम्ही जे परमेश्वर, परमेश्वर म्हणून म्हणत होता, त्या परमेश्वरामुळे काहीही मळिलेलं नाही. काहीही तुम्हाला लाभ झालेला नाही. हे स्पष्टरूपाने सांगतिलं पाहजि. हे स्पष्टरूपाने सांगतिल्यानंतरच त्यांच्या लक्षात येईल. शंभरातला एक जरी मनुष्य ठाकणावर आला, जर एक जरी मनुष्य ठाकणावर आला तरी समजायचं आपण, पुष्कळ लाभ झाला. पण जर एखादा मनुष्य, फारच हट्टाला पेटला, जदिदीस पेटला तर त्याला सहजयोगाबद्दल सांगायची गरज नाही. ख्रिस्तांनी स्पष्ट सांगतिलं आहे, की डुकरांपुढे मोती ओतायचे नसतात. त्यांना काही कळतच नाही, तेव्हा त्यांच्यासमोर कशाला मोती ओतायचे? हे मोती आहेत. हे जीवनातले मोती आहेत. तुम्हाला समजायचं नाही. तुमचं भाग्य पाहजि. तुम्हाला भाग्य नाही. कुठे तरी झोपलेलं दसितं! कवि कुठे तरी नष्ट झालेलं दसितं. तेव्हा ह्याला भाग्य लागतं. नंतर ह्याच्यामध्ये वीरतापूर्ण लोक पाहजि. सुरुवातीला पुष्कळ बघे लोक येतात. प्रोग्रॅमला मी बघते पुष्कळ बघे असतात. त्यामुळे पहिल्या दविशी जो प्रोग्रॅम होईल त्याच्यात पुष्कळ गर्दी असणार. भरमसाठ गर्दी. दुसऱ्या दविशी प्रोग्रॅम होईल त्यात नमिमे राहतील. कारण काय, बाकीचे बघे, ते वगळले गेले. बरं झालं नाही तर डोकेदुखी होते. आता जसे बघे असतील पुष्कळ लोक, ते सहजयोगी होणार नाहीत. पण बघत राहतील. ते बघे वगळले गेले, तर त्याच्यानंतर नमिम्याने राहिले. नमिम्यातलेसुद्धा जे वीर असतील, जे शूरवीर असतील, येऱ्यागबाळ्याचे काम नोहे, स्पष्ट सांगतिलं आहे, येऱ्यागबाळ्याचे काम नोहे. म्हणजे त्याला पाहजित जातीचे. मराठी भाषेत सगळ्याला अगदी तोड आहे. आणि सहजयोगाला इतकी शोभवित भाषा आहे आणि इतकी उपयोगी आहे ती. जर मराठी भाषा तुमच्या हातात आहे आणि मराठी लोकांशी बोलायचं असलं तर सहजयोग तुम्हाला पटवता आलाच पाहजि. म्हणजे तारकिक दृष्टीनेसुद्धा तुम्हाला पटवता आला पाहजि. त्याला पाहजित जातीचे. तुम्ही जातीचे नाहीत, तेव्हा नमस्कार तुम्हाला. जा. शब्द आहे जातवित, आणि देवीबद्दल म्हंटलं आहे, या देवी सर्वभुतेषु जातरूपेण संस्थिता। जी जात तुमच्यात आहे. ज्या जातीचे तुम्ही नाहीच. त्याच्यात तुम्हाला, त्या जमातीतं मी तुम्हाला कशी देणार? जातीचा अर्थ ब्राह्मण कवि कपूर वगैरे असा नाही. जात म्हणजे आतली जी आपली प्रवृत्ती आहे, ज्याला अँप्टदियुड म्हणतात, प्रवृत्ती आहे. ती प्रवृत्ती काय आहे? त्या प्रवृत्तीवरून अवलंबून असतं, की मनुष्याची जात काय आहे? आणि भग देवीच्या वर्णनात सगळं लहिलेलं आहे. संबंध वर्णन आहे. ते एक एक वर्णन तंतोतंत तुम्हाला सहजयोगात मळणार. शोभना सुलभ गती - शोभना सुलभ गती. सुलभ गती. ह्याची जी गती आहे ती सुलभ आहे. म्हणजे जे सोप्यानं होतं आणि शोभीवंत आहे. म्हणजे ह्याच्यात काही ओरडायला नको, आरडायला नको, असं

झगिल्यासारखं ते दड्या घालायला नको. काही वेड्यासारखं वागायला नको. काही नाही. शोभना सुलभा गती. आता पुष्कळसे लोक उडत असतात नुसते. आता तुम्ही बघा काही काही लोकांचे मेडिटेशन असे असतात, की नको रे बाबा ते मेडिटेशन. कचिळून, ओरडून, कपडे फाडून अश्या तऱ्हेने त्यांचे प्रकार चाललेले असतात. शोभना सुलभा गती, असं देवीचं वर्णन आहे. ती तुम्हाला शोभना सुलभा गती देते. हे जर देवीचं वर्णन आहे, त्याप्रमाणे जर घटति होतं, तर मग कशाला तुम्ही उगीचच पाय घासत तथि जाता? ही पायपीट कशाला? पण त्याचा अर्थ असा नव्हे, की पुंडरीकाक्ष, जे होते, संत झाले आणि त्यांना आम्ही मना करतोय कवि त्यांच्याबद्दल काही असं बोलत नाही. कवि साक्षात् श्रीकृष्णही आहेत. तसेच त्यांचं स्थान पंढरपूरला आहे. त्याच्याबद्दल काही शंका नाही. पंढरी ही खरी आहे, पण तथि बसलेले भामटे, प्रत्येक चांगल्या ठिकाणी हे भामटे बसलेले आहेत, म्हणून पंढरी काही खोटी होत नाही आणि हे काही खरे होत नाहीत. सोन्यामध्ये जर दगड बसवला तर दगड काही हिरा होत नाही. दगड बसवला म्हणून सोनं काही पतिळ होत नाही. म्हणून जरी ह्या दोन्ही गोष्टी खऱ्या असल्या, की एक सत्यावर आणि एक असत्यावर असले आणि त्यांची जरी जबरदस्ती सांगड घातलेली असली, तरी नीर- कृषीर बविक करून आपण त्यांना दाखवलं पाहजि, की हे नीर-कृषीर बविक आहे. ते दाखवल्यावर त्यांच्या लक्षात येईल, की अहो, हे काय ? हे तुकारामासारखे बोलू लागले. त्यांचं बोलणं वेगळं आहे. तसेच सप्ताह करणे, अमूक, तमूक. हे प्रकार आपल्याकडे सामाजिक स्वरूपाचे आहेत. सप्ताह करणे एक सामाजिक स्वरूप आहे. सप्ताह झाला, मग त्याच्यानंतर जेवणं झाली. बसले. त्यावर कवीरदासांनी म्हटलं आहे, पढी पढी पंडति मूरख भये. वाचत बसायचं. कहे नानक बनि आपाची ने, मटि न भ्रम की कई, म्हणत बसायचं. आपलं मनोरंजनार्थी पाठ करत बसायचं. मग एक पोपट आहे. त्याला त्याच्या मालकाने शकिवलं की तू रघुपती राघव राजाराम म्हण. तो शकिला. तो बोलायला लागल्यावर दुसऱ्या पोपटानी त्याचं ऐकून तोही बोलायला लागला. म्हणजे हा पहिला पोपट त्याचा गुरू त्या दुसऱ्या पोपटाचा. असे गुरू वरच्यावर वाढत जाऊन जाऊन सगळी चरपटपंजरीची जी ही वंशावळ वाढते, त्याला म्हणावं हे बघा, तुम्हाला जर खरं हवं असलं ना तर ह्या चरपटपंजरीतून नघायला पाहजि. तेव्हा मराठीत वनोदसुद्धा इतका भरपूर आहे, तेव्हा ह्या भाषेला सहजयोगासाठीच नरिमाण केलंय असं मला वाटतं. प्रत्येक शब्दामध्ये इतकी खोच आहे. तुम्ही त्या बाबतीत नशिचति असून पूर्णपणे वापरावी ही भाषा. जसं आपल्याकडे म्हण आहे, अती शहाणे त्याचे बैल रकिामे. एक तर शहाणे, त्यात अती शहाणे. हे कोणत्याही भाषेत सांगता येणार नाही. शहाण्यावर परकोटी म्हणजे अती शहाणे आणि त्यांचे बैल रकिामे. हे कोणत्याही भाषेत सांगता येणार नाही. आपल्या मराठी भाषेतच सांगता येईल. तेव्हा ह्या भाषेचा पूर्णपणे उपयोग घेतला पाहजि. तेव्हा जरी तुम्ही ब्रम्हनष्टि आहात आणि तुम्हाला ब्रम्ह मळिलेला आहे, त्याला तुम्ही नष्टिने पाळलेलं आहे आणि तुमच्यातून वहात असलं, आणि चैतन्य जरी संबंध वाहून त्या ब्रम्हाची सगळ्यांना ओळख जरी करून घ्यायची असली तरीसुद्धा, एक गुरू होण्यासाठी, तुम्हाला वंशपरंपरागत जे काही ज्ञान आहे जगातलं, ते माहीत असायला पाहजि. आणि वेदशास्त्रसंपन्न असायला पाहजि. म्हणजे वेदशास्त्र म्हणजे वेद वाचले पाहजि असा नाही, पण इतर साधू जनांनी, संतांनी काय म्हंटलेलं आहे, त्याचा गोषवारा घेऊन, त्याचं ज्ञान असायला पाहजि. त्याच्यासाठी काहीही वशिष वाचन करण्याची गरज नाही कवि वशिष काही कार्य करण्याची गरज नाही. फक्त सर्वसाधारण आपली रोजची पुस्तकं थोडासा वाचण्याचा व्यासंग ठेवायचा. वाचून काढलं की सगळ्यांना समजेल. कारण सहजयोगी एकदा झाला, म्हणजे तो कसाही असेना का त्याला सगळं काही समजतं. तेव्हा अशा रीतीने एक दुसरी बाजू तुम्ही मांडू शकता. त्यातली तिसरी बाजू म्हणजे अशी, की अती शहाणे जे आहेत, ते तुम्हाला शकिवतील. तुका म्हणे ऐसे, मूर् झालं, की त्यांना म्हणायचं, तुका म्हणे कैसे? ह्याचं उत्तर असायला पाहजि. आणि दुसरं म्हणजे तुका म्हणे ऐसे म्हटल्यावर कोणत्या ह्याच्यात ऐसे. काहीतरी, कुठलं तरी बरळत बसायचं. प्रत्येक तुका आता झाले. त्यांच्यामागे काही लावून द्यायचं शेपूट. तुका म्हणे ऐसे, की बुक्का लावावे. वा, वा. म्हटलं असं का ? त्यांच्या काळी होता का कुठे बुक्का बक्किा. असं म्हणून त्यांच्या नावाने.... ही तिसरी पद्धत आहे. तुम्ही बुक्का लावूनच गेलं पाहजि. त्यांच्या कोणत्याही काव्यात बुक्का शब्द नसला, तरीसुद्धा. वारकरी हा जरी शब्द नसला, तरी तुका म्हणे वारकरी बनावे. अशी जबरदस्ती त्यांच्या नावाची घेऊन, खोट सांगायचं. आता उद्या म्हणतील, माताजी म्हणे. माझं काय? वाट्टेल ते नाव वापरू शकतो. जर वापरायलाच नघालो तर कोणाचेही नाव घेऊन आपण म्हणू शकतो, की माताजी म्हणे बुक्का लावणे. आता परवाच तकिडे, लंडनला, आमच्याबद्दल काढले की, माताजीचे असे म्हणणे आहे, की उपोषण केले पाहजि. जेवले नाही पाहजि. म्हटलं चांगलंय! अशा प्रकारच्या ह्या अनेक तऱ्हेच्या ज्या तुमच्यावरती वारंवार आक्रमक गती येतील, त्यांना तोंड देता आले पाहजि. थोडा वेळेचा हा लढा आहे. एकदा जर का तो लढा संपला तर ते लोक गारद होतात. अगदी गारद होतात. तो काही औरंगजेबाशी लढा नाहीये. अज्ञानाचा लढा आहे. आणि ज्ञानाचा प्रकाश त्यात पडल्याबरोबर सगळे लोक गारद होतात. कारण त्यांचं त्याच्यात हति आहे. हे तुमच्या हतिसाठी आम्ही सांगतो आहे. ज्याच्यात तुमचं हति आहे ते आम्ही सांगतो आहे, असं बोलायचं. त्याने त्यांच्या डोक्यात बरोबर लख्खकन प्रकाश पडेल आणि सर्व ठीक होणार आहे. आजचं आमचं भाषण जरा टेप करून नंतर पाठवून दिलं पाहजि. व्यवस्थित लिहून.. कारण सगळ्यांना उपयोगी आहे ते. [Marathi speech finished at 18:42]

1987-0102, Innocence and Ganesha

View [online](#).

Talk about Innocence, Ganapatipule (India), 2 January 1987.

Today, in this blessed place of Mahaganesha, we have all assembled to go deep into our own beings, to enjoy our own glory. One has to remember that the very first thing God created on this earth was Shri Ganesha because He could emit holiness. He exists as chaitanya and this chaitanya exists in the atom and molecules as you know very well, as vibrations – symmetric and isometric. These vibrations later on start expressing themselves in the plant kingdom as life force and you see how they are kept under a bondage. A tree that is a mango tree will go up to a certain point. A coconut tree will grow up to a certain point. It's all under control, and then it is expressed in the animals, where it binds them. That's why they are called as pashus, means under bondage. But in the human being it is expressed as auspiciousness and ultimately as the epitome, as holiness. Holiness is to be understood in its essence as well as in its contents.

Holiness is an innate quality of a personality, where a person rejects all that is unholy, all that is inauspicious. The ego doesn't play any part. Up to the animal stage, ego doesn't exist. But in the human stage, you are given freedom to choose whether you want holiness or not. But in the ego of man, he might say, "What's wrong?" and he may defy all the rules and regulations of the Divine, and take to unholy behavior. But then he goes amok.

Today we can see the results, in this short time, the results of this defiance. In the West specially, they are finding it impossible to retreat back. To begin with, people laugh at such people. They make fun of them. But holiness is the power within us. As you have heard that Rajput ladies used to sacrifice their bodies so that nobody tries to destroy their holiness, their chastity, because they realized the power that lies behind this chastity. This sense of chastity has helped so many women in this country to lead a very dynamic and a holy life.

It is said that without holiness you cannot work out anything. Even I have heard that in India people believe that if you have to do wrestling, the wrestler has to be a holy person. If he is an unholy person, ultimately he will fail in life. Even those who play other games have to be holy like Hanumana. Otherwise, they cannot continue with their games and they might develop some sort of problems within themselves. The warriors who went on the wars and fought other people had to lead a very holy life. Otherwise, they would suffer. As you have seen, people coming back from Vietnam have become mad people.

In every walk of life, holiness was the most important part, most important subject that was to be looked after. No reaction took place to people who fought with Shivaji, but when I see the reaction of war in some other countries, I am quite surprised. The reason is while fighting the war, they fell into a trap of their ego and did not care for their chastity. Chastity is not only meant for women. That's a very wrong idea. It's very much more for men. Those who lead a chaste life are the people who are glorious – tejas punya [tejas : glory ; punya : virtue] as we call it.

For Sahaja Yogis, the most important thing is to lead a very holy life. Everything else is mundane. Christ who came on this earth, as I told you, was the incarnation of the same holiness as Shri Ganesha. He has gone to this extent to say that "Thou shall not have adulterous eyes." Even your eyes should be holy and innocent. Innocence gives you that holiness, as the children are holy people because they are so innocent.

There are so many things to be learned from children. In their simplicity, in their innocence, they do not indulge into things which are unholy. Holiness is not only concerned with your married life, also it is concerned with your political life, with your economic life, with your national life. Chastity is the only keynote for improving all the problematic questions or else solving them completely. There is only one danger among chaste people also, that they might become extremely dry or could become very hot-tempered, sometimes also ego-oriented.

But just the opposite is Shri Ganesha who is on the left side. Shri Ganesha's holiness is that of a child, eternal childhood. Is so sweet. The whole movement of his body is so delicate and so swift, yet so charming. He eats a modaka which is a sweet which is very simple to make and very tasty, to show that we should have sweet temperament, sweet nature. So the idea that people who are very chaste are very rough, hot-tempered is absolutely wrong.

Especially for ladies is very important, that if they have to understand Sahaja Yoga, they must know that Shri Ganesha works on the left side and not on the right side - this is a very big mistake when we start using Him on the right side - to express all our wisdom, all our love, through holiness.

There is no end to what I have to say about this great quality which all should imbibe, respect and worship. Only thing when you meditate, just believe that your auspiciousness and holiness is to be imbibed on your nerves, on your central nervous system, because that is the epitome of chaitanya. The chaitanya that is flowing all around, if it is in the form of holiness, even one glance of yours can bring beautiful fruits, can bring peace and solace. So this innocence and holiness is the one which is peace-giving, which reduces frictions, tensions, because you enjoy your chastity. Because you enjoy your glory. Please aspire to be the epitome of holiness.

May God bless you all!

1987-0102, Evening Program, Beauty must have auspiciousness

View [online](#).

Evening Program, Beauty Must Have Auspiciousness

God almighty created this universe, in a very beautiful manner. I have told you many a time the story of creation, and how the evolution took place.

The mirror, is made to see your face, and God almighty could not see himself. His qualities, His greatness, His generosity, His magnanimity. Like the sun cannot see itself. Moon cannot see itself. Like the gold cannot see itself. A pearl, how can it go inside itself and see itself? So, this creation was made like a mirror, for God to see His reflection. Ultimately He created the most beautiful mirror that is human beings.

At this point it would have been alright, if, Adam and Eve had not used their freedom wrongly. There would have been not such a long time and, had to go through evolutionary process with all the [UNCLEAR incarnations] coming in, guiding people. And today, at this time, to get to your spirit, to express God in your mirror fully.

This has taken a long long process. But if you see it's so beautifully done. I think, that's the play of Mahamaya. That, first of all, beautiful worlds were created, beautiful starts were created, you see them around. Then beautiful mountains and rivers. Then beautiful plant kingdom came in, and the beautiful variety of trees. So much of Varieties. Varieties bring forth the beauty of God's own imagination. A leaf of any tree cannot match, with any other leaf, and also of the same kind. In a little thing like area of that leaf, there is a little variation, which is mathematically I think raised to power 108 to 108. That you cannot make out, or you cannot create two leaves of the same type. It is God's own whim and His own wish, that He has shown His variety and esthetics in creating this wonderful world.

But all these esthetics, have been worked out the best in the human beings. And human beings started expressing that quality of God in their creation. [UNCLEAR].

The creation started, at the hands of human beings, expressed in such a manner, that the beauty was brought in with the holy eyes of the holy men. In the beginning of the times if you see, whether it is in the west or in the east, anywhere, people created temples. Like we have here [UNCLEAR], [UNCLEAR], we have caves and caves all over. But very close to us is this [UNCLEAR] caves which was built in 10 centuries. And was cut out, hewed out of one rock without using any cement, anything, from top to bottom they started hewing it out and leaving it for next generations, next generations, might be 15 to 16 generations, might have done this tremendous task with such dedication and devotion and with such precision.

Because of their holiness, because of their dedicated devotion to Buddha whom they had never seen, Buddha never came down to south. And they created such beautiful monumental work, because they wanted to express the beauty of God's creative qualities. Even in the west you have seen great artist like Michelangelo and many others, who have created something of eternal beauty.

Then there are people who started, reflecting God in the musical notes and in the rhythm, of this universe. Then there are poets who started singing, the beauty of God, and His greatness in their lyrics. That is how, the beauty is expressed, through the holy hands of holy people, all over the world. I don't know nowadays if it is done so.

Even in those days, at the time of Socrates, Lao-tzu, philosophy was the dominating subject. People thought philosophy was the epitome of knowledge. But suddenly then it turned to economics and that's the place we have, we lost our heritage of creativity, of the Divine values, of the Divine Gunas.

People started depicting, things that would sell. And to sell the things they had to appeal to the masses. And the masses who

were of very low grade human beings were pleased by very vulgar expression of beauty. That's how the vulgarity started growing up. Even in the language, this transformation took place, and people took to very cheap expressions of very superficial themes and very low grade humor. The whole thing was based on giving a very mundane type of entertainment to people.

On the music side same thing happened. The music that was used to please the Gods and Goddesses, was used to please the kings and the queens. And from them, it came to the masses, and when it came to the masses it became even a very cheap frivolous music. Same about dancing, same about all the arts that were created to reflect the beauty of God, the mirror of God. All that we got from all the 5 elements, was reduced to ashes by the value system that changed our ideas.

The worst that happened to all the arts was that it was just on mental level, not on the auspicious level. On the mental level it was judged, of course, the money was very important. Though they may talk of big things, the color scheme and all that, it was the money part of it. The whole creation became a very [UNCLEAR prosaic], massive nonsense, which was sold in the market alright. But was so temporary and so transitory that it went, in the next generation, into waste paper baskets. It has no intrinsic value of any sustenance, nor it had any joy in it, so it all got lost.

In literature, we have seen how people have taken a complete juxtaposition to go to hell I should say and to carry all those who read them with them. The perversity of the literature has gone beyond any comprehension. All that perversity, has to be avoided by Sahaja Yogis and have to be judged on the auspicious lines. Because beauty must have auspiciousness. Anything that is beautiful must give vibrations otherwise it is not beauty. If does not give vibrations, then it is not beautiful.

The coefficient of beauty is auspiciousness. It has to give vibrations. If it does not give vibrations, it should not be accepted by you as something beautiful. The mental projection about it that if it is so, then it is beautiful, if it is not, it's not beautiful. Then they started branding things, that this is this style, that is the style, that is the style, and then you had to keep to their styles. And if you just try to avoid the styles, then you became a different person. And just to create a new styles, they just became like [UNCLEAR]. Without any concern to reality, or to the beauty, that is auspiciousness.

It is now for Sahaja Yogis to come out of all these nonsensical ideas. And understand that it was just a maya of stupidity that we indulge into with our ego. We have to be, very firmly standing, on reality which is auspiciousness itself. If it is reality, it must give vibrations. If it is unreal, it will not give vibrations. Like you can see, a flower which is plastic cannot give vibrations, a flower which is living gives you vibrations. To this purity of understanding one has to rise.

14:34

[Marathi]

2:05:35

This is how the Sahaja Yoga acts in even in every age, these small children who are gathered, they have themselves arranged all the program, they have composed everything and without talking any help from the elders and they have become so dynamic. There all doing very well in classes, most of them are first class, first, scholarship holders and it's something so dynamic that has happened to them and the way they have composed the whole thing, this is all their own poetry, everything their own. So can imagine how beautifully Sahaja Yoga can act on simple hearts. May God bless them.

Yogi: [UNCLEAR]

Part 2

Yogi: I think we're going to have the whole night because after dinner I have got a list of artists including a Qawal. So I'm trying to go, trying to, trying to satisfy your insatiable urge for music.

Shri Mataji: See, Qawali is a style, developed by a realized soul called Amir Khosro. He was a devotee of [UNCLEAR Pazan Nazim?] [UNCLEAR Nezam-udin-Kasa] from Delhi. He was another realized soul. They call him [UNCLEAR Aolias]. A realized soul, what we call Avadotas, were called as [UNCLEAR Aolias]. Now, among the Muslims, realized souls didn't have that place in the, organizational's method of worship. So because Amir Khosro was a realized soul he recognized his great guru. He went to him and he started learning about self-realization and everything from him. And we had another one [UNCLEAR], a great soul. Now these two great souls were on this earth but were not accepted by Mullahs because they were not realized souls. So, so many people became devotees, of these [UNCLEAR Aolias] and they say [UNCLEAR Aolias] have no caste. Just like Sahaja Yogis have no caste.

Now, this Qawali started in the praise of the spirit and all that by Amir Khosro and this Qawali system started working out throughout in the country, now even in Pakistan we have some very great Qawals who are realized souls also. I've seen one of them was Nusrat Hussain or something like that. Is a very well-known Qawal. And he immediately recognized me. He's also a realized soul.

Now the Qawali was sung only by men, and in the praise of God, like Bhajan. And it has a style. But then, as everything gets perverted, Qawali got also perverted, and cheap women started singing them in a very cheap way, it's all got spoiled. But I'm very happy that again I can hear this Qawali back in the praise of God. And now [UNCLEAR] has done a greater [UNCLEAR salute] to Amir Khosro by adding, realization, as the theme of Qawali. Realization. There was just a praise, but realization was not so much discussed. Though Amir Khosro has sung about it and he's very much, symbolically singing about self-realization. Amir Khosro.

So this is the tradition of Amir Khosro and all these great saints, [UNCLEAR Aolias] of different places that they were worshiped this way through Qawali. But this is a specialty only of India. Only in India you get Qawals. Nowhere else.

2:02:27

Shri Mataji: The atmosphere is completely charged as, my brother is saying, with happiness, joy, bliss that we could ever think of. As if the Heavens have come down and the God's realm is already expressing itself in your hearts. May God bless you.

Thanks, artist.

I would like to thank the artist who brought forth such beautiful rendering and such beautiful rhythm in your hearts. That you all got completely drenched into the nectar of bliss. May I thank them from my heart and bless them for, very happy and prosperous new year and a new life. May God bless you.

So, tomorrow morning, about, we'll start our Puja about, I said 10 o'clock you could be here, but start about 11 o'clock I hope that would be convenient for you. May God bless you.

1987-0103, Shri Nirmala Devi Puja, The Duties of a Guru

View [online](#).

Talk to yogis, Ganapatipule (India), 3 January 1987.

Today is the third day of the Moon. Third day of the Moon is Tithiya, is the special day for the virgins. Kundalini is the virgin desire. It is virgin because it has not yet manifested itself. And also, on the third center of Nabhi, the virgins appear as shaktis of Guru.

As we have got ten Gurus which we regard as the main Gurus they all had either their sister or daughter as their shakti. In the Bible it is said that, in the Old Testament, that the one who will be coming will be born of a virgin. And then the Jews would not accept Christ so they said that "It's not written as virgin, it's written 'the girl'." Now in Sanskrit Language 'girl' and 'the virgin' are one word. We did not have 80-year-old girls as we have nowadays.

So the virginity of a woman meant that she was a girl who was not married as yet or who has not met her husband so far. That is the essence of purity, which was the power of the Guru Principle.

So, for a Guru who is in charge of leading others into enlightenment, has to know that his power is to be used as a virgin power of pure power. A Guru cannot use this power in a way an ordinary person can use. So his relationship with his disciples whether they are boys or girls has to be absolutely pure. The purity should be of such a limit that a Guru should not accept anything from the disciples. About this, lots of things has been written by many saints especially in Maharashtra. Also Kabirdas and Nanaka have clearly talked against the people who have relationship with their shishyas, or disciples, either with greed or with lust. They have called them as rakshasas. In the same way the people who are today, supposed to be the leaders, the Gurus, in Sahaja Yoga, have to remember that their relationship with their disciples has to be of complete purity and virginity.

In the olden days it was all right that people did not know about the punishments that can fall upon such a person who uses his power as a Guru for his own gratification. But today at this time when at this time...(Mother tells off some children in Marathi for disturbing)...The punishment that can take place in those days of last judgement could be very serious and as a Mother I have to warn all of you, those who have started their centers or those who are becoming Gurus as leaders that you have to have a very detached mind and clear cut understanding within yourself.

You can not mishandle money. You can not misappropriate money, you can not use anything for your own purpose which belongs to the collective. Nor could you use anyone for the gratification of your lust. If you have any such weaknesses is better to get out of Sahaja Yoga for the time being and come back when you are better off.

There is no place in Sahaja Yoga for impure people. Purity is to be worshipped out and out.

As we say that in the West there's sin against the Mother. People don't value their chastity but in the East, specially in India, people don't know that they have to be absolutely honest as far as their money is concerned. They fall into traps, into temptations and then they get a very severe punishment, not through Me but through the wrath of God almighty because this is God's work we are doing.

And the worst thing could be that we seek power. If not these two things, we seek power in Sahaja Yoga. To them it becomes like their own domain and they start using, asserting, their power over others. This cannot be possible. It will not work out.

Those who will try to dominate others just for the satisfaction or their own ego will suffer a lot.

Now the fourth type are the people who try to put their conditionings on Sahaja Yoga. Like somebody who is a Hindu and he is fasting say, most of the days they fast, I don't know which one is fasting. So he's fasting say, on a Saturday and he tells people

that see now, I have to fast on Saturday because after all, you see, I have been fasting for all these days and all that. Or who has got conditioning, like, I would like to marry only a foreigner if I am a foreigner or if I am an Indian I'll marry an Indian. All such conditions if a leader tries to put forward and saying that, "Mother said so," he'll be doubly punished.

We are belonging to the True Religion of a true, pure universality. None of these artificial things can bind us. This is one of the very important subtle things, which we don't understand - that we are very much conditioned. "We the English", "we the Indians" or "We x,y, z". You are human beings. God made only one world. He didn't make all these things. It's all artificial, man-made. You are born of one Mother and you are yogis who have no bondages of this artificial nature.

Everyone who claims to be a Guru has to realise that he can not bound himself to any particular mundane, outdated nonsensical ideas.

Gradually whatever the leaders will do will be followed by the followers. So the leader has to lead a life which is an ideal. A leader who is very dominating, or who is very possessive or aggressive, will create leaders who will be of the same nature.

The another one who is very much conditioned will create conditioned followers. And may be, I may not find any relationship with them. So we don't want to have a priest class as Gurus. Priests are different from Gurus. We do not want people to take upon themselves the laws of God and use them for their own purposes.

Today is the day of the Gurus because is the third day, the third Chakra of the Nabhi. The same one we have the starting point of the Mahalakshmi. Mahalakshmi energy starts working after you have finished with the Lakshmi tattwa. If the Gurus are still with, busy with the Lakshmi tattwas, have no sense of sacrifice, have no sense of detachment they cannot be called as leaders.

The Mahalakshmi is the subtle form of our hankering, of our desires, is the subtlest, the epitome. Because first we search for power through physical, mental, emotional and ultimately we want to have spiritual powers also to impress others.

In Sahaja Yoga you come here to dissolve all your powers. You become so powerless that all the powers of God Almighty start working through you.

Supposing this instrument (pointing to the microphone She is talking into) has some powers I won't be able to handle this. It would be going here, there and there. So to worship Mahalakshmi one has to remember that you must dissolve all your powers. That is the surrender that is what is 'Islam' as they call it. But these are all words for people.

Surrender is a very difficult thing to understand for human beings. They think "I can't surrender." What do you have to surrender, is nothing but your ego and your conditioning.

All these things I am telling you but if you learn them by heart like a parrot, you can repeat. That will have no influence on your followers. Unless and until you show in your own life that beauty, that composure, that care, that concern, that love, nobody is going to listen to a parrot.

The meaning has to come from the practices not from the percepts. This is what Sahaja Yoga [is], which is very different from any other spiritual announcements. So be careful! You have been chosen by your merit as Sahaja Yogis, so respect yourself.

May God bless you!

MUCH LONGER PART IN MARATHI STILL NEEDS TRANSCRIBING

1987-0114, Makar Sankranti Puja

[View online.](#)

Makar Sankranti Puja 14th January 1987 Date: Place Rahuri Type Puja आजचा हा शुभदिवस आहे, आणत्या दविशी आपण लोकांना तळिगूळ देऊन गोड, गोड बोलायला सांगतो. आपण दुसऱ्यांना बोलायला सांगतो पण स्वतःलाही सांगतिलेलं बरं! कारण दुसऱ्यांना सांगणं फार सोपं आहे. तुम्ही गोड, गोड बोला आणआम्ही अद्वातद्वा बोलू. या अशा तऱ्हेच्या प्रवृत्तींनी आज कुणीच गोड, गोड बोलत नाही असं दिसतं. जथि जा तथि लोकं ओरडायला उभे राहतात. समजत नाही, ओरडायला काही कारण नसलं तरी आरडाओरडा केल्याशिवाय लोकांना बोलताच येत नाही. त्याला कारण असं आहे की आपण स्वतःबद्दल काही कल्पना करून घेतलेल्या आहेत. आपल्याला परमेश्वराच्या आशीर्वादाची मुळीच कल्पना नाही. परमेश्वराने आपल्याला केवढा मोठा आशीर्वाद दिलेला आहे या देशामध्ये. बघा, की या देशामध्ये तऱ्हेतऱ्हेचे पॅरासाइट्स स्वच्छतेचा एवढा वचिर नाही. या देशामध्ये तऱ्हेतऱ्हेचे कटाणू, आहेत. मी तर म्हणते की सार्या जगाचे पॅरासाइट्स आपल्या देशात आहेत. जे कुठेही सापडणार नाहीत ते या देशात आहेत. इतर देशांमध्ये इथून जर काही पॅरासाइट्स गेलेत तर ते मरूनच जातात. तथिल्या थंडीमुळे राहूच शकत नाही. सूर्याच्या कृपेमुळे इथे इतके पॅरासाइट्स राहतात या देशामध्ये आणत्यांच्यावरती मात करून आपण कसे जिवंत आहोत ! एका शास्त्रज्ञाने वचिरले होते मला की 'तुमच्या इंडियामध्ये लोकं जिवंत तरी कसे राहतात?' 'अहो, म्हटलं जिवंतच राहत नाही, हसत-खेळत राहतात. आनंदात राहतात. सुखात राहतात.' त्याला कारण हा सूर्य. या सूर्याने आपल्याला आपली घरं उघडी करायला शकविलेली आहेत. आपलं हृदय उघडं करायला शकविले आहे. इंग्लंडला जर तुम्हाला कुठे बाहेर जायचे असले तर पंधरा मनीट तुम्हाला कपडे बदलायला लागतात. सगळं काही घालून, जामानमि, शरिस्तराण वगैरे घालून बाहेर नघिवे लागते. नाहीतर तथिली सर्दी तुमच्या डोक्यात घुसून तुमचं डोकचं खाऊन टाकते. ही अशी तथि परस्थिती आहे. आज तुम्ही जे इथे उघड्यावर बसला आहात अशी इंग्लंडला काही सोय करता येत नाही. सगळे देश नुसते थंडीने गारद झालेले आहेत. आपल्या देशामध्येसुद्धा असे प्रांत आहेत. तथि आपण म्हणून शकू की मोहाली कवि त्या बाजूला तुम्ही गेलात नैनतालच्या पलीकडे, डेहराडूनच्या पलीकडे, हमिलयाच्या त्या बाजूला गेलात जसं त्या ठिकाणी आहे तसंच या ठिकाणी आहे. इतकी थंडी तथि सुद्धा आहे. जसे इंग्लंडला आहे कवि अमेरिकेला असते तशीच थंडी इथे आहे, पण तथि चटिपाखरसुद्धा राहत नाही. तथि मोठमोठाली वनं आहेत आणत्या ठिकाणी सुंदर फुलं आहेत. 'व्हॅली ऑफ फ्लॉवरस' म्हणून लोकं सांगतात, इतकी सुंदर सुंदर फुलं आहेत की असं वाटतं की नंदनवन आहे. पण ते क्षणभरच. तथि इतकी थंडी असते की ते बघायलासुद्धा, डोळे उघडायलासुद्धा तथि प्रश्न असतो. डोळ्याला चष्मे लावून जावे लागते नाहीतर डोळ्यालासुद्धा त्रास होतो, इतकी तथि थंडी आहे. तसच दुसऱ्या देशांमध्ये असूनसुद्धा त्यांनी तथि वाढ करून घेतली आहे. संबंध वातावरणाशी भांडून, झुंजून त्यांनी आपले देश उभे केले आहेत. आपल्याला तर फार मोठे वरदान असतानासुद्धा आपण त्याकडे लक्ष देत नाही की सूर्याचे आपल्याला केवढे मोठे वरदान आहे! आपल्या देशामध्ये सगळ्यात मुख्य म्हणजे सूर्याची उर्जा इतकी मोठी आहे. ती जर वापरायला सुरुवात केली तर आपल्याला उर्जेचा त्रासच राहणार नाही. मोटारीसुद्धा या उर्जेने चालू शकतात. पण आपल्याकडे आपले जे सत्ताधीश आहेत कवि आपल्याकडे जे लोक आहेत त्यांचे लक्षच दुसरीकडे असल्यामुळे सूर्याचे जे देणं आहे ते वाया जाते. त्याचे त्रास होतायेत. अती होतंय आपल्याला. ते वाचवून आपण पुष्कळ कार्य करू शकतो. पण सूर्यापासून शकिण्यासारखी मुख्य गोष्ट आहे ती त्याची देण्याची शक्ती. सूर्य हा देत राहतो. देतच राहतो. घेत काही नाही. देत राहतो. आणत्याच्या त्याची एवढी शक्ती आहे की त्या शक्तीवर इथे पाऊस होतो. त्या शक्तीवरती शेती होते. त्या शक्तीवरती उपज होते. जर सूर्य नसला तर इथे काहीही होणार नाही. त्याच्या या प्रमाणाच्या शक्तीमुळेच आज आपण या स्थितीला पोहोचलेलो आहोत, पण त्याच्यापासून शकियचं म्हणजे असं की आपल्यातही देण्याची शक्ती आली पाहजि. पण खालून वरपर्यंत जर आपण पाहिलं तर लोकांना असं वाटतं की याच्यात कसे पैसे वाचवायचे? स्वतःसाठी कसे ठेऊन घ्यायचे? आम्ही पैसे दिले समजा काही कार्यक्रमाला तर त्याच्यातही लोकं म्हणतात याच्यातले पैसे वाचवलेले बरे! अहो, तुम्हाला सांगतिलं कुणी वाचवायला? वाचवून ठेवा, पण कुणासाठी ? अहो, तुम्हाला खर्चायला दिले तर कुणाला वाचवता ? त्यातलेच पैसे. म्हणजे कसं तरी करून, काहीतरी सोसून घेतले पाहजि. काहीतरी आपलं रोखून ठेवलं पाहजि. ही सगळीकडे प्रवृत्ती. कुठे बाजारात गेलं , कुठं गेलं त्याच्यामध्ये आता आम्ही भाव वाढवला. कशाला? 'त्यांनी वाढवला म्हणून आम्ही वाढवला.' अहो, पण भाव जर तोच असला तर वाढवता कशाला? कसं तरी करून ती शक्ती शोषून घ्यायची. आता काहीही लहानसं जरी कार्य काढलं तरी लोक म्हणतात 'माताजी, हे बघा, तुम्हाला ते जमणार नाही.' म्हटलं का ? कारण ते पैसे खातात. म्हणजे आम्ही काय जेवतो आणत्यां पैसे खातात. आमचं काही जमणार नाही की काय ? म्हणजे असा वचित्ति प्रकार आहे की देशाचे जे हति करणारे आहेत, देशाचे जे कारभारी आहेत त्यांना सगळी काही सत्ता देवाने दिलेली आहे. त्यांनासुद्धा हे समजत नाही की आम्हाला द्यायचंय. या सूर्यापासूनच शकिलं पाहजि की आम्ही काही देण्यासाठी आलोत. घ्यायला आलो नाही. जोपर्यंत आमलागूर ही स्थिती माणसाची बदलत नाही की आम्ही द्यायला आलोत, घ्यायला नाही. त्याचा शौक असायला पाहजि. जसा, तुमच्या आईला कसा शौक असतो की आज माझा मुलगा येणार. त्याच्यासाठी काय करायचं बरं ? काय जेवायला करायचं? आज हे करावं की ते करावं. तिला कसा शौक असतो की काहीतरी करून दोन -चार पैसे -तकिडून एकत्र करून, शेजारून काही तरी घेऊन ती काहीतरी गोड-धोड करून तुम्हाला घालते. तिला इकडून असं वाटतं की 'कसं देऊ न्ही कसं नाही.' तसाच शौक आतून आल्याशिवाय , इतर लोकांबद्दल तशी भावना आपल्यात जागृत झाल्याशिवाय आपल्या देशाचे काय कोणत्याच देशाचे कल्याण होऊ शकत नाही. पण कुणाकडून काय लुटता येईल? कुणाकडून काय घेता येईल? कुणाकडून काय मागता येईल? कुणाला कुठे फसवता येईल? या विविचनेत आपण असतो आणत्या विविचनेमुळे आपल्या मुलांनाही त्रास होणार आहे. आपल्यालाही त्रास होणार आहे. या देशात कोणतही कार्य होऊ शकतं. काहीही म्हटलं तरी. आज जी संक्रांत आपण करतोय त्याच्यामध्ये ही जी संक्रांती, संक्रांत म्हणजे एक शुभ अशी क्रांती जी करायची आहे ती ही की आमच्यामध्ये देण्याची प्रवृत्ती आली पाहजि. आता हे सर्व म्हणतात की देण्याची प्रवृत्ती असावी. म्हणजे आता जर तुम्ही भटजीबुवाकडे गेलात की 'अहो, काहीतरी दान केले पाहजि.' दान म्हणजे त्या भटजीला करायचे ? तसं नाही. कवि कुणी म्हणेल की दान केले पाहजि. म्हणजे स्वतःचे पोट भरण्यासाठी. दान करावं म्हणून हे लोक अस भाषणं वरगैरे देत असतात. त्याला काही अर्थ नाही. तुम्ही आम्हाला दान करा तरी तुम्ही तेच. दान तुम्हाला कशाला करायचे ? म्हणजे दान करायचे तरी कुणाला ? असा ही प्रश्न उभा राहतो. तेव्हा मुक्त मनाने आम्ही आमच्या देशासाठी, आमच्या बांधवांसाठी, आमच्या शेजार्यापाजार्यांसाठी काय करतोय ते पाहिले पाहजि. जीव रोखून राहिला नाही पाहजि. मनसोक्त लयलूट केली पाहजि. म्हणजे त्याचा एक वशिष आनंद असतो तो आम्ही नेहमी उपभोगत असतो. जीवापलीकडे द्यायचं.

याच्यात जो आनंद आहे तो कशातच नाही. तो आनंद कशातच नाही. आणि तो आनंद मळिबायचा असला तरच आजचा सण साजरा केला पाहजि. म्हणजे त्या सूर्यासारखा आपला स्वभाव असला पाहजि. तो काही करतो असं त्याला काही कळत नाही. त्याला काहीही माहिती नाही. अकरमात उभा आहे पण सारखा, सतत जळत असतो आणि सारखा तुम्हाला प्रकाश देऊन, हा आनंद देऊन, हे सगळे जीवनतत्त्व देऊन तुम्हाला तो पाळत असतो. रोज त्याला आपण बघतो. पुष्कळ लोक त्याला नमस्कारही करतात, पण नमस्कारापुरते. त्यातलं काही आपल्यात येत नाही. त्याची देण्याची शक्ती, त्याची क्षमता आपल्यात यायला पाहजि. मी एक लहानशी गोष्ट सांगितलेली होती की सर्व सहजयोग्यांनी झाडाच्या कनिःयावरती वडाची झाडं लावा. त्याला कशाला गव्हर्नमेंट कडून पैसे घ्यायचे? एकतर त्याला कुंपण घालायला काही लागत नाही. चला, यावरुपी हेच एक नुस्तं झाडं लावू. त्याला एक कुंपण घालू, त्याला कति पैसे लागतात? अहो, वडिया जरी फुंकल्या तरी जास्त लागतात. एक हेच करून बघा. म्हणजे कुठे तरी काही तरी करतोय आपण. हे दसिलं पाहजि. उलट कसं कुणाला लुबाडायचं? कसं कुणाकडून देशाची मुळीच प्रगती होणार नाही. बरं, असे आपल्याकडे पूर्वी लोक नव्हते. मी तुम्हाला सांगते आम्ही जेव्हा लहान होतो तेव्हा देणारेच लोक होते. आम्ही देणारेच लोक पाहलित. घेणारे आम्ही पाहलित नाहीत. घेतलं की पैसे घ्यायचे? कसे वाचवून घ्यायचे? या प्रवृत्तीमुळे आपल्या त्यांना काही आवडायचं नाही. आई-वडिलांना सुद्धा कुणी मुलाने काही घेतलं की देऊन ये ते परत. कशाला घेतलं दुसऱ्याचं? द्यायचं. आमच्या वडिलांच्या घरी मला आठवतंय की त्यांनी चांदीच्या खुरचच्या केल्या. आणि खीन छत्र-चामरं केलं. तर सगळे म्हणे कशाला केलं. याची काय गरज? अहो, लग्नबगिन होतात. सगळे भाड्याने आणतात. त्यापेक्षा आपलं घरातच असलेलं बरं! जाऊ देत. मग आता ते कुठे लग्न असलं मग त्यांनी वचिरलं की अहो, ते आम्हाला छत्र-चामरं पाहजि. अहो, ते मागच्या वेळेला लग्न झालं होत ना तथि. तथून घ्या. मग तथून ते करत करत कुठल्या कुठे गायब झालं देवाला ठाऊक! पण माझे काय म्हणणं की त्याचा सारा वचिराच असा. आता हा प्रश्न आहे की आता आपल्याजवळ पैसे आहेत काय करायचं? त्याचं काही तरी सामूहिक, सार्वजनिक काढायचं. बँडमटिनचं जर तुम्हाला कोर्ट करायचं असलं तर त्याच्यात सगळ्यांनी खेळलं पाहजि. हे नाही की आमचीच मुलं खेळतील. माझ्याच मुलाला सगळं. जर त्याने मोटर घेतली आहे तर त्याच्यात सर्वच मुलं शाळेत गेली पाहजि. मोठी मोटर घ्यायची त्याच्यात सगळेजण गेले पाहजित. ही सामूहिकता आणि ही सार्वजनिक एक जे आपली तब्येत बनवणं आहे ते या सूर्यापासून शकिलं पाहजि. आणि आजच्या दविशी हा वशिष दविस आहे आणि दविशी आपण हे तत्त्व घेतलं पाहजि की आजपासून आपण काही तरी सार्वजनिक कार्य करू. कसं काय पोटात अन्न जातं लोकांच्या मला समजत नाही. अहो, शेजारी तुम्ही बघत नाही. तुम्ही काहीही असं सार्वजनिक कार्य केलेलं नाही. एक लहानसं मी सांगते तुम्ही एक-दोन झाडेच लावायची सुरुवात करा. तरी कति सहजयोगी आहेत आपले महाराष्ट्रात. आणि सहजयोग्यांनी प्रत्येकी एक-एक झाड लावून त्याची जर जोपासना केली तरी कति उपकार होतील या लोकांवरती. अशी माझी सर्वांना वनिती आहे की काही ना काही तरी सार्वजनिक कार्य काढा. पण त्यात आम्हाला पैसे जमवायचे आहे, हे करायचे आहे. असले धंदे काय करायचेत? 'भटजीला पैसे द्या' सारखा प्रकार नको आपल्याला. सरळ काही तरी हृदय उघडून, प्रेमाने काही तरी लोकांसाठी करायचे आणि त्याचा आनंद उचलायचा. हे पाहजि. आता याचं असं म्हणणं नाही की तुम्ही फुकट करा. मी असं कधीच म्हणत नाही की सहजयोगी तकिडून आले आणि फुकट काही तरी द्या. मुळीच नाही. पण या लोकांमध्ये ही गोष्ट आलेली आहे. आणि येतांना कति बक्षिसे घेऊन आले. अर्थात माझा त्याच्यात पुष्कळ हात असला तरी हे स्वतः कति तरी घेऊन आलेत तुम्हाला देण्यासाठी. स्वतः आपल्या मनाने इतक्या वस्तू आणल्या यांनी. मला आधी वाटलं की जे मी याला घेतलं होतं, रोमला घेतलं होतं सामान, तर ते सामान मी घेतलेलेच आणलं. तर ते म्हणे 'नाही माताजी, आम्ही तुमचं नाही आणलं. आम्ही आमचं वकित आणलं. तुमच्यासारखं.' त्यांना आनंद की आम्ही हे करून आणलं, ते करून आणलं. हे दलिं. बरं, कुणाला काय दलि तकिडे हे कुणाला माहितीच नाही. इथे मी बसून याला दे रे, त्याला दे रे, याचं नाव घे रे, त्याचं नाव घे रे. तकिडे आपले इंडियन लोकं बसून 'अहो, माझ्या मुलाला अजून काही मळिलं नाही. माझ्या आईला,' ती आई लंगडत लंगडत आली पुढे. म्हटलं तुमच्या आईला घ्या आता. त्यांना लुगडं मळिलं नाही. आता लुगडी नाहीत माझ्याकडे. मग साडीच घ्या. हे प्रकार. या लोकांचं उलट आहे. हे लोक आले जथून कति सामान घेऊन आले. दोन टन सामान म्हणे लोकांनी आणलं. ते दोन टन, माझे हात दुखले देता-देता. असे दोन टन त्यांना सगळ्यांना वाटण्यात आले. माझें असं म्हणणं आहे की तुम्ही काही द्या. अशातली गोष्ट नाही की यांना काही द्यायचं नाही. पण यांच्यासमोर एक मोठा कतिता गरिबण्यासारखं आपलं चरित्र दाखवलं पाहजि की आम्ही लोकसुद्धा काही कमी नाही. आले तर आम्ही तुमच्या सेवेला उभे आहोत. आले तर तुम्हाला आम्ही बघायला उभे आहोत. आपल्याच्याने जे होईल ते करायला काय हरकत आहे? त्याला काही पैसे लागत नाहीत. त्याला काही त्रास लागत नाही. फक्त एक मनाची प्रवृत्ती आपली बदलली पाहजि आणि सहजयोगात जर आपण बदलली नाही तर सहजयोगामुळे मनुवंतर होईल असं मला वाटत नाही. सगळ्यात मोठी प्रवृत्ती म्हणजे दुसऱ्याला देण्याची ही यायला पाहजि. सहजयोगात कुंडलिनी जागृत होते आणि तुम्ही आत्मा स्वरूप होता. आणि आत्म्याचं तत्त्व म्हणजे सूर्यासारखं सगळ्यांना देण्यासारखं. तुम्ही माझा फोटो पाहिला. त्याच्यामध्ये माझ्या हृदयामध्ये एवढा मोठा सूर्य आला होता. खरोखर माझ्या हृदयात सूर्य आहे. आणि त्या सूर्यामुळेच मला कधीही असं वाटत नाही की यांच्याकडून लुबाडून घ्यावं. म्हणजे कसं काय ते मला समजत नाही. कुठून, डोक्याच्या कोणत्या भागातून हा वचिर येतो मला माहिती नाही की हे घ्यावं यांच्याकडून लुबाडून. कसला काय प्रकार आहे. तो तर सहजयोगात आलाच नाही पाहजि. पण आपल्याकडून काय देता येईल रोज डोकं लावायचं. काय आपण करू शकतो बरं. आता आपण कोणचं हे करू शकतो. केली आहे. त्याचं नाव आम्ही 'सहज स्त्री तुमच्या राहुरीला सुद्धा आम्ही एक संस्था सुरू सुधार, समाज सुधार' असं काही तरी नाव दलिलं आहे. त्याला संस्था अशी केली कारण आमच्या संस्थेवर अशी कार्य होऊ शकत नाहीत, लाइफ इटर्नल ट्रस्टमुळे. तर इथं ती रजिस्टर करून घेतली. सगळं काही झालेलं आहे. ते कॅनडातले लोक पैसे द्यायला बसलेत. तकिडून लोक पैसे द्यायला बसलेत. पण इथं कुणी मळितच नाही 'स्त्री इथल्या बायकांनी हे कार्य आपल्या हातात घेतलं तर कार्य होऊ शकतं. इथं जागा आहे, सगळं काही आहे. 'मग सुधारला. आम्हाला वेळच होत नाही. आम्ही कसं जाणार?' अहो, हे लोक तथून पैसे घेऊन येताहेत तुम्हाला द्यायला. इथल्या स्त्री समाजात सुधार करा. चौदा तुमच्यासाठी मशनी पाठवून दिल्या. तथि बायकांना बसवून काही शिकवा. तुम्हाला दसित नाही का उपाशी तापाशी फिरताहेत. त्यांना बसवा, काही तरी कार्याला लावा. त्यांच्या दोन-चार पैसे हातात पडतील. त्यांचं भलं होईल. थोडं तरी आपण असा वचिर केला पाहजि. स्वतः पुरतं कसं बघायचं? तेव्हा सहजयोगाला पाहजि की या गोष्टीला आपल्याला वाव नाही. स्वतः पुरते बघण्याला आपल्याला वाव नाही. जगाच्या कल्याणा आपल्याला आलं पाहजि. आणि मी नेहमी म्हणत असते की 'जगाच्या कल्याणा संतांच्या वभित्ती' जरी असल्या तरी संतांच्या वभित्तीच्या कल्याणासाठी जग आहे. म्हणजे मग झालं. त्या संतांचं कल्याणच होतं अशा परिस्थितीत. म्हणून आता तुम्ही जे संत आहात, तुम्ही संतांच्या दृष्टीने वागलं पाहजि. आणि संतांचं पहिलं लक्षण म्हणजे देणं. देत राहायचे. कोणत्याही संतानी कुणाचे काही लुबाडलेले आपण तरी काही बुवा ऐकलेले नाही. आणि मग तो संतच राहत नाही. ते त्याच्या डोक्यातच येत नाही. तेव्हा आपण आपल्या परीने काय देऊ शकतो, कति प्रेम देऊ शकतो, कति लोकांचं भलं करू शकतो इकडे लक्ष आपण घातलं पाहजि.

आणि आजकालची जशी सार्वजनिक कार्य नघाली आहेत इलेक्शन वरगैरेसाठी तसली काही न करता नःस्वार्थ भावाने ज्याला आपण आईच्या प्रेमाला नविद्याज्य म्हणतो, ज्याच्यावरती काही व्याजच नाही. असं जे अतूट वाहणारं, अनंतापर्यंत जाणारं असं जे प्रेम आहे ते देतांना तुम्हाला आपोआप सुचेल मी काय-काय केलं ते. हळूहळू सुधारणा झाली पाहजि. सर्व सहजयोग्यांमध्ये काही ना काही तरी घटति झालं पाहजि. आणिया बाबतीत आपण थोडा तरी वेळ दिला पाहजि. वेळ देऊन त्याच्यामध्ये लागलं पाहजि. मेहनत केली पाहजि. 'माताजी आल्या म्हणजे एकदा लेक्चर झालं. मग संपलं असं नको. या लोकांनी पुष्कळ कामं केली. शाळा सुरू केल्या आहेत आण पुष्कळ समाजसुधाराचे काम करताहेत. आपणही तशी काहीतरी सुरुवात केली पाहजि. नाहीतर सहजयोग म्हणजे नुसतं आत्मसाक्षात्कार होऊन आनंदाच्या सागरात पोहोणारे सगळे आळशस्वर असं नको व्हायला. आपण दूसऱ्यांची काय मदत घेतली. इकडे तिकडे डोळे चारीकडे फिरवून बघावं. त्यांच्याकडे आपण प्रेमाने दृष्टी घालावी. नीट ० बघावं की आपल्या हातून काय कार्य होतंय! अजून माझं हनुस्थानात येणं झालं नाही. आल्यावर तुम्ही बघाल सगळ्यांना मी कामाला लावणार आहे. तेव्हा आधीच सुरुवात केलेली बरी. सहजयोग म्हणजे नुसते बसून इथे ध्यानधारणा करण्यासाठी सहजयोग मुळीच नाही. नुसतं ध्यान करायला कशाला सहजयोग पाहजि? मग हमालयावर जा. इथे राहून जर सहजयोग करायचा असला तर त्या सहजयोगातून लोकांचं भलं झालं पाहजि. आण आजकालचे जे सार्वजनिक कार्य आहे त्या पद्धतीचं मुळीच करायचं नाही. खरोखरं कार्य सिद्धि केलं पाहजि. तरच म्हटलं पाहजि की आम्ही सहजयोग हा स्थापित केला आहे. आता माझी पुष्कळ स्तुती झाली. मी ऐकली पुष्कळ स्तुती. गाणं ऐकलं. फार बरं वाटलं. सगळं काही संतोष झाला. लोकांनी ओळखलं वगैरे वगैरे, पण एक गोष्ट ओळखली पाहजि की तुम्ही काय आहात ते जाणण्यासाठी कार्य केलं पाहजि नाहीतर तुम्ही स्वतःला आरशात बघू शकत नाही. तुम्हाला काय दिलं ते तुम्हाला दसिलं पाहजि. जसं तुम्ही पूर्वी स्वयंपाक करत होता. मुलाबाळांना बघत होता तशी जर तुमची परिस्थिती असली आण त्याला बलिकूल सार्वजनिक कवि सामूहिक स्वरूप आलेले नाही तर सहजयोग मळित तरी तुम्ही काय मळिवलं मला समजत नाही. जसेच्या तसे. तेव्हा पुढल्या वर्षी आल्यावरती नदिन तरी सगळ्यांनी सांगतिलं पाहजि की कर्ति तुम्ही वडाची झाडं लावली पहिली गोष्ट. दुसरी, तुम्ही कोणतं सामूहिक कार्य केलं ते मला ऐकायला मळिलं पाहजि. कोणतं ना कोणतं सामूहिक कार्य बघतिलं तर तुमच्या नजरेत येईल, तुम्ही ते करू शकता आण विवस्थित करू शकता. त्याला काहीही पैशाची गरज लागत नाही. नुसती मनाची तयारी पाहजि. हा सहजयोग जेव्हा मी उभा केला होता तेव्हा एका बाईवर, तिला पार करून, एका पैशाच्या आधाराश्रयाय, घरूनही त्यावेळेला मला मुळीच कोणत्याच तऱ्हेचा सपोर्ट नव्हता, मी सुरू केला. पण त्या कार्याच्या नष्टिमुळे आण त्याच्या सत्यतेमुळे तो आज एवढा फोफावला आहे. आता तुमच्या प्रत्येकीवर, प्रत्येक माणसावर, प्रत्येक बाईवर ही एक मोठी जबाबदारी आहे की आम्ही सहजयोगाला लोकांची ओळख करून देतांना काही ना काही तरी त्याचा पडताळा दिला पाहजि. हातात त्यासाठी काही कायदा घ्यायला नको. त्यासाठी कोणतं गैरवाजवी काम करायला नको. कोणत्याही चुकीच्या गोष्टी करायला नको. सरळ मार्गाने तुम्ही नुसते डोळे उघडून बघा की आम्ही काय करू शकतो. लोकांचं आम्ही कुठे काय हति करू शकतो. ते आण आम्ही तुम्हाला शक्ती द्यायला बसलेलो आहोत. तुम्ही त्या ह्याच्यात पडावं. आणिया कार्यात आम्हाला काही व्होट नको, आम्हाला काही पैसे नकोत, काही नाही. आम्ही काहीतरी असं कार्य सुरू करणार असं एक वचन द्यायचं. दुसरी गोष्ट त्यात अशी अडचण असते की लोक जर सुरू करतात मग चार ठिकाणी पैसे मागायला जातात. आधी पैसे आणायचे. पैसे मुळीच मागू नका. पैशाश्रयाय जे काम होईल ते आधी सुरू करा. आधी पैसे प्रत्येकाला असं वाटतं की पैशाश्रयाय काम होत नाही. तुमच्याकडे शक्ती आहे तुम्हाला पैसे कशाला एकत्र, पाहजि? कोणी आजारी असला शेजारी तर जाऊन बघावं, त्यांच्याकडे आजार आहे, त्यांच्याकडे त्रास आहे त्यांना बघावं. मी बघते ना कुणी आजारी असला तर त्याच दविशी एक गृहस्थ कुणी आजारी आहे त्यांचा हात हा झालेला. अहो, दोन मनीटाचं काम. सहजयोगाने कुणीही ठीक केलं असतं. तर घेऊन आले त्याला माझ्याकडे. ते अगदी प्रोग्रामच्या मधोमध. 'याचा हात ठीक करा.' आता एवढे तुम्ही सहजयोगी असून, तुमच्या हातातून शक्ती वाहत असून हे लोक कधीही नाही आले. तेवढ्यातल्या तेवढ्यात तुम्हाला बरा नाही करता आला तर तुम्हाला सहजयोगी होऊन फायदा काय झाला? तेव्हा 'माझी आई आजारी, माझा बाप असा आहे. त्याचे पाय मोडले.' 'अहो, तुम्ही नीट करा की. तुमच्यात आहे ना शक्ती, करून तर बघा.' तेव्हा लोकांची मदत केली पाहजि. काहीही अपेक्षा न करता. आनंदात, त्या भावनेने. ज्याच्यामध्ये खरोखर अत्यंत आनंद आहे. ही आम्ही काहीही नाही. परमेश्वराचे एक साधनमात्र होऊन जगामध्ये, या देशामध्ये, या कुटुंबामध्ये काहीतरी वशिष्ट देतोय. केवढी मोठी ही धारणा. केवढी मोठी गौरवाची गोष्ट आहे असं समजून जर तुम्ही सगळ्यांनी नशिचय केला तर काही ना काही तरी तुमच्या हातून घडेल. आण भिग लोकांना पटेल की सहजयोग म्हणजे काय ? आता सगळे लोक असं सहजयोग म्हणजे काय ? सगळे ध्यानात बसलेत. झालं, आपल्या देशात काही गडबड झाली तर ध्यानातच आहेत. 'आता आमची बायको म्हणे स्वयंपाक नाही करत.' म्हटलं 'का ?' 'ती ध्यानच करत बसते.' 'असं का? कुणी सांगतिलं तिला? स्वयंपाक पहिल्यांदा करायचा.' ध्यानाला पाच मनीट पुष्कळ झाली. तुम्हाला शक्ती दिली की तुम्ही उत्तम स्वयंपाक कराल. तेव्हा एक तऱ्हेचा आपल्यामध्ये वशिष्टास असायला पाहजि आण कार्याची क्षमता असायला पाहजि. शक्ती आम्ही देतो ती घ्या. रोज नुसतं ध्यानधारणा करून काही उपयोगाचे नाही. तुम्ही लोकांचं काय भलं केलं ते बघतिलं पाहजि. तुमचं भलं झालं आमचं भलं व्हावं. माझ्या मुलासाठी करा, माझ्या नोकरीसाठी करा, माझ्या आईला ठीक करा, बापाला ठीक करा, अमक्याला ठीक करा, माझ्या घरी या, अमकं करा, तमकं करा सगळे माझ्यावरच अधिकार आण तुम्ही काय करणार? आम्ही काहीतरी केलं पाहजि. माताजींना आम्ही करून दाखवू काहीतरी वशिष्ट असा मनाचा हयिया करावा. आण माझ्यासमोर खरोखर असं चित्र उभं आहे की सहजयोगी जाऊन जे वर्णन ज्ञानेश्वरांनी केलेले आहे 'बोल ते पयिषांचे सागर'. 'पयिषांचे सागर' ते कुठे आहे ते बघायचे आहे आम्हाला. तर सगळ्यांना आजच्या या सुदनी गोड गोड आशीर्वाद ! सगळ्यांनी सगळ्यांचं उत्तम करावं, भलं करावं. सगळ्यांना प्रेमाने वागवावं. आण प्रेमाने बोला.

1987-0321, Birthday Puja

[View online.](#)

Birthday Puja Date 21st March 1987 : Place Mumbai Puja Type Speech Language Marathi आणि माझी सर्वांना वनिती आहे, की राष्ट्रभाषा सर्वांनी शकिलीच पाहजि. आणि त्या भाषेमध्ये एक समत्व आहे. अर्थात् मराठी भाषेसारखी आध्यात्मिक भाषा आज तरी प्रचलित नाही. पण तरीसुद्धा राष्ट्रभाषा ही शकिली पाहजि. कारण आपले जे इतर बंधू आहेत, जसे तामीळचे लोक आहेत कवि बांग्लादेश, बांगला भाषा बोलणारे लोक आहेत कवि इतर देशातले जे लोक आहेत, त्या लोकांचे जे काही वचिर आहेत, ते सगळे आधी हृदि भाषेत देऊयात, इंग्लिश भाषेत जाऊ दे. कारण आपल्या संस्कृतीत आणि इंग्लिश संस्कृतीत फार तफावत आहे. तेव्हा ती आधी हृदितच फोफावी लागते. जरी आपली मातृभाषा कोणतीही असली, तरी हृदि भाषा ही शकिली पाहजि. मग त्यापासून तुम्ही इतर संस्कृत वरगैरे सगळे शक्ती शक्ता. पण आधी हृदि भाषा शकिली पाहजि. सगळे फारेनर्स आता हृदि भाषा शक्ति आहेत आणि मला म्हणतात, 'माताजी, ह्या लोकांना तरी हृदि येत ! मराठी लोकांना तर हृदि येतच नाही. मग त्यांच्याशी कस बोलायचं?' म्हणजे त्यांनी चौदा भाषा शक्याच्या का? आता आपलं वशिवाचं कार्य आहे. आता राष्ट्रभाषेचे तसेच धडिबडे नघालेले आहेत. म्हणजे त्यांनीच काढलेले आहेत. नदिन आपण तरी महाराष्ट्रात त्याला नीटपणे सजवलं पाहजि. मी राष्ट्राभिमन म्हणून म्हणत नाही. पण मला दुसरा कोणताच मार्ग दसित नाही. हृदि भाषेशिवाय ही संस्कृती आपण जगभर कशी पसरवू शकतो? एक तर सगळ्यांना मराठी भाषा शक्ती म्हणून म्हणावं लागेल. तसं काही जमायचं नाही. पण आता हृदि भाषा तरी शकिली पाहजि. महाराष्ट्रीयन लोकांना कठीण नाहीये हृदि भाषा शक्ति! ती शकिली तर बरं होईल. तसं महाराष्ट्रात फरित असतांना मी मराठीतच बोलत असते आणि आध्यात्माला फार पोषक आहे, हे सर्व जरी असलं, तरीसुद्धा समयाचाराप्रमाणे ह्या वेळेला जर सगळ्यांना हृदि भाषा आली तर काम सहज होऊ शकतं. त्यामुळे हृदि लोकांचं काही माहात्म्य वाढणार नाही. नाही म्हटलं तरीसुद्धा सहजयोग उत्तरेला जायला अजून नदिन मला वाटतं ५ वर्षे तरी लागतील. अजून दल्लितच.... त्यातून उत्तर हृदिस्थानात तर त्यातून कठीण काम दसितंय. बहिरमध्ये तर त्यातून कठीण काम दसितंय. तेव्हा भाषेचा व सहजयोगाचा काही संबंध नाहीये. तो वचिरच सोडला पाहजि, की आम्ही जर हृदि भाषेत सगळे सुरू केलं तर हृदि लोकांचं राज्य येईल. सहजयोगात अस राज्य येत नाही. सहजयोगात प्रेमाचं राज्य येतं. पण आपापसात बोलायला जी भाषा लागते, ती कोणती तरी एक असायला बरी आहे. आता आपल्याकडे इटालियन, अमके-तमके असे चौदा भाषिक लोक आहेत. आता त्यांना मी आपल्या चौदा भाषा शक्तीवायला सांगून लक्षात कोणती तरी भाषा नको का? आता सगळ्यांना मराठी भाषा फार कठीण वाटते. ही म्हणजे गंगा नाही. गंगेच्या पलीकडची भागीरथी. त्याच्याही पलीकडची अलकनंदा आहे. तथिपर्यंत पोहोचायला कठीण काम आहे. हे सगळं कठीण आहे. आधी गंगेत तर उतरू देत, मग पुढे व्हा अलकनंदेत. अशी ही प्राचीन भाषा आहे. असे हे मराठी, प्रत्येकाला आलेच पाहजि, पण आम्ही मराठीतूनच बोलणार, असले हट्ट करायचे नाहीत. हृदि भाषा ही शकिली पाहजि. हृदि भाषेत.... झाली तर सर्वांना ही समजू शकते. प्रत्येकाने हृदि भाषा शक्तिण्याचा प्रयत्न केला पाहजि.

1987-1213, Welcome Talk at India Tour

View [online](#).

Welcome Talk at India Tour, Alibag (India) 13 December 1987.

Welcome to all of you. This is a great country, it is also passing through a crisis. Nowadays I feel there are so many things that are happening which you could never dream before and at this time you all have arrived bringing peace and joy to all of them. So I thank you for that.

The strife and the pain which is on human beings is perhaps because they are not yet worthy of God's blessings, still as God has created them He tries to do His utmost to see that human beings are kept comfortably all right on this Mother Earth. He creates all kinds of beautiful things that you see and the whole cosmos is in unison and working out something very great today. This new revolution that has started, very, very silently, today it is taking its shape and is providing a new future for all of us. You see those big, big trees, that are on top of your head and as long as you are sitting here no fruit will fall upon you. It's not because I am here but because this Mother Earth knows that there are such great saints sitting here and She is not going to disturb.

This place was called as Shrigaav [gaav means village - SG] I was told, means the village of the Goddess and this fruit is called as Shripthal [phal means fruit - SG] meaning the fruit of the Goddess. But actually if you see a coconut it is something like our Sahasrara and it's very auspicious because it can absorb lot of vibrations, as if it has got its realization. As you people can absorb My vibrations, this fruit can absorb also My vibrations, in the greatest amount. So we are here today in a very big way to advertise the coming of the New Age. The coming of the Golden era people have talked about. Here we are to say what is reality, what is truth, what is joy. Here we are to manifest that and also to create a commotion or a movement in the cosmos so that this new awareness is established in the cosmos which will enlighten this country and the people of this country. Also you will pick up the threads of this movement within yourself which is a very subtle movement going on.

At this moment we are in a strife of an intellectual who tried to describe Shri Rama and Shri Krishna, in a slurry manner. And this is the time I want to bring your attention that if this intellectual strife, you use them intelligence to bring down all the ideals which enlighten our path, which gives us the guidelines and an aspiration then our life become absolutely mundane, useless, joyless. It's very easy to condemn an ideal life but to attain that life is very difficult. And some people because they cannot attain it, try to condemn it so that they feel that they are no less, no way less than those great lives. All these ideals are created, these images are created, everywhere in the world by divine power and people look at them and think that these great lives are beautiful, though they have suffered a lot but they are so much of deeper understanding and deeper balancing and a deeper love. These ideals are very important for human societies otherwise they will be absolutely living in a relatively and they will have no absolute major to find out what is right and what is wrong.

In Sahaja Yoga we are here first of all to get connected with God Almighty, with His power, the All-Pervading Power of Chaitanya. By that we become our own master, in the sense that we get our own guidelines. If some Sahaja Yogi has not achieved that much then it is a serious thing. At least a Sahaja Yogi should be able to see at the minimum of minimum what is wrong with that person. To cleanse yourself and to put yourself right, is of course is a very important duty of every Sahaja Yogi. But these things are not to be taken as condemnation of yourself by any chance. And you should not be identified with those problems that you have but try to face them and cure them.

Many a times I have heard Sahaja Yogis saying that Indians are very simple people they are not complicated Mother so they can achieve their ascent much faster. But it's not that it is very different for all of you, very much. And despite all the complications, and all kinds of brain washing, and all kinds of book reading and all kinds of so-called seeking, and all that non-sense one has gone through, you have come out, you have washed yourself completely and today you are there united together to face all that is absurd, all that is false, all that is wrong. It has to be a very formidable army for us because you should see around, even in this country, you call it not complicated, there are many who are all the time to complicate others and to destroy all their ideals, destroy all their visions and brain wash them. So you have to be very alert your ascent and you have to be very conscious, that it

is you who is going to build up this great image of ideal people, not one ideal life but ideal people in all [characters ?].

Now on your way to our tour, you are now on the threshold of entering into a new dimension, it is a subtler dimension and this subtler dimension is within ourselves. And there lies your own being as your Spirit. It sees you as separate, yourself is separate from inside. All these identifications have to be dropped out, all kinds of misidentifications, I was reading one of the marriages list and all that, somebody says that they will marry Indians, some say, "We'll not marry Indians", some say, "We will not change the countries", some say they will change the country". Even after Sahaja Yoga if we stick on to one country as our own then I must say that we have to give up those limitations. The time has come, of course, you have a choice. Nobody is going to force you to do anything but it also expresses your personality that you still are lingering on to these small, small limitations.

As I have told you many a times God created only one world, of course, He created varieties, just to create beauty but how blind we are that we think we are different people, we are of different countries, of different races, of different castes, communities, cities then little, little rows of houses. I would say you become from human being to rats and rats to worms and then I don't know what is the situation later. Let's open our hearts, let's become great, we have to be like lights, not to be small and creepy people like worms. There are many worms everywhere in the world. We are specially chosen people to be something great. So open your heart. That's the main problem. This ego covers the heart and makes you feel that, "Now I am an Indian, I am a Christian, I am this thing, I am that."

Now if I say someone you are not to go to temple then I must be a very cruel person to say that not to go to a temple. But they go to a temple and come back with such a big entity on their heads. Then they go to churches, the other day I had a bad experience of a lady who went to a church in France and she has become something like a minister, may be something like a pope. I mean something very funny, you know, nothing normal. I couldn't discover it when I asked she said, "I went to a church."

"Why?"

"Because they arranged a marriage there."

"Why?"

"Oh, they wanted to have a big social event so they wanted to have our marriage."

But you could just a registered marriage and finish it off. Why do you want to go to a church, where all dead bodies are buried there, to get back some of them on your heads?

So we have to be prepared to give up all the shackles of nonsense from our heads, all kinds of things there are, so much of conditionings, come down even to the color scheme, then it's all conditioning. This is too much, not good, all funny, funny ideas and anything funny and nonsensical that comes up, such funny brains, fix it up. The other day I was telling a lady about her food that a new idea has come that you should not eat any salt and sugar, I mean just imagine! Salt is so important for our breathing. If you ask a doctor, I don't know what is happening to the doctors and sugar is so important for our combustion. But anybody says anything you people just jump at it and you people just try to be, impress by all these ideas and start torturing yourself.

Last but not the least I feel now, I have seen the program on Gnostics, Gnostic G N O. I was thinking it comes from where G N O. In Sanskrit language gyna, gyna we call it, we call it gyna or gya, anyway, that means to know. Gnostics means the one who knew. When St. Thomas came to India, He came via boat and He wrote all about it, what is to know. And He said it is a personal experience of everyone, just He described all Sahaja Yoga there. And, also He said why should God makes you suffer? He is the most loving and affectionate father, blasting all ideas of Christianity. Also so many Hindus believe like that, Muslims believe like that, that you must suffer. But now some or other the exposure of the fruit is also coming out and also there is a kind of a turmoil going on, a kind I would say a tremendous dynamic effects are seen on human mind today, that it starts thinking what is this?

And you are the answer. You are the one who is going to convince them. And somebody was saying that, "Mother, why not we make every year, as a great year of propagation of Sahaja Yoga, propaganda of Sahaja Yoga?"

I said, "All right. If you want to make a year like that and something happens let us have but like our five year plan in India I don't want to do all the documentation and write files and files and files, nothing comes out." But today if you to decide that we are the ones who have to manifest this greatness on this Earth. We are the one who have to do all this. How can we be weak people? How can we be possessed people? How can we be fussy people? How can we be the people who are not saints? We have to come out of all our pettiness, all our conditionings and of all the things of our ego but not to fight it but through meditation, through witness state.

You have to be the witness. Now you are travelling. When you are travelling normally the witness State is how to criticize success. They never see the good points, they say, "Oh, look at that, this colour should not have been used, that's not good, that's not good." What is good is to be seen, what is good in you, how much good you can have and what is good in other people. This time I am telling you that on your way, on your tour, I hope you will all enjoy it very much more and you'll feel the manifestation of your Spirit, all around you, within you and in other people.

May God bless you!

I want you all to be extremely aware that your Mother is organizing a very great evolution in this world.

1987-1219, Puja, Complete Your Realization

View [online](#).

Puja in Aurangabad (India), 19 December 1987.

English Part

I'm sorry I was dealing with some newspaper people, journalists, and they came very late, whatever it is. I found them to be very sensible and very understanding.

All of us have come to Aurangabad, and it seems this place is full of vibrations. Maybe here Shalivahana has ruled in this area, but also there have been many saints who were born on this side of Maharashtra, and they perpetuated dharma. They always talked about self-realization. Dharma gives you the balance. It gives you the establishment into proper behavior, proper understanding, proper living, but it doesn't give you the completion of your journey. It doesn't give you the satisfaction of reaching the destination. And your personality is still incomplete. So, one has to have the experience of the spirit. As I was discussing with them today, I told them that those who do not have the experience of the spirit, are not only incomplete, but are limited people. So whatever they see, or whatever they know, or whatever they criticize, is limited. As in English we say that "hate the sin and not the sinner."

Like many people who find something wrong with Christianity start blaming Christ. Christ did not create Christianity, first of all. He did not create Christianity. He did not create Christians. So, there is no relationship between the two. As you know, recently, they have found out the books written by Thomas, the disciple of Christ who was coming to India. On his way he went to Egypt, and there he wrote this treatise and had put them in a big earthen vessel, or perhaps it was a metallic thing, and it was discovered 42 years back. The people whom he considers to be authorized Christians, he calls them as "Gnostic". "Gne", "Gne" in Sanskrit language means, "to know". "Gne" means "to know". And he has written that to know, and to have the personal experience is the only way to follow Christ. Clearly. Not only that, it's said that God Almighty who is so kind, why will he ask you to suffer? So it challenges all the Christian principles of suffering. In the same way, in all religions, people have diverted from the right path, and have come to the wrong path, and are indulging into self-created delusions, which has no relationship with reality, or with the incarnations, those who started the religion or who gave the ideas of the religion. I hope you don't do that to Me, because you are Gnostic people. You are the ones who know, who have had self-realization. Without self-realization you cannot have a complete personality.

But as you see in Sahaja Yoga, you don't have to go to Himalayas, to give up your families; you don't have to be away from the society to get your realization. You get your realization in the circumstances where you are born. In the same society, in the same family life. But, you rise higher than them, and try to pull them out of the mire in which they are existing. This mire of ignorance has to be crossed, and some of you have to do it. And when you realize that, then you should know that you all have to be very strong people. You all have to be extremely strong. If you are not strong enough, how can you pull out the rest of them? People who are mediocre think that gradually they'll be all right, and that they'll come up. But I would suggest that you should make all-out effort to become strong Sahaja Yogis. To become strong Sahaja Yogis is not difficult. Because you have all the powers within yourselves. You have the Kundalini within yourselves. And you know the way, how to become a realized soul. The problems are of you being [DROPPED...del] dragged into your ego or into your conditioning. Only two problems, not more. Like somebody asked, "How many turns there are in London?" Only two, left or right. So either you go to the left or to the right. All the permutations and combinations of this left and right starts working and then you get into trouble. And then you get into problems. But actually it is a very simple thing. To get out of your ego should be the simplest and that is where you try to understand yourself. You see yourself. How you are reacting. Where is your attention. What are you doing. What is your attitude towards Sahaja Yoga. So many people think that "this is my house, this is my family, this is my car, this my horse, this is my dog." I don't know how far it goes - "my, my, my, my, my". But nothing is yours. "Yesterday" [COULD SRI MATAJI HAVE MEANT 'Tomorrow?'], as Kabira has said it, that "some cheat", that is the death, "will come and take away everything." That is not yours. Then, "my family", then "my children". All this is a nonsense, and so, when you start getting attached to this word "my", there where you fail completely into your own understanding of your ego, you're completely blinded by this ego. First of all you should

say that "nothing is mine". Kabira has said that when the goat is living she goes on saying "Mei, mei, mei" [Not sure of Hindi spelling] means "I, I, I, I". In Hindi language. Made a pun on the word "mei". And when she dies, and her intestines are taken out, and are made into something that spins the cotton, they go on the street, these people, telling people that they are around, they go on playing on that string which is made from the intestines of these goats which says "Tuhi, tuhi, tuhi"[Not sure of Hindi spelling], meaning "You are, you are, you are". So one need not be like a goat, that till you leave you go on saying "I, I, mei, mei, mei". When you die then your intestines have to be taken out and put on that thing just to make the sound "Tuhi, tuhi, tuhi". So this sound of "I, I, I" is made only by egoistical human beings, but this ego is so much identified with you, that you think that "I am this ego, and ego is me." And in that ego you start doing all kinds of nonsensical things. This ego takes you nowhere, it takes you nowhere but into a complete mire of ignorance about yourself. Ultimately you become stupid, others can tell you that you are stupid, or you become idiotic, or you get a bad name, and everybody knows that you are doing all wrong things, but nobody dare tell you, because you are to be reached with a barge pole. Such a hot-tempered personality you become, nobody dare come to you and say that this is wrong, it should not be done, it's stupid, idiotic, and you, yourself, in that idiocy [COULD SRI MATAJI HAVE MEANT idiocy] and stupidity think no end of yourself. This is the extreme of your ego. But it's nice, we have people like Hitler to see. So if you put Hitler as the ideal egoist then you will not go on that road. It's very slippery road, and maybe one day you'll land up there.

The second side of ours, which looks very morbid and very mild, is the left side. The movement on the left side is the emotional side. You develop habits with the left side. Now, some people have very dangerous habits, some have simple habits. Like I have a bad habit, or a good habit, you may say, that I must put My right hand under My foot, because it's all the time working, so I want to control it. So, I put it under My head like this, while sleeping and sometimes under My foot, just to make it little bit stop working, it works too hard. Just to give it rest. So under My pillow I put it and sleep. But I discovered once, I hurt myself, that I now cannot put it under My [SOUNDS LIKE HEAD]. I said, "It's a very funny habit I have got." But it's not such a dangerous one. It's quite good. So I'm continuing with it. But I can get rid of it. It's very simple. But when I get rid of it, I think the people become overactive so I put it again, under My pillow. So as Sahaja Yogis, all your habits should be under your control. Now the habits we have formed through drugs, from drinking, from anything, are very dangerous habits. Also, people have their attention being all the time around. All the time the attention here, there and there, attracting people, looking after them, not looking after yourself. This attention has to be brought under control. Is very important. That's very simple, that whenever it happens, you just put down your eyes. Keep your eyes down. That's one of the ways we allow our attention to fritter away, and also our growth becomes stunned [COULD SRI MATAJI HAVE MEANT stunted].

This is a very very dangerous thing which in the West specially we have developed. Here, also, people must read every shop's name. Indians have a bad habit, because they just now started reading, so they want to read everything that they find, anything. So on the road if there is a road [COULD SRI MATAJI HAVE MEANT 'row'] of shops, they read every name of every shop, turn round again and see if they have missed anything. It sounds stupid. But they all do it. And all the time they are doing it. So the attention, wherever it goes, has to be under our control. We have to keep it, all the time under our control.

As Namadeva has said very clearly, in Guru Grant Sahib has written, that when a little child is flying the kite, he's talking to everyone, he's playing in a way, but his attention is on the kite. And when a housewife is carrying her duties, putting her child on her waist and working, then she's doing all kinds of work, but her attention is on the child. The ladies who are carrying three-four earthen pots on their heads, water filled up to the brim, are walking, talking to each other, having mirth and enjoyment, but the attention is on the earthen pot, on their heads. In the same way, whatever adventure you are into, whatever you are doing, your attention should be on your spirit. Then everything is under control, and you can never get enveloped into anything where attention should not be lost.

So, these two problems we have, and those problems even after realization people have it. So please try, when you are not meditating, to keep your attention on your spirit. Now, the person who is left-sided or right-sided, he has developed a mechanism within himself to justify himself. Through his intellect, or maybe if they are ladies they have water power, they'll start crying. And you just don't know what to say to them. If you tell them anything, first thing they'll do is to cry, means sometimes I feel there are thousand arrows on My head when they start crying. It's impossible to say anything to them. And if you talk to some men they'll give so many explanations that you would feel like, just, going off to sleep. It's so boring. It's easy to read some book like "War

and Peace" than to listen to the arguments of such people. But they don't want to see that this is all ego, which is talking, [IT IS NOT...del], they are talking, it is not their spirit. And if the spirit has to evolve we have to be extremely witnessing, in a full way, very alert, extremely alert and witnessing ourselves, what are we doing. Then only we reach the completion of our realization. Unless and until you reach the completion of your realization, you can never be masters of your attention, and you can never be the enjoyer of your joy, and you can never know the truth fully. [TO inserted here] achieve this Sat-Chit-Ananda swarupa you have to be extremely careful about the instrument that God has given you, this body, mind and emotions. You have to keep them in check, because, wherever your habits are they can never be joy giving, it's a joyless pursuit. And [WHERE YOUR...del] wherever your ego is, it's a destructive effort. So what things are detrimental to your growth, apart from that, they are extremely dangerous thing for yogis. So, as you are, in whatever conditions you are, in whatever situations you are, whatever may be the surroundings, like a dirty mire full of creatures and filth, you can become like lotuses. When you become like lotuses all that is filth, all that is horrible, can become fragrant. And this is what we have to achieve. When people will see the lotuses they'll come to you, not to see the worms and to see the filth, but to see the lotuses. So please, this time, correct yourself, you don't need anybody to correct you, you just correct yourself, watch out for yourself, and see for yourself. If something doesn't work out just give up. Don't go to extremes for anything. Must learn to give up at a point and be happy about it. If you are contained within yourself, if your hand is attached to your body, then you reach up to a point and then leave it, but if it is not attached, if it is disintegrated then it goes all round and round and round and comes back without anything. That understanding has to be there in you people because you're standing in the central path, and you're attached to the central path, not only, but you are identified with it. So you cannot go too far to the left, cannot go too far to the right. If you do that you get lost. Then you are no more a Sahaja Yogi, and then no use having you here artificially or superficially because it will be hypocrisy. Whatever is needed to put you back into right frame you must accept. And whatever is needed to understand Sahaja Yoga you have to do. As I have said, please try to learn English language. I cannot learn fourteen languages. [NOT SURE if 'It's very difficult.' Or 'Very difficult.'] It's surprising how I have learnt this English language also. So now to learn fourteen languages I've to take fourteen avatars again. I don't ask you to learn Marathi. Because that's the best language for Me to speak. But at least try to learn English. And then we can see if you can learn Marathi or Hindi.

[continues in Marathi...]

1987-1220, Puja, Attention on Quality

View [online](#).

Become Beautiful Wands Of Vibrations Date 21st December 1987: Place Rahuri Type Puja हे नरकात होते. त्या नरकातून नव्हिन स्वगात बसलेत आणि तुम्ही पृथ्वीतलावर होते ते नरकात चालले. काहीतरी अद्वितीय केल्याशिवाय तुम्ही सहजयोगी होऊ शकत नाही. कारण तुम्हाला प्रकाश मळिलेला आहे. ख्रिस्तांनी सांगितले आहे, की ज्यांना प्रकाश मळिला असे दविते कोणी टेबलाच्या खाली ठेवत नाही. नुसतं स्वतःचं महत्त्व स्वतःच मरिवायचं सगळीकडे आणि स्वतःला फार मोठ समजायचं, की आम्ही हे केलं आणि आम्ही ते केलं. त्याला काही अर्थ नाही. स्वतःचा प्रकाश लोकांना दसिला पाहजि. जे आता हा मंडपच उभारला. तो सहजयोग्यांनी उभारला पाहजि. मला चालतच नाही दुसऱ्यांनी उभारलेला, सहजयोगी नाहीत. माझ्या डोक्यावर छत्र धरलं आहे तुम्ही. माझ्या डोक्यावरती गंगासुद्धा चढू शकत नाही. तुम्हाला चढवलं आहे मी. गंगेला तुम्ही माझ्या डोक्यावर चढवलं तर तुम्ही गंगेत वाहून जाल. तिला सहन नाही होणार की मी आदशिकृतीच्या डोक्यावर गेले म्हणून. तर तुम्हाला मी डोक्यावर बसून वाटेल त्याने माझ्या डोक्यावरती छत्र बांधायचं की काय! वाटेल त्याने मेहनत करायची का? हे सगळं ठेवलेले आहे, म्हणून सहजयोग्यांनीच केलेल्या मेहनतीलाच मी पावणार आहे आणि मला हे असलं नको. त्याने माझं डोकं जड होऊन जातं. हे सगळे मंडप बरगैरे तुम्ही स्वतः बांधायला पाहजि. तुम्ही सहजयोगी आहात. त्याचं कर्ति कौतुक पाहजि. अहो, इथे अजंट्याची लेणी बघा, दहा पट्ट्यांमध्ये बांधली आहेत. त्यांनी बुद्धाला कधी पाहिलं नव्हतं. दहा पट्ट्यांमध्ये एका पट्टीनंतर दुसरी पट्टी, तिसरी पट्टी, त्यांनी त्याच्यात कसं कोरीव काम केलं, कशी दगडामध्ये त्यांनी व्यवस्था केली असेल! तुम्हीच वचिार करा. काय ती श्रद्धा आणि काय त्यांचं मोठेपण. सगळी हाताने मेहनत केली. तुम्हाला साध्या डोळ्यांनी दिसत नाही ते त्यांनी अंधारात कसं बांधलं! त्यांच्यासमोर बुद्ध नव्हता. म्हणजे सगळे असे साधक, त्या बुद्धालाच मळिले, बाकीचे गेले की काय! आमच्याचजवळ हा प्रकार कशाला ? बर दुसऱ्यांचे जे फालतू गुरू आहेत त्यांच्या शिष्यांना बघा! सेवा करतो म्हणे आम्ही. भजनात नुसतं म्हणायचं, 'हो सके तो सेवा हम से करा लेना ,' काही होऊच शकत नाही तर सेवा कसली करून घ्यायची. तरी आता कृपा करून ह्यांना वाढायचं बघै काम सहजयोग्यांनी केलं पाहजि. बायकांनी स्वयंपाकाला मदत केली पाहजि. एक आचारी लावून ठेवला त्याने स्वयंपाक केला! बायकांनी पोळ्या लाटल्या पाहजित. काहीतरी करा हाताने काम! त्यांना अशी आचर्यांच्या जेवणाची सवय नाही स्वतः हाताने स्वयंपाक करून खातात ते ब्राह्मण लोक झालेत आणि तुम्ही मात्र त्यांना आचर्यांचं जेवण देता. पैसे देतात ना माताजी! मग असं म्हटलं, की माताजी पैसे वाचवायच्या मागे आहेत. अरे, पैसे वाचले तर ते तुमच्याच ट्रस्टला देते आहे मी! ते काही मी खाते आहे का? लाखोनी रुपये तथि मोजले ते काय तुम्ही मोजले ! सगळं लक्ष पैशांकडे. सगळ लक्ष तकिडे. म्हणूनच ते मळित नाहीये. परमेश्वराकडे लक्ष ठेवलं पाहजि. आता हे अनुभव इतके वाढत चालले आहेत. आज म्हटलं राहरीला हे सांगितलेलं बरं! आता ही टप तुम्ही न सगळीकडे पाठवा. ही काही नुसती राहरीकरांसाठी नाहीये कवि तथि औरंगाबादसाठी नाहीये. ही सगळ्या हृदिस्थानात पाठवा आणि त्याचं ट्रान्सलेशन करून पाठवा. हा प्रकार आपला माताजी म्हणताहेत, हा बंद केला पाहजि. नदिन हे आधी बंद करा म्हणजे पुढे होणार काहीतरी. अहो, म्हणजे घोर अंधःकार आहे नुसता ह्याबाबतीत. तुम्हाला काय हवं होतं ते सगळ दलिं. सहजयोगासंबंधीचे ज्ञान, सात चक्रावरची माहिती. कुंडलिनी उचलण्याची शक्ती, जी फारच कमी लोकांना आहे. नव्हतीच ती तुम्हाला. एका क्षणात ही कुंडलिनी उचलू शकता. म्हणजे इतके उच्च पदावर बसवल्यावर, एखाद्या माणसाला जर राज्यपदावर बसवलं आणि तो भीक मागत फिरला झोळी घेऊन तर त्याला काय म्हणायचं! ते तुम्ही शब्द सांगा. माझ्याजवळ एवढे शब्द नाहीत. पूर्वी संतांनी ज्या शिष्या घातल्या शिष्यांना आणि त्यांना शोबाडीत मारत असत, श्रीमुखात देत असत, ते आता मला कळलं. मी तसं काही केलेलं नाही. मला करायचं नाही आणि मला जमणारही नाही. एवढेच बोलायचे जीवावर येते माझ्या. फक्त वनिती आहे, की आता कृपा करून हृदयापासून सहजयोग स्वीकारावा. हृदयापासून कार्य करा. हृदयामध्ये बसवा मला. तेव्हा कार्य होणार आहे. मी ह्या वयात एवढी मेहनत करते. सकाळ - संध्याकाळ धडपडत आहे तुम्हाला माहिती आहे. हे लोक नुसते फरितीवरच आहे, पण मी कर्ति मेहनत करते, तुम्हाला शोभतं का ? तुम्ही तरुण लोक आहात. तरुण आहात सगळेजण. माझ्यापेक्षा फार लहान आहात. मेहनत कोण करणार? आम्ही काहीतरी करून दाखवलं पाहजि. स्वतः पूर्तं बघतिलं नाही पाहजि. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी हात घातला पाहजि. सगळ्यांनी व्यवस्था केली पाहजि. सजवले पाहजि. कधीही हे लोक डेकोरेशनला कोणाला बोलवणार नाहीत. काय काय डेकोरेशन केले ह्यांनी! जर तुम्ही बघतिलंत तर तुम्हाला आश्चर्य वाटे. बरं आजपर्यंत कधीही अशा माणसाला हात लावू दिला नाही, जो रयिलायज्ड नाहीये. ह्या सर्व गोष्टीमुळेच आता इलेक्ट्रिसिटी नाही. त्याला कारण तुम्ही लोक. मी नाही. कारण असं आहे, जशी तुमची परस्थिती असेल, ततिकेच परमेश्वर तुम्हाला देईल. ततिकेच झेपले पाहजि. जास्त दलिं म्हणजे डोक खराब होतं माणसाचं. तरी कर्ति दलिले आहे. वचिार करा, 'कर्ति दलिं आहे माताजीनी. कर्ति दलिं, कर्ति प्रेम दलिं. कर्ति वचिार ठेवला. आम्ही जरी मूर्खासारखे वागलो, तरी माताजी आम्हाला कर्ति प्रेमाने वागवत राहिल्या. पदोपदी आमच्याकडे लक्ष ठेवलं. कुठे आम्हाला त्रास झाला. मुल फससूट क्लास आली. सगळे काही झालं व्यवस्थिति. व्यवस्थिति होत आहे. आमच्या नोकऱ्या ठीक झाल्या. आमच्या मनाप्रमाणे सगळं काही झालं. पैसे मळिले. सर्व तऱ्हेचं आम्हाला सुख मळिलेलं आहे.' तर हा वचिार मनामध्ये ठेवला पाहजि. तुमच हति साधायचं आहे मला आणि हति ह्याच्यात नाही, की नुसते तुम्ही समृद्ध झाले म्हणजे हति झालं. काहीतरी अद्वितीय झालं पाहजि. अलौकिक झालं पाहजि. शिवाजी महाराजांना जजिईनी एवढं मोठं केलं. एकटे शिवाजी महाराज उभे केले. मला हजारो आज उभे करायचे आहेत. तुम्ही सगळे आत्मसाक्षात्कारी आहात. त्यावेळेला तेच एकटे आत्मसाक्षात्कारी होते. पण आज तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी आहात आणि त्याचं काहीतरी समोर दसिलं पाहजि. जात-पात, आणि घाणेरड्या ह्या ज्या सगळ्या गोष्टी आहेत त्या सोडल्या पाहजित. ह्याच्यातून नव्हिन आणि व्यवस्थिति आपल्याला मोकळं करून घेतलं पाहजि. साधू-संतांना काही जात नव्हती. इथे इतकी साधू-संतांनी तुमच्यासाठी मेहनत करून ठेवलेली आहे. अरे ह्या लोकांना तर काय साधू-संत माहिती नव्हते. रामासारखे लोक पाहिले नाहीत. कृष्णासारखे लोक पाहिले नाहीत. तुमच्यासाठी तर केवढं ओतलंय देवाने इथे! ह्या सोन्यासारख्या देशामध्ये असे लोक कसे नघितील हो, कोळशासारखे! शक्य नाही. ते सोनं फक्त उजळून घेतलं पाहजि. ते आहे आतमध्ये. त्या पूर्वपुण्याईशिवाय तुम्ही इथे आला नाहीत. ह्या देशात जन्माला यायचं म्हणजे फार पूर्वपुण्याई पाहजि. ही सगळी पूर्वपुण्याई घेऊन तुम्ही इथे जन्म घेतलात. मच्छदिरनाथांपासून सगळ्यांनी इथे एवढी मेहनत केलेली. ती सगळी काय तुम्ही वाया घालवणार आहात? आज त्याची फळं लागली आहेत. आज त्याला रूप आलेले आहे. ते स्वरूप लोकांना दसू देत, की सहजयोगी म्हणजे काहीतरी आहेत. आपापसात भांडणं आणि हे, ते सगळं बंद करून एकजुटीने, सामूहिकितेने सगळ्यांनी राहिलं पाहजि. पैशाच्या बाबतीत माझं

असं म्हणणं आहे, की तुम्ही एक कमटी करा. सगळे मळून पैसा खर्च करा. कुठे खर्च झाला तो व्यवस्थित करा, त्याचा हशिव, अहवाल पूर्णपणे मला एका माणसाकडून नको, सगळ्यांकडून पाहजि. पण असं होतील. तशी भांडणं करायची नाहीत. हे सगळे लोक कसे एकजूटीने राहतात. चौदा केल्याबरोबर भांडणं सुरू देशातले लोक आहेत. आपले एका देशातले काय, एका गावातले काय, एका खेड्यातले काय, एका घरातले लोकसुद्धा एकत्र राहू शकत नाही. सगळ्यांना शगिच फुटलेली आहेत. बरं, शगि फुटली तरी हरकत नाही. पण ती शगि सारखी वापरायची काही गरज नाही. तेव्हा आपल्याला एक सुकृत आलं पाहजि, एक वशिष रूप आलं पाहजि. एवढ्या मोठ्या क्रांतीमध्ये घुसळून नघालं पाहजि. लोकांनी म्हटलं पाहजि, की इथले लोक काही वशिष आहेत. त्याच्याचमुळे लक्ष्मीचं काहीच कुठे दसित नाही. हात आमचे चालत नाही आणि ह्या सर्व तऱ्हेची नगिटविहट्टी दसिते. तेव्हा कृपा करून लोकांनी हा वचिर करावा, सहजयोग्यांनी, की आता आपण सगळ्यांनी मळून काय कार्य करावं? आपण काय उभं करावं? आपण काय करू शकतो? आमच्या भाषणाला.... प्रत्येक भाषण, प्रत्येक शब्द ह्याला मंत्र आहेत. ते फक्त तुम्ही स्वतःमध्ये स्वीकारावेत आणि तेच तुमच्यामध्ये कार्यान्वति होतील आणि अनेक तुम्ही कार्य करून दाखवाल. उद्या तुमच्या कार्यानेच आमचं नाव होणार आहे. आमच्या कार्याने काय? लोक आम्हाला तसच म्हणतात, तुम्ही आदशिकृतीच आहात. म्हणजे आम्ही कोणीतरी दुसरीच वस्तू आहोत. तुमच्यात ते कार्य कसं संपन्न झालं, ते दसिलं पाहजि आणि ते जेव्हा दसिल तेव्हाच सगळं ठीक होईल. असो, आज मुद्दामहून मी सांगतिलं, कारण थोडीशी तरी वीरश्री यायला पाहजि. धडाडी यायला पाहजि. आणि आजपर्यंत आपण जे नरमाईने सगळी कामं आपल्याबरोबर करतो आहे, तर आपल्याला आपल्यासमोरच (काल्पनिक) उभं राहून वचिरलं पाहजि, 'का रे बाबा, तू केलस काय आजपर्यंत? काय मळिवलस तू सहजयोगामध्ये? स्वतःचा स्वार्थ, की परमार्थही मळिवला आहे थोडासा?' असा प्रश्न वचिरून पुरुषांनी कार्याला लागलं पाहजि.

1987-1222, Public Program

View [online](#).

1987-12-22 Sangamner Public Program (Marathi)

१९८७-१२-२२, मराठी सार्वजनिक कार्यक्रम, संगमनेर - १/३ (मराठी भाषणाचे लखित रूपांतर)

परमेश्वरी शक्तीला शोधणार्या सर्व साधकांना, भावकिंना {मोठा वलिबं (Big pause)....} आमचा प्रणामित. एवढ्या थोड्या वेळातच संगमनेरला सहजयोगाची जी प्रगती पाहिली ते म्हणजे एक फारच मोठे समाधान आहे. कुंडलीनी शास्त्र आणि चिक्के हे एक गुप्त शास्त्र होत. जनक राजाने एका नचकिताला फक्त आत्मसाक्षात्कार दिला, इंद्राला सुद्धा आत्मसाक्षात्कार घ्यावा लागला अशी एक दोन उदाहरणे आपल्याला पुर्व काळात मिळतात. इतिहास सुद्धा असच सांगतो की फारच कमी लोकांना आत्मसाक्षात्कार झाला होता. पण संत साधू हे वारंवार आपल्या कार्यासाठी भारतात आले, वशिष्ठः महाराष्ट्रात आणि त्यांनी अनेकोपरी समजवून सांगतिल की आत्मानुभवाश्रयाय तुम्हाला काहीही मिळिलेल नाही.

आध्यात्माला जशी दृष्टी नसते तशीच मानवला जोपर्यंत तो आत्म्याला प्राप्त होत नाही तोपर्यंत त्याला सत्य कळू शकत नाही, केवळ सत्य कळू शकत नाही. धर्माची फारतर फार मनुष्य सदाचरणी बनू शकतो. पण कोणत्याही धर्मातला मनुष्य मग कोणत्याही तो जातीचा असेना का? कोणच्याही वर्णाचा असेना का? कोणतेही पाप करू शकतो, त्याला कोणी रोकू शकत नाही कारण त्याला रोकणारी जी शक्ती ती आत्म्यामध्ये स्थिति आहे आणि तो आत्मा अजून आपल्या चिंतित प्रकाशित झाला नाही म्हणून सामर्थ्य माणसांमध्ये नाही की त्या पापाच्या प्रलोभनातून तो मुक्त होईल.

सहजयोगाचे अनेक फायदे आहेत, पण सर्वात मुख्य म्हणजे असे की, सदाचरणाची मनुष्याला पुनरुत्पत्ती येऊ नाही. आत्मानुभवातून त्याला पुनरुत्पत्ती येत. जो पर्यंत आत्म्याचा प्रकाश आपल्या चिंतित पडत नाही तो पर्यंत आपल्याला खरे आणि खोटे याचा पुर्ण अंदाज, संपूर्ण कल्पना येऊ शकत नाही, त्याश्रयाय आत्मानुभव म्हणजे जिवी श्रयाची भेट, म्हणजे परमेश्वराशी संबंध, म्हणजे परमेश्वरी शक्तीचा आपल्यामध्ये आलेला संबंध प्रवाह. जशी आज आपण सगळीकडे वीज बघतो आणि तिचा प्रवाह वाहत आहे आणि त्या सर्व प्रकाशाला आपण सहजच एका बटणी दाबून प्रकाशात आणू शकतो, तसच माणवांमध्ये सुद्धा परमेश्वराची सर्वसुंदर व्यवस्था करून ठेवलेली आहे "कुंडलीनीची", त्याला काही शक्तिपण नको, त्याला काही डिग्री नको, त्याला काही फार मोठी पदवी नको, राजकारण नको, काहीही नको, माणव असला म्हणजे झालं. प्रत्येक माणवाला हा जन्मसिद्धः हक्क आहे की तो या परमेश्वरी शक्तीला प्राप्त होतो. त्यानीच मनुष्य समर्थ होतो, म्हणजे सम अर्थ लागतो, त्याचा अर्थ लागतो, त्याश्रयाय मानसाला काहीही कमित नाही.

आज मोठ्या खुरचविर बसला तर उद्या त्याला लोक लाथाडून टाकतील, पण संतांचं तस नाही, संतांना लोकांनी कीतीही त्रास दिला, कीतीही छळलं तरी आज सुद्धा लोक त्यांच्या नावचं स्मरण करुन स्वतःला धन्य समजतात. पण संतांना मानुनचं कार्य होणारं नाही. आम्ही या संतांना मानतो, त्या संतांना मानतो अशी मी पुष्कळ मंडळी पाहिली, पण बघते काय की, जे लोक संतांना मानतात त्यांच्यामध्ये संतांचे कोणचेच गुण आलेले नाही. नुसतं मानुन आम्ही समजा कुणाला मानलं की हे फार मोठे आहेत, त्यांनी आम्हाला संतांचे अधिकार येत नाहीत. समजा जर आम्ही म्हटलं की आम्ही इंग्लंडच्या राणीला फार मानतो, म्हणुन आम्ही काही इंग्लंडच्या राणी होऊ शकत नाही, उलट जर आम्ही तिला भेटायला गेलो तर ती आम्हाला भेटणार सुद्धा नाही. तेव्हा आमच्या मध्ये काहीही, त्या भावनेचा, त्या वचाराचा, त्या भक्तीचा परिणाम येत नाही, तेव्हा हे काय गौडबगाल आहे? असं लोकांना समजतं, की हे काय चाललेलं आहे? त्यांच्या वचारात हा काही तरी प्रकार, समजून येत नाही. परमेश्वर जर आहे आणि जर परमेश्वरी शक्ती आहे तर आम्ही परमेश्वराचा धावा केला तो परमेश्वरांनी आमच्या सेवेला हजर राहिलं पाहिजे अशी कल्पना लोकांची आहे. मग त्या दिशाभूल करणारे बरेच लोक आहेत, तुम्ही इतके गुरवार करा, इतके शनवार करा आणि वाचतील ते पैसे मला द्या. नाहीतर तुम्ही सप्ताह माडां, अखंड सप्ताह करा, अमुक करा, तमुक करा, अरे तुमचा योग झाला नाही, तुमचा संबंध झाला नाही, तुमचं कनेक्शन (connection) झालं नाही? तुम्ही टेलीफोन (Telephone) कुणाला करता?

आत्मानुभव हा माणसाला मिळविला पाहिजे आणि तो मिळविला येतो, आणि तो मिळविल्या श्रयाय माणूस हा अर्धवट राहून जातो, त्याची पुर्ण स्थिति येणार नाही, ह्याचे अनेक फायदे आहेत. आता मी महाराष्ट्रामध्ये दुष्काळ फार आहे, त्याच्यावर मी वचार केला या दुष्काळाचा काय इलाज केला पाहिजे, दुष्काळाचा इलाज आहे, झाडे असायला पाहिजे, झाडेच नसतील तर परमेश्वर कशाला इथे पाऊस घालेल, हे एक वर्तुळ आहे, त्या वर्तुळामध्ये जर इथे झाडे नसतील तर इथे पाणी येणार नाही, ते वर्तुळ पुर्ण होत नाही. जर तुम्ही इथे झाडे लावली तर पाणी येईल, पण झाडे लावण्याची सोय नाही, झाडे लावली तर लोकं कापून नेतात कारण त्यांना सरपनं नाही, तेव्हा त्यांच्या साठी काय करता येण्यासारखे सहजयोगामध्ये, सहजयोगाची कमिया इतकी जबरदस्त आहे, की ऑस्ट्रेलिया मध्ये अशी परिस्थिती आली की तिथे 'एॅसीड रेन' (acid rain) म्हणून आता आपल्याकडे फार कमी आहेत इंडस्ट्रीज (Industries), तकिडे पुष्कळ आहेत आणि त्याच्यामुळे त्याचे जे धूर आकाशात गेले, त्याच्यामुळे एॅसीड रेन (acid rain) म्हणून पाऊस तयार झाला, म्हणजे पावसांमध्ये एॅसीड आलं, त्यामुळे ही झाडं मरू लागली, मरू लागल्यावरती, त्यांनी अस सांगितले की आता ह्याला ह्या झाडांना जर कोणी वाचवून दाखवेल तर त्यांना आम्ही फार मोठी पदवी देऊ. ऐक आपले सहजयोगी ते यु. एन. (U.N.) मध्ये एॅग्रीकल्चरचे एॅडवायझर (adviser for agriculture) आहेत, फार मोठ्या पदवीवर आहेत, तर ते चैत्यनमय माझ्यापासून पाणी घेऊन गेले आणि त्यांनी चार थेंबं पाणी प्रत्येक झाडावर टाकले, सगळी झाडं मरत होती, साठ वर्षांच्यावरची झाडं तर तगली नाही पण बाकी सगळी तगली आणि सगळी व्यवस्थिति आहे. जर ही झाडं एॅसीड रेनला (acid rain) वाचऊन राहतात तर मी असा वचार केला की जर महाराष्ट्रात आपण ही एवरग्रीनची झाडं लावली तर ती सदा सर्वदा हरिची असतात आणि त्यांना पाणी कमी लागतं तर त्यां झाडांमुळे इथे पाऊस खुप पडेल. तसच ही झाडं मनुष्य तोडू शकत नाही, कारण त्याची बांधनी असती की त्याला बुध्यांना मनुष्य पोहचू शकत नाही, दुसरं हे झाड जाळायच्या उपयोगच नाही,

भुरकनं जळून जाईल, तीसरं म्हणजे या झाडाला जे कोन्स असतात, ते दगडी असतं, अगदी दगडांसारखे असतात पण खरोखर असतं ते लाकुड, ते लाकुड जर तुम्ही जाळलं तर तुम्हाला सरपनाला सुद्धा व्यवस्था होईल, पाऊसही येईल, त्यानी शेती पीकं होईल आणखी त्यानी तुम्हाला जे सरपन पाहजे तेही व्यवस्थित होईल असा वचार मी केल्यावर, ती झाडे इथे मागवली आण आमचे सर्व जगातले जेवढे सहजयोगी आहेत त्यांनी सडळ हाताने ती झाडे इथे आणून दिलेली आहे, त्याच्यावर आता माझा प्रयोग चाललेला आहे पण मला माहीत आहे हा प्रयोग अत्यंत यशस्वी होणार आहे, कारण याच्याआधी आम्ही सुर्यफुलांवरती प्रयोग केला तर सुर्यफुल एवढं मोठं आलं की दोन मानसांना उचलेना त्यातले एवढ्या मोठमोठ्या बऱ्या बघून कुणाला वाटणार नाही, सुर्यफुलांच्या बऱ्या आहेत, नंतर त्यांनी सागीतंले की आमच्या त्या जागेमध्ये तुम्ही तादूळ लावू शकत नाही, तेव्हा म्हटलं आम्ही लावणार तादूळ, हमखास आण तिही आम्ही बासंमतीचे लावले, साठ कल्लो तादूळ लावले तर त्याच्यात सत्तर पोती नधिली आम्हची. जर त्याचे आम्ही नुसते बीजं तुम्हाला वाटले तर अनेक प्रकारे आपण आपली शेती वाढवू शकतो. पाण्याची व्यवस्था होऊ शकते आणखीन आपल्याला शेतीही वाढू शकते. ज्या ठिकाणी सहजयोग वाढतो आरडगावला पाण्याचा एक थेंबं नसायचा, अगदी सुकलेले गाव होतं तथि त्या एड्या बाभळ्या होत्या फक्त आण कांहीही नव्हतं तथि सहजयोग जमल्याबरोबर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की दगड फोडून लोकांनी पाणी काढलं, तीथे इतक्या बहिरी झाल्या, तसचं आमचं नादगाव माझ्या आईचं माहेरघर होत तीथे मी गेली तर माझ्या डोळ्याला पाणी आलं तथिली स्थिती बघून, त्या ठिकाणी सहजयोग जमल्याबरोबर तथि मुळा नदीतनः दगड फोडून पाणी आलं आणी तीथे सगळं हरिवीगार झालं. सगळीकडे दुष्काळ असतांना त्या आरडगावी मात्र दुष्काळ नाही, ही परमेश्वरी शक्ती आहे आणी तला बरोबर समजतं कुठं जायचं.

जे सतांना छळलं, जी सतांनी मेहनत केली, त्यावेळेला अशी सामाजिक परिस्थिती खराब होती की त्यांनी जे जे म्हंटलं त्याच्याबद्दल लोकं त्यांना छळतं होत. जाती पाती बरिद्ध, धर्माधर्मे: बरिद्ध त्या सतांनी एकटे उभे राहून झेंडे उभारले. (बृहद?) सरस्वतीचं असं म्हणतात की रस्त्यात जर एखादा कुठे शेंदूर फासुन एखादा मणुष्य बसला असेल तर ते जाऊन त्या दगडांवरती आण थूकत असतं आण त्या ब्राम्हणाला केव्हा जो कोणी तो पैशे खाणारा असेल तर त्याला झोडपुनं काढत असत. रामदास स्वामींनी कतितीरी शबिया घातल्या असेल, तुकारामांनी कतितीरी त्यांना सांगितलेलं आहे की जात पातं सोडा. ह्या सर्व धर्माधःतेला एकदाचः तुम्ही सोडून जर दिलं, नानांतरहेच्या आपल्यामध्ये कुरती आहेत, त्या कुरतीमुळे लोकांना कतिती त्रास होता, तर त्यावेळेला एकटा एक उभा राहीला, ज्ञानेश्वराला तू संन्याश्याचा पोरगा म्हणुन एवढं छळलं, तेवसि वर्षाच्या वयात काय ती ज्ञानेश्वरी आण त्याच्यानंतर लहिलेल अमरुतानुभव पुस्तक वाचलं की असं वाटत की वा.. वा.. वा... परमेश्वराच्या साम्राजातचं रमण होऊ राहिलं, अस सुंदर पुस्तक तेवसि वर्षाच्या वयात ज्या वंशुतीनं लहिल त्याला तु संन्याश्याचा पोरगा म्हणुन हनिवणारे हे महामुख आजही समाजात आहेत. आता सतांना छळू शकत नाही, आता जर का सतांनवर कोणी हात उगारला कविं त्याच्याकडे डोळे केले तर मात्र त्यांची दुर्गत होईल. कारण ते दविस आता सपंले, सतांनी केले तेवढे प्रयत्न केले, त्याचां छळ केला, त्यांची दुर्गती झाल्याथविय राहणार नाही. त्या सतांनी आता दुसरी कार्य करायची आहेत. सामाजिक जी घाण आपल्यामध्ये आहे, प्रत्येक तरहेची घाण आपल्यामध्ये आहे, मुलीनां आपण ज्या तरहेनी वागवतो, त्याच्यांसाठी हुडां दे, त्याच्यांसाठी वाटले तसं त्याच्यांतील जबरदस्ती कर, जुलूम करं, त्यामुळे ह्या देशात गरीबी आहे. "जंतर ना-या पुजंते: तंत्तर रंमंते: देवतः". ज्या ठिकाणी स्त्रीला पुजले जाते, ती पूजनीय असायला पाहीजे आण तिला पुजलं पण पाहीजे तथि देवतांचे रमणं होते. आण ज्या देशांमध्ये बायकांना अशा रीतीने वागवण्यात येत म्हणजे मुसलमानांपेक्षा आपण बदतर आहोत कांही कांही गोष्टीत म्हणजे मुसलमानांपेक्षा आपण बदतर आहोत, नदिन मुसलमानांमध्ये जात पात नाही आण या जातीतले जे कर्मठ लोक आहेत आण मोठे धर्ममार्तडं म्हणतात, ते जेव्हा मुलीला काही त्रास होतो तेव्हा कुठे जातात, तेव्हा कोण उभ राहत. ज्या घरामध्ये मुलीचा, सुनेचा, आईचा अपमान होतो, त्या घरात लक्ष्मी थांबू शकत नाही. हा एक प्रकार सामजीकतेत झाला, दुसरा म्हणजे व्यसनीपणा, व्यसन सहजयोगात आल्याबरोबर सुटून जात. कालच मला फार आनंद झाला, काही मुलं आली ती नीश्चिती कॉलेजमध्ये शकितात, त्यांना हे ड्रग्सचं (Drugs) व्यसन लागल होतं आण ते म्हणाले माताजी सहजयोगामुळे आमचं सगळ व्यसन सुटून आम्ही नरिमुक्त झालो. नसिगाने.....

[१४ मनिटि आण ५६ सेकंद]

1987-1225, Christmas Puja, Reach Completion of Your Realization

[View online.](#)

Christmas Puja Talk IS 25th December 1987 Date: Place Pune Type Puja आज मी इंग्लिशमध्ये बोलले. कारण हा त्यांचा वषिय आहे. पण आपणसुद्धा पुष्कळ ख्रिस्ताबद्दल जाणत नाही आणि काही जाणतो ते इतकं थोडं आहे, की त्यावरून जो काही आपण अंदाज लावतो तो ह्या ख्रिस्ती लोकांना बघून कळतं चुकीचा आहे. तसं म्हणाल, तर कोणत्याच जातीत मी तसे शहाणे लोक पाहिले नाहीत. मग ते हिंदू धर्माचे असेनात का कवि ख्रिस्ती धर्माचे असेनात का. कोणत्याही धर्मात वेड्यांचाच भरणा जास्त आहे. तेव्हा ह्या वेड्या लोकांमधून आपण काही शकियचं नसतं, पण कोणतही अवतरण ह्या जगात आलं त्यांचं फार वैशिष्ट्य असतं. त्यातल्या त्यात ख्रिस्तांचं वैशिष्ट्य म्हणजे त्यांचं आयुष्य अगदी सोनं जसं तावून सुलाखून नघावं तसं आहे. त्यांच्या आयुष्याबद्दल कोणीही एका अक्षराने अस म्हणू शकत नाही, की ख्रिस्तांनी ही गोष्ट थोडी चुकीची केली कवि असं कसं केलं? काही प्रश्न उभे राहू शकत नाही. इतकं थोडंसं आयुष्य असतांनासुद्धा त्यांनी जी कमाल केलेली आहे, आणि ते ज्यांनी एकंदर आपल्या सर्व कार्याला जी सार्थकता आणली, व्यवस्थिपणे, एकानंतर एक, ती अगदी कमालीचीच आहे आणि तेच आज मला आपल्याला सांगायचं आहे. जसा ख्रिस्ताचा जन्म वडलिंशवाय फक्त पवित्र आत्म्यामुळे म्हणजे होली घोस्टमुळे झाला, तसाच तुमचाही जन्म झालेला आहे. तेव्हा तुम्ही त्याच पावत्रियात आलं पाहजे आणि त्याच पावत्रियात राहून ख्रिस्तासारखं जीवन दाखवलं पाहजे जगाला. तर लोक म्हणतील ख्रिस्ताचा जो आदर्श तुमच्यासमोर आहे त्याचं हे फळ आहे. अत्यंत नर्मळ आणि स्वच्छ. स्फटिकसारखं चमकणारं त्यांचं जे आयुष्य होतं ते तुम्हाला नेहमी प्रकाशित करत राहील. ते प्रकाश आहेत. त्या प्रकाशाला आपल्यामध्ये ठेवलं पाहजे आणि त्या प्रकाशातच आपलं पाऊल टाकलं पाहजे. जपून जर आपण समजून उमजून ह्या गोष्टी केल्या तर आपलं सहजयोग्यांचं आयुष्य एक वशिष्य तरहेचं होऊन जाईल. प्रत्येक ठिकाणी, मग ते हिंदुस्थानात असे ना का, की बाहेर, प्रत्येक ठिकाणी बरेच दोष आहेत, पण आमच्या 6. पुण्याला कोणते दोष नाहीत असं बघिलं, तर मला काही सांगता येणार नाहीत. सहजयोग्यांमध्ये इथून तिथून सगळे दोष आहेत. त्यातून भांडणं पण आहेत. एकाच माणसाच्या डोक्यावरती सगळा बोजा येतो आणि त्याला फार झगडावं लागतं. तेव्हा ह्याच्यापुढे पुणेकरांनी ख्रिस्ती धर्म स्वीकारावा जो सहजयोगाचा आहे आणि सहजयोगाची जी वशिष्य म्हणजे संस्कृती आहे, ती अत्यंत शुद्ध आचरणाची आहे. भांडणं, कपटदरता, दुसरं म्हणजे कंजुषी हे सगळे गुण पुणेकरांनी सोडले पाहजे. ह्याने त्यांचं नाव कधीही उज्वल होणार नाही. वशिष्यकरून मी आता पुण्यात माझ स्थान मांडलेले आहे. इथे आल्यावर माझ्या लक्षात आलं, की थोडीबहुत इथे काहीतरी गडबडच आहे. ही गडबड आता कशी ठीक करायची? म्हणजे माताजीच्या दर्शनाला सगळे आले. स्वार्थ फार आहे. पण माताजीच्या कार्याला हात लावणारे फार कमी आणि म्हणून एक आग्रहाची वनिती आहे, की सगळ्यांनी धर्माच्या बाबतीमध्ये एक सूक्ष्म दृष्टी आणली पाहजे. न आमच्या धार्मिकतेमध्ये ती सूक्ष्मता आहे कवि नाही? आम्ही धर्मामध्ये उतरलो तो धर्म आमच्या सहजयोग संस्कृतीला धरून आहे कवि नाही? जर सहजयोग संस्कृतीला यायचे आहे तर सर्वात मुख्य म्हणजे मनुष्याला दानी असलं पाहजे. ज्याला दानत नाही तो सहजयोगी असू शकत नाही. तुमच्या आईची कर्ती दानत आहे! ह्या सगळ्या लोकांनी मनाने तुमच्यासाठी बक्षिसं आणली. पण इथं जर तुम्हाला एक रुपया द्या म्हटलं तर इकडे तिकडे डोळे फरिबू लागतात पटापट. पैशाचं नाव घेतलं रे घेतलं की सगळ्यांचे डोळे फरियला लागतात. दुसरं काही ठेवलं तरी हरकत नाही. बाँब फुटला तरी नाही, पण पैशाची गोष्ट काढली नां माताजीनी, डोळे इकडे तिकडे फरियला लागतात. इतकी नम्र स्थिती आहे ह्या बाबतीत आपली. इतकी नम्र स्थिती आहे, की कधी कधी आश्चर्य वाटतं की आपण कसे सहजयोगी होतो. परत एक दार नाही उघडलं तर दुसऱ्या दाराने काही येणार नाही. त्यामुळे स्थिती तीच. जैसे थे. ख्रिस्तासारख्या माणसाने, ज्याने संबंध जवाचं रान करून, मेहनत करून, कष्ट करून इतक्या लहान वयामध्ये एवढा मोठा त्याग केला. अशा त्या ख्रिस्ताला, जर तुम्ही कोणाला उभे करू शकाल तर ज्ञानेश्वर तुमच्यासमोर आहेत. त्या ज्ञानेश्वरांना छळण्याची कमालच केली होती. पण आज त्यांच्या नावाने तरी, त्यांच्या आयुष्याचा धडा आपण गरिबावा असा वचिार आपण केला पाहजे. तेव्हा आजच्या शुभप्रसंगी प्रत्येकाने प्रतजिज्ञा केली पाहजे, की आमच्या आचरणात आम्ही शुद्धता बाळगू. आमच्या वागण्यात, आमच्या बोलण्यात आम्ही शुद्धता बाळगू. इतकच नव्हे तर आमचं जे सहजयोगाचं सांस्कृतिक जीवन आहे, ते सांस्कृतिक जीवनसुद्धा आम्ही अत्यंत ह्याकडे लक्ष देऊ आणि आपापसांमध्ये फार प्रेम करू. इतकी सुंदर फुलं तुम्ही माझ्यासाठी आंथरली, इतकी माझी सुंदर बनवू. आपल्या परीने पूर्णपणे आम्ही तुम्ही सेवा करता, मला आनंद झाला हे बघून, मला तुम्ही खुश करता, पण मी सगळ्यात जास्त खुश होते, जेव्हा आपापसात भांडणं होत नाही. म्हणजे दिली आणि पुणे. ह्याच्यामध्ये मुकाबला आहे म्हटलं तरी चालेल. पण तुमची भांडणं म्हणजे इतकी क्पुल्लक आहेत, की मला त्याच्यात काहीच अर्थ वाटत नाही आणि त्यात मला इतकं दुःख होतं, इतकं वाईट वाटतं, की असं वाटतं की माझ्यापासून सगळं काही हरिवून घेतलेले आहे. ख्रिस्तांनी म्हटलेले आहे आपल्या शिष्यांना, की तुम्ही आपापसात प्रेम करा. हे एकच मला दान द्या. आणि तेच मी तुम्हाला सांगते. तुम्ही आपापसात प्रेम करा. हे एकच मला दान द्या. आपापसात प्रेम करा. एकदुसऱ्यांचे दोष बघू नका. फक्त एकमेकांचे गुण बघून स्वतःचे गुण वाढवा आणि शांत होऊन एकमेकांवर प्रेम करा. आज ख्रिसिसचा दिवस आहे. आपण सगळ्यांनाच काहीतरी बक्षिस देत असतो ख्रिसिसच्या दिवशी. तेव्हा तुम्ही तर काही आणलं नसेल बक्षिस कोणासाठी. पण आणायला पाहजे. काही नाही, फुल न फुलाची पाकळी, म्हणजे अगदीच पाकळी घेऊन येऊ नका. पण असच काहीतरी आणलं तर हे आलेत इतक्या दुरून, आपण त्यांना एक एक बक्षिस, कोणीही छोटाश्या, लहानशा वस्तू घेऊन यायचं. ते धुमाळ साहेब मात्र ह्यांच्यासाठी, सगळ्यांसाठी चॉकलेट्स घेऊन आले. आता त्यांना एवढं सुचलंय, मला मोठं आश्चर्य वाटलं. बघा ह्यांच्या कसं डोक्यात आलं, 'ख्रिसिसला मी सगळ्यांना चॉकलेट वाटेन.' एक एक लहान चॉकलेट घेऊन आले. तुम्ही पण प्रेम काहीतरी घेऊन यायचं. आम्ही घेऊन आलोत ह्यांच्यासाठी. म्हणजे एकतःहेचा आपल्यामध्ये मैत्री भाव, आणि ते दर्शवण्यासाठी वस्तू वाटण्यात काही शक्ती नाही. फक्त एवढीच शक्ती आहे, की आपण ह्याद्वारे आपला ल प्रेमभाव दुसऱ्यांना दर्शवू शकतो. तेव्हा तुम्ही जर असा वचिार केला असता, की आज ख्रिसिस आहे. सगळेजण येणार. इतक्या दुरून दुरून लोक आले. त्यांच्यासाठी काही नाही, पुण्यातर्फे आपण काही नाही तर फुलं इथे कर्ती सुंदर असतात. एक एक गुलाबाचं फूल घेऊन जाऊ त्यांच्यासाठी. तर एवढी सगळी फुलं सजली त्यापेक्षा मला जास्त आनंद झाला असता. आता ही सगळी पायाखाली आलेली फुलं आहेत, तीसुद्धा तुम्ही ह्यांना द्या. म्हणजे बरं वाटेल त्यांना. आनंद होईल. त्यांच्याबरोबर पाठवून द्या. पण अशी माझी एक इच्छा आहे, की आपापसात खूप प्रेम झालं पाहजे आणि संबंध वशिष्य एकाच आईच्या प्रेमात न्हाऊन नघालं. त्याचा आनंद एक आगळा असतो. तो तुम्ही सर्वांनी मिळवावा. हीच माझी इच्छा आहे. दुसरं काय? बाकी मला काहीही नको. फक्त

एवढंच पाहजि आणति आज मी तुमच्यासमोर उघड करून सांगतिलं आहे. तेव्हा कृपा करून आपापसात भांडू नये. आपापसात प्रेमाने रहावं. आपापसात एक छोटीशी वस्तू जरी इकडून तकिडे दली तर काय हरकत आहे. त्याच्यात काही आपण गरीब होत नाही. त्याच्यात काही आपण मरत नाही. एक वस्तू जरी आपण एकदसरयाला दली, तर कति बरं वाटतं. मला तर फारच आनंद होतो. तो आनंद तुम्ही घ्यावा. तुम्ही त्याचा उपभोग पूर्णपणे, मनसोक्त घ्यावा, म्हणून मी तुम्हाला एक अशी सूचना केलेली आहे. इकडे आपण लक्ष द्यावं. आजची पूजा म्हणजे फार लहान असते. आजच्या पूजेला काही फार वेळ लागत नाही. फक्त आधी आपण श्रीगणेशाचं स्तोत्र येशूच्या ह्याच्याने करू. ती दहा मनिटाची गोष्ट आहे आणत्याच्यानंतर महालक्ष्मीचं स्तोत्र करून पाय धुवून टाकायचे. एवढीच काय ती आजची पूजा असते. जास्त पूजेला वेळ लागत नाही. पण तरीसुद्धा जतिके पूजन असेल त्यावेळेला आपण संबंध लक्षपूर्वक पाहिलं पाहजि आणलक्षपूर्वक ते आपण अचीव्ह केलं पाहजि. त्यावेळेला इकडे तकिडे लक्ष घालायचं नाही. पूजेच्या वेळेला लक्ष संबंध इकडे असलं, म्हणजे जे प्राप्त व्हायचं ते होतं. आता आज मागून घ्यायचं आहे, तर ते की आम्हाला माताजी, तुम्ही खरसितासारखं आयुष्य द्या. खरसितासारखं नर्मळ आणतिपस्वी आयुष्य आम्हाला द्या. आम्हाला ते पाहजि. म्हणजे तुम्हाला त्रास देण्याची गोष्ट नाही खसितासारखी. पण ती शक्ती, त्या तपस्वतिची शक्ती आम्हाला द्या.

1987-1230, Talk on Marriage and Nirvikalpa

[View online.](#)

Purity Of Sahaja Yogis Date 30th December 1989: Brahmapuri Place Seminar & Meeting Type आता आपण कोणतीही मोठमोठाली माणसं बघुयात, आपल्यासमोर टळिक आहेत, आगरकर आहेत, शंविजी महाराज आहेत, अशी जी मोठमोठाली मंडळी झालीत, त्यांनी काय केलंय ? ते कसे वागले ? त्यांच्याकडे लक्ष दलि पाहजि. शंविजी महाराजांनासुद्धा चारदा लग्न करावं लागलं, राजकारणासाठी. त्यांनी केलं. 'राजकारणासाठी मला करायचंय तर मी केलं लग्न.' पण ते नःसिंग होते, त्याच्यावर त्याचा परिणाम नव्हता काही. कराव लागलं तर केलं आम्ही. चार लोकांशी आम्हाला दोस्ती करायचीय. त्यांनी जात-पात पाहिली नाही, की शहाणवच कुळी असलं पाहजि, की अमुकच असलं पाहजि. असं काही पाहिलं नाही. त्यावेळेला जेव्हा इतके वर्षापूर्वी गागाभट्टांना इथे येऊन त्यांना राज्याभषिक द्यावा लागला, जातीपातीच्या लोकांनी त्यांना कती हणिवलं , की तुम्ही कुणबी आहात, तुम्ही मराठा नाही. तेव्हा तुमची तेव्हा ह्या कोणतीही जात असेना का, तुम्ही आज सहजयोगी झालात, तुमची जात बदलली. तुमचा धर्म बदललेला आहे. हा धर्म 'वशिव नर्मल धर्म' आहे. तो तुमच्यात जागृत झालेला आहे, त्यामुळे तुमच्या वाईट सवयी गेल्या, सगळं काही गेलं. पण हे भूत अजून काही गेलेलं नाही. तुमच्या जातीच्या लोकांशी तुमचा संबंधच नाही आला पाहजि. कारण ही जमात जी तुमची आहे, ती भुतं आहेत सगळी . दारू पणिं, मारणं, मग ते दारू पणिं, नाहीतर काही करो. हंडा घेवो नाहीतर काही करो. मग ते आमच्या जातीतलंच असलं पाहजि. मग तुम्ही सहजयोगी कसे ? मग सहजयोग सोडा तुम्ही. तुम्ही दोन धर्मात उभे राहू शकता का ? नाही राहू शकत. त्याच्यामुळेच काल ह्यांना मार खावा लागला. हे लोक ज्यांनी सर्व धर्म सोडला, परमेश्वर सोडला, आणखीन आम्ही काहीच असं करत नाही असे उभे राहिले. त्यांनी काल मार दलि. त्याला कारण थोडसं तरी मला असं वाटतं, की आमच्यामधील जी कमजोरी आहे त्यांनी ती ओळखली आहे. आणत्यांच्या मते आपण अंधश्रद्धेला पूर्ण झालोत. पण जर तुम्ही बोलत सुटलात की, 'आम्ही सहजयोगी आहोत. आम्हाला कोणतीच अंधश्रद्धा नाही. आम्ही कोणत्याच असल्या गोष्टी मानत नाही. आम्ही ह्याच्या पलीकडे आहोत. आम्ही करून दाखवू तुम्हाला.' तेव्हा ह्या लोकांच्या लक्षात येईल, की काहीतरी वशिष मंडळी आहेत. आम्ही आमच्या वडलांना पाहिलं. आमच्या वडलांना गांधीजींनी सांगतिलं की सगळ्या मुलांची लग्न तुम्ही बाहेर करा. आता आम्हीसुद्धा शहाणवकुळीच आहोत. त्यामुळे फार वचिर करून लग्न होत असत पूर्वी. वडलांनी लगेच सांगतिलं , काही हरकत नाही. कुठेही लग्न करा. सगळ्यांची अशीच लग्न लावून दलि आमची. काय आमचं वाईट झालं ? त्यांनी सांगतिलं की मी काँग्रेसचा मनुष्य आहे. मला काय? मला दुसरं काही नाही. माझी जात नाही, धर्म नाही, काही नाही. माझा हाच धर्म आहे. गांधीधर्मी आहे. तेव्हा धर्म घ्यायचा तर पूर्णपणे घेतला पाहजि.

1988-0101, A Sinless Life

View [online](#).

Talk on New Year's Day, Ganapatipule (India), 1 January 1988.

Happy New Year to you all!

May God bless you this year with all His divine powers. May all the choicest flowers of joy and happiness be showered upon you. May God give you wisdom to become great Sahaja Yogis, so that a new world can be created beautifully out of you.

Very happy to meet you all today here. First day, I am sure there must have been lots of inconveniences. But Sahaja Yogis don't feel any inconvenience.

It's important that you all are here, should meet each other, talk to each other about Sahaja Yoga. Try to understand what's going on in the other parts of the world. There are certain problems which arise sometimes when you don't listen to Me. So whatever I have said about swimming, the timings, please keep to it. We have to give up our old conditionings, I mean, we have to start a new life of understanding and wisdom.

Today is a day when we should decide, take some vows in our hearts, what we want to do for our future, for Sahaja Yoga, for building of our lives. You know all the programs we have. Tomorrow we'll be giving you the final list of the people who are getting married. And, also you should meet people whom you are getting married to. Talk to them and find out about them.

Today I don't want to say much. They say whatever you do on the first, it happens to you all the year round, and I don't want to speak like this all the time. Because I've been speaking too much. So best way to enjoy New Year is to decide as to what we are going to do now, further. What are we going to achieve next year so that we can look back and say that in one year we have done this job. So forget the past, and think of today which is an important date, we are here. That we have to decide about ourselves. Let us decide that we'll have sinless life. We'll have a sinless life and complete obedience to Sahaja Yoga. Forget the past. Past conditionings.

1988-0103, We should have patience, sweetness and genuineness, Evening Program

View [online](#).

Talk to yogis, India Tour. Ganapatipule (India), 3 January 1988. I hope you are all very comfortable now and that you are enjoying the food as well. [Applause] Also we are approaching the fag end of our tour. This tour was arranged, as you know, like a journey through your Sushumna Nadi at different, different points different, different Chakras. In the same way we have passed through various places and now we have reached Ganapatipule where we have to get our Sahasrara fully drenched with blessings of Shri Ganesh. As you know Sahaja Yoga is a very subtler happening within us. It's a very subtler happening and this subtler happening gives you sensitivity to Divine joy. When you start getting the Divine joy you don't care for any comforts, you don't care for all worldly type of pleasure giving things. To you, this becomes the most important thing and the only thing. Apart from that you start seeing the truth as it is. When I say you start seeing the truth many people can misuse this word. I've seen many people saying that they can decide things on vibrations and they have decided certain things on vibrations. But they commit mistakes. That means they have not yet grown up to that state where they can decide on vibrations. So nobody should arbitrarily decide but consult the collective, especially your leaders to find out if whatever decision you have taken, whatever you have thought of, is it all right or not. And one may commit lots of mistakes if you start behaving arbitrarily. The greatest law of Sahaja Yoga is that it is a collective happening. Now as you have seen here people are from abroad, people are from Delhi, people are from Calcutta, people from Bombay, people from villages, people from various places. The idea of all of you coming here is to, is to create the understanding of the collective. As people start becoming collective and collective they do not bother others, they do not trouble others, but they give joy to others. They are not bothered about their going and coming, their eating and everything, they just don't behave like mundane, usual type of people. But they are very patient, "saburi" as they call it [In Marathi]. They are in their patience. Now this patience is most joy giving thing. Patience gives you the greatest joy. When you are patient you develop all your qualities. I think in patience you blossom the best. But patience is not: "Be patient! Be patient!" Patience is also a kind of a state within us with just this patience, "saburi" [Marathi word for patience] as they call it. You just watch and see. Wherever you are you are. Now some people are worried that they must get into the bus. Some people are worried they must reach back home. Some people are worried they must get their food in time. According to them this is discipline. This is not. This is conditioning. But what is the discipline is of patience in Sahaja Yoga where you watch everything and you are patient. If you are in the bus you are there. If you are standing on the road you are there. If you are walking on the road you are there. On the contrary it is a good idea to walk. I wish I could but I can't because once I start walking everybody will fall at My feet. Nobody will spare Me. So, I am just imprisoned inside the house, inside the room all day long because I just can't come out as soon as I come out I find there hosts of people standing outside. But your case is not such. You are free people. You are not bound like Me. So, it's nice to walk a little bit in the evening time, it's a good idea. It's a very good idea, leisurely you can walk, that will digest your food. The food is rather heavy sometimes. It'll make you feel better and just know that you are walking that's all. To feel that I have to walk, I have to go there, once you start thinking you get exhausted sitting here, even if you have not walked. So, it is important that patience should be made the discipline of life. How much patient we are for anything, for anything. Now as you can see, I have to sit here before I don't come you cannot start, till I have to sit here till you finish. You are all free you can get up, walk about, come whenever you feel like I am not. And how do I manage all this, is through My patience. But patience is My quality. It's My nature which I enjoy the most of all. Now I am sitting here is nobody is there I am enjoying it. If I am lost somewhere I enjoy it. If I lost My way I enjoy it because I am there to enjoy Myself. So, I think we should make a practice now the Moon is out, beautiful moonlit nights, try to walk down, especially the Delhi people must walk. They don't just walk. In Delhi is all right because you can not walk about, there is danger and all that but here is better. You'd better walk, your health will improve, Sahaja Yoga will improve, Kundalini will improve. You'll feel much better. That's the good part of this remote place that nobody sees you. Nobody is bothered about you. You can live whatever way you like you can walk the way you like. There is nobody to bother. There is no need to have a competition or run about but just leisurely if you walk it is a good idea. I am not saying just to save some money out of the buses. But it is just to make you feel more healthy, just sitting all the time one feels very funny sit here, sit there, sit there, going in a taxi, going in a bus, going in a lift, you just don't move your legs. There is no exercise also in Sahaja Yoga. Walking is the best exercise for all the Sahaja Yogis as I told you. And that's why it is important that you all should try to walk a little bit, if possible. For there are ladies who have children, that is all right, old ladies, old men but even them it's a good idea to walk half a way and then you can go by buses. Something like that try to adjust yourself for these three, four days. You'll feel much better. I promise you will feel much better when you walk now. Then

another thing, which one has to learn apart from "saburi", from the patience, one has to imbibe within one self is the sweetness. If you are sweet you are filled with humour, you do not hurt others, you are not hurt either, you see everything so beautiful and nice, that's the quality of Shri Krishna, "madhurya" [sweetness]. Anything can be done with sweetness. That's very important. Now some people might say, "Mother, sometimes You have to get angry and all that." There is no need for you, I that- I can do that dirty job, you don't have to. You don't have to get angry with anyone. You just show your patience, your love, your kindness, your sweetness. That is how the personality of Sahaja Yoga, which is a collective being, is to be built by people who have patience, who are sweet outwardly, inwardly. And the third one is the genuineness. Without genuineness we cannot enter into ourselves because our inner being knows what we are. If there is hypocrisy, if there is just showing off or if there is a kind of a reservation within us, we cannot enter inside us. And also, the people who come in contact with such people cannot progress. So, one has to be very genuine about it and this is an individual quality, is not a "samuhik" [collective] quality. It is not a collective quality. All of us have to be genuine within ourselves because it is for our gain, for our "hita" [advantage]. So, we have to be collective because it is good for us. We have to be patient because it is good for us and we have to be genuine because it is good for us. It's all "svartha". It is all the meaning of "sva", svartha. "Sva" means ourselves, and "artha" means "the meaning". And "svartha" also means selfishness but actually it is self, and self and self. Now you are changed people, your personality is different, it's shining through your Spirit. In that Spirit you have to see everything. All your conditionings will drop out as soon as you start identifying yourself fully, fully with the Spirit. Fully again I say it fully. Because we do not, we are still Christians, we are still Hindus, we are still Muslims. We are still Indians, English this that. We are still narrow-minded small little puddles. We have to be the ocean. Once you are identified with the ocean, you have to throw away everything and become absolutely clean and detached, "nihsanga" [unselfish; detached]. So, when we are singing all these songs we are saying this. It should not be a lip service. It should be from our heart, we should feel it. But I am happy that your Spirits are shining and the Spirit is enjoying and that you are moving very smoothly upward. Little push will help you more and understanding about yourself. This time it has been a much better seminar as I have seen it. We must have a proper seminar. Maybe tomorrow morning we might try to have a proper seminar of this brain trust or something. But most of the people who are coming will be really coming tomorrow. So, I don't know maybe tomorrow evening you can have brain trust. They'll be coming tomorrow sometime, there's hardly any time for a seminar which I would like you all to sit down and have a proper brain trust or something or you can have it tomorrow morning and also you can have it day after tomorrow sometime. So, something can be arranged by the leaders and all the leaders of the world should meet and should do it. As the program stands it is so. But in Sahaja Yoga programs are never just the same. Changing is the sign of life. As I've told you a little root has got a very little small tiny cell at the end of it which is very discreet and it changes its course according to the way it can penetrate into the Mother Earth. If there is a big boulder it goes round and round and round to create a bondage for it later on for the tree to stand on. Then it goes into all various areas in a proper manner whichever way is the best and Sahaj. In the same way it's a living process and whatever works out has to be worked out in that manner. Sometimes you might sleep at ten o'clock, sometimes you may sleep at one o'clock. Sometimes you may sleep at any time. It depends on whatever way the things are moving. We have to be prepared for everything in a very sweet manner with an enjoyable manner. So, once we start deciding that we are going to be great Sahaja Yogis - we are here to be the Nirmalites - to fight all that is wrong, to stand for right and to emancipate the whole humanity, if you understand the tremendous work we have to do, then you will create your own personalities in such way that you will be able to shoulder this great responsibility. So, let us see, today is the beginning of this understanding between us that we are not going to grow by demanding, by asking, by getting worried about ourselves. But just be enjoy, just be enjoy and this is what is lacking in some people and that's why they cannot enjoy. They are all the time worried how will they reach there, how will they come here, what is the arrangement, what's this, what is that. Just take it easy and things will work out for you. That's how you are going to enjoy life. May God bless you all!

1988-0104, Yuva Shakti Starts and Evening Program

View [online](#).

Idea to start Yuva Shakti, Ganapatipule (India), 4 January 1988.

Mr. Pradhan is a very humble person. He didn't tell you, that we have started a, I mean, he actually brought the idea to start a, another subsidiary you can call it, or whichever way you may say, another parallel movement, called as "Yuva Shakti". Which is meant for the young people in Sahaja Yoga. For their guidance, for their expression, and for their dedication. And, this is spreading so fast now that I am told we have got Yuva Shakti even in Pune. And may be, it might spread to other places, to other countries, so that they can correspond, have a rapport, try to understand each other. So, this is a new movement, which was really suggested by Mr. Pradhan, and I really heartily congratulate him for putting it into action. (Applause).

No doubt, we must care for our young people. And look after them and give them their due respect and they must know their due duties towards Sahaja Yoga. I found them to be excellent workers, very dedicated innocent hands that I have got. I am very proud of them. And please give them a hand to all the young people. (Applause).

So there will be, we have another group, now here, it is Ashis who has come from Nagpur. He is a realized soul. He is a born realized, you see. And, like that we have many. Now here we have Ashok who is going to play the tabla. And Sanjay Shirshat, he is from Bombay. And also we have got Dhakde, Guruji's younger brother Mr. Dhakde, who is going to help them. And the senior person is Mr. Jaganath Gurdey, who is going to play the clarinet as you saw him. So, is the blessings of all the elders, and what in Marathi you call "Kautuka", of the younger people that is going to express itself today. Tonight.

Thank You.

1988-0105, Being Bandhamukta - A free personality and Evening Program

View [online](#).

Ganapatipule Seminar, India Tour. Ganapatipule (India), 5 January 1988.

From yesterday's programme, and all these days, you must have realised that to get your Kundalini working out, to get Her rush towards the Sahasrara and to widen your Sushumna Nadi it is not necessary that you should sit for meditation for three to five hours. Of course, you must meditate for a short time because that is at a point where you are alone, one with your God.

But otherwise in the collective, when you merge into it, then the Kundalini rises the same way. It's a very discreet way of understanding what happens. In the collective when you are, you compensate each other, compliment each other, and a subtler side of the cosmos starts manifesting in you. Then if you could really merge there's a word in 'merge' in Sanskrit language or in Marathi language is very good is 'ramamaana'. I don't think "merging with joy" but there is no 'with' you see, merging into joy. So if you can merge into the joy of anything that is sahaj you can become a meditative personality, you can achieve that meditative mood within yourself. With that mood, with that force, new subtler dimensions start breaking out within you. Your different kind of conditionings which are like shackles, binding you down, just open out and you become a free person - bandhamukta. With that force everything breaks: your ego breaks, your conditioning breaks and you become one with the joy of life, Divine life.

This you can experience, but to retain it within yourself is only possible if you do your practices in Sahaja Yoga. To control your attention, to keep your attention to higher values, to the higher things, let us see what are the low value system that we get into, which is regarded as something very important otherwise.

The first, in the modern times, is the consciousness of time. "What is the time now?" "What time we have to reach?" "Oh God, what is the time we are going to start it?" "What time are we going to sleep?" Now you have experienced that yesterday we went home about six o'clock and slept at six if we slept at all. You were quite tired till two o'clock, I think, then that gondarli business ('gondarli, amhi gondarli' bhajan) started (laughter) and you again relived the whole sequence with a greater gusto, I must say. So, at that time, those people who tried to keep dignity and tried to keep out of it, are still keeping down their conditioning. Supposing there is a man who is a governor, for example: A quite healthy, young can dance. I mean old people need not do all that but at least they can breakthrough very well into the barriers of conditionings. But such a person start thinking, "What is this going on?" and "Oh, It's nonsense, how can I join this?" It looks very rustic, sometimes. Looks something not very decent, decorous, like a waltz but is extremely natural and child-like, innocent.

You can make out the people who are still in the barrier. They even find it difficult to say "Jai Mataji!" Such people are still bound down by the shackles of the worldly life. Then they are all the time, seeing the time, "What is the time?" And again getting a headache. At such times you should never see the time because you'll get a headache if you see it! (laughter). Realising it's very late, you see. And you say, "Oh God, it's four o'clock we are still here!!" (laughter).

So it's important for all of us not to have any watches and even if you have, not to see them, or, even you see them, they should be stopped! (laughter) So you go beyond time. You go beyond time. You don't feel the time, you don't feel the tiredness of time and you just forget yourself, which is tied down by time all the time.

Now. Then the second one is we talk so much, "Oh we should have no religions, no jati (caste), no pati." Like that we say, all of us, "You should have no caste system," Indians especially. "Caste system is the curse." People will talk like that and when it comes to their own daughters' wedding they will not go beyond their caste! "Caste system is bad." "Your religion is bad, this is bad, that bad," but when it comes to actual understanding of religion you can easily scratch them [beneath the surface] and find out from where they come. Worst of all the conditioning is, of so-called religions! And this has to be broken completely because they are all false. Based on something solid. Supposing you have a very solid foundation on that you put up a house of [a] pack of cards, as they say. How long it is going to last? If you go to the foundations you find all the foundations are just the same but this pack of cards are different. And they are the greatest delusions for human beings which we are seeing every day, in every

religion, in every country, in every caste. But still we are frightened of something nonsensical, something historical or I don't know what. We don't want to give up that. That's another very big binding force to very low grade life. I mean, say two caste people meet, same people, how do they talk? "Oh so you are of the same caste?" He says, "Yes I am." "Then you must be knowing this man," "Yes, yes. He's my father's brother's, this thing's, this thing." In Marathi this thing called "sakhaa" (laughter) "Satyakla sakhaa". "Manje kai?" (Marathi: "Means what?") - like that. "Oh, so you are the cousin's sister's, this thing, that thing, real husband!" And such terrible talks! I don't know, they go on for hours together. And then I don't know what is the satisfaction out of it. Then ultimately they find out sometimes, or mostly, that both of them are related to a dacoit (armed thief) or to a thug or some sort of a bankrupt or some sort of a horrible man and there they recede back. Then they don't want to show any relationship.

So this kind of a nonsensical talks, for example, if the ladies meet "oh," they will say, "where did you buy this Sari?" "I bought it there." "Oh, I went there. How much you paid?" She said, "This [much]" Such waste of time goes on and on and on and on and on. The whole life is wasted in such a low-grade understanding of life's value.

Then they will also talk ill [of others], do this - I mean you can build up on that all the filth. It's something like the fungus growing. From the dead, with little heat the fungus starts growing, mutation takes place, and the fungus becomes then aggressive, can become cancerous, this, that. In the same way all this low grade life starts. Then this low grade life can extend in every walk of life, like politics, economics, everywhere, because it is like plastic. Plastic can get into cloth, can get into trees, can get into everything. In the same way this horrible low-grade business goes into these various things and a person cannot rise above this built-in plastic bondages we have.

At this time when we have such kind of programmes, everything breaks off and you really dissolve into the love of God. There are so many other mundane things if you see how people talk, how they joke and all that. You will think it's all filth going round you. Slowly you will gradually recede from it. That is how you prepare yourself for retaining this joy within yourself.

Now we are coming to the fag-end of our tours and when you will be going to your countries you should see for yourself what's happening around and just laugh and get out of it. You have to remember those beautiful days of Ganapatipule and you have to get into that mood and know that you belong to the Kingdom of God. I know we had very little time to talk but music was even better. I could communicate better through music to you. I'm working on you all the time but still there are some people who are caught up. I would request you, for all the leaders who find out there are any caught up people in their groups - please don't call them for the pujas. They should be kept back if you think they are not alright. And they should not also feel bad because they will be helped much more if they don't come to the puja.

So tomorrow is going to be the great day for our puja. I hope it will be convenient for all of you to come and be seated here. I think tomorrow, before coming to the puja don't talk too much and don't discuss too much. I think you must have had enough discussions today and have reached some conclusions. I would like to know if some questions were not answered. If there is any I would like to answer them now and after that we'll start our programme. For about five minutes, are sufficient for answering.

All questions were answered? Is there any questions that was not answered? Please stand up, I can't see. Is there anybody? Oh, ho, that's Sahaj. Sahaj people have no questions. They have to only answer.

1988-0106, Puja Talk, God is Satchitanand (Marathi talk not on the video)

View [online](#).

Puja Talk, India Tour. Ganapatipule (India), 6 January 1988. It is said that God is Satchitanand. He is truth, He is attention and He is joy. In Sahaja Yoga, first you have discovered the truth. Discover the truth on your fingertips. The truth that you can discover on your central nervous system is the truth. First you discover the truth and you can tell about it, talk about, explain about it but you cannot give it to others unless and until the other person gets Realization. So the truth has to be tested. One has to test on the fingertips the existence of truth. Otherwise all kinds of descriptions are of no weight. No one can understand what you are talking about when you tell them that you can feel the all pervading power of Gods' love around you. And then you start experiencing your attention. You start feeling that there is somebody, some force, some power, some organization is looking after you. Gradually you find your own attention becomes active. Today I am happy to say that I can tell you all these things openly, so clearly. But can you believe that 20 years back even in India nobody could talk about it because something Agamya, not to be known, not to be understood because your attention has become enlightened. With your enlightened attention you are listening to Me that's why you are understand what I am saying. Your attention itself has become active now and it baffles you sometimes when you see how many powers you have got. So through your Kundalini awakening your attention has got a subtler dimension which gives you an active attention. Before this you use to play into the hands of your attention. Anything happen you would turn your head with that, anything that would be called as some sort of an event or something attractive you would be putting your attention to that. Your attention would go to things which were controlling you as if, as if they were in charge of you. But after getting Realization your attention itself is under your own power and which acts. First in India we had a foreign rule so we had to act according to the wish of the foreign rulers. So we thought it is better to have independence, to have our own rulers. So we achieved the freedom politically we have our own rulers who will rule us according to our own wish and we won't be enslaved by others' wishes. But this is not freedom at all because your attention is still in bondage. It has got the shackles of all kinds of nonsensical things upon it. It shifts all the time to wrong things. But after Realization attention becomes Nirmal, free, Samarthiya, powerful it acts because it is completely free now. Unless and until you are completely free you cannot act. This is the greatest blessing of Sahaja Yoga that your attention has become so free. It acts the way you wanted to act and it communicates. It communicates to you. The real communication starts. One day a gentleman who are given, whom I have given Realization for the first time, he got Realization, he was the first one to get it. And he went into his congregation where he felt that there is somebody else who is a Realized soul. So he looked around and he saw a lady sitting there who had Realization. He came and asked Me, Mother did you give Realization to such and such lady. I said I did. So this communication between the reality and yourself is established. Your attention because in the attention now there is freedom to know. But in the attention now we have to see that there are so many other things, which have clouded the awareness of the attention. This cloudedness comes with our conditioning and our ego. And this conditioning can be very, very strong. I would say in India, we are over conditioned people because we are traditionally made. And we do not see what is good in tradition and what is bad in tradition. Whatever good we have to keep and whatever bad we have to throw away. Whatever is the tradition is the best is absolutely a wrong idea. So such an attention which is so much bogged or you can say completely covered with conditioning can not communicate with reality. Though reality is anxious to communicate and to say or to inform whatever is desireless of the Divine but, as we are so much loaded with our conditioning that it can not communicate. You are frightened of the society, you are frightened of the surroundings, frightened of our relations, who are no more our relations at all, nothing to do with because they have no communication with the reality. We are the ones who have got now communication with reality. Then the ego part, our futuristic ideas we want to develop this, we want to do that we want to achieve this, that also comes in our attention and puts it into the shackles of our ego which are even worse I would say. Atleast the first one (Shri Mataji is talking in Indian language for a minute or two). Some children have beautiful attention. Some don't have. I would not always blame the parents but of course partly you are responsible. At this stage if their attention is not good, at what age they are going to improve? Parents pamper them, spoil them then the children cant' have good attention. Those who are half hearted Sahaja Yogis are still sitting on the edges. And can be anytime brought into the sea of illusion. You have to be perfect Sahaja Yogis. Some people find it easy, escape it by saying such and such person is much better than me. And they do sit back and saying that oh, I am not good. So you better get out. Here the Divine needs the people who will do the job of the Divine. But even if you ask them to get out they still stick on and stick on and stick on. It's not going to help them because they think it is useful, may be some of them think that they can have some material advantage. Some of them think they can get some presents in Ganapatipulle, very low grade

understanding. So such people are bothering us and are good for nothing. The first and foremost thing is you clear your heart. I have seen that the relationships is the greatest curse on Indians. And the second is the caste system. I know of a lady who is absolutely no good for Sahaja Yog but her sisters are supporting her. I know all that and as a result they are losing themselves in Sahaja Yoga and the brother in law has become suddenly hot tempered. But if I tell them they won't listen till they are completely finished all of them this lady will stick on. Unless and until this lady clears her heart she should not come to Sahaja Yoga and oblige all the relations. This kind of low graded understanding of Sahaja Yoga will lead you no where and how many of you are going to drop out I don't know. You wouldn't even know when you are catching and what's happening if you keep to these relationships. Another, is another myth of a caste system in this country, which is the greatest cancer, you could think of, for such a Divine country like this. It's the greatest curse but in the West we have another curses though you have got rid of all these past thing you have modern curses. And the modern curses are even worse in a way because they are not troublesome at all. On the contrary they show as if you are on top of the world that you are very successful. In the modern curses the thing is the attitude what's wrong. They linger on this idea to great extent, what's wrong. You have to be selfish about it. You have to think about yourself and not about others and about your society, about your development, you're so-called industrial revolution. It has already cursed you. Industrial revolution has already cursed you. You are eating the food from tins. You are having hybrid animals to give you milk, tomorrow you will have mothers who are hybrid. You are having divorces, you are having drugs, all kinds of things that are curse on human beings are worked out through this modern conditioning in you. To make this attention clean should be the only effort of a Sahaja Yogi. Sahaja Yogi is not a pass time, for many it's is just a pass time. Their jobs, their businesses most important. Sahaja Yoga is just a pass time. They are all right for a time being. How long will this go on I can't say. So clear your attention first then everything is going to work out. But see that in your attention you pay importance to things, which are no important at all. In this respect I would say you have to be very individual, to know that your attention has to be clean. Where is my attention going? Clubbing is the worst curse that clubbing we have in Western Countries. They will by club under any name. Suppose there is a red hair they will form a red hair league. In that way I would say people are least individualistic. Whatever they may say that they are democratic I would say they are least individualistic. If a lady starts a kind of a hairstyle all the ladies do the same, just like donkeys. If the men do not put oil in their hair all the men will not put oil in theirs'. I don't know what looks nice with out the disable hair I don't understand. That's the fashion now, nobody will put any oil in their hair. Even if you can wash it off they will not put. This is such a simple thing that to Me oil for your hair, but all these modern ideas are anti life. They are teaching you something, which will make you bald. Sometimes you lose your ears or nose or whatever it is. To put that in the ears all the time and listen to that music all the time and going on the streets, on those streets I mean it's really madness I think, stupidity, absolutely. But regarded as something very modern. It's all anti life activities going on. Putting color on the hair, red, yellow, green, wearing no clothes when it's so very cold, sitting in the sun burning your skin, to behave indecently, decorously, that is to be modern. What's wrong, nothing is wrong, just to go to hell, that's all. In that means nothing, take two running jumps and go there but be in Sahaja Yoga. Now the attention has to be cleared in a way we meditate within ourselves and go within your self, see yourself what you are, how beautiful you are, how glorious you are, how subtle you are. But in stupid things they are individualistic, like this is my carpet and this is my house, this is my furniture and they control others with that. It is not the furniture, don't sit on that chair. Don't spoil my carpet. When you will die you won't be buried with the carpet even. Like in Egypt Pharaohs buried with all their things you see. It is not possible these days because you don't have so much place to bury. You are sticking on to nonsensical things and the important things not paying attention is an absolutely abuse of your attention and this has been achieved through your so called modern idea of individualism. There is no integration of understanding and the whole thing is breaking into pieces. Between these two horrible experiences I have there to start Sahaja Yoga, collecting all their individualism, how, with very intense love, with very intense effort and a complete commitment that I am going to save this world. It has worked so well now I can see you all get into the third stage of joy. And the joy is what I want you to have and not self-destruction or stupid conditioning pressures. Joy and joy has no double meaning it's absolute. You reach to that subtlety, you start enjoying that tasting of joy, not vibration but joy, beyond your central nervous system where it can not be expressed in words. It expresses in your eyes, in your faces, in the atmosphere, in the nature, everywhere to see the whole thing is blossoming around. This is what you all have to achieve and for that we have to know that we are not going to bow down to anything that puts our attention into shackles. Mother has freed us, let us spread our wings. We are not little, small little birdies but now we have become birds and let us spread our wings and fly in the sky of joy. There is no need for birds to fly. It can sit at a place, of course, they cannot hire a bus, but they need not, they spread their wings and fly because they enjoy, like swimming in the sky of joy, use the beauty of this joyous happening to nourish yourself, be happy, make everyone happy and emancipate this world from ignorance. May God bless you!

1988-0321, Birthday Puja

View [online](#).

Birthday Puja, Mumbai (India), 21 March 1988.

I have told them, in Marathi language because most of them are Maharashtrians here, that in every part of the country one has to work hard and one has to spread Sahaja Yoga with complete dedication and understanding. That today is the day for us to achieve that power, to absorb that power by which we are going to spread Sahaja Yoga all over the world.

It's you who can enlighten other people. It's you who can show them the path and it's you who can bring forth this new transformation which has been promised thousands of years back. That is going to happen and should happen in our country, much more than in any other country.

But, what I find, it is working out better in other countries than in India. The reason, I try to find out why Indians can not get to Sahaja Yoga with that depth. They may be in numbers but not in that depth. What is the reason, why can't they get into that depth and when I try to locate, I shouldn't say this today but it is a very obvious thing that we had such great and great people like Shri Rama, Shri Krishna, great saints, people in our ancient times. Such ideals, very great kings that we have, ideals of the highest types before us. And when we started following them, we developed a very special type of character which is called as hypocrisy, we can live with hypocrisy. Indians can be very easily be hypocrites. That's something a specialty of Indian psyche, that we can be very hypocritical. We may not believe in any one, we may not follow any proper path but we are so good at hypocrisy that in Sahaja Yoga also we try that trick and play games with ourselves.

When we try to play games with ourselves, we miss the point because it is the Self which is going to emit. It is the Self that is going to give you your glory. It is the Self which is going to bestow all the blessings of divine love and all the securities and all the help that is deserved by you.

But hypocrisy must be given up. In the shadow of Sahaja Yoga people try to sometimes express their ego, sometime try to make money, sometimes try to show off that they are very great Sahaja yogis. I have seen those who overdo something, are the major hypocrites sometime. So, one should not try to overdo things that amounts to hypocrisy. Must do it in such a manner that behooves to Sahaja Yoga. Some people try to sort of have it for their own house for their own family affairs.

If they get out of it then they want that they should become the leaders and they should be able to propagate Sahaja Yoga and that they should talk about Sahaja Yoga with that, they say lots of other things also, lots of rubbish goes with it.

All such things have to be noticed. It is the ego trip working out, either it's a ego trip or it is a money trip, I don't know, all kinds of human trips, human beings have. But to come to Sahaja Yoga you have to be an honest person and a sincere person within yourself. If you are a hypocrite you can not come to Sahaja Yoga and it's better you keep out.

You have to face yourself clearly and you have to see yourself because your Self is the beauty, is the glory, is everything for you. Your Self is the most important thing and if you have to deceive yourself then what will you get in Sahaja Yoga. It is the waste of time for you and Me.

So, no hypocrisy can help in Sahaja Yoga. And I think this is the only problem within us.

But at the time of Shivaji people would die, at the time of Mahatma Gandhi, I have seen how people have sacrificed everything. Here you don't have to sacrifice anything. You are blessed, even if you come once to My program, you are blessed. Even you once take My name, you are blessed. Even you once see My photograph, you are blessed, free, free, free of charge, but to really enjoy yourself and to be in the state of complete ecstasy, you have to have one determination that you cannot be a hypocrite. You can not be a hypocrite and if you are a hypocrite you can not achieve anything in Sahaja Yoga. You have to be sincere and

to be understanding. You don't need too much intelligence for this, actually sometimes, intelligence can cheat you.

The greatest cheating thing is your own intelligence. It cheats you; it teaches you to be hypocritical and keeps you away from your own Self, which is the source of joy and happiness. This joy and happiness can be yours if you just decide to be sincere with yourself, honest with yourself, to keep your attention on your Self because you must respect yourself. You must respect your life. You shouldn't waste it on frivolous, nonsensical things, useless things. There is no place for Sahaja Yoga for nonsense and for stupidity. So, we have to put our life fixed for something that is noble, enlightening and higher.

Hypocrisy will keep you always out of it. So, I have to request you to all that face yourself, love yourself, respect yourself, understand yourself and stand on your self respect and see for yourself that you are the king of kings, that you are the one who is to be worshipped. You are the one who is the emblem of God's love. Such a beautiful thing it is, you see, so many of you are enlightened and settled down so well in Sahaja Yoga, enjoying the blessings, all the time. But, still we have to progress far more. For that, what you have to do is to just meditate and meditate every day, regularly, religiously, like it is the puja of yourself. You are worshipping your own Self. With humility, with surrender of your ego, you are worshipping your Self. You are not degrading it, you are not analyzing it but you are absorbing the beautiful power and the light of your Atma into your attention.

May God bless you all!

May God bless you this day when you all be full of light and full of understanding of Sahaja Yoga and may be in the bliss of complete understanding and love of God.

May God bless you!

1988-1208, Talk to yogis, Dhyana Madhe Nirvicharita

[View online.](#)

Dhyanamadhe Nirvicharita "VIC 8th December 1988 Date : Place Aurangabad Seminar & Meeting Type मी मराठवाड्याची महती सांगतिली आहे. आजसुद्धा पेपरात आलेले आहे की सुवर्णयुग येणार आहे. आपल्या भारताची सर्व दुर्दशा संपून इथे रामराज्य येणार आहे. सांगायचं म्हणून सांगतिलं नाही. मला जे दसितं आहे ते मी सांगितलेलं आहे. त्यासाठी सर्व सहजयोग्यांनी मेहनत घ्यायला पाहजि. त्या मेहनतीशिवाय हे कार्य सद्धि होणार नाही. इतकं महान कार्य आजपर्यंत कोणत्याही अध्यात्मिक पातळीवर झालं नाही आणि झालंही असलं तरी ते इतकं समाजापर्यंत पोहोचलेलं नाही. तेव्हा हे आपल्या समाजात त्याच्या रोमरोमात पोहोचवण्यासाठी सहजयोग्यांची फार जोरात तयारी पाहजि. त्यात मुख्य म्हणजे सहजयोग्यांनी ध्यान- धारणा करणे. आपली चक्रे स्वच्छ करणे. खाजगी सुद्धा कार्यक्रम केलेच पाहजि. नदिन दोनदा तरी ध्यान केलेच पाहजि. ध्यानामध्ये नर्विचारिता स्थापति होते आणि त्यातच अध्यात्मिकता वाढू शकते. आणि हे आत्म्याचं जे फळ मिळालं आहे त्याचं खरं स्वरूप आपल्याला मिळू शकतं. पण जर आपण ध्यान-धारणा केली नाही, तर आपल्याला नर्विचारिता स्थापन करता येणार नाही आणि नर्विचारितेशिवाय आपल्या आतली जी आंतरिक स्थिती आहे ती सुधारणार नाही. त्यासाठी ध्यान-धारणा करायलाच पाहजि. आपल्यातले दोष आहेत त्यांच्याकडे बघतिलं पाहजि. ते काढण्याचा प्रयत्न करायला नको, फक्त त्यांच्याकडे बघतिलं तरी ते नष्ट जातील. तेव्हा जसं काल भारूडामध्ये सांगतिलं की या संसारातून वेगळं नष्ट आणि भग या संसाराकडे बघतिलं. कारण जोपर्यंत तुम्ही या संसाराच्या उलाढालीमध्ये गुरफटलेले असाल तोपर्यंत तुम्हाला याच्यातले प्रश्न सोडवता येणार नाही. तुम्ही पाण्यात गटांगळ्या खात असले, तर तुम्ही बाहेर कसे येणार ? तेव्हा आधी पोहायला शकिलं पाहजि. जर तुम्हाला पोहता आलं तर त्याच गटांगळ्या जाऊन त्याच्याऐवजी तुम्हाला आनंद लुटता येईल. त्यानंतर तुम्ही इतर लोकांना सुद्धा पोहण्याचं शकिलू शकता. तसंच अध्यात्माचं आहे. आधी तुम्ही स्वतःची स्थिती दुरुस्त करायची आणि त्यायोगे तुम्ही दुसऱ्यांची सुद्धा स्थिती सुधारू शकता. पुष्कळांदा मला असंही लोक सांगतात, की सहजयोग्यांमध्ये अजून काही प्रगती झालेली नाहीये. काही प्रगल्भता आलेली नाही आहे. आपापसात अजून वैमनस्य आहे, वगैरे वगैरे. तेव्हा हा असा सहजयोग कसा? सांगायचं म्हणजे असं की आपल्या सहजयोगाचं दार सगळ्यांना उघडे आहे. कोणी कसेही असेनात का, सगळ्यांना तुम्ही सहजयोगाला या अशी मागणी आहे. आमंत्रण आहे. त्यामुळे होतं काय की वाटेल त्या तऱ्हेचे, वाटेल त्या परिस्थितीतले, वाटेल त्या कुसंस्काराचे लोकसुद्धा ह्याच्यात येतात. त्याबद्दल आपण काही त्यांच्यावरती आधी मज्जाव करीत नाही. पण एकदा का कुंडलिनी जागृत झाली आणि आत्म्याचं दर्शन झालं म्हणजे 'आधी कळस मग पाया' याप्रमाणे आधी तुमच्या आत्म्याची बांधणी सुरू होते आणि त्या बांधणीमुळे तुम्हाला स्वतःच त्या प्रकाशामध्ये दसितं की आमचं काय चुकलेलं आहे ! आम्ही कुठे चुकलो? आणि त्या प्रकाशामध्ये तुम्ही जाणता, की तुम्हाला काय ठीक केलं पाहजि ? काय तुमचं चुकलेलं असेल ते कसं बरोबर करून घ्यायचं? मी काही तुम्हाला सांगत नाही. तुम्ही स्वतःच बघून ठीक करता. कारण तुम्हाला दसितं की त्याने न आमचं नुकसान होत आहे. त्यामुळे आम्हाला त्रास होतो आहे. तेव्हा तुम्हीच त्या गोष्टीला पायबंद घालता. मला त्याबद्दल काहीच बंदोबस्त करावा लागत नाही कवि सांगावं लागत नाही की तुम्ही हे नीट करून घ्या, ते करून घ्या, पण तुम्हीच तुमचे गुरू होऊन जाता. पण त्यासाठी ध्यान-धारणा ही पाहजि. जसे लहानशा दवियाच्या प्रकाशात आपल्याला सगळे काही दसित नाही, तसेच जोपर्यंत आत्म्याचा प्रकाश पूर्णपणे आपल्या चित्तावर पडणार नाही, तोपर्यंत हे चित्त कुठे कुठे धावतंय, त्याला काय काय प्रश्न आहेत ? त्याने काय काय नुकसान करून घेतलं आहे? काहीसुद्धा आपल्याला लक्षात येणार नाही. तेव्हा ध्यान-धारणा ही करायलाच पाहजि. लोकांचं असं म्हणणं आहे की मला वेळ नाही, मला हे नाही, ते नाही. सगळे बहाणेबाजी. सर्व बेकारची कामं करायला आपल्याला वेळ असतो. दोन मिनिटि परमेश्वराजवळ बसायला वेळ नाही. खरोखर म्हणजे परमेश्वराने हे जेवढं सायन्स, ही जी सगळ्या तऱ्हेची आपली व्यवस्था करून दिलेली आहे ती एवढ्यासाठीच की आपण वेळ वाचवला पाहजि. आपण हातात घड्याळ बांधतो, ते एवढ्यासाठीच की आपण वेळ वाचवला पाहजि. आणि वेळ वाचवायचा तो फक्त ध्यानासाठी वाचवायचा. आणि त्यानंतर इतकी शांती, इतका आनंद मनुष्यामध्ये येतो ! त्याशिवाय आपली प्रकृती, आपलं मन इतकं शुद्ध होतं, सगळ्या प्रकारचे ताप, दुःख नष्ट जाऊन मनुष्याची इतकी उत्तरोत्तर प्रगती होत जाते की त्यालाच आश्चर्य वाटतं की कसा मी सहजच या आनंदाच्या सागरात पडलो. तेव्हा प्रत्येकाने असा विचार केला पाहजि की हा आमच्यासाठी सहजयोग आहे. माताजीसाठी नाही. मी एवढी दगदग करते. सगळीकडे धावते, सगळ्यांना भेटते, रानोवनी राहते, सगळ्यांची व्यवस्था करते. त्याला कारण मला सहजयोग हवा म्हणून नाही, पण या अंतरात, आतून जी काही मला आपल्याबद्दल कळकळ वाटते त्यासाठी वाटतं, ज्या आनंदासाठी आम्ही आहोत, त्या आनंदात सगळ्या माझ्या मुलांनी यावं. असा विचार ठेवून प्रत्येकाने मेहनत करायला पाहजि आणि ध्यान- धारणा केली पाहजि. दुसऱ्यातले वाईट बघू नये. दुसऱ्यातलं चांगलं बघावं. ते बरं होईल. दुसऱ्यातलं वाईट बघतिलं तर त्याने आपला काय फायदा होणार आहे कवि त्याचा तरी काय फायदा होणार आहे. ज्याने त्याने आपलं वाईट ठीक करावं आणि दुसऱ्याचं चांगलं बघून त्याचं चांगल्याचं अनुकरण करावं. हे बघतिलं पाहजि. सहजयोगामध्ये पुष्कळशी मंडळी अशी ही आहेत की जी कधी कधी सेंटरला येतील. कधी येणार नाहीत आणि फक्त मी आले की येतात वगैरे. आता त्याबद्दल सांगायचं असं की हे तुमच्या फायद्यासाठी, तुमच्या हितसाठी आणि कल्याणासाठी असल्यामुळे तुम्ही स्वतःचाच विचार करून केंद्रावर गेलं पाहजि. ही एक सामूहिक घटना आहे. हे दविस गेले की एकट्याने घरी बसून पूजापाठ केले कवि मंत्रोच्चार केले कवि हे केलं, ते दविस गेलेले आहेत. आता हे सामूहिकतेत कार्य होणार आहे. संबंध वरिटाचे कार्य असल्यामुळे हे एक सामूहिक कार्य आहे, त्याच्यामध्ये तुम्ही म्हणाल, की, 'आम्ही आमच्या घरी बसून माताजी, पूजा करतो, हे करतो,' त्याचा काहीही उपयोग होणार नाही. आणि उद्या येऊन तुम्हीच मला सांगाल की, 'माताजी, आम्ही एवढा सहजयोग केला तरीसुद्धा आम्हाला एवढा त्रास झाला. सेंटरवर येऊन तुम्ही कोणावर उपकार करीत नाही. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. तुम्हाला सगळं फुकटच आहे. सेंटरवर येऊन तुम्हाला फक्त स्वतःवरच उपकार केल्यासारखं आहे, हे लक्षात घेतलं पाहजि. तुम्हाला जर स्वतःवर उपकार करायचे असले तर सेंटरवर यायचे, तिथी भाषण ऐकायची, त्यानंतर ते जागृतीचं कार्य करायचं आणि तुम्ही संपन्न होऊन घ्यायचं. अध्यात्माचं जे वैभव आहे त्या वैभवाने तुम्ही अनेक लोकांची जागृती करू शकता. अनेक लोकांना पार करू शकता. आमच्याकडे असे लोक आहेत, ज्यांनी एकेका माणसाने दोन-दोन हजार लोकांना पार करून बसवलेले आहे. तेव्हा मराठवाड्यामध्ये फार मोठं जोरात कार्य व्हायला पाहजि. तर सहजयोग्यांची स्वतःची शक्ती प्रबळ असली पाहजि. त्या समर्थतेतच ते अनेक लोकांना पार करू शकतात. दुसरी गोष्ट म्हणजे एका ठिकाणी गणपतीसारखं बसून चालायचं नाही. चार जागी फरियला पाहजि. खेडोपाडी, सगळीकडे जोगवे गायले जातात, भारूड गायलं जातं ,

सगळ्यांना या संतांची माहती आहे. मोठमोठ्या संतांनी या मराठवाड्यात जन्म घेतला आहे. येथे मोठमोठाली स्वयंभू देवळ आहेत हे सगळं असूनसुद्धा जर तुम्ही हलला नाहीत तर हे लोक जे धर्मांध आहेत, ज्यांना लोक लुबाडत आहेत, देवाच्या नावाखाली त्यांचा पैसा, आणि त्यांचं संबंध शरीरच वाया जात आहे, त्यांचा बचाव कोण करणार? तेव्हा खेडोपाडी तुम्हीसुद्धा जाऊन असे प्रोग्रॅम घेतले पाहजित, त्यांना सहजयोगाबद्दल सांगितलं पाहजि. त्यांच्याच भाषेत बोललं पाहजि. फार अशी वाढलेली प्रगल्भ भाषा बोलली तर ते खेडेगावातल्या लोकांना समजत नाही. त्यांच्याच भाषेत त्यांना समजावून सांगायचं की परमेश्वर हा आहे आणि ते मळिवण्याचं साधन अगदी सहज आहे. ते खेडेगावातल्या लोकांना अगदी सहज मळि शकतं. हा साधेभोळेपणा पुष्कळ आहे. त्याचा उपयोग करून घेतला आहे. इंग्रज लोक तरी इथे इतके दविस राज्य का करू शकले? कारण आपण असे साधेभोळे आहोत. एकदा जर आपल्यामध्ये चेतना आली आणि आपण चैतन्य स्वरूप झालो, तर मात्र धर्ममारतंडांनी वापरलेला परमेश्वराचं साम्राज्य या जगात येऊ शकतं. आपणच ते आणू शकतो आणि सगळीकडे गरबी जाऊन, दारिद्र्य जाऊन, सगळ्या तऱ्हेचे कष्ट, दुःख सगळे नष्ट होऊन लोकांना अगदी अबाधित आनंदाचा उपयोग घेता येतो. तेव्हा सहजयोग्यांनी आपल्याकडे लक्षात घेतलं पाहजि की स्वतःची स्वच्छता स्वतःचा नरिधार करून आपल्या व्यक्तित्वाला बनवलं पाहजि. स्वतः आनंदात राहतात सहजयोगी पण दुसऱ्यांनाही आनंद दिला पाहजि, ही सामूहिक कल्पना असली पाहजि. म्हणजे तसिरी गोष्ट अशी आहे की प्रत्येक सहजयोग्याने आपल्यावर जबाबदारी घ्यायला पाहजि. प्रत्येकाने समजलं पाहजि की ही माझी जबाबदारी आहे. जसा हा दवा आहे, हा आपण पेटवला, तर तो आपली जबाबदारी समजतो की मी, माझ्यापुरता सहजयोग नाही, हे माझ्याजवळ ठेवायचं धन नाही आहे, हे वाटायचं धन आहे, ते दुसऱ्यांना दिलं पाहजि ही माझी जबाबदारी आहे आणि ती जबाबदारी तुम्ही घ्याल तर सहजयोगात तुम्ही खरोखर पारंगत व्हाल, प्रत्येकाला एक एक गुरू स्थान आहे आणि ते तुम्ही मळिवू शकता. परमेश्वर नुसता आपल्या साम्राज्यात वाट बघतोय, की कधी माझी मुलं येतील आणि मी त्यांना उत्तमपैकी त्यांच्या स्थानावर बसवीन. तेव्हा असा मोघम वचिर करून चालणार नाही, की आम्ही आता सहजयोगात आलो आणि आता आम्हाला जागृती झाली, इतिक्रितव्यता झाली की आता ह्याच्यापुढे काही करायला नको. जर खरोखरच तुम्हाला सहजयोगात उतरायचं आहे, तर तुम्ही सामूहिक कार्य केलेच पाहजि आणि सामूहिक कार्य केल्यावरच तुम्हाला नरिक्लिप समाधी लाभेल कवि तुम्हाला कळेल की, तुम्ही काही डॉक्टर नाही, तुम्ही काही शकिलेले नाहीत असे असताना तुमच्या हातून रोग कसे बरे होतात! ह्या सगळ्या कमिया कशा होतात! जेव्हा या चमत्काराचे अनुभव तुम्हाला येतील तेव्हाच तुमच्या लक्षात येईल, की आम्ही काहीतरी वशिष झालेलो आहोत, आम्ही योगीजन झालेलो आहे. समजा जर तुम्हाला उद्या आम्ही इंग्रजी पैसे (डॉलर) आणून दिले तर तुम्ही म्हणाल, 'माताजी, हे आम्हाला काय दिलं तुम्ही?' ते वापरले पाहजित. ते बाजारात नेऊन वापरल्याशिवाय तुम्हाला कळणार नाही. तसेच, जे तुमच्या हातामध्ये आम्ही तुम्हाला चैतन्य दिलेले आहे, जी तुम्हाला आम्ही शक्ती दिलेली आहे, ती जोपर्यंत तुम्ही वापरणार नाही, तोपर्यंत तुम्हाला कसं कळेल की ही काय वस्तू आहे? त्या दृष्टीने मी म्हणते की सर्व सहजयोग्यांनी मेहनत करावी. आता असं पाहिलं की सहजयोगी इथे फार कमी असले तरीसुद्धा ते भरभक्कम आहेत. ज्याचा पाया भरभक्कम आहे त्याचीच इमारत मोठी होते. उगीचच नसते बाजारबुणगे एकत्र करून तरी काय करायचंय? तेव्हा जेवढे थोडेथोडे लोक आहेत त्यांनी मेहनत करून फार जबरदस्त अशा भरभक्कम पायाची उभारणी केली पाहजि. त्यावर मग इमारती बांधणं फार सोपं जातं. तेव्हा जेवढे लोक आहेत त्यांनीच मेहनत करून स्वतःला अगदी व्यवस्थित ध्यान-धारणा वरगैरे करून त्यात आपली वाढ करून एक फार उच्च तऱ्हेच्या सहजयोग्यांचे म्हटलं पाहजि, टोळकच तयार केलं पाहजि, की त्यांना पाहिल्या बरोबर लोकांना असं वाटलं पाहजि की आले कोणीतरी वशिष! अशा लोकांच्या कमिया सांगाव्या तेवढ्या कमी आहेत. अशी तीन माणसं जरी झाली तरी गावातली सगळी बाधा पळून जाणार. गावातलं सगळं जेवढं दैन्य आहे ते पळून जाणार. त्यांचा इतका परिणाम होतो. कारण तुम्ही परमेश्वराचे साधन होता आणि त्यांच्यातून परमेश्वर आपलं कार्य करीत असतो. तेव्हा एक जरी मोठा साधु-संत झाला तर त्याचा एवढा परिणाम होतो, तुम्ही तर एवढे मोठे साधु-संत आणि योगी आहात! तेव्हा आणि तुम्हाला काय परमेश्वराने द्यावं आणि काय नाही द्यावं. तुमच्यासाठी काय करावं आणि काय नाही करावं. आणि ही जी आपल्याला फार मोठी संधी मळिलेली आहे, त्यातून आपल्याला काय मळि शकतं, काय मळिलेलं आहे आणि काय मळिवायचं आहे. त्या वचिरानेच मनुष्य आश्चर्यचकित होईल की केवढं मोठं आपल्याला मळिलेलं आहे आणि त्याचा उपयोग आपण कति केलेला आहे. तेव्हा कृपा करून सहजयोग हे एक जीवन लक्ष्यच नव्हे तर जीवन झालं पाहजि. माणसाच्या जीवनात सहजयोग आला पाहजि. आणि मग त्यानंतर तुम्हाला दुसऱ्या कोणत्याच गोष्टीची आवड वाटणार नाही. कारण खरोखर अमृताचा अनुभव त्याच्यात येतो.

1988-1211, Adi Shakti Puja, Detachment

[View online.](#)

Adi Shakti Puja, "Detachment", Rahuri (India), 11 December 1988. ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK आता आपल्या सहजयोग्यांना सांगायचं म्हणजे असं आहे, की ह्या मंडळीपासून आपल्याला पुष्कळसं काही शक्याचं आहे. मी अजून ह्यांना सांगतिलं की गळ्यात हार घालतात ते घालू नका. ही काही खूप मोठी चूक नाही. जरी हार घातले तरी काय झालं. त्यांना काय माहिती आहे ह्याबद्दल. पण आपण सहजयोगामध्ये काय करतो, ते बघतिलं पाहजि. त्यात एक फार मोठी मला चूक दिसून येते, ती म्हणजे अशी, की आपल्यामध्ये अजून आपली फॅमिली, आपलं घर, आपली मुलं ह्याचा फार जास्त ताबा आहे. ते बरोबर आहे. आपली मुलंवाळे सांभाळली पाहजि. त्यांच्याकडे लक्ष दिलं पाहजि. पण उदार चरतिनां वसुधैव कुटुम्बकम्, म्हटलेले आहे. ते उदार चरतिर कुठे आहे? आता सगळ्यांचं इथे असं म्हणणं आहे, की माताजी, आश्रमाला तुम्ही इथे जागा द्या. आश्रम घ्या. अहो, पण त्याच्यात राहणार कोण? ते आधी शोधून काढा. पहिल्यांदा आश्रमात राहणारे शोधून काढा आणि त्याच्यानंतर मी आश्रमाला जागा देते. तर म्हणे माताजी, तुम्ही रहाल. म्हणजे मी तथि आश्रमात राहणार आहे ? मला आश्रमात घालता का तुम्ही? माझ्यासाठी आश्रम कशाला पाहजि? मला काय गरज आहे सहजयोगाची? मला आश्रमाची काय गरज आहे ? मला तर सगळं मळिलेच आहे. मी आहेच ती. तेव्हा म्हणे तुमच्या राहण्यासाठी आम्ही व्यवस्था करतोय. म्हटलं मुळीच करू नका. तुम्ही आधी आश्रमात कति लोक राहणार त्यांची यादी करा, मग मी आश्रमाला पैसे देईन. आता दिलीला एवढा मोठा आश्रम काढला.. त्यासाठी पैसे दिले, सगळे काही झालं. तथि रहायलाच कोणी तयार नाही. पैसे देऊन कोणी रहायला तयार नाही. हा प्रकार आहे. म्हणजे असं आहे त्याला कारण, की आपल्याला काही सवयी झालेल्या आहेत. त्यातली एक सवय अशी आहे, की आपलं एक घर असलं पाहजि. मग त्यात पुष्कळ फायदे असतात. बायकोवर ओरडता येतं. जेवणाचं असं पाहजि. मला हीच भाजी पाहजि. मला ते नाही पसंत. मग नवऱ्याची पसंत बायको बघत बसते. आता आश्रमात काय ? सगळ्यांच्यासाठी स्वयंपाक केला तो खायला लागतो. सगळं काही असलं, तरी प्रत्येकाला वेगवेगळं काही मळित नाही. तथि नवऱ्याची मज्जास कशी चालणार? बरं बायकोचं सुद्धा, मला ही खोली आवडते. मला हेच आवडतं. माझच घर असलेलं बरं. माझी मुलं आली म्हणजे त्यांना मी लाडू देणार. दूसरी मुलं आली तर त्यांना मी बोरं देणार. हे कसं चालणार! त्यामुळे होतं काय की आपल्यामध्ये अजून एकत्र कुटुंब पद्धती जी आपली वशिवाची आहे, त्याची अजून कल्पना आलेली नाही आणि ह्या लोकांचं बरं झालेलं आहे एका अर्थाने की ह्यांचे आई -वडीलच सुटले नशीबाने. त्यामुळे आता जो नवीनच आपण संसार थाटलेला आहे, हेच आपलं घर, हीच आपली आई , हेच आपले वडील, असं समजून हे सगळे मळून मसळून राहतात. इतक्या देशातले लोक आहेत ते मळून मसळून राहतात. त्यामुळे बघा कति कमाल आहे! कलेक्टिव्हिची कति कमाल आहे. एक गाणं आता इथं गुरूजींनी म्हटलं, की ते तुम्ही एका वर्षानंतर ऐकून घ्या ह्यांचं. सगळ्या गावातून, सगळ्या देशातून, सगळ्यांच्या तोंडून ते गाणं येईल. पण तसं आपल्याकडे होत नाही. एकही गाणं. आरतीचं पुस्तक घेऊन लोक आरती म्हणतात म्हणजे काय म्हणावं महाराष्ट्राला, एकसुद्धा गाण सगळ्यांना बरोबर म्हणता येत नाही. परत सगळ्यांनी एकत्र रहाणं म्हणजे अशक्य गोष्ट आहे. सगळ्यांनी एकत्र रहायचं म्हणजे अगदी अशक्य गोष्ट आहे. कारण प्रत्येकाला आपलं घर पाहजि, आपली 2 Original Transcript : Marathi बायको पाहजि, मुलं पाहजि आणि त्यांचं सगळं आपापसात ठीक आहे. त्यात आता फक्त असं झालं पाहजि, की मुलांनीच पळून नघायचं घरातून. म्हणजे मग ठीक होईल. त्याशिवीय काही मला मार्ग दिसत नाही आणि म्हणून आपली जी मुलं बाहेर लग्न करून पाठवलेली आहेत, त्यांच्याबद्दलही तक्रार आहे, की ह्यांना काही घरातलं काम येत नाही. हे राहूच शकत नाही. आश्रमात पळून जातात. आता इतक्या दविसापासून घरात रहायची सवय झाल्यामुळे आश्रमाच्या त्या अफाट ह्याच्यात रहाणं त्यांना कठीण जातं. त्या सीमति गोष्टींनी रहाणाऱ्यांना ते कठीण जातं. पण आपल्याला जर सहजयोग करायचा आहे, तर आपल्याला आश्रमातच रहावं लागेल. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. तर मी आता त्यातून मध्यमार्ग काढला आहे शोधून. ते म्हणजे असं, इंडियन लोकांसाठी, तसं तर ते काही राहूच शकत नाही. म्हणून जथि आश्रम असेल तथि शनविर, रविवार जाऊन रहायचं. फक्त. त्यात म्हणे, महाभारत सकाळी लागतं. मग आमचं कसं होणार माताजी? म्हटलं, अहो, एक टेलिव्हिजनही ठेवा आणि महाभारतही बघा. मग आणखीन काय करणार? अशा रीतीने एवढं मोठं का कार्य होणार आहे ? अशा येर्यागबाळ्यांचे काम नोहे, त्याला पाहजि जातीचे, म्हणतात. अहो, आम्ही आमच्या वडलांना, आईला पाहलं. वर्षानुवर्षे जेलमध्ये खतपत पडले. आम्ही अकरा त्यांची मुलं आहोत. त्या गांधीजीमध्ये अशी कोणती ते करामत होती, की त्यांनी असं लोकांना देशोधडीला लावून एवढं कार्य करून घेतलं आणि आमच्यामध्ये असं काय कमी आहे, की तुम्ही लोक आमचं काही करत नाही. अशी कोणती गोष्ट आहे ? एकच चुकलंय, गांधीजींनी सुरुवातीपासूनच त्यांना क्लेश उचलायला सांगितला. पाणी उचलायचं. संडास स्वच्छ करायचा. नोकर ठेवायचा नाही. मग ते अंगवळणी पडलं त्यांच्या आणि जिर तुम्हाला राष्ट्रकार्याला यायचं असलं, त्याच्यामध्ये सगळा त्याग केला पाहजि. त्यागमूर्ती असले पाहजि. त्यामुळे काय झालं की प्रत्येकाची त्याच्यात चढाओढ. सहजयोगात उलटं आहे, सहजयोगात सगळा आशीर्वाद आहे. आता माताजी, सगळं ठीक आहे, पण आमच्याकडे कोंबडी नाही. ती कशी मेली? ती नाही मेली पाहजि. तेही माताजींनी बघतिलं पाहजि. असं कसं तर झालं? आम्ही सहजयोग करतो, आमच्याकडे कोंबडी कशी नाही? आणि त्याचा माझ्यावर आरोप. तेव्हा सांगायचं असं आहे, की सहजयोगात सगळे आशीर्वाद असल्यामुळे जरासुद्धा कुठे खोच लागूच दिली नाही पाहजि. खोच तर फार मोठी झाली. जराशी इजा नाही होऊ दिली पाहजि. सगळं व्यवस्थित झालं पाहजि. माझ्या मुलाला नोकरी लागली पाहजि, माताजी. मग हे असं झालं पाहजि. हे मूल झालं पाहजि. मुलगीच झाली, मुलगा झाला पाहजि. म्हणजे मला इतकं काही धरलंय त्यांनी वेठीवर, म्हणजे तुम्ही सहजयोग करता नां, मग द्या. देता की नाही. तशीच मराठी भाषा आपली आहेच परखड! परखडपणे मलाच म्हणायचं, की तुम्ही आमचं हे भलं नाही केलं, तुम्ही आमचं ते भलं नाही केलं. ते भलं करा, हे भलं करा. अहो, पण कशाला? मला सहजयोग पाहजि का तुम्हाला पाहजि? पूर्वीच्या काळी लोक जात असत हिमालयात त्या थंडीत आणि तिथि कुडकुडत आणि त्यांचे गुरूजी लोक त्यांचे कपडे उतरवून टाकायचे आणि तसे बसा तथि बर्फावर. एक बसायचे. बसा. त्यात त्यांची परीक्षा घ्यायचे. त्यात नाही काही जमलं तर द्यायचे दणादण. तसला काही प्रकार लंगोट घालून आपण केलेला नाही. सगळ्यांना आसनावर बसवलं. हे दिलं , ते दिलं. झालं. पण आम्ही काही दिलं की नाही सहजयोगाला ? बघार करा. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, आपण अजून एकही पैसा सहजयोगाला दिलेला नाही. फक्त जेवणाचे सुद्धा पैसे 3 Original Transcript : Marathi द्यायचे लोकांच्या जीवावर येतं. आता पुण्याला मी म्हटलं, की बरं मी हशिव बघते. कसं काय ते ? का मळित नाही पैसे? मागच्या वेळेला ७५ माणसं फुकट जेवली. फु..क..ट..! सात दविस. तर ह्यावेळेला मी असा नयिम काढला, की मी सगळे पैसे इथे बँकेत जमा करते . बघते. तर '७५०

रुपयाने ठरवलंय माताजी, मागच्या वेळेला खूप तोटा आला. तुम्हाला पैसे द्यावे लागले.' म्हटलं, 'बरं, ठीक आहे. ' तुमचेच पैसे कमी होतात. म्हटलं, 'सगळ्यांच्या ह्याच्यातले शंभर मी देते बाकीचे तर घ्या. ' तरी वाट बघत बसले, अणखीन ५० रु. कमी झाले तर बरं! इतक्या स्वस्तात स्वस्त करतोय आम्ही तरीसुद्धा 'त्यात पैसे थोडेसे वाचवता आले तर बरच होईल.' त्यातून एक पैसासुद्धा आपण कुठेही, कशालाही खर्च करत नाही. थोडी फार तुम्ही वर्गणी देत असाल ती, मला त्याचं काही माहिती नाही. पण सांगायचं म्हणजे असं, की आपल्याला एवढ मळिलेलं आहे. आपण काय सहजयोगाला देणार? काय मेहनत केली सहजयोगासाठी ? आपण परमेश्वरासाठी काय केलंय? मला काही नको. मला उगीचच तुम्ही साड्या वगैरे देता. काही त्याची गरज नाही. माझ्याकडे पुष्कळ आहे. कतिही डोकं फोडून सांगतिलं तरी ऐकतच नाही कोणी. मला काहीही नको तुमच्याकडून. अगदी साडी देतात ती ही नको आणजे काही तुम्ही पूजेचे पैसे देता त्याचीसुद्धा चांदीची भांडी घेऊन देते तुम्हाला. मला काहीही नको. पण सहजयोगासाठी तुम्ही मेहनत करा. स्वतःची मेहनत करा. चार ठिकाणी भेटत जा आपापसात. बायकांना सांगतिलं, दुसऱ्या बायकांना हळदी-कुंकवाला बोलवा. त्यांना सहजयोगाच्या गोष्टी सांगा. अहो, जर कोणाचा एखादा गुरू असला नां, तर तो भरमसाठ सांगत बसतो. मी एरोप्लेनने आले. एका गृहस्थाचा कोणी गुरू होता. तो आपला झेंडा घेऊन तथि उभा. त्याने लेक्चरच द्यायला गुरू केलं, फर्स्ट क्लासमध्ये. 'माझे गुरू असे नी माझे गुरू तसे.' रस्त्यावर उभं रहायचं आणं गुरूचं व्याख्यान सांगत बसायचं. म्हणून सहजयोग पसरत नाही. त्याची जबाबदारी घ्यायला पाहजि. आशीर्वाद आहेत ! पण जबाबदारी घेता का तुम्ही काही सहजयोगाची! का माझ्यावरच सारी जबाबदारी आहे ? आज इथे बसलेत ध्यानाला तर माताजी, आम्हाला शक्ती द्या, जबाबदारी घेणार. असं सगळ्या भारतीय सहजयोग्यांनी आपल्या मनामध्ये नशिचय केला पाहजि. निर्धार केला की आम्ही पाहजि. अहो, ते शवाजी महाराजांसाठी जीव द्यायला नघिले होते मराठे. आता करताहेत काय म्हटलं? तर बस्त्याला जाऊन बसलेत म्हणे. गेले कुठे ते? का सगळे बाजारबुणगेच आहेत आपल्याकडे? तर तेवढा सैनकिपणा पण नाहीये. काही तुम्हाला सहिगड चढायला म्हणत नाही. फक्त थोडसं लक्षात घेतलं पाहजि, की आमची जबाबदारी आहे, सहजयोग वाढवण्याची. जसं एक दारूडा असं म्हणतो की, मी दारू पति, तर इतरांनाही वाटलीच पाहजि. तर तसेच आता तुम्ही आनंदाचा एवढा उपभोग घेता तो दुसऱ्यांना दिला पाहजि, एवढी जबाबदारी तुम्हाला वाटली पाहजि. तसेच बायकांनाही सांगायचं आहे, बायकांना बोलवा. त्यांचं अस म्हणणं आहे, की इकडे सगळे बुद्धजीवी आहेत. बायका तर बुद्धजीवी नाहीत. बायकांच्या थरू काम करा. ते बरं काम होतं. हळदी-कुंकवाला बोलवायचं. हळदी-कुंकू द्यायचं. त्या बायकांना सांगायचं आहे, हे असे असे आहे. आम्हाला हा फायदा झाला. हा चमत्कार झाला. चमत्काराचे फोटो दाखवा, की त्या बायका आपल्या पुरुषांना ठीक करणार. बायकांच्या थरू गांधीजींनीही कामे करवली. गांधीजींनी सांगतिलं, की मला हरजिन उद्धार करायचा आहे, तुमच्या बांगड्या उतरवून द्या. सगळ्यांनी आपल्या बांगड्या सरळ सरळ त्यांना दिल्या. मी तसं काही म्हणत नाही हं ! तसं काही नाही. पण हळदी-कुंकवाला बायकांना बोलवायचं, सगळ्यांनी मळून. हळदी-कुंकवाला या आणतिथि हे करा. 4

1988-1217, Puja talk, How We Earn Our Punyas

View [online](#).

Puja Talk at India Tour. Pune (India), 17 December 1988.

So now welcome to you all for this Puna place. In the Shastras is described as Punya Patana, meaning the city of Punyas. That's the reason I wanted to stay in Puna, thinking that people are very auspicious and full of punyas, and I am sure I'll find them very soon, all those who have come to this place will be there available for Sahaja Yoga.

Yesterday you must have seen there were so many people who had come for Sahaja Yoga and were very much impressed by your beautiful music, and the rendering in Marathi language and what we call is they felt the kautuk. Kautuk is the, there's no word in English, but what a father or a mother when she sees the talents of her children feels, you see, that feeling is a kautuka, and that's what they were all feeling very much enamored that how these people have taken to Marathi language, and they were very happy about it. I could see on their faces writ large their joy and a kind of a fondness for it, such an endearing thing for them. First of all is the language, another is the music because, you know Maharastrans are very fond of Indian music so they were very much surprised how you could sing in such a beautiful way the tunes and the different talas that you use. They were very much surprised and very much enamored.

Now for Puna puja, there's nothing special as such but except we are doing here the puja for our punyas, is to ask for punyas. Now what are the punyas? How do you get punyas? We have to know about it. We have certain dharmas within us, and these dharmas are to be observed to get punyas. For a Sahaja Yogi, the first dharma is to be innocent and to be a holy person. He should not have his attention on wrong things; he should not be distracted by wrong things; he should not try to justify anything that is inauspicious. And he should feel the vibrations of another person, and should feel relationship with the Sahaja Yogis and not with non-Sahaja Yogis. Between the non-Sahaja Yogis and the Sahaja Yogis, a Sahaja Yogi must always stand by a Sahaja Yogi and never by a non-Sahaja Yogi, even if he is right. Even if another person is right, you should not, in confrontation with a non-Sahaja Yogi, stand by him.

The second dharma is to appreciate and understand the beauty of nature, to live with nature. I am very happy that you love to live with the nature, and you don't want artificial things; that you understand the creativity of human beings and you try to create more beautiful things with them. For that you need not spend too much money. It should not be bought just for resale or something like that, but it should be bought for your own enjoyment and must be kept as a piece of art with yourself. But all that must be auspicious, has to be holy.

Anything unholy is not an art. It is ... I always feel, that if there was art they would not take recourse to these nonsensical things. When they try to express something in a, this kind of a obnoxious expression, then be sure it is no art. Otherwise why do they take help from these obnoxious things? So one has to understand that if you have to appreciate an art and all that, just shun all that is unholy, shun all that is ugly, anything that suggests some sort an obscenity cannot be art, because they have to take help from obscenity to make it more interesting for people who have weaknesses for obscenity.

There was gentleman whom I knew and were gone to an exhibition to see things. There were lots of paintings people were selling. This fellow was a known drunkard and his wife was a known drunkard, both of them. I mean, people used to say that whenever they are there they will never leave the party till everybody's finished, then they will go. And I was so surprised that they wanted to buy some painting, and they bought the paintings of all the drunkards, you see. So is very surprising that fraternity of drunkards was so much I just couldn't understand, how did they take to drunkards, you see. And all the photographs, how they are sitting in a pub or in the house they are drinking and all such stupid type of things they bought.

And we both started looking at each other that "these drunkards look so horrid, all their wrinkles you can count one by one, and

the falling on the road and the streets and all kinds of faces."

They had no way they were beautiful - none of them, neither the women nor the men. They looked something out of this world, and they were all were appreciating it so much, you see, everything they were appreciating. So we thought even when they were not drunk, you see, there was some sort of a drunkenness in them. Otherwise how could they like such a nonsensical thing?

So the fraternity of obnoxious things and fraternity of ugliness works with ugly people. Ugly people always like ugliness, and those who are violent within will say that "We want to look violent and we want to look like wild people, we want to look like people who are aggressive, we must have a ..."

In India nowadays they are advertising that if you wear this kind of a dress, your ego will express itself. At least in the West people are ashamed of their ego, but in India they say if you smoke, then the ego shows better. We are following your footsteps till we fall into the same ditch, blindly.

Now regarding the dharma of Nabhi is very important. The dharma of Nabhi to begin with is, as you know, that you have to be a good householder. You have to be a gentleman in the sense you should be a gentle personality, should treat your family, your children, with gentleness. If the men become gentle, that doesn't mean you become henpecked, just become a sort of a tail of your wife, as they say. We have had very bad time with such men who really listen to their wives. To them Sahaja Yogi is nothing, their family is everything, their wives are everything. That's going too far.

So one thing about dharma is that it has its own limitations. and its own grace, and its own style. For example a man should behave like a man; not like a devil, of course, but also not like a henpecked husband. So there's some maryadas to all the dharmas and out of that this is a very important dharma one has to follow. I know some people who get married just get lost. Where are they? One year you never see them.

"Mother, they are still with their honeymoon."

That's not a sign of a yogi; that's not the sign of person who has achieved that enlightenment. On the contrary, in India the other way round. As soon as the wife comes they think, "Now we've got some sort of a person who can be the target." Husbands won't talk to wives, won't have anything to do with them. They'll just run away, or even if they have to talk or do anything, you see, they'll say something very harsh - or the mother-in-law will make up, or the father-in-law, if not all others.

The wives then become very cunning and they try to play around and play games with their husbands. The whole thing is nonsensical; it has nothing to do with the grahasta's dharma, means the householder's dharma. We have to respect each other, you have to respect your children, you have to respect your household, you have to respect your family. Respect is the way you can follow that dharma very well.

Now the another dharma is the Raja dharma where you should not behave in an illegal manner, you should not break laws. There's no need. For the heck of it people do it, just for the heck of it. There's no need to break laws. For Sahaja Yogis as you know customs never bother you, toll people never bother you. You don't have to bother much about anything, but don't try to make problems for Sahaja Yoga. There are many people who break laws and create problems for us. So you have to be law abiding people, pay your income tax, pay your things properly and don't put us into trouble, because people will say tomorrow that "These cheats are Sahaja Yogis."

Money ways you must know that all this money belongs to your Mother, though She may not need it and She may not have it, and should be kept for the use of Sahaja Yoga whenever it is possible, and not for other indulgences into which we get. Because whatever money you give to Sahaja Yoga is going to help others to develop themselves into Sahaja Yog; and too, in many ways, is a very punya-giving thing is to donate or to be generous.

Actually I enjoy My generosity more than anything else, and this generosity must be enjoyed thoroughly, otherwise we are not doing the dharma of our Lakshmi Tattwa. So to be generous, to be friendly, to use matter to give to others, is such a beautiful thing; and that gives such a beautiful personality to you - so much love, little little things you know sometimes.

Once a lady had come to see Me. She married, she was an English lady married to an Indian boy; and she felt very unhappy in her family because they would not accept her. So she came down to see Me to Bombay and I gave her a - I mean it's nothing much - a necklace, of pearl necklace. And for many years I never met her. Then in one party she came to know that I was coming, so she wore that necklace. I had forgotten all about it, everything.

She came, "Do you recognize this necklace?"

I said, "No. What is it about?" I couldn't understand much.

She said, "Do you know when I came first to Your house, You are the One Who gave me love and You gave me this necklace. I always carry it with me, and when I heard that You are coming, then I wore it. Otherwise I never wear it."

It touched My heart so much. Just see a small thing I did for her. The generosity of every kind is very helpful, it's very energy giving.

Once I was sitting outside and knitting some sweaters for My children when a lady came from Pakistan - the children were not born, but I was just knitting.

So they said, "Mother will you give us a ..." They didn't know that I was Mataji and then they said, "Will You give us some place in Your house?"

My father had a big house in Delhi and it had one room outside.

I said, "All right, you can come and stay." Immediately I said.

They said, "We are refugees from Pakistan."

And My brother came in. He said, "What do You mean? Do you know these people? They could be thieves, they'll do ..."

But I said, "But what are they going to steal from you? The room is completely outside, they have nothing to do with us. What is there? Poor things are in need, tomorrow supposing we become refugees."

He wouldn't agree, was shouting at Me. Then he asked My husband to come, and he also told him and brainwashed him, and the both were after My life.

I said, "Nothing doing they are going to stay here and this is My father's house and I'm going to put down My foot there."

And they didn't know what to do, and they wrote to My father. And My father said, "Whatever She says is all right, you don't bother Her."

So then they stayed, these three persons stayed in My house. One of them was a Muslim, and there was a big reaction to the way it had happened in Pakistan, people started killing all the Muslims. And they came to My doorstep and said, "There's a Muslim staying with You and we want to see him."

I said, "There's no Muslim." I told him a lie.

He said, "How is it?"

I said, "You see My this thing? Why will I tell you a lie? After all if there's a Muslim, I would not keep Muslim in My house." And somehow or other with My cunning I convinced them, and they went away and the fellow has saved.

Later on long time back I heard that the lady who was there has become a very well known actress and the gentleman whom I saved had become a very great poet. And they wanted to see Me and meet Me; but I was frightened that, you see, it's bit too much. They might think, I mean it's rather embarrassing for Me.

One day suddenly they had started a film institute and they asked Me that, "Please come for that because we want You to be the Vice President and all that." And they said that, "If you can ask these two persons, they will help us."

I said, "Never tell them that this is our work, otherwise I'll be very embarrassed and they'll be forced to do it, there will be no freedom. So then they suddenly, you see, these people came and the shooting started. And she's looking at Me and she just looked at Me, she couldn't believe I was there. She just came and hugged Me and started crying.

She said, "How are You here?"

They said, "Do you know her?"

She said, "Of course, I know Her very well."

They said, "This is Her work."

"Why didn't you tell me? I don't want anything. I'll do anything for Her." And the whole thing came back, you know. I also had tears in My eyes.

So generosity always helps you. So this is the dharma one has to do for getting the punya. Another is you must have a very kind and sensitive heart, is very important. That is the way the dharma of the manna works out. Very kind, never to be harsh, never to be punishing, never to be judging others; but you have to be very kind and gentle with others. Unless and until it is very necessary to tell them sometimes, you should do it. Otherwise, normally you should be extremely kind to people.

Then comes the dharma of collectivity. In collectivity you should understand how to behave. You must understand how to carry on with the collectivity. Also you must understand how to make everybody happy. Never talk ill of others; never come and tell Me ill of others. I know everyone very well; but if you tell Me, immediately I will know you better. I don't like people telling Me against anyone; I like the person who always says good things about others. So if you try any such tricks with Me, immediately I will know what's wrong with that person, but may be some people think that "Somebody has told Mother something against me, that's why this has happened." Nobody can befool Me on that point.

So you have to be careful as to how you deal with other people. If you are harsh or if you are intriguing or if you are sly, if you are mean, if you are playing tricks and all that - that's the worst thing that can happen is that you will have no love from anyone. Nobody is going to trust you. Some people have a habit I have seen that, that if they find somebody who is available or is willing to do some work for them then they make a slave out of that person. I've known this happening. Some girls have done that to another girl that "You just become a slave, you do this for my sons, you do this for my child, you do this for ..." - like that. If the girl has no children then she'll have it.

This kind of thing is absolutely against Sahaj. You should do all your own work, and whatever is possible you should do for others instead of telling people, "Do this and do that," make them slaves. This is one of the dharmas of the manna, which one should understand is to be done properly, and then in the collectivity also if you use the same understanding of love and the maryadas of love, you can do a lot of things good to others and to yourself. It's very joy giving, very joy giving. To love others itself is very joy giving, and to know that you love others is even more. And even when they are harsh to you and troublesome to you, still you love them, then it is even better. It's much better to forgive others, and this forgiveness should come to us so spontaneously, because it is just you forget it, just forget.

Sometimes people say things to Me and then next day they say, "Mother, please forgive us, we said such and such thing."

I said, "I've forgotten. When was that?"

"Yesterday."

"Yesterday? It's lost now, yesterday is lost from My memory. I don't remember all that."

So I just forget it, and that's how you can feel happy. If you go on remembering and thinking about it, "Oh he has said it like this, now I am going to bite him," then you are a snake. So best is to forget and forgive, just forgive. Forgiveness is the best way you can punish others and can put them right, because they will get corrected by that. You must learn to forgive. Their correction is the greatest punishment and is the greatest benevolence for them.

So now you come to the Sahasrara. In the Sahasrara you know that you have to surrender your ego and your super ego in Sahaja Yoga. If this surrendering is done without thinking, automatically then you are all right. It should be done automatically, spontaneously. In the beginning you'll have to make efforts. You have to see yourself in the mirror, you have to see why you think no end of yourself, what is so great about yourself. Put somebody great in front and say that "Am I greater than this person? What is that I think I'm so great? And the second point is the conditionings that I have." Just count them. "What do I do morning till evening, what kind of conditioning I have got?"

And some people have very queer, funny conditionings. See like if they give their little bit of cream to use, they'll take it back home. Or if they bring a little ... say a spoon or something, and they'll say, "Where is my spoon? I must get my spoon back" or some sort of a box or a bag even. "Last time when you came we had given you a bag or a box, that's lying in the junk thing - you know, somewhere - so you must find out that."

This kind of a nonsense is there, and I remember one case in Delhi where two ladies had brought some ghee in a Dalda tin - you see, when you see the ridiculousness, then you will understand how stupid it is - and they came to ask for that Dalda tin. And I saw Mr. Pai running from the backside and I was angry with him.

I said, "Why did you come this side?"

He said, "Mother, You see these two ladies they have come for their Dalda tin."

So I said, "Well you tell them, 'we will give you a full Dalda tin.'"

"No, they want the same, same Dalda tin."

I said, "Give them any one, how will they recognize?"

"No, they have marked it."

(Ann, Dalda is a brand name. It's like what you have Mazola here. So, Dalda is the brand name for ghee that is made by one of the companies in India.)

You see, how stupid people are, shows their nature of smallness, of their very, very low level of breeding. I mean, just imagine, like worms they are, the way they get after Dalda tins, it's ... just think of it! And they justify it.

"Yes, yes we brought it, but you see we needed it."

So this is the another extreme I'm saying. Another extreme is that you give away everything that you have. Supposing in My head it comes, "I have to give away this." I immediately do it, because if I don't give it will go on troubling Me, "Why didn't I give? I should have given away."

So you see the mind is that way, "What will give Me happiness is I have given away, thank God got rid of it," because that feeling that "I have to give away" itself is joy giving. And once I've given away, the joy starts bubbling out. So like a load which is on My head just goes out, but not that the thing is a load, but that the feeling that "I have to do this; I have to give this." If somebody I cannot give then I go on remembering "I have not given this to this person, I've given to everybody, but why should I not give it to everyone?" And it's very joy giving; it's very nice and because of this I get right things at the right time and very cheap, because it's for giving.

So it comes from one side and I give. From another side it comes, I give; and people say, "Mother you get such nice things. How did you get it?"

I say, "I don't know, it was just there and I have collected it and just close." I don't have to worry, at the right time I get right things of the right value just like that. Sometimes it's in My house, I find it's there. "From where do You get it?" God alone knows.

So this comes from your generosity for others, feelings for others. And do it in a graceful way. Not that once you give something to someone, "Oh, I gave you this, you know, ten years back, and this is I have given it to you ten years back." Even a cup of tea they'll remember. It's horrible sometimes the way people talk about things. After all, you see if you have given somebody - actually, sometimes I give very nice things I should say.

Then I say, "What a nice thing you are wearing!"

"Mother You have given me."

Then I feel so embarrassed that (laughter). So now I don't say even that. It's quite frightened of Myself because if I say something is nice, somehow it turns out to be one I have given them. I feel very bad, then I think it's very embarrassing to say such a thing.

So a kind of a shy, bashful understanding should be there about oneself. This bashfulness is a beauty of human beings. Those who do not have this bashfulness, who are just ... even the animals are bashful. Any animal you take is bashful, even the lion is a bashful animal. If you don't have that bashfulness in you, then I don't know what you look like. There's nothing to compare in this world. I can't think of anything which is without bashfulness. So there should be certain amount of bashfulness which gives you a beautiful continence and a beautiful temperament.

So at Sahasrara it's just the surrendering, which we call "Islam", means surrender. Surrender what? Surrender your ego and surrender your bad conditioning is the point which one has to reach, and once it happens you are off loaded. Off loaded, you are free and the ascent starts, the ascent is very much faster then. You give up "My sister, my brother, my son, my this, my that" - the whole thing goes off, and you become absolutely free and you start understanding.

So this is how we have to look after our dharmas and we have to achieve the punyas and these are the punyas. There's a very nice story of ... I think Namadeva only, I don't know ... Eknath. He went down, there's a custom that you have to take one pitcher like this - water, and they had to take it to Dwarka. So he went there, carried it all the way; and on the way when they reached the temple, at the foothill of the temple, he saw a one donkey, which was very thirsty and was dying out of thirst. So he took his taavar, he took his pitcher to him and made him drink all the water.

So everybody said, "All the way you brought this, and what are you doing here at the foothill when you have to go to the temple and do the Abhisheka? You finished it here?"

He said, "You don't know, God himself has come down and is thirsty. I better give Him."

This understanding of doing things for Sahaja Yoga, of doing things for others and enjoying that is the greatest punya.

May God bless you.

1988-1220, Puja

[View online.](#)

Sahajayogini Atyant Premal Asle Pahije Date : 20th December 1988 Place Brahmapuri Type Seminar & Meeting Speech Language Marathi ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK आता सातार्याच्या आणि बिरहमपुरीच्या, अंगापूरच्या सर्व सहजयोग्यांना असं सांगायचं आहे, की दोन वेळेला असं झालं की आम्ही अंगापूरच्या प्रोग्रॅमला येऊ शकलो नाही. फार वाईट गोष्ट आहे. मला बरं नाही वाटलं ते. असं कसं झालं एकदम! असं का झालं? असं होत नाही. मागच्या वेळेला बँकेने एवढा त्रास दिला मला. पैसे द्यायला तयार नव्हते. पैशाशुभ्याय हलायचं कसं! त्यामुळे इकडे येऊ शकले नाही. दूसरं ह्यावेळेला आमच्या ड्रायव्हरमध्येच कोणतं तरी भूत बसलं होतं मला वाटतं. आणि आता परवासुद्धा असाच स्वयंपाकाचा वरगैरे वचिार होता तो इतक्या सगळ्या उशरिने सामान आलं. म्हणजे कसली तरी नगिटविहिटी कार्य करीत आहे. तेव्हा सहजयोग्यांना एवढेच सांगायचे आहे, की आपल्यामध्ये नगिटविहिटी नसली पाहजि. आपल्याला कोणत्या गोष्टीचा राग मानला नाही पाहजि. इतक्या लांब इतक्या आतमध्ये येऊन सहजयोग आपण वाढवतो आहे, तेव्हा आपल्यामध्ये एक तऱ्हेचे समाधान असायला पाहजि आणि एक तऱ्हेचा आशीर्वाद मानला पाहजि, की माताजी अंगापूरलाच का येतात! आणि खीन पुष्कळ ठिकाणी जाऊ शकतात. नवीन नवीन ठिकाणी जाऊ शकतात आणि तिथे जास्त कार्य होऊ शकतं. पण तरीसुद्धा अंगापूरला आणि जसं त्यांनी काल सांगितलं की वारी सुरू झाली, तर हे काही वट्टिलाचं स्थान नाही, पण तरी येतं, त्याला कारण काय? पण काहीतरी नगिटविहिटी आहे. असं मला वाटतं. आणि ती नगिटविहिटी कदाचित अहंकाराची असू शकते. कदाचित अहंकार माणसाला असेल आणि तो इतरांशी बोलतांना कवि सहजयोगाबद्दल कार्य करतांना ती सहिष्णूता कवि ते प्रेम कवि ती माणुसकी दाखवत नसेल. तेव्हा वचिार केला पाहजि. असं का होतय ? दोन वेळा हे झालेले आहे. तेव्हा काहीतरी कारण असायला पाहजि. तसे पुण्याहून आम्ही दोनदा गेलो आहे बाहेर पूर्वीसुद्धा. मग असं काही व्हायला नको होतं. पण अशा रीतीने येतात, की त्याला काही मार्गच मळित नाही. त्यातून मार्गच मळित नाही. मीसुद्धा मग असा वचिार करते, की सोडून टाकावं. पण एकदा तुम्ही सगळ्यांनी वचिार केला पाहजि, की आमच्यात माणुसकी पूर्णपणे आहे का? आम्ही सर्व सहजयोग्यांना प्रेमाने वागवतो का? आमचा आम्ही मान ठेवतो का ? की आम्ही आपलेच आपल्याबद्दल, आपल्याच फॅमिलीबद्दल, आपल्याच घराबद्दल वचिार करत राहतो. असं जर केलं तर तुमचं तर नुकसान होईलच, पण इतरांचेही फार होईल आणि ती तुमची जबाबदारी आहे. तेव्हा सर्व इथल्या सहजयोग्यांना माझी हात जोडून वनिंती आहे, की आपापसामध्ये कोणी उच्च नाही, नीच नाही, सहजयोगामध्ये कोणी मोठं नाही, कोणी लहान नाही. सगळे एकसारखे आहेत. कुठेही आपलं जंगलात राहतात हे लोक. कुठल्या कुठल्या देशातले काही काही लोक फारच श्रीमंत आहेत. काही इतके श्रीमंत नाहीत. पण सगळे कसे प्रेमाने, आपापसात मळिन मसिळून राहतात. तशी कलेक्टविहिटी नसली तर प्रोग्रॅम होत नाही हे मी पाहिलं आहे. तेव्हा हे फक्त अंगापूरला कवि सातार्यालाच का होतं ? काल मी त्यांना सांगितलं नाही, पण मला तरी असं वाटतं, की इथले जे सहजयोगी आहेत त्यांनी ध्यान करायला पाहजि आणि अहंकाराला आतून काढलं पाहजि. अहंकारामुळे असं होतं. अहंकार जथे जास्त झाला 2 Original Transcript : Marathi की हनुमानच हे कार्य करतो. ते होऊच देत नाही. काही ना काही तरी घोटाले करून ठेवेल आणि मला पुढे येऊच देत नाही. तेव्हा परवाचा आणि कालचा प्रोग्रॅम जो झाला, त्यात मला वाईट वाटत होतं म्हणा. पण मीसुद्धा असमर्थ होते या गोष्टीत. मला समजत नव्हतं, की असं कसं झालं. तेव्हा माझी खरोखर आपल्याला वनिंती आहे, की सामूहिकता वाढवली पाहजि. आपापसातलं प्रेम वाढवलं पाहजि. सामूहिकता यायला पाहजि. अधिकतर महाराष्ट्रात लोकांचं आपलं असं आहे, की ह्याचा गळा काप, त्याचा गळा काप. सहजयोगातसुद्धा हे चाललं आहे. हा इकडे तर तो तकिडे, ह्याला येऊ नको देऊ, त्याचा काही ठिकाणा नाही. अशा रीतीने वागून ह्या भाऊबंदकीने सहजयोग कधी वाढणार नाही. तुमच्यावर अनेक आशीर्वाद आहेत परमेश्वराचे आणि अनेक गोष्टी घडल्या आहेत, तेव्हा सारखं परमेश्वराने आम्हाला कृती दिली, कृती आम्हाला आनंद दिला, कृती आम्हाला सौख्य दिलं कृती आमच्यावरती कृपा केली, ही कृपासुद्धा सारखी देवाचेच गुणगान गाते आहे असं मला दसिलं, मग आपण तरी त्याचं कृती म्हटलं पाहजि! आता इथे तीस देशातले लोक आहेत आणि प्रत्येक देशातल्या लोकांनी आपली गाणी कधी म्हणून घेतली! त्यांच्यासाठी सहजयोग हाच जीवन आहे. तसे आपल्याकडे नाही. एक गाणं कोणी म्हटलं तर दुसरा त्याच्या वरचढ गाणं म्हणेल. पण असं नाही की सगळ्यांनी मळून ते गाणं आधी शिकावं, मग दुसरे गाणं. इतकी कॉम्पटिशन आपल्यामध्ये चालली आहे, ती गेली पाहजि. आपण काही आता सर्वसाधारण लोक नाही. आता आपण योगीजन आहोत. योगीजन म्हणजे अगदी कसे नम्र असायला पाहजि. सहजयोगी अत्यंत प्रेमळ असायला पाहजि. सगळ्यांना या, बसा! कोणी श्रीमंत असो, कोणी गरीब असो, तरी त्याला म्हणायचं, की तुम्ही येऊन बसा. त्याला व्यवस्थित बघायचं, त्याला प्रेमाने वागवायचं. माझं घर, माझी फॅमिली असे जो मनुष्य बघतो तो सहजयोगात राहणार नाही, टकिणार नाही आणि तो नष्ट जाणार. म्हणून माझी सगळ्यांना अशी वनिंती आहे, की असा अप्पलपोटेपणा करायचा नाही कवि अशा सीमति ह्याच्यात राहायचे नाही. आपल्याला वशिल व्हायचे आहे. मग आपली नाव दगिताला पोहोचणार. कोण कोणाला ओळखत होते बघा! राहरीचे आमचे धुमाळ आहेत. त्यांना कोण ओळखत होतं ? कुलकर्णी आहेत पुण्याला त्यांना कोण ओळखत होतं ? मुंबईला मगदूम साहेब आहेत त्यांना कोण ओळखत होतं ? कोणी नाही. पण सगळ्या जगात त्यांची नावं आहेत, त्यांच्या मोठेपणामुळे, त्यांच्या वशिलतेमुळे. हे लोक आल्यावर त्यांच्या गळ्याला मटिया घालतात. माझ्यावर नाही, की तुम्हीच या, तुम्हीच करा. असं नाही. ह्यांच्याशी ओळख करायची, ह्यांच्याशी बोलायचं. हा कोण? हा कुठून आला आहे? ह्याचं लग्न कोणाशी आहे ? असं आहे, तसं आहे. स्वतःला वेगळं, अलपित नाही ठेवलं पाहजि आणि ते जर आलं नां, तर ह्यांच्यामध्ये सरमसिळ होईल, तुमची नावं होणार. संबंध देशादेशातून तुमचे नाव होणार. आता ह्यांना वचिारलं की सातार्याचे कोण ऑर्गनायझर आहेत ? तर कोणाला माहिती नाही. तुम्ही करता त्यांचं ऑर्गनायझेशन? एकाचेही नाव कोणाला माहीत नाही. काय म्हणावं ह्याला. कबूल आहे नां! ही गोष्ट कबूल आहे. तेव्हा सगळ्यांना भेटायचं, बोलायचं, सगळ्यांना नावं सांगायची, ओळखी करून घ्यायच्या! कोणत्या गावचे, कोणत्या देशाचे. लगेच वाईट नाही वाटून घ्यायचं. आई जे म्हणते आहे, ते हतिसाठी म्हणते आहे तुमच्या. तेव्हा सगळ्यांना भेटून घ्यायचं, बोलायचं. आता काल जी मंडळी आली होती, जी पार झाली, त्यांची नावं नोंदवली की नाही माहिती नाही. मी सगळं 3 Original Transcript : Marathi बघत होते, पण काही बोलले नाही. प्रत्येक वेळेला असच होतं, प्रत्येक वेळेला काळजी घ्यावी लागते. हे आपले पाहणे नाही, हे आपले अंगप्रत्यंग आहेत. आपलं शरीर आहेत. आपल्या शरीरातले भाग आहेत हे समजून घेतलं पाहजि. आता इतक्या वशिल शरीरात तुम्ही प्रवेश केलेला आहे आणि त्या शरीराचे आपण अंगप्रत्यंग आहोत. जसं ह्या बोटाला लागलं की ह्या बोटाला कळतं, आणि सगळे शरीर हादरून नथितं.

तसेच आपले आहे. तेव्हा ती एकांतातली एकात्मता जोपर्यंत आपल्यामध्ये येणार नाही, त्यांच्या ओळखी पटणार नाही. तोपर्यंत सहजयोगामध्ये अजून आपण उतरलो नाही. आपल्याला सहजयोग समजलेला नाही. ज्यांना सहजयोग समजलेला आहे, ते हे समजतात, की हे युगायुगातलं एक फार मोठं सुवर्ण आहे आणि ते मळिलेलं आहे. लहानसहान गोष्टींमध्ये सुद्धा आपण बघतो, की अजून जातीपाती, अमकंतमकं सुटलेलं नाही. हे आपल्याला तोडलेच पाहजि. ह्या जातीपाती धरून नुसत्या बायकांचाच त्रास आहे. एखादं चांगलं लग्न झालं त्याचा अर्थ असा नाही की सगळी लग्न चांगली होणार आहेत. पण ह्याचा अर्थ असा नाही की जातीत लग्न करायचेच नाही. पण सहजयोग्याश्रयाय करायचं नाही. पण तो जातीतलाच असला पाहजि असा अट्टाहास करायचा नाही. आपल्याला सर्व वशिवात पसरायचं आहे. ही हमिमत असायला पाहजि. जर ही आम्ही समर्थता तुम्हाला दिली नाही, तर तुम्ही कसले सहयोगी ! जर तुम्ही समर्थ असाल, तरच होऊ शकतं. तर 'येत्यागबाळ्याचे काम नोहे, त्याला पाहजि जातीचे' असं म्हटलेले आहे. आणि 'मराठा ततुका मेळवावा' असं का म्हटलं? रामदास स्वामी ब्राह्मण असतांना, त्यांना माहिती होतं, की मराठा म्हणजे काहीतरी वशिष्ठ, वरिष्ठीपूरण. पण तसं काही दसित नाही. मराठ्यांचा मला भयंकर अनुभव आलेला आहे. परवा पुण्याला भाषण झालं असतांना सांगितलं होतं, की मी साडीच्या एका दुकानात गेले. आणि प्रत्येक मजल्यावरती बघते तर २५-३० माणसं फेटे घालून बसलेली. म्हटलं 'हे करताहेत काय इथे?' म्हणे, हे बसत्याला बसलेत. असे बसत होते का शिवाजी महाराजांच्या वेळेला. वेळ तरी होता का बसत्याला बसायला? तथि बसून मुलीच्या साड्या घ्यायच्या, गप्पापट्टकं करायची. कति खालच्या दरजाचे झाले आहेत हे मराठे, असं मला वाटलं. बसून साड्या नविडायच्या. उद्या बांगड्या भरायला येतील. दुसरं काही मला समजत नाही. पुरुषांनी अशा गोष्टीत ढवळाढवळ करायची आणि अशा गोष्टी बघायच्या म्हणजे अगदी लाजरिवाणी स्थिती आहे. शिवाजी महाराज असते, तर काय म्हणाले असते ह्या सगळ्याला! अहो, हातामध्ये तलवारी घेऊन फरिणारे लोक, बसत्याला बसून साड्या बघतात, काय म्हणावं ह्या लोकांना! म्हणजे कोणते मराठे सांगितले आहेत ते मला समजत नाही. परत पुष्कळसे लोक शिवाजी महाराजांचे नाव घेऊन धंदे हेच करतात. दारू प्यायची. त्या शिवाजी महाराजांनी त्यांच्या मुलाला इथेच तुमच्या समोरच अटकेत ठेवलं होतं. कारण तो दारू प्यायचा. आहे की नाही गोष्ट खरी. अटकेत ठेवलं होतं की नाही. मग जे लोक दारू पतिता ते शिवाजी महाराजांचे नाव कसे घेऊ शकतात ? सरळ गोष्ट आहे. त्यांना अटकेत ठेवायला पाहजि शिवाजी महाराजांच्या हशिवाने. कळलं की नाही! जर तुम्ही त्यांना अटकेत ठेऊ शकत नाही, तर नदिान त्यांच्याजवळ तरी जाऊ नये. त्यांच्याशी संबंध ठेऊ नये. कारण त्यांचा जो घाणेरडेपणा आहे त्याचा परिणाम तुमच्यावर होतो. अशा समाजाला काय म्हणायचं, ह्या मराठा समाजाला ! आम्हीसुद्धा त्याच समाजातले आहोत, असं म्हणतात लोक! आणि काय ते तुमचे शहाणूककुळी वगैरे ते सुद्धा आहे म्हणतात. त्याला काय चाटायचंय, काय त्याच्यात अर्थ आहे ! शहाणूककुळी म्हणायचं आणि बायकोला 4 Original Transcript : Marathi मारायचं. अहो, धोबणीसुद्धा इतक्या मारल्या जात नाही इतक्या मराठ्यांच्या बायकांना लोक मारतात, न त्रास देतात. हे काय मोठे शहाणूककुळी झाले! ह्या सर्व गोष्टीकडे आपण लक्ष द्यायला पाहजि. आपण सहयोगी आहोत. ही एक क्रांती आहे फार मोठी! जे कोणी क्रांतिकारी असतील त्यांनीच सहजयोगात यावं नाहीतर येऊ नये आणि ही क्रांती फार मोठी आहे. ह्या क्रांतीमध्ये आपण सगळे बदलून टाकणार आहोत हळूहळू. वर्षामध्ये आपण एकतरहेचं आनंदमय जीवन, आतमध्ये आणि बाहेर, संबंध व्यवस्थित अगदी, असं बसलेलं रामराज्य पाहजि. त्याची मी कल्पना केलेली आहे. त्या रामराज्याला तुमची तयारी असली तर माझ्याबरोबर उभं रहायचं, नाहीतर उभं रहायचं नाही. उपटसुभांचं काम नाही सहजयोगामध्ये. काम ज्या लोकांचं आहे जे त्याच्यासाठी समर्पण करतील. मेहनत करतील आणि वेळ घालवतील. पंढरीच्या वाऱ्या करायला लोक तयार आहेत. पंढरीच्या वाऱ्या करायला लोक पोहोचतील, तथि जाऊन एक एक महिना घालवतील, डोकी फोडून घेतील. पण जे सहज, सरळ आहे, ते मळित नाही. ह्या सगळ्या गोष्टीमध्ये आपण कति वेळ घालवला, आपल्या वाडवडलांनी वेळ घालवला आहे, त्यांच्या वाडवडलांनी घालवला आहे, आणि आज आपण कुठे आलो आहोत ! पूर्वी होतं बरोबर शिवाजींच्या वेळेला, की मुसलमानांना पळवायचं, पण आता ते सगळे आपल्या आतमध्ये आलेलं आहे. सगळे आपले पडरपि आपल्या आतमध्ये आलेले आहेत. ते आपण काढून टाकले पाहजि. सहजयोगामध्ये बोलायचं एक आणि करायचं दुसरं असं नाही. जसं तुमची आई करीत नाही, तसं तुम्ही करायचं नाही. प्रत्येक गोष्टीमध्ये लक्ष ठेवलं पाहजि. दुसरी गोष्ट म्हणजे माझ्या असं लक्षात आलं इकडे, मी नागपूरची राहणारी, नागपूरला लोक भयंकर श्रीमंत आहेत. कारण तथिली जमीन चांगली आहे. श्रीमंत लोक आहेत आणि दिलिदार लोक आहेत. आणि तुम्ही जर तकिडे, नागपूरकडे संबंध कराल तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, सकाळपासून तुमची कशी सेवा करायची, सकाळपासून तुम्हाला काय द्यायचं? तुम्ही अगदी म्हणाल, 'कमाल आहे! अशी सरबराई आम्ही कुठे पाहिली नाही.' त्याला कारण असं, की श्रीमंत लोक आहेत ते. शेतीवाडी चांगली आहे, हवा वगैरे चांगली आहे. सगळं चांगलं आहे. तरीसुद्धा त्यांच्यामध्ये अप्पलपोटेपणा नाही. एकवेळेला स्वतः उपाशी राहतील, पण पाहण्याचं फार करणार. पण इकडच्या बाजूला मी बघते, की भयंकर लोक कंजूप आहेत. भयंकरच. सहजयोगातसुद्धा पैसे तर देतच नाही काही आता सगळे पैसे बहतेक ह्या लोकांनी दिलेले आहेत. ते तर सोडा. पण आता जर तुम्हाला गणपतीपुळ्याला जायचं असलं, तरी त्यांना असं वाटतं, की माताजींनी आमच्या खाण्या-पिण्याचे, राहण्याचे सगळे पैसे द्यायचे. म्हणजे हा काय भिकारीपणा! तेच आमच्या नागपूरच्या कोणाला जर म्हटलं ना की आम्ही तुमचे खाण्यापिण्याचे पैसे देतो, तर म्हणतील, 'वा, कशाला? आम्ही आमचे देणार. तुम्ही द्यायचे नाहीत.' आमच्याकडून जास्तीचे घ्या म्हणतील. आता हे सगळे गाणे म्हणणारे, गाणं करणारे, ते म्हणे, 'माताजी, बघा, आम्ही फुकटात येणार नाही. इथे येऊन आम्ही पैसे देणार.' वशिल हृदय झालं पाहजि आणि त्या वशिल हृदयाला आपण घेतलं पाहजि. आईने सांगितलं त्याचं वाईट नाही वाटून घ्यायचं. आई आपल्या हतिसाठीच सांगते आहे. ती वशिलता असायला पाहजि. तेव्हा सहजयोगाचा कोणी ठेका 5 Original Transcript : Marathi घेतलेला नाही. सहजयोग कोणा एका माणसाचा नाही. सर्वांचा आहे. सर्वांशी माणुसकीने, प्रेमाने वागायला पाहजि. सगळे आपले अंगप्रत्यंग आहेत असा वचिर केला पाहजि. आणि तसं प्रेम केलं पाहजि. ह्या सातारा जिल्ह्याचं फार माहात्म्य आहे. इथे कृष्णाच वहात नाही, पण इथे इतक्या साधुसंतांनी कार्य केलेले आहे, की मला आश्चर्य वाटतं की ह्या सातारा जिल्ह्यात सहजयोग का बसू नये! पण त्याला कारण जे असेल ते शोधून काढलं पाहजि. त्याच्यावर तोडगा काढला पाहजि आणि ते का होत नाही. तुम्ही हय्या केला तर का होणार नाही! राजकारणी लोकांनी कति प्रकार करून ठेवलेले आहेत. मग हे अध्यात्म आहे. त्याचा कोणाशी संघर्ष का आहे ? त्याचे कोणाशी भांडण का आहे ? आणि लगेचच कोणी सहजयोगात आल्याबरोबरच त्याला फायदा होतो.. आता हे साहेब बघा. त्यांची काय परिस्थिती होती! आज त्यांची परिस्थिती कति चांगली आहे. कालच एक गृहस्थ भेटले. म्हणाले, 'माताजी, मी आलो इंटरव्ह्यूला. मला मोठी नोकरी मिळाली.' म्हणजे पैशाच्या दृष्टीने म्हणत नाही. पण मनाला स्वास्थ्य. अहंकारादि, राग येणं, दुसऱ्यांवरती राग राग दाखवणं हे सगळं सुटतं. मनुष्य शांत चित्त होतो. त्याच्या चेहऱ्यावरच इतकी शांती येते की वाटतच नाही की हा मनुष्य तोच आहे. असं वाटतं की हा कोण देवपुरुष आला ! 'अहो, मी तो.' 'असं कां! तुमचे ते चढलेले डोळे वगैरे काही दसित नाही.' 'नाही. ते उतरलं सगळं.' तसे व्हायला पाहजि. तसेच बायकांचंसुद्धा आहे. बायकांनीसुद्धा अत्यंत प्रेमाने आईसारखं वागलं पाहजि. प्रत्येक गोष्टीमध्ये आपल्यामध्ये एक गुण फार चांगला आहे, की

पावत्रियाची आपल्याला कल्पना आहे. पण इतर गुण फार कमी आहेत. एकतर बोलताना आपण फार उद्धटपणाने बोलतो. मुलांना सुद्धा, 'चल, उठ, नीघ' असं बोलायचं. सरळ म्हणायचं, 'चला, उठा.' आमच्यातकिडे नागपूरला, मुलांना कोणी असं बोलत नाही, 'चल, उठ, नीघ,' असं नाही बोलत. 'चला, उठा,' मानाने त्यांना वागवलं, म्हणजे ते सुद्धा तुमचा मान करायला शक्तील. पण पटकन हातातील एखादी वस्तू उचलून घ्यायची. मग त्याला ढकलून टाकायचं. त्याला तकिडे बसवायचं. मुलांचा जर मान नाही केला तर ती मुलं तशीच होणार पुढे जाऊन. तर ही फार मोठी तफावत मी पाहिली. आमच्या तकिडे, खानदेशाला, नागपूरला लोक आहेत, खानदेश म्हणा इतके नाही, पण नागपूरकडची, वर्हाडची लोक आहेत, त्यांचं वागणं त्यांचं बोलणं, मुलांच्या बरोबर एक तऱ्हेची पद्धत आणशिविजी महाराज झाले ते इकडे. तकिडे कोणते महाराज आले. ते भोसले झाले होते. बसू. पण तथि एवढा राजेशाहीपणा कसा आला आणइथे इतका क्पुद्रपणा कसा? तर मुलांशीसुद्धा इज्जतीने बोललं पाहजि. आपणसुद्धा सहजयोगी आले तर मानपान केला पाहजि. आता पुष्कळदा मी आमच्या प्रतष्ठापनमध्येही बघते, की काही भेटायला आले, तर आम्हाला सांगावं लागतं, 'अहो, ह्यांना काही खायला द्या की.' असं नाही, की आल्याबरोबर काहीतरी खायला द्यायचं, त्यांना पाणी द्यायचं, त्यांना बघायचं. तशी इकडे पुण्याला तर मुळीच पद्धत नाही. तथि तर एक पेऊ दहा माणसांना वाटून खातील. अशातले भयंकर कंजुष लोक आहेत पुण्याला. पण साताऱ्याला तसं नको. तुमच्या इथे शाहू महाराजांसारखे लोक झालेले आहेत. कति तरी गोष्टी झालेल्या आहेत. तेव्हा एक तऱ्हेचा दातृत्वपणा असला पाहजि. मोठेपणा असला पाहजि. लोकांना तोडायचं फार लवकर येतं. आपल्या मराठी भाषेमध्ये इतका गोडवा आहे, इतका चांगुलपणा आहे, पण हे तोडण्याचं जे प्रस्थ आहे, ते कसं वाढलं हे मला समजत नाही. अपमान करायचा लोकांचा. फटकन काहीतरी बोलून टाकायचं. ते तसं सहजयोगात नसलं पाहजि. कोणी गरीब-श्रीमंत 6. Original Transcript : Marathi असला तर तो आहे तथि आहे. परमेश्वराने ते केलेले नाही, समाजाने ते केलेले आहे, म्हणून त्याची काही मान्यता घ्यायची नाही. आणसरळ मनाने, अत्यंत उदार हृदयाने प्रत्येकाला आपल्या हृदयात बसवले पाहजि. कारण तुम्ही संत-साधू आहात. तुम्ही सगुणामध्ये आलेले नरिगुण आहात. तेव्हा तुमचं वागणं कसं सुंदर असायला पाहजि! त्याच्यामध्ये गर्वपिठपणा नको, जुन्या कल्पना नकोत, काही नको. जर ते झालं नाही तर तुमची सहजयोगाची प्रगती खुंटेल. म्हणून आज मी उघडपणे सांगते आहे, की फार जरुरी आहे, की सहजयोग्यांनी, साताऱ्याच्या वशिष करून, एक फार मोठी प्रगती करायला पाहजि. आपापसात मैत्री पाहजि. गुरुपवाजी नको, गटवाजी नको आणआपापसात बोलणं नम्रतेचं असलं पाहजि. फारच नम्रतेचं! प्रत्येकाचा मान केला पाहजि. प्रत्येकाशी प्रेमाने वागलं पाहजि. आणहिा इकडचा, तो तकिडचा असं नाही करायला पाहजि. सगळे आपल्या हृदयातले आहेत असं समजून वागलं पाहजि. ह्याबद्दल तुम्ही क्षमा करावी. कारण मला स्वतःलाच समजलं नाही की दोनदा असे प्रोग्रॅम का झाले नाहीत. आणत्या गोष्टीसाठी मी फार घाबरले होते. दुसरं काही नाही, पण सहजयोगाला सोडून तरी जाणार कुठे? सहजयोगाश्रयाय मार्ग काय आहे ? आणत्यानंतर मग कति त्रास होणार? त्याचं कति झेलावं लागणार आहे ? म्हणून व्यवस्थिति चालावं. नदी तुमच्या घरापर्यंत आलेली आहे. आता गंगेचं जे काही आहे पुण्य ते उचलायचं आहे. आणत्यासाठी इतका वचिर करायचा नाही. फक्त एक समर्पति असून, 'माताजी, तुम्हाला आमचे सगळे जेवढे काही कुसंस्कार आहेत, आणखीन जेवढा काही आमचा अहंकार आहे, तो सगळा आम्ही समर्पण केला.' अशी मनामध्ये प्रार्थना करून माणसाने सहजयोगाच्या वाडीला लागलं पाहजि. त्यात नवरा असं म्हणतो कवि बायको अशी म्हणते असं म्हणायचं नाही. सहजयोगी प्रत्येक ठिकाणी आपला व्यक्तित्व सहजयोग वाढवू शकतो. इतकेच नव्हे तर हळूहळू सगळ्यांना जिकिनी घेऊ शकतो. अशा रीतीने एक सशक्त, समर्थ समाज आपल्याला तयार करायचा आहे. तो केल्याश्रयाय आपल्या राजकीय ज्या काही व्यवस्था आहे त्या टक्कि शकत नाहीत. तर मानवाचेच परविरतन पूर्णपणे झालं पाहजि. सहजयोग म्हणून कोणीतरी मक्तेदारी घ्यायची आणआम्ही काय ते मोठे सहजयोगी म्हणून मरिवायचं, असा सहजयोग नाही. सहजयोगामध्ये तुमची प्रगती काय झाली ? तुम्ही कुठून आलात? तुम्ही कति लोकांना जागृती दिली? कति लोकांना प्रेम दिलंत? कति लोकांची दोस्ती झाली? ते पाहिलं पाहजि. तेव्हा आता ही मंडळी जाणारच आहेत. आता जाणारच आहेत पुढे तरीसुद्धा त्यांच्यामध्ये बसून तुम्ही कोण? काय? कुठले? त्यांचे पतते घेणं, त्यांच्याशी बोलणं, सगळ्यांनी प्रेमाने बोलून घ्यायचं. म्हणजे बरं वाटेल. नाहीतर इथे येतात पाहण्यासारखे आणजातात. पाहण्याची तरी व्यवस्था झाली पाहजि. हे पाहूणे कोण आहेत ? त्यांना तुमची ओळखसुद्धा नाही. वचिरतात, कोणाकडे जायचं? कोणाला भेटायचं? काय करायचं? कसं करू ? इतक्यांदा ते इथे आलेले आहेत तेव्हा तुम्ही सगळ्यांनी दोस्ती करून घ्यायची, त्याच्याबद्दल सांगायचं, की आम्ही सहजयोगी आहोत, असं, तसं, पुष्कळ बोलायला आहे आपापसात तुम्हाला. मजा येते त्याची. एक तऱ्हेचा अलपितपणा फार आहे, तो अलपितपणा काढून टाकला पाहजि. तसेच कुठेही गेलं तरी साताऱ्याच्या लोकांनी वेगळं रहायचं, मुंबईच्या लोकांनी वेगळं रहायचं हे चुकीचं आहे. सगळ्यांनी सरमसिळ करून रहायचं. आणसगळ्यांनी जाणलं पाहजि. इतकेच नाही तर हनुस्थानातसुद्धा लोक साताऱ्याच्या लोकांना ओळखत नाही. मला 7 Original Transcript : Marathi आश्चर्य वाटलं. आता परवाच कोणी तरी येणार होते, म्हणे 'कोणाकडे यायचं, काय करायचं?' म्हटलं, 'तुम्हाला माहिती नाही साताऱ्याला कोण आहेत?' ते म्हणाले, 'आम्हाला काही माहिती नाही.' सांगलीचं माहिती आहे. सांगलीला तर सेंटरच नाही, मग साताऱ्याचं का माहिती असू नये ? तर सगळीकडे एकतरहेचं पसरलं पाहजि आपलं प्रेम, सगळ्यांना आपण जाणलं पाहजि. सगळ्यांशी दोस्ती केली पाहजि. सगळ्या वशिवात आपलं नाव झालं पाहजि. लोकांनी सातारा काय हे ओळखलं पाहजि. ब्रह्मपुरी माहिती आहे त्यांना आणब्रह्मपुरीची नदी माहिती आहे. तचि कतितीरी फोटो काढले आहेत त्यांनी. पण साताऱ्याचे संचालक कोण आहेत ? तथि कोणते सहजयोगी आहेत ? काही त्यांना माहिती नाही. तेव्हा असं अलपित रहायचं नाही. 'आम्ही सेवा करतो.' कसली सेवा करायची! सेवा काहीच नाही, प्रेम करायचं आहे. प्रेम करतांना त्यांचं नाव, गाव सगळे माहिती पाहजि. प्रेमाने बघा भारावून गेलं आहे सगळं. आणअसेच माझे हृदय भारावून जाते कधी कधी वचिर करून, की आता प्रेम करायला कसं शकिवायचं तुम्हा लोकांना. तेव्हा आता रागावणं रूसणं, फुगणं वेगळं होणं वैगरे गोष्टी सोडून नुसतं प्रेमाच्या सागरात डुबून जायचं आणआनंदाने रहायचं. म्हणजे सगळं व्यवस्थिति होणार आहे आणएक दविस असा येईल की साताऱ्यालाच फार मोठं सेंटर होणार आहे. त्यासाठी आधी तुमचं वागणं असं असायला पाहजि जसं साधु-संतांचं असतं. नाहीतर पहिल्यावेळेस मी आले होते तर कति लोक आले होते! हजारो लोक आले होते, तुम्हाला आठवत असेल तर. ते सगळे पळूनच गेले. ते टकितच नाही. तेव्हा तुम्हीसुद्धा थोडी तसदी घेऊन शहरामध्ये एखादी शाळा बघावी. त्या शाळेमध्ये प्रोग्रॅम करावा. मग सगळं कार्य व्यवस्थिति चालू होईल. पण तुमचं सेंटरच जर फार दूर असेल तर कसं होणार? तेव्हा सेंटर तथून काढून शाळेमध्ये सेंटर सुरू केलं पाहजि. लहान लहान ठिकाणी सुद्धा लोक सुरू करतात, मग इथेच करायला काय झालेलं आहे? सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे. मी जे म्हटलं ते लक्षात घ्यावं, त्याबद्दल मनन करावं आणमाताजी, आमच्यामध्ये हे सगळे प्रेम वाह देत. आमच्या हातून हे कार्य होऊ देत,' अशीच मागणी करावी. 8.

View [online](#).

सहजयोग्यांना केलेला उपदेश नागपूर, ५ मार्च १९८९ आईच्या गावाचं एक वशिष्ठ स्थान आहे. येथील जुन्या आठवणी डोळ्यासमोर उभ्या रहातात. नागपूर शहरात सहजयोगाचा प्रसार व्हावा असे मला नेहमी वाटे. स्वतःच्याच घरात लोक आईपासून दूर रहातात. आजूबाजूला काय आहेत ते पहातच नाहीत. दूरच्या गोष्टीकडे माणसाचे सहज लक्ष जाते. पण ज्या ठिकाणी आपण रहातो, जथि आपले बराच काळ वास्तव्य झाले असते तेथील लोक इतके जवळ असतात की त्यांना आपल्यातील गहनता लक्षातच येत नाही आणि म्हणूनच नागपूरमध्ये सहजयोगाचे कार्य उशीरा सुरु झाले. माझ्या लहानपणाच्या वास्तव्याने या भूमीवर आधीच माझ्या चैतन्य लहरी पसरलेल्या होत्या व सुकृष्मात बरेच कार्य पूर्वीच घटति झाले होते. एके दविशी हे सर्व वृद्धगित होणार हे मी जाणले होते. माझे वडील ज्या ज्या ठिकाणी स्वातंत्र्य लढ्याच्या नमित्ताने जायचे व अनेक लोकांना भेटायचे त्या ठिकाणी मी अनेक लोकांना भेटले. मी त्यावेळी ९ वर्षांचा असेन. गांधीजी मला प्रेमाने नेपाळी या नावाने पुकारत. मी ज्या कल्पना व योजना त्यांच्या समोर ठेवीत असे त्याचा ते आदराने वचिर करीत. त्यांच्या आश्रमात प्रार्थनेत भजनावली गायली जाई. त्यात एकेक चक्राचे वर्णन कुंडलिनी वषियावर आधारीत असे. मूळ आदतित्वापासून खरसितापर्यंत (आशा) क्रमवार घेण्यावषियी मी त्यांना पूर्ण माहिती दिली. 'अल्ला हो अकबर' इ. यात सर्व काही होते. ते नेहमी माझ्याशी वचिर वनिमिय करीत. जे लोक माझ्याशी लहानपणापासून संबंधित होते त्यांच्या मी अजून लक्षात आहे. कालच्या कार्यक्रमास माझ्या शाळेतील एक शक्तिपकही आले होते. कदाचित त्यांच्यातील काही अंतरज्ञान व शक्ताने असेल की ज्याच्यामुळे ते माझ्याशी जोडले गेले व त्यामुळेच ते आजही मला ओळखू शकतात. १९४२ च्या चले जाव या स्वातंत्र्य चळवळीत मी भाग घेतला. त्यावेळी मी सायन्स कॉलेजमध्ये शक्ति होते. आम्हाला दहशत दाखवण्यासाठी अनेक पोलिस हातात लाट्या व बंदुके घेऊन आले होते. पण मी न डगमगता गेटवर एकटी थांबले. याचाच नरिदेश गेल्या वर्षी पुणे येथील कार्यक्रमात आपचे प्रनिसपिल साहेब श्री कृष्णमूर्ति जेव्हा माझ्या दर्शनार्थ आले तेव्हा केला गेला. पहा तुम्ही एक शक्ति आहात हे मी जाणले होते. साक्षात शक्ति असल्याशिवाय एक १७ वर्षांची मुलगी पोलिसांना न भति सामोरी जाण्याचे धैर्य दाखवू शकणार नाही व आज ती माझ्यासमोर प्रकट झाली आहे असे त्यांनी गहविरून सांगितले. नविव्याज्य प्रेमाची महती माझ्या लहान वयापासून जे जे माझ्या संपर्कात आले ते मला आजसुद्धा ओळखतात. त्यांचे एकच कारण होते ते म्हणजे प्रेम. कारण माझे प्रेम नवियाज व नरिपेक्ष आहे. त्यामागे कोणत्याही अपेक्षा नाहीत. या नवियाज प्रेमांमुळेच आजही लोक मला ओळखतात. त्या कठीण काळशतही आमची आई म्हणायची की, "आम्हाला स्वतःला वेगळे असे कोणी ओळखतच नाही. नरिमलाची आई कवि वडिल म्हणूनच आम्हाला ओळखतात. हे केवळ लहान असूनही तू दाखवलिल्या नृपिपा प्रेमांमुळेच." ११ दुसरे जे मागतील ते देण्याचा माझा स्वभाव लहानपणापासूनच आहे. मला लोकांबद्दल नेहमी दया व प्रेम वाटत असे. त्यामुळे त्यांच्या अंतर्यामी मला स्थान आहे. त्यावेळी लोकांतील दुरगुण मला दसित होते पण मला माहीत होते की त्यांना आपण जर आज नविव्याज प्रेम दिले तर ते एक दविस सहजयोगात उतरतील व परमेश्वराला प्राप्त करतील. म्हणून तुमच्यातही अशा नविव्याज प्रेमाचा उगम व्हावा. त्यामध्ये कोणी कसली अपेक्षा ठेवत नाही. तुम्हाला कोणी काही देईल अथवा देणार नाही याची कशाला तमा बाळगायची? कारण ते सर्व वनिशी आहे. माझ्या लहान वयात मी सहजयोगाबद्दल कधीच बोलत नसे. तथापि माझ्या वडिलांना माहीत होते. दुसऱ्या कोणाला नव्हते. माझ्या वडिलांनी नंतर आईला सांगितले कारण तिला माझ्यावषियी एक स्वप्न दसिले होते. माझ्या जन्माच्या आधी तिला बाघ पहाण्याची इच्छा झाली होती व अशी बरीच स्वप्ने तनि पाहिली होती. या नविव्याज प्रेमाची मी एक मुख्य गोष्ट पाहिली. शाळेत, कॉलेजात, शेजारी, प्रत्येकाला माझ्याबद्दल माहिती होती. मला आश्चर्य वाटायचे. ते इतरांना ओळखत नसत. भाऊसुद्धा आश्चर्याने म्हणायचा, "नरिमला दीदीला सगळे लोक कसे ओळखतात ?" तुर्क त्याला म्हणायच्या, "तू नरिमलाचा भाऊ आहेत आम्हाला माहीत आहे?" तो म्हणायचा, "मला स्वतःचे व्यक्तित्व आहे की नाही ?" अशा नविव्याज प्रेमातूनच तुम्ही अनेकांशी जुळवू शकता. माझ्या मैत्रिणी मला इतक्या पत्र लिहायच्या की कॉलेज, ऑफिसमध्ये लोकांना आश्चर्य वाटायचे की या मुलीला इतकी पत्रे कशी येतात? मैत्री त्यानंतर माझे लग्न जुन्या वचिरसरणीच्या कुटुंबात झाले. सतत डोक्यावर पदर घेऊन चेहरा झाकावा लागे. कोणाशी फारसे बोलायचे नाही. प्रत्येक वयस्कर व्यक्तीच्या पायाला स्पर्श करायचा. त्यावेळी मी काय केले? प्रत्येकाला नविव्याज प्रेम दिले. त्यांच्या काही अडचणी असल्या तर सोडवायच्या. त्यांचं माझ्यावर इतकं प्रेम आहे की मी एक दविस जरी लखनौला गेले तरी सर्व कुटुंब माझ्याभोवती जमते व मला लोक सोडतच नाहीत. तर अशा तऱ्हेने मी वागले. अशा प्रकारे सर्व काही मधूर आहे. सर्व वातावरण अगदी प्रेममय बनते. लोकांशी बोलताना प्रत्येकाने प्रेमाने व नम्रपणे बोलले पाहजि. त्यांना कमीपणा वाटेल कवि अपमान वाटेल असे बोलणे केव्हाही उचित ठरत नाही. प्रेमाने व नम्रतेने बोला. सर्व काही नविव्याज प्रेमाने करा. याचा भवषिकाळात कति उपयोग होईल याची तुम्हास कल्पना नाही. माझ्या भावांचे मतिर मला आपल्या बहणिप्रमाणेच आदराने मानतात. मी त्यांना काही सांगायचा अवकाश इकडचे जग तकिडे करतील. मी काही कल्पनाच करू शकत नाही की मी त्यांच्यासाठी एवढे काय केले? मी एकच केले 'सगळ्यांवर सदोदित प्रेम केले' प्रेमात एकाने दुसऱ्यासाठी काही करावे लागते असे नाही. मी जे केले ते माझ्या स्वतःच्या समाधानासाठीच आणि यातून मी जे समाधान मळविले ते इतके महान आहे की कतिही खर्च केला तरी ते मळिणार नाही. नविव्याज प्रेम म्हणजे कोणताही अथवा अपेक्षा न ठेवता केलेले प्रेम. त्याला स्वार्थ शक्ती सुद्धा नये. मी अमक्याकरिता हे केले असा वचिरही मनाला शकियला नको. असा स्वभाव असू नये. अर्थातच तो चुकीचा आहे. फोडा अहंकाराचा फुगा / 'मी' चे अस्तित्व सहजयोगात काही जुने सहजयोगी आहेत ज्यांच्याबद्दल मला फार वचितिर अनुभव आलेत. सुरुवात करणारे तुम्हीच आहात त्याचा पाया रचणारे पण तुम्हीच. ज्या पायावर (फाऊंडेशन) मुळाशी सहजयोगी आहेत तोच जर अस्थिर झाला तर वरची इमारतच कोलमडून पडेल. तुम्ही लोकांना पार करता याचा अर्थ काय ? तुम्ही ते घडवत नाही. तेव्हा प्रत्येकाने असे मानले पाहजि की मी स्वतः काही करत नाही (मी अकर्म आहे) ही (कुंडलिनीचे) जागृतीश्री माताजींनी दिली कवि हा माणूस पार झाला. मी हे केले, ते केले असल्या भ्रामक कल्पना करून घेऊ नये. आम्ही जुने सहजयोगी आहोत. आम्ही सुरुवातीच्या काही थोड्या सहजयोग्यांपैकी एक आहोत. अशा तऱ्हेच्या भ्रामक कल्पना काही सहजयोगी करून घेतात असे माझे मनुष्यावषियी एक अनुमान काढले. ज्या प्रमाणात हा सहजयोग वाढतो त्या प्रमाणात या भ्रामक कल्पनाही वाढीस लागतात जसे 'माझ्यामुळे अनेक सहजयोगी या मायेचा सागर पार करून गेले.' या त्यांच्या खोट्या आद्यतेमुळे अशा प्रकारचे जवळजवळ सर्व सहजयोगी बाहेर फेकले गेले. ज्यांनी हा खोटा गर्व वाढविला ते भूतबाधेने पछाडले जातात असे मी पहात आले. त्यांचा अहंकाराचा फुगा एवढा फुगतो की त्यांना सहजयोगात अस्वस्थ वाटू लागते. नंतर त्यांचा राग येतो. स्वतःला ते स्वयंघोषित नेता समजू

लागतात व इथपर्यंत ते स्वतःची समजूत करून ठेवतात की हे सर्व आपणच घडवीत आहोत, आपल्यामुळेच सर्व काही व्यवस्थित चालू आहे. हा सर्व डोला आम्हीच सांभाळतो. ते सर्व सुरळीत ठेवण्यासाठी त्यामागे आम्हीच आहोत. या सर्वांचा परपिक म्हणजे त्यांची नम्रता जाते, प्रेम संपते आणि ते अधिकाधिक चुका करण्यात गडून जातात. जुन्या सहजयोग्यांमध्ये काही कमतरता आहेत असे माझ्या नजरेस आले. नवीन मंत्र, कल्पना व पद्धती पुढे आणून त्या माझ्या नावावर खपवतात. सहजयोग निर्माण करू नका. काही तरी नवे करावे असे वचिर पाश्चिमात्य्यांच्या मनात येतात. सहजयोगाला परंपरा आहे. तुम्हाला त्याची फळे मिळाली आहेत. एकदा फळ हाता आल्यावर पुढे काय करायचे रहाते ? कसे करावे? काय करावे हे मी नेमके तुम्हाला सांगत आलेय. सहजयोगात गटबाजी करायची नसते. या सवयी राजकारणामुळे लागतात. काही नवे शोध लावू नका अथवा श्री माताजींनी सांगितलेच आहे तर तुम्ही असेच करा असेही सांगू नका. नवीन काहीतरी निर्माण करून माझ्या नावावर लपवल्याने तुम्ही भ्रमातून निर्माण केलेल्या जाळ्यात अडकता. ह्या गोष्टीचा तुम्ही अधिकार केला पाहिजे. जे माताजी आम्हाला करावयास सांगतात ते आम्ही करीत राहू. कुठल्याही खोट्या कल्पनांची जाहिरात करणार नाही. समजा तुम्हाला काही वचिर कवि कल्पना सुचल्या तर त्यावर्षीय मला लिहा. त्यावर मी वचिर करुन जरूर तेथे दुरुस्ती करून हे असे पाहिजे, ते तसे करा इत्यादी. मी तुम्हाला समजावून सांगेन. जेथे 'मी' चा निर्देश होतो तेथे सहजयोगाचे अस्तित्व संपते. तो मी नाही हे सतत मनावर बबिले पाहिजे. जेथे 'मी' साकार होतो तेथे सर्व संपते. तुमचा स्वभाव जर रागीट असेल तर राग कमी करण्याचा प्रयत्न करा. जे क्रोधपिष्ट लोक सहजयोगात होते ते सर्व बाहेर फेकले गेले. आपल्यातील ह्या क्रोधाचा उगम कोठून होतो ह्याचा सर्वांनी अभ्यास करावा. जर त्याचा संबंध लविहरशी असेल तर लविहर ठिक केले पाहिजे. पण तुम्ही शांत व्हायला पाहिजे. पूजेच्या वेळी प्रत्येकजण शांत असतो. आपल्या भोवताली घडणार्या शुल्लक घटनेवरूनही रागवण्याची प्रवृत्ती मोडून काढून त्यावर मात केली पाहिजे. त्याशविय प्रगती होणार नाही. एवढेच नाही तर त्याचे आपल्यातून पूर्ण उच्चाटन होण्यासाठी झटले पाहिजे. सहजयोगात त्यासाठी मार्ग आहेत. ते कसे घडवावेत याचा प्रत्येकाने अभ्यास करून समजून घेणे आवश्यक आहे. विश्व निर्मल धर्म सगळ्यात महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे प्रत्येकाने मधोमध राहणे आवश्यक आहे. मी ते माझ्या प्रयत्नाने स्वतः घडवू शकेल असा कोणाचा समज असेल तर तो निरूपयोगी आहे. तुम्ही मधोमध आला नाही तर तुम्ही काही मळिवू शकणार नाही. त्या गहनतेत तुम्ही उतरले पाहिजे. या गहनतेतून मधोमध राहून तुम्ही दुसऱ्याशी मैत्री केली पाहिजे. ह्या मैत्रीच्या भावनेतूनच 'विश्व निर्मल धर्म' च्या नियमांचे ज्ञान तुम्ही जाणू शकाल व तुमच्यात आत्मसात करून घ्याल. धार्मिक रूढी ज्या आंधळेपणाने वाढल्या जातात, उच्चनीचता कवि जातपात वगैरे आम्ही मानत नाही. खरा धर्म आम्ही मानतो. बाह्यातून दसिणारे वध्वी कर्मकांड ह्याला आमची मान्यता नाही. वैधव्यास मान्यता नाही. कारण ती चुकीची कल्पना आहे. पुरुषांनी स्त्रियांवर लादलेला हा अन्याय आहे. कोणत्याही पंथातील टिकाकारांना घाबरू नका. आमच्या आईने आम्हाला कपाळावर कुंकू लावण्याची आज्ञा केली आहे असे सांगा. पांढऱ्या कपाळाने फरिण्यास आम्हाला परवानगी नाही. वैधव्य हे फक्त स्त्रियांनाच लागू आहे हा वचिर मुळात चुकीचा आहे. वैधव्य बरोबर आहे असे मानले तर पुरुषांनाही ते लागू झाले पाहिजे. पुरुष जर वध्वि होऊ शकत नाही तर स्त्रियांनी वैधव्य का मानावे? पुरुषांनी हे वैधव्य लादून स्त्रियांवर यातना मात्र वाढवल्या. ह्यातून वेगळे असे काय मिळणार आहे ? आणखी एका प्रकारामुळे सहजयोग्यांना पकड येते तो म्हणजे ते खोट्या गुरूंच्या नादी लागतात. हे अतथिय धोक्याचे आहे. केव्हाही ते तमुच्या अंतरंगात प्रवेश करतील. अशा लोकांनी आपले अंतरंग पूर्ण स्वच्छ केले पाहिजे. स्वतःला स्वच्छ केले पाहिजे. ह्यात कोणी हरकत घेऊ नये अथवा ह्याबाबत नाउमेद होऊ नये. असल्या भ्रामक कल्पनांना खतपाणी घालू नये. सुरुवातीला शुल्लक म्हणून आपण दुरलक्ष करतो. परंतु ती गोष्ट हळूहळू वाढत जाते व आपल्या हाताबाहेर जाते. मोठ्या वृक्षाचे रूप धारण करते. त्यातला थोडा अंश जर तुमच्यात राहिला तर तुमच्यातील चैतन्य लहरी नष्ट होतील. जर तुमच्या गुरतत्त्वावर पकड असेल तर ती जोडपट्टीने दूर करावी. सूक्ष्मातूनही तुमच्या आत्मतत्त्वावर आघात होतात. ह्याबाबत सर्वांनी सतत जागृत राहिले पाहिजे. भारताबाहेरील जे सहजयोगी आहेत त्यांच्यातही अनेक प्रकार पहावयास मिळतात. काही सूक्ष्मतेत उतरतात व गाभ्यापर्यंत पोचतात. काही अर्धवट परपिक्व राहतात तर काही कामातून गेलेले असतात. अशा लोकांशी आपण योग्य रीतीने व नम्रपणाने वागले पाहिजे. यथावकाश तुम्हाला आश्चर्य वाटेल त्यांना मूळातूनच (आंतरिक) ओढ नाही ते स्वतःहून बाहेर फेकले जातात. ज्यांना अजून सहजयोग व्यवस्थितपणे समजला नसेल अशांना तुम्ही मदत करत जा. त्यांना तुम्ही संपर्कात ठेवून ठीक करा. ते आल्याबरोबरच त्यांना भूतबाधेने पछाडले आहे असे जाहीर करू नका. महाराष्ट्रात आम्ही जरा कठोरपणे सत्य सांगतो 'अहो, भूतबाधेनी पछाडले' कधीकधी तुम्ही दुखावण्याच्या सवयींनी पछाडले जाता. मी जेव्हा एखाद्याला वचिरते की तुम्हाला तुम्ही सहजयोग का सोडला तर ते मला सांगतात की माताजी, आम्हाला सांगण्यात आले की आमच्या घरातच १ वाईट शक्तीचे (मृतात्म्याचे) वास्तव्य आहे आणि तुम्हीपण त्या भूताने पछाडलेले आहात. ह्याबद्दल मी सहजयोग्यांना वचिरले तर लगेच उत्तर मिळाले की आम्ही खरे काय ते सांगितले. वस्तुस्थिती सांगतानासुद्धा त्यांना जे उपकारक ठरेल तेवढेच भाग सांगा. तुमच्या सांगण्याने त्यांना काय फायदा झाला? उलट सहजयोगात येण्याची त्यांची संधी मात्र गेली. तुम्ही ज्यावेळी खरे सांगता त्यावेळी अगदी गोड शब्दात बोलले पाहिजे असे नाही. पण जे सांगाल ते हतिकारक असे सांगा. दुसऱ्यांना पोषक ठरेल अशा रीतीने सांगा. त्यांची जी काही अडचण असेल ती समजावून घेऊन आम्ही ती मुळासकट दूर करू असा त्यांना विश्वास द्या. तुम्हाला भूतबाधा आहे असे सांगू नका. तुम्ही जर म्हणाल की तुम्हाला भूतबाधा आहे तर ते लगेच म्हणतील की आम्हाला असे डॉक्टरांनी कधीच सांगितले नाही. तुम्ही असे कसे म्हणता ह्या गोष्टीबद्दल मी जे सांगितले एकंदरीतच ठीकच झाले. आजच्या दविसापर्यंत नवीन सहजयोग्यांचे काय प्रश्न आहेत त्याबद्दल मी कधीच बोलले नाही. जे लोक नुकतेच सहजयोगात आले त्यांना आपण नवियाज प्रेमाने वागविले पाहिजे. ह्याबाबत जुन्या सहजयोग्यांनी नीट समजून घेतले पाहिजे. ह्याउलट ते स्वतः पुढे पुढे करीत असतात. अशा रीतीने नेहमी पहिल्या रांगेत बसणारे, स्वतःला जुने समजणारे सहजयोगी स्वतःला आम्ही पुढेच बसणार कारण आम्ही खास आहोत. आम्हाला खास पातळी आहे असे समजतात असे दाखवता येईल. असो, माणूस निरूपयोगी आहे. त्यांना एखादे कार्य करण्यास सांगितले तर ते दुसऱ्यांच्या अंगावर टाकणार तुम्ही हे करा, तुम्ही ते करा असे दुसऱ्यांना सांगून स्वतः इतसुततः फरित रहाणार व इतरांना कामात अडकवणार म्हणजेच उंटावर बसून शेळ्या हाकण्याचा हा प्रकार. अशी ही परस्थिती. त्यांना जर मी सहजयोगातून नव्हिन जा म्हणाले तर ते माझ्या पायावर येतात व सांगतात माताजी आम्ही तर जुने सहजयोगी आहोत. हो का? तुम्ही तर आहातच पण जीर्ण आहात तर आम्हाला सोडणे हेच चांगले. खरा सहजयोगी सगळ्यांना मी वनिती करते की नम्र होऊन व पूज्य भावनेने शपथ घेतली पाहिजे की 'मी अजून काहीच मळिवले नाही. मला बरीच उन्नती करायची आहे. मी जेव्हा दुसऱ्यांना प्रकाश देतो तेव्हा हे करताना मीच अधिक प्रकाश मळिवतो.' गेलेत आणि काही दुसऱ्यांना तुम्ही प्रकाश दिला पाहिजे. काही जुने सहजयोगी कामातून नवीन आलेत ते उन्नत झालेत. अनेक प्रसंगी आलेल्या अनुभवातून व जुन्या सहजयोग्यांच्या वागण्यातून जे दसिले त्यांना सांगण्याचे मी ठरविले की त्यांनी स्वतःच्याच भूतबाधेने पछाडले आहे का? याची त्यांनी तपासणी करावी. ही भूते म्हणजे त्यांचा अहंकारच. या अहंकाराच्या बाधेने आपण गथित आहोत हे पाहिले पाहिजे.

ज्या कारणाने तुमची हानीच होणार. काही वेळा आपण खुष होतो की आम्हाला सत्ता मिळाली आणि आमचा सर्व लोक आदर करतात. पण सहजयोगात येऊन आपण सत्ता गाजवू असे कोण समजत असेल त्यांनी सहजयोग करू नये. आले लक्षात? पैशाची अफरातफर करण्यास सहजयोगात पूर्ण बंदी आहे. हे धर्माच्या विरुद्ध आहे. पैशाच्या बाबतीत तुम्ही काळजी घ्या. सहजयोगाचा उपयोग अर्थारजनासाठी करू नका. फायदा मिळवायचा असेल तर तो सहजयोगाच्या बाहेर राहून. मुळातच नेकीने राहणे महत्त्वाचे आहे. याचे वाईट परिणाम होतात. एका गृहस्थाने पैशाचा छोटा घोळ केला तर त्याचा मुलगा गेला. नुक्ताच एकाला हार्टॉटॅक आला. त्यानेही असाच पैशाचा घोळ केला. मी काही गोष्टींचा जाब विचारला असता त्यांना राग आला. आठ दिवसांच्या आत त्यांचे नशिन झाले. कोणीही मला खोटे सांगू नये. एक गृहस्थ माझ्याकडे आले आणि एका मुलीबद्दल मला खोटे सांगू लागले. त्यांना पक्षाघात होऊन त्यांची वाचा गेली. एकमेकांशी खोटे बोलू नये. प्रेम वाढवा. स्पर्धा नको. एकमेकांच्या कागाळ्या करू नका. एकमेकांचे पाय ओढू नका कारण तुम्ही परमेश्वराच्या राज्यात प्रवेश केला आहे आणि तेथील कायदे काय आहेत याची जाणीव तुम्ही ठेवा. तेथे तुम्ही खोटे सांगूच शकत नाही. पैशाचे घोळ करू शकत नाही. आपल्या अधिकारात दुसऱ्यावर हकूमत करू शकत नाही. या तीन दुष्ट प्रवृत्ती टाळल्या तर सहजयोगाचे सर्व आशीर्वाद तुम्हास प्राप्त होतील. असंस्कृत विचारातून स्त्री-पुसरुष झालेल्या गैरसमजुती दूर होतात. हे सर्व घटीत होत नसेल तर तो सहजयोगी नाही. वाईट सवयी सहज जातात पण बरील तीन गोष्टीमुळे कमकुवतपणा येतो. सगळ्यात भयंकर म्हणजे सत्तेची अभिलाषा दुसऱ्यावर हकूमत गाजवण्याची आकांक्षा. असे अधिकारी हाव असणारे सहजयोगी कोठेही असतील तर नशिचिती समजा की ते संबंधील निर्माण बाहेर फेकले जातील. अशा एका घटनेत ते अडकले जातात की स्वतःलाच बाहेर ओढून घेतात. सहजयोगात असे सतत पुढे पुढे करणारे अनेक आहेत. अनावश्यकपणे पुढे पुढे करू नये. मलाच नेहमी श्री माताजींच्या चरणावर जाऊ द्या असा आग्रह धरू नये. जर माझ्या चरणांना तुमच्या हृदयात स्थान आहे तर माझ्या पायावर येऊन काय मोठा लाभ तुम्हास होणार आहे असा विचार सतत बाळगा. अशी सतत पुढे पुढे करणारी व्यक्ती पुढील वर्षात गायब होणार हे नशिचितच. श्री भैरवनाथ त्यांना कायदा शिकवतीलच. सतत पुढे पुढे करणे म्हणजे नुसती डोकेफोडी. त्यांना मी शांत रहा म्हणून सांगितलं तर ते ऐकायला तयार नसतात. असे दसून येईल की दोन प्रकारच्या शक्ती कार्यरत असतात. एक आहे बाहेर टाकणारी (सेंट्रिपिटल) व दुसरी आत ओढणारी (सेंट्रीफ्यूजल). एक तुम्हाला मधोमध आणते तर दुसरी केन्द्रापासून बाहेर फेकते याचे कारण म्हणजे परमेश्वरी राज्यात सगळ्यांना पुरेल एवढी जागा कोठून असणार? आता प्रत्येकजण माझ्याशी पत्राने परस्पर संपर्क साधायचे पहातात. काही २५ पानांची पत्रे असतात. अशा प्रत्येक पत्राची दखल घेण्यास मला एवढा वेळ आहे का आणि पत्रे वाचली तर त्यात माझी आई अशी आहे कवि माझ्या आईचा काका, भाऊ इत्यादी विषयी शुल्लक गोष्टींनी ते भरलेले असते. मला त्यांच्याशी काय कर्तव्य आहे ? सर्व सहजयोगी नात्यात आहेत. तुमचे इतर नातेवाईकांशी मला काही कर्तव्य नाही. जोपर्यंत तुमचे नातेवाईक सहजयोगात येत नाही त्यांच्याविषयी मला काही करायचे नाही कवि तुम्हालाही काही करायचे नाही. देवही त्यांच्या विषयी काही करू शकत नाही. अशा लोकांबद्दल मला कधीही सांगू नका. त्यांनी सहजयोगात यावे. तुमच्या परिचयाच्या एखाद्या व्यक्तीबद्दल माझ्याकडे तरफदारी करून माझ्याकडे बलिकूल आणू नका. कारण मला त्यांच्याशी काय कर्तव्य ? फार तर त्याला माझा फोटो देऊन त्यावर मेहनत करायला सांगा. एकदम कोणाला बरे करण्याच्या भानगडीत पडू नका. त्याला फोटोपुढे बसवा. डावीकडचा रोग, उजवीकडचा रोग व तसिरा मध्यवर्ती संस्थेवरील अशा तीन प्रकारचे आजार असू शकतात. डावीकडील जे त्रास असतात ते मानसिक प्रकारचे, उजव्या बाजूचे शारीरिक कवि बौद्धिक व मधल्या संस्थेवरील म्हणजे चुकीच्या गुरूंचे अथवा अनाधिकाराने वापरलेल्या ज्ञानातून निर्माण होतात. या तनिहीत तुम्ही तरबेज झाला तर फोटोवरून सुद्धा दुसऱ्याला काय त्रास आहे हे सांगू शकाल. लवकरच या रोगाविषयी आम्ही एक पुस्तक प्रकाशित करणार आहोत. म्हणजे मला श्री माताजींनी असे सांगितले, हे आणि ते असे कोणालाही सांगू नये. सगळ्यांनी एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहिजे की तासन्तास ध्यान करण्याची जरूरी नाही. फक्त दहा मिनिटे पुरे. ध्यान लागण्यास एवढा वेळ लागता तर ते मूर्खपणाचे म्हणावे लागेल. असला वेडेपणा टाळा. तुम्हाला एखाद्या स्थळी जायचे आहे व त्याला एखादे फाटक आहे तर त्यातून आत प्रवेश करण्यास कती अवधी लागतो. पण तुम्ही जर नशिचय केला तर नशिचितीअधिक वेळ लागेल. डोंगर चढायचाच नशिचय केला तर नशिचिती अधिक वेळ लागेल. डोंगर चढायची जरूर आहे का? साधी गोष्ट बकित करण्याचा हा प्रकार म्हणजे सहजयोग नव्हे. तर आजचे हे भाषण अतिशय महत्त्वाचे आहे. त्याचे भाषांतर करून सर्व केंद्रांना पाठवावे.

1989-1225, Christmas Puja: You Have Christ Before You

[View online.](#)

आजचा दविस आपण ख्रिस्ताच्या जन्माचा दविस म्हणून मानतो आहे .पुष्कळ लोकांनी मला वचिारलं की तुम्ही ख्रिस्ती धर्मात का जन्म घेतला . तर त्याला कारण दोन एकतर माझे आई वडील अत्यंत वशिष लोक होते .काहीतरी वशिष ,अत्यंत धार्मिक आणि फार उच्च प्रतीचे लोक होते ,असे आजकाल मळिणं कठीण आहे .आणि माझ्या आईने फर्ग्युसन कॉलेज मधून हॉनॉर्स गणतिात केलं होत ,आणि रिंग्लर परांजपेची शषिया होती, आणि वडील संस्कृतचे पंडति होते ,त्यांना चौदा भाषा येत असत ,आणि अशा दोन पुण्यवान लोकांच्या घरी आम्ही जन्माला यावं असा आम्ही वेत केला ,त्यात आणि ख्रिश्चिन् होते ते बर ,ख्रिश्चिन् लोकांची आपल्या हडिस्तानात अशी वाईट स्थिती आहे की त्यांना अस वाटत की ख्रिस्ति हा इंग्लंड ला जन्माला आणि इंग्लिश लोकांचं अनुकरण करायचं ,त्यांच्या सारखं वागायचं ,त्यांच्या सारखे कपडे घालायचे , तस हुडदा यच ,हे सगळ काही म्हंजे ख्रिश्चिन् धर्माचं लक्षण ही पहिली गोष्ट आणि दुसरी म्हंजे आमचे प्रॉटेस्टंट ख्रिश्चिन् जे आहेत ते म्हंजे बुद्धवादी त्यामुळे त्यांनी ख्रिस्ताला आपल्या बुद्धी त बसवले आहे, त्या चाकोरीत बसवले आहे ,आणि त्यानं चय पेक्षा जास्त धर्ममार्तंड मी बघतिले नाही इतकं अत्यंत अंधश्रद्धा ने भरलेली लोक आहेत ,अत्यंत,त्यांना काहीही कोणच कसलही चालत नाही ,रविवारी उठायच तयार बयार व्हायचं काहीतरी चर्च ला जायचं घरी यायचं झाल काम संप ल , सगळा धर्म तथि आला कामाला आणि बाकीच्या वेळेला उखळ्या पाखाळ्या काढत बसायचय म्हंजे त्या बाबतीत महाराष्ट्रीयन तेव्हाडा भाग जर सरला तर बलिकुल आपल्या महाराष्ट्रीयन बायका पुरुष असतात ना त्याच काढ याच काढ ,आणि ख्रिश्चिन् झाल्यावर सुद्धा जातीयता त्यांच्यात , म्हणजे आम्ही लोक आता शालविहान चे वंशज आणि शालविहान यांचं आता हे फार मोठे राजपूत होते चीतोडगडचे तर त्यांचं नाव आणायचं कुठून तर आता त्यांना शहाणा व कुळी मराठा बनवल ,आणि त्यांना साळवे अस नाव त्यांनी दिलं ,आणि त्या शहान व कुळीतले ख्रिश्चिन् च आम्ही लग्न करणार ,कुठ मळिणार शहाणं व कुलतिले इथेच मळित नाहीत तर त्यांच्यात काय मळिणार ,मग तुमचं गोत्र काय इथून सुरवा त , हद्दि लोकांना पण त्यांचं गोत्र माहिती नसतं ,पण ख्रिश्चिन् जे मराठा आणि ब्रम्हणातले झालेत त्यांना पक्कं माहीत आहे त्यांचं गोत्र बतिर ,लग्न करायचं चर्च मध्ये जाऊन झाल तर झाल ,पण घरी येऊन सगळे तेच प्रकार ,अगदी त्याच्या मुळे मला सगळ माहिती आहे,अजबित काही मग तकिडे ख्रिश्चिन् धर्म दसित नाही ,हे सगळ घास घालणे हे सगळं काही संबंध प्रकार तसा च्या तसा. म्हणजे नावाला ख्रिस्ती व्हायचं, आणि त्यातली एव्हडी तरी बाब त्यांची सुटली असती की जात नको तर ते ही सोडायच नाही .ते तस च्या तस म्हणजे एथे पर्यंत की आमच्या सगळ्यांच्या कुंडल्या काढल्या हो ,आणखी आपल्या कडे एक वाईट रीत आहे अतत्या कडे देता येत ,माझ्या दोन्ही बहिणीना आत्या कडे दली आणि माझ्या भावला मामा कडे दलि म्हटल नशीब माझ्या वेळेला असा काही प्रकार नव्हता . आणि गांधीजीच्या वेळेला गांधी जीकडे गेल्यावर ते म्हणाले सगळ्यांची लग्न बाहेर करा .त्या मुळे आम्ही सुतलो .नाही तर आम्हाला पण मामा नाही तर आत्या च्या घरी देऊन टाकले असते .हा असला प्रकार या क्रिस्ती लोकांचा .दसियाला फार सोजूवळ दसितात हे लोक.पन आकलेचे बारा वाजलेले आहेत.कही त्यांच्या डोक्यात जाणार नाही .आता माझे या भारतात कति क्रिस्ती शशिय आहेत माहीत आहे का.इन मनि बाबा मामा सोडून कुणीही नाही .आणि सगळ्या न माझ्यावर बहषिकार टाकला . क्रिस्ती म्हणतात की मी हद्दि धर्माचा प्रचार करते आणि हद्दि म्हणतात की क्रिस्ती धर्माचा प्रचार करते .अरे सन्यसलि कुठली जात असते का .हा प्रकार म्हणून मी याच्यात जन्म घेतला .आणि इतका मला अंदाज आला होता सुरवातीला की हे लोक क्रिस्ती च्या नावावर काय तमाशे करू लागलेत .आणि आता क्रिस्ती नंतर जन्म घ्यायचा म्हटल्यावर आता इथेच घ्यावा आणि बिघा व मग सगळ्यांना .जर ते सगळे प्रकार यांचे माहीत नसते तर या सगळ्यांना मी ठिकाणावर आणल नसत .. म्हणजे हा सगळा प्रकार मला माहीत होता म्हणून यांच्या बरोबर मी बोलू शकले याना भेटू शकले ,यांच काय चुकल ते मला कलाल .पण हे जातीच खूळ इतक असत की तुम्ही मुसलमान झालात तरी डोक्यात असत बौध् धर्मी झले तरी जातपात बघतात .काय आपल्याला रोग लागलाय जातीचा ,जातीतच लग्न करायच काय फायदा आहे मला समजत नाही .मग तो दारू डा असेना मर्तुकाडा असेना पण जातीतच लग्न करायच .मग तो मूलीना मारेल ,त्यांना मारुन टाकल तरी चालेल ,हे पाप आहे राक्षशी पणा आहे, आपल्या पोटाच्या पोरी ना तुम्ही असे कराल का,लहानपणी सगळे लाड करणार आणि मोठी झाल की जा चुली त ,नाहीतर बहिरिति उडी मर.कही केल तरी चालेल , हुंडा द्यायचा,हे सगळे जातीचे प्रकार तोडले पाहजित .आता मला बघायच आहेकी आपले सहज योगी तरी कति मुल मुली बाहेर लग्न करतात . त्यांच तरी सुटलाय का ,म्हणजे क्रिस्ती होतो आम्ही आमच सुटल नव्हत .आता सहज योगी झाल्यावर तरी सूट तय का ते आता बघायच. त्या च्या वर ही सुटणार नाही ,जात अहो पण त्या जातीचा तुमचाकाय संबंध ,हे तुमचे सोयरे आहेत ना प्रत्येक दविशी कोणाचाही पेपर उघडला ,त्या मुलीला जखमा केल्या ,तलि बहिरिति टाकलं ,दुसऱ्या मुलीला जाळून टाकलं .बघून बघून माझं नुसतं चित्त खवळून गेलं .दोन दविस पासून मी हेच बोलते आहे सगळा सहज योग्य करून पण जर तुम्ही जातीपातीत जात असाल तर तुम्ही सहज योग्य सोडा ,आमचा तुमचा काही संबंध नाही ,तुम्ही त्या जातीतच जाऊन मरा ,तथिच जोडे खा ,हुंडा नाही दलि म्हणून ,तुम्ही हे पाठवलं नाही ते पाठवलं नाही असं कस व्यवहार केला नाही ,अमुक पाठवलं नाही तमुक पाठवलं नाही ,सगळे भकिारडे इथून तथिून .त्यांचा कसला समाज ,अशे मागासलेले आपण कति आहोत ,अगदी जंगल्या सारखे आपण वागतो .सहज योगात मुळीच जातपात चालणार नाही , ज्यांना जातपात ठेवायची आहे त्यांनी कृपा करून सहज योग् सोडून जावा .हा हे माझं म्हणणं नाही की तुमचं जर जातीत लग्न झालं ,आम्ही ठरवलं होत की जातीत लग्न करायचं नाही ,दोन्ही जातीत नाही पण आम्ही कति प्रयत्न केला तरी आमच्या नशिबी हेच दोषे जण आले ,आम्ही इतका प्रयत्न केला की बाहेर लग्न व्हावीत मुलीची पण ते काही जुळलं नाही .तेव्हा आज ख्रिस्ति च्या या जन्माच्या शुभ प्रसंगी आपण असा वचिार केला पाहजि , की त्यानी एव्हडे आपल्या साठी हाल सोसले,आणखीन त्याला क्रॉस वर चढवल ,खांबी दलि ,मारुन टाकला ,हे सगल आपल्या साठी झाल ना .कारण आपण मूर्ख होतो .पण आता आपल्या मूलीनाच आपण सुलावर चढवतो आहे म्हणजे केव्हडे मोठे आपण खरे लोक आहोत बर ,मूलीना सुलावर चढवून टाकायच ,बोललसि तर खबरदार ,तुला मी मारुनच टाकनि तुझ्या नवर्याचा मी खून करून टाकनि , बाकी मर्दुमकी काही नाही ,मुलीवरच सगळी मर्दुमकी चालवायची .रामदास काय म्हणतात मराठा त्तुिका मळिवावा ,तर मराठ्याना बघायला गेले तर कुठे गेले मराठे ,बस्त्याला बसले ,तलवारी कुठे आहेत ,आता तलवारी कुठे माताजी ,फेते लाउन बसलेत तकिडे बस्त्याला ,हे नवीनच काढलाय बस्त्याला ,मूर्खाना काय साड्यंच समजत का , साड्या खरेदी करा म्हणाव आणि नेसा नंतर .शहणाव कुळी आहेत म्हणे ,तर ह्या सर्व गोष्टीन च्या मुळे कधी कधी अस वाटत की एव्हडे मोट मोठाली आपली अवतरन झाल ,इतके उदाहरण झाले अहो तहत कति वर्षा पासून जाती पाती वर लोकानि अगदी शरसंधान केल पण ते कुणाच्या डोक्यातच जात नाही का

.गांधी जेन्ना पुतळा उभारा त्याना हार घाला ,ते गांधीजी काय बोलत होते ,टळिक काय बोलत होते ,आगरकर काय बोलत होते,आगरकरणी तर केव्हड ब्राम्हणांनं वर काढल ,दासगानू काय म्हणत होते ,नुरसहि सरस्वती काय म्हणत होते ,अहो ते काय जरी असले तरी माताजी आम्ही माली आहोत ना मग माली टच लग्न झालेल बर ,आणति माली करतो काय तर तसा चांगला अहेपण तो दारू पतिं आणबायकांचा पण नाद आहे म्हणे ,पण तो माली आहे ना मग काय,पण तो तुम्हाला स्पेशल काही करणार आहे का , असा क्राइस्ट न असा आपला त्याग केला,जगात आले कति मोट कार्य केल,कुठे जन्मले ते बघा ,कस त्यानी करून दाखवलेले आहे ,की एका कुमारकिच्या पोटी जन्म घेतला ,कति पावत्रिय आहे त्याला ,आणति पावत्रिय परमेश्वरई आहे ,आता कुमारकिच्या पोटी जन्म झाला तर झाल सगळेच मरायचे लोक .चुक पुरुषाची असली तरी त्या मुलीलाच मारायच ,तुझच चुकल ,एखाद्या पुरुषाने बाईला टाकली तरी तीचीच चुक ,अरे त्या बाईला टाकली त्या पुरुषाने त्याच नाही चुकल त्या बाईच च चुकल आणतिने झुरून झुरून मरायच .कुणाला वैध व्य आल तर त्या बाईने तच्या नवऱ्याला खाल्ल,खाल्ल म्हणजे खाल्लच व्यवस्थति .हे प्रकार क्रसिटी धर्मात नव्हते,म्हणून आमच्या पूर्वजानी क्रसिटी धर्म घेतला .पण त्यातले जे भोपळ्याचे प्रकार पहिले ,त्यातले जे डोक्याच जे भोपल झाल आहेत पाहून मी थक्क झाले तर आता जायच तर कूट जायच आणखी .आता कोणाचा धर्म आहे तर हा आपला सहज धर्म आहे ,या मध्ये बुद्धी ही तल्लख पाहजि ,अक्कल पाहजि आणरिधिय ही मोट पाहजि आणसिगळ्यात मुख्य म्हणजे आपण मागसलेले नाही आहोत ,अल्दरा मॉडर्न लोक आहोत आपण ,मॉडर्न च्या पण वर गेलेले ,प्यरामोडारनजिम आहे सहज योग म्हणजे ,तेव्हा घरात टेलफोन लावा ,टेलविजिन लावा सगळ लावा पण मुलीला मात्र चूप बस तकिडेच का तर अहो उद्या सासू मारेल तलि नदिन थोडीशी तलि प्रॅक्टिस आसूद्या . पण तलि मारायला कशाला पाठवता त्या सासू कडे ,म्हणजे तुम्हाला काही प्रेम आहे की नाहीया मुळीच .आज क्रसिटा च्या या जन्मा दविशी सगळ्यां नहिं व्रत घेत ल पाहजि की आम्ही जाती पती मोडून काढणार ,एकदम आम्ही हे मोडून काढणार .एकवेळ ब्राम्हण मोडतील पण मराते नाही मोडायचे .म्हणून मराट आ मध्ये एकही संत साधू झाला नाही आज पर्यंत . एक मीच आहे म्हटल तर बाकी एकही संत या मराट आ मध्ये झाला नाही कारण ते तकिडे जाउ न बसतात ना ते बस्त्याला ,ते ध्यानाला कधी बसणार आहेत .तेव्हा आपल्या मुलीचे असे हाल करू नका .त्यांच आयुष्य ठीक करा आणडोक उघड करा .भुता च्या आहारी जायच नाही .क्रसिटा च्या आयुषाला फारच थोडे दविस असे मळिले की तो लोका ना समजावून सांगू शकला फक्त चार वर्षात कति काम करून गेले ते .पण त्याची घाण मात्र या लोका न करून टाकली .त सच आपल्या इथे जात पात नको म्हणून सगळ्या सुधारका नडितकी मेहनत घेतली पण आता जातीच म्हणजे इतक मोट शेपूट ला उ न घेटल आहे की एक वेळ शरीर तुटे ल पण शेपूट तुटणार नाही अशी वेळ आली आहे .आणहे नवीन च उगवलेले आहे,तुम्हाला सांगते जेव्हा गांधीजी आम्हाला सांगत असत जवळ जवळ ही गोष्ट आहे तसि चाळीस वर्षा पूर्वीची तेव्हा कुणी जातीत जातीत लग्न केल तर लोक त्याना वाळीत टाकत असत .की हा कोण मागसलेला मूर्ख माणूस आहे ,कोण च्या खेड्यातून आला काय खेडवळ ,लोक त्याच्या बदल बोलत असत असे ,आता उलट झाल आहे आतां मोठमोठाले श्रीमंत ,शकिलेले ,वद्वान बसून चर्चा करतात की साडी कोणती द्यायची .वा वा वा अशी प्रगती आपण करून ठेवली आहे .आणनाही बोलल तर रुसयच ,राग वायच ,कुठल्या स्ती ती ला आपण आलोय आता ,अहो आम्ही असे धूरंदर लोक पाहलित आणहिं कुठले हे बाजार बून गे मला समजत नाही कुठं न आले ,कोण च्या देशातून हे बाजार बून गे इथे जन्माला आलेत .भलत्या गोष्टी करायच्या ,काही सुधदा त्याच्या बदल मोठेपणा नाही .तर आजच्या या मोठ्या समारंभा दविशी एक च वनिती आहे की क्रसिटा ला तुम्ही वचन द्याव की तू जात पात मानली नाहीस तशी आम्ही पण मानणार नाही .अस वचन मनापासून सगळ्यां नदियाव .कोणतीही जात पात मानायची नाही .आणतिच मी आता या सहज योग्या ना समजावून सांगत होते . खरसिमस पूजा, पुणे

View [online](#).

Sarvajani Karyakram Date 26th December 1989: Place Pune Public Program Type [Original transcript Marathi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] सत्याला शोधणा-या सर्व साधकांना आमचा नमस्कार सत्य काय, आणि असत्य काय हे सुद्धा जाणण्यासाठी आत्मसाक्षात्कार पाहीजे ज्यांना आत्मसाक्षात्कार आला नाही, त्यांच्याबद्दल कवरिने म्हटलं आहे, "कैसे समझावूं, सब जग अंधा।" आत्मसाक्षात्काराशिवाय ती सूक्ष्मदृष्टी येत नाही, ज्याने चराचरांत पसरलेली ही परमेश्वरीशक्ति आपण जाणू शकती कोणीही उठाव, आणि म्हणावं परमेश्वर नाही, हे आजकालचे प्रकार आहेत, यण हे अशास्त्रीय आहे. तुम्ही त्याबद्दल काही गहनतेने तुम्ही त्याबद्दल काही माहिती घेतली को? वचिार केला आहे का? आणि सगळ्यांत कमालीची गोष्ट आहे की हा संबंध वारसा ह्या महाराष्ट्राचा आहे. या महाराष्ट्रांतच हे एकेकाळी आणि तेच कार्य आम्ही करत सगळं कार्य झालेलं आहे आहोत. हे कार्य करीत आहोत आणि पूर्वी एकेका माणसाचं फरक पडणाच की सामूहिकतेत आम्ही. हे कार्य होत असे- पण कुंडलनी जागृतनंतर तुम्ही आकाशांत उडता कवि पाण्यावर चालू शकता असले प्रकार मी कधीही म्हटले नाही- उतट ह्याच्या मी वरिधात आहे. कारण ह्या क्षुद्र संधिदया आहेत. आणि श्री ज्ञानेश्वरांनी पण असं कसं म्हटलं असेल वरं त्यांच्याबद्दल बोलतांना लोकांनी जीम लू जवरावी ते वर पण काय म्हटले तरी, काय ती वसुति त्यांच्या दोन औळीतरी तुम्ही शकतां का? ते त्यांच्यावर कोरडे औटायत। दोन अलपर डोंगलशि शक्ति तुम्ही मोठे शहाणे झालांत? तहानपणी मी ज्ञानेश्वरी वाचली होती आणि म्हटले काय हे अवतरण आहे, अवतरण ते काय समजेल माणसाला? आत्मसाक्षात्कार झाल्याशिवाय तुम्हाला काहीही ककत नाही, आणि त्याच्या पलकिडच्या ह्या गोष्टी आणि तुम्हाला काय कळणार, ही मंडळी कोण होती आणि सांगायला गेल तर, "तुम्ही खोटे सांगतां" कारण हे अतशिहाणे, त्यांचे बैल रकिामे। त्यांचे अमृतानुभव हे पुस्तक तुम्ही वाचावं ते पुस्तक मी जवळजवळ रोज थोडस वाचते. सरे अनुभव, इतके गहन अनुभव आहेत पण ते सगळ्यांना, सगळ्यांना समजण्यासारत नाहीच. सूक्ष्म बुध्दी पाहीजे त्यांच्यात एक सूक्ष्मता पाहीजे आत्मसाक्षात्कारी मनुष्यच ते समजू शकतो- आणि त्याबाबतीत भलताचे अट्टाहास करून मला आवाहन दिले की तुम्ही जर पाण्यावर चालायला सांगाल, मी कधीच सांगत नाही ते टी एम बाले मॅडिटेशन, सांगतात, दूनेडेन्टल त्यांनाच जाऊन अपोजशिन करा न. त्यांना करणार नाही कारण त्यांचा सौदा पट शकता. माझ्याबरोबर या अशा गोष्टी मी अस कधीही म्हटले नाही. कुंडलनीने जे ज्ञानेश्वरीत म्हटले आहे की मनुष्याची प्रकृति ठीक होते. चेह-यावर सतेजता येते. जीवनाम ये संतुलन येतं- ती सर्व कार्ये सहजयोगामध्ये होतात. न आता ही, इथे जी मंडळी गाणी म्हणत बसली होती, ती तुम्हाला काय नरिबळ वाटतात? की सबळ वाटतात? मी म्हणते, हे जे लोक असं म्हणतात, त्यांना सगळ्यांना ओळीने उभं आश्चर्याची तर गोष्ट अशी आहे की या पुण्यामध्ये हे करा आणि सहजयोग्याला वधा. लोक, सरोसर एखाया वहीरीत रहावं तसे राहाताना म्हणजे काहीही माहीती आमच्याबद्दल काढली नाही. दिलीला डॉक्टरसना एम डी- ची पदवी मळाली कारण त्यांनी काही काही रोगांवर प्रयोग केले. त्यातला पहीला जो होता तो फजिकल फटिनेस, म्हणजे त्याने मनुष्याची तब्येत कति चांगली होते, प्रकृति कति सुधारते, याच्यावर त्याने वसिसि केला. त्याला एम डी ची पदवी मळाली- दुसरा त्याने केला होता तो पपलिप्सी आणि अस्थिमावर पपलिप्सी काय आहे, कवि अस्थिमा काय आहे, हे सायकोसोमॅटिक डिसीओस कसे असतात, ते सगळे त्याने काढून आणि सिध्द करून दिलं, की सहजयोगाने ते ठीक होतात. तसि-या डॉक्टरने, मला अस बाटतं की स्ट्रेस आणि स्ट्रेनवरती फार काम कैल आहे. तधिंनाही एम डी. र्या पदया मळाल्या. अहो, मला समजत नाही, हे तुमचे ममानव मला भेटायला आले होते. त्यांचे पहिल्यांदा त्यांच्याशी बोलायचं, तर कसं? त्यांना मेडीकलच पकही तर ज्ञानच जैमतेम आहे. अक्षर समजत नाही. सायन्सचे दुसरं अक्षर समजत नाही. मी परिऑडिक लॉजवर बोलायला गेले, तर त्यांना काही समजल नाही काहीही समजत नाही. तीन तास बसून, त्यांना मी सगळे समजावून सांगितले की आंतमध्ये कुंडलनी काय असते, कशी असते उठल्यासुटल्या प्रत्येक माणसाने अशी संस्था काढायची-से बनकण्यासाठी गव्हर्मेंटकडून पैसे उकप्याचे चंटे आहेत. ज्या लोकांना आत्मसाक्षात्कार झाला नाही ते डोकस नाहीत. ते स्वतः आंधळे आहेत आणि आंधळ्यांच्या हातामध्ये तुम्ही लाठी दिली, तर तो सगळ्यांना एफसारखा मारती त्याल. सर सोट काय कळणार? फवत आत्मसाक्षात्कारी लोकांचा अधिकार आहे. ही अनाधिकार चेष्टा आहे आणि मी ह्या बाबतीत नरिम्लनाच्या ह्यांना घेणार आहे आता त्यांनी आम्हाला आन्हान दिले आहे. असल्या भलत्या गोष्टीसाठी आहान घेण्यात काय अर्थ आहे? पण माझ आव्हान हे आहे की ज्या गोष्टी मी म्हटलेल्या आहेत त्यावर तुम्ही नाही अशा सिध्द करून दिल्या, की हे सोट आहे. - दोन लाख रूपये देईन सगळ्या लोकांना तर मी तुम्हाला आज हजारो लोकांना सहजयोगाने फायदा झाला. या आपल्या देशामध्ये, जथि इतकी गरबी आहे, जथि कोणाचा इलाज होणं कति कठीण आहे. आतां हे बीमंत होते, म्हणून त्यांना उभं केलं मी कारण, - पण कति गोरगरावांना मी ठीक केलं आहे, त्यांचे तुम्ही ऐकाल कति लोकांचा फायदा झाला आहे, जनंत आहेत. त्यांची प्रकृति ठीक झाली पाहीजे. त्यांच्यासाठी अंगीकृत राहू डब्ल्यू. एच. औ. तुन आम्हांला नरिप आला होता, पण मी म्हटल मी कोणाचं शकत नाही आणि आता रशियाला आम्हाला सरकारी रैकगुनशिन मळाली आहे. आमचं काम बघून, सात डॉक्टरसनी लंडनमध्ये रसिर्च केला ते बघून त्यांनी आम्हाला सरकारीरतिया आमचाच एक ऑर्गनायझेशन संबंध रशियात एकच उहे जो, बाहेरचा असून त्याला गव्हर्मेंटने रैकगुनशिन दिली आहे. ते आम्हाला जमिनी देणार जाहेत. तथि हजारांनी लोक येतात आणि इथे अतशिहाणे, तर जे तुमच्या पुण्याला बसलेलं आहेत, ते कुमाचं भलं करीत नाहीत आणि कोणी करतेय तर त्याच्यामागे हात धुऊन लागतात - हे कायतरी राजकारणी प्रकार दसितो आहे मला- सुरवातीला ते सकाळचे पेपर माझ्यामागे लागलं होतं. आम्ही सगळ्या मरवानगी घेऊन, एक घर बांधायला या पुण्याला "पुण्य पठणम्" म्हणतात, म्हणून आम्ही आलो कुटून हे पुण्य पठणम् आहे? तर त्याच्या सगळ्या परवानग्या घेतल्या- सगळे वचिरलं, माझ्या यजमानांना दोन लॉट्या डॉक्टरेटसू मळाल्या आहेत. एक इंग्लंडला, पक इंडियाला, त्यांना वचिरून, सगळे व्यवस्थिति. आम्ही काययांत राहाणारी माणसं आणि आमच्यामागे हात पुऊन लागलेत हे सकाळवाले, इतके की ते घर मौडायच्या मागे कारण तथि कलिडर्सना ह्यांनी जमिनी वकिलेल्या होत्या आणि कलिडर्सकडून अजूनही पैसे घेत आहेत हे लोक आणि त्यांच्या पोटावर पाय जाला कारण मी काय एन जे वगैरे करून घेतलं नाही, आणि कायदा आला. त्यांच्या पाटावर आला पाय। मग मला काय माहीत, मला जर आधी म्हटल असतं की इथे आम्ही असे घंटे करणार आहे, बाबा, मी कुठेही गेले असते, माझ्यामागे हात धुऊन एक वर्ष, खोटेनाट अगदी अजवात ना। सोट लहीलं आणि खोटे बोलायला तर कांही लागतच नाही हे तुमचे मानव तर इतके सोटं बोलतात आणि मला म्हणे कुंडलनी माझी जागृत करा. अशा माणसाची कुंडलनी सात जन्मांत कधी जागृत होणार नाही. आणि ह्या माणसाला तुकारामांचे कवि ज्ञानेश्वरांचे पायतरी धरता येतील कां? काय आहेत बोलायच्या गोष्टी कोणीही उचलायचे

तोंडाला लगाम्यायचा नाही! वाट्टेल ते बोलायचं, कोणाच्याही वरिध्द । आणि कोणाचीही मनं दुखवायची- अहो, त्या महंमद साहेबांच्याबद्दल एक अक्षर तो रशदी बोलला, एक अक्षर तो बोलला तर सारे ते मुसलमान लागले आणि आपल्या इथे या संतसाधूच्या वरिध्द हे लोक बोलायला, ह्यांना काय ज्ञान आहे? हे काय आत्मसाक्षात्कारी आहेत? हे समजतात काय स्वतःला? इतक्या वर्षापासून ज्या लोकांनी आत्मसाक्षात्काराची एवढी सृण सांगितलेली आहे, त्यांना सगळ्यांना मुरसात काढलं ह्यांनी? रामदासस्वामींनी सांगितलं होतं की कुंडालीनीच्या जागरणाने माणसाचा संबंध परमेश्वराशी होतो. योग होतो. त्यांना वचिराल की कर्ती वेळ लागेल. त्यांनी एकच शब्द सांगितला की "तत्सण" पण अधिकार पाहीजे त्याला आणि घेणाराही थोडा बहुत अधिकारी असला पाहजि- तीन तास या गृहस्थाला मी समजावत बसले, कसकसं समजावलं पण अगदीच हाता आहे. त्यांचे. मग यांची पूर्वीपटीका कळली की हे वर्धाजेलमध्ये कांहीतरी उपद्रव ज्ञान जेमतेम म्हणून बंद झाले होते आणि मग त्यांनी असं म्हटलं, की मला इथे जेवण आवडत केलं, नाही. तर मग जेलरसाहेब म्हणाले, "बरं मग तुमचे घरून जेवण मागवतो. जेवण सोडलं मग म्हणाले, "तुम्ही क्षमा मागा आणि त्यांनी तर घरून जेवण आलं मग हे. थंड होतं ही यांची पूर्वीपटीका कुठेही कांही धंदा नसला जा तर जेवणासाठी, क्षमा मागून नघाले . , की काढायची अशी ही कांहीतरी संस्था, आणि त्या संस्थेचं महत्त्व करायचे. "हे गडकरी" मी गडकरीना कधी स्वतःबरोबर एक गृहस्थ घेऊन आले म्हणे सारख सोट दोलत होते इतका सोटा मनुष्य तो काही गडकरी मनुष्य नव्हता भेटले नव्हते. . आज उठून ज्ञानेश्वरांवरती इतक बोलती. अहो, त्यांच्या पायाच्या धुळीची लायकी नाही तुम्हाला आणि खबरदार, परंत जर कोणी केलं तर खरोसर मी या लोकांवर केस करीन. तर आतापर्यंत महामूर्ख आहेत सगळे। समजावून सांगता सांगता मी म्हटले होतं. जाऊ द्या, क्षमा करा. मला पूरेवाट झाली. यांना कांहीही समजत नाही. हां, हे कबूल आहे की अंधश्रद्धा आहे त्याबद्दल मी जवकजवळ एकापिसे सत्तर इतकंच नाही, जे जे भांद लोक आहेत, हेही सांगले आहे सालापासून स्पष्ट सांगते आहे, . ते कशी असते, आहेत त्या प्रत्येकाच्याबद्दल मी सांगितल आहे आणि अंधश्रद्धा सराब गुरू ही मी सांगितलं आहे. त्याचा मला अधिकार आहे नुसते सरस्वती होते, त्यांना अधिकार . यांना काय अधिकार आहे? कोणीही अशी जी मंडळी होती, त्यांना अधिकार होता होता. उठाव धर्मावर बोलाव? कोणीही उठावं आणि देवावर बोलाव? यांना अधिकार काय? मला समजत नाही या पुण्यामध्ये असे न्यूजपेपर चालतात तरी कसे, हे बैजबाबंदारा म्हणजे लोकच गडबड आहेत. लोकसत्ता म्हणे ही लोकं बसलेली, ही लोकं नाहीत. चारपांच पोरं कुठूनतरी आणली आणि पैसे देऊन त्यांना उभं केलय तर ही लोकसत्ता झाली? नी हे केसरी, टळिकांच्या वेळचे लहिलिलं केसरी आज सकाळचे त्याने बेजबाबदारपणे कापून दिलंय आम्हाला काहीही न वचिरती, आम्हाला एक अक्षराने त्याने वचिरले नाही कारण त्यांना माहीत आहे, माताजीना सगळे माहीती आहे म्हणून त्याच्याजकक - टैप्स नव्हत्या त्या टेपस दिल्या मग टेपेकॉर्डरपण दिला- टेप करून घ्या म्हणून- मग घरी जाऊन तुम्ही वचिर करून मग होक कमी अही डोके तर पाहीजे समजायला- हे गंभीर वषिय जाहेत आणि गहन आहेत. आहे. डोक पाहीजे त्याला- पण मला आश्चर्य वाटतं, हे आपला वारसा, महाराष्ट्राचा अहो हो पुण्यपटणम् मुंबईला हे लोक येतात. हे मीठे मोठे वद्वान आहेत यांच्या पायाच्या धुळीबरोबरचे नाहीत हे लोक? इतके सुशिक्षित, शकिलेले लोक इथे येतात. तुमच्या मुंबईला येऊन नमन करतात, डोक टेकतात तथि, ही योगभूमी, हे कळणार कस? आता भूतं आहेत की नाही इयपर्यंत लोकांचं चाललेडं आहे . पण ही भूतं नाहीत पण आत्मसाक्षात्काराश्रयाय होत नाही आत्मसाक्षात्कारानंतर, कथावरून त्याची सध्दता आहे . जर तुम्ही आकाशात पाडील तर तुम्हाला चैतन्यही दिसू शकत आणि हे, ज्याला तुम्ही डेड मागेच बरेच दविसांपूर्वी स्पीरिटस् म्हणता ते ही दिसू शकत ते असे लूप्स मध्ये असतात. मी सांगितल होतं की हे जे "डेड सोलस" आहेत. असे आत सात लूप्समध्ये असतात आणि आपल्यामध्ये जो सोल आहे. त्याचेपण सात लूप्स असतात आणि आपल्या सेलमध्ये पैशीमध्ये दसितात. परवा एक आमचे डॉ-मथिरा म्हणून आहेत, फार मोठे वद्वान आहेत, कॅनडाला त्यांनी मला लहून पाठवलं, "माताजी, याचा शोध लागला याचा शोध लागला". लोक सांगतात की सात लूपस आहेत सेलमध्ये आती सात लूपस काय. दूसरी गोष्ट मी सांगितली होती, कार्बनचा अँटम धरला, त्यांना काय माहीत कार्बन काय आणि काय अगदीच काही माहीत नाही हो, बलिकुलच अगदी आमच्याकडचे चपराशी बरे, असे आले तथि म्हटल कार्बनला व्हेलन्सी कर्ती असते? व्हेलन्सी काय असेल. ते ही माहीत नाही. कार्बनला चार व्हेलन्सीज असतात. म्हटले की कार्बन हा मुलाधार हे चक आहे- त्याचा मूळ धातू, कारण तथिनच मग अमायनो औसडिस वगैरे बनतात. आधी औरगोनिके केमिस्ट्रीमध्ये मग त्याच्यानंतर ते अमायनो . यांना ते काहीच माहीती नव्हतं अँसडिस नंतर बनतात बर त्या कार्बनमध्ये चार व्हेलन्सी असतात. गणपतीला आपण नैहमी चत्वारि म्हणती चार हात आहेत त्याला, तसेच आपल चारच पाकळ्या. मी म्हटले की तुम्ही कार्बन अँटमचे माडेल पेल्वहीक प्लेक्सस, त्यालासुद्धा बनता. तर वरळीकर म्हणून एक फार मोठे सायन्टिस्ट अमेरीकेला आहेत. इंडियन, त्यांना. फार मोठ पारतिपकि मळिणार होतं ते मसि झालं- त्यांना मी म्हटल तुम्ही यावर रसिच करा त्यांनी मग स्टडी केला आणि योहान म्हणून दुसरा एक मोठा सायन्टिस्ट आहे.त्यांना मी म्हटल तुम्ही कार्बनच्या अँटमचे एक मोठ मॉडेल बनवा तो मॉडेल बनवला आणि मी जस सांगितलं होतं की तुम्ही जर याला डावीकडून पाहीलं तर उजवीकडे तुम्हांला औकारासारखे दसिल आणि उजवीकडून पाहीलं, डावीकडे तर तुम्हांला ते स्वसतिकिसारखे दसिल आणि सालून वर पाहील तर तुम्हाला ते कॅससारसे दसिल ते सध्द झालं - आता आम्ही काहीही सांगितले तर ते जेमतेमच सांगती कारण ततिकं ते झेल तर पाहीजे तुम्हांला। सगळं सांगून काय उपयोगाचं? झेलं पाहजि ना; डोक्यात तर गेल पाहजि ना, कर्तीतरी सहजयोगांत चमत्कार घडलेले आहेत. ते सहजयोग्यांना माहीत आहेत, पण आत्मसाक्षात्कार झाल्याश्रयाय काही आम्ही त्याबद्दल कोणाला सांगत नाही. आतां ह्यांनी म्हटलं, "मी बोलतोच" म्हटलं "बोला" तथि राहुल बजाजला वचिरा तुम्ही फोन करून कर्ती लोकांना आम्ही बरे केलंय, यांनी कोणाला बरं केलंय ते सांगा तुम्ही मला- नसल्या उस्ताफे-या करायला आणि आतां गव्हमेट कडनं पैसे मागतिलं, "आम्ही हे करतीय आम्हाला या म्हणून " आतां कोणी खोटं केलं तर खोटं करू अंगात भूतं येतात ही गोष्ट खरी आहे - शकतात पण हे पैसे मळिवण्यासाठी पुष्कळ लोक धंदे करतात. मी काही कुणाकडनं पैसे घेत नाही काही नाही, मी कशाला हे धंदे करीन? रात्रीदवस आम्ही वरणवण इकडे तकिडे भटकतो आणि तुमच्या पुण्यांत हे उपद्रुसं माझ्यामागे हात धुऊन लागले आहेत. यांनी कोणाचं भरलं केलं? हे वचिरा आतापर्यंत उदया मी प्रेस कॉन्फरन्स घेतली आहे आणि तथि मी वचिरणार आहे की, आज सकाळी यांनी असं छपायला काय झालं होत मला न वचिरतांना? मी ज्या गौप्टी म्हटल्याच नाहीत, त्या ज्ञानेश्वरांना मध्ये घालून, ते खोट आहे म्हणजे इतका खोटेपणा, सरसि करणारच, कारण "देव नाहीच आहे मुळी। आमच्या देवावर वशिवास नाही. मग ते आमचा. मग, वाट्टेल "दारू प्या, बायका ठेवा म्हणजे देवावर वशिवास नाही ना काय करा, खोट बोला, सकाळपासनं संध्याकाळपर्यंत, पैसे घ्या, पसे द्या, " सगळं हेच। एकदां देवाला उचलून ठेवायचं म्हणजे भक्ती कोणाची राहणार? गव्हमेटची तर काही मर्तीच नाही आहे यांना नेप आणि दिवाला उचलून काढून टाकण्याचा प्रकार, मोठया आश्चर्याची गोष्ट आहे की देवावर आमचा वशिवास नाही, आम्ही समाजवादी म्हणून जे वडिवडे नघिले ते वधा, त्याला एक कारण हे की तुमच्याकडे? देव नाही स म्हणायला, देवावर वशिवास नव्हता, देवाचा आश्रिवाद कसा येणार पहिल्यांदा तुम्ही कांही पत्ता काढलाय कां त्याचा? ज्यांनी देव देव म्हटलं, ते सगळे मूर्खच होते वाटतं? आणि हे अतशिहाणे आता बोलायला लागले यांची कसली कुंडालिनी आतां जागृत होणार? तरी

मी त्याला इतका तीन तास वेळ दिला कारण आमच्या ऑफीसचे एक गृहस्थ होते, "शपिगि कॉर्पोरेशनचे", त्यांनी म्हटलं की "माताजी, त्याला समजून सांगा, त्याचं डोकं: अहो, पण त्याला डिसीकेशन पाहीजे ना, तारतम्य। काक: कृपण: पकि: कृपण: को भेदों काक पकियो: वसंत समये प्राप्ते, त्याला तारतम्य पाहीजे ना? "हंस: श्वेत: बक: श्वेत: को भेदो हंसबकयो: नरिक्पीर वविकेतु हंस हंस: बक बक: " माणसाला । ज्याने उठावे, त्यानेच कांहीतरी दुम नरिक्पीर वविक यायला पाहीजे ना काढायची, ज्याने उठायचं त्याने, देव नाही म्हणजे अणिया भारतात, अणिया महाराष्ट्रांत, अशा गोष्टी करता तुम्ही? अणि इलेक्शन जकियचं इथे प्रत्येकाच्या हृदयामध्ये देव बसलेला आहे. आहे? कधीच जक्कि शकणार नाहीत, अणजिकिले तरी बैकार आहेत. परमेश्वराचा ज्याला वशिवास बसत नाही, त्याला कधीही यश येणार नाही. कारण परमेश्वर हा चराचरांत आहे .सगळीकडे त्याची सृष्टी आहे . जेव्हां तुम्हाला आतां हाताला लागेल तेव्हां तुम्हा ला कळेल हे मी म्हणते आहे. परमचैतन्य ते सगळीकडे पसरले आहे. ते हाताला लागलं पाहीजे, समजलं पाहीजे- "केल्याने होत आहे रे" पण "ये-या गवाळ्याचे काम नोहे" आज हे तुमचे धुरंधर झाले. अशा ये-या गवाळ्यांना तुम्ही धुरंधर बनवलि आहे .ते बघून घ्या. म्हणजे तुम्ही जाणार कुठे ते बघून घ्या- देवाचा मार्ग जो आहे, तो आम्ही सोपा केला एवढंच- कुंडलनी जागृत आम्ही सोपी केली, एवढंच. ते नानक कार्य सेंट बोलत होते काय? की कवरिने सगळं सोटं सांगतिल काय? की संबंध कुंडलनीच वर्णन करून ठेवलं आहे . ते सगळे सोटे होते? कुंडलनीचं उत्थानसुध्दां तुम्ही कांही कांही लोकांच्यात वर्ष शकतां, तचिं अहो त्या चालणं सुध्दां। आज इथे सगळे डॉक्टर अणिसगळे बाहेरुन आले आहेत ते वेडे आहेत वाटतं, पुण्यांतच चार शहाणे बसलेले आहेत. देवावर उठवायला. त्या रशियांतसुद्धां मी देवाच्या गोष्टी आहे . जेव्हां त्यांच्या हातांत केल्यावर, तेव्हां त्यांनीसुद्धां नम्रपणे मानून घेतलं की माताजी देव. परमचैतन्य लाभलं, तेव्हां ते म्हणाले, "आमचं चुकले, आजपर्यंत आमचं जे झालं ते चुकलं, आजपर्यंत आम्ही वशिवास ठेवला नाही देवावरती: आमचं चुकलं होतं. आता बघा आम्हाला हातावर एका माणसाने श्रीचक्राचं संरंध कॅलक्युलेशन चैतन्य येतयं, पण ते लोकं फार वदिवान आहेत हो, काढून मॅथमॅटिकल कॅलक्युलेशन दासवलिं अणि मी त्याला सर्व सांगतिलं तेव्हां त्याला इतकं आश्चर्य वाटलं, तो म्हणाला मला आजपर्यंत हृदिसुस्थानातूनसुध्दा कोणी असा माणूस भेटला नाही ज्याला श्रीचक्रं , सगळे साहेब झालो ना, आता।' नाव माहीत आहे. हो म्हटलं आहे तसंच तकिडे ही कुंडालनी आपल्यामध्ये आहे. त्रिकोणाकर अस्थीमध्ये बसलेली आहे, अणि ही शुध्द इच्छा आहे.बाकीच्या इच्छा इकॉनॉमिक्सच्या सायनसप्रमाणे कधीही तृप्त होत नाहीत. नेव्हर सॅहीएवल एक आधी मग दुसरी, मग तसिरी, त्याच, जनरल सांगते. त्याच जनरल स्टेटमेंट असं आहे की, "इट इज नॉट सॅहीएवल इन जनरल अणि हें आपल्याला माहीतच आहे. आज हे पाहीने, उद्या ते पाहीजे, परवा ते पाहीजे, पण एकच इच्छा अशी असते की जी एकदा जागृत झाली की समाधान, जे म्हणतात, ते मळिते पण त्यांच्यात कति गोष्टी होतात. आतां हे जे म्हणले ते बरोबर आहे असं पुष्कळांना बरं केलंय मी पुष्कळ तर प्रोग्रॅमला येऊनच ठीक झाले. कुंडालनीचे जाग्रण झालं की ती सहा चक्रांमधून नघिते अणिसिहा चक्रांत हे सगळं सूक्ष्मांतून, सर्व चक्रातूनच शक्ती जे काही दोष आहेत ते नघून जातात, आपल्याला मळित असते. पॅरासमिप्रेथेटिकची नव्वहस ससिटमिची. पण ज्यांनी पॅरासमिप्रेथेटक नव्वहस ससिटमि कुशाशी खातात, हे समजून घेतल नाही, त्यांना काय सांगायचे मग ती चक्रे आपण स्वच्छ केली अणिकुंडालनीच्या जागरणाने ती चक ठीक झाली तर मनुष्य आपोआप ठीक होणारच। त्यांच्यात काय असं मोठे झालंय। मानसिक रोग, आता काय, अशा कतितीरी मोठ्या रोग्यांना आम्ही ठिक केलेले आहे आम्ही ठीक केले आहेत. पण लोकसुध्दा अगदी लहानलहान असे रोग जे ठीक होऊ शकत नव्हते, ने गोष्टीवरती भरकटतात. वशिपत: जे दारू पतितात त्यांना देवाच्या गोष्टी केलेल्या आवडत नाहीत कारण मग म्हणू आपण की देवावर वशिवास ठेवतां, मग दारू कशाला पतिता? मी तसं काही म्हणत नाही . नाहीतर अर्थे लोक उठून जायचे। तुमची कुंडालनी जागृत झाली की तुम्ही आपोआपच सोडून पाल सर्व काही आपोआप सगक्या वाईट सवयी सुटतील हे लोक असे आलेले आहेत बाहेरुन, की त्यांना इगूजचं मोठे अंडक्विशन होतं . त्यांचे चेहरे बघा, पटणार नाही तुम्हाला. सगळं सोडून एका रात्रीत पण त्यांच्यासारसे आपण नाही आहोत. आपण अर्धवट आहोत या बाबतीत. ना घड आपण साहेब आहोत, ना हृदिसुस्थानी आहोत. एका रात्रीत सगळ्या गोष्टी यांनी सोडलेल्या मी पाहील्या आहेत. जेव्हां कुंडलनीचे जागरण तुमच्यामध्ये होतं अणित्याने तुमचा संबंध सगळीकडे पसरलेल्या त्या परमवैतन्याशी होतो. मग त्यांचे अरसं म्हणणं की तुम्ही इथे राहून ही ट्रिटमेंट कां करीत नाही. म्हणजे काय, मला हा चंदा का वाटायचा आहे? आमची मर्जी जे करायचं ते आम्ही करणार आज हजारो माणसं सहजयोगांत आलेली जगदी सर्वसाधारण माणसंसुध्दा सर्वाना बरी करतात, अणि इतके फायदे झालेले आहेत. गावोगांव सेडोपाडी कति फायदे झालेले आहेत. हन अणि ज्या त-हेने आपल्यामध्ये अज्ञान इतकं जास्त झालेलं आहे त्याचं आश्चर्य वाटतं पण त्याला कारण असं आहे, की अजून सायन्सबद्दलही आपल्याला कांही वशिप माहीती नाही. की सायन्स हे कोणत्या हयाच्यावर जाऊन पोहोचलं आहे आतां, अणितिशुन ते कसे परत येतात. सायन्सच्या त्या शेवटच्या स्थितीतून आतां ते असं लक्षात घेत आहेत की हयार्यापलकिडे कांहीतरी असलं पाहीजे- पण ज्यांनी कधी फाईड वाचला नाही, युग वाचला नाही, ज्यांना कांही ज्ञान नाही, काही नाही, त्यांच्याशी काय बोलायचं? म्हणजे बुध्दवादावर पण ज्यांनी काहीही वाचलेलं नसतं, अगदी साधे, मनाचे भोळे त्यांना कांही सांगायला नको, कांही नको सरकच त्यांना पार होता येतं अणि जे शकिलेले लोक आहेत त्यांनी मात्र एवढ लक्षात ठेवलं पाहीजे की अजून आम्हाला सत्य मळिलेले नाही, जर मळिले असत तर आम्हाला सगळ्यांना एकमेव सत्य मळिले असतं, सगळ्यांना एकच वशिवास झाला असता. ते कुंडलनीच्या जागरणानेच होतं कारण त्याच्यामुळे तुमच्यामध्ये सामूहिकता येते. म्हणजे अंग प्रत्यंग होता तुम्ही म्हणजे सांगावं लागत नाही. जसी हा माझा हात आहे, याला जर दुखण झालं तर त्याची मदत करतो, त्याला सांगाव लागत नाही, तू त्याची मदत कर: आपोआपच होतं, सामूहिकतेने- आता हे म्हणाले, माताजीनी नुसतं माझ्याकडे पाहीलं, अणिमला दुसलं अणिहै झालं, त्यांना जर मी माझ्या अंगात घेतलं म्हणजे समजा, ते माझे अंग प्रत्यंग आहे तर त्याला नीट करणं कांही कठीण आहे का? ती जर माझ्यात शक्ति असली तर। पण कोणालाही असं म्हणायचं की हे फ्रॉड आहे, फॉड कशासाठी करायचे? मला काय तुमच्या पैशाची गरज आहे? मला काय न्यूजपेपर चालवायचा आहे? फॉड कशासाठी करायचं? प्रत्येकाच्या मागे तुम्ही हात धुऊन लागला तर ते चुकीचे आहे. ज्या लोकांच यांनी केलेलं आहे त्याबद्दल मीही म्हटलं आहे . चुक आहे, त्यांच्या चुका आहेत त्यांनी भोंदूपणा केलाय, पण जे सत्कर्म होतयं तकिडे लक्ष न देता तुम्ही एकाच काठीने सर्वानामारायला सुरवात केली मग काय म्हणायचं "भूताच्या हाती कोलीत?" आता कुंडालनीबद्दल उद्या मी सवसितर बोलणार आहे . तो वषियच गंभीर आहे. सर्वांनी शांतपणे ऐकून घ्या- पण आज सगळ्यांनी सांगितल, "माताजी तुम्ही याच्याबद्दल बोलून घ्या, मी म्हटलं, "कशाला मता याच्यात घालता तुम्ही. तर नाही. माताजी, तुम्ही बोलून घ्या. हे अंधश्रद्धा नरिमूलनवाले आहेत. ही वेळ कृतयुगाची आली आहे.आता कलीयुग संपून कृतयुग आलेले आहे. परमचैतन्य कार्यान्वति होईल हे म्हटलेलं आहे पण ज्यांनी "ग" चा गणपती जाणलेला नाही, त्यांना सांगून उपयोगाचं काय? काही भरकटलेलं घ्यायच अणिलोकांची दशाभूल करायची. मी म्हणते की आहेत चुकीच्या कांही. कांही गोष्टीमध्ये अंधश्रद्धा आहेच. पण तुम्हाला कसं ककणार, खर भूत कोणात आहे , अणिखोट भूत कोणीत आहे, ते तुम्हाला कसं कळणार? पण आहेअंगात येतं ते आहे सरी गोष्ट आहे अणित्याची सध्दिसुध्दां आम्ही देऊ शकतो पण कोणी बसून वचिर करेल तर आम्ही सांगायला तयार

होतात. पण हे कसे होतात. त्याच्यामुळे कोणते रोग होऊ शकतात. कसरचा रोगसुध्दां यानेच दगिरीग होतो. पण आम्ही याची एवढी पब्लिसिटी का करत नाही, कारण मग प्रत्येक मनुष्य, आता हे मल्होत्राच माझ्याकडे रोज माणसे ठीक करायला पाठवायचे मी म्हटलं, आतां मीच तुझ्याकडे पाठवीन मला दुसरे काम करायचें आहे . माझ काम कुंडालिनी जागृतीचि आहे आणि ते मुख्य तुमची तत्र्येत ठीक होते. प कार्म आहे.त्याच्यामध्येच प्रकृती ठीक होते मानसकि ल्थिती ठीक होते . संतुलन येतं आणि सगळ्यात म्हणजे तुम्हाला सत्य मळितं. तुमच्या हातांच्या बोटांवर तुम्ही सांगू शकता, कोणाला काय रोग होतात. आणि फ्रवत एवढेच शकितें लागतं की हे कसं नीट करायचे. जर हे सगळे आम्ही तुमच्यांसाठी केलेलं आहे तर उगीचच त्याला नाही म्हणण्यात काय अर्थ आहे. , यावषियी प्रश्नाचे उत्तर देतानां-काही दिलं मला, पाणी "उपासना आणि सहजयोग" मी ते स्वीकारीन पण त्याने एका शब्दावर नाचवलेय पण भक्तिकिशी पाहीजे, "अनन्य" आता या शब्दाला तुम्ही समजलेलं नाही.म्हणजे कृष्ण कसा होता? राजकारणीच होता की नाही? तो म्हणजे दवियत्वाचा राजकारणी त्याला असं वाटलं असेल की यांच्या डोक्यात काही जाणार नाही, म्हणून एका "अनन्य" शब्दावर सगळी भवति आणून ठेवली- मी कवि दुसरा कोणी नाही म्हणजे आत्मसाक्षात्कारी- म्हणजे असे आहे, जर तुमच्या टेलिफोनचे कनेक्शन लागलं नाही. तर तुम्ही कोणाला होका मारता कोणाची उपासना करता? आधी तुमचे कनेक्शन नको को लागायला? आधी कनेक्शन झाल्यावर उपासनेला अर्थ आहे. वैद आणि सहजयोग यावषियी : वदि शब्दाचा अर्थ तुमच्या नाइयांवर, म्हणजे सेंटरल नव्हस ससिटमिवर जो बोध होतो त्याला वटि शकद आहे आणि सुरवातीलाच लहीलं अहे; वेदांमध्ये, ज्याला बोध झाला नाही. त्यासाठी बेकार आहे. आणि संबंध असा आहे की त्यावेळेला तीन प्रकारच्या आपल्याकडे संस्था होत्या, एकतर वैदिक, दुसरी होती भक्तीची आणि तिसरी अल्यंत गृह्यतर अशी, कुंडालिनीची ती सर्व, कुंडालिनीची कार्ये इथेच. नाधर्धीयांनी केली होती, सुरवातीस मकळिंदरनाथ, वगैरे लोकांनी हे कार्य इथे महाराष्ट्रांत केलेलं आहे .कुंडलीनी जागृतीच काम दुसरे जे होते वेदाचे वगैरे आम्ही ज्याला राईट साईडेड म्हणतो, म्हणजे मॅटरला, कर्स त्याचे सायन्स कस डेव्हलप करायचें, त्यानेच आपलं सायन्स डेव्हलप झालेल आहे . भवति म्हणजे परमेश्वराकडे औट व त्याच्यावद्दलची आवड, तर ती भवति आणि ते वदि होणे आणि कुंडालिनी जागृतीच तनिही आमच्या सहजयोगांत सामावलेले आहेत. प्राणायाम आणि सहजयोग :- प्राणायाम वगैरे सगळे जे कांही आहेत प्रकार ते जयि गरज लागते, तथि वापरले पाहीजेत. उगीचच प्रत्येकाने प्राणायाम करायचा हे चुकीचे आहे . प्रत्येक गोष्टीला शास्त्र आहे प्रथम आम्ही कुंडालिनीच जागरण करती. त्याच्यामध्ये जधि कुठे अटकाव आला तथि, समजा, तुमच्या हृदयचकावर अटकाव आला, तर आम्ही तुम्हाला प्राणायाम सांगू पण प्रत्येकाने उठला तो प्राणायाम करायचा असं नाही. मंत्राचे पण असं आहे. मंत्रसुध्दां ते सध्दि करणारा पाहीजे पहिल्यांदा, आणि कुठे अस कोणचे म्हणायचे ते माहीत असलं पाहीजे जो त्रास असेल तोच मंत्र म्हटला पाहीजे आणि काय झालयं, की प्रत्येकाच्या हातात ते मळिलं असल्यामुळे, वाटेल तस वापरलं आहे म्हणून ते बदनाम झालं असलं, तरी आहे ते सरं आहे

1989-1227, Public Program

View [online](#).

2nd Public Program 27th December 1989 Date: Place Pune Public Program Type [Original transcript Marathi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] सत्य कार्य आहे? सत्य एक अशी शक्ति आहे जला परमचेतन्य असे म्हणतात. डी परमशक्तिसर्व जवित कार्य करीत असते - सृष्टीमध्ये नाना प्रकारचे चमत्कार रोज दसितात. पण सगळ्यांत मोठा चमत्कार परमेश्वराने केलाय, तो म्हणजे, मानव- या मानवामध्ये त्याने जी व्यवस्था करून ठेवलीय ती ना. अनुत्तम आहे असे लक्षांत ठेवलं पाहिजे की आपल्या उत्कांतीमध्ये जे जे टप्पे आपण गांठले सर्वात प्रथम मुलाधार - हे चक आहे त्या त्या दणप्यांचंच एकेक चक झालेले आहे. म्हणजे ठिकाणी मूकाचा आधार आहे. मुळ म्हणजे कार्य, तर आपली कुंडालिनी- परदेशी देशांत आपण वधतो, त्यांची बाह्यात फार प्रगती झाली आहे. पण ते आपल्या मूरकांना ओकसत नाहीत. लोकांची अशी परल्लिखिती आहे, की ते अस्त्यंत आशोकत आहेत, भयभीत आहेत. की त्यामुळे आता आमची काय स्थिती होणार? सायन्समुळे ल्यांनी मशानि बरनाक्या: मशनीमुळे असे प्रश्न होणार आहे. अशी त्यांना भरिती वाटते कारण उभे राहिले आहेत की भयंकर परस्थिती उत्पन्न त्यांच्यामध्ये कोणतेच संतुलन नाही- एक वचिर करायचा तो बुद्धीने, एकीकडे, एकाच ओळीने की आपल्याकडे येतो- असा वहाता आणथोडया केळात त्याची श्वत्सिंपली सायन्समध्ये तुम्ही काय बनवलंय? सायन्स। सायन्स। सायन्स। एकतर जॅटम बॉम बनवून ठेवला तकिडे हायोजन बॉम्ब बनवून ठेवला ते बनकियाशविय सायन्स संपतच नव्हतं आता ते रस बनवून ठेवले तेव्हा तकिडे ते धोडेसे धांबले त्यांनी सुपरटनकि बनवलं, आकाशांत जायचे, अंतराळात जायचे. काय मळिले त्यांना, करोडों सुपये सर्च करून? कति देशांत लोक उपाशी मरताहेत, त्यांना खायला नाही. त्यांची परस्थिती सराब आहे- पण हे सगळे पैसे बेकारव्या गोष्टी करण्यासाठी, स्वरतःचा मोठेपणा दासांवण्यासाठी; म्हणून म्हणा, कवि आपल्या अहंकारासाठी सहणून म्हणा लक्षावधी रूपयांचा व्यय करून कुठे गेले? तर हणे चंद्रावर। काय मळिल तुम्हाला? सायन्सचे धोडे बहुत आफल्याला फायदे झाले पण नुकसान जास्त झालं आहे . हे जर तुम्ही परदेशात जाऊन पाहीतं तर, उधे राहून पुण्यात्या या वातावरणत राहून तुम्हाली कळणार नाही. जबळजवक प्रत्येक देशांतून मी फरिलेली आहे. त्यांची पारहथिती पाहून आश्चर्य वाटतं त्यांच्याकडे कोणतीही गोष्ट नैसर्गकि नाही. अंडयापासून भाजीपर्यंत सगळे अनैसर्गकि रोज न्युजपेपरमध्ये असे लहिन येते की आज ही भाजी साऊ नका, याच्यामध्ये घातलेले आहे- दुसरे हे साऊ नका, त्याच्यामध्ये अमुक घातलेले आहे; सगळेच अनैसर्गकि हे , काटनचा कृपडा इतका महाग आहे . कोटन अंगाला घालायला मळित नाही. ही त्यांच्या मशीनची स्थिती कारण जर मशीन घवाडापरमाणे सुरु झाली तर ती भरलीच पाहिजे. नाही भरली तर ती बैकार जाणार मग काहीही काटत रहा. प्लास्टीकचे जाकती येत नाही. पाण्यात घालता पतयित नाही. ते बुडत नाही असा रक्षपस आहे, त्याचे कार्य करावे ते कुळत नाही. तेव्हा असे आपल्याला वाटते ते तोक: सौख्यात असतील तर ती चुकीची कल्पना आहे . कुटु दुसरे म्हणजे त्यांची कुटुंबव्यवस्था अगदी मोडकळीला आली आहे. त्यांना कुटुद म्हणने काय माहीत नाही. नतिमानतेने करसं वागायचे माहीत नाही. सगळे अगदी बैठपणाने वागतात- 1 आतां त्यांत आम्ही सहजयोग उभा केला, ज्यांना धर्म माहीत नाही, गमपतीचा ग माहीत नाही ते पाहीलंना, "भारूड तुम्ही सेडेगावीत जाऊन शकिले आहेत. तथि सेडेगावांत यांचे सूप मत्तिर आहेत. तथि कोल्हापूरला वरगैरे. कुठे शक्किन आले, मला माहीतसुप्दा नाही, काय भारूड यांनी कादल आहे ते तर एकदरीत आपल्याला हा वचिर केला पाहिजे की हे लोक ज्यांच्यामागे आम्ही धावत सुटली आहे त्यांनी काय मळिवतं? इतका ते व्हायलेन्स आहे, अशांतता आहे, इंग्लंडमध्ये एका आठवडयाला दोन मूर्तांचा सून होती: आईबाप करतात. अमेरिकेत जर तुम्ही दांगनि घालून गेले तर कोणी हाल्ला भोसकेल मारेल इतका तथि तुम्हायलेन्स आहे, अशांतता आहे. मी जाते तर साहेब म्हणतात सगळ काढून जा. मंगळसूतरसुध्दा म काटून जा० मी म्हणते, तेवद राहू पा तेहद कोम घणार आहे माझे इतकी भयंकर पारस्थिती आहे तथि जाणत्या परस्थितीतसुध्दा आपले हदिसुधानी कसेतरी राहात आहेत वचिरे, इतका त्यांना तपावा. इतका त्यांना त्रास आहे त्यांच्या जीवनाचा- इथे आलं की त्यांना अगदी शांत आपण आरामांत काहोत- वाटत- बा। काय जपल्या हदिसुथानात मुके त्यांच्यापासून आपल्याला हे शकियचे की ते हे जे शकिले आम्हाला आमची आतां शोधून काढायची आहेत आण आपल्यालाही आपली मुळक शोधून काढायची आहेत आणइथे हदिसुथानांत, म्हणजे आमच्या महाराष्ट्रांत आहेत. महाराष्ट्रांत असेही काही ती मुळे पण लोक आहेत, ज्यांच्या डोक्यात कोही जात नाही. आज प्रेस कॉन्फरन्स घेतिली माझी- तथि एका वाईल्या प्रश्नावरून मला कळलं हे लोक माझ्या को मागे लागलेत, त्यांनी वचिरलं, "माताजी जर तुम्ही सगळे रोग ठीक केलैत तर डॉक्टरांच काय होणार?" म्हटल आता कळले की या डॉक्टरांना अशी भरिती वाटलैय की जर सहजयोग बादला तर ह्यांच्याकडे कोणी पेशंट येणार नाही अहो, आपल्याकडे इतके आजारी आहेत या अठरा वर्षात माझ्याकडे कति पेशंट आले? आण सांगायचे म्हणजे तुम्ही श्रीमंत समळे लोक घ्या. मला ररीबाना तरी ठोक करु या- मी संगुन ठेवते, मला श्रीमंत नकोत मला श्रीमंत पाहीला की धाबरायला %23 होतं. आता काल ते बोलते ना तुमच्यासमोर ते दुसरा कोणी घेऊन आले की मी म्हणते, आलास तुं दुसरा घेऊन कोणी इनकमटैक्स कमशिनर, अमका, तमका, म्हटले, मला नको ते- मी गरीबांसाठी आहे करायला आपल्या देशामध्ये लोकांना पैसे नाहीत, जेवायला, खायला पैसे नाहीत, तथि अशी काहीतरी कमिया झाली पाहिजे, की काही सर्च न करता लोकांच्या तब्येती ठीक झाल्या पाहिजेत- परत शेतीमध्ये सहजयोगाने फार प्ररगात होते. फारच होते तर या गोष्टी, ज्या जरूरी आहेत त्या केल्या पाहिजेत- त्यांच म्हणण असे आहे की आम्ही फॉड आहे. पॉड म्हणजे इंग्लिश भाषेचा अर्थ लागलैला नाही त्यांना फॉड म्हणजे माहीत आहे का आपल्याला? फॉड म्हणजे एसादा मनुष्य, जर तुमच्याशी सोट बोलून, तुमचे पैसे बसि मारले कवि तुमचे कही नुकसान केले तर ह्यांची मी काय घोडं मारलं? आता मला कळलं, की यांना अर्स वाटतय की मी जर आले तर यांच्या पोटावर पाय येईल! कसला काय येती? तम्ही सा भरपूर काही येत नाही सहजयोग पंचवीस वर्ष आणसी जर वाढला, तरी कति लोक सहजयोगांत येणार? परत तायकी पाहिजे पूर्व पुण्याई पाहजि. असे पुण्यवान लोक आहेत कुठे कलयुगात? फारच कमी. नामदेवांनी म्हटले आहे, "पूर्वजन्मी आम्ही बहुपुण्य केले" नाही, त्यांना आम्ही कांही पक करू शकत नाही. ते पुण्यवान पाहिजेत ज्यांच्यामध्ये पुण्य बैकेत पैसे पाहजित ना सर्च करायला। जर तुमच्यांत पुण्याईच नाही, तुम्ही महाडुष्ट जाहात रात्रीदवस लोकांना छळता, दुखवतां, अरास देतां, कोणाचे सुस वधवत नाही तुम्हांला आण कांहीतरी आपल्याच पोटाची तरतुद करत बसता. अशा लोकांसाठी सहजयोग नाही. तस म्हणा कोणल्याही औपधाची तुम्ही गैरटी देऊ शकत नाही कोणल्याही डॉडटरची देऊ शकत नाही. पण सहजयोगाचीच तुम्ही गॅरंटी यावी, अस हे मागणारे, आमच्याकडे, उान। त्यांना काय अधिकार आहे आमच्याकडे मागण्यांचा? आम्ही] काय यांच्याकडनं पैसे पेतलेत? उलट माझंच आव्हान या लोकांना आहे. की आम्ही ज्या लोकांना नरें केलं, आजसुध्दा नशवाने तीन चार पेशंट उभे राहीने व्लड कॅन्सरचे हे ते, त्यांनी इस्थंभूत संगीतलं दविशी आम्ही हॉस्पिटलली गैतो,

डॉक्टरकडे गेलो, त्याने सोंगतिले तू उद्या मरणार सहजयोगाने या ठीव झालो. आणउभे होते तथि चारणांच वर्प झाली त्याला. तरीसध्दा होक्यांत जात नाही त्यांच्या तर काय सांगायच त्यांना-हर्दित अशी म्हण आहे "बकरीकी तीन टांग" म्हणजे काय? एक गृहस्थ म्हणायचे, बकरीला तीनच टांग आहेत. "अरे बाबा, चार आहेत. ते कांही नाही. मागची एक चरायची, एक दोन तीन. मग म्हणायच "नाही". इकडची पकडायची मग परत तरस हयांचे बकरी की तीन टांग- आतां म्हणे है नवीन पत्रक याठवल ते शेवटल पाठवा म्हणावं, वचिार फूरून पाठवा कीणाच्या पौटावर पाय येणार नाही है सर- आणभाझे आवडान आहे की ज्या तोंकांना आम्ही ठीक कैलेंल आहे आणकिरतीय, तर दलिलीला आमच पक रेग्युलर क्लिनिकि आहे. त्या क्लिनिकमध्ये आम्ही याचे प्रयोग केलेले आहेत आणतिन डॉक्टरांना एम. डी मळिली. ती काय फुकटात मळिली की? पण मला असा फालतूचा वेळ, मला घालवायला नको आहे. मला पुष्कळ काम करायची आहेत आणनिसतं कोणी ज्या आव्हान करेल की तुम्ही म्हणाला शविजीमहाराज आत्म- साक्षात्कारी होते आणति येहयावर बसायचे तर तुम्ही घोडयावर बसा- काय प्रकार आहे? याला कीही अर्थ आहे? सरक गोष्ट आहे. तुम्हाला काही भ्यायची गरज नाही. काही तुम्हाला पतंज तस लागणार नाही. तुम्ही बनवा पैसे, बनवायचे ततिके पण सहजयोगांत मात्र आम्ही बरवति नाही- पैसे घेत नाही. कारण है परमेश्वरी कार्य आहे आणपरमेश्वराला पैसा अणबैंक समजत नाही त्याला आम्ही तरी काय करणार - आतां आपल्या देशांत इतकी गरीबी आहे. त्याच्याकडे कोणाचं लक्ष आहे का? ती गरीबी कोणी काढणारच नाही. जर गरीबी काढली तर पाच रूपये देऊन व्होट कसे मळिलील? है गरीब जर गेले तर पांच रूपयांत वोट कोणी देडल का? त्यांचाही भाव चढेल मग तर गरीबी जाणार नाही. तर जो मनुष्य जनकल्याण करीत आहे, ज्याने अनेकांच भलं केलं आहे, त्याच्या मागे लागायचं, जर आम्ही एक पैसाही घेत नाही त तुमच्याकडं, तर आम्ही तुम्हाला कशाला ठग आणबिध्दीतरी असायला पाडीजे त्याबाबतीत, धोड शक्पण पाहीजे. तर पुष्कळ गोष्टी समीर येऊ शकतात. आता ह्या उपरान्त फुवत एक गोष्ट आहे. की कुंडालनीचे जागरण हे कस होतं सह म्हणजे तुमच्या असा मला पुष्कळांनी प्रश्न वचिारला त्याता पक "सहज असा शब्द आहे - बरोबर, ज म्हणजे जन्मलेला हा तुमचा जन्मसध्द जचकिार आहे की तुम्हाला हो योग प्राप्त दाला पाहीने जर तुम्हाता योग प्राप्त झाला आणलियायोगे नीव आणआत्मा यांचा मेळ बसला तर तुमच्या हाती है परमचैतन्य लागेल आणहै सारसे ब्रह्मात राहील. यात तुमचं आमच देण काय लागते? पक जर दवा पेटलेला आहे तर दुसरा दवा त्याने पेटवू शकती. आता आपल्यामध्ये ही सात चके आहेत पण पटचकभेदन पतत होतं. सहा चकतुन कुंडालनी उठते. साहा चकांचे भेदन होलं- सातवं हे गणपतीच चक आहे आणति आपल्या कुंडालनीचे रक्षण करते ते राणपतीच म्हणजे जयाला इनोसन्स म्हणतात, स्याचा ओधपठता आहे- ते बालक आहे. चरिजीव आहे. सां निहमी आपण त्या गणपतीला महाराष्ट्रात मानतो कारण । सा-या वशिवाची कुंडालनी या महाराष्ट्रांत आहे आणि अध्वनियक त्याया कडेला बसून तला संभाळताहेत. आता अस म्हणल्यावर झालं, लोक मला म्हणतील है कोण झाले सांगायला बवा, बुधाबाजी पण त्याचा पडताळा घेण्यासाठीसुध्दी आत्यमसाहात्कार पाहीजे. अध्वनियक माहेत की नाहीत, ते सरे आहेत की नाहीत, ते स्वयंभू आहेत की नाहीत, तुम्ही कसे जाणणार? ते सर जाहे की सोट हे जाण तुम्हाता काही शक्ति जाहे का? वठिठळल वट्टळल हे सर सण्यासाठी आहे की सोट आहे. हे तुम्ही कसे जाणर? यासाठी हातीत चैतन्य यायला पाहीजे चैतन्य आल्यावर तुम्हाला लगेचच कळेल जशी तुमची कुंडालनी जागृत होऊन ब्रम्हंर भेदेत त्यावेकेला तुमच्या लक्षांत येईल की तुमच्या होतातच काहीतरी वा-यासारसे वाटत आहे. हणजे चारीकडे पसरलेली ही शक्ति तुमच्या हातांत येते त्याच्यानंतर कोणालाही जर पाहायचं असेल तर नुसते असे हात करायचे, त्या माणसाकडे, मग लगेच तुम्हाला कळेल की कोणत्या बोटांमध्ये त्रास आहे ते सहाचक आहेत जी वरची, सालच मुळाधार चक आहे - नंतर मुळाधार आहे इचे कुंडालनी वसली आहे. साडेतीन वेटोके घालून आहे, साडेतीन का? त्यालाही गणति आहे । आतां ते गी हरयांना सांगू शकत नाही पण ने ही तांबलचक गणति आहे तेती आपण व्यवस्थति वचिारून ठेवाव आणआमची भाषणे आहेत त्याच्यावरती, आपण बघावे तर ही कुंडालनी जेव्हा कोणी अधिकारी असल्यावरच उध्ध्वमुसी होते आणि उध्ध्वमुसी झाली की ती अशी ब्रम्हरंयातूनच भेदेतब्रम्हरंयातून भेदली की काल जस तुम्हाला डोह्यातून धंड थंड बाटू लागलं- त्याच्याबद्दल आदर्शिकाराचार्यानी "सललि सललि" असे शजद वापरले आहेत. वायबलमध्ये त्याता "कूल ब्रीझ ऑफ ब होली घोस्ट" अस म्हणलं आहे. होती घोस्ट " हणजे है कुंडालनीचे प्रतबिबि आहे. कुंडालनी ही प्रतबिबिती आहे. होली घोस्ट ज्याता म्हणतात म्हणजे आदर्शवर्ति आणतिचिं प्रतबिबि म्हणजे कुंडालनी- आणही प्रत्येकाची वेगळी वेगळी कुंडालनी आहे ती सगळे जाणते मुलाने काय चुका केल्या - त्याला कय पाहीजे, माझ्या काय नाही. आता पुष्कळ लोक अस् म्हणतात, "मी फार पापी आहे माताजी, माझी कशी कुंडालनी जागृत होईल?" आणसिदकन होते. असे कसे झाले? आता झालं. म्हणजे तम्ही उगीचच कंडगील नी जाणते- ठेवतां? तुम्ही पुण्यवान आहांत कसे स्वतःता नावं हे कुंडालनी जाणते पण पसादा मनुष्य प संन्यासी असलं समजून आला, त्याची उठायचीच नाही कुंडालनी- फार मोठा सपल्याला साधु, तो म्हणजे मी एवढ केलं तर माझी को नाही उठत? त्याला कारण अस, तुम्ही पुण्यवान मग आहौत की नाही? परमेश्वराचा नुसता टाहो फोडून होत नाही. तुम्ही पुण्यवान आहांत, तुमच्या जीवनांत तुम्ही पुण्यवान आहांत, म्हणजे सगळ्यांच्याबद्दल समभाव आहे. सगळ्यांना तुम्ही प्रेमाने जगवतां, सगळ्यांना तुम्ही आदराने वारावतां तुमच्यामध्ये सगळ्यांच्याबद्दल हतिकारी वचार सगळ माहीत असते. है असतो, त्या कुंडालनीता एकाया डुप्ट माणसाची कुंडालनी कधीच कारण तो दृष्ट आहेतसच एसाद्याला नुसत पैशाचंच वेड असेल तर जागृत होणार नाही. जो समतोल असेल व्याच्यामध्ये संतुलन असेत त्याची कुंडालनी त्याची जागृत होणार नाही. पण सहज जागृत होते. त्याच्यानंतर ही कुंडालनी स्वाधीपठान चकामचून जाते - आज मी स्वाधीपठान जकावद्दल है फार म्हत्वाचे आहे कारण स्वाधीपठानचक सांगितलं आहे, बरंच बतितारपूर्वक कारण स्वाधीपठानचक है आपल्या पोटातलं जे काही मैड आहे ज्या मैदाला मेंदूसाठी उपयुक्त करून घेतं मेंमध्ये त्या मेंदूसाठी मेदाचे परिवर्तन करतात म्हणजे त्या ग्रे सेन्स ते सपल्या ज्या ग्रे सेन्स आहेत. बनावतितात- काता डॉक्टर या गोष्टीला मानणार नाहीत कारण त्यांच्याजवळ ही गोष्ट नाही. नी स्वतः मेडिकल केलं आहे. मला माहिती आहे, की त्यांना हे माहीत नाही पण कोणत्याही ससे गोष्टी त्याच्या परिणामावरून जाफल्या पाहजिन आता असे आम्ही है गृहीत घरून चाललो की बर, के असं. काम करते जो मनुष्य फार वचिार करतो, जो मनुष्य आपलं डोक फार गोष्टी वचिारोत घेत असतो. ज्याच्यामध्ये है चक वापरतो, जो मनुष्य नेहमी भवषियाव्याच तो मेंदकडे पाठवणि वर दुसरी कार्य पकच कार्य करत असते, की जो पोटालला मेद आहे. , . ताची जी आहेत. म्हणजे त्याचे लविहर मग त्याचे पॅनकआस, त्याची सलीन त्याची कडिनी, जो त्याला बघायचा असतो, कवि त्याला जे आणडिन्टेस्टाइनचा काही भाग त्या ऑर्गना जे यायचें असतं तकिडे ते बघ शकत नाही. तकिडे त्याचें लक्षही नसतं, त्या शक्तचि दान सर्व औगन्समध्ये वकृतिथेते. मग मनुष्याला लविहरचं दूबल होऊ शकतो, त्याचा पुडे वादून होऊ शकतो आमच्याकडे तीन चार इध्थे पेशंट आहेत न्यांना सरिससि होऊन सरिससि मरायला टेकले होते त्याला परत तो रोग नाही झाला, तर डायबटीस होऊ शकतो तो रोग नाही झाला तर कडिनी दुबल होऊ शकतो पण सर्वांत वाईट जो रोग आहे यामध्ये, तो म्हणजे बहड कॅसर जो स्प्लीनमुळे होऊ शकतो. आता जामच्याकडे नशविाने दोन आक्टकिटसू ओ होतेज्यांना फारच भयंकर पररिस्थितीतून सहजयोगाने काढलेलं आहे. डॉक्टरने सांगितलं की तुम्ही आठ दिवसांत मरणार - दोघांना तर ते सहजयोगांत जाले. आणत्यांचा ब्लड कॅन्सर ठीक झाला- आनो है कोणत्याही डॉक्टरांना

रूचणार नाही, हे मता ठाऊक आहे. पण आपल्या ड आणि परदेशातल्या डॉक्टरांमध्ये हा फरक आहे, की त्यांचे गुण-ग्राहकता आहे. कटर्समध्ये गराणगर-हकिता फार झाले, पैसेबसि फार कमवले आमही- ही गुणग्राहकता आहे. त्याने आमही तोकाची मदत करू शकतो: लोकांचे भले करू शकता जण त्या गुणग्राहकतेमुळे ते या कामाला अडून तयार आहेत आगकितितरी लोकांचे ते भर्त करीत आहेत पण आमच्याकडे अशी पद्धत नाही, की जुमचे आमही भले केले तर तुमचे नाव नमूद करून ठेवायचे असे करायचे. आपल्याकडे कतिती तोक जेवायता आले, तर ते आपण लहिन तेवतो का? तथातलाच प्रकार आता हे लोक असे त्रास देतील, तर क, तेही करू पण तसे कांही बर दसित नाही. जे बरे झाले, ते झाले बरे. झाले, संपर्क. त्याचे काय देणं त घेणं लागते? ज्याची त्याची कुंडालिनी आहे. ती जागृत झाली. ते पुण्यवान होते, ते पार आले, क्पमही त्याच्यात कांही देणघेण कर गार आहेत कां? [तर त्यांचं नोंद करून ठेवायची, त्यांनी काय केले ते. असे तसे आमही क्मंडी करत नाही. व्यवस्थित आहेत, ठीक आहेत आमचे समाधान- अशाप्रकारे हे सगळे रोग नुसत्या एफा गोष्टीमुळे होतात, की मनुष्य करार दूरचा वचार करणे जसतो आणि सारस त्याता याटत की भावपिध्यात गाझ काय होणार भवपिध्यात मी अरुस करणार. आता व्थे मंडकी वसली आहेत, समजा इथे आती व्गानांत बसण्यासुवा नाहत हवनी त्यांनी भाता असा वचार केला की आता मी गेलो तर मला बस मळिल की नाही, मग परी गेल्यानंतर वायकोना वाटत असेल घरी नवरा औरडला तर, फाय करायचं, पुरुषांना दुसरे काहीतरी वाटते असेल हे सगळे वचार जेव्हा आपण भावपिध्याचे करत जसती त्यावेळी आपण वर्तमानांत की राहात नाही. भाणिसहजयोगत तम्ही वर्तमानांत उत्तरता- THEER दुसरी गोष्ट आहे ती म्हणजे तम्ही आ] । भूतकाळांत राहातां पुष्पक लोकांची ती सबय असते. आ मरूच फार चांगले होते, आता वाईट झाले. -।म्ही फरर चांगले पार होते. वशिषतः हदिसुथानांत फार आहे. आमचे होते ही गोष्ट सरी आहे. पूर्वीचा जो काक होता तो होताच चांगला आणि आताचा काळ काही इतका चांगला दसित नाही. ही गोष्ट तल सरी आहे, कवूल आहे - कारण माझ वय पुष्कळ असल्यामुळे मी सगळे दोन्ही काळ पाहीले आहेत. पूर्वाचलोक त्यांची ती शाजत वागण्याची पद्धत म्हणजे काहीतरी राजेशाही लोक १॥ सगळे- आणि काय त्यांना पाहालले आहेत. आमही असे महान तोक पाहीले आहेत आम्हें ० असे लोक आता सोक होते त्यांनाच बघून मला मस वाटत की आईवडीलच फार महान वधायला मळिलेले नाही- सगळी क्ग्रेसर्या नांवावरती परदार सगळे कडी, जाम्ही जकरा मावड असताना, दोही जेलमध्ये सगळे त्यांनी जाळून टाकले- त्यांचे कपडे लंडनला शिवायला जात असत ते सगळे त्यांनी चौकावर नाऊन जाळले जे लोक आमी महालांत राहणारे जे लोक जाम्हाला बाटायचं गर्यन, की आमही देशक्यासाठी ज्जामचे आमही झोपडीत जाऊन राहीलो पण स्वातंत्र्य मळूनसुधा स्वातंत्र्यासाठी लोकांनी एवदा त्याग केता हे आईवडिल जाऊन राहीते जोपर्यंत तुम्हाला स्वंच तंत्र ककत नाही, जोपर्यंत तुम्हाला आत्म्याच तंत्र ककत नाही, या स्वातंत्र्याता काही अर्थ नाही- सहजयोगांत तोक जेव्हा आले, तुम्हांला आश्चर्य वाटेल तेव्हा त्यांचे नाभी अक जागृत प्रकारच समाधान येतं, झाले- हे दसरं चकभामी चक जागृत झाल्यावर मनुष्यामध्ये एक त्याची संसारकिः परपिथिति, व्यवहारकि परस्थिति सुधारते कारण त्याचें चतित जे आहे ते म्हणतील, "माताजी भलत्या गोष्टीकडे जात नाही. आतां एक जर दारूडा माणूस असला तर लोक हा दारूडा आहे. पण होते हो, जागृत होते। कशी होते ते मी याची कशी जागृत होणार सांगू शकणार नाही. मलाही आश्चर्य वाटतं. पण होते. जागृतीच नाही होत, पण तौच माणूस, एनद्रा] दारूडा होता, रस्त्यावर सहजयोगाला पुढे एवढा कामाला येती, की कोणी म्हणणार नाही हा पडायवा । पण तौच एसादा फार सभावति दसिणारा मनुष्य आला तर त्याची होतच नाही माझे हात मोडतात. म्हटलं, आतां करायचें बर आपल्या देशामध्ये, तुम्ही पुण्यवान माहात, त्यावद्दल शंका नाही, नाहीतर या देशात जन्माला आला नसता- काल वधा कांही न करता तुमची जागृत आती कुंडालिनी पण हे ईश्लडमध्ये, माझे हात तुटतात हो तथि जागृत करायची त्याच्याहीपेक्षां गरात ? माहीत आहे, कसे लोक आहेत हे? णिहगजे काय सोपं काम आ म्हणजे अमेरिकन लोक- ते तर अगती मूढ लोकां आहेत, का कार्य झाल्यें त्यांना। माझ्यामागे by लागतील, आमची जागृत करा, जागृत करा, केलीच पाहजि तुम्ही माझ्यामागे लागतील मुसते- पण क् कशी? पुण्यवान नाहीत ते तुम्ही पुण्यवान आहात, यावद्दल शंका नाही कारण या महाराष्ट्रामध्ये वशिषेकरून सगळीकडे चैतन्य खेळते, सगळीकडे- तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, मी एकदा लंडनहून येतांना, साडेब आणि आमही फरटक्तासमध्ये बसलो होती, तर मी म्हटलं, जाले। साहेब म्हणाले, "कसं ककलं तुला"? म्हटलं, "सगळीकडे त्या पायलटला जाऊन वचारतं, की कुठे, चैतन्य आहे हे हदिसुथानातच होऊ शकतं"- आतां दोन मनिटिंपूर्वी तर ते चैतन्य सगळीकडे हदिसुथानात आलो की काय? तर म्हणे, "।. पसरलेलं आहे. आणि तुम्ही इतके पुण्यवान तोक आडांत की तुम्हाला ते मळू शकते. कतिती, आणि तुम्ही फार मोठे की, बदिशामध्ये जे काही गालं ते वशिष आहे. कल्पना करू नका. सहजयोगी आहेत. आज- सायन्टीस्ट आहांत. जे फार मोठाले सायंटिस्ट आहेत, ते सगळे शाज- त्यांनी सायन्सवर मात केली. ते सहजयोगी आहेत कारण ते शेवटी] पोहोचले त्या कोप-यांतः की जयि त्यांना वाटलं की याच्यापुढे काहीतरी असलंच पाहीजे तेव्हां ते बले आणि त्यांनी सहजयोग पेतलेला आहे- पण न्याला म्हणतात ना. अर्धवट ज्ञान आहे त्याला काही समजणारच नाही गौष्ट पुरतं ज्ञान ज्जाला होईल की हे केवट मोठ आहे? केवट मोठ दविय आहे हो हे। आणि ते जनकल्याणासाठी, हे नयितचे लहिलेत आहे, नाडीग्रंधामध्ये जर आपण नाडीग्रंथ वाचता असेल तर रपष्ट लहिलेले आहे की असा सहजयोग येणार जाहे आणि बरोबर त्याने डेटसध्दा दलित आहे- एकोणीस सत्तर सालापासून हा सुरु होईल नाडीग्रंथ मूळ लहिता होता संस्कृतात- ते गुहस्थ भजंदर - त्यांनी त्याचं बरोबर अधावत रूप आणले तर एकोणीस सत्तर सालांतच आणि हे मुगुमनी कतिती जुने होते. त्यांनी लहिन ठेवलंय, पण ते हदिसुथानी सुरु झाला- होते म्हणून ते अनसायंटफिकि! असल्या ह्या गुतामीच्या कल्पना आहेत. स्लेव्हशिनेस आहे आपल्या डोक्यांत, असला हा आपला बारसा जी आहे, पवढा मौठा, आपण मळिलेला, तो आपण गमावणार आहोत का? कारण दोनचार शब्द तुम्ही शकिले आणि दोन चार शब्द, काहीतरी पाहीलं त्यावर तुम्हाला असे वाटते। अहो, यांना शंभर जन्म घ्यावे लागतील, तेव्हां कुठे यांना महाराष्ट्रात जन्म मळिल. असे तुम्ही पुण्यवान आहांत आणि पुण्याईची अशी तुम्ही वाट लावलेली मला समजत नाही. कारण हे परदेशांतून आलेलं डोकं आहे, पण परदेशांत यातले कोणी गेलेले नाहीत, म्हणून हे असे बोलताहेत. । दुसरे म्हणजे, नाभी चकावरती मनुष्याला सगळ्यांत जास्त त्याची मदत होते ती। ही, की नाभी चक एकदां संतुलनात आलं, म्हणजे त्याचे पोटाचे रोग नष्ट होऊन गुरू होण्याची शक्त जन्माला येते हे नाभी चक फार महत्वाचं वाहे, ज्याची नाभी चांगली असेल, तो गुरू होऊ शकतो हे रस्त्यावरचे गुरू नव्हेत कवि पसे कमावणारे भौदू नाही गुरू म्हणजे, गुरू म्हणजे ज्जाला सद्गुरू म्हणता येईल. नानकसाहेबांनी म्हटलं आहे, " वही जो 'सद्गुरू ।' साहीब म्हणजे देवाला जो साहीब मलि है। सहजयोगांत आल्यावर दैववादी साहबि मलि है । होत नाही पण दैववादी होता कारण देवाचा साक्षात होतो. मग काय सोट बोलायचं का नंतर? कोणत्याही इमानदार माणसाने असे म्हणायचं को, देव नाही, अरे शक्य भंहे? कारण त्याला साक्षात होती ना, त्याला हातालाच लागतं- आणि हे झाल्यावर जर तुम्ही तरीही म्हणाल की, नाही बुवा, आम्हाला पटत नाही तर म्हणा बर, नमस्कार आतां काय करणार? पण तसे बद्धा होत नाही. आता महाराष्ट्रांत, पुष्कळ लोकांना जागृत झालेली आहे आणि जागृतीने पुष्कळ लोकांना फायदा झालेला आहे. याच्यावरचे चक् जे आहे, ते हृदयचक. ते मधोमच जाहे. आता मी थोडक्यांत सांग-ते. ते तुम्ही पुस्तकांत वगैरे वाचून घ्या. हे हृदयचक जे आहे, ते स्टर्नम वोनच्या त या स्टर्नम वोनमध्ये जैटीवॉडीज आहे. खाली जी जागा आपल्या स्पायनल कॉर्डमध्ये आहे, तथि

तत तयार होतात. बारा वर्षांपुढे अटीबोडीज तयार होतात आणि त्या सरोसर काही नाही, पण दैवीचे गण जाहेत. कारण हे दैवीचे स्थान आहे आणि ज्या वेळेला हे गण कोणाचाही बाहेरून हनुला आला तर जाऊन युद्ध करतात. ते युद्ध जे आहे, ते सुद्धा या दैवीमुळेच होतं ही दैवी जागृत वहायला पाहीजे पुष्कळ बायकांना ब्रेस्ट कॅन्सर होता, त्याला कारण आहे असुरक्षितता आम्ही ब्रेस्ट कॅन्सर पुष्कळ ठीक केले जाहेत सन्स ऑफ सिक्युरिटी ज्यांची डस्टिब होते, अशा बायकांना ब्रेस्ट कॅन्सर होतो. काहीयण चैलैज झालं तरी होती. त्याला अगदी सोपा, सरक - ब्रेस्ट कॅन्सरसाठी हे जे गण जाहेत, त्यांना जागृत करण्यासाठी इलाज आहे सहजयोगामध्ये परत दैवीचे आवाहन करावे लागतं- दैवीची जागृत करायची लागते पण त्याला अधिकार पाहीजे दैवीची जागृत करण्यासाठी पण तुम्हाला सुद्धा आत्मसाक्षात्कार झाला पाहीजे जर तुम्ही रा तुमचं मी दैवीला जाऊन येतो, मी हनुमानाता जाऊन येतो, तर तो देव नाही. तयि काही मळिणार नाही. रोजच जाऊन येतो आपण, चकाटया पटित बसतो देवळांत ते नाही. आपल्यामध्ये जे. बसवलेले देव आहेत. त्यांना औळसलं पाहीजे, जागृत केलं पाहीजे पण मी म्हणते, म्हणून हे संकेतसिनेपण म्हटलेलं आहे. तो तरी नदिन हनुमानांनी नव्हता तर गोष्ट नाही आहे बदि का त्याचे तरी म्हटलेलं ऐकायला काय झालं? लागातसेने म्हटलेलं आहे, तुम्ही याची नावचे ऐकली नसणार तर मी तरी काय करणार? आणि सगळीकडे डेडटीज देवता आहेत म्हणून मानतात. लोक मानत नाहीत, जशांतली गोष्ट नाही पण आपल्याकडे एक त-हेचे अर्धवट ज्ञान झाल्यामुळे, ना घड इकडे, ना तकिडे, असे झालं आहे. काही समजत नाही- तर इकडे दैवीचे जपल्याना स्थान आहे आणि दैवीला जागृत केल्यावरती, ब्रेस्टचे आस असतील कवि तुमचे आणि कांही, पाठीच दूसरण बगैरे असे काही त्रास असतील तर ते सगळ ठीक होऊन जातं. मग ही कुंडालिनी बर आली की ती मग वशिष्ठी चक्रावर येते, ह श्रीकृष्णाचं स्थान काले जपण वैदांवर बचिरातं होतं, की वैदाचा काय संबंध आहे तो असा माहे की "भू भुवः स्वाः " अस म्हणतात, पण तेव्हाहयावर संपत नाही की भू म्हणजे पृथ्वी, पृथ्वीतत्वाने बनवलेला मुलाधार अंतरिक्ष अंतरिक्ष बनवलेलं आहे ते स्वाध्यायान चक्र आहे. भुवः म्हणजे मुलताधार चक्राने स्वाः म्हणजे आपल्या पोटांमध्ये आपण सगळे स्वाहा करती. अग्निसती म्हणून स्वाः आणि स्वाध्या या दोन शक्या आहेत. स्वाः आणि स्वाध्या म्हणजे धारणा आपला चर्म जो आहे, तो पोटांत जाहे. दहा धर्म आपल्यामध्ये आहेत. हे दहा धर्म माणुसकीचे धर्म आहेत. जेव्हा तुम्ही त्या माणुसकीच्या धर्मातून पवतिर होता तेव्हा तुम्हाला कांहीतरी ना कांहीतरी त्रास सुरू होतो. तेव्हा हे दहा धर्म आपोआप कुंडालिनी आली आतां, श्री जागृत होतात म्हणून स्वाध्या आणि भग हे मन हे मन बाहे इधती शक्ति मनाची शक्ति आहे. मन जर दबलं झालं, मन जर दुबळ झालं, मनाला जर दुःख झालं, तर पकडलं जातं- आता असं म्हणायचं की कोणचे लोक दुबळे आहेत, हे जाता ह्यांतले सहजयोगांतले तुम्ही समाजाला दुबळे करता, तुम्ही बधूनच घेतलं आहे. ही वशिष्ठी या चक्रावरती जन आहे. जन म्हणजे जनसंपर्क म्हणजे वशिष्ठीतूनच हे आपण सरवायकल प्लेक्सस हणतो तर सरवायकल प्लेक्ससशी संबंध आहे आहे याचा. ह्या हातांनीचण लोकांना जर नमस्कार करायचा झाला कांही, तर तर या हातांनीच, जनसंपर्क साधती- हे वशिष्ठीचिक श्रीकृष्णाचं आहे. आहे कवि नाही हे आम्ही सिद्ध करून देऊ तुम्हाला- तुम्हाला हसिल्लो जीतलं कांही बघायचं असलं, तर तुम्हाला पण आधी जागृत च्या. मायकीस्कोप लागतो ना. जर तुम्ही म्हणाल नाही, मायकोस्कोपश्रव्याच दासवा तर कसं दासवणार? आम्ही मायकोस्कोप दापरणार नाही, आम्हाला दालवा असल्या चैलैजला कोही अर्थ आहे? आहे, मायकोस्कोप पाहीजे त्याला तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळिल्याश्रव्या कांहीच होणार नाही- आतां हे वशिष्ठी चक्र म्हणजे श्रीकृष्णाचं स्थान आहे. आणि श्रद्धा त्याची शक्ति आहे. रा म्हणजे शक्ति, धा म्हणजे जनिदे धारणा केली ती ती आनंदादायिनी शक्ति आहे आणि श्री कृष्णाची शक्ति आहे, माधुरी, जो मनुष्य गौड बोलण्याचे, मधुर बोलण्याचे वैशिष्ट्य आहे. आणि त्याने सौळा, तुम्हाला आश्चर्य वाटे 16 सबप्लेक्स सेस आहेत सर्वंध इथे आहेत आणि त्याने आपले नाक, कान, जिविही सर्वावर परणिम येतो मग त्याच्यावर आज्ञा चक्र आहे. आज्ञा चक्रावर बसिताचा अवतार झालेला आहे म्हणून तकिास आहे. तकिडे आणि काँसमधुन कसित नधाला मग खसित कोणी दुसरे तसिरे नसून श्री गणेशाचं अवतरण आहे. श्री गणेशाचं अवतरण आहे की नाही त्यासाठी तुम्ही दैवी महात्म्य वाचावं. त्यांत त्यांनी त्याला महावशिष्ठी म्हटलेलं आहे. अगदी तंतोतंत वसिताचं वर्णन आहे. ता जसित शब्द कुठनं आला? कृष्णापासं जसित आणि यशेदेचं नांव राधेन राधा म्हणजेच महालक्ष्मी आणि तीच म्हणजे मेरी तनि यशेदेचं नांव त्याला दिलं. आपल्याकडे आपण म्हणतो ना, यशेदेला येसू, तसा बसित हा येसू- पोटांत सुद्धा आपल्या महंमदासाहेब आहेत. दत्तात्रेयच आहेत ते. हे आम्ही सिद्ध क शक्तो आणि ते असं सिद्ध करू शक्तो, समजा एखादा मुसलमान आला, आणि त्याला आपण सांगितलं की तू दत्तात्रेय नांव घे, नाहीतर नानकाच नांव घे, तर तो म्हणेल मी नाही घेणार. तर मग मी तुझे अर करु शकत नाही. मला बरे करा, मला बरे करा, मली पौटीत दुसतयं त्याने जसं नानकाचे नांव पेटलं की झाले पार- तसंच एखादा हनु आला आणि त्याने म्हटलं- ते वर मोठे कठीण काम- पण महंमद साहेबाचं नांव घे. पण बर होतं त्याने म्हणजे हे लोक खरे आहेत. सोटे नाहीत आणि ते आपल्यामध्ये वास करून आहेत, हे सहजयोगाने स होतं. इतरकच नव्हे तर परमेश्वराचा साक्षात होतो. आतां दसायला कस वाटतं आपल्याला, असं कस शक्य आहे, म्हणजे असं कस होऊ शकतं? पण आहे ना कां नाही? जर परमेश्वर कधी ना कधी ती भेदलाच असतां, आणि त्याने आहे तर कधी ना कधी हे, हणारच होत. जर तुमचे फायदे होतात. त्याने जर तुमचे हति होणार आहे तर का करू नये? मला हे समजत नाही. त्यांत काय लॉजिक आहे. आज्ञा चक्र हे पटियूटरी आणि पनीप बॉडीच्या मध्ये वरं मग हे आज्ञा चक्र- एक चक्र आहे अणिते दोन्ही या बॉडीजना, दोन त्याच्या पाकळ्या आहेत त्याने संभाकन- आणि ते बरोबर ऑप्टीकचाग्रामा दोन ज्या ग्रॅनला नव्हंज येतात, त्याच्यामध्ये आहे. आतां इधल्या डॉक्टरांवरून मानाने, तुम्ही पाहाल तर हे डॉक्टर आहेत, पोचलेले डॉक्टर आहेत. त्यांच्या लांबलचक पदव्या आहेत. ते लोक कसे सहजयोगात आले? आणि तेज बघा त्यांच्या तोंडावरचं, आपल्या कोणत्याही डॉक्टरच्या तेज दसिणार नाही तुम्हाला तोडावरचं कति तेजस्वीता त्यांच्यांत आहे. त्यांना दसिलं ते त्यांनी पाहिलं की आज्ञाचक्र वर धरलेलं असले तर खसिताचं नांव घ्यावं लागत नाहीतर कुंडालिनी चढत नाही. आणि इथे धरलेलं असलं तर कृष्णाचं नांव घ्यावं लागतं. उजव्या बाजूला वळिल्याचे आणि इकडे वळिल्याचे- पण आतां "वळित तो बरबा" म्हणत तोंडात तंबालू घालून तुम्ही गेलांत तर तो वळित नाही मळिणार - कतिही कृष्णाला म्हणजे तुम्ही वा-या करा. ही अंधश्रद्धा आहे, हे तुम्हाला सांगितल पाहीजे तंबालू एसाया [संभावति माणसाला राक्षस भेटावा तसा प्रकार आहे तो तंबासू अगदी नमिद्ध आहे, पण आपल्या महाराष्ट्रात तंबालूश्रव्या होत नाही लोकांना पण मी म्हणत नाही तंबासू सोडा, आधी म्हणत नाही. तंबासू घ्यायची आणि कृष्णाचे नाव घ्यायचं म्हणजे त्यांच्या वरिधांत जायचं, लोकाना मोठा राग येतो. माताजी अस काय म्हणतात. आम्ही आणि त्यांचे नांव घ्यायचं - तंबासू खान्नी तर- अहो, तुम्ही श्रीकृष्णाला एवढं मानता ना? मग तुमचं हे कसं खराब होतयं? तुम्हाला थोटचा कॅन्सर का होतोय? "हरे रामा, हरे कृष्णा" त्यांत ते लोक येतात. त्यांना तुम्ही रामाच आणि कृष्णाचं नांव घेता, तुम्हाला हे कस म्हटलं अरे, संबंध ते थोटचं कॅन्सर काय होतं? आतां रामाचे स्थान, ते कति मोठयं, त्याची आम्हांता माहीती नाही. ते आमच्याकडे रोग जो, तो श्रीरामाच्या उपमूळे होतो. भस्ममाचा तौ कसा काय होतो, ते सुद्धा मी तुम्हाला सांगेन कधीतरी- ते बरंच लांबलचक आहे. पण हे लक्षांत घ्या की हा वशिष्ठी गंभीर आहे आणि यांत उतरण्यासाठी थोड तरी आपल्याला जाणलं पाहीजे - तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घ्या. शक्ती मग ते सहस्तर ते सहस्तर कुठे आहे असा डोक्याचा

ट्रान्सव्हर्स सेव्हन . पेटला तर कळया दसितील तुम्हाला, जशा काही पाकक्या आहेत. पण जेव्हां कुंडालिनी जागृत होते, या मैदुमध्ये प्रकाश येतो आणि त्या प्रकाशाने मनुष्य प्रगल्भ होती. पण तरी, बकरीकी तीन टांग, तुम्ही फॉड आहात ! अहो, पण हे सगळे आहेत ना समोर, ते असूनसुद्धां तुम्ही फॉड आहात असता प्रकार त्याला कोण काय करणार? आता पुणेकरांवद्दल पक ठप्पा आहे, की ते चकित्सक आहेत . त्याचं मला हरकत नाही. चकित्सक असले पाहीजे. त्याचा अर्थ असा की तुम्ही स्वतंत्र आहात पण बैताल नसलं असणे हे स्वतंत्रतेचं लक्षण आहे . ते मला पाहीजे, ताळतंत्र नाही सोहला पाहजे चकित्सक आवडतं ते पाहजे तुम्ही स्वतंत्र झल्याशियाय "स्व" च तंत्र जाणू शकत नाही- आणि सहजयोगांत तुम्ही पूर्णपणे स्वतंत्र होता म्हणजे तुमच्या सगळ्या सवयी सुटतात., तुमचे सगळे रोग नष्ट होतात. तुमची भाषा बदलते, तुमचा स्वभाव बदलतो, सगळे होऊन तुमच्यामध्ये परिणाम असा येतो की तुम्ही एकदम - आमचे साहेब म्हणतात ना, की सगळे देवदूत आहेत तुझे तुला सगळे देवदूत भेटले नी मलाच कसै सगळे राक्षस मळिले ऑफिसमध्ये नेहमी म्हणतात, तुझ्याकडे सगळे देवदूत आते आहेत आहेतच. कारण त्यांचा सुकभाव इतका; आतां ही मंडळी कोणी पाहीली आहेत का अशी? प्रेमळ मंडळी. इतका फरक होऊन जाती माणसामध्ये, संबंध त्याची, कायापालट म्हमतात ना? आतां शांतीचे इतके लोक पौवाडे गातात. शांतीचे पाठ मग त्याचे फ्याऊंडेशन बनवलेत मग कुठे काय, खूप पैसे एकत्र केले आहेत लोकांनी. त्यांच्यामध्ये कांही शांती आहे का? आता ही बाई, मदर तेरेसा, इतके तुम्ही तचि महात्म्य करता तनि कोणाचे भलं केलंय? त्या लोकांना जे मरत आहेत त्यांना वचि यांना कलकत्त्याच्या लोकांच्या पैशांनी आणून ठेवतात आणि त्यांना ती व्रश्चिन करते आता गाढवांना जर उद्या वश्चिन केलं तर ते कायावेश्चन होतात काय? तर तचि एवढं महात्म्य आहे . पण ती एवढी अशांत बाई आहे, की तलि एकदां पाहीलं तर माझं एवढं: त्या बाईला एकदां सहजयोगांत बुडवलीच पाहीजे एवदा रागीट स्वभाव आहे बाईचा, की काय वचिरायला नको, जेव्हां राग सुटतो त्या बाईचा, तेव्हां इकडून तकिडे, लकिडून तकिडे नुसता डान्स करतात की बस, मी तर बघतच राहीले अगदी म्हटलं काय प्रकार आहे. म्हटलं असं हा समाज- कार्य करण्यापेक्षा स्वतःचं कार्य करा. अशी परस्थिती. पण आपण बाह्यातलं बघती गहनांतलं बघत नाही. गहनांत बधीतलं पाहीजे की सरोसर ज्याने सगळ्यांचे हति होडल, असे फल्यामध्ये जी धनसंपत्ती आहे ती का यापन काय आहे आणि नये? आणि त्याचा उपयोग का करून घेऊं नये? ते सहजच मकितं, त्यासाठी पैसे नको काही नको नुसती धोडीशी पुण्याई लागते. ती जरूर लागते, हे मी म्हणून पण तुम्ही स्वतःबद्दल चांगले वाईट वचिरा करून घेऊ नका. तुम्ही काहीही चूक केली नाहीत. परमेश्वर नरिाकरण करू शकत नाही. कारण हे जे परमचैतन्य आहे ना, ते, कृपमेचा सागर आहे तो- तेव्हा मी ही चुक केली, हे मी पाप केलं, घोर अन्याय केला, असा काही वचिरा करायचा नाही- आतां ही एफ दुसरी टुरम आहे की कोणाकडे मेल्यावर तुम्ही फार पापी आहांत, अमके . है सांगनो तुमची पाप ठीक करतो म्हणजे आही देवाला आहांत, आम्हाला थोडे पैसे द्या, असली काम करण; म्हणजे मूर्खपणाची "तुमची आई मेली, मला एक गाय या. यांना गाय देऊन आईला कर्स मळिणार के. पण असे आहेत प्रकार अशा प्रकारांना आका पातला पाहीजे पण ते सुध्दा आत्मसाक्षात्कारीच करू शकती त्याच्यामध्ये साती चांची पीठे आहेत आणि जेव्हां लेव्हां आता शेवटल सहस्तरार, येते तेव्हां है सहस्तरार असे उघडतं आणि या ब्रम्हर्दयातनं अशी कुंडालिनी नधुन कुंडालिनी वर असं धंड धंढ डोक्यातनं वाटायला लागते. आता महाराष्ट्राचा वशिष वारसा आहे, मी आपल्याला . मारकण्डेय स्वामी जे होते त्यांच्याही सांगते. है कार्य अनादिकाळापासून महाराष्ट्राला झालेलं आहे है सहाजकिच होते. तैवहां आपल्यालाही त्याचा लाभ होणे आधमिचछिदिरनाथ , गौरखनाथ हे आहे त्यांनी इथे रक्त औतलयं - आज इथे यांनी सांगितलं, की संतांना सगक्यांनी आस दलिला तर माताजी तुम्ही काही वाईट बादून मला कसलाच आस नाही. मला कसला त्रास झाला आहे? घेऊ नका तुम्ही इतकी नाटके करायची काय गरज आहे? पत्र असं वाटतं, इथे मारामा-या नकोति: , भेटा मला, मी चार माणसं बोलवते, डॉक्टरस आहेत, आमचं पुरांपर लहिा, माझ्याकडे या तुम्हाला उथे नाटक करायची काय गरज आहे? कुलनीक आहे. सगळे पेपरस आहेत, ते तुम्ही बघा . नदिश्चने करणार । मी काय पौलटिकल मनुष्य नाही. आणि हे कसून मग हे पोलिसाबाले ण लोकांनाही भत्ती वसते. ते येत नाही म्हणजे बगैरे, उगीचच तुम्ही कशाला आणता? आं इंग्लिशमध्ये म्हणतात, तशांतली ही पध्दत - याला उगाच ते, "डॉग इन द मैन्जर" सारख. काही अर्थ आहे का? समजसपणा धरायचा, आणि सहजयोगांत उतरलं पाहजे. त्याचे असं नाही आहे सहजयोगामध्ये तुम्ही जागृत झालात, झालां. दोनचार दविस परत परत खाली वर करते, तर कृपा तुम्हाला फार बरे वाटेल. कुंडालिनी आहे ना, ती करून, जर तुम्ही सहजयोगांत आज पार झालांत, तर असे नाही समजायचं, की आता तुम्ही अवधुत झाले . त्याच्यानंतर धोडसं प्रकटिस करून जमवावं लागतं एका महिन्यांत तुम्ही गुरु होणार, म्हणजे सद्गुरू आणि तुम्ही हे कार्य क शकता. पण त्यांची शोधकरवृत्त पार गहन इथे आम्ही फार नविडक लोक बोलावले आहे . आहे. वचिरापुरवक आहे, आणि एकदा आल्यावर जमतात. इतकी मेहनत करतात. अहो, चार ध्यानाला बसतात. वाटलं तर दहाच मनिंट बसतील, आणि विजतां उठून आधोळी करतात . इतके यांचे आयुष्य सुंदर झाले आहे. त्यांच्यात कोपीतरी तांछन नाही राहीले "द्रमा जे अलांछन, मार्तड जे तापहीन हे जे ज्ञानेश्वरांनी पसायदान लहीलं आहे, ते आमचंच वर्णन आहे सगळ्यांचे. है जे "हवेत उडता" बगैरे ते ज्ञानेश्वरांनी लहीलेलं नाही. कारण हे भूतवाधेचे बाकी हे प्रकार आहेत व पाण्यावर चालण्याचे जुरसिताला जमलं कारण ते औकारच होते मुकी त्यांनी लहीलेलं नाही. कोपीतरी लहीलं आहे कारण लहानपणी मी ज्ञानेश्वरी वाचली होती है नव्हतं. कांती तुमची उन्वलीत होते. तुमचे वय लहान होते, तुम्ही शक्तिवान होता. त्यांत तुमचे आरोग्य बादत जाते असे बगैरे बगैरे म्हणजे माझ आती सत्तरावं वर्ष होईल- योडयाच मी इतकी मेहनत करते आहे मला माहीतच नाही माझे बय कति। अशी रथिती वर्षात पण आहे. धकवाच येणार नाही तुम्हाला. कारण अव्याहत वरुन ती शोवत तुमच्यांत वहात राहील आणि ती वहात राहीन्यावरती तुम्हाला ती संपल्यासारसं वाटतच नाही थकल्यासारस वाटतच . आणि अस कोण जरूरी नाही की? त्याच्यांत काही भांडण होत नाहीत. आत्ती इतक्या नाही तंटा नाही. लोक तर आश्चर्यचकित होतात. देशांतले लोक आहेत, त्यांच्यात काही भांडण नाही , आतां परवा एका ठाकाणी धांवली होती ते म्हणाले, माताजी, असे लोक आम्ही पाहीले नाहीत, है, काय र्वगातले देव आहेत. का काय? देवसध्दा भांडतीत पण है, इतक्या शांतपणाने सगळे। यांच्याजवळ सगिरेटसुध्दा नाही- गाचसिपण नाही. म्हटलं, आता है झाले सुशक्त - आता त्यांना कशाचाही कदर नाही. आतां फवत आत्म्याचाच आराम वघतात त्याची अनेक उदाहरणे आहेत आपल्याकडे नामदेवांच यांगते मी. गोरा कंभारांना भेटायला गेला होते. चतिलांत उभे गोरा कुंभार : त्यांना बघून काय म्हणतात की "नगिणाच्या भेटी आलो सगुणाशी। कति गौरवाची गोष्ट आहे की नरिगुण तुझ्यावर साकार झालेला, सगुण मी बघतो आहे. हे नामदेव म्हणु शकतात आणि ते गोरा कुंभाराला, हाच आत्म्याचा जो एक पडताळा आहे, कवि एक जी कांही जाणीव आहे, ती आपल्याला झाली पाहीजे. आता आपण दुस-या माणसाला कधीही जवळचं . पूर्ण वेक है माझे घर, ही माझी माणसे- मी कोण? मी कोणी आहे हे मानं शकत नाही वचिरालं पाहजे आणि जो मी आहे, तो तुमचा आत्मा आहे. आता मेडकिलमध्ये ऑटोनोंमस , पण त्याचा डरायजर केण? नवईस सदिटीम आहे पण ऑटो कोण? ऑटोमोवलि आपण म्हणतो कतितीरी गोष्पटींचा यांना यत्ता लागलेता नाही तो इळूळू सहजयोगांत येऊन, पत्ता लागू शकती. मग ती आपली दृष्टीच बदलून जाते, इंटेरेस्ट बदलून जाती. आपला इंटेरेस्ट रहातो की, आतां कति लोकांना मी पार करू? कति लोकांसाठी धावू? कति लोकांना या परमेश्वराव्या साग्राज्यात आणून वसवूं? बाकी सगळे काही

वसिरून जाती मनुष्य कारण इतका आनंद असतो त्यांच्यात म्हणजे एखादा दारूडा असला तर त्याला एकटी दारू पति येत नाही तसंच आहे. परमेश्वराचा आनंद, एकटा नाही उपभोगता येत. इतके सूत है तोक झाले आहेत, आता- । श। आती तुम्ही सगळ्यांनी सहजयोगांत यावं आणि है प्राप्त करावं आणि त्यांत जमलं पाहीजे मुल्य म्हणजे जमलं पाठीने . आमचे सॅटर्स असे सोन्याने मदवलेले नाहीत आणि त्याच्यामध्ये मार्बल वगैरे काही नाही- कारण सर्वसाधारण, सामान्यांसाठी आहे. ते सामान्यांसाठीच सहजयोग आहे आणि सामान्यांतूनन्य असामान्य नधिर आहे, तेव्हां तुम्ही याचा स्वीकार करावा. जे स्वतःला फार जसामान्य समजतात, त्यांच्या याच्याशी काहीही संबंध नाही. ते स्वतःला फार श्रीमंत समजतात, त्यांनी बनावे. पण आम्ही सामान्य लोकांच्या भल्यासाठी आहोत. आणि त्यांच्यासाठी या कार्यासाठी घेत नाही. मेहनत करते आहोत कोणीही सहजयोगामध्ये कधीही एकही पैसा लोकांनी धोडेबहुत तेव्हां सगळे म्हणतील, हे करस काय झालं? या पैसे एकन करून कार्य पतक. झालं असेत ते आलं असेल पण ते मंडपासाठी. कुंड नी जागृतीसाठी नाही तेज्हा कोणी मनुष्य तुम्हाला सांगेल, याचे तुम्ही पैसे द्या, तर त्याता गृहणायचे तूं भामटा आहेस, देवाचे भामटेगरी मटिवली पाहीनेपम त्या पतकीला यायला पाहीजे तुम्ही पैसे करू शकत नाही. ही शक्तीयेइल तेव्हां तुम्ही ते कार्य करू शकता, नाहीतर तुमच्यामध्ये ती शक्तीयायला पाहीजे - ते कर शकत नाही. जे कराल, ते आध्यासासारसे काठी पेऊन सगळ्यांना मारत सुटाल म्हणून ही जी एक आपल्यामध्ये वशिष शक्ति आहे, तर्चि जागृतीकरून घ्यावी . आणि तिला प्राप्त हावे. आपण संतशरीरिणी म्हणतो, लोकांना नमस्कार करतो, तो मग कुठेही असेना कां, कोणच्या जातीचा असेना कां, आपण त्यांना नमस्कार करतो. [तेव्हा त्यांच्यावरचा वशिवास उळे देऊ नका ते सरे आहे . आपण छळतं, त्रास दिला, आपली हतिकारी लोक होती, त्यांना पण त्यांनी आपली सत्याची कास सोडली नाही. त्यांना सांगाव लागत नव्हत - असे करा, ही संतांची महान भूमी आहे, तर्स करा, अशा संतांच्या भूमीवर तुमचा जन्म झालेला आहे. तर तला काळ फासू नका कारण तुम्हाला धोडसं पुरतकी ज्ञान कवि सायन्सर्च धोडसं ज्ञान आलंय। जे सायन्सच्या वरचे लोक, आणि तिसंच तुम्हीसध्दा होऊ शकता, कारण वृषध्दीच्या पातकीच्या - भेरागवाळ्याचे इथे काम पलीकडे सहजयोग आहे तेव्हा बाजारभूणग्यांचं दथे काम नाही . इथे फवत सामान्य जन, भगदी सामन्यांतले आपण नाही, अहंकारी लोकांचे इथे काम नाही आहांत. तेव्हा तहत गुरू नानकापासनं, कवरिपासूनं, नामदेवापासूनं तुकाराम, रामदास केवहे लोक झाले हो। नांव घ्यायचं महटलं तरी जीव मरून येतो। आणि सगळ्यांत शेवटी, तुमचे साईनाथ झाले . हे सरे होते, साईनाथ तुमच्या इथे येऊन राहरीला त्यांनी काम केतं इतकी तथिच आश्चर्याची गोष्ट आहे तथिचे मदपिंदरनाथ, तविच मेहनत केली, त्या एरआमध्ये गौरखनाथ, तथिच सगळे आमचंही घराणं तथिलंच. आम्ही शालविहनांचे कंशज आहेत आणि शालविहनांचे राज्य तथिच होतं औरंगजेबुध्द तकडे च झाला- अशा त्या पवतिर भूमीमध्ये, चैतन्य सगळीकडे पसरले आहे. आणि पण्याचं नांव शात्रांत पुण्यपटणम आणि इथे तुम्ही जन्मतात डी केवदहि है जे आहे तुमच्यामध्ये "तुझे तुमची पुण्याई, तेहां आपला छळ आता करून पेऊ नका आणि आहे तुजपाशी" ते घेऊन घ्या आता आपण आज प्रश्न वगैरे वशिष वचिरणार नाही कारण त्याला काही अर्थ नसतो. बा प्रश्न असले तर लहिन द्या. आम्ही तुम्हाला त्यांची उत्तर पाठवू- माझ्याशी भांडायची काही गरज नाही. कवि माझ्यावर चढाई करून है अरस तसं है काही नसतं बाघाचे आनहान आणायची गरज नाही. सरक गोष्ट आहे. की अशी अशी कुंडालिनीचे जागरण होतं. त्याने लोकांच हति होत. अग्रीकल्चरवर त्याचा परणाम येती- लहान मुलांवर त्याचा परणाम येती मुलं सुसंस्कृत बनतात, चांगली बनतात आणि त्याने अनेक लोकांना लाभ होतो. ईश्वर तुम्हाला आश्रिवादीत करों-

1989-1230, Puja Talk, In 10 years we can change the whole world (and Talk about the science)

View [online](#).

Purity Of Sahaja Yogis Date 30th December 1989: Brahmapuri Place Seminar & Meeting Type आता आपण कोणतीही मोठमोठाली माणसं बघुयात, आपल्यासमोर टळिक आहेत, आगरकर आहेत, शंविजी महाराज आहेत, अशी जी मोठमोठाली मंडळी झालीत, त्यांनी काय केलंय ? ते कसे वागले ? त्यांच्याकडे लक्ष दलि पाहजि. शंविजी महाराजांनासुद्धा चारदा लग्न करावं लागलं, राजकारणासाठी. त्यांनी केलं. 'राजकारणासाठी मला करायचंय तर मी केलं लग्न.' पण ते नःसिंग होते, त्याच्यावर त्याचा परणाम नव्हता काही. कराव लागलं तर केलं आम्ही. चार लोकांशी आम्हाला दोस्ती करायचीय. त्यांनी जात-पात पाहिली नाही, की शहाणवच कुळी असलं पाहजि, की अमुकच असलं पाहजि. असं काही पाहिलं नाही. त्यावेळेला जेव्हा इतके वर्षापूर्वी गागाभट्टांना इथे येऊन त्यांना राज्याभषिक द्यावा लागला, जातीपातीच्या लोकांनी त्यांना कती हणिवलं , की तुम्ही कुणबी आहात, तुम्ही मराठा नाही. तेव्हा तुमची तेव्हा ह्या कोणतीही जात असेना का, तुम्ही आज सहजयोगी झालात, तुमची जात बदलली. तुमचा धर्म बदललेला आहे. हा धर्म 'वशिव नर्मल धर्म' आहे. तो तुमच्यात जागृत झालेला आहे, त्यामुळे तुमच्या वाईट सवयी गेल्या, सगळं काही गेलं. पण हे भूत अजून काही गेलेलं नाही. तुमच्या जातीच्या लोकांशी तुमचा संबंधच नाही आला पाहजि. कारण ही जमात जी तुमची आहे, ती भुतं आहेत सगळी . दारू पणिं, मारणं, मग ते दारू पणिं, नाहीतर काही करो. हंडा घेवो नाहीतर काही करो. मग ते आमच्या जातीतलंच असलं पाहजि. मग तुम्ही सहजयोगी कसे ? मग सहजयोग सोडा तुम्ही. तुम्ही दोन धर्मात उभे राहू शकता का ? नाही राहू शकत. त्याच्यामुळेच काल ह्यांना मार खावा लागला. हे लोक ज्यांनी सर्व धर्म सोडला, परमेश्वर सोडला, आणखीन आम्ही काहीच असं करत नाही असे उभे राहिले. त्यांनी काल मार दलि. त्याला कारण थोडसं तरी मला असं वाटतं, की आमच्यामधील जी कमजोरी आहे त्यांनी ती ओळखली आहे. आणत्यांच्या मते आपण अंधश्रद्धेला पूर्ण झालोत. पण जर तुम्ही बोलत सुटलात की, 'आम्ही सहजयोगी आहोत. आम्हाला कोणतीच अंधश्रद्धा नाही. आम्ही कोणत्याच असल्या गोष्टी मानत नाही. आम्ही ह्याच्या पलीकडे आहोत. आम्ही करून दाखवू तुम्हाला.' तेव्हा ह्या लोकांच्या लक्षात येईल, की काहीतरी वशिष मंडळी आहेत. आम्ही आमच्या वडलांना पाहिलं. आमच्या वडलांना गांधीजींनी सांगतिलं की सगळ्या मुलांची लग्न तुम्ही बाहेर करा. आता आम्हीसुद्धा शहाणवकुळीच आहोत. त्यामुळे फार वचिर करून लग्न होत असत पूर्वी. वडलांनी लगेच सांगतिलं , काही हरकत नाही. कुठेही लग्न करा. सगळ्यांची अशीच लग्न लावून दलि आमची. काय आमचं वाईट झालं ? त्यांनी सांगतिलं की मी काँग्रेसचा मनुष्य आहे. मला काय? मला दुसरं काही नाही. माझी जात नाही, धर्म नाही, काही नाही. माझा हाच धर्म आहे. गांधीधर्मी आहे. तेव्हा धर्म घ्यायचा तर पूर्णपणे घेतला पाहजि.

1989-1231, Public Program

[View online.](#)

पब्लिक प्रोग्राम बरम्हपुरी, (भारत), ३१/१२/१९८९ या शाळेचे आद्यप्रवर्तक जजिबा मोहिती यांनी हृदयाला पळिवटून टाकणारं असं भाषण केलेयं आणि मला खरोखर माझे अशू सुद्धा आवरता आले नाहीत. आपल्या देशातली गरिबी बघून जीवाचा नुसता कोंडमारा होतो आहे आणि बेचाळीस (१९४२) सालामध्ये आम्हीसुद्धा त्या लहानपणी स्वातंत्र्ययुद्धात होतो. माझे वडील आणि आई ह्यांनी गांधीजींना आपलं सर्वस्व वाहिलं होतं. आणि मी सुद्धा गांधीजींच्या बरोबर लहानपणापासून राहिली आहे. ती वेळ स्वातंत्र्य मळिवण्याची होती. कॉलेजमध्ये असताना तेव्हा भारत छोडो चा नारा लागला. ९ ऑगस्ट च्या दविसी आमच्या कॉलेजच्या समोर उभं राहून मी, प्रदर्शन केले. त्यावेळेला आमच्यावरती तोफा आणि बंदुका घेऊन सगळे उभे होते. त्याबद्दल आमचे त्यावेळेचे जे कॉलेजचे मुख्य प्रिन्सिपल होते, त्यांनी या सहजयोग्यांना सांगितलं, की मला तेव्हाच वाटलं, की ही काहीतरी मोठी शक्ती असेल. की अठरा वर्षाच्या वयामध्ये या बंदुका आणि ह्यांच्यासमोर कशी उभी राहिली. एकटी मी उभी होते. मं ते कॉलेज आम्ही बंद पाडलं. त्यानंतर बेचाळीस (१९४२) सालात मी, आध्यात्माचा विचार केला नाही. फक्त देशाला स्वातंत्र्य करण्याचा आणि त्यावेळेला आम्हाला त्या पोलिसांनी पकडून नेऊन इलेक्ट्रिके शॉक दिले, बर्फावर घातलं. आई माझी तला वाटायचं अठरा वर्षाची मुलगी आहे, हचि प्राण जाणार आणि जिवळ-जिवळ नऊ महिने मला भूमिगत व्हाव लागलं. अशा प्रकारे जेव्हा आपल्याला स्वातंत्र्य मिळालं. त्याच्यानंतर हळूहळू लोक कसे वाहवत गेले आणि ज्या कार्यासाठी स्वातंत्र्य मिळवलं होतं, की आपल्या देशातली गरीबी जावी, लोक कार्यशील झाले पाहजित, त्यांच्यामध्ये स्वच्छता आली पाहजि, हे जे गांधीजींचे सगळं काही देशाबद्दलच प्रेम होतं, ते कुठे तरी वार्यावर उडून गेलं. त्यामुळे अत्यंत ग्लानी आलीये मला, की हे कसलं स्वातंत्र्य मिळवलंय? ह्या स्वातंत्र्याचा काय उपयोग आहे आपल्याला. अशा रीतीने हे लोक स्वार्थी, स्वतःचे पैसे कमवायचे आणि सर्व देशाला बुडवायचे ह्या धंद्यात लागलेले आहेत. आपल्याकडे देशावषियी कळकळ असणारे लोक गेले कुठे? कुठेही गेलं, तरी हचि गरीबी बघून माझ्या जीवाला असं होतं, की कसं हे ठीक करायचं, कसं वागायचं. तसं पाहिलं तर आपल्या देशात भरभराट होऊ शकली असती. भरभराट होण्याचं कारण असं की, ज्या-ज्या देशाला बाहेरून मदत आलीये त्यापैकी आपल्या देशाला फारच मदत आलीये. बाहेरच्या देशातून आपल्या देशाला वर्ल्ड बँके (World Bank) ने पुष्कळ पैसे दिले, त्याबद्दल शंका नाही आणि ते पैसे आपल्यात न वापरताना आपण ते परत तक्रिडे स्वित्झर्लंड (Switzerland) ला पाठवून दिले. इथल्या गरीब लोकांचे पैसे घेऊन आपण स्वित्झर्लंडला सगळे पैसे पाठवले. त्यानंतर ते स्वित्झर्लंड पासूनच पैसे घेऊन वर्ल्ड बँक आपल्याला पैसे देत. म्हणजे.....(अस्पष्ट) आपण काहीही ने होताना आपण त्याच्यासाठी काय म्हटलं पाहजि, की गरीब झालो, इतकंच नाही पण करजबाजारी झालो. तर सहजयोग आमचा जो आहे, ह्यानी विश्व नर्मला धर्म म्हणून धर्म स्थापन केलेला आहे. म्हणजे जगातले सर्व धर्म आम्ही मानतो, गांधीजींच्या म्हणण्याप्रमाणे आणि सगळ्याच मोठमोठ्या संत-साधूंना आम्ही मानतो, सगळ्याच. गाडगे महाराजांना मी, भेटलेली आहे. आपल्याला आश्चर्य वाटेल आणि त्यांनी मला ओळखलं होतं आणि त्यांनी मला म्हटलं होतं, की एकेकाळी असा काळ येईल, कारण ते सुद्धा स्वातंत्र्यवीर होते. तुकोजी महाराज, गाडगे महाराज सगळे आमच्या घरी आलेलेत आणि त्यांनी सांगितलं, की तुम्ही त्या वेळेला मी, फार लहान होते. तरी सुद्धा त्यांनी मला ओळखलं आणि मिला सांगितलं, की एक दविस असा येईल, की तुम्ही या भारतवर्षाच कल्याण कराल. संतांच्या मागे आम्ही आहोत. एवढचं नव्हे, पण संतांचे कार्य पुढे चालवायचे आम्हाला. संतांनी कधीही माणसाला दैववादी केलेले नाही कवि कधीही त्यांनी त्यांच्या कर्तृत्वावर घाव घातलेला नाही. आजकाल एकेक उपटसुंभ नघिलेलेत. त्यांच असं म्हणणं हे, की तुम्ही नुसतं वज्रिज्ञानाची कास घ्या. आमच असं म्हणणं आहे, की तुम्ही सत्याची कास घ्या. वज्रिज्ञानात आपल्या हृदिस्थानात कोणी शोध लावलेत, कोण मोठे वज्रिज्ञानी इथे बसलेले आहेत. आपला वारसाच मुळी आध्यात्माचा आहे. त्याला काळं फासून, तुम्ही वज्रिज्ञान घेऊन बसलात. आता इथे आमच्याकडे कतिती तरी तीन-चार असे लोक आलेलेत, की जे वज्रिज्ञानामध्ये फार नपिणात. इथे नसतील अशा त्यांच्या जवळ पदव्या आहेत. त्यात तीन-चार हृदिस्थानी लोक सुद्धा आहेत. इथे नाही आलेले आणि त्यांनी शोध लावलेलेत अनेक शोध लावलेलेत आणि त्या शोधातून बरंच काढलेलं आहे. त्यात मी त्यांना काय सांगितलेलं आहे, ते सुद्धा त्यांनी मान्य केलं आणि त्याचा शोध लागला आणि त्यांनी सांगितलं, की माताजी तुम्ही सांगताय ते बरोबर आहे. त्यापैकी एक गोष्ट मी, त्यांना सांगितलेली कार्बन अॅटम (carbon atom) म्हणून जो असतो, तो आपल्या मूलाधारात असतो. कार्बन अॅटमला चार व्हेलेन्सीज (valencies) असतात. आहो, हे तुमच्या अंधश्रद्धेच्या माणसाने माझं तीन तास, तीन तास डोकं खाल्लं. त्याला कार्बन म्हणजे काय? त्याचे व्हेलेन्सीज म्हणजे काय? हे सुद्धा माहीत नाही. हे कसलं वज्रिज्ञान करणारेत, गाढव. सांगा तुम्ही. ह्या लोकांना कसलं वज्रिज्ञान येणार आहे. हे लोक म्हणतात आम्ही वज्रिज्ञानीहोत. एका माणसाला धरून उभं करून ते काय संबंध लोक होताहेत, सगळे काय देश होतो. आपली प्रगतीच वज्रिज्ञानात काही नाही. त्याला कारण असं आहे आपली प्रगती आध्यात्मात झाली ही परमेश्वराची इच्छा आहे. आपली आध्यात्मात एवढ्यासाठी एवढी प्रगती झालेली होती आणि होणार आहे. त्याला कारण असं, की झाडासारखं बाहेर सगळीकडे वाढलेलं आहे. वज्रिज्ञान हे झाडासारखं बाहेर वाढलंय पण त्याच्या मूळाची त्याला माहिती नाही. मूळाश्रविय ते झाड कसं राहणार, ते मूळही इथे आपल्या भारतात वशिषतः महाराष्ट्रात आहे. हे आध्यात्म नसल्यामुळे वज्रिज्ञानाला संस्कृतीच नाही. वज्रिज्ञानाला प्रेम कशाशी खातात ते माहिती आहे का? प्रेमाची व्याख्या करावी त्यांनी कवि कोणतीही जीवंत वस्तू कशी कार्य करते त्याबद्दल ते काही सांगू शकत नाही. एका “बी” ला, एका “बी” ला जर तुम्ही मातीत घातलं तर ते कसं वर येत, त्याच्यात कोणची क्रिया घडते हे सांगू शकत नाही. वज्रिज्ञानाला आपली मर्यादा आहे आणि आध्यात्माला मर्यादा नाहीत. पण त्याला अभ्यासिले पाहजि, त्यात उतरलं पाहजि आणि वाढ करून घेतली पाहजि. वज्रिज्ञानाबद्दल अर्थात माझ असं म्हणणं आहे, की मी परवा मागेच सांगितलं होतं, की तुमच्याइथल्या मुलांना आम्ही वज्रिज्ञान वगैरे शिकवू, सगळं काही शिकवू, पण ते मुख्य नव्हे. वज्रिज्ञानाला नेहमी आध्यात्माची जोड पाहजि. आता आमच्याकडे तीन असे मोठमोठाले होऊन गेलेले आहेत लेखक, आणखीन परत वज्रिज्ञानशास्त्री, की ज्यांनी मी, सांगितलेल्या गोष्टीवरती रसिर्च केला आणि तिन्ही गोष्टी त्यांनी सिद्ध करून दाखवल्या. पहिली गोष्ट अशी सांगितली मी, की कार्बन अॅटम मध्ये जर तुम्ही त्याचा जर फोटो घेतला आणि त्याच जर तुम्ही मॉडेल बनवलं, तर तुम्ही जर एकीकडून दुसरीकडे बघाल त्या अॅटमची मांडणी अशी आहे, त्यांच्या व्हेलेन्सीजची अशी मांडणी आहे, की तुम्ही डावीकडून जर तुम्ही बघितलं उजवीकडे तर तुम्हाला “ओंकार” लहिलेला दिसेल आणि तुम्ही जर उजवीकडून डावीकडे बघितलं तर तुम्हाला “स्वस्तिक” दिसेल आणि जर तुम्ही खालून वर बघितलं तर तुम्हाला “क्रॉस” दिसेल आणि त्यांनी करून बघितलं आणि सिद्ध केलं, की असं झालेलं आहे. हे फार-फार मोठे सायंटिस्ट (Scientist) आहेत दोघजण. एक

बेलजियमचे आणि एक अमेरिकेचे आणि ते दोघेही फार मोठ्या जागेवर आज आहेत. दुसरी गोष्ट मी, त्यांना अशी सांगतिली, की माणसाच्या पुष्कळ वर्षांपूर्वीची गोष्ट आहे. जेव्हा आपल्याला चैतन्य येता हातामध्ये. खरं म्हणजे गाडगे महाराज त्या वेळेला एवढ्या स्वातंत्र्य युद्धात आणि ह्या सर्व कार्यात फसलेले होते, नाहीतर तर त्यांनी हेच कार्य केलं असतं. गांधीजींनी सुद्धा हेच कार्य केलं असतं. पण ती वेळ नव्हती, स्वातंत्र्याची वेळ होती. नाहीतर माझं जे कार्य आहे, ते त्यांच्यापासूनच आलय. त्यांनीच हे कार्य पुढे करायचं, स्वातंत्र्य मळाल्यावर असं ठरवलेलं होतं. पण करणार कसं स्वातंत्र्य मळाल्यानंतर ते कर्ती दविस राहिले, फारच कमी दविस, ते सगळेच वैकुंठवासी झाले. बरं मग दुसरी गोष्ट मी सांगतिली, की आपल्यामध्ये प्रत्येकामध्ये जीवात्मा असतो आणि तो आपल्या पाठीच्या कण्यावरती सात असे लूपस करून बसलेला आहे. लूपस म्हणजे, असे त्याला आपण म्हणू, की मराठीमध्ये (श्री माताजी बातचीत करताना - ह्याला काय म्हणतात त्रिज्या, त्रिज्या नाही, त्रिज्या म्हणतात. वर्तुळ, अर्ध वर्तुळ, अर्ध वर्तुळ) अर्ध वर्तुळांनी असे सात अर्ध वर्तुळ आहेत. ती अर्ध वर्तुळे पाठीवर बसलेली आहेत आणि तोच त्याने सगळी चालना होते आणि आत्मा आपल्या हृदयात आहे. तर आकाशात ते म्हणायला लागले की आम्हाला असे चैतन्य दसितं. आपल्या हृदिस्थानात फार दसितं असं लहान, लहान, लहान, लहान. असे पांढरे-पांढरे असे जसे काही अनुस्वरा सारखे. अनुस्वरा सारखे असे दसितात आकाशात. कारण हे आत्मसाक्षात्कारी लोकांना दसि शकतं, नाहीतर दसि शकतं नाही. कारण दृष्टी तुमची सूक्ष्म व्हायला पाहजि. आणि त्याच्यानंतर ते म्हणाले असे आम्हाला लूपस, लूपस, लूपस, लूपस, फार दसितात. हे असे अर्ध वर्तुळे एकात-एक घुसलेले हे आहे काय? माताजी. मी म्हटलं हे मेलेले जीव आहेत. हे अजून इथच रेंगाळत आहेत. आणि ही जे आपली जी जीवात्मा आहे, त्याच प्रत्येक प्रत्येक आपल्या पेशीवरती आपल्या सेल (Cell) वर आहे. तर तुम्ही पत्ता काढा. शेवटी एक डॉक्टर मशिरा म्हणून इथे आलेले आहेत ते फार मोठे सायंटिस्ट (Scientist) आहेत. त्यांनी सांगितलं, की त्यांनी सायन्स (Science) नी शोधून काढलं, की प्रत्येक सेल (Cell) वर असे आहेत, रीसेप्टर (Receptor) मध्ये असे अर्ध वर्तुळ सात-सात आहेत. म्हणजे आम्ही जे म्हटलेलं आहे त्याच्यावर त्यांनी शोध केला. तसिरे एक गृहस्थ होते. त्यांनी सांगितलं, की शेवटला झरि म्हणजे, झरि पॉईंट ज्याला म्हणतो. आपण तो माइनस टू सेवन्टी थ्री डेग्रीज सेंटिग्रेड (minus two seventy-three degrees centigrade) आहे. म्हणजे तापमानाचा, सगळ्यात खालचा, माइनस टू सेवन्टी थ्री डेग्रीज [minus two seventy-three (-273) degrees]. तर एकाचा याच्यावरती रसिर्च चालला होता, की माइनस टू सेवन्टी थ्री डेग्रीज [minus two seventy-three (-273) degrees] ला च कसं जायचं. तर मी म्हटलं, की ते एकमेव आहे. एकमेव गोष्टीला तुम्ही पोहचू शकत नाही. कारण तुम्ही एकमेव नाही. तेव्हा सायन्स (Science) च्या सर्व प्रकार त्यांनी करून पाहिले. हीलियम (Helium) चा त्यांनी, मी हीलियम (Helium) वर म्हटलं होतं, तू प्रयोग कर आणि हीलियम (Helium) वर प्रयोग केल्यावरती त्यांनी पाहिलं, की जेव्हा हीलियम (Helium) थंड होतो, तर त्याच्यातले अणू-रेणू जे आहेत, ते अगदी व्यवस्थित सामूहिकतेने वागतात. अगदी सामूहिक वागतात. जसे काय पक्षी एकत्र चालले आहेत, असे वागायला लागतात. ते झालं पण मी, म्हटलं जर तुम्हाला एकमेव ह्या परस्थितीत जायचंय तथि, की त्याच टेम्परेचर (Temperature) तुम्हाला माइनस टू सेवन्टी थ्री डेग्रीज [minus two seventy-three (-273) degrees] आणायचं असलं, तर त्या ठिकाणी पोहोचताना तुम्हाला फक्त तुम्हाला चैतन्य वापरावं लागेल. नाहीतर जाणारच नाही आणि शेवटी चैतन्य वापरून त्यांनी ते साधून घेतलं. तसचं तसिऱ्या एका माणसाने दारूचा परणाम लविहर (Liver) वर काय होतोय? ह्याच्यावरती थीसिस (Thesis) लहिलं होतं. त्याला मी, एक त्याच्यात पॉईंट सांगितला, तो लहिल्या बरोबर तो नऊ वर्षांपासून तो थीसिस (Thesis) लहिति होता, ते पॉईंट सांगितल्या बरोबरच आणि ते सद्धि झाल्या बरोबर, त्याला पी.एच.डी. (Ph. D.) ची डग्री मळाली. त्याशबिाव तीन डॉक्टरांना आपल्या लंडनच्या, दलिलीच्या तीन डॉक्टरांना एम्.डी. (M.D.) ची पदवी मळाली. ती शास्त्रज्ञांनी दिलीये. ती काय, एम्.डी. (M.D.) ची पदवी तुम्हाला असा-तसा मनुष्य देऊ शकत नाही. शास्त्रज्ञ जे असतील तेच, एम्.डी. (M.D.) ची एवढी मोठी पदवी मळिते. त्यांनी एम्.बी.बी.एस्. (M.B.,B.S.) केलेलं होतं, त्यांना एम्.डी. (M.D.) ची पदवी मळाली, ती शास्त्रज्ञांने. त्यातले एक डॉक्टर इथे आलेले आहेत. ह्यानी रोग कसे बरे होतात, त्यांनी सगळ्याचा पडताळा घेतला आणि हे लहिलिलं आहे. पण कुणी ह्या महाराष्ट्रात एकायला तयार नाही. आहो ही संतांची भूमी आहे, की भुतांची भूमी इथे, असं मला समजत नाही. इथे असे उपटसुंभ इतके नघिलेलेत, की या लोकांना तुम्ही हाणून पाडलं पाहजि. आपला स्वाध्याय करायचा नाही आणि आध्यात्माला मानायचा नाही आणि एक एकतरफी जे काही जीवन ह्यांच चालेलं आहे. त्या जीवनामधून आता आपण जे परवा पाहिले नमुने, की खुनशीपणा जो झाला. या लोकांना मारलं, अठरा लोकांना जखमी केलं बाहेरच्या लोकांना, ह्यांनी काय यांच बघिडवलं होतं. यांना मारायची काय गरज होती. हा खुनशीपणा हे शकित आहे, हे कसले काय लोकांना चांगले बनवताहेत, सद्द बनवताहेत, उलट अत्यंत नरिबल होतील आणि पुष्कळशा तथिल्या मुलांनी लहान, लहान मुलं घेऊन गेले होते. सोळा वर्षांपासूनचे खालची मुलं, त्यांना नेऊन दगड मारायला शकितलं. तर त्यांचे जे आई-वडील होते ते मला येऊन म्हणायला लागले, माताजी आमच्या मुलांच आता काय होणार? यांच तर भूत करून टाकलयं ह्यांनी. आता सगळ्यांना दगड मारत फिरणार उद्या आम्हालाही....(अस्पष्ट) आणि ह्या वजिज्ञानाचा इतका वाईट परणाम परदेशात झालेला आहे, ते मी वजिज्ञान, मी फिरलेली आहे. जे लोक इथेच बसून....(अस्पष्ट) सारख्या पुण्याला बसून लहिति बसतात, त्यांना रजनीशच फार मोठा मनुष्य वाटतो. म्हणजे काय म्हणावं आता. त्याला तुम्ही बोलवाल का? या शाळेत कधी. खेडेगावातं त मार पडेल त्याला गेला तो तर. तर ह्या न्यूज पेपरवाल्यांना सुद्धा तुम्ही पत्र लहिलं पाहजि, की असल्या घाणेरड्या गोष्टी तुम्ही छापू नका. माताजी हे कार्य करतायत, तुम्हाला काही दसित नाही, जे चांगलं कार्य करतायत त्यांच्याबद्दल काही लहियला तुम्हाला नाही आणि अशा घाणेरड्या माणसाचे तुम्ही माउथपिस (mouthpiece) झालेले आहात. तुम्ही सगळ्यांनी मळिून अशी चळवळ करायला पाहजि, की ही भूमी संतांची आहे. सगळे संत खोटे असं ह्यांचं म्हणणं आहे. ज्ञानेश्वरापासून जर सगळेच संत खोटे आहेत आणि हे अतशिहाणे नघिले. मी, त्यांना असं आव्हान दिलं, की तुम्ही मला आव्हान देण्यापेक्षा मी, तुम्हाला आव्हान देते, दोन ओळी तुम्ही संतज्ञानेश्वरांसारख्या लढिून....(अस्पष्ट). तर त्यांचं म्हणणं असं आहे, की त्यांनी गीतेवरती टक्का लहिली. कबूल, पण त्यांचा अमृतानुभव बघा. आहो, रोज मी, त्याच्यातल्या चार ओळी वाचते. इतकं आनंददायी आहे ते, इतकं आनंददायी पण त्याला आत्मसाक्षात्कार पाहजि ना, सूक्ष्म दृष्टी पाहजि. या बोथट लोकांना काय समजणार आहे त्यातली महती. वजिज्ञानाने काय कवति होतात काय? कोण्या वजिज्ञानाने कवति केलेल्या मी तरी ऐकलेल्या नाहीत. हे जे आपल्या इथे एवढं मोठं परंपरेने दिलं धन आहे. केवढं धन दिलं आहे आणि हे संतांच कार्य आहे. काय काव्य आपल्याकडे केलेले आहे. रोज वाचावं, म्हणावं. आता ही मंडळी तुम्हाला त्या काव्यातले एकनाथांच वगैरे भारूड सुद्धा म्हणून दाखवतलं, आणि आनंद....(अस्पष्ट) आणि फिक्त संतानीच हे कार्य केलेले आहे. संतांनी अंधश्रद्धा नरिमूलनात इतकं कार्य केलेलं आहे, की ते कोणीही केलेलं नाही. दासगणू काय म्हणतात, की, आम्हांसी म्हणती ब्राम्हणं, आम्ही जाणलि नाही ब्रम्हं, आम्ही कसले ब्राम्हणं। नृसहिसरस्वती होते, ते तर एखादा मनुष्य असा शेंदूरबदिर फासून बसला, त्याला जाऊन ठोकायाचे आणि त्याच्यावर नेऊन घाण करायचे, त्या मूर्तीवर, हे असलं काही करू नकोस. पैसे

उकळत बसलात की त्याला हे....(अस्पष्ट). आता आम्ही हे सांगतिलेलं, की देवाच्या कार्याला कोणी पैसे घेऊ शकत नाही आणि तुम्हाला माहिती आहे, मी, कोणाकडूनही एकही पैसा कधी घेतलेला नाही. ही इथे इतकी मंडळी बसलेली आहेत, त्यांना वचिारा मी, कोणाकडूनही एकही पैसा घेतलेला आहे का? कार्य कसं होत आहे, देवकृपेनी लक्ष्मीचा हात आहे माझ्या हातात आणि पैशाची कधीच कमतरता झालेली नाही. ह्या शाळेला सुद्धा मी स्वतःचे पैसे दिले होते आणि या शाळेला मी देईल. पण ही मंडळी सुद्धा द्यायला तयार आहेत. पण त्यात एक अडचण आहे, की ह्यांना रझिर्व्ह बँकेकडे (Reserve Bank) जावं लागेल, त्यांची परवानगी घ्यावी लागेल. असं, तसं म्हणून मी स्वतःचेच तुम्हाला पैसे दिलेलेत. पण तुम्ही जर बरोबर तुमच्या शाळेचा आराखडा करून दिला तर, ह्यांना तुमच्या मुलांबद्दल भयंकर प्रेम आहे आणि भटक्या जातीची मुलं आहेत. काय हो, माझं हृदय नुसतं पळिवटून नघितं गरीबी बघून, माझं खरं सांगते....(अस्पष्ट) भटक्या जातीची मुलं आहेत. यांच्यासाठी काय करू न्ही काय नाही करू. पण माझे हात असे बांधलेले गेले आहेत, की आता इतके मी, पैसे तुम्हाला देऊ शकत नाही. माझी अशी इच्छा आहे ह्या लोकांनी तुम्हाला द्यावेत, त्यांचीही इच्छा आहे, पण मध्ये आता रझिर्व्ह बँकेची (Reserve Bank) आधी परमिशन (Permission) वगैरे घेऊन आम्ही व्यवस्थित तुम्हाला देऊ. आधी तुम्ही ह्याचा आराखडा काढून द्या आणि शाळा नाही, अशा अनेक शाळा आम्ही आपल्या हाताखाली घेतल्या, त्यांची लसिट (list) बनवलेली आहे आणि सगळ्यांना आम्ही मदत करणार आहोत. जे लोक एकेकाळी या देशात राज्य करत होते, त्यांनी आम्हाला सुध्दा इतका छळ केला. माझी आई सुध्दा पाचदा जेल मध्ये गेलीये. तुमच्या फर्ग्युसन कॉलेजची (Fergusson College) ती ऑनर्स (Honours) होती. मॅथेमॅटिक्स (Mathematics) ची रँग्लर (Wrangler) परांपे शिष्या होती. वडील माझे चौदा भाषेत नपिणात होते. आणि ते पूर्वीच्या काळाच्या असेम्ब्लीचे, सेंटर असेम्ब्ली (Assembly) चे, नंतर कॉन्स्टिट्यूट असेम्ब्ली (Constitute Assembly) चे, नंतर पार्लमेंटचे मॅम्बर (Parliament Member) राहिलेले आहेत. सगळं काही त्यांनी देशासाठी त्यागलेलं आहे. आज असते गाडगे महाराज, तर त्यांनी आमच्या वडीलांना सांगतिलेलं, हे संत सुद्धा त्यांना मानत असतं, की ह्यांनी माझे वडील सुद्धा फार मोठे संत होते आणि त्यांनी सांगितलं, की गृहस्थाश्रमात राहूनच त्यांनी संतपणा केलेला आहे. सगळं काही देशासाठी त्यांनी वाहून टाकलं आणि मुलांना कर्तबगार व्हायला सांगितलं. मी तुमच्यासाठी एकही पैसा ठेवणार नाही. तुम्ही कर्तबगार आहात आणि आमच्या सर्व भावंडांना त्यांनी अत्यंत चांगली शिकवण दिली. आता त्यात कतिजण ह्याच्यात उतरले कवि नाही तो दुसरा प्रश्न आहे. पण सगळ्यांना कर्तबगार होण्याबद्दल त्यांनी शिकवलं आणि सांगितलं, आधी तुम्ही हिंदी आणि मराठी भाषा शिको. इंग्लिश भाषा इतकी सोपी आहे, की कोणालाही येईल. पहिल्यांदा आपली मातृभाषा शिकली पाहिजे, आणि आपली राष्ट्रभाषा यायला पाहिजे. इतके तेजस्वी त्यावेळेला लोक होते. तुम्हाला आश्चर्य वाटे. मी बेचाळीस सालांमध्ये माझ्यावरती खूप संकट आली. तर सांगायचं म्हणजे, की तुम्हाला आश्चर्य वाटे अठरा वर्षांचं माझ वय होतं आणि पोलिसांनी भयंकर मला त्रास दिला. तेव्हा आईनी एक पत्र माझ्या वडिलांना पाठवलं, तर त्या वेळेला बनिबाजी आले होते. त्यांना आईची जरा द्या आली. तर त्यांनी बोलावून मला सांगितले, बनिबाजीनी, हे बघा तुम्ही काही करू नका. तुमच्या आईला एवढी काळजी वाटते वगैरे, तर माझे वडील पण तथि होते. तर असं झालं होतं, की ह्यांना वेल्लोर जेलला सगळ्यांना नेत होते, तर....(अस्पष्ट) नेऊन उभं केलं होतं, तर माझ्या वडिलांना मोठा राग आला. ते म्हणजे, ह्या महात्मांच्या काही ऐकू नकोस. तू काय, माझी सर्व मुले जरी मेली तरी मला चालेल. पण असलं काही करायचं नाही. अगदी स्पष्ट त्यांनी मला सांगितलं. असे तेजस्वी लोक होते ते. मला फार तुझा गर्व वाटतो आणि असेच माझ्या मुलांनी व्हाव असं मला वाटतं. ते आता तुम्हाला अजून ते दसितंच आहे, की मी, तुमच्यासाठी म्हणजे, मी, सामूहिक आहे. मला एकटीला राहता येत नाही, मला एकटीला राहता येत नाही. तुमच्याशिवाय माझ चालणारचं नाही. मी, तुमच्याकडे येते, त्यात तुमच्यावर काही उपकार नाहीयेत. ते माझ्यावरच उपकार होत आहेत. कारण माझा जीव तुमच्यासाठी तुटतोय. आईवर का कधी उपकार होतात. आईचं तुम्ही काही म्हटलं तरी तुझे उपकार म्हटलं, काय म्हटलं तरी हे आईचं प्रेम आहे. त्या प्रेमाला काही, काही पारावर नाही, ते देणारच तुम्ही काही केलं तरी देणार. आता त्याही लोकांना मी, म्हटलं त्यांना दोन, एका माणसाला त्यांनी पकडून आणलं आणि ह्यांनी दगड फेकला. मी, पाहिलं पण म्हटलं मारायचं नाही, तुम्ही त्याला मारायचं नाही, कुणीही मारायचं नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटे, कति संत-साधू मंडळी आहेत. इतके मार बसल्यावर नुसतं कपाळ फोडून टाकलं, हाडं तोडून टाकली, सगळं काही केलं. पण मी, म्हटलं, की कोणीही कोणाला मारायचं नाही. आता हे इतके सुदृढ माणसं आहेत, की त्या सगळ्यांना ठोकून, पटून त्यांच्या सगळ्या हाडं मोडून टाकतील. कारण ही कति प्रकृतीने कति तुमच्यापेक्षा बरेत, खाऊन पडि. पण मी, त्यांना म्हटलं कोणालाही, कोणी मारायचं नाही आणि अगदी हात लावायचा नाही. पण इंडियन (Indian) लोकांनी सुद्धा कोणाला मारलं नाही. आमचे हनुमानातले जे सहजयोगी आहेत त्यांनी कोणाला मारलं नाही. म्हणजे हे अगदी शांतीचे द्योतक आहेत, खरंच. हे गांधीजींनी नॉन-व्हायलन्स (Non-violence) शिकवलं, त्यातले हे द्योतक आहेत आणि एवढं सहन करणं ह्या लोकांना, म्हणजे मला आश्चर्य वाटलं काल. खरोखर मी, म्हटलं हे खरे संत-साधू आलेत. खरोखर ह्यांच्या येण्यानीच तुमच्या देशाचं केवढं कल्याण होणार आहे. कारण इतकं सहन केलं काल त्यांनी अठरा माणसांना इतकं मारलं, की दगड नुसते कपाळ फोडलं, वरून इथे डोकं फोडलं, कुणाचं इथे फोडलं, कोणा एकाला तर पॅरालिसिस (Paralysis) झाला. नंतर मी, म्हणा ट्रीटमेंट (treatment) केली वगैरे जरा बरं वाटलं, हॉस्पिटल (hospital) ला गेले. आणि खोटाऱे इतके खोटाऱे लोकहेत, की आमची मरिवणूक पुढे गेल्यावर, एक गृहस्थ तथि आले आणि काय म्हणाले, तुम्हाला आश्चर्य वाटे, की उलट सांगायला आले ह्या माताजी, ह्या लोकांना घेऊन आल्या इथे, यांची घाणेरडी संस्कृती इथे घेऊन आलेत. अगदी घाणेरडे लोक आहेत. आता सहा वर्षांपासून तुम्ही ह्यांना बघता, हे लोक वडीं सुध्दा म्हणजे, यांच्याजवळ माचिस सुध्दा मळिणार नाही, कति संत-साधू आहेत. तुम्ही सांगा, हे लोक कशी मंडळी आहेत ही यांचं वागणं कसं आहे आणि ह्यांच्याविरुद्ध इतके बोलले आणि गाववाल्यांना....(अस्पष्ट). सरपंच म्हणाले की माताजी खूप हे झालेलं आहे आणि कति मारलं लोकांना, कति मारलं. हनुमाना लोकांना तर पुष्कळचं मारलेलं आहे. पण पोलीस ठाण्यावर सुद्धा जायला लोक तयार नाहीत. त्या गावातल्या लोकांनीच सांगितलं आम्ही जात नाही, आम्हाला परत येऊन मारतील. म्हणजे हे काय हे, खुनशीपणा आणि म्हणे हे, अंधश्रद्धा निर्मूलन ह्याने होणार आहे का? अंधश्रद्धा निर्मूलनासाठी पहिल्यांदा आत्मसाक्षात्कारी पाहिजे. आहो, तुकारामांनी तर श्रद्धा घातल्यात ह्यांना, त्यांना वशिष्ठ श्रद्धा येत नव्हत्या. मला तर फारच कमी येतात. पण त्यांना वशिष्ठ करून ते, जे दसिल ते, इतकच नाही, रामदास स्वामींनी तर इतक्या श्रद्धा घातल्यात, ह्या लोकांना की तुम्ही असे अंधश्रद्धा करतात. धर्माच्या नावाखाली पैसे खाता, धर्माच्या नावाखाली सगळं हे चालतं. सगळ्यांनीच सांगितलं ह्यांना, हे सांगायला हे कशाला पाहिजेत? शहाणे. आणि संतांच्या अंगावरती आलेले आहेत. म्हणजे आपल्या देशाचा संबंध वारसाच फरिवायच्या मागे आहेत. अशा लोकांना मुळीच तुम्ही पुढे वाव येऊ देऊ नका आणि चांगलं इथून पत्र पाठवा की, हे तुम्ही अंधश्रद्धा निर्मूलनाचं कार्य करताहात का? बरं एकंदरीत जे झालं त्याबद्दल सांगायचं असं, की आपण क्षमा केली पाहिजे. क्षमा केल्यावरच त्यांची डोकी ठिक होतील आणि ते सर्व लोक ठिक होतील. पण पोलीसांचं तसं नाहीये, पोलिसांनी त्यांना धरलेलं आहे. तेव्हा मी, त्या बाबतीत काही बोलू शकत नाही, की एस्. पी. साहेबांनी सांगितलं, की तुमचा संतपणा

वेगळीकडे ठेवा तुम्ही, ह्या बाबतीत तुम्ही मला काही म्हणू शकत नाही. मी त्यांना धरून चांगलाच ठिक करणार आहे. त्यांचा बंदोबस्त करणार आहे. तेव्हा पोलिसांच्या बाबतीत आम्ही काही करू शकत नाही. पण तरी सुद्धा माझी अशीच प्रार्थना आहे, की तुम्ही अशी प्रार्थना करावी, की प्रभु तू ह्यांना सुमर्ता दे. हे कोणच्या रस्त्यात चाललेत, हे असं म्हटल्यावर तुम्हाला आनंद वाटेल. आतून क्षमा करून टाका. कारण सगळ्यांना फार राग आलेला आहे. मला माहिती आहे, की गावातले लोक आणबिहेरचे, इकडचे, तिकडचे सगळे फार चडिलेत. इतकंच नव्हे, पण महाराष्ट्रात आमचं फार कार्य झालेलं आहे. तुम्हाला माहिती आहे मी खेडोपाडी जाते. कोण जातो खेडोपाडी? कोण बघतं कुणाला? आजकाल, आणत्यामुळे सगळ्यांना इतका राग आलेला आहे, की मला ही भीती वाटते, की आता वसिफोट नाही झाला पाहजि. तुम्ही माझं नाव कायम ठेवलं पाहजि. आणखी शांतीपूर्वक सगळं काही झालं पाहजि. झालं यांच चुकलं, मूर्खपणा आहे. जाईल ते सुद्धा, इंग्लिश सुद्धा नघून गेले आण त्यांनी आपल्याला एवढं छळलं. आज इथे कति तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की ह्याच्यातले कमीत कमी नाहीतरी साठ मंडळी अंगरेजी, इंग्लिश आहेत आण माझ्या चरणावर आहेत आश्चर्य वाटेल आण तुमच्या गळ्याला गळे घालून भेटतात आण तुमच्याशी बोलतात. खेडेगावात जाऊन ह्यांनी कसं शकिलेलं आहे, ते मी, आता आपल्याला दाखवणार आहे यांच....(अस्पष्ट). तर ह्यांचा प्रोग्राम (program) होऊ द्या थोडासा आण त्याच्यानंतर मग तुम्ही चहापाणी म्हणाल तर ते, त्यांच ते म्हणतायेत आमची फलिम पण घ्या. चालेल ना आपल्याला. तर ह्यांनी एकनाथांची गाणी, तुकारामांची गाणी कशी म्हटलेली आहेत आण तिं कस आपल्या सहजयोगाला वळवून घेतलेलं आहे. ते बघा तुम्ही आण ह्यांच्या संस्कृतात संबंध आदर्शकाराचार्यचं सौंदर्य लहरी मधलं संबंध ह्यांना पाठ आहे ते आपल्याला सुद्धा नाही. तर एकदा तुम्ही ऐका तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की हे संत कसे आहेत आण तुम्ही म्हणता ते खरं, कदाचित माझ्या सहवासातचं म्हणा पण इतका, इतकी, इतकं हे बहरेल मला माहिती नव्हतं. अगदी बहूरन गेलयं आण याच्यात ३६ देशातले आम्ही नविडक लोक आणलेले आहेत. ३६ देशातले लोक आहेत. परवा रशिया (Russia) ला गेलो होतो. तर रशिया (Russia) ला एका-एका ह्याला, चार-चार हजार माणसं यायची आण नुस्ते, नुस्ते मी बसले होते त्या जागेला शविण्यासाठी त्यांचे नुस्तं हे....(अस्पष्ट). तथिल्या गव्हर्नमेंट (Government) ने आम्हाला मान्यता दिलीये. अमेरिकेच्या गव्हर्नमेंट (Government) नी आमचा "वश्व नरिमल धर्म" जो झालेला आहे तो स्थापन झालेला, त्याला मान्यता दिलीये. इटली (Italy) मध्ये आम्हाला तथिल्या गव्हर्नमेंट (Government) ने मान्यताच दिली नाही, पण माझ्याबद्दल एक पुस्तक छापलय, की ह्या वर्षी जे सगळ्यात मोठे पुरुष झाले कवि मोठे लोक झालेत आण जियांनी फार मोठं कार्य केलेलं आहे, त्यात मी आहे. म्हणून माझ्यावर एक पुस्तक लहिलेलं आहे. आण त्याशबिा टर्की (Turkey) हा मुसलमानांचा देश आहे, तथिसुद्धा आमच्यासाठी त्यांनी सरकारी मान्यता देऊन, कधीही या, कधीही जा अशी व्यवस्था केलेली आहे. इंग्लंड (England) मध्ये सुद्धा माझ्यासाठी, तुम्ही कधीही आलात आण कधीही गेलात, अशी व्यवस्था केलेली आहे. माझी तुलना ह्या रजनीशबरोबर करतात, त्याला सर्व देशांतून हकालपट्टी करून इथे घातलेलं आहे आण सगळे न्यूज पेपर (News paper) त्याच्याच तोंडातलं बोलत असतात. जसा काय तो संजय उवाचचं आहे. आता या मुलांच्याबद्दल सांगायचं म्हणजे असं, की माझी फार इच्छा आहे, की ह्यांनी पुढे प्रगती करावी. तेव्हा ह्यांचा तपशीलवार तुम्ही....(अस्पष्ट) मुलं कोण आहेत? काय आहेत? त्यांच्यावरती लक्ष ठेवावं आण इथून शक्तिपण झाल्यावर आम्ही त्यांची व्यवस्था पुढेही करू शकतो. त्यांना नोकऱ्या देणं वगैरे ह्या सर्व गोष्टी म्हणजे, आम्ही ह्याची जबाबदारी घेतली आहे. हेच मला सांगायचेय. तेव्हा आपण सर्वांनी आणखी वशिषकरून आपण, मोहिती साहेबांनी लक्षात घ्यावं, की उतार वयाच्या गोष्टी करूच नये. उतार वय येणारच नाही. आम्ही आहोत सगळं सांभाळायला. तेव्हा काळजी करू नये. बरं आण मी, त्यांना वशिषकरून म्हणते. त्यांच्यासाठी वशिषकरून बोलतेय. त्यावेळेला होती अशी मंडळी मला माहितय. अशी मंडळी होती. सगळा त्याग करून देशासाठी मेहनत करणे, झटणे ह्यासाठी अशी मंडळी होती. पण ती गेली सगळी कुठे? अशी रानावनात शरिले की काय? तेव्हा ही मंडळी परत जागृत होऊ देत. आपल्या देशामध्ये आण जो खरा आपला आत्मधला धर्म आहे तो जागृत झाला. त्याला आम्ही "वश्व नरिमल धर्म" असं म्हंटलेलं आहे, की वशिवात जो स्वच्छ धर्म आहे. ज्याच्यामध्ये पैसे घेणं, लुबाडणं, भोंदूगरी, अंधश्रद्धा हे काही राहणार नाही. सर्व धर्माचा सार, असा हा आम्ही धर्म स्थापन केलेला आहे आण त्या धर्माचे हे सगळे अनुयायी झालेत. म्हणजे कोणचाही ह्यांनी धर्म सोडला अशातली गोष्ट नाही. पण प्रत्येकातलं जे चांगलं आहे ते घेतलेलं आहे, वाईट आहे ते सोडलेलं आहे. म्हणजे प्रत्येक देवळात जायचं आण तिथे आता म्हणजे तथि पैशाचाचं व्यवहार चाललेला असतो. तुम्हाला माहितीच आहे, मला सांगायला नको. तर अशा देवळात जाऊन उपयोगाच काय, त्याचा उध्दार केला पाहजि, कवि हे लोक चर्च (Church) ला जातात, पोप (Pope) वगैरे लोक, हे सुद्धा तसाच प्रकार करतायत. मुसलमानांचं हिसाचं. प्रत्येक धर्माला एक व्यावसायिक रुप आलेलं आहे. कमर्शियल (commercial) रुप आलेलं आहे. ते जाऊन ते स्वच्छ झालं पाहजि आण हे कार्य सगळ्या संतांनी केलंय आण आम्ही तेच करतोय. फरक एवढाच आहे, की मी, आता सगळ्यांनाच संतच करून टाकते. त्यांनी ते संत करायचं त्या वेळेला जमलं नाही. कारण आपण खरोखरच....(अस्पष्ट) होतो, त्या....(अस्पष्ट) काही करता आलं नाही. पण आज मी, हेच कार्य करते, की सगळ्यांना तुम्हाला संत करून टाकते आण हे कार्य मला जमलं. कारण त्याच्यावर मी मेहनत केली, आणखीन मी, सध्दि करून दिलं, की सामुहिकिते हे कार्य होऊ शकत. कुंडलनीच जागरण होऊ शकतं. त्यांनी लोकांना फायदा होऊ शकतो आण कुंडलनीच जागरण झालं पाहजि, सगळ्यांनी सांगतिलेलं आहे तर मी, काही नवीन सांगते अशातली गोष्ट नाही, पण कुणी केलेलं नाही. रामदास स्वामींनी, त्यांना वचिरलं कुंडलनीच जागरण कति दविसात होईल....(अस्पष्ट) आहो तक्ष्ण होत, पण अधिकारी पाहजि करणारा. कदाचित मला हा अधिकार दिलेला आहे आण त्यामुळे हे कार्य होत आहे. तेव्हा आपण सर्वांनी समलिति होऊन कुंडलनीच कार्य पुढे वाढवावं. ही लहान-लहान मुलं सुद्धा जागृती देऊ शकतात. तुम्ही जागृती देऊ शकता. म्हणजे ह्यांनी जे कार्य करुन त्याचा जो पाया मांडला आहे, त्याची आज इमारत आपल्याला उभी करायची आहे आण सगळ्यांनी मला जर मदत केली, तर हे कार्य होऊ शकतं. तुमची हचि मदत मला पाहजि. पैशाबशिाची नको. देवकृपेने ते सगळं आहे आण हे लोक करायला ही तयार आहेत. फक्त तुम्ही ह्या कार्याला पुढे चालवावं, लोकांची जागृती करावी. लोकांना बरं करावं, त्यांची मदत करावी. गोरगरबिांची फार मदत होईल. ते मी, सगळं तुम्हाला शक्तिवणार आहे आण त्यांनी तुम्ही स्वतः एक फार मोठे गुरू होणार. तुम्ही स्वतःच गुरू होणार आहेत आण तुम्ही मं लोकांची मदत करू शकता, ह्या लहानशा जागेतून. बरं सगळ्यांना माझा अनंत आश्रिवाद आहे. झालं गेलं वसिरुन जायचं आण आज "आनंदाच्या डोही, आनंद तरंगी" असे आपण बसलेले आहोत. तेव्हा त्या आनंदातच सगळ्यांनी ह्यांचा कार्यक्रम बघायचाय. ह्यांनी मुद्दामून तुमच्यासाठी हा कार्यक्रम आयोजित केलाय. मुलांना....(अस्पष्ट) तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की मराठी भाषेचं कति ह्यांनी अध्ययन केलं असणार आण किसे हे गावात, खेड्यातनं फरुन हे सगळे एकत्र करून इथे आलेले आहेत. तर तुम्ही बघा ह्यांना कति माहिती आहे. आपण एक सुद्धा यांच गाणं म्हणू शकत नाही आण संतांच यांनी केवढं केलेलं आहे ते बघण्यासारखं आहे.

1990-0101, Sahaja Culture

View [online](#).

Sahaja Culture

Now you see the western culture is coming so fast on your head and also another thing is that today low-level creations are coming, do you understand that part like dramas, like cinemas, like books so many also newspapers, very low level they are. Now what should we do about it, one way is to criticize them, but we don't want to take that position (risk). Then what should be our attitude? What can we do?

(In Marathi 00:49)

Asking the people to come and sit in the front. So now tell Me what should we do? you also come and sit in the front (Marathi)

A Yogi: (Marathi) the good dramas which are now closed due to lack of the audience. The dramas which are our cultural heritage, few of them are showing Sahaja culture that day You were also saying this, we should show such dramas, convince the people, we should buy the tickets and then force the people sit and watch them.

Shri Mataji: (In Marathi) so what happened the day before yesterday we went to see a drama.

(English)

I went to see a very wonderful drama which is of an international level such a great drama it was, 'RAMA WANI PATHWILA'.

And there were hardly 20-30 people to watch that. And to all kinds of useless third rate ---02:28----- speech, it is so boring even if it may not be very vulgar but there are so many people .So for the Sahaja yogis it is there responsibility whether it is Marathi, Hindi or English. What we have to do is to now find out a committee who should prescribe or say that you see a drama be of a very good level. Now I have asked them to have this drama in Bombay on the first of April, so all the people who are Sahaja yogis should take all their families everything to such program, let the children see good dramas. Because it is not only that but it is the heritage of Maharashtra, now in Bengal you will not find such cheap things going on. The Bengalis are ___03:33___ their character is best. Anything cheapish they will through away. I have seen dramas in Bengali also and in Bangla language. They cannot stand; they cannot bring down their level. So the dramas which are, of course there can be humorous dramas, they can be with the music without music. But mostly with the music we have very very good dramas in Marathi. So these must be seen out. Our background, I mean I am such a lonely woman, at that time we were very young, not a single drama we missed, not a single drama, all dramas we saw. But every drama was a _4:20 CLASS _____ that time. Such dramas won't work out, I mean I don't know there might be some Tamashas (typical Marathi Folks drama) or somewhere might be there, but not in the proper hall or proper addresses. And the music, the people were so particular, they knew all the songs. So now our language may be yours also may have come from these high-class dramas. Any language which does not have a high-class drama cannot have a very-powerful language. I have felt about Hindi the same. So I started a very good organization in Bombay called as Audio-video center for Hindi pieces. But Hindi people will be very, I don't know Hindi people in Bombay, they were quite up-to-date type and they couldn't take to that. They prefer to see a cinema or so. Then in the same way, the cinemas which are good, we should find out which are the good cinemas, which have some meaning towards life and prescribe it, gradually you will find the trend of cinemas will change. Secondly, it will have a very good effect on your children. All kinds of useless cinemas, if our children see, they will be all finished. So we have to be selective about it. With guiding our children, we have to be ourselves first disciplined about it, that we should not accept anything that is not good, which doesn't convey anything sensible, something constructive. So once you are disciplined you can discipline your children also. I remember My parents used to see every film, which we were supposed to see, and if they found it was alright they would send. I mean today I thank them, of course I could never have, but you see all my generation, you see we developed a kind of a class understanding, this is one thing.

(In Marathi 06:40)

So you write now, your handwriting is very nice, write, and first thing write.

(English)

Now the second point is, in drama if there is music people don't follow that is the matter. I mean in Maharashtra, our Sangeet (Music) is Natyasangeet (Musical drama). Our Sangeet is Natyasangeet and if we cannot appreciate Natyasangeet then what are we going to appreciate I cannot understand. It is not being traditional or anything, but it is just being sensible. Now this music, I know that to all of you should try to understand classical music, it is very important, because as I have told you, this music has come from Omkara. Look at the foreigners, you see them, how they appreciate our music. They can't stand any other music. If you, even by chance they happen to switch on to something, they will put their hands on the ears like this and they will say no we don't want it. So these things once become part and parcel of your understanding then you won't like such music, like this all kind of this rap music, sickening absolutely sickening. They have sickened those countries. So we have to develop our music through dramas. I wouldn't say that you should sit down, Sa Re Ga Ma and learn music and all that. I have not learnt music Myself but you must listen. Because through vibrations as I have seen you will appreciate music better and you will get much more joy after listening to that music. Because through the music vibrations flow. Very surprising, but it is not so much because this music comes from Om. That is why you have seen all the foreigners they like only Indian classical music our__09:12____ for example that drama if they have seen, they don't mind if they don't understand as long as the music is alright. They have seen all kinds of musical things. They have seen also this Swayamwar. This time we could not get anything musical, they said they do not want any drama. So they organized another Sanshaya Kallol. Just a musical drama if they can appreciate so much why can't we appreciate we being Indians. Why can't we have liking for that. So for our children from now on only you must try to let them hear classical music and let them sing classical music, and most of the Indian music which is based on some sort of classical tunes because it is a pure music. There is purity in it.

Now I was really shocked that for such a high-standard drama, there were hardly 20-30 people in the hall. Really it was shocking. I don't know how they are paying for it. Poor they, artists all of them came all the way from Bombay, reserved this hall, had this drama, they did it on their own only, now who paid for them. So we should form a committee, which will decide which drama is good or which drama is bad. Now there are so many people, but I think later on they will sit down and discuss the language. Then secondly, we have to find out what are the good films, means who is producing good films, we should support these people, the films which give you good ideas, constructive ideas. So we can form another committee who will decide which are the good films, like I said __11:34____ you can call it. Every film is not good, especially Hindi films bapre (in Marathi Oh My God). I was Myself on the censor board; I think I would not have passed even one of them. Killing, beating, your children will learn that. We have come here to get realization, to create peace and joy and if the children become so turbulent and violent, how to expect them to create peace and joy. But I have seen in any film which is good which is giving some sort of a very beautiful ideas about life is not liked by the people. They like something frippled 12:36 something cheapish because they have not developed the taste you see. Why do I like it because I have developed the taste only for that, so the main point is we have to develop the taste. In Sahaja Yoga, as it is there is no compulsion. But I can direct, I can tell you try. Once you try, you will tell Me Mother, you will thank Me for that, because all these things are very soothing, good for Adhyatmic life for your spiritual life.

Now the third attack comes to us from the media, certain newspapers are just falsehood. So we should also certify which newspapers we should read, Sahaja yogis. __13:39____journalism there are all kinds of people gone. Let us not mention for us and for our children. And we should collect good cuttings and things from every newspaper. I do that all the time. Anything that you find that is good, anything that is statistical, and anything that is going to help us to explain Sahaja Yoga; you all should

try to cut small cuttings and big cuttings. The other day I did speak on that and trying to write a __14:27__ in the west. They are writing a book about on the problems of the west. And imagine one of the cuttings I found in which they have given all the statistic about England. But England is the safest country, it is the best. The violence is least among all the other democratic countries. I was so surprised the whole statistic was there. England, I would say is one of the best democratic countries others have good quality in democracy. Their judiciary is so good everything. Despite that, despite they have a very good police department, wonderful police people; still such a lot of criminality is still there. But why, because in their culture, it is not built to talk about dharma; not Hindu, Christian, Muslim not that; but what is your dharma, so what is your country. In India we have all kinds of dharma's. We are a country, so we have a Desha (country) dharma, then towards a friend, towards a wife, towards a husband, towards everything we have a dharma, means how the human being should behave. Dharma means human valency, how a human valency should act towards the surroundings, towards the relationship, so what you find that these children or who are now in Sahaja yoga are mostly born realized souls. And if you feed them with proper nourishing ideas I am sure one day we will have a race of people who will be very sensible and can lead the whole world. For example, in the western life there is no idea of punyas no ideas of punyas. And I was amazed when I went abroad that they will say what's wrong so what's wrong. And in democracy at the cities there is no attention at all on your morals. They are not bothered. Is there a science and no science then is amoral. It has nothing to do with morality. So who is going to do this part of morality? Who is going to work out this part of morality? This is what you Sahaja yogis have to do it. Jointly understandingly you all have to do it and this moral standard has to be set. This moral standard you have to settle so that the people should see that as a group we are really moralic very strong. We know who _17:38_. Normally you don't once you have got a realization of course you don't drink, you don't smoke, you don't tell lies. I know people are very honest in Sahaja Yoga, individually. But when it comes to prove, then there are problems. Another thing which I have to tell you is to find out all the good books, written by different people. Marathi language itself you see, what books we have read, I have not even seen them very surprising. There was one hari narayan apte. __18:26__ so many people we had, and I have read all these books, because in those days we did not have cinemas so much, I mean not allowed also. So what we did was to read __18:40__

(In Marathi 18:42)

Did you read this book did you read that book this I used to ask them. Now women have only the question of sari and that will not be possible __18:50__ which book did you read, you yourself should read.

English

Mother's have to read those books see for themselves if these books are good and should ask the children to read. Because of this, what we call in Marathi vhyasang. You see I have never studied English, never studied Hindi, nothing. Marathi also I did it till My school age. But because of Hindi only you can learn so many things. So we should have a library in Sahaja yoga, and this library should try to procure all the good books in every language. There are many are translated also, this will definitely change your attitude. Now Mr. Khote is sitting here and you know he is a great poet. We have another one recently who has come to us Mr. _19:58_ he is another great poet today I met him I was very happy. So with Sahaja Yoga you will get more poetry than _20:07_ in your heads. So we have to put our mind towards poetry. Poetry is very little for Sahaja yogis. But you have to little bit become more of a subtler personality. There are so many subjects in which you have to write. We talk of this problem that problem, now bhrashtachar (corruption) problem, and then they say another problem, children education and this and that. All these things can be written with poetry. And if you write it in poetry it is easy to digest, _20:49_ can be boring. In a very humorous way also you can bring in, in a very deep understanding also bring it. So you should encourage people to make beautiful poetry, listen to them, and that you should know, I mean when we do poetry by heart. In those days, it was craze. The craze was very different. Nobody used to go to the disco or anything in those days. So supposing I know some poetry or I made some poetry then I would tell my friends and the friends will tell us. Or My father would recite some good poems. It was sort of a like a as if he has found out something nice and he is showing us this is it. Then we will find out something. So the whole atmosphere the ambience was above such a beautiful, soothing higher level that one would not look at all low things. Human beings are not born to live in hell. They are born to be very happy. So all such heavenly poems are to be brought into the attention of all the Sahaja yogis especially Me. You see I have not read many modern, Kusumagraj of course I have read. In Marathi, there is a modern poet there is one Kavi (Poet), in the south so many. But also there is a trend to produce some sort of

a very absurd poetries which I have read recently some girl writing about our old style of sari, against it and comparing with men why if they can go to prostitutes why can't we go, sort of nonsense. Such poetry can also come, I mean it is regarded as very modern, it is regarded as something very different something very new. So the modern poetry the trend is towards real vulgarity. I think because there is no poetry so they have taken to vulgarity. Even in art, art also same thing. They will paint you some vulgar nonsense. Because they do not have real art. Now see people like __23:42__ now his paintings are in Hamitet in Russia and thousands and thousands of people come there just to see these paintings. But we can't __23:53__ now because we haven't got like that __23:57__ what we are doing is to roll on a sheet of a paper some sort of a color and say this is an art, something new. This nonsense has to go away. Everything new is not good in the same way everything old may not be good. So we have to choose. Like I met once an ambassador of Mexico and we were eating together and he said why don't you like Freud, _____24:33 __ I said like you, I said I like you. He said I don't like him because he does not give much new things to us, but Freud has given us something new. So I said alright we have eaten all these fruits before, we have not eaten this table should we have it because we have never eaten it, it is a new thing why not taste it. So everything new need not be good. We have to think of nourishment of our society __25:10__ so all these self-destructive things should be find out, I mean we should be very particular at what do we choose in poetry, in art where we have to express our inner beauty. Because you won't be able to digest, you are Sahaja yogis now, you are now saints. You won't be able to digest.

So I am just thinking about having a big library in Vashi to begin with, but here also thank god now we are getting a nice flat in Puna where I am going to built, I hope so with the help of all of you, we will built a nice library plus other places where we can have meditation and this that. Also videos with audios of some good films and poetry. So on the cultural side we have to work out, the culture is very important. Because the government is not bothered about your morality, science is not bothered about your morality who is bothered about your morality then, is the culture. I don't believe in Hindu culture, and Muslim culture or anything but Sahaja culture as it is, that we have to take to. Without that you can never be happy. Now the trend is so much __26:56__ the people to dress up the way they want, they expose their body and try to attract men, I mean it is going on nonsensical, men attracting women, what I mean is a fruitless pursuit and joyless pursuit. So we should try to discourage our children and ask them to _____27:23_____ it is very important. This trend is crawling up crawling. But once they get it Sahaja in them they will just not do it. Example is __2742__once My husband was in London, and there was one gentleman who said that why don't you come for a ball room dance. He said no I don't dance because my wife doesn't dance. He said bring her to London, she will start dancing. He said you take her even to moon she will not do this. So the same gentleman told Me that Your husband was so confident that you would not do such a thing. So one should not get upset when we talk that we should be descent because Sahaja yogis must respect themselves must respect. You are saints again and again I will say you are saints and you have to respect yourselves. You should not get into some sort of a mad fashion that comes in, what is fashion nothing but entrepreneurs they are making fool of everyone. Today they will say alright you may have a dress like this, tomorrow they will say wear a dress like that, because they have to make their machinery run and their business run. So you will have a pile of dresses and by the time you have to go out, you will have no dress to wear. So once you decide, this is the kind of the clothes I am going to wear, I am not going to pay too much attention to this. Alright there is something artistic something ethnic, the young people should wear because they should also support the art and even sari is very artistic thing I think because we support our villagers. 80 % of villagers depend on what they make out of their spare time. Because you know the rain is so hardly for 3-4 months 5 months at the most, the rest of the time, they have so much of empty time that they can do something with handy work and all. So for this also we should try, I don't know how but we can try to make some sort of a model, I don't want you to be regimental or wearing everybody the same type of dress or anything. You must wear variety, because variety makes you look beautiful. And there is so much of a beauty. But in that one thing should be there that we should be decently dressed. There should not be any indecency about it. It is very important. Because you are a saint now and imagine a saint going with small short skirt and say I am a saint, is that alright? Actually these false gurus, they might be thieves or anything in India, they wear big-big jogas you see and went abroad and became so popular only with this dress. And if the Sahaja yogi starts wearing dresses which are indecent who will believe that you are saints. I mean I am not saying that we should try to be fool but it is a fact, you are saints. And you should not behave in a manner that shows that you are indecent or you are trying to attract the attention of others. You must stand on your self respect. So how to, that you respect yourself. Respect your body, once you start respecting you will know how to behave. Discipline comes to you from self. Immediately you will know I should not have done this wrong or I should not have done this. This is not proper. So respecting yourself is one of the most important things in Sahaja yoga and in public when you go, now there are people who are going all over the Maharashtra to talk about Sahaja yoga to

spread Sahaja yoga but in their own language in their own behavior, are they descent are they sensible? ___32:09___ I have seen ladies and men also talking to Me like this like that. A Sahaja yogi should talk like this. It is like a lady on a some sort of a political things talking, sometimes I feel they are sometimes worse than that, because you have to be humble. You have to be compassionate and humble. There should be no arrogance. So this kind of behavior all this I was wanting that we should find out people who should be able to talk on these things and tell people.

(In Marathi 32:58) understood.

What sort of dress we should wear? what sort of clothes we should wear, especially for our children? It should not be by any chance indecent, exposing your body. Now this is a new trend that has started. For this also you people will have to put your ___33:30___ what can we do to stop this act? Supposing there some sahajayogini or some sahajayogi who wears funny dresses like a clown for example you have to correct him. You should be normal people, no doubt. But not abnormally funny because it is a fashionable everybody is wearing like that so we are also wearing like that. We are sahajayogis we stand on our own faith and on our own understanding. We are not going to bow to these entrepreneurs ___34:08___ some new things just to befool us. Our Indian dresses are beautiful very beautiful. We should take to Indian dresses there is no harm in it. So for this also, for consideration of this we should have some committee. We should see that there are no people who are doing like this, because this brings bad name to Sahaja Yoga. I mean you should see the foreigners again and again nice, they have come from hell. They themselves tell Me, what they have been doing, taking drugs, alcoholism, this that womanizing everything they have done and suddenly they have become like lotuses. And we who are in heaven, I must say Maharashtra is a heaven as far as adhyatma is concerned. But now you can see, we have no faith in our sanscrity (Culture) we have no faith in our Sahaja culture. This is the side of our culture but it cannot be completed unless and until you know how to talk to people. How to behave with ourselves? Now there is one thing about Maharashtrians that they must fight, next to Muslims are maharashtrians. They must pull each others legs, I am sorry to say but now in Delhi I am working, I am working in Noida everywhere Sahaja Yoga is working and you do not find even once I have got anybody fighting, but here I don't know why pulling each others legs all the time fighting fighting fighting and complaining to Me. I don't know if sahajayogis fight then what is left I mean I am thinking of the whole world being one and if the sahajayogis fight means what. I can understand false gurus people fight, of course this is false but you are standing on truth and truth is the same then why should we fight. I do not like a person who talks ill of others or tells Me something against, I know everyone. So they will say Mother he told you this, nobody can tell Me anything, I know everything. And nobody can spoil My Mind against anyone I know that. So this is it, this is it, and morning till evening you know some of them are so horribly against each other. Then the only thing I am pleased to say is that fellow was praising you why are you not praising that person. Last but not the least is moneywise. Maharashtrians have a special sense of saving money at wrong places, like the other day somebody says that why are you charging 55 for this tape. I mean you know that, most of the things that we have in Sahaja Yoga are organized by Me. Otherwise you don't pay anything anywhere whatsoever. But Rs. 55 for a tape is justifiable. Because Rs. 30 it costs and Rs. 5 for the institution and Rs. 10 they think they should give it to Mother. I don't want it, ___38:24___ I told it 100 times that I don't want. But he says we must give you. Because I am making so many things, doing so many things so Rs. 10 they wanted to give Me. Now, even if I say don't give Me because it is My own will, but still it is not proper. If you give Rs. 10 do you think it is going to make any difference to Me, by any chance? The amount of money we are spending even My husband compared to that what is Rs. 10. But even to give Rs. 10 that fellow had objection absolutely. Now I said alright. Then he says, what about poor people, if you are so much convinced about poor people then you buy 2 tapes give him one take yourself one and help Sahaja Yoga and help the poor. Because this money goes for Sahaja Yoga, I don't need your money. It is so important. I mean if you are so much worried about poor you can do this way .but in any case god is free, vibrations are free everything is free. But if you have to publish a book you have to spend money. Then Mataji should do it can you get it. Now My husband is retired unluckily. By god's grace I never have troubles with money but this is the attitude. Now they go for food, maharashtrians especially

(in Marathi 40:08) if I tell in Marathi is better, not to tell in front of others. They will take a plate to eat and four people should eat in it. Wow very nice. How much money did you save in that? This type of intelligence is a lot here in Maharashtra. And the other way they will spend it, I do not have to say anything to it because god doesn't understand money god does not want your money. But at least spend your money for your own food. In Ganapatipule is also the same, everyone come to Ganapatipule saying that we are coming for the puja and they will watch the whole program. Do you know how much money we give to the

musicians in 100 thousands for you? Who will pay them then they say Mataji will give. Now this has become a trend. What I want to say is if you give or you don't there will never be less but you become intelligent. What does our Saheb (Sir C.P.) say, it is the work of Punya so you put money, like an investment by the God, this kind of intelligence we do not have, the north Indians have this but the maharashtrians absolutely don't have it, north Indians do have this. And you will save your money in that, I said you don't give Me anything just give me one _41:36_ there they will give the money, Mataji is coming we must give, but not to Sahaja Yoga. They have love for Me but not for Sahaja Yoga __41:46__. What is the use of loving just Me, does it anyway help the people. You should love Sahaja Yoga, what did we do for Sahaja Yoga? Whatever you have received is not because of Me, you have received because of Sahaja Yoga, remember this.

English 42:09

Whatever you have got it is because you are sahajayogis. So you have to love Sahaja Yoga.

In Marathi 42:25

They will try to save money in that also. They will get sari for Me, why do I need sari, I have so many saris that I am bored of this, I don't know what I have to do with it. But here they will refuse to give Rs. 10. I think like this that they have such a thought in head that the sahajayogis are eating this money. Nobody is eating your money in Sahaja Yoga. All are working nobody takes a cent. Especially I must say this, My brother is chartered accountant, he says he has never seen such kind of trustees and have never seen such kind of a trust and not seen such kind of people, not taking any money even a cent in Sahaja Yoga. Whatever you give, it is of use for Sahaja Yoga. Now I should not say anything about money, because I don't have the knowledge for that but it is the Laxmitattwa of yours. If you do miserliness then your Laxmitattwa will never come up. This Sahaja yoga has given you everything, I am anadi (Ancient), and then what should I give you? Did you understand, be thankful to Sahaja Yoga and not to Me. If today, Sahaja Yoga would not have been here, you would not have been here, and would not have had your self-realization, is a straight thing. There are plenty of Devi temples, they are Swayambhu, and especially I am telling this for the maharashtrians. Even If you go for the Kuludevata, __44:00_ what has the Kuludevata given you, your father and father of your father? Sahaja Yoga has given you, tell Me the truth hasn't Sahaja Yoga given you or not? If Sahaja Yoga would not have come in this world, would you have received anything? Leave about Me. That means Sahaja Yoga should receive your love. What have I done for Sahaja Yoga? Do nothing for Mataji, everything is useless, I don't have knowledge of it, but for Sahaja Yoga you should do it. Everyone has to write everyday, what have I done today for Sahaja Yoga? If you fell ill only Sahaja Yoga can heal you. All the benefits that you have achieved till today are completely due to Sahaja Yoga. Therefore you should love Sahaja Yoga. And for that put _44:55_ for god.

English 45:00

You have to understand that there is a very big revolution, spiritual revolution that is going on. There are 55 nations who are doing Sahaja Yoga. There are some people in some places like Togliatti I will tell you 22,000 sahajayogis are there. I meet them only once a year, _45:20_ after they have learnt from Me also. But for Sahaja Yoga also up to Siberia they have gone up to Siberia. Can you believe it? They have taken it up to Siberia. People came all the way from Siberia.

(In Marathi 45:40)Give Me some water.

So one has to learn that I have to do something for Sahaja Yoga. Maybe you may not like some of these dramas for the time being. But once you start seeing them you will like it. I will say that you all Indians have to know Hindi language must know. Minimum that I tell you this is our national language. You must know Hindi language. All the sahajayogis must know Hindi language. And those of you who live here should know Marathi. It is very important, very important. See people come and do business here; we had a problem like that. One Gujarati gentleman had a big strike in his factory for one year. Sahaja yogi, a very good sahajayogi, he said Mother I don't know what to do? I said see, you are living in Maharashtra, you don't know what maharashtrians are? You don't know what they want? What do they respect? You don't know Marathi. You want to just make money and go away. He said that no I don't make so much money, but even if you give them money, they do not feel nearness

to you, they do not feel that you are the part and parcel of this family. So you have to establish. Marathi is tremendous I tell you and a very difficult also I mean even if you speak it you may not speak that correctly. But whatever you say in Marathi, they will appreciate every bit of it. So you learn Marathi. I said now you make a big temple of Ganesha, because for maharashtrians Shri Ganesha is the __47:50__. So he made a temple of Ganesha and he said that we are going to have the inauguration. I mean they said we are going to have the inauguration. The whole strike was finished. They all came for the Ganesha puja.

(In Marathi 48:09)

Now they are coming for Ganapati, their wives brought them; the men had been drinking alcohol.

English 48:18

So I am going to make a request to all the non-Marathi people who are here, try to learn Marathi try to understand. And I must say the quality of the Marathi literature is very high. That is how I know all kind of literature. It is not Bengali style where it is very emotional side, no; it is very balanced, very deep and very good for Sahaja Yoga. Because Sahaja yoga was practiced since ancient times by __48:53__ who lived in Maharashtra. So Sahaja Yoga is actually still very much easy to understand if you know certain words of Marathi. English language the less is the better. For example spirit, I find it so impossible, I mean difficult. Spirit means Atma, spirit means alcohol, spirit means dead spirit, now which spirit am I talking about? You couldn't know which spirit I am talking about. So there is no harm in learning these three languages in any case. So many sahajayogis abroad are learning Marathi or Hindi and I tell you they are progressing very well. We have many beautiful books in all these languages, translated also. But for spiritual, you can say spiritual thought, you see Dyneshwara, I have not seen anyone higher than that, not because I was born in Maharashtra. But nobody, Amrutanubhav if you can read, I mean it is like bible, so beautiful. So under these circumstances, we should not stick on to one side but we should progress and we should expand. Very easy, you just mix up with other people with other sahajayogis, we at first had a center and we had Marathi, so all the Hindi people said Mother we don't understand Marathi, they speak in Marathi this thing and that thing. I said alright you start other center in Hindi, but they started another centre here, but I said once a month you should meet all of you. So now we have a nice place in Pune you are lucky people. You can meet in a place called Shere, all of you can go and have a nice picnic there and talk to each other. A maharashtrian must talk to the Hindi people with whatever type of Hindi, I am going to __51:28__. A Marathi Hindi is another quite a shocking thing it doesn't matter, same way and the Hindi people should talk in Marathi. Highly important see now if you can talk, you can talk. So a __51:46__ will start. It is very interesting you know, and I think it is more congenial more helpful. If you can speak in whatever way you know own broken language, doesn't matter people will like that. They will tell you 10 times, see he said this in Marathi. Though you make a mess out of it, doesn't matter. But same with the maharashtrians you see you must make sure you learn, while Hindi is also not easy to take out after Marathi. Like that you establish a bond with this language it is very important for Sahaja Yoga. These three languages at least you should try to know because we are international people. Not only that at least Hindi, Marathi and English, these three languages are to be used in our literature. I am not saying if you take to some sort of a course or something but at least talking. In Sahaja Yoga, everything will __53:03__ otherwise you talk to somebody else then people will laugh at you but in Sahaja Yoga nobody will laugh at you. So all the people whether you are maharashtrian or you are from north or anywhere should start talk to each other in somebody else's language. Very easy to learn.

Now another language that we know is our Sahaja language. In Sahaja language, we talk on chakras, we don't talk that person who is good looking who is bad looking who is dressed up like, not superficial. We talk about chakras, this is the chakra is not alright that is the chakra not alright. But we say is that this chakra within me is not alright. But for others we need not talk.

(In Marathi 54:11) this is a lot stupidity, you have a bhoot they will say like that, the one who has a bhoot will say that is he has bhoot. This is very __54:22__, you have a badha, you have a bhoot, you have this, and will say like this.

English 54:30

It is very easy for the sahajayogis to go on telling everything. All the newcomers will come first of all they are to have bhoots for some people, according to sahajayogis. That is what the people have told Me. Anybody who come to Me they will say you have

got this bhoot you have got that bhoot.

So now let us have one committee which will have people who would sell these books means methods how to learn other languages. I learnt good Hindi through ___55:13___ he is the greatest greatest novelist in the whole world, much better than Tolstoy or anyone. For Indian life, he is so delicate, of course he will take out your eyes wash them and put them back then you will cry no doubt, after all you are 55:34 ___ but you will learn Hindi very very quickly if you can read Sharadchandra. There are 26 books that are written. All translated in Hindi, I don't know.

Marathi 55:49

I don't know if in Marathi, do we have in Marathi.

Yogi/nis: Yes, we have in Marathi.

Shri Mataji: Also in Hindi.

English

It is a translation, it is not the originally Bengali (in Marathi; what I want to say) but it is so interesting, (In Marathi; that man is very deep). So you will pick up that language so fast so fast. Like Hindi I learnt from him only, his translated books. I never studied Hindi in My life. Sharadchandra you all must read it is very important. He is a realized soul. There are so many realized souls we have had. So we come to this point that those who are realized souls, had been realized souls, who have written books and things even novels, poetry, everything we should note it down, find them out, abroad and here, read their literature. So we have to be literary people. I am not saying that everybody will be, but those who are here supposed to be class people at least you all should be literary. The whole atmosphere has become so materialistic so materialistic that we cannot talk about literature. Sahaja Yoga is not only for your individual growth, it is for the masses, it is for the whole world. Now how will you transfer it unless and until you have that medium of very very balanced thoughts? Especially maharashtrians must know that Marathi language has got words from Farsi, from Arabic, from everywhere ___58:16___ everybody says Ida nadi, every person can say Ida nadi, do you know _58:22___ nadi means what, immediately (in Marathi) all these are Arabic and Farsi words. Urdu words also I have read the other day Guftagu I mean guftagu is an Urdu word I mean I don't knew that it was not Marathi.

Hindi 58:40

I mean in Marathi we have many Urdu words. Guftagu le aye, one thing is very good in Maharashtra that they take every word from other language not like in Hindi _58:51___ is not like this. They will use their lips and they will say aaggadi (Steam engine) means they will take the thing as it is. ___59:05___ let it be anything. In the same way, in Sahaja we should also mix everything.

English 59:19

So we can have some people who will encourage this kind of writings and things. You know there are so many Sahaja yogis who are having beautiful poetry. Say in English may be in Marathi, maybe in Hindi also many beautiful things about Sahaja Yoga, we have to get them combine them, they are not put together, many people don't know even, so it should be all brought together and you should all read it out to your children, read it out on yourselves and enjoy them. So we have to be _1:00:10___ we have to be peaceful and enjoy the beautiful thoughts of other people. It is very important, once you start doing it even the masses will do it. Even they will take it because it is just the matter of taste. Once we develop taste for these things we will all come. But these days people don't read anything, I don't know where they spend their time? and what they do? But now for Sahaja yogis, it is very important. The personality that comes is much better, in everything. So now for this for growing people into literary

atmosphere, we have of course a libraries no doubt at all but then our Indian conditions are such that you borrow a book, never give it back.

In Marathi 1:01:25

Many complaints I have checked, one of them, did you bring back the book? They will hide it. It is like this. If something from other comes in, they will keep it and not return. This should not be in Sahaja yoga. This is not in Sahaja Yoga. Give a bit more money.

English 1:01:52

Never try to take the advantage of another person don't try to exploit another person. In Sahaja yoga, if you start exploiting, you will be exploited because now you are in the kingdom of god. So this is something very much characteristic in us. That if we can some or other manage, we are very clever people we are very cunning, very clever. Only people who can beat us are Italians. But you see what has happened to them most of them are in jail. And if you start practicing these habits of cheating others, not cheating you see, (In marathi 1:02:38 we just got it, took it and will keep it.

English

Again _1:02:42_. It was not so before I will tell you even one little spoon was left of somebody in house everyone will ask have you returned that spoon or not, have you returned that spoon or not. We have _1:02:58_ that should be sahayogis. Now for this kind of thing I do not want to have a competition and present to somebody who has done all such good deeds that we don't want to have. We don't want to have any competition. But we can tell each other about it, how generous another person is. Instead of talking ill of others we can say now how generous this person was imagine. The another day I must say _1:02:43_ something about Me which I forgot to talk with him. He said when he wanted to sell Me this land I said that I will not buy it from you because you have _1:03:53_ so I do not want to. So he said alright give me, _1:03:58_ he said alright for 1 acre give me 75000. I said no I will not I will fight and I brought My price to 1 Lac. I said you have to take 1 Lac nothing doing. _1:04:11_ but it comes automatically.

In Marathi 1:04:26

But here it is different thing, I will again tell in Marathi only. Now everyone of them has come that is why I am telling. They have stolen the peddas also; laddus also, if you want to run away with them then do it. What foolishness is it? The women came to do luggage and what they did they did the luggage of the laddus and took with them. Then they took also the stainless steel utensils. Our _1:04:56_ is very particular, he said now you pay money for that. The puneties must pay the money, I said why just leave it. What is gone is gone. _1:05:10_ Mataji do not anything in the hall, they will again steal something from here. I said My things they will not but of Sahaja yoga they will. Not Mine but of Sahaja yoga they will. What is our ability, who we are, we are saints says Shri Mataji, but these are not saints they are beyond. Who gave you self-realization till today that you can give. Like the radio plays beautiful music but doesn't understand music, such is the case in Sahaja yoga.

In Hindi 1:05:52

From the radio is coming good music but the radio doesn't understand the music such is the case of Sahaja yogis. That here we are doing self-realization; everyone is getting beyond, this and that and then they run away with the laddus (Indian Sweets). I was saying bring the laddus there were so many laddus and where are they now. And they ran away with them.

In Marathi 1:06:18

_____ we can't have any competition that this woman is more _1:06:29__

In Hindi 1:06:31

We don't want to have any competition in Sahaja yoga that you will get a medal for that, that you have done a work of generosity so you get the medal of generosity. This will not happen in Sahaja Yoga. In Sahaja Yoga, there should be faith, ours in you and yours on yourself. Here we should not do any kind of stealing. We don't take from others but the other we whatever we manage we give to others. All these character that I have described earlier, others should be able to see them within us. These must be enlightened. If tomorrow these are not enlightened, then what is the use of doing Sahaja Yoga? In this the disparity is this that we love Shri Mataji a lot.

(audio stops abruptly)

1990-0114, Makar Sankranti Puja

View [online](#).

Shri Surya puja. Kalwe (India), 14 January 1990.

Today is the day for us to celebrate in India very much. Because the Sun is now in Capricorn and from Capricorn it then comes to Tropic of Cancer. When the Sun comes back to this Earth then all the creativity of mother earth starts acting and she creates such beautiful things like flowers, nice nourishing things and fulfilling things like fruits and she makes our eyes cool down with the greenery she has and the way she blesses us is manifold with the advent of the Sun.

In the same way now that the Sun of Sahaj Yoga is rising and is coming to the zenith and it has definitely shown you the result on the first principal that is your Mooladhara and your creative power of that Mooladhara which is the Kundalini has been rising and rising and opening your being, and showing the results in your life. It has made your lives very beautiful. It has made your life very joyous and very happy. Now we are at a point where we have to trigger a new jump, a new flight. And for this flight we have to see that we become very light in our Ideas, thoughts and in our Conditionings. You are so much full of conditionings. All types of Conditionings are on us. I don't understand how we get struck to things which are of no value, which are of no sense. And they get lost.....

In this higher jump, which you are going to take many will be left behind as a result, those who will not be able to come out of that. So at this stage I have to request you that you should really fully dedicate yourself to meditation and surrender yourself to collectivity. Everyday, you must ask yourself, "what have I done for Sahaj Yoga?", " what have I done for myself?" Please try to understand that there is a very big Jump we have to undertake. It has to be triggered and for that I would like you to be ready. To be absolutely prepared because in this jump you might be lost, and many might be left because they could not get over their Conditionings. The conditionings are of various types of ignorance, blind faith, and all other things that we have gone through, also we have conditionings of our country, of our race, of our styles and so many other things by which we judge others. But we have to judge ourselves, that are we in Sahaj culture? Otherwise it's going to be very difficult that you will board the ship which is going to take us off. I have just warned you that later on if you say that: "Mother so many were left behind". If you find anybody left behind, please try to help that person. Please try to correct that person and with clear idea and clear voice and clear cut instruction. If you really find that somebody is going wrong, you better warn him. I am telling you all today that this is a very crucial time and none of should just take for granted Sahaj Yoga.

All other things are just a kind of an illusion that you feel that your worldly things are all right and worldly things you can manage. God doesn't care for those people who are rich and well off or people who are poor. What He sees is what richness you have got of spirituality. He doesn't bother about your education, of your degrees, of pompousness etc. What He sees is how innocent you are. How much have you worked for Sahaja Yoga? What have you done for God's work. So all these priorities you must change. I must tell you that Sahaj Yoga judges you on a very subtle point. So in this last judgement now as you people have been judged as good people. But still for the second jump that you are going to have, you have to be very careful that those of you who think you are Sahaj Yogis in your heart but are not may be left behind in this big jump we are going to take.

So it is important that Sun has risen and gone to the zenith and at the time of its zenith, one has to be very careful because the same Sun which has started making its beautiful greenery all around us may scorch with its heat. So be careful and one has to be aware and all the time under the guidance of sahaj yoga. What is wrong with us?, what is making us so heavy?, what is making us so difficult?. So far I am very happy that whatever I have been telling you and whatever I had been guiding you, you have accepted it very calmly and sweetly. And that you have tried to imbibe it in your lifestyle. Actually, after sometime, I don't think I'll have to tell you anything. You will get your own light to see for yourself what is right and what is wrong. But still I would say that you must open your heart in the pooja, in the music, in everything. Just you see that you open your heart. If you cannot open your heart, it won't work. Because it works through spirit which resides in our heart. All your Conditionings, all your Ego will disappear when you decide that I have to open my heart for Sahaja Yoga.

May God bless you !!

1990-0223, Mahashivaratri Puja, Atmasakshatkati ki visheshtaye

View [online](#).

Mahashivaratri Puja 23rd February 1990 Date : Place Pune Type Puja Speech [Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahiri] आज शिवरात्री आहे. आपण आमही आज शिवाचे पूजन करणार आहोत. बाहेरील गोष्टीत आपण आपले शरीर व त्या संबंधीच्या अनेक गोष्टी, मन, बुद्धि अहंकार आदि गोष्टींना चालना देत असतो. त्यावर प्रभुत्व मकिव शकतो. त्याचप्रमाणे ज्या काही अंतरीक्षांतील गोष्टी आहेत. त्याही आमही ओळख शकता व त्याचा उपयोग करू शकतो. त्याचप्रमाणे या पृथ्वीमध्ये जे बुद्ध तत्व आहे आणि पूर्वीत जे नरिमाण झाले आहे ते सर्व आमही उपयोगांत आणू शकतो. त्याचे सारे प्रभुत्व आमही आमच्या हातावर घेऊ शकतो परंतु हे सर्व बाहेरचे आवरण आहे. जामही आंतमध्ये आहोत. जो आमचा आत्मा आहे तो शिव आहे. बाहेरील सर्व गोष्टी नश्वर आहेत- जो जन्म घेणार त्याला मरण आहेच. जो उत्पन्न होतो त्याचा वनाश होतोच. परंतु आत्म्याच्या आतमध्ये जो आत्मा जाहे, जो शिव आहे तो त्या सदाशिवाचे प्रतबिंब आहे. तो अवनिशी, नविकाम व स्वच्छंद आहे. तो कोणत्याही गोष्टीस लपि नाही. तो नरिजन आहे. त्या शिवाची प्राप्ती झाल्यावर आमही त्या शिवाच्या प्रकाशात चमकू लागतो. आमही इळूडळू संन्यास घेऊ लागतो. बाहेरचे आवरण जसेव्या तसेच राहाते. परंतु आतमध्ये जो आत्मा आहे तो अचर, अतूट व अवनिशी आहे तो नेहमी आफल्याच ठिकाणी असतो. आत्मसाक्षात्कार मळिन्यावर आमचे त जीवन हे भव्य, वविय व पवतिर असे जीवन बनते. म्हणून मनुष्यमात्रासाठी आत्मसाक्षात्कार मळिवि अत्यंत आवश्यक आहे. त्याशिवाय मानवात संतुलन येत नाही. त्यामध्ये सरे प्रेम नरिमाण होत नाही व त्यामध्ये सरी सामुहिकता येत नाही व त्याला सत्याची ओळख पटत नाही. ते सारे ज्ञान गुधद ज्ञान होऊन जाते जला. ती फक्त या आत्म्याच्या प्रकाशातच ओळखता येते. जेन्हा मनुष्य आत्म्याच्या प्रकाशीत उजकून आपण वदिया म्हणतो नधितो तेव्हा त्याची दृष्टीही नरिजन होऊन जाते असतो. कोणतीही वस्तू पाहिल्यावर त्यामध्ये. तो फक्त वघत कोणतीही प्रतिक्रिया उमटत नाही. तो फक्त पहातो व पाहिल्याबरोबर त्याला त्या वस्तूचे पूर्ण ज्ञान होते. आत्मसाक्षात्कार मळिल्यावर जो पूर्ण एकसुप्त होत नाही तो नेहमी स्वतःबद्दलच वचिर करीत असतो. मी आज कोणते जेवण घेऊ? कोणाच्या घरी चांगले जेवण मळिले होते? आज कोणी आमची जेवायची सोय करील काय? आज कोठे जेवायला जायला पाहजि? याचाच तो वचिर करीत असतो. कोणत्या ठिकाणी माझे स्वागत होईल? कोणत्या जिकाणी लोक करील की, कोणते कोणत्या सभेला जाऊन मला मान मळिल? मला मान देतोल? दुसरा माणूस असा वचिर काम केले म्हणजे मी खूप पैसा जमवू शकेल? माझेवळ सूप पैसे येऊ थकतील. जगातील सर्व संपत्ती मी मळिवीन सूप व सर्व जगाला मी ठीक करील. नसिरा मनुष्य असा वचिर करील की, मला कति मुले आहेत? व त्यांच्यासाठी मला काय करायला पाहजि तसेच त्या मुलांच्या मुलासाठी मला काय करायला पाहजि तसेच माझे नातेवाईक आहेत त्यांचेसाठी मला काय करायला पाहजि? अशाप्रकारचे वचिर जो करीत असतो त्याचे फवत स्वतःकडे लक्ष असते. चौथा माणूस असा वचिर करील की, मी कोठे आहे? समाजामध्ये माझे स्थान कोठे आहे? पकाया गोष्टीपासून मला काय फायदा मळिणार आहे? मी आज कोणते कपडे घालू? आज मी कोणाला कशाप्रकारे मी आज कोणती गोष्ट करू की, जीच्यामुळे सगळे लोक आश्चर्य करतील. मी आज कोणती प्रभावति करु? खूप मोश हशार मापूस आहे असे लोक मडवतील दुसरा जो आहे तो माणूस युक्तथिओघुन काढू की जीव्यामुळे मी मी सगळ्यांशी आदराने सर्वासमोर नम्रतापूर्वक पुन्हा पुन्हा लवून नमस्कार करील कारण मी फर नम्र आहे. कोणी तसिरा माणूस असे म्हणेल की, मी वदिवत सभेमध्ये वागतो मी सुसंसकृत आहे असे त्याला दाखवायचे असते जाऊन बादवविद करीन मी खूप पुस्तके वाचीन त्यामुळे माझी बुद्धि प्रगत होईल. मी असा बुद्धदमिन होईल की, "हा कति मोठा लेखक आहे, कति मोठा वक्ता आहे. "असे लोक म्हणू लागतील. अशाप्रकारे दुसरा कोणी आफल्या संगीताचे वावतीत वचिर करतो. कोणी आपल्या कलेबावत वचिर करतो. तर कोणी उद्याव्या गोष्टीबद्दल वचिर करीत असतो. प्रत्येक वावतीत मनुष्य स्वतःबद्दल वचिर करीत असतो की, माझी प्रगती कशी होईल चद त्यापासून मला काय मळिल? बरीच माणसे समाजकार्यडी करतात. ज्याप्रमाणे पकाया बुडपा-या माणसाला वाचवण्या साठी पखादा पाण्यात उडी घेतो तेही त्याच्या आतमधे मी आहे हे जाणूनच. माझ्यामध्ये मी आहे तसा त्या आहे हे समजल्यामुळे तो त्याला वाचवति. त्यापेक्षाही छान काम मनुष्य करीत असतो. बुडपा-या माणसामध्येही तो आफल्या देशासाठी फार त्याग करीत असतो कारण डा माझा देश आहे. माझा देश सुखी व्हायला पाहजि या वचिराने त्याच्यामध्ये भूयता येऊ तागते. महानता येऊ लागते. दुसरा पलावा असा वचिर करील की, माकपी जी कला जाहे ती अशा रतिने वकिसति व्हावी की सा-या जगात माझ्या देशाचे नाव व्हावे. अशा रतिने मनुष्य स्वतःला सामुडकितेमध्ये आलेला पाहून खुप होतो. परंतु या सर्व गोष्टीत मला वजिय प्राप्त व्हावा ही अपेक्षा असते. माझे यश पाहून लोकांनी आपली वाहवा करावी ही गोष्ट अपेक्षति असतेच त्यामुळे तो सुस आणि दुःलाव्या पंत फे-यात फसून जातो. आपले नाव चोहकिडे छापले जावे, लोकांनी आपला मानसवमान करावा अशी त्याची अपेक्षा असते : कोठेही गेलो तरी लोकांनी आपला आपमान करू नये, कोणीही आपणास कमी लेखू नये. एसादा कतिही मोठा संयोजक असला व तो आत्मसाक्षात्कारी नसला तर त्याच्यामध्ये मीपणा हहंकार येतो. त्याचे कार्यकूप कतिही मोठे झाले तरी त्याचे चति अरहकारावरच केदरति होते त्याच्या कार्याकडे त्याचे लक्ष जात नाही- परंतु जर आपण आपल्या आत्म्याशी पकरूपता प्राप्त केली तर आपण वेगळ्या पद्धतीने वचिर करू लागतो. प्रत्येक गोष्टीचा उपयोग समाजासाठी कसा होऊ शकेल, जगासाठी कसा होऊ शकेल याचा अंतरकि वचिर करू लागतो. अथा लोकांसाठी काय करता येईल यावद्दत सर्व वचिर आपल्यामध्ये बदल घडवतितात. पलाधा झाडाकडे लक्ष गेल्यास परमेश्वराने कति सुंदर यृक्ष बनविला जाहे असे वचिर मनात येतात. मी ही असा सुंदर असतो व सावली देणारा असतो तर कतितीरी लोक माझ्या सावलीत येऊन बसले असते. परंतु मी असा नाही मी सुप्दा असा सुंदर उहायता पाडजि त्या झाडाची हतुतकिरताना तो गाण्यात मग्न होतो. हमिलय समोर दसिला तर हमिलयाची स्तुति गात राहील. परंतु जो आत्मनषिठ नसतो, जो मनुष्य आपल्या आत्म्याला ओळनत नाही तो नेहमी अ तःचीच स्तुतिकरीत असतो. मी हमिलयावर गेलो होते. मी तैथे अशाप्रकारचे काम केले हमिलयात माझे धडगे बांधा व त्यावर माझ्या देशाचा झंडा लावा. अशाप्रकारे दोन त-हेच्या व्यवृती असतात एक व्यक्ती आहे ती आत्मसाक्षात्कारी आहे तो आत्म्याव्या प्रकाशात आपल्या सगळ्या गोष्टीकडे दृष्टी लोक माझे यशगत करतील अशी त्याच्या टाकताना व्यापकता येते. तसेच हे काम कल्यावर माझे नाव वाढेल मनाची धारणा होत नाही कोणी त्याला मारले, त्रास दिला छळ केला अगर काही वाईट केले तरी तो त्या गोष्टीबद्दल कधी वाईट वाटून घेत नाही. जसे आपण पहातो की, जेव्हा येशु कसितांना सुळावर चढविले गेले - सुळावर चढताना त्यांनी एक प्रार्थना केली की "हे जगदीशा, आपण काय चुका करीत आहोत हे या लोकांना समजत नाही. तू त्यांना क्षमा कर" अथा त-हेने जो आत्मसाक्षात्कारी असतो तो नसिपूह असतो

कोणत्याही गोष्टीबाबत त्याच्या सर मनात संदेह असत नाही. जी गोष्ट होणार आहे ती केलीच पाहजि एसादी गोष्ट ठीक झाली नाही तरी ते श्रीक झाली असे समजतो कोणत्याही] प्रकारच्या समद पखाचे स्मरण करण्याची अपेक्षाही करीत नाही असा माणूस सुख दुःख यांच्या फेऱ्यात सापडत नाही . सुख दुःसात तो समरस होऊ थकतो कसलेही दुःख झाले तरी तो ते पहातो सुख आले तरी तो एकच दृष्टीने पाहू शकतो . सुख दुःख डा दविसरातर यांचा फेरा आहे असे तो व समजतो . कारण तो स्वतः आनंद सागरात स्थिर असतो. कारण आत्मा डा आनंदाचा झरा आहे . आत्मा कोणत्याही गोष्टीची लालसा करीत नाही व ती लालसा निर्माणच होत नाही त्याला आपल्या मनावर कधीही नयित्त्रण आणावे लागत नाही. मन व इंद्रिय यांचेवर ताबा उवावा असे म्हणतात. परंतु ती संपूर्ण ताज्यात आलेली असतात पसादी कतू आपणास पाहजि त्यासाठी प्राण वेचण्याची वेळ येत नाही. तसा अहंकारही खल्लिक राहात नाही. काडी लोक असे असतात की, ते एखादी कस्तूच्या प्रलोभनामुळे जी काही ती वस्तू म्हणजे अगदी जीवन सर्वस्व आहे असे समजून त्यापाउमागे पळत सुटतात . जर ती वस्तू मळाली तर दुसऱ्या वस्तूसाठी पळत पतंम सुटतात आणजिर ती कस्तू मळाली नाही तर माझे जीवनच संपले असे समजून फार दुःी होतो. अशा माणसाचे चित्त बाह्यात्कारी असते. त्याचे चित्त ज्या ज्या ठिकाणी पोडोचते ते स्वतः कार्यातवति होते चित्त ही ब्रम्हदेवाची देणगी आहे. परंतु जेव्हा ब्रम्हदेवः अगर ब्रम्हदेवाचा पक्त ब्रुह् राहातो त्या वेळेला असे चित्त इतके प्रभावशाली होते इतके प्रेममय होते, इतके जाणकार होते आणइतके दक्ष होते की, ते आपले कार्य अतशिय सुलभरतीने करून घेते वशिष म्हणजे अशा माणसाचे चित्त परमचैतन्याशी एकरूप डोते आणजेजहा अधी, स्थिती येते तेव्हा परमचैतन्यच हे कार्य करीत असते. जगातील कोणतेही काम ही ब्रम्हाथक्ती, का हे परमचैतन्य करीत असते. आणजे काम मनुष्य करीत असतो तो मी हे काम करीत आहे असे त्यावेळी असतो समजत नाही- त्याची त्याला आउवणसुध्दा होत नाही हे सगळे घडत आहे असाच वचिर तो करीत यालाच अक्रमात उत्तरणे असे म्हणतात. कारण हे सारे कार्य परमचैतन्य करीत आहे व मी फक्त माध्यम आहे . आत्म्याच्या प्रकाशने हे सर्व होऊ शकते हेच अक्रमात उतरने होयः नाहीतर मनुष्य असे म्हणतो की, डे सगळे कार्य मी करतो व परमेश्वरावर सोडून देतो- पण तो सोड शकत नाही. खरी गोष्ट अशी आहे की, परमचैतन्य अंतशिय सुगम रतीने हे सर्व कार्य करीत असते इतके सुंदर त्याचे कैक्य आहे. या सगळ्या गोष्टींची रचना पाहून मनुष्य आश्चर्यचौकत होतो. आणजेव्हा मनुष्य अर्धदापूर्वक आफल्या वशिल हृदयापासून काम करतो ते सफल होते आणलोक माझेकडे येऊन सांगतात की, श्री माताजी, मोडा चमत्कार झाला मी फक्त प्रार्थना केली आणकाम झाले.श्री माताजी, हा मोडा चमत्कार झाला- आम्ही कार्य करीत नसून परमचैतन्य काम करीत असते . ज्याप्रमाणे चांदीपासून दागनि बनवतात त्याप्रमाणे पसादा नरिजीव कस्तूपासून दुसरी वस्तू निर्माण करण्याचा आम्ही परयत्न करतो व फार मोठे काम केले असे आम्ही समजतो. आम्ही फवत एका नजीव कस्तूपासून दुसरी नरिजीव कस्तू तयार करतो परंतु सर्व जवित्त कार्य परमचैतन्यच करीत असते. आम्हाला ही परमचैतन्याची रकी जी देणगी मळिलेली आहे व. त्यापासून आम्हाला जो अनुभव मळाला जाहे हे सर्व आत्मसाक्षात्कारामुळेच आहे कारण हे परमचैतन्य जे आहे ते आदशकति आहे . श्वाची इदच्छाशवत् आहे व तच्चा डा प्रकाश आहे. या परम चैतन्याच्या आश्रिवादांमुळे आम्ही सारे कर्म करतो. ज्यांच्यामध्ये परमचैतन्य घटति झाले आहे ते लोक प्रभावशाली बेनू तकतात. परंतु मी हे करीत आहे अशी भावना जर मनात आली व मी हे केले मी डे करू इडछित्ति अगर एखादी गोष्ट जबरदस्तीने केली तर आपल्या आतमध्ये पूरणपणे आत्म्याचा प्रकाश आलेला नाडी असा त्याचा अर्थ होतो . आपण ज्यावेळी कोणतेच काम करीत नसतो त्यावेळी ते आपोजप घडत असते म्हणजे आपण अक्रमात आलेले असतो. पलादा कल्य जर मी प्रकाश देत आहे आसे म्हणाला तर ती स्वोटी गोष्ट आहे .जे लोक आत्मसाक्षात्कारी आहेत त्यांच्या आतमध्ये परमचैतन्य कार्य करीत असते. ज्याने आपणास निर्माण केले व वाढवले तसेच शरीरादी गोष्टी ज्या बनल्या आहेत त्या परमचैतन्याच्या कृपेनेच बनलेल्या आहेत. त्यानंतर आपण जाज मनुष्य बनून आत्मसाक्षात्कारी बनलो हा सुध्दा त्या . तेव्हा अशा माणसामध्ये अहंकार कसा येऊ परमचैतन्याचा आशीर्वाद आहे शकेल? मी काहीच करीत नाही एवढेच तो जाणू शकतो. मुरलीने जर म्हटले की, माझ्यातून मधूर आवाज नघितात असे लोक का म्हणतात? मी कृष्णाच्या तर पोळ आहे. पोळपणा म्हणजेच अहंकाररहति अकस्था होय ती अहंकाररहति अवस्या न्यावेकी आपल्यामध्ये पूरणपणे प्रस्थापति होते त्यावेळी आम्ही हे कार्य करतो. ते कार्य करतो असा जो वचिर येतो तो कति दुःखकारक असतो, कति तसदायक असतो हे समजून येते. मी हे काम करीत होतो व मी हे का म केले पण त्यापासून तंदर अपयश आले तर मी दुःशखी होतो. मी हे काम केले आण त्यात मला मोठे यश मळिले या वचिराने आपली बुध्दअजून खराब होते. परंतु हे काम मी केले नाही, ते काम करणारे परमचैतन्य आहे, ही सारी त्याची ।। कुशलता आहे तेव्हा जे घडेल तीक झाले असे समजावे एलाया] वेळी आपण रक्ता चुकून मलत्याच जागी पोहोचलो तर आपण त्यावेळी रहता चुकला फार मोठी वेगळ्याच चूक झाली असे कोणी म्हणणार नाही. परंतु आत्मसाक्षात्कारी मनुष्य येथून जाणे आवश्यक होते म्हणून या रत्यावर आलो असा सरळ वचिर करतो म्हणून त्याचा रस्ता चुकण्याचे दुःख होत नाडी- त्याला काही त्रास होत नाही. आत्मसाक्षात्कारी माणसाला तुम्ही महालात ठेवले तर तो तेथे साजासार राहील . तसेच तुम्ही त्याला जंगलात ठेवले तरी जंगलातसुध्दा तो आनंदाने राहील- तो काहीडी तक्रार करणार नाही कारण परमचैतन्यानेच मत्ता इकडून तकिडे नेले डे तो ओळखतो. त्याला तुम्ही मारले अगर हार घातला तरी या दोन्ही गोष्टी ता सारख्याच समजतो त्याला त्यात काही फरक वाटणार नाही कारण आत्मा जो आहे तो कशालाही चकिटत नाहीः जेव्हा तुम्ही माझी परतपिडा मी मोगा माणूस, मी लहान माणूस अशा प्रकारच्या गोष्टीना चकिटला तर पखादा माझ्याशी असे का वागला? असा वचिर केला तर तुम्ही अहंकारापासून अलपित होऊ शकत नाही- आत्मसाक्षात्कारी मनुष्य तो कोठेड असला तरी त्याला लडानमोटेपणाची जाणीव डोत नाही तो आफ्न्या आत्म्यामध्ये . ज्यावेळी बोलायचे त्याचेवी तो बोलेल ज्यावेती आवश्यकता नसेल तेव्हा तो बोलणार नाही आनंदात रहातो कर कोणी काही सांगतिले तर तो ते ऐकून घेतो- कोणी काही ज्ञानाची गोष्ट सांगतिली तर ती ऐकून घेतो व अज्ञानाची गोष्ट सांगतिली तरी ती पेकून पेतो लोकांच्या बाबतीत गुणदोषांचे वर्णन करील पण मला याचा तरिस्कार वाटतो असे म्हणणार नाही कारण तरिस्कार करणे हे पएक पाप आहे आणव्हणूनच आत्मसाक्षात्कारी माणसाकडून. पाप होत नाही. तो जे करील ते पुण्य असल - देवी भूतांना मारते असे समजण्यास ते काही पाप नाही. मूर्तांना मारले नाही तर पाप फेलावेल - नाही कारण भूतांना परमचैतन्य मारीत असते. मी हमाताजी कुठे तेडा ती आफल्या कामापासून परावृत्त होत मारीत असते।, परंतु परमचैतन्याची खाडी देण्यापूर्वी त्यामध्ये एकरूप झाले पाहजि, नाहीतर आपण परमचैतन्य सांगतिले पण ते काही तुमच्या वशिात बसलेले नाही. जेव्हा आपणामध्ये ती स्थिती येते व आपण त्या उच्च स्थितीला पोहोचतो त्या ठिकाणी जपण परमचैतन्याशी एकरूप होतो. नंतरच एखादी गोष्ट चुकीची असली तर आपण तसे स्पष्टपणे बोलू शकता मोठ मोठ्या साधुसंतांनी समक्ष घीटपणे सांगतिले पण ते घाबरले नाहीत सत्य बोलण्यासाठी सॉकेटसिला वषि दलि गेले त्याला अनेक प्रलोभने दलि काहीही केले तरी त्याने जे सत्य होते तेच सांगतिले कारन परमचैतन्याकडून सत्यच बोलवले जाते. व ते सत्यनपि असते. त्याच्या बुध्दीला सत्य व असत्याची जोळख होती. कोण खोटा कोण खरा हे जाणत होती. बुध्दीवर आत्म्याचा प्रकाश आल्यावर सुबुध्दी बनते . कोण कति खोल पाण्यात आहे हे तो एका नजरेत ओळखतो. आणत्याला परमचैतन्य सर्वकाही सांगते म्हणून परमचैतन्य मिळिवषि हे महत्वाचे उरते.

आणित्याचा उपभोग आम्ही घेऊ शकत नाही. त्याचा उपभोग परमेश्वरच पेट असतो. आपण फरमत त्याची लीला पहात असतो. तेव्हा जपण पखाधा वहतूचा उपभोग घेत असतो क परखादा अध्यापक जो असतो तो या आत्म्याच्या प्रकाशाचे त्याच्या कारर्याचे, तसेच त्याच्या लीलांचे सर्व प्रकारचे वजिान आहे. त्याचे शास्त्र आहे . जर ही गोष्ट नीट समजून घेतली तर सृष्टीचे शास्त्र हे आत्म्यापासून येत इतसे असे समजून येईल आणि जोपर्यंत हे सर्व शास्त्र पकदम वेकार आहे कारण त्याच्यामध्ये फारच धोडे वजिजान आहे की जे आपणास जड करतच्या बाबतीत आपणास जाणकारी देते. त्यामध्ये संतुलन असत नाही- सामाजिकता असत नाही. त्यामध्ये मनुष्यता असत नाही. आणित्यात प्रेम नाही. त्यात कला नाही. त्यात काज्य नाही आणि त्यात आदर नाही ग्यामच्ये आत्मा आहे अशी पकाही चीज नाही. पलाया मणनिसारख्या सर्व गोष्टी पडत असतात. सर्व वजिजान जाणण्यासाठी माणसाला आत्म्याचा प्रकाश पाहजि आत्म्याच्या प्रकाशामुळे शास्त्राची मड सर्व उपांगे जापण समजू शकतो. जे आजपर्यंत लोकाना उलगडून पडाता आले नाही. आत्म्याच्या प्रकाशामुळे वजिजानाचा मार्ग जाणून घेता येईल ज्याने सर्व जाणून घेतले आहे त्याने दुस-यास सर्व काडी सांगण्याची जरूरी नाही कारण सगळ्यांजवळ ते समजण्याची कुवत नाही. ज्यावेळेस संधी येईल त्यावेळेस समजून वलि पाडजि त्यामुळे सहजयोगात सुध्दा पुष्कळ लोक वैतागून जातात. माझा बाप सहजयोगात नाही. माझी आई, माझा भाऊ, इ. सहजयोगात नाहीत. नसले तर नसले, तुम्ही तर आहात ना ? तुम्ही तुमच्याबरोबर रहा. मनुष्य जतिका आपल्याबरोबर आनंदात रहातो तसा तो कोणाच्याही बरोबर इतका आनंदात रहात नाही कारण हे सर्व आपल्या आतच आहे. त्यासाठी यांत हे नाही, त्यात ते नाही अशा त-डेच्या गोष्टीचा वचिार करणे ठिक नाही. हृदयाचे कपाट पूर्ण न उघडल्यामुळे आपल्या मनात असे वचिार येतात. जे आपले बाप, माऊ, बडिणी आत्मसाक्षात्कारी आहेत. त्यामुळे काही प्रश्न उद्भवत नाही. परंतु अजून जे अर्थे अंधारात आहेत व अर् प्रकाशात आहेत त्यांच्या बाबतीत प्रश्न नरिमाण होतो आणि माझा भाऊ एवाया गोष्टीत फसला आहे असे वचिार येतात. कोणावरही जबरदस्ती करता येत नाही. ते आपोआप सहजयोगात येतील अशा त-हेचा वचिार आत्मसाक्षात्कारी करीत असतात. तो सर्वाना पहात असतो आणि आनंद लुटत असतो. माणसांच्या वेडेपणात तो आनंद मानीत असतो व वदितेत सुध्दा सुपदा तो आनंद मळिवू शकतो. कोणी मूर्खपणाच्या गोष्टी केल्या असतील तर त्याच्यातूनही त्याला जानंद मळितो कोणी . सगळ्या गोष्टी मध्ये त्याला समजूनदारपणाच्या गोष्टी केल्या तर त्यातमनही तो आनंद मळिवू शकतो आनंदाचा एक प्रवाह दसित असतो. एलादा मनुष्य वक्षिपितपणाने वागत असेल तर तो त्याला एक नाटक आहे असे समजतो. जेव्हा एक आत्मसाक्षात्कारी माणूस कोधी माणसाला पडातो तेव्हा तो म्हणतो, वाहवा! कोध कसा चढत आहे आता तर तो जादा वाढला आता तो माझ्या चकामध्ये होता आणि आता तो सहस्तरारपर्यंत चढला . तो कोधी माणूस पाहून आत्मसाक्षात्कारी घाबरत नाही. त्याच्यामध्ये जी दृष्टी आलेली आहे तलि साक्षी स्वरूपातील नरिजन दृष्टी म्हणतात आणि साक्षी स्वरूपात तो समाजाचे इतके सुंदर वविरण करतो की ते पाहून हसू येईल आतथिय गंभीर गोष्टीमध्ये आपण समजू शकाल की पुष्कळशा गोष्टी आपल्याला गंभीर वाटतात परंतु त्यामध्ये एक मोठा संदेश लपलेला असतो, आपल्याला जर उदगिगिता आली तर ती आत्मसाक्षात्कारी माणसाला परमचैतन्यामुळे त्याची लगेच सबर लागते आणि आतताईपणाने जो काम करील तो संपून जातो. ती उद्विगिता सुध्दा पक प्रकारे कार्यान्वति होते. एखादी आनुहाददायक गोष्ट असेत तर ठीक आहे. परंतु काही अशाही गोष्टी असतात की त्यापासून उदगिगिता येते. आणि असे कार्य का होते याचा मनुष्य वचिार करू लागतो. असे होता कामा नये त्याचा लौकरच इलाज केला जाईल. तेव्हा तेथे सात दविस राहिले होते आणि परत आले. नंतर जेव्हा मी प्रत्यक्ष रथियाला गेले होते, तेथे योगाचे पक शविरि होणार होते. तेव्हा आमच्या घरातून असे सांगण्यात आले की आतांच जाऊन आलात आणि आती परत दोन दविसासाठी जाण्यात काय फायदा आहे? तेव्हा मी असे सोंगलिले की, माझे तेथे जाणे जरूरीचे आहेकारण तेथे जो इस्टर्न ब्लॉक आहे तो तोडायचा आहे. कारण तेथून सगळे लोक येतील आणि त्यामधील जे लोक पार होतील ते लोक तेथे गेल्यावर परमचैतन्य आपले काम करील .मी फ्रवत तेथे पंचेचाळीस मनिटि बोलले आणि पंधरा मनिटित जागृती दलि आणि त्यानंतर ते लोक त्यांच्या देशात गेले व तेथून डे कार्य झाले . परमचैतन्याच्या कार्यासाठी आत्मसाक्षात्कारी लोकांची जरूरी आहे. आत्मसाक्षात्कारी लोकांच्या इच्छेनुसार परम- चैतन्याचे कार्य होत असते. जर आपली इच्छा असेल तर कार्य जरूर होऊ शकते आणि आपल्या इच्छेमध्ये सुध्दा शुध्दता असली पाडजि. ज्याच्यात शुध्द इच्छा नाही ते स्वास्थी असतात व ते स्वतःबदलच वचिार करीत असतात कारण हे कार्य आत्म्याच्या बळावर होत असते आणि जो आत्मा जो आपला ववि आहे तो पूर्णपणे स्वच्छंद नसिपूह, क नरिधार, नरितर आणि नितिय असा आहे. म्हणून जो मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी बनतो त्यामध्ये हे सारे गुण येतील- जाल्या मोवती इतर गोष्टीचे आवरण असल्याने हे गुण आफल्या आत येत नाहीत. आपण राजा असा अगर दुसरे केणी असा, आपण नसिपूह असतो. आतून आपण मुक्त असतो आतून आपण कोणत्याही गोष्टीला लपित होत नाही. आपण अलपित असतो आपण आतून कोणाचाहि दिष करीत नाडी एसादी गोष्ट मळिवण्याची आपल्यात लालसा असत नाही. या सगळ्या बाहेरच्या गोष्टी आपोआप सुटल्या पाहजि आत्म्याचा सगळ्यात मोठा प्रकाश असा असतो की, त्यामुळे आपणास काहीही प्रयत्न करावा लागत नाही. कोणाला वश करण्याची जरूरी नाही. ज्यावेळी आपण आत्मसाक्षात्काराच्या प्रकाशात उतरतो तेव्हा आपला आतला अधार नष्ट होतो हा फार मोठा फायदा होतो. ज्यांना अजून हा फायदा मळिला नाही त्यांनी आपला आत्मसाक्षात्कार पूर्णपणे फलदप झालेला नाही असे समजावे आणि आत्मसाक्षात्कार पूर्णपणे फलदप झाला असेल तर आमच्या जीवनात, आमच्या आसपासच्या समाजात, आमच्या सहजयोगाच्या समाजात, प्रत्येक ठिकाणी एक नवीन प्रकारचा मनुष्य तयार व्हावयास पहजि की जो आत्मास्वरूप आहे . ज्यामध्ये आत्म्याचा प्रकाश पसरलेला आहे आणि ज्यामध्ये शविचे दर्शन होते. ज्यावेळी शविचे लगून झाले तेव्हा ते अगोदर जसे राहात होते त्याच रूपात ते तेथे गेले याचा आपले अर्थ असा आहे की, आपल्यात एलादे शाररिकि व्द्यंग असले व आपल्या आत आत्म्याचा प्रकाश असला बसे शाररिकि स्वरूप कसैही असले पण आत आत्म्याचा प्रकाश जसला की शवि आपल्याला मानतात. ते नसिग आहेत. यामध्ये आमची दोन अंगे दसितात . आम्ही वषिणूसवसूप असून ते आमचे बाह्यांग जाहे आणि आतले अंग आहे ते आमचे ववि आहेत. आणि त्या शविसारसे आपण नसिपूह, स्वच्छंद आणि नरिसक्त बनले पाहजि जर आम्ही आत्मा स्वरूप असलो तर बाहेरच्या कोणत्याही गोष्टीची आसक्ति आमच्या आत येऊ शकत नाही. बाहेरून तुम्ही श्रीकृष्ण बना अगर दुसरे कोणी बना, आतला जो शवि आहे तो आपल्या जागेवर ह्थति राहातो. तेज्हा आपण े व बाह्य अंगाचे महत्व शल्लिक राहात नाही आणि तेव्हा सगळ्या गोष्टीबद्दलच्या आपल्या जत्मास्वरूप होऊन जाते ज्या भावना असतात त्या एकदम बदलून जातात- श्री संत एकनाथ जेव्हा काशीला गेले होते तेव्हा त्यांनी एक कावड भरून गंगेचे पाणी घेऊन ते रामेश्वरला चालले होते. परंतु वाटेत त्यांनी एक तहानेने व्याकूळ झालेले गाढव पाडजि. ते मरण्याच्या अवस्थेत होते. ते पाहून एकनाथांनी कावडीतून आणलेले गंगाजक त्या गाढवाला पाजले तेव्हा लोक त्यांना म्हणाले, "तुम्ही डे काय करता? इतक्या दूरवर पायी चालत येऊन आणलेले पाणी तुम्ही इया गाढवाला पाजले! तेव्हा ते म्हणाले, "माझा रामेश्वर पाणी पण्याकरिता येथे उत्तरुन आला" हा मक्तीचा जो सूक्ष्म भाव आहे तो एक आत्मसाक्षात्कारीच समजू शकतो. मी कावड घेऊन गेलो पाणी आणून त्या गाढवाला पाजले हा बाह्य देखावा आहे . "मी कोण आहे" व काय करीत होतो हो भावना नष्ट दाली आणि परमचैतन्याने हे कार्य केले. या

पागल दुनयामध्ये ते आले . त्यांना कोणीडी ओळखले नाही. फक्त त्रास मात्र दिला ते आत्मस्वरूप होते. ते शिवामध्ये स्थिति होते ते शक्तिस्वरूप होते असा जो मनुष्य असतो तो बाहेरून कसाही असला तरी त्याची शक्तिस्थिति बाहेरून सुध्दा प्रकाशित होत असते . औदार्य ही सगळ्यात मोठी गोष्ट आहे आणि हे औदार्य ही शिवाची शक्ति आहे . यापासून हृदय इतके उदार होते की, शिवाने राक्षसांना सुध्दा बरदान दिले ते सगळ्या गोष्टी जाणीत होते अशा रीतीने जो शिवामध्ये स्थिति आहे तो आफल्यामध्ये मोठा समाधानी असतो. तो सर्वकारही जोळतो सर्व काही जाणतो. तो सांगणार कांडी सर्वकाही जाणीत असतो. प्रेम ही शिवाची सगळ्यात मोठी शक्ति आहे. ज्यामध्ये व्याज. यावे लागत नाही असे नव्याज प्रेम ही शिवाची शक्ति असून ती वाढत असते. शिवाची करूणेची शक्ति इतकी जबरदस्त आहे की, त्या करूणला पाहून आपण सुध्दा आश्चर्यचकित वहाल. अशात-हेने एका आत्मसाक्षात्कारी मनुष्याचा करूणाचा माव वाढत जातो. आणि त्याची जी नशा चढते ती अशी नशा आहे की, एकटेपणात मजा येत नाही अशा प्रकारे त्याची प्रवृत्ती अशी होऊन जाते की, तो अत्यंत शक्तिशाली बनून जातो. त्याच्या शंका व भीती संपुट जातात आणि मोठ्या युक्तीने तो पुष्कळ सुंदर कामे करू शकतो. आणि कोणत्याही गोष्टीची ओळख उत्तम प्रकारे करून देऊ शकतो पखाया माणसाला काही सहजयोगी "तुम्हाला भूत लागले आहे" असे सरक सांगतात असे सरळपणे सांगू नये आणि कोणाचा अहंकार कमी करायचा असेल तर तुम्ही फक्त तो अहंकारी आहे असा वचनार केल्यास THILO परमचेतन्य त्याची व्यवस्था करते अमाणा त्याचा अहंकार कमी होऊन जातो. परंतु आत्मसाक्षात्कारी माणसाने असा वचनार करायला पाहजि की, "मी शिवामध्ये शरणागत आहे. मी माझ्या आत्म्यामध्ये शरणागत आहे आणि माझ्या आत्म्यामुळे हे परमचैक्य कार्य करणार आहे . आणि त्यासाठी मला कोणत्याही गोष्टीची चिंता नाही- माझा शत्रु कोण आहे मला कोण मारू शकतो. मी तर परमचैतन्य असतो सर्व काही परमचैतन्यच करीत असते. मी तर कोणतेच कार्य करीत नाही अशा प्रकारची जेजूहा आपली भावना होते तेहा आपण आतल्या शिवाला ओळखले असे समजावे . आम्ही आमचे शरीर व इतर गोष्टी सर्वकाही जाणतो. परंतु आपल्या आत्ममध्ये असलेल्या शिवाला ओळखणे आवश्यक आहे . जो शिव आमच्या सा-या शक्तीचा आधार आहे, आम्ही ज्या शिवाला सर्वचिदिनांद म्हणतो त्या शिवाला आपण मानले पाहजि तुम्ही सर्वाना अनंत आधीर्वाद

1990-0330, Birthday Puja, Sahaja Yoga me pragati ki Teen Yuktiyaan

[View online.](#)

Janm Diwas Puja Date 30th March 1990 : Place Delhi : Type Puja आज नवरात्रीची चतुर्थी आहे आणि नवरात्रीमध्ये रात्री पूजा झाली पाहजि. अंधकार दूर करण्यासाठी रात्रीत प्रकाशाला आणणे अत्यावश्यक आहे. आजच्या दविसाचा एक आणखी संयोग आहे, की आपण लोक आमचा जन्मदविस साजरा करीत आहात. आजच्या दविशी गौरीजीनी आपल्या ब्रविहानंतर श्री गणेशाची स्थापना केली. श्री गणेश पावत्रियाचे स्रोत आहेत. सर्वप्रथम या जगामध्ये पवत्रिता पसरवली गेली. ज्यामुळे जे प्राणी कवि जे मानव या वशिवात आले ते पावत्रियामुळे सुरक्षित रहावे आणि अपवत्रि गोष्टीपासून दूर रहावे, यासाठी सार्या सृष्टीला गौरीजीनी पवत्रितेने नहाऊन काढले आणि त्यानंतरच सार्या सृष्टीची रचना झाली. तर, जीवनामध्ये आपल्यासाठी सर्वात महत्त्वपूर्ण कार्य हे आहे, की आपण आपल्यामधील पावत्रियाला सर्वात उच्च गोष्ट समजणे, पण पवत्रि याचा अर्थ असा नव्हे, की आंधळ करून शूचिभूत होऊन, सफाई करून आपल्या शरीराला ठीक करणे, तर आपल्या हृदयाला स्वच्छ केले पाहजि. हृदयाचा सर्वात मोठा वक्रार आहे क्रोध आणि मनुष्य जेव्हा क्रोधित होतो तेव्हा जे पवत्रि आहे ते नष्ट होऊन जाते कारण पावत्रियाचे दुसरे नाव आहे नविव्याज्य प्रेम. ते प्रेम जे सतत वाहत असते आणि कशाचीही इच्छा करीत नाही. त्याची तृप्ती यातच आहे, की ते सतत वाहत आहे आणि ज्यावेळी ते वाहत नाही त्यावेळी ते चिंतीत (अस्वस्थ) होते, तर पवत्रि याचा अर्थ असा की आपण आपल्या हृदयाला प्रेमाने भरून टाका. क्रोधाने नव्हे. क्रोध आपला शत्रू आहे, पण तो वशिवासाचा शत्रू आहे. जगात जेवढी युद्धे झाली, जेवढी हानी झाली, ती सर्व सामूहिक क्रोधाची कारणे आहेत. क्रोधासाठी कारणे अनेक असतात, 'मी अशासाठी नाराज झालो कारण असे होते.' प्रत्येक क्रोध कोणते तरी कारण शोधू शकतो. युद्धासारख्या भयानक गोष्टीसुद्धा क्रोधापासून उपजतात. त्यांच्या मुळामध्ये हा क्रोधच असतो. जर हृदयामध्ये प्रेम असेल तर क्रोध येऊ शकत नाही आणि क्रोधाचा देखावा असेल, तर तो प्रेमासाठीच. एखाद्या दुष्ट राक्षसाचा जेव्हा संहार केला जातो, तो सुद्धा त्याच्यावर प्रेम केल्यामुळेच होतो कारण तो या योग्यतेचाच असतो, की त्याचा संहार झाला पाहजि, ज्यायोगे तो आणखी पापकर्म करणार नाही, पण हे कार्य मानवासाठी नाही. हे तर देवीचे कार्य आहे, जे त्यांनी ह्या नवरात्रामध्ये केले. तर, हृदयाला वशिल करून हृदयात असा वक्रार करा की आम्ही कोणावर असे प्रेम करतो जे नवियज्य, नरिमम आहे, ज्याबद्दल आमच्यामध्ये असे नाही की हा माझा मुलगा, माझी बहीण आहे, माझे घर, माझी वस्तू, मनुष्याची जी स्थिती आहे त्यापेक्षा आपण खूप उच्च स्थितीला आला आहात कारण आपण सहजयोगी आहात. आपला योग परमेश्वराच्या या प्रेमाच्या सूक्ष्म शक्तीशी झाला आहे. ही शक्ती आपल्या आतमध्ये अविरत वाहत आहे. आपल्याला प्लावित करीत आहे. आपल्याला सांभाळते आहे. आपल्याला तर उठवते आहे. वारंवार आपल्याला प्रेरित करते आहे. आपल्याला आल्हाददायी मधुमय प्रेमाने भरून देत आहे. अशा सुंदर शक्तीशी आपला योग झाला, परंतु आता आमच्या हृदयात त्याच्यासाठी कतिसे स्थान आहे हे पाहिले पाहजि. आपल्या हृदयात आईसाठी तर प्रेम आहे आणि त्या प्रेमासाठी आपण लोक खूप आनंदात आहात, पण अजूनही दोन प्रकारचे प्रेम असले पाहजि, तरच आईचे पूर्णप्रेम असू शकते. एक प्रेम स्वतः वपिणी, की आम्ही सहजयोगी आहोत. आम्ही सहजयोगामध्ये शक्ती प्राप्त केली, पण आम्ही याला कशाप्रकारे वाढविले पाहजि. अनेक लोक सहजयोगाच्या प्रसारासाठी पुष्कळ कार्य करतात. (हॉरीझॉन्टल मूव्हमेंट) समांतर चलन, पृथ्वीप्रमाणे चारही बाजूला पसरणारे. ते लोक स्वतःकडे दृष्टी फरिवत नाहीत, तर जे उर्ध्वगामी चलन आहे, त्याला उत्थानाची गती मिळित नाही. बाह्यामध्ये ते पुष्कळ काही करू शकतात. बाह्यामध्ये ते थांबतील, काम करतील, सर्वांना भेटतील, पण आतल्या शक्तीला वाढवू शकत नाहीत. असेही अनेक लोक आहेत जे आतल्या शक्तीकडे खूप लक्ष देतात आणि बाहेरच्या शक्तीकडे नाही, तर त्यांच्यामध्ये संतुलन येत नाही आणि ज्यावेळी लोक बाह्याच्या अंगामध्ये जास्त वाढू लागतात तेव्हा त्यांच्या आतील शक्ती क्षीण होऊ लागते आणि असे होत होत अशा कडेला पोहोचते की लगेच अहंकारामध्ये बुडू लागतात, की आम्ही सहजयोगाचे एवढे कार्य केले आहे, इतकी मेहनत घेतली आहे, नंतर अशा लोकांचे एक नवीन जीवन सुरू होते, जे सहजयोगासाठी अजबित उपयुक्त नाही. ते स्वतः बद्दल वक्रार करतात, की आमचे खूप महत्त्व असले पाहजि, सेल्फ इंपॉर्टन्स. प्रत्येक गोष्टीमध्ये ते स्वतःचे महत्त्व दाखवतील. आपले वशिष्टत्व दाखवतील. स्वतःला पुढे करतील, पण आतून खळिखळितपणा आला आहे, मग त्यांना काही आजार झाला, वेडेपणाची लहर आली, काही मोठे संकट आले, की मग असे म्हणतात की, 'माताजी, आम्ही तर आपल्यावर स्वतःला पूर्णपणे समर्पित केले होते, मग असे कसे झाले ? ' याची जबाबदारी आपल्यावरच आहे की आपणच बहकलात. मग असा माणूस एकतरफी होऊन जातो. तो दुसऱ्याशी संबंध प्रस्थापित करू शकत नाही. त्याचा संबंध फक्त लोकांवर रूबाव पाडण्यात असतो आणि स्वतःला उच्च दाखवणे, सर्वात पुढे आले पाहजि, सगळ्यात त्यांचं महत्त्व असले पाहजि, तर मग असेही होऊ शकते, की ते वसिरून जाऊ शकतात, की श्री काही करावयाचे आहे. त्यांना काही दान द्यावयाचे आहे. मी पाहिले की, राहरी, माताजींना सुद्धा सुद्धा मुंबईत सुद्धा कशा प्रकारचे असे लोक एकदम उठून वर आले आणि ते स्वतःला खूप महत्त्वपूर्ण समजू लागले, मग तथि आरती होत नव्हती, फोटो पुसला जात नव्हता, तरी बरं फोटो नाही लावले. आपलेच घोडे पुढे दामटत. कोणाला काही वचिरायचे नाही. आपण करणार. मग भांडणे सुरू झाली. ग्रुप्स तयार झाले कारण ज्या सूत्रामध्ये तुम्ही बांधले गेले आहात ते तुमच्या आईचे सूत्र आहे आणि त्याच सूत्रामध्ये आपण बांधून रहा आणि पूर्ण वेळ हे समजून घ्या की आपण एकाच आईची लेकरे आहोत. आमच्यामध्ये ना कोणी उच्च ना कोणी नीच, ना आपण काही कार्य करत असतो. हे चैतन्यच सर्व कार्य करते. आम्ही काही करतच नाही. ही भावना जेव्हा येते, की 'आम्ही मोठे आहोत, आम्ही हे केले, आम्ही ते करू, हे करू,' तेव्हा परम चैतन्य म्हणते, 'तुला जे करायचे आहे ते कर, जेथे जावयाचे आहे तथि जा हवे तर नरकात जा, हवे तर स्वतःला नष्ट कर, स्वतःचा सर्वनाश कर.' ते आपल्याला थांबवणार नाहीत कारण स्वातंत्र्याला ते मानतात. आपल्याला स्वर्गात जायचे असेल तर त्याचीही व्यवस्था आहे. पण सहजयोगामध्ये आणखी एक मोठा दोष आहे, आपण एक सामूहिक वरित शक्ती आहोत. आपण एकच आहोत. सर्व एकाच शरीराचे अंग-प्रत्यंग आहोत. त्यामध्ये जर कोणी एक असा झाला कवि दोनचार असे झाले की आपला ग्रुप तयार करतील, तर ज्याप्रमाणे कॅन्सरची मॅलिग्नन्सी असते, की एकच पेशी वाढू लागते, वेगळ्या प्रकारे, त्याप्रमाणेच एक व्यक्ती वाढून सार्या सहजयोगाला ग्रासू शकते आणि आपली सारी मेहनत व्यर्थ जाते. आपल्याला तर सागरापासून शकिले पाहजि, जो सर्वात खाली असतो, सर्व नद्यांना आपल्यामध्ये सामावून घेतो आणि स्वतःला तापवून घेऊन वाफ तयार करून सार्या दुनियेवर पावसाचे वरदान पाठवतो. त्याची जी नम्रता आहे तीच त्याच्या गहनतेचे लक्षण आहे. परत तीच वर्षा नद्यांमधून धावत जावून त्याच समुद्राकडे जाते. जेव्हा आपल्यामध्ये नम्रता व प्रेम येईल तेव्हाच आपण या समुद्राप्रमाणे वशिल होऊ, पण आपलेच महत्त्व करायचे, स्वतःलाच वशिष्ट समजायचे, यामुळे सर्वात वाईट गोष्ट ही, की

परमचैतन्य आपल्याला सांगून टाकेल की 'जा. मग आपण एका बाजूला फेकले जाल. ती माझ्यासाठी दुःखकारक गोष्ट असते. असे लोक जे वचिर करतात की 'आम्ही हे कार्य केले, ते कार्य केले' त्यांनी पटकन मागे होऊन पाहिले पाहिले, की आम्ही ध्यान करतो का ? आमचे ध्यान लागते का? आम्ही कति गहनतेमध्ये आहोत ? आम्ही कशाकशावर प्रेम करतो, कति जणांवर प्रेम करतो आणि कति जणांशी दुश्मनी करतो. सहजयोगामध्ये काही लोक खूप गहनतेत आहेत. काही अजून कनार्यावरच डोलताहेत. ते कधी फेकले जातील ते सांगू शकत नाही. मी आपल्याला आधीच सांगितले आहे, की १९९० नंतर एक नवीन दालन उघडणार आहे आणि एक नवीन उडी आपल्याला मारायची आहे. ज्याने आपण या नवीन मोहोळात उतरून त्या नव्या गोष्टीला पकडू शकू. सहजयोगाची प्रगती वीस वर्षांची होणार आहे आणि यात टक्कन राहण्यासाठी पहिली गोष्ट आपल्यामध्ये पावत्रिय आले पाहिले. जे नम्रतेने भरले आहे. जर आपण एकदम स्वच्छ आणि पवित्र असाल तर आपल्याला कोणालाही शत्रू, कोणाशीही बोलून अपवत्रिता येणार नाही कारण आपण प्रत्येक गोष्टीला शुद्ध करतो. आपला स्वभावच शुद्ध करण्याचा आहे. आपण ज्याला भेटाल त्याला शुद्ध करीत जाल. त्यात धावरण्याची काय गोष्ट आहे? त्यात दुसऱ्याला धक्कारण्याची काय गोष्ट आहे? तर मग आपली पवित्रता कमी आहे. जर आपली पवित्रता संपूर्ण आहे तर, त्या पवित्रतेमध्ये सुद्धा शक्ती व तेज आहे. ती इतकी शक्तिशाली आहे, की कोणत्याही अपवत्रितेला खेचून घेऊ शकता. जशी प्रत्येक प्रकारची गोष्ट समुद्रामध्ये एकाकार होऊन जाते. आता दुसरे लोक आहेत जे फक्त स्वतःच्या प्रगतीचा वचिर करतात. ते असा वचिर करतात, की 'आम्हाला दुसऱ्यांशी काय करायचे आहे? आम्ही आमच्या खोलीत बसून श्री माताजीची पूजा करतो आम्ही त्यांना मानतो, आमचा जगाशी काही संबंध नाही' आणि दुसऱ्यापासून वेगळे राहतात. आपण एका शरीराचे अंग-प्रत्यंग आहोत. मग आपण म्हणाल, 'माताजी, मी इतकी पूजा करतो, इतके मंत्र म्हणतो, इतके काम करतो मग माझी अशी स्थिती का?' कारण आपण त्या सामूहिक शक्तीपासून दूर गेलात. सहजयोग सामूहिक शक्ती आहे तेव्हा दोन्ही गोष्टीकडे लक्ष दिले पाहिले की आपण आपली शक्ती सांभाळणे आणि सामूहिकता घडवत जाणे तरच आपल्यामध्ये पूर्ण संतुलन येईल. मी असे लोक पाहिले आहेत, ज्यांनी सहजयोगासाठी खूप कार्य केले, बरेच चांगले बोलत होते, भाषण देत होते आणि आपल्या भाषणाची टेप तयार केली. मग लोकांना सांगू लागले, आपण माझी टेप ऐका. मग लोक आमची टेप सोडून त्यांची टेप ऐकू लागले. त्यांची अशी स्थिती झाली, की ते आमच्या फोटोला तर नमस्कार करायचे पण आम्हाला नाही कारण त्यांना फोटोची सवय झाली होती. मग त्यांनी स्वतःचे फोटो छापले. ते फोटो सर्वांना दाखवू लागले. अशाप्रकारे आपलेच महत्त्व वाढवू लागले. करता करता अशा खड्ड्यात पडले आणि मग सुटून गेले सहजयोगातून, असे लोक का नघाले? कारण संतुलन नाही आणि संतुलन नसल्यावर माणूस उजवीकडे कवि डावीकडे जातो. दोन प्रकारच्या शक्त्या आपल्या आतमध्ये आहेत. ज्यायोगे आपण सहजयोगाकडे खेचलेही जातो आणि दुसरी शक्ती ज्यामुळे आपण बाहेर फेकले जातो. बरं, परत लोक कमी झाले, तर यामध्ये सहजयोगाचे नुकसान तर झाले नाही. यामध्ये त्यांचेच नुकसान झाले. जर आपल्याला फायदा करून घ्यायचा आहे, तर या गोष्टीला समजून घ्या की सहजयोगाला आपली गरज नाही. आपल्याला सहजयोगाची गरज आहे. 'योग' याचा दुसरा अर्थ होतो युक्ती. एक अर्थ आहे, की संबंध जोडला जाणे, दुसरा आहे की युक्ती. पहिली तर युक्ती ही की आम्हाला याचे ज्ञान झाले पाहिले. ज्ञानाचा अर्थ बुद्धी नव्हे. युक्ती म्हणजे आमच्या बोटांमध्ये, हातामध्ये, आतमध्ये कुंडलिनीचे पूर्णपणे जागरण होणे हे ज्ञान आहे. मग आणखी सुद्धा ज्ञान होऊ लागते. ज्ञानामुळे आपण लोकांची कुंडलिनी जागृत करू शकतो. त्यांना समजावू शकतो. त्यांच्याशी पूर्णपणे आपण एकाग्र होऊ शकतो. त्यांच्याशी आपण वार्तालाप करू शकतो. तर आपल्याला यामुळे बौद्धिक ज्ञानसुद्धा येते. आपल्याला सहजयोग समजतो. नाही तर आधी कोण समजू शकत होते ? कवी , नानकरजींच्या गोष्टी कोणी आधी या समजू शकत होते का? आपले बुद्धिचिंतन वाढते. अगम्य गोष्ट गम्य होते. दुसरी युक्ती काय आहे? ती ही की आपण आमच्यावर भक्ती करता. ती भक्तीसुद्धा जेव्हां तुम्ही करता तेव्हा अनन्य भक्ती करता. तादात्म्यामध्ये आपण आमच्याशी जोडले जाता. जसे आम्हाला वाटले तसेच आपल्याला वाटू लागते. आज उशीर झाला तर आम्हीसुद्धा असे सांगू शकतो, की आम्ही खूप थकलो. आमच्याने होणार नाही. पण आम्ही असा वचिर केला नवरात्री आहे, रात्रीत करावे आणि तोच मुहूर्त आम्हाला मळिवयाचा होता. तर आम्हाला करायचेही आहे आणि अत्यंत आनंदात आम्ही करीत आहोत. आम्ही थकलो आहोत, आरामही केला नाही असा वचिरही आम्ही करीत नाही आणि आपल्याला सुद्धा असा वचिर केला पाहिले की हीच वेळ श्री माताजींनी ठरविली आहे कारण हीच वेळ आमच्यासाठी उचित आहे, पूजेसाठी. पण अर्धेअधिक लोक उलट्या गोष्टीचा वचिर करतील. आम्ही सकाळपासून बसलो आहोत. आम्हाला भूक लागली, मुले झोपली असतील. तर ती अनन्य भक्ती नाही कारण माझा जो वचिर आहे, तो आपल्या वचिरामध्येच आहे, कोणासाठी मी वचिर करते ? जर 'श्री माताजी, हे इतके खराब आहे, असे आहे.' मी म्हणते, 'नाही हो, एकदम चांगले आहे . ' मी वचिर करते, मी जे बघू शकते ते हे का बघू शकत नाहीत, तर मग अनन्य नाही झाले, अन्य झाले, दुसरे झाले. अशातऱ्हेने जसे तुमच्याबद्दल आमचे प्रेम आहे, आपणही सर्वांबद्दल तसेच प्रेम जोपासा. जर ही गोष्ट आपल्यामध्ये नाही तर ते अन्य आहे, अनन्य नाही. जर आमच्याच शरीराचे अंग-प्रत्यंग आहे तर जसे आम्ही १८ आहोत तसेच त्यांना झाले पाहिले. जसा आम्ही वचिर करतो तसाच वचिर आपल्याला केला पाहिले. तर हे वेगळा वचिर का करतात? उलट्या गोष्टीचा वचिर का करतात? जे वहिरीत आहे तेच घड्यामध्ये यायला पाहिले हेच प्रेमाचे स्रोत आहे. दुसरी गोष्ट कशी येऊ शकेल? आणि जेव्हा दुसरी गोष्ट येते तेव्हा मी वचिर करते की त्यांनी आणि कोणत्या दुसऱ्या वहिरीतले पाणी भरले आहे. हा घडा माझा नाही. आता दुसरी गोष्ट म्हणजे 'श्री माताजी आम्ही आपल्याला शरणागत आहोत.' जर तुम्ही शरणागत आहात तर आम्ही तुम्हाला काही सांगितले कवि कोणतीही गोष्ट समजाविली कवि आपल्यासमोर कोणताही प्रस्ताव ठेवला, काही ठेवले, तर त्याला नाकारण्याचा प्रश्नच कसा उद्भवेल? पण आपण आणि आम्ही एक झालो तर त्यांचा प्रश्नच कसा उद्भवेल ? श्री माताजींनी सांगितले ते सांगितले, आम्ही 'श्री माताजी'च झालो तर आम्ही नाही कसे म्हणू शकणार? तर आपल्यामध्ये हे तादात्म्य नाही आले तर ही दुसरी युक्ती आहे, की 'श्री माताजी, माझ्या हृदयात आपण या. माझ्या बुद्धीमध्ये आपण या. माझ्या वचिरांमध्ये आपण या. माझ्या जीवनाच्या प्रत्येक कणामध्ये आपण या. आपण जथि सांगाल तथि आम्ही हजर आहोत, हात जोडून.' पण आपल्याला सांगावं तर लागेल ना! आणि पूर्ण हृदयासह, कुठल्या मतलबाने, कारणाने नाही. तसिरी गोष्ट, आम्ही हे काम करतो आहोत. आम्ही सहजयोगाचे हे काम केले. आम्ही ही सजावट केली, ठीक-ठाक केले. मी केलं, तर सहजयोगी आले नाहीत. सहजयोगामध्ये आपले सर्व कर्म 'अकर्म' झाले पाहिले. जेव्हा आपण सूक्ष्मस्तरामध्ये पहाल, तर आपण पहाल की 'काय, मी असा वचिर करतो कां की मी केलं.' अशी गोष्ट माझ्या मेंदूत येतेच कशी? याचा अर्थ माझा योग पुरा झाला नाही. जेव्हा योग पूर्ण होतो तेव्हा तुम्ही अकर्मज्ञात जसे हे घडते आहे, ते घडते आहे, अशा तऱ्हेने आपण बोलू लागता. तेव्हा आपल्याला पूर्णपणे तादात्म्य उतरता. प्राप्त झाले. तसिरी युक्ती जी शकिली पाहिले ती अशी की जथि मी काही करीत आहे, मी काय करीत आहे, जो पर्यंत आपण आपले कार्य शोधित होता तोपर्यंत आपण काही करत होता कारण आपल्यामध्ये अहंभाव होता. जेव्हा आपण सामुदायिकतेमध्ये आलात तेव्हा आपण काही करीत नसता. आपण अंग-प्रत्यंग आहात आणि ते कार्य होत आहे. या युक्त्या मी यासाठी सांगते आहे कारण की झेप घ्यायची आहे. याप्रकारे नेहमी आपण आपले वचिर

करावे आणि स्वतःकडे दृष्टी टाकून पहावी की 'मी काय वचिार करतो आहे, मी दुसऱ्यांसाठी काय वचिार करतो आहे. ते माझ्यापेक्षा श्रेष्ठ आहेत. त्यांच्याकडून मला शकिले पाहजि. त्यांचे चांगले गुण दसितात की फक्त वाईटच दसित असतील आणि स्वतःचे वाईट गुण, तर फार चांगली गोष्ट आहे. ही दसितात.' दुसऱ्यांचे चांगले गुण गुण युक्ती समजून घेतली पाहजि, की यात जर आम्ही डामडौलात आहोत तर ते स्वतःमुळेच आहोत. सहजयोग तर खूपच महान गोष्ट आहे, पण आमच्यामध्ये जो वाईटपणा येत आहे कविा याची मजा पूर्णपणे आम्ही लुटू शकत नाही याचे कारण आमच्यामध्ये काही ना काही दोष आहेत या युक्तीला जर आपण व्यवस्थिपणे केले तर फक्त आनंद मळिल, नरानंद. आणि काही नाही. आणि मग पाहजि तरी काय ? आपले रूपच बदलून जाईल. आणि आज या जन्मदर्शिनी मी इच्छा करते की, आपले जन्मदविससुद्धा साजरे व्हावे. आजपासून आपण या युक्त्या समजून घ्याव्या आणि स्वतःला अशा पवित्र्याने ओतप्रोत करा जसे काही श्री गणेश. पवित्रतेमुळे माणसामध्ये सुबुद्धी येते कारण पवित्रता प्रेमाचेच नाव आहे. सुबुद्धीचा अर्थ प्रेमच आहे. सर्व गोष्टींचा अर्थ प्रेम आहे आणि जर आपण सुबुद्धी प्राप्त करू शकत नाही आणि प्रेमाला आपलेसे करू शकत नाही तर सहजयोगात येऊन आपला वेळ व्यर्थ घालवणे आहे. या वेळी अशी काही वेळ घटीत होते आहे की सर्वांना यामध्ये सामावले गेले पाहजि. आणि स्वतःला परिवर्तनामध्ये घातलेच पाहजि. परिवर्तित आपल्याला झालेच पाहजि. वाईट गोष्टी आमच्यामध्ये आहेत. आम्हाला स्वतःला पूर्णपणे पवित्र करावयाचे आहे. या परिवर्तनाचे फलस्वरूप आशीर्वाद आहे- ते जीवन, ज्याचे वर्णन केले जाणे अशक्य-जे कवीरांनी सांगितले - 'अब मस्त हुए, फरि क्या बोले।' तर आपण त्या आनंदामध्ये या. त्याला प्राप्त करा. त्या आनंदामध्ये आनंदति व्हा. हा माझा आशीर्वाद!

View [online](#).

MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) Scanned from Marathi Chaitanya Lahiri जुम्डी लाकांची प्रगति पाहून खूप आनंद झाला फलकतत्यातील आणिया वहरामध्ये अनेक लोक खूप गहन साधक आहेत हे मी जाणते त्यांना जजून समजले नाही की, अरवी वैळ आली आहे की व्यना ते शोधत आडेते ते त्यांना मळिणार तुम्हा लोकांना त्यांच्यापर्यंत पोहोचले पाहिजे शोधति आहेत. यासाठी जपला क्स्तार चारी बाजूंना करणे आवश्यक आहे -पण त्याबरोबरच आपल्याला आपती थावलिमुध्दा वादवली पाडीने प्रयलति केले पाडीजे. ज्याला पाहून लोक औवळसतील ही काडी वशिष व्यक्ती आहे घ्यानधारणा करणे लुम जरूरीचे ज्पाहे - आणिया लोकाचा शोध यैतता पाडीजे, जे सत्याला आपले जीवनसुध्दा परविरतति केले पाडीजे आपले जीवन सुध्दा एका अतूट ज्यौतीप्रमाणे कलफत्ता एक परर गजबजाटाचे थडर आहे . जाणिजाती त्याला वैळ कमी मळितो. हा जो केऊ आपण आफल्या डातामध्ये राला आहे. तो फकत उत्त्यानासाठी य आपल्या आतील याच्या गजबजाटामध्ये मनुष्य बुडून प्रगातसाठी आहे - जपल्याला जर आतून स्वतःला पुर्णपणे जाणून घ्यावयाचे असेल तर आपण योडा केळ रोज त्यासाठी ध्यानधारणा करणे आवश्यक आहे संध्याकाळी जाणिसिकाळी चीडा केक त्यागमध्ये जे करतात व करीत नाहीत त्यामध्ये पुष्कळ फरक येतो. वशिषतः जे लोक बाह्यात मूप कार्य करीत आहेत, णिसहजयोगासाठी सूप मेडनत पेट आहेत इकडे तकिडे फरित आहेत, रूहानी शक्ति आहे, जी दैवी शक्ति आहे ती हळू हळू कमी होत जाते त्यासाठी अ्पा लोकानी ध्यानधारणी जरू लोकांशी गप्पागोष्टी करीत आहेत लेक्वर्स देतात, समजावतात त्यांची जी करणे जास्तच आवश्यक आहे । आणिसोपण्यापूर्वी थोडा केळ घ्यान करा. आणिसिकाळी आयोळ कैल्यावर पौडा कैळ घ्यान करा, है पुरसे आहेण जैव्हा ध्यान करता त्यावेळी आपले ध्यान नीट आले है कसे जळवणार? च्या करतांना जापल्याला नविचारति प्रस्थापति केली पाहिजे त्यावेळी आपल्याला "हे नाही", "हे नाही" परत पाठयले पाहिजे असे करता करती पहिला स्वास धेतांना आपल्याला आपल्यामध्ये नरिवधिरति आलेली दसिून येईल अयत फोटो समोर ठेवला पाहिजे, आणित्याच्यासमोर दवा लावून पाय पाण्यात ठेवून बसले पाहिजे ज्या वेळी नरिवधिरति येईल आणा दोन्ही हातामध्ये चैतन्य वाहू लागेल तेहा आपण पाय पुसून जमीनीवर ध्यानामध्ये बसावै . ध्यानामध्ये बसून ध्यानामधील गहनता आपण समजून घ्या मग वचिर येणे सुर झाले तर त्यांना पर सांगायेचे, "हे नाही", , "मा" थांबू शकतात जर शाती नसली तर जापली अंतयामीची प्रगति किशा प्रकारे डाऊ शकेल? ज्याप्रमाणे भूकंप येत आहे, तर मूकपामध्ये कोणत्याही झाडाची प्रगति होऊ शकत नाही. तर त्यावेळी मनुष्य एका वचिरांच्या जाळयात जडकला असतो त्यावेळी त्याची प्रगति होणे असम्भव असते . त्यामुळे त्यावेळी आपल्याला शांत, हथिति करणे कावश्यक असते त्यासाठी सुधा दोन मंत्र आहेत व्यामुळे आपल्यामध्ये पृथम शांती प्रस्थापति होते. इळहक् आपल्याला आश्चर्य वाटेल, डे सर्व प्रयास करण्याची जरूरच पडणार नाही. आपण एकदम नरिवधिर कहालः तसेच कोणतीही सुंदर कथिया कलात्मक यस्तु पाहून आपण एकदम नरिवेचार वहाल- हक् छळू ही संवय वाढत जाईल. आणजिसजवी याढेल तसतरी आपली आंतली प्रगति डोट जाईल- जापण पका दालनामध्ये आलात, पण आफली दालनामध्ये सुध्दा आफल्याला जावयाचे आहे यासाठी ध्यानधारणेने गहनेत उतरने जवश्यक आहे याची जोळस ही की जेव्हा आपण ध्यानधारणेतून जठाल, त्यावेळी आपल्याला मनाला उठावे, असे वाटत नसेल थोडा केक परत तुम्ही त्याच ध्यानामध्ये वंग असाल - आपल्याला असे वाटत असेल की, आपल्याला सुप आनंद मळिती आहे - एकदम आपण उठू यकत नाही. जर ध्यानधारणेनंतर आपण स्वतःचे चित्ति कुठल्या दुस-या गोष्टीकडे धेऊत जात असाल, जसे, जेवायचे आहे, समजा, की ध्यान लागले नाही. कारण ध्यानाजून सुटणे थोडेसे , "नैत", "नैत" या त-हेने आपल्या वचिरांना "हे नाही", कवि क्षमा आण स्वतःला समजावून घ्यायचे जाहटे - . झोपायचे आहे, कवि बाहेर जायचे आहे तर 21 Marathi Translation (Hindi Talk) इक् हई आपली अंतली प्रगति होत राठील आणाः जौ आपण बाह्यात कार्य कराल, कठीम असते. गाकारे तेडा आपल्याला आश्चर्य वाटेल की आपली शक्ति कीण होत नाही, उत्तट याढते जाहे . असे पाहति गेले कहे की जे लवकर पार आल्यावर दुस-यांना जागृति देऊ इच्छितात आणित्यांच्या पकडे येतात. खरे तर १केंचेस पकड नसते. ज्याप्रमाणे कोपत्याही बैरोसीटर मध्ये कवि यंत्रामुळे आपण समर्ज शक्ता की इये पूर नषित आहे कथिया इये प्रकाश आहे, त्याप्यारे आपण आपल्या आंतमध्ये समजू शक्ती क स्कृनजे अतपितता आली पाडीले मग आपल्याला पकड़ येगार नाही तुम्ही कतिही लोकांवर हात फरिवा, कतिही जणांना जागृति या प्रकारचा नकियांन स्वभाव झाला पाडीजे काहीडी कार्य बारा. कतिही रोग ठीक नाही. पण ही दथा जान्याधियाय जर आपण तोक्कांना डातात घेऊ लागला तर करा. आफल्यामध्ये त्याचा काही परिणाम होणार मुश्किल होईल) दुसरी गोष्ट अरी की, आपण लोक पार झाला जाहात, जापण सूम उच्च ल्थतिपरत आला आहात अडचणीनंतर डी गोष्ट डोते तर आपल्याला मौठया असे लोक भेटतील जे आत्तात्ताच सहजयोगात आले आहेत- डे समजून घेतले माहिजे की, आत्ता आले आडेते आणिआत्ताब कुठली जाकमक गोष्ट करता कामा नये आफल्या प्रमाणे, लूप कटाक्षाने, सांमाळून , जमेत तर काही लाण्यापणियाची व्यक्ती करा ज्यायोगे ते लोक आपल्याला इतके कारण सयुमत लोक तर डातामध्ये दांडका पैऊनच बसतात त्याप्रमाणे झालं नाही पाहिजे. त्यांना हे समजलै की, सर्व आपले भाऊषहणि आहेत त्यामुळेच है लोक जमू शकतात. आणिजास्ती करून मी पाहति आहे की, एमादेच लौक असे येतात सहजयोगात, की जे फार जार्त शसित शक्तिवतात. इथे मय्यकर काही समजणार नाहीत उभे रहायचे नाही, असे करायचे नाही- खास सहजयोगात कसित काही नाही, कारण आपला आत्मा इतका प्रकाशवान आहे की, त्या प्रकाशात हळू हळू जापण स्वतः च स्वतःता पडाती आणमिन हळू हळू आपण स्वतःवरच हसू लागती. ज्याप्रमाणे आपल्याला आपत्ती प्रगतिमळिती त्याप्रमाणे डळू हळू स्वतःची प्रगति प्राप्ति करून अतील हा प्रकाश स्वतःच्या व्यवहारावरपण पडतो आणिदुस-याज्याडी सहजयोगामध्ये सही स्वरूप प्राप्ति होते. साली स्वरूप तत्वामध्ये आण कीणत्याही गोष्टीला फवत पहातो. त्यावणियी वचिर करीत नाही. कोणत्याही गोष्टीकडे पाहून त्याची प्रतिक्रिया होता नये [प्रतिक्रिया मोठी जानंवदायी कडि आहेत्याबद्दल कसलीच लालसा नसते. जसा पक गालचा आहे, जर त्याबद्दल वचिरच आपल्या आत त्याची काही प्रतिक्रिया येऊ नये तर नरिंजनाकडे पहा, म्हणजे न डोता त्या गोष्टीला फवत पहाणे ही सर्वात येत राडलि की, जर डा माझा जाहे तर, जळणार तर नाही, सराब तर होणार नाही, जर दुस-याचा असेल तर केवढ्याचा जाडे, कुछून पैतला, तर या वचिरांमुळे त्याचा आनंद तर आपल्याला मळिलाच नाहीः तर जसे नरिवधिरतेमध्ये आल्यावर, ज्याप्रमाणे पक सरोवर पकदम शांत त्यात एक लाटडी नाही, तरंगही नाही, जसे कांत जापले मनच जाईल, आणित्या शांत मनात सरोवरामध्ये न्याच्या चारी बाजुला सुंदर नसिर्ग आहे त्यामध्ये प्रमपमे प्रतविविति जहे जाणिजो दसितही आहे. जो असेच आपलेही मन डोऊन जाते. एकदा एक साधक कुंडलनि ते एकदम आंत आले, कारण स्यांना एकदम जापीवा झाली की, श्री माताजीबरोबर जे आहेत त्यांच्यामधून चैत्य लहरी वाहू लागल्या उहेत त्या स्यांना समजत्या - त्यांनी

त्यांना मठी मारली, ते त्यांना ओळखतही नव्हते तरीही। जणिसगळे आदति झाले या प्रकारे आपम अव्हा सहजयोगीयांना मेटाल तेहा आफत्याला असे अनुभवाला येईल, आमच्या पाया पडावयास आले आप पकदम त्यांची जागृत झलीदुस-या खोलीत जे लोक बसले होते, जसे काही मी स्वतःताच भेटतो आहे. नामदेव जेजा गोरा कुंभाराला भेटले तेउडा त्यांनी म्हटले की, मी तर इथे नरिगुण वयायला आलो डोटो. तो] सारा नरिमुण साकार झाला आहे. या प्रकारची समजणूक, आणजाणीव, एक संताची दुस-या संतासाठी अमु क्षकते- आजयंत तर सद्देव, इयामच्याच राहात आहे, पण जेव्हा तो सहजयोगी बनती तेहा, दुसरा सहजयोगी त्याला अशा परकारचा वाटतो की, "मला समजलेला जो नरिगुण होता तो सगुणात उभा राहीलेला नरिगुण डा आहे." मया परकारचे क्षपापसाभाधील परेम जै आहे ते सूम सुक्ष्म, सुप गइन, लूप आनंदरदायी होऊन जाते। 22 Marathi Translation (Hindi Talk) आपल्याता हे समजून पेतले पाहीजे की, आपण सूप सूक्ष्म आणि खूप मजबूत धागयांनी कधने गेले आहोत- जापापसांतील प्रेम याहून मोठी जानंदाची कोणतही गोष्ट नाही. मता खूप तोकोंच्यामध्ये अशी गोष्ट असते की, माझा मुलगा, माझी बहमि, माझा भाऊ, माझे घर, हे जे ममत्य आडे है सुधदा कापते पाहीजे या ममत्याला तर एकदम करमी केले पाडीजे अणियातून सुटल्यावरच आपल्यात पकदम जारत आनंद येईल "माझे" डी जी भावना आहे, ती आपल्याला अत्यापासून दूर करते मी कोण आहे? मी आल्मा आहे आणि जो मडवेत हा माझा आत्मा आहे, तर तो सहजयोगी नाही. त्याचे तर फवत परमेश्वराशी नाते जाहेअणि आपन्याचीसुधा असे नाते आहे, जसा माळ्या आतत बणारा रस असतो, "माझे" पम प्रेमाची इत्या आहे आमण पकत एका चैवाने सागर डोऊन जाता पडता. या प्रकारेच मनुष्य वर्तमानात येऊ वकतो. जेव्हा ममत्व सुटते के आपल्या त एक मोठे औदोलन होते. ज्यामुळे आपण अल्यंत क्षवतिशाली बनता. आणि तीच श्रक्ता कार्यान्वति छोते. आि तीच सामुहकितेशध्यै सूप महान कार्य करणारी आहे आणिसा-या जगाचा उधयारसुधदा न्याच शक्तुमिळे होऊ शकतो) एक नवी यात्रा सुरू हळोत आहे, सडजयोगात पक नवी यात्रा जज सुरू होत आरे ची हो यात्रा शाहे की आता आम्ही एका महान अंदोलनामध्ये आलो आहोत जथि आम्हाला स्वतःजे प्रश्न राहिले नाही. सा-यांचे प्रस्न आत्मा जापल्या जागेवर पकटा उभा आहे त्याचा "माझा" कोणी नाही जो सगळ्यांना रस देतो पण कशालाही चकित नाही. या अमर्यादतितेमच्याव आनंद आहे कारण आपण समुदाबरोवर उठतता आनपि आमचे प्रश्न झाले आहेत. सान्या जगाचे प्रश्न आमचे झाले आहेत. यासाठी एक प्रबलत्य गाडीजे एक मोठेपण पाहीजे एक उत्तुंगता पाडीजे ज्यामुळे जापण सारे प्रश्न व्यवस्यति जमिमेदारी सर्वया तुम्हा लोकांवार आहे. सर्व सहजयोग्यांची जमिमेदारी सूप जास्त कहे बापण लोकोनी सहजयोगाचा पाठू शरकू आणित्याचे उत्तर देऊ यकु याची फायदा घ्यावा, लाम घ्यावा, त्यात रूजावे असे नाही. हे सर्वांच्या परी घरी पाहीजे आणि है सर्वांना आनंद देते जर हे कार्य करताना, आपण लोकांनी कुठल्या प्रकारची कमजोरी दालविली कवि कोणत्याही प्रकारची दलाई केती तर आपण त्यासाठी जमिमेदार राहाल आणि ही फार चुकीची गोष्ट होईल त्यामुळे सहजयोगामध्ये स्थिति झाकेत्या लोकांनी कृपाप्रमाणे उभे राडील पाडीजे- कलकत्त्यामध्ये सान्या डडिस्यानचे मर्म अडकले आहे. आपली प्रगति करणे आकश्यक आहे इतरांची प्रगति करा जाणि आपले व्यक्तित्व वशिल बनवा- जैव्हां फल्या आंतमधे असे वचार येतील की, माझा मुलगा असा आहे, माझे घर असे आहे, त अशा "माझ्या" वजिजारांना दूर ठेवा. तेहां जापण वशिल बाल आणि अशा वशिल सोकांची या क्या नांदोलनाला गरज आहे. आणियाची तयारी पूर्ण झाली पाहजि हे वर्ष आपणां सर्वांना मरमराटीचे गाडल अशी आशा जाडे फार जथिप वर्ष आहे है : आणिया वर्षी कलकत्त्यांत सूप लोक सहजयोगांत येतील असे मला वाटते प्रेमाने जवशाने समजावून, त्यामुळे आपण लोकांनी उभे हाहाणे, पुदे होऊन कधी कधी आक्रमक असतात. अडकले आहेत- कधीकधी चुकीच्या गोष्टीसुधदां सांगतात द्ये सगळे कोणत्या ना कोणत्या गाळ्यांत रथियांत तर ना त्यांना मति ना, ना त्यांचा कोणी गुरू पकदम कोरे कागड, साफ प्लेट असते तसे लोक होते. सूप सहजपणे सगळ्यांना पार केले इथे तर जसे आडे की ना इकडे ना तकिडे मी नाहीतर त्या गुरूचा जडे - आपण स्वतः च नाही. त्यामुळे सूप जाणून संयून गौष्टी कैल्या पाडजित आणि डचे आणली रोग आहे हा. जागृत करणे जोप्यत तै की बान बेत नाहीत तर ते गुरू कसे डोतात? गुरूचा जय आहे तान देणारे- बवान म्हणजे आफल्या नसांवर है बैक्य कार्य आहे हे जापण जाणणे जोपर्यंत है दलि नाही तोपर्यंत अशा मौष्टीमध्ये फसणेसुधदां आणि अशाप्रकारे आपण अनेक लोकांना यातच वरदान या, आणित्यांना सुवी फरा. या गुरूचा, इथे की गुरूने दर्शन करायता जाणे गुरूबे काम आहे बोध देणे. वर्शन देणे नाही. लोकांमध्ये पक प्रकारे स्वतःला नष्ट करणे जीहेआपण सोक रूप मोठे साध डोतां आणि आपण प्राप्त केले 23 Marathi Translation (Hindi Talk) आपल्यामध्ये ज्या काही कमतरता आहेत त्या जाफल्या स्वतःच्या आहेत. त्या पका भागामध्येही आहेत आणि पूर्ण मार्गाती आहेत मुसलमान, खश्चिन जणिकप धांचे लोक हेच प्रतपादन करतील, की कति शोध येतला पण या झाला नाही. याचे कारण है सर्व मनुष्यांनी बनवलिले धर्म आहेत ज्यांनी धर्म बनवलि, ते राहिले नाही. आत आपण लोकांनी जो धर्म बनवायचा आहे, तो स्यरा धर्म आहे मुनप्याने पर्म तयार केला असेल तर तो चकीचा असणारच कारण मनुष्याचा अजून परमात्म्याशी संबंध जता नकहता. त्यांनी तर चांगल्या मल्या चरमाना चुकीच्या रस्त्यावर आणुन सोडले पण आता आपणाला जो धर्म बनवायचा आहे तो विश्वधर्म बनवायचा आहे- स्पांत माणसाच्या स्या चुका ईकोफल्याडी प्रकारच्याई आहेत त्या वेतां नयेत कारण हा देवी आहे आणि आपण लोकांनी आत्मसाक्षात्कार प्राप्त केला आहे तेवहो इनामदारीने याता असे केले पाहजि की जो शुष्ट आहे, जंतर्यामीच आहे. यापकारे प्रत्येक माणूस जेव्हा कल की आम्ही यामध्ये जे मळिले आहे ते सत्य भळिले आहे. आणि मर असे डोडल की ज्या धर्मात आम्ही की होतो त्या धर्मासत्य जम्ही बरधे मळिले आणिते आमच्या अंत जागृत झाले आडे मानवाने केलेल्या कोणत्याही धर्मचे आपण पालन करा. जापण कोणाचा सून कर राकता, चोरी कु शकता, कोणाचा सत्यानाथ करू शकता, कोणतेही पापकर्म करू शकता पण सहजयोगांत नात्यावर आपण सरोल्वर धर्मकि बनता पण जे तोक नीवन येतात, त्यांच्याशी च्चा करतांना खूप सांभाकून गोष्टी करा कारण त्यांच्यावर आक्रमण डोते आहे, अशी कदाचित त्यांना जाणीव होऊ शकते तेहां लूप संभून त्यांना समजावलि पाडजि की धर्म भापल्या आंत जागृत झाला पाहजि असे येशु ख्रिस्ताने सांगितले आहे की आपले डोळे "नरिजन" झाले पाहजित पण कुठल्या खश्चिन माणसाचे डोळे नरिजन आहेत का? या प्रकारे या महान लोकांनी लूप मौठ्यामौठ्या गोष्टी केल्या पण ते झालेच नाही. त्यायागे वरिष्ठ गौष्ट होते तर यांना इळूडळ समजावले पाडजि कारण है अंधरांतून परकाशाकडे येत आहेत त्यांना अनुभव देतांना या मुकीया समजामचून काढून घेतले पाहजि त्यांना धर्मांमध्ये स्थिति केले पाहजि धर्माची धारणा त्यांच्या आंत झाली पाळजि जो ज्याठिकाणांहन येईल त्या सर्वाचा हविकार कैला पाहजि, सामुद्धकितेतसुधदां आहेत. या सर्व कमतरता पहिल्या पाहजित हद्दि, चरमात काही फायडा त्यांत नकलीपणा कतिकुल असता कामां नये जर आपण सर्वाचे भलेच करू शकता. कारण यांच्यामध्ये अनेक लोक असे आहेत जे स्वरोस्पर सत्याच्या शोधांत आडे. सत्याच्या मारगवरि चालणा-यांनाच परमात्या मळि शकतो- ज्योतीचे कार्य कार्य जहे? ज्योत जोपर्यंत जळत राहाते तेहां सर्व काम डोते. तीचें कार्य अक्षतं प्रकाश देणे - जो प्रकाश बुम्ही प्राप्त केला तोच तुम्हाला सर्वांना पावयाचा आहे. आणि पूर्ण आत्मवश्वासासह, काडी घायरण्याची गोष्ट नाही. छोटी मुलं मुप आत्मवश्वासी उक्ता असतात. आणि ती कथाचीडी पर्वा करीत नाहीत- त्यांना जे योग्य वाटतं ते सांगतात- प जेव्हां आम्ही लोक मोठे डोटो, तेहां बुष्टीत खूप गोष्टी भरलेल्या असतात सूपसे संस्कार झालेले असतात.

ज्यांच्यामधून नषिणे कठीण असते - की आपल्याला एका अतीव समजदाराने, जाणीवने, एका प्रगल्भतेने, पाहजि. सर्वईधुद्धत परेम डचसि मजि- कारण ही प्रेमशक्ति आहे. आणि तिलाच प्राप्त केले पाहजि. ही सर्वात पोडली बुआ आहे आंदशिकतिचि अर्दरशमतिमधूनच सर्व शक्या नधाल्या आहेत महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती आणि याचा तयिही सक्या परत त्यांत्यामध्येंच सामावून जातात. नाही. कारण सर्व च्छबर त्यांचे प्रभुत्व आहे. आ संभाकतात. ज्याला आपण परम्युटेशनस जाण कोम्बनिशनस मडणतो त्यांना प्रत्येक सूक्ष्म, सूक्ष्म गोष्ट नाहीत असते जसे, कोणत्याही जवतरणाला पहा, ते पूर्ण आहे. आणि आपले जे उत्थान आले आहे, पगतनिदर्शक माईलस्टोन म्हणून उमे आहे पण पत्येकाच कार्य पकाच प्रकारचं होतं. जसे देवीचे कार्य डोते. दुष्टांचा संहार करणे आणि भवतंचे रक्षण करणे यासाठी सुध्यों कृष्णाने लीला रचली होती. ही सगळी तीला तर फवत डी गोष्ट समजून घेतली पाडलि मॅच्युरिटीने, मोठेयणाने सर्वाशी व्यवहार केला अवशिनतिशवाय कारडी होऊं शकत आणि त्याच आडेत ज्या उरप्रकारे चकाव्या आपापसांतील संबंधांना ल्याच्या प्रत्येक पायरीवर 24 Marathi Translation (Hindi Talk) रव केने की. ज्या केने की ज्या सिर्वना वधिने आहे. यामप्ये [गामीयांची करी सोष्ट नाहा सोगननानी जफल्या भंती त्या त्यांचा करिबून सत्वीना ददिले बोपा असधुतयि एकर सुंदर घोडा गोडका] [पालून] वला गो मोन वतरण होत लानिगोनी त्यांनी सात्पकसनविन सोस्ट की- आंग - ए [सुंदर र सेनी मग खूप सूप न ये नालते गैले। ते केरो चालते गैले- लोख स्याह्याकरके ताने नाहीद- ते केकर वाले सोगीकन गंभीर गोष्टी गरहपा आणि सिर्वसाधार णकिपत्या नतिय जीतनाला लूपर कीग नवून केसले- सः मातातीवले मतीवने आरण मा बुध्याने सांगीतर् ओतां जोपथंत मानव जातीमध्ये मसाथात्कर औन नाहो, तोपयंत त्या आ सरक चालते कीण आहे. येथालसितानंतर जे साधारण ताक आते त्यांनी परत पौनवा सांगयावरुन जी मगाची कैली त्याके इरगळी गडबड आती यापकारे प्रत्येक धर्मामप्ये गडशड होत राहीती- सानियामुके म पीग साणिअरम्य क झाला. आणि आधुनिक कालांत म-पाचशा लाककांनी कुंडलनिवडूत पुकीचे सगति जाडे- सांगाये की मरम्या महे त्य आडे सो] म्यरूप वांसाठी आदशिवतिया अवतरगाची गह जहे. सादशिकतियि है कायं करे वाकते-तो परव परकोचे सरम स्वामुळे ययामध्ये काय पय दोष जाहेत ते त्यांना समजेल - आणि बोप कादण्यारटी काय केले पाहजि, दोष हर उतीनासुचदो कुंडलनिचे आती प्रश्न असा होता की यानवाता आणते जाणतिला मानकमातीमध्ये पैऊन, मानवपमाणे अवतरन्यासले जागरण कसे होईत इम्हनाडीमधून कुंडलनिचे जागरम कसे क परधम याना घोडया प्रकाशांत पाई वे याडून, त्यांच्यामध्ये ती रवतिथिजल की स्वतःसा ठीक ततः - रामय ज्यायोग से मातवाता प्राप्त होइल मवतील की वतःकहेत वृष्टी टाकून, पा पाडाता स्वरःल स हे कार्य असे तोते, की न्यासांडी सर्व देवदेवता सर्व रणे तर्ब पु ररचे येणे जरूरी] हजे येगे जरुरी मापुम होते. त्याच शरीरामध्ये धारणा करन या कगत अवलरण य कारण सा-या वशि्याचे उत्थान कालयाचे आहे. ज्या परमत्त्याने ही सृष्टी बसाकती नाहे- ग्याने या वशिवाची रचमा केली आहे, त्यांना हे वशि्व मानवाच्या छाताने वसाताला गये जवी है वपीन डोणार नाही- आगियासाठी हे कार्य अत्यंत वषिल माहे होते आणियासाठी ह कवातण झाने आहे नहीपन मननवर च्व करत आपल्याला सूळी दलि जागार, असे होगे क्य सुप मेहनतीये काम जह पण राहाणार, हे शक्य नाही यावर मानवाला बातले गाहजि सयार शाले भाहसि आहे. पण त्यामध्ये प्रेम, लमजुतदारमणा सहनरीलता महत्य शहे. आणि अशी काही सोध आली है फनत आईच कर शकते - आईचीव थातेत है करतू वाकते सागनिसली तर ती क शकलीच नसती- त्यामुळे या अवतरणाच परद की, पौनमितचूरा दविस आहे आणि आज आदयितिचीच आपना युजा करणे जसूत चांगले जाहे शाणि है मळियावर दसितची जी महामायस्यरूपाची प्रकृति आहे, त्याचे एक मोठे कारण, की जर ती महामाया नसेल तर आपण तिला थी जा गर नाही- वहत्यकितैत जोधयति] नाही- भण कचिर सर्व कांडी होऊनच जाते. कारण आफलाता माहीत अहे की महामाग्रास्वरूप आहे, तोपयातव अआपण माड्या जकक येजं ता नाहीतर येजं शक्त नाही. आपण वचिर करता, . यायाजवळ कसे जाणार याग्या पाया कसे परडार? च्य करै बोलणार? औयसेमुळे वापन स पफच आहोत- आणि डिसुचदां सूप जरूरी होते की, या गहामयसूपामध्ये वमही रह नी त्याला करीत रहाणे हरवून न जाता. जसे सागरामध्ये करवून गेले जसे करीरनी संगतिसे ज्म मसूत दूए फरि नाही येजं शक्स या तर शक्ति आहेत तर हे महामायवरूप चेतत्यामुळे डी गोष्ट सूप ऐम्य ग्रालती आहे ज या गण तोपोनी परापूत क्या बोले। आपणा सर्वांना जागूत साहाय्याचे आहे. स्वाता पायने आहे. मी म्हांता हात्रे या आनंदात पुर्णपणे बोध गन्यावर की डरे सकत नाही. डा सानंद काटल्याबाय उम्हंता बैन पडुं देणार नाही- या त-केची] गोष्ट असेल तेड तुम्ह सोफाना कार्य साधुसंतंपेक्षा पकपकारे जधकि आहे. की साधूसंतांनी केणाला जाभूत दलि नाही मे उदेश दलि, त्यांना वैणारच नाही. नाही. डा मानंद आटल्याशीवाय जुम्हाता बैन पूडे देणार समजेल की आपल्याला काय कार्य करन्यते आहे. तर तुमचे समजावलि. 25 Marathi Translation (Hindi Talk) भापने फार्य है आहे की आपण सर्वांना जागूतदिणे आणि त्यांना आत्मसक्षात्कारी बनावणे सर्व कसिवाचे उत्थान प्राप्त करणे फार महत्वपूर्ण आणि दिविय कार्य आहे. आणि आणि त्या आंदशिकतिव्या आगमनानेच है कार्य सुरू आले ओ आणि खुप चांगल्या त-डेते दोत आहे. जापणोला है कखेल अशी जाशा आहे. जसे बरेचसे फोटो येत आहेत जै चमत्कारी आडेत पण हे फोटो दस-था तखाला दयांवतां नयें कारण त्यांचा वशिवासच बसणार नाही. आणि है फोटो सुध् पमचैतन्य नवति आते तेसध्दा एका साधारण कॅमे-यामध्ये, ज्यांत कोही शंक्तीनाही आणि जर हतका पूकाश माड्या डोक्यांत आहे तर लो कोणाता दसित कसा नाही? फक्त माड्या कम-यामध्ये कसा जाला? आपण लोकांसाठी तर मी महामायाच आहे. वासपोठो कार्यासाठी आदरिशकतिचि आगमन जरूरी त-किदाचति नसेल कॅमे-याच्या जंनले जे अणुरेण आहेत ते मला जाणतात दलि आहे. या जड करतूना स्वतंत्रता नाही ते तर परमात्म्याच्या आज्ञेनेच रहातात. त्यांच्या स्वतंत्रते कोणत्याही पूकीरची बाघा येऊ नये यासाठी महामायात्वरूप आहे आहोत. पामचना सारा व्यवडार आपणांप्रसाणेच आहे. आदशिकतिची आजची पुजा आणि परमात्म्याने तम्हांला व्यात बालतात. जाणि पशुसत्त्वां त्यांच्या आरीचय, तुमच्यासारमेव तुम्हां तोकोसाठी संपन्न त अशी आशा आहे. माझे जनंत आश्रिवाद 26

1990-0410, Public Program Day 1

View [online](#).

1st Public Program C Date 10th April 1990 : Place Kolkata Public Program Type Speech [Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] सत्याच्या बाबतीत जाणून घेतले पाहजि की, सत्य आदिआहई आणि आपण मानव त्याला बदलू शकत नाही सत्याला या मानवी चेतनेमध्ये आपण जाणू शकत नाही. त्यासाठी एक सूक्ष्म चेतना पाहजि, त्याला अत्मिक चेतना म्हणतात. फखाया वैज्ञानिकांप्रमाणे आपण आपली बुद्धी उधडी ठेवा आणि सत्य सध्द झालं, तर इमानदारीने त्याला मानून घ्या. एक महान सत्य हे आहे की सृष्टीची: चालना पक सूक्ष्म शक्ति करते आहे. ज्याला परमचेतन म्हणतात. ती वशिक्यापी आहे व प्रत्येक अणुंमध्ये कार्यान्वति आहे नईस सद्दिमिला चालवते. आलेली नाही ज्यामुळे आपण परमचेतनाला जाणू शकू दुसरे सत्य हे आहे की आपण, हे. आपल्या शरीरातील स्वयंचालित संस्थेला १ ऑटोनाॅमस जे कांही जिवित कार्य होते ते तच्चियायोगे घडते. पण अजून आपल्यात ती हथिति शरीर, बुद्धी अहंकार भावना वगैरे उपाधी नसुन, एतत आत्मा आहोत. आणि सद्दि हाऊं शकते तसिरे सत्य हें आहे, की आपल्या आंत एक शक्ति आहे, जी त्रकिणाकार अस्थमिध्ने स्थिति आहे. आणि होते तेडां आपला संबंध त्या परमचेतनाशी प्स्थापति करते. आपले जेव्हां ही शक्ति जागृत आणि याप्रकारेच नवे क्षतिज- तयार डोते ज्यामुळे आफल्या नसांवर समजू शकते. जे नसांवर कळते तैच ज्ञान आहे. हे समजण्यासाठी कुंडलिनीचे जागरण पाहजि. ती स्वतः आपली ही आपलीच आई आहे. आणि डी आई आपल्याला पुनजन्म वैसे: टेपरेकॉडरमध्ये जसे आपण सर्व कुंडलिनीने आफल्यावषियी सर्व कांही जाणलेलं आहे. साडेतीन कुण्डलांमध्ये आतगदर्शन होते. मग आफल्या आंत एक नवी डायमेन्शन आई आहे. कांही टेप करूं शकतां त्याप्रमाणे या ही बसली आहे त्यामुळे हिला आपण कुण्डलिनी म्हणतो. डी शुध्द इच्छेची शक्ति पूर्ण झाल्यावर माणूस त्याने संतुष्ट होत नाही कारण सर्वसाधारण इच्छा तृप्त होत नाहीत. जेव्हां ही शक्ति वर उठते तेडां सहा चक्रांमधुन नधुन सहाच्या चक्रांतून ब्रम्हरंदाता छेदून बाहेर नधुन येते तेहां ही सूक्ष्म गोष्ट कुठलीही इच्छा पुर्णनया आपल्या चारी बाजूला पसरलेल्या सूक्ष्मशक्तिशी मेन्सला जोडला नाही तर डा एकदम वेकार आहे. याप्रमाणे मानवसुषुदां त्या परमचेतनाता प्राप्त केल्याशविय सत्य जाणू शकत नाही. सगळे आपल्या जापल्या गोष्टीला सत्य मानतात: सत्यामध्ये कांही मतमेद जसू शकत नाही ते मतमेव सत्याचे वेगळे पैलू आहेत तेहां वेगळ्या त-हेने पहिले जातात जोएयंत आपल्या चित्तांमध्ये आत्मा येत नाही तोपर्यंत आपल्यामध्ये आत्मप्रकाश येत नाही आणि जापण अंधारांतचि चाचपहत रहाता होते- यसा माईक आहे, याला आमडी परमचेत्याशी एकाकार मानवाने समाजाच्या समाजांत वामतरता अस संदेहड आहेत, मुनी, अवतरण, वली, तीरनकर वगैरेना समरजू शक्क आणि त्यांच्यासारले बरनू शक्क अशी स्थिति आपल्याला प्राप्त केली पाहजि याचा अरच अ की म घ्या वापस्या आंत असते पण जो कोणी पकाच धरमांचे पालन करता तो सुध्यां पापकर्म करे यकातो. बुका कर शक्ती. कारण धर्माची भावना हा फक्त आपल्या बुद्धीचा जमालरच असतौ. त्याचा आपत्यामध्ये प्रदेश साता नाही आपल्या औतमध्ये पारणा केल्या आहेत. त्यामुळे आपल्या भ्रांती आहे. ज्या स्थितीमुळे आपण मोठमोठे अधष ि। ध्माची धारणा करूनच आपले हति होइल. परंतु है करतांना एका सहजप्रकारे कुण्डलिनी उत्त्यान पावते कारण डी जर्चित गाहे मसे पुष्वीवर आपण बी सोडले तर ते सहजच रूजत- प्रत्येकांत अशाच प्रकारे कुण्डलिनी बसलती असते, की जमाझं मूल इच्छा करेल त्यावेळी मी उठेन ती जबरदस्तीने आफल्याला पुनर्रजम वेऊ इतकिषत नाही. मापलं सां य पाहूनच ती जागृत होते. आणि या बाबतीत आपली शाररिक ल्थिति ठीक होते कारण आपल्या शरीरातील सारे चक पूर्ण पत्लीवति होऊन जातात या चक्राव्या शक्तिमुळेच आपण जयित आहोत आणि त्यांच्यामुळेच आपला सर्व व्यवहार चातती वनिाकारण फार जास्त वापर करती. तेवडा ही चक्रे क्षीण होतात. कोणीच जबरदस्ती करुं शकत नाही. सर्वत जाधी कुंडलिनीच्या जागरणाने परन्तु जेवा नापण शक्तिचा यामुळे मापल्यामध्ये दोग येतात पण कुंडलिनी जीगरमामुळे तर ज्या रोगांचा इलाज नाही असे अशा असाध्य रोगांमुळे मरायला टेकलेले लोक सुध्दां एका रात्रीत ठीक झालेत- यामुळे आपल्याला ष मुनीचे आमार मानले पाहजित. ज्यांनी सहजयोग शोधून काढला पोडेल्यांदा एक दोन माणसंच सहजयोग जाणत होती. मळि शकते: या त-हेची जागृता झल्यामुळे शाररिक, मानसकि, बौध्दकि आणि संसारकि त्रास दूर होतात. आणि लक्ष्मीचाही आपल्यावर आश्रिवाद पण आज अशी केठ आली आहे की आपल्याला सामुहिक पच्छतीने जागृती द येतो. लक्ष्मी, सरस्वतीदेवीचे साक्षात मळिले नकहते त्यामुळे आमहाला वाटले की है सर्व होतच नाही. याला सध्द करण्याची वेळ आली आहे. ऑस्ट्रेलियामध्ये वोन पहस आलेल्या व्यक्ती सहजयोगामुळे बन्या झाल्या आपल्या देशामध्ये इतक्या व्यथा आहेत. इतकी गरबी आहे, लोकांजवळ पैसा नाही. आपले रोग ठीक करा डॉक्टरची बलि भरा, यांसाठी पैसा नाही, अशा लोकांसाठी सहजयोग फार उपयुक्त आहे सहजयोगामुळे आपली शेती, पशुपालन यांवर खूप प्रभमाव पडती. अनेक क्षेप्रांमध्ये याचे कार्य होऊ शकतं सहजयोगामुळे आपल्या आत शांती प्रस्थापति होते. ज्यांच्या आंतमध्ये शांती नाही ते बाहेर कशा प्रकारे शांती प्रस्थापति करणार? आपल्या आंतमध्ये साक्षीत्वरूप तत्व येते. आफल्या आंत नरिवचार समाधी साहत होते. आणि त्यानंतर नरिवकिल्प समाधी म्हणजे चैतना आफ्ल्यामध्ये येते. आपल्या नसानसांवर सामुहिक चेतना जागृत होते. ज्याच्या शक्ता की दुस-या माणसाची तकार काय आहे? आणि आपल्याला काय तकार आहे? कायय कमी आहे? त्याला नीट करण्याची कविया जर आपण शकिलांत, तर आपण दुस-यांना सुध्यां मदत करु अनुसंधानामुळे तुम्ही जाणू शकतां आणि स्वतःला सुध्दा मदत करूं शकतां यासाठी आपल्याला पैसे वगैरे कांही पावे लागत नाहीत. जी व्यक्ती परम्याच्या नांवावर आपल्याकडून पैसे घेते तो आपला गुरु नाही नोकर आहे मी एक आई आडे आणि मी है सांगेन की ज्या गुरूने आपली तव्येतच ठीक ठेवली नाही अशा गुरूला ठेवून काय फायदा गुरु दर्शनाताठी. अशा त-हेने वाजून आपण परमात्म्याला जाण शकत, कुंडलिनीचे जागरण नसतो. गुरू ज्ञानांसाठी असतो आणि अनुभवासाठी असतो नाही कारण परमात्मा बुद्धीच्या पलीकडे आहे. प्रश्न वचिाहून कवि त्याचे उत्तर देऊन हौइल कां? अमीबाहून आपण मनुष्य स्वरूपांत आलो याहून उच्च एकच दशा आहे की आपल्याला आत्मस्वरूप झ पाडजि आणि जोपयंत जापण आत्मस्वरूप होत नाही, आपल्याला चैन पडणार नाही. आपलीच संपत्ती आपल्याल देण्यासाठी आली आहोत त्यांत आपल्याला का त्रास झाला पाडजि? आपल्या आंत एक मोठा हुरि चमकतो आहे ज्याला आत्मा म्हणतात. याला प्राप्त करा. मानव सर्वात मोठी गोष्ट आहे उत्कांतीव्ये त्याला बस पवढेच प्रा करायचं आहे. रहश्याचे लोक सूप गडनतेते आहेत त्यांनी कथी आपला धर्म ऐकला नाही. देवीचं नांव पेव ऐफलं नाही. पण हे लोक पकदम पार झाले. इतक्या शुध्व प्रकृतीचे लोक जे कांतुत शोधत आहेत सत्य - त्यांच सरकारने सुध्दां आमहाला मान्य केले आहे सेथेरियापर्यंत सहजयोग पसरला आहे. वैदकीय [बाबतीत, शक्तिपणांत, प्रत्ये गोष्टीत, त्यांच्या मंत्रयापर्यंत, त्या लोकांत ईकार नाही त्यामुळे कदाचित या त-हेने कार्य द्वात आहे. दथेसुष अशाप्रकारे कार्य होइल अशी आशा आहे. हे तर देवीचे फार मोठे स्थान

आहे आणि कलकत्त्याकडून मला रे जार्त अपेक्षा आहे .

1990-0617, Shri Mahavira Puja: Hell Exists

View [online](#).

1990-0617 Shri Mahavira Puja, Spain आज पहलियांदाच महावीर पूजा केली जात आहे. " महावीराचा तर्क संग परतियाग फार. कडक प्रकारचा होता. ज्यावेळी ब्राम्हण्याने फार नीतीभुष्ट , स्वैर, सर्व मोगांना परवाना देणारं रूप घेतलं होतं त्यावेळी त्यांचा जन्म झालो श्री राम जे मर्यादापुसुद्धोत्तम होते, त्याच्या कालानंतर लोक अत्यंत गंभीर फार अंतरंगव आऔपचारिक असे झाले. त्यांना त्यांचा ताज्जात्कार मठिला तलेल्याने अवतरणाला अनृतताना नेहमी तै टोलाला जात; या अंडशिर्नीर्ण दूर करेण्यासाठी ग्री रामांनी परत श्रीकृष्ण म्हणून अवतार घेतला; त्याच्या उदाहरणाने जीवन हे फूट इक नाटक आहे; लीला आहे, हे त्रीकृष्णांनी दाखवण्याचा प्रयत्न केला. जर व्यक्तीने पवजिज हृदयाने हो खेळ खेळला तर क्जाहीही चुकत नाही. श्री कृष्णानंतर लोक खूप व्याभविरी आणि स्वैर झाले, अतंतीमध्ये बुडून गेले. " त्या वेळी या प्रकारच्या तीमेलगेतच्या कडक बागणूकीमधून, कंडीशनरिण मधून लोकांनी मुक्तता करण्यासाठी बुद्धदेव आणि महावीर याचा जन्म झाला. श्री महावीर हे राजा होते ज्यांनी पूर्ण तेन्यात घेतला. स्वतःचं बुटुं, राजतदितात, मालमत्ता तार काही तौडलं. त्याच्या शप्पियांना तत्त करण्यासाठी तोगतिले अल. ल्याना 'वपन,अनवाणी चालण, बदलण्यासाठी फक्त तीन कपडे, तूर्यात्ताजासी मेवण, फक्त पाच तासाची झोप, आणि उन्नतीसाठी ' पणवेळ घ्यान करते बसावं लागे, त्यांना पशू मारणे व खाणे घा गोष्टींना मनाई होती कारण त्या कांतात लोक त्यातच गुंतून खूप भाकूमक' जाले होते- ग्री महावीर हे, इडा' नाडीवर जे अंततात, आणि मूलाधार. ते तहातुनारपरपमत तीचा संभाळ करतात त्या सेंट मायकेलचं अवतरण होतं. तै. डाव्या बाजूकडील असल्यामुळं लोकीती युकीच्या गोष्टी करुं नपेत म्हणून खूप स्पष्टपणे ज्यांनी नरकाचं वेरणन: कैले. त्यांनी धार्गकिवधि करूं नयेत. म्हणून देवाच्या नरिाकर स्वरूपाबुदुल तै. खूप बोलले. इतक्या कडक नयिमांमुळे एका उमेदवारातारुसदा आत्मताक्षात्कार मळिण' कठीण होतं. श्री महावीरांच्या अत्यायांनी पैनीडजामं तूरू केला; मैन हा "जुज" मृत येतो. म्हणजे माहति. असणे . त्याचे नयिम मोडोस इतकेच. कडक होते. नंतर नेहमीप्रमाणे त्याची पद्धत एका ठोकाला नेण्यात आली. हल्ली भारतात अता. रविाज आहे. की, ब्राम्हणाला एका झोपडीत ठेवायचं. झोपडीत: देकून ठेवायचे आणि पोट फुटे पर्यंत त्यांना "हया भाणताला. बाऊ पायच. मग त्या ब्राम्हणाला. जैन बरेचते' पैसे देतात. तै. शाकाहार आणि दारुपातून अलपितता यांबददल अतरिकी असतात. «पण फार पैशाकडे ओदलेले अततात. डातीला मारणार नाहीत. पण धौडया रूपयांकरीता माणताला मरेपर्यंत ठळळतील:. दरवेळी लोकांना एक टोकाकडून मध्याकडे आणण्यासाठी अवतरण आलं की, लोक दुत-या टोबाला जातात. परव परम कति वधिजिज 'दलितात, कारण .लौक मध्यभागी राहू शकत नाहीत. महावीरोच्या तन्यात्यातारंजामेंडजयोग चालू झाला. असत्ता तर कति जणोनी तो. घेतला असता ? संन्यात्यालां त्याची बायको, मुले मालमत्ता याच्याशी काही. कर्तव्य नते. त्याला थोंडं अनून आणि अनुसरण्यासाठी कडक नयिम दलि जात. सहजयोग्याला प्रथम आत्मताह्यात्कार दलि जातो. त्याची कुंडननि चदवलि जाते. आधीच्या शुद्धोहरणाशवाय, रविा परगगाडांशवािस [जता आहे तता] त्याचं स्वागत केलं जातं. त्याला नरलावप्पिधी काही 'तौगतिनं नसतं. फक्त आत्मताक्षात्काराने ते अलपिा आणि तूज बतू शकतो. पण अजूनही सहजयांगीयामध्ये जासूत अलपितता नाही- पहजयोगीत लगून केल्याने लौक हरवून जातात. . तै एकमेकाना चकिटून बततात कविा पाईचात्य देशातील. साप्या लरनाप्रमाणे तै. मौडतत क्रविा घटस्फोटाच्या गौघटी बोलत बसतात. सहजयांग्यांना हे कडत नाही की त्यानी. सहजयोग्यासाठी लरन कैलें आहे. ज्या तमुद्वामधून तै बोटीतून आले ह्या तमुद्रीतच तै. परत पडत आहेत. उदा: आत्मसाक्षात्काराआथी एकाचयाला तनिमा. बघण्याची , 'फुटवीलची, सहलीची आवड अतेल. साक्षात्कारानंतर तै त्या गोष्टीने वेडे होताते. जर ळोणी त्या गोष्टींना अजून 'घकिटून असेल तर त्याला अजून त्याच्या आनंदाच्या गहनतेचा त्परशा झालेला नाही " एकदा तुम्ही त्याला त्परशा केला. की खरोखर तुम्हाला कशाबद्दनही काही वाटत नाही... कोणत्याही गौघटीच्या मोनेगडीत तुम्ही पडत नाही, तुम्ही इतके आत्मबदरति अंतता तुम्ही स्वतःचाच आनंद अनुभवता" . पण गी तुच्याशी नरकाबद्दल बाँलावं को मला कळते नाही. मी तुम्हाला घाबरवैन. पण ही एक महावीर पूजा गी हते दविस टाळत होते" त्याच्या अनुयायांना तुंप्दा फक्त एक पोदरी साडी नेतून, अनवाणी चालत. जावं लागतं आणि चार वाजता उगर्व लागते., " आता तहजपोगामध्ये पा उलट आहे. तुम्ही शकमेकवा सहवास उपभोगत्रां, तंगीताची मौज तुटता तुम्हाला तर्व आरूनदच आहे. पणे तुमच्या अंतर्यामीच्या आनंदाला उप्श केल्याशवाय तुमची उन्नती होणार नाही; तुमच्या अंतर्यामीच्या आनंदाला तुम्ही त्परधा केला पाहजि आणि मग बाकी सगळ्यांची मजा लुटली पाहलि ". महावीराबाबत रंक गोष्ट आहे. शकंदा तौ. घ्यान करीत. होता आणि निसलेलं. धोतर शुद्धीमध्ये अडकलं, त्यामुळे त्याला तै अर्थ काढून टाकावं लागे. मकियाचा वेध घेऊन 'रीकृष्ण "त्याला वडिवण्यासाठी तणि आले. : महावीराला त्या महि-यांची दया आली. त्याला त्याने पौतर दलि आणि घोड्या पानोनी आच्छादून बदलण्यासाठी. घरी परत गेला. काही अनुयायी हा प्रसंग भारताच्या खेड्यामध्ये आता नागे चालण्यासाठी वापरतात. तुम्ही अशा टोकापरंपत जाणार नाही अशी माझी खात्री आहे. पणं तुम्ही स्वतःची शस्ति राखायला. शक्ति पाहवि. ल्यावदिय तुम्ही त्या गडनतोमध्ये उडी घेऊ शकत नाही जधि पण ज्ञान, पूर्ण प्रम ऑण पूर्ण आनंद आहे. " "अथात तुम्हाला मडावीराच्या तीमेपरगत जायला नको. कारण नशबाने मी जुमडाला साक्षात्कार दलि आहे. पण तरीही तुम्ही ज्या गोष्टी तोडल्या त्यावडे परत वळू नक्ष " " माझ्या प्रयोगाबद्दल गाझी. लालजी होती. की, लोकाता आत्मताक्षात्कार मळाल्यावर, हद्दहक्. ते. अतपित होतील . सर्वांनी ती. मळिवण्यास तेहकार्य दलि पाहळि, घा. मायेच्या सागराबाहेर जाण्याची जावायकता नाही, म्हणणे 'सहजयोग इत्तर परमासांरव्वा होणार नाही... जणालाही काय करायचे ते तगण्याची आवयकता नाही 'पण त्या: गहनौला. त्परधा करां ज्या योगे व्यक्त अंतर्यामी तर्वतंगपरतियाज्य वमल. " सहजयोग म्हणजे या तर्व महान संत आणि अवतरणे याधे एकत्रकिरण करून पूर्णता देणारे अर्खेडत्त आहे. "जणाला परणाम दाखवण्यासाठी तडचयोगीनी खरेखुरे लोक. बनलं पाहजि आणि त्वतःधं काय करायच तै समजून घेतलं पाहणि सर्द योगीनी ही हेप ऐकत्री पाहजि मग इती वर्ष महावीर पुणा क्पा झाली नाही हे त्यंना! कळेल ". वेर तुम्हाता अशवािद देवी ".

1990-1203, Puja

[View online.](#)

[The Marathi part starts at 16:50 on the audio clip] Puja date 3rd December 1990 - Place Pune Marathi speech starts at 16:49.

काल मी सवस्त्र सांगतिलंच आहे की आपल्याला अध्यात्म्याची एवढी संपदा मळाली आहे त्याची आपल्याला कदर असायला पाहजि. आपल्याला आपलीच कदर नाही तर आपल्या संपदेची काय कदर असणार. भारतातला प्रत्येक मनुष्य त्याहूनही महाराष्ट्रातला मनुष्य हा अत्यंत परमेश्वराच्या प्रेमाचा पुतळा आहे असं समजलं पाहजि. आपल्याला आपलीच कल्पना नाही. आपण जर खेड्यांत राहतो आण आपल्याला फार त्रास आहेत तर आपल्याला असं वाटतं मी काय कःपदारथ आहे . तशातली गोष्ट नाही. आपला उपयोग फार होणार आहे. फक्त आपण काही काही गोष्टींना लक्षात घेतलं पाहजि. सर्वप्रथम म्हणजे धर्माबद्दल आपण पूर्ण जागृत असलं पाहजि. प्रत्येक धर्म जे आपल्या देशात आहेत कवि दुसऱ्या देशात आहेत, त्या सर्व देशांमध्ये त्याचं नुसतं आपण असं म्हणू की यांत्रिकरण करून टाकलं आहे. कवि सगळ्यांमध्ये पैसे कमावण्याची एक कमिया बनवलेली आहे. हा काही धर्म असू शकत नाही. देवाला पैसे काही समजत नाहीत, त्याला बँक समजत नाही, काही नाही. मला जर कोणी म्हटलं की चेक लहिा तर मला समजत नाही. मी दुसऱ्याला म्हणते तुम्ही लहिा मी सही करते. तेंव्हा पैशाने जे लोक तुम्हाला लुटतात इथे देवाच्या नावावर, त्यांना एक एक कवडी देणं हे अगदी चुकीचं आहे. पहिली गोष्ट. आण आपण कोणी मनुष्य भगवे वस्त्र घालून आला की लागले त्याच्यापुढे लोटांगण घालायला. तो मनुष्य तथून जेल मधून सुटून आलेला आहे आण तिथी भगवे वस्त्र घातलेला आहे, असं कुणाच्याही डोक्यात येत नाही. सरळ लागले आपण. खेड्यातले लोक साधे सरळ. मग त्याने सांगतिलं की बघा, तुम्ही इतके पैसे दलि की तुमचं एवढं भलं होईल, लागले त्याला पैसे द्यायला. म्हणजे एकदा आम्ही एका खेडेगावात गेलो तर सगळे यायला लागले, माताजीचं दर्शन घ्यायचं. तर एक बाई घेऊन आली, तनि मला पंचवीस पैसे दलि. म्हटलं आम्ही पैसे नाही घेत. बरं म्हणे आम्ही एक रुपया देतो माताजी. म्हणजे ते डोक्यातूनच जात नाही लोकांच्या. डोक्यातच बसलेलं आहे की देवाला हे पैसे दलिच पाहजित. अरे पण त्या देवाला काय तुमचे पैसे कळतात का? हे सगळं भरलेलं आपल्या डोक्यातलं काढलं पाहजि पहिल्यांदा की जो मनुष्य आपल्याकडून पैसे मागतो तो मनुष्य खचित परमेश्वराच्या जवळही नाही. हे खेडेगावच्या लोकांना सगळ्यांनी समजावून सांगतिलं पाहजि. आपल्याकडे साधे भोळे लोक फार आहेत. त्यामुळे कुठेही एक तुम्ही दगड मांडला, त्याच्यावर शेंदूर घातला, बसले एक जाऊन तथी गृहस्थ, पैसे कमवायला. येता जाता सगळे त्याला लोटांगण घालतात. दोन पैसे त्याला देतात. त्यावरती नुसहि सरस्वती म्हणजे, संतांनी फार हे कार्य केलं आहे. सगळ्यांना श्रिया घातल्या, सगळं काही केलं, पण कुणाच्या लक्षात येत नाही. संतांनी, त्यात नुसहि सरस्वती म्हणून एक ब्राम्हण होते, ते जाऊन झोडपून काढायचे त्या माणसाला. त्याचा दगड उचलून फेकून द्यायचे. एकनाथांना कति लोकांनी त्रास दलि कारण ते जाऊन महाराष्ट्रात जेवले. अहो साधू संतांना काही जात असते की काय ? कोणचा महार आण कोणचा ब्राम्हण? आण आपल्या शास्त्रात जर पाहिलं, थोडं जरी हुकून पाहिलं तर आपल्या लक्षात येईल की श्री रामाचं चरित्र लहिलं कोणी त्या कोळ्याने, त्याचं नाव वाल्मिकी. त्या कोळ्यानी श्री रामाचं चरित्र लहिलं. कुणी ब्राम्हणांनी लहिलं नाही. तेंव्हा हे जे आपल्यामध्ये जातीपातीचे वेड आलेलं आहे ते काढलंच पाहजि. त्याला काही अर्थ नाही. मुख्यपणाचं लक्षण आहे. देवी बद्दल म्हणतात, " या देवी सर्व भूतेषु जातरूपेण संस्थति" की जात म्हणजे काय? जाती काय? जात म्हणजे तुमच्यामध्ये जी एक आवड आहे कवि उपजतच तुमची जी बुद्धी आहे ती जात. जर कोणी मनुष्य परमेश्वराला शोधतो तर तो ब्राम्हणच आहे. दासगण म्हणतात " आम्हांसी म्हणती ब्राम्हण आम्ही जाणलि नाही ब्रम्ह आम्ही कसले ब्राम्हण?" ते स्वतः ब्राम्हण असतांना असे म्हणतात. तेंव्हा हा जो जातीपातीचा प्रकार आहे तो वसिरून गेला पाहजि. सहजयोगात आम्ही जातपात काहीही मानत नाही. आम्ही वैधव्य मानत नाही. पहिली गोष्ट. बायका तेवढ्या बधिवा आण पुरुष, ते नेहमी सधवाच असतात. असं करून आपण बायकांवर अनेक अत्याचार केले आहेत. अत्याचार करणे हा कधीही धर्म असू शकत नाही. कोणत्याही प्रकारचा अत्याचार अधर्मच आहे. आण कोणत्याही प्रकारचा अन्याय हा अधर्म आहे. तेंव्हा, जेंव्हा तुम्ही सहज योगात येता, तेंव्हा लक्षात ठेवलं पाहजि की या ज्या नुसत्या उलाढालीच्या गोष्टी आहेत, ज्यांनी नरकच आपल्या देशात उभा झालेला आहे, त्या आम्ही मानत नाही. आण आम्ही मानणार नाही. जातीच्या बाबतीत इतका भयंकर प्रकार आहे आपल्याकडे. आण लग्न म्हणजे आपल्याकडे - आता दुसरी तर कर्तबगारी राहिली नाही, आपल्याला काही सहिगडावर जायचंच नाही. कोणताच कलिला जकायचा नाही, काही नाही. आता बसल्या बसल्या आणखी करता काय तर मुला मुलीची लग्न. बस, त्याच्या पलीकडे काही काम नाही. मोठी आश्चर्याची गोष्ट आहे. आमचा जन्म झाला तेंव्हा आमच्या लक्षात आलं की आम्हाला यांनी शहाण्णव कुळामध्ये घातलं. म्हटलं कशाला घातलं त्या शहाण्णव कुळामध्ये. त्यात सगळे म्हणजे दारुडे लोक. आण बायकांना इतकं छळतात आण लग्न म्हणजे ते शहाण्णव कुळाचे शहाण्णव कुळातच झालं पाहजि. सगळे बेक्कार लोक. कोणी सुशिक्षित चांगला मुलगा असला, त्याला जर मुलगी दलि तर झालं. इतका आटापट्टा, त्या मुलीला झोडपून काढतात. हा कुठला प्रकार आहे? हे शहाण्णव कुळी काय देवांनी काढलेले आहेत का ? सगळ्यांचे नाक तोंड एकसारखे दसितात. सगळ्यांचे प्रश्न सुद्धा एकसारखे असतात. हसणं बोलणं सगळं एकसारखं असतांना एका आईचेच मुलं असतांना असं कसं म्हणायचं की ह्याचं त्याच्याशी लग्न होऊ शकत नाही, त्याचं त्याच्याशी लग्न होऊ शकत नाही. मग हुंडा घे रे, हे घे रे, हे आपल्या जातीतल्या सर्व ज्या घाणेरड्या गोष्टी आहेत, सहज योग हे नर्मिल करायला आलेला आहे. सगळं स्वच्छ करून. ह्याने कति ताप होतो ते बघा. आज मुलगी आहे तर तुम्हाला ताप होतो आहे. उद्या तुमचा मुलगा झाल्यावर तुम्ही तोच ताप दुसऱ्याला देणार. तर सहजयोग काही, साधू संतांचा असला तरी संन्यस्तांचा नाही. समाजात राहून, समाजाची प्रगती करून, समाजाच्या लोकांच्या वचारांची प्रगती करून समाजाला मदत करणारा असा सहजयोग पोषक आहे. तर तुमच्या जीवनात जे स्वतःला सहजयोगी म्हणतात, ते सुद्धा जर संकुचित दृष्टीचे असले तर त्यांनी समजलं पाहजि, अजून सहजयोग तुम्हाला समजलेला नाही. हे वशिवाचं कार्य आहे. सर्व वशिवाला एक करायला आम्ही नघालो. त्या ठिकाणी आम्ही या गावचे, तुम्ही त्या गावचे, आमचं हे, ते, यांनी काही फायदा झालेला आहे का? कुणाला फायदा झालाय का? याचा फायदा काय, पहिल्यांदा हे पाहिलं पाहजि. त्याच कुळात लग्न करून कुणाला फायदा झाला आहे का? परवा एक बाई माझ्याशी भांडायला आल्या, या गोष्टीला घेऊन. मी त्यांचे दहा नातलग दाखवले, म्हटलं हे बघा - हे सगळे तुमचे सोयरीक. पण ज्ञानेश्वरांनी पसायदान मध्ये सांगतिलं " तेच सोयरीक होती ते" हे तुमचे सोयरीक आहेत. पसायदान मध्ये जे सांगतिलं ते सहजयोग आहे. साधू संतांनी हे सगळं मानलेलं नाही. त्यांना कति छळले संन्याश्याची मुलं म्हणून. संन्याश्याला मुलं झाली. ह्यांना कुणाच्या बापाला सांगतिलं होत कुणी. कति छळले आपल्या इथे. तुकारामाला कति छळले. एकनाथांना कति छळून काढलं कारण ते महाराकडे जाऊन जेवले. ह्या सर्व गोष्टी. आता साधू संतांच्या भूमीत

राहता ना, मग त्यांच्या सारखं बागायला पाहजि. त्यांचे अभंग बघा, त्यांनी काय म्हटलं आहे, तुकारामांनी काय म्हटलं आहे वडिलाला? तू महार झालास हे बरं झालं. वडिल काही त्याला मारायला आले नाही त्यासाठी. " झाला महार पंढरीनाथ" केवढी मोठी गोष्ट म्हटली. पण आता डोक्यात येतं का कोणाच्या? अहो पंढरीनाथ जर महार होतो, तर तुम्ही कोण? साधू संतांची नुसती भजनं म्हणायची आणि टाळ कुटायची. पण त्यातलं काही स्वारस्य आतमध्ये यायला पाहजि. आणि अंधश्रद्धेवर, अंधतेवर सगळ्यांनी मेहनत केली. ज्ञानेश्वरांनी वरच्या पायऱ्या सांगितल्या आणि सांगितलं " नको रे बाबा " आणि समाधी घेतली. हे महामूर्ख कसले ऐकणार. कधीतरी असं होईल तर, ते मग वाचत बसतील. आता हे सगळे वाचतात त्यांची पुस्तकं. तेंव्हा महाराष्ट्रात ह्यांचा दूर झालेला आहे. हे लोक तुम्हाला अगदी भगवंताच्या शेजारीच बसलेले पाहतात. कारण यांच्या मते म्हणे महाराष्ट्र म्हणजे केवढा मोठा देश आहे. हे खरोखरच महाराष्ट्राला महा राष्ट्र समजतात आणि महाराष्ट्रीयन माणसाला देवच समजतात हे लोक. कारण एवढी परंपरा तुमची. संतांच्या भूमीवर बसलेले, तुमचा इथे जन्म झाला. म्हणजे केवढे मोठे असणार तुम्ही असा यांचा वचिार आहे. पण ये रे माझ्या मागल्या. परत तोच प्रकार. आता काल सगळ्यांच्या वशिद्ध्या धरल्या. हे चक्र. कथांनी? मला माहिती आहे , तंबाखू. तंबाखू शिवाय आपल्या महाराष्ट्रात चालायचेच नाही. मग कॅन्सर होई ना का , मरेनात का. कुठून ही अवदसा आपल्या महाराष्ट्रात आली, मला समजत नाही. त्या वचिार्या साधू संतांनी, सगळ्यांनी सांगितलं की मादक पदार्थ घ्यायचे नाहीत. साईनाथांनी तर सगळे तंबाखू जाळून पळित टाकले, शंकरा सारखे. तरी सगळे तंबाखू वर बसलेले. कुठेही गेले तरी तंबाखू. त्या वडिलाकडे चालले तरी तंबाखू खाऊन नशितात. अहो त्या वडिलाला चालत नाही तंबाखू अगदी. वशिद्धी चक्रावर वडिल बसलेले आहेत. आणि तुम्ही तंबाखू खाऊन त्यांच्याकडे कशाला जाता? त्यातलं गम्य असायला पाहजि, सार धरलं पाहजि. मग म्हणायचं माताजी आम्ही एवढे देवाला मानतो, आत्ताच बायका सांगत होत्या. बाई - आम्ही देवीची एवढी पूजा करतो . माताजी - आणि खीन, बाकी? बाई - काही नाही , आमच्या घरी मालक थोडं पतितात दारू बरि. माताजी - असं का? आणि तिथि जाऊन मग चौघडे मारवतात. आणि तुमचे? बाई - ते थोडंसं त्यांना पत्त्यांचा शौक आहे म्हणा. माताजी - असं का? पत्ते खेळतात आणि तिकडे देवीकडे जाऊन करतात आरती? देवीची आरती. ही अशुद्धता आपल्या समाजात फार वाढलेली आहे. ते देवीला चालतच नाही. या सर्व गोष्टी चालतच नाही देवीला. मग फटके बसतात. फटके बसले की म्हणायचं आमचं असं कसं झालं? आम्ही एवढे देवभक्त, आम्ही एवढे शक्तिभक्त, आम्ही एवढे दत्तात्रयाचे भक्त, आम्हाला कसं झालं? म्हणून आधी संबंध करून घ्या त्याच्याशी. दत्तात्रयाच्या भक्तांना हमखास पोटाला त्रास असलाच पाहजि, लहिन घ्या तुम्ही. मी खोटे बोलत नाही. कोणालाही पोटाचा त्रास असला तर 'तुम्ही दत्ताचे भक्त आहात का ? 'हो' पोटाला हा त्रास असलाच पाहजि. कारण दत्तात्रय, हे आपल्या पोटाच्या ह्या , धर्माची जी जागा, ज्याला व्हॉइड म्हणतो, इथे फोटो नाही तुम्हाला दसित नाही, त्यांच्यात बसलेले आहेत. त्यांच्याशी संबंध न होतांना दत्त दत्त करित बसायचं. तसंच साक्षात दत्त म्हणजे मोहम्मद साहेबच आहेत. तर मुसलमानां नासुद्धा पोटात त्रास राहणार. मोहम्मद मोहम्मद करून काय मुसलमानांना मळिणार नाही. संबंध व्हायला पाहजि. त्यांनाही समजत नाही कधी कधी, आम्ही देवाला मानतो मग हे असं कसं आमच्यावर, अशी संकट कशी? त्याला कारण तुम्ही अजून समजलेले नाही. मोहम्मद साहेबांनी तर सांगितलं आहे वशिष, की अशी वेळ येईल ज्याला त्यांनी कयामा म्हटलं आहे. म्हणजे पुनरुत्थान - रसिरेक्शन होईल. त्यावेळला तुमचे हात बोलतील. सहजयोग सांगितला आहे संबंध. अशी व्यक्ती येईल जी सगळं काही सांगेल. सगळं सांगलियं. तेंव्हा मुसलमान काही कोणी दुसरे नाहीत, हिंदू कोणी दुसरे नाहीत. सगळे आपल्यातलेच लोक आहेत. पण जेंव्हा मार्ग मळिला नाही तेंव्हा असंच दसितं. आंधळ्यांचं असंच आहे. आंधळ्यांना जसं हरिवा आणि लाल काहीच दसित नाही तसं त्यांना आपण सगळे एक आहोत असं दसित नाही. त्यामुळे ही भांडणं आणि तिंटे आणि काय काय चालू. त्याला काही अर्थ आहे? भांडकुदळपणा तर महाराष्ट्रात अगदी पाचवीला पुजलेला आहे. दुसरं म्हणजे भाऊबंदकी. जरासा कुणी पुढे आला मनुष्य, की माझे कान लागले भरायला. म्हटलं आता मी कानच बंद करून टाकते म्हटलं. मला सगळं समजतंय, हे कोणाला माहीतच नाही. येऊन मला सांगतील, हा मनुष्य असा आहे, भयंकर राजकारणी आहे माताजी, त्याच्या पासून बचावून रहा. म्हटलं मला तुमच्यापेक्षा जास्त माहिती आहे त्याचं. मग सांगते सगळं काही तुम्हाला. मग अगदी डोळे वटारून बघतील. कसं कळलं तुम्हाला? कळतं ना मला, मला सांगू नका तुम्ही फालतूचे धंदे. ह्याचं त्याच्यावर, त्याचे त्याच्यावर, काही वचिारू नका. म्हणजे सहजयोग वाढणार कसा? बरं या लोकांमध्ये ही गोष्ट नाही हं. अगदी नाही. एकदा सहजयोगात आले म्हणजे इतके नम्र आहेत, इतके नम्र आहेत की आम्हाला फार मोठं मळिलं. त्याची कल्पना नाही ना आपल्याला. कधी भांडणं नाही, तंटा नाही एक दुसऱ्याविरुद्ध बोलणं नाही, कारण मला आवडत नाही ते. आणि काय असेल ते तोंडावर स्पष्ट बोला, पाठीमागे नाही. हे लोक ज्यांच्या मागे हा पाया नाही, ज्यांच्या मागे संतांची भूमिका नाही, ज्यांच्या इथे श्री रामा सारखे राजे झाले नाहीत, शिवाजी सारखे तथि वीर झाले नाहीत ते लोक इतके वर आलेत, आणि आपण कुठे राहिलो? ह्यांनी एवढं मळिलं मग आपण का मळिवू नये? आपली पूर्वपटिका कति मोठी, अहो आपण सहिसनावर बसलेले लोक आहोत आणि वागतोय कसे? बेकारच्या लोकांना मधि होतात आणि मधि होऊन आपलं सगळं सत्वच घालवलेलं आहे. या महाराष्ट्रात पुष्कळ जागृती करायला पाहजि. आणि होईल . कारण महाराष्ट्राला जी संपदा आहे ती कुठे सार्या जगात नाही. म्हणून मी एवढी मेहनत इथे करते. म्हणून मी महाराष्ट्रात जन्म घेतला. आणि महाराष्ट्रात इतक्या वर्षांपासून मेहनत करत आहे. तेंव्हा सगळ्यांनी समजून घ्यावं की आपली जबाबदारी काय आहे. महाराष्ट्राची जबाबदारी काय? तुम्ही जरी खेड्यात रहात असला, अशिक्षित असला तरी तुमच्या आतली जी स्थिती आहे ती फार उच्च आहे. तेंव्हा त्या स्थितीला प्राप्त व्हा आणि सार्या जगाला दाखवायला पाहजि की या महाराष्ट्रातला एक साधारण शेतकरी सुद्धा कति उच्च प्रतीचा मनुष्य आहे. तोंडाने बोलायला सगळे आहे, पढत मुखासारखे महात्म्य वाचत बसतील. वाचून का काही होणार आहे? पारायणावर पारायणं, सप्ताहावर सप्ताह. त्याने कोणाला काही मळिले आहे का? कोणच्याही गावात जा, माताजी इथे सप्ताह चाललाय. अरे काय त्या सप्ताहानी होतंय तुमच्या? काही भलं होतंय का त्यानी? तेंव्हा जागृत व्हायला पाहजि आणि जागृत होऊन समजलं पाहजि की आपली ही दुर्दशा का? आपण या सर्व त्रासात का आलो? आणि ते जागृत होणं काही कठीण नाही. तुमच्यातच ती संपदा आहे. तुमच्यातच ती सर्व शक्ती आहे. ते तुमचं तुम्हाला द्यायचं आहे. "तुझं आहे तुझं पाशी" ते तुम्हाला द्यायचं आहे. माझं त्याच्यात देणंघेणं लागत नाही काही. माझे काही उपकार नाहीत. आईचे काही उपकार असतात का? तुम्ही मानला म्हणून माना. पण आई आपल्या आनंदासाठी सगळं काही करते. आता या शहराची वशिषता अशी आहे, या जागेची, शेर्याला आम्ही जमीन घेतली, ते नुसतं चैतन्य बघून. आणि मग ही जमीन मळाली. आता इथे येऊन राहणार आहेत, तेंव्हा तुमच्या सर्वांच्या वतीनं मी त्यांना सांगितलं आहे की आम्ही जागा घेतलेली आहे. तर हे सर्व भक्त आहेत देवीचे, तेंव्हा यांना सांभाळलं पाहजि. देवीचं इथे स्थान सुद्धा आहे. आणि त्यांच्या समोर, हे दाखवलं पाहजि, की तुम्ही कति गहन आहात. सर्व तऱ्हेने तुमची उन्नती होऊ शकते. फक्त तुम्ही आपल्या गहनात उतरून घ्या आधी. नाहीतर उन्नती झाली तर उद्या दारू प्यायला जाल. नाहीतर काही घाणेरडं काम करायला जाल. सर्वात आधी पाहजि, की आपली आतली शक्ती जागृत झाली पाहजि. ही एक मनात इच्छा असायला पाहजि की आमची जागृती झाली पाहजि. आज तुम्ही पूजेला आलात. पूजे मध्ये

चैतन्य वाहतं. सहसा आम्ही जो सहजयोगी नाही, त्याला येऊ देत नाही. ज्याला चैतन्य मळिलेलं नाही अशा माणसाला पूजेला येऊ देत नाही कारण त्याला जमत नाही ते, झेपत नाही. पण जर तुम्ही नम्रपणे बसले असाल तर सगळ्यांना या पूजेचा लाभ होईल आणि सगळ्यांना बरं वाटेल. तर नम्रपणे बसायचं. आपल्याला काहीतरी मळिवायचं आहे असं लक्षात आणायचं. जी तुमची संपदा आहे, आतमध्ये, त्यानेच हे कार्य होणार आहे. मग त्यानंतर येऊन सांगा मला तुम्ही, मग हेच पत्र येतं की माताजी आम्ही आनंदाच्या सागरात पोहत आहोत. हे देण्यासाठी सर्व खेड्यापाड्यातून मी फरित असते. आज वीस वर्षांपासून ही मेहनत चालू आहे. आता बघायचं महाराष्ट्रात कतिती कार्य होतं ते. तसं दलिलीला वगैरे, दलिलीच्या पलीकडे गावाखेड्यात पुष्कळ काम चाललं आहे. तसं इकडे व्हायला पाहजि, कारण ही संतांची भूमी आहे, आणि तुमचा हा वारसा आहे. संतांना तृप्त करायला पाहजि. संतांना वाटलं पाहजि की आम्ही यांना दिलं ते मळिलं आहे. नुसती तोंडाची चर्पटपंजरी नको. आणि बसून टाळ कुटणं नको. त्या टाळेच्या मागे जे ननिद आहेत ते तुमच्यामधून उमटले पाहजित आणि त्याची व्यवस्था फार सोपी आहे. Ends at 37.03

1990-1209, Public Program, Adhyatma mhanje atmyala prapt karne

View [online](#).

Sarvajanic Karyakram Date 9th December 1990: Place Shrirampur Public Program Type एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि, की सत्य आहे ते आहे. ते आपण बदलू शकत नाही. त्याची व्यवस्था करू शकत नाही कवि त्यावर आपलं प्रभुत्व असू शकत नाही. दुसरी गोष्ट अशी आहे, की ह्या मानवी चेतनेत आपण ते जाणू शकत नाही. आज 'ग्यानबा तुकाराम' च भजन ऐकलं, तेव्हा फार आनंद वाटला, की अजून त्यांचं स्मरण लोकांना आहे आणि त्यांचं नाव घेत आहेत. त्यांनी सांगितलं की सगळ्यांनी परमेश्वर मळिवला पाहजि आणि त्यासाठी देवाची आठवण ठेवली पाहजि. कारण त्यांनी जर एक गोष्ट सांगितली नसती, तर आपण एवढ्या भक्तीच्या मार्गात राहिलो नसतो. कधीच आपली वाट लागली असती. स्वातंत्र्य मळिलं आहे, इतके दविस झाले, तरीसुद्धा अजून आपण धर्मात उभे आहोत. धर्म म्हणजे अंधश्रद्धा नव्हे. धर्म म्हणजे पैशाचा खेळ नव्हे. धर्मासाठी एवढं जाणलं पाहजि, की आपल्या अंगात बाणलेलं एक काहीतरी वशिष्ट परमेश्वराने दिलेलं एक महान गुणांचं, एक भांडार आहे. पण ते झाल्यावरसुद्धा आपल्याला धर्म समजत नाही. समजा आपण हिंदू असो, मुसलमान असो, ख्रिस्ती असो, कोणत्याही धर्माचे असो, तरी मनुष्य कोणतेही पाप करू शकतो. म्हणजे आश्चर्य वाटतं, की हा मनुष्य स्वतःला जागृत धार्मिक म्हणवतो, देवळात जातो, घंटा वाजवतो, देवासमोर बसून इतकी प्रवचनं ऐकतो, सगळं काही आहे, आणि तरीसुद्धा हा मनुष्य असे पापकर्म तरी कसे करतो ? म्हणून शंका येते आणि भग्न लोक म्हणू लागतात, की देवधर्म वगैरे सर्व खोटे आहे आणि ती गोष्ट खरी आहे. पण हे अशास्त्रीय बोलणं झालं. तुम्ही आधी ओळखा, परमेश्वर आहे की नाही. त्याचा आधी पत्ता लावला पाहजि. जोपर्यंत तुम्ही पत्ता लावत नाही, तोपर्यंत असं म्हणू शकता की, 'परमेश्वर आहे की नाही हे मला माहीत नाही.' पण सगळ्यांनी हे सांगितलं आहे, की तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहजि. जोपर्यंत तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घेत नाही तोपर्यंत आपल्या ज्या काही देवाबद्दल भ्रामक कल्पना आहेत, त्या नष्ट होणार नाहीत आणि आपला संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि. जीवा-शुद्धाचा संबंध झाला पाहजि. असं प्रत्येक संतांनी सांगितलं आहे. संतांचं कार्य अगाध आहे, वशिष्ट: महाराष्ट्रराज्यात, एवढं त्यांनी कार्य केलेले आहे, एवढी मेहनत घेतली आहे, अहोरात्र मेहनत घेतली आहे. आणि बाराव्या शतकात, आपल्याला माहिती आहे, की ज्ञानदेव हे पृथ्वीवर अवतरले. त्यावेळेला एक नाथपंथी असा, फार मोठा एक वचिार कवि कार्यक्रम होत असे. पण तो अत्यंत गुप्त रूपाने होत असे. नाथ लोकांमध्ये अशी प्रथा होती, परंपराच होती, की एका गुरूला एकच शिष्य असायला पाहजि. तेव्हा एक गुरू एकाच शिष्याची कुंडलीनी जागृत करीत असे आणि त्यालाच कुंडलीनीचे ज्ञान देत असत. इतर लोकांना देत नसत. ते ज्ञानदेवांनी शेवटी, आपले जे गुरू नवित्तीनाथ, त्यांचे मोठे बंधू, त्यांच्याजवळ मागणी केली की, 'कमीत कमी हे ज्ञान मला सर्व जगाला सांगू द्या. जरी ते देता आलं नाही तरी मला सगळ्यांना सांगू द्या. ती आपली पहिली सामाजिक क्रिया घडली, की त्यांनी ज्ञानेश्वरीमध्ये सहाव्या अध्यायात उघडपणे सांगितलं की हे कार्य कुंडलीनीमुळे होतं. त्यानंतर त्यांनी अमृतानुभव म्हणून फार सुंदर, अत्यंत सुंदर ग्रंथ, मला असं वाटतं की न तो ग्रंथांचा राजाच म्हटला पाहजि, असा सुंदर ग्रंथ त्यांनी लिहिला आणि त्या ग्रंथामध्ये पारलौकिक जेवढं सुख आहे, त्याचे फार सुंदर वर्णन केलेले आहे. तेसुद्धा जो साक्षात्कारी मनुष्य नाही, त्याला समजू शकत नाही. त्यानंतर अनेक लोकांनी ह्याच्यावर मेहनत केली. तसं म्हटलं तर कुंडलीनिबद्दल संस्कृतमध्ये बरेच काही आख्यान केलेले आहे. तर आपण म्हणू शकतो, की मार्कंडेय स्वामींनी चौदा हजार वर्षांपूर्वी कुंडलीनीचं वर्णन केलं होतं. आणि त्याच्यानंतर मग आदिशंकराचार्यांनीसुद्धा सहाव्या शतकामध्ये ह्याचे वर्णन केलेले आहे. चांगलेच, स्पष्ट रूपाने. पण ते संस्कृत भाषेमध्ये असल्यामुळे जनसमाजासमोर ते आलं नाही आणि वाकी धर्ममार्तंड जे होते, त्यांना कुंडलीनीचा गंध ही नव्हता आणि तिकडे लक्षही नव्हतं. नुसतं आपलं पांडित्य दाखविण्यापलीकडे त्यांना दूसरं काही येत नव्हतं. अशा लोकांनी तिकडे लक्ष दिलं नाही. आणि ही काही तरी गोपनीय वस्तू आहे असे समजून त्याला एका बाजूला सारून ठेवलं. ज्ञानेश्वरांनी फार मोठे उपकार आपल्यावर केलेले आहेत. त्यांनी हे उघडपणे सांगितलं. हे उघडपणे सांगितलं हे बरं झालं. त्याच्यानंतर अनेक लोकांनी कुंडलीनीवर भाष्य केलेले आहे. पैकी मुख्यतः नानकसाहेब आणि त्यानंतर कबीरदास. नानकसाहेबांनी नामदेवांची महती ओळखली. जेव्हा नामदेव तिथे गेले. त्यांनी त्यांना पाचारण केलं आणि सांगितलं की, 'तुम्ही थोडीशी पंजाबी भाषा शिकी आणि पंजाबी भाषेतही तुमचं थोडंसं काव्य करा. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, त्यांची एवढी मोठी गाथा त्यांनी पंजाबीत लिहिली. त्यात अगदी पुष्कळ, शुद्ध मराठीतसुद्धा गाथा आहेत आणि ते लोक जे ग्रंथसाहेब वाचतात, तर मी एकदा त्यांचा दरबार असतो त्याला गेले होते, तर शुद्ध मराठीमध्ये ते ओव्या म्हणत होते. म्हटलं, हे आलं कसं त्यांच्या डोक्यात, पंजाब्यांच्या डोक्यात. तर कळलं की त्या ज्या आहेत, त्या नामदेवांच्या ओव्या आहेत. जनाबाईच्यासुद्धा ओव्या त्यांच्या ग्रंथसाहेबमध्ये त्यांनी एकत्र केल्या. कारण त्यावेळेला नानकसाहेबांना वाटलं, की सगळ्या तरहेचे भामटे लोक देवावरती कविता करतात, जे संत नाहीत. असंतांनी केलेल्या कविता पुष्कळ बोकाल्यामुळे त्यांनी असं ठरवलं, की फक्त जे संतांनी, संत म्हणजे ज्यांना आत्मसाक्षात्कार झाला असे लोक, ह्या लोकांनी केलेल्या कवितांचं संकलन करावं आणि म्हणून तो ग्रंथसाहेब त्यांनी केला. पण तो ग्रंथसाहेबसुद्धा झाल्यावर, मग काय त्यांनीच म्हटलं, 'काहे रे बन खोजन जायी', कशाला जंगलात जातोस तू, 'काहे रे बन खोजन जायी, सदा नवासी, सदा आलेपा, तोहे संग समाये', तुझ्यामध्ये समावलेले आहे, तू इकडे तिकडे का भटकायला जातोस? असं स्पष्ट सांगितलं. 'कहे नानक बनि आपाची', 'आपाची' ने म्हणजे स्वतःला ओळखल्याशिवाय, स्वतःचं ज्ञान आल्याशिवाय, आत्मज्ञान आल्याशिवाय, 'मटि न भ्रम की खाई', पण ते ही आपण सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत धोकत बसलो. असं झालं की समजा आपल्याला डोकेदुखी झाली, आणि म्हटलं की डोके दुखायचा बाम लावून घ्या डोक्याला. तर ते आम्ही धोकत बसलो, बाम लावून घ्या, बाम लावून घ्या. त्याने डोकेदुखी जाईल की जास्त होईल. तशातला हा प्रकार आहे. वाचून परमेश्वर मळिणार असता, तर ह्यातले कति लोक युनिव्हर्सिटीत गेले असते आणि कति लोकांना वाचायला येत असतं. काहीतरी अशी कमिया आहे, की ज्याने आपला संबंध ह्या ब्रह्मचैतन्याशी झाला पाहजि. मग सत्य काय आहे? सत्य हे आहे, की आपण सर्व आत्मा आहोत. हे शरीर, बुद्धी, अहंकार आदी ह्या उपाधी आहेत. पण आपण शुद्ध आत्मा आहोत. दुसरे सत्य काय आहे, की सर्व सृष्टी एक अत्यंत सूक्ष्म, अत्यंत पवित्र आणि अत्यंत शक्तिशाली अशा एका शक्तीने व्यापलेली आहे. ह्या शक्तीला आपण ब्रह्मचैतन्य असं म्हणतो. कोणी काय म्हणतं, कोणी रूढ म्हणतं. तर कोणी त्याला ऑल परवेदजि पॉवर ऑफ गॉड म्हणतं. ही परमशक्ती आहे. ही परमेश्वराची परमशक्ती आहे. आणि त्या शक्तीमुळे जगातील जेवढी आपण रोजची जिवितं कार्य बघतो, ती सर्व घडत असतात. आता हे फूल इतकं सुंदर आहे इथे. हे एका बी पासून इतकी सुंदर फुलं, पानं आली, ही बघा कतितीरी फुलं आहेत. आपण वचिारसुद्धा करीत नाही, की हे आले कसे ? ही पृथ्वी दसायला अशी दसिते आणि हे बी दसायला असं दसितं. आपण ते पेरलं काय आणि ते झालं

काय? आपण वचिरसुद्धा करीत नाही. हे सर्व कार्य ही सूक्ष्म सृष्टी करीत असते. तिला सगळे समजतं. आता एक आंब्याचं झाड एका उंचीपर्यंतच वाढेल, एका फळाचं झाड, एका फुलाचं झाड कवि त्यांना एकच उंची जी असेल ती. त्याच्यावर ती वाढत नाहीत. नारळाच्या झाडासारखे गुलाबाचे झुडूप वाढणार नाही. हे सगळे कोण सांभाळतं ? आपल्यामध्येसुद्धा त्या शक्तीचा आपण अजाणताच उपयोग करीत असतो. आणि ती शक्ती, तिला वैद्यकीय लोक ऑटोनाॅमस नव्हहस सिस्टीम म्हणजे स्वयंचालित संस्था असे म्हणतात. स्वयं म्हणजे कोण? आता वचिरलं त्यांना अहो, तुम्ही स्वयंचालित म्हणता. आता मोटारीला आपण म्हणतो स्वयंचालित. मोटारीत एक ड्रायव्हर असतो ना, मग हा कोण? नुसत स्वयंचालित म्हणून एक नाव तुम्ही दिलं, पण हा कोण स्वयं आहे? हा स्वयं कोण, तर तुमचा आत्मा त्याने चालविली ही शक्ती आहे. म्हणून तिला आपण स्वयंचालित संस्था असं म्हणतो आणि तीचा चालवणारा जो आहे तो हा आत्मा आहे. पण हा आत्मा आपल्या हृदयात असतो आणि त्या हृदयातून तो आपल्या सर्व हालचाली बघत असतो. लक्ष असतं त्याचं. पण आपल्या चिंतित त्याचा प्रकाश आलेला नसतो. म्हणून आपण अंधःकारात होतो. आणि म्हणून आपल्यामध्ये जे दर्शन आहेत, दोष आहेत ते त्या अंधारामुळे येतात, त्या अज्ञानामुळे येतात. समजा इथे जर अंधार असता तर आपल्याला कळलंच नसतं कोण कुठे बसले आहे. आपण एकमेकांना चेंगरत गेलो असतो आणि लक्षात नसतं आलं की आपण काय चुका केल्या आहेत. तेव्हा अध्यात्म म्हणजे आत्म्याला प्राप्त करणं आणि परमेश्वराच्या साम्राज्यात वावरणं, हे खरं अध्यात्म आहे. अध्यात्म म्हणजे पारायणं करणं, लोकांकडून पैसे उकळणं आणि खोट्या प्रकारे, दांभकिपणाने लोकांना काहीतरी सांगणं ह्याला अध्यात्म म्हणत नाही. अध्यात्माचा अधिकार फक्त संतांना आहे आणि अंधश्रद्धा निर्मूलनाचा सुद्धा अधिकार नुसता संतांनाच आहे. कारण त्यांची डोळस श्रद्धा आहे. ज्यांची श्रद्धा डोळस नाही, ते स्वतःच आंधळे असल्यामुळे ते काय अंधश्रद्धा निर्मूलन करणार! तेव्हा आपण लक्षात घेतलं पाहजि, अध्यात्म म्हणजे परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरून मनसोक्त आनंदात पोहणे ह्याला आपण अध्यात्म म्हणूयात. जे आनंदाच्या सागरी, आनंदाच्या डोही जे म्हटलेले आहे, ते खरं अध्यात्म आहे आणि त्या अध्यात्मांमध्ये फक्त त्याची जाणीव, त्याचा आनंद आणि त्यात रममाण होणे हे आहे. त्याच्यावर वचिर करू शकत नाही आपण. त्या अनुभवाचा वचिर करता येत नाही. अनेक तऱ्हेतऱ्हेने जरी ज्ञानेश्वरांनी एवढी मेहनत करून समजवलं की हा अमृतानुभव आहे, तरीसुद्धा तो अनुभव आल्याशिवाय, ती चव मळिल्याशिवाय त्याबद्दल सांगणं म्हणजे कठीण आहे. परमेश्वराने आपल्यामध्ये ही व्यवस्था उत्तम केलेली आहे आणि ही आपल्यात आहे, हे आपल्याला अनेक वर्षांपासून माहिती आहे. जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते तेव्हा आपल्याला बोध होतो. बोध म्हणजे काही भाषण नव्हे. बोध म्हणजे आपल्या या नसांवर, आपल्या बोटांमधून आपल्याला हे परम चैतन्य जाणवू लागतं. मग या बोटांवर आपल्याला कळू लागतं. जसा कॉम्प्युटर असतो, तसं यंत्रासारखं आपल्याला कळू लागतं या बोटांवरून की आपली कोणती चक्रं धरली आहेत ? दुसऱ्यांची कोणती चक्रं धरली आहेत ? ही सहा जी सूक्ष्म चक्रं आहेत ती आपल्या हाताला लागतातच आणि सातवं चक्र आहे ते सुद्धा हाताला लागतं. मग या माणसाला कवि आपल्याला कोणता त्रास आहे ते आपण समजू शकतो. ते समजल्यावर, जर आपल्याला माहिती असलं की ते नीट कसं करायचं, तर आपली प्रकृतीसुद्धा ठीक होऊ शकते आणि दुसऱ्यांची प्रकृती आपण ठीक करू शकतो. म्हणजे एवढे आपण शक्तशाली आहोत. परमेश्वराने आपल्याला फार शक्तशाली बनवलेले आहे. फक्त हा संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि. नामस्मरणाने एवढं मात्र होतं, की लक्ष परमेश्वराकडे असतं. पण जर ते अतथिते गेलं तर मग ते कर्मकांड होऊन बसतं. सकाळी उठले, पूजेला पाटावर बसले, बायकोवर ओरडले, इकडे ओरड, तिकडे ओरड, मग दोन-चार फुले वाहली देवाला, मग त्याच्यावर ओरडले, हे काही नाही. जर परमेश्वराचं नाव घ्यायचं असलं तर एकदा घेतलं तरी पुष्कळ आहे. कारण ते परमेश्वर आहेत. पण अनेकदा त्यांचं नाव घेणं.... मला असं कळलं की इथे त्यांची सव्वा लाख नावं घेतात. अहो, सव्वा लाख कशाला पाहजि? एकदा परमेश्वराचं नाव घेतलं की झालं! पण जसं टेलिफोनला कनेक्शन नसलं, मग तुम्ही सव्वा लाख वेळा फरिवा नाहीतर तीन लाख वेळा फरिवा तुमचा काय संबंध होणार आहे? सरळ एक साधी गोष्ट आहे, की आपला संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि. साधु-संतांनी एवढ्यासाठी सांगितलं, की आपण देवापासून दूर गेलं नाही पाहजि. म्हणून देवाची आठवण ठेवण्यासाठी त्यांनी सांगितलं, की देवाचं नाव घेतलं पाहजि, देवाकडे लक्ष ठेवलं पाहजि, पण त्यांना काय माहिती, की मनुष्य कसा आहे? खरोखर मला असं वाटतं, की संतांना माणसाची काही माहितीच नाही. जर असती तर त्यांनी असं सांगितलं नसतं. कारण आपण बघतो, की हातामध्ये माळ घ्यायची आणि सगळ्यांचे गळे कापत फरियचे, हे आपल्याला रोजच दिसत आहे. दांभकिपणा आपल्याला रोज दिसतो. तेव्हा वाटतं की हे कसं काय संतांनी सांगितलं? पण संतांचे ह्याच्यात काही चुकलेले नाही. संतांना माहितीच नव्हती की मनुष्य कसा आहे ? कोणत्याही गोष्टीला अतथितेला जातो. त्याचं जे सार आहे, ते तो विसरून जातो. त्याचं सार काय? ते लक्षात घेत नाही. चोखामेळा पासून ज्ञानेश्वरांपर्यंत, रामदासांपासून तुकारामांपर्यंत सगळ्यांची जर तुम्ही एक चादर वणिली तर ती संबंध अध्यात्म आहे. आता अशा अध्यात्माचं वर्णन कोणी करावं! आज मला इतका आनंद झाला, की आपण इतक्या उत्साहाने, इतक्या अगत्याने हा समारंभ घडवून आणला. मी एक आई आहे आणि आईच्या दृष्टीने जे काही असेल, ते म्हणजे सांगायचं असं, की ही तुमची कुंडलिनीसुद्धा तुमची आई आहे. आई म्हणजे तुमची स्वतःची व्यक्तिगत आई आहे. प्रत्येकाची आई वेगळी नसते. एका आईला दहा-दहा मुलं सुद्धा असतात. पण ही तुमची आई आहे, फक्त तुमची. आणि सगळं काही तुमच्याबद्दल ह्यात नमूद आहे. तिला माहिती आहे, की तुम्ही कोण आहात, कुठून आलात, तुमचे पूर्वजन्म काय, तुम्हाला पुढे काय पाहजि, तिला सगळी माहिती आहे. आणि आज ती अगदी आतूर आहे, उत्कंठीत आहे, की तुम्हाला हा पुनर्जन्म द्यायचा. ती तुम्हाला पुनर्जन्म देणार आहे. माझं ह्याच्यात काही देणं घेणं लागत नाही. आता तुम्ही बघतिलं की इथे या इतक्या मेणबत्त्या आहेत. एका मेणबत्तीपासून दुसरी मेणबत्ती पेटते. त्यात तुमचं देणं-घेणं काय लागतं? तेव्हा आपल्यामध्ये ही जी कुंडलिनी आहे तिचं जागरण करून घेतलं पाहजि. आता ही तुमचीच आहे. 'तुज आहे तुजपाशी' ते काय? ती सत्ता कोणती? ती संपदा कोणती? ती तुमच्याजवळ आहे. ती फक्त एकदा कुंडलिनी जागृत झाली की मग ती ब्रह्मरंध्र छेदून जेव्हा त्या सर्वशक्तमान ब्रह्मचैतन्याशी एकाकारिता साधते त्यालाच योग म्हटला पाहजि. बाकीच्या योगाच्या पायऱ्या आहेत. आज त्या पायऱ्यांची गरज नुसत्या नाही. माझे जे काही कार्य असेल, तर ते हेच की मी ह्या सर्व उलाढाली न करता, कारण आजकाल लोकांकडे वेळ कुठे आहे? म्हणून 'आधी कळस मग पाया' अशा रीतीची मी व्यवस्था केलेली आहे, की आधी कुंडलिनी जागृत करून द्या. आधी मी तुम्हाला लेक्चर दिली, की हे नका करू, ते नका करू, ते काहीच पटणार नाही. पण काय होईल, की कुंडलिनी जागृत केली म्हणजे त्या अंधूक प्रकाशात तुम्ही बघाल. समजा तुम्ही हातात साप धरला आणि मी म्हटलं की हा साप आहे आणि अंधार असला आणि तुम्हाला दिसत नाही, तुम्ही म्हणाल, 'कशावरून ? आम्ही म्हणतो दोरखंडच आहे.' आणि धरून बसले. तो चावेपर्यंत धरूनच बसणार तुम्ही. पण तेव्हा थोडासा जरी प्रकाश आला, त्या अंधूक प्रकाशातसुद्धा तुम्ही बघू शकता की हा साप आहे. मग तुम्ही स्वतःच सोडून द्याल. म्हणून मी म्हणते, की तुम्ही स्वतःचेच गुरू व्हा. काही गुरूंची गरज नाही. काही नाही. तुम्ही स्वतःचे गुरू होऊन जाल. म्हणजे सांगायचं असं, की ही जिवित क्रिया आहे. जसं आपण जमिनीमध्ये बी पेरतो, तसं परमेश्वराने आपल्यात कुंडलिनीचे बी पेरलं आहे. ती जागृत झाली आणि तिचा संबंध जेव्हा ह्या शक्तीशी झाला, त्याने आपल्याला सर्वप्रथम म्हणजे

शारीरिक लाभ होतो. त्याला कारण असं, की ही जी चक्रं आहेत, ती जेव्हा काही कारणाने फार उपयोगात येतात तेव्हा त्यातली शक्ती संपून जाते. आणि जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते, तेव्हा ती त्यांना त्यांची शक्ती देते. शक्ती दिल्यावर मग शेवटी ती त्या शक्तीपूजाकडे, म्हणजे ह्या सगळीकडे व्यापलेल्या त्या महान शक्तीकडे जेव्हा धाव घेते आणि तिचा संबंध होतो तेव्हा तेथून अव्याहत शक्ती वहात असते. मग काहीही काळजी करण्याचं कारण नाही. हे इतकं सहज आणि सरळ आहे. त्याच्यासाठी काहीही करावे लागत नाही. वशिष्ठः म्हणजे ह्यांच्या डोक्यावर उभं रहायला नको कवि त्याच्यासाठी काही पैसे द्यायला नको. म्हणजे असं होईल की आपण जमनीला पैसे द्यायचे आणि सांगायचं की, 'बाई, हे पैसे घे. मला आता इथे ऊसाचं पीक काढायचं आहे.' तशातला हा प्रकार. तेव्हा ह्या शुद्ध कार्यासाठी, ह्या जिवंत कार्यासाठी तुम्ही कति पैसे देणार? आता देवाच्या नावाने. अहो, त्या देवाला काही पैसे समजतात का? त्याला पैसे कशाशी खातात माहिती आहे का? तुम्हीच पैसे काढलेले आहेत, तुम्हीच बँका काढलेल्या आहेत. देवाकडे काही बँक नाहीये. त्याचं काम एवढेच लोक खूप पैसे देतात. लोकांच्याकडून खूप पैसे उकळतात आहे, की तुम्हाला त्याच्या साम्राज्यात बोलवायचं, प्रेमाने बसवायचं आणि तुम्हाला आनंदाच्या खरिपती वाटायच्या. दुसरा काहीही परमेश्वराचा उद्देश नाही. म्हणून त्याने आपल्याला मानव केले आहे. आता थोडेसेच पुढे जायचे आहे. प्रवास फार लहानसा आहे आणि हा संबंध प्रेमाचा प्रभाव आहे. सगळं प्रेमाचं कार्य आहे. ह्याच्यामध्ये कोणत्याही प्रकारचा व्यवहार नाही कवि कोणत्याही प्रकारचा व्यापार करता येत नाही. हे प्रेम आहे. आईच्या प्रेमाचा व्यापार कोणी केलेला ऐकला आहे का? तशातलाच प्रकार आहे हा. तेव्हा ही तुमची आई तुमच्यामध्येच स्थिति आहे आणि तुम्हाला जागृती देते. आता ह्यावर पुष्कळ लोकांचं असं म्हणणं आहे, की मेडिकलमध्ये कुंडलिनीचं नाव नाही. आज नाही तर उद्या येणारच आणि झालेच आहे तसे. आता हळूहळू परदेशामध्ये वशिष्ठः रशियामध्ये लोकांनी लक्षात घेतलं आहे. शहाणे लोक आहेत. फार शहाणे आहेत. आपल्या इथल्या लोकांसारखे नाही, की अर्धवट इकडे तर अर्धवट तिकडे. ना धड त्या स्थितीला पोहोचले ना धड आपल्या भारतीय परस्थितीत आहेत. ह्या लोकांना असं वाटतं, की ते लोक अगदी स्वर्गात बसले आहेत. अशातली मुळीच गोष्ट नाही. त्यांनी एकांगीपणाने आपल्या सायनसला वाढवलं आणि भौतिकी प्रगती केली, त्याचे त्यांना इतके त्रास आहेत, इतके त्रास आहेत, की आपण त्यांच्यापेक्षा फार सुखी आहोत. आपल्याला माहितीच नाही, की त्यांना कति त्रास आहेत आणि केवढे भयग्रस्त आहेत ते. कारण काय आहे, की सायनस हे एकांगी आहे. सायनसला जोपर्यंत अध्यात्माचा पाया मळिणार नाही तोपर्यंत ते एकांगी स्वरुपाचं तुमचं जे भवतिव्य आहे, ते नाशवंत आहे आणि ते सर्वांना नष्ट करेल आणि लोक नष्ट होत आहेत. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, अमेरिकेसारख्या देशामध्ये ६५% लोक भयंकर घाणेरड्या आजाराने ग्रासलेले आहेत. त्याचा काहीही इलाज त्यांना मळित नाही. कसं करायचं ते समजत नाही आणि हे ६५% लोक आहेत. त्याशवाय बाकीचे जे लोक आहेत त्यांना ही भीती बसली आहे, की आम्हालाही हा रोग लागेल. आणि तिथी नाना प्रकारचे इतके वक्षिपित रोग आहेत, की त्या रोगांचं काही नदिन लागलेलं नाही आणि ते कसं ठीक होईल हे त्यांना समजत नाही. रोगाचीच गोष्ट नाही, तसंच मारामारी. तुम्ही न्युयॉर्कला गेलात तर हातात सोन्याच्या बांगड्या वरगैरे काही घालून जाऊ शकत नाही. मंगळसूत्र राहू शकत नाही. सगळं ओढून घेतील. इतके तथे हिसाचाराचे प्रकार आहेत. फार जास्त आहेत. आणि त्या हिसाचारामुळे ते लोक इतके त्रासले आहेत, की त्यांना आता समजत नाही की करायचं तर काय करायचं? तेव्हा आपला जो अध्यात्माचा पाया आहे, जो आपला वारसा आहे, ही फार मोठी आपल्याजवळ संपदा आहे, फार मोठी संपदा आहे. कारण ती नैतिक मूल्य आहेत. ज्याने आयुष्याला एक तरहेचं संतुलन येतं, ज्याने मानवाला जनावरापासून वेगळं करू शकतो अशी जी फार मोठी संपत्ती आपल्याजवळ आहे, ती जर आपण पूर्णपणे वाढवली, तर हे सगळे बाहेरचे दोष आपल्या पायावर येतील. येतातच आहेत. पाहिलं आपण धावून आलेत. हे बचिरे महाराष्ट्रात कशाला आले? त्यांना दसितंय नां, संत आहेत सगळे. इथं सगळे चैतन्य भरलेलं आहे. सगळीकडे प्रकाश म्हणून आम्ही इथे आलो. आपल्याला दसित नाही. 'जथि पकितं तथि वकित नाही.' त्यातली गोष्ट आहे ही. त्यात काहीतरी दीडशहाणे कवि रक्किमटेकडे लोक असं म्हणायला तयार झालेत की हे सगळं खोटं आहे आणि परमेश्वर नाहीच. त्यामुळे या गळचेपीमुळे आपलं अध्यात्म मागे पडलेले आहे. अध्यात्माचा पाया फार जरुरी आहे. त्याच्यावर तुम्ही वाटेल ती प्रगती केली, कोणत्याही तरहेचं तुम्ही पाऊल टाकलं, तरी ते संतुलनात राहील आणि प्रगती सर्वांगीण होईल, एकांगी होणार नाही हे लक्षात ठेवलं पाहजि. जोपर्यंत तुम्ही ही गोष्ट लक्षात ठेवणार नाही, तोपर्यंत तुम्ही ना धड इकडे ना धड तिकडे अशी आपली परस्थिती होणार आहे. तेव्हा आपल्याजवळ जे आहे ते आपण आधी मळिवलं पाहजि. आपली जी संपदा आहे ती मळिवली पाहजि. सायनसमध्ये आपण कुठवर जाऊ शकतो! शेवटी जाऊन तथि खड्ड्यात पडले ते दसितंय. मग आपण कशाला त्यांच्या मागे जायचं. पहिली आपला पाया ठीक केला पाहजि आणि तो अध्यात्माचा पाया आहे. महाराष्ट्रात अनेक गोष्टीचं मला आश्चर्य वाटतं. मला जन्मात कधी आमच्या वडलांच्याकडे, (तेसुद्धा फार मोठे संत होते,) दारू म्हणून काय असतं ते मला माहिती नव्हतं. मी दारू कधी अशी डोळ्याने पाहिली नाही. काही माहिती नव्हतं आणि आमच्या लहानपणी कधी ह्या गोष्टी कानावरसुद्धा आल्या नाहीत. त्या आजकाल होतात. आमचे साहेब जेव्हा मेरठला कलेक्टर होते, तेव्हा लालचलुपत असे घेतात लोक हे काही आम्ही ऐकलच मला नव्हतं. त्यावेळेला होतच नसे. फार तर एखादा चपराशी वगैरे एक-दोन रुपये घेत असेल तर घेत असेल. पण आम्ही कधी ऐकलं नाही. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, की मी बाहेरून आता इकडे येते तर मला आश्चर्य वाटतं, की जथि जाल तथि हा पैसा खातो, तो पैसा खातो, म्हणून, 'काही जेवत नाहीत का? नुसते पैसेच खात रहातो! अशा तरहेची स्थिती का आली कारण आपला अध्यात्माचा पाया नाही बसलेला. हे संत-साधू, कधी पैसे खाल्ले असते का त्यांनी? दारू प्यायले असते का ते? त्यांनी असलं वागणं केलं असतं का? कधीही करणार नाहीत. कारण काय? त्यांची जी पातळी आहे ती कति उच्च होती! ती तुम्ही वचिराने समजू शकत नाही, पण त्यांच्याकडे बघून आपल्याला वाटेल की कति आदर्श लोक होते ते सगळे. बरं, त्यांच्यात जात-पात काही नव्हतं. एकनाथ महाराज महारांच्या घरी जेवायला जायचे आणि जेवले. त्यांना काही धर्ममार्तंड मारायलासुद्धा आले. त्यांनी काही कोणाची परवा केली नाही. कारण सगळे परमेश्वराने बनवलेले लोक आहेत. जाती-पाती हा मनुष्याने बनवलेला प्रकार आहे. त्यात परमेश्वराचा काय संबंध आहे! परमेश्वराने सगळ्यांना एकसारखे बनवलेले आहे. तेव्हा जात-पात ह्याकडे लक्ष न देता त्यांचं म्हणणं एवढंच होतं, की गरबांचा फक्त उद्धार झाला पाहजि. पण गरबांचा उद्धार तुम्ही कसा करणार? गरबांचा उद्धार नुसतं बोलून होणार नाही. त्याच्यासाठी सहजयोग घ्यायला पाहजि. सहजयोगाने अनेक चमत्कार घडले आहेत. त्यातला एक आहे, सहजयोगी कधी गरीब रहात नाही. तो गरीब रहात नाही. कारण त्याच्यावर लक्ष्मीची कृपा होते. लंडनला आपल्याला आश्चर्य वाटेल की, मी तथि इतका वेळ घालवते, जतिका महाराष्ट्रात घालवते. पण आमच्या सहजयोगात इतके लोक आलेत, सहजयोगी तथिले. इंग्लिश लोक म्हणजे तुम्हाला माहिती आहे, कति कठीण आहेत. पण तेसुद्धा इतके वाकून त्यांच्यात आले आणि निमरतेने त्यांनी सहजयोग घेतला. आणि विशेष सांगायचं म्हणजे की इतकी बेकारी तथि असतानासुद्धा सहजयोगात एकदा आले की त्यांची बेकारी गेली. एकही सहजयोगी बेकार मळिणं म्हणजे कठीण. तेव्हा आश्चर्य वाटेल, की आपल्या देशाची जी दर्दशा आहे तीसुद्धा सहजयोगाने नष्ट होऊ शकते. कारण सर्वशक्तमान परमेश्वरच जर आपल्या पाठीशी येऊन उभा राहिला, की तर आपल्याला कोण त्रास देणार आहे! तेव्हा मनुष्याची बुद्धीसुद्धा एकदम

पूगलूभ होते, वाढते. इंग्लंडमध्ये दोन लोकांना सायन्समध्ये डॉक्टरेट मळिली आहे. एकाला फजिकिसमध्ये आणि एकाला केमिस्ट्रीमध्ये डॉक्टरेट मळिली आहे. सहजयोगी आहेत दोघेही आणि त्यांनी सहजयोगाच्याच माध्यमातून सर्व आमच्या शोध लावले. त्याच्यानंतर दलिलीमध्ये तीन डॉक्टरांना एम.डी. ची पदवी मळिली. म्हणजे हे सगळं, त्यांनी जे काही केलेले आहे, त्याच्यात फक्त मी त्यांना सल्ला दिला की हे तुम्ही अशा रीतीने प्रयोग करा आणि हे सिद्ध होईल आणि तसेच झाले. तसे झाल्यावरती ते परिमाण मात्र सगळे शास्त्रीय, सायंटिफिकिच आहेत, हे त्यांनी दाखवून दिलं. तरीसुद्धा हृदिमध्ये अशी म्हण आहे की 'बकरी की तीन टाँग' म्हणजे बकरीच्या मागचे तीन टाँग धरायचे आणि म्हणायचे एक, दोन, तीन. त्याला म्हटलं हा पाय सोड, तर तकिडून धरायचं आणि म्हणायचं एक, दोन, तीन. तशातले इथे काहीतरी हट्टी लोक आहेत. त्यांचं असं म्हणणं आहे, की सायन्स आणि अर्यातम यांचा काहीही संबंध नाही आणि अध्यात्मात मनुष्य गेला तोच गरबीत उतरतो. आपल्या हृदिस्थानातल्या अध्यात्माबद्दल त्यांचं असं म्हणणं आहे, की आम्ही अध्यात्मात घेतला म्हणून आम्ही गरीब झालो. माझं असं म्हणणं आहे, की आपण आत्मसाक्षात्कार घेतला नाही. ज्याला हे लोक अध्यात्मात म्हणतात तो चुकीचा आहे. आजपर्यंत जे तुम्ही देवाला आळवत बसले, इतक्या वार्या केल्या त्याचं सार्थक व्हायची वेळ आल्यावर अजून कशाला व्हाय करता ? ज्यासाठी तुम्ही वार्या केल्या, ते झालं, पूर्ण झालं. आता आपलं मळिवून घ्या. त्यावर त्यांचं म्हणणं आहे की, 'नाही आमचा कर्मभोग आहे.' हे कोणी सांगतिलं तुम्हाला ? 'एक आमचे गुरू आहेत त्यांनी सांगतिलं की हा तुमचा कर्मभोग आहे.' 'मग तुम्ही गुरूला कशाला ठेवलं ? त्याला म्हणावे आमचा कर्मभोग काय?' असा जर गुरू आहे, जो तुम्हाला कर्मभोगाच्या गोष्टी सांगतो, तर त्याला म्हणावं की मग तू आमचा गुरू कशाला आहेस ? तुझा काय फायदा आम्हाला ? नदिन आमची प्रकृती तरी ठीक ठेव. तेही ठेवता आलं नाही, तर अशा गुरूला ठेऊन तुम्ही काय करणार ? तर असेही पुष्कळसे लोक आपल्या देशात बोकाळले आहेत. तर एकीकडे असे लोक की जे वज्रिज्ञानाच्या नावावर उड्या मारताहेत आणि दुसरीकडे लोक असे आहेत, की जे धर्मभोळे आहेत आणि हे साध्या लोकांना लुटून त्यांना धर्माच्या गोष्टी सांगतात. त्याच्या मधोमध हा सहजयोग सत्यावर आधारलेला आहे. सत्य आहे हे. ह्याच्यामध्ये तुम्हाला सत्याचा अनुभव येईल. तुम्ही स्वतःच सांगाल की, 'माताजी, आमच्या हातात चैतन्य लहरी आल्या.' तुम्ही स्वतःच सांगाल की, 'माताजी, आमच्या ब्रह्मरंध्रातून थंड हवा आली.' आणि तुम्ही स्वतःच सांगाल की, 'माझी तब्येत ठीक झाली माताजी. आमच्या घरात सगळे ठीक झालं, मुलं नीट वागू लागली.' सगळं काही स्वतःच सांगाल. तुम्हीच स्वतःच सर्तफिकिट द्यायचे आहे. मी त्यात बोलणार नाही. आम्हाला आश्चर्य वाटतं, की इतकी मोठी गोष्ट आपल्याला मळिलेली असून, आता त्या रशियामध्ये सोळा-सोळा हजार माणसं येतात आणि चारशे डॉक्टर्स सहजयोग करतायेत आणि दोनशे सायंटिस्ट्स, ज्याने स्पुटनिकचा शोध लावला तेसुद्धा, येऊन तुमच्या आईजवळ बसतात आणि सहजयोगाबद्दल विचारतात. आता हे नविडक ५६ देशातले लोक इथे आलेले आहेत. ते काय सगळे मूर्ख आहेत ? हे इथे एवढे मोठमोठाले साधू लोक येतात आणि त्यांनी खूप पैसे कमवले आहेत बाहेर, त्यांचेही शप्पिय आहेत, ते कधी आले का तुमच्या खेडेगावी ? ते कधी फिरले का तुमच्यात ? तुम्हाला भेटले का ? म्हणजे हे कसलं विश्वाचं कार्य आहे ? त्या लोकांना इथे आणायचं, नुसतं दाखवण्यापुरतं आणि त्यांना आपल्या संस्कृतीची काहीही कल्पना नाही. त्यांना गणपती काय आहे हे ही माहिती नाही. त्यांना घाणेरड्या गोष्टी शकिवून या देशाची इतकी बदनामी केलेली आहे. हजारो रुपये त्यांच्याकडून लुटून खाल्लेले आहेत. आणि आपण मात्र अजून सहजयोगाला जागृत होत नाही ही गोष्ट चुकीची आहे. तेव्हा आपण लोक ग्रामीण भागात रहाता, तेव्हा ग्रामीण भागामध्ये आत्तापर्यंत आपल्याला भजन म्हणणे कवि देवाची आरती करणे. पूजा करणे वगैरे हे सगळं माहिती आहे. मग ह्याच्यापुढची पायरी हवी ना ! ह्याच्यापुढची पायरी आम्हाला मळिली पाहजि. ती मळिवितांना जरी तुमची कुंडलीनी जागृत झाली, तरी 'माताजी, आमचं असं आहे, थोडंसं आमचं असं आहे,' असं करून लोक नघितात. सत्याची जर कास धरली तर असत्य सोडायला पाहजि. जर तुम्ही असत्याला अजूनही चकितून आहात तर तुमची वाढ कशी होणार ? ज्यांना ज्यांना उच्च पदाला पोहोचायचं असतं कवि नाथ होऊन अवधूतपदाला पोहोचायचं असतं, त्या लोकांनी एवढं लक्षात ठेवलं पाहजि, जे काही खोटं आहे ते आम्ही वज्र्य करणार. त्यात आम्ही वाईट वाटून घेणार नाही. आता इतक्या दविसापामून आम्ही करत आलो, पण इतक्या दविसापामून चुका झाल्या, त्याने काय फायदा होणार ? तुमच्या वाढ-वडलिनी हे केलं आणि तुम्हीही हेच केलंय. तेव्हा हे सोडलं पाहजि. त्याने सर्वप्रथम म्हणजे तुमची तब्येत तर ठीक होते, पण आता ग्रामीण वभिगात सांगायचं म्हणजे की तुमची जी कृषी उत्पादनं आहेत ती भरमसाठ होतील. तुमच्याकडची जी जनावरं आहेत ती ठीक होतील. मुलं- बाळे ठीक होतील, त्यांची अभ्यासात प्रगती होईल. हे सगळं मी आपल्याला सांगते त्याचा पडताळा घ्यावा. आजपर्यंत कोणी असं म्हटलं नाही, की मी आत्मसाक्षात्कार देतो कवि देते. मी असं म्हणत नाही, की मी देते आहे आत्मसाक्षात्कार, पण एवढं म्हणते की कुंडलीनीचं जागरण होईल आणि तुम्ही सगळेजण त्यात आत्मसाक्षात्कारी व्हाल. आणि ते तुम्ही मळिवावं आणि परिमेश्वराच्या आशीर्वादाचा अनुभव घ्यावा. जे काही संतांनी आजपर्यंत वर्णन करून सांगितलेले आहे ते सिद्ध करायला आम्ही आलो आहोत. देव आहेत की नाहीत ते सिद्ध करायला आम्ही आलो आहोत. कोण ? कुठे ? कसं ? ह्या लोकांनी सांगितलेले आहे, त्याबद्दल शंका करण्यापेक्षा जे काही सांगितलं आहे ते सिद्ध होत असेल, तर ते मान्य करायला पाहजि. ह्याच्यात खरी इमानदारी आहे आणि हा महाराष्ट्राचा वारसा, त्याच्याबद्दल आपल्याला अत्यंत अभिमान वाटला पाहजि. ही बाहेरची मंडळी फक्त महाराष्ट्रातच राहिली तयार आहेत. त्यांना अजून आतली गोम माहिती नाही आणि लोक कुठे पोहोचलो आहोत ते ! महाराष्ट्रातले जे काही शाप आहेत तकिडे लक्ष दलि पाहजि. पहिली म्हणजे भाऊबंदकी ! हा आपल्याला शाप आहे. महाराष्ट्राला भाऊबंदकीचा भयंकर घाणेरडा शाप आहे. त्याच्यामुळे होतय काय की राजकारणात तर आहेच, पण ती घाण सहजयोगात आणायची नाही. 'मराठा ततिका मेळवावा' सांगितलेले आहे त्यांनी. मी म्हणते, 'सहजयोगी ततिका मेळवावा' परत हे ही सांगितलं आहे शिवाजी महाराजांनी स्पष्टपणे, की 'स्वधर्म जागवावा'. स्व म्हणजे आत्मा, त्याचा धर्म जागवा. हे सांगितलेले आहे त्यांनी. ते आपण जागरण केले पाहजि. त्यासाठी अगदी माझी पूर्ण खात्री आहे, की महाराष्ट्राची जमीन फार सुपीक आहे. पण ह्यातल्या ह्या दोन-तीन गोष्टी जर गेल्या, पहिले तर ही भाऊबंदकी आणि ह्या जुनाट गोष्टी की आमची ही जात, आम्ही अमके, तमके, नसत्या फुशारक्या आणि त्याच्यात नुसती बडेजावी. दारू पतिल, बायकांना आणतील, हे करतील, ते करतील आणि आम्ही ह्या कुळाचे, आम्ही हे अमके. ह्या सगळ्याला काही अर्थ नाही. महामूर्ख आहात तुम्ही. दुसरं काही नाही. जातीचे महामूर्ख आहात. त्या पलीकडे काही सांगता येत नाही. तुम्ही काय करून दाखविलेले आहे ? तुमच्यातून कोण मोठे संत नघिलेले आहेत ? तुम्ही काय मोठ्या लायकीचे आहात ? तेव्हा जात-पात धरून चालायचं नाही. आपण सर्व विश्वधर्मी आहोत. आता ही मंडळी आली बघा. तुमच्यासारखेच भजनं म्हणतात. उद्या तुम्हाला ऐकायला मळिली. चांगली भजनं म्हणतात, सगळं काही म्हणतात, गणपतीची पूजा करतात. हे सगळे विश्वधर्मी आहेत. आपण आता विश्वधर्म काढला पाहजि. आणि विश्वधर्म नघिलेला आहे. अमेरिकेला तर रजसिंटरही झाला आहे विश्वधर्म. पण आपल्याकडे विश्वधर्म काय, तो समजला पाहजि. तो सहजयोगाश्रयाय येणार नाही. कारण सहजयोगामध्येच ही कमिया पण आहे, की आपल्यामध्ये सामूहिक संवेदना येते. सामूहिक चेतना येते. दुसऱ्यामध्ये काय त्रास आहे तो कळतो, आपल्यामध्ये काय त्रास आहे तो कळतो. ही सामूहिक चेतना येणे म्हणजेच काय

आहे तर आपण वरिटाचे अंग-प्रत्यंग आहोत, हे सद्धि होते आणि ते सद्धि झाल्याबरोबर मनुष्य कुठेही का असेना! जर तुमची ती स्थिती आली तर तुम्ही इथे बसल्या बसल्या जाणू शकाल, की त्या माणसाला काय त्रास आहे आणि त्याचा काय इलाज आहे. ही सर्व वशिवात, चराचरात पसरलेली शक्ती आहे. ती कार्यान्वृत्ति होते. पण त्या लायकीला उतरायला पाहजि. सहजयोगात नुसतं येऊन, एकदा आलो, 'माताजी, आम्ही आलो होतो दर्शनाला.' आपल्याकडे महाराष्ट्रात दर्शनाचं फार वेड आहे, ते ही सांगतिलेच पाहजि, की दर्शन, 'अहो, दर्शनासाठी देव आहेत.' आता माझ्या पायावर डोके फोडून फोडून, माझे पाय एवढे सुजवून ठेवता. जिवंत स्थितीत मी इथे बसले आहे, मी काही दगड नाही. दगडाला ठीक आहे, पण माझ्यावरतीसुद्धा दर्शन. दर्शन कशाला? माझं दर्शन घेऊन तरी काय फायदा! जर तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार माझ्याकडून मिळाला नाही, तर बेकार आहे माझं दर्शन. त्याला काही अर्थ आहे का ? एकदा आम्ही लाहोरला कॉलेजमध्ये शक्ति असतांना जवाहरलालजी आले होते. त्यांना पुष्कळ उशीर झाला होता. तीन-चार तास लागले त्यांना यायला. सगळे खेड्याबून, इकडून तिकडून लोक आलेले होते, बसले होते. तर आले जवाहरलालजी इतक्या उशिराने, आम्ही सगळे तथि व्यवस्था बघत होतो. ते आले, त्यांना बघतिलं (लोकांनी), नमस्कार केला आणि निघाले. म्हटलं, 'झालं काय?' म्हणे, 'दर्शन झालं. आता चाललो.' चार तास बसले. त्यांचं भाषणही ऐकलं नाही आणि निघाले. तशातला प्रकार आहे. दर्शन जे आहे, ते स्वतःचं, आत्मदर्शन हवे. आपल्याला, स्वतःला ओळखून घेतल्यानंतर मग दर्शनाला अर्थ आहे. म्हणून, माझे जे काही दर्शन आहे ते तुमच्यात दसिले पाहजि. मी एक आई आहे. आईला काय वाटतं की माझ्या सर्व शक्त्या मुलांना मिळायला पाहजि. त्याच्या पलीकडे मला काहीही नको. आपापसात प्रेम असलं पाहजि. भाऊबंदकी सुटली पाहजि. हे मुख्य. बाकीचे मी बघून घेते. पण भाऊबंदकीला इलाज काय आहे, तो मला समजत नाही. तेव्हा कृपा करून हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की सहजयोग्यांनी भाऊबंदकी करणं हे पाप आहे. कोणत्याही प्रकारची भाऊबंदकी करायची नाही. त्याच्यानंतर पुढचं मी बघून घेते. बाकी जे काही म्हणाल, ते व्यसनमुक्ती म्हणा, आणखीन प्रत्येक प्रकारची मुक्ती ही कुंडलनी तुमची करून देईल. त्याबद्दल मला शंका नाही. पण त्या कुंडलनीला भाऊबंदकीचा रोग काही ठीक करता येत नाही असं मला वाटतं. तेव्हा तो तुम्ही लोक ठीक करून घ्या आणि समजून घ्या, की हे प्रेमाचं कार्य आहे. तेव्हा आपण प्रेमाला उतरत असलं पाहजि. आजच्या आपल्या सोहळ्याला काय म्हणावं ते समजत नाही. असं वाटतंय की कुठेतरी गोकुळात बसून सगळी लीला आम्ही बघतोय. फार सुंदर वाटलं सगळं, आपलं प्रेमाने बोलवणं आणि इतकं करणं. एवढेच माझे म्हणणे आहे, की आता सहजयोगात तुम्ही उतरायला पाहजि. सहजयोग तुमच्यात उतरायला पाहजि आणि तुमच्या जीवनात दसिला पाहजि. तुमच्या वागण्यात दसिला पाहजि, तुमच्या समाजात दसिला पाहजि, तुमच्या घरात दसिला पाहजि. लोकांना समजलं पाहजि, की सहजयोगाने काय चमत्कार करून ठेवले आहेत तुमच्यात. कारण सगळे जे काही आहे त्याचं परविरतन करण्याची शक्ती तुमच्या कुंडलनीत आहे. सर्वस्व देण्याची शक्ती तऱ्यात आहे. एवढी मोठी शक्ती तऱ्यात असतांना तुम्हाला कशाची भीती? तुम्हाला कशाचा त्रास आणि असा निर्भय मनुष्य जो असतो, असा जेव्हा तो तयार होईल त्यावेळेला हे सर्व वशिव बदलू शकतं. वशिषतः महाराष्ट्रावर ही फार मोठी जबाबदारी आहे. नाव महाराष्ट्र ठेवलं आहे, ते कोणी ठेवलं ते कोणाला माहिती नाही, कोणी सांगू शकत नाही, पण या महाराष्ट्रात राहून ती महानता यायला पाहजि. ती आल्यानंतरच सर्व जगाला कळेल की याचं नाव महाराष्ट्र का आहे! तुमचं जे स्वातंत्र्य आहे त्याची मान्यता मला आहे. तुमच्या स्वतंत्रतेतच तुम्ही म्हटलं पाहजि की 'माझी जागृती झाली पाहजि.' त्याच्यात जबरदस्ती करता येत नाही. दडपशाही करता येत नाही. कोणत्याही तऱ्हेने ही कुंडलनी उठणारच नाही जोपर्यंत तुमच्यामध्ये त्याची शुद्ध इच्छा येणार नाही. कारण कुंडलनी ही शक्ती शुद्ध इच्छेची आहे. तेव्हा ही शुद्ध इच्छा आपल्यामध्ये बाळगून आपण जर बसलात आणि म्हणालात 'माताजी, आज आम्हाला आत्मसाक्षात्कार हवा.' मी ही गोष्ट तात्काळ, तत्क्षण आणि म्हणून कृपा करून लक्षात ठेवलं पाहजि, की ह्याच्यात जोर जबरदस्ती मी करू शकत नाही. कारण शेवटी तुम्ही इतके समर्थ होता, पूर्णपणे स्वतंत्र होऊन जाता. म्हणून ही जी स्वतंत्रता परमेश्वराने तुम्हाला दिलेली आहे मानवतेत, ती मी पूर्णपणे मान्य करते आणि त्या स्वतंत्रतेला मान्यता देऊन ज्यांना असं वाटत असेल, की आम्हाला जागृती नको, त्यांनी इथून बाहेर जावं ते बरं. दुसऱ्यांना बघायची भूमिका करायला इथे बसू नये. कृपा करून ज्यांना हे मान्य नसेल की त्यांनी बाहेर जावं. पण एकदा जागृती झाल्यानंतर 'जे सत्य आहे तेच मी धरेन. दुसरं धरणार नाही आणि ह्या अध्यात्माच्या उच्च शिखराला जाऊन मी पोहोचेल.' अशी मनामध्ये महत्त्वाकांक्षा बाळगली पाहजि. त्यापेक्षा आणखीन दुसरं काय मळिवायचं आहे! सगळं त्रिभुवनच त्याच्यात सामावलेले आहे. तेव्हा कृपा करून ह्यानंतर 'सहजयोगामध्ये मी गहनात उतरून स्वतःची पूर्ण प्रगती करून घेईन आणि सर्व महाराष्ट्रात, इतकेच नव्हे तर सर्व जगामध्ये एक आदर्श सहजयोगी म्हणून सुशिक्षित असो वा नसो. कोणीही गोरा कुंभार कवि नामदेव कवि कोणीही शाळेत गेले नव्हते, कॉलेजमध्ये गेले नव्हते, युनिव्हर्सिटीत गेले नव्हते, काही नाही, कोणीही, तरीसुद्धा काय चमत्कार करून ठेवलेत त्यांनी. आजपर्यंत तुम्ही लोक त्यांची स्तुती करता. तेव्हा अशीच कार्य करा ज्याने जगामध्ये नाव होईल आणि आपल्याबद्दल लोक म्हणतील की, 'कति मोठे हे साधक आहेत ! कति शक्तिशाली आहेत हे !' आणि एक, एक माणूससुद्धा हजारो मी वावरेन.' असा मनामध्ये नशिचय ठेवावा, प्रत्येक मनुष्याने. तो माणसांना जागृती देऊ शकतो. हजारो लोकांचं आयुष्य सुधारू शकतो. ही आपल्यामध्ये शक्ती आहे. तेव्हा आपलं स्वातंत्र्य मी मानते आणि त्या स्वातंत्र्यात आम्ही बसलेले आहोत. तेव्हा एक आणखीन वनिती आहे, की डोक्यावरच्या टोप्या काढाव्यात. कारण आईसमोर आपण काही टोपी घालून बसत नाही. मी काही गुरू नाहीये. मी एक आई आहे आणि आईकडे गेलं, की आईचा हात नेहमी डोक्यावर येतो आपल्याला माहिती आहे. आई काय आहे, ते आपल्याला सांगायला नको. ज्ञानाचा सागर आहेच, पण सर्वात मुख्य म्हणजे क्षमचा सागर आहे. तुम्ही अशी कोणतीच चूक करू शकत नाही जी त्या सागरामध्ये वलीन नाही होऊ शकत, अशी कोणतीच चूक तुम्ही करू शकत नाही. तेव्हा कृपा करून माझं हे चुकलं, माझं ते चुकलं, माझ्यात हे दोष आहेत, ते दोष आहेत असे नको. काहीही असलं तरी तुमची कुंडलनी ते स्वच्छ धुवून टाकेल. तेव्हा सध्या हा वचिर करत बसायचा नाही. ही एक अट आहे. आणि दुसरी अट अशी आहे, की तुम्ही सगळ्यांना एकदम क्षमा करायची. एकदम. म्हणजे अमका, तमका आठवत बसायचं नाही. प्रत्येकाचं वैयक्तिक नाव घ्यायचं नाही. 'सगळ्यांना आम्ही क्षमा केली.' अहो, क्षमा करा अथवा नका करू, तुम्ही करता काय? करत काहीच नाही. पण नाही केली म्हणजे दुसऱ्यांच्या हातात खेळता की नाही. जो मनुष्य तुम्हाला त्रास देतो, त्याला क्षमा न केल्यामुळे तुम्हालाच त्रास होतो. त्याला काही होत नाही. तेव्हा एकदम सगळ्यांना क्षमा करून टाका म्हणजे बघा, कति डोकं हलकं होईल! फार जरुरी आहे. एकदम. वसिरून जा सगळ्यांना. तिसरी गोष्ट अशी, की आपल्यामध्ये पूर्ण आत्मवृत्ति असला पाहजि. पूर्णपणे, की 'मला आत्मसाक्षात्कार मिळेल.' हा आत्मवृत्ति ठेवायचा. मला तर आहेच पूर्ण वृत्ति, पण आपल्यालाही आपल्याबद्दल वृत्ति असला पाहजि. ही फार जरुरी गोष्ट आहे. जर आपल्याला आपल्याबद्दल वृत्ति नाही की, 'अहो, असं कसं होऊ शकतं ? आमचं असं आहे. हे, ते.' काही नाही. ही वशिष वेळ आहे आणि ह्या वेळेला जर तुम्ही जागृत झाला नाहीत तर तुम्ही समजणार नाही. झालं गेलं वसिरून जा. काही कठीण नाही. रामदास स्वामींना एकदा वचिरलं की, 'कुंडलनी जागृतीला कति वेळ लागतो?' त्यांनी सांगितले, 'तत्क्षण!' घेणारा पाहजि आणि देणारा पाहजि. आता देणारे तर आहेत, पण घेणारे पाहजि आणि

घेणाऱ्यांना जर आपल्याबद्दल शंका वाटत असली, तर आम्ही काय करायचं? तेव्हा कृपा करून उत्सुक असलं पाहजि. उत्साह असला पाहजि की, 'आम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळिणार आहे. परमेश्वराच्या साम्राज्यात आम्ही जाणार आहोत.' आणखीन इतकेच नाही, परमेश्वराच्या साम्राज्यात तर आपण जाणारच आहात, पण हे सगळं काही आपलेच आहे, स्वतःचेच आहे. तो खजिना आपल्याला मळिणार आहे. बरं, आता आपण सगळेजण डोळे मटि आण दिोन्ही हात माझ्याकडे करा. नुसते असे हात वर करून घ्या. डोळे मटून घ्या. (काही मनिटाने) आता डोळे उघडा. हळूहळू. आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा, पुढे. मान वाकवून घ्यायची आण ब्रह्मरंध्रात हात असा अधांतरी धरायचा. मान वाकवून. डावा हात असा धरायचा. आता बघा आपल्या डोक्यातून गार वारा येतो का? सगळीकडे गार वारा सुटला आहे. शंका नाही घ्यायची. येतो आहे का? आता डावा हात माझ्याकडे करा. परत मान खाली वाकवायची. परत उजव्या हाताने वर अधांतरी धरून, कोणाकोणाला दूर, कोणाकोणाला जवळ, कोणाला थंड, कोणाला गरम अशा डोक्यातून काहीतरी, वार्यासारख्या लहरी येतील. फार थंड नाही. आता परत उजवा हात माझ्याकडे करा. आता दोन्ही हात आकाशाकडे करायचे. शंका घ्यायची नाही. बघा, आणमान अशी मागे करायची आण प्रश्न करायचा की, 'श्रीमाताजी, हे परमचैतन्य आहे का ?' असा प्रश्न तीनदा वचिरा. 'श्रीमाताजी, हे ब्रह्मचैतन्य आहे का?' हा प्रश्न कोणताही, तीनदा वचिरा. 'श्रीमाताजी, ही परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे का?' प्रश्न वचिरा, तीनदा. आता हात खाली घ्या. बघा कति वारा सुटलाय. इथूनच वारा येतोय तकिडे. ज्या लोकांच्या हातातून कवि डोक्यामधून थंड कवि गरम अशा लहरी आल्या असतील अशा सर्वांनी दोन्ही हात वर करायचे. व्वा! त्या अशोकालासुद्धा वाटलं असेल, की अशोकनगर म्हणजे कति आध्यात्मिक आहे ! सगळ्यांना माझा नमस्कार! सगळ्या संत-साधूंना माझा नमस्कार! आण आपणा सर्वांना नमस्कार! आता माझ्याकडे बघून नरिवचिरा व्हा. वचिरा नाही करायचा. अशी नरिवचिरा समाधी. सहजयोग जर तुम्ही आपल्यात लक्षपूर्वक जमवून घेतलात, तर दुसरी स्थिती ज्याला आम्ही नरिवकिल्प म्हणतो फार लवकर प्राप्त होईल. ही झाली पाहजि. ती आपली शक्ती, ती मळिवली पाहजि आण त्यासाठी जो काही सामूहिक कार्यक्रम होईल तो घ्यावा. आम्ही काही पैसे घेत नाही, त्याच्यामुळे लक्षात ठेवलं पाहजि, की ही लहानशी जागा जी अशोकनगरमध्ये आम्हाला मळिलेली आहे, त्यासाठी मी फार उपकार मानते , की ही अशी जागा मळिलेली आहे. इथे इतके धार्मिक लोक आहेत. पण ती लहान असो, मोठी असो, तरी तथि आपल्याला आनंद मळितोय, अशा दृष्टीने आपण सर्वांनी यावे आण सहजयोग समजून घ्यावा आण आपल्यामध्ये उतरवून घ्यावा. अशी वनिती आहे. दुसरे म्हणजे पायावर येण्याची काही गरज नाही. कारण अजून काहीच झालेलं नाही. एकदा तुम्ही पार व्हा. आपलं पूर्ण दर्शन घ्या. त्यानंतर मग बघता येईल. पण सध्या आपण कोणी माझ्या पायावर येण्याचा प्रयत्न करू नये. काही त्याची गरज नाही.

View [online](#).

1990 -12-11Public Program, Shirampur सत्याला शोधणाऱ्या आपण सर्व साधकांना माझा नमस्कार .सत्याबद्दल एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि की सत्य हे आहे तथि आहे. आपण ते बदलू शकत नाही. ते आपल्या काबूत घेऊ शकत नाही. आणि काहीतरी त्याच्यातून सांगून ते सत्य आहे असं पटवून देऊ शकत नाही. आणि जे लोक असं करतात ते वास्तविकतेपासून फार दूर आहेत. आणि स्वतःचं नुकसान करून घेणं , समाजाचं नुकसान करून घेणं आणि उलट्या गतीनी ते आपल्या नाशाला प्राप्त होतात . याला कारण असं आहे की सत्य एक आहे ते म्हणजे तुम्ही हे शरीर , मन , बुद्धी , अहंकार या उपाधी नसून शुद्ध स्वरूप आत्मा आहात . दुसरं सत्य असं आहे की सर्व चराचरामध्ये परमेश्वराची प्रेम शक्ती जला आपण ब्रह्मचैतन्य म्हणतो ती कार्यान्वति आहे . तेव्हा ह्या ब्रह्मशक्तीला प्राप्त होणं हा योग आहे. आणि सहज म्हणजे सह म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला असा ह्या योगाचा जन्मसिद्ध अधिकार तुमच्यामध्ये आहे. पण हे सगळं , मी सांगत असताना आपण माझ्यावर अंधश्रद्धा ठेऊ नये. उलट एखाद्या वैज्ञानिकसारखं, सायंटिस्टसारखं आपलं मन उघडं ठेवलं पाहजि . डोकं उघडं ठेवलं पाहजि. जर आपलं डोकं उघडं नसलं तर आपण वैज्ञानिक होऊच शकत नाही आणि मी जे सांगते ते जर अनुभवास आलं तर इमानदारी मध्ये ते मानलं पाहजि आणि त्यात उतरलं पाहजि. कारण हा एक कल्याणाचा मार्ग आहे. तो तुमच्याच कल्याणाचाच नव्हे तुमचा मुलाबाळांचा , तुमच्या सर्व समाजाचा, भारताचा आणि सर्व जगाचा हा कल्याणाचा मार्ग आहे. उत्क्रांतीमध्ये आपण आता मानव स्तंथीला आलो . या स्थितीतच आपण मान्यता केली की फार उत्तम स्थिती आहे तर हे कायकि बरोबर होणार नाही. या स्थिती मध्येच अनेक भांडणं होतात . या स्थितीमध्ये अनेक वचिार , या स्थितीमध्ये आपण पाहिलं आहे की धर्मावरून काय काय प्रकार झालेले आहेत. या स्थितीत धर्म अधर्म कळत नाही. नसत्या जातपातीच्या अंधश्रद्धेच्या ह्याच्यात आपण बळी जाऊ शकतो. त्या साठी केवळ सत्य हे जाणलं पाहजि . आणि ते जाणण्या साठी आपल्याला आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि. कारण आत्मा हा सर्वांमध्ये एक सारखा प्रतबिंबित आहे आणि तो सामूहिक चेतनेला आपल्यामध्ये जागृत करतो . ही सामूहिक चेतना , जेव्हा आपल्यामध्ये जागृत होते तेव्हा आपण जाणू शकतो की आपल्यामध्ये कोणते दोष आहेत आणि दुसऱ्यामध्ये कोणते दोष आहेत. जर आपण हे शकिलो की हे दोष आपण कसे काढून टाकायचे तर लगेच या सर्व दोषांपासून आपली मुक्ती होऊ शकते. महाराष्ट्र ही सनातंकी भूमि. इथे मोठमोठाले द्रष्टे आणि संत झाले आणि त्यांनी सुद्धा आत्मसाक्षात्काराबद्दल सांगितलेलं आहे. बाराव्या शतकामध्ये श्री ज्ञानेश्वर आपल्या ह्या महाराष्ट्रात जन्माला आले आणि त्यांनी एक फार मोठी गोष्ट केली. म्हणजे हे जे एक गुप्त ज्ञान, कुंडलिनीचं सगळ्यांना ज्ञात होतं ते फक्त सीमति होतं या नाथपंथीयांच्यामध्ये . आणि त्यात एक गुरुनी एकाच शिष्याला दीक्षा दिली पाहजि असा प्रतबिंध होता. ही परंपरा होती. ज्ञानेश्वरांनी आपले गुरु नवृत्तीनाथ यांना वनिती केली की कृपा करून हे गुप्त ज्ञान मला सांगण्याची आपण व्यवस्था करावी . नदिन एवढीतरी तुम्ही परवानगी द्यावी की मी नुसतं हे लहिन लोकांना सांगू शकेन . ह्या गोष्टीवर नवृत्तीनाथ राजी झाले. आणि आपली प्रथम अशी एक सामूहिक अ□अ□ (pause) सामूहिक तरहेनी ह्या गुप्त गोष्टींना जाणण्याची एक प्रथा नवीन प्रथा सुरू झाली. सहाव्या शतकात अ सहाव्या अध्यायात ज्ञानेश्वरीच्या , कुंडलिनी बद्दल त्यांनी वर्णन केलेलं आहे. पण धर्म मार्तंडानी मात्र सांगितलं की हा अध्याय नषिद्ध आहे कारण त्यांना त्यातलं काहीच गम्य नव्हतं. नषिद्ध म्हटल्या त्याच्या वरती पडदा पडला आणि कुंडलिनी बद्दल कोणी बोलायचं नाही असं ठरलं. अशा रीतीनी कुंडलिनीचं ज्ञान काही आहे कवि नाही ह्या बद्दल सुद्धा लोकांना काही माहिती नव्हतं . त्यानंतर कबीर, नानक आदी अनेक लोकांनी कुंडलिनीचं फार सुंदर वर्णन केलेलं आहे. आणि असं हळू हळू ते वर्णन होत गेलं . म्हणजे शब्दामध्येच सगळं वर्णन झालं . पण लोकांना ह्याला अनुभूती नाही आली. संतांचं जे महान कार्य झालंय ते हे की त्यांनी नेहमी अंधश्रद्धा, जात पात हे जे काही आपल्यामध्ये दोष आहेत सामाजिक , त्याच्यावरती फार मोठं अस्त्र उभारलंय. वशिष्ठः आपण म्हणु नुस्य सर्व सरस्वती ह्यांनी अंधश्रद्धेवरती इतकी भाष्य केलेली आहेत की आश्चर्य वाटतं की अजूनसुद्धा लोक त्या अंधश्रद्धेत का वाहत आहेत. त्यानंतर इतर कतितीतरी दासगणु कवि रामदासस्वामी , तुकाराम , नामदेव सर्वानीच ह्या ज्या आपल्यामध्ये कु कुरती आहेत , ज्या आपल्यामध्ये अशा अ□अ□ गोष्टी आहेत ज्याने मनुष्य परमेश्वर सोडून भलत्या मार्गाला जातो त्याचावर फार टीकास्त्र सोडलं. वशिष्ठः रामदास स्वामीनी तर भामट्या गुरूबद्दल फार टीका आणि फारच त्यांच्यावरती अ□अ□ लखिण लहिलिलं आहे. त्यांना काही शिष्या बविया येत नव्हत्या , तर काही आपल्या मनानी शिष्या मा करून त्यांनी अश्या लोकांना शिष्या दिल्या की हे लोकांना खोटं बोलून फसवतात , काहीतरी सांगतात आणि भोंदुगिरी करतात . पण त्यामुळे जो काही फरक झाला तो झालाच . पण वशिष्ठ करून आपल्यासाठी एक फार मोठं कार्य ते करून गेले. एकनाथ हे महारांच्या घरी जेवायला जात असतं म्हणून परत धर्म मार्तंडानी त्यांना त्रास दिला. ह्या लोकांना अंधश्रद्धे नीर निर्मूलन करण्याचा अधिकार होता कारण त्यांची डोळस श्रद्धा होती. त्यांना नीर क्पीर बविक होता . पण जो तो भामटा उठतो आणि म्हणतो मी अमुक करतो , तो म्हणतो मी अमीक करतो असं होऊ शकत नाही. आता आपल्या इथे दुम नघाली आहे की देव नाहचि आहे. अशी काहीतरी दुम काढून तुम्ही काहीही कार्य केलं तर ते तुमच्यावर उलटणार आहे. कारण दुम हे वास्तविकी खरं नसतं . त्यातली ही दुम काढली की देवाचं नाही. त्याला कारण मी असं पाहिलं की जे लोक दारू पतितात , घाण्याखंडे व्यवहार करतात, बायका ठेवतात, हे करतात, ते करतात आणि पैसे खातात, पैश्याच्या मागे आहेत. त्यांना असं म्हणावाचं लागतं की देव नाहीये . नाहीतर खरतर देवाच खरतर घरात जर देव ठेवला तर लोकं म्हणतील अहो तुम्ही तुमच्या घरात हे देव आहे तुम्ही असे कसे वागता ? म्हणुन देव नाहीये असं सांगायचं. पण हे अशास्त्रीय आहे. तुम्ही आधी शोधून पहा देव आहे कवि नाही. देव नाही असं तुम्ही म्हणू शकत नाही. फार तर फार असं म्हणू शकता की देव आहे कवि नाही हे आम्हाला माहिती नाही . पण अशा रीतीच्या न नवीन नवीन पद्धतीच्या दुम आपल्या ह्या महाराष्ट्रात संतांच्या या भुमीत नघित आहेत. आणि कुठे नाही . आणि कुठं असला प्रकार नाही. हे शहाणपण इथंच आहे. आणि बिहतेक हे लोक रिकामटेकडे आणि बुद्धीने फार नष्ट भ्रष्ट लोक आहेत. कारण माझा एका माणसाशी संबंध आला . तो माझ्याकडे आव्हाहन म्हणून आला होता आणि त्याला डोकंच नव्हतं मुळी . त्याला आध्यात्म माहिती नव्हता , शास्त्र माहिती नव्हतं . त्याला काही अ□अ□शास्त्रीय ज्ञान नव्हतं , मेडिकलच त्याला ज्ञान नव्हतं. मी मेडिकल स्वतः केलेलं आहे. एक अक्षर त्याला माहिती नव्हतं की मेडिसिनी तरी काय आहे . ह्याच्याशी बोलायचं तरी काय? आणि बाकीची जी मंडळी होती ती सुद्धा इतकी नमिन् अभ्यास केलेली आणि इतक्या नमिन्सतराची की वैचारिक त्यांची पातळीच इतकी कमी होती . त्यात तो गृहस्थ मेस्मेरझिम करत होता आणि मेस्मेरझिम करणं कति घातक आहे हे तुम्ही परदेशातील कोणत्याही अ□ मेडिकल ह्याला जर्नलला वाचलं तर होईल. पण हे

कूपमंडूक . हे कधी बाहेर गेलेलेच नाहीत . यांना काही माहितीच नाही . त्याच्यामध्ये कतिती प्रगल्भता आलेली आहे. आता सहजयोगाबद्दल पेपर इंटरनॅशन मॅगझीन मध्ये आला . इतकंच नव्हे पण आता कुंडलनीच्या वरती तीन डॉक्टरांना दलिलीला M.D. ची पदवी मळाली . म्हणजे त्यांना M.D. ची पदवी देणारे कतिती उच्च लोक असतील. सांगा मग . पण ह्या लोकांना एवढी अक्कल नाही समजायला की ज्यांना M.D. च्या पदव्या मळालेल्या आहेत त्या काही अश्याच मळाल्या असतील का? काहीतरी त्याच्यात असलं पाहजि ना? त्या श्वाय सात/साठ डॉक्टर दलिलीला अंजु लंडनला याच्या वर प्रयोग करत आहेत. म्हणजे काय सुरवातीपासनाच मी म्हणत असे की याची जास्त प्रसिद्धी करू नका . कारण आपल्याला काय लोकांचे रोग बरे करायचे नाहीत. कुंडलनी जागरणाने जर ते रोग बरे झाले तर झाले. पण काहीतरी अशी टुम काढायची की हे काहीतरी अंजु कुंडलनी म्हणजे काही नाहीच आहे. अहो पण करून तर बघा . आज आम्ही छपनून देशांमध्ये फिरतोय. त्या रशियाचे लोक जे लोक पराकोटीला सायन्सच्या गेलेले आहेत वजिज्ञानाच्या , ते सहजयोगात. दोनशे तथिले शास्त्रीय लोक . म्हणजे ज्यांना आपण म्हणू फार मोठे पोहोचलेले ज्यांनी स्फुटकि बनवला तो सुद्धा . हे सर्व लोक सहजयोगाला शरण आले. चारशे डॉक्टर रशियामध्ये आज सहजयोग करत आहेत. ते सगळे महामुर्ख आहेत आणि हे दोन चार आपली डोकी जी चाललेली आहेत आणि मुलांची इतकी दशाभूल करत आहेत. त्या मुलांना मेस्मेरझिम करून त्यांची वाट लावणार . अशे अनेक तऱ्हेचे प्रकार इथे सुरु आहेत आणि शेवटी आम्हाला दगड मारले या लोकांनी, म्हणजे यांना म्हणायचं तरी काय? अहो वादविवाद करण्यात ठीक आहे . काय पण यांच्याशी वाद तरी कशात घालायचा . ज्यांना त्यात ज्ञान सुद्धा नाही. बोलायचं तरी कशाचं. मुलांची नुसती दशाभूल करायची. त्यांना मेस्मेरझिम शक्तिवायचं आणि अश्या घाणेरड्या रस्त्यावर घालायचं की ते तथून परत येऊ शकत नाहीत. आता कतितीतरी अशे रोगी आपल्याकडे येतात , ज्यांना आम्ही मेस्मेरझिम मधून काढलेलं आहे. एक आमचे डॉक्टर आहेत ते सात अंजु सात हॉस्पिटलसचे मुख्य आहेत. आणि त्यांनी लंडनमध्ये कतितीतरी लोकांना मेस्मेरझिम मधून काढलंय . त्यांचे कतितीतरी पेपर्स छापलेयत . पण इथे कूपमंडूक बसलेत . त्यांना काय समजणार ? बाहेर काय चाललंय ? कुठल्या कुठे मेडिकल सायन्स पोहोचलंय आहे ? आणि उद्या व्यवस्थेतील कुंडलनी सुद्धा त्याच्यात येणारच. कारण जेव्हा सगळी कडे M.D. होतील तर कुंडलनीबद्दल जरूर छापलं जाईल . कारण प्रत्येक वेळेला नवीन नवीन शोध लागत आहेत. नवीन नवीन गोष्टी शोधण्यात येतायत . आता हा नवीन शोध आहे कुंडलनीचा . आणि तो सुद्धा मेडिकलला आला. पण मेडिकल मध्ये नाही म्हणून तो खोटा आहे असं कशावरून. आपण सगळं काही परदेशातूनच घेतलं पाहजि का ? आपलं काही नसलं पाहजि का? हा आपला वारसा आहे . हा महाराष्ट्राचा वारसा आहे . संतांनी घालून दलिला वारसा आहे. तर हे काही तरी लहानशे ज्ञान घेऊन आणि त्याच्या वरन अशा गोष्टी करणं म्हणजे फार चुकीची गोष्ट आहे. लोकांची दशाभूल करणं आणि त्यांना नश्वरतेत पोहोचवणं हे महापाप आहे. सहजयोगानी हजारो लोकांचं कल्याण झालेलं आहे. ते कशाने झालं. त्यांची स्वतःची शक्ती त्यांच्यात आहे कुंडलनीची . ती शक्ती जागृत होते. जागृत झाल्यावर ती वर येऊन इथून ब्रह्मरंध्र छेदते. आणि ब्रह्मरंध्र छेदल्यावर तुम्हाला स्वतःला कळतं की तुमच्या डोक्यातून अशी थंड थंड वार्याची अशी झळक येते. त्याच्या वरती आदर्शकराचार्यांनी लहिलिय सलीलम सलीलम . बायबल मध्ये त्याला "cool breeze of the holy ghost" म्हणतात . प्रत्येक धर्मात सांगितलेलं आहे की तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहजि. आणि तुम्ही जर वचिर केला की आज जर आम्हाला ही शक्ती जी चारीकडे वचिरणं करत आहे जी सगळे जिवित कार्य करते ती जर हाताला लागली तर आम्ही कतिती कार्य करू शकतो. आज आपण बघतो इतकी सुंदर फुलं इथे आहेत. ही फुलं एका बजिनी निर्माण झाली आहेत. एक लहानश्या बजिनी हे फुलं निर्माण झालेलं आहे. आणि कतितीतरी फुलं एका बीजानी नघितात. ती कशी ? ते कोण करतं ? कोणच्या ही माणसाची ठेवण कशी आहे ? त्याच्यामध्ये ऑटोनोंमस नर्व्हस सिस्टिम म्हणून एक संस्था आहे. ऑटो म्हणजे स्वयंचलित . हे स्वयंमः कोण आहे . ? स्वयंमः कोण चालवतंय ते ? हे जाणायला नको? गहनतून उतरून हे बघण्यासाठी आपल्याला आतून प्रवास करायला पाहजि. बाह्यतनं आपण कुठवर जाऊ शकतो. मी जर म्हटलं की आपण आत मध्ये लक्ष घेऊन जाऊ . आपण आतमध्ये लक्ष घेऊन जाऊ शकत नाही. म्हणून ही घटना होते. जेव्हा कुंडलनी जागृत होते तेव्हा आपलं लक्ष आत मध्ये खेचलं जातं. आणि त्यानंतर आपण आपली चक्र कुठे खराब आहेत काय आहेत ते बघतो दुसऱ्यांची चक्र बघतो आणि दुसऱ्यांना फायदा होतो आणि आपल्यालाही फायदा होतो. ह्यासाठी तुम्ही पैसे देऊ शकत नाही . कारण ही जिवित क्रिया आहे. ही पृथ्वी आहे. तच्चियामध्ये तुम्ही जर बी लावलं आणि त्याच्या जर सहजच बी उगवलं तर ह्या पृथ्वीतनं जे काही कार्य होत आहे त्याच्यासाठी तला आपण पैसे देतो , तला काही पैसे समजतात का? देवाला काही पैसे समजत नाही. हा तुमचा आपला व्यवहार आहे. परमेश्वराला पैशाशी काहीही संबंध ठेवायचा नाही. आता दुसरी गोष्ट जी आपल्या डोक्यात येते की आम्ही लोक इतके गरीब आहोत आणि आमच्या देशामध्ये अनेक तऱ्हेचे हाल आहेत. पण असं म्हणायचं की अमेरिकेत गरिबी नाही. तर जे अमेरिकेला गेलेले नाहीत त्यांनी अश्या काही गोष्टी पसरवलेल्या आहेत. तथि ही गरिबी आहे आणि भयंकर गरीबी आहे. पण जे दुसरे त्यांचे हाल आहेत. त्या वजिज्ञानाच्या मागे लागून कारण वजिज्ञान हे एकांगी आहे. त्याच्यामध्ये प्रेम नाही. त्याच्यामध्ये कला नाही. त्याच्यामध्ये संगीत नाही. त्याच्यामध्ये फक्त काहीतरी जे समोर आहे ते त्याचा त्याचं विश्लेषण करून ते काय आहे ते काढण आहे . त्यांनी पाहजि तर वस्तू तुम्हाला मळू शकतात. पण मानवाची जी दशा झालेली आहे त्या देशांमध्ये, ते इथे बसून आपल्याला कळणार नाही. त्या लोकांना 65 टक्के लोकांना अमेरिकेमध्ये घाण्यारडा रोग झालेला आहे. तर तऱ्हेचे घाण्यारडे रोग झालेले आहेत. आणि त्यात त्याचं नदिन लागत नाही .ते ठीकही होऊ शकत नाहीत. त्यात भर घालायला/काढायला आपल्या हृदिसुतानांतून इतके भामटे गेलेले आणि त्यांनी खूप पैसे बनवलेत . आता हा रजनीश. ह्याने इतके पैसे बनवले. पण त्याच्यावरच उलटलं सगळं नशीब. त्याने इतके इतके रोलसरॉयस वकित घेतले. रोलसरॉयचा आणि देवाचा काय <> हाया . आधी म्हणे मी भगवान. मग म्हणे मी हा मग तो मग तो आणि . आणि त्याच्या नादी लोक लागले आहेत काही. मला समजत नाही आपलं डोकं आहे की खोकं आहे . अहो जो मनुष्य स्वतःसाठी एवढ्या रोलसरॉयस वकित घेतो लोकांच्या कडनं पैसे लुटून , त्या माणसाची काय अक्कल असायला पाहजि. त्याच्या मागे लागायला. तुम्हाला फक्त पैसे हवे आहेत का? म्हणून तुम्ही त्याच्या मागे लागले आहेत का? पण पैशापायी लागलेले लोक आज कोणत्या रसातळाला गेलेले आहेत ते जरा बाहेर जाऊन बघतिलं पाहजि. त्यांची समाजव्यवस्था काय आहे ?मुलांना कुणाचाही आदर नाही. शक्तिपांचा आदर नाही. तुमच्या आई वडिलांचा आदर नाही. कतितीतरी आई वडील लंडनमध्येच म्हणतात की एका आठवड्यामध्ये (pause) एका आठवड्यात दोन मुलं आई वडील मारून टाकतात. हे स्टॅटिस्टिक्स आहे तथिलं . ऐकलं नसेल तुम्ही. कधी कानावर सुद्धा आमच्या आलं नाही ह्या गोष्टी . अशा गोष्टी तथि पहायला मळितात आणि इतका घाणेरडा प्रकार आहे. नैतिकता इतकी खालच्या दर्जाची आहे की मी आपल्याला ते सांगू शकत नाही. इतके ते हलकटपणाच्या गोष्टी आहेत की मी आपल्याला सांगू शकत नाही. इतका भयंकर प्रकार आहे. नैतिकतेच्या नावाने काहीही तथि नाही. आणि आपल्या देशामध्ये नैतिकता, सामाजिकता फार जबरदस्त आहे. अजूनही आपली कुटुंब व्यवस्था चांगली आहे. अजूनही इतकी वाईट स्थिती झालेली नाही. कारण आपल्याजवळ अध्यात्माचा पाया आहे. अध्यात्माचा पाया जो पर्यंत माणसात येणार नाही तो पर्यंत कोणतीही प्रगती सद्गतीला जाणारच नाही. आता एखाद्या माणसाला तुम्ही शंभर रुपये देऊन बघा. तो लगेच गुत्यावर

जाईल. पण तो तर आध्यात्मात बसलेला मनुष्य असला, ते करणार नाही. समजा तुकारामाला शंभर रुपये दलि तर तो ते घेणार नाही. ते सगळ्यांना वाटून टाकतील . ते संत साधू. त्यांचं आयुष्य बघा. कशे पवतिर . कति नरिमळ. त्यांनी कति समाजासाठी कष्ट घेतले आणि लोकांनी कति त्यांना त्रास दिला. ज्ञानेश्वरांच्याबद्दल सुद्धा लोक टीका करतात मला आश्चर्य वाटत की तेवीस वर्षांमध्ये जे काही लहिन गेले त्याच्यातल्या दोन ओळी तरी आज घेऊन दाखवा कोणीतरी. त्या सूक्ष्म अनुभवाच्या. आम्ही अनुभव आहोत. हे सहजयोगी अनुभवत आहेत.पण ते कुठे आहे. तेवीस वर्षांमध्ये अमृतानुभव सारखा ग्रंथ ज्या ज्ञानेश्वरांनी लिहिला, त्यांची महती सांगावी तेवढी थोडी आहे. तर अश्या संत साधूच्या ह्या महाराष्ट्रामध्ये आपण समजलं पाहजि की आपला हा वारसा आहे. आणि तो आध्यात्म मळिवल्या शिवाय, त्याचा पाया घातल्या शिवाय कोणतीही प्रगती हानिकारक आहे हे तुम्ही कोणत्याही देशात जाऊन बघा. आता रशियालाच बघा. रशियाने सांगितलं देव नाही, काही नाही, काही नाही. आज काय परिस्थितीला आले. शेवटी सहजयोग तथि धर्मासारखा पसरलेला आहे. त्याला मी म्हणत नाही की तुम्ही देवाला मानलं नाही तर हे नुकसान होतं. पण जीवन कसं शुष्क होऊन जातं. जस काही तुम्ही चपिडासारखं आपल्याला करून घेतलंय. संबंध त्यातला रसच नघिन गेला. तश्या शुष्क जीवनाला कंटाळूनच त्यांनी सहजयोगाला कवटाळून घेतलंय आहे आणि मला आश्चर्य वाटतं की त्या लोकांना इतकी आध्यात्मिक ओळख कुठून आली. नुसता माझा फोटो बघून ते येतात. नुसत्या माझ्या फोटोवर ते लोक येतात आणि एकेका प्रोग्रॅमला सोळा हजार, चौदा हजारच्या कमी लोक नाहीत. कारण त्या लोकांना हे कळलंय आहे की एकांगी वृत्तीने जे आम्ही पुढे गेलो, त्याच्या परिणामामुळे आम्हाला इतका त्रास झालाय. कारण त्यांच्या जीवनात आनंदच नाही मुळी. कोणचाच आनंद नाही. आता आपल्यामध्ये ही कुंडलिनीची जी शक्ती आहे, ती जर काय एकदा जागृत झाली, तर ती या सहा चक्रातून जाते. आता त्याला मेडिकलच सुद्धा अनुसंधान आहे. ह्या सहा चक्रांमधून जाताना ती आपल्या सहा चक्रांना प्लावित करते. ही चक्र जेव्हा अत्यंत आपण वापरतो त्यामुळे रोग तयार होतात. आता म्हणतात की भुतं नाहीत. भुतं म्हणजे अशी काय माणसं स्वरूप नसतात. पण सूक्ष्मात जे काही झालेलं आहे. जे काही आपल्या अ□अ सामुहिक सब अ□अ सामुहिक अ□अ चेतनेमध्ये झालेलं आहे ते सगळं आपल्या भूत काळामध्ये आहे. आणि हे डॉक्टर सुद्धा मानतात इथे की जेव्हा आपल्याला कॅन्सरचा रोग होतो तेव्हा protein 58 आणि protein 53 अशा दोन जिवित काहीतरी आ proteins आहेत की ज्या trigger करतात. ज्यांनी कॅन्सर सुरुवात होतो. असं म्हणतात. म्हणजे या कुठून आल्या. असं वचिरलं तर ते स्पष्टच सांगतात, इंग्लीश मध्ये सांगते की they are, they are existing in the area which was built in from our(pause) creation. म्हणजे आमच्या आमचं जेव्हा पासून सरजन (सृजन) झालं तेव्हा पासून ही आमच्यामध्ये व्यवस्था आहे. आणि जेव्हा त्यांचा अटॅक येतो तेव्हा कॅन्सर trigger होतो. असं डॉक्टरस म्हणतात. पण इथले डॉक्टरस अजून इतके मागासलेले आहेत. एक दोनच आहेत म्हणा त्याच्यात. ते इतके मागासलेले आहेत की त्यांना काही अकलच नाही. त्यांच्याशी बोलायचं तरी काय? त्यांना जर वचिरलं protein 53 तर ते काही माहीत नाही. कुठल्याकुठे science चाललेलं आहे आणि तुम्ही कुठे बसून science ची महती गातात . आणि जे तथि पोहोचलेय ते मानतात की आता आध्यात्म्या शिवाय आम्हाला मार्ग नाही. तर आम्हाला आध्यात्म द्या. आध्यात्माची आणि जोपर्यंत science ची तुम्ही कांग सांगड घालत नाही, सर्वंगीण उन्नती होणार नाही. फक्त एकांगी होईल. म्हणूनच सहजयोगात लोकांची सर्वांगीण उन्नती होते. आता आमच्या कडे अशे दोन तीन scientists आहेत की ज्यांना doctorate मळिली. अर्थात त्यांनी साय सहजयोगावरील प्रयोग नाही केले, पण त्यांनी जे प्रयोग केले त्याच्यामध्ये जी त्यांना अंतरदृष्टी मिळाली त्यामुळे त्यांना doctorate मिळाली. आणि ते म्हणतात ही स्पष्ट की अश्या मुळेच झालंय म्हणून. त्या शिवाय पुष्कळ सहजयोगामध्ये वैज्ञानिक दृष्टीने कार्य होतंय. पण मुख्य म्हणजे काय की आध्यात्म असायला पाहजि. जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते तेव्हा तुमच्या मेंदूमध्ये प्रकाश पडतो. थोडासाच तो मेंदू आपण वापरत असतो. आणि जेव्हा प्रगल्भता येते त्या मेंदूला, तेव्हा मनुष्याला इतकी सरजन शक्ती येते. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की.. आता हे मोठमोठाले जे आर्टिस्ट लोक आहेत वशिष्णु सेन खां म्हणा, अमजद अली खां म्हणा, हे सगळे मुसलमान लोक आहेत. पण ते सर्व म्हणतात की माताजी तुम्ही जेव्हा पासून आम्हाला सहजयोग दिला तेव्हा पासून आमचं इतकं कार्य वाढलंय. सगळे म्हणतात. उघड उघड , उघड सांगतात. सफाक हुसेन खां आहेत ते सांगतात सगळे सांगतात हे माताजी सहजयोगानीच आम्ही वाढलो. नाहीतर आम्ही इतके वाढलोच नसतो. ते मुसलमान लोक आहेत. तरी सुद्धा ते असं म्हणतात. तेव्हा तुम्हाला जर आपली स्वतःची प्रगती करून घ्यायची असली, जर तुम्हाला सर्वांगीण प्रगती करून घ्यायची असली तर आधी आपला आध्यात्म जमवून घ्या. आणि त्यासाठी कुंडलिनीच जागरण आवश्यक आहे. त्या शिवाय आम्ही काहीच करू शकत नाही. पण एखादा जर हटिलर येऊन म्हणेल की आम्ही आव्हाहन देतो दोन लाखांचं तुम्ही आमचं कुंडलिनी जागृत होऊ द्या. होऊच शकणार नाही. अश्या माणसांचं कसं होणार? दाऊ पतिता, वाईट कामं करतात. अश्या माणसाच जागरण होणं शक्य नाही. उगीचच त्याच्यात हात घालण्यात काय अर्थ आहे. की दडपशाहीने हटिलरशाहीने जर कोणी म्हणेल एखाद्या डॉक्टरला जाऊन की तू जर मला ठीक केलेस तर मी दोन लाख देईल, तू चालता हो बरं इथनं.(pasue) त्याला पाहजित जातीचं. येड्या गबाळ्याचे काम नव्हे. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. आणि त्यासाठी हे भक्तभावाने, सरळ मनाने . मग ते कति वदिवान असोत कवि अशक्षिपति असोत, शेतकरी असोत कवि एखादे officer असोत सगळ्यांनाच परमेश्वरानी आशीर्वाद दिलेला आहे आणि ती आपल्यामधली शक्ती आहे ती आपली स्वतःची शक्ती आहे. ती आपली आई आहे. ती हा पुनर्जन्म आपल्याला देते तोत आपण का घेऊ नये. जर मी म्हटलं उद्या की इथे एक हरि ठेवलेला आहे फुकट. तर सगळ्या जगातून लोक ते घ्यायला येतील. पण काही शहाणे असे ही असतील होय हे काहीतरी(pause). पण हरियाच्या बाबतीत कदाचित नाही सापडणार तसे लोक. पण स्वतःची शक्ती, स्वतःच शरीर स्वतःचाच मन बुद्धी आणि स्वतःचाच कार्य सगळं असताना मग अशा रीतीचं वेड घेऊन पेडगावला जायची काय गरज आहे. आपल्या बुद्धीला थोडातरी वचिर करून पाहायला पाहजि की आम्ही अंधश्रद्धेमध्ये कसे बुडत होतो. आता सहजयोगामध्ये जेवढे लोक आलेले आहेत ते मग रशियाचे असेनात का, इंग्लंडचे असेनात का. सगळीकडे अंधश्रद्धा आहे. कुठलेही असेनात का. हद्दिसतनातले असेनात का. सगळ्याची अंधश्रद्धा धुवून नघिली. कारण सत्यामध्ये उभे झाले ना?(pause). जस तुमच्या हातात एक साप आहे आणि आम्ही म्हटलं हा तुमच्या हातात साप आहे , तुम्ही सोडा. पण अंधार आहे. तुम्हाला दिसत नाही. डोळे बंद आहेत. तुम्ही म्हणाल नाही हा दोरखंडच आहे. पण जसेच तुमचे डोळे उघडतील तसाच तो साप दिसल आणि तुम्ही आपोआपच सोडून द्याल. मी काही कुणाला सांगत नाही हे करून नका ते करू नका. तसंच आहे. जेव्हा एकदम हातामध्ये केवळ सत्य आलं म्हणून (Not Audiable) आपले जे आले आहेत आज परदेशी पाहुणे यातले काही लोक व्यसनात इतक्या आधीन होते. तरहतरहेचे आज कालचे जे नवीन ड्रग वगैरे मळिले त्याच्यामध्ये इतके आधीन होते, सगळं सोडून एका दविसात उभे झाले कमळा सारखे. हे फार सुशिक्षित , फार मोठे वदियान लोक आहेत. पण यांची नम्रता बघा. ह्यांची गहनता बघा. की एकदा सत्य सापडलं त्याच्या मागे लागायचं. कारण आम्हाला काय करायचं. आम्हाला आमचं भलं करून घ्यायचंय. आमचं कल्याण करून घ्यायचं आहे. ह्याच्या मागे मागे. ते आता गाव गाव माझ्या बरोबर फिरतात. आपल्याला माहिती आहे की हे लोक सगळे फार ऐशोआरामात राहणारे लोक आहेत. पण इथे वाटेल त्या परिस्थितीत.. कधीही मला

म्हणत नाहीत की आम्हाला त्रास झाला. कधीही म्हणत नाहीत. हे खरे संत झाले. तसंच तुम्ही सुद्धा सहजयोगामध्ये हे प्राप्त करा. ही शक्ती स्वतःची तुमची आहे ती प्राप्त करा. पणजर तुम्ही इथे अश्या इच्छेने आला असाल, की अ□□□ हे काहीतरी खोटंच आहे. म्हणजे असं ठाम वचिर करून जे लोकं आले असतील, त्यांची कुंडलनी कधीही जागृत होणार नाही. कारण कुंडलनी ही तुमची आई आहे आणि अश्या लोकांना ती कधी मदत ही करणार नाही. मग आजारी झाले म्हणजे लोकं म्हणतात माताजी आता काहीतरी सांगा. भोंदू लोकांच्या कडे गेले मग म्हणतात काहीतरी सांगा. मी म्हणते आधीच का नाही आपण ठीक करून घ्यायचं. आधीच आपल्या मुलांना चांगल्या वळणावर आणा. आणि त्यांच्यामध्ये नैतिकता आता पासन भरायला पाहजि. आपल्या देशामध्ये फार मोठे, फार मोठा एक त्रास आहे, म्हणजे भ्रष्टाचार आहे. असा भ्रष्टाचार मी कधी ऐकला नव्हता. आम्ही आमचे साहेब कलेक्टर होते, त्या वेळेला कोणी असा वचिरही करू शकत नव्हता की कलेक्टर न किमशिनर न हि लोक भ्रष्टाचार... म्हणजे अशक्य गोष्ट. कानावर सुद्धा येत नसे. पण आम्ही पुण्याला आल्यावर सगळे सांगायला लागले, माताजी हा पैसा खातो, तो पैसा खातो. तो पैसा खातो. म्हटलं अरे, हे काय? आणि तुम्हाला भितात म्हणून पैसा ही खात नाहीत आणि काम ही करत नाहीत. अरे म्हटलं आहे पैसे खातात की काय? जेवतात बवितात की पैसेच खात बसतात. हा प्रकार आपल्या देशात एवढा वाढलेला आहे. त्या भ्रष्टाचाराच्या मागे लागायच्या ऐवजी काहीतरी मूर्खपणाचे धंदे केलेले आहेत. तो भ्रष्टाचाराचा आज जर संत असते तर त्यांनी हाणून काढलं असतं सगळं. आम्ही सगळीकडेच सांगत असतो, की कशाला हे करतात. ह्यानी आपल्या देशाची उन्नती होणार नाही. आपल्या मुलाबाळांचं काय होईल. पुढे त्यांचं शिक्षणाचं काय होईल? आज सगळीकडे इतका भ्रष्टाचार चाललेला आहे. तो तर पाहिला पाहजि. तकिडे कुणाचं ही लक्ष नाही. तकिडे कुणाचं लक्ष नाही. तो म्हणेल डोळे मटून वा. कोणी बोलायला तयार नाही. मला तर वाटतंय या देशामध्ये वशिषतः महाराष्ट्रात अत्यंत भ्रष्टाचार आहे. आणि लोक म्हणजे नुसते भयभीत आहेत. कोणी बोलायलाच तयार नाहीत. त्यांना माहिती आहे की हा मनुष्य भामटा आहे. पण बोलणार नाहीत हा भामटा आहे. काय दशा झाली आपली. आपण इतके मध्ये झालोत. तुम्ही एकदा सहजयोगात सगळे या. म्हणजे तुम्हाला हमिमत येईल. सांगायची की हा भामटा आहे. हा मला लुटून खातो. सहजयोगामध्ये आम्ही पाहिलं आहे की एकदा मनुष्य आला की त्याच्यात केवढं परिवर्तन होतं. इतका नरिभय होऊन जातो. खरसिताच उदाहरण घ्या. खरसिता पुढे एक वेश्या येऊन तनि आश्रय मागतिला. सगळे तलि दगड मारत होते. ती धावत धावत आली खरसितासमोर. म्हणे मला तू आश्रय दे. आता खरसिताचा आणि वैश्याचा काही संबंध नाही. पण तो एकदम उभा झाला सगळ्या समोर. म्हणाला तुमच्यातल्या ज्या माणसानी कोणताही पाप केलं नसेल त्यानी दगड मारावा. पण मला मारावा. सगळे आपले दगड खाली पडले. (pause) तर ह्या देशाची आपली जी मूलतः इतकी मौल्यवान अशी संपदा आहे तलि आपण जाणून घेतलं पाहजि. सारं जग आपल्याकडे बघत आहे. मी कुठेही गेले तरी म्हणतात की आम्हाला इंडियाला जायचं आहे. इथे इतकं अ\$अ\$ सुंदर आहे वातावरण. इथले लोक म्हणजे कति धार्मिक आहेत. आणि इथले लोकं म्हणजे कति पोहोचलेले आहेत. आता हे सगळे समजतात महाराष्ट्राचे सगळे लोक तुकारामच आहेत. आणि तुमच्याबद्दल फार त्यांना आदर वाटतो. कारण हे महाराष्ट्रात जन्माला आले कसे. काहीतरी पूर्वजन्मी आम्ही काही बहुपुण्य केल्याशिवाय हे लोक आले कसे महाराष्ट्रात ? नाहीतर आम्ही त्या रद्दी देशात आलो जन्माला आणि हे चांगले इथे जन्माला आले. त्यांना असं वाटतं वां वां. महाराष्ट्रीयन लोक म्हणजे काय? वां वां. आता काय सांगायचं त्यांना?. आपलीच मुलं. त्यांना काय सांगायचं तथिला प्रकार काय भयंकर आहे तो ? आणि कश्या परिस्थितीत आपण राहतो. पण यांना असं वाटतं. कारण महाराष्ट्र देश. ह्याच्या मध्ये कति चैतन्य आहे ते तुम्हाला दसित नाही. त्यांना दसितयं. त्याला बघून ते म्हणतात की ही हा देश म्हणजे काय? प्रत्येक वर्षी हे लोक येतात. आणि निविडक लोकं आम्ही बोलावतो. जास्त लोकं नकोत. कारण फार लोकांना घेतलं तर व्यवस्था होणार नाही. प्रत्येक वेळेला. त्यात त्यांचं आहे की ह्या वेळेला तुम्ही मला जाऊ द्या. तुम्ही मागच्या वेळेला गेले होते. अशी आपापसामध्ये सामोपचसर करून. आलंच पाहजि. आणि म्हणतात की आम्हाला गेलंच पाहजि माताजी महाराष्ट्रात. म्हटलं त्यांच्या मते तुम्ही सगळे पस्तीस कोटी देव इथे बसलेले आहात. आणि तुम्हाला वंदन केल्या शिवाय, मद्या मारल्या शिवाय त्यांचं काही भलं होणार नाही. अशी त्यांची कल्पना आहे. अर्थात मी काही त्या बद्दल जास्त बोलत नाही. एक काळ असा येईल तुम्ही व्हाल तसे. का नाही होणार? पण आधी स्वतःची (pause) पूर्ण परीक्षा करून घेतली पाहजि. आणि स्वतः बद्दल पूर्ण अभिमान वाटला पाहजि. इतकाच नव्हे पण आपण मानव जातीला आलो आहेत. आता आपल्याला अतमानव जातीला गेलं पाहजि. आणि त्याची जर व्यवस्था झालेली आहे. जी गोष्ट श्री ज्ञानेश्वरांनी आपल्या गुरुंकडून मागून घेतली, जे त्यांनी लहिलिय ते पसायदान आज आम्ही इथे उभं केलेलं आहे. ते इथे उभं करून ठेवलेलं आहे. त्याचा साक्षात कारायला कोणीतरी पाहजि होता. ते आम्ही केलेलं आहे. त्याला कारण असं की आम्ही जन्मलोच अशे. आणि पुष्कळ वचिर करून सगळ्यांच्या मध्ये काय दोष आहे? कोणत्या गोष्टीमुळे जागृती होते ते आम्ही शोधून काढलं. त्यामुळे आज सामूहिक जागृती झाली. आणि सामूहिक म्हणजे हजारो लोकांची जागृती झाली आहे. आणि जागृती झाल्यावर त्याच्यात तुम्ही कति रमता कति मुरता आणि तुमच्यात जी गहनता आहे तलि तुम्ही कधी पकडता? ह्याच्या वरती सहजयोगाची प्रगती अवलंबून आहे. (pause). या धकाधुकीच्या काळामध्ये हे कार्य फार जलद व्हायला पाहजि होतं. कारण जर तुम्ही हमिलयावर गेलात, आणि तिथे जाऊन तपश्चर्या केली, सगळं काही केलं, आणि गुरू कडून दंडके खाल्ले, त्याच्या नंतर कसतरी तो म्हणेल बरं मी एका चक्रापर्यंत चढवतो. मग दुसऱ्या चक्रावर चढवेलं. कवि कोणचीतरी अशी व्यवस्था शोधली पाहजि की ज्यानी कुंडलनी सटकन वर आली पाहजि आणि ती सामूहिकिते आली पाहजि. तो शोध फक्त तेवढा आम्ही लावला. बाकी सर्व कार्य संतांचं आहे. त्यांचा सगळा आशीर्वाद आहे. आणि मला पूर्ण आशा आहे की महाराष्ट्रातले लोक जागृत होतील. आपल्यातल्या ज्या अंधश्रद्धा आहेत, आता मी पुष्कळ लोकांना बघते की त्यांना कोणतातरी एक गुरू धरला. गुरूच्या मागे लागले. मग ते गुरू जशे नाचावतील तसे. पण पहिल्यांदा हे लक्षात ठेवलं, कोणीही मनुष्य तुमच्याकडून पैसे जर देवाच्या नावाने पैसे घेतो तर तो मनुष्य भोंदू आहे. त्याचा काहीही देवाशी संबंध असू शकत नाही. आणि जेव्हा आपल्या लक्षात येईल, की हे भोंदूगरीचे काम करणारे लोक आम्हाला कसे लुटत आहेत, तेव्हाच तुमचा अ अंधकार जाणार आहे. पण ते फक्त सहजयोगानंतर पघडते. आता आपल्याला एक उदारणार्थ सांगते, की आमच्याकडे ब्राह्मण होते, सहजयोगी. आणि त्यांनी पुष्कळ कार्य केलं. त्यांच्या वडलांनी. तर त्यांच्या वडलांचं श्र श्रद्धा होतं. तर त्यांनी ब्राह्मणांना श्रद्धाला बोलावलं. तर त्यांनी सांगितलं की बुवा मला काही फुरसत नाही. पण तसं काही नाही. पण अ अ\$ बरं होईल की तुम्ही शुक्रवारी श्रद्धा करा. आता ते ब्राह्मणचं होते. त्यांनी पंचाग उघडून बघितलं. तर तो दविस ठीक नव्हता. आणि ह्यांनी सांगितलं होतं की तुम्ही मंगळवारी या. ते म्हणाले नाही मंगळवार ठीक नाहीय, बरं नाहीय. त्या दविशी प्रदोष आहे. अमुक तमुक. काढून टाकलं. त्यांनी पंचाग काढलं. त्या दविशी प्रदोष बदिष नव्हता. शुक्रवारी होता सगळा प्रदोष वैगैरे. तर यानी आपलं स्वतःच मंगळवारी उरकून टाकलं श्रद्धा. तर ते शुक्रवारी पोहोचले तथि. तर त्यांनी सांगितलं मी करून टाकलं माझं श्रद्धा माझ्या वडलांचं. तर म्हणे असं कसं? मग काय? तुम्ही त्या दविशी प्रदोष होता म्हणे कोणाचं पंचाग आहे तुमचं. टळिक. बरं बघा. टळिकांच्या पंचागात दाखवलयं बघा. काय लहिलिय? चालते व्हा म्हणे इथून. त्यांना घरातनं काढून टाकलं. आई म्हणे अरे असं काय करतोस? कति जुने

आपले पुरोहित आहेत. काही नाही म्हणे. ह्यांनी आज पर्यंत आपल्याला असं खोटं बोलून बोलून नेहमी प्रदोषमध्येच केलं असेल. जाऊ देत. जा तू. आणि असं करून त्यांना काढून टाकलं. अशा रीतीने सहजयोगमध्ये आता पुष्कळ लोकांनी आपल्या मुलींची लग्न मुलांची लग्न दुसऱ्या जातीत केली. बहुतेक करतात. कति लोकांची त्यांनी आपल्याला ही माहिती आहे की श्रीरामपूर, संगमनेर इथून कतितीरी मुलींची लग्न बाहेर देशात झाली. एक ही पैशाचा हुंडा नाही, काही नाही. काही नाही. काही खर्च नाही. आणि व्यवस्थित आज आरामात सौख्यात आहेत. हे सगळ्यांना माहिती आहे. हे सगळं कार्य तसं जर मला म्हणायचं असतं की सहजयोगाश्रयाय करू शकले असते तर शक्यच नाही. कारण जागृतीमुळे मनुष्याला हे मळित. जेव्हा त्याच्या मध्ये प्रकाश येतो तेव्हा त्याला कळतं हे चूक आहे. जात पात ही चूक गोष्ट आहे. ह्याला काही अर्थ नाही. हा नुसता असाच काहीतीरी खोटा मथिया वाद आहे हे त्याच्या लक्षात येतं. आणि त्याच्या स्वतःच्या डोक्यात हे लक्षात येतं. ते काही जबरदस्तीनी, दडपशाही करून, कुणाला आव्हाहन देऊन होणार नाही. संतांचं कार्य एवढ्या साठीच. सगळे मान्य करतात. कारण त्यांची डोळस श्रद्धा होती आणि त्यांचं चरित्र होतं. चरित्र होतं. त्या चरित्राच्या दबावावरती ते हे सगळं म्हणत असतं आणि लोकांनी ती मान्यता केली. आणि त्याचा कति बरेच लोकांनी गुंडवला. तसंच गांधीजींच्या बदल मी म्हणू शकेन की त्यांनी सुद्धा फार कार्य केलेलं आहे या बाबतीत. आणि त्यांनाही लोकं एवढ्यासाठी मानत असतं कारण चरित्रावरून मनुष्य होते. चरित्र होतं त्यांचं. मी सुद्धा गांधीजींच्या बरोबर एक दविस राहिली आहे. फार चरित्रवान होते. तसंच शास्त्रीजी एक दुसरे. फार चरित्रवान होते. आणि त्यांच्या बरोबर माझे यजमान होते. त्यांचे मुख्य सचिव होते. आणि इतका तो मनुष्य बाणेदार तत्तिकाच तो मनुष्य जाणता म्हणतात तसं. आणि त्यांनी इतकं इमानदारीने आपला देश चालवला होता. त्याला कारण ते आत्मसाक्षात्कारी होते. जसे शिवाजी महाराज सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी होते. अशे अनेक लोक. अकबर हा सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी होता. कारण त्यांच्या चरित्रावरून, त्यांच्या वागण्यावरून, त्यांच्या वचारावरून त्यांच्या प्रगल्भतेमुळे आपण समजू शकतो हा मनुष्य कोणत्या लायकीचा आहे. त्या स्तंथीला आपण ही जाऊ शकतो. सहजयोगाने तुम्ही कुठल्या कुठे पोहोचू शकता. त्याचं काही सांगताच येत नाही. कुठे पोहोचाल, काय होईल तुमचं. मला कधी कधी आश्चर्य वाटतं. एक गृहस्थ माझ्या समोर आधी तबला वाजवत होते तर त्यांना वशिष्ठ येत नव्हतं म्हणा. त्याच्यानंतर आम्ही एका मोठ्या प्रोग्रॅम ला गेलो होतो. तर मला वाटलं की हा तोच गृहस्थ आहे की काय तबला वाजवतोय म्हणून. तर ते दुसरे बसलेले होते, म्हणे हा कसा असेल. म्हटलं तोच आहे. तबला तर त्याचा खडखड चाललाय त्याचा. तर म्हटलं बरं. आमची मी नेहमी फुलं पाठवत असते. त्यांना फुलं पाठवली. तर धावत आला तो माझ्या पायावर. माताजी म्हणे तुम्ही फुलं कशाला पाठवलीत. मीच आहे म्हणे तो. मीच आहे तो. म्हटलं असं. मला तर कळलं नाही. असं कसं. तर या सर्व ज्या कमिया झाल्या आहेत, ही जी वशिष्ठ शक्ती जी माणसाला आलेली आहे ही कुठून आली. ही तुमच्यातलीच आहे. ही तुमच्या मध्ये आहे. तुझं आहे तुझं पाशी. ते मळिलं पाहजि. आणि त्यासाठी फक्त इच्छा असायला पाहजि. शुद्ध इच्छा असायला पाहजि की आम्हाला की आम्हाला आत्मसाक्षात्कार पाहजि. ती जबरदस्ती नाही कुणी करू शकत. ते तुम्ही मागायला पाहजे की माताजी आम्हाला आत्मसाक्षात्कार हवा आहे. तेव्हाच हे घटित होईल. कारण आत्मसाक्षात्कारानंतर तुम्ही एकदम स्वतंत्र होता. एकदम. पुरणतः. कोणचीही तुमच्यावर सत्ता चालू शकत नाही. कोणचेही तुम्ही व्यसन घेऊ शकत नाही. व्यसनाच्या आधीन होऊ शकत नाही. कोणच्याही ही गोष्टीला तुम्ही बळी पडत नाही. आणि त्या स्वतंत्रतेला मळिवण्यासाठी ही जी आज तुमची स्वतंत्रता आहे ती मान्य केली पाहजि. ती झाल्या नंतर. हे आहे. चमत्कारपूर्ण आहे. पण मनुष्य हा सुद्धा चमत्कारपूर्ण आहे. त्याची आपल्याला आज कल्पना येणार नाही. जसं की मी पुष्कळांदा सांगते की जर तुम्ही टेलिविहीजन चा सेट एखाद्या रानावनातल्या लोकांना नेऊन दाखवला आणि सांगितलं की ह्याच्यामध्ये अ\$अ\$ ही फार सुंदर अज अशी व्यवस्था आहे. की तुम्ही त्याच्यामध्ये तरतरेचे फिलिम बघू शकतात. नंतर तुम्हाला गाणी ऐकायला येतील. ते म्हणतील हे काय आहे डबडं. याच्यात कसं शक्य आहे. तसं आपण आपल्याला डबडंच समजतो. पण जेव्हा त्याचा संबंध त्या वशिव्यापी शक्तीशी होतो, तेव्हा ते डबडं नसुन एक फार मोठी अलौकिक वस्तू आहे हे आपल्या लक्षात येतं. आणि तेव्हा आपण आपल्या गौरवला गाठतो. तेव्हा आपल्याला सांगायचं म्हणजे असं आहे, सहजयोगामध्ये आल्यानंतर जागृती फार सोपू आहे. वशिष्ठतः महाराष्ट्रात तर इतकी सोपू आहे. आज मी उशीर होण्याचं कारण असं की त्यांनी माझी मरिवणूक काढली. आणि चार पाच हजार माणसं. म्हणजे वाटलंच नव्हतं मला की इतके लोक येतील ते. आणि म्हणे आत्मसाक्षात्कार दिला. बसले. पाच मनिटांत सगळे पार. ही महाराष्ट्राची कमिया आहे. या भूमीची वशिष्ठता. आणि तुमची पुण्याई. आश्चर्याची गोष्ट आहे. अहो असं फोरन मध्ये नाही हा. माझे हात दुखात त्या लोकांच्या. अगदी. कारण हे बुद्धिवादी पहिल्यांदा. आणि यांनी गणपतीचा ग ह्यांना माहिती नाही. त्यामुळे फार त्रास आहे. पण तरी सुद्धा, एकदा जमले म्हणजे जमले. मग त्यांचं असं तसं चालत नाही. अगदी जमले म्हणजे काय? पक्के लोक आहेत. त्यांना जेवढं माहिती आहे तुमच्या गणपतीबद्दल तत्तिकं तुम्हालाही माहित नाही. आणि काय त्यांचं महात्म्य आहे. आता एखाद्या इंग्लिश माणसाला एक शब्द काय शक्तिवायचा मराठीतला तर अशक्य. जर काही म्हणायचं असलं तर त्यांना काहीतीरी इंग्लिशमध्ये सांगावं लागायचं. पण आता हे संस्कृत. आदर्शाकाराचार्यांचं संस्कृत जे आपण नाही म्हणू शकणार ते इतकं स्वच्छ, स्पष्ट आणि इतक्या घाईने अ\$ गतीने म्हणतात. आश्चर्य वाटतं की कसं सगळ्यांना आलं. त्याला कारण. कारण एकच आहे, की संस्कृत ही देवाची भाषा आहे. आणि ह्यांच्यात ते देव जागृत झालेत आहेत असं वाटतं मला. कारण संस्कृत तसंही आपल्या मुलांना कोणाला शक्तिवायला गेलं तर जमणार नाही त्यांना. तत्तिकंच नाही पण आता हे मराठी भाषा शक्तिवायत. आणि आपण पाहिलंच आहे की मराठी भाषेमध्ये कति शुद्ध हे उच्चारण करून बोलतात. आपण त्यांची गाणी म्हणू शकत नाहीत. पण ते आपली गाणी कति सुंदर बोलतात. त्याला फक्त हेच एकच म्हटलं पाहजि की ह्यांच्या ज्या गुप्त शक्ती होत्या त्या जागृत झाल्या. त्यामुळे हे इतकं कार्य करतात. अशारतीने अनेक प्रागणांमध्ये सहजयोगाचा प्रकाश दसितो. वशिष्ठतः आपल्या महाराष्ट्रात मध्ये शेतकी मध्ये पुष्कळ प्रयोग झालेले आहेत. आणि शेतकी मध्ये त्यांनी पाहिलं की कधी कधी ह्या चैतन्याने दहापट जास्त पकि येतं. आणि त्याबद्दल बराच (रोहापोह?? Inaudible) झाला. सगळी कडे कळवलं. पेपरात दिलं. गव्हरनमेंट ला सांगितलं. पण कोणाला त्याच्याबद्दल काही तदात नाही..असु देत. पण जे लोकं सहजयोगात येतात, त्यांच्या शेती जाऊन बघा. एकदम फरक आपल्याला कळेल. तरी हा सर्वांगीण दृष्टींनी इतकंच नव्हे पशुपालनात, प्रत्येक गोष्टीत इतका सहजयोगाचा आपल्याला लाभ झालेला आहे. तसेच आमच्या आता शाळा सुरू झालेल्या आहेत. शाळांमध्ये मुलांना घेऊन त्यांच्या मध्ये एक अद्वितीय तेज आलेलं आहे. अशारतीने अनेक कार्य आपल्या महाराष्ट्रात होत आहेत. आणि इथे कार्य एकदा संपून झालं म्हणजे आपल्याला कळेल की सहजयोगानी कति आपल्या महाराष्ट्राची उन्नती झालेली आहे. लोकांची कति उन्नती झालेली आहे. आता परवाच मला एक गृहस्थ भेटले, लहान मुलगाच होता म्हणा. तर म्हणे माताजी, मला सांगत होते म्हणे मला काही नोकरी नाही हे नाही. म्हटलं तुम्ही सहजयोगात या. सहजयोगात आले आणि लगेचच त्यांनी एक वॉशिंग प्रोजेक्ट काढला. आणि कतितीरी त्याच्यात कमवून राहिला. म्हणे असंच माझ्या डोक्यात आलं माताजी वॉशिंग प्रोजेक्ट काढायचा. तर वॉशिंग प्रोजेक्ट काढून बसले त्याच्यात पुढे. म्हणजे अशी अनेक उदाहरणे आहेत. इंडस्ट्रियलसिट आहेत, त्यांच्या कडे नेहमी स्ट्राइक्स होत असतं. ते सहजयोगात आले.

आल्यापासून त्यांची अशी भरमसाठ वाढ झालेली आहे, त्यांना समजत नाही त्याच .काही सांगतिलं तरी ते डोक्यात उतरत नाही. पण जर का आपण सहजागाव सहजयोगमध्ये तो तल्लखपणा घेतला .तर आता हे कसं . इतकं गुप्त ज्ञान , इतकं सूक्ष्म ज्ञान कसं या लोकांना कळलं?. कसं ह्यानी आपल्यामध्ये आत्मसात करून घेतलं?. त्यातल्यात्यात सगळी उन्नती होतेच. पण सगळ्यात मुख्य उन्नती होते आध्यात्मिक पण मुख्य उन्नती होते आध्यात्मिक. म्हणजे तुम्हाला शक्ती मिळते. तुम्ही लोकांना जागृती देऊ शकता. मी कोणाही गुरू कडे गेलेल्या माणसाला असंच वचिारते बाबा, तुला गुरूनी काय दिलं. मी तुझी आई आहे. तुझा आजारही बरा करू शकत नाही आणितुला काय शक्ती दिली. तर ती शक्ती आपल्यामध्ये असताना आपण तच्चा स्वीकार ही नाही करायचा आणा त्यात त्याची वाढ ही करून नाही घ्यायची हे शहाणपणाचं लक्षण नाही. आणित्सं जे लोक सांगतात ते फार मोठी चूक करतात. त्यांनी अश्या गोष्टी सांगण्यापेक्षा स्वतः येऊन बघावं. नम्रपणे. आणित्सवतः जागृती करून स्वतःचं भलं करून घ्यावं. पण आता त्यांना असं जर कळलं की जागृती घेतल्यानंतर तुम्ही दारूपळिच नाही तर येतील कशाला ते? कारण दारू ही त्यांची खरी आई आणित्धर्म. मग ते कशाला येणार? पण तरी सुद्धा आपण काही सांगतिलं नाही त्यांना आणित्महत्वं नाही तरी जर ते आले सहजच तर कदाचित . हा त्यांच्या वरती परणाम होईल की ते लगेचच सोडून दुसऱ्या दविशी मुक्त होतील. अशे ही काही लोक इथे आहेत. तेव्हा ही एवढी मोठी गोष्ट. मला स्वतःला आश्चर्य वाटतं. मला नव्हतं वाटलं की माझ्या हयातीत एवढं कार्य होईल. आणित्मी सुरवातीपासनाचं प्रसिद्धीला फार भीत असे. म्हणजे अ\$अ\$ इतपर्यंत की मी कधी माझा फोटो कोणाला द्यायचे नाही. कवि कोणाला छापयला द्यायचे नाही. हे ते . रोजचा वादविवाद चालायचा त्यांचा माझ्या वरनं. करता करता आता माझ्या लक्षात आलं की फोटोला बघून लोकांना वाटतं की काहीतरी आहे.तेव्हा पासनं मी माझा फोटो छापयला देऊ लागले. आणित्आता त्या नंतर मी बघते आहे लोकांमध्ये एक तऱ्हेची नवीन जागृती झाली आहे. आणित्लोक धर्माकडे जो खरा धर्म आहे तकिडे वळत चालले आहेत. पोटांमध्ये आपल्या तो धर्म असतो. तो एकदा जागृत झाला म्हणून कधी अधर्म करत नाहीत. तुम्ही हिंदू असा, मुसलमान असा, ख्रिश्चन असा वाटेल ते पापकर्म करू शकता. पण सहजयोगी करणार नाही. सहजयोगी कोणताही बेकायदेशीर काम करत नाही. कोणतंही पाप करून करत नाही. उलट तो अत्यंत कार्यक्षम असताना अत्यंत प्रचंड शक्तीनी व्याप्त असताना सुद्धा अत्यंत नम्र असतो. आणित्अत्यंत प्रेमळ असतो. ही अशी अभनिव शक्ती आपल्या मध्ये आहे . ती जागृत करून घ्यावी आणित्आपल्या व्यक्तिवाचा पूर्ण प्रकाश वाढवून घ्यावा. उगीचच कुणाच्या नादी लागून, कुणा गुरूच्या नादी लागून कोणा समितीच्या नादी लागून कुणा कशाच्या नादी लागून आपलं आयुष्य वाया घालवू नका .हे आयुष्य परमेश्वरानी फार मोठ्या मेहेनातीने बनवलेलं आहे. ते आपल्याला कळेल सहजयोग नंतर कति सुंदर व्यवस्था केलेली आहे. आणित्या सुंदर व्यवस्थेला आपण प्राप्त झालं पाहजि. आता शेवटलं जे एक आहे की साडेतीन फूट कवि चार फुटाची जी प्रगती झाली तेवढी फक्त झाली म्हणजे तुम्ही त्या दशेला पोहोचता जथि आपण म्हणतो की आनंदाच्या डोही. आता माझंच वय अडुसपुठ वयाचं आहे आपल्याला माहीत असेल. आणित्बहुतेक दोन तीन माझा प्रवास होतो. तो इथून अ\$अ\$ इंडिया मधे तरी कमी असतो. मी फॉरेन कंट्री मध्ये पाहिलं तर एक दविस मॅक्सिकोला , तर एकादविस जपानला अशी परिस्थिती असते. पण मला काही त्याचं वाटतच नाही. मला कधी काही वाटतच नाही की असं काही आहे कवि काय. कारण जथि आहेत तथि आहेत. मग कशाला वचिार करायचा प्रवास करतो वगैरे. काही वचिारच करत नाही मी त्याचा. आणित्चालूच आहे. रोजचं हे चालू आहे. सगळ्यांनी पाहिलं आहे. तेव्हा मी असं म्हणीन की ही सगळी जी शक्ती जेव्हा आपल्यात वाहते आहे तेव्हा आपल्याला काही करायचंच नाही. सगळं करणारा कर्ता सवर्ता तो असल्यावर आपल्याला काय करायचं आहे. आपण नुसतं आपलं मधे फरियचं आहे.आता हे आहे. ह्याला जर माहीत असतं की मी काहीतरी करतोय आहे. तर कदाचित वाया गेला असता. पण याला माहितीच नाही मी काही करतोय. चाललंय व्यवस्थिती. तसंच माणसांनी आपल्याबद्दल वचिार केला पाहजि. आणित्हे महत्त कार्य आहे. सगळ्या जगाचं लक्ष हदिस्थानाकडे आहे. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. वशिषतः महाराष्ट्राकडे. आणित्आपण त्यांना काय देणार. सायन्स तुम्ही काय देणार. सायन्स तुम्हाला येतंय कुठवर. मोठं मोठाले इथले सायंटसिट पाहलि. काय त्यांना येतंय. आपल्या कडे चांगले सायंटसिट होते ते गेले अमेरिकेला. इथे असेच बाजार भुंडगे आहेत बहुतेक. काय तुम्ही सायन्स मधलं तुम्ही देणार. एक तरी शोध लावला का तुम्ही? त्यांच्या पुढे तुम्ही काय बोलता? ते जे एवढे मोठं मोठाले सायंटसिट आहेत ते जेव्हा आध्यात्माच्या मागे लागले, तेव्हा आपण नको का लागायला? आणित्जो आपलं आहे ते सोडून दुसऱ्याचं धरायचंय. हे कुठलं शहाणपण आहे. तेव्हा आध्यात्मामध्ये प्रावणिय मिळवलं पाहजि. आध्यात्मामध्ये उतरलं पाहजि आणित्यात आपली सर्वांगीण उन्नती करून घेतली पाहजि. आध्यात्म हा वज्जिज्ञानापेक्षा फार उच्च आहे. इतकंच नाही पण सर्वांगीण आहे. प्रत्येक प्रागणांमध्ये त्याचा प्रकाश आहे. वज्जिज्ञान असो कवि सामाजिक कार्य असो, नंतर राजकरणी कार्य असो. कोणचं ही असो. सर्व कार्यांमध्ये त्याचा प्रकाश आहे. हे आपल्याला सांगतिलंच की गांधीजी हे आत्मसाक्षात्कारी होते. शास्त्रीजी हे आत्मसाक्षात्कारी होते. सर्वांनी वचिारलं की सगळ्यात चांगला कोण झालेला आहे इथे प्रायमनिसिट? तर शास्त्रीजींना सगळ्यात जास्त मार्क मिळाले. बाकीच्यांना त्यांच्या अर्धे सुद्धा नाही.तेव्हा हा फरक तुम्ही बघा. तसंच गोरबचेव्ह हा सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी आहे. आणित्आम्हाला मानतो सुद्धा. तो आत्मसाक्षात्कारी आहे. म्हणून त्याने जग बदलून टाकलंय. तो आम्हाला फार मानतो. त्याला मला मानायला काय झालं होतं. मी एक स्त्री आहे.मी हिंदुस्तनातली आहे. तो मला इतकं का मानतो? कारण तो आत्मसाक्षात्कारी आहे. नुसते आत्मसाक्षात्कारी मनुष्यच आत्मसाक्षात्काराला ओळखू शकतात. म्हणजे त्याचं उदाहरण असं की नामदेव एकदा गेला कुंभाराला पाहायला गेले.आणित्गेला कुंभाराला पाहताच नामदेव काय म्हणाले? हे शप्पी तो कुंभार. नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणशी. काय बोलणं आहे. आपण कोणावषियी असं बोलू शकू का? नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणशी. काय ते प्रेम आणित्काय ते उद्गार आहेत. हे प्रेम आणित्ही समज, हा आदर हा आत्मसाक्षात्कारानंतर येतो. आता गणपतीपुळ्याला जवळ जवळ तीन चार हजार माणसं येतात. पण मी कधी कोणाला भांडताना कोणाचा अनादर करताना कवि काहीही तसं पाहिलं नाही. मग आता हे सुद्धा मंडळी बघा.आजच मी ह्याच्यात चालले होते तर ते म्हणाले माताजी हे परदेशी लोक अहो ह्यांना काही राहिलं नाही स्वताःचं राहिले नाही असं दसितंय . नाहीतर हे लोक कोणाशी बोलायचे का पूर्वी . आता गळ्यात गळा घालून ,डोक्यावर टोप्या घालून आमच्या बरोबर कसे उडताहेत बघा. हे कधी झालं होतं का पूर्वी? हे रजनशिचे शप्पिय आले घाणेरडे आणित्इथे घाण सोडून गेले. ह्या सगळ्यांचे तो कोण आहे ही गुरू बाई आली आणित्कति प्रकाश करून गेलेली आहे. हे सगळे आपले शप्पिय आणतात आणित्किरतात काय?यांनी आपली संस्कृती घेतली. समजलं पाहजि. एवढी नम्रता आणित्एवढी समज ही आली कुठनं? त्यांच्यात कुंडलीनीच्या जागरणाने झालेली आहे.तेव्हा आपलं ते वाईट आणित्दुसऱ्यांचं चांगलं असं धरून चालू नये. आपलं जे चांगलं आहे ते शोधून काढलं पाहजि. कारण दुसऱ्याचं जे चांगलं आहे ते बघण्यात काहीच अर्थ नाही.कारण आपलं जे आहे तेच पाहिलं पाहजि. आपलंच आपण वाढवलं पाहजि.आणित्आपलं काय आहे तर हा आध्यात्म. हा संतांचा आशीर्वाद, त्यांची महानता, त्यांचे एवढा आदर्श आमच्या समोर आहे. हे लोक सर्व एवढं म्हणतात माताजी जर आमच्या इथे एवढे संत झाले असते तर आम्हीही झालो असतो महाराष्ट्रीयन लोकांसारखे. पण आमच्याकडे असे संत झाले नाहीत. आता हे कसं सांगायचं इथे संतांना छळून काढलंय आणित्आता मागे मागे लागेत हात धुवून.

कसं सांगायचं तरी लोकांना की काय काय मुखपणा केला आम्ही. आता येताना पालखी. जेवायला बसा. म्हटलं काय? पालखी घेऊन आलो. असं का? ज्ञानेश्वरांच्या पादुकांची पालखी. अहो ज्या ज्ञानेश्वरांच्या पायात वहाणा नव्हत्या, त्यांच्या पादुका ठेवून तुम्ही हे आपलं जेवणाची व्यवस्था करत फिरता?. काहीतरी वचिरा करा. काही त्याला अर्थ आहे का? नुसता वचिरा केला तरी नुसतं गहविरून येतं. अश्या त्या यातना त्यांनी सहन केल्या आणि आता त्यांच्या वहाणा घेऊन तुम्ही घरोघर जेवायला जाता. काय हे. कसं तुम्हांला जेवण तरी जातं. पालखीत घेऊन चाललेत. कोणीही उचलायची पालखी. चालले. काय हा प्रकार. असे अनेक प्रकार आपल्या देशात आहेत. ते मुसलमानांत नाही असं नाही. ख्रिश्चन मध्ये नाही असं नाही. मी सगळ्यांना ओळखते. आणि हद्दामध्ये नाही हे ही नाही. सगळ्यांमध्ये हा प्रकार आहे. तेव्हा या सर्वांचा एकच गुरुमंत्र म्हणजे आत्मसाक्षात्कार घेणे. त्या नंतर कोण हद्दि नकोण मुसलमान. सगळे विश्वधर्मी होतात. सगळे विश्वधर्मी होतात. आता पुष्कळ आमचे मुसलमान ही शिष्य आहेत. आणि पुष्कळ आमचे जु लोक सुद्धा आहेत. सर्व तरेचे लोक आहेत. पण सगळे विश्वधर्मीय आहेत. आणि ह्यांचा प्रेम बघण्यासारखं आहे. आता इथे जे लोक बसलेले आहेत हे सुद्धा काही ह्याच्यात सुद्धा काही मुसलमान लोक आहेत. तुम्हांला ओळखु सुद्धा पडणार नाही त्यांची. कोणत्या कोणत्या जातीचे आहेत. तुमच्यासारखे सगळे झालेले आहेत तेव्हा तुम्ही कृपाकरून स्वतःची कमित करून घ्या. आज मी इतकं लांब मी एवढ्या साठी बोलले कारण मला असं वाटतं की महाराष्ट्रात जागृती होते आहे. आज मी पाहून थक्क झाले दहा मनिटिंगमध्ये इतके लोकं पार झाले कशे? पण मग जमत नाहीत. जसं एखादं बीज रोपव आणि त्यातून अंकुर फुटल्यावर नष्ट ते व्हावं तसं आपल्याकडे होतंय. ते होऊ नये म्हणून एवढं मी आपल्याला सांगितलेलं आहे की आपली पूर्ण वाढ करून घ्या. त्यांतच आनंद आहे. त्यांतच सगळं काही आहे. आणि हे तुमच्या हातात आहे. फार सहज आहे. जे काही सत्य नाही त्या बदल जर कुणी सांगितलं की हे ठीक नाही तर ते सोडलं पाहजि. जे चुकीचं आहे ते सोडलं पाहजि आणि तुम्ही चैतन्यावर जाणू शकता. तुम्हाला कळू शकतं कोणच चुकीचं आहे आणि कोणच नाही. एखाद्याला कॅन्सर असता ते तुम्ही जाणू शकता. तुमचं काय चुकीचं आहे ते तुम्ही जाणू शकता. सत्य काय ते तुम्ही जाणू शकता. तसंच सत्य काय ते तुम्ही जाणू शकता. तेव्हा सत्य फक्त धरायचं आणि असत्य नको. ह्यालाच आम्ही म्हणू की सत्याचे खरे तुम्ही शोधक आहात. उगीच काहीतरी टूम काढून इकडे तिकडे आपलं आयुष्य घालवणारे लोक नाहीत. सत्याला शोधणारे त्याची गाठ धरणारे तुम्ही लोक आहात असे आम्ही मानू. सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद. (Shri Mataji doing Namaskar) ज्यांना जागृती नको असेल अश्या लोकांवर जबरदस्ती करता येत नाही. अशा लोकांनी कृपाकरून बाहेर जावं. ते बरं. पण ज्यांना खरोखर जागृती हवी असेल त्यांनी इथे बसावं आणि बिघ्याची भूमिका घेऊ नये. कारण हे संभावितपणाचं लक्षण नाही. जे लोक जागृतीला आले आहेत त्यांच्या मध्ये वातावरण शुद्ध असलं पाहजि. जर तुमच्या मनामध्ये शुद्धता नसली तर तुम्ही कृपाकरून बाहेर गेलेलं बरं. म्हणजे दुसऱ्यांना त्रास होणार नाही. इतका तरी संभावीतपणा असला पाहजि आणि जर तुमची जागृती झाली नाही समजा तर सहजयोगाला दोष देऊ नये कवि स्वतःलाही दोष देऊ नये पण असं समजावं की काहीतरी दोष आपल्या चक्रामध्ये राहिला असेल त्यामुळे जागृती झाली नाही. आम्ही आमची चक्र जी आहेत ती स्वच्छ करू. आता जागृतीसाठी आपल्याला तीन अटी. पहिली अट अशी की जे काही झालं गेलं गत आहे भूत आहे ते सोडून टाकायचं. भूतकाळातलं सगळं सोडून टाकायचं. बसिरून जायचं. त्याच्या बदल मी दोषी आहे मी पापी आहे अश्या ज्या कल्पना आहेत त्या नमिनत्वाला घालायच्या. त्या सगळ्या सोडून टाकायच्या. असं जे तुम्हाला सांगतात सुद्धा ते सुद्धा पापी लोक आहेत. तेच आहेत मुळी. तुम्हाला जर कोणी सांगितलं की तुम्ही इतके पैसे घाला म्हणजे आम्ही तुमचं हे बरं करून देतो, तर हे जाणलं पाहजि की हा मनुष्य स्वतः दुष्ट आहे. तेव्हा स्वतःला क्षमा केली पाहजि. जसं तुमचं काही चुकलेलं नाही मुळी. कारण मानावाचं चुकतं. परमेश्वरचं थोडी काही चुकतंय. तुम्ही काही परमेश्वर नाही. तेव्हा मानवचं चुकतंय. तेव्हा स्वतःबद्दल तुम्ही इतका वचिरा ठेवला पाहजि की आम्हाला परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचं आहे, तेव्हा आम्ही दोषी भाव घेऊन जाणार नाही. आमच्यात काही दोष नाही. तुम्ही आत्मा स्वरूप आहात. आत्म्याला काहीही दोष नसतात. म्हणून कृपा करून मी काहीही दोष केलेला नाही. मी दोषी नाही. असं मनात पूर्णपणे सांगितलं पाहजि. त्याच्यामुळे हे left च जे विशुद्धी चक्र आहे ते धरलं जातं. left च विशुद्धी चक्र धरलं म्हणजे angina सारखा रोग. इतकंच नव्हे तर बरेचशे spondylitis चे जे म्हणजे हाडांचं म्हणजे तुमच्या मणक्याच्या जो कधी कधी वाक वैगरे येऊन जातो कवि त्यांनी जे इकडे तिकडे सरकतात, त्यांनी जो त्रास होतो अशाच spondylitis चा सुद्धा त्रास होऊ शकतो. म्हणून मी दोषी आहे असं मनामध्ये नाही ठेवलं पाहजि. माझ्या lecture मध्ये जर मी काय म्हटलं असेल ज्याने तुम्हाला असं काय वाटतं की मी हा दोष केला तर ते सुद्धा तुम्ही कृपा करून बसिरून जा. मी आपलं सहजच म्हणून गेले पण तिकडे लक्ष नाही द्यायचं. मी जे सांगते ते मी दोषी नाही, हे मानलं पाहजि. दुसरी गोष्ट म्हणजे अशी की सगळ्यांना एक साथ एक साथ क्षमा करायची. म्हणजे आपण क्षमा करू अथवा न करू आपण काहीही करत नाही. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. पण आपण जर क्षमा नाही केली तर जे लोक आपल्याला त्रास देतात त्यांच्या हातात आपण खेळतो आणि आपल्याला त्रास होतो. आपला छळ होतो. म्हणून एक सारं म्हणजे असं की प्रत्येक माणसाचा वचिरा नाही करायचा. फक्त मी सगळ्यांना एक साथ क्षमा करून टाकली, असं मनात म्हणायचं. सगळ्यांना करून बघा, कति हलकं वाटेल तुम्हांला. तिसरी अट अशी आहे की जर तुम्हाला आतासाक्षात्काराची पूर्ण इच्छा असेल तर आपल्याला हमखास आत्मसाक्षात्कार प्राप्त होईलच. असा आत्मविश्वास बाळगायचा. तुम्ही काही केलं असेल, कुठेही गेला असाल कोणती धारणा असेल तुमची, काही हरकत नाही. पण आता या वेळेला जर तुम्ही अशी धारणा केली की मला आता आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि आणि होणारच आहे तर फार मोठं काम होणार आहे. आत्मविश्वासाने फार मोठं कार्य होणार आहे. यात तीन अटी आहेत. म्हणजे स्वतःकडे दृष्टी जी आहे ती एक प्रेमळ दृष्टी असायला पाहजि. स्वतःला धक्कारायचं नाही. स्वतःला असं समजायचं नाही की मी काहीतरी फार चुका केलेल्या आहेत. आणि ह्यांनी कुंडलनी फार सहज जागृत होईल. आणि आपल्या भावी पढीसाठी विशेषकरून हे फार मोठं कार्य होणार आहे. तेव्हा सगळ्यांनी दोन्ही हात माझ्या कडे अशे करायचे आहेत. कारण हे पाच सहा आणि सात चक्र आहेत. ही पाच सहा आणि सात ही चक्र आहेत. एवढं डॉक्टर मानतात की हे sympathetic nervous system चे ending आहेत असं मानतात. सात. दोन्ही हात माझ्याकडे असे करायचे. सरळ. थोडस वर. आणि सरळ बसायचं आरामात. जे लोक खुरचीवर बसलेले आहेत त्या लोकांनी पायातल्या वहाणा काढून जमनीवर अशे पाय वेगळे ठेवायचे आहेत. कारण ही पृथ्वी हे आपले पुष्कळसे ताप हरण करते म्हणून दोन्ही पाय असे वेगळे ठेवायचे आणि टोपी काढलेली बरी. कारण आईसमोर टोपी बीपी घालायला नको. . मी काही गुरू बरि नाही कवि मनिस्टर पण नाही. कृपा करून टोपी काढून घ्या. आणि हे ब्रह्मरंदर उघडायला पाहजि म्हणून टोपी काढून घ्या. Please take out caps please . सगळ्यांनी तुमच्यासाठी टोप्या घातल्या. Please take out your caps. हा. आता ह्या नंतर डोळे मटायचे आणि चित्ति इकडे ठेवायचं टाळू कडे. पण डोळे बळि वर फिरवायचे नाहीत. नुसतंच चित्ति टाळू कडे ठेवायचं. Please close your eyes. Put your attention to your Sahasrara. Please close your eyes. यांना आपली भाषा समजत नाही. पण हे म्हणतात माताजी तेच बरं कारण आम्ही तुमच्या भाषणामध्ये मंत्र वाटतात आम्हाला आणि आम्हाला फार शांती मिळते. तुम्ही भाषण दिलं आणि ते आम्हाला समजलं तर आम्ही वचिरा करत राहू. त्या

पेक्षा हे बरं आहे. ही स्तुति आहे त्यांची. उच्च स्थिती आहे. हं! [Shri Mataji blowing the Pranava from the Mike]. Please increase the volume. [Shri Mataji blowing the Pranava from the Mike]. आता हळू हळू डोळे उघडा. उजवा हात माझ्याकडे करा. आणमान खाली वाकून, आण डाव्या हातांनी या टाळू कडे, मान खाली वाकवून , डाव्या हातांनी बघा की डोक्यातून काही गरम कवि थंड असं नघातय का. हे तुम्हालाच सांगायचं आहे. तुम्हीच स्वतःच सर्टकिकिट द्यायचं आहे. मी तुम्हाला काही सांगणार नाही. तुम्ही बघा. लक्षपूर्वक. हात' अधांतरी ठेवायचा. वरती नाही. कोणा कोणाच्यातनं गरम येईल कोणाच्यातनं थंड येईल. पण थंड आलं पाहजि. गरमाच नंतर थंड होऊन जातं. म्हणून गरम आलं तरी चालेल. जर तुम्ही क्षमा नसेल केली तर गरम येणार. कवि तुमचे जर गुरू वगैरे ठीक नसेल तरी गरम येईल . हं!! आता डावा हात माझ्याकडे करायचा. Please put your left hand towards me. आणमान खाली वाकून बघायचं. उजव्या हातांनी परत बघायचं गार येतं की गरम येतं काहीतरी (inaudible) कोणा कोणाला फार वर पर्यंत येतं. प्रत्येकाची एक स्थिती असते. तेव्हा असं करायचं. (Pause) .हा आता उजवा हात. मान वाकवून परत डाव्या हाताने बघा. हम्म. आता दोन्ही हात. आकाशाकडे असे उचलून मान वर करायची आण एक प्रश्न विचारायचा. Please ask one question. श्री माताजी हे ब्रह्मचैतन्य आहे का? कवि श्रीमाताजी ही परमवश्वराची प्रेमशक्ती आहे का? असा प्रश्न ,कोणाचाही एक प्रश्न असा विचारा. Please ask a question, is this the cool breeze of the holy ghost. 3 times please. आता हात खालती आणा. दोन्ही हात माझ्याकडे करा. दोन्ही हात माझ्याकडे करा आण आता बघा. माझ्याकडे बघताना विचार थांबले आहेत की नाहीत. विचार थांबवता येतात. निर्वचिरिता. ही पहिली स्तुति आहे. निर्वचिरा समाधी. Please look at me without thinking. आता ज्या लोकांच्या हातातून कवि टाळतुन थंड कवि गरम अश्या लहरी आल्या असतील, अश्या सर्व लोकांनी दोन्ही हात वर करा. आता काय म्हणावं श्रीरामपूर खरचं श्रीरामपूर झालेलं दसितंय. wow. तुमच्याच कडून मला चैतन्य मिळून राहिलंय. वा. (Everyone clapping. Shri Mataji doing Namaskar to all Sahaja Yogis with delight). सर्व साधकांना नमस्कार की त्यांनी हे साधून घेतलं. आपणच आता साधू संत आहात. सगळ्यांना आमचा नमस्कार आण अनंत आश्चर्याद. ह्याच्यात सामूहिकिते उतरलं पाहजि. सामूहिकिते उतरल्या शिवाय आपण वृद्धगित होणार नाही. म्हणजे असं आहे, जर एखाद पान झाडापासून वेगळं झालं तर ते वादू शकत नाही. तसंच जर तुम्ही म्हणालात माताजी आम्ही घरी करतो, वगैरे. त्यांनी होत नाही. तुम्ही सामूहिकिते आलं पाहलि. तथिच वशिषतः महाराष्ट्रातले सहजयोगी कमी पडतात. ते सामूहिकिते मेहनत घेत नाहीत. म्हणून त्यांची प्रगती जशी व्हायला पाहलि तशी होत नाही. पण दिल्लीचे लोक त्या मानाने पुष्कळ बरे आहेत. आश्चर्याची गोष्ट आहे. दिल्ली. जथि राजकारण नुसतं नेहमी पकित आण निसतं. त्या ठिकाणी. आण दिल्लीच्या पलीकडे सुद्धा नोएडा वगैरे. तकिडे गाझियाबाद, लखनऊ, कानपुर इतके <inaudible> लोक तयार झालेत. कलकत्ता. तर आपण का होऊ नये? फक्त सामूहिकिते आलं पाहजि थोडा वेळ. आपल्या आत्मसाक्षात्कारासाठी आपण खर्ची घातला पाहजि. फक्त वेळ. दुसरं काही आपल्याला पैशे नाही द्यायचे. सगळं ज्ञान आपल्याला फुकट मिळणार आहे. हे सगळं मिळवून घ्यावं आण सगळ्यांनी याच्यात प्रावणिय मिळवावं पुढच्या वेळेला मी येईन तेव्हा इथेमोठमोठाले वृक्ष उभे झालेले मला दसिले पाहजित. त्याला वयाचं काही बंधन नाही. लहान मुलांपासून तर अगदी वयस्कर लोकांपर्यंत सगळ्यांना हे साध्य आहे. त्यामुळे सगळ्यांनी हे साध्य करून घ्यावं आण शक्ती मिळवून घ्यावी आण एका ज्योतिपासून अनेक ज्योती पेटवतात तथ्या आपण सर्वांनी ज्योती पेटवाव्यात. नम्रपणे हे सारं कार्य झालं पाहजि ही वनिती आहे. (1.09.18 onwards Bhajan , Sahaja Yogi dancing with Joy)

1990-1212, Puja

[View online.](#)

Devi Puja Date 12th December 1990: Place Shrirampur Puja Type मी यांना जे सांगत होते की आपण हे म्हणतो की परमेश्वर सर्व शक्तमिण हे. असं आपण म्हणतो म्हणजे आपल्याला माहिती आहे लहानपणा पासून. आपण त्याशी आपण भक्तीही करतो पूजाही करतो सगळं काही करतो . पण तो कति शक्तमिण हे त्याची झर आपल्याला यत्कचिन्तिही, यत्कचिन्तिही झर कल्पना आली तर आपल्याला कधी ही काही ही गोष्टीच भय वाटणार नाही . हे सारा वशिव तो एका बोटावर फरिवतो हे . असा सर्व शक्तमिण परमेश्वराचा साम्राज्यात आपण उतरल्या वर कोण आपल्याला त्रास देऊ शकणार हे. कोणाची अशी हमिमत हे जो आपल्याला त्रास देऊ शकतो. नुसते तुम्ही त्या माणसाला त्या जीवनाला कोणालाही तुम्ही बंधन द्या अगदी एक बंधनात तोच मनुष्य ठाकिणी नाही लागला तर तुम्ही मला कळवा की माताजी आम्ही बंधन दिलो. पण तुमचा मध्ये स्थयरं असायला पाहजि कारण झर मोडकं तोडकं झर यंत्र असलतर ते फरिवून काय कामाचं कविहा रडकं असेलतर त्याहून बत्तर. तर ते हमिमतवाला झर तुमचं यंत्र असेल पूरणपणे तर कोणाची हमिमत नाही तुमचा केसाला सुद्धा हात लावणाची. हे लक्ष्यात ठेवलं पाहजि. आपल्याला असं वाट ता के परमेश्वर म्हणजे कुठे तरी बसलेलं आहे तसं नाही. सहजयोगा मध्ये आता तो कृतयुगात उठरलेलं आहे कृतयुग म्हणजे ब्रह्मचैतन्य हे कार्यानवीत झालं आहे म्हणूनच आम्ही के कार्य एव्हडाच सहज करू शकतो. काल आपण पाहिलं की पांच मनिटात सगळे लोक पार झाले ज्यांनी कधी माझा नाव सुद्धा ऐकलं न्हवते ते. हे कस झालं. मळिवणुकी सहज सगळे लोक आले कुठे तरी आपले बसले आणसिगळेच सगळे पार झाले. हे कसा शक्य हे. पण पार झाल्यावरती त्याच्यात गेहणात उतरण्याची आपली क्षमता असायला पाहजि. तसेच आपला देशा मध्ये अतयंत कुसंस्कार आण आपण घाणझुण गेलो हे धर्माचा बाबतीत गुरूच्या बाबतीत इकडे तकिडे फार त्रास झालेले हे. तेव्हा आपलं यंत्र धुरसुथ करण्या साठी सर्व प्रथम आपण या सर्व गोष्टीकडे नजर केली पाहजि. आणजि सा ज्ञानेश्वरने म्हंटले आहे नरिजन पाहणे म्हणजे बघायचं फक्त साक्षी स्वरूप होऊन. हे सगळं बघायचं. असं का. हतिम्ही केलेही ते तुम्ही केलेही का . मग तुमचा लक्षात येईल क्या नसतावापूळबुआपणे आपण डोक्यात ठेवले आहे. तुम्ही करून बघा तुम्हाचा काय इच्छा असेल ना एकदा तुम्ही ते म्हटलं ते होणार. एक गृहस्थ शुक्ला म्हणून मद्रासला माझा जवळ आले वर्षभरच. जास्त नाही आणमिग ते मुंबईला आले. मोठा पथावर आहेत ते. त्यांना अशी तार आली की त्यांची आई फार आझारी आहे कॅन्सर नभारणार हे. तर ते लगेच आपल्या आई कडे रोहतक ला गेले. डॉक्टर नसांगलिते कीतीन दविसात हिबाई मारणार. तचि गल्लोपगि कॅन्सर झालेला आहे. आता काय करायचं हॉस्पिटल मध्ये काही करता येत नाही. तर घरी येऊन म्हणे माताजी मी फक्त तुमचा फोटो समोर बसून मी प्रार्थना केली माताजी माझा आईला बर करा. पण त्या माणसाची गेहराई काय. तीन दविसात मरणाची ऐवजी ती बाई एकदम खाडकन बरी झाली. तलि घेऊन ते मुंबईला आले. मुंबई ला तलि कॅन्सर हॉस्पिटल मध्ये दाखवलंतर म्हणे तलि कुटला कॅन्सर हे. तलि कॅन्सर नाही काय नाही. मग मी भेटले त्यांना. पण ती गेहराही तुमच्यात असला शवाय त्या गहाणतेत तुम्ही असल्या शवाय हे कार्य होणार नाही. झर अर्धवटपणा असला तर मग रामदास स्वामी ने सांगतिले आहे अल्पाधारष्टि पाय बर चला तुमचा झालं चला. बुद्धिचापरले धाकवण्याची गरज नाही. परमेश्वराचा आशीर्वाद असा फार मोठा आहे. पण तो देणाराही पाहजि आण घेणारेही पाहजि नुसतं देणारांनी काय होणार. तत्क्षण काम होता. तत्क्षण गोष्टी घडतात म्हणून आपल्याला माहिती आहे की माझा जवळ कोणी सेक्रेटरी नाही हे माझा काय अर्गनाइसेशन नाही हे मला काही कशाचं माहिती नाही हे. हे लोक पैशे काय घेतात त्याची व्यावास्ता काय मला काही माहिती नाही. पण सगळी काम होतंच हे. आण प्रत्येक जे गोष्ट होते त्या गोष्टीला एक नाटक समझलं पाहजि. त्या नाटकामध्ये काहीतरी बर नथितं. त्याच्यात काहीना काहीतरी फळ मळिणार हे. काही न काही कारणांनी ते का होते हे तुम्हाला नंतर लक्षात येईल. पण ध्यान धारणेनी समरपति होऊन जो पर्यंत तुम्ही आपल्या ते गहाणतेला शवित नाही कविहा त्याच्यात उतरत नाही तो पर्यंत आमचं म्हणजे बोलणं सुद्धा बोलांचीबाबत बोलाचीचकट. आणहि रकिमटेकडे डोक्याला नसते वचिर असतात ते सोडून नरिवचिरतित तुम्ही उतरता आलं पाहजि कारण आपले जे अध्यात्मकि प्रगती होते ती फक्त नरिवचिरतेतच होत. हे लक्षात टवेल पाहजि. वचिराचा पलीकडे गेल्या शवाय अध्यात्मा बसू शकत नाही. म्हणून ध्यानामध्ये जो पर्यंत नरिवचिरता येत नाही तो पर्यंत आम्हाला काही ध्यान झालेलं नाही जे लक्षात घेतला पाहजि आण त्या ध्याना मध्ये आपण प्रगती केली पाहजि मी अनेकदा सांगतिले आहे हि महाराष्ट्र हा अध्यात्माचा पाया आहे सर्व जगाचा वशिवाचा. आणसर्व जगाला अध्यात्मची पुरवणी या महाराष्ट्रातनं होणार हे. या लोकांना मी कति म्हंटलं की तकिडे जाऊया इकडे जाऊया तकिडे होईल व्यवस्था. नाही नाही म्हणे आम्हाला महाराष्ट्रातच जायचे. वशिषता या महाराष्ट्राची दुर्दशा दविसांनी दविस खराब होत चालली हे. मला त्याची लाज वाट ते. पण त्यांना महाराष्ट्राच्या आवडतं. आम्हाला महाराष्ट्रालाच जायचे. दुसरं कुटलास प्रोग्रॅम बनवत नाही. त्याला कारण यांना चैतन्य दसितय. माहिती आहे कुठे चैतन्य. आण आपल्याला अजून दसितच नाही. आपला सगळं वारसा असून आपण या इतक्या मोठ्या वशिवाचा कुंडलनि ज्या देशात आहेत अशा देशात आपलं जन्म झालेलंय हा महाराष्ट्र आपली सुद्धा आपल्याला जाणीव नाही मग परमेश्वराचा जाणीव काय होणार. मी काय उघचिंच सांगत नाही तुम्हाला आण महाराष्ट्राची जे संस्कृती आहे ते असे म्हणू शकता की भिडटजीलोकाने काही खराब केलं असेल आण धर्म अधर्म जाती पाती हे नंतर बनवल्या , या झरी मूर्खपणा झालेला असला तरी सुद्धा जे मूल्यता हा जे आपली संस्कृती आहे त्यातलेच जे वचिर आहे ते इच्छा सर्व जगाला बचावु शकता . या लोकांचा संस्कृती मध्ये नैतिक मूल्य नाहीत आण नैतिक मूल्ये झरही आपल्या नॉर्थ इंडिया मध्ये असली तरीही मुसलमानांचा मूर्खपणा मुले त्या लोकांची नैतिक मूल्य वेगळी आहेत (२९.५६). पण अजून महाराष्ट्रात मी म्हणून Shri शवाजी महाराजांना त्या बद्धल ध्यवाद दलि पाहजि . आण आता याचा पुढे तुम्ही सर्व झर लक्षात घेतलं की आमचा जवळ जी ही संपदा आहे तचि फायदा सर्व जगाला होणारे. तर आपली जबाबदारी कति मोठी हे . आपण कसे वागतो हे महत्वाचं नाही, आमचा आत मध्ये कति गहनता आली आहे आण आमची कुंडलनि कुठवर आली आहे तसेच आमचा मध्ये चैतन्य कति वहाहताय या वर अवलुम होणार . तशे मराठी लोक तोडे पट्टकलच आहे स्वाभावित , तोडे पट्टकळ असतात , काय हरकत नाही . बोलताना तोडा पट्टकळपणा असतो. अजीजी नसते तशी हिंदी भाषेत असेल आण पिरखळपणे बोलण्याची पण इथे व्यवस्था आहे आण लोक ते पसंद करतात. त्यात काय हरकत नाही. पण हरकत जी येते आपली ती इथे की आम्हाला जे साधू संताने एवढे मोठे सांगतिले आहे ते नजाणून घेता आम्ही सहजयोगात सुद्धा व्रत वैकल्य, उपाशी मरण , केस बाधरुन घेणं , काय काय प्रकार आहेत. याचा व्रत त्याचा व्रत म्हणजे पुष्कळ इथल्या पुरुषांचं असं म्हणणं आहे की आमचा बायका अजून तेच करतात. सोळा सोमवार कराची, आहो तुमचा आई ने केली आण त्यांचा आईने केली तर काय मळिवलं त्यांनी. हे कुणी सांगतिलं की तुम्ही उपाशी मारा आण पैशे आम्हाला ध्या हे

अशातला प्रकारलंत हे तो. आणउपवास करण्याचा इतकं शौक आहे महाराष्ट्रात तर देवाने सांगितलं बर तुम्हाला उपास करायचं ते असाच उपास करा चला. घ्या गरीबी कारण तुमचा शौकच आहे उपासचा तर मग ठीक. उपास करायला पाहजि ना मग मरा उपाशी. देवाने सांगितले बरं घ्या तुम्हाला उपाशूच पाहजि कशाला, आम्ही तुम्हाला देतंस नाही तर उपास होणारच, मग फारच पुण्य लाभेल नाही का. म्हणजे जे उपाशी पोटी हे त्यांना काहीतरी वशिष पुण्य लाभतं अशी झर तुमची कल्पना असेल, फार चुकीचं हे. जो पर्यंत मनुष्याचं लक्ष्मी तत्त्व जागृत होत नाही पूर्णपणे, कविहा तृप्त होत नाही, तो पर्यंत महालक्ष्मी तत्त्व जागृत होत नाही. ते म्हणजे काय. के ज्यांनी माणसाला असा वाटतं कपिडे काय ते बघतिले पाहजि. आणलक्ष्मी तत्त्वातला एक भाग हे पोट भर जेवणे. उपाशी मरणे नाही. म्हणजे हे जे अप्पायला उपासमारीचे डोळ्या लागलेलं ते कृपा करून तुम्हा बायकांनी वशिष करून संपवलं पाहजि. बर झर एकादा मुलगा आपला आईवर रुसला तो जेवत नाही. आईला झर त्रास ध्याच असलं तर उपाशी मरायचं. तेव्हा तुम्ही सहजयोगात कशे येणार, त्यात वाढणार कशे. परत पुरुषाचं असाहे क आमहाला तंबाखूची सवई हे आता काय करता माताजी आमहाला तंबाखूची सवई हे. तंबाखू शक्ती पुरुषांचा चालू शकत नाही तोंडाला कति घाण आली, दात पडले तुम्हाला कॅन्सर झरी झाला तरी ती तंबाखू काही सुटणार नाही, मरेचं तो, तो म्हणेल माझा, मेल्या बर माझा ऊंझळीत थोडी ठेवूनच द्या. नाही तर कुठे थोडीशी जाग बीग आली तर तेव्हा त्रास व्हायचं मला तंबाखू शक्तीय. आणलक्ष्मीण हे. पण ती सोडायची कशी, हे लोग जेव्हा एवढे घाणेरड्या वयसनातून सुटले तर तुम्ही का सोडू शकत नाही. इतर बाबतीत मात्र फार जबरदस्त होतो आपण, ज्ञात म्हंटली कविहा तलवार घेऊन उभे. पण बायकांवर ओरडायचं असलं तर वाह दूरूनच कळत आहे कोणी बोलतो मराठा तकिडे. पण जेव्हा तंबाखूची गोष्ट असली तर मग कलेक्टर साहेब असला तरी तो आपल्या छपराशीच थोड तंबाखू असली तर द्या इकडे. त्याला हकिाही आपली काय इज्जत है तीच लक्षात राहत नाही. हे तंबाखू म्हणजे आपल्यावरचा एक मोठा भारी श्राप हे. तर बायकांनी सुद्धा तो घाणेरडा प्रकार दातांनी लावायच आणपुरुषांनी हे तंबाखू खाणाईच प्रकार एकदम बंध केला पाहजि, कमतिकमी. दुसरा आपण आता वशिषधर्मी झालोत. आपल्या ज्ञात पात काही नाही. ज्ञात म्हंटल जे देवी ने म्हंटले किया देवी सर्व भूतेषु ज्ञाती रूपेण सौनस्थिता. सगळ्यांचा मध्ये जी त्यांची एक प्रवृत्ती है जे एंष्ट्रियूड है ती ज्ञात. नाहीतर एकदा ब्राम्हण जाऊन राज्य करतील आण मराठी जाऊन भांडी घासतील अशातली स्थिती आलेली है. कारण त्यांना जे त्यांची ज्ञाती आहे ते ओळख येते म्हणजे ब्राम्हण राज्य करतात ते खरं कृषत्रयि हे पण स्वतः ला ब्राम्हण म्हणतात. हा सगळा जो घोटाळा हे तो लक्षात तेव्हा तुमचा येईल जेव्हा तुम्ही ज्ञानाळ कितुम्ही वशिषधर्मी आहात. वशिषधर्मा मध्ये एकच ज्ञात है म्हणजे सहजयोगी. सहजयोग्यानी सहजयोगातच लग्न करायचं. पण अजुन हे महाराष्ट्रात पुष्कळशे लोक अशे आहेत जे सहजयोगात लग्न करत नाही बाहेर लग्न करतात. मग झाल्यावर माताजी फार त्रास देतात तो कशाचा, उड्याचा. कशाला केलं तुम्ही तकिडे लग्न, आम्ही सांगितले होते का (३६.५६) मग आणखि कशाचा, मारतात म्हणे. असं का. आणमारून त्यांना पटवलं घरी, मुलीना, तरी परत लग्न करायचं असलं तर ज्ञातीचच पाहजि. तुम्ही वशिषधर्मी झालात आणवशिषधर्मा मध्ये न्याय हे अन्याय नाही. कोणी कोणावरती अन्याय करायचं नाही हा वशिषधर्म आहे. सगळ्यांचा वरती प्रेम झालं पाहजि, सीला वैधव्य आलं तर ती एव्हडी दुखी होते आणपुरुषाला मात्र १३वा दविस असं कधी येतो असं वाट ते आण १४वा दविशी त्यांचा नमिर्तण ठरलं असतं लग्नाचं. त्यांना वैधव्य येत नाही. हे सगळं केलं कोणी, काय परमेश्वराने असं केलं असेल? सहजयोगात आपण वैधव्य मानत नाही आण कोणा ही बाई न डोक्याला झर असा वचिर ठेवला असं डोक्यात कमी वधिवा आहे तर ती सहजयोगिनी नाही. कपाळाला व्यवस्तीत कुंकू लावून यायला पाहजि. आम्ही वैधव्य मानत नाही. आणविधिवांचं वविह करणे हे आम्ही आमचा परम कर्तव्य आम्ही समझतो. नंतर झाली अंध श्रद्धा. आपलाच धर्मात अंध श्रद्धा असे पण खरिश्चन लोका मध्ये भयंकर अंध श्रद्धा आहे. आणमुसलमानात ला काही वचिरायलाच नको. धर्मान्धता त्याचा अगदी अवतार हे. पण ते समोर दसितात. हे खरिश्चन लोक दसिणार नाही, ते गुप्तपणा नयेतात. फारच गुप्तपणानी हे लोक धर्मांधा आहे. आपल्याला दसित नाही. आण आपण जे आपल्या भारतीय म्हणतो त्यांची जे काही धर्मान्धता जे परागकोटीचं आहे त्याला काही हिउत्तरच नाही माझा कडे पण सगळ्यात जास्त आपण झर दक्षिणेत गेलो तर दसिल किकाय प्रकार चाललं आहे तथि देवाचं नावांनी. अरे काय करता तुम्ही देवाचा नावा. कशाला हे डोंग करता. बाई चे केस कापायचे, तला म्हणायचं तू लोळलं घे संबन्ध एव्हडा आमचाच पाणी उतर चालायचं. बघवत नाही मला काय काय प्रकार देवाचा नावावर आपण केलेलैच. देवदासी घ्यायचा, तरुण मुलीना आणून ठेवायचं लग्न करून दह्याचं नाही त्यांना वापराईचं, अजून सर्राचालू हे तथि प्रकार, देवांचा नावावर गुरूचा नावावर ज्या माणसाला इतकी वशिष भावना आहे कविहा इतकी पैशाचं हाव है तो मनुष्य कशा तुमचा गुरु होऊशकतो. सहजयोगात येऊन सुद्धा काही लोक अशे आहेत क अजुन हिअशे बेकार लोकांचा माघे धावतात. आणत्याचे त्रास होतात मग आम्ही ते स्वच्छ करत बसायचं. परत गडबड झाली म्हणजे परत स्वच्छ होऊन घे. अता जन्म भर आमहाला हे धंधे लागलेलं. आपण वशिषधर्मी झालो, आपल्या यांनी पुष्कळ शकिलेलं पण यांचे आपण तोडासा शकियला पाहजि. यांची शसित आत्म्याधारकपणा आणसिगळं सोडून उभे झाले ते सहजयोगात, सगळं सोडून. मागल सगळं सोडलं त्यांनी आणसहजयोगात उभे झालेत. इथकत न्हवे पण सहजयोगाचा साठी जे काय आवश्यक असेल ते वाचन, इथे अशे लोक आहे जे कुराणा वरती, बायबल वर भाषे लहिल्येत. सहजयोगधून. त्यांची मला इतकी मदत हे जशी माझा सात आहे माझंच डोळे आहेत, अगदी माझच झालं सगळं काय त्यांचं. काय म्हंटल कविहाजर. हे कसा करायचं ते हाजर, ते म्हंटलं तर ते हाजर. कमालीचे लोक आहेत ते. बर यांना गणपतीचा ग ही माहिती नाही. तर हे कुठे तरी फार मोठे लोक त्यात देशात जन्माला आले किकाय, कविहा यांना हे कार्य असेल कित्या देशांचा उद्धार करायचा म्हणून त्या देशात जन्माला आलेत किकाय कविहा आपल्या देशातले काहिमानुभव तकिडे जन्माला आले किकाय, अशी मला शंका होते. फार वधिवानहेत फार शकिलेलेत फार मोठ्या त्याच्यात राहतात. यांचा तुम्ही घर जाऊन बघा, मोटोरही आहेत सगळे ऐषोआराम हे. इथे वाटते तथि झोपायला तय्यार हे. तेव्हा यांचा पासनं आपण शकियला पाहजि. त्यांनी आपला पासून पुष्कळ शकिलेले आहे ते दसितई मोर पण आपण त्यांचा पासनं काय शकिलेलंहोतं ते लक्षात घेतलं पाहजि. आता बघा तुम्हाला गर्मी होत होती तर थंड हवा आला. सगळी व्यवस्था आहे फक्त हे जाणलं पाहजि क आज कृतयुग सुरू झालेली आहे आणआपण सहजयोगी आहोत वशिष. तर सगळा मागचा गोष्टी वसिरून जायचा. ते सगळे कू-संस्कार हे आणआता जे सहजयोगाचे संस्कार हे, ते पांघरायची, त्यांनी सौंदर्य वाडेल अध्यात्माचं. अजून ७ पूजा आहेत माझा, प्रत्येक दुसरा दविशी पूजा हे. पूजेचा मला थोड त्रासच होतो कारण तुम्ही लोक ततिकं ओडून घेत नाही चैतन्य. तेव्हा आजचा पूजेला एवढे मी सांगितले ते लक्षात ठेवा सुरुवात आता आहे इतरहं कसिहजयोगी होण्या साठी जे काही भोजे आपण डोक्यावर घेतले ते सोडून टाकायचं. आपली मुलं बाळं वाघेरे सर्व काही देवांचा हवाली करायचं. सगळं काम सुंदर होणार. आणिया सगळ्या जे कल्पना आपल्या डोक्यात हे, कति वर्षा पासून लोक झगडत राहिले कजियला पाहजि पण जातच नाही. ते आता सहजयोगातला प्रकाश बण सदिध धून आपण सगळं वसिरलं पाहजि. आणजे या लोकांना आपला बद्धल वाटतं ते सदिध केलं पाहजि. वाटलं पाहजि त्यांना. त्यांना अजून माहितीच नाही क आपला दुसरा श्राप म्हणजे भाऊबंदकी. त्यांना भाषा समझत नाही, हे त्यांना माहितीच नाही क एक दुसरंच गळे घोटाळला

आपण फार उशार लोक आहोत. स्वतः ची प्रगती नाही झाली तरी चालेल पण दुसऱ्या पुढे गेला तर त्याला खेचून काढा. हे यांना माहिती नाही हा . त्यांना असा वाटतं की अगदी आपण संत साधू आहोत. फार चांगले लोक कधी आपापसात भांडण करत नाही. अशी यांना आपल्या बद्धल कल्पना. तर मी सांगायचं तरी त्यांना काय? पण सारखं आपापसा मध्ये खलबत हेच चालू केली की दुसऱ्याला कसा खेचून घ्यायचा. त्याचा काय फायदा होणार हे. हसिगळी घाण आहे राजकरणात राहू देत आपला सहजयोगात नकोत. नेहमी मी भाऊबंदकी बद्धल बोलत असते पण पुष्कळदा ही गोष्ट डोक्या वरून जाते लोकांना समझत नाही की आम्ही सहजयोगाचा शक्त्याच मळिवू शकत नाही झर आम्ही भाऊबंदकी केली तर. हे मी दक्षिण सांगते, नेहमी जे वेळात तुम्ही दुसऱ्याचा चर्चा करता तुम्ही असा वचार करा की मी त्यांचं जागेत असतं तर काय केलं असतं. मी असा नाही मी वचार करते . की मी असा झर म्हंटल तर की आम्ही कशाला मरायचे या लोका साठी , आम्हाला काय सहजयोगाची गरज आहे का? नाही मी असा वचार करते कशा लोकांची काय गरज हे , यांना काय पाहजि, यांना काय ध्याचे आहे मला . मला काय पाहजि तो कधी डोक्यात वचारत येत नाही मला. म्हणजे माझं डोकं वेगळं आहे मला वाटतं . की मला हे पाहजि की आज पर्यंत मी कधी माझा यजमानाला सुद्धा म्हंटल नाही की तुम्ही हे वस्तू आणून द्या ते सुद्धा अगदी म्हणतात की तुम्हा सारखी बायको मी पाहिलेली नाही. पण मला काही नकोच तुम्हाला काय पाहजि ते मी नेहमी वचार करते. तुम्ही ह्या परसुतथी वर कशा वाघाल हे मला समझत आण भूहणूनच मला तुमचा वर प्रेम हे. कशा परसुतथीत आणखीन काय करणार वर तो मानवच हे. तसंच तुम्ही सुद्धा वचार ठेवलं पाहजि एकदुसरा बद्धल. आण प्रेम वाढवला पाहजि. आपापसात प्रेम वाढवला पाहजि. तर या मंडळी ला बघा की देशातले वेगळे वेगळे आलेत आण तुमच्यावर त्यांचा की नसिमीम प्रेम हे. काल सगळे त्या खेड्यातला लोकांना कशे ते उंगल कपडे घातले होते, गळ्यात गळे घालून मटिया मारत बसले होते. त्यांना म्हंटले की तुम्ही जा तरी हतिथी मटिया मारत बसले सगळे. यांना एव्हडा प्रेमाचा समझते पण आपल्याला आपापसा येणार नाही तर काय होणार. मुलांना सुद्धा हे शक्ती घ्याची एक दुसरंच वर शेरगि झालं पाहजि. एक दुसरांना आपला प्रेम दिली पाहजि मुलांचा पासून. ही भाऊबंदकी सहजयोगांनी संपलीच पाहजि महाराष्ट्रात. आपण सर्व एक आहोत आण एकाएकीच आपण संतान आहोत . आण आई ला यांचा पलीकडे आणखीन काय पाहजि की माझा मुले सगळे सौख्य आण अनंतात नांदत हे . दुसरा काहीही नको . तर आपला सर्वाना माझा अनंत आशीर्वाद .

1990-1216, Public Program, Bhartatil Bhrashtachar

View [online](#).

Bhartatil Bhrashtachar 16th December 1990 Date: Place Wai Public Program Type त्या देशामध्ये कति हसिाचार वाढलेला आहे, ह्याची अगदी आपल्याला कल्पना नसेल. आता न्युयॉर्कला जायचं असलं तर तुम्ही हातात काही घालून जाऊ शकत नाही, गळ्यात मंगळसूतर घालून जाऊ शकत नाही. ते लपवून न्यावं लागतं. आपल्याला त्याची कल्पना नाही. इथे जे हद्दिस्थानी लोक आहेत ते अलपितच राहतात, नको रे बाबा! मला काही लोकांनी पत्र पाठवलं की, 'माताजी, तुम्ही हद्दिस्थानात जर चांगली शाळा काढली तर आम्ही आमच्या मुलांना तथि पाठवू.' काही लोक आपली मुलं इथे घेऊन येतात. कारण ती इतकी उद्धट झाली आहेत. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की इंग्लंडसारख्या शहरामध्ये, इंग्लंडसारख्या देशामध्ये फक्त लंडन या एकाच सटीममध्ये प्रत्येक आठवड्याला दोन मुलं आई-वडील मारून टाकतात. ही दशा तुम्हाला इथे आणायची आहे की का? सर्वांगीण प्रगतीसाठी पहिल्यांदा अध्यात्माचा पाया पाहजि. अध्यात्मात उतरले, तुम्ही जर एखाद्या दारूड्याला कवि कोणालाही शंभर रुपये दलि तर तो कुठे तरी वाया घालवणार. पण जर तुम्ही एखाद्या संताला पैसे दलि तर तो सत्कारणीच लागणार. तो सत्कर्मातच जाणार. आता जसे हे लोक आहेत, तर मी पैसे काढले, 'आम्ही एखाद्या शाळेला देणगी देऊ माताजी.' सत्कर्मासाठी. काही बाईट कर्मासाठी नाही. पण आपल्याकडे ते सत्कर्मसुद्धा कठीण झालेले आहे. आम्ही आमचे लंडनला घर वकिल्यावर वचिार केला की कोणत्यातरी संस्थेला पैसे द्यायचे, तर एक संस्था अशी मळिली नाही की जथि खोटेपणा नाही. सर्व संस्थांमध्ये खोटेपणा, म्हणजे करायचे तरी काय? मग आम्ही शेवटी एक वास्तू बांधली. म्हटलं कमीत कमी एक वास्तू तर बांधू देत. मग पुढचं काय ते बघता येईल. अशा रीतीची ही परस्थिती आपल्या देशात आलेली आहे आणि हा भ्रष्टाचार आणि आपल्या मुलांचं उद्या काय होणार आहे याचा वचिार करा. इतका भ्रष्टाचार कुठेही जगात नाही जतिका महाराष्ट्रात आहे, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. हद्दिस्थानातसुद्धा इतका भ्रष्टाचार नाही, इतका या महाराष्ट्रात आहे. मी कारण संबंध हद्दिस्थानात फिरलेली आहे. त्याच्याकडे लक्ष नाही आपले आणि अशी दूरम कुठेही नघिलेली नाही, ही नर्मूलनाची. नर्मूलन करण्याची लायकी असायला पाहजि. आता आमच्याकडे मानव म्हणून एक गृहस्थ आले. ते माझ्याकडे दोन लाख रुपये घेऊन आले. म्हटलं मी चार लाख रुपये देते पण दोन लाख देऊ नका. पण तुम्हाला नर्मूलन करण्याची लायकी नाही. लायकी असायला पाहजि. त्याच्यासाठी तुम्ही संत असायला पाहजि. नदिान तुम्ही संत असायला पाहजि. आता ही मंडळी जी बाहेरून आली, तुम्हाला काय वाटतं परदेशामध्ये अंधश्रद्धा नाही. भयंकर अंधश्रद्धा आहे. सगळे त्यातून नघून बाहेर पडले आणि आज इथे स्वच्छ होऊन आलेले आहेत. तुम्हाला जर अंधश्रद्धा घालवायची असली, तर तुम्हीसुद्धा आत्मसाक्षात्कार घ्या. आत्मसाक्षात्कार घेतल्याशिवाय तुमची अंधश्रद्धा जाणार नाही. जात, पात, धर्म, अधर्म ह्या सर्व गोष्टी टाळण्यासाठी आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहजि, असं सर्वांनी सांगतिलं आहे. पण एकनाथांना, ते महाराकडे जाऊन जेवले म्हणून लोकांनी त्रास दिला. 'काय दोंगी आहे.' त्याच्यानंतर तुकारामांना छळून छळून मारून टाकलं. आपल्याला सगळे माहितीच आहे, त्या ज्ञानदेवांची, पायात वहाणा नव्हत्या न त्यांच्या, पालखीत मरिवणूक काढली. आता आम्ही येतांना रस्त्यात आम्हाला आडवलं. म्हणे, 'माताजी, जेवायला या.' म्हटलं, 'कशाला?' म्हणे, 'आम्ही पालखी घेऊन आलो.' काय म्हणावं! ज्या माणसाच्या पायात वहाणा नव्हत्या. सगळ्या भावांना घेऊन, बघिलीला घेऊन अशा उन्हातान्हात फिरणारे ते. त्यांच्या आता कुठे तरी पादुका ठेवायच्या. त्यांच्या दमावर जेऊन बसायचे. ह्याला काय म्हणायचे! ते नाही बंद करता येणार तुम्हाला. पण पुष्कळसे असे आहेत ज्यांनी असे प्रकार केले. राहुरीला असे लोक होते जागृतीसाठी, सोडलं त्यांनी की काय मूर्खपणा आहे. असल्या तरहेचे भयंकर प्रकार आपल्या देशात आहेत. ते काढण्यासाठी जागृती शिवाय काहीही मार्ग नाही. आधी जागृती होऊ द्या. माझ्यावरूद्ध लोक कशासाठी उठले आहेत, हेच मला समजत नाही. मी एकही पैसा घेत नाही. देवकृपेने श्रीमंत घराण्यातली मी आहे. इतकंच नव्हे पण श्रीमंत घराण्यात माझं संबंध आयुष्य गेलं आहे. इतकंच नव्हे पण माझे यजमान फार मोठे आहेत. आपल्याला माहीत नाही, की इंग्लंडच्या राणीने त्यांना सर्वोच्च नाइटहड पदवी दिली. सर्वोच्च. अशी हद्दिस्थानात आजपर्यंत कोणाला मळिली नाही. आणि ३२ देशाने त्यांना सर्वोच्च अशी नाइटहड, उच्च पदव्या दिलेल्या आहेत. असे माझे यजमान आहेत. मला काय गरज आहे अशा प्रसिद्धीची आणि गिवात मळून भटकत फिरण्याची काय गरज आहे. तुम्ही लक्षात घ्या, की अशा तरहेने कोणालाही बदनाम करणे आणि अशा तरहेने कोणाचेही कार्य अडवून ठेवणे, जे की समाजकल्याणाचे कार्य आहे. त्यानेच कल्याण होणार आहे. आज हे जे लोक इथे आले आहेत, त्यात मोठमोठाले डॉक्टर्स आहेत. आर्कटिक्ट्स आहेत. फार मोठाले लोक आहेत. हे काही सर्वसाधारण लोक नाहीत. त्यांच्याशी बोलणार कोण? तर म्हणे एक एमबीबीएस झालेला. पण त्याच्याशी बोलणार तरी काय? त्याला पॅरासपिथॅटिक नव्हत्स ससिटिमच समजत नाही. त्याच्याशी मी बोलणार तरी काय? आणि म्हणे आमचं आवाहन घ्या. कसलं आवाहन! त्याला काही अर्थ आहे? आपली लायकी ओळखायला पाहजि. वज्जिानावर जर बोलायचं असलं तर एखादा वैज्जानकि मनुष्य पाहजि. इथे कति तरी ज्ञानी लोक आले आहेत. तीन लोकांना पीएचडीच्या डगिया मळिल्या आहेत, फ्रांसमध्ये, इंग्लंडमध्ये आणि तीन डॉक्टरांना एमडीच्या पदव्या मळिल्या आहेत, आपल्या दिलेली युनविर्सिटीच्या. ज्यांना ज्यांना एमडीच्या पदव्या मळिल्या ते कुठे पोहोचले असतील, तुम्ही सांगा बरं! त्यावर असं म्हणायचं, की ह्यांनी वैद्यक्य कवि मेडिकलच्या परमिणाशिवाय सगळे केलेलं आहे. आता काय म्हणावं! अहो, कोणाला एमडीची पदवी मळिल का? एवढी तरी अक्कल नाही त्यांना की एमडीची पदवी मळू शकते का कोणाला, मेडिकलच्या परमिणाशिवाय? तेव्हा लहान तोंडी मोठा घास घ्यायचा तरी कति? ते तरी समजलं पाहजि. पण संतांना आम्ही मानतो. कारण त्यांचं चरित्र बघा. त्यांची जी वागणूक आहे, तसे आहेत का कोणी आजकाल? दसितात का तुम्हाला कुठे? असे संत - साधू दसितात, जे 'जगाच्या कल्याणा, संतांच्या वभूती' असे दसितात का तुम्हाला कुठे? हे सगळे भामटे लोक आहेत आणि हा भामटेपणा करून तुमच्या मुलांची दशाभूल करतात. तेव्हा कृपा करून मुलांना ह्याच्यात घालू नका. दगड मारायला शकिततात, आरडा-ओरड करायला. अरे काय तुमच्या मुलांची ही लायकी आहे की नुसतं आरडा-ओरड करत फिरायचं! दिलीला अशा पुष्कळशा इन्स्टिट्युट आहेत, पुष्कळ अशा संस्था आहेत, तथि आरडा-ओरड करण्यासाठी खेडेगावातून लोक आणलेले आहेत. पण त्यांच्यात वेगळ्यावेगळ्या टोप्या, वेगवेगळ्या कार्डबोर्डवर लहिलिल्या अशा पुष्कळशा, प्रत्येक पाटीसाठी काय लहियचे ते त्याच्यात लहिलिले असते. त्यांच्याजवळ कार्डबोर्डचे मोठमोठाले तक्ते आहेत. ते सगळ्यांना दिलेले आहेत. शास्त्रीजीबरोबर माझे यजमान महासचिव होते आणि मुख्य सचिव होते. आणि शास्त्रीजी मला सांगायला आले, की आजकाल एक नवीन संस्था नघिली आहे. म्हटलं, 'कोणती?' तर म्हणे, की नारे लगाने वाली. म्हटलं, 'त्याच्यात काय असतं?' ते नेहमी कोणी आले की जाऊन भेटायचे त्यांना आणि मग हसत यायचे. म्हटलं, झालं काय? तर म्हणे, 'आज नारे लगानेवाली पार्टी आली आणि त्यांनी हातामध्ये तक्ते

धरले आहेत.' आणि त्या तक्त्यांमध्ये काय होतं ? तर म्हणे, की 'दूसऱ्याच पार्टीचं लहिलिलं. टोप्याही दुसऱ्याच पार्टीच्या. तर मी त्यांना सांगतिलं, की अरे हे तर तुम्ही सकाळी लावून आला होतात, तेच आज संध्याकाळी पार्टीचं कशाला घेऊन आलात? तुमची पार्टी तर दूसरी असं तुम्ही म्हणता.' म्हणजे त्यांना पैसे देतात. आज ह्या काम, उद्या त्या पार्टीचं काम, म्हणजे हा त्यांचा बझिनेस झाला आहे. तशी तुमची मुलं आरडाओरडा करण्यासाठी त्यांनी उभी केलेली आहेत. त्या मुलांची लायकी ती नाही. महाराष्ट्राच्या भूमीवर जन्मलेली ही मुलं आहेत. समजून घ्या.. आपल्या मुलांची अशी कवडी कमित करू नका. ह्या मुलांना साक्षात्कार देऊन, ही अभनिव, ही आपल्यामध्ये जी शक्ती आहे ती जागृत करा. ह्या सर्व शक्त्या आपल्यामध्ये आहेत. जी मुलं वर्गात फार ढ होती. राहरी शाळेमध्ये तुम्ही जाऊन वचिारलंत तर सगळी मुलं फर्स्ट क्लासमध्ये आहेत. आणखीन इतकेच नव्हे तर स्कॉलरशीपमध्ये सगळे पटाईत आहेत. कारण इथले प्रिन्सिपलचमुळी रयिलायझेशनला आले होते. त्यांनी रयिलायझेशन घेतलं होतं आणि सगळ्यांना त्यांनी आत्मसाक्षात्कार दिला. ही इतकी अभनिव एक क्रिया आहे. अर्थात मी असं म्हणेन , की पूर्वी संत - साधू सगळ्यांना देत असत. पण आजच्या ह्या कलियुगामध्ये एकच गोष्ट आम्ही केली, की जसं ज्ञानेश्वरांनी सामूहिकतेला हे उघडून सांगितलं आहे, तसं सगळ्यांना सामूहिकतेमध्ये जागृती देण्याचं कार्य आम्ही करतो. त्यात वाईट काय करतो आहे ? हे जगाच्या कल्याणासाठी आहे कवि नाही? कवि ह्या कार्याने कोणाचे वाईट होणार आहे? जोपर्यंत तुमच्यामध्ये अध्यात्माचा पाया येणार नाही, तुम्ही कोणतीही भौतिक प्रगती करून बघा, ती नाशवंतच होणार. नाशवंत होणार. कारण त्याला संतुलन राहणार नाही. दारू तरी पतिल, आता पतितच आहेत. सगळीकडे लोक दारू प्यायला लागले आहेत. महाराष्ट्रात, मी जन्मत दारू पाहिली नव्हती. मला माहिती नाही दारू काय असते ते. ह्या महाराष्ट्रात जो दसिला तो दारूच पति असतो. नाहीतर आणखीन सगळे धंदे सुरू झाले आहेत. आपल्या वारणा जल्ह्यात मी गेले होते. तथिले मुख्य ज्यांनी हे सगळं कार्य केलं, ते माझ्या पायावर येऊन रडले. मला म्हणाले, 'माताजी, कशाला मी ही भौतिक प्रगती केली असं झालं मला . मला फार वाईट वाटतं. मी एवढं उगीचच कार्य केलं.' 'अहो,' म्हटलं 'असं काय करता ?' 'अहो, मी गांधीवादी आणि हे कार्य मूर्ख लोकां मी तयार केले आहेत.' म्हटलं, 'झालंय काय?' 'अहो दारू काय पतित. बायका ठेवल्या आहेत. मुलांना घरातून काढून टाकलं आहे. सगळा स्वैराचार चालू आहे. आणि मला तर असं झालंय की कधी मी मरतो आणि कधी नाही.' इतके माझ्या पायावर येऊन रडले ते आणि त्यांनी सांगितलं, 'ही भौतिक प्रगती आहे.' आणि भौतिक प्रगतीपासून जे त्रास आहेत ते सांभाळण्यासाठी आधी अध्यात्माचा पाया ठीक करा. नशीबाने सहजयोग आज उदभवला आहे. त्याने सगळ्यांची जागृती होऊ शकते. कुंडलिनी जागृती होऊ शकते. आणि तुमच्यामध्ये जी अंधश्रद्धा आहे ती समूळ नष्ट होऊ शकते. आम्ही जात-पात मानत नाही. आम्ही वशिवधर्म मानतो. हुंडा, हे, ते , असे लग्नातले सगळे घाणेरडे प्रकार. आमच्याकडे ७५ लग्न मागच्यावेळेला झाली, पण एवढेसुद्धा भांडण झालं नाही. परवा एक बाई मला भेटायला आली. त्यांचं डोकं फरिलं होतं . 'अहो, झालं काय ?' 'अहो, एका लग्नाला जाऊन आले.' 'झालं काय?' 'अहो, तथि रूसवा - रूसवी, फुगवा-फुगवी, हे, ते.' 'अहो,' म्हटलं, 'आमची ७५ लग्न होतात काही भांडण नाही.' इंटरनॅशनल मॅरिज होतात. अशा बायका ज्यांना नवऱ्याने टाकलं आहे, ज्यांच्याजवळ पैसा नाही, अशासुद्धा बायकांची लग्न होतात. वधवांचे ववाह होतात. हे समाजकार्य आहे. त्याश्रवाय तुमचे जे कृषीवभाग आहेत, त्याच्यासाठी सुद्धा पुष्कळ आम्ही प्रयोग केलेले आहेत. इथे एक फार मोठे डॉक्टर आलेले आहेत. ते सुद्धा बसलेले आहेत. आता अशा लोकांवर तुम्ही दगड फेकता म्हणजे काय म्हणायचं. त्यांनी जाऊन आपल्या देशात काय सांगितलं असेल. सीबीआय सुद्धा तुमच्या या अंधश्रद्धेच्या मागे लागलेले आहे. असं बाहेरच्या लोकांना त्रास देण्याचं काय कारण होतं. अशी कोणती अंधश्रद्धा हे करीत होते. ह्यांचं आयुष्य बदललं म्हणून हे आले सहजयोगामध्ये. ह्यांचं परिवर्तन झालं म्हणून आलेत. अध्यात्माश्रवाय जे एकांगी जीवन होतं म्हणून हे सहजयोगात आले. आम्ही काही पैसे घेत नाही कवि काही करीत नाही. तेव्हा तथून इथे, महाराष्ट्रात हे का आले? कारण त्यांचं असं मत आहे, की महाराष्ट्रात इतकं चैतन्य आहे. आहेच. कबूल आहे. कारण संत आहेत इथे. अहो, त्या रामाला सुद्धा पायाच्या वहाणा काढून यावे लागले. इतका महाराष्ट्र पवित्र आहे आपला. आणि ह्या महाराष्ट्रात ही घाणेरड्या गोष्टीची अशी दूम काढून, दुसरं म्हणजे भाऊबंदकी ! भयंकर, त्याच्यावरच हे लोक काम करतात. कुठेही सहजयोग झाला की पहिल्यांदा भाऊबंदकी करायची. आपापसात भांडण लावून द्यायची. हे काय? हे नरिमूलनाचं कार्य आहे ? तेव्हा ही कुंडलिनी तुमच्यामध्ये आहे. मी म्हणते आहे. बरं! मग, शास्त्रीय दृष्ट्या तुम्ही बघतिलं पाहजि, डोळे उघडे ठेवले पाहजि. डोकं नीट ठेवलं पाहजि. ही आहे कवि नाही! ती जागृत होते कवि नाही! त्याचा आपल्याला लाभ होतो की नाही. ते सोडून उगीचच नाही म्हणून तुम्ही भांडायचं, देव नाही. कशावरून ? कशावरून देव नाही? हे कति अशास्त्रीय आहे. देव नाही असं म्हणतात. जोपर्यंत तुम्ही त्याचा पत्ता नाही लावला तोपर्यंत असं म्हणायचं की आहे कवि नाही आम्हाला माहीत नाही. ही शास्त्रीय दृष्टी झाली. शास्त्रीय दृष्टी म्हणजे हे नाहीच असं धरून चाललं तर तो मनुष्य अगदी अत्यंत अशास्त्रीय आहे. म्हणूनच परदेशामध्ये कार्य फार होत आहे. आणि कुठेही गव्हर्नमेंटने आम्हाला पुष्कळ मदत केलेली आहे. कॅनडा गव्हर्नमेंटने फार मदत केलेली आहे. ऑस्ट्रेलियाच्या गव्हर्नमेंटने मदत केलेली आहे. त्याश्रवाय अमेरिकेमध्ये वशिष्ठ नरिमल धर्म हा रजिस्टर झाला आहे. इथे जातीयता आहे. जातीयतेवर सगळे इलेक्शन होणार तुमचे. काहीतरी आपल्या देशामध्ये कुजलेले आहे. इतकं संतांनी कार्य केलं ते सगळं वाया जाणार आहे. मी सगळीकडे बघते. त्यांच्या लहिलिल्या गोष्टी. फार आनंद होतो. पण त्या मुलांना वाटत असेल हे काय उगीचच इथे लहिलिलं 'मनुष्य ही कर्तृत्वाची लहान मूर्ती.' हे बनवायला पाहजि तुम्ही. नुसतं भाषण देऊन नाही चालत. आहे, ही कर्तृत्वाची मूर्ती आहे, पण त्याच्यासाठी काहीतरी करावं लागतं. ते जसं, हे एक आयुध आहे. पण जोपर्यंत ह्या इन्स्ट्रुमेंटचं कनेक्शन मेनशी होत नाही, ह्याला काही अर्थ नाही. तसेच आपला सुद्धा त्या परम चैतन्याशी जर संबंध आला नाही, तर आपल्याला काही अर्थ नाही. आपण असेच इकडे तिकडे डुलत राहणार. जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते तेव्हा वशिष्ठ सहा चक्रांतून नघिते. सहा चक्रांतून नघून चहूकडे हे जे चैतन्य पसरलेले आहे, जी चैतन्य सृष्टी आहे, जनि हे सर्व जीवंत कार्य होतं , आपल्या पॅरासमिपरथॅटिक नव्वहस ससिटीमला ही शक्ती चालवते, ती आपल्या हाती लागते. म्हणजे आपल्याला थंड थंड असं हातामध्ये वाटू लागतं. त्याच्याबद्दल कति लोकांनी सांगितलं आहे, थंड थंड लहरी येतात. वशिष्ठः आदी शंकराचार्यांनी एवढं वर्णन केलेले आहे आणि त्यांनी सांगितलं आहे, 'सललं, सललं'. पण त्यांच्याशी सुद्धा वादाला एक शर्मा म्हणून आला. शेवटी ते कंटाळले. त्यांनी सांगितलं की सगळं हे कार्य आईचं आहे. आईचं वर्णन त्यांनी सौंदर्य लहरीमध्ये करून टाकलं. म्हणजे तेव्हापासून हा मूर्खपणा चालू आहे. पण आता हा मूर्खपणा थांबवूया. कारण आता या परमेश्वराला सिद्ध करण्याची, तसंच त्या परम चैतन्याला सिद्ध करण्याची शक्ती आलेली आहे या जगात आणि आता कलियुग जाऊन कृतयुग सुरू झालेले आहे. कलियुग संपलं. कृतयुगामध्ये हे ब्रह्मचैतन्यच कार्यान्वति झालं आहे. म्हणून ह्यांचं एवढं कार्य होतं. पण हे लोक रजनीशचे शिष्य. मी गुजरात समाचारमध्ये वाचलं. त्यांनी माझ्याबद्दल असं लहिलं होतं की, 'आम्ही माताजींना, अंगापुरला त्या नरिमूलन समितीच्या द्वारे एक फटका दिला. आणि आता जर दुसरा फटका आला तर तुम्ही आश्चर्य करू नये.' त्या फटकाच्या आधीच रजनीशची फटकावली. त्यांच्या आश्रमातून एका माणसाने हे छापले आहे. ह्या लायकीचे आहात का तुम्ही? तो रजनीश कति घाणेरडा मनुष्य होता त्याच्याबद्दल सांगायला नको.

सर्व देशातून त्याला हाकलून लावलं. ते आपल्या डोक्यावर येऊन बसलेत आणि ह्यांचे ते गुरू आहेत. ज्या देशामध्ये ह्यांनी घाण केलेली आहे, त्या लोकांना जाऊन वचारा. एक त्यांची फलिम आहे. ती पाहिलीत तर आठ दविस तुम्ही जेवणार नाहीत. इतका घाणेरडा नरक उभा केला आहे त्यांनी. पण बुद्धीवादीला ते दसितच नाही. तो चालाक होता. मी त्याला फार जवळून पाहिलं आहे. आणि मला आश्चर्य वाटलं, तो जेवायचा तरी बकासूरासारखा. एवढं मोठं ताट, त्याच्यामध्ये चोवीस त्याची पक्वान्न आणि बकासूरासारखं सगळं खाऊन टाकायचा. मी तर आश्चर्यचकित झाले की हा मनुष्य आहे की काय! असं सांगतात की आत्मसाक्षात्कारी माणसाचं शरीर हलकं असतं. मलासुद्धा चालतांना वगैरे त्रास होत नाही. वाच्यासारखं आहे माझं शरीर, पण तो मनुष्य, कुठे बसायचं म्हटलं तर त्याच्यासाठी एक स्पेशल आसन बनवायला लागायचं. या माणसाला मी फार जवळून पाहिलं आहे. बायकांना नागवं करून आणि वाटेल ते ह्याने धंदे केलेले आहेत बायकांच्या वर. असा मनुष्य आता तुमचा गुरू झाल्यावर मात्र ह्या देशाची काय दशा होणार आहे? हे सगळे भामटे आता जर ह्या राजकारणी लोकांचे गुरू झाले, तर तुम्ही लोकांनी उठायला पाहजि ह्याच्यावरिद्ध, ही गोष्ट खरी आहे. त्यांचं तुम्ही बघाल, जोपर्यंत तुमच्यामध्ये सामाजिकरीत्या कुंडलनीचे जागरण होत नाही तोपर्यंत त्यांचा तुम्ही नपित करू शकत नाही. जथि तथि, आता ती गुरूमाई म्हणून बाई आली. तनि लोकांना वेड लावलं. त्यांचे मार खाल्लेले इथे लोक येऊन बसलेले आहेत. तो एक मुक्तानंद. त्याने लाखो रूपये कमवले. करोडो रूपये कमवलेत. सहा करोड रूपयाचे त्याच्याजवळ डायमंड्स आहेत असं मला इन्कमटॅक्स कमशिनरनं स्वतः सांगितलं. तर जे लोक पैसे घेतात आणि तुम्हाला मूर्खात काढतात, त्यांच्याकडे हजारांनी लोक जातात. पण जे सत्य सांगतात, सत्याला काही पैसे लागत नाही, तथि मात्र तुम्ही येऊन वरिध करता. म्हणजे काय अकलेचे दवि आहेत ते बघा. हे रक्तामपणाचे धंदे म्हणावेत की मूर्खपणाचे दवि म्हणावेत, काय म्हणावं मला सुचना. हे असं आधीही झालं आहे की संतांच्या मागे हात धुवून लागायचं. पण आता असं करू नये हे बरं, कारण कृत्युग सुरू झालं आहे. तेव्हा त्यात जो त्रास होईल त्याबद्दल मी जबाबदार नाही. ही कुंडलनी तुमच्यामध्ये आहे, ही तुमची आहे, 'तुज आहे तुजपाशी' जे म्हटलेले आहे, ते सगळं सत्य होणार आहे. जे पसायदान लहिलं त्यांनी, मागतिलं ते पसायदानच आहे हे. कुंडलनीचं जागरण आणि त्याने माणसाची इतकी उन्नती होते. सर्व तऱ्हेचे रोग ठीक होतात. कृषीमध्ये, पशुपालनात, प्रत्येक गोष्टीत इतकी समृद्धी येते! इंग्लंडमध्ये पुष्कळ लोक बेकार आहेत. लाखोनी लोक बेकार आहेत. पण ते सहजयोगात आले की बेकारी गेली. कारण बुद्धी इतकी तल्लख होते. इतकी तल्लख बुद्धी होऊन जाते. आमचे साहेब तर म्हणतात की, 'तुला सगळे देवदूत मळिले.' ते सगळे देवदूत नव्हते, झाले देवदूत. नव्हते. ते सगळे आता देवदूत झाले. ह्यांचं वागणं बघा, ह्यांचं बोलणं बघा, तोंडावरचं तेज बघा. कोणत्याही भुताच्या मागे लागायचं आणि त्यांना मोठ मानून घ्यायचं. ह्याला काही अर्थ आहे? डोकं लावणं, ते आज पुढारी बनतात. आमच्याकडे एक धोबी होता. तो आला माझ्याकडे आणि म्हणाला, 'माताजी, तुम्ही मला मत द्या.' 'अरे,' म्हटलं, 'तुला मत द्यायला मी काही वेडी आहे का?' नाही म्हणजे, 'मी पुढारी आहे.' 'असं कां!' 'इथले म्हणजे धोबी आहेत त्यांचा मी पुढारी.' आणि एवढा मोठा शकिलेला मनुष्य त्याच्या वरिद्ध उभा होता. 'अरे,' म्हटलं, 'मी काय वेडी आहे का तुला मत द्यायला?' 'नाही,' म्हणजे, 'मी पुढारी आहे.' आणि तो नविडून आला. म्हणजे, अगदी इतका वाईट मनुष्य होता तो स्वभावाने! दारूडा. सगळे काही त्याच्यामध्ये गुण होते. पण आमचा धोबी होता, कपडे चोरायचा, हे करायचा. तो नविडून आला. काय हे लोक. जो मनुष्य सज्जन, सुशिक्षित, मला माहीत आहेत ते सुद्धा गृहस्थ. ते नाही नविडून आले, हा आला धोबी. हा काय प्रकार आहे! आपलं डोकं जागेवर ठेवायला पाहजि. आज समाजात जेवढं आपण करतो आहे, ते सगळे व्यर्थ जाणार आहे. काहीही राहणार नाही. आता ही शाळा आहे. मला फार बरं वाटलं. शाळा म्हणजे पवित्र स्थान जथि मुलांना शक्षिपण दिलं जातं. आणि जे काही होईल, ते नेहमी आता हे लोक सुद्धा शाळेसाठी, 'माताजी, काहीतरी द्या.' 'प्रत्येक ठिकाणी आम्ही शाळेसाठी मदत करतो. पण मी काय बघते, त्यांच्यामध्येच भांडण सुरू. आता हे शाळेसाठीच भांडण केली अंगापूरला सुरू की, 'माताजी पैसे तुम्हालाच देतील, आम्हाला का नाही.' अरे तुम्ही काही कार्य करा तर देऊ. 'फार देत नाही. माझ्याजवळ एवढे काही पैसे नाहीत. हे लोकच देतात. मी एकत्र करून दिले आहेत. मी काही दिलेले नाही. आणि त्याच्यावरती हे झालेलं आहे, की इथे येऊन खुसपट काढायचं, काहीतरी भांडण. अहो, आयुष्यभर तुम्ही भांडतच राहणार, तुमची मुलं भांडत राहणार. तुम्ही काही प्रगती करणार आहात का? नदिन ह्या लोकांमध्ये भांडखोरपणा तरी नाही. इतके भांडखोर लोक आहेत आणि कुणाची इज्जत नाही. एकदुसऱ्याला खाली ओढायचं हा आपल्या महाराष्ट्राचा गुण आहे. हा फारच वाईट गुण आहे. कुंडलनी जागरणानंतर हे सगळं संपून जाईल. मनुष्य शांत, समाधानी होईल. एकाचा पाय ओढ, दुसऱ्याचा पाय ओढ. कशी प्रगती होणार त्यांची. कोणाही बद्दल सातत्विकी श्रद्धा नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, लंडनसारख्या शहरामध्ये माझ्या यजमानांनी काम केलं आहे. १३४ देशामधून ते नविडून आले होते आणि लंडनसारख्या देशात जथि इंग्लिश लोक कोणाला घुसू देत नाही, 'सर्वोच्च' साहेबांना दिले. ती पदवी आणि कुणाला नाही. ही त्यांची जी ओळख, ज्यांनी काम केलं, ज्यांनी मेहनत केली, जो सच्चा मनुष्य आहे, त्याची ओळख होती. हे आपल्या देशात कधी येणार आहे! परवा मी गेले. मला पोलिसवाल्यांचंसुद्धा इतकं वाईट वाटलं. रस्त्याने जात होते. उभे होते बचिरे. म्हटलं 'आता तुमचं हे कसं काय चाललं.' 'अहो, काही नाही माताजी, उभे आहोत ओळीने.' 'का?' तर म्हणजे, 'इथून एक मनिस्टर जाणार आहे.' 'अरे, जाणार तर त्यांना मारायला कोण येणार आहे? कशाला उभे तुम्ही इथे? चहा प्या. काहीतरी करा. मलाच त्यांची दया वाटली. परत मी आले ८-१० तासाने तरी पोलिस उभेच तथि. 'अरे,' म्हटलं, 'काही खाल्लं- प्यालं की नाही?' काही नाही. बरं, शेजारपाजऱ्यांनी तरी त्यांना काही चहापाणी द्यायचं. नाही. पोलिसवाले, म्हणजे गेले. अरे, ते तथि उन्हातान्हात उभे कति वेळेचे. माझाच जीव हळहळला. पण इतक्या लोकांसाठी कशी तथि व्यवस्था करायची मला काही समजेना. 'अरे,' म्हटलं, 'थोडं जाऊन, आळीपाळीने जाऊन जरा काही खाऊन या नां! असं काय करता इथे. आठ तास कशाला उभे.' 'आम्ही जाऊच शकत नाही,' म्हणजे. ही आपल्या इथे दुर्दशा. म्हणजे जे प्रेमाचं स्थान, जो प्रेमाचा सागर, असा हा महाराष्ट्र होता. तथि केवढी घाण आलेली आहे. प्रेम सोडून भाऊबंदकी वर आली आहे. अहो, थोडी होती पूर्वी. आजकाल इतकी भाऊबंदकी झालेली आहे! कोणाबद्दल काही प्रेम नाही. सहजयोग म्हणजे काय? हे जे प्रेमाचा सागर, क्षमेचा सागर, दयेचा सागर अशी जी परमचैतन्याची शक्ती ती आपल्यात वाहू लागल्याबरोबर मनुष्याला इतकं प्रेम येतं आणि इतका आनंद वाटतो! 'आनंदाच्या डोही' जे वर्णन केलेले आहे ते समोर आहे. तेव्हा ही कुंडलनी आपली जागृत करून घ्या आणि अशा बेकार लोकांच्या नादी लागू नका. अगदी बेकार लोक आहेत. काही त्यांना अर्थ नाही. जे गृहस्थ आले होते, मानव, त्यांच्यावरून, 'शितावरून भाताची परीक्षा,' त्याला अध्यात्म माहीत नाही. त्याचा काही व्यासंग नाही. त्याला काही मेडकिल माहीत नाही, की काही माहीत नाही. आता त्याच्याशी बोलायचं तरी काय, कप्पाळ! मग शेवटी मी त्याला एक टेप करून दिली, की बाबा, हे पहा, जरी मी मेडकिल शकिलेले असले, तरी मराठी भाषेचा माझा फार अभ्यास आहे. मी वाचलंय. काय मराठी भाषा आहे! तुम्हाला माहीत नाही, भाषेसारखी भाषा नाही. आणि महाराष्ट्रात तर ही वशिष्ट आहे. एक तर देशभक्ती आणि दुसरं देवाकडे लक्ष. हे दोन्ही ठेवलं आहे. जसे शिवाजी महाराज आत्मसाक्षात्कारी होते. त्यांनी हे नाही म्हटलं, की हा धर्म जागवा, मराठी 'स्व धर्म जागवावा.' 'स्व धर्म,' 'स्व' म्हणजे आत्म्याचा धर्म, त्यांनी आपली स्वयंचालित संस्था जाणतात, त्याला जागवलं पाहजि. आणि म्हणून आत्ताच आपण कुंडलनी जागृतीचे कार्य करतो. याबाबतीत उहापोह करता येत नाही.

कारण ज्याला डोळे नाही, त्याला कसं सांगायचं की हा रंग कोणता आहे. आधी डोळे येऊ द्या, मग बघू. नसते वाद-वविवाद करून, तीन तास त्या मानवशी बोलून, मी म्हणतं, 'नमस्कार तुमच्या अज्ञानाला! एवढा अज्ञानी मनुष्य मी आजपर्यंत पाहिला नाही. आणि तुम्ही पुढारी कसे झालात.' मग नंतर, कोणी तरी सांगतिलं ते वधूध्याला जेलमध्ये होते आणि म्हणायला लागले की, 'मला इथले जेवण आवडत नाही.' कशा कारणाने गेले माहीत नाही. त्यांनी सांगतिलं की, 'इथलं जेवण खावं लागेल.' 'नाही, नाही म्हणजे इथलं नको.' मग त्याच्यावरती एक बाई होत्या त्यांनी मला सांगतिलं की, 'माताजी, शेवटी ह्याने सांगतिलं, मी तुमच्या पाया पडतो, मागतो, लहिन देतो, मला घरी जाऊ द्या. मी घरचं जेवण जेवेन.' अशी माणसं तुमचे लीडर. असे वदिवान लोक क्षमा. तुमचे लीडर आहेत. तेव्हा ह्याला तर्क करता येत नाही. तक्काच्या पलीकडे आहे. वज्रिजानाच्या पलीकडे अध्यात्म आहे. पण हे 'आधी कळस, मग पाया,' आधी अध्यात्म मळिवायचे, मग करा वाटेल तेवढी प्रगती. आणि प्रगती होणारच. कारण तुमच्यावर आशीर्वाद आहे, परमेश्वराचा. परमेश्वराच्या आशीर्वादानेच सगळं कार्य होतं. तेव्हा तो आशीर्वाद आपण घ्यावा आणि ह्या महाराष्ट्र देशाला भूपवावं, अशी माझी सर्वांना वनिती आहे. आता आपण आधी जागृतीचा कार्यक्रम करू या. हे लोक सगळे वदिशी आहेत. एखाद्या इंग्लिश माणसाला नुसतं असं सांगायचं असलं, की दरवाजा बंद कर. तर त्याला खोलता येत नसे. त्याला सांगायचं इंग्लिशमध्ये 'देअर बॉज अ बॅकर.' मग तो ते म्हणायचा. त्याला एक अक्षर शक्तिवर्ण कठीण. आणि पुढे तो मराठीत बोलायला लागला, तर माझ्या आजीबाई म्हणायच्या, की कोणती भाषा बोलतोय हो. अहो, म्हणतं मराठीत बोलतो आहे. 'असं का! मला वाटलं कोणती, इंग्लिश नाही, मराठी नाही, आहे कोणती भाषा.' आता तुम्ही ह्यांचं ऐकून घ्या. पोवाडा गातात सगळे काही. हे कुठून आलं. ते म्हणतात, आपलं संगीत हे ॐकार स्वरूप आहे. हे सद्धि होतं. ह्यांना कुठून आलं हे सगळे काही. ताला-सुरात, आपल्याहीपेक्षा छान म्हणतात. तेव्हा ह्यांच्या प्रगतीकडे बघून आपणही आपली प्रगती करून घ्यायची आणि आपल्याकडे लक्ष द्यायचं. आपण काही साधारण लोक नाही. ह्या महाराष्ट्रात जन्माला आलेलो आहोत. पण त्याला पाहजे जातीचे. 'येर्यागबाळ्याचे काम नोहे.' तेव्हा लक्षात घेतलं पाहजे, आपला गौरव, आपली शक्ती ही आपल्यात असताना आपण ती का सोडायची? ती का वापरायची नाही! तेव्हा कृपा करून आपलं थोडसं, एक दहा मनिटांची गोष्ट आहे. त्यानंतर तुम्हाला जागृती होईल. ज्यांना होईल त्यांना होईल. नाही होणार त्यांना नाही होणार. याच्यात जबरदस्ती करता येणार नाही. उद्यापासून तुमची इच्छा असेल तरच, जर तुम्ही त्याच्या वरिधात असलात तर कधीही जागृती होणार नाही. आता हे हटिलर लोक सगळे दगड घेऊन नघिलेले आहेत. ते म्हणतात आम्हाला जागृती करा. जन्मात होणार नाही त्यांची जागृती. होणं शक्यच नाही. ज्यांच्या मनामध्ये जरासुद्धा सात्विकता नाही, अशा तामसी लोकांची कोण जागृती करणार? शक्यच नाही. कारण त्यांची लायकी नाही. जागृतीची लायकी तर पाहजे. दोन लाख मोजा नाहीतर शंभर लाख मोजा. ह्यांची जागृती मला काय, कोणालाच जमणार नाही. ब्रह्मदेवालासुद्धा जमणार नाही. तेव्हा ते शक्य नाही. फक्त ज्या माणसामध्ये असे सात्विक वचिर असतील, की माझी जागृती झाली पाहजे. मग तुम्ही काहीही केलं तरी हरकत नाही. या क्षणाला. हे ज्यांच्या मनामध्ये असेल, की माझी जागृती झाली पाहजे. मला शक्ती मिळाली पाहजे. त्यांचं आम्ही कार्य करू शकतो आणि ते होऊ शकतं. त्यासाठी जबरदस्ती करू शकत नाही. दडपशाही करू शकत नाही, काही नाही. तर सगळ्यांनी आता आपली जागृती करून घ्यावी. एका अर्थाने ऊन असलेलं बरं! म्हणजे जे थंड-थंड डोक्यातून येतं कवि हातातून येतं, ते लगेचच कळतं. ऊन नसलं तर जरा त्रास होतो कधी कधी. एअरकंडिशन असेल तर लोकांना शंका येतात, की हे एअरकंडिशनच चालू आहे. आता आपण जागृतीचं कार्य करू. अहो, तुम्हा लोकांची जागृती पाच मनिटात होते आणि ह्या लोकांवर माझे मी हात मोडले, वर्षानुवर्ष मेहनत केली तुम्हाला माहीत नाही, पण झाले मात्र हे एकदा. मिळाल्यावर मात्र जमले खूप जोरात. तुम्ही जमत नाही. जसं आपलं स्वातंत्र्य लवकर मिळालं, तर बसले त्याचे धडिबडे काढत. तसाच प्रकार आहे हा. सहजयोगामध्ये लोक जमत नाही. माझ्या प्रोग्रॅमला येतील. पार होतील. पण सत्कारणी नाही लागत. सत्कारणी लागत नाही. तसं करू नका. कृपा करून आज जागृती घेतल्यानंतर सत्कारणी लावा. फार मोठे कार्य होणार आहे तुमच्या हातून, तुम्ही फार शक्तिशाली आहात. त्या शक्तीला प्राप्त करा. ती शक्ती जर तुम्हाला मिळाली आणि त्यात जर तुम्ही वृक्षासारखे वाढले तर तुम्हीच तुमचे गुरू होता आणि इतकं तुम्ही कार्य करू शकता की त्याला काही अंतर नाही. तेव्हा कृपा करून सहजयोगाला प्राप्त व्हा. सहज, सह म्हणजे तुमच्याबरोबर जन्मलेला. हा योगाचा तुमचा जन्मसद्धि अधिकार आहे. तो तुम्ही प्राप्त करून घ्यावा. घ्यावं. काल काही लोक बसले नाही, झाले नाही पार. काय होतं माहीत नाही. या सगळ्यांनी बसून पृथ्वीचाच असेल काही तरी अधिकार! बसले नव्हते ते पारच नाही झाले. वर लटकतच राहिले. असं नाही की जमनीवरच बसलं पाहजे. कुठेही बसले असले तरी ठीक आहे. पण जोडे, वहाणा नको. वहाणा काढून टाका. बरं दुसरं असं की, मी आई आहे. माझ्यासमोर टोप्या घालायला नको. कारण मी आई आहे आणि आईला काही आपण टोप्या घालून भेटत नाही. तेव्हा मी मनिस्टर कवि गुरू नाही. तेव्हा कृपा करून टोप्या उतरवून घ्यायच्या. कारण हे ब्रह्मरंध्र छेदायचे आहे नां! टोपी काढलेली बरी! वलि यू प्लीज टेक आऊट यूवर कॅप? आता फक्त दोन्ही हात माझ्याकडे असे करायचे. नुसते असे. साधे दोन्ही हात असे माझ्याकडे करा. काहीही करायला नको तुम्हा लोकांना. नुसते असे हात करायचे. पाय थोडे वेगळे ठेवा. एकावर एक पाय नको. बसलेल्यांचं नाही म्हणत, पण जे वरती आहेत, असे वर बसलेले, त्यांनी पाय थोडे वेगळे ठेवलेले बरे! जमनीवर बसलं म्हणजे झालं. त्यांचं तर कल्याण होणार! बरं, आता नुसते डोळे मटायचे. नुसते डोळे मटि. काही करायचं नाही दसरं. डोळे मटि. आणि चप्प्या असेल तर तो उतरवून घ्या. चप्प्या उतरलेला बरा. डोळ्याची दृष्टी पुष्कळदा बरी होते. फक्त डोळे मटायचे. आणि मनामध्ये अशी इच्छा धरायची, 'आई, आमची कुंडलनी जागृत झाली पाहजे.' ही तुमची आई आहे. कुंडलनी तुमची आई आहे. प्रत्येकाची वेगळी, वैयक्तिक आई आहे. तुमचं जसं सगळे टेपेकॉर्डमध्ये असतं तसं तच्चाजवळ सगळे काही आहे. तालि माहिति आहे, की तुम्ही कोण, कसे आहेत. आता डोळे मटिले. डोळे उघडू नका. कृपा करून मी सांगतिलं नाही तोपर्यंत डोळे उघडू नका. कारण चित्त आतपर्यंत ओढलं जातं. कुंडलनी जेव्हा वर येते तेव्हा चित्त आतपर्यंत ओढलं जातं. तेव्हा डोळे बंद ठेवलेले बरे. हे काही मेस्मरझिम नाही. तुमचे डोळे उघडे ठेऊन, लोक डोळ्यात डोळे घालून करतात ते. हे देवाचं कार्य जवितं कार्य आहे. आता डोळे मटिल्यावर फक्त पाच मनिटांची गोष्ट आहे अजून. (माताजींनी माईकमध्ये फुंकर मारली) आता हळूहळू डोळे उघड. आता डावा हात माझ्याकडे करा. फक्त डावा हात माझ्याकडे ठेवा आणि उजवा हात असा. परत उजवा हात. थोडसं संतुलन द्यावं लागतं आधी. मान वाकवून घ्यायची. आणि डाव्या हाताने, उजवा हात असाच. डाव्या हाताने जी टाळू आहे त्याच्यावर अधांतरी असा डावा हात धरायचा. अधांतरी. हा मराठीतला शब्द 'अधांतरी' कुठे नाही. अधांतरी धरायचे. डोक्यातून गार यायला पाहजे कवि गरमही वाटू शकतं. जर तुम्ही क्षमा नसेल केली सगळ्यांना, तर क्षमा केली पाहजे. सगळ्यांना क्षमा करून टाका. स्वतःलाही क्षमा करा. 'माझं हे चुकलं, माझं ते चुकलं,' काही नाही. तुम्ही मानव आहात. मानवच चुका करतात. परमेश्वर थोडी करतो. तेव्हा 'माझे हे चुकलं, माझं ते चुकलं,' असं काही म्हणायचं नाही. आत्मवशिवास ठेवला पाहजे. अजून तुम्ही आपल्याला जाणलं नाही. आता डावा हात माझ्याकडे करायचा. जेव्हा तुम्ही स्वतःला जाणलं नाही, तेव्हा तुम्ही काय स्वतःमध्ये असा वाईट वचिर करता. मान खाली घाला. वाकवून घ्यायची खाली. परत उजव्या हाताने करा. असा वचिर ठेवायचा नाही, की मी हे पाप केलं, ते पाप केलं, हे चुकलं, ते

चुकलं, काही नाही. ह्यावेळेला काही नाही. आणि असे जे लोक तुम्हाला सांगतात नां, ते स्वतः पापी आहेत. सगळ्यांना क्षमा करा एकसाथ. कोणाला क्षमा करायचे ठेवायचे नाही. सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करा. आता उजवा हात परत माझ्याकडे. एकसाथ क्षमा करा सगळ्यांना. क्षमा करा अथवा नका करू, तुम्ही करता तरी काय? काहीच करत नाही. फक्त आपल्याला त्रास करून घेता. सगळ्यांना एकसाथ क्षमा. आता दोन्ही हात डोक्यावर. असे घेऊन मान मागे घ्यायची आणि एक प्रश्न विचारायचा मनामध्ये तीनदा, 'श्रीमाताजी, परमचैतन्य आहे का?' असा प्रश्न तीनदा विचारायचा. 'माताजी, हे परमचैतन्य आहे का?' कवि 'श्रीमाताजी, ही परमेश्वरी प्रेमाची शक्ती आहे का?' असा प्रश्न तीनदा, कोणताही विचार तुम्ही. तीनदा, मान वर करून. काही घाबरायचं वगैरे काही नाही. आता हात खाली करा. दोन्ही हात माझ्याकडे करा आणि माझ्याकडे न विचार करता बघा. न विचार करता. ही नविचार समाधी. ही नविचार समाधी आहे. आता ज्या लोकांच्या हातामध्ये, बोटांमध्ये कवि टाळूमध्ये थंड कवि गरम अशा लहरी आल्या असतील. त्यांनी दोन्ही हात वर करायचे. वर, वरपर्यंत. वा, वा! ही खरी पायरी आहे. लहानपणी 'पळसाला पाने तीन' शरिषकाचा एक लेख वाचनात आला. त्यात एक मुलगा वाईवरून पुण्याला नघाला होता. त्याचं वर्णन होतं. मला पुष्कळदा वाटायचं की वाईला यायचं. कारण वाई काहीतरी एक तीर्थस्थान असेल, असं मला नेहमी वाटायचं. आज ते कळलं. आता तुम्ही वाईमध्ये आहात तेव्हा, ह्या स्थानाचं महात्म्य ठेवलं पाहजि आणि धर्मात उतरलं पाहजि. आता खरा धर्म तुमच्यात जागृत झाला. तुम्ही कोणत्याही धर्माचे असले, हिंदू, मुसलमान, ख्रिश्चन, तरीसुद्धा वाटेल ते पाप करू शकता, म्हणजे तो धर्म तुम्हाला रोखत नाही. पण आता तुमचा हाच आत्मधर्म झाल्यामुळे तो तुमचा आत्माच तुम्हाला सांभाळेल. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे!

[View online.](#)

भौतिक प्रगती अध्यात्माश्रयाय होत नाही ब्रह्मपुरी, १८ डिसेंबर १९९० सत्याला शोधणाऱ्या आपण सर्व साधकांना आमचा नमस्कार! सर्वप्रथम आपण जाणलं पाहजि की सत्य आहे. जे इथे आहे ते आपण बदलू शकत नाही कवि ते आपण आपल्या कल्पनेत ते बदलू शकतो. ते सुद्धा जाणण्यासाठी मानवी चेतना अपुरी आहे. आपण उत्क्रांतीमध्ये, इव्होल्युशनमध्ये आज मानव स्थितीला आलो, पण या मानवस्थितीत आपल्याला केवळ सत्य मळिलेले नाही, केवळ ज्ञान मळिलेले नाही, ज्याला आपण कैवल्य म्हणतो. त्यामुळेच तरत-हेचे नवीन-नवीन वचिार, नवीन नवीन धारणा नघितात आणि एकाचा दूसऱ्याला मेळ बसत नाही. मुख्य कारण असे आहे की केवळ सत्य जाणण्यासाठी आत्म्याचे ज्ञान झाले पाहजि, ज्याला आपण अध्यात्म असे म्हणतो. आता डॉ. प्रभुणेनी सांगितली ती गोष्ट खरी आहे. पण ती अशी समजून घेतली पाहजि की वजिज्ञान हे एकांगी आहे आणि एकांगी असल्यामुळे मनुष्याची सर्वांगीण उन्नती त्या वजिज्ञानामुळे होऊ शकत नाही. वजिज्ञानामध्ये कला नाही, प्रेम नाही, आनंद नाही. शुष्क आहे. जे समोर दसिते आहे त्यालाच आवषिकारीत करून मनुष्याने आपल्या भौतिक प्रगतीकरता हे वजिज्ञान वापरलेले आहे. पण जी भौतिक प्रगती अध्यात्माश्रयाय होत नाही तच्चा त्रास हा महाराष्ट्रात राहून कळणार नाही. आता आमचं म्हणजे काहीतरी असं नशीब आहे की सारखे आम्ही फरित असतो आणि अनेक देशांत प्रवास केला. आणि अनेक देशात वास्तव्य झालं. इथे माझ्या लक्षात जी गोष्ट आली ती अशी की ह्या लोकांना या एकांगी वजिज्ञानामुळे अनेक त्रास झाले. मुख्य म्हणजे ह्यांची सामाजिक व्यवस्था अगदी तुटून गेली. मुलांना काहीही वळण नसल्यामुळे मुलं तथि ड्रग घेतात, दारू पतितात, वाटेल तसे वागतात. पुष्कळ मुलांनी तर शाळा-कॉलेजला जाणं सोडलं. ते जरी असलं तरी अमेरिकेसारख्या देशामध्ये ६५% लोक, मग ते मोठे असोत, लहान असोत, मुलं असोत ह्यांनी आपल्या चुकीमुळे, स्वतःच्या या एकांगी वर्तणुकीमुळे फार घाणेरडे रोग लावून घेतले आहेत. इतके घाणेरडे रोग आहेत की त्यांची वाच्यतासुद्धा करणं मला कठीण जातं आहे. हे रोग ठीक होण्यासारखे नाही. ते सगळे मृत्युच्या पंथाला लागलेले आहेत. आणि आता असं भाकीत आहे की लवकरच २ - ३ वर्षात ७०% लोकांना हा रोग होऊन जाईल. म्हणजे कतिी भयंकर अवस्था तथि असेल हे आपण समजू शकता. कसंही वागायचं, मनाप्रमाणे वागायचं म्हणजे हे जे स्वैराचाराचं वागणं तथि सुरू झालं त्याला कारण असं की त्यांच्या पाश्र्वभूमीमध्ये आपल्या भारतासारखी संस्कृती नव्हती. भारताची जी संस्कृती आहे, त्याच्यामध्ये मुख्य स्थान आत्म्याला आणि संतांना आहे. आता संतांची आपण बघितलं तर बघा या संतांना कधी वाईट गोष्टी सुचल्या नाहीत. ह्यांनी कधी कोणाला त्रास दिला नाही. 'जगाच्या कल्याणा संतांच्या बभूती' आजकाल आपल्याला माहिती आहे की महाराष्ट्रात काय कुठेही कतिी भ्रष्टाचार चाललेला आहे. तुकारामांना जेव्हा श्री शंविजी महाराजांनी बरीचशी आभूषणे वरगैरे अर्पित केली होती. त्यांनी सांगितलं, 'शंविबा, आम्हाला हे सगळं काय शोभायचं? आम्ही राजे नाहीत.' काय त्यांच ते बोलणं होतं! हे सगळं बोलणं आजकाल आपल्याला ऐकायला मळितं का? ही एक उदात्त, महान व्यक्तित्वाची एक फार मोठी ठेव या महाराष्ट्राला मळाली आहे. हे संत, साधू एक इकडे, एक तकिडे असे वखुरलेले आहेत. आणि त्यांचा कतिी छळ केला लोकांनी. आता ज्ञानेश्वरांचीच गोष्ट घ्या की ज्ञानेश्वर हे म्हणजे नाथपंथी आणि नाथपंथीयांमध्ये अशी परंपरा होती की एक गुरू, त्याला एकच शषिय. आणि हे जे कुंडलनीचं ज्ञान होतं ते फक्त एक गुरू एका शषियाला सांगत असे. पुढे कोणाला सांगायचे नाही अशी एक परंपरा त्यांनी बांधून घेतली. श्री ज्ञानदेवांनी आपले गुरू नवृत्तीनाथ यांना वनिती केली की, 'कृपा करून मला एवढं तरी वरदान द्यावं की मी जो हा वाणीचा यज्ञ मांडलेला आहे, ही जी मी ज्ञानेश्वरी लहीत आहे तर कमीत कमी कुंडलनीबद्दल लहिणियाची मला परवानगी असावी.' म्हणजे मराठी भाषेमध्ये. संस्कृतमध्ये तर पुष्कळ वर्षापासून कुंडलनीबद्दल वर्णन आहे. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की आयुर्वेदामध्ये तर कुंडलनीवरच सगळं अवलंबून आहे. आता आमच्या आयुर्वेदाचे तुम्ही जर स्टुडंट पाहिल तर ते कुंडलनीचेच अध्ययन करतात. त्याश्रयाय त्यांना मन, आत्मा या सर्व गोष्टीचं त्यांना अध्ययन करावं लागतं. फार मोठं कार्य मी म्हणते ज्ञानेश्वरांनी केलं की ज्ञानेश्वरीमध्ये सहाव्या अध्यायात त्यांनी कुंडलनीचे वर्णन केले आहे. पण धर्ममातृंडांनी सांगितले की हे सगळं नषिद्ध आहे. असं म्हणून की 'हे सगळं नषिद्ध आहे' त्यांनी पूर्णपणे सहावा अध्याय बंद करून टाकला. त्यामुळे कोणालाच कुंडलनीची माहिती नव्हती. हे केवढं मोठे ज्ञान, ही केवढी मोठी गोष्ट, ती एका अर्थाने त्यांनी ती दडपून टाकली. ह्या एकंदर कारणामुळेच पुष्कळांना कुंडलनी म्हणजे काय माहिती नाही. आणि त्याची काहीही माहिती नाही. आज सहजयोग म्हणजे जे त्यांनी जगाला समजवून सांगितलं, त्यावेळेला दलितं होतं ते आज साक्षात होत आहे. आपल्यामध्ये ही शक्ती आहे हे मी आज सांगते आहे असं समजू नये. अनादिकालापासून मार्कडेयांनी त्याच्यानंतर श्री आदर्शिकाराच्यांनी त्यानंतर नानकांनी, कबीरांनी तसंच बायबलमध्ये कविा कुराणातसुद्धा कुंडलनीचं वर्णन आहे. सगळीकडेच कुंडलनीचं वर्णन आहे. तेव्हा एकमात्र सगळीकडे सत्य आहे की ही कुंडलनी जेव्हा जागृत होते तेव्हाच आपल्याला आत्म्याचं ज्ञान होतं. पण जेव्हा हे होतं तेव्हा अध्यात्माच्या नावावर आपण ज्या बऱ्याच गोष्टी करतो, त्या तशा नसतात हे समजतं. आणि त्यामुळे आपल्याला असं वाटू लागतं की हे कसं ? हे कसं शक्य आहे? ही एक आपण म्हणू शकतो अंधश्रद्धेची बाब झाली. ही जी अंधश्रद्धेची बाब आहे ही समजून घेतली पाहजि. श्रद्धासुद्धा चार प्रकारची असते. पहिली जी श्रद्धा आहे तिला आम्ही म्हणू तामसिक श्रद्धा. जथि आपल्याला, कोणी मनुष्य आला, जेलमधून सुटून आला, जर त्याने भगवी वस्त्र घातली तर लागले त्याच्या पाया पडायला. जो आला लागले त्याच्या पडायला. कोणी आला त्याला पैसे द्यायचे. कोणी म्हटलं की इतके पैसे घाला इथे हे दैवत आहे तुमचे हे भलं होईल, ते भलं होईल, इतके पैसे घाला. सगळं काही ते पैशावर अवलंबून असतं. आणि लोक भोळेपणाने पैसे देतात. आता मला सुद्धा, लोक येतात, म्हणते, 'कशाला पाया पडता ?' 'नाही, नाही माताजी.' 'मग काही तरी पैसे घेऊन यायचे. म्हटलं, 'मी पैसे घेत नाही.' 'बरं, मग तुम्हाला पंचवीस पैसे देऊ का?' म्हणजे लोकांच्या हे डोक्यातच येत नाही की अध्यात्म हे पैशाने नाही मळिवता येत. पैशाचा आणि अध्यात्माचा काही संबंध नाही. पैसे माणसाने बनवलेले आहेत बँका माणसाने बनवलेल्या आहेत. पैशाशी परमेश्वराचा काहीही संबंध नाही. मनुष्याला वाटतं, 'दोन पैसे देऊन जर चार पैसे मळित असतील तर का घेऊ नये? चला आपल्याला जर गुरू एखादा कमवता आला तर काय वाईट आहे!' गुरू आपल्या हातात आहे ना! चारा त्याला पैसे. पण पैशाचा आणि परमेश्वराचा कविा अध्यात्माचा काहीही संबंध नाही, हे आपण संतांपासून जाणू शकतो. संतांनी ह्यावर केवढे कोरडे ओढले आहे. म्हणजे असं आहे की आपण जर व्यासंग केला, मला वाटतं मराठी भाषेत, नदिान आम्ही जेव्हा मराठी भाषा शकिलो तेव्हा कमीत कमी ८०% म्हणजे संबंध अध्यात्मच शकिलला. फक्त २०% असेल दूसरं काहीतरी त्यावेळेला सुरू झाले होते, नाहीतर त्याच्याश्रयाय दूसरं काहीच नव्हतं. बहतेक अध्यात्मच. आणि त्या अध्यात्मातच आम्ही पाहिलं की एवढे जेवढे संत झाले त्यात आता तुम्ही तुकाराम घ्या, तुकारामांनी कतिी जात-पात वचिार, 'झाला

महार पंढरीनाथ' पंढरीनाथालाच महार करून टाकलं. एकनाथ महाराच्या घरी जेवायला गेले. लक्षात घेतलं पाहजि! एकनाथ महाराच्या घरी जेवायला गेले, जात असतं. त्याच्यावर त्यांना वाळीत टाकलं, इतका त्रास दिला, छळलं. दुसरे आपण म्हणू नुसहि-सरस्वती. हे तर फार जबरदस्त होते. ते ब्राह्मण होते स्वतः. कुठे एखादा मनुष्य दगडबगिड मांडून बसला आणि त्याच्यावर कोणी सद्गुरू घालून बसला की तथि जाऊन काहीतरी त्याला मारायचे, ठोकायचे. तसेच दासगणू, दासगणू म्हणतात, 'आम्हासी म्हणता ब्राह्मण, आम्ही जाणलिले नाही ब्रह्म, आम्ही कसले ब्राह्मण!' अहो, आगरकरांनी सुद्धा ब्राह्मणांची टार उडवली आहे याबाबतीत. आणि भटजी लोकांवर तर इतकं या लोकांनी लहिलिले आहे. रामदासस्वामी, त्यांना तर शक्याबक्याही येत नव्हत्या, एखाद्या वाईट गोष्टीबद्दल श्रद्धा असणं ही तामसकि श्रद्धा आहे. दसित असून सुद्धा आपण चुकीच्या रस्त्यावर जातो ही तामसकि श्रद्धा आहे. दुसरी असते राजसकि श्रद्धा. म्हणजे एखादा मनुष्य राजा असला, आजकाल आपले मनिस्टर कवि कोणी असे असले, म्हणजे मनिस्टर आला म्हणजे झालं. त्यांना बघतिल्याबरोबरच लोकांना काहीतरी होऊन जातं. म्हणजे जो राजा आहे कवि त्याच्याजवळ काही सत्ता आहे त्या सत्तेबद्दल आदर असणं कवि त्याच्यावर श्रद्धा असणं ही राजसकिता. पण सात्विकी श्रद्धा दुसऱ्या प्रकारची असते. सात्विकी श्रद्धा ती जथि त्या माणसाचं चरित्र, त्याची शुद्धता, त्याचं कार्य त्याचं प्रेम, त्याची महानता बघून जी श्रद्धा होते ती श्रद्धा ही सात्विकी आहे. जसं आजकालच्या काळात गोरबाचेवूढ बद्दल लोकांना श्रद्धा आहे. गोरबाचेवूढला लोक फार मानतात. कारण तो आत्मसाक्षात्कारीच आहे. लालबहादूर शास्त्रीच्या बद्दल लोकांना अत्यंत श्रद्धा होती, ती सात्विकी श्रद्धा होती. कारण केवढा चरित्रवान मनुष्य होता. ही जी सात्विकी श्रद्धा आहे, जरी हे लोक राजकारणी असले तरी त्यांच्याप्रती असलेली श्रद्धा ही सात्विकी आहे. पण जी संतांच्याबद्दल श्रद्धा असेल ती पूर्णतया असावी. कारण ह्या संतांचं चरित्र बघतिलं, एकेकाचं वागणं बघतिलं, कालच मी सांगत होते की नामदेव हे जेव्हा पंजाबात गेले तेव्हा नानकसाहेबांनी त्यांच्यासमोर लोटगण घातलं. 'बाबा तू पंजाबी शक्ति आणि पंजाबी काव्य कर.' पंजाबीमध्ये एवढं त्यांनी पुस्तक लहिलिले आहे. मला पंजाबी येतं आणि त्यात जनाबाईचे अभंग आहेत आणि नामदेवांचेही अभंग आहेत. आणि हे सगळे ग्रंथसाहित्यात वाचतात, त्यात आपले नामदेवांचे कति तरी अभंग आहेत. पण ते काय आहे नुसतं वाचत जायचं. म्हणजे अडीच दविसांचा त्यांचा अखंड पाठ. एका माणसाने बसायचं. ते वाचायचं. जथिपर्यंत पोहोचलं तथि बोट ठेवायचं, मग दसऱ्याने बोट ठेवायचं. जो आपल्याकडे सप्ताह-वप्तिहा असतो तसा प्रकार. आणि सगळे सरसकट तेच करत बसतात. आता ही अंधश्रद्धाच आहे. त्यांनी काय सांगितले, 'काहे रे मन खोजन जाए, सदा नविसी सदा आलेपा तुही संग सदा' आणि शेवटी सांगितलं, 'काहे नानक बनि आपाची होय' स्वतःला ओळखल्याशिवाय 'मटि न भ्रम की खाई' स्पष्ट सांगितलं त्यांनी अगदी स्पष्ट सांगितलेले आहे. आणि कबीरांनी संबंध कुंडलीवरच सांगितलं आहे की 'इडा, पगिला सुखमन नाडी, पर अनहद बाजी' सगळं काही कुंडलीचं वर्णन त्यांनी केलेलं आहे. आणि इतकं सादयंत वर्णन करून सुद्धा आज तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की कबीर ज्यांनी कार्य केलं, मेहनत केली अशा त्या उत्तर हिंदुस्थानात वशिष्कून पटना वगैरे ज्याठिकाणी ते राहिले तथि ते तंबाखूला सुरती म्हणतात, त्यांनी कुंडलीला सुरती म्हटलं. 'सूरती चढे कमान' त्यांनी सूरती कोणाला म्हटलं, तर ह्या कुंडलीला आणि हे लोक त्याला म्हणजे आपण जी तंबाखू बघतिली त्याला सुरती म्हणतात. म्हणजे काय कमाल आहे माणसाची बघा. आता तुम्ही म्हणाल, कबीरांनी तंबाखू खायला सांगितली. म्हणजे शून्य शखिर कोणत्याही मोठ्या गोष्टीचं खोबरं कसं करायचं ते मानवाला वचिरलं पाहजि. मी जेव्हा त्या पटणाला गेले तेव्हा मला समजेना की ह्याला सुरती कसं म्हणतात? कारण कबीरांचं माझं वाचन फार आहे. मला मोठं आश्चर्य वाटलं की हे काय कबीरांचं करून ठेवलं आहे. तसंच संत-साधूंनी ज्या गोष्टी सांगितल्या त्याचा व्यासंग हवा. म्हणजे आपल्या लक्षात येईल की तेवसिाव्या वर्षी 'अमृतानुभव' सारखा महान ग्रंथ, मला त्याच्याहून मोठा ग्रंथ आजपर्यंत नाही मळिला. मला भयंकर व्यासंग आहे, मी फार वाचन केले आहे, सर्व तरहेची भाषा मला येत असल्यामुळे बरेच वाचन केलेले आहे मी, महानुभावापेक्षा मोठा ग्रंथ मी पाहिलेला नाही. इतका महान होता. अगदी त्याच्या दोन ओळी जरी मला वाचायला मळिल्या तरी धन्य वाटे. कारण त्याच्यात ज्या सूक्ष्म गोष्टी सांगितल्या आहेत त्या कोणीतरी अवतारी पुरुषाने सांगायच्या पण अशा त्या अत्यंत सूक्ष्म, आनंददायी आहेत आणि अत्यंत उघडपणे सांगितलेल्या आहेत. काय भाषा वापरली आहे! जसं काही त्यांना कोणाचं तरी वरदानच होतं कवि स्वतःच काहीतरी वशिष् ते सरस्वतीचे पुजारी होते. ते अमृतानुभावाचं पुस्तक, मला आश्चर्य वाटलं, मी एकदा औरंगाबादला गेले होते. तथि एका कॉलेजमध्ये शकिणार्या मुलाने त्याचा मला प्रश्न वचिरल्यावर मी चमकले. म्हटलं हा मुलगा, ह्याने अमृतानुभव वाचलं कसं? त्याला बोलवलं. तो आत्मसाक्षात्कारीच जन्मला होता मुळी. तो जन्मलाच होता आत्मसाक्षात्कारी. त्याचं लक्ष तकिडेच जाणार. मग अध्यात्म आणि विज्ञान ह्यातला झगडा जो आहे तो कुठे सुरू होतो की अध्यात्माच्या पायाशिवाय जथि विज्ञान सुरू होतं तथि असंतुलन येतं. म्हणून हे देश गडबडले. तुम्ही अध्यात्माशिवाय कोणतीही प्रगती घ्या. आपल्या देशात घ्या. आता नघिले आहेत, पुष्कळ टुमा काढायच्या. आता ते नरिमूलन काढलं आहे. अहो, ज्या लोकांना स्वतःलाच आंधळेपणा आहे ते काय नरिमूलन करणार? हे संतांचं कार्य आहे. आणि त्यांनी कतिही कार्य केलं तरी लोकांच्या डोक्यात प्रकाश पडलाय का? नाही पडला. तेव्हा करायला काय पाहजि, जनजागृती. आता इथे ही मंडळी बसली आहेत ती आपल्याला फॉरेनची वाटतात, ह्यांच्यात अंधश्रद्धा नव्हत्या का? भयंकर अंधश्रद्धा! काही वचिरायला नको. अहो, अमेरिकेला तर अमकं तमकं फार आहे. पण ह्यांचं काय आहे की एकदा सत्याला धरलं की पडले त्याच्यात. हे लोक वेगळ्या वचिरांचे आहेत. इथे असेही लोक आहेत ज्यांना रजनीशशी..... त्यांच्या ज्या काही घाणेरड्या सवयी होत्या कवि त्यांचे जे फारच खालच्या दर्जाच्या ज्या त्यांच्यामध्ये एकंदर इच्छा होत्या कवि त्यांची कमजोरी म्हणा त्यावर मेहनत करून आणि त्यांना बळकावून घेतलं आणि त्यांनी ५८ रोलस रॉइस घेतल्या. अहो, संतांना रोलस रॉइस असेल नाही तर बैलगाडी असेल. त्यांना काय करायचे आहे? ते कसले संत झाले! आणि अशी घाणेरडी माणसं आपल्या देशात आहेत. 'सर्वेची दृष्टी'. आणि त्या माणसाला कुठेही जगात टक्कू दिलं नाही. आणि अंधश्रद्धावाले त्या माणसाला गुरू मानतात. आता काय म्हणायचं! अशा घाणेरड्या माणसाला, त्या माणसाचं नाव घेतल्यावर तोंड धुतलं पाहजि, त्याला ह्यांनी गुरू मानून ठेवलं. आणि त्यांनी सर्व आपल्या देव - देवतांची फार थट्टा केली आणि ज्ञानेश्वरांवर असं म्हटलं की, 'त्याची तुम्ही समाधी उघडून बघा. त्याच्यामध्ये त्याची हाडं आहेत का?' ह्याच्या समाधीला कोणी हातसुद्धा लावणार नाही कारण याला एड्स झाला होता मरायच्या अगोदर. अशा गोष्टी बोलल्यावर सुद्धा काही वाटत नाही. काही आपल्या लक्षात येत नाही की हे काय आपण चालवलेले आहे. तेव्हा अध्यात्म तथि नसेल. आता हे लोक तरी काय तथि जाऊन एवढे पैसे कमवू शकतील! त्या देशामध्ये अध्यात्म नाही, असंतुलन आलं त्यामुळे ह्यांचं आयुष्य, म्हणजे संबंध आयुष्याला इतकी काळीमा आली. संबंध ह्यांच्या जीवनाची वाट लागली. त्यामुळे आता काहीतरी धरायला पाहजि. हे लोक तथि न पोहोचले, आम्ही अध्यात्म घेऊन पोहोचलो. असे पुष्कळ आहेत भामटे. एकच नाही आणि त्यांनी ह्या लोकांना एवढा त्रास दिलेला आहे, तुम्हाला माहिती नाही. संबंध लुटून खाल्लं त्या लोकांनी. मुलं-बाळे रस्त्यावर पडली. त्यात आणि एक असेच टूरम काढणारे नघिले. त्यांनी सांगितलं की ही संस्कृतीच नको आम्हाला. अँटी कल्चर. करता- करता त्या अँटी कल्चरमधून कोण नघिले तर सगळ्यांनी शाळा सोडल्या, कॉलेज सोडले,

काही अभ्यास नको, काही नको आणि जाऊन झालं काय.... इरग नंतर जो आहे प्रकार तो तुम्हाला माहितीच आहे. अर्धेअधिक तर मेलेच. अर्धेअधिक कामातून गेले. म्हणजे ही जी त्यांची उन्नती झाली ती इतकी एकांगी होती की ती जर सोडली तर कुठे जाऊन पडेल. तुम्ही जर एखाद्या माणसाला शंभर .हपिपी! हपिपी नंतर इरग आणि रुपये देऊन बघा. तो चालला गुटख्यावर सरळ. पण संतांना दलि तर ते सत्कारणी लावणार. तेव्हा कुंडलनिने काय होतं की कुंडलनिच्या जागरणाने आपल्यामध्ये जी पट चक्रं आहेत ती जागृत होतात. आता ही पट चक्र मेडिकलीसुद्धा तुम्ही समजू शकता. मीसुद्धा मेडिसीन केलेले आहे. आणि मेडिसीनचा स्ट्रगल, जी स्थिती आहे ती मी जाणते. कोणीतरी एम.बी.बी.एस. डॉक्टर आहे, रकिामटेकडा आहे समजा. तर त्याला असे वाटत की 'माताजी, आता आमच्या पोटावर पाय आणणार' कारण ह्यांच्या हातून पुष्कळ रोग बरे झाले आहेत. 'मुळीच होणार नाही.' अहो, आम्ही श्रीमंत लोकांना बघतच नाही, आम्ही गरीब लोकांसाठीच हे कार्य काढलेले आहे. कुंडलनिच्या जागरणाने नरिविवाद अनेक रोग ठीक होतात. आणि आम्ही कॅन्सरसारखे अनेक रोग ठीक केलेले आहेत. हे नरिवेवाद आहे आणि होतं. आणि त्याची आमच्याजवळ पूर्णपणे माहिती आहे. आता सातशे डॉक्टर आले होते एका कॉन्फरन्सला. त्याच्याबद्दल खोटे नव्हतेच लहिलेले पेपर. आपले पेपर सुद्धा काय आहेत तुम्हाला समजत नाही. आता म्हणा त्यांनी दुरुस्ती केली, पण खोटेनाटं च लहियचं. अहो त्या तीन डॉक्टरांना दलिलीला एमडी. मळिली, सहजयोगातले. एम.डी.ची पदवी, एमबीबीएस पासून एम.डी. झाले. ते काय मेडिकलच्या परमाणाश्रयाय झाले असतील? अहो, एवढं तरी डोकं आहे का या लोकांना! हे जे एमबीबीएस इथे दोन-चार फरित आहेत त्यांना असं बचिारा की 'तुम्ही एमबीबीएस होऊ शकता का?' मेडिकलच्या परमाणाश्रयाय. कारण ही कुंडलनि आपल्या देशातील गोष्ट आहे. म्हणून ती वाईट. आपल्या घरातील, आपल्या देशातील रेशमी साडी नको, पण बाहेरची नायलॉनची चालेल तशातला हा प्रकार. मी म्हणते बाहेरचे जे चांगले आहे ते घेतले पाहजि, पण आपलं जे चांगलं आहे ते का जाणून घेऊ नये! ही कुंडलनिची शक्ती आपल्यामध्ये आहे हे जसं आपल्याला आता डॉक्टरसाहेबांनी सांगितलं ही खरी गोष्ट आहे. अनेक वर्षांपासून, हजारो वर्षांपासून हे कुंडलनिचे कार्य ह्या देशात होत होतं, पण फार सीमति, फार थोडं. जेव्हा ही कुंडलनि जागृत होते तेव्हा ही सहा चक्रं जेव्हा तुमची उघडतात मुख्य म्हणजे तुमची बुद्धी फार तल्लख होऊन जाते. पुष्कळशी मुलं 'ढ' म्हणून होती, ती मुलं आज 'फसर्सट क्लास' येताहेत. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की आमच्या सहजयोगात सगळी मुलं 'फर्सट क्लास' आहेत. सगळी फर्सट क्लास मुलं आहेत. आणि पहिल्या ह्याला पास होतात. आताच एक मुलगा मला भेटायला आला, इंजिनियरीगचा. तर तो पास झाला. म्हटलं, 'झाला कसा?' 'माताजी, सहजयोग!' म्हटलं, 'कसं काय?' 'बस,' म्हणे, 'माझ्या डोक्यातच सगळे राहतं. त्यांनी प्रश्न बचिारले, मी उत्तरे दिली. झालं सगळं. पास झालो.' सगळी मुलं फर्सट क्लासमध्ये पास होतात. त्याला कारण असं, बुद्धीमध्ये, आज आपण जेवढी बुद्धी वापरतो त्याच्यात थोडासा प्रकाश यायला हवा. पण जेव्हा कुंडलनिचे जागरण होते तेव्हा आपल्या बुद्धीमध्ये फार पसरलेला असा प्रकाश येतो. आणि त्या प्रकाशात आपल्याला एक तऱ्हेचा तल्लखपणा असतो. आपण चालाखी शकित नाही. त्याच्यात आपण नपुण होतो. कोणतही कार्य असो त्यात आपण नपुण होतो. तसच मी पुष्कळ आर्टसिस्ट लोकांना पाहिलं. आपण अमजद अलीचं नाव ऐकलं असेल, पुष्कळ असे आर्टसिस्ट आहेत, ते मुसलमान लोक आहेत बहतेक. ते आपले अनुप जलोटा तसाच. त्याच्या बापानं सगळ्यांना सांगितलं, 'मातीजीनी आशीरवाद दिला तेव्हापासून आमचा अनुप जलोटा आहे.' असे अनेक लोक आहेत, कति नावं सांगायची तुम्हाला. म्हणजे काय आहे की त्याने तुमची सृजनशक्तीसुद्धा वाढते. ही जी कुंडलनि आहे, ही अशी चक्रांतून जाते. आपल्यामध्ये दोन बाजू आहेत-डावी आणि उजवी. दोन सपिरॅथॅटिक नव्वहस् ससिटीम्स आहेत, मध्ये एक चक्र आहे. आता काय होतं, आपण ही तरी वापरतो कवि ती तरी वापरतो. त्यामुळे ही संकुचित होऊन जाते. संकुचित झाल्यामुळे सगळी शक्ती नष्ट होते. आणि सगळ्यांची संकुचितच असते सुरुवातीपासून आणि ती आणखीन संकुचित होऊन जाते. मग कुंडलनि जेव्हा येते तेव्हा जसा काही एखादा दोरा मण्यातून काढावा तशी ती अशी येऊन आणि संबंध गुंडाळते त्यामुळे आपल्या या शक्त्या वाढतात. 'तुझे आहे तुजपाशी' म्हटलं आहे ती गोष्ट म्हणजे कुंडलनि. आणि तिच्या जागरणाने तुमच्यामध्ये ज्या शक्त्या आहेत त्या पूर्णपणे प्लावति होतात. पण हे पाहिलं पाहजि की सगळ्यात मुख्य काय होतं. शारीरिक, मानसिक, सामाजिक सरवतन्हेची स्थिती सुधारते. पण तुमच्यामध्ये, तुमच्या चिंतनामध्ये एक नवीन आयाम, एक नवीन डायमेंशन येतं आणि ते कोणतं तर त्याला कलेक्टिव्ह कॉन्शनेस म्हणतात. हे, ह्यूम ने ह्याच्याबद्दल लहिलेले आहे. ह्यूम म्हणून एक फार मोठा फिलॉसॉफर होऊन गेला. त्याने लहिलेले आहे की अशी स्थिती येणार आहे की लोकांना सामूहिक चेतना, सामूहिक चेतना म्हणजे तुमच्या हातांवर, तुमच्या बोटांवर तुम्हाला कळेल की ह्या माणसाला काय त्रास आहे. आणि खीन तुम्हाला काय त्रास आहे. आता आपल्याला आश्चर्य वाटेल, महंमद साहेबांनी हे सांगितलेलं आहे की जेव्हा रझिशनची वेळ येईल, कियामा म्हटलं आहे त्याला, उत्क्रांतीची वेळ येईल त्यावेळी तुमचे हात बोलतील आणि ते तुम्हाला सांगतील की तुमच्यात काय चुकलेलं आहे. स्पष्टच सांगितलेलं आहे. संबंध एक चॅप्टरच्या चॅप्टर आहे, पण जसा आपला सहावा अध्याय आपण नपिद्धि ठरवला तसं मुसलमानांनी हा अध्यायसुद्धा गुंडाळून ठेवला आहे आणि भांडाभांडी करत बसले आहेत पण आता आमचे मुसलमान शपिय झाले आहेत आणि कदाचित अशी वेळ येईल की मुसलमान सगळ्यात जास्त आमचे शपिय होतील. कारण त्यांना कंटाळा आला आहे या भांडकुदळपणाचा. खरोखर कंटाळलेले आहेत. पुष्कळ तेव्हा हे लक्षात घेतलं पाहजि की ही जी कुंडलनि आहे ह्यामुळे आपल्याला अनंत शक्त्या तर मिळतातच., पण आपली जी चेतना आहे, जी मानव चेतना आहे ती मानव चेतनेला बोध कवि जाणीव होणे, म्हणजे आपली जी १ मज्जासंस्था आहे जला आपण सेंटरल नव्वहस् ससिटीम म्हणतो त्याच्यावर आपण जाणू शकतो की दुसऱ्याला काय त्रास आहे आणि आपल्याला काय त्रास आहे. त्याला काही वशिष शक्तिषण लागत नाही, डॉक्टरी लागत नाही. नुसतं असं बोटांवर जाणून घ्यायचं. आणि खीन बायबलमध्ये तिला 'ऑल परवेडिग पॉवर ऑफ गॉड' म्हटले आहे कवि 'कूल ब्रजि ऑफ द होली घोस्ट' म्हटलेलं आहे. त्याच्यानंतर आदि शंकराचार्यांनी त्याला 'सललि इदं' म्हटलेलं आहे. सललि म्हणजे थंड थंड अशा लहरी, सौंदर्य लहरी म्हटलं आहे. अशा अनेक तऱ्हेतऱ्हेच्या गोष्टींनी त्याचे वर्णन केलेले आहे. ही अशी जी ऋतंभरा प्रज्जा आपल्याजवळ आहे ती आपल्या हाती लागते आणि आपल्या हातामध्ये असं थंड थंड वाह लागतं. आता आपली शक्ती सामूहिक चेतनेत उतरल्यावर आपण जेव्हा ह्याच्यात प्रावणिय मळिवता तेव्हा आपणसुद्धा सगळ्यांची जागृती करू शकता. इतकंच नव्हे तर सगळ्यांचे रोग बरे करू शकता. इतकंच नव्हे सगळ्यांना मानसिक शांती मिळू शकते. आता कुंडलनिच्या जागृतीतच सगळं आलं. तनि आता ब्रह्मरंध्र छेदल्याबरोबर, जसं तुम्ही समजा, आता हे एक आयुध आहे आणि जोपर्यंत याचे कनेक्शन मेनशी होत नाही तोपर्यंत याला काही अर्थ नाही. तसच मानवाचं झालं आहे. जोपर्यंत आपलं कनेक्शन मेनशी होत नाही तोपर्यंत आपल्याला केवळ ज्ञान मिळू शकत नाही, म्हणजे एकमेव ज्ञान. तुम्ही जर दहा मुलं, जी आत्मसाक्षात्कारी आहेत त्यांचे डोळे बांधून ठेवा आणि त्यांना बचिारा की 'हा जो समोर मनुष्य आहे त्याला काय त्रास आहे तर' ते एकच बोट दाखवतील. सगळे एकच. त्यामुळे भांडण नाही कारण सगळ्यांना एकच सत्य माहिती आहे. संतांमध्ये कधी भांडण झालेली ऐकली आहेत का तुम्ही? कधीच होत नाही. नामदेवांचे मी सांगत होते आपल्याला. नामदेव एकदा गोरा कुंभारांना भेटायला गेले होते. कुंभारच ते. माती, चखिल पायाने तुडवत होते. त्यांना बघूनच स्तंभति झाले. स्तंभति होऊन काय म्हणतात बघा आता. हे

फक्त एक आत्मसाक्षात्कारी आत्मसाक्षात्कार्याला म्हणू शकतो. दुसरं कोणी म्हणू शकत नाही. इतक सुंदर म्हटलं आहे, 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी' काय ते भाषेत बोलणं. हे बोलणं ऐका. 'नरिगुणाच्या, नरिगुण म्हणजे सगळीकडे पसरलेली ही जी शक्ती आहे तिला बघायला मी आलो होतो तर तु सगुणात उभा आहे. तुझ्यात संबंध ती शक्ती आहे.' ह्याच्यापेक्षा महान असं अभिवादन काय असू शकतं! ह्याच्यापेक्षा कोणती अशी गोष्ट आहे की ती कोण कोणाला म्हणू शकतं! आणि त्याच वेळेला त्यांच्या तोंडून हे शब्द नघिले. तेव्हा आत्मसाक्षात्कार होणं हे अत्यंत आवश्यक आहे. आपल्या उत्क्रांतीत आपण मानव स्थितीला आलो आहोत. ह्याच्यापुढची एक पायरी आहे आणि ती म्हणजे दुसऱ्या आत्मसाक्षात्कार, पण हे तुम्ही अध्यात्मात जाल तेव्हा. अध्यात्माचा पाया पाहजिच. जर अध्यात्माचा पाया नसेल तर तुमची ती स्थिती होईल जी दुसऱ्या देशांची झाली आहे. आता ते इथे येऊन शक्तीतील अध्यात्म आणि नंतर तुमचा काय प्रकार होईल ते तुम्ही समजून घ्या. मला आठवतं मी पहिल्यांदा जेव्हा लंडनला गेले. आमचे यजमान तथि सलिकट होऊन गेले म्हणून मी लंडनला गेले. तेव्हा सात हप्पिणी आले. चार वर्ष मी हात मोडले त्यांच्यावर. तेव्हा कुठे त्यांची जागृती झाली. पण इंग्लिश लोक कसे आहेत. मी त्यांना हारड... म्हणते. पण एकदा जर का झाले पार की ते कोळून प्यायले सहजयोग. कोळून प्यायले. सार्या जगातलं काय असेल ना ते आणून माझ्यासमोर टाकत आणि म्हणत, 'हे बघा माताजी.' अरे म्हटलं 'मला तर माहितीच आहे. तु कुठून शोधून आणलं?' सार्या जगात फिरून, कुंडलनी काय आहे ते सिद्ध करून सगळं पूर्ण केलं. त्यांच्यामध्ये एक वशिष्टता आहे की सत्याला चकितणं. एकदा सत्य मळिलं मग सोडत नाही. चकिततात आणि आपल्या पण गहनतेत. सात्विकी श्रद्धा मी तुम्हाला सांगितली. जी आपण दुसऱ्याच्या चांगुलपणावर, त्याच्या चरित्रावर, त्याच्या महान कार्यावर एक श्रद्धा ठेवणं. ही जी गोष्ट आहे त्याने मनुष्याला गहनता येते. मनुष्य गहन होत जातो. गहनता येते. आणि अशी मंडळी जेव्हा सहजयोगात येतात, मी पाहिलं आहे एकदम, खटकन अवधूतस्य. पण जे उथळ मनाचे आहेत त्यांना कठीण जातं. कारण बुद्धीने जाणण्याची गोष्ट अध्यात्म नाही. आत्म्यानेच आत्म्याला जाणलं पाहजि. ही स्थिती येण्यासाठी कुंडलनीचं जागरण आवश्यक आहे. बरं, ही जिवंत क्रिया आहे. आता जमनीमध्ये तुम्ही जर एखादं बीज घातलं तर काय आपण या जमनीला काही देतो का पैसे. तिला काही समजतं तरी का ? तिला काही अक्कल आहे का पैशाची. तिला बँक बगैरे समजतं का बचिरीला! तीच्या शक्तीनुसार ती तुम्हाला देते. ही फळं घ्या, फुलं घ्या, जे पाहजे ते घ्या. पण सर्व गोष्टीवर ताबा आहे. आंब्याचं झाड एका उंचीच झाड आहे. मानव एक उंचीवर, कुत्रा एक उंचीचा आहे. म्हणजे ताब्यात येतं. ही ऋतूभरा प्रज्ञा आहे. ही सगळं करते. पण तिला तुम्ही पैसे कति देणार? तेव्हा आधीच मी सांगितलं की अध्यात्मात कोणीही मनुष्य तुमच्याजवळ पैसे मागत असेल तर तो मनुष्य महाभौदू, ढोंगी तुम्हाला काय शब्द येतील ते म्हणा आणि अशा माणसाच्या दारात जायचं नाही. असच मला एका गृहस्थाने सांगितलं की एका गृहस्थाने करोडो रुपये देवाच्या नावावर कमवले. अहो, कसे फेडू शकता! कति मोठ पाप आहे देवाच्या नावावर पैसे कमवणं! फार मोठ पाप आहे. पण पाप, पुण्य याची कल्पनाच सुटल्यावर मग वाटेल तसं वागायचं. वाटेल ते करा. सहजयोगामध्ये जी सर्वांगीण उत्पत्ती होते ती मात्र पाहून आश्चर्य वाटतं. आता रशियासारखा देश, आपण लक्षात घ्या, रशियासारखा देश, जथि गणपतीचा 'ग' तर सोडा पण देव काय ते माहीत नाही. त्यांना देव माहीत नाही, धर्म माहीत नाही, काही माहीत नाही. तरी त्यांच्यात या अंधश्रद्धा नाही असं म्हटलं पाहजि. अहो, मला आश्चर्य वाटलं मी गेले तथि लेनिनग्राडला पहिल्यांदा तर २००० माणसं बाहेर आणि २००० आतमध्ये. पण खट्यात पार झाली. बाहेर येऊन बघते तर परत २००० बसलेले. म्हणजे, 'आम्हाला तुम्ही कधी रयिलाइझेशन देणार?' गेलेच नाहीत. मी म्हटलं, 'आता मी उद्या येते सकाळी. आपण बाहेर करू या.' ते आतले २००० आणि बाहेरचे २००० हालतात कुठे. आणि मुलं आली. पण त्यानंतर इतक पेटलं ते. त्यांनी कधी माझे नावसुद्धा ऐकलं नव्हतं हो. त्यांना कुंडलनी कशाशी खातात हे माहिती नाही. ते इतक्या जोरात पेटलं की आता तथि हॉलमध्ये जे प्रोग्रॅम होत होते ते स्टेडियममध्ये होतात, १६,०००, १४,००० च्या पत्तीकडे. म्हणजे संबंध सहजयोग जसा काही धर्मासारखा तकिडे पसरला. गोबाचेव्हसुद्धा मला मानतात फार. नशीब त्यांचं की गोबाचेव्हसारखा साक्षात्कारी मनुष्य त्यांचा प्रेसिडेंट आहे. आमचं नशीब खरं म्हणायचं. त्याठिकाणी आपल्याला आश्चर्य वाटेल की सोळा हजार माणसं, चौदा हजार माणसं चौहीकडे आहेत आणि विचारलं, 'कति कति लोकांना हातात थंड वाटलं?' सगळ्यांचे हात वर. बसू एक माझा फोटो पाहजि त्यांना. चारशे डॉक्टर तथि सहजयोग करत होते. चारशे. आणि दोनशे फार मोठमोठे वैज्यनकि आले. ते पराकोटीला पोहोचलेले वैज्यनकि आहेत. मला म्हणजे, 'आता वैज्यनकि तुम्ही सांगू नका माताजी. मुळीच सांगू नका. झालं ते पुष्कळ झालं. आता आम्हाला आत्मसाक्षात्कार द्या.' आता आपण वैज्यनकि करून, हप्पिणी होऊन, इरग घेऊन मग सहजयोग घेणार आहात. ते आता घ्या. प्रश्न हा आहे. आता तुम्ही आत्मसाक्षात्कार करून घ्यावा. आणि ही जी आपली स्थिती आहे, आपलीच कुंडलनी, आपल्यामध्येच बसलेली आपलीच आई आणि ती आपल्याबद्दल सगळे काही जाणते. तिला सगळं माहिती आहे तुम्ही काय केलं. जसं टेपेरेकॉर्डर रटतो तसं ती आहे. आणि ती तुम्हाला हा पुनर्जन्म देण्यासाठी अत्यंत उत्सुक आहे. अत्यंत उत्सुक आहे. बरं दुसरं सांगायचं म्हणजे हा महाराष्ट्र म्हणजे फार मोठा देश आहे. महा राष्ट्र खराच आहे हा! हे तुम्ही नाही जाणणार पण मी जाणते. हे लोक जाणतात. हे कोठे जायला तयार नाहीत. महाराष्ट्रातच जायचं आपल्याला. मी म्हटलं जाऊन तुकारामाच्या समाधीवर जाऊन या तर तथि गेले तर सगळे सांगायला लागले की तथि लोळत होते हे जमनीवर. म्हटलं, 'तुम्ही लोळत कशाला होता जमनीवर?' 'माताजी, जमनीतून चैतन्य येत होतं. अहो, जमनीतून चैतन्य येत होतं.' कुठे त्यांना म्हटलं, 'दुसरीकडे खूप कार्य होतं.' तर म्हणाले, 'नाही आम्हाला इकडे महाराष्ट्रातच घेऊन या.' ह्यांनी ओळखलं की ही संतांची भूमी. रामालासुद्धा चपला काढून तथि यावं लागलं. ही अशी पुण्यभूमी. त्या पुण्यभूमीत तुम्ही जन्मलात हे तर तुम्हा सगळ्यांना समजतय. पूर्वजन्मी आम्ही केले तेच तुम्ही लोक आहात हे त्यांना वाटतं. कारण तुम्ही मराठीसारखी भाषासुद्धा नाही. १ बहु पुण्य महाराष्ट्रात कसे जन्माला आले! म्हण आहेच की पकितं तथि वकित नाही. आता मी पुष्कळ भाषा जाणते. मराठीसारखी भाषाच नाही. आता इंग्लिश भाषेला आपण एवढं मानतो. काय आहे त्या इंग्लिश भाषेचं करम, कटकट सांगायची. मला तर त्याच्याबद्दल, आत्म्याबद्दल बोलायचं तर भयंकर त्रास होतो. आता इंग्लिशमध्ये मला प्रावीण्य आहे. म्हणजे बघा, स्पॅरिट म्हणजे आत्मा, स्पॅरिट म्हणजे दारू, स्पॅरिट म्हणजे देश स्पॅरिट म्हणजे आता त्यातलं कोणतं धरायचं! आपल्याकडे कसे सगळ्याला वेगळेवेगळे शब्द असतात. 'गाला, ह्याला. अहो, काय ही मराठी भाषा. ह्या मराठी भाषेला तोड नाही. कधी कधी तर मला वाटतं की ती संस्कृतावर जाईल काही काही ठिकाणी. म्हणजे रोजच्या भाषेत. आपल्या रोजच्या भाषेमध्ये म्हटलं 'आता कंटाळा आला.' म्हणजे 'कंटाळा म्हणजे काय?' आता म्हटलं, 'बाबा, त्याचा अर्थ कुठे लागत नाही. 'कोणत्याच भाषेत कंटाळा कुठे नाही. तुम्ही मला विचारताय तर हिंदी भाषेत मी सांगते की हिंदी मला फार चांगली येते असं लोकांचं मत आहे. पण मराठीच्या तोडीला हिंदी नाही. आता हे सगळे मराठी भाषा कसे शकिले? तुम्ही समजा. एवढी कठीण भाषा की इंग्लिश लोकांना म्हणायचं असलं की 'दरवाजा बंद कर' की त्यांना सांगायचो आम्ही की 'देअर' असं म्हणायचं पहिले. एक शब्द येत नसे त्यांना. 'देअर वॉज ए बांड करा' म्हणजे 'दरवाजा बंद कर.' म्हणजे मग त्यांची जीभच वळली, एवढी जाड जीभ की वळतच नव्हती. मग करायचं काय ? आता हे लोक जे, त्यांच्यामध्ये जर्मन आहेत, यांच्यामध्ये इंग्लिश आहेत, यांच्यामध्ये फ्रेंच आहेत, यांच्यामध्ये इटालियन

आहेत बरेच देशातले लोक इथे आलेले आहेत. इराणयिन्स आहेत. तन्हेतऱ्हेचे लोक इथे आलेले आहेत. हे लोक इतकं सुंदर मराठीमध्ये तुमचे पोवाडे गातील. तुमच्या लावण्या, पोवाडे, तुमचे भारुड करतात. अहो, भारुड करतात हे लोक! नामदेवांचा भारुड. परवा यांनी मला भारुड दाखवले. इतकंच नव्हे तर जोगवा, नामदेवांचा जोगवा, तो फार वर्षापासून आपल्याकडे आहे, तो इतका सुंदर गातात. त्यांना मी सांगणार आहे की ह्याच्यानंतर आपला प्रोग्राम होऊ देत . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की त्यांचे नुसते चेहरे पांढरे आहेत. बाकी अगदी महाराष्ट्रीयन पक्के झालेत! गळ्यात मंगळसूत्र पाहजि, कुंकू पाहजि. असं सगळं घालायचं. व्यवस्थिती डोक्यावर पदरबदिर घेऊन. मी सांगते एक की डोक्यावर पदर घेऊ नका. काही गरज नाही. फार बायका कमी घेतात डोक्यावर पदर. तर मग आता हे. इतकं ह्यांना कुठून आलं. अहो, आपली संस्कृती घेणं काही सोपं काम नाही. ह्या लोकांना तर एवढा स्वतःबद्दल गर्व होता. हे रजनीशचे शिष्य फरितात बघा, घाणेरडे फरितात सगळे, कसे फरितात. त्याच्यात काही आली आहे का संस्कृती आपली? आणि इथे तुमचे खेडेगावातले, मला आश्चर्य वाटतं त्यांना भाषा येत नाही, काही नाही. पण या खेड्यातल्या लोकांना गळ्यात गळे घालून पाहलं. म्हटलं, 'तुम्ही बोलता तरी काय?' ते ही म्हणे, 'माताजी, त्यांना चैतन्य फार आहे या लोकांमध्ये. आम्ही फक्त चैतन्य देतो.' म्हटलं इतकं यांचं प्रेम कुठून आलं? ही मंडळी म्हणजे कति अँडकिट आहेत त्यांच्यात. आणि सर्व गोष्टींना इतकं ह्यांना वाटतं की केवढी मोठी महाराष्ट्राची संपदा, केवढी मोठी संस्कृती! ह्या संस्कृतीला काही वचिरू नका. शिवाजी महाराजांचा संबंध इतिहास यांनी वाचून टाकला. काय शिवाजी महाराज होते, राणा प्रताप काय होते? अमूकतमूक. हे म्हणे, आमच्याकडे असे कधी राजे झालेच नाहीत. असे राजे आमच्याकडे झाले असते तर आम्ही त्यांच्यासारखे झालो असतो. आपल्या लक्षातच येत नाही की आपल्याजवळ काय-काय मोठं आहे. आणि म्हणून हे लोक इतक्या लांबून इथे आलेले आहेत. बरं, कराड बद्दल वशिष्ठ आहे मला. पुष्कळ वेळा इथून जाणं-येणं होतं. कराडमध्ये अवश्य एकदा प्रोग्राम केला पाहजि. कारण यशवंतराव चव्हाण हे माझ्या वडलांचे एक मित्र होतेच, पण माझे वडीलसुद्धा काँग्रेसमध्ये होते. पण त्याच्यानंतर माझ्या यजमानांचं आणि त्यांचा फारच प्रेम होतं कारण माझे यजमान हे शास्त्रीजींचे मुख्य सचिव होते आणि फार प्रेम होतं. आणि ते लोक जेव्हा शास्त्रीजींचा मृत्यू झाला, त्यावेळेला बरोबरच आले. तेव्हा फार जिव्हाळ्याचं त्यांचं होतं. आणि काय व्यासंगी आहेत. मला नाही वाटत की कधी त्यांनी असं म्हटलं की अंधश्रद्धा, हे करा, असं करा, तसं करा. आता म्हणे, त्यांना व्यसनमुक्तीसाठी वापरणार. कशाला मुलांना वापरता. अहो, तुम्ही लोक करा तुम्हाला काय करायचं ते. मुलांना अभ्यास करू द्या. मुलांची ही दूम काढायची आणि मुलांना अशा मार्गावर घालायचं की त्यांना काही अभ्यास नको, काही नको. आणि नको कामातून जाणार. मी परवा अशीच एक दूम काढली लोकांना. म्हटलं, 'काही, तुमचं धोरण काय?' एकदम चुपचुप झाले. काही धोरण आहे की नाही तुम्हाला. एवढी तुम्ही सगळी धावपळ करता, एवढी तुम्ही सगळी युवाशक्ती नेली, त्याला काही धोरण असायला पाहजि. 'अहो,' म्हणे, 'असं आहे. धोरण तर काही नाही पण आमचे जे मोठे लोक सांगतात तसं आम्ही करतो.' म्हणजे तुम्हाला काही व्यक्तित्व नाही का? जे सांगतील ते करायला तयार आहेत. 'अरे,' म्हटलं, 'तुम्हाला काही वाटतं का? कुठेही जाऊन नारे लावायचे. दगड फेकायचे. ही लायकी आहे का तुमची? आपल्या प्रतष्ठेला जागृत व्हा. ह्या लायकीचे तुम्ही आहात का? की फुकटचे आपले हे धंदे करायचे.' तेव्हा त्यांच्या डोक्यात प्रकाश पडला. तेव्हा सहजयोगाने तुम्हाला स्वतःची प्रतष्ठि समजते. त्याच्याआधी तुम्ही काय ते काहीही तुम्हाला माहीत नाही. कति मोठे, कति महान आहेत हे काहीही तुम्हाला माहीत नाही. कारण असं आहे की एखाद्या खेडेगावात गेले त्यांनी कधी टेलीव्हिजन पाहिला नाही. आपण म्हटलं हे बघा, हे टेलीव्हिजन आहे. 'ह्याच्यामध्ये सगळ्या जगातले लोक दिसू शकतात, ह्याच्यामध्ये नाटक, हे, ते दिसले' तेव्हा हा काय करतोय डबडं. ह्याच्यात काय होणार आहे? 'खेडेगावात असंच म्हणणार लोक. ह्या डबड्यात तुमचं काही नाही रहात. पण तुम्ही त्याचा योग कवि त्याला मेन्सला लावल्याबरोबर आश्चर्यचकित होता. ही कमाल आहे! तेव्हा आपल्यामध्येसुद्धा एक द्रव्य असं कॉम्प्युटर देवाने बनवलं आहे. आणि ते कॉम्प्युटर सुरू झाल्याबरोबर अशा गोष्टी घडतात की लोकांना आश्चर्य वाटेल लोक कुठल्याकुठे गेले आणि आपल्यापेक्षा ते लोक फार पुढे गेले आहेत. आपल्यात एक मागासलेपणा आहे तो असा की आपण कोणत्याच गोष्टीत प्रावीण्य मळिवत नाही. पण सहजयोगात आल्यावर तुम्ही पाहिल्यांची हद्दस्थानी मनुष्यसुद्धा प्रावीण्यात येतो. आर्कटिक्टस मी पाहिली की सहजयोगात आल्यावर कुठल्या कुठे पोहोचले. सरकारी नोकर कुठल्याकुठे पोहोचले. प्रत्येकाला मी पाहते आहे की असे साधेच आले आणि कुठल्याकुठे पोहोचून गेले. शक्तिष्क कार्य, कुठल्या कुठे पोहोचले. जे लोक कधी भाषण सुद्धा देऊ शकत नाही, त्यांची भाषण ऐकली तर आश्चर्य वाटतं की हे कति इतके ते पोहोचलेले कसे? परत भ्रष्टाचारात हे लोक पडत नाही. प्रश्नच पडत नाही. कोणत्याही देशात. तो मग हद्दस्थानी असे ना का, कोणीही भ्रष्टाचार करत नाही. मी कोणाला काही सांगत नाही. मी असं नाही म्हटलेले आहे की तुम्ही हे करू नका, ते करू नका. पूर्णपणे व्यसनातून मुक्त होतात कारण ते समर्थ होतात. समर्थ झाल्यावरती एवढी शक्ती येते की कोणत्याही व्यसनाला शरण यायची काय गरज आहे. तुम्ही समर्थ होता. मला आश्चर्य वाटतं की सुरुवातीला मला त्रास जरूर झाला. पण त्यानंतर मी पाहिलं काय की जागृती झाल्यावर ड्रग्स घेणारे लोक, ज्यांचे ड्रग्स सुटत नव्हते, दुसऱ्या द्रव्याची सोडून मोकळे. आता एक फार मोठे डॉक्टर आहेत लंडनला. ते सात हॉस्पिटलचे मुख्य आहेत. ते स्वतः ड्रग्समध्ये होते. आणि त्यांची सगळी नोकरी वगैरे सुटून नष्टून गेले. जागृती झाल्यानंतर कुठल्या कुठे ते पोहोचले. आता आले होते कॉन्फरन्सला, आणि त्यांनी सगळे सांगोपांग सांगितलं की सहजयोगात कसं होतं पॅरासमिपरथॅटिक नव्हस सिसिटीम कशी तुम्ही नरीश करता. त्याच्यात कशी प्लावति करता आणि त्यांनी कसं कार्य होतं. संबंध त्यांनी सांगोपांग सांगितल्यावरसुद्धा न्यूजपेपर वाले मात्र ललितता की त्यांनी काही सांगितलं नाही. म्हणजे झोपले होते की काय! ही जी आपल्याकडे एक वशिष्ठ प्रवृत्ती आहे म्हणजे खोटं बोलणं. त्यामुळे जे खरं आहे ते पसरणार नाही. आणि जे काही खरं असेल त्याच्या बरीधात उभं रहायचं. खोट्याला मदत करायची आणि खऱ्याच्या बरीधात उभं रहायचं. पण जे खरं आहे ते सार्या जगाच्या कल्याणासाठी आहे. ते हितकारी आहे. हे संबंध जग जर बदलायचं असलं तर माणसाचं परिवर्तन व्हायलाच पाहजि. आणि ते कुंडलिनीच्या जागरणाशिवाय होऊ शकत नाही. हे सर्व जागतिक कार्य आहे. आणि इथे पंचावन्न देशातले लोक. आता तर नाही, पण होतीलच पंचावन्न देशातले लोक. अगदी नविडक लोक आलेले आहेत. आणि फार पोहोचलेले लोक आहेत. सगळे संत-साधू. सगळे संत-साधू आहेत. आता ह्यांच्याकडे सगळं आहे. मोटारी आहेत, घरं आहेत, हे आहे, ते आहे सगळे श्रीमंत लोक आहेत. सगळे आपला खर्च करून येतात. आणि इथे मात्र बघा जमिनीवर झोपतील, जमिनीवर बसतील. त्यांना कधी मांडी घालून बसायची सवय नाही. आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुम्ही ह्यांचं गाण ऐकाल तर मी म्हटलं ते खरं वाटेल. बरं आता एक दहा मिनिट आणि आणि आपलं जागृतीचं कार्य संपल्यावर हे लोक आपल्याला गाणी ऐकतील. सर्वप्रथम मी डॉ. प्रभुणे यांची फार आभारी आहे. त्यांचे शब्द ऐकून मला फार संतोष आणि आनंद झाला. आम्ही जेव्हा लहान होतो तेव्हा ह्या गोष्टी आम्ही ऐकत असू. आमचे वडीलसुद्धा आत्मसाक्षात्कारी होते. पण आज मला इतका आनंद झाला की वडीलधारी लोक जर अध्यात्माबद्दल एवढी श्रद्धा बाळगतील तर आमच्या मुलांचे कधी नुकसान होणार नाही. कधी नुकसान होऊ शकत नाही. तेव्हा आधी अध्यात्म मळिवायचे आणि त्यात तुम्हाला वाटेल तशी प्रगती करा. कधीही तुमचं संतुलन जाणार नाही. तुम्ही कधीही वाईट मार्गावर जाणार नाही. म्हणून अध्यात्म हा जरुरी आहे. ज्याला पाया

नाही ते घर कती दविस टकिणार आहे हे लक्षात घेतले पाहजि. अध्यात्म ही आपल्या देशाची संपदा आहे, ती आपण सर्व जगाला देऊ शकतो, एवढी मोठी आपल्याजवळ संपदा आहे. सार्या जगाचे लोक तुमच्या चरणावर येतात. मी तुमच्यातलीच एक आहे हे समजलं पाहजि. आपली जी श्रीमंती आहे ती जाणली पाहजि. ह्यांची श्रीमंती काय क्षणभंगूर आहे. आपली श्रीमंती, काय सांगावं, काय वर्णावी ती, तर्ची स्तुती कती करावी आपल्या श्रीमंतीची! त्याची जाणीव या लोकांना आहे आणि आपल्याला जर झाली नाही तर लोक म्हणतील की 'हे शहाणे नव्हे!' तेव्हा आपली फार मोठी जबाबदारी आहे. फार मोठी जबाबदारी आहे. आणि जर आपली शक्ती आहे तर ती का मळी नये. ती आपण का घेऊ नये. त्यासाठी काही पैसे लागत नाही, काही नाही. मला काही त्याच्यात मळिणार नाही. तर आपण का घेऊ नये. जे मळितय ते का नाही मळिवून घ्यावं. एक साधा प्रश्न स्वतःला वचिरला पाहजि. हे काही शहाणपणाचं लक्षण आहे का ? आम्ही असा सहजयोग शोधून काढलेला आहे की तुम्ही खुरचीवर बसलेले असला काय कवि तुम्ही कुठेही असलात तरी कुंडलनि ही जागृत होते. मलाच आश्चर्य वाटतं की झालंय काय या परम चैतन्याला! तोच कृतयुगात उतरलेला दसितोय. काय कमाल होऊन राहिलीये. आश्चर्य वाटतं. आता इच्छा मात्र असायला पाहजि. अशी जबरदस्ती कुणावर करता येत नाही. इच्छा असायला पाहजि कारण ही जी कुंडलनि आहे ना, ही शुद्ध इच्छा आहे. आपल्या बाकीच्या इच्छा शुद्ध नसतात. आज वाटतं आपण हे घर बांधावं. मग मोटर घ्यावी, मग शेत घ्यावं. जे मळितं त्याच्यात काही आनंद वाटत नाही. एक अशी इच्छा आहे, ती तुम्हाला माहीत असो वा नसो, तर्ची तुम्हाला जाणीव असो वा नसो, अशी इच्छा आहे की या परम चैतन्याशी आपला योग घटति झाला पाहजि. आणि ही इच्छा जेव्हा पूर्ण होते तेव्हा संबंध सात रंग बदलून जातात. आणि मनुष्य समाधानात येतो. इतकी शक्ती येते माणसामध्ये. शक्ती तर येतेच पण त्याश्रियाय इतकं प्रेम आणि इतका आनंद, मनुष्य शक्तशाली होतो, तसाच तो आनंदमयी आणि प्रेममयी होतो. आता माझे वय तुम्हाला माहितीच असेल, ६८ वर्षाचं वय आहे. दर दोन, तीन दविसांनी मी प्रवास करते. जवळ-जवळ ३०- ३५ लोकांना मी बर करत बसले होते तथि. तथून मग नघालो मग इथे. मग काय होतच नाही. आजसुद्धा सगळ्यांना आश्चर्य वाटतं हे कसं काय चाललं आहे माताजीचे! घरचे लोक काळजी करतात म्हणा, पण त्यांना आता कळलंय की यांना आता काही होत नाही. तसंच आपल्यालाही होईल, सगळ्यांना. आता हे ही लोक कती प्रवास करताहेत. रात्र-रात्र जागरणं, हे, ते पण काही नाही. मजेत आहेत, आनंदात आहेत. तेव्हा तुम्ही हे मळिवा आणि आपल्या गहनतेत उतरलं पाहजि. त्यासाठी ही जी आमची सामूहिक व्यवस्था आहे त्यात आले पाहजि. म्हणजे ही सगळी जी वाढ होते ती सामूहिकितेत होते. तसंच जर आपलं एखादं नख कापलं गेलं, तर ते नख वाढत नाही. तसंच आपण जर म्हटल की आम्ही घरी हे सगळे करतो, तर तसं नाही. तुम्ही एकदा तरी आठवड्यातून आलं पाहजि आणि थोडा वेळ तरी या आत्मसाक्षात्काराला दिला पाहजि. एकदा तुम्ही याच्यात प्रावीण्य मळिवलं म्हणजे तुम्हीच हे कार्य करू शकता. हे प्रावीण्य मळिण्यासाठी तुम्हाला थोडीशी तरी मेहनत करायला पाहजि. इतकी मजा येते की तुम्हाला सोडावसंच वाटत नाही. बरं याच्यात तीन अटी आहेत. पहिली अट अशी की माझे हे चुकलं, माझ ते चुकलं. मला असं नको करायला पाहजि होतं कवि माझ्या लेक्चरमध्ये मी काही म्हटलं तरी ते सगळं वसिरून जायचं. अहो, तुम्ही मानव आहात. मानव हा चुकणार, परमेश्वर नाही तुम्ही. पण तुम्हाला लोक सांगतात की तुम्ही पापी. म्हणजे इतके पैसे काढा म्हणजे तुमचं पाप इतकं जाईल. पैशाने का पाप धुतलं जातं ? तुमचं हे चुकलं, ते चुकलं, रात्रंदविस ऐकून-ऐकून आपल्यामध्ये एक न्यूनगंड येतो. तसं काहीही नाही. आईसमोर सगळी मुलं ठीक आहेत. काहीही माझं चुकलं नाही अस मनात धरून चालायचं. काहीही चुकलं नाही मागचे सगळे वसिरून जा. असेल चुकलं-माकलं गेलं झालं. आता या क्षणाला माझं काहीही चुकलं नाही, असा मनामध्ये एक वचिर ठेवायचा. आणि जे लोक असा वचिर ठेवतात की मी असं चुकीचे वागतो कवि माझ्यात हे चुकलं त्यांचं हे एक चक्र धरतं, इकडे, डावीकडे आणि त्याने अंजायनाचा रोग होतो. अंजायनाचा रोग होतो इतकेच नव्हे पण ज्याला आपण स्पाँडिलायटिस म्हणतो, जथि हाडं, मणक्याची हाड हलतात तो सुद्धा रोग त्यानेच होतो. तेव्हा हे काही चांगलं नाही. काहीच चुकलेल नाही. कसलं काय! स्वच्छंद मनाने राहिलं पाहजि. बरं एक गोष्ट ही. दुसरी म्हणजे अट अशी आहे की तुम्ही सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करून टाका. एकसाथ म्हणजे असं की प्रत्येकाची आठवण करून. उगीचच डोक्याला त्रास नको. नाहीतरी आपण क्षमा करतो कवि नाही करत. काही करतो का आपण? वचिर करा. काहीच करत नाही. पण क्षमा नाही केली तर आपण आपल्या डोक्याला ताण देतो. म्हणून एकसाथ 'मी सगळ्यांना क्षमा केली' अस मनात तुम्ही म्हणूनच टाका. सगळ्यांना क्षमा केली, जाऊ देत. बघा, कती आनंद वाटेल तुम्हाला! बरं, तसिरी गोष्ट म्हणजे अशी की 'मला आत्मसाक्षात्कार होईलच.' हा पूर्ण आत्मवश्वास आपल्यामध्ये ठेवा. पूर्ण आत्मवश्वास. अहो, तुम्ही या महाराष्ट्राच्या भूमीत जन्मलात. हे लोक जेव्हा मुंबईला येतात, तेव्हा एरोप्लेनमधून उतरल्या उतरल्या पहिल्यांदा तुमच्या या महाराष्ट्राच्या भूमीची थोडीशी धूळ अशी डोक्याला लावून नमस्कार करतात. ही एवढी महत्त्वाची जागा आहे. कळलं का? तेव्हा 'मला आत्मसाक्षात्कार होईलच' हा पूर्ण साक्षात्कार ठेवायचा आणि ते हमखास आपल्याला मळिणारच.

1990-1218, Public Program

[View online.](#)

Sarvajanic Karyakram 18th December 1990 Date: Karad Place Public Program Type सत्याला शोधणाऱ्या आपण सर्व साधकांना आमचा नमस्कार! सर्वप्रथम आपण जाणलं पाहजि की सत्य आहे. जे इथे आहे ते आपण बदलू शकत नाही कवि ते आपण आपल्या कल्पनेत ते बदलू शकतो. ते सुद्धा जाणण्यासाठी मानवी चेतना अपुरी आहे. आपण उत्क्रांतीमध्ये, इव्होल्युशनमध्ये आज मानव स्थितीला आलो, पण या मानवस्थितीत आपल्याला केवळ सत्य मळिलेले नाही, केवळ ज्ञान मळिलेले नाही, ज्याला आपण कैवल्य म्हणतो. त्यामुळेच तरत-हेचे नवीन-नवीन वचिर, नवीन नवीन धारणा नघितात आणि एकाचा दुसऱ्याला मेळ बसत नाही. मुख्य कारण असे आहे की केवळ सत्य जाणण्यासाठी आत्म्याचे ज्ञान झाले पाहजि, ज्याला आपण अध्यात्म असे म्हणतो. आता डॉ. प्रभुणेनी सांगतिली ती गोष्ट खरी आहे. पण ती अशी समजून घेतली पाहजि की वज्रज्ञान हे एकांगी आहे आणि एकांगी असल्यामुळे मनुष्याची सर्वांगीण उत्पत्ती त्या वज्रज्ञानामुळे होऊ शकत नाही. वज्रज्ञानामध्ये कला नाही, प्रेम नाही, आनंद नाही. शुष्क आहे. जे समोर दिसते आहे त्यालाच आवष्टिकारीत करून मनुष्याने आपल्या भौतिक प्रगतीकरता हे वज्रज्ञान वापरलेले आहे. पण जी भौतिक प्रगती अध्यात्माश्रयाय होत नाही तर्चा त्रास हा महाराष्ट्रात राहून कळणार नाही. आता आमचं म्हणजे काहीतरी असं नशीब आहे की सारखे आम्ही फरित असतो आणि अनेक देशांत प्रवास केला. आणि अनेक देशात वास्तव्य झालं. इथे माझ्या लक्षात जी गोष्ट आली ती अशी की ह्या लोकांना या एकांगी वज्रज्ञानामुळे अनेक त्रास झाले. मुख्य म्हणजे ह्यांची सामाजिक व्यवस्था अगदी तुटून गेली. मुलांना काहीही वळण नसल्यामुळे मुलं तथि इंग्रज घेतात, दारू पित्यात, वाट्टेल तसे वागतात. पुष्कळ मुलांनी तर शाळा-कॉलेजला जाणं सोडलं. ते जरी असलं तरी अमेरिकेसारख्या देशामध्ये ६५% लोक, मग ते मोठे असोत, लहान असोत, मुलं असोत ह्यांनी आपल्या चुकीमुळे, स्वतःच्या या एकांगी वर्तणुकीमुळे फार घाणेरडे रोग लावून घेतले आहेत. इतके घाणेरडे रोग आहेत की त्यांची वाच्यतासुद्धा करणं मला कठीण जातं आहे. हे रोग ठीक होण्यासारखे नाही. ते सगळे मृत्यूच्या पंथाला लागलेले आहेत. आणि आता असं भाकीत आहे की लवकरच २ - ३ वर्षात ७०% लोकांना हा रोग होऊन जाईल. म्हणजे कति भयंकर अवस्था तथि असेल हे आपण समजू शकता. कसंही वागायचं, मनाप्रमाणे वागायचं म्हणजे हे जे स्वैराचाराचं वागणं तथि सुरू झालं त्याला कारण असं की त्यांच्या पार्श्वभूमीमध्ये आपल्या भारतासारखी संस्कृती नव्हती. भारताची जी संस्कृती आहे, त्याच्यामध्ये मुख्य स्थान आत्म्याला आणि संताना आहे. आता संतानही आपण बघतिलं तर बघा या संताना कधी वाईट गोष्टी सुचल्या नाहीत. ह्यांनी कधी कोणाला त्रास दिला नाही. 'जगाच्या कल्याणा संतांच्या वभूती' आजकाल आपल्याला माहिती आहे की महाराष्ट्रात काय कुठेही कति भ्रष्टाचार चाललेला आहे. तुकारामांना जेव्हा श्री शिवाजी महाराजांनी बरीचशी आभूषणे वरगैरे अर्पित केली होती. त्यांनी सांगितलं, 'शिवबा, आम्हाला हे सगळं काय शोभायचं? आम्ही राजे नाहीत.' काय त्यांच ते न बोलणं होतं! हे सगळं बोलणं आजकाल आपल्याला ऐकायला मळितं का? ही एक उदात्त, महान व्यक्तित्वाची एक फार मोठी ठेव या महाराष्ट्राला मळिली आहे. हे संत, साधू एक इकडे, एक तिकडे असे वखुरलेले आहेत. आणि त्यांचा कति छळ केला लोकांनी. आता ज्ञानेश्वरांचीच गोष्ट घ्या की ज्ञानेश्वर हे म्हणजे नाथपंथी आणि नाथपंथींमध्ये अशी परंपरा होती की एक गुरू, त्याला एकच शिष्य. आणि हे जे कुंडलनीचं ज्ञान होतं ते फक्त एक गुरू एका शिष्याला सांगत असे. पुढे कोणाला सांगायचे नाही अशी एक परंपरा त्यांनी बांधून घेतली. श्री ज्ञानदेवांनी आपले गुरू नवृत्तीनाथ यांना वनिती केली की, 'कृपा करून मला एवढं तरी वरदान द्यावं की मी जो हा वाणीचा यज्ञ मांडलेला आहे, ही जी मी ज्ञानेश्वरी लहीत आहे तर कमीत कमी कुंडलनीबद्दल लहिण्याची मला परवानगी असावी.' म्हणजे मराठी भाषेमध्ये. संस्कृतमध्ये तर पुष्कळ वर्षापासून कुंडलनीबद्दल वर्णन आहे. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की आयुर्वेदामध्ये तर कुंडलनीवरच सगळे अवलंबून आहे. आता आमच्या आयुर्वेदाचे तुम्ही जर स्टुडंट पाहिल तर ते कुंडलनीचेच अध्ययन करतात. त्याश्रयाय त्यांना मन, आत्मा या सर्व गोष्टींचं त्यांना अध्ययन करावं लागतं. फार मोठं कार्य मी म्हणते ज्ञानेश्वरांनी केलं की ज्ञानेश्वरीमध्ये सहाव्या अध्यायात त्यांनी कुंडलनीचे वर्णन केले आहे. पण धर्ममार्तंडांनी सांगितले की हे सगळं नपिद्धि आहे. असं म्हणून की 'हे सगळं नपिद्धि आहे' त्यांनी पूर्णपणे सहावा अध्याय बंद करून टाकला. त्यामुळे कोणालाच कुंडलनीची माहिती नव्हती. हे केवढं मोठे ज्ञान, ही केवढी मोठी गोष्ट, ती एका अर्थाने त्यांनी ती दडपून टाकली. ह्या एकंदर कारणामुळेच पुष्कळांना कुंडलनी म्हणजे कार्य माहिती नाही. आणि त्याची काहीही माहिती नाही. आज सहजयोग म्हणजे जे त्यांनी जगाला समजवून सांगितलं, त्यावेळेला दिलं होतं ते आज साक्षात होत आहे. आपल्यामध्ये ही शक्ती आहे हे मी आज सांगते आहे असं समजू नये. अनादिकालापासून मार्कडेयांनी त्याच्यानंतर श्री आदशिकराचार्यांनी, त्यानंतर नानकांनी, कबीरांनी तसंच बायबलमध्ये कवि कुराणातसुद्धा कुंडलनीचं वर्णन आहे. सगळीकडेच कुंडलनीचं वर्णन आहे. तेव्हा एकमात्र सगळीकडे सत्य आहे की ही कुंडलनी जेव्हा जागृत होते तेव्हाच आपल्याला आत्म्याचं ज्ञान होतं. पण जेव्हा हे होतं तेव्हा अध्यात्माच्या नावावर आपण ज्या बऱ्याच गोष्टी करतो, त्या तशा नसतात हे समजतं. आणि त्यामुळे आपल्याला असं वाटू लागतं की हे कसं? हे कसं शक्य आहे? ही एक आपण म्हणू शकतो अंधश्रद्धेची बाब झाली. ही जी अंधश्रद्धेची बाब आहे ही समजून घेतली पाहजि. श्रद्धासुद्धा चार प्रकारची असते. पहिली जी श्रद्धा आहे तिला आम्ही म्हणू आपल्याला, कोणी मनुष्य आला, जेलमधून सुटून आला, जर त्याने भगवी वस्त्र घातली तर लागले त्याच्या पाया पडायला. जो आला लागले त्याच्या पाया पडायला. कोणी आला त्याला पैसे द्यायचे. कोणी म्हटलं की इतके पैसे तामसकि श्रद्धा. जथि घाला इथे हे दैवत आहे. तुमचं हे भलं होईल, ते भलं होईल, इतके पैसे घाला. सगळं काही ते पैशावर अवलंबून असतं. आणि लोक भोळेपणाने पैसे देतात. आता मला सुद्धा, लोक येतात, म्हणते, 'कशाला पाया पडला?' 'नाही, नाही माताजी.' 'मग काही तरी पैसे घेऊन यायचे. म्हटलं, 'मी पैसे घेत नाही.' 'बरं, मग तुम्हाला पंचवीस पैसे देऊ का?' म्हणजे लोकांच्या हे डोक्यातच येत नाही की अध्यात्म हे पैशाने नाही मळिवता येत. पैशाचा आणि अध्यात्माचा काही संबंध नाही. पैसे माणसाने बनवलेले आहेत. बँका माणसाने बनवलेल्या आहेत. पैशाशी परमेश्वराचा काहीही संबंध नाही. मनुष्याला वाटतं, 'दोन पैसे देऊन जर चार पैसे मळित असतील तर का घेऊ नये? चला आपल्याला जर गुरू एखादा कमवता आला तर काय वाईट आहे!' गुरू आपल्या हातात आहे ना! चारा त्याला पैसे. पण पैशाचा आणि परमेश्वराचा कवि अध्यात्माचा काहीही संबंध नाही, हे आपण संतांपासून जाणू शकतो. संतांनी ह्यावर केवढे कोरडे ओढले आहे. म्हणजे असं आहे की आपण जर व्यासंग केला, मला वाटतं मराठी भाषेत, नदिन आम्ही जेव्हा मराठी भाषा शिकलो तेव्हा कमीत कमी ८०% म्हणजे संबंध अध्यात्मच शकिलेला. फक्त २०% असेल दुसरं काहीतरी त्यावेळेला सुरू झाले होते, नाहीतर त्याच्याश्रयाय दुसरं काहीच नव्हतं. बहुतेक अध्यात्मच. आणि त्या अध्यात्मातच आम्ही पाहिली की एवढे जेवढे संत झाले त्यात आता तुम्ही तुकाराम घ्या, तुकारामांनी कति जात-पात वचिर, 'इझाला

महार पंढरीनाथ' पंढरीनाथालाच महार करून टाकलं. एकनाथ महाराच्या घरी जेवायला गेले. लक्षात घेतलं पाहजि ! एकनाथ महाराच्या घरी जेवायला गेले, जात असतं. त्याच्यावर त्यांना वाळीत टाकलं, इतका त्रास दिला, छळलं. दुसरे आपण म्हणू नसहि- सरस्वती. हे तर फार जबरदस्त होते. ते ब्राह्मण होते स्वतः. कुठे एखादा मनुष्य दगडबगिड मांडून बसला आणि त्याच्यावर कोणी सद्गुरू घालून बसला की तथि जाऊन काहीतरी त्याला मारायचे, ठोक्याचे. तसेच दासगणू, दासगणू म्हणतात, 'आम्हासी म्हणता ब्राह्मण, आम्ही जाणलि नाही ब्रह्म आम्ही कसले ब्राह्मण।' अहो, आगरकरांनीसुद्धा ब्राह्मणांची टर उडवली आहे याबाबतीत. आणि भटजी लोकांवर तर इतकं या लोकांनी लहिलिले आहे. रामदासस्वामी, त्यांना तर शवियाबवियाही येत नव्हत्या, एखाद्या वाईट गोष्टीबद्दल श्रद्धा असणं, ही तामसकि श्रद्धा आहे. दसित असूनसुद्धा आपण चुकीच्या रस्त्यावर जातो ही तामसकि श्रद्धा आहे. दुसरी असते राजसकि श्रद्धा. म्हणजे एखादा मनुष्य राजा असला, आजकाल आपले मनिस्टर कवि कोणी असे असले, म्हणजे मनिस्टर आला म्हणजे झालं. त्यांना बघतिल्याबरोबरच लोकांना काहीतरी होऊन जातं. म्हणजे जो राजा आहे कवि त्याच्याजवळ काही सत्ता आहे त्या सत्तेबद्दल आदर असणं कवि त्याच्यावर श्रद्धा असणं ही राजसकिता. पण सात्विकी श्रद्धा दुसऱ्या प्रकारची असते. सात्विकी श्रद्धा ती जथि त्या माणसाचं चरित्र, त्याची शुद्धता, त्याचं कार्य त्याचं प्रेम, त्याची महानता बघून जी श्रद्धा होते ती श्रद्धा ही सात्विकी आहे. जसं आजकालच्या काळात गोरबाचेवूह बद्दल लोकांना श्रद्धा आहे. गोरबाचेवूहला लोक फार मानतात. कारण तो आत्मसाक्षात्कारीच आहे. लालबहादूर शास्त्रीच्या बद्दल लोकांना अत्यंत श्रद्धा होती, ती सात्विकी श्रद्धा होती. कारण केवढा चरित्रवान होता. ही जी सात्विकी श्रद्धा आहे, जरी हे लोक राजकारणी असले तरी त्यांच्याप्रती असलेली श्रद्धा ही मनुष्य सात्विकी आहे. पण जी संतांच्याबद्दल श्रद्धा असेल ती पूर्णतया असावी. कारण ह्या संतांचं चरित्र बघतिलं, एकेकाचं वागणं बघतिलं, कालच मी सांगत होते की नामदेव हे जेव्हा पंजाबात गेले तेव्हा नानकसाहेबांनी त्यांच्यासमोर लोटांगण घातलं. 'बाबा तू पंजाबी शक्ति आणि पंजाबी काव्य कर.' पंजाबीमध्ये एवढं त्यांनी पुस्तक लहिलिले आहे. मला पंजाबी येतं आणि त्यात जनाबाईचे अंभंग आहेत आणि नामदेवांचेही अंभंग आहेत. आणि हे सगळे ग्रंथसाह्यात वाचतात, त्यात आपले नामदेवांचे कर्ति तरी अंभंग आहेत. पण ते काय आहे नुसतं वाचत जायचं. म्हणजे अडीच दविसांचा त्यांचा अखंड पाठ. एका माणसाने बसायचं. ते वाचायचं. जथिपर्यंत पोहोचलं तथि बोट ठेवायचं, मग दुसऱ्याने बोट ठेवायचं. जो आपल्याकडे सप्ताह-वप्तिहा असतो तसा प्रकार. आणि सगळे सरसकट तेच करत बसतात. आता ही अंधश्रद्धाच आहे. त्यांनी काय सांगितले, 'काहे रे मन खोजन जाए, सदा नवासी सदा आलेपा तुही संग सदा' आणि शेवटी सांगितलं, 'काहे नानक बनि आपाची होय' स्वतःला ओळखल्याशविय 'मटि न भ्रम की खाई' स्पष्ट सांगितलं त्यांनी. अगदी स्पष्ट सांगितलेले आहे. आणि कबीरांनी संबंध कुंडलनीवरच सांगितलं आहे की 'इडा, पगिला सुखमन नाडी, शून्य शखिर पर अनहद बाजी' सगळं काही कुंडलनीचं वर्णन त्यांनी केलेलं आहे. आणि इतकं सादर वर्णन करूनसुद्धा आज तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की कबीर ज्यांनी कार्य केलं, मेहनत केली अशा त्या उत्तर हिंदुस्थानात वशिष्करून पटना वरगैरे ज्याठिकाणी ते राहिले तथि ते तंबाखूला सुरती म्हणतात, त्यांनी कुंडलनीला सुरती म्हटलं. 'सुरती चढै कमान' त्यांनी सुरती कोणाला म्हटलं, तर ह्या कुंडलनीला आणि हे लोक त्याला म्हणजे आपण जी तंबाखू बघतिली त्याला सुरती म्हणतात. म्हणजे काय कमाल आहे माणसाची बघा. आता तुम्ही म्हणाल, कबीरांनी तंबाखू खायला सांगितली. म्हणजे कोणत्याही मोठ्या गोष्टीचं खोबरं कसं करायचं ते मानवाला वचिरलं पाहजि. मी जेव्हा त्या पटणाला गेले तेव्हा मला समजेना की ह्याला सुरती कसं म्हणतात? कारण कबीरांचं माझं वाचन फार आहे. मला मोठं आश्चर्य वाटलं की हे काय कबीरांचं करून ठेवलं आहे. तसंच संत-साधूंनी ज्या गोष्टी सांगितल्या त्याचा व्यासंग हवा. म्हणजे आपल्या लक्षात येईल की तेवसिाव्या वर्षी 'अमृतानुभव' सारखा महान ग्रंथ, मला त्याच्याहून मोठा ग्रंथ आजपर्यंत नाही मिळाला. मला भयंकर व्यासंग आहे, मी फार वाचन केले आहे, सर्व तरेची भाषा मला येत असल्यामुळे बरेच वाचन केलेले आहे मी, पण महानुभावापेक्षा मोठा ग्रंथ मी पाहिलेला नाही. इतका महान होता. अगदी त्याच्या दोन ओळी जरी मला वाचायला मिळाल्या तरी धन्य वाटे. कारण त्याच्यात ज्या सूक्ष्म गोष्टी सांगितल्या आहेत त्या कोणीतरी अवतारी पुरूषाने सांगायच्या अशा त्या अत्यंत सूक्ष्म, आनंददायी आहेत आणि अत्यंत उघडपणे सांगितलेल्या आहेत. काय भाषा वापरली आहे ! जसं काही त्यांना कोणाचं तरी वरदानच होतं कवि स्वतःच काहीतरी वशिष् ते सरस्वतीचे पुजारी होते. ते अमृतानुभवाचं पुस्तक, मला आश्चर्य वाटलं, मी एकदा औरंगाबादला गेले होते. तथि एका कॉलेजमध्ये शकिणार्या मुलाने त्याचा मला प्रश्न वचिरल्यावर मी चमकले. म्हटलं हा मुलगा, ह्याने अमृतानुभव वाचलं कसं ? त्याला बोलवलं. तो आत्मसाक्षात्कारीच जन्मला होता मुळी. तो जन्मलाच होता आत्मसाक्षात्कारी. त्याचं लक्ष तकिडेच जाणार. मग अध्यात्म आणि विज्ञान ह्यातला झगडा जो आहे तो कुठे सुरू होतो की अध्यात्माच्या पायाशविय जथि विज्ञान सुरू होतं तथि असंतुलन येतं. म्हणून हे देश गडबडले. तुम्ही अध्यात्माशविय कोणतीही प्रगती घ्या. आपल्या देशात घ्या. आता नधिले आहेत, पुष्कळ ट्रमा काढायच्या. आता ते नरिमूलन काढलं आहे. अहो, ज्या लोकांना स्वतःलाच आंधळेपणा आहे ते काय नरिमूलन करणार ? हे संतांचं कार्य आहे. आणि त्यांनी कर्तिही कार्य केलं तरी लोकांच्या डोक्यात प्रकाश पडलाय का ? नाही पडला. तेव्हा करायला काय पाहजि, जनजागृती. आता इथे ही मंडळी बसली आहेत ती आपल्याला फारिनीची वाटतात, ह्यांच्यात अंधश्रद्धा नव्हत्या कां ? भयंकर अंधश्रद्धा ! काही वचिरायला नको. अहो, अमेरिकेला तर अमकं तमकं फार आहे. पण ह्यांचं काय आहे की एकदा सत्याला धरलं की पडले त्याच्यात. हे लोक वेगळ्या वचिरांचे आहेत. इथे असेही लोक आहेत ज्यांना रजनीशशी..... त्यांच्या ज्या काही घाणेरड्या सवयी होत्या कवि त्यांचे जे फारच खालच्या दर्जाच्या ज्या त्यांच्यामध्ये एकंदर इच्छा होत्या कवि त्यांची कमजोरी म्हणा त्यावर मेहनत करून आणि त्यांना बळकावून घेतलं आणि त्यांनी ५८ रोलस रॉडस घेतल्या. अहो, संतांना रोलस रॉडस असेल नाही तर बैलगाडी असेल. त्यांना काय करायचे आहे ? ते कसले संत झाले ! आणि अशी घाणेरडी माणसं आपल्या देशात आहेत. 'सर्वेची दृष्टी'. आणि त्या माणसाला कुठेही जगात टक्कू दिलं नाही. आणि अंधश्रद्धावाले त्या माणसाला गुरू मानतात. आता काय म्हणायचं ! अशा घाणेरड्या माणसाला, त्या माणसाचं नाव घेतल्यावर तोंड धुतलं पाहजि, त्याला ह्यांनी गुरू मानून ठेवलं. आणि त्यांनी सर्व आपल्या देव - देवतांची फार थट्टा केली आणि ज्ञानेश्वरांवर असं म्हटलं की, 'त्याची तुम्ही समाधी उघडून बघा. त्याच्यामध्ये त्याची हाडं आहेत का ?' ह्याच्या समाधीला कोणी हातसुद्धा लावणार नाही कारण याला एड्स झाला होता मरायच्या अगोदर. अशा गोष्टी बोलल्यावरसुद्धा काही वाटत नाही. काही आपल्या लक्षात येत नाही की हे काय आपण चालवलेले आहे. तेव्हा अध्यात्म तथि नसेल. आता हे लोक तरी काय तथि जाऊन एवढे पैसे कमवू शकतील ! त्या देशामध्ये अध्यात्म नाही, असंतुलन आलं त्यामुळे ह्यांचं आयुष्य, म्हणजे संबंध आयुष्याला इतकी काळीमा आली. संबंध ह्यांच्या जीवनाची वाट लागली. त्यामुळे आता काहीतरी धरायला पाहजि. हे लोक तथि न पोहोचले, आम्ही अध्यात्म घेऊन पोहोचलो. असे पुष्कळ आहेत भामटे. एकच नाही आणि त्यांनी ह्या लोकांना एवढा त्रास दिला आहे, तुम्हाला माहिती नाही. संबंध लुटून खाललं त्या लोकांनी. मुलं-बाळं रस्त्यावर पडली. त्यात आणि एक असेच ट्रम काढणारे नधिले. त्यांनी सांगितलं की ही संस्कृतीच नको आम्हाला. अँटी कल्चर. करता-करता त्या अँटी कल्चरमधून कोण नधिले तर सगळ्यांनी शाळा सोडल्या, कॉलेज सोडले, काही अभ्यास नको, काही नको आणि जाऊन

ड्रग आणि ड्रग नंतर जो आहे प्रकार तो तुम्हाला माहितीच आहे. अर्धेअधिक तर मेलेच. अर्धेअधिक कामातून गेले. म्हणजे ही जी त्यांची उन्नती झाली ती इतकी एकांगी होती की ती जर झालं काय.....हपिपी! हपिपी नंतर सोडली तर कुठे जाऊन पडेल. तुम्ही जर एखाद्या माणसाला शंभर रुपये देऊन बघा. तो चालला गुटखावर सरळ. पण संतांना दलि तर ते सत्कारणी लावणार. तेव्हा कुंडलनीने काय होतं की कुंडलनीच्या जागरणाने आपल्यामध्ये जी पट चक्रं आहेत ती जागृत होतात. आता ही पट चक्र मेडिकलीसुद्धा तुम्ही समजू शकता. मीसुद्धा मेडिसीन केलेले आहे. आणि मेडिसीनचा स्ट्रगल, जी स्थिती आहे ती मी जाणते. कोणीतरी एम.बी.बी.एस. डॉक्टर आहे, रकिमटेकडा आहे समजा. तर त्याला असं वाटत की 'माताजी, आता आमच्या पोटावर पाय आणणार' कारण ह्यांच्या हातून पुष्कळ रोग बरे झाले आहेत. 'मुळीच होणार नाही.' अहो, आम्ही श्रीमंत लोकांना बघतच नाही, आम्ही गरीब लोकांसाठीच हे कार्य काढलेले आहे. कुंडलनीच्या जागरणाने नरिविवाद अनेक रोग ठीक होतात. आणि आम्ही कॅन्सरसारखे अनेक रोग ठीक केलेले आहेत. हे नरिविवाद आहे आणि होतं. आणि त्याची आमच्याजवळ पूर्णपणे माहिती आहे. आता सातशे डॉक्टर आले होते एका कॉन्फरन्सला. त्याच्याबद्दल खोटे नव्हतेच लहिलेले पेपर. आपले पेपर. सुद्धा काय आहेत तुम्हाला समजत नाही. आता म्हणा त्यांनी दुरुस्ती केली, पण खोटानाटं च लहियचं. अहो त्या तीन डॉक्टरांना दलिलीला एमडी. मळिली, सहजयोगातले. एम.डी. ची पदवी, एमबीबीएस पासून एम.डी. झाले. ते काय मेडिकलच्या परमिणाश्रयाय झाले असतील? अहो, एवढं तरी डोकं आहे का या लोकांना! हे जे एमबीबीएस इथे दोन-चार फरित आहेत त्यांना असं वचिारा की 'तुम्ही एमबीबीएस होऊ शकता का? मेडिकलच्या परमिणाश्रयाय. कारण ही कुंडलनी आपल्या देशातील गोष्ट आहे. म्हणून ती वाईट. आपल्या घरातील, आपल्या देशातील रेशमी साडी नको, पण बाहेरची नायलॉनची चालेल तशातला हा प्रकार. मी म्हणते बाहेरचे जे चांगले आहे ते घेतले पाहजि, पण आपलं जे चांगलं आहे ते का जाणून घेऊ नये! ही कुंडलनीची शक्ती आपल्यामध्ये आहे हे जसं आपल्याला आता डॉक्टरसाहेबांनी सांगितलं ही खरी गोष्ट आहे. अनेक वर्षांपासून, हजारो वर्षांपासून हे कुंडलनीचे कार्य ह्या देशात होत होतं, पण फार सीमति, फार थोडं. जेव्हा ही कुंडलनी जागृत होते तेव्हा ही सहा चक्रं जेव्हा तुमची उघडतात मुख्य म्हणजे तुमची बुद्धी फार तल्लख होऊन जाते. पुष्कळशी मुलं 'ढ' म्हणून होती, ती मुलं आज 'फर्स्ट क्लास' येताहेत. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की आमच्या सहजयोगात सगळी मुलं 'फर्स्ट क्लास' आहेत. सगळी फर्स्ट क्लास मुलं आहेत. आणि पहिल्या ह्याला पास होतात. आताच एक मूलगा मला भेटायला आला, इंजिनियरींगचा. तर तो पास झाला. म्हटलं, 'झाला कसा?' 'माताजी, सहजयोग!' म्हटलं, 'कसं काय?' 'बस,' म्हणे, 'माझ्या डोक्यातच सगळे राहतं. त्यांनी प्रश्न वचिारले, मी उत्तरे दली. झालं सगळं. पास झालो.' सगळी मुलं फर्स्ट क्लासमध्ये पास होतात. त्याला कारण असं, बुद्धीमध्ये, आज आपण जेवढी बुद्धी वापरतो त्याच्यात थोडासा प्रकाश यायला हवा. पण जेव्हा कुंडलनीचे जागरण होते तेव्हा आपल्या बुद्धीमध्ये फार पसरलेला असा प्रकाश येतो. आणि त्या प्रकाशात आपल्याला एक तऱ्हेचा तल्लखपणा असतो. आपण चालाखी शकित नाही. त्याच्यात आपण नपुण होतो. कोणतही कार्य असो त्यात आपण नपुण होतो. तसच मी पुष्कळ आर्टसिट लोकांना पाहिलं. आपण अमजद अलीचं नाव ऐकलं असेल, पुष्कळ असे आर्टसिट आहेत, ते मुसलमान लोक आहेत बहुतेक. ते आपले अनुप जलोटा तसाच. त्याच्या बापानं सगळ्यांना सांगितलं, 'मातीजींनी आशीर्वाद दला तेव्हापासून आमचा अनुप जलोटा आहे.' असे अनेक लोक आहेत, कति नावं सांगायची तुम्हाला. म्हणजे काय आहे की त्याने तुमची सृजनशक्तीसुद्धा वाढते. ही जी कुंडलनी आहे, ही अशी चक्रांतून जाते. आपल्यामध्ये दोन बाजू आहेत-डावी आणि उजवी. दोन सपिरिथॅटिक नव्वहसू ससिटीम्स आहेत, मध्ये एक चक्र आहे. आता काय होतं, आपण ही तरी वापरतो कवि ती तरी वापरतो. त्यामुळे ही संकुचित होऊन जाते. संकुचित झाल्यामुळे सगळी शक्ती नष्ट होते. आणि सगळ्यांची संकुचितच असते सुरुवातीपासून आणि ती आणखीन संकुचित होऊन जाते. मग कुंडलनी जेव्हा येते तेव्हा जसा काही एखादा दोरा मण्यातून काढावा तशी ती अशी येऊन आणि संबंध गुंडाळते त्यामुळे आपल्या या शक्त्या वाढतात. 'तुझे आहे तुजपाशी' म्हटलं आहे ती गोष्ट म्हणजे कुंडलनी. आणि तिच्या जागरणाने तुमच्यामध्ये ज्या शक्त्या आहेत त्या पूर्णपणे प्लावति होतात. पण हे पाहिलं पाहजि की सगळ्यात मुख्य काय होतं. शारीरिक, मानसिक, सामाजिक सर्वतऱ्हेची स्थिती सुधारते. पण तुमच्यामध्ये, तुमच्या चिंतामध्ये एक नवीन आयाम, एक नवीन डायमेंशन येतं आणि ते कोणतं तर त्याला कलेक्टिव्ह कॉन्शसनेस म्हणतात. हे, ने ह्याच्याबद्दल ह्यूम लहिलेले आहे. ह्यूम म्हणून एक फार मोठा फिलॉसॉफर होऊन गेला. त्याने लहिलेले आहे की अशी स्थिती येणार आहे की लोकांना सामूहिक चेतना, सामूहिक चेतना म्हणजे तुमच्या हातांवर, बोटांवर तुम्हाला कळेल की ह्या माणसाला काय त्रास आहे. आणखीन तुम्हाला काय त्रास आहे. आता आपल्याला आश्चर्य वाटेल, महंमद साहेबांनी हे सांगितलेलं आहे की जेव्हा रझिशनची वेळ येईल कयामा म्हटलं आहे त्याला, उत्क्रांतीची वेळ येईल त्यावेळी तुमचे हात बोलतील आणि ते तुम्हाला सांगतील, की तुमच्यात काय चुकलेलं आहे. स्पष्टच सांगितलेलं आहे. संबंध एक चॅप्टरच्या चॅप्टर आहे, पण जसा आपला सहावा अध्याय आपण नपिदिध ठरवला तसं मुसलमानांनी हा अध्यायसुद्धा गुंडाळून ठेवला आहे आणि भांडाभांडी करत बसले आहेत. पण आता आमचे पुष्कळ मुसलमान शपिय झाले आहेत आणि किदाचति अशी वेळ येईल की मुसलमान सगळ्यात जास्त आमचे शपिय होतील. कारण त्यांना कंटाळा आला आहे या भांडकूदपणाचा. खरोखर कंटाळलेले आहेत. तेव्हा हे लक्षात घेतलं पाहजि की ही जी कुंडलनी आहे हच्यामुळे आपल्याला अनंत शक्त्या तर मळितातच, पण आपली जी चेतना आहे, जी मानव चेतना आहे ती मानव चेतनेला बोध कवि जाणीव होणे, म्हणजे आपली जी मज्जासंस्था आहे जला आपण सेंटरल नव्वहसू ससिटीम म्हणतो त्याच्यावर आपण जाणू शकतो की दुसऱ्याला काय त्रास आहे आणि आपल्याला काय त्रास आहे. त्याला काही वशिष शक्तिपण लागत नाही, डॉक्टरी लागत नाही. नुसतं असं बोटांवर जाणून घ्यायचं. आणखीन बायबलमध्ये तला 'ऑल परवेडिग पॉवर ऑफ गॉड' म्हटले आहे कवि 'कूल ब्रजि ऑफ द होली घोस्ट' म्हटलेलं आहे. त्याच्यानंतर आद शंकराचार्यांनी त्याला 'सललि इदं' म्हटलेलं आहे. सललि म्हणजे थंड थंड अशा लहरी, सौंदर्य लहरी म्हटलं आहे. अशा अनेक तऱ्हेतऱ्हेच्या गोष्टींनी त्याचे वर्णन केलेले आहे. ही अशी जी ऋतंभरा प्रज्जा आपल्याजवळ आहे ती आपल्या हाती लागते आणि आपल्या हातामध्ये असं थंड थंड वाह लागतं. आता आपली शक्ती सामूहिक चेतनेत उतरल्यावर आपण जेव्हा ह्याच्यात प्रावणिय मळिवता तेव्हा आपणसुद्धा सगळ्यांची जागृती करू शकता. इतकचं नव्हे तर सगळ्यांचे रोग बरे करू शकता. इतकेच नव्हे सगळ्यांना मानसिक शांती मळू शकते. आता कुंडलनीच्या जागृतीतच सगळे आल. तनि आता ब्रह्मरंध्र छेदल्याबरोबर, जसं तुम्ही समजा, आता हे एक आयुध आहे आणि जोपर्यंत याचे कनेक्शन मेनशी होत नाही तोपर्यंत याला काही अर्थ नाही. तसच मानवाचं झालं आहे. जोपर्यंत आपलं कनेक्शन मेनशी होत नाही तोपर्यंत आपल्याला केवळ ज्ञान मळू शकत नाही, म्हणजे एकमेव ज्ञान. तुम्ही जर दहा मुलं, जी आत्मसाक्षात्कारी आहेत त्यांचे डोळे बांधून ठेवा आणि त्यांना वचिारा की 'हा जो समोर मनुष्य आहे त्याला काय त्रास आहे तर' ते एकच बोट दाखवतील. सगळे एकच. त्यामुळे भांडण नाही कारण सगळ्यांना एकच सत्य माहिती आहे. संतांमध्ये कधी भांडणं झालेली ऐकली आहेत का तुम्ही? कधीच होत नाही. नामदेवांचे मी सांगत होते आपल्याला. नामदेव एकदा गोरा कुंभारांना भेटायला गेले होते. कुंभारच ते. माती, चखिल पायाने तुडवत होते. त्यांना बघूनच स्तंभति झाले. स्तंभति होऊन काय म्हणतात बघा आता. हे फक्त एक आत्मसाक्षात्कारी दुसऱ्या आत्मसाक्षात्कार्याला म्हणू शकतो. दुसरं कोणी म्हणू

शकत नाही. इतक सुंदर म्हटलं ० आहे, 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी' काय ते भाषेत बोलणं. हे बोलणं ऐका. 'नरिगुणाच्या, नरिगुण म्हणजे सगळीकडे पसरलेली ही जी शक्ती आहे तिला बघायला मी आलो होतो तर तु सगुणात उभा आहे. तुझ्यात संबंध ती शक्ती आहे.' ह्याच्यापेक्षा महान असं अभिवादन काय असू शकतं! ह्याच्यापेक्षा कोणती अशी गोष्ट आहे की ती कोण कोणाला म्हणू शकतं! आणि त्याच वेळेला त्यांच्या तोंडून हे शब्द नघाले. तेव्हा आत्मसाक्षात्कार होणं हे अत्यंत आवश्यक आहे. आपल्या उत्क्रांतीत आपण मानव स्थितीला आलो आहोत. ह्याच्यापुढची एक पायरी आहे आणि ती म्हणजे आत्मसाक्षात्कार, पण हे तुम्ही अध्यात्मात जाल तेव्हा. अध्यात्माचा पाया पाहजिच. जर अध्यात्माचा पाया नसेल तर तुमची ती स्थिती होईल जी दुसऱ्या देशांची झाली आहे. आता ते इथे येऊन शक्तील अध्यात्म आणि नंतर तुमचा काय प्रकार होईल ते तुम्ही समजून घ्या. मला आठवतं मी पहिल्यांदा जेव्हां लंडनला गेले. आमचे यजमान तथि सलिक्ट होऊन गेले म्हणून मी लंडनला गेले. तेव्हां सात हप्ती आले. चार वर्ष मी हात मोडले त्यांच्यावर. तेव्हा कुठे त्यांची जागृती झाली. पण इंग्लिश लोक कसे आहेत. मी त्यांना हार्ड... म्हणते. पण एकदा जर का झाले पार की ते कोळून प्यायले सहजयोग. कोळून प्यायले. सार्या जगातलं काय असेल ना ते आणून माझ्यासमोर टाकत आणि म्हणत, 'हे बघा माताजी.' अरे म्हटलं 'मला तर माहितीच आहे. तु कुठून शोधून आणलं?' साच्या जगात फर्रिन, कुंडलनी काय आहे ते सिद्ध करून सगळे पूर्ण केलं. पण त्यांच्यामध्ये एक वशिषता आहे की सत्याला चकितणं. एकदा सत्य मळिलं मग सोडत नाही. चकिततात आणि आपल्या गहनतेत. सात्विकी श्रद्धा मी तुम्हाला सांगितली. जी आपण दुसऱ्याच्या चांगुलपणावर, त्याच्या चरित्रावर, त्याच्या महान कार्यावर एक श्रद्धा ठेवणं. ही जी गोष्ट आहे त्याने मनुष्याला गहनता येते. मनुष्य गहन होत जातो. गहनता येते. आणि अशी मंडळी जेव्हा सहजयोगात येतात, मी पाहिलं आहे एकदम, खटकन अवधूतस्य. पण जे उथळ मनाचे आहेत त्यांना कठीण जातं. कारण बुद्धीने जाणण्याची गोष्ट अध्यात्म नाही. आत्म्यानेच आत्म्याला जाणलं पाहजि. ही स्थिती येण्यासाठी कुंडलनीचं जागरण आवश्यक आहे. बरं, ही जिवित क्रिया आहे. आता जमनीमध्ये तुम्ही जर एखादं बीज घातलं तर काय आपण या जमनीला काही देतो का पैसे. तिला काही समजतं तरी का? तिला काही अक्कल आहे का पैशाची. तिला बँक बरगैरे समजतं का बचिरीला! तीच्या शक्तीनुसार ती तुम्हाला देते. ही फळं घ्या, फुलं घ्या, जे पाहजे ते घ्या. पण सर्व गोष्टींवर ताबा आहे. आंब्याचं झाड एका उंचीच झाड आहे. मानव एक उंचीवर, कुत्रा एक उंचीचा आहे. म्हणजे ताब्यात येतं. ही ऋतंभरा प्रज्ञा आहे. ही सगळें करते. पण तिला तुम्ही पैसे कति देणार? तेव्हा आधीच मी सांगितलं की अध्यात्मात कोणीही मनुष्य तुमच्याजवळ पैसे मागत असेल तर तो मनुष्य महाभोंदू, ढोंगी तुम्हाला काय शब्द येतील ते म्हणा आणि अशा माणसाच्या दारात जायचं नाही. असच मला एका गृहस्थाने सांगितलं की एका गृहस्थाने करोडो रुपये देवाच्या नावावर कमवले. अहो, कसे फेडू शकता! कति मोठ पाप आहे देवाच्या नावावर पैसे कमवणं! फार मोठ पाप आहे. पण पाप, पुण्य याची कल्पनाच सुटल्यावर मग वाटेल तसं वागायचं. वाटेल ते करा. सहजयोगामध्ये जी सर्वांगीण उन्नती होते ती मातृ पाहून आश्चर्य वाटतं. आता रशियासारखा देश, आपण लक्षात घ्या, रशियासारखा देश, जथि गणपतीचा 'ग' तर सोडा पण देव काय ते माहीत नाही. त्यांना देव माहीत नाही, धर्म माहीत नाही, काही माहीत नाही. तरी त्यांच्यात या अंधश्रद्धा नाही असं म्हटलं पाहजि. अहो, मला आश्चर्य वाटलं. मी गेले तथि लेनिनग्राडला पहिल्यांदा तर २००० माणसं बाहेर आणि २००० आतमध्ये. पण खट्यात पार झाली. बाहेर येऊन बघते तर परत २००० बसलेले. म्हणे, 'आम्हाला तुम्ही कधी रयिलाइझेशन देणार?' गेलेच नाहीत. मी म्हटलं, 'आता मी उद्या येते सकाळी. आपण बाहेर करू या.' ते आतले २००० आणि बाहेरचे २००० हालतात कुठे. आणि मुलं आली. पण त्यानंतर इतक पेटलं ते. त्यांनी कधी माझं नावसुद्धा ऐकलं नव्हतं हो. त्यांना कुंडलनी कशाशी खातात हे माहिती नाही. ते इतक्या जोरात पेटलं की आता तथि हॉलमध्ये जे प्रोग्रॅम होत होते ते स्टुडियममध्ये होतात, १६,०००, १४,००० च्या पलीकडे. म्हणजे संबंध सहजयोग जसा काही धर्मासारखा तकिडे पसरला. गोरवाचेव्हासुद्धा मला मानतात फार. नशीब त्यांचं की गोरवाचेव्हासारखा साक्षात्कारी मनुष्य त्यांचा प्रेसिडेंट आहे. आमचं नशीब खरं म्हणायचं. त्याठिकाणी आपल्याला आश्चर्य वाटेल की सोळा हजार माणसं, चौदा हजार माणसं चौहीकडे आहेत आणि विचारलं, 'कति कति लोकांना हातात थंड वाटलं?' सगळ्यांचे हात बर. बस एक माझा फोटो पाहजि त्यांना. चारशे डॉक्टर तथि सहजयोग करत होते. चारशे. आणि दोनशे फार मोठमोठाले वैज्यानिक आले. ते पराकोटीला पोहोचलेले वैज्यानिक आहेत. मला म्हणे, 'आता वैज्यान तुम्ही सांगू नका माताजी. मुळीच सांगू नका. झालं ते पुष्कळ झालं. आता आम्हाला आत्मसाक्षात्कार द्या.' आता आपण वैज्यान करून, हप्ती होऊन, इरग घेऊन मग सहजयोग घेणार आहात. ते आता घ्या. प्रश्न हा आहे. आता तुम्ही आत्मसाक्षात्कार करून घ्यावा. आणि ही जी आपली स्थिती आहे, आपलीच कुंडलनी, आपल्यामध्येच बसलेली आपलीच आई आणि ती आपल्याबद्दल सगळे काही जाणते. तिला सगळं माहिती आहे तुम्ही काय केलं. जसं टेपेकॉर्डर रटतो तसं ती आहे. आणि ती तुम्हाला हा पुनर्जन्म देण्यासाठी अत्यंत उत्सुक आहे. अत्यंत उत्सुक आहे. बरं दुसरं सांगायचं म्हणजे हा महाराष्ट्र म्हणजे फार मोठा देश आहे. महा राष्ट्र खराच आहे हा! हे तुम्ही नाही मी जाणणार पण मी जाणते. हे लोक जाणतात. हे कोठे जायला तयार नाहीत. महाराष्ट्रातच जायचं आपल्याला. म्हटलं जाऊन तुकारामाच्या समाधीवर जाऊन या तर तथि गेले तर सगळे सांगायला लागले की तथि लोळत होते हे जमनीवर. म्हटलं, 'तुम्ही लोळत कशाला होता जमनीवर?' 'माताजी, जमनीतून चैतन्य येत होतं. अहो, जमनीतून चैतन्य येत होतं.' कुठे त्यांना म्हटलं, 'दुसरीकडे खूप कार्य होतं.' तर म्हणाले, 'नाही आम्हाला इकडे महाराष्ट्रातच घेऊन या.' ह्यांनी ओळखलं की ही संतांची भूमी. रामालासुद्धा चपला काढून तथि यावं लागलं. ही अशी पुण्यभूमी. त्या पुण्यभूमीत तुम्ही जन्मलात हे तर तुम्हा सगळ्यांना समजतय. पूर्वजन्मी आम्ही बहु पुण्य केले तेच तुम्ही लोक आहात हे त्यांना वाटतं. कारण तुम्ही महाराष्ट्रात कसे जन्माला आले! म्हण आहेच की पकितं तथि वकित नाही. .. मराठीसारखी भाषासुद्धा नाही. आता मी पुष्कळ भाषा जाणते. मराठीसारखी भाषाच नाही. आता इंग्लिश भाषेला आपण एवढं मानतो. काय आहे त्या इंग्लिश भाषेचं कर्म, कटकट सांगायची. मला तर त्याच्याबद्दल, आत्म्याबद्दल बोलायचं तर भयंकर त्रास होतो. आता इंग्लिशमध्ये मला प्रावीण्य आहे. म्हणजे बघा, स्पॅरिट म्हणजे आत्मा, स्पॅरिट म्हणजे दारू, स्पॅरिट म्हणजे देश स्पॅरिट म्हणजे अहो, आता त्यातलं कोणतं धरायचं! आपल्याकडे कसे सगळ्याला वेगळेवेगळे शब्द असतात. रंगाला, ह्याला. काय ही मराठी भाषा. ह्या मराठी भाषेला तोड नाही. कधी कधी तर मला वाटतं की ती संस्कृतावर जाईल काही काही ठिकाणी. म्हणजे रोजच्या भाषेत. आपल्या रोजच्या भाषेमध्ये म्हटलं 'आता कंटाळा आला.' म्हणे 'कंटाळा म्हणजे काय?' आता म्हटलं, 'बाबा, त्याचा अर्थ कुठे लागत नाही. 'कोणत्याच भाषेत कंटाळा कुठे नाही. तुम्ही मला विचारताय तर हिंदी भाषेत मी सांगते की हिंदी मला फार चांगली येते असं लोकांचं मत आहे. पण मराठीच्या तोडीला हिंदी नाही. आता हे सगळे मराठी भाषा कसे शकिले? तुम्ही समजा. एवढी कठीण भाषा की इंग्लिश लोकांना म्हणायचं असलं की 'दरवाजा बंद कर' की त्यांना सांगायचो आम्ही की 'देअर' असं म्हणायचं पहिले. एक शब्द येत नसे त्यांना. 'देअर वॉज ए बांड करा' म्हणजे 'दरवाजा बंद कर.' म्हणजे मग त्यांची जीभच वळली, एवढी जाड जीभ की वळतच नव्हती. मग करायचं काय? आता हे लोक जे, त्यांच्यामध्ये जर्मन आहेत, यांच्यामध्ये इंग्लिश आहेत, यांच्यामध्ये फ्रेंच आहेत, यांच्यामध्ये इटालियन आहेत बरेच देशातले लोक इथे आलेले आहेत. इराणियन्स आहेत. तऱ्हेतऱ्हेचे लोक इथे आलेले आहेत. हे लोक

इतकं सुंदर मराठीमध्ये तुमचे पोवाडे गातील. तुमच्या लावण्या, पोवाडे, तुमचे भारुड करतात. अहो, भारुड करतात हे लोक! नामदेवांच भारुड. परवा यांनी मला भारुड दाखवलं. इतकंच नव्हे तर जोगवा, नामदेवांचा जोगवा, तो फार बर्यापासून आपल्याकडे आहे, तो इतका सुंदर गातात. त्यांना मी सांगणार आहे की ह्याच्यानंतर आपला एक प्रोग्राम होऊ देत. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की त्यांचे तुमचे चेहरे पांढरे आहेत. बाकी अगदी महाराष्ट्रीयन पक्के झाले ! गळ्यात मंगळसूत्र पाहजि, कुंकू पाहजि. असं सगळं घालायचं. व्यवस्थिति डोक्यावर पदरबदिर घेऊन. मी सांगते की डोक्यावर पदर घेऊ नका. काही गरज नाही. फार बायका कमी घेतात डोक्यावर पदर. तर मग आता हे. इतकं ह्यांना कुटून आलं. अहो, आपली संस्कृती घेणं काही सोपं काम नाही. ह्या लोकांना तर एवढा स्वतःबद्दल गर्व होता. हे रजनीशचे शिष्य फरितात बघा, घाणेरडे फरितात सगळे, कसे फरितात. त्याच्यात काही आली आहे का संस्कृती आपली ? आणइथे तुमचे खेडेगावातले, मला आश्चर्य वाटतं त्यांना भाषा येत नाही, काही नाही. पण या खेड्यातल्या लोकांना गळ्यात गळे घालून पाहलं. म्हटलं, 'तुम्ही बोलता तरी काय?' ते ही म्हणे, 'माताजी, त्यांना चैतन्य फार आहे या लोकांमध्ये. आम्ही फक्त चैतन्य देतो.' म्हटलं इतकं यांचं प्रेम कुटून आलं? ही मंडळी म्हणजे कति अँडकिट आहेत त्यांच्यात. आणसिर्व गोष्टींना इतकं ह्यांना वाटतं की केवढी मोठी महाराष्ट्राची संपदा, केवढी मोठी संस्कृती! ह्या संस्कृतीला काही वचिरू नका. शिवाजी महाराजांचा संबंध इतिहास यांनी वाचून टाकला. काय शिवाजी महाराज होते, राणा प्रताप काय होते ? अमूकतमूक. हे म्हणे, आमच्याकडे असे कधी राजे झालेच नाहीत. असे राजे आमच्याकडे झाले असते तर आम्ही त्यांच्यासारखे झालो असतो. आपल्या लक्षात येत नाही की आपल्याजवळ काय-काय मोठे आहे. आणम्हणून हे लोक इतक्या लांबून इथे आलेले आहेत. बरं, कराड बद्दल वशिष्ठ आहे मला. पुष्कळ वेळा इथून जाणं-येणं होतं. कराडमध्ये अवश्य एकदा प्रोग्राम केला पाहजि. कारण यशवंतराव चव्हाण हे माझ्या वडलांचे एक मतिर होतेच, पण माझे वडीलसुद्धा काँग्रेसमध्ये होते. पण त्याच्यानंतर माझ्या यजमानांचं आणत्यांच फारच प्रेम होतं कारण माझे यजमान हे शास्त्रीजींचे मुख्य सचिव होते आणफार प्रेम होतं. आणति लोक जेव्हा शास्त्रीजींचा मृत्यू झाला, त्यावेळेला बरोबरच आले. तेव्हा फार जिव्हाळ्याचं त्यांच होतं. आणकाय व्यासंगी आहेत. मला नाही वाटत की कधी त्यांनी असं म्हटलं की अंधश्रद्धा, हे करा, असं करा, तसं करा. आता म्हणे, त्यांना व्यसनमुक्तीसाठी वापरणार. कशाला मुलांना वापरता. अहो, तुम्ही लोक करा तुम्हाला काय करायचं ते. मुलांना अभ्यास करू द्या. मुलांची ही दूरम काढायची आणभूलांना अशा मार्गावर घालायचं की त्यांना काही अभ्यास नको, काही नको. आणखीन कामातून जाणार. मी परवा अशीच एक टर्म काढली लोकांना. म्हटलं, 'काहो, तुमचं धोरण काय ?' एकदम चुपूच झाले. काही धोरण आहे की नाही तुम्हाला. एवढी तुम्ही सगळी धावपळ करता, एवढी तुम्ही सगळी युवाशक्ती नेली, त्याला काही धोरण असायला पाहजि. 'अहो,' म्हणे, 'असं आहे. धोरण तर काही नाही पण आमचे जे मोठे लोक सांगतात तसं आम्ही करतो.' म्हणजे तुम्हाला काही व्यक्तित्व नाही का? जे सांगतील ते करायला तयार आहेत. 'अरे,' म्हटलं, 'तुम्हाला काही वाटतं का ? कुठेही जाऊन नारे लावायचे. दगड फेकायचे. ही लायकी आहे का तुमची? आपल्या प्रतपिटेला जागृत व्हा. ह्या लायकीचे तुम्ही आहात का ? की फुटके आपले हे धंदे करायचे.' तेव्हा त्यांच्या डोक्यात प्रकाश पडला. तेव्हा सहजयोगाने तुम्हाला स्वतःची प्रतपिठा समजते. त्याच्याआधी तुम्ही काय ते काहीही तुम्हाला माहीत नाही. कति मोठे, कति महान आहेत हे काहीही तुम्हाला माहीत नाही. कारण असं आहे की एखाद्या खेडेगावात गेले. त्यांनी कधी टेलीव्हिजन पाहिला नाही. आपण म्हटलं हे बघा, हे टेलीव्हिजन आहे. 'ह्याच्यामध्ये सगळ्या जगातले लोक दिसू शकतात, ह्याच्यामध्ये नाटक, हे, ते दसिल.' 'तेव्हा हा काय करतोय डबडं. ह्याच्यात काय होणार आहे?' खेडेगावात असंच म्हणणार लोक. ह्या डबड्यात तुमचं काही नाही रहात. पण तुम्ही त्याचा योग कवि त्याला मेन्सला लावल्याबरोबर आश्चर्यचकति होता. ही कमाल आहे! तेव्हा आपल्यामध्येसुद्धा एक दविय असं कॉम्प्युटर देवाने बनवलं आहे. आणति कॉम्प्युटर सुरू झाल्याबरोबर अशा गोष्टी घडतात की लोकांना आश्चर्य वाटेल लोक कुठल्याकुठे गेले आणि आपल्यापेक्षा ते लोक फार पुढे गेले आहेत. आपल्यात एक मागासलेपणा आहे तो असा की आपण कोणत्याच गोष्टीत प्रावीण्य मळिवत नाही. पण सहजयोगात आल्यावर तुम्ही पाहिल्या की हनुमंथानी मनुष्यसुद्धा प्रावीण्यात येतो. आर्कटिक्टस मी पाहिले की सहजयोगात आल्यावर कुठल्या कुठे पोहोचले. सरकारी नोकर कुठल्याकुठे पोहोचले. प्रत्येकाला मी पाहते आहे की असे साधेच आले आणकिठल्याकुठे पोहोचून गेले. शक्तिप काय, ते कुठल्या कुठे पोहोचले. जे लोक कधी भाषण सुद्धा देऊ शकत नाही, त्यांची भाषणं ऐकली तर आश्चर्य वाटतं की हे कति इतके पोहोचलेले कसे ? परत भ्रष्टाचारात हे लोक पडत नाही. प्रश्नच पडत नाही. कोणत्याही देशात. तो मग हनुमंथानी असे ना का, कोणीही भ्रष्टाचार करत नाही. मी कोणाला काही सांगत नाही. मी असं नाही म्हटलेले आहे की तुम्ही हे करू नका, ते करू नका. पूर्णपणे व्यसनातून मुक्त होतात कारण ते समर्थ होतात. समर्थ झाल्यावरती एवढी शक्ती येते की कोणत्याही व्यसनाला शरण यायची काय गरज आहे. तुम्ही समर्थ होता. मला आश्चर्य वाटतं की सुरुवातीला मला त्रास जरूर झाला. पण त्यानंतर मी पाहिलं काय की जागृती झाल्यावर इरगज घेणारे लोक, ज्यांचे इरगज सुटत नव्हते, दुसऱ्या दविशी सोडून मोकळे. आता एक फार मोठे डॉक्टर आहेत लंडनला. ते सात हॉस्पिटलचे मुख्य आहेत. ते स्वतः इरगजमध्ये होते. आणत्यांची सगळी नोकरी वगैरे सुटत नव्हिन गेले. जागृती झाल्यानंतर कुठल्या कुठे ते पोहोचले. आता आले होते कॉन्फरन्सला. आणत्यांनी सगळे सांगोपांग सांगतिलं की सहजयोगात कसं होतं पॅरासमिपर्थॅटिक नव्व्हस ससिटीम कशी तुम्ही नरीश करता. त्याच्यात कशी प्लावति करता आणत्यांनी कसं कार्य होतं. संबंध त्यांनी सांगोपांग सांगतिल्यावरसुद्धा न्यूजपेपर वाले मात्र लहितात की त्यांनी काही सांगतिलं नाही. म्हणजे झोपले होते की काय! ही जी आपल्याकडे एक वशिष्ठ प्रवृत्ती आहे म्हणजे खोटं बोलणं. त्यामुळे जे खरं आहे ते पसरणार नाही. आणजि काही खरं असेल त्याच्या वरिधात उभं रहायचं. खोट्याला मदत करायची आणखिरयाच्या वरिधात उभं रहायचं. पण जे खरं आहे ते सारया जगाच्या कल्याणासाठी आहे. ते हतिकारी आहे. हे संबंध जग जर बदलायचं असलं तर माणसाचं परिवर्तन व्हायलाच पाहजि. आणति कुंडलनिच्या जागरणाशियाय होऊ शकत नाही. हे सर्व जागतिकी कार्य आहे. आणइथे पंचावनून देशातले लोक. आता तर नाही, पण होतीलच पंचावनून देशातले लोक. अगदी नविडक लोक आलेले आहेत. आणफार पोहोचलेले लोक आहेत. सगळे संत- साधू. सगळे संत-साधू आहेत. आता ह्यांच्याकडे सगळं आहे. मोटारी आहेत, घरं आहेत, हे आहे, ते आहे सगळे श्रीमंत लोक आहेत. सगळे आपला खर्च करून येतात. आणइथे मात्र बघा जमनीवर झोपतील, जमनीवर बसतील. त्यांना कधी मांडी घालून बसायची सवय नाही. आणतुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुम्ही ह्यांचं गाण ऐकाल तर मी म्हटलं ते खरं वाटेल. बरं आता एक दहा मनिट आणखीन आपलं जागृतीचं कार्य संपल्यावर हे लोक आपल्याला गाणी ऐकवतील. सर्वप्रथम मी डॉ.प्रभुणे यांची फार आभारी आहे. त्यांचे शब्द ऐकून मला फार संतोष आणि आनंद झाला. आम्ही जेव्हा लहान होतो तेव्हा ह्या गोष्टी आम्ही ऐकत असू. आमचे वडीलसुद्धा आत्मसाक्षात्कारी होते. पण आज मला इतका आनंद झाला की वडीलधारी लोक जर अध्यात्माबद्दल एवढी श्रद्धा बाळगतील तर आमच्या मुलांचे कधी नुकसान होणार नाही. कधी नुकसान होऊ शकत नाही. तेव्हा आधी अध्यात्म मळिवायचे आणत्यात तुम्हाला वाटेल तशी प्रगती करा. कधीही तुमचं संतुलन जाणार नाही. तुम्ही कधीही वाईट मार्गावर जाणार नाही. म्हणून अध्यात्म हा जरुरी आहे. ज्याला पाया नाही ते घर कति दविस टकिणार आहे हे लक्षात घेतले पाहजि. अध्यात्म ही आपल्या देशाची संपदा आहे, ती

आपण सर्व जगाला देऊ शकतो, एवढी मोठी आपल्याजवळ संपदा आहे. सार्या जगाचे लोक तुमच्या चरणावर येतात. मी तुमच्यातलीच एक आहे हे समजलं पाहजि. आपली जी श्रीमंती आहे ती जाणली पाहजि. ह्यांची श्रीमंती काय क्षणभंगूर आहे. आपली श्रीमंती, काय सांगावं, काय वर्णावी ती, तर्ची सुतुती कर्ती करावी आपल्या श्रीमंतीची! त्याची जाणीव या लोकांना आहे आणि आपल्याला जर झाली नाही तर लोक म्हणतील की 'हे शहाणे नव्हे!' तेव्हा आपली फार मोठी जबाबदारी आहे. फार मोठी जबाबदारी आहे. आणि जर आपली शक्ती आहे तर ती का मळी नये. ती आपण का घेऊ नये. त्यासाठी काही पैसे लागत नाही, काही नाही. मला काही त्याच्यात मळिणार नाही. तर आपण का घेऊ नये. जे मळितय ते का नाही मळिवून घ्यावं. एक साधा प्रश्न स्वतःला वचिरला पाहजि. हे काही शहाणपणाचं लक्षण आहे का? आम्ही असा सहजयोग शोधून काढलेला आहे की तुम्ही खुरचीवर बसलेले असला काय कवि तुम्ही कुठेही असलात तरी कुंडलनी ही जागृत होते. मलाच आश्चर्य वाटतं की झालंय काय या परम चैतन्याला! तोच उतरलेला दसितोय. काय कमाल होऊन राहिलीये. आश्चर्य वाटतं. आता इच्छा मात्र असायला कृतयुगात पाहजि. अशी जबरदस्ती कुणावर करता येत नाही. इच्छा असायला पाहजि कारण ही जी कुंडलनी आहे ना, ही शुद्ध इच्छा आहे. आपल्या बाकीच्या इच्छा शुद्ध नसतात. आज वाटतं आपण हे घर बांधावं. मग मोटर घ्यावी, मग शेत घ्यावं. जे मळितं त्याच्यात काही आनंद वाटत नाही. एक अशी इच्छा आहे, ती तुम्हाला माहीत असो वा नसो, तर्ची तुम्हाला जाणीव असो वा नसो, अशी इच्छा आहे की या परम चैतन्याशी आपला योग घटति झाला पाहजि. आणि ही इच्छा जेव्हा पूर्ण होते तेव्हा संबंध सात रंग बदलून जातात. आणि मनुष्य समाधानात येतो. इतकी शक्ती येते माणसामध्ये. शक्ती तर येतेच पण त्याशिवीय इतकं प्रेम आणि इतका आनंद, मनुष्य शक्तशाली होतो, तसाच तो आनंदमयी आणि प्रेममयी होतो. आता माझं बय तुम्हाला माहितीच असेल, ६८ वर्षाचं बय आहे. दर दोन, तीन दविसांनी मी प्रवास करते. आजसुद्धा जवळ-जवळ ३०-३५ लोकांना मी बर करत बसले होते तथि. तथून मग नघालो मग इथे. मग काय होतच नाही. सगळ्यांना आश्चर्य वाटतं हे कसं काय चाललं आहे माताजींचे! घरचे लोक काळजी करतात म्हणा, पण त्यांना आता कळलंय की यांना आता काही होत नाही. तसंच आपल्यालाही होईल, सगळ्यांना. आता हे ही लोक कर्ती प्रवास करताहेत. रात्र -रात्र जागरणं, हे, ते पण काही नाही. मजेत आहेत, आनंदात आहेत. तेव्हा तुम्ही हे मळिवा आणि आपल्या गहनतेत उतरलं पाहजि. त्यासाठी ही जी आमची सामूहिक व्यवस्था आहे त्यात आले पाहजि. म्हणजे ही सगळी जी वाढ होते ती सामूहिकिते होते. तसंच जर आपलं एखादं नख कापलं गेलं तर ते नख वाढत नाही. तसच आपण जर म्हटल की आम्ही घरी हे सगळे करतो, तर तसं नाही. तुम्ही एकदा तरी आठवड्यातून आलं पाहजि आणि थोडा वेळ तरी या आत्मसाक्षात्काराला दिला पाहजि. एकदा तुम्ही याच्यात प्रावीण्य मळिलं म्हणजे तुम्हीच हे कार्य करू शकता. हे प्रावीण्य मळिण्यासाठी तुम्हाला थोडीशी तरी मेहनत करायला पाहजि. इतकी मजा येते की तुम्हाला सोडावसंच वाटत नाही. बरं याच्यात तीन अटी आहेत. पहिली अट अशी की माझं हे चुकलं, माझ ते चुकलं. मला असं नको करायला पाहजि होतं कवि माझ्या लेखरमध्ये मी काही म्हटलं तरी ते सगळं वसिरून जायचं. अहो, तुम्ही मानव आहात. मानव हा चुकणार, परमेश्वर नाही तुम्ही. पण तुम्हाला लोक सांगतात की तुम्ही पापी. म्हणजे इतके पैसे काढा म्हणजे तुमचं पाप इतकं जाईल. पैशाने का पाप धुतलं जातं ? तुमचं हे चुकलं, ते चुकलं, रात्रंदविस ऐकून- ऐकून आपल्यामध्ये एक न्यूनगंड येतो. तसं काहीही नाही. आईसमोर सगळी मुलं ठीक आहेत. काहीही माझं चुकलं नाही अस मनात धरून चालायचं. काहीही चुकलं नाही मागचे सगळे वसिरून जा. असेल चुकलं-माकलं गेलं, झालं. आता या क्षणाला माझं काहीही चुकलं नाही, असा मनामध्ये एक वचिर ठेवायचा. आणि जे लोक असा वचिर ठेवतात की मी असं चुकीचे वागतो कवि माझ्यात हे चुकलं त्यांचं हे एक चक्र धरतं, इकडे, डावीकडे आणि त्याने अंजायनाचा रोग होतो. अंजायनाचा रोग होतो इतकेच नव्हे पण ज्याला आपण स्पाँडिलायटिस म्हणतो, जथि हाडं, मणक्याची हाड हलतात तो सुद्धा रोग त्यानेच होतो. तेव्हा हे काही चांगलं नाही. काहीच चुकलेल नाही. कसलं काय ! स्वच्छंद मनाने राहिलं पाहजि. बरं एक गोष्ट ही. दूसरी म्हणजे अट अशी आहे की तुम्ही सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करून टाका. एकसाथ म्हणजे असं की प्रत्येकाची आठवण करून. उगीचच डोक्याला त्रास नको. नाहीतरी आपण क्षमा करतो कवि नाही करत. काही करतो का आपण? वचिर करा. काहीच करत नाही. पण क्षमा नाही केली तर आपण आपल्या डोक्याला ताण देतो. म्हणून एकसाथ 'मी सगळ्यांना क्षमा केली' अस मनात तुम्ही म्हणूनच टाका. सगळ्यांना क्षमा केली, जाऊ देत. बघा, कर्ती आनंद वाटेल तुम्हाला! बरं, तसिरी गोष्ट म्हणजे अशी की 'मला आत्मसाक्षात्कार होईलच.' हा पूर्ण आत्मव्वास आपल्यामध्ये ठेवा. पूर्ण आत्मव्वास. अहो, तुम्ही या महाराष्ट्राच्या भूमीत जन्मलात. हे लोक जेव्हा मुंबईला येतात, तेव्हा एरोप्लेनमधून उतरल्या उतरल्या पहिल्यांदा तुमच्या या महाराष्ट्राच्या भूमीची थोडीशी धूळ अशी डोक्याला लावून नमस्कार करतात. ही एवढी महत्त्वाची जागा आहे. कळलं का? तेव्हा 'मला आत्मसाक्षात्कार होईलच' हा पूर्ण साक्षात्कार ठेवायचा आणि ते हमखास आपल्याला मळिणारच.

1990-1219, Public Program

[View online.](#)

1990-1219 PUBLIC PROGRAM, KOLHAPUR, INDIA शोधणाऱ्या आपण सर्व सहजयोग्यांना, तसेच अजून जे सहजयोगी झाले नाहीत अशा सर्वांना आमचा प्रणाम नमस्कार! अशा ठेवली पाहजि की सत्य आहे तथि आहे आणि आपण त्याची कल्पना करू शकत नाही, त्याच्यावर कोणचं आरोप पण करू शकत नाही, कवि आपण ते बदलूही शकत नाही. हे सत्य काय आहे? हे सत्य आहे की आपण मन, बुद्धी, अहंकार या उपाधी नसून आपण आत्मा आहोत, आणि दुसरं सत्य असं आहे की, चराचरामध्ये एक सूक्ष्म शक्ती जलि वेदामध्ये ऋतंभरा प्रज्जा असं म्हटलेलं आहे. तसंच शास्त्रामध्ये तलि परमचैतन्य असं म्हटलेलं आहे. बायबलमध्ये त्याला 'कूल ब्रीझ ऑफ द होली घोस्ट' म्हटलेलं आहे. आदर्शिकरानी तलि 'सललिं सललिं' म्हणून पराशक्तीचे वर्णन केलेले आहे. ही अशी शक्ती जी सर्व जिवित कार्य करते ती जिवित कार्य करणारी ही शक्ती आहे आणि तलि जाणणे तचि बोध होणे हे अत्यंत आवश्यक आहे. मानवी चेतनेपर्यंत आपण आपल्यावर उत्क्रांतीमध्ये आलोत. एवोलुशन मध्ये आलो आहोत, पण अजून मानवी चेतनेत आपल्याला अजून केवळ ज्ञान कवि केवळ सत्य मळिलेलं नाही. त्याचा अर्थ असा की प्रत्येकजण एकच गोष्टीला एक आहे असं म्हणत नाही. म्हणजे आता आपल्याला डोळ्यांनी दिसतंय मी आपल्यासमोर उभी आहे म्हणून तुम्ही म्हणू शकता की माताजी आमच्यासमोर उभ्या आहेत. पण वचारांच्या बाबतीत तसं नाही. प्रत्येकाचा वचार वेगळा वेगळा बनतो, त्यामुळे धारणा वेगळ्या आहेत, प्रणाल्या वेगळ्या आहेत. कुणाला कम्युनियम पाहजि, तर कुणाला डेमोक्रेसी पाहजि, कुणाला एक राजा असलेला तो चालेल, अशारीतीने अनेक तऱ्हेचे राजकारणातसुद्धा, समाजात प्रत्येक ठिकाणी एक-एक वेगळा वचार करतात. लोकमान्य टिळकांचं असं म्हणणं होतं की आपण आधी स्वातंत्र्य घेतलं पाहजि आणि आगरकरांचं असं म्हणणं होतं की नाही आधी समाजाची व्यवस्था ठीक केली पाहजि. दोन्ही गोष्टी ठीक होत्या, असूनसुद्धा त्यांच्या वचारांमध्ये फरक होता. पण कधी कधी असेही वचार असतात की ज्याच्यामध्ये लोकहति कवि लोक कल्याणाचा वचारच नसतो. त्या वचारांमध्ये मला असे म्हणता येईल, की कोणच्याही प्रकारची धर्मांधता ही कधीही लोक कल्याणाला सार्थक होऊ शकत नाही. आता आपण सद्दामचं पाहलं आहे की त्याच्यात धर्मांधता दिसली आणि त्याने कति लोकांना त्रास दिला. कवि कोणत्याही कल्पनेबद्दल, कोणत्याही वचाराबद्दल तीच खरी आहे, एका (अस्पष्ट) असा वचार करून दुसरे जे आहेत ते खोटे आहेत आम्हीच तेवढे खरे अशे म्हणणारे लोक सुद्धा अत्यंत समाजाला घातक आहेत. तेव्हा ते केवळ सत्य मळिलं पाहजि. त्यालाच आपण कैवलय असं म्हणतो. जेव्हा सर्व लोक एकच गोष्ट बोलतात, आणि एकच गोष्ट सांगतात, आता ही महाराष्ट्राची भूमी अत्यंत पावन भूमी आहे. अत्यंत पावन आहे ते ह्या लोकांना वचारावं. सगळीकडे त्यांना आमंत्रण आहे. प्रत्येक अं.. प्रत्येक शहरातून, प्रत्येक तथिल आमंत्रण असलं कवि दुसऱ्या प्रांतातून फार आमंत्रण आहेत आणि तथि पुष्कळ सहजयोगी आहेत. हजारांनी आहेत. पण ह्यांचं म्हणणं आम्ही महाराष्ट्रातून फरिणार कारण का त्यांचं म्हणणं आहे ही संतांची भूमी आहे, आणि इथलं चैतन्य फार शुद्धीकरणाला मदत करतं. ह्या गोष्टीसुद्धा आत्मसाक्षात्कारानंतरच लोकांच्या लक्षात येऊ शकतात, नाही तर येऊ शकत नाही. हे लोक जे बोलतात, ते आपल्या लक्षात येणारच नाही, कारण ह्यांचं जे बोलणं आहे ते एका पातळीवर आहे. तर वैचारिक पातळीतसुद्धा कोणी उंच असतं कोणी कमी असतं. कोणी शेतकरी असतो, कोणी अशिक्षित असतो, कोणी शिंपी तर कोणी आपल्याला माहिती आहे, आपल्या देशामध्ये संत प्रत्येक जातीमध्ये झाले आहेत. पण ह्या संतांचं एकच मत होतं, त्यांच्यात कधीही भांडणं झाली नाहीत. त्यांच्यात कधीही वाद-वविवाद झाले नाहीत, फक्त हे धर्ममार्तंडानी मात्र त्यांना खूप त्रास दिला. एकनाथानी महाराच्या घरी जेवले. तुकारामांनी म्हटलं 'झाला महार पंढरीनाथ' श्रीकृष्ण सुद्धा दासीपुत्र वधिराच्या घरी जेवायला गेले होते आणि रामानेसुद्धा शबरीची उष्टी बोरं खाल्ली होती. इतकंच नव्हे श्रीकृष्णाचं आयुष्य लहिलिगारे कवि त्यांच्याबद्दल लहिलिगारे जे गीतेचे फार मोठे पंडित आपण मानतो, व्यासमुनी, ते कुणाचे पुत्र होते? एका कोळीणीचे आणि ते ही (अस्पष्ट) रामाचे लहिलिगारे तर वाल्मिकी. वाल्मिकी कोळ्याची गोष्ट सर्व महाराष्ट्रीयन लोकांनी वाचलीच आहे. त्यांनी कुणी धर्ममार्तंड का शोधून नाही काढला. त्यांनी अशे सर्व साधारणच लोक का शोधून काढले? आणि वाल्मिकी सारखा एक कोळी, कमालीची गोष्ट आहे बघा, की संस्कृतामध्ये इतकं सुंदर रामायण त्यांनी कसं लहिलं? काहीतरी त्यांच्यात कमिया झाली असेल, पण एक असं वचार करायचा की ह्या संतांचं कधी आपापसांत भांडणं झालं एक गोष्ट आहे, पण त्याश्रविय ह्यांचं आयुष्य कति नरिमळ, कति अल्हाददायी कति उज्ज्वल आणि जगाच्या कल्याणात संतांच्या (अस्पष्ट) ते आजकालच्या काळात तुम्ही असा एक मनुष्य दाखवा की ज्याला आपण म्हणू शकू की हा खरोखर नरिमळ मनुष्य आहे. कोणत्याही प्रांगणात, फारच कमी लोकं अशी आहेत, की जे नरिमळ आहेत आणि आहेत ते साक्षात्कारी आहेत. रशियाचा (अस्पष्ट) आत्मसाक्षात्कारी व्यक्ती आहे म्हणून त्याने आम्हांला पाचारण केलं. आमचं एवढं कार्य यशाला चालू आहे. साक्षात्कारी पुरुष होते लालबहादूर शास्त्री, महात्मा गांधी होते. ह्या लोकांनी जे कार्य केले आहे ते इतकं नरिमळ, स्वच्छ, पण दुसऱ्यांची दुःख बघून कोणी पैसे-बयिशे, लाच- लुचपत वगैरे ह्या गोष्टी त्यांच्या डोक्यातसुद्धा येत नव्हत्या. आमचे वडीलसुद्धा आत्मसाक्षात्कारी, कधी मला ते मेयरसुद्धा होते नागपूरचे. नंतर मग कॉन्स्टिट्यूटचे मेम्बर होते, आणि त्यांची आंबेडकरांची फार मैत्री. आंबेडकर सुद्धा अगदी नःस्पृह मनुष्य होते, अत्यंत वद्वान आणि नःस्पृह. त्यांना मी फार जवळून जाणते. आमच्या घरी त्यांचं येणं- जाणं असे. त्यांची वैचारिक पातळी फार उच्च असली (अस्पष्ट) फरक होता (अस्पष्ट) फार मोठ्या मोठ्या लोकांशी बोलण्याचा त्यांच्याबरोबर राहण्याचा (अस्पष्ट) आणि बेचाळीस सालात सुद्धा पुष्कळ कार्य करावं लागलं. त्यात पुष्कळदा मारहाण झाली, पुष्कळ त्रास झाला, सगळं काही झालं, पण आपला देश मात्र स्वतंत्र झाला. तर अशे नरिम्य लोक संत होते. त्यात अगदी धडाकून बोलत असत, नरिम्य. दासबोध हे ब्राह्मण होते, त्यांनी काय म्हटलं, 'अहो, आम्हासी म्हणती ब्राम्हण, आम्ही जाणलि नाही ब्रम्ह, आम्ही कसले ब्राम्हण'. दुसरे सरस्वती होते दुसरे तेही ब्राम्हण होते. ते रस्त्याने चालले असता एखाद्या माणसाने पहिले एखादा शेंदूर-बदिर फासून ते काहीतरी दगड बसवलाय त्याला लाथेने उडवून टाकायचे, त्या माणसाला ठोकून काढायचे. नंतर रामदासस्वामीबद्दल बोलायलाच नको. साक्षात हनुमानाचे अवतरण होते, त्यांनी तर अशा लोकांना जे अगुरु आहे लोकांना फसवत होते. त्यावर श्रद्धा घातलेल्या आहेत. त्यांना श्रद्धाब्रद्धा येत नव्हत्या, पण काहीतरी आपल्या मनाने श्रद्धा (अस्पष्ट) असं काहीतरी लहिलिलं आहे. एक फक्त सांगता येईल, की सगळ्यांना जात-पात, अंधकार, अज्ञान ही अंधश्रद्धा त्यांच्याविरुद्ध अत्यंत चीड होती. मग आता ज्ञानेश्वरांनी, सांगावं काय त्यांच्याबद्दल, तेवसिाव्या वर्षात अमृतानुभवासारखा इतका सुंदर ग्रंथ लहिलिला आहे. तो ग्रंथ जर तुम्ही त्याच्या दोन ओळी रोज वाचल्या, सारा दविस अगदी आनंदात जाईल. अहो तेवीस वर्षांमध्ये त्या मुलाने, लहानसा मुलगाच होता तो, त्यांच्यासारख्या दोन ओळी कोण लहून दाखवेल? तर मी

महणेन की काहीतरी यांच्या बोलण्यात अर्थ आहे. नाहीतर महणे की त्यांच्या समाधीला उकळायला चालले होते. त्यांची हाडं बघायला. काय लहान तोंडी मोठा घास घेतात लोक, काही अक्कल नाही. अश्या गोष्टी बोलणं महापाप आहे. संतांच्या बदल असल्या गोष्टी बोलायचं, महणजे लोकांना काही ती भीतीच नाही. लावली जीभ ती टाळूला आणवाटले ते बोलायला सुरुवात केली. कति आदरांनं त्यांच्याबद्दल बोललं पाहजि. अहो, पंचवीस वर्षांपूर्वी अशी आपल्या देशात स्थिती नव्हती, सांगते, आपल्याला संतांच्या बदल एवढा आदर होता. आम्ही सगळं शाळेत बगैरे मराठीत शिकलो तर आम्ही मला तर वाटतं ७० ते ७५ टक्के संबंध वाड्मयच मुळी संतांच्या वर भारावलेलं होतं. त्यांच्याच वाणीत, आणति सगळं असतानासुद्धा आज अशी ही स्थिती आली आहे की कोणीतरी उठावं आणिकाहीतरी बोलावं आणिलोकांनी त्यांनी त्यांचा जयघोष करावा. त्यांनी काय सांगतिलं की तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घ्या. खरसिताने सांगतिलं 'नो दायसेल्फ', मोहम्मद साहेबांनी सांगतिलंय, तुम्हांला आश्चर्य वाटेल की, मोहम्मद साहेब हे दत्तात्रयाचेच एक अवतरण होते, आण ति त्यांनी स्पष्ट सांगतिलं की जेव्हा यामा येईल रेझरेक्शन महणजे तुमची उत्क्रांती होईल जेव्हा रेझरेक्शन येईल त्यावेळेला तुमचे हात बोलतील, महणजे सहजयोगावर स्पष्टच सांगतिलं त्यांनी आणखिरोखर हात बोलतात सहजयोगात. कारण ह्या ज्या (हाताच्या तळव्यावर दाखवून) पाच आणसिहा आणसात चक्रं आहेत ती तुमच्या हातावर आहेत, त्यांची जाणीव बोधवदि होते. आता ज्ञानेश्वरांनी एक मोठी कामगिरी केली. आपल्या महाराष्ट्रीयन लोकांसाठी. कुंडलनीबद्दल इतक्या पुस्तकांत लहिलंय तर त्याची सूची तुम्हांला दलि तर तुम्हांला आश्चर्य वाटेल. मार्कंडेय पुराणापासून संबंध जेवढं आयुर्वेद आहे. त्याच्यातसुद्धा कुंडलनीवर वर्णन आहे. मन, आत्मा संबंध आयुर्वेदात आहे, त्याश्रविय इतकी पुस्तके आहेत कुंडलनीवर. ज्यांना संस्कृत येत नाही, त्यांनी काय करायचं. पूर्वी काळी नागपंथीयांमध्ये अशी परंपरा होती की एका गुरूने एकच शिष्य करायचा. मच्छंद्रिनाथला गोरखनाथ आण नवृत्तीनाथाना ज्ञानेश्वर, ज्ञानेश्वरांची कामगिरी ही की त्यांनी नवृत्तीनाथांना म्हटलं, वनिती केली, की मला हे जे आहे गुप्त ज्ञान कुंडलनीचं ते उघड करून फक्त सांगू द्या, मी कुणाची जागृती करत नाही. फक्त सांगू द्या मला. कारण ह्या जनसमाजाला हे माहिती असलं पाहजि. लोकांना माहिती असलं पाहजि की, कुंडलनी काय आहे, आण ति त्यांनी ज्ञानेश्वरीच्या सहाव्या अध्यायामध्ये कुंडलनीचं फार सुंदर वर्णन केलं. पण परत धर्ममार्तंड, ज्यांनी एकनाथांना छळलं, ज्यांनी तुकारामांना छळलं, सगळ्यांना छळलेलं आहे. हे धर्ममार्तंड, ह्यांनी सांगतिलं की हा सहावा अध्याय नपिद्धि आहे. हा वाचायचा नाही, सगळं पारायण होईल पण त्यात सहावा अध्याय वाचायचा नाही. कारण त्यातलं काही गम्य नव्हतं त्यांना. कोणीच आत्मसाक्षात्कारी नव्हते. म्हणून हा अध्याय वाचायचा नाही, असं सांगतिलं. कुणी हे का नाही वचारलं का हो का नाही वाचायचा, तसं कुणी वचारलं नाही त्यांना, मुकाटयाने. तर मराठी भाषेत कवि मला म्हणायचं आहे, आपल्या महाराष्ट्रीयन लोकांसाठी आपली ही जी रोजची मराठी भाषा आहे, त्या भाषेत हे ज्ञान जे आलं ते श्री ज्ञानेश्वरांच्या मुळे. बाकी संस्कृतामध्ये अनेक त्याच्यावर कुंडलनीबद्दल लहिलिलं आहे. अनेक तर तर्हेच्या गोष्टी लहिल्या आहेत. मी काही नवीन सांगत नाही. ही तुमच्यामध्ये शक्ती आहे कुंडलनी आणति जागृत होते. आता कुणी महणेल की मेडिकल सायन्समध्ये कुंडलनीचं काही मेन्शन नाही. अहो, ते इंग्लिश लोक आहेत त्यांना काय समजतं का काही. इंग्लिश भाषा तुमच्या लक्षात येणार आहे कारण मी तकिडे राहिली आहे ना, बघा आत्म्याला स्परिटि, भूताला स्परिटि आण दारूला स्परिटि एकच शब्द. या महामुखाना कसलं कुंडलनीबद्दल माहिती असणार. पण खरसिताने सांगतिलंय (अस्पष्ट) तुमच्यामध्ये पण खरसिताला वचारतं कोण? त्याचे गुरु महणजे फ्राईड नाहीतर रजनीश, त्यामुळे जे एवढं मोठं आपल्याजवळ होतं. एवढी मोठी संपदा ती ह्यांच्या डोक्यात कुठून राहणार? पण आता तुम्हांला आश्चर्य वाटेल, की तीन डॉक्टरांना सहजयोगामध्ये कुंडलनीवर एम.बी.बी.एस. डॉक्टरांना एम.डी. ची पदवी मळिली. जगजाहीर आहे, आण परिवा पुणे युनिव्हर्सिटीमध्ये पाचशे डॉक्टरांच्यासमोर ही गोष्ट त्यांनी सांगोपांग सगळी समजावली. इतकंसं कुंडलनीच्या जागरणाने प्यारासमिपेथेटिकी नरवस ससिटमि आम्ही मनेज करतो. पण काही लोक इतके खोटाडे आहेत या देशात, त्यांच्या खोटेपणाची तरी कमाल आहे. हे सगळं काही झालं असतानासुद्धा खोटे लहिलं की त्यांनी सांगतिले की परमिण. त्याच्याश्रविय काय कुणी एम. डी. होऊ शकतं काय? ते हे जे इकडे डॉक्टर आहेत एम.बी.बी.एस. रकिामटेकडे त्यांना काही धंदा नाही, म्हणून हे धंदे करत फिरतात. त्यांच्याशी बोलायचं तरी काय? आता अंधश्रद्धेवर सांगते आपल्याला. व्यवस्थिती ऐकून घ्यावं. अंधश्रद्धा फक्त संतांनीच जाणली आहे आण ति त्यांची डोळस श्रद्धा आहे. आत्मसाक्षात्कारी लोकं आहेत. श्रद्धा चार प्रकारच्या असतात. पहिला प्रकार तामसी श्रद्धा ती अगदी आंधळी असते. कोणी आला जेलमधून कशीही वस्त्रे घालून आला की लागले त्याच्या पायावर पैसे द्यायला, लागले त्याने काय धटगि केलं की लागले त्याच्यामागे. सांगायचं म्हणजे आमच्या शिपिगि कॉर्पोरेशनमध्ये चेयरमन होते त्यावेळेला एक आमच्याकडे गृहस्थ होते, आता नाव मी सांगत नाही त्यांचा मुलगा तो फारच वाट्टट होता. सुरुवातीपासूनच तर बडलिंनी सांगतिलं की शिपिवर पाठवून द्या. तकिडे ठीक होईल. तथि त्यानं स्मगलिंग सुरु केलं तर आमच्या यजमानांनी त्यांना सांगतिलं की तू काय आता जाऊ नकोस तुझी नोकरी सुटली. त्याची नोकरी सुटल्यावर तो आपला घरी बसला पण बडलिंना शेवटी हार्टअटेक आला आणति वारले. वारल्यावर मी लंडनला नघून गेले होते. तथि आल्यावर त्यांच्या आई आण मून आणति हे सगळे येऊन मला सांगायला लागले की माताजी ह्याचं काय झालं काय समजत नाही. आमचे सगळे दागनि घेऊन गेला, आपल्या सासूचे दागनि नेले आण आमचं जे घर होतं ते गहाण ठेवलं, तेव्हा काही समजत नाही हा मनुष्य करतोय काय. आम्हांला सांगतिलं मी अं हे करतेय, मी बझिनेस करतोय म्हणून आता दोन वर्षे झाले हे घर वकियायला आला. आता आम्ही करायचं तर काय? मी म्हटलं कमाल आहे या माणसाची. इतका तो असेल वकिषपित हे मला माहिती नव्हतं. नाही म्हटलं साहेबांना भिती, पण साहेबांच्या हाती तर लागू द्या. शेवटी मग दोन वर्षांनी मी आले तर त्यांनी सांगतिलं सगळे पैसे घेऊन आला, त्याला देऊन टाकलं मागल्यावर्षी. सगळं काही ठीकठाक झालं. तर बरं झालं तुमचं बरं झालं, त्याच्यात वाईट काय वाटून घ्यायचं. तर त्यांनी नंतर मला एका वर्षांनी सांगतिलं अहो हा तर गुलाबबाबा झालाय. असं का? हा गुलाबबाबा बनून सारे पैसे कमावतोय. मग आम्हांला नको म्हणे अशे घाणेरडे पैसे, आता जाऊ द्या तुमचे मळिले तेवढे मळिलेत. नाही नाही आम्हांला नकोत हे पैसे. तो गुलाबबाबा आमच्या नागपूरला गेला तथि त्याने काय केले की लोकांना सांगतिलं की, इथे मी तलवार मारतो. तलवार मारल्याबरोबर इथून पाणी नघिल आणतिसंच झालं. तर लोक लागले त्याला पैसे द्यायला, त्याच्याच मागे, बायकांनी कुणी बांगड्या काढून दिल्या, हे दे, ते दे. मग त्यांनी माती उकरून पहिली तर तथि नळ होता. त्या नळाला जस्त लावून तथि कसंतरी जोडलं होतं. जोराने तलवारीचा धाव मारला तर पडतं बाहेर पाणी. नागपूरला आता त्या भागातले लोक आहेत त्यांनी सांगतिलं, याला मारून टाकला पाहजि, मग तो नघिला पळून गेला पण इकडे जा, धुळ्याला जा. मी एकदा नागपूरला गेले तर परत आलाच नाही. मी असं नाही म्हणणार की हे सगळे घेऊन सुद्धा तो पशार झालेला आहे. आता काल आपण वाघ म्हणून गृहस्थांनी कतितीरी पैसे एकत्र करून ते पूरणवानंदजी ना दलित. मी आधीच सांगतिलं होतं हा भामटा आहे पूरणवानंद पण त्यावेळेला कोणाच्या डोक्यात आलं नाही पण तो कुणाला असं म्हणत नव्हता की हे करू नका, ते करू नका. काही केलं तरी चालेल. बायका ठेवल्या तरी चालतील, दारू प्यायला तरी चालेल. आम्हांला पैसे दलि म्हणजे झाले. तशातला हा गुरु, त्यांचे जर कोणी गुरु आहेत, कोणाचे कोणचे गुरु आहेत.

मी एक आई आहे मी म्हणजे तुझी तब्येत कशी काय खराब झाली गुरु आहेत का? आणि १९७० साली ह्या सर्व गुरूंच्या बदल मी अगदी सांगोपांग सगळं वर्णन केलेलं होतं. पण आजपर्यंत कुणाची हमिमत नाही झाली की माझ्यावरिद्ध काही केस करतील, कोणाचीही नाही. मग त्याच्यानंतर अंधश्रद्धेबद्दल दुसरं सांगायचं म्हणजे राजकीय, राजस श्रद्धा, म्हणजे कुणीही दसिला नमस्कार! नमस्कार! नमस्कार! कोणीही राजा आला नमस्कार नमस्कार नमस्कार! पण तो कर्ती भ्रष्टाचारी आहे की तो कर्ती वाईट वागतो, त्याने कर्ती बायका ठेवल्या की दारू पति की काय नमस्कार नमस्कार नमस्कार! त्याच्यात स्वार्थी ह्याला नमस्कार केला तर आम्हांला काही मळिल, पैसे मळिल, म्हणजे शाळेतून सुद्धा पुष्कळशा बंधिार्यांना आता आज मॅनिस्टर येणार त्यांना उभं केलं, उन्हात उभी पोरं बचिारी काहीतरी देणग्या देतील आपल्याला. कथाला मॅनिस्टरसाहेब आलेच नाहीत. ते आपले हातात काढ्या घेऊन उभे आहेत. परवा मी रस्त्याने येताना पोलीसवाले दसिले, म्हणजे हे बचिारे पोलीसवाले मला ह्यांची एवढी दया वाटली. तथि उभे होते उन्हात. मी परतून आले तकिडनं. आणखी जवळ जवळ आठ- नऊ तास मी तथि होते, आठ- नऊ तास. वचिारलं काय हो काय चाललंय तुमचं, अहो बसलोय, आमचे मॅनिस्टर, असे का कुठले सेन्ट्रलचे मॅनिस्टर येतात अहो, त्यांना कोण मारायला येतं, कथाला येतं तुम्ही जाऊन चहा पडिऊन या, मी म्हटलं. ते म्हणाले, माताजी असं कसं करता येईल? म्हटलं करा ते केव्हापासून उपाशी तापाशी मरतात. इथं लोकांना काही सुचत नाही. तुम्हांला चहा-पाणी वगैरे काही द्यायला पाहजि की नाही? तर म्हणे लोकांचं आमच्यावरिद्ध मत झालं आहे काय करायचं काय? त्यांना कायदा वगैरे काही माहीतच नाही. कारण कुणीच कायदा पाळत नाही, तो आम्हालाच मारतील उलट, म्हणजे हा काय प्रकार आहे? एकावं तेवढं थोडं, हे पंचवीस वर्षांत झालं. पंचवीस वर्षांत एवढी घाण आपल्या देशात आली, त्याला कारण काय त्याला कारण एक, अध्यात्म आपण सोडलं आहे. पुष्कळसे लोक म्हणतात देवच नाही म्हणजे देव नाही म्हणजे कोनाड्यात देव ठेवला मग वाटेल तसं वागायचं. देवच नाही पण हे अशास्त्रीय आहे. देव आहे कवि नाही हे शोधल्याशिवाय तुम्ही असं म्हणणं अशास्त्रीय आहे. आधी तुम्ही देव शोधून काढा आणि नाही म्हणायला असं म्हणायचं की आहे कवि नाही. हे शास्त्रीय पद्धतीनं झालं. पण सहजयोगात तुम्हांला देव मळितो. देवाची अनुभूती येते. या परमचैतन्याची अनुभूती येते. तेव्हा एक समजलं पाहजि की जी ही राजकीय कवि राजसी श्रद्धा आहे त्याचात काही राम नाही. आपल्याकडे आयाराम गयाराम आहेत, आणि फार मोठं, दुसरं, एक मॅनिस्टर आहेत. ते आले की इतकी गर्दी लोकांची. पण ते जेव्हा खुरचीतून उतरले, तर तथि बसायला तथि खुरचीसुद्धा कुणी वचिारली नाही एअर पोर्टला, कोणी वचिारयला सुद्धा हा कोण आला आणि गेला उलट लोकांनी सांगितलं हा फार भ्रष्टाचारी होता. त्याच्या पाठीमागे सर्व बोलायला सुरुवात केली. कोणी त्यांची स्तुती केली नाही. बरं सांगायचं म्हणजे असं की कर्ती लोकांनी वाईटपणा केला तरी चांगुलपणाचा एक आदर आपल्या मानवात आहेच. तुम्ही कुठं ऐकलंय का? की हा मनुष्य फार मोठा दारुडा होता म्हणून त्याला माळ घातलेली आहे कवि त्याचे पुतळे उभारलेले असतील कवि हा महान दारुडा होता कवि एखाद्या माणसाने बायका- बयिका ठेवल्या, ह्याने इतक्या बायका ठेवल्या होत्या. अहो परदेशात हे होत नाही. म्हणजे आतून चांगुलपणा मोठेपणा हे आपण मानतो. त्याच्या प्रत आपल्याला श्रद्धा आहे. आणि ही सात्विकी श्रद्धा आहे. म्हणजे या माणसाचं आयुष्य देवकार्यात गेलं, देशकार्यात गेलं. आता आपले फुले साहेब आहेत. मला आंबेडकरांबद्दल फार श्रद्धा आहे. यशवंतराव चव्हाणांबद्दल मला फार श्रद्धा आहे, कारण ते माझ्या वडलांचे फार मतिर होते आणि आमच्या यजमानांचे पण फार मतिर होते. तसंच नाईकसाहेब त्यांनी सुद्धा पुष्कळ चांगलं काम केलं. म्हणजे ते देवकार्यात नव्हते, पण चांगली मंडळी होती. भले लोक होते. आपले दादा, वसंतदादा पाटील हा सुद्धा भला मनुष्य होता. हे भले लोक आहेत, चांगले लोक आहेत. ह्यांनी कधी वाईटपणा नाही केलेला. पण त्याच्याच पलीकडे हे संत. संतांच्या बदल श्रद्धा असणे ही सात्विकी श्रद्धा आहे; आणि ही सात्विकी श्रद्धा का वाढवायची. लोक म्हणतील सात्विकी श्रद्धेचा फायदा आहे. त्याने मनुष्य सखोल होतो, गहनता येते. त्याच्यामध्ये सहजयोगामध्ये जे लोक आले जसे अंधश्रद्धेत आले असेल तर मुश्किल होतं. परत आजकालच्या नव्या नव्या टूम काढतात लोक. आता हीच की आम्ही अंधश्रद्धेबद्दल १९७० सालापासून इतकी मेहनत घेतलीय, १९७० सालापासून, आता इथं मंडळी बसली आहेत परदेशातली. तुम्हांला काय वाटतं तथि अंधश्रद्धा नाही? अंधश्रद्धा तथि इतक्या आहेत, की त्या आपल्या देशात इतक्या नाहीत. असं कधीतरी मला वाटतं. तथि वचिक्राफ्ट, हे ते, सटायनकि, देवी सगळं प्रकार चालतात. पण हे कर्तीतरी वर्षांपासून चालू आहे. मला आश्चर्य वाटतं की इंग्लंडला इतिहासात आहे की अशे प्रकार तथि होत असत. चेटकी अमकं-तमकं सगळं इंग्लंडला आपण समजतो की फार पुढारलेला देश आहे. तसं काही नाही, तथि सगळे प्रकार होत होते, आणि आज ही होतात आणि हे जे अगुरु आहेत म्हणजे रजनीश सारखे लोक, हे सुद्धा काय करतात संमोहन. सगळ्यांना संमोहन शक्तिवातात आणि संमोहन करून लोकांच्याकडून पैसे उकळतात. पहिली गोष्ट जो मनुष्य आपल्याला परमात्मा कवि भगवान म्हणतो (अस्पष्ट) देवाला काय पैसा-बयिसा समजतो का? काही समजत नाही. त्याने ५८ रोग (अस्पष्ट) त्याने कवडीमोल शेवटी मेला तो आणि हे तुम्हांला जे अंधश्रद्धेवाले आले आहेत ह्यांनी त्याच्यापासून दीक्षा घेतलेली आहे. तुम्हांला आश्चर्य वाटे. त्यांनी सर्व गणपतीची ह्याची- त्याची थट्टा केली आणि त्याचा आमच्याजवळ पूर्ण पुरावा आहे. समाचार पत्र ह्यांचं 'गुजरात समाचार' मध्ये असं छापून आलं होतं. ह्या रजनीशच्या लोकांनी छापलं होतं काय की आम्ही अंधश्रद्धा नरिमूलन समितीच्या तर्फे माताजींना एक फटका दिलाय. त्यावेळेला त्यांनी आम्हांला दगड मारले होते तथि हे दाभोळकर स्वतः हातात दगड घेऊन होते. सगळ्यांनी पाहिलं त्यांना. हे डॉक्टर आहेत की दगडमारू आहेत आणि जेव्हा त्यांच्यावर टोर्च फेकली तेव्हा त्यांचा असा हात उभा अशे स्तंभति. अठरा ह्या फोरेनच्या लोकांना जखमा झाल्यात तर सी.बी.आय. धावत आली. तथिल्या लोकांना मारू शकत नाहीत. तसंच इचलकरंजीला हे लोक वर चढत असताना हॉकी स्टेडिने मारले. सगळे दारुडे आणि त्यांची सगळ्यांची नावं आम्हांला मळिली नशबिने. मग मी कमशिनराना जाऊन सांगितल्यावर कमशिनरानी चांगलीच तंबी दिली होती. हे धंदे करायचे अंधश्रद्धा नरिमूलन आहे का याला अंधश्रद्धा नरिमूलन म्हणतात. लहान- लहान मुलांना, पाच वर्षाच्या मुलांच्या हातून दगड मारलेत आणि म्हणे संघर्ष कसला संघर्ष. झाला संघर्ष आता अंगरेजांच्याबरोबर. आता कामाला लागा. मुलांना अभ्यासात घाला. अभ्यास केला पाहजि. तर ही जी अंधश्रद्धेची फार मोठी जबाबदारी आहे ती माझ्या मते फक्त जनजागृतीने होऊ शकते. पण आपला मुख्य प्रश्न हा नाहीय आपला मुख्य प्रश्न आहे भ्रष्टाचार, हे तुम्ही मानलेच पाहजि. वशिष करून या महाराष्ट्रात तर एवढा भ्रष्टाचार आहे की मी कुठे जगात पहिला नाही अहो, याच्यापेक्षा यू.पी. बरं. इथं भ्रष्टाचार एवढा नाही मारामार्या आहेत, हे आहेत, ते आहेत पण भ्रष्टाचार एवढा नाही. उठल्या- सुटल्या पुण्याला मी आले, माताजी अहो तो पैसे खातो, अरे असं का? तो पैसे खातो, तो पैसे खातो, तो पैसे खातो, अरे मग जेवतो-वचितो का नाही? जर हे लोक रकामटेकडे आहेत, तर भ्रष्टाचाराच्या मागे लागा ना? तो खरा त्रास आहे आपल्याला. अंधश्रद्धा आपल्याकडे हजारो वर्षांनी आहे. त्याने एवढं नुकसान होत नाही, जे भ्रष्टाचारानं आज होतं. तेव्हा अध्यात्म का हवं ते समजलं पाहजि. अध्यात्म म्हणजे आत्म्याचं ज्ञान. त्याचं असं आहे की वजिज्ञान हे एकांगी आहे, समजलं पाहजि, रुक्ष आहे जसं एखाद्या चपिडासारखं, सगळा रस त्यातला काढला त्याच्यात काव्य नाही, प्रेम नाही, त्याच्यात आनंद नाही अगदी चपिडासारखं शुष्क आहे. त्याच्यात समाजव्यवस्था नाही कशाचाच वचिार नाही कशाचा,

राजकारणाचा वचिर नाही. कशाचाच वचिर त्याच्यात नाही. पण अध्यात्म कवि त्याला आपण तत्वज्ञान म्हणू हे फलिसोफी. तर ह्याच्यामध्ये या सर्व गोष्टींचा वचिर केला जातो. पण जथि अध्यात्म नाही जसं आता परदेशामध्ये एकांगी वचिर करून लोकांनी जी प्रगती करून घेतली ती त्यांच्यावरच उलटलेली आहे. याला बूमरानगि म्हणतात. म्हणजे कसं झालं की आता अमेरिकेला पासपट टक्के लोक हे पासपट टक्के लोक ह्यांना फार घाणेरडे घाणेरडे रोग झालेले आहेत, आणि सत्तर टक्क्यांना एक दोन वर्षांत होतील असं त्यांचं भाकति आहे, ही केवढी मोठी त्यांच्यावरती वपित्त येऊन राहिली आहे. एवढा मोठा त्यांना त्रास होतोय पण हेच नाही हिसाचार इतका वाढलेला आहे, तथि जर तुम्ही अमेरिकेला गेलात तर मंगळसूत्र सुद्धा लपवावं लागतं म्हणजे मुष्कलीचं. इतके श्रीमंत लोक आहेत ते मग मंगळसूत्र कशाला हसिकवतात. एका रस्त्याने जाताना आमच्याकडे ते कोठेवाडी वैजानकि होते, ते म्हणे माताजी दार बरोबर लावून मान खाली घालून बसा. म्हटलं काय झालं, या रस्त्यावर अकरा लोकांना मागील आठवड्यात मारलं लोकांना का उगीचंच (अस्पष्ट) अहो, चांगला शहरातला रस्ता. भरल्या रस्त्यात ठा ठा ठा अकरा माणसं मारली. एका नंतर एक, एकानं मारली तर दुसऱ्यानंही सांगतिलं, त्यांनीच का मारली मी ही मारतो. अशे हिसाचार परदेशात चालले आहेत, आणि हे लोक जे इथं आलेत त्याला कारण हे की त्या एकांगी जीवनाला कंटाळून ती उपभोगिता आणि त्या सर्व गोष्टींना कंटाळून, त्याच्यात काही सुख नाही हे जाणून इथं आलेत. तसं एकॉनोमिक्स आपल्याला माहिती आहे. लॉ हे इन जेनेरल म्हणजे काय एक आज तुम्हांला इच्छा झाली तुम्ही एक (अस्पष्ट) मग आपण दुसऱ्या इच्छेवरती म्हणजे काय की मला एक मोटर पाहजि मग हे पाहजि ते पाहजि. बरं, ते मळिवण्यासाठी एवढं धडपडायचं ते मळाल्यावर त्याचा काही आनंद नाही, दुसरं काही करायच्या मागे, म्हणून या शुद्ध इच्छा नाहीत. आता कुंडलनी ही शुद्ध इच्छा आहे. ही शुद्ध इच्छा आपल्याला माहिती नाही. तच्चिाबद्दल पुष्कळांना माहिती ही नसेल पण ती आपल्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये याला सेकुरम असं म्हणतात, तथि बसलेली असते. आता बघा सेकुरम शब्द म्हणजे काय सकिरेट. आपल्याला ग्रीक भाषा माहिती असेल तर त्याच्यामध्ये सेकुरम म्हणजे सकिरेट म्हणजे हे सेकुरमचे जे त्रिकोणाकार अस्थी आहे. गंडाच्या खाली हे अस्थी सेकुरम आहे, सकिरेट आहे. हे ग्रीक लोकांना कसं कळलं. मी ग्रीकला पुष्कळ गेले आहे तर मी तथिल्या तत्वज्ञाशी बोलले ते म्हणाले की आमचा व्यवहार हदुस्थानाशी पुष्कळ वर्षांपूर्वी अलेक्सझांडरच्या आधी होत असे. त्यावेळेला आमचा असा वशिवास होता की एकच देवी आहे. 'अथलि' 'अथलि' 'अथ' म्हणजे पायमोरडीयल. अथलि संस्कृत शब्द आहे. 'अथ' म्हणजे 'इति'. आपल्याकडे थोडसं संस्कृत 'अथ' आणि 'इति' त्याच्यापासून 'अथलि' शब्द झाला आणि त्याच्यामध्ये त्यांनी आम्हांला मग हदुस्थानात गेल्यावर असे सांगतिलेय की त्याच्यात तीन शक्त्या आहेत आणि तथि खरोखर जर अथलिचं तुम्ही देऊळ पाहलं जथि गणपती बसवला आहे. साक्षात गणपती बसवला आहे. आमच्याकडे फोटो आहे त्याचे. This is child God. असं म्हणून सांगतिलं. तुम्ही जर चायना गेले चायनाला तर Mother of mercy म्हणून देवी आहे तच्चिा तथि सुद्धा एक लहानसा मुलगा बसवलेला आहे आणि चिलीटी म्हणून क्रुश्टियानटीमध्ये सुद्धा मानतात. God the father, god the son आणि मदर म्हणत नाहीत. मदरला थोडी चाट मारली त्यांनी. मदरला त्यांनी होली घोस्ट म्हणून सांगतिले आहे. तीच कुंडलनी आहे. बरं, आता आम्ही जे काय म्हणतोय आहे, समजा जे साधूसंतांनी म्हटलंय ते सद्धि करण्याचं सामर्थ्य सहजयोगात आहे. पण भलत्या भरकटकेलेल्या लोकांची कुंडलनी कशी जागृत होईल. आम्ही आता आव्हान देतो, तुम्ही आता कुंडलनी जागृत करून द्या. तुम्ही कोण आव्हान देणारे? कुंडलनीला आव्हान द्यावं लागतं. रामदास स्वामींना वचिरलं की कुंडलनीचं जागरण व्हायला कति वेळ लागतो? त्यांनी शब्द वापरला 'तत्क्षण'. 'तत्क्षण' शब्द वापरला. पण देणाराही पाहजि आणि घेणाराही पाहजि. जर घेणारा हटिलर आला तर त्याला काय मी जागृती देणार आहे का? आणि कशाला अशा लोकांचं आव्हान घ्यायचं. सगळ्यांना आव्हान द्यायला लायकीसुद्धा पाहजि. आपला एम.बी.बी.एस. चा अभ्यास केला असेल जसा-कसा रडत-कढत. काय त्यांची प्रकृति झाली तर मला पत्रं आलीत, त्यांची बायको खूप पैसे लुटते आणि हा रकामटेकडे धंदे करतोय. ते जरी असलं रकामटेकड्यांना असतात धंदे कबूल आहे. पण या मुलाच्या नादी लागू नका. ह्या मुलांना सत्यानाश करू नका. उद्याची ही भावी पढी आहे. मुलांना आरडाओरडा करायला घेऊन गेले. दगड मारायला घेऊन गेले. परवा आली होती बरीचशी मुलं, पण शालीन होती. मी त्यांना म्हटलं तुम्ही आलात बरोबर आहे पण तुमची लायकी काय ते आधी समजून घ्या. तुमचं धोरण काय? धोरण काय आहे? धोरण काहीच नाही. मग ते जे सांगतात सगळं. अहो, म्हटलं तुम्हांला काही व्यक्तित्व आहे की नाही? ते सांगतील तर दगड मारा तर दगड मारतात. ते म्हणतात नारे लावा, तर नारे लावायचे. तुमची ही लायकी आहे. तुमची ही प्रतपिठा आहे. अरे या महाराष्ट्रात जन्माला आला आहात, तुम्ही आता सहजयोग घ्या आणि कुठल्याकुठे तुम्ही जाऊ शकता. आमच्या सहजयोगातली सर्व मुले सगळे फरसूटक्लास मध्ये पास होतात. सगळ्यांना स्कॉलरशिप मिळिते. मी दाव्याने सांगू शकते. कधीही फेल होत नाहीत आणि आईवडिलांना इतकं आश्चर्य वाटतं की ही मुलं ढ होती कशी अशी झाली. जर तुम्हांला खरोखरच मुलांना कर्तृत्ववान बनवायचं असलं तर त्यांना सहजयोगात आणलं पाहजि. कारण ही जी शक्ती जी आहे ना ती बुद्धीला एकदम तल्लख करून टाकते. पण असं, मनुष्य आततायी होत नाही. आततायी मुळीच होत नाही. शक्तशाली असून तो अत्यंत प्रेमळ आणि अत्यंत गोड होतात. हे लोक बघा आता तुम्ही, हे लोक ज्यांना एक शब्द म्हणजे हद्दि मराठीचा शक्तिता येत नाही ते तुमच्यासमोर तुमच्याहीपेक्षा चांगलं म्हणताहेत की नाही संस्कृत सगळं कुठून एवढं संस्कृत. आम्हांला आई सांगायची की पाहा सुपारी-बपिारी खाऊ नका हं, नाहीतर तुम्हांला संस्कृत बोलता येणार नाही कारण माझी आई आणि वडलि दोघे फार मोठे संस्कृत आणि मथेमटिक्सचे फार मोठे हे होते. तर हे समजलं पाहजि की कोणतंही कार्य मनुष्य करतो तो काय आणि करताना त्याच्या मागे काय आहे ते समजलं पाहजि. म्हणजे आता आमचं कार्य समजा आपल्याला माहितीच आहे की माझे यजमान फार मोठ्या पदवीवर होते आणि अजूनसुद्धा त्यांना चाळीस हजार रुपये इन्कमटॅक्स आणि पेनशन मिळिते आहे आणि मी श्रीमंत घराण्यातली आहे. शालीवाहनांची वंशज आहे पण मला हे वेड लागलंय, सगळ्यांना द्यायचं आणि आता त्यांना परवा महाराणीने इंग्लंडच्या महाराणीने सर्वोच्च असं पदक मिळालं. अजूनपर्यंत कोणच्याही नेत्याला मिळालं नाही. बाहेरचा तो एक (अस्पष्ट) ला मिळालं आणि एक साहेबांना मिळालं, अशे त्यांना एकतीस सर्वोच्च पदक मिळाले. पण आमचे साहेब परवा त्यांचा सत्कार झाला. तेव्हा म्हणाले की हे सगळं श्रेय मी माझ्या बायकोला देतो. कारण तच्चिा सहाय्याने हे सर्व कार्य झालं. तच्चिा शक्तीने हे सर्व कार्य झालं ती अत्यंत आदर्शवादी आहे तच्चिा आदर्शांवरच राहिल्यामुळे हे सगळं मला मिळालेलं आहे. नाही तर तुम्ही वचिर कर मला एवढं मळियाची काय गरज होती, मला मलाच का सगळं मिळालं? त्यांना १३४ देशांनी नविडून दिलं चारदा नविडून दिलं. १६ वर्ष मी इंग्लंडला होते चारदा नविडून दिले. आणि शेवटी त्यांना राजीनामा द्यावा लागला आणि मग ते पुण्याला आले. पुण्याला आल्याबरोबर त्यांना सर्व आश्चर्य वाटतंय की हे काय पुणे, पुणे शहर आहे का वेडे शहर आहे? इथे सुद्धा सुधारणा व्हायला पाहजित आणि आपल्या महाराष्ट्रातसुद्धा सुधारणा व्हायला पाहजित. संताच्या वाणीवर चालायला पाहजि. आता 'बोले तैसा चाले' असं त्यांनी म्हटलं म्हणजे होतं का? काहीही होत नाही. नुसत्या म्हणायच्या गोष्टी. 'बोले तैसा चाले' अहो त्यांनी सांगतिलं जेवढे काही मनाचे श्लोक म्हटले आहेत. कुणी करू शकत, कुणी करू शकत नाही. तुम्ही मुसलमान असा, हिंदू असा, ख्रिश्चन असा, कुणीही असा, कोणची पाप करायला तुम्ही

धजू शकता, तुमच्यावर काही बंधन आहेत का? पण जागृती झाल्यावर मात्र आत्म्याचा जो एक प्रकाश येतो ना त्या प्रकाशात तुम्ही एक दुसरेच होऊन जाल, म्हणजे असं आहे त्याचं उदाहरण, की समजा तुमच्या हातात एक साप आहे आणि सगळीकडे अंधकार आहे, तुमचे डोळे मटिलेले आहेत, त्यावेळेला तुम्हांला मी सांगितलं की अहो तुमच्या हातात साप आहे सोडून टाका. तो चावल्याशिवाय तुम्ही सोडणार नाही. हट्ट कराल नाही आमच्या हातात साप कसा असणार, आम्ही धरून बसू पण जर का थोडासा प्रकाश आल्यावर चटकन स्वतः सोडून द्याल तोच आहे, आजचा हा सहजयोग. आधी कळस मग पाया. कुंडलनी ही चढते चढून त्याच्यामुळे ब्रह्मरंध्र हे छेदलं जातं आणि तुम्हांला अनुभव येतो आणि तुमच्या हातातून थंड- थंड अशा लहरी वाहू लागतात. आता यातली मंडळी आहेत अत्यंत श्रीमंत लोक आहेत हे त्या रजनीशसारखे भक्तीरी लोक नाहीत. अत्यंत श्रीमंत आहेत आणि ते स्वतःच पैसे आणतात. मला पैशाचं समजत नाही. आधीच तुम्हांला सांगितलंय ते सर्व व्यवस्था ट्रस्ट तर्फे वगैरे सगळं व्यवस्थित होतं. कोणचेही बेकायदेशीर काम मी जन्मात केलं नाही आणि साहेबांनी केलं नाही, म्हणून त्यांना पद्मवभूषणची पदवी मिळाली. आणि आता हे कुठले रस्त्यावरचे लोक काहीही ही भरकटतात आणि न्यूज पेपरवाल्यांना सुद्धा काही वैचारिक पातळी नाही. काहीही लिहितात. जशे काही त्यांचे गुलामच आहेत. मला वाटतं हे सर्व भाडोत्री लोक आहेत. पैशासाठी सगळं करतात, आणि त्यासाठी हे कार्य सुरू केलेलं आहे. मला प्रसिद्धी घेऊन काय करायचं आहे. माझं नाव तर (अस्पष्ट) बुकमध्ये सुद्धा आहे. तसंच मेडिकल जर्नलमध्ये सुद्धा माझं नाव आलेलं आहे. इंटरनशनल मेडिकल जर्नल मध्ये सहजयोगाचं आणि कुंडलनीचं नाव आलेलं आहे. जे काही शोधलं जातं ते सगळं मेडिकल जर्नल मध्ये छापलं जातं. ह्या लोकांना कुंडलनीची माहिती नव्हती. आज सहजयोगात आल्यावर सुद्धा कवि बोस्टन, (अस्पष्ट) अमेरिकेमध्ये सुद्धा याच्यावर पेपर्स वाचले गेले आणि आश्चर्यचकित झाले की अशी शक्ती आपल्यात आहे. आणि ती तुम्ही डोक्यांनी बघू शकता. काही काही लोकांमध्ये जेव्हा ती स्पंदित होते तेव्हा आम्ही फोटोसुद्धा काढलेत. तर मी कुणाला बरं करते वगैरे असं म्हणत नाही कारण डोकेदुखी आहे. रीघ लागायची लोकांची. परवा पाचशे डॉक्टर होते तथि आणि (अस्पष्ट) असं त्याचं म्हणणं आहे. मी अंजायना ठीक केला म्हणतात पाच मिनिटात. त्यांची कुंडलनी जागृत झाली म्हणून त्यांनी सर्व नावं सांगितली. राहुल बजाज आता तुम्हांला राहुल बजाज माहिती असेल. राहुल बजाज ला फार मोठा हार्ट अटेक आला होता. त्याचा हार्ट अटेक ठीक झाला हे सांगितलं खुले आम, मी त्याला ओरडतच होते बोलू नकोस, बोलू नकोस. त्याने आणखीन तथि लोकांची नावे सांगायला सुरुवात केली. माताजी मला हे सांगू नकोस माझ्याजवळ वेळ नाही या गोष्टीसाठी. मला फक्त कुंडलनी जागृती करायची आहे. हे अशी चार- पाचच श्रीमंत लोकांची आहेत. हे डोक्याला लागलेत म्हणून हे काम केलेलंय. मला गोर-गरबांसाठी काम करायचं आहे. पण ह्याला पैसे लागत नाहीत. याला पैसे नको, प्रसिद्धी नको ते इकडे मारायला कशाला येतात. पण हे समजायला 'त्याला पाहजे जातीचे, येड्या गबाळ्याचे काम नव्हे हे'. हे भाडोत्री लोक पैसे घेऊन काहीतरी काम करणारे इतक्या आपल्या देशाची अहो दुर्दशा केलीय. आम्ही काय पाहिलं आणि काय आहे. कसं आपल्याला स्वातंत्र्य मिळालं नुसता स्वैराचार. आता परत जनजागृती झाली पाहजे. लोकांनी समर्थ व्हायला पाहजे. तुमच्यात सुद्धा तुमची प्रतष्ठा आपली स्वतःची प्रतष्ठा जाणली पाहजे. आम्ही काय आहोत आणि आम्ही काय होऊ शकतो. तुमच्यातूनच पण मोठ-मोठाले लोक नघिणार आहेत. आपलं आयुष्य असं फालतू लोकांच्या नादी लागून आणि शाळामधून सुद्धा सुरू करणार. म्हणजे अशा शाळेत मुलांना पाठवू नका. त्या रजनीश ने सुद्धा एक युनिव्हर्सिटी काढली आहे. बघा जर रजनीशच्या युनिव्हर्सिटीचा तुम्हांला जर एड्स झाला तर कोण ठीक करणार आहे? त्यांनीच ह्या लोकांना पैसे पुरवले आहेत. पण आता गेला तो. आता यांच्या हालाखीची स्थिती येणार. कारण मी या सगळ्यांच्या वरिद्ध उरले आहे. १९७० सालापासून बोलतेय हे लोक अशे आहेत. हे अगुरु आहेत, आणखी दुसरंही मी सांगितलं आहे, की कुंडलनी जागरणानंतर तुम्हांला सगळं कळेल की माणसाला कोणच्या कोणच्या त्रासाने कोणच्या कोणच्या गोष्टीमुळे त्रास होतो. आता भूतं नाहीत म्हटलं तर भूतं नाहीत आहेत काय म्हणजे काय आहे. इंग्लिशमध्ये त्यांना प्रोटीन फिफ्टी टू, फिफ्टी फोर, फिफ्टी एट तो म्हणजे आपली जी संबंध भूतकाळातलं आयुष्य आणि जेव्हापासून आपली नरिमिती झाली तेव्हापासून त्याच्यातून जी आपल्यावर अटेक होतो त्याला ते प्रोटीन म्हणतात. डॉक्टर लोक त्याला प्रोटीन म्हणतात. तर स्वयंचलित संस्थेला औटोमोस नर्वस सिस्टिम म्हणतात. त्यांच्या भाषेत बरोबरच आहे. प्रोटीन नाव दिलेलं आहे आणि आपण त्याला भूतं म्हणतो. पण असं सशरीर नसतात. जर ह्या प्रोटीनचा अटेक झाला तरच कॅन्सर होतो. ह्या प्रोटीनच्या त्याने ट्रिगर होतो. बरं ह्या कुपमंडूकांना हे ही माहिती नाही की आज मेडिकल कुठं पोचलं आहे. मी जेव्हा मेडीसीन शिकिले त्याच्यापासून हा कुठल्या कुठं पोचला आहे. पण मला व्यासंग आहे त्याचा. मी वाचत असते. लहानपणापासून व्यासंग आहे. वाचनाची फार सवय असल्यामुळे सर्व भाषेत माझं वचन असतं. वशिष्ठः मेडिकल कडे माझं फार लक्ष आहे. मेडिकल कुठल्या कुठं पोचलं आहे. जेनेटिक्स कोठे पोचलंय आणि ते अगदी जवळ सहजयोगाच्या आहे. आणि आयुर्वेद तर आहेच आणि आयुर्वेदातच जर कुंडलनी सांगितली आहे ती मेडिकल मध्ये नाही म्हणून ती वाईट असं कसं म्हणायचं म्हणजे आयुर्वेद वाईट म्हणजे आपल्या देशातलं सगळं वाईट आणि बाहेरच्या देशातलं सगळं चांगलं असं आपण डोक्यात घेऊन बसलो. अशा माणसाला काय समजावून सांगायचं. इथे ज्ञानाचा सागर आहे. सागर ज्ञानाचा, सागर या देशात आहे. पण सगळं काही झाकून टाकलंय आणि हे इंग्रजी वेड डोक्यात शरिलेलं आहे, की आम्ही आता साहेब झालो बस! साहेबासारखे कपडे घालायचे फरिायचे मग झालं वा वा वा! कोणचा शोध लावलाय तुम्ही. हनुमानात एक सी.बी. रमण नंतर कुठं एवढासा लेंप काढला कुठे कायतरी काढलेय. चाललेलं आहे. कुठे जग गेलंय शोधामध्ये. सगळ्यात जास्त पराकोटीला रशियावाले आणि रशियात हे वैज्ञानिक आहेत ते म्हणतात माताजी आता वज्रज्ञान सांगू नका, आता कंटाळलो. तुम्ही आम्हांला आत्मसाक्षात्कार द्या (अस्पष्ट). तो सुद्धा तुम्ही वाटलं तर पत्र लिहून वचारा आणि चारशे डॉक्टर आहेत आता आणि आपल्या देशात उलटी बोंब आहे. आता आम्हांला दगडाने मारलं, आम्हांला हॉकीस्टकिने मारलं, या मुलांना सगळ्यांना. ह्यांना बघा, ह्यांनी तुमची संस्कृती घेतली आहे, आणि काय संस्कृतीचे प्रदर्शन झालेलं आहे. कृती हे लोक करायला बघतात, शाळा बनवून देऊ हे करून देऊ इतके मी आधी रझिर्व बँकेला वचिारून येते काय करायचं ते. कृतीतरी शाळाचं आम्ही हे केलेलं आहे बनवायला. आता ह्यांना आपल्या संस्कृतीबद्दल आदर आहे. आपल्याला नाही, पण ह्यांना आहे, इथल्या कलेबद्दल आदर आहे आणि आता परवा आणखीन खोटाखोटा म्हणजे असा की रजनीशला म्हणाले, पुलसिवाले होते ते, रजनीशचे शिष्य आहेत, ते म्हणे माताजी हे तर देवभक्त लोक आहेत. म्हटलं हो, हे तर देवदूत आहेत, पण रजनीशची लोकं आहेत का? अरे, म्हणे यांना एड्सचा रोग होतो. एकाही माणसाला सहजयोगात एड्स होत नाही, पहिली गोष्ट. दुसरं असं आहे की ह्यांना हे ही माहिती नाही की बाहेरून इतके लोक येतात आता या रजनीशमुळेच प्रत्येकाची छान-बीन झाल्याशिवाय त्याला वज्रि मळित नाही. कधीही सहजयोग्याला कुठेही कोणच्याही अम्बासीमध्ये रोक टोक नाही. पण रजनीशच्या मुळे येत असला की लगेच त्याला रोक-टोक होते. आणि पुण्याला आता बोकाळलेलाच आहे एड्स. फरितात सगळेजण रस्त्याने. दोघेजण आले माझ्या प्रोग्रामला, तर त्यांचे संन्याशी कपडे घालून. माताजींना हे आवडणार नाही, हे त्यांना संन्यास-बन्यास ढोंग चालत नाही, ते म्हणे एवढंच राहिलंय हे आता (अस्पष्ट) बाकी सगळं घेतलं त्यांनी आमचं. सगळ्यांना लुबाडून खाल्लं, अशे अनेक गुरु आहेत. आपल्या प्रत्येक ठिकाणी बसले आहेत. पण कुणाला सांगून होणार नाही. तर सांगायचं तर

ह्या संतांनी कति केलेलं आहे. कोणी ऐकलं का त्यांचं? फक्त जनजागृतीनंतर संबंध आतून आमूलाग्र जे काही आपल्याला दसितं, आपल्यात जे काही परविरतन झालेलं आहे, तो मनुष्य आपोआपच ह्या सर्व गोष्टींना सत्याचा प्रकाश मळिल्यावर, आत्म्याचा प्रकाश मळिल्यावर मनुष्य आपोआपच सगळं सोडून उभा राहतो. त्याचं वागणं कसं काय, आता हे कुठे तरी साडी वकित घ्यायला गेले होते. तथि साडीवाले सांगत होते, अहो माताजी त्या मुलीने आमहाला राख्या बांधल्या आणखी आमहांला एक-एक चॉकलेट खायला दिली. आम्ही तच्चि ओळखीचे नाही, काही नाही. इतकं प्रेमाने म्हणे, आमहांला इतकं कुणी प्रेमाने केलंच नाही. आजपर्यंत दुकानात येऊन हे अशी ही मंडळी आहेत. त्यांना अनादर करायचा आण ह्यांना तुमचंच वेड आहे महाराष्ट्रातच जायचं. महाराष्ट्रातच जायचं. आता कुंडलनिचं जागरण ह्याच्या नंतर आपण करूया. त्याच्यावरून पुष्कळ काही लहिलेलं आहे. आपल्याला पुस्तकं मळिलील. आपण वाचून घ्यावं आणि ते मनन करून स्वीकारावं. हे कार्य सामूहिक आहे. सामूहिक म्हणजे असं की जर एक नख तुलं की ते वाढत जाईल, तसंच सामूहिकितेत आमचे जे सेन्टर्स आहेत, इथे आमचे पुष्कळ सेन्टर्स आहेत, कोल्हापूरत. तथि आपण जावं आणि आपली वाढ करून घ्यावी. आणि मग मला आपण सांगावं काय झालं आम्ही तुम्हांला कॅन्सर बरा केला की नाही त्याच्यासाठी आम्ही मुंबईला परषिद भरवली. हे चार पेपर आलेच नाहीत. त्यांना 'टार्गट ऑफ इंडिया' ने लहिल दिलं. 'इंडियन एक्सप्रेस' ने लहिल दिलं, 'लोकसत्ते' ने लहिल दिलं पण हे आले नाहीत. आता कुणाचा बरा केला त्यांची सुद्धा आमच्याजवळ म्हणजे नावं तरी इतकी आहेत तुम्हांला वाटतं. आजच सकाळी एका मुलाला मी बरं केलं आहे पण याची जास्ती प्रसिद्धी अशी करायची नाही. मला बरं करा, मला बरं करा असं नाही, त्यांची कुंडलनिची जागृती होऊन दया, आणि सामूहिकितेत ते बरं होतं, जसं आता आपण बसला आहात. आज अगदी सगळ्यांना आत्मसाक्षात्कार मळिल. महाराष्ट्रातले तुम्ही, हे महाराष्ट्र आहे जाणलं पाहजि. हा देश काय आणि भाषा आपली मराठी म्हणजे काय आहे. काय भाषा आहे ती, तेव्हा इतकं तुम्ही हे असून जाणत असून आणि ते तुम्हांला जर नाही मळिलं तर कुणाला मळिणार आहे. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी नम्रपणे, जज्ज्यासूणे हे स्वीकारावं. ह्याचा सगळ्यांना लाभ होईल आणि सगळ्यात मुख्य लाभ होईल म्हणजे शाररिकिच नाही, मानसिकिच नाही, बौद्धिकिच नाही, तर सगळंच म्हणजे आनंदाच्या डोही आत्म्याचा आनंद आतमधून वाहू लागतो. वयाचंसुद्धा भान राहत नाही. आता मी अडुसष्ट वर्षांची बाई आहे अडुसष्ट वर्षांची. रोजचा माझा प्रवास चालू आहे. रोजची माझी मेहनत चालू आहे. रोजचे भाषण चालू आहे. वयाचंसुद्धा भान राहत नाही. शरीर म्हणजे कसं आतून कतिही चालले तरी मला काही वाटत नाही. हलकंच वाटतं, वार्यासारखं, त्याशवाय सगळ्यात मुख्य म्हणजे आपल्या चैतन्यामध्ये आपण ज्याला म्हणतो चेतनता conscious mind त्याच्यामध्ये एक नया, नवीन आयाम ज्याला आपण म्हणून नवीन dimension प्रारुभाव होतो त्याचा. म्हणजे आपल्याला सामूहिकता जाणवते. आपल्यामध्ये सामूहिक चेतना येते. आपल्या बोटांमध्ये म्हणजे अशे हात केले तर आपल्याला कळतं की आपली कोणची चक्रं खराब आहेत व दुसऱ्यांची कोणची खराब आहेत. ही पाच, सहा आणि सात चक्रं आहेत. तसंच ही ठीक कशी करायची हे एवढं शक्ती घ्यावं. तुमच्या हातून कुंडलनिची जागृत होणार आता मी काही जागृती करणार तुमच्या हातून होणार. तुम्ही हे कार्य करणार आणि ह्या सामूहिक चेतनेत एकदा तुम्ही रमले म्हणजे मग सहजयोग सोडता येत नाही. 'सहज' 'सह' म्हणजे तुमच्याबरोबर 'ज' म्हणजे जन्मलेला हा योगाचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे आणि ह्यांनी आमच्या डॉक्टरच नाही तर तीन वैज्यानाकिना तीन पदव्या मळिलेल्या आहेत. तीन वैज्यानाकिना. जे कुणी बघतच नाही. बघायला तयारच होत नाही. बरं, या न्यूज पेपरला लहिल दिलं तर पोचसुद्धा दयायला तयार नाहीत. छापतच नाहीत. आम्ही पैसे-बयिशे कुणाला देणार नाही. ती गोष्ट खरी आहे. तर ते छापयलाही तयार नाहीत. ते या भाडोत्री अशे पेपरस घेऊच नका तुम्ही. याला काय अर्थ आहे आता या कुंडलनिच्या जागरणाने मनुष्य अत्यंत शांत चित्त होतो. त्याच्या सगळ्या चिंता, 'कुठे चिंता कुठे दुःखे क्षणी सारी लयास जाती' आणि आपोआप जसं मुक्त होतं. आपोआप मी कोणालाही काही सांगत नाही. याच्यातले काही लोक इरगमध्ये पडले होते, इतके खचिपत पडले होते, आणलं ते बेशुद्धावस्थेतून अर्धवट होते. पण जेव्हा ते जागृती झाली, दुसऱ्या दविशी असे संबंध इरगज सुटले त्यांचे. व्यसनमुक्ती हे लोक काय करणार. व्यसनमुक्तीला पाहजित लोक त्यांच्यात स्वतः काही व्यसनाधीन, दारू पिणं, हे करणार आणि म्हणणार आम्ही व्यसनमुक्ती करणार. करा ना, पुष्कळ आहेत असे, कोण दारू पित नाही? परवा बाळ ठाकरे म्हणाले की तुम्ही तर (हास्य) ते परखडपणे कधी बोलतात तर त्यांनी म्हटलं की तुम्ही सगळेजण दारू सोडा तरच तुम्ही इरग समितीवर येऊ शकता. तर म्हणे सगळ्यांच्या आवळलेल्या मुद्या म्हणे अशा ढलिया पडल्या. (हास्य) परखडपणे चांगलं बोलतात कधी कधी पण जरा एकाकी आहेत आणि एकीकडे वचिर करतात. मला म्हणतात तुमचं कार्य फार हळूहळू होणार आहे, म्हटलं आमचं सोलडि आहे. तुमच्यासारखं नाही, अर्धवट. सोलडि काम आहे मानतात ते. तसंच दादा मला मानत असत. सर्व लोक सर्व राजकारणातले लोक येतात. मला राजकारण समजत नाही. माझा राजकारणाशी काही संबंध नाही. पण कुणी आलं माझ्याकडे तर मी त्याला नाही म्हणत नाही. मला काय करायचं आहे. ह्यांची मतं- मतांतरे, भांडण-वडिण असतील पण माझ्याकडे आले तर आई म्हणून आईला सगळे एकसारखे आहेत. सगळ्यांची ट्रीटमेंट करून सगळ्यांना बरं करून देते. पण हा भाडोत्रीपणा करणार्या लोकांना मात्र कोणी ठीक करू शकत नाही. कुणी आंधळे असतील त्यांचे डोळे उघडता येत असतील, पण त्या डोळ्यांवर पट्टी बांधून आंधळेपण आलेल्यांना कसं आम्ही ठीक करणार आणि उगीचंच आहे. मी वचिर करते की ह्यांना माझ्याशी काय बघिलेलं आहे. आज आमच्या बाई आहेत श्रीखंडे बाई त्यांनी सांगितलं, माताजी असं आहे तुम्ही १९७० सालापासून हे कार्य करताय आणि आता आम्ही दोन- तीन वर्षांपासून हे कार्य सुरू केलं आहे त्यांना असं वाटतं की अंधश्रद्धेमध्ये आमच्यापेक्षा माताजी कोण आहेत? सगळ्या जगात काम करणार्या म्हणून राग येतो. अरे बाबा मला तर इतका आनंद झाला ते मानव आले होते माझ्याकडे मी म्हटले वा वा! केवढी गोष्ट आहे हे अंधश्रद्धेचे कार्य करणार पण तो पक्का नरिबुद्ध मनुष्य, अहो, त्याला अध्यात्म माहिती नाही त्याला कसलं ज्ञान नाही, त्याच्याशी बोलायचं काय? मी असं का? बरं काही व्यासंग- बसिंग काहीच नाही तर काही करायचं. माताजी ते आम्हांला काही समजत नाही. माताजी तुम्ही आले कशाला. नाही म्हणे तुम्हांला आव्हान दयायला. असं का? आणि मेस्मरिझम करतात आणि ही काळी वदिया आहे करायची नाही. मेस्मरिझम करायचं नाही म्हटलं तुम्हांला माहितीय का? मेस्मरिझमसच्या बदल कति आक्षेप आज-काल घेतला आहे. सायन्समध्ये कति त्याच्यावर नघिलेले आहे. कति कोरडे लोकांनी काढलेत. त्याच्यावर ओढले आहेत. कति पुस्तकं नघिलीत. काही वाचलं का तुम्ही? मला वेळ नसतो मी आता हे कार्य करत असतो. तर त्याच्यामुळे मला वेळ नसतो. अहो, पण तुम्ही कोणच्या ह्याच्यावर केलं हे काम? आम्ही टेप मागविले टेप रेकॉर्डर दिला त्याच्यात टेप करून म्हटलं हे बघा, मला नमस्कार तुम्ही जा याची घरी स्टडी करा, आणि (अस्पष्ट) डोक्यावर ठेऊन घ्या. ज्या माणसाला काही ज्ञान नाही तो पुढारी कसा? इतके वर्षांगी लोक, तेव्हा गेले म्हणा. पण त्यांच्या हातून एक फार मोठी चूक झाली होती. आमच्याकडे बारा हजार माणसे होती आणि आमचे एक गृहस्थ होते ते नुसते सहजयोग्यासाठी (अस्पष्ट) त्यांच्यावरती दहा- बारा मुलांना त्यांनी घातलं आणि त्या दहा- बारा मुलांनी त्यांना इतकं झोडपलं की ते मेले आठ दविंसात म्हणजे खुनशीपणा आहे बघा तो आता त्या मुलांचा. बारा-चौदा हजार माणसांमध्ये कुठे काय झालं माहिती नाही. आमच्याकडे काही पुरावा नव्हते. दगड मारले आम्हाला आणि म्हणे की आम्हालाच दगड मारले.

त्यांना कशाला मारायला जाऊ आम्ही. म्हणजे इतका खोटेपणा इतका खोटेपणा करून शेवटी यांना मळिणार काय? कतितीही म्हणून की सहजयोग हा वाढणारच आणजे सत्य आहे आणयिचा आनंद आणयिचायातला फायदा जो होईल, अहो, ते मुलं आले होते ना अंधश्रद्धेचे तेही बसले नंतर आणफार झाले. असंच होणार तेव्हा (अस्पष्ट) ज्या शाळांमध्ये हे धंदे चालतात त्यांना म्हणावं ही शाळा नको, मूर्खपणाचं लक्षण आहे. त्याच्यातला कुणी जर काही शोध लावला असेल तरी ह्यांना वज्रान येतं. कशाचं काय, कुणीही उठावं आण कधीही बोलावं. वशिषतः ज्ञानेश्वरांबद्दल बोललेलं मला मुळीच सहन होणार नाही. मुळीच सहन होणार नाही. त्या माणसाने इतके कष्ट उचलले, रानावनात, उन्हातान्हात नागव्या पायांनी फरित होते. त्यांच्याकडे चपला नव्हत्या, तर त्यांच्या म्हणे पालख्या काढतात. काय सांगावं माणसांच, रस्त्यांनं येत होते तर अडवलं म्हणे माताजी तुम्ही (अस्पष्ट) आम्ही पालखी आणली आहे. सगळे जेवायला बसले आहेत. म्हणून तुम्ही जेवा त्यांच्या पालख्या घेऊन, हे काही शोभतं का? आण तेवसिाव्या वर्षी कंटाळूनच त्यांनी समाधी घेतली असेल. कबीराने म्हणून 'कैसे समझाऊ समझत नाही' कबीर झाले काय, नामदेव झाले काय, गोरा कुंभार झाले काय? सगळे एकच बोलत असत. गोरा कुंभारांना एकदा भेटायला नामदेव गेले. नामदेव कति मोठे आहेत आपल्याला माहिती आहेत पण पंजाबात गेले त्यांना पाचारण झालं. नानकसाहेब त्यांच्या पायावर आले आण म्हणे काय हे अहो, म्हणे कसं तरी करून पंजाबी शक्ती आण पंजाबी भाषेत केवढा मोठा ग्रंथ आपल्या नामदेवांनी लिहिला आहे. ज्याला (अस्पष्ट) ग्रंथसाहेब आहे, मराठीत हे काय बोलतात मराठीमध्ये हे काय बोलतात अहो, नामदेवांचे हे अभंग, जनाबाईचे अभंग त्यात ग्रंथसाहेबात घातलेले त्या नानकसाहेबांनी. आपल्याला नामदेव म्हणजे काय वाटतं शिंपी, 'अतशिहाणे त्यांचे बैल रकिमे'. बरं! आपल्या मराठी भाषेत असे दोन-चार आहेत शब्द सांगायला, ते गेले गोरा कुंभाराकडे, गोरा कुंभार चखिल तुडवीत होते, आता बघा एक आत्मसाक्षात्कारी दुसऱ्याकडे कसं बघतो त्याच्यात काय (अस्पष्ट) होतो त्याला काव्य कसं सुचतं ते बघा. त्यांना बघून म्हणतात स्तंभति झाले आणफारच सुंदर एक त्याचं काव्य आहे की, 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी' हे काय बोलणं झालं हे नरिगुण आण सगुण सर्वसाधारण माणसाच्या डोक्यात येणं अशक्य आहे. काय त्यांचं ते बोलणं, ते प्रेम काय त्यांची ती समज आण काव्य. अहो शिंपियाने काव्य केलेले ऐकलं का तुम्ही? गोरा कुंभाराने काव्य केले. चोखामेळाने काव्य केले. हे कुठून आले? आता सहजयोगात सुद्धा तुम्हांला आश्चर्य वाटेल की जे चारुड अकाऊंट लोक आहेत त्यांनी कधी मराठी शब्द जाणलेला नाही. मराठीत, उर्दूत हद्दित काय काव्य करतात. आता इथे एक गृहस्थ आले ते उर्दूमध्ये एवढे सुंदर कुठे आलेत का? इतक्या सुंदर ते कविते लिहिले मराठीत. कुसुमाग्रजांनी त्यांना मानून घेतलं आहे, की तुमच्या वयामध्ये हे काव्य ही (अस्पष्ट) मी कधीच ऐकली नाही काय कुसुमाग्रजांनी त्यांना मानून घेतलं, म्हणजे हे सगळं तुमच्यात सुद्धा आहे. ह्या सर्व शक्त्या तुमच्या हातात आहेत. तुम्ही सगळ्यांनी शहाणपणा करून शक्ती घ्या. 'तुज आहे तुजपाशीच' जे आहे ते द्यायला मी इथे आलेली आहे. उगीचंच फालतू लोकांच्या नादी लागून आपलं आयुष्य खराब करून घेऊ नका. जे काही तुमच्यात आहे ते फार मोठं भव्य महान आहे आण तो स्वतःचा गौरव आपण सर्वांनी मळिवून घ्यावा अशी माझी वनिती आहे. (टाळ्या) पाहून गहविरून येतं, वाटतं सारं वातावरण हे प्रेमाने भारावून गेलेलं आहे. त्याच्यानंतर गणपतीपुढ्याला ही सर्व मंडळी भेटतात. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की रवींद्रनाथ टागोर हे फार मोठे द्रष्टा होते, त्यांनी संबंध वर्णन गणपतीपुढ्याचं केलेलं आहे. कशे लोक येतील, काय होईल सगळं काही त्यांनी वर्णन केलेलं आहे. इतकंच नव्हे तर त्यांचे एक Universal Mother has awakened आण इतकं वर्णन बारीक केलेलं आहे तसंच इंग्लंडला विलियम ब्लेक त्यांच्या कविते कदाचित आपण वाचल्या असतील कुणीतरी. त्यांनी संबंध सहजयोगावर वर्णन केलेलं आहे. माझं घर कुठं असेल? काय होईल सगळं वर्णन आहे. लुईस म्हणून आहे त्यांनी सांगितलं आहे म्हणजे अशे पुष्कळ द्रष्टे होऊन गेले. सत्ययुगात भृगू मुनींनी एक ग्रंथ नाडीग्रंथात लिहिला आहे. त्यात संबंध सहजयोगाचं वर्णन केलेलं आहे. आण १९७० साली सहजयोग सुरू होईल असं त्या लोकांनी त्यांच्या शकावरून काढून १९७० साली लिहिलं आण कुंडलिनीचं सहज जागरण होईल असं भृगूमुनींनी चौदा हजार वर्षांपूर्वी लिहिलं आहे. पण वाचायला फुरसत कुठे? त्या घाणेरड्या रजनीशची पुस्तकं वाचत बसतात. तोच ह्यांचा गुरू. केवढा साठा आहे आपल्याकडे तर काही मुसलमान लोक सुद्धा इतके पोचलेले आहेत. मला आश्चर्य वाटतं. परवा एक नबाबसाहेब आले ते म्हणाले की माताजी कुरणात एक लाख असे कतितीरी नबी सांगितलेले आहेत. पण आम्हांला तर थोडेशेच माहिती आहेत. ते कुठेत ते हनुमानात झाले असतील, कुठेतरी अर्थात आण म्हणे इथले लोक कति सात्विक आहेत. आम्हाला सात्विकता आवडते. ते भांडणारं नको. तेव्हा जे आपण धर्मामध्ये आज डोळे मटून करत होतो ते कति सत्य आहे, कति असत्य आहे ते सगळं जाणून घेतलं पाहजे, आणयोग्य तो मार्ग नविडला पाहजे. नीर-क्षीर वविक आल्याशवाय मनुष्य आंधळ्यासारखं लाठीनं मारत तर चालतो कवि सगळ्यांच्या पायावर येतो. नीर-क्षीर वविक यायला पाहजे आण त्याचसाठी तुम्ही एक दविय कॉम्प्युटर आहात. फक्त त्याचं मेन्सला लागायला पाहजे. जसं ह्या instrument ला मेन्सला लागलं तसं तुमचं कॉम्प्युटरला लागलं की तुम्हांला आश्चर्य वाटेल फार. मनुष्य खरं की खोटा असं वायब्रेशंसने कळेल. कोणाही वषियी मनुष्य जगातला मेलेला मनुष्य असो कवि कुठे त्याला त्रास आहे, काय आहे असं तुमचं कॉम्प्युटर सुरू होईल, म्हणूनच माझी ही वनिती आहे की उत्क्रांतीचं हे थोडंसं अगदी साडेतीन फूट कवि चार फूट तुम्हांला फक्त प्रवास आहे. तो अगदी शांतपणाने करावा आण विचार आता करू नये. विचारांच्या पलकिडे ज्याला आपण म्हणतो नरविचार समाधी ही पहिली स्थिती सहजयोगात येते. आणजे आज येईल. आपल्या सगळ्यांना क्षणभर का होईना मग ती टकिवायची कशी ते पाहायला पाहजे. बरं आता मी परत वनिती करते समोर येऊन बसावं. नाहीतर बसल्याशवाय मी काही जागृती देऊ शकत नाही. उभ्या राहिलेल्या लोकांना. या येऊन बसा शहाणपणा नको इकडे येऊन बसा शहाणपणा नको. इकडे येऊन बसा समोर जागा आहे. येऊन बसा. कोणालाही काहीही त्रास होणार नाही. बसून घ्या. तुमची तुमची शक्ती आहे. तेव्हा शहाणपणा करून ती प्राप्त करून घ्या. सगळे बसून घ्या. बसल्याशवाय नाही उभे राहिले लोक कशे डोक्यात चढल्यासारखे वाटतात. कृपा करून बसून घ्या. ते बरोबर नाही. शिष्टता आहे. शिष्टतेच्या नाते सगळ्यांनी बसून घ्या. लोकांना असं नाही वाटलं पाहजे की आमच्या डोक्यावर उभे राहून बघतायत आम्हांला. खाली बसून घ्या. खाली बसून घ्या. कृपा करून बसून घ्या. काय झालं बसायला, थोडा वेळ बसून घ्या. थोडा वेळ बसून घ्या. आता दुसरी गोष्ट अशी आहे, की सहजयोगात कोणावर जबरदस्ती करता येत नाही. कोणावरही जबरदस्ती करता येत नाही. असंय की तुम्हांला परमेश्वराने स्वतंत्रता दिलीय. वाटलं, तर परमेश्वराकडे जा, नाहीतर संतांकडे जा. ती तुम्हांला परवानगी आहे. तर हे स्वातंत्र्य आम्ही काढून घेऊ शकत नाही. कारण तुम्हांला परम स्वातंत्र्य मळिणार आहे. त्यात तुमच्यावर कोणाचीच सत्ता चालू शकणार नाही. कोणाचीच सत्ता चालू शकत नाही. म्हणजे तुम्ही जसं तुमच्यावर व्यसन करू शकत नाही, तुम्हांला कोणी त्रास देऊ शकत नाही. तर अशी ही वशिष गोष्ट आहे. तेव्हा तुमचं स्वातंत्र्य जे आज आहे. ते राहिलं पाहजे. आण त्याच्या पलीकडचं हे संबंध जे टोटलीटीमध्ये म्हणतात. ते संबंध स्वातंत्र्य आपल्याला मळिलं पाहजे. त्यानंतर आपण सर्व सामूहिकतेच्यात आल्यावरती आपल्याला कळेल की आपली कति वाढ होतेय. पण नम्रपणे. काही लोकांची स्थिती फार उच्च असेल. काहीची थोडी कमी असेल पण जसे सगळे जसे काही एका शरीराचे अंग-प्रत्यंग झाला आहात. वरिटाचे एक अंग-प्रत्यंग झालात एकमेकांना मदत करून. इथे काही फार मोठी मंडळी आली आहेत बाहेरून तेव्हा

एक गृहस्थ आहेत इथे ते मनिसिटर आहेत ते बसलेत बघा. तेव्हा आपण काळजीपूर्वक बसावं. आता फक्त आपल्याला काय करायचं, मी म्हटलं आपण महाराष्ट्रातले आहोत तेव्हा याच्यासाठी तीन अटी आहेत. पहिली अट अशी आहे, माझं हे चुकलं, माझं ते चुकलं, मी असं वाईट, मी असं पापी हे प्रकार अगदी सोडून टाकायचे. अहो तुम्ही मानव आहात. तुम्ही नाही चुका करणार तर परमेश्वर करणार आहे का? म्हणून स्वतःला पण एक क्षमा करा. आणि स्वतःबद्दल आदर पाहजि, प्रेम पाहजि. तर परमेश्वराच्या साम्राज्यात नधालाय तर तुम्ही खरोखर दोषी असाल तर जेलमध्ये बसला असता. तेव्हा माझं असं चुकलं, तसं चुकलं असं म्हणायचं नाही. तुम्हांला आश्चर्य वाटेल असं म्हटलं तर हे लेफ्टचं हे धरतं चक्र वशिद्धी म्हणतात त्याला. आणि हे जर चक्र धरलं ना तर मनुष्याला अंजायनाचा रोग होतो कविा सपोंडालायससि कविा त्याच्यामुळे हाडं अशी हलतात आणि त्याच्यामुळे जो त्रास होतो आपल्या पाठीच्या कण्याला, म्हणून माझं काय चुकलं, अमुक आहे, तमुक आहे काही वचिरा करायचा नाही. लोक सांगतात तुम्ही पापी आहात, तेच पापी आहेत. मग ते असं म्हणतात. तुम्ही हे पाप केलं त्याचं मारजन करण्यासाठी मला दहा रुपये द्या, चांगलं ह्यांना लगावली पाहजि दहा. मी सांगते तुम्हांला, आणि मी आई आहे, आईला सगळी मुले एकसारखी असतात. तेव्हा कृपा करून असा वचिरा माताजी हे चुकलं तर चुकलं मुळीच असं वचिरा करायचा नाही. ते सगळं प्रेमाचं कार्य आहे. परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे आणि प्रेम हेच सत्य आहे. सत्य हेच प्रेम आहे. दुसरी म्हणजे कोणावरही तुमचा राग असेल कविा तुम्ही कोणाला क्षमा केली नसेल तर त्यांना एकसाथ क्षमा करून टाका. तुम्ही क्षमा करा कविा करू नका काही करतच नाही. काहीच करत नाही खरं म्हणजे. पण जर क्षमा नाही केली म्हणजे डोक्याला त्रास करून घेता आणि तो मनुष्य मात्र खुशीत बसतो तेव्हा ह्याच्यामध्ये एक वचिरा घ्यायचा. कशाला आपण त्याची आठवण काढायची. प्रत्येक माणसाला वैयक्तिक आठवायचं नाही. सगळ्यांना एकसाथ क्षमा म्हणजे आज्ञाचक्र उघडतं, म्हणजे ती कुंडलिनी राहणार खाली. आज्ञाचक्र ते असं बनलयं आणि क्षमा केल्यावर ते एवढं तरी उघडेल नाहीतर कुंडलिनी कशी चढेल? आज्ञा वर थांबून राहणार. एकसाथ सगळ्यांना क्षमा करून टाका. झालं झाली बघा दुसरी आता तिसरी अशी की तुमच्यामध्ये आत्मवश्वास असायला पाहजि की मला आत्मसाक्षात्कार होईलच का नाही होणार. शंका नाही करायची स्वतःबद्दल. शंका होईलच का नाही होणार, होणारच तेवढं कराल ना? मग मी सुरु करते. बरं आता दुसरं असं की आपलं ब्रह्मरंध्र छेदायचं म्हणून टोपी काढायला पाहजि. पण आई समोर आपण काही टोपी-बिपी घालत नाही, ती काही गुरु नाही, मनिसिटर बनीसटर नाही तेव्हा टोप्या द्या काढून. आईचा हात नेहमी डोक्यावर असतो. तुम्हांला आई माहितय कशी आहे, ह्या लोकांना तरी काहीसुद्धा माहिती नव्हती हो, त्यांना पार करायचं माझे हात तुटायचे. इथे चैतन्य आहे, तुमच्यासारखे लोक आहेत तर ते पार होत नाहीत ते येत नाहीत सहजयोगात. इथे चैतन्य नाही तर हे लोक एवढे धावतात. (अस्पष्ट) असो! बरं आता या कोल्हापूरमध्ये अशी मंडळी तयार व्हायला पाहजि. महालक्ष्मीच्या आशीर्वादाने. दोन्ही हात माझ्याकडे अशे करायचे आता हे का? ह्या हाताच्या बोटांवर समिपथेटिक नर्वस सिस्टमच्या नर्वज आहेत असं डॉक्टर सांगतात. एवढं पर्यंत पोचलयं. आता हे बघा आणि चिष्मे काढून डोळे उघडा. जे लोक वर बसलेत त्यांनी चपला- बिपला घातल्या असतील तर काढून ठेवायच्या. आणि दोन्ही पाय वेगळे ठेवा. Please close your eyes and take out spectacles. Please put your hands forward towards me like this. Please close your eyes don't open them till I don't tell you. डोळे मट्टून घ्या. मी सांगितल्याश्याय डोळे उघडू नका. फक्त एवढंच चिष्मे काढलेले बरे तेवढे पाय वेगळे करून बसा. पायाला मोकळेपणा येतो आणि खीन पृथ्वीतत्व, त्यात हृदिस्थान आणि त्यात महाराष्ट्र त्यातल्या त्यात कोल्हापूर. फार मोठं स्थान आहे. त्याच्यावर तुम्ही बसलेले. हुं डोळे मट्टून घ्यायचे. (माईकमधून फुंकर) आता हळूहळू डोळे उघडा. हळूहळू डोळे उघडायचे आणि दोन्ही हात अशे वर करा आणि माझ्याकडे वचिरा न करता बघा. ही नर्विचिरा स्थिती आहे. आणि आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा असा, आणि मान खाली करायची. आणि डाव्या हाताने अधांतरी टाळवर, टाळवर ब्रह्मरंध्र आहे. इथून बघा, हातामध्ये काही गार-गार कविा गरमही येईल क्षमा नसेल केली तर गरम येईल. असली तर बरं होईल. बघा येतंय का? आता डावा हात माझ्याकडे करायचा. वचिरा नाही करायचा. वचिरांच्या पलीकडे परत मान खाली आता उजव्या हाताने बघा उजव्या हाताने बघा गार येतंय का? वाकून शांतपणे शांत होऊन. आता परत उजवा हात. मान खाली वाकून घ्यायची. परत बघा अधांतरी धरायचा. आता दोन्ही हात वर करायचे असे आकाशाकडे आणि एक प्रश्न वचिरायचा मनामध्ये 'श्री माताजी हे परमचैतन्य आहे का?' असं मनामध्ये वचिरायचं तीनदा कविा 'ही परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे का?' असा प्रश्न वचिरायचा. कोणचाही एक प्रश्न तीनदा वचिरा. आता हात खाली करा. ज्या-ज्या लोकांच्या हातामध्ये कविा टाळून थंड कविा गरम अशा लहरी आल्या असतील अशा सर्व लोकांनी दोन्ही हात वर करा. ह्या लोकांच्या हातामध्ये दोन्ही हातामध्ये कविा हे आहे ना, कोल्हापूर बघा सगळ्यांना माझे अनंत आशीर्वाद! ज्या लोकांनी नाही आलेले त्यांनी काही वाईट वाढून घ्यायचं नाही. त्यांनी काहीतरी गुरुचं चुकलं असेल. कोणच्या तरी अगुरुकडे गेला असेल, काहीतरी झालं असेल ते बघतिलं पाहजि. तर वाईट नाही वाढून घ्यायचं. सगळ्यांना ह्याचा लाभ होणार आहे आणि झालाच पाहजि. पण ह्याच्यापुढे ह्या आत्मसाक्षात्काराची सुद्धा पूर्ण इज्जत केली पाहजि. ही केवढी मोठी गोष्ट आपल्याला मळाली जी जन्मोजन्मांतर मळालेली नाही.

1990-1220, Press Conference

[View online.](#)

Press Conference, Kolhapur, India, 20-12-1990 काळापासून आपल्या देशामध्ये कुंडलनी शक्ती आहे . असे वर्णन केले आहे. आता कति अनादी पुस्तकात आहे ते मी तुम्हाला सांगते. चाप्टर लहिन घ्या. कारण जे काय असते. संस्कृत वाचलेले नाही. त्याच्यामुळे माहिती नाही. पान 427 आता हे पुस्तक घ्या. पुष्कळ आहे. हंस उपदेश आता योग तुरा मनी, हे आधी शंकराचार्य यांनी लहिले ते बघू या. योग तुरा मणी, लहिल्यानंतर त्याच्यात त्यांनी सात्विक चर्चा केली, वैचारिक चर्चा आहे. त्यात एक शर्मा म्हणून धर्ममार्तंड आहेत. त्यांनी त्यांचं डोकं खाललं, त्यांचं सोडा. मग त्यानंतर सौंदर्य लहरी म्हणून पुस्तक लहिलं. ऋषी याग, ध्यान वदिया, योग सुख उपदेश, योग कुंडलनी, उपनषिद म्हणजे कुंडलनी जागरण. कई उपनषिद, देवीभागवत, योग पुराण, लंगि पुराण, अर्गन पुराण, नंतर शंकराचार्यांची सौंदर्य लहरी .त्याशबिाय आपल्या महाराष्ट्रात मार्कंडेय. मार्कंडेय कुठ झाले माहिती आहे का .आता आपल्याला माहितीच नाही. आपल्यात काय असते ते. ते झालं महाराष्ट्रात साडेतीन पीठ आहेत. आता हे हद्दी मध्ये लहिलिलं कल्याण आहे. यांचा अभ्यास फार चांगला आहे. आपण सगळं जाणतो असं नाही. आपण मराठीत सगळं जाणतो पण या लोकांनी हद्दीत पुष्कळ कार्य केले आहे .मराठी तेवढं कार्य झालेला नाही. आता यांनी लहिलि ओमकार स्वरूप साडेतीन सगुण शक्ती पीठ महाराष्ट्रात आहेत. कोण कोणचं एक मातार गड म्हणजे ज्याला आपण माहूरगड म्हणतो. एक गाणं आहे माहूर गडावरी तुझा वास, दुसरं कोल्हापूर मध्ये, तीन तुळजापूर. मातापुर ची महासरस्वती,तुळजापूरची महाकाली, कोल्हापूरची महालक्ष्मी, . त्यांचं सर्व काही यांनी दिलिल आहे काय काय ते. महाराष्ट्रात समर्थ रामदास यांनी देवीला रामवरदायनी असं म्हटलं आहे. कारण शबिजी महाराज तुळजापूर भवानी ला जात असत. तेथे त्यांना वरदान मिळाले ह्यांनी एवढे मोठे काम केले आहे. मराठीत एवढे काम झालेले नाही. आपण थोडे लक्ष आपल्याकडे घ्यायला पाहजि. महाराष्ट्रात फार मोठी कामगिरी केलेली आपण म्हणू ती ज्ञानेश्वरांनी कामगिरी केली. फार मोठी कामगिरी केली. कारण ये नाथपंती होते. त्यात तीन पंत होते. एकीकडे वेद राइट साईडला,लेफ्ट साईडला भक्तिआणि मधोमध हा नाथपंथ होता. म्हणजे जे जनक राजा होते ते नाथपंथी होते. एका गुरूने एकाच शिष्याला जागृती द्यायची, कुंडलनी चे ज्ञान द्यायचे, असं त्याचं वधान होतं. म्हणजे तशी परंपराच होती.ते दुसऱ्याला द्यायचे नाही. हे ज्ञान गुप्त आहे .बहुमोल आहे. ते जर सांगितलं तर लोक फार त्रास देत असत. म्हणून ते कोणाला सांगायचे नाहीत. त्यांनी तेव्हा आपल्या भावाला नवित्तीनाथ त्यांचे गुरु होते. वनिंती केली की तुम्ही मला हे ज्ञान तुम्ही मला हे ज्ञान सगळ्या जगाला सांग द्या. कारण सगळे काही संस्कृत वाचत नाहीत म्हणून मराठी भाषेत मी ज्ञानेश्वरी लहिलीय जर तुम्ही मला हे ज्ञान सांगून दिलं नाही तर महाराष्ट्रात हे ज्ञान कसे जाईल. हे सामान्य माणसाला बहुजन समाजाला ते कसे कळणार. या सहाव्या अध्यायात स्वतंत्र कुंडलनी चे वर्णन केले आहे. ते या परवानगीने आणि नवित्तीनाथांनी त्यांना परवानगी दिली तुम्हाला माहिती हे तुम्हाला असेल. ते कारण तुम्हाला माहिती असेल ते त्यांच्या आई-वडलांना आत्महत्या करावी लागली.आणि त्या आत्महत्या मध्ये आईने मोठ्या मुलाला बोलवले. कारण संन्याशी ची पोर म्हणून धर्ममार्तंडांनी त्यांना त्रास दिला . तर आम्ही आत्महत्या करणार. तर तू फक्त आम्हाला वचन दे, ज्ञानोबा ने काही मागतिलं तर तेवढ वचन दे, ते त्याला दे. त्यांनी आयुष्यात एवढ च मागतिलं. मग त्याच्या ह्या दहाव्या अध्यायात त्यांनी कुंडलनीचे वर्णन केले,पण त्यांनी वर्णन केले त्याला कारण असे त्यांना परवानगी मिळाली म्हणून. तसंही तुकारामांनी हे केलेला आहे. रामदास स्वामींनी हे केलेला आहे. पण हे उघड करून कोणी सांगत नसत. कारण हे अंतरज्ञान होतं. ते दुरुपयोग करतील,काहीही करतील. उल ड्रॉपने त्याच्यावर काम केले आहे, पण उल ड्रॉप ने हे सगळे तांत्रिक आहे. मेकॅनझिम हे एक तंत्र आहे. तंत्र काय तर कुंडलनी तंत्र. तांत्रिक काय तर अर्ध तांत्रिक लोक काय करतात. समजा देवळात जायचा आणि काहीतरी व्यभिचार करायचा म्हणजे देवीचे चर्चित हटलं . तथून मग तसे काहीतरी प्रकार करायचे काळी वदिया, विसनांचे भयंकर घाणेरडे प्रकार आणि त्या तांत्रिकाला पैशाचा लोभ असतो. तुम्ही याला त्याला संमोहन करायचे आणि त्याच्याकडून पैसे काढायचे. म्हणजे अगदी लोवेस्ट म्हणा. तुम्ही अगदी नमिन स्तरावरील लोक आहेत, ते तांत्रिक. त्यात तांत्रिक होऊच शकत नाहीत . त्यांचं नाव तांत्रिक ठेवल आहे आणि शंकराचार्याच्या नंतर सहाव्या शताब्दीत ते फार बोकाळलेली. आपल्या दृष्टीने आणि तिहात कलकत्ता पासून तर इकडे गुजरात पर्यंत संबंध यांचे साम्राज्य पसरले होते. कलेमध्ये सुद्धा त्यांनी हात घातला आणि कलेमध्ये तर सगळा राजे लोक तुम्हाला माहिती होतं कीकसे होते ते, सगळा स्वैराचार. त्या स्वैराचाराला धरून त्यांचे जे मंत्री लोक होते. त्यांनी सांगितले की तुम्ही आम्हाला देऊळ बांधून द्या. पण मग आम्ही म्हणजे बाहेर जे जगात चालते.ते उघड करून सांगू, ते म्हणाले बर. त्यांना ऍडजेस्ट करावे लागले. कारण कसतरी त्या राजाला खुश करायचं, त्यांनी सांगितलं ते सगळे बाहेर काढायचं त्याला त्यांनी प्रॉटॅक्टविटी कंठ असं नाव दिलं. म्हणजे प्रजाजन, म्हणजे प्रजा कशी अशा रीतीने त्यांनी काढली ती टूम . ती टूम जी चालली तर होणारच. आपल्याला माहिती आहे. नंतर मग खजुराहो अशा प्रत्येक ठिकाणी या तांत्रिक यांचा प्रवेश झाला. येथे ते राजा ना खूप करण्यासाठी त्या सगळं लैंगिकतेचे मांडायचे. त्याने राजा खुश होत असे. राज यांनी सांगितले की ते मंदिरात आत करा. जे बाहेर नाही केलं तरी चालेल पण मागून दिसायचे. इथपर्यंत काठमांडू ही जागा त्या ठिकाणी त्यांच्यावर पुष्कळ पुस्तके लहिली. ही जर आपण वाचली तर हद्दिस्थानात खूप काम केला आहे. काठमांडू सारख्या ठिकाणी जी देवळे बांधली येथे त्यांनी सांगितलं देवी आहे त्यातली एक देवी कुमारी आहे. आणि तिच्या मुळे वषिणुमाया आहे. त्यामुळे कमी पडू शकते. तर आम्ही काय म्हणतो, काष्टच लाकडाचं बनवतोय, काष्टा च बनवतोय त्याच्यापासून संरक्षण करण्यासाठी आपण अशा काय तरी मुरत्या केल्या पाहजित, तेथे भूत येणार नाही असं त्यांना समजावून सांगितलं. कोणाला काय आणि कुणाला काय असे त्यांना सांगितले. काठमांडूला पाठवले, वर पाहिले तर आहे खाली काही नाही. त्यांनी काय तुमच्या नजरेला येणार नाही. तर तेथे सगळे जर्मन आणि जपानी पोचले तेथे. चुंग लॅच हे जे घाणेरडे प्रकार आहेत. त्यांची तुम्ही पुस्तकं जर पाहिली जापानीज भाषेतली तर आश्चर्य वाटेल तुम्हाला .पण लोकांना तर असं वाटतं की आपल्याकडे तर हे सगळे प्रकार आज प्रकार आहे. देव-धर्म म्हणजे सगळा लैंगिक प्रकार आहे. हे तांत्रिकांचे काम. तांत्रिक लोक राजकीय लोकांच्या मागे आणि राजकीय लोक त्यांच्यामागे. पण हे खरंच तंत्र आहे की सहज योग हा तंत्र नाही. म्हणजे कसा, तुमच्यामध्ये यंत्र आहे ते यंत्र कसं दाखवायचं. योगाला दोन अर्थ आहेत. योग म्हणजे यात सर्व काही शक्तीशी एका कारिता आणि दुसरा अर्थ युक्ती . त्याची जी युक्ती आहे . जसं हे एक मेकॅनझिम आहे हे जाणणे म्हणजे त्याला आपण सगळे तंत्र म्हणतो. म्हणजे यंत्राचे तंत्र मराठी भाषेत आपल्याला समजतं . यंत्राचे तंत्र. आता ज्ञानेश्वरांचे माझ्यावर खूप उपकार आहेत. कारण त्यांनी नदिन लहिल्यामुळे एक तर दाखवायला झालं, कारण आपण महाराष्ट्रात वाचतच नाही, संस्कृत फार आज-काल. पूर्वी आमच्या काळी संस्कृत कंप्लसरी

होता. आज-काल वाचत च नाही, त्यामुळे संस्कृताच्या पुराणातील वांगी पुराणात राहिलेली आहेत. वर आता यांची सद्धिता कशी करायची हा प्रश्न तर मी लहानपणापासून माहिती होतं की, मला हे कार्य करायचं आहे. सामूहिक चेतना जागृत झाली पाहजे म्हणजे एका व्यक्तीची नाही कारण याने सामूहिक कार्य. त्या कार्याचा साक्षात्कार दिला पाहजे. म्हणून मी लहानपणापासून मानवामध्ये आतून काय दोष आहेत. एक शक्ती आहे माझ्याकडे ती शक्ती मी सूक्ष्म तेत जाणली. कोण कसा आहे कोण कसा आहे. आता माझी पूर्वपंढिका अशी आहे की, माझे वडील जे साळवे साहेब आहेत ते माझे मोठे भाऊ माझ्यापेक्षा दोन वर्षांनी मोठे, मी त्यांच्या पाठीची. एनकेपी साळवे, माझा आणि राजकारणाचा इतका काही संबंध नाही. त्यांच्याशी माझा फक्त भाऊ-वहणीचा संबंध. बाकी काही संबंध नाही. तर माझे वडील हे काँग्रेसमध्ये आले त्यावेळी मी फार लहान होते. नागपूरचे, हो नागपूरचे त्यांच्या नावाचे रस्ते आहेत तेथे, त्यांचं नाव घेतले तरी लोकांचे हृदय असं भरून येतं, फार मोठी माणसं आणि त्यांच्यामुळे आम्ही पुष्कळ मोठी माणसं पाहिली, आणखी आई माझी फर्ग्युसन कॉलेजची ओनर्स मॅथेमॅटिक्स. सुशिक्षित फॅमिली, आणि आम्ही शालविवाहनाची वंशज. नंतर खरं नाव साळवी नाही सालवे, त्यांनी मग आम्हाला 96 कुळी केलं. म्हणजे आम्ही राजपूत आणि अत्यंत बाळबोध वातावरण घरांमध्ये. मी ज्या शाळेत शिकले. ती शाळा अत्यंत बाळबोध वळणाची फार चांगली शाळा होती. त्यात आमच्या मुली डॉक्टर झाल्या आहेत. मग त्याच्यानंतर मी सात वर्षाचे असताना आमचे हे गांधीजीकडे गेले होते. ते वर्ध्याला आले होते. गांधीजी म्हणाले “ ये सब हमारी तयार की है” माझ्या वडलांना 14 भाषेत पारंगत होते. त्यांना 28 भाषा येत असत त्यापैकी 14 भाषेत ते पारंगत होते. गांधीजी माझ्या वडलांना म्हणाले. “ हमको ये बच्चा आम्ही दे दो” वडील म्हणाले, “ चलो दे दयि” आणि त्यांनी मला उचलून घेतले. मी परकर नशी गेले होते. त्यांच्यानंतर गांधीजींच्या बरोबर राहिले. शाळेत जाणे हे पुष्कळ वर्षे चालू होते. जाऊन येऊन असे. गांधीजी आत्मसाक्षात्कारी होते. म्हणजे नेमके काय? चालेल मी सांगते, एक शक्ती आहे जी तुमच्या अंगात असते. असे चैतन्य वाहत असते. चैतन्य आणखी मला वाटते तेच चैतन्य दुसऱ्या गोष्टीवर वापरले तर, आणखी ते चैतन्य तुम्हाला हातात जाणवते. आपण जन्माला आलो तर आपणाला माहीत असतं आपण माणूस आहोत, काही जानवर नाही. तसंच एका संताला माहिती असतं की मी संत आहे. या चैतन्याच्या अनुभूतीने आणि त्याचं वागणं वगैरे असत. ते कधी अशुद्ध काम करू शकत नाहीत. त्याला म्हटले दारू प्या ते काम त्यांना जमत नाही. तो तसं चुकीचं काम क्विा पैसे खा करायचा नाही. म्हणजेच तो संत कसा असतो. त्याला आपोआप आतूनच समजते. आतूनच वाहेरून नाही आतूनच संन्यस्त असतो. आणि ते लोकांना ही कळतं. गांधीजी सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी होते. मी लहान असताना मलाही उपासना सांगितली मी तेव्हा तेथे असताना मला वचिरालं. एकेक चक्रावर सांग, त्यांचं म्हणणं असं का? तर सगळ्यांना सांगायचं कारण त्यांनी मला ओळखलं होतं. शास्त्रीजी ते मला फार ओळखत होते. एवढे मोठे प्राईम मनिस्टर होते. एकदा मी गेले भेटायला सर दारातच उभे राहिले. मला लाजल्यासारखे व्हायचे. इव्हन संजीव रेड्डी फार मोठे, मी गेले त्यांच्याकडे तर ते जमनीवर बसायचे. गोरवाचेव हे देखील मानतात मला. ते सर्वच म्हणतात मला. पण आपल्या देशामध्ये नवीनच वावटळ नघिले आहे. संताला ओळखतच नाहीत. त्यांची ओळख काय? त्यांचे चरित्र, त्यांचं वागणं, त्यांचे राहणीमान, त्यांची प्रेम, त्यांनी ओळखलं. बरं झालं. त्यांनी ओळखलं. तशी माझी त ओळख होती. तस मलाही ओळखलं पाहजे होतं. त्यांच्यानंतर वडलांचे देशावर नतिांत प्रेम होते. माझ्या आईचे सुद्धा, ते रायबागी होते, हे सोडून काँग्रेसमध्ये आले. माझे आई सुद्धा पाच वर्ष नविडून आली होती. मी लहान होते. आठ नऊ वर्षाची माझं हे असं चालू होतं माझे भावंड त्यांना सांभाळणं. नंतर 42 सालांमध्ये परत कॉलेज मध्ये असताना त्या 42 सालची चळवळ सुरू झाली. तेव्हा आमचे प्रनिसपिल साहेब आहेत अजून पुण्याला त्यांना अजूनही वचिरा ते सांगतील. तेव्हा मी एकटी, तेव्हा माझे वय नव्हते. मी तेव्हा सतरा अठरा वर्षाची असेल. माझा तेवीस सालाचा जन्म आहे. तेव्हा मी एकटी मी त्या गेट वर उभे होते. तेव्हा एकटी गेटवर उभी असताना लोकांनी हे बंदूक वगैरे पकडून उभे होते. तर एकटीने मी हे केलं मला भर्तीच वाटली नाही. त्याच्यानंतर त्यांनी मला बर्फावर घातलं, मला मारलं वगैरे, मी लहानशीच होते. पण आता तुम्ही म्हणाल हे कसे शक्य आहे. साळवे साहेबांना वचिरा ते सांगतील. त्यांना माहिती आहे. आणि तो माझ्यावर चडायचा तू कशाला हे करते. बेचाळीस सालाच्या आम्ही हे कार्य केलं. त्या स्टुडेंट्स मध्ये त्यांच्यासाठी पुष्कळ त्रास दिला. इलेक्ट्रिक शॉक दिला, ते जाऊदे. तर गांधीजींचा असं म्हणणं होतं. जोपर्यंत तुम्हाला फ्रीडम मळिणार नाही तोपर्यंत तुम्ही अध्यात्माच्या गोष्टी करायच्या नाहीत. हे त्यांचं म्हणणं. मग फ्रीडम मळिलं त्याच्यानंतर माझं लग्न झालं. नशबाने माझे यजमान चांगले आहेत. त्यांच्यासमोर ह्रियाचे ताठ ठेवले तर झटकून टाकतील, असे आदर्श मनुष्य होते, अत्यंत आदर्श. आणि माझ्या वडलांनी पण केला होता. आमची लग्न समाजाबाहेर करायची, तर साळवे साहेबांचं लग्न सध्दी बाईशी झालं. हे आम्हाला माहीत होते. आणि माझं झालं ते हे यूपीचे श्रीवास्तव. अगदी लाखात एक मनुष्य आहे. त्यांना माहिती होतं हे हे मला नेहमी अवलिया म्हणायचे. अवलिया म्हणजे अवधूत. तुम्ही अवलिया म्हणजे तुमच्या सारखा कोणी नाही. मी तर खादीच वापरत असे तर यांनी हट्ट करून पार्टी ला जाण्यासाठी म्हणून खादी शिविले. त्यानंतर हे आय. एफ. एस. झाले इंडियन फॉरेन सर्विस मध्ये काय करणार, तुम्ही दारु पति नाही आपण काय करणार. मी म्हटलं रीझर्न करा. आणि तुम्ही आय. ए. एस. जॉईन करा. तर म्हणे त्याच्यात सहाशे रुपये पगार कमी होतो. तेव्हा सहाशे पुष्कळ होते. पैशाचे तुम्ही सहाशे रुपये चा नका वचिरा करू. तुम्ही आय. ए. एस. जॉईन करा. मग आम्ही आय. ए. एस. मध्ये आलो. हे कलेक्टर झाले साहेब. मेरट ला कलेक्टर झाले. त्यांची इतक्या लवकर प्रमोशन झाली की, तर कधी आम्ही ह्या ला पोहोचलो, मुंबईला. मुंबईला ते शपिगि कारपोरेशन चे चेअरमन आणि मिनेजिग डायरेक्टर झाले. फार लांब राहिले ते, पण अत्यंत इमानदार मनुष्य मला त्यांचं हे वाटायचं, कधी आमचं लग्न झालं या दविशी सुद्धा हे कामाला गेले होते. या दविशी संध्याकाळी येऊन आमचं लग्न झालं आणि दुसऱ्या दविशी कामाला गेले. मला ते बरं वाटलं अशी पण माणसं आहेत की जी आपल्या देशासाठी कार्य करतील. मग त्यांनी आय. एफ. एस सोडलं आणि आय. ए. एस. झाले. त्याचा त्रास झाला म्हणा. त्यांनी पुष्कळ कार्य केले त्यांच्या त ही माझा हातभार आहे. त्यांना पद्मभूषण ही पदवी मळिली. त्यांच्या नंतर मग 134 देशांनी त्यांचं सल्लिक्शन केले. आणि आम्ही लंडनला गेलो. त्यांच्यासाठी लंडनला कायदा केला. आणि आम्हाला एन. आर. इ. केले. अहो, आता तर आम्ही इंग्लंडला आलो. आता आम्ही एन. आर. इ. नाही होणार तर काय होणार? काय पण झालं काहीच्या बाही कुणाला काही कोणाला काही करतात. त्याला काय अर्थ आहे. त्याचा अर्थ आहे काय? लंडनला त्यांना त्या लोकांनी चारदा एन. आर. इ. वस्तीत घेऊन गेले. चारदा, त्यावेळी आम्ही सोळाशे रुपयात राहिले. अजून ते तथि चान्सलर आहेत. त्या तथि अमेरिकन युनिव्हर्सिटीचे, सुट्टी काय मळित नाही. दोन वर्ष झाली, पण त्यांनी राजीनामा दलिला आहे. मला सुट्टी मळिल तेव्हा येईन. बस हे सगळं करत असताना सहजयोग हा मी 1970 मध्ये सुरू केला. त्याला कारणीभूत श्री रजनीश आहेत. त्या रजनीशांनी मला ओळखलं, हे मी मान्य करते भूत लोक हे लवकर ओळखतात मला. त्यांनी सांगितले ही आदर्शक्ती आहे. मी त्याच्या वाटेला जायची नाही. ते माझ्या मागे लागले. त्यांना वाटले की, आता यांच्या नवऱ्याला सांगून ठेवलं म्हणजे झालं. वारंवार माझं कार्य बघा कारण मी पुष्कळ सोशल कार्य केले ते बघा. फ्रेंडस लाईफ हे ते पुष्कळ, यात कुष्ठरोग यावर पुष्कळ कार्य केले आहे. मला लोक पैसे देतात. इमानदार लोक असले की त्यांना पैसे

मळितात. ते म्हण ह्यांना तुम्ही घ्या. माझ्या मागे लागले ते. आमच्याकडे इंपाला गाडी आहे. मला म्हणे इंपाला गाडी मला पाहजि. ती गाडी शपिंग कारपोरेशन ची गाडी आहे. आम्ही तशी वकि शकत नाही. हावरट पणाची कमाल आहे , त्या माणसाची.पण साहेबांना कसं सांगायचं याच्या वषियी, तरी मग ते त्यांच्या मागे लागले. मी नारगोल ला फार मोठे कार्य केले आहे. तुम्ही यांना पाठवा. असं तर ते फार मोठे स्परिच्युअल आहे. असं, साहेब म्हणजे जाऊन ये ना. मी पण दलिलीला जातो. एकदाजाऊन ये ना बघूया तरी काय आहे ते. मग मी नारगोल ला गे गेले. नारगोल ला साहेबांनी त्यांचा एक मत्तिर पारशी होता. त्याच्या च घरी राहिले. त्याचा सूट वगैरे अतशिय चांगला आहे. तेथे तुम्हाला एक झाड आहे तेथे ते तेथे बसून मी बघत होते. हा सगळ्यांना संमोहन करत होता आणिसगळे असे रस्त्यावर लोळत होते, कपडे फाडायला लागले. संमोहन करून माझं डोकं म्हटलं हा करतोय काय, काय मनुष्य आहे, बायका सगळे कपडे काढून नागव्या होत होत्या. संमोहनात मी तुम्हाला काय सांगतिले ते तुम्ही करू शकता. लोक लहान मुला सारखे दुसऱ्याला पाठीवर घेतात. माहिती का तुम्हाला संमोहनात. मनमौनी ,मी हे सगळं पाहून ठेवले. मी हे सगळे बघते. मी सगळ्यांना भेटते ,त्याला भेटते . मी सगळ्यांना पाहिलं मुक्तानंद . सगळ्यांची माहिती घेतली.अमुक ठिकाणचं काय? यांच्याकडे जाऊन आले पण त्यांचं मला इतकं हे झालं. उपरती झाली. आता काही तरी करून हे शेवटच्या चक्र उघडलं पाहजि. त्याच्याशवाय कार्य होणार नाही. आण मी रात्रभर तथि एकटी झोपले समुद्रावर आणसिकाळी पाच वाजता मी सहस्तरार उघडले. त्या ठिकाणी सात चक्र असतात. काहो दलि का तुम्ही यांना चत्तिर दलिय, कुंडलनी चे, सहस्तरार उघडल्याबरोबर मी काय पाहिले, कुंडलनी ही अशी खट खट खट वर गेली . जसा तुमचा टेलसिकोप उघडला जातो आणजि स हे तुमचं कुंकू आहे ते जवळून चमकते.तसं सोन्याला तपूत केलं की चमकते , अगदी शांत, आणिसगळ्या दसितात, त्या अगदी जशा काय दवियाच्या वाती. अनेक प्रकारच्या सशक्त. पण कुणाला काय सांगायची सोय होती का? तुम्ही सांगा कोणी ऐकलं असतं का माझं. कबीर म्हणतो” कैसे समजाऊ सब जग मै” मग म्हटलं आपण सहज योगात आपण सुरू करू. तर एका पै पासून सुरू केलं. एक बाई यांच्या अंगात यायचं त्या म्हणून माझ्याकडे आल्या. त्यांना बंधन दलि. पहिल्यांदा आणित्यानंतर एक प्रोग्राम घेतला , बोधीला घेतला. एकंदर तेरा लोक आले म्हणजे 14 माणसे झाली. त्यानंतर हळूहळू हे कार्य सुरू झाले. मग मी साहेबांच्या बरोबर होते. ही 1970 सालची गोष्ट आहे. हे 72 साल सुरू आहे. त्यानंतर इराण ला जाऊन आले. पुष्कळ कार्य झाले आहे. इराणमध्ये आमचे शपिय आहेत. मग त्याच्यानंतर लंडनला आले. लंडन नंतर आम्ही सगळ्या देशात फिरलो. अनेक देशात हे कार्य सुरू झाले. आणिसगळ्यात शेवटी आश्चर्याची गोष्ट आहे की, गारबाचेव, आल्या बरोबर मी साहेबांना सांगतिले हा आत्मसाक्षात्कारी आहे. लेननि सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी आहे. त्याला सार्यांनी प्रेशर आणून त्याच्या पार्टीवर प्रेशर आणून हेच सगळं सुरू केलं. जर तुम्ही त्यांची पुस्तके कधी वाचली तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तो सांगतो की, स्टेट लेस स्टेटज यायला पाहजि . अशी स्थिती माणसाची आली पाहजि की, गरज राहिली नाही पाहजि. स्टेट लेस स्टेटज गरज राहिली नाही नाही पाहजि. पण त्याला असे वाटते की, भौतिकता जर माणसांमध्ये परपूरण झाली तर तो ह्याला येईल. आपणाकडे म्हटलेला आहे की, लक्ष्मी तत्व पूर्ण झाले तर माणसात महालक्ष्मी तत्व जागृत होते. म्हणून त्यांनी त्याची घडी तशी बसवली .पण एक फायदा झाला त्याचा इतके त्यातले स्टॅन्ड आहेत. त्यामुळे त्याच्यावर प्रेशर आहे. इतकी दडपशाही की त्यामुळे लोकांचे सगळं लक्ष देवांकडे, देव नाही पण त्यांना देव माहीत नाही. गणपती माहीत नाही काहीही माहिती नाही. ह्यांच्यात सुद्धा लेख आहे. त्या माणसाचा त्यांना मी भेटले मला आश्चर्य वाटलं त्यांनी चक्रावर केवढं काम केलं. . तो स्वतः येऊन भेटला.तो फार मोठा सायंटिस्ट आहे. श्री चक्रावर काम केले आणि खूप वाचन केलं. आश्चर्याची गोष्ट आहे. त्या देशांमध्ये सोळा हजार लोक माझ्याकडे येत . आम्हाला स्टेबबगि करा आणमिनिसिटर होते. ते कॅस ट्रोले ग्राफ मिनिसिटर आहेत. आपलं सगळं इंटरनॅशनल मिनिसिटर ते सुद्धा सद्गुरू होते. मागच्या वेळेला त्यातले हे लोक त्यांना तेथे दगड मारला, तुमच्या देशाची नालस्ती झाली. सुरुवातीला माझ्याशी काय वाद केला नाही त्यांनी. भाषण झाल्यावर सुरुवातीला इज्जत करत होते. हे लोक बस मध्ये बसत असताना हॉकी स्टकि घेऊन आले. सगळे लोक दारू पळित आले होते. सगळे दारुडे झाले. त्यांची नावे सुद्धा घेऊ शकते, त्या मुलांची. तेव्हा जरा लहान होते. आता अगदी गाव गुंड, त्यांचा हात माग इचलकरंजीला बंद पडला. तेव्हा हॉकी स्टकि घेऊन बायका होत्या. सगळ्यांनी असं केलं. सगळ्या बसेस होत्या त्या बसच्या कडेने 8 ते दहा मुले उभी राहिली, ते जेव्हा वर चढत होते, वर चढताना त्यांच्या पायाची शीर म्हणतात ना,तेथे दना दन . इतका त्यांना मार बसला त्यांनी मला एका अक्षराने या लोकांनी सांगतिले नाही. त्यांना इतका मार बसला मग कनायाला, बनियाला लागले. म्हटलं होतं काय? मग सांगतिले, आम्हाला तेथे मारले. मग म्हटलं तथि च का नाही सांगतिलं? तेव्हाच सांगतिलं असतं तर पोलिसात जाऊन वर्दी दली असती . मग मी पोलिसाकडे गेले.” शदि साहेब हे बघा,” त्यांच्या डोळ्यात अश्रू व्हायला लागले. काय हे बायकांना सुद्धा झोडपले आहे. शदि साहेब म्हणाले काही नाही मी बंदोबस्त करतो. आम्हाला नशबाने त्यांची नावे मळिली. त्याची लसिट मळिली. आता सगळे हे दारुडे वाट लागली त्यांची. अंधश्रद्धेचे पहिले दर्शन आणि दुसरे दर्शन कुठे घडले. ते म्हणजे मुंबईला जवळजवळ बारा हजार माणसे असतील, डिसिल्वि यांच्यावर. हे मसिटर मानव , एक ग्रहस्थ बाबा होऊन समोर बसले व माझा फोटो घेऊ लागले. आमचे आमचे लोक म्हणाले माताजीचा फोटो बोलताना घेऊ नका. शांत बसा, तर म्हणे मी हो घेणारच. माताजी ना मध्ये मध्ये बोलताना डिसिटरव होतं,पण इतका हट्टी माणूस, शेवटी म्हटलं बसता का शांत. त्यांच्याबरोबर काहीतरी 10 ते 12 पोरे आली होती. आम्हाला काही माहीत नाही. दहा ते बारा हजार माणसांमध्ये ते असतील. ते म्हणे आमचा एक संशय आहे. त्यांचे नाव मला लक्षात नाही, बरे अमृते. हे ग्रहस्थ मागे फक्त सहजयोग यांना पुस्तक देण्यासाठी ते बसले होते, ते वकित नव्हते. या लोकांनी जाऊन त्यांना तुडवलं. सगळी पुस्तके हसिकावून घेतली आणिते ग्रहस्थ आठ दविसांनी वारले. मी आता अशी फिरितीवर कुणाला कुठे काय सांगणार, आमच्याकडे पुरावा काय? कोणी मारले? आम्हाला काय माहिती की, ते हेच लोक आहेत. आणमानव पुढे आले आणआमच्याशी आमचे शकापुर एक गृहस्थ आहेत. त्यांनी सांगतिले हे एक सुद्धा संमोहनाचे चे काम करतात. म्हटलं फार चांगली गोष्ट आहे. अंधश्रद्धा नरिमूलनाचे काम करणारे फार चांगली गोष्ट आहे. ते म्हणे तुम्हाला वेळ असेल तर भेटायचे आहे. आता मी स्पष्ट सांगते त्यांची परीक्षा घ्या. त्यांना सायन्स माहिती नाही, त्यांना अध्यात्म माहिती नाही. शक्तिपण कति झाले तर वीए फेल झालेला मनुष्य त्याच्यापेक्षा बरा. काही वाचन नाही, काही व्यासंग नाही. हे पुढारी, पुढारी ला काहीतरी पाहजि की नाही.बर येऊन बसले माझ्यासमोर, आम्ही तुम्हाला आव्हान देतो. आमची कुंडलनी जागृत करून दाखवा.” आव्हान” असं काहीतरी वाधासारखे, अहो म्हटलं आव्हान देऊन काय होणार आहे का? आव्हान केले तर कुंडलनी जागृत होईल, तुम्हाला काय माहिती आहे का? तुम्ही कोण मी म्हटलं का हो तुम्हाला डॉक्टरी येत नाही, मेडिसिनि येत नाही. आता कसं बोलायचं तुमच्याशी? बरं म्हटलं बसा. एक दुसरा माणूस घेऊन आले , म्हणे हा माधव गडकरी. बरं म्हटलं बसा. तरूण मनुष्य असा कमी आपलं वेड पांघरून बसा म्हटलं, आणहि स्वतः संमोहन वदिया, मी म्हटलं तुम्ही स्वतः संमोहन वदिया करता तुमची कुंडलनी जागृत होणार नाही. ही काळी वदिया आहे तर त्यांनी उलट लहिन पाठवले. आणित्यांनी उलट लहिन पाठवलेले हे पेपरवाले कसे काय छापतात. अहो आम्हाला वचिरायला पाहजि आम्ही माणसंच आहोत. मला काय वचिरालं नाही. छापून दलि जे काय

खोटं असेल ते. म्हटलं तुमची कुंडलनी जागृत करणे मोठे कठीण काम आहे. तरी आम्ही प्रयत्न करतो. मग त्यांना टेप मळिवून दिला. त्यांना टेप रेकॉर्डर मागून त्याच्यात टेप करून दिली, आणि म्हटलं घरी जाऊन वाचा. तर लोक म्हणतात तसं, तर म्हणे माझ्या डोक्यावरून गेलं, तुमचं शक्तिपण नाही, मेडिकलस च. मी प्यारा सथिटिक म्हटल्यावर कळलं काय ते. कळलं का. आज हे लक्षात घेतले पाहजि. आम्ही मेडिकल शक्तिलो ते 47 साला च त्यामानाने आज मेडिसिनि कुठे गेले. तुमचा व्यासंग नसला मेडिसिनि मध्ये तर कुठल्या कुठे पोचले मेडिसिनि. मेडिसिनि तुम्हाला काय माहीत असणार. बरं कुंडलनीचा हे तर आहे. संबंध आपला आयुर्वेद कुंडलनी वर आधारलेला आहे. तुम्ही बर वारणेच्या जवळ एक स्कूल आहे. आपल्याला माहिती आहे आयुर्वेद कॉलेज आहे. आयुर्वेद शाळा आहे. वारणेच्या जवळ आपण जाऊन वचिरा शकता. त्यांच्या पुस्तकात सुद्धा कुंडलनी, मन आत्मा हे सगळं काही आहे. म्हणजे आपला आयुर्वेद सगळा चुकीचा आहे का हो. मेडिकल ला नाही. त्याला मी काय करणार ? फॉरनला कुठे माहिती असणार आयुर्वेद. पण आता आला इंटरनॅशनल मेडिकल जनरल मध्ये माझं नाव आलेल आहे. कुंडलनी च नाव आलेला आहे. सहज योगा च नाव आलय. आता हे डॉक्टर चू ग नशबाने आले आहेत. यांना एमडी ही पदवी मळाली आहे, सहज योगात. आता परवा ते दुसरे डॉक्टर आहेत. हे तर असे आहेत की यांनी एकाचा बलड कॅन्सर ठीक केला.' क्या बताये आपने क्या बताना है। एक माधुरी है बॉम्बे मे उनको बलड कॅन्सर था। हे डॉक्टर इरान ला असतात. " हवाज डक्लिअर टू बि डेथ आफ्टर वन मंथ. ही कमप्लीटली क्यूअर." कतिने साल से था कॅन्सर. तीन साल पहले था, कॅन्सर बलिकुल ठीक है। कोई दक्कित नहीं बलिकुल सारे टेस्ट सारे नगिटिव्ह आए हैं। बीमारी जड़ से ठीक हो गई. आता हे स्वतः डॉक्टर आहेत एमबीबीएस आणि इरा न ला डॉक्टर आहेत. तेथून हे माझ्या जवळ शकियला आले आहेत. आता त्यांच्याशी बोलायला सोपं आहे. कारण यांना प्यारा सथिटिक नर्वस समजेल. बर आता त्यांच्याबद्दल थोडा सांगू का. एकदम थोडं कठीण आहे. अध्यात्म वादातून सामाजिक ज्ञान, आपल्या आत्म्याचे ज्ञान, आत्म्याचे ज्ञान काय आहे? आत्मा तर त्याला आपण सच्चिदानंद म्हणतो. की जेव्हा आत्माच ज्ञान होतो माणसाला, केवळ सत्य, त्याला आपण कैवल्य म्हणतो. केवळ सत्य आता समजा लहान मुलं आहेत. आत्मसाक्षात्कार यांचे डोळे बांधले आणि त्या मुलांना वचिरले काय त्रास आहे. त्या माणसाला वचिरले काय त्रास आहे. एकच बोट दाखवतात कवि दोन बोट दाखवतात. त्यांच्या बोट वरती सेंसिटिविटी आली ना. संवेदना आली. दोन बोट दाखवतात. हे दोन बोट काय दाखवतात. याचा अर्थ काय? त्याला मेंदूचा त्रास असला पाहजि. कवि वशिष्ठ चा त्रास आपला पाहजि. लहान मुलं सुद्धा सांगतील. म्हणजे कसं झालं. आपल्यामध्ये आपलं कॉम्प्युटर सुरु झालं. आपला सॉफ्टवेअर मेन शी जोडला जाईल. आत्म चेतना, आत्म चेतना आली ती येते. आत्म चेतना देणारी जी शक्ती आहे. तचिं नाव कुंडलनी. आता तुम्हीच बघा. हे मेन्स ला लागले. तशी च कुंडलनी आहे. ती मेन्स ला मग आपलं कॉम्प्युटर सुरु, तेव्हा केवळ ज्ञान मळितं. यात सगळ्या च एकमत आहे. आता आमच्याकडे 56 देश आहेत. यात 56 देशातील लोक आहेत. कधी भांडण नाही. तंटा नाही. सगळ्यांच एकमत. आता आपल्याकडे वैचारिक पातळी उच्च असली तरी लोकांमध्ये वेगवेगळे वचिर असतात. असतातच, पण एकदा जर तुम्हाला साक्षात्कार मळाला मग मनुष्य समजतो. तुम्ही दुसरा प्रश्न वचिरला. फार चांगला आहे. समाजामध्ये कशी होते. आता समाजामध्ये जे दोष आले आहेत. ते मानवामुळे आले आहेत. या मानवाला देवाने काही दिले नाही. या मानवाला दोष का आले, तर त्यांची नीतमूल्ये बदली हे तर मानलं पाहजि. नीतमूल्ये बदलली, नीति मूल्य बदलल्यामुळे आपल्या मुलांना वडलांचा मान करणे येत नाही. गुरुचा मान काय नाही. आता नीतमूल्ये बदलल्यामुळे काय झाले, कसं वागायचं, स्वैराचार, इगो आला. आणि हे सगळे इगो चे प्रकार अहंकाराचे आहेत. पण जेव्हा तुम्ही अध्यात्मातून प्रगती केली, अध्यात्मातून तुमच्यात संतुलन येईल. बरोबर कळते संतुलन आतून आता आमच्यात लग्न होतात. पण हुंडा नाही काहीच नाही. मी काय कुणाला सांगत नाही पण घेतच नाहीत. हा घाणेरडा प्रकार वाटतो. व्यवस्थित लग्न होतात. मुलं सुंदर असायची बघण्यासारखे असायचे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, आम्ही इतकी लग्न केली. घेतली नाही. यांच्यात कधी कोणी मला हे पाहजि असं म्हटलं नाही. यांचे यांच्यानंतर संत ज्ञानेश्वरांनी नवृत्तीनाथांना सांगून सहावा अध्याय लहिला. याचा फायदा समाजाला कतिपत झाला? आज मला झाला समाजाला आज झाला. माझ्यामुळे आज झाला. कसे असते. वृक्ष वाढत असतो वृक्ष वाढला. तुम्ही म्हणाल, मुळ यांचा काय फायदा? मग तुम्ही म्हणाल त्याचा बुंध्याचा काय फायदा, मग पानाचा काय फायदा, शेवटी फळ मळालं म्हणजे झालं. तर व्हॅल्युएशन झाड वाढले. जस जसे तुमचं वंश्व इतकं वाढलंय, एवढे तुम्ही ही प्रगती करून घेतली. हे समाज झाडासारखा आहे. () ज्ञानेश्वर ची जी कल्पना होती. मुळात हे ज्ञान मी समाजासाठी द्यावे. अर्थात ते महाराष्ट्रातील समाजासाठी आहे. आणि त्यांनी लहिलं सुद्धा ते मराठीत लहिलं. म्हणून म्हटलं त्यांचा मराठीत असतानाही त्याचा प्रपोगंडा कवि त्याचा फायदा का झाला नाही. बरोबर काढला. त्याला कारण असं, धर्ममार्तंड परत त्यांनी सांगितलं हे नषिद्ध आहे. त्यांनी सगळे यांना सांगितलं ते नषिद्ध आहे. वाचायचं नाही. हे धर्ममार्तंड इकडे तिकडे आहेत ना. त्यात त्यांचा स्वार्थ आहे, कोणता? हो स्वार्थ आहे. तुम्हाला ते माहिती आहे, हे वेगळं सांगायला नको. सगळं काही कमरशयिल. कळलं का? म्हणजे त्यांनी व्यक्तिगत स्वार्थापोटी या सहाव्या अध्यायात. कारण लोकांनी प्रश्न वचिरला असता कुण्डलनी कशी आहे. जागरण कसं काय होणार. कुंडलनी हा शब्द आम्ही आताच ऐकतोय. तुम्ही म्हणताय ते बरोबर आहे. ते समजणे आणखी कठीण आहे. आज सूक्ष्म वषिय आहे. हे मी मानते. पण एकदा का जागृती झाली मग आपण सूक्ष्मात जातो. ह्या लोकांनी गणपती नाव कधी ऐकलं का तर सगळं काही माहिती हे कुठून उत्तर आणलं. कुंडलनी च. हे इटालियन आहेत, हे डॉक्टर आहेत फ्रेंच चे. यांनी कुंडलनी च नाव ऐकलं का जन्मात तरी. त्यातल्या त्यात हे रशियन, यांनी देवाचं नाव सुद्धा घ्यायचं नाही. ते कसे उत्तरले एकदम त्यांची शक्तीत प्रचंड होऊन जाते. इकडे सूक्ष्म ते मुळे, ही सूक्ष्म शक्ती आहे आत्मसाक्षात्कार ची शक्तीही स्पष्ट कळत नसल्यामुळे कारणाने पुष्कळसे लोक. स्पष्ट सांगायचे तर ओशो कवि भोंदू लोक कवि अन्य कोणी भोंदू. मला तं प्रेरणाच आली. माझ्या अंगी शक्ती आली असं समजून समाजाला फसवतात आणि आंधळा समाज त्यांच्या मागे धावतो. अहो हे आहे ते ओळखता येते. कवि दोन म्हणा, त्यासाठी तो पैसे घेतो का? त्याचे लक्ष कुठे आहे. त्या माणसाचे ओशो, अशा माणसाच्या पायाच्या धूळ बरोबर असते. कळलं म्हणून दुसरे त्या माणसाचा चरित्र. मुळात आम्ही श्रीमंत घराण्यातले, आमचं लग्न झालं ते पण अतश्रीमंत. तुम्ही म्हणाल आम्ही ब्रह्मपुरीस चक्राचे शबिर घेतले. ते पाहिल्याबरोबर पुष्कळांनी डोक्याला असा हात लावला. तुम्हाला काय तुम्ही दगड धोंडा काय तरी करून पुजून टाकतात. त्याचं चरित्र कसा आहे तो कसा वागतो. हे दोन पाहिले पाहजि. आता या माणसाने एवढा घाणेरडा पणा शकिल्या पासून त्याचे तुम्ही शपिय होता. म्हणजे तुम्ही च घाणेरडे आहात. पण राजकीय नेते अशा व्यक्तींना प्रोत्साहन देतात. त्याचं काय? मला राजकारणी व राजकारण समजला तर ना. आपण राजकारणी घराशी संबंधित आहात म्हणून हा प्रश्न वचिरला. अहो, माझे वडील त्यागी मनुष्य, माझी आई अत्यंत ज्ञानी तचि म्हणजे आपल्या हाताने सुत काढायचे व त्या साड्या नेसायच्या. आणखी नांदगाव चे राहणारी जाधव. तर तचि वृत्त होते की, कधीही द्राक्षे खाणार नाही, कारण माझ्या गावच्या लोकांना द्राक्षे मळित नाहीत. काय म्हणताय मी नांदगाव ला गेले तर माझे डोळे भरून आले. मला बोलता येईना. माझा कंठ दाटून आला.

यावेळी म्हटलं काय हे गरबी, अजूनही तशीच गरबी आहे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल मुळा- मुठा त्यावेळी तचि पात्र फुटलं. आणि सगळीकडे पाणीच पाणी झाले. त्याच्या त द्राक्ष गेली. असे असले लोक होते, आमचे आई- वडील कळलं का? आमच्या आई-वडिलांचा राजकारण वेगळं होतं. एवढ्यासाठीच म्हटलं सगळीकडे राजकारणी नेते वेगवेगळे अशा काय गरज होती. माझे वडील असेंबली चे मॅबर, कॉन्स्टिट्यूशन समितीचे मॅबर, पार्लमेंट चे मॅबर होते. काय त्यागी पुरुष होते. काय त्यागी भाषा होती. माझा चेहरा अगदी त्यांच्यासारखा. आणखी आता काय झालं. ते लोक आता कुठे गेले समजत नाही. अल्लादी वगैरे मोठी माणसं, आंबेडकर फार मोठा मनुष्य, त्यांच्याबद्दल काय बोलतात मी मानत नाही. अत्यंत वदिवान व्यासंगी आणि अत्यंत कळकळीचा मनुष्य, त्याला समाजाची कळकळ होती. यावेळी खरंच त्रास होता समाजाच्या दृष्टीने ते बोलले पण रामाला वगैरे शक्ती देणे मुळीच नाही. कधीच शक्य नाही. मी विश्वास ठेवू शकत नाही. ते नेहमी मी आमच्या घरी येत असत. आणि वडील नेहमी त्यांची थट्टा करीत असत. एक तर ऑनेस्ट मनुष्य, एकदा म्हणे असे करा तुम्ही या खुरचीवर बसला आहोत. त्याचे पैसे द्या. ते म्हणे साळवे साहेब ही खुरची तुमची नाही. गव्हर्मेंट ने दली आहे. मग गव्हर्मेंट ला द्याल हे पैसे, “असे थट्टा करायचे, भयंकर थट्टेखोर मनुष्य. भीमसेनेचे बरोबर नाही. कशासाठी म्हणाले माहिती नाही. त्या अशा गोष्टी शक्य नाही. थोडासा वेगळा प्रश्न धर्म तत्व वगैरे सगळ्या गोष्टी आपल्या ठरलेल्या आहेत. राम जन्मभूमी बद्दल मग काय ? त्याबद्दल बोलायचं का असा मी विचार करते. कारण मी म्हणे तरी तुम्ही का विश्वास ठेवायचा. आता इकडे राम जन्मभूमी आणि इकडे इतक्या लोकांच्या हत्या होतात. एखाद्या आईला काय वाटेल. याबाबत काय करायचं सांगा. कति लोकांची ची हत्या झाली. वॉईट असेल मशदीवर चढले, वॉईट असेल, त्याबद्दल काय ? मशदीवर चढले यात काही वॉईट नाही. त्यांनी काही बॉम्ब वगैरे टाकला नाही. त्याने बदनामी मात्र झाली सगळीकडे ते असते तर त्यांना (फॅमिली टरम) अमुक-तमुक नाव दली, तेथे जाऊन काय राम जप करत बसले. एकूण काय भाजपचे त्याकाळात याबाबत आंदोलन योग्य होते, असे आपल्याला वाटते. असलं तरी त्याबाबत इतकी ही घाई करण्याची ची गरज नाही. त्याबद्दल मी त्या लोकांना एकदम मारून टाकलं ते बरोबर नाही. मला कोणाची उचापती करायची नाही. राम जन्मले तर जन्मले, त्यांची शक्ती आहे ती आहे. त्यात कोणाला मारलं ते मला पटत नाही. ते कुणाचं च मला पटत नाही. म्हणजे विश्व हद्दी परंपिद आणि भाजप यांचा आत्ताचा इशू योग्य आहे ? एका अर्थाने त्यांचे योग्य आहे, आणि एका अर्थाने माझे योग्य आहे. मी दुसऱ्या दृष्टीने विचार करते. आज आपल्या समोर तीनशे माणसे मारली गेली तर काय होणार नाही. आतुन का तुम्हाला त्या संबंधात ते नपिधार्य आहे. ते आम्हाला मान्य आहे. त्यासंबंधीची हिसा नपिधार्य आहे. यांनी काय त्यामध्ये संशोधन करायला पाहजि. यांच्यात संशोधन असा आहे हे एक फॉरेनर आहेत. त्याने संशोधन करून असे सांगितले त्यांचा एक पॉइंट चांगला आहे की, हा मनुष्य बाहेरून आला बाबर. तर तुम्ही सगळी इथून तथून फॉरेनर ची नावे बदललेली आहेत. फॉरेन इन्वेस्ट गेटर ची नावे बदली त्यांचे पुतळे काढले आहेत. हा तर फॉरेनर होता. त्याने जर काही वास्तू बदलली तर बदलायला काही हरकत नव्हती. असा एक पॉइंट त्यांनी चांगला सांगितला. इंग्लिश मन होता. त्याने दुसऱ्या एक जे सांगितले की तो अर्कॉलॉजीस्ट आहे. त्यांनी असं सांगितलं त्या मशदीमध्ये डुकराचे चित्र आहे. दसि इज रॉग. असं झालं असेल कोणी नंतरही काढला असेल. असे आपण म्हणू. पण प्रत्येक ह्याला वाद प्रतवादा आहे. त्यानं सांगितलं (लगी रेड) काय असायला पाहजि. मशदीला, दुसरं म्हणजे तथि नदीचं पाणी असतं. असं त्यांनी मला सांगितले. त्याचं म्हणणं असा आहे. ही मशदी च नको आहे तेथे. मी म्हटलं तो काय करतोय व्यवस्थित रिसर्च करून सांग, मशदी आहे कवि नाही. काय असेल ते असेल. पण आता तुम्ही माझं म्हणणं असा आहे, हिसा न करता हा वाद मी मटवू शकते. इतकंच आपलं म्हणणं आहे कोणा चि हिसा होऊ नये. हा सत्याग्रह ठीक आहे पण सत्याग्रही च होते विकानंद. म्हणू विचारे हे काय होताश होऊन गेले का ? कळलं का ? असा साक्षात्कार राजकीय लोकांना का होत नाही ? तुम्ही बरोबर विचारलं कसा आहे. कुंडलनी हीसुद्धा इच्छा आहे, आणि आणि ति मागतिल्या शक्तीचा प्राप्ति होत नाही. नम्रते शक्ती नाही. आता हे सगळे लोक जातात मांत्तिकडे माझ्याकडे कोणी येत नाही. खाजगीवाले आले ते पार झाले. त्याचा रोग ही बरा झाला. मला त्यांनी बोलावले आपल्या स्टेट हाऊस मध्ये आणि जमिनीवर बसले होते. वर बसले नाहीत. त्यात प्रेस नोट दली. वज्रान युगात आपली शक्ती कतिपय लोकापर्यंत जाऊन पोहोचले ? हे पोहोचवणे तुमच्या हातात आहे. हे सर्व तुमच्या हातात आहे. हे वृत्तपत्राचे काम आहे, असं म्हणत नाही. तुमच्याही बऱ्यापैकी प्रयत्नावर आहे की नाही. त्याचंही एक उदाहरण सांगते, मी रशियाला गेले तेथे रशियाचे व वृत्तपत्रकार माझ्याबरोबर होते. झाडून ते इमानदार होते. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, इथून तुम्ही गेला मास्को ला, तुम्हाला प्लॅन मध्ये मळिते ते. त्यात संबंध सहज योग दिला होता. माझा फोटो अमुक-तमुक सगळं दिलं होतं. मी तुम्हाला म्हणते एखाद्या रुग्णाला तुमची आवश्यकता आहे. आणि तुम्ही कोल्हापूरला आहात. तर त्यावेळी आमचे रुग्णाचे कार्य नाही. आमचं कार्य कुंडलनी जागृती करणं हे आहे. कुंडलनी जागृती ते आहे ना. पण कसं नागपूरला मी गेले तर अंधश्रद्धा वाले मला मुर्दाबाद वगैरे. अमुक-तमुक नागपूरच्या सगळ्या घाणेरड्या शक्ती घातल्या. ज्यां मी जन्मात ऐकल्या नव्हत्या, कानाने त्या ऐकल्या. तुम्ही म्हणताना हे अध्यात्म आहे. हो हे खरे आहे. हे इन्फॉर्मेशन नागपूर ची. मी नागपूरची चा आहे. कोपर्या वर चे घर का नाही, धंदोलीत आहे. आमचं घर माहूर रोड येथे हे आमच्या वडिलांचा पुतळा आहे ना. तथि आहे. हे सगळ्यांनी मुर्दाबाद, अहो इतक्या घाणेरड्या शक्ती घातल्या मला, तुम्ही अध्यात्मिक आहेत म्हणून. सगळ्यांचे रोग बरे करतो म्हणून. मी कशाला करू, मला काय मळिणार आहे ते सांगा. दावा करता. मी कधीही दावा केलेला नाही. मी रोग बरा करते म्हणून. ह्या माणसाला एमडी मळिल्यानंतर ह्या तीन जणांना डॉक्टर पदवी मळिल्याबरोबर सगळीकडे पसरली. मी कधीही दावा केला नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. परवा 400 ते 500 डॉक्टर होते. कतिने वहां लोग थे ? वहां 500 लोग थे । तर पहिली सभा झाली त्यात मी गेले होते, युनविहर्सटीत. युनविहर्सटीच्या लोकांनी इतकं काढलं तर तुम्ही इतकं कसं करू शकता. जर दली युनविहर्सटीत होऊ शकत. तर आम्ही का करू शकत नाही. युनविहर्सटीत ढवळाढवळ. वर मग त्याचं एक दुसरे सेशन झालं. तथि मला मेहरोत्रा न बोलवलं होतं. त्याच मी हार्ट ठीक केलं. तथि सर्वांना सांगत सुटला, माझं हार्टपाच मनिटात ठीक केलं. म्हटलं सांगू नका. मला लोकांना ठीक करायचं नाही मला जागृती द्यायचे आहे. एज ए बाय प्रॉडक्ट जागृतीचा तर फायदा काय ? जागृतीचा फायदा बाय प्रॉडक्ट तुम्ही बरं होता. हा फायदा. पहिल्यांदा तुम्ही जागृती मागतिली नाही तर तुम्हाला ठीक करून आमचा काय फायदासमजा एखादा दवा कधी लाईटच देणार नसेल तर त्याला ठीक करून काय फायदा. तुम्ही स्वार्थी आहात असं म्हटलं पाहजि ? अर्थातच, स्व चा अर्थ आम्ही जाणले ला आहे. म्हणून आम्ही स्वार्थी आहोत. शिवाजी महाराजांनी सांगितले स्वधर्म ओळखावा. तो आम्ही स्वधर्म जागवला. त्यात स्वार्थ परमेश्वराचा आहे. अशा लोकांना जागृती द्या जे परमेश्वराचे कार्य करतील. हे ग्रहस्थ सारखी माझी पब्लिसिटी करत होते पुष्कळ, त्यांच्या राहुल बजाज यांना ठीक केलं. पुष्कळ लोक होते. ते कमशिनर होते दारू पडिन आले मग मी त्यांच्यावर सटकली. तू सगळ्यांना कशाला सांगत सुटला स. मी गोरगरबिंना फुकट ठीक करते पण श्रीमंत लोकांना नको. म्हटलं त्यांना जाऊदे डॉक्टरांकडे. फक्त गोरगरीब च कळलं का, आणि दुसरी अशी गोष्ट आहे हे जे आजार ठीक करायचे आहेत त्याला डॉक्टर आहेत, फक्त ज्या लोकांना जागृती आली त्यांचा रोग आम्ही ठीक करणार प्रोजेक्टपणे सांगते. ज्यांना जागृती नको असेल त्यांचा आमचा काही

संबंध नाही. मी तुम्हाला एक सांगतो माझा खांदा दुखत होता ठीक होईल का ? अहो तुमच्या साळवी साहेबांचा खांदा फ्रोजन होता. त्यांना वचारा मी त्याचा खांदा ठीक केला. हात खांदा दुखत आहे. काही बंधन वगैरे आहे का. हो मी ठीक करून देईन. असलं काही बंधन नाही. पुरेमाचं बंधन आहे तुमच्यावर. मठी करून देईन तुम्ही ही फार लहिती असाल म्हणून दुखतोय, लेखक. ते ठीक करून देईल त्यात काय कठीण नाही. तुमचा तुम्ही ही करू शकतात. नंतर आता हेच लोक ठीक करतात. मी कुठे काय, आता मला वेळ कुठे आहे. पण आपण हे म्हणाला ते सामूहिकतेत कसं ठीक होईल. तो प्रश्न तुमचा ठीक आहे. आता आपल्याला ह्या ला एक उदाहरण देते. रशियात एक मनुष्य, रशियाला दोनशे साईट चालू केल्या होत्या. त्यात डॉक्टर होते हे सायंटिस्ट मला म्हणाले. माताजी मला वदियापीठात सांगून कामाला लागले पाहजि. आत्मसाक्षात्कार दिला पाहजि. मी त्यांना वचारले तुम्हाला एवढी घाई का ? आत्मसाक्षात्काराची कमाल ही आहे. तुमच्या भाषणाला 16000 ते 14 हजार लोक होते. त्यात आमचे काही मतिर होते. हे सर्व बरे झाले. तुमच्या भाषणातच. काय म्हणता आश्चर्य आहे. भाषणातच ठीक झाले. ब्लड कॅन्सर सारखे रोग असाध्य रोग आहे. त्याच्यावर काही उपचार होईल का ? त्याचा रोग कसा ठीक झाला मी तुम्हाला काय डॉक्टरांनाही समजावून सांगू शकत नाही. त्याला कारण सायंटिफिक आहे. सायंटिफिक, काय काय गोष्टी अजून मेडिकल सायन्स मध्ये नाहीत. त्या जर तुम्ही लक्षात घेतल्या तर तुम्ही ब्लड कॅन्सर ठीक करू शकता सहज्योगा द्वारे, ते कसे सांगते, आपल्या शरीरामध्ये स्वाधष्ठिष्ठान चक्र आहे. एक तुम्ही समजू शकता हे स्वाधष्ठिष्ठान चक्र आहे, हे नाभचक्र आहे. मेडिकलमध्ये याला हायपो स्टिक क्वि याला आमच्या वेळी हायपोस्टिक म्हणत असत. पण या याला ओप्पो लेक्ससि, हे फ्लेक्स सक्स याला मदत करत. याला काय कार्य आहे हे ते आपल्या मेडिकल सायन्सला माहिती नाही. याचं आणखी एक कार्य आहे. आपण आपली बुद्धी फारच वापरत आलो होतो तेव्हा हे सेल्स वापरतो. त्याच्यासाठी त्याला शक्ती द्यायला पाहजि. तेव्हा या सेल्स च रपिलेसमेंट झालं पाहजि. तर हे एक चक्र आहे. ते ह्या सेल्स च रपिलेसमेंट करते. त्यांचं हे फार मोठे महान कार्य आहे. त्याशवाय आपले यक्त आहे म्हणजे लविहर. त्याशवाय रीस स फुल त्याशवाय पॅनक्रिया, आणकिडिनी आणिसम लोअर पोश्शन ऑफ युवर इंटेस्टाइन त्यांचं कार्य आहे. त्यांना शक्ती द्यायचे कार्य आहे. त्यांना समसमान आहे. आता हे डॉक्टरांना माहिती आहे. बर मग काय हे, माहिती नाही की, बरेन चा सेल्स ला कोण मदत करते ते. हा येथे बेसिक पॉइंट आहे. जो मनुष्य जास्त वचार करतो, प्लॅनंगि करतो त्याला आम्ही राइट साई डेड मनुष्य म्हणतो. तो हे चक्र फारच वापरतो. त्याचं लविहर चक्र खराब होते. त्याचं लक्ष नाही लविहर कडे, त्यांना गर्मी पतित होऊ शकते. सेव इज पार्क होऊ शकते. त्यांना लविहर चा कॅन्सर होऊ शकतो. दुसर् तुमच्यासाठी बराय सांगायला कारण तुम्ही सगळे वैचारिक पातळीवर असतात. सेकंड पॉइंट कुठे आहे तुम्ही जर पॅनक्रियाज. पॅनक्रियाज काम करत असते की तुम्ही तुमची शुगर डजिऑल्व करते. नगिटिव्ह झाला तर डायबटीस होणारच. आपल्या बघा खेड्यात तुम्ही जाल तर साखर इतकी टाकली पाहजि की की अशी धार लागली पाहजि. काय वचार करत नाहीत. पृथ्वीला त्रास होत नाही. काय वचार करत नाहीत. जे खुरचीवर बसून प्लॅनंगि करतात. त्यांना डायबेटिस होतो. तसिरे म्हणजे हा ब्लड कॅन्सर होतो. प्लीहा याचं काय काम तर स्पीडोमीटर. आता समजा तुम्ही जेवण केलं आणाबाहेर धावत गेला तर पोटात दुखेल, ही स्पीप्लीहा तचि हे काम कोणाची ही इमरजन्सी आली. त्यावेळी ब्लड कास्पोससि, रक्तपेशी त्या तुमच्या त्या रलीज करते. आता आपल्या आसपास काय आहे, जीवन आहे. सकाळी न्यूज पेपर वाचला की झालं. सकाळी च एक शॉक बसतो. अरे बापरे कती लोक मेले, असं झालं, तसं झालं. मग काहीतरी, कसंतरी. जर तयार लम्बो घ्यायला काय तरी, मग मोधम तुम्ही कुठेतरी वाहनात काय तरी खाडाखोड चालायचं काहीतरी. तर तुमच्या स्पीप्लीहा ला समजत नाही. हा वेडा मनुष्य आहे. त्याचं कसं चालायचं ही स्वतः वेडी होतात. प्लीहा ही वेडी होते. असा घालू तसा घालवू मग संध्याकाळी या धकाधकीच्या जीवनात तं स्पीप्लीहा वेडी होऊन जाते. वेडी झाली म्हणजे आपण म्हणतो, व्हेनरेबल टू टच, मग लेफ्ट साईड. ही लेफ्ट साईड तला आम्ही इडा नाडी म्हणतो. हीच ती बघा खालच्या चक्रापासून मूलाधार आण हि जी वरच्या चक्रापासून स्वाधष्ठिष्ठान चक्र पासून येते. आता हे जे आहे ते आपलं शुद्ध चित्त आहे. त्याला आपण सबकॉन्शस माईड म्हणतो. तुमच्या या सबकॉन्शस मध्ये जे जे झालं, ते तेथे प्रेजेंट मध्ये असतो. सकाळी जे झालेलं असतं. पूर्वीच्या तुमच्या आयुष्यात जे झालं ते असतं. त्याच्या पलीकडे कलेक्टिव सबकॉन्शस असते. त्याच्यावर युन ने खूप काम केले. युन खूप मोठा माणूस, आणस्वाईड चा शप्पिय होता. त्याने ते सोडून दिलं. तर युन नी सांगतिलं की, आपल्यामध्येच कलेक्टिव सबकॉन्शस आहे. जे सामूहिक सुप्त चनिह. त्या कलेक्टिव सबकॉन्शस मध्ये भूत, त्यात वेग वेगळ्या गोष्टी असतात. पण जे झालं ते गेलं. भूतकाळात गेलं. तथुन हे डॉक्टरांच्या थोडं जवळ जात. त्यात हे दट एरिया, दट बलिडस समिस सम क्रएिशन. म्हणजे काय झालं. आल की नाही बरोबर. मंजे समीकरण काय आहे. एरिया बलिडस समिस सम क्रएिशन, आलं लक्षात. तेथून प्रोटीन 52, प्रोटीन 53, प्रोटीन 58 यांचा अभ्यास होतो. फोटो सुद्धा काढता येतात. तो आला म्हणजे त्याचं कॅन्सल झाल. आता कॅन्सल कशा साठी ते मी सांगते. आता समजलं ना आतापर्यंत काय काय झालं ते. ते मी स्पेशल काय केलं नाही. आता हे बघा हे दोन लेफ्ट आणराइट साइड आहेत. त्याच्या मधोमध एक चक्र आहे. दसितंय का आपल्या सगळ्यांना, आता काय होते, जेव्हा तुम्हें या चक्रातील शक्ती वापरता. बहुतेक अशी कमी होत जाते. आता तुम्ही असे वापरली अशी वापरली म्हणजे बहुतेक कशी कमी च होते. तर व्हेनरेबल असला म्हणजे लेफ्ट वर अटॅक. आल्याबरोबर तुमचा उठल्याबरोबर तुमचा कणा असतो तो तुटतो. मग होतं काय ? यू रॉग मूव्ही ला लर्नंगि होतं. लेप लेस, नाक वाढायला लागत. कानात वाढायला लागतो डोळे च वाढायला लागतील आता कुंडलनीच्या जागरणाने काय होते. ते बघा हे जस झालेला आहे कुंडलनी ह्याच्यातून याच्यातून वर येते बुद्धी कशी गुंफतो मग ती ओवत ओवत वर येते तथि तला शक्ती मळिते या शक्तीमुळे सगळे सुटले एवढे सोपे काम आहे. आता एवढं सगळं झालेलं आहे यात काय प्रश्न नाही आता एवढं झाल्यावर यायला याच्या एवढंच आहे एवढंच मी त्यांच्या पाया पडायला जाणार नाही. आता सांगते नागपूरच उदाहरण सांगते त्यांनी मारण्यापलीकडे सर्व काही केले माझ्याशी, नाही तर काय नागपूर माझे घर होते मग भाऊ चडिले, तर मग चड्डि नको तर काय लोकच तसे आहेत न चड्डि तर काय करणार आता बहणिच, बहणीबद्दल वाटतंय त्यांना, आता त्यांना ही माहिती आहे की ती शक्तशाली आहे, ते हे जाणतात तर काय ते म्हणत राजकारणी लोकांना तू जागृती देऊ नको. नागपूर इथल्या गावातल्या लोकाना असे का वाटावे नागपूर ही तुमची कर्तव्य भूमी आहे. हो जथि पकितं तथिच वकित नाही. खरसिताला मारले कोणी ? जुहु नचि मघाशी तुम्ही कॅन्सर संबंधात सांगतिले मगाशी यांनी प्रश्न वचारला तथि अंधश्रद्धा नरिमूलनाचे लोक तथि आले आणति ते सर्व सोडून पळाले कोणीही नाही तेथे. आता ओरडायला दहा लोक पुष्कळ आहेत. काल एक पत्रक काढलं दाभोळकरांनी, ते रोजच काढत असतात, काही वाचत नाहीत. त्याचं काय आता एवढी मोठी मीटिंगि झाली. आमची कॉन्फरन्स मध्ये सांगोपांग त्यांनी संबंध दाखवलं कसं आम्ही रसिच केलं ते तेथे डॉक्टर दोन डॉक्टर होते. हे फक्त एमबीबीएस डॉक्टर आहेत. त्यांच्याबद्दल माझ्याजवळ जी पत्रे आली, ती तुम्ही वाचून बघतिली तर, तुम्हाला कळेल की, हे काय लायकीचे आहेत ते. इथून च पत्र आले. तत्त्यांची बायको, तनि इतके पैसे लोकांचे लुटले आहेत. आणहि रकामटेकडे त्यांची प्रॅक्टिस चालत नाही. त्यांनी मेडिकल मध्ये कोणता प्रावीण्य मळिले. ते सांगा. एवढं तुम्ही त्यांना डोक्यावर

बसवले, डॉक्टर दाभोळकर ते डॉक्टर झालेत. हे येथे डॉक्टर आहेत. हे एक डॉक्टर आहेत. हे एमडी आहेत. त्यांना एमडी ची पदवी मिळाली, यांना ज्यांनी एमडी ची पदवी दिली ते कति उच्च पदाची असतील. तुमच्यासाठी मला असे वाटते आपण कुठे चाललो आहोत. डॉक्टर दाभोळकर नुसते एमबीबीएस झाले म्हणून काय झाले. त्यात यांचं काय डॉक्टर मानव. आता मला यांच्यात डोकं फोड करायची नाही. अहो, एमबीबीएस म्हणजे काहीच ज्ञान नाही. त्याला अगदी मनिमिम असते. परत यांनी कधी प्रॅक्टीस केली नाही. यात त्यांचे टीचर वगैरे ते सांगतात ते कति त्यांच्याबद्दल काय शकिले आणि कति वर्षात एमबीबीएस झाले. हा प्रश्न वचिरून बघा तुम्ही ? आम्हाला कुणाच्या कशाला चटिकवा चटिकवा करायची नाही. म्हणून आम्ही हे टाळत होतो. तुम्ही सकाळच्या आहात का? महाराष्ट्र टाइम्स, टाइम्स फार छान लहिले हे आपण वाचलं असेल फार छान लहिलंय त्यांनी. आता दिल्लीजवळ जवळजवळ चाळीस डॉक्टर आले होते. आमच्या डॉक्टर जुग यांचं म्हणजे आहे की, फार लहान जागा आहे, महाराष्ट्र. माताजी म्हणून लोक असा वचिर करतात. म्हटलं दिल्लीच काय दिल्लीला 40 डॉक्टर आले होते. आता सुद्धा इंडियन एक्सप्रेस आता त्यांना मानलं पाहजि. इंडियन एक्सप्रेस हे लहिन देते. बाईचं आता बातमीदार कोण आहेत ते. आता आम्हाला दगडफेक केली. इतकं मारलं. आणि उलट लहिले. त्या पागे ला दगड मारला. पागे टॉर्च घेऊन उभे होते. पागे नीच टॉर्च मारला तर दगड घेऊन दोघे उभे होते. पहिला दगड आला तेव्हा टॉर्च मारला बघतात तर हे डॉक्टर. काय म्हणतात ते दगड घेऊन उभे होते. मी काय पाहिले नाही. मी पाठीमागे होते. ते परांजपे दूरदर्शनचे ते तर स्टेजवर पोहोचले. आता मला जागृती द्या मी म्हटलं तुम्ही मघाशी येणार होते. आता कसे आले. मी आता भाषणाला उभे राहिले आहे. आता कसे आले. म्हणे तुम्ही सहज योगाचा दुरुपयोग केला आहे. अशा माणसाला जागृती कशी मिळिले का ? आणि म्हणे आमची काय जागृती झालीच नाही. म्हटलं तुम्ही शहाणे आहात म्हणून झाली नाही. तर आम्ही टाळलं बर का ? अज्ञानाला काय बोलायचं ते. ते तर कसं होतं त्यांना वचिरा. तुम्हाला काय ज्ञान आहे अंधश्रद्धेचं. आम्ही वचिरलं अंधश्रद्धा नरिमलनाचे तुम्हाला काय ज्ञान आहे? तर जागृतीमुळे तुम्हाला वाटतं समाजाचे प्रश्न सुटतील? असे आपणास वाटते ? हो सगळे सुटतील, तर संबंध मानवाच्याच उद्धाराचेच मार्ग आहे. कारण उत्क्रांतीत तुम्ही मानव असता आता चेतनेत आलाय यांच्या पलकिडची एक पायरी टाकायचं सिबंद आमचे तर साहेब हे आहेत आपणाला तर माहिती असेल त्यांना ही मिळालंय तर ते म्हणतात तू एंजल्स कसे बनवले. आधी मानत नव्हते तू आहेस तरी पण बाकी होतील असं नाही. आता संबंध पैशांनी सरव गोष्टी होतील फार महत्त्वाचे आता येणार आहे ते जरा कामात अडकलेत त्यांना तेथील लोक सोडत नाहीत म्हणून पण साहेबांचं म्हणून अगदी एंजल आहेत लोक तू कसे बनवलेस. पण याच्यातून ब्लड कॅन्सर बरा होतो असं म्हणतात मी नाही केला कुंडलीने ने केला. एक बाई मरत होती. समजा ऑपरेशन न करता तुमच्याकडे आली असती तर ती बरी झाली असती का अहो पुष्कळ बरे झालेत तसे त्यांचं काय चॅलेंजिंग काय सांगता येत नाही, तुम्ही डॉक्टरांकडे गेले तर 99% बरे होतात. आता राहुल बजाज राहुल बजार हा तुमचा काय म्हणायचा मनी मेहरोत्रा त्याला □ जायनाचा डबल होता तर ओपीडी मध्ये दिल्लीला पुरोग्राम झाला तेथे आला हा शेवटला तथि शेवटला तथि आला ह्यूस्टन ला जाणार होता त्याला वाटलं आता मी काही जगत नाही. तथि माझे मेडिकल मध्ये लेक्चर झाले. तो म्हणाला माताजी तुमच्या लेक्चर ने मी फार प्रभावी झालो, पण मला सांगा हे कुठे मिळिले? मला सांगा तुम्ही कुठे चालले, तर मी म्हटलं पुण्याला चालले. तर म्हणे मी पुण्याला राहतो. ते शोधत शोधत पोहोचले राजवाडे कार्यालयात. तर म्हटलं आता मी नधिले. तुला बरं व्हायचं असेल तर मी दोन दविसांनी परत येते. तू दोन दविसांनी परत ये, मी सध्या कामात आहे. बर ते आले आणि आणखी पाच मनिटात दुखणे थांबले आणि थोडं दुखलं बरं मी म्हटलं तुझ्यासाठी म्हणून आले मला जायचे कारण हे लोणावळ्याचे लोक आहेत तथि एवढंसं तोंड करून बसला म्हणे जेव्हा पेशंट मरायचं असला की डॉक्टर सोडून जातात. अरे बाबा तू कोणाला दाखवले का? यू आर कम्प्लीट ली क्युअर हे त्यांनी सांगितले. त्याच त्याने टेप करून ठेवला आहे. तो डॉक्टर कडे गेला, तर डॉक्टर म्हणे की तुझा अंजायना कुठे दसित नाही. दूसऱ्या डॉक्टरकडे दाखवले तर ते तुम्हाला अंजायना आहे, हे सांगितले कोणी? हे म्हणे तुमचे नाहीच आहेत ते. त्यांचा वश्वासच बसला नाही मी म्हटलं तुला जायचं असेल तर जा तुझ्याकडे पैसे पुष्कळ आहेत. पण राहुल ला मी बरे केले. राहुल त्याला दुसरा त्रास तर कमल नयन नाशकिचे ते मला ताई म्हणायचं. कमलनयन म्हणजे मोठा माणूस. राहुल त्यांचा मुलगा राहुलला बरोबर घेऊन आले वगैरे. राहुल तुला मी ठीक करायला तयार आहे. तर तू आत बस बसला. त्याचा मला वाटतं अर्धा तास लागला एकदम ठीक हार्ट च असेल तर तुम्ही जोपर्यंत काय करणार नाही कार्डियोग्राम वगैरे ते तुझं तू बघ तो गेला तर डॉक्टरने सांगितले हार्ट च तर ठीक आहे नथिंग इज देअर त्यांना वश्वासच बसेना तो परत आला ह्याला लंडनला. क्लस्टर चार्ज. त्याला म्हटलं तर तो बरा झाला. तुला जायचं असेल तर जा क्लस्टर, तर तो म्हणाला डॉक्टर माझ्याकडे रागाने बघायला लागले, एवढा तू माझा फालतू वेळ कशाला घालवतोस. तुला काहीच नाही, तुझं हार्ट स्ट्रॉंग आहे. बघ मग मला काय सांगायला लागला. रामकृष्ण बजाज त्याचे काका नशीब लागते. माताजी तुमच्याकडे यायला. मी म्हटलं असं का ? माझ्या काकांनी इतका प्रयत्न केला तुम्हाला भेटण्याचा, लंडनला गेले तर तुमची आणि त्यांची चुकामूक होत राहिली. मी त्यांना आणलं नाही. त्यांचा आजार तसाच राहिला. तथि त्यांने एक पॉईंट सांगितला. आता मी सांगू शकत नाही. आमचे एक ओळखीचे ते आमच्या नवऱ्याच्या ओळखीचे माहेरच्या ओळखीतले तरी ते रामकृष्ण ला आम्ही काही करू शकलो नाही. तुम्ही मोठ- मोठ्या व्यक्तींची नावे घेता गरीब लोकांचा काय ? अहो, हजारो आहेत, मी मोठ्यांची नावे का घेते. अहो लोकांच्या डोक्यात मोठे बसतात आणि मोठ्यांना मी सांगितलं येऊ नका म्हणून. मोठमोठे लोक तुम्हाला दसितात. मी गरबांची नावे सांगितली. हजारो आहेत. आता येथे गरीब बाई होत्या. काय हो त्यांचे नाव माने, त्यांना 14 वर्ष मूल नव्हतं, तुमच्या कोल्हापूरच्या. त्यांना मुलगा झाला. कति तरी. त्याचा प्रभाव आतापर्यंत का वाढला नाही ? याचा प्रभाव आत्मसाक्षात्कार याचा प्रभाव का वाढला नाही ? अहो, ज्ञानेश्वर जवित असताना काय छळले त्यांना, ज्ञानेश्वरीची लोकांना नुसती पारायण करण्यासाठी घेतली, ओरडून-ओरडून पारायण करतात. पडत मूर्ख आहेत. आता नानक साहेबांनी सांगितले आहे. आपल्यामध्ये शोध घ्या. तर काय म्हणतात. तेथे त्यांनी त्यात एक ग्रंथ काढला. त्यात नानक साहेब नामदेवाचे, जनाबाईचे हे आहेत. असे बसतात अडीच तास अखंड वाचन करतात, आणि अडीच दविसाचे. असं एक बोट ठेवायचं आणि दुसऱ्याने तेथून बोट ठेवून वाचायचं. काय काय कळणार त्या माणसाला. त्यांच्यासाठी कवीर आणि म्हटले " पडी पडी पढत पंडति पढत मूर्ख होवे ।" तुम्हाला समजा प्रसिद्धिपशन दिले, समजा तुमचं डोकं दुखतंय. ते वाचत फिरला आम्हाला अनसनि पाहजि, हे वाचून आणखी डोकं वाढेल. ते औषध कोण घेणार ? तसे ज्ञानेश्वरांचे झालं. अहो, तुमचा अनुभव आताचा आहे. एक त्यातला डॉक्टर काय नाव त्याचं दाभोळकर, त्या दाभोळकर ना म्हणावं अशा दोन ओळी लहिन दाखवा. अहो, तुम्ही त्यात अमृतानुभव वाचा. एक त्याच्यातल्या दोन ओळी सुद्धा त्यांना या डॉक्टरला काय नाव त्याचं ? दाभोळकर, त्या दाभोळकर ना अशा दोन ओळी लहिन दाखवा. आता त्यांची समाधी करायला नधिले होते. काय हे वेडे आहेत सगळे. एक तर आयुष्यभर त्यांना छळलं. आता ते गेल्यावर शहाणे नधिले. त्यांनी कोणता शोध लावला मेडिकलमध्ये, विज्ञानाच्या गोष्टी करायला. आणि विज्ञानाला जर अध्यात्माची साथ नसेल तर. फारिनला जाऊन बघा. काय झालं त्यांचं. लोकांचे कुठे पोचले. इरग, एड्स, 65 परसेंट लोकांना असले घाणेरडे घाणेरडे रोग झाले, अमेरिकित. आणि हिंसाचार

इतका की बांगड्या तर सोडा, गळ्यातील मंगळसूत्र सुद्धा घालून जाऊ शकत नाही. तेव्हा त्यांच्या मागे इतके धावायला नको. तेव्हा शकिले पाहजि. ते ज्या खड्ड्यात पडले त्याच्या त पडायचे का ? म्हणून आधी अध्यात्माचा पाया भक्कम केला पाहजि. पण अध्यात्मच, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल . अध्यात्मात तीन लोकांना इंग्लंडमध्ये पीएचडीच्या पदव्या मळिले त वज्रिज्ञानात. मी त्यांना सांगतिले कसे करायचे ते नुसतं मार्गदर्शन करायचं. मी तुम्हाला कसं सांगू. वज्रिज्ञानात एक होते. त्यांनी □बसूलूट झीरो काढायचा, □बसूलूट झरिगे चे आणखी प्रन्सिपल तुम्हाला माहीत असेल की, कतितीही तुम्ही ही नीट काढले तरी थोडेसे रॉग जाणार. पाच पर्सेंट तरी. माताजी ते कसं करायचं ते ते तुम्ही वचिरू शकता. इट इज □बसूलूटली, कॅनॉट थकि द पॉईंट,. तर म्हणे व्हायब्रेशन द्यायचे. व्हायब्रेशन दलियाबरोबर पुष्कळ तरे तरे चे प्रकार येथे झाले आहेत. तेव्हा मी आपल्याला समजावून सांगतिले आहे. आता असच आपल्यावर अवलंबून आहे. पण मी म्हणते की, आपण फेअर प्ले असायला पाहजि.पण मी एक प्रश्न वचिरू का ? हा वचिरा सहज ध्यान कसे करायचे ? आणतुम्ही आधी जागृती करून घ्यायची मग आम्ही सांगतो. ध्यान कसं करायचं ते. इथे आमचे सेंटर आहे. तथि जागृती करून घ्यायची. सहज योग म्हणजे काही नाही एकदा जागृती झाली की स्पॉन्टॅनअस असतं. जशी आपली मदर अर्थ आहे. तलि आम्ही मातृभूमी मानतो. इथे तुम्ही बी लावले तर सहज उगवते. ही लविगि प्रोसेस आहे. आपण मनुष्य कसे झालो. तसंही आता वरची फेरी आहे. स्पॉन्टॅनअस ,आपण इच्छा व्यक्त केली नागपूरला जायची तर नागपूरला जायला पाहजि. तसे नागपुर लोक फार आहेत . सहज योग पुष्कळ आहे. ही आठ दहा मंडळी, आठ-दहा डोकी म्हणता आहेत. अशी कोणी होणार आहेत, पुष्कळ झाले पण ते लाऊडस्पीकर घेऊन आलेत. माताजी, मै टाइम्स ऑफ इंडिया का रपिर्टर , मुझे मराठी समज मे नही आती। तो आप पहलि बोलते तो हृदि मे बात करते। माताजी, मे आपकी आर्टकिल लखि है। हमारा इंटरनॅशनल सेमिनार है। आप तो टाइम्स वाले बहोत समजदार है। आप पहले जागृती लेकर आईये, बनिा जागृती के हमारे लोग आने नही देंगे । तो जरूर तथरीफ ला ये। बहुत खुशी होगी आपसे मलि। जय श्री माताजी. बहुत समजदार बहोत है, टाइम्स वाले लोग दुसरे ये जो लोग है आपके इंडियन एक्सप्रेस वाले । बडे सत्यवादी लोग है। जागृती याने की बहुत समय सेमिनार मे आना चाहते है। जागृती लीजयि । ए लोग दे देंगे । मै नखिलि गुप्ता को जानता हु । इतने जल्दी मे मेरा एंडमशिन हो गया है । जागृती बिना यह लोग अंदर नही आने देंगे । आप जागृतलिंगे तो चैतन्य आएगा । आपको समझ में आएगा। नही तो वह कहेंगे यह हमारा प्राइवेट सेमिनार है। डॉक्टर यांना जागृती द्या. मेरा प्रश्न गरीब लोगों का काम कयिा अमरि लोगोन का काम नही कयिा। डॉक्टर रॉय हे हेड ऑफ द डिपार्टमेंट आहेत. त्यांनी इतक समजावून सांगतिले तरीसुद्धा काही लोक तेथे समाधान झाले नाही. येथे परमाणा शवाय काही नाही परी लोक इतकं खोटं बोलतात. अहो, कुणाला मेडकिलच्या परमाण शवाय मी म्हणेन काहीही खोटं लहियचं. फक्त न्यूजपेपर वाल्यांनी एवढं केलं पाहजि खोटं लहियचं नाही. मग आमचं सत्य आहे. धन्यवाद. माताजी.

1990-1221, Shri Mahalakshmi Puja

View [online](#).

Shri Mahalakshmi Puja Date 21st December 1990 : Place Kolhapur Type Puja Speech [Original transcript Marathi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] रचं, सगळ पुरच मराठीत सांगायलाच नको, म नाणलं पाहजि संगळ तुम्हाला माहीतीच आहे. पण एव्हढं हृत्व कोल्हा ० इतके दविस गातो, परवा मी झये कोणाला वचिरलं 'महालक्ष्मीच्या जोगवा आपण. की ज सूचेना, तर मी त्यांना सौगतिलं, महालक्ष्मी मध्यनारग गातो जोगवा' तर त्यांना कांही उत्तर मंदीरात का आहे. सुषुम्ना न कुंड होईल. सुषुम्ना नाडी अशाप्रकारे बनली आहे की कागदाला आपण साडेतीन बेळां लपेटलं तर त्या आंतल्या सूक्ष्म नाडीता ब्रम्हनाडी म्हणतात. लतीचं जागरण नाडी आण त्याच्यांतच यां नाडीतूनच प्रथम कुंडलनीचे जागरण होतं. आण अगदी केसा सारखी वर आली तरी ब्रम्हंध्राचे छेदन करते. ब्रम्हंध्राच्या छेदनाने झाला साक्षात्काराची सुरूवात होते. मध्यमार्ग अशा वशिष प्रकारे बनवला गेला आहे की, त्यामध्ये कतीही बाधा आल्या तरी कुंडलनीच्या जागरणानंतर मोठा होऊ शकतो. या मग पाया' असे पहिल्यादा शखिर मग पाया सा गोष्टीचा अपोग करून सहजयोगांत आम्ही 'आधी कळस असे करून हे मंदीर बांधलं. प्रत्येक ठिकाणी जयि जयि पृथू पैसे मळिवायला लोकानी सुरूवात केली. हे स्वयंभू वगिरह तपार केले तथि तथि वाईट पद्धतीने तत्वाने पृष्व मंदीरांची स्थिती वाईट झाली. लोक आपला की या मंदीरीतलं चैतन्य दबून जातंय की पैसा मळिवत मळिवत सुखवात केली.' लागलं राहीले त्यामळे कधी कधी असं वा पण आपण आला त्य डोट पावती प्रगत होलक्ष्मी आहांत तर असं होतं पशरकतं की महालक्ष्मीची परनी प्रन या मैहीगंत गन

1991-1127, Dyan Ki Avashakta, On meditation

[View online.](#)

Dhyan Ki Avashakta 27th November 1991 Date : Place Delhi : Seminar & Meeting Type Speech [Marathi translation from Hindi]

आज अनायासे आपण एकत्र जमलो आहोत म्हणून सहजयोगाबद्दल आपण जास्त समजून घेऊया. सहजयोग हा सार्या मानवजातीच्या भल्यासाठी आहे आणि तुम्ही लोक त्याचे माध्यम आहात. तुमच्यावर अर्थातच खूप मोठी जबाबदारी आहे. आपण जर झाडाला कवि दगडाला व्हायव्शेन्स दिल्या तर त्या प्रवाहति होऊ शकत नाहीत, कार्यान्वति होऊ शकत नाहीत तर तुमच्याच श्रद्धेमधून व कार्यामधून त्या प्रवाहति होणार असतात. सहजमध्ये एक प्रकारचा दोष आहे तो म्हणजे तो सहजच प्राप्त होण्यासारखा आहे पण त्याला सांभाळणे ततिकेच कठीण आहे. कारण आपण पोकळीत राहत नाही कवि फक्त आध्यात्मिक वातावरणात राहत नाही तर तऱ्हेतऱ्हेच्या वातावरणात व लोकांमध्ये आपण राहतो. आपल्या स्वतःच्याही बऱ्याच उपाधी असतात आणि त्यांना आपण चकितून असतो. म्हणून सहजयोगात आपण शुद्ध बनणे व ही शुद्धता आपल्या अंतरंगात रुजवणे हे कार्य आपल्याला करायचे आहे. शक्तीचे वाहक असणारे माध्यम शुद्ध हवेच. उदा. वजिची तार खराब असेल तर वीज प्रवाहति होणार नाही कवि पाण्याच्या पाईपमध्ये कचरा असेल तर नळामधून पाणी येणार नाही. त्याचप्रमाणे चैतन्य पसरवणाऱ्या नसा शुद्ध असल्या पाहिजेत आणि ही जबाबदारी तुमची स्वतःची आहे. एरवी तुम्ही माझ्याकडे श्रद्धा, भक्ती मागत राहता पण ही मुख्य गोष्ट तुम्ही स्वतःच समजावून मळिवायची आहे. पहिली गोष्ट म्हणजे नसा शुद्ध झाल्यावर तुम्हालाच आनंद मळिणार आहे. आपण काही कार्य करत आहोत हे ही तुम्हाला जाणवणार नाही. जे काही कार्य कराल त्यात तुम्हाला यश मिळेल; सर्व काही सहज घडून येईल. सर्व जमून येईल, योग्य प्रकारचे लोक तुमच्याकडे येऊन तुम्हाला मदत करतील. इतके की तुम्हालाच आश्चर्य वाटेल की आपण कसे एका वरच्या स्तरावर येत आहोत. तुमच्यावर लक्ष्मीची कृपा होत असते, तुमचे सर्व प्रश्न सुटत जातात व तुम्ही उत्तरोत्तर प्रगल्भ होत राहता. पण हे सर्व एक प्रकारचे प्रलोभन आहे हे तुम्ही समजून घेतले पाहिजे. नुकतेच एका सहजयोग्याने घटस्फोट घेतला आणि त्यात त्याला बरेच पैसे मळिल्याचे मी ऐकले, पण असे लोक एकदम इतके खाली ढकलले जातात की त्यांना पुन्हा वर उठवणे कठीण होते. म्हणून नाड्यांच्या स्वच्छतेकडे तुम्ही लक्ष द्यायला हवे. त्यासाठी सकाळचे ध्यान आवश्यक आहे. सकाळचे ध्यान लागत नसेल तर आपल्यामध्ये कुठेतरी बघिड झाला आहे, कसले तरी अशुद्ध वचिार आपल्या मनात येत आहेत असे पक्के समजा व त्यामुळे कोणते चक्र खराब झाले आहे हे तपासून त्यावर उपाय केला पाहिजे व चक्रांना स्वच्छ केले पाहिजे. म्हणजेच आत्मपरीक्षण करून स्वतःकडे लक्षपूर्वक बघतिले पाहिजे. हे सर्व तुमच्या हिताचे आहे म्हणून मी सांगत आहे. तुमच्यामध्ये आपल्याच सवयीमुळे भोवतालच्या वातावरणामुळे, इतर लोकांबरोबर संबंध येत असल्यामुळे बरेच वेळा दोष येतात आणि ते एखाद्या शत्रूसारखे तुमच्यामध्ये लपून बसतात आणि मधून मधून डोके वर काढतात. म्हणून स्वतःला कुठल्याही प्रकारे अपराधी न समजता ते दोष दूर करण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. कमळ कसल्याही घाणेरड्या चविलातून वर येते आणि उमलल्यावर आपला सुगंध सगळीकडे पसरवते. सहजयोग असाच आहे व तुम्ही कमळासारखे व्हायचे आहे. पण हे कमळ सुरभीत होण्यासाठी थोडीशी मेहनत करायला हवी. सकाळचे ध्यान हे स्वतःकडे पाहण्यासाठी आहे. माझ्यात काही दोष आहेत, माझा राग कमी झाला आहे का? माझ्या मनात मला हानिकारक असणारे वचिार वा इच्छा येतात का इ. गोष्टींकडे लक्ष देत गेल्यास कुठल्या चक्रामुळे हा त्रास होत आहे हे तुम्हाला समजेल व ते ठीक करण्याच्या मार्गे लागू. ते ठीक करून मग ध्यानात जा. आपले मन व चक्र दोन्ही आधी स्वच्छ ठेवा. स्वार्थ ठेवायचा असला तर आधी 'स्व' चा अर्थ जाणला पाहिजे. ध्यान लागत नाही याचा अर्थ अजून एकाग्रता मळिली नाही. स्वतःशी आधी प्रामाणिक राहायला शकता. सहजयोगात आल्यावर मी पाहते की पुष्कळ लोकांचे आजार बरे झाले आहेत, त्यांना पुष्कळ लाभ झाला आहे. कुटुंबातील प्रश्न मटिले आहेत, सर्व काही ठीक झाले आहे. तरीसुद्धा कुठल्या ना कुठल्या कारणाने त्यांचे सहजध्यान होत नाही. सकाळी उठून जे ध्यान करत नाहीत त्यांनी सहजचे कितीही कार्य केले तरी ते गहनता मळिवू शकत नाहीत आणि गहनतेतच सगळा आनंद, समाधान, ऐश्वर्य आहे. ही गहनता मळिवण्यासाठीच सतत आत्मपरीक्षण करत राहून स्वतःमध्ये दोष जाणून ते काढून टाकले पाहिजेत. दुसऱ्यांच्या दोषांकडे आपली चटकन नजर जाते पण ते काम तुमचे नाही तर माझे काम आहे. संध्याकाळच्या ध्यानामध्ये समर्पण महत्त्वाचे आहे. मी सहजयोगासाठी काय केले, शरीर-मन-बुद्धीने मी सहजयोगासाठी काय करतो इकडे बघा. म्हणजे एक प्रकारे सहजयोगाचा वचिार करा. तसेच इतर लोक तुमच्यावर किती प्रेम करतात, तुम्हाला किती मदत करतात हे बघा म्हणजे तुमच्या मनातही प्रेम बहेरेल. प्रेमाला जर काही नमित्त लागले तर ते सहज प्रेमामधूनच मोठा आनंद मळित प्रेम नाही. सहज प्रेम नविय्याज्य असते आणि अशा असतो. दुसऱ्यांचे दोष बघत बसलात, तो किती वाईट आहे असा वचिार करत बसलात तर आनंद मळित नाही. प्रेमाचे आंदोलन बघण्यात फार सुंदर भावना असते व ती प्रेरणादायी असते. त्याचे शब्दांनी वर्णन करणे अवघड आहे. पण त्याचे तेज चेहऱ्यावर येते, तुमच्या वागण्यात ते दिसते व वातावरणात त्याचा प्रभाव पडतो. अशातऱ्हेने दोन वेळेचे ध्यान अवश्य केले पाहिजे. एखादे वेळेस जेवायला मळिले नाही तरी काही बघिडत नाही, एखादे वेळेस बाहेर फिरायला जायला झाले नाही कवि आराम मळिला नाही तरी चालेल पण दोन वेळेचे ध्यान हे सहजयोगात अवश्य केले पाहिजे. ध्यानामधूनच सर्व काही मळिणार आहे. सकाळचे ध्यान ज्ञानाचे आहे तर सायंकाळचे ध्यान भक्तीचे आहे. अशा ध्यानामध्ये तुम्ही स्थिरवलात की तुम्हाला कळेल की तुमची महानता केवढी आहे. सहजयोगात जे काही होणार आहे व होत आहे ते तुमच्या माध्यमातून होत आहे. तुम्ही नुसत्या श्रीमंतीकडे बघू नका, जे लोक महालात, चैनीत राहत आहेत ते काही कामाचे नाहीत. तसेच डरपोक लोकांकडून हे काम होण्यासारखे नाही. पूर्वीच्या काळी हजारोंमध्ये एखादा आत्मसाक्षात्कारी असायचा. त्यासाठी फार तपश्चर्या करावी लागायची. पण आता तुम्हाला हमिलयात जाण्याची, अन्न त्याग वा तपस्या करण्याची जरूर नाही. ही आंतरिक स्वच्छता मळिवण्याचा आपला मार्ग कोणता आहे वचिाराल तर तो म्हणजे सामूहिकता. ० नविव्याज्यपणे जे सामूहिकतेत राहतात त्यांची स्वच्छता व निःपरायस होत राहते. सामूहिकतेत राहणे ही तपस्या नसून एक प्रकारचा आनंद आहे असे समजा. सहजयोग सर्वांसाठी खुला आहे. म्हणून सामूहिकतेत आल्यावर हे लोक असेच आहेत, अमक्या माणसाला हा त्रास आहे असले वचिार करत बसाल तर काम अवघड होईल. अशा लोकांबरोबर जो सहजपणे राहण्याची मजा मळिवतो तो सहज तपस्याच करत असतो. सर्व काही मळिल्यावर आता काय हवे? तुम्ही आता देव-देवतांच्या स्थितीला आला आहात हे लक्षात घ्या; तुम्ही सांगा अगर न सांगा देव-देवतांचे कार्य चालूच असते. तसे तुमचे झाले पाहिजे आणि हे मुळीच कठीण नाही. इतर कामे व व्यवहार चालू असतांनाही थोडा वेळ तुम्ही स्वतःसाठी काढला पाहिजे व रोज सकाळी व संध्याकाळी ध्यान केलेच पाहिजे. मी हे सांगते तो काही नयिम असा नाही तर एक समजूतदारपणाचा वचिार आहे. ज्यामुळे आपण सहजमध्ये स्थिरावतो. कोण

रोज ध्यान करतात व कोण करत नाहीत हे मला चटकन कळते. रोज धुतलेले कपडे चटकन ओळखता येतात व धुतलेले नसले तर त्याच्यावरची घाण लगेच दिसून येते असाच हा प्रकार आहे. तसेच एखादे दविशी स्नान नाही झाले तरी ध्यान झालेच पाहजि. हे सर्व आपल्याच सुखासाठी, हतासाठी व सर्व मानवजातीच्या हतासाठी आहे. आपले स्वतःवर जर खरोखरच प्रेम असेल तर आपण कृती गौरवशाली व महान स्थितीला आलो आहोत व कृती महान कार्य करत आहोत हे तुम्हाला समजेल. मी जे हे सर्व सांगतिले त्याचे चिंतन करा, मनन करा, वचिार करा, नुसते माताजीनी सांगतिले आहे असे म्हणू नका. माझ्यासाठी नाही तर दुसऱ्या लोकांसाठी श्री माताजी सांगतात अशी खोटी समजूत करून घेऊ नका. मी कशी प्रगती करेन याचे सतत भान राखून याचा वचिार करा. सर्वांना अनंत आशीर्वाद !

1991-1215, Shri Ganesha Puja

[View online.](#)

Shri Ganesha Puja Date 15th December 1991: Place Shere Type Puja मी ह्यांना सांगत होते की आज आपण गणेशाची पूजा करूयात. गणेशाचे फार महत्त्वाचे कार्य आपल्या शरीरात होते. म्हणजे मन, बुद्धी आणि शरीर. सगळ्या गोष्टीवरती ताबा म्हणजे गणेश. गणेशाने जे आपल्याला वशिष्ठ दान दिले आहे, ते म्हणजे सुबुद्धीचे आहे. सुबुद्धी जी आहे, ती मागून मिळत नाही. कोणी म्हटलं, की मी तुला सुबुद्धी देतो, तर कधीच मानलं नाही पाहजि. (इंग्लिशमध्ये बोलल्यानंतर मराठीत बोलतांना मला एकदम शब्दच मिळत नाहीत. दोन्ही भाषेत बोलायचे म्हणजे कंटिन्यूटी नाही येत. बरं, तर वज्रिडमला शब्द नाही मराठीत, काय हो?) सूजता! सूजता जरा गंभीर शब्द आहे. बरं, त्याला आपण सूजता म्हणतो. सुबुद्धीपेक्षा सूजता. त्या सूजतेला आपण आपल्या अंगामध्ये बाणले पाहजि. ती बाणायची कशी? तर वर्तमान काळात रहायला शकिले पाहजि. हे मी शकिते. आता वर्तमानकाळात, ह्यावेळेला, आपण इथे बसलेलो आहोत. ही पूजा होते आहे. तर ह्या ठिकाणी आपण बसलेलो आहोत. तर ह्यावेळेला सूजता काय आहे? हे की आता पूजा होते आहे. पूजा करायची आहे. पण ह्याचवेळी आपण जर वचिर केला पुढचा, की आता मला बस मिळिल की नाही? घरी जेवायला मिळिल की नाही? काहीतरी असे झाले तर! माझे जाणे झाले नाही तर? कवि माझ्या मुलाचे असे. हे जर आपण वचिर केले तर तुम्हाला पूजा लाभणार नाही. भूतकाळाचा वचिर केला, हे असे झाले, तसे झाले, असे केले, तर मग परत घोटाळा होणार. तर हा जो सूजपणा आहे, हा सूजपणा आपल्यामध्ये बाणला पाहजि. ते बाणण्याची एक पद्धत आहे. प्रत्येक वेळी आपण कुठेही असलो तरी, आता मी वर्तमानात आहे की भूतकाळात आहे ते पाहिले पाहजि. कारण भूतकाळ हा संपलेला आहे आणि भविष्यकाळ काही समोर नाही. ह्या सूजतेमुळे मी अडकले होते. सूजता म्हणता येईल म्हणा, पण तरी सूजामध्ये थोडेसे गहन आहे. त्याच्यात पुष्कळ गोष्टी आहेत. आता इंग्लिशमध्ये एकच शब्द आहे, वज्रिडम. पण आपल्या मराठी भाषेत त्याला सूजता म्हणता येईल. सुबुद्धी म्हणता येईल, समयसूचकता म्हणता येईल कवि दक्षता म्हणता येईल. दक्षता म्हणू. दक्षता. असे अनेक शब्द त्याला आहेत. ते सगळे एका गोष्टीने आपल्याला सहज साध्य होतात, जर आपण वर्तमान काळात राहण्याची व्यवस्था केली तर. आता मी असे ऐकले की इथे भयंकर भांडण करतात लोक. भांडण होतात. का होतात? कारण तुझ्या बापाच्या बापानी ह्याला मारलं होतं. म्हणून भांडायला लागले. आता ते बाप मेले, त्याचे बाप ही मेले. आता ते बापाचं कशाला काढत बसले? नाहीतर तुला मी मारेन, तुला मी ठोकून असं काहीतरी भविष्यकाळाचे बोलत रहायचे. आता ह्यावेळेला मी काय करणार आहे? तू माझ्यासमोर आला, ह्यावेळेला मी तुझ्याबरोबर काय करणार आहे? तो वचिर नाही. काय केले पाहजि ह्यावेळेला? त्यावेळेला जी समयसूचकता येते, ती समयसूचकता जी आहे, ती खरी. त्यावेळेला लगेच लक्षात येईल, की हे भांडण मटवा ह्यावेळेला. चांगला चान्स आहे. संधी मिळाली आहे. ही संधी मिळाली असे म्हंटले, की एकदम मनुष्याच्या डोक्यात येते, केवढी मोठी संधी आहे. इतकी आपल्या पूर्वजांची भांडण संपली आहेत. उगीचच कोर्टकचेऱ्या कशाला? हे कशाला? ते कशाला? संपवा. ही जी एक सुबुद्धी आपल्यामध्ये येते त्या समयसूचकतेला, त्यालाच आपण इंग्लिशमध्ये वज्रिडम असे म्हणतो. पण वज्रिडमध्ये अनेक अर्थ आहेत. आपल्या मराठी भाषेत ना प्रत्येक ह्याला पर्याय म्हणजे दहा असले पाहजि. ही अशी आपली फार समृद्ध भाषा आहे. त्यामुळे एका शब्दात नाही सांगता येत. पण तरीसुद्धा त्या समयाला जागृत असणं, त्या वेळेला जागरूक असणं हे फार जरुरी आहे. इतर पुष्कळांश गोष्टी आहेत. आता समजा मला घरून नवियचे आहे. तर मी असा वचिर करायचा की आता मला जायचे आहे, तर मला काय काय पाहजि? जथी मी राहीन रात्रीचं, तथी मला काय पाहजि? बस, त्यावेळेला. पण काय होतं, त्यावेळेला लक्षात येत नाही. त्यावेळेला दुसराच वचिर. मग गाडीत बसल्यावर लक्षात येतं, की अरे, हे राहिलं, ते राहिलं. तर ही जी एक समयसूचकता आहे, ही जी सूजता आहे, ही आपल्यामध्ये बाणण्यासाठी आपण आता वर्तमान काळात रहायला शकिले पाहजि. शिवाजी महाराज झाले. ते फार मोठे होते. पण ते वर्तमान काळात रहात होते. आपल्यासारखे नाही त्यांचे. आता आपण शिवाजी महाराजांना मानतो, पण या वर्तमान काळात आपल्यामध्ये शिवाजी महाराजांचे कोणते गुण आलेत? ते काय दारू प्यायचे का? पहिली गोष्ट. त्यांचे वागणे कसे होते? त्यांचे चरित्र कसे होते? तसं आम्ही त्यांना मानतो, पण त्यांचे चरित्र ह्या वर्तमानकाळात, ह्या आयुष्यात आमच्यात आले आहे का? काहीतरी मागच्या गोष्टीचे महात्म्य घेऊन बसायचे. त्याने काही फायदा होणार नाही. महात्मा गांधी झाले. पुष्कळ झाले. आपल्या देशात फार मोठी मोठी कमळे नविली असं म्हणतात. पण डबकेच आहे ना अजून! बाकी सगळे डबकेच आहे! तेव्हा आपण आता डबक्यात आहोत की कमळात आहोत ते पाहिले पाहजि. ह्यावेळेला आपण कुठे आहोत ते पाहिले पाहजि. ही पाहण्याची सुबुद्धी जोपर्यंत येणार नाही तोपर्यंत गणेश तुमच्यात कार्य करीत नाही. गणपतीचे एक लक्षण सांगितले आहे, की तो तुम्हाला सूजता देतो, सुबुद्धी देतो. कुठे दसिते कां तुम्हाला सुबुद्धी? तकिडे त्या गणपतीसमोर बसूनच भांडतात लोक. गणपतीच्या नावाने पैसे खातात, हे करतात, ते करतात, म्हणजे सुबुद्धी नाहीच. मग गणपती आहे कुठे तथि? नुसता गणपती करून ठेवलेला आहे. समयसूचकतेला, जे समयावर, जे बरोबर त्यावेळेला जे लक्षात हा मनुष्य आणेल त्या माणसाच्या स्थितीत एकदम अंतर येणार आहे. हे करून बघा तुम्ही आणि वर्तमान काळातच तुमची जी वाढ होणार आहे ती होणार आहे. आता फूल आहे. फुलाची वाढ भविष्यात होते की भूतकाळात होते? आता ह्यावेळेला वेळेला होईल ना? आपली प्रगती एवढ्यासाठीच होत नाही. कारण आपण पुढच्या गोष्टीचा वचिर करतो कवि मागच्या गोष्टीचा वचिर करतो. पण सद्यकालीन आपण वचिर करीत नाही. सद्यकालीन स्थिती काय आहे आपली ते पाहिले पाहजि. मग त्यात काय, सगळेच जेवढे आपले प्रश्न आहेत, आता ग्रामीण प्रश्न आहेत, ते सगळे सुटतील. आज शेती करायची आहे समजा. आज तुम्हाला पेरायचे आहे. तुम्ही म्हणाल, मागच्या वेळेला पेरले होते, असे झाले, तसे झाले. असे करत बसले तर गेले, कवि म्हटले, उद्या, परवा पेरीन तर तेही गेले. आता, आजचे जे करायचे ते आता केले पाहजि. ही एक आपल्या भारतामध्ये एक दूम आहे. गेल्याचे फार पोवाडे गात रहायचे अमके झाले, तमके झाले. अरे, तुम्ही काय? तुम्ही कुठे आहात? सहजयोगामध्ये फारच आवश्यक आहे की, 'माताजींनी आम्हाला जागृती दिली.' मग, त्याच्या पुढे काय? पुढे झालं. आता जागृती दिली आता बसलो आहोत आम्ही. आता दुसरे धंदे करायचे. 'आज, आता त्याच्यासाठी मला काय करायचे?' असा वचिर डोक्यात आला, तर तत्कषणी तुम्हाला फायदा होणार आहे. आता पुष्कळांना जागृती झाली, पुष्कळांना त्याचे लाभ झाले, चमत्कार पाहिले. झाले. पण वसिरून जातात की, 'मला जागृती झालेली आहे.' प्रत्येक क्षणाला 'मला जागृती झालेली आहे.' ह्या क्षणालासुद्धा 'मला जागृती झालेली आहे.' असे लक्षात राहत नाही लोकांच्या. मग तसच वागायला लागतात. परवाच एक गृहस्थ आले. त्यांना जागृती दिली होती. चांगले पार झालेले. सगळं काही. पण मला म्हणे, 'माताजी, आजकाल मला फार भीती वाटते.' म्हटलं, 'अहो, तुम्ही सहजयोगी. तुम्हाला कसली भीती? तुम्ही वसिरले का?' 'अरे हो, खरंच! वसिरलो. म्हणे मी पार झालो होतो. मला काही

भूयायला नको.' काय म्हणाल ते तुमच्यासमोर असतांनासुद्धा! कारण तुम्ही वसिरलात. आणतुम्हाला तेच मागचेच आठवते. जेव्हा तुम्ही बेकार होता, तेव्हा तुम्ही नालायक होता. तुम्हाला काही समजत नव्हते. जेव्हा तुम्ही अज्ञानी होता कवि जेव्हा तुम्ही अंधारात होता कवि परमात्म्याचा प्रकाश तुमच्यामध्ये आला नव्हता. त्यावेळची गोष्ट ती कशाला आता चालवायची पुढे? ते संस्कार कशाला पाहजित? अजून आहे तोच. आता खेडेगावात गेले की सगळ्यांना पार केलं. केल्यावर पायावर यायचे. कशाला? मी कोणी दगडाची मूर्ती तर नाही, की शंभर लोकांना माझ्या पायावर घेईन. पायावर येऊ नका. बरं, मग पैसे ठेवतो. दहा पैसे ठेवले. 'अरे,' म्हटलं, 'पण माताजी पैसे नाही घेत.' 'बरं पंचवीस पैसे घ्या.' ते ह्यांना समजायचेच नाही, की आज सद्यस्थिती काय आहे आणत्या सद्यस्थितीमध्ये माताजी पैसे घेत नाहीत आणकोणीही देवाच्या नावावर पैसे द्यायचे नाहीत. पण ते डोक्यातच घुसणार नाही. 'असं कसं माताजी, सगळेच सांगतात आम्हाला 'तुझी आई मेली, मला एक गाय दे म्हणून. आणतुम्ही आमच्याकडून कसे पैसे घेत नाहीत?' तर हा धर्मभोळेपणा, हा सुद्धा आता सोडला पाहजि. आणतो कसा सुटणार? कारण जो धर्म तुम्ही शकिलेला आहात, तो चुकीचाच शकिलात तुम्ही. ज्याला तुम्ही धर्म म्हणता, तो चुकीचा शकिला. कारण तुम्ही धर्म वकित घ्यायला नघाले आणविकिणारेही आहेत. धर्म वकिता येत नाही. विकिणारे आहेत आणतुम्ही वकित घेता. म्हणजे ह्या तनिही गोष्टी चुकलेल्या आहेत. सद्यस्थितीमध्ये तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार (रयिलायझेशन) मळिला आहे. आता आत्म्याच्या बलावर काय करायचे ते करायचे. ते सोडून तरी शेवटलंच, मागचेच ते. आमचे संस्कार आहेत माताजी. व्वा. आता रस्त्यावर एक दगड मांडला. त्या दगडाला शेंदूर लावला, अमुक तमुक. बसले एक तथि. चला दोन पैसे घाला. चार पैसे घाला. देवाला घाला. कोणीही मनुष्य नघाला, तर बाँ देवच आहे. द्या दोन पैसे. अरे, तुम्ही सहजयोगी, तुम्ही कशाला देता ? 'आता माताजी असे आहे नां, आमच्यावर संस्कार आहेत.' कसले कुसंस्कार आहेत! कशाला देता त्या देवाला? तो काही देव आहे कां? कोणीही दगड मांडायचा, तो काय देव आहे कां? पण ह्या सगळ्या आपल्यामध्ये ज्या जुनाट गोष्टी आहेत, त्या काढाव्या लागतील. त्या एकाच प्रकाराने नघितील, की आज सद्यस्थितीत काय आहे. नाहीतर म्हणतील, 'माताजी, आम्ही रामाला मानतो.' अरे, आता राम नाही, आता मी आहे. माझे ऐका. रामाला कशाला मानायचे? कारण राम खशात घालता येतो. कसेही वागा. दारू पडिन यायचे आणम्हणायचे मी रामाचा भक्त आहे. वा वा. राम काही येऊन वचिारणार नाही. पण माझे भक्त झाले तर वचिारीन मी. म्हणून घाबरायचें! नको. माताजीची भक्ती नको. कारण माताजी आता जिवित आहेत नां! मेल्यावर बघू. जिवित आहेत तोपर्यंत मानायचे नाही. कारण जिवित माणसे वचिारतात नां! फैलावर घेतात. 'का बाबा, तू असे का वागलास?' कळलं का? तर हे ग्रामीण भागातले आपले जे काही आहे, जुनाट पद्धतीचे, त्यातले कति सत्य, कति असत्य ते तुम्हाला सहजयोगात येऊन कळेल. त्यामुळे झालंय काय इतके आपण कुजलो आहोत असं समजलं पाहजि. जुनाट नाही. कुजून गेलो आहे तेव्हा आपल्या बदल ज्या काही कल्पना आहेत, आपले जे काही वचिार आहेत, धर्माबद्दलचे तेसुद्धा एकदा पाजळून पहायला पाहजि. बरं, हे सुटले, तर दुसरे आहे, की 'आता आम्ही मॉडर्न झालो.' असं का? म्हणजे काय? डोक्याला आम्ही तेल लावणार नाही. मॉडर्न झालो नां! मॉडर्न झालो म्हणजे काय तर काही तरी वाह्यात गाणी गायची. गणपतीसमोर जाऊन घाणेरडी गाणी म्हणायची. काय म्हणण्याचं? मॉडर्न झाले नां! मग म्हणायचं आम्ही देवालाच मानत नाही. हे मॉडर्न झाले. म्हणजे एक ते त्याने गेले आणएक ह्याने गेले. ह्याला कारण काय? तर आजकालची मुले बघतात, हे आपले आईवडील वेड्यासारखे चालले आता हरी, हरी टाळ कुटत. जन्मानुजन्म हे केले, पण काय मळिले ह्यांना? रोजचे जातात त्या वारकरी पंथात. कति मी समजावून सांगतिले, बाबा, आता वार्या बंद करा. ज्यासाठी वार्या करीत होते, ते घ्या. ते समजतच नाही त्यांना. तो नशा असतो ना तसा नशा. बस. चालले टाळ कुटत सगळेच्या सगळे. अहो, आता घ्या. तुमच्यासाठी आणलंय सगळे मी. घेत का नाही. ते डोक्यातच येणार नाही त्यांच्या. पण माताजी असे आहे, आमचे बापजादे पण हेच करतात. अहो, पण त्यांनी जे केले, जे पुण्य जोडलेले आहे त्याची फळं घ्या ना! अजून पुण्य जोडत बसले आहेत का? म्हणजे आजच्या परिस्थितीत काय आहे? आजच्या युगामध्ये सहजयोग हा धर्म आहे. हा धर्म आम्ही स्वीकारला पाहजि. या धर्मात आम्ही उतरून स्वतःला स्वच्छ करून घेतले पाहजि. सर्व धर्माचा जो काही अर्क आहे, तो म्हणजे सहजयोग आहे. आम्ही सर्व धर्मांना मानतो. एका धर्माला मानत नाही. कारण एका धर्माला मानले म्हणजे काय, मी फार चांगला तू वाईट! मग झाले, भांडा. पण सर्व धर्मांमधला जो काही चांगुलपणा आहे तो जर तुम्ही पहायला शकिले तर भांडणच करणार नाहीत. परत महाराष्ट्रात म्हणतात, की भाऊबंदकी पाचवीलाच पूजली आहे आपल्या. त्याला कारण काय आहे? त्याला कारण हे आहे, की आपण नसते आठवत बसतो. जे नको ते आठवत बसतो. जर कोणी म्हटले, की सोडा ते. तर अहो, काय सांगता तुम्ही! सोडा कसं? आमचं इतकं जुने चालले आहे. सोडायचे कसे? ते जे काही जुनाट आहे, ते एवढे धरून धरून आपण अशा रीतीने वागतो आहे. आता भाऊबंदकी पण जुनाट झाली. ती सोडून द्या. काही कामाची नाही. त्याने काय फायदे झाले महाराष्ट्राचे? आता आपल्या ग्रामीण भागात मी बघते. मला परिस्थिती फार गंभीर वाटायला लागली. कारण इकडे मॉडर्न झाले, तर दारू पडिन झुलताहेत. जे नाही ते असे बेकार गेले. म्हणजे सहजयोग सुरू तरी कुठे करायचा? चार माणसेसुद्धा अशी मळिणार नाहीत तुम्हाला की जी बसून समजतील या गोष्टी. म्हणून मी म्हणते की आपल्या मुलांना तरी आता जपा. त्यांना तरी आता सांभाळा. त्यांना हे सांगा, की तू मागची पुढची चिंता न करता, आत्ताची चिंता कर. म्हणजे समृद्धी सुद्धा येणार. आजच्या चिंतेत तुम्ही असलात तर बरोबर समृद्धी येईल. पण पुढची गोष्ट म्हणजे नुसते मनाचे मनोरे बांधायचे, हे ही बरोबर नाही आणभागची गोष्ट, ज्याने तुम्हाला जखडून ठेवलंय, तेही बरोबर नाही. तेव्हा मध्यात आले पाहजि. मध्यमार्गात आले पाहजि. संतुलनात आले पाहजि. जेव्हा तुम्ही संतुलनात याल, तेव्हा बघाल तुमच्यात केवढ्या शक्त्या येतील आणतुम्ही कति कार्य करू शकता. महाराष्ट्र म्हणजे चैतन्याचा नुसता पुतळा आहे. कारण वशिवाची कुंडलिनी इथे आहे. महाराष्ट्रातील लोकांना समजवून समजवून मी थकते. ह्या गोष्टी माझे ऐकतच नाहीत. त्यांच्या लक्षातच ही गोष्ट येत नाही. अजूनही मला इतके आश्चर्य वाटते, की मी लंडनला असते आणमहाराष्ट्रातून पत्रं, 'हा मनुष्य असा, तो मनुष्य तसा'. माझे कान कटिले नी डोळे मटिले. ते संपतच नाही. दुसऱ्याचं चांगले दसितच नाही. म्हणजे ते सगळे लोक सहजयोगी आहेत! आश्चर्याची गोष्ट आहे. जर अशा रीतीने सहजयोग चालला, तर साधुसंतांना काय वाटणार आहे मला सांगा? त्यांचे कार्य पूर्ण करण्यासाठी आम्ही आलो. तुमच्या महाराष्ट्रात जन्म घेतला. मराठी भाषा आम्हाला येते. सगळे काही असूनसुद्धा लोकांना काहीही समजत नाही की केवढे मोठे आम्ही घेऊन आलो आहे. आता हे पंचावनून देशातले लोक आहेत. इथे आले धडपडत तुमच्या देशात. येऊन तरी काय? तुमच्यावर त्यांचा काही परिणाम होतो आहे का? त्यांना तुम्ही बघता का हे कसे लोक आहेत ते. हे परदेशातून आले तुमच्या देशात. ते कशाला आले? कां आले? हे बघता का तुम्ही? हे काय करतात? ह्यांना कसला एवढा आनंद झाला आहे? ह्यांनी काय मळिवलं? आपणही तसे मळिवलि पाहजि. असा वचिार एक साधारण, समजूतदार माणसाला आला पाहजि. समज येण्यासाठी फक्त एक गोष्ट करा, की आज आम्ही इथे बसलो आहोत, आज आम्हाला काय केले पाहजि? आत्ता काय करायचे आहे? ह्यावेळेला काय करायचे? ही वेळ कसली? ही वेळच महत्त्वाची आहे. आणतिच माणसाला समजत नाही, म्हणून सगळे घोटाळे आहेत. तर आज श्री गणेशाला स्मरून आपल्या मनामध्ये नशिचय करायचा, की आम्ही वर्तमानकाळात राहू. मला असे होते, की एक भाषा बोलतांना दुसरी भाषा बदलायची

म्हणजे त्रास होतो. पण एका भाषेत शुद्ध बोलते मी. पण ती जर भाषा सुटली की मग मला जमतच नाही. म्हणजे हदीत (बोलतांना) कुणी म्हटलं की मराठीत बोला तर जमत नाही. इकडून तकिडे. मग मी आपलं शोधत बसते. कुठं जावं म्हणून. कारण शुद्ध आहे नां सगळे. शुद्ध असले पाहजि. मक्किश्चर करता येत नाही. भाषेतसुद्धा शुद्ध असायला पाहजि. त्यामुळे ते मला जमत नाही. तशी शुद्धता आपल्या जीवनात असायला पाहजि. आणि ती एकाच गोष्टीने येते ती म्हणजे मी ह्यावेळेला काय करते आहे? मी ह्यावेळेला काय वचिर करते? अगदी तुम्ही जरासे लक्ष दलि ना सटकन सगळे बदलून जाईल. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, तुमच्या सवयी सुटतील सगळे काही होईल. फक्त, त्यावेळेला आहे की 'मी ह्यावेळेला काय करते?' माझ्या बोलण्याचे वाईट वाटून घ्यायचे नाही. मी आई आहे. जे खरे ते सांगतिले. हे लक्षात घ्यावे आणि आपले आयुष्य सुधारावे. काय आपलं आयुष्य होऊन राहिलंय आज! मुलाबाळांची काय दैनादान होतेय. ते बघायला पाहजि. त्याकडे लक्ष द्यायला पाहजि. परत मी येणारच आहे. परत परत शेरेला येणार आहे. नदिन शेरे गावचा तरी उद्धार होऊ देत. त्याच्यात तुम्ही सगळ्यांनी मला मदत करावी. सहज योग घ्यावा आणि मेहनत करावी. अभ्यासाने आपली कुंडलनी, जागृत तर मी करून देईन पण त्यानंतर, त्या जागृतीनंतर तुम्हाला अभ्यासाने ती कुंडलनी बरोबर बसवली पाहजि. इतके हे दुसऱ्या देशातले लोक पार झाले. ज्यांना गणपतीचे नाव सुद्धा माहीत नव्हते. गणपतीचा ग माहीत नव्हता. तेंव्हा आपल्या इथे अष्टवनायक ह्या पृथ्वीमातेने आणून ठेवले आहेत, आपण काय करतो ते बघायला पाहजि. आपली काय स्थिती आहे ह्या गोष्टीकडे लक्ष द्यायला पाहजि. फार महत्त्वाची गोष्ट आहे. त्याने आपल्या संबंध देशाचेच मुळी भले होणार आहे. पण नदिन आधी स्वतःचे भले करून घ्या. कति सोपे आहे, हे बघा तुम्ही! कति सोपे आहे. मी काही कठीण काम सांगतिलेले नाही, की डोक्यावर उभे रहा, की हमिलयावर जा. काही नाही. सहज साधी गोष्ट आहे. सहजयोग करा. पहिल्यांदा कुंडलनी जागृत करून घ्या. आणि विरतमानकाळात रहायला शक. बस, मग मी येऊन बघते काय होतं ते ! आशा आहे, पुढच्या वर्षी इथे सगळी भांडणं, तंटे मट्टून सगळे व्यवस्थिती होईल आणि लोक चांगले राहतील. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद!

View [online](#).

पब्लिक प्रोग्रॅम कोल्हापूर . सत्याला शोधणाऱ्या आपण सर्व साधकांना आमचा नमस्कार . आम्ही जेव्हा सत्याला शोधतो असं म्हणतो तेव्हा एक गोष्ट जाणली पाहजि कि सत्य आहे तथि आहे ते तुम्ही बदलू शकत नाही . त्याची तुम्ही नुसती कल्पना करू शकत नाही . त्याची तुम्ही रूपरेषा बनवू शकत नाही . सर्वात मुख्य म्हणजे या मानवी जीवनात या मानवी चेतनेत तुम्ही त्याला जाणू शकत नाही . म्हणूनच सर्व शास्त्रां न मध्ये , मग ते आपल्या भारतीय लोकांनी लिहिलेले असोत , चायनीज न लिहिलेले असोत , कुराणात असोत कवि कोणत्याही धर्मातले असोत सर्वांनी एकमेव गोष्ट सांगितली कि तुमचा पुनर्जन्म झाला पाहजि . तुमचा आत्म साक्षात्कार झाला पाहजि . तुम्हाला आत्म बोध झाला पाहजि . पण आत्मबोध म्हणजे नुसतं काहीतरी बुद्धीने जाणान्या सारखं नसत . पण ते बुद्धीच्या पलीकडचं असं आहे . आणि त्या साठी फक्त एक तऱ्हेची नम्रता मनुष्यात पाहजि . कि अजून आम्ही ते जाणलेलं नाही . जर सत्य एकमेव आहे आणि जर आपण सत्याला जाणतो तर इतके वादविवाद , इतकी भांडण , इतका त्रास ह्या कलियुगाचा हा जो काही , कलह ब्रम्ह आहे . तो कसा उत्पन्न झाला असता , झाला असता ? . हिंगोष्ट खरी कपिंचावन देशातील हिमंढळी आहेत , पण हि आत्म साक्षात्कारी आहेत . त्यामुळे यांच्यात कलह नाही , भांडण नाही , चुरस नाही नुसतं प्रेम . एकमेकांचा आनंद कसा घ्यायचा ते यांना माहिती आहे . महाराष्ट्राची महती माहिती आहे , मी काय सांगणार . याच नाव महाराष्ट्र आहे म्हणजे काहीतरी वशिष्ठ असलंच पाहजि असा नदिन आपण वचिर केला पाहजि . आणि महाराष्ट्रात आपण जन्माला आलो तेव्हा आपणही काहीतरी वशिष्ठ असलं पाहजि , त्यातून कोल्हापुरात महालक्ष्मीच्या परसिरात आपला जन्म झाला म्हणजे आणखीन काहीतरी वशिष्ठ असलं पाहजि असा थोडासा आपण वचिर केला पाहजि . पण ते वशिष्ठ म्हणजे काय , ते वशिष्ठ म्हणजे अध्यात्माची पुण्याई आपण कमवलेली आहे . पूर्व जन्मी आम्ही बहू पुण्य केले ती मंडळी इकडे जन्माला येतात . पण सगळं काही मागच वसिरलेले आहेत , जी पुण्याई केली ते वसिरलेले आहेत . आणि फक्त आजकालचे जे काही चकमक करणाऱ्या चकचकाट करणाऱ्या ज्या गोष्टी आहेत तकिडे आपलं लक्ष जातंय . आता हे सत्य जाणायचं असेल तर ते कस जाणायचं ? . आपण एक आमीबा स्ततितीतून मनुष्य झालो ते कस झालो . कितीतरी गोष्टी आपल्या मध्ये आणि पशु पक्ष्यां मध्ये वेगळ्या असतात . पशु हे पाशात आहेत म्हणून त्यांना पशु म्हणतात . एखादा वाघ असला तर तो वाघा सारखा रहातो , साप असला तर तो सापा सारखा राहतो वाघ सापा सारखा वागत नाही . पण माणसात ह्या सगळ्या योनी असल्या मुळे तो कसा वागेल हे सांगता येत नाही . आणि दुसरी गोष्ट त्याला स्वतंत्रता आहे . तेव्हा वाटेल त्या योनीत तो जाऊ शकतो वाटेल तसा तो वागू शकतो . स्वतःची च प्रतारणा तो करू शकतो , इतरांची तर करू शकतोच पण स्वतःलाही सारखा ठगत असतो . तेव्हा या बुद्धीने आपण स्वतःला किती ठगत असतो याची सुद्धा आपल्याला कल्पना नाही . पण त्यातून मळित काय , काही असतय गोष्टींना आपण चकितलेलो असतो आणि सत्य काय ते आपल्याला माहीतच नसत . आता पुष्कळ लोक म्हणतील वशिष्ठतः महाराष्ट्रात एक बुद्धिजीवी नावाचे एक नवीन लोक नघाले आहेत , पण हिटुम आहे , पण हि महाराष्ट्रातच आहे आणखी कुठेही मी ऐकलं नाही संबंध हिदुस्तानात मी फिरते असल्या टुम मी ऐकल्या नाहीत . कि हे बुद्धिवादी आहेत आणि ते म्हणतात कि देव च नाही आहे . अजून तरी आपल्या देशात सगळीकडे मी पाहिलं आहे कि लोक देवाला भितात . चोऱ्या करतील , सगळं करतील , गडबड करतील पण देव आहे . आणि हि एक टुम नघाली आहे बुद्धी वाद्यांची कि देव नाही आहे , परमेश्वर नाही आहे , धर्म काय गोष्ट नाही . त्याला एक कारण हि आहे देवाच्या नावावर लोक पैसे कमावतात , लोकांना फसवतात , अंधश्रद्धा ठेवून पुष्कळ लोकांची दिशाभूल होते हि पण गोष्ट खरी आहे . पण याचा अर्थ असा नाही कि परमेश्वर नाही , आणि हे अशास्त्रीय आहे , कोणतीही गोष्ट आहे कवि नाही त्याचा पत्ता लावल्या शिवाय म्हणणं हे चुकीचं आहे . त्याचा आधी पत्ता लावा परमेश्वर आहे कवि नाही , आणि जर त्याचा पत्ता लागला तर मग इमानदारीने हे तुम्ही मानायला पाहजि कि परमेश्वर आहे . संतसाधुनी या महाराष्ट्रात आपलं रक्त ओतलं आहे . आणि ते रक्त ओतलं आहे ते आपल्या पुण्याईला फळ आणणार आहे . लहान पणा पासून आपण त्याच्या गोष्टी ऐकत होतो , त्याचे अभंग , श्लोक रात्रनदविस आपण ऐकत होतो . पण मोठं झाल्यावर मात्र परमेश्वर नाही असं ठाम समजून लोक वागतात . पण बहुतेक जे लोक असे आहेत त्यांचं वर्तनच मुळी अधार्मिक आहे . त्यांना दारू प्यायची आहे , बायकोला झोडपून काढायचे आहे असे धंदे करायचे आहेत . जर परमेश्वर आहे असं जर म्हंटल तर मग ते कस करू शकतील . कदाचित म्हणूनच त्यांनी परमेश्वराला उचलून एका कोनाड्यात ठेऊन दिले , परमेश्वरच नाही , आम्हाला जस वाटे तस आम्ही वागणार . कस वागायचं तस तुम्ही वागा त्याची तुम्हाला परवानगीच नाही तर पूर्ण पणे स्वतंत्रता आहे परमेश्वराने दिलेली आहे . पण त्या स्वतंत्रतेत तुम्ही कोणच्या खाईत जाऊन पडाल ते मात्र लक्षात ठेवलं पाहजि . आणि हेच वारंवार मी बघते कलिकांना लक्षात का येत नाही कि काहीतरी कुठं तरी आपलं चुकलंच असलं पाहजि , काहीतरी आपल्यात उणीव असली पाहजि . आज जगाचे जेव्हा काही तुम्ही प्रश्न बघाल इतके प्रश्न जगात आहेत ते सर्व मानवाच्या मुळे झालेले आहेत . मानवाच्या अपूर्णते मुळे हे प्रश्न उभे झालेले आहेत . तो पूर्णत्वाला आला असता तर कसलेही प्रश्न उदभवले नसते . आजकाल फारमोठा प्रॉब्लेम म्हणजे वातावरण दूषित होत आहे . इकॉलॉजिकल प्रॉब्लेम आहे , तुम्ही जर एखाद्या जंगलात गेलात तर तथि पशु पक्षी राहतात पण तथि तुम्हाला कुठलाही घाण असा वास येणार नाही . पण एक माणूस कुठे जंगलात जाऊन राहिला कि झालं . म्हणजे इतके जेव्हा प्रश्न आपले उदभवले आहेत आज जगात त्याला कारणीभूत मानव आहे . आणि त्या मानवाला बदलल्या शिवाय , त्याच्यात परिवर्तन आल्या शिवाय हे जगातले जे मूलभूत प्रश्न आहेत ते कधीही ठीक होऊ शकणार नाहीत . वरून तुम्ही जरी आभाळाला ठगिळ लावायचं ठरवलं तरी ते कार्य होणार नाही . तेव्हा काहीतरी गहनतेत जायला पाहजि . समजा एखाद्या झाडाला कीड लागली आणि तुम्ही त्याच्या पानांना मलम लावलं त्याचा काही परिणाम होईल का ? . त्या मुळा न मध्ये उतरायला पाहजि आणि साहज्योग म्हणजे या मुळाच शास्त्र आहे . ज्या मुळांच्या आधारावर आपण उभे आहोत त्याच हे शास्त्र आहे आणि ते फक्त जाणलं पाहजि कि आपण कोण कसे आणि आपल्या मध्ये काय व्यवस्था परमेश्वराने करून ठेवली आहे . जरी परमेश्वरावर विश्वास नसला तरी नदिन स्वतः वर विश्वास ठेवा . कि तुम्ही आज मानव स्ततिती आहात , हि मानव स्ततिती तुमची आली त्याच्यामध्ये सूक्ष्मतेत कोणच कार्य आपल्या मध्ये होत असत . हे जर व्यवस्तीत जाणायचं असलं तर आधी सहजयोगामध्ये साक्षात्कार घेतला पाहजि . तस मी तुम्हाला मेडिकली सगळं समजावून सांगू शकते . समिफ्रॅंटीक नर्व्हस सिस्टम आणि पॅरा समिफ्रॅंटीक नर्व्हस सिस्टम आणि त्यात चक्रांचा काय भाग आहे हे सगळं तुम्हाला समजावून सांगू शकते . पण हे सगळं सांगून उपयोगाचं काय ? . सर्व प्रथम आत्मा प्रकाशित झाला पाहजि . म्हणजे आता समजा इथे इतके लाईट्स लागलेले आहेत आणि मी जर म्हंटल कि तुम्हाला सर्व लाईट बदल सांगते , इलेक्ट्रिसिटी बदल सांगते , त्याचा इतिहास सांगते तर डोकेदुखी

व्हायची . त्या पेक्षा थोडा अंधूकच प्रकाश येऊ देई ना का . त्या नंतर तुमच्या लक्षात सहज येईल की आपण कती गौरवशाली आहोत . परमेश्वराने हिजी मानव स्तुति आपल्याला जी दिली आहे हिकेव्हाडी मोठी आहे , याच कार्य कती मोठं आहे आणि आपण चाललो त कुठे , त्याची अजून जाणीव आपल्याला आलेली नाही . ते आपण अजून जाणलेलं नाही . जो पर्यंत आपण ते जाणणार नाही की आपण कोण आहोत आणि आपल्या मध्ये कती शक्त आहे ते पर्यंत असच आपण काहीतरी करत राहणार . आणि त्यामुळे वदिवंस होणार लोकांचा नाश होणार आणि आपली हि दुर्गती होणार . तेव्हा स्वतः या बदल जाणलं पाहजि . तू कोण आहेस हे जाणलं पाहजि . असं सगळ्या शास्त्रात सगळ्या संतांनी सगळ्यांनी सांगितलं आहे की प्रथम मी कोण याचा पत्ता लावा . आणि तो पत्ता लावण्या साठी परमेश्वराने आपल्या मध्ये एक शक्ती कुंडलनी म्हणून ठेवलेली आहे . आता याच्या बदल मी एक जर्मन पुस्तक पाहिलं एव्हडं मोठं पुस्तक होत ते आणि त्यात सगळं काहीच्या बाही लहिलं होत की कुंडलनी तुमच्या पोटात असते . गणेशाच्या पोटात असते पण मानवाच्या पोटात नसते कुंडलनी . तर ते त्यांनी लहिलं दिले ते झालं . आता जर काही पांढऱ्या वरती काळ लहिलं की झालं ते सत्य . वर्तमान पत्रात काही खोट छापलं तरी ते सत्य . त्याप्रमाणे आपला विश्वासच बसायला लागला की कुणी काही लहिलं दिले किते म्हणजे अगदी रामायण होऊन जात . पण खरी गोष्ट अशी आहे की वास्तविक आपल्या मध्ये हिसंबंध संस्था आहे , हिनवलेली आहे हि आपल्या उत्क्रांतीत जसे जसे आपण वाढत गेलो तशी तशी संस्था आपल्यात बनली आणि आज आपण मनुष्य स्तुति ला आलो आहोत . तेव्हा थोडासाच मार्ग आक्रमण करायचा आहे , थोडासाच मार्ग आहे . हि कुंडलनी फक्त पटचक्र भेदून जेव्हा या टाळू तुन , ज्याला आम्ही ब्रम्हर्धर म्हणतो नघिते तेव्हा जस याला एक कनेक्शन लागत कनिई तसच आपलं सुद्धा कनेक्शन सारीकडे पसरलेल्या ह्या परमेश्वरी प्रेमाच्या शक्तीशी होऊन जात . त्याला कुणी रुह म्हणत , कुणी परम चैतन्य म्हणत . काही नाव दिले तरी सुद्धा हि प्रेम शक्ती आहे . आपण कधी वचिर सुद्धा करत नाही की हि झाड आहेत त्यांना फुल येतात , अहो एका लहान बी मधून हे झाड तरी कस आल . सहज , आम्ही नुसतं बी पेरल आणि एव्हड मोठ झाड उगवलं . आणि त्या झाडातून अनेक बिया आल्या आणि त्यातून अनेक झाड आली . म्हणजे त्याच्यात सगळा त्याचा नकाशा होता . हे झाले कस . हि फुल इतकी सुंदर वेगवेगळी , प्रत्येकाचं वेगळं स्वरूप आहे . आणि त्या वेगळ्या स्वरूपात सुद्धा वेगळा सुगंध आहे . प्रत्येकाची वाढ सुद्धा वेगवेगळी आहे . हे कस होत , कोण करत हे सगळ . आपला डोळाच बघा , बरनाड शॉ न म्हुंल आहे हा डोळा माझा बघतिल्यावर मात्र मला परमेश्वरावर विश्वास करावासा वाटतो . हा केव्हाडा मोठा कॅमेरा आहे म्हणजे असा कॅमेरा मळू शकतो का , आपण बनवू शकतो का . आपण नाही बनवू शकत . तेव्हा आपण सुद्धा एक कॉंप्युटर आहोत , जस आता तुम्ही सगळे मला बघत आहात . तुम्हाला माहिती आहे की मी पांढरी साडी नेसली आहे , त्यात काही शंका नाही . सगळ्यांना माहिती आहे की मी पांढरी साडी नेसली आहे . म्हणजे काय की आपलं जे कॉंप्युटर आहे ते आधीच प्रोग्रॅमड आहेत . म्हणजे काय त्याला माहिती आहे काही पाहिल्यावर आपल्याला माहिती , काही ऐकल्यावर माहिती आहे ते काय म्हणतात , जे काय दसित ते माहिती आहे , जे काय खातो ते माहिती आहे . ही सगळी घ्राणेंद्रिय आपल्याला पूर्णपणे संवेदन शील झालेली दसितात . पण त्याच्या पलीकडे काही आहे का ? . त्याच्या पलीकडे काही मळिवायचं आहे का ते पहायला पाहजि . आणि ते मळिवणं अत्यंत सोपं आहे . अत्यंत सोपं आहे . आश्चर्याची गोष्ट आहे की रशिया सारखा देश , जथि गणपतीचा ग पण त्यांना माहिती नाही , तुम्हाला आश्चर्य वाटेले एकेका प्रोग्रॅम ला माझ्या सोळा सोळा हजार लोक येतात . आणि तिरयाती म्हणून एक गाव आहे तथि बावीस हजार सहजयोगी आहेत . सगळे हजारांनीच मोजायचे . त्यांनी कधी महालक्ष्मीची नाव ऐकलेलं नाही ते महालक्ष्मीची पूजा तथि बसून करतात . आणि आपल्याला माहिती च नाही की हि महालक्ष्मी म्हणजे कोण , गणपती म्हणजे कोण गणपतीचं रूप काय आहे . ते खर की खोट आहे , स्वयंभू गणपती कोणचे आणि कोणचे नाहीत आपल्याला काही माहिती नाही . म्हणजे सागरात रहाणार एखादा पक्षी ताहना राहतो तसच आपल्या ज्ञानाची स्तुति आहे . सगळं काही भारतीय आहे ते खराब आणि जेव्हा काही बाहेरच आलं ते उत्तम असा जर आपण वचिर ठेवला तर मात्र असं सांगावं लागेल की आपण आंधळे पणा धरलेला आहे . आणि आंधळ्या लोकांना जे दसित नाही त्या बदल सांगण्यात तरी काय अर्थ आहे . कबीरांनी म्हंटल आहे , "कैसे समझाऊ सब जग अंधा " . आज ती स्तुति नाही . आज स्तुति फार बदललेली आहे आणि स्तुति आहे की तुम्ही सगळे , जेव्हा इथं आज बसलेले आहेत तेव्हा सगळ्यांना आत्मसाक्षात्कार होऊ शकतो . कुंडलनी हि शक्ती तुमच्यात आहे की नाही याची सध्दता याच प्रमाण आजच तुम्हाला मळिणार आहे . आणि चारीकडे पसरलेली हि शक्ती वर्तमान स्तुति या वेळेला इथे असतित्वात आहे की नाही याची सुद्धा तुम्हाला पूर्ण कल्पना येणार आहे . सहजयोग हा सर्व अशा गोष्टींना प्रमाण देण्यासाठीच सध्द झालेला आहे . पण तुम्ही जर आधीच उलट डोक करून बसलात आणि आम्हाला काही मानायचं नाही , आम्हाला काही मको , तर अशा लोकांन वर जबरदस्ती करता येत नाही . कारण तुमची स्वतंत्रता आम्ही मानतो . आणि त्या स्वतंत्रतेचा मान केलाच पाहजि पण हि कुंडलनी शक्ती तुमच्या मध्ये जी आहे ती तुमची स्वतःची वैयक्तिक आई आहे . तिला सगळं तुमच्या बदल माहिती आहे . ती जाणते तुमच्यात काय आहे , कोणचे दोष आहेत , तुम्ही कुठे चुकलात काय झालं ते , पण ती तुमची आई आहे . जस तुम्हाला जन्म देताना तुमच्या आईने सर्व त्रास आपल्यावर ओढून घेतला आणि तुमचा जन्म झाल्यावर अगदी तिला इतका आनंद झाला की सगळा त्रास ती वसिरून गेली . तशीच हि कुंडलनी आई आहे आणि ती आपल्या मध्ये व्यवस्तीत वरिजमान आहे . महाराष्ट्रात वशिष्ठ करून चैतन्य नुसतं खेळत असत , तुम्हाला दसित नाही म्हणून पण पार झाल्यावर आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर तेही तुम्हाला दसिल त्याचेही तुम्हाला दर्शन होईल आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेले की आपण इतके दसित या पासून अनभिज्ञ राहिलो . याला जाणलं नाही , न जाणताच हे सर्व कार्य होत राहिल . सगळ्या गोष्टींचा उलगडा होऊ शकतो जर आपल्या जवळ प्रकाश आला तर . आणि तो प्रकाश मळिवणं हे आपल परम कर्तव्य आहे कारण मनुष्याचं हे शरीर आपण धारण केलं आहे ते कती सुंदरतेने कती हळुवारपणे आज अमवि पासून या स्तीतीला आले आहे . तेव्हा त्याला काहीतरी अर्थ असला पाहजि , आपण नरिस्थक या जगात आलेलो नाही असं समजून घेतलं पाहजि . आजच मी प्रस्ताविक तुम्हाला सांगते आहे काय गोष्ट आहे आणि कशातीने हे होत . कुंडलनी बदल सांगायचं म्हंटल तर माझ्या मराठी भाषेत जवळ जवळ चार हजार तरी भाषण झाली असतील . तेव्हा इतकं या प्रकाशा बदल सांगण्या पेक्षा आपणच प्रकाशित का होऊ नये . आणि भगवद्वाचं काय कुठे आहे आणि काय नाही ते . एकंदरीत तुमची शुद्ध इच्छा असायला पाहजि . कुंडलनी हि शुद्ध इच्छेची शक्ती आहे . बाकी आपल्या सर्व इच्छा अशुद्ध आहेत . आज वाटलं की एक सतरंजी घ्यावी , ते घेतल्यावर असं वाटत की एक कार्पेट घ्यावं , ते झालं की वाटत आता एक घर बनवावं . म्हणजे जे मळिवायचं आहे ते मळिवल्यावर सुद्धा आपल्याला आनंद होत नाही . आपण सुखात येत नाही . म्हणजे जी इच्छा केली होती ती शुद्ध इच्छा नव्हती असती तर काही तरी आपल्याला समाधान वाटलं असत . एका इच्छे वरून दुसऱ्या इच्छेवर आपण सारखे उडत असतो . पण एकच शुद्ध इच्छा आपल्यात आहे जथिचा बदल तुम्ही जागरूक असाल कवि नसाल जी तुम्हाला माहिती नसेल पण ती एकच इच्छा आहे की ह्या परमेश्वरी शक्तीशी आपली एकांकारिता साधता अली पाहजि . वशिष्ठ करून सहजयोगाचं कार्य ह्या महाराष्ट्रातच झालेलं आहे . तुम्हाला आश्चर्य वाटेले अनादी काळापासून , पूर्वी काळी आपल्याकडे तीन संस्था होत्या पैकी एकानी वेद वेगरेच वाचन हे उत्तर हिंदुस्तानात खूप होत . वेदांचं

वाचन करायचं त्यातून ह्या ज्या पाच ,पंचमहाभूत आहेत त्यांना जागृत करायचं . अशी प्रक्रिया होती . पण त्याच्या सुध्दा पहिल्याच श्लोकात लहिलिलं आहे कजिर तुम्हाला हे सगळं वेद वाचून वदि झालं नाही ,वदि होणं म्हणजेच बोध ,बोध म्हणजे बुध्दी नाही ,बोध म्हणजे बुध्दच्या पलीकडे आपल्या ह्या मज्जासंस्थेवर आपल्याला जे जाणता येत तो बोध ,बोध झाला पाहजि . या पासूनच बुध्द हा शब्द नघिला . या पासूनच वदि हा शब्द आहे ,वदि म्हणजे आपल्या मज्जासंस्थेवर त्याला जाणणे . हे झालं पाहजि आणि हे जेव्हा होईल तेव्हाच म्हणायचं कि मनुष्याला आत्मसाक्षात्कार झाला आहे . ह्या एका प्रक्रियेला अत्यंत महत्त्व होत पण पूर्वीच्या काळी ह्या महाराष्ट्रात नाथ पंथीयांनी हे कार्य केलं . एकीकडे भक्तीच बंगाल वैगेरे कडे भक्तीच फार होत कि भक्ती करा परमेश्वराची . इकडे वेद ,वेदाची व्यवस्था होती . पण ह्या महाराष्ट्रात नाथपंथीयांनी एका गुरूला एक शिष्य अशी परंपरा मानली . त्यामुळे जी काही भाषा प्रचलित होती त्या भाषेमध्ये काहीही लोकांना सांगता येत नव्हतं . कारण एका गुरूला एकाच शिष्याला सांगायचं असा नरिबंध होता . त्यामुळे जनसाधारण लोकांना याची माहितीच होत नव्हती . तस म्हणायला सहाव्या शतका मध्ये आदर्शकाराचार्यानी ,त्याच्या आधी तेरा चौदा हजार वर्षा पूर्वी मारकेडय यांनी कुंडलनी बदल सगळं लहिन ठेवलं आहे . पण बाराव्या शतका मध्ये श्री ज्ञानेश्वरांनी आपल्या भावाची म्हणजे त्यांचे जे गुरु होते नवृत्तीनाथ यांची परवानगी घेतली कि मला नदिन याच्या बदल काही सांगूद्या . सांगायला काय हरकत आहे . आणि मग सहाव्या अध्ययात ज्ञानेश्वरीच्या त्यांनी कुंडलनी बदल बरच काही सांगितलं आहे . पण त्यानंतर जे धर्ममार्तंड होते त्यांना अस वाटल कि आपल्याला काही कुंडलनीच कार्य येत नाही आणि आपण काही समजावून सांगू शकत नाही ,तेव्हा काय करायचं ,त्यांनी सांगितलं कि बिर हा अध्याय वाचायचाच नाही . हा अध्याय काही दुसराच आहे असं म्हणून तो बांधूनच ठेवला . त्यामुळे कुणी तो सहावा अध्याय वाचतच नसे ,संबंध ज्ञानेश्वरी जरी पाठ असली तरी सहावा अध्याय वाचायचाच नाही असा नरिबंध घातल्या मुळे कुणी सहावा अध्याय वाचतच नसे . आणि तेच त्यातलं सार ,तेच त्यातलं मुख्य आहे . कारण फक्त ज्ञानेश्वरांनी बाराव्या शतका मध्ये हे कार्य केलं आणि महाराष्ट्राला सर्व प्रथम कुंडलनी बदल अशा आपल्या मराठी भाषेतून सांगितलं . त्या नंतर अनेक लोकांनी नानकसाहेब ,कबीर ,तुकाराम ,रामदास स्वामी कुणी असे नव्हते कि ज्यांनी याच्या बदल बोलणं नाही केलं . पण सुरवात केली ती ज्ञानेश्वरांनी . आणि त्या ज्ञानेश्वरांच्या तेवीस वर्षाच्या मुदतीत केव्हाड मोठे कार्य करून गेले ते . आज जर त्यांनी हे लहिलं नसत तर महाराष्ट्रात सगळे उठले असते कि माताजी कोणत्या पुस्तकात लहिलं आहे ते आधी सांगा . याला शास्त्राचा आधार कुठे आहे ते सांगा आधी . तेव्हा आता सांगायला आहे कि सहाव्या अध्यायात आहे . आणि त्यांनाही इतकं छळ ल ,छळून काढलं नसत . कुणीही सत्य बोलायला लागलं कि त्याला छळून काढा . कारण खोटे पणाने जे लोक पैसे बनवतात आणि खोट्या गोष्टींना धरून जे सर्व जगावरती राज्य करतात अशा लोकांना सत्य कस आवडेल . म्हणून जो सत्य बोलेल त्याची गळचेपी करायची . आणि त्यांचा इतका छळ केला कि तेवसाव्या वर्षी त्यांनी नकोरे बावा ,याच्या पुढे बोलणं नको ,आपली समाधी घेतली . ती आज परसित्थी नको आहे . आज तुमच्या हितासाठी ,तुमचं भल होईल ज्यांनी ,फक्त कोल्हापुरातच नाही कवि फक्त महाराष्ट्रातच नाही ,ह्रदिस्थानातच नाही तर सर्व जगाच हीत जर करायचं असल तर सहजयोगाला तुम्ही प्राप्त झालं पाहजि .कारण याच्या मध्ये ज्या आपल्या मध्ये ज्या स्तुति येतात त्याच्या मध्ये सामूहिक चेतना अशी एक स्तुति येते त्याबद्दल मी उद्या आपल्याला सगळ समजावून सांगेन कि हि स्तुति काय आहे . पण आजच तुम्हाला त्याची अनुभूती येणार . हे उघड पणे मी सगळ सांगितलं आहे ,यांच्यात काही लपंडाव नाही ,कवि पैसे वैगेरे मागण्याचा यांच्यात काही प्रश्नच येत नाही . म्हणजे कति पैसे देणार तुम्ही ? पहिल्यांदा हा प्रश्न विचारला पाहजि . या महत् कार्या साठी कसले पैसे देणार . अहो या पृथ्वी मध्ये आपण बी लावतो आपण कति पैसे त्या पृथ्वीला देतो ,तिला समजत तरी का बँक वैगेरे . तेव्हा कुणीही देवाच्या नावावर पैसे मागितले तर तो भामटा असणार हे ठरवून टाकायचं . नुसते पैसे कमवण्याचे धंदे करून ठेवले आहेत . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल व्हॅटगिन सारखी संस्था आपण एवढ मानतो पोप बीप सगळे पण तथि त्यांनी बँक काढली आहे आणि आपले जे पैसे हे लोक खातात न सगळे ,तकिडे सगळे पैसेच खातात जेवत बवित नाहीत ,ते पैसे सगळे उचलून कुठं जातात तर त्या व्हॅटगिन मध्ये . आणि तथिन मग कॅश पैसा जातो ते स्वसिझरलँड मध्ये . अहो ते देवाच्या नावावर सगळं हे कार्य करत आहेत . देवाच्या नावावर . म्हणून लोकांचं म्हणणं अस कि देव कुठे आहे . कुणी देवाचं नाव घ्यावं यासाठी काही कायदा आहे का जगात . तेव्हा देवाच्या नावावर अस करायचं नाही . असा कुठेच कायदा नाही . तर हे सगळे पैसे कमवण्याचे ,नाव कमवण्याचे धंदे आहेत . परमेश्वराचा याच्याशी काहीही संबंध नाही . आणि आपण हि जे जाणलं पाहजि कि ह्या गोष्टी वरून परमेश्वराचा पडताळा घ्यायचा नाही . आणि त्याच्या बदल बोलायचं नाही . जो तो आहे तो आधी जाणून घ्यावा कसा शुध्द स्वरूपात परमेश्वर आहे आणि तो कति परम कृपाळू आपल्या वर आहे ,वडलांच्या ,वडलांच्या ,वडलांच्या पेक्षाही कति कृपाळू असा आपला बाप आहे हे जाणलं पाहजि . ते जाणल्या शवाय कुणाला आहे कवि नाही म्हणून हे फार चुकीचं आहे आणि अस म्हणु नये . मला असं वाटतंय तुम्हाला पुष्कळांना मला प्रश्न विचारवेसे वाटतात पण आज आपण आत्मसाक्षात्कार घेऊया ,ज्यांना प्रश्न विचारायचे असतील त्यांनी आत्मसाक्षात्कारा नंतर घरी जाऊन प्रश्न लहिबेत आणि नंतर माझ्याकडे द्या . अनेक गोष्टीन बदल मला आपल्याला सूचना द्यायची होती . आजकाल आत्मसंमोहनाचे प्रकार फार सुरु झाले आहेत . माणसाला संमोहनात घालायचं अगदी उघड पणे . उघडपणे लोक संमोहनात घालतात अहो हि केव्हाडी मोठी कठीण गोष्ट आहे . आणि हे काय कुठून होत याचा सुध्दा लोकांना माहिती नाही कि मनुष्य संमोहति कसा होतो . ?सहजयोगाची संबंध प्रक्रिया कशी घडते ते आपल्याला कळेल . म्हणजे डोळ्यांनी सुध्दा तुम्ही कुंडलनीच जागरण वैगेरे सर्व तुम्ही बघू शकता . त्याचे परिणाम बघू शकता . त्यानी रोग वैगेरे कसे बरे होतात ते सगळ आपण जणू शकता . संबंध शक्ती आपल्याला येते . पण हि संमोहन वदिया हीच कार्य कस होत ते कुणी काही सांगू शकत नाही . आम्ही सांगू शकतो कि हि सगळी भूतवदिया ,स्मथानवदिया आणि प्रेतवदिया आहे हि . जो माणूस हे कार्य करेल तो छनि छनि होऊन मरतो . आणि दुसऱ्याला नष्ट करण्यासाठी म्हणून हि वदिया केलेली आहे . हि संबंध प्रेतवदिया आहे आणि कुणीही संमोहनाच्या मार्गावर जाऊ नये . याच्या बदल गुरानांकांनी फार मोठा संबंध ग्रंथच लहिला म्हण्टल तरी चालेल . जे बंगालात होत ते इथं महाराष्ट्रात नको आहे . त्याची तथि बंगाल्यांची काय स्तुति झाली ते तुम्ही पाहलिच आहे . आणि आपल्याला ते दारदिय इथे आणायचं नाही . तेव्हा कृपा करून या संमोहनाच्या मार्गात कुणी जाऊ नये . अशी माझी खरोखर आर्जवून वनिती आहे . मला माहिती नव्हतं पण काही लोकांनी येऊन मला सांगितलं कि माताजी इथे संमोहन करण्याच्या वदिया उघडपणे शकिल्या जातात . आणि पेपरात देतात . पूर्वी वदिशा मध्ये सुध्दा त्यांना माहिती नव्हत संमोहन काय आहे म्हणून त्यांनी संमोहनाचे प्रकार थोडे फार शकिले आणि अस एकाग्र करून लोकांना वेशुध्द करून त्यांचे ऑपरेशनस वैगेरे केले . पण त्या नंतर त्याच्या लक्षात आल ,पुष्कळ रसिर्च झालेला आहे यावर ,कलिकांना त्यानंतर त्यांची मती भ्रमष्ट झाली . अनेक तरहेचे रोग जडले . आणि मग लोकांची वाट लागली . तेव्हा पासून हा प्रकार परदेशात बंद झालेला आहे ,पण अजून आपण इतके मागासलेले आहोत कि अजून त्या प्रकारात आपण जात आहोत . तेव्हा ह्या अशा गोष्टीन मध्ये आपण आपल्याला अडकवून नाही घेतलं पाहजि . अनेक गोष्टी सांगायच्या आहेत यातलं मुख्य

सांगायचं म्हणजे अस क'ड्याची आपली प्रजा त्यांचा मला वचिर येतो ,हे लोक इथे बसलेले आहेत त्यातले पुष्कळशे लोक आणजे आहेत आपापल्या देशां मध्ये त्यातले पुष्कळशे लोक हे वयसनाधीन झाले होते ,वयसनाच्या आहारी गेले होते ते सगळे उठून उभे राहिले . तसच आपल्या देशात सुध्दा वयसनाच फार स्तोम माजलेलं आहे . याच्यातून सगळ्यांची मुक्ती फक्त सहजयोगानेच होऊ शकते . शरीराचे अनेक रोग आहेत ते फक्त सहजयोगानेच ठीक होऊ शकतात . मानसिक त्रास ,मानसिक ग्लानी ही सुध्दा सहजयोगाने ठीक होऊ शकते . पुष्कळशी मूल ही शिक्षणात मागे होती त्यांची फार शैक्षणिक प्रगती झालेली आहे . ते फार उच्च पदाला गेलेले आहेत . पुष्कळशे संगीतकार ,कलाकार सहजयोगात आले तर आज त्यांचं जगामध्ये फार मोठे नाव आहे . सगळं काही होत ते माझ्या आशीर्वादाने नव्हे तर तुमच्या कुंडलिनीच्या जागरणाने . पुष्कळशे मुसलमान परदेशामध्ये पार झालेले आहेत ,इतकाच नव्हे तर आपल्या देशात सुध्दा पुष्कळशे मुसलमान कलाकार पार झालेले आहेत . तेव्हा सांगायचं म्हणजे असं क'हे अत्यावश्यक आहे . जस ह्या एका यंत्राला तुम्ही कनेक्शन देत नाही तो पर्यंत त्याला काही अर्थ नाही तसच कुंडलिनीच जागरण जो पर्यंत तुम्ही करून घेत नाही तो पर्यंत तुमच्या स्वतःच्या जीवनाला पण काही अर्थ नाही . तेव्हा हा योग घटीत झालाच पाहजे आणि स्वतःच महत्त्व आपण जाणलंच पाहजे . उद्या मी तुम्हाला आत्मा म्हणजे काय आणि सहजयोगात काय काय प्राप्ती होते ते सांगेन . आणि ती हमखास होणारच त्या बद्दल शंका नाही . आणि वशितः हनुमन्नात वशिष्ठ करून या महाराष्ट्रात एका क्षणात हे कार्य होऊ शकत . रामदास स्वामींना एकदा कुणीतरी वचिरलं क'कुंडलिनी जागरणाला कती वेळ लागतो तर त्यांनी सांगितलं क'तितुक्षण पण देणारा ही तसा पाहजे आणि देणारा ह'तिसा पाहजे . तेव्हा आपण सगळे घेणारे आहात मग का जागृती होणार नाही . पण शंका कुशंका करू नये . सध्या शंका कुशंका न काढता एकदा हे मळिवून घ्या . त्या नंतर सांगायचं असं क'आपली स्वतंत्रता मी मान्य करते . त्याच्या मध्ये कोणत्याही प्रकारची जबरदस्ती करता येत नाही ,एखादा बी लावायचं झालं तर त्या बीवर जबरदस्ती करता येईल का ते आपोआपच वाढत ना तेव्हा जर तुम्हाला कुणाला नको असेल आत्मसाक्षात्कार तर तुम्ही कृपा करून बाहेर जावा . आम्ही तुमच्यावर जबरदस्ती करू शकत नाही . करू शकत नाही त्यांनी जागृती होणारच नाही तेव्हा उगीचच इथे बसण्यात काही अर्थ नाही . ज्यांना आत्मसाक्षात्कार हवा आहे त्यांनी इथे बसावं ,एव्हढं मात्र मी सांगते क'काही त्रास होत नाही ,कधीही कसलाच त्रास झालेला आज पर्यंत कुणाला माहित नाही ,जर भूतबाधा असेल तर मनुष्य हालू लागतो पण ती भूतबाधा नष्टि जाते . तेव्हा ज्यांना मान्यता असेल त्यांनी अवश्य बसावं आणि ज्यांना नसेल त्यांनी कृपा करून बाहेर जावं ते बर होईल . आता त्या बाबतीत तीन अटी आहेत आणि त्या मी तुम्हाला आता सांगते . पहिली अट अशी आहे क'पूर्ण आत्मवश्वास स्वतः बद्दल हवा . क'मला आत्मसाक्षात्कार होईल . आता पुष्कळ लोक सांगतात क'तुम्ही पापी आहात म्हणजे आपल्या कडचं हे वशिष्ठ आहे पैसे कमवण्याचे धंदे . एकतर सांगतील तुम्ही पापी आहात ,तुम्ही काही कामाचे नाहीत ,तुम्ही नरकात जाणार वेगळे वेगळे . असे प्रकार करून तुम्ही मला इतके पैसे द्या . म्हणजे तुम्ही नरकात जाणार नाही . तकिडे पोप पूर्वी करत असे न ,तो सर्टफिकिट द्यायचा लोकांना आणि सांगायचा क'तुम्ही परमेश्वराकडे गेलात क'हे सर्टफिकिट वापरा . तसच आजकाल आपल्या लोकांचं झालं आहे क'तुम्ही मला जर एक गाय दली तर तुमचं तकिट तकिडे ,स्वर्गात रजिस्टर करून ठेवतो . आणि आपण इतके शहाणे असून सुध्दा यावर वश्वास ठेवतो . दुसरी गोष्ट अशी क'दुसऱ्या तरहेचे जे भोंदू लोक असतात ते सांगतात तुम्ही काहीही काम करा ,वाईट काम करा ,हे करा ,ते करा त्यानीच तुमची स्वच्छता होईल . त्या रजनीश सारखे लोक घाण करा ,काही करा . आणि मग तुम्ही परमेश्वराकडे जाणार . म्हणजे ते लोकांना कस पटत हो ,मला समजत नाही ,असं कोणच्या शास्त्रात लहिलं आहे सांगा . कोणत्याही शास्त्रात असं लहिलिलं नाही ,मी असं पहिलिलं नाही क'तुम्ही वाटेल तसे वागलात तरी तुम्ही जरूर वागा ,चांगलं आहे ते आणि तें झालं क'तुम्ही परमेश्वराकडे जाणार . असे दोन तरहेचे लोक आहेत . सांगायचं म्हणजे माझ्या समोर तुम्ही कोणीही पापी नाही ,कुणीही वाईट नाही ,कुणीही दुष्ट नाही . सगळं अज्ञान आहे पण कधी कधी भटकतो माणूस ,अंधारात भटकणारच . तेव्हा स्वतः बद्दल दोष लावून घ्यायचा नाही क'माझ्यात हे वाईट आहे ,ते वाईट आहे ,मला हे येत नाही ,मला ते येत नाही असं म्हणायचं नाही . उलट मी मानव आहे मग मी आत्मसाक्षात्कारी का होऊ शकत नाही ,जनावराला काही आम्ही देऊ शकत नाही आत्मसाक्षात्कार ,फक्त माणसालाच देऊ शकतो ना तर का मळिवू नये ह'जिरे शक्ती माझ्यात आहे तर का मळिवू नये . आणि ह्या सगळ्यांनी तुम्हाला शकिवलेलं आहे त्याकडे मुळीच लक्ष द्यायचं नाही ,त्याचा वचिर करायचा नाही . ह'पहिली आमची अट आहे . मी आधीच सांगितलं क'तुम्ही आपल्या गौरवाला प्राप्त व्हा . तो संबंध गौरव ,ती सगळी शक्ती आपल्या मध्ये आहे फक्त ती आपण प्राप्त केलेली नाही . दुसरी अट अशी आहे क'एकसाथ सगळ्यांना क्षमा करून टाकायची . तुम्ही क्षमा करा क'वि नका करू तुम्ही काय करता ? वचिर करा . थोडं लॉजिक असायला पाहजे ,काय करतो आपण ,मी क्षमा करू शकत नाही असे पुष्कळ लोक म्हणतात ,अरे पण करता काय तुम्ही क्षमा नाही करत म्हणजे काय करता तुम्ही . तर त्याला उत्तर नाही . मग जर काही करत नाही तर क्षमाच करून टाका ना . क्षमा नाही केली तर तुमच्या डोक्यात जे वचिर चाललेले असतात ते तरी संपतील . आणि हलकं वाटेल तुम्हाला . कसही करून तुम्ही सगळ्यांना क्षमा करा . नुसतं म्हणायचं ,नुसतं म्हणा क'मी सगळ्यांना एकसाथ क्षमा केली . कुणाची ओळख आहे असं सुध्दा दाखवायचे नाही ,कुणाची आठवण देखील काढायची नाही ,काही नाही ,कारण त्यांची आठवण काढणं हे देखील दुःखादायी आहे . म्हणून सगळ्यांना एकसाथ क्षमा केली असं म्हणा आणि आपलं मन उदार करून टाका . मला कुणालाही आठवायचंच नाही या बाबतीत . हे मी वारंवार का सांगते कारण लोकां मध्ये हे फार ठाम बसलेलं आहे क'क्षमा कशी करायची माताजी आम्ही ,क्षमा करू शकत नाही आम्ही . अगदी करू शकता . तर कृपा करून सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करायची . ही आहे दुसरी अट . आणि तिसरी अट अशी आहे क'आता आपण आपल्या आत्मदर्शना च स्वतःच आपण दर्शन घ्यायचं आहे .तर दुसरा काय करतो ,दुसरा काय बोलतो तकिडे आपण लक्ष द्यायचं नाही . फक्त आपल्याच कुंडलिनी जागरणाकडे लक्ष असायला पाहजे . काही वचिर करायला नको ,मंत्र म्हणायला नको ,कुंडलिनी स्वतः जे आहे ते सगळं कार्य करते . तुम्ही काहीही वचिर करायचा नाही त्याच्या बद्दल क'मी आता तथि मंत्र बोलते क'मी त्याला प्रयत्न करते ,काहीही प्रयत्न करायचा नाही . ती कुंडलिनी स्वतः च तुमची जागृत होऊन तुम्हाला तुमचं आत्मदर्शन देईल . ती समर्थ आहे . माझ्यावर तेव्हा मात्र वश्वास ठेवा क'ती समर्थ आहे आणि स्वतः वर पण वश्वास ठेवा मुख्य म्हणजे क'ती करू शकते तुमच्यातही ते होऊ शकत . जर ह्या लोकं मध्ये होऊ शकत तर तुमच्यात का होणार नाही . अजून आपल्याला हेच माहित नाही क'किसेही आपण असलो तरी भारतीय आहोत . भारतीय माणसांमध्ये काय वशिष्ठ गुण असतो हे अजून आपल्याला माहित नाही . वशितः महाराष्ट्र ,ते बाहेर गेल्यावर कळत . तेव्हा या अशा तीन अटी आहेत . काही वशिष्ठ कठीण नाहीत ,उगीचच मनाचेच काहीतरी मांडे आहेत ते मी याला क्षमा करत नाही त्याला क्षमा करत नाही ,ते वसिरून जायचं . अगदी सरळ म्हणायचं क'मी सगळ्यांना क्षमा केली . आता आत्मबोध झाला पाहजे . आणि तो होणार आहे . त्या साठी काहीही करायचं नाही सहज होतो . तरी सुध्दा आपली चक्र कुठे आहेत आणि त्या चक्रांना कस प्लावीत करायचं ,कस नरशि करायचं ते मी सांगीन तुम्हाला आणि तें झाल्यावर आपल्याला आश्चर्य वाटेल ह'चिरीकडे पसरलेली शक्ती आपल्या हातामध्ये अशी थंड थंड वार्या सारखी झुळुके सारखी ,आपल्याच डोक्यातून ,स्वतः च्याच डोक्यातून इथून ,कुणा

कुणाच्या गरम येईल ,आणि कुणा कुणाच्या थंड असं यायला लागेल . आदी शंकरा चार्यानी वर्णन केलय याच "सललिम सललिम ". थंड थंड अशा त्यांनी चैतन्य लहरींना सौन्दर्य लहरी असं म्हंटल आहे . आता ते कवी होते ,आणिआहे हतिशीच गोष्ट . तेव्हा सगळ्यांना वनिती कसिगळ्यांनी बसून घ्यावे . कमाल म्हणजे हिआहे कितुम्ही जरी खुरचीवर बसलात कवि माझ्या उंचीवर जरी बसलात तरी पार होऊन जाता . काय सांगावं मला स्वतःच आश्चर्य वाटत कीहोतंय कस घडतंय कस पण होतंय . परमेश्वराची इच्छा झालेली आहे कसिवाना आत्मदर्शन द्यायचं आणि कलियुगात व्हायचं होत म्हणून घडत आहे . आता फक्त जर उद्या आपण सगळे आलात आणि इतर मंडळींना पण कळवा ,मतिर मैत्रिणी ,सहकुटुंब सहपरिवार त्यांना बोलावण पाठवा . इतकच नव्हे पण ह्या पेक्षा दुसरं काही द्यायचं नसत . उद्या परत मी आत्म्याचं स्वरूप काय ते तुम्हाला सांगेन . आता याच्यावर वादविवाद घालता येत नाही ,ज्याला नसेल आल हातावर तो वाद घालेलच मला काही आलं नाही म्हणजे तुमचं काही तरी चुकलं आहे मग नाही आलं तर ,सहजयोगाचा दोष नाही त्यात . तेव्हा कुणाशी वाद घालायचा नाही त्या बदल ,भांडण करायचं नाही फक्त त्याचा आनंद उचलायचा .नरिवीचारीटे राहायचं . उद्या परत आपण इथे यावं आणि आत्म्या बदल मी सगळं काही सांगेन .

1991-1221, Shri Mahalakshmi Puja

[View online.](#)

Shri Ganesha Puja 21st December 1991 Date : Kolhapur Place Type Puja Speech Language English, Hindi & Marathi आता मराठी भाषेबद्दल सांगायचे म्हणजे आध्यात्माला मराठी भाषेसारखी भाषा नाही. इतकी ओघवती भाषा आहे आणि मला मराठी भाषा आली नसती तर मी सहजयोगाचे वर्णनच करू शकले नसते. आपल्यावर या भाषेची इतकी कृपा आहे. तसेच आपल्या देशात केवढे संत, महासंत झाले. इतके संत हनुमंथानातील कोणत्याही भागात झाले नाहीत. जगातही कोठे झाले नाहीत इतके संत झाले. तर असा प्रश्न येतो, हे संत आले, त्यांनी एवढे कार्य केले, पण त्यांना आपण छळून छळून मारले. त्यांची काही कदर केली नाही. महाराष्ट्रात अष्टवनीयक आहेत, स्वयंभू अष्टवनीयक आहेत. त्याश्रवाय इथे महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती ह्या तीनही देवी आहेत. तुम्हाला हे माहितीच आहे. मला सांगायला नको. हे सगळे असतांना प्रत्येक ह्याच्यात आपल्याला जेजूचा खंडोबा आठवतो. नंतर रेणूका देवी वगैरे सगळे आपल्याला माहिती आहे. रोजच्या बोलण्यात, भाषणात सगळ्यांना सगळे माहिती आहे. कुठे कोणते आहे. कोणती जागा जागृत आहे. एवढं म्हणजे नुसतं मंदिरासारखे आहे महाराष्ट्राचे. कुठेही जा तथि कोणतं तरी एखादे जागृत स्थान असेल. इथे वीर म्हणून एक जागा आहे, तथि मी गेले होते. मला अगदी आश्चर्य वाटलं, काय तथि अगदी कार्तिकीयाची छाप पडलेली दिसते. नंतर इकडे नीरा नदी आहे. नीरा नदीच्या काठी नरसिंहाचे अवतार म्हणून त्यांनी तथि नरसिंहाची मूर्ती बसवलेली आहे. नरसिंहापूर म्हणून जागा आहे. ती मूर्ती नुसती वाळूची आहे. अजून जशीच्या तशी. आणि वरून कुठून तरी पाणी पडतं, ते कोणाला माहिती नाही. म्हणजे इथे परमेश्वरी चमत्कार फार आहेत. हे सगळे असतांना सुद्धा आजच्या काळात महाराष्ट्राची अस्मृति काय आहे, ते अजून मला समजलेले नाही. कारण इथे तुम्हाला सांगायला उपसंभासारखे बुद्धविादी आले आहेत, की देव, परमेश्वर वगैरे काही नाही. झालं. कोणी काही म्हटलं की झालं, त्याच्यावर वशिवास ठेवायचा. इकडे हे आहेत महामूर्ख आणि तिकडे ते भोंद लोक आहेत, जे दारोदार गुरू म्हणून फिरतात. ह्या दोन चाकांच्यामध्ये आपला महाराष्ट्र खरोखर अगदी पजून नघिला आहे. त्यातली जी वशिषता आहे, की सगळे लक्ष आध्यात्माकडे. आयुष्याला काही दुसरा अर्थ नाही. जोपर्यंत आपण परमेश्वर मळिलेली नाही, तोपर्यंत आपल्याला काही अर्थ नाही. अहो, आपण इथे कर्तीतरी अशी कार्ये केलेली आहेत. त्याला आपण म्हणू, की नाथपंथींनी इतक्या तऱ्हेतऱ्हेने लोकांना समजवून सांगितले आहे आणि त्याच्यानंतर संतांनी एवढे कार्य केलेले आहे. आता मी जे बोलते तसेच सगळे ते बोलले. त्यांनी श्रविया घातल्या एवढेच. मला श्रविया काही येत नाही. रामदास स्वामींनी, त्यांना माझ्यासारख्याच श्रविया वरगैरे काही येत नव्हत्या तर काहीतरी मनानेच कुलाळ वगैरे असे शब्द अशा लोकांना लावले जे खोटे होते. तर सगळ्यांवर त्यांनी चौफेर हल्ले, दाणादाण केली. पण त्या सगळ्याचा परिणाम अजून आपल्यावर झाला नाही. मला अजून ह्याचे आश्चर्य वाटते, की ज्या महाराष्ट्रात आम्हीही खूप राबवून घेतले आहे स्वतःला त्या ठिकाणी अजून भाऊबंदकी आहे. अजून आपापसात भांडण आहे. तेव्हा हे सहजयोगात सगळे संपले पाहजि. हे संपायला पाहजि कारण ह्या महाराष्ट्राची महती मी साऱ्या जगात सांगत फिरते. कारण इथे चैतन्य कर्ती आहे ! इथे आल्याबरोबर एकदम वेगळे वाटायला लागते. हे सगळे असून लोकांवर त्याचा परिणाम नाही. घरोघर आता दारू पोहोचलेली आहे. कोणत्याही खेडेगावात जा, दारू पडून सगळे धूंद. ह्याबाबतीत काहीतरी करायला पाहजि. असे कसे झाले ह्या वीस वर्षात? इतके कसे बघिडून गेले मला समजत नाही! असे बघिडू नये म्हणून काय करायला पाहजि, ह्याचाही वचिर केला पाहजि. फक्त सहजयोग वाढवायला पाहजि. सगळ्यामध्ये जास्त महाराष्ट्रीयन लोकांनीच कर्तव्यदक्ष व्हायला पाहजि. कार्यक्षम झाले पाहजि आणि कून दाखविले पाहजि. शेजारच्या खेड्यापाड्यात जावे. आजकालची तरूणमंडळी आहेत त्यांना भेटावे. त्यांच्याशी बोलणी करावी. त्यांना समजवून सांगावे, की आध्यात्म आहे. अहो, साक्षात महालक्ष्मी ह्या कोल्हापूरात बसली असून इथे लोक काय काय धंदे करतात, हे जर तुम्ही पाहिले तर तुम्हाला आश्चर्य वाटे. त्यांना भीती नाही त्या महालक्ष्मीची! देवळात जायचे. तथि उगीचच डोके टेकवायचे. वेणी वरगैरे काय द्यायचे ते देऊन चालले परत गुत्त्यावर. बायकांना वाटेल तशी मारहाण करायची. श्रविया द्यायच्या, वाटेल तसे वागायचे, त्याला काही अंत राहिला नाही. तेव्हा हे लक्षात घेतले पाहजि, की आपले कुठे तरी चुकलेले आहे. आपण कुठे तरी वसिरलो आहे. तर काय वसिरलो आपण ? आपण हे वसिरलो, की आपण महाराष्ट्रात राहतो. स्वतःबद्दल आत्मसम्मान राहिलेला नाही. आम्ही कोण! आणि जो राहिला आहे. तो इतका चुकीचा आहे, की नुसती आदरता आहे. त्याच्यामध्ये कोणत्याही तऱ्हेची सन्माननीय गोष्ट नाही. फक्त आदरता. त्या आदरतेत बसून राहिले. सगळे श्रविया महाराज झाले. अहो, त्यांच्या पायाच्या धुळीबरोबर झाले तरी पुष्कळ झाले. तर महाराष्ट्रातल्या सहजयोग्यांना इतर सहजयोग्यांच्या मानाने दहापट कार्य करायला पाहजि. दहापट मेहनत करायला पाहजि. कारण आपण सहजयोगात फार मागासलेले आहोत. सहजयोगात पुष्कळ चमत्कार झाले. सगळ्यांना अनुभव आले. सगळ्यांनी मला सांगितले, माताजी, हा चमत्कार झाला. तो चमत्कार झाला. कबूल. खूप चमत्कार झाले. पण हे सारे चमत्कार झाले. हे सगळे तुम्ही पाहिले. पण आता ह्याच्यात लोकांना घेतले पाहजि. धडाडीने ह्याच्यात वागले पाहजि. आसपासच्या खेडेगावात जावे. सगळीकडे जावे. सहजयोगाबद्दल बोलायचे. एका गृहस्थाला मी म्हटले, तुम्ही करू शकता. तर त्यांनी मला सांगितले, की मला आठ हजार रुपये महिना द्या. म्हटलं, 'अहो, महिन्याला आठ हजार रुपये आपल्या प्राइम मनिस्टरलाही मिळत नाहीत. तुम्हाला कुठून आणून द्यायचे आठ हजार रुपये?' कळलं का तुम्हाला! तर सगळ्या महाराष्ट्रीयन लोकांनी ह्या महालक्ष्मीच्या बंधनात स्वतःला, आम्हाला महालक्ष्मीचे तत्त्व मळिले म्हणजे काय तर आम्ही उच्च पदाला गेलो. आम्ही सगळे संत झालो. आता ह्या महाराष्ट्राला उजवायचे काम आमचे आहे. प्रकाश आणण्याचे काम आमचे आहे. त्याची मेहनत करायची. ती मेहनत केल्याश्रवाय तुम्हाला कधीही सुख मिळणार नाही आणि तुम्हाला ते जे सहजयोगाचे समाधान आहे ते तोपर्यंत मिळणार नाही जोपर्यंत तुम्ही महाराष्ट्रात सहजयोग गाजवणार नाही. अहो, त्या हैद्राबादला सात हजार माणसे आली होती. तथि मला वाटते एक-दोनच -संत होऊन गेलेत आणि इतके लोक तथि. आपल्या इथे आपण पब्लिक प्रोग्रॅम केला. लोकांना जाऊन साधु भेटलो, त्यांच्याशी गोष्टी केल्या, त्यांच्याशी बोललो, त्यांना जागृती दिली. तुमच्या सगळ्यांच्या हातात शक्त दलिल्या आहेत. तर हा महाराष्ट्रसुद्धा एका उच्च पदाला जाईल. तुमच्यामध्ये गुण आहेत. तुमचे गणपती चांगले आहे. वाचन आहे. तुम्हाला माहिती आहे. ज्या लोकांना गणपतीचा ग माहिती नाही त्या लोकांना मी सगळे सांगितले आणि तुम्ही तर सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत 'गणपती गणपती' करत बसतात आणि तरी त्या गणपतीतील काहीही तुमच्यात येत नाही. अहो, त्यांनी आईच्या प्रेमासाठी, श्रद्धेसाठी सगळ्या जगाशी भांडण केले. त्या गणपतीला तुम्ही जर मानता, तर तुम्हीही काहीतरी करायला पाहजि. नदिन माझ्यासाठी तरी तुम्ही करा. पण खरोखर महाराष्ट्रासाठी काहीतरी करायला पाहजि. अशी कळकळीची मी तुम्हाला बर्निती करते. आता इथून गेल्यावर, आपण जाऊच म्हणा आता गणपतीपुढ्याला,

पण त्याच्यानंतर मात्र तुम्ही हा वचिर करायचा, की काहो, आता आपण चार-पाचजण कवि जणी मळून जाऊयात ह्या खेड्यात. जाऊयात. त्यांच्याशी बोलूयात. तुम्ही एकदा त्यांना सहजयोगात घेऊन या, दारू अशी सोडवते मी. पण ते यायला पाहजित. मग ही तंबाखू सुटेल, सगळे सुटेल. पण तुमचे भले झाले. तुम्ही चांगले झाले , आनंद मळिला, मग आता आम्हाला कशाला दुसऱ्यांचे. नको रे बाबा. असे नाही करायचे. ती प्रवृत्ती आता सोडून मेहनत करायला पाहजि. तर अशी ह्या महाराष्ट्रात ही मंडळी आली. मी पुष्कळ मेहनत केली. तुम्हाला माहिती आहे, इतकी वर्षे मी ह्या महाराष्ट्रात मेहनत केलेली आहे. खूप मेहनत केली आहे. थोडी नाही. फक्त सांगायचे असे, की एवढी सगळी मेहनत करून परत त्या संतांसारखे नाही झाले पाहजि. सहजयोग हा वाढवलाच पाहजि. त्याची प्रगती केलीच पाहजि. अर्थात गहनतेत तुम्ही जाल. पण गहनता घेऊन तरी काय करायचे ! जर हे पसरवले नाही, तर जसे दूसरे संत झाले, तसेच तुम्ही. तुम्हाला जर सहजयोगाचा प्रसार करायचा असला. तर तुमच्यासाठी ते सोपं असायला पाहजि. कारण संबंध, जेवढे काही संतांचे कार्य आहे तेच आपण करतो आहे. तेच आपण पूर्णत्वाला आणतो आहे. तेव्हा तुम्हाला त्याबद्दल कधी काही त्रासच व्हायला नको. सगळं समोर आहे, आता दलिलीकरांना काय सांगायचे! ते ही समजले आण ह्या परदेशातल्या लोकांना सांगायचे, ते तर फारच कठीण होते ते ही समजले. मग काय महाराष्ट्रातले लोक तुम्हाला समजून घेणार नाहीत. असं शक्यच नाही. पण फक्त आपण नघायला पाहजि. आपल्यापुरता सहजयोग ठेवायचा नाही. ह्याबद्दल सगळ्यांनी एखादी योजना करावी. आण भला सांगा तुम्ही काय योजना केलेली आहे. तुम्ही कसे करणार? कोणत्या कोणत्या गावाला जाणार? कोणत्या कोणत्या खेडेगावात जाणार? आणजोपर्यंत हे होणार नाही, तोपर्यंत आपल्या महाराष्ट्राचा उद्धार होणे शक्य नाही. असो, सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद! आज महाकालीचे आपण आवाहन करूयात आण तिची पूजा करूयात.

1991-1224, Shri Ganesha and Christmas Puja

[View online.](#)

Christmas Puja IS Date 24th December 1991 : Ganapatipule Place : Type Puja Speech [Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahiri] लेखणी असते. ती म्हणजे त्यांचा स्वतःचा दातच आहे. आणि तुम्हाला बद्दलचं सर्व काहीत लहीतात, तुम्ही काय केलं, तुम्हाला अडचणी काय, साधक म्हणून तुम्ही कुठे गेला, काय चुका केल्या, जेव्हा कुंडलनी उत्थान पावते त्यावेळी तुम्हाला चक्रांवर कांही बाधा दिसून येतात का, तुम्हाला जाणवतात का? आणि त्या चक्रावपिणी काय बरोबर नाही. या प्रकारे ते पुरेपूर शास्त्रीय आहे. गणेशतत्त्वाचा फक्त हाव गुण नाही की, व्यक्तिपवतिर आणि अवोधतित असावी, त्यांचे अनेक गुण आहेत. जसे तुम्हाला सृजना आणि बुद्धीमत्ता असायला हवी, योग्य आणि अयोग्य तुम्हाला समजले पाहिजे. अंगारकि म्हणजे काय? जळते नखारे श्री गणेश बंड करतात कुंडलनीसुद्धा फक्त एक ज्वाला आहे. तर्ची हालचाल जळणाऱ्या आगीप्रमाणे असते. धरतीला गुरुत्वाकर्षण असते. वर जाणारे सर्व कांही जमनीकडे खेचले जाते. फक्त अग्नि गुरुत्वाकर्षणावरिद्ध वर खेचला जातो. तुम्हाला मधील अग्निला श्रीगणेश दोन प्रकारे शांत करतात ते आताचा योग हा फार महत्त्वाचा आहे आजच्या महत्त्वाच्या दविसाला अंगारकी चतुर्थी कवि कृष्ण पक्षाची चतुर्थी असं म्हणतात. प्रत्येक चतुर्थी श्रीगणेशाचा जन्मदिन म्हणून साजरी केली जाते. म्हणूनच चौथ्या दविशी चतुर्थी येते. पण जर चतुर्थी मंगळवारी आली, तर तो दविस फार महत्त्वाचा समजला जातो. आज तोच दविस आहे आणि आपण सारे इथे गणपती पुळ्याला, मंगळवारी, अंगारकी चतुर्थीच्या दविशी जमलो आहोत. श्री गणेशांची पुजा करण्यासाठी हजारो लोक इथे येतात. सहजयोगीयांनी हे जाणले पाहिजे की, जे कांही होत आहे, ते सोशकितेने घेतले पाहिजे. "सबुरी". जर तुम्ही घाईग्रदी करण्याचा प्रयत्न केला कवि हाताश झाला, घायकुतीला आला तर काहीच केलं जात नाही. सबूरी मूळे तुम्हाला ताबडतोब कळतं की, काय केलं पाहिजे आणि कशा प्रकारे केलं पाहिजे. घाई हा "असहज" मार्ग आहे, श्री साईनाथांनी सांगितलं की सोशकित राखा, सहनशलितेमध्ये दवियत्व आढळतं, सापडतं. जेव्हा एखादं संभाषण चालू असतं त्यावेळी नुसतं | कुंडलनीला शांत करतात, त्या व्यक्तिमध्ये दोष असले तरीही त्या यांबा आणि पिहा. जेव्हा तुम्ही या स्थितीला येतां त्यावेळी परमचैतन्य सर्व कांही कार्य करते आणि तुम्ही नक्की काय करायचं आहे, ते तुम्हाला कुंडलनीचे बालक आहेत. आणि तुम्हाला मध्ये ते आहेत. ते बालक व्यक्ति आत्मसाक्षात्कार देण्याची ते कुंडलनीला वनिती करतात. ते आहेत त्या नात्याने ते कुंडलनीची समजूत घालतात की, तुम्ही माता आहांत, आणि माझ्या इच्छामध्ये मला सहाय्य करा. मग ती शांत होते आणि विचार करते की, माझ्या मुलाला ते इव आहे, तेव्हा मी उत्थान पावेन. एकदां देवी अतथिय संतापली, सर्व जगाचा वनिाश करावा असा तनि विचार केला. लोक चुकीच्या मार्गाने जाऊन अनेक पापे करीत आहेत, तेव्हा तनि नरिमाण केलेल्या नरिमातीला कांहीच अर्थ नाही असं तनि वाटलं, तेव्हा ती वनिाशाचे नृत्य करू लागली, हे पाहून श्री शवि फार काळजीत पडले, आणि सर्व जगाचा नाश होईल असं त्यांना वाटू लागलं. त्यामुळे त्यांनी श्री कार्तिकिय यांना, जे तचिं स्वतःच मूल होतं, त्यांना तचिच्या पायाशी ठेवलं. तशाच प्रकारे श्रीगणेश कुंडलनीला शांत करतात. हे सांगून की, तुझ्या मुलांना तू जन्म देत आहेस, आणि अशा वेळी तू रागावलेली असतां नये. कांही लोक जे अयोग्य गुरुंकडे गेले आहेत, त्यांनी सुद्धा कुंडलनीला खूप क्रोध दिला आहे. कुंडलनीचा हा आधार देखील श्री गणेशच आहेत. कुंडलनी फक्त त्यांच्या शक्तनिच उत्थान पावते, कुंडलनीतून नधिणाऱ्या ज्वाला शीतल ज्वाला असतात. तुम्हाला राग आणि चिडचिडिही ते थंड करतात, जेव्हा आपल्याला राग येतो, तेव्हा आपण त्या तारेत वहावतो आणि आपण काय करावयाचे कळतं. श्री. गणेशाचं वैशिष्ट्य म्हणजे त्यांची नम्रता आणि त्यांची वदिवत्ता हे आहे. हे दोन्ही गणेश तत्वांतून येतं. दुसरं वैशिष्ट्य म्हणजे, ते फार शांत, शीतल व्यक्ति आहेत. त्यांची चालण्याची ढब सुद्धा शांत, एखाद्या हत्तीप्रमाणे आहे. अगदी सावकाश एखादी स्त्री सुरेखरतिचा चालते तेव्हा तनि "गजगमनि" असे म्हणतात. हत्ती फक्त गवत खातात पण ते खूप शक्तमिन असतात. आणि जेथी भारी वजनाचं काम असेल तथी ते वजन हलवण्यासाठी त्यांचा वापर होतो. हत्तीदेखील खूप शांत स्वभावाचे असतात कोणत्याही गोष्टीसाठी ते घाई करीत नाहीत. त्यांची स्मरणशक्ति देखील प्रचंड असते. जेव्हा तुम्ही डावी बाजू कमकुवत होते, तेव्हा तुम्ही स्मरणशक्ति अस्पष्ट होऊ लागते, याचं कारण तुम्हाला मधलं गणेशतत्त्व कमी झालं असतं. जेव्हा तुम्ही अतथिय उजवीकडे होता, त्यावेळी डावी बाजू कमी होत जाते. जे लोक फार जास्त काम करतात त्यांची स्मरणशक्ति उतार वयांत कमी होत जाते. श्री गणेशावपिणी वैशिष्ट्यपूर्ण गोष्टी ही की त्यांच्या वदिवत्तेच्या जोडीने त्यांची स्मरणशक्ति देखील खूप तल्लख असते. त्यांना सर्व कांही आठवतं. त्यांना सर्व गोष्टीचं स्मरण देवावं लागतं कारण कुंडलनीवर सर्व कर्माचा ठसा उठवण्याचे काम श्री गणेश करतात. त्यांच्या उजव्या हातांत आहे, हे आपल्या ध्यानांत येत नाही. त्या मनःस्थितीत आपण कौणाला नाही. त्यांचा दुसरा स्वभाव नखार्यासारखा आहे. अंगार" फक्त ज्योतच तरी मारू शकतो कवि कोणाचा खून करू शकतो. त्यावेळी श्रीगणेश त्याला कारबूत आणतात. आणि तुम्ही मनःस्थिती थंड करतात. खसित देखील श्री. गणेशासारखे आहेत. सर्वांना क्षमा करा असे त्यांनी सांगितले. ज्यांनी त्यांचे हालहाल केले आणि ज्यनी त्यांना सुळावर चढवले, त्यांना त्यांनी क्षमा केली. त्यांनी म्हटले, "हं देवा त्यांना क्षमा करा. कारण, ते काय करीत आहेत ते त्यांना माहीत नाही, जेव्हा लोक परीधान करण्याच्या वस्तु आणि देवाच्या दानाचा देवाच्या नावाने व्यापार करू लागले, तेव्हा त्यांनी हातात चाबूक घेतला व त्यांना फोडून काढले ही त्यांची दुसरी बाजू होती, जेव्हा एखादा राक्षस कवि दुष्ट प्रकृतीची व्यक्ति तुम्हाला त्रास देते, त्यावेळी, ते "गणपती" गणांचे अधपिती असल्याने ते त्यांचा नाश करतात. तुम्हाला कांहीही करावे कवि सांगावे | हे सर्व रोंगही बरीच उष्णता नरिमाण करतात, या उष्णतेने व्यक्तिचा लागत नाही. हे गण तुम्हाला बरोबर असतात, जेव्हा ते तुम्हाला वाचवतात, तेव्हा तुम्हाला तो चमत्कार वाटतो, जर ते तुम्हाला रक्षण करीत असतील. तर तुम्ही जाणून ध्या की, तुम्ही सहजयोगी आहांत. दुसरी गोष्ट म्हणजे आपल्या शरीरांत सुद्धा ते नेहमी कार्यरत समजण्यासाठी सहनशीलता पाहिजे. जे ठरलेलं आहे ते का बदलायचं? असतात. जेव्हा तुम्हाला तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार. मळितो तेव्हा, तुम्हाला ईश्वराशी संधान जुळतं, आणि ते तुम्ही काळजी घेतात. तुम्ही नोकरी, मुलं यांचीदेखील. आत्मसाक्षात्काराआधी अटबोंडी स्वरूपात ते आपल्यामध्ये असतात, जे रोगांपासून आपला बचाव करतात. हे मध्य हृदयामध्ये असतात आणि बाराव्या वर्षापर्यंत 'सटर्नम' या अस्थिमिधे ते तयार होतात. जेव्हा एखादे संकट आपल्यावर येतं सटर्नम हलतं आणि ताबडतोब येऊ घातलेल्या घातुक रोग कवि व्हायरसशी लढा देणं ते चालू करतात. जेव्हा तुम्ही श्री माताजीच्या वरिधात जाता त्यावेळी तुम्ही आणि तुम्हाला सत्य गवसले! हे पुर्णत्वाला नेण्यासाठी श्री गणेशाचे गुण अनैतिक बनता. ज्यावेळी तुम्ही देवाच्या वरिधात जाता तेव्हा आळशी आणि अकार्यक्षम नालायक बनता. लोकांनी स्वतःची नतीमत्ता गमावली आहे, त्यांची चक्रे खूप कमकुवत होतात आणि दुरूस्त करण्यास कठीण अशी होतात. त्यांना "एडस" आणि इतर

वधितक रोग होऊ शकतात आणि त्यासाठीच आपण आपले सर्व आयुष्य पवत्रितेमध्ये बुडवले पाहिजे. खसित या पवत्रितेसंबंधी बोलले होते. तुम्ही दृष्टी नरिजन हवी, असे ते म्हणाले. कारण त्यांचे स्थान आज्ञाचक्रावर आहे. जर डोळे पवत्रि नसतील, तर खसित तयि नसतील. पाश्चात्य लोक खसितावर वशिवास ठेवतात, पण त्यांची दृष्टी फार वाईट असते. त्याचे डोळे सारखे भरिभरिते असतात. स्त्रियांकडे बघत कवि स्त्रिया पुरुषांकडे बघत असतात. त्यांचे डोळे कधीच स्थिर नसतात. ही नगिटीव्हटि आहे. श्री गणेश प्रत्येक चक्रावर आहेत. ते प्रत्येक चक्रावर बसणारे उपकुलगुरु आहेत. त्यांनी तसे म्हटल्याशिवाय कुंडलीनी उत्थान पावत ज्योतीला यंड करू शकते. जेव्हा रावण श्रीरामाच्या वरिद्ध बोलला त्यावेळी पुरण लंका जळून गेली. कारण श्री हनुमानसुद्धा मंगळवारी जन्मले. आणि श्रीगणेश व श्री हनुमान दोघे मळून एकत्र त्यांचे कार्य करतात. मुख्यत्वे करून मानवामधील राग काबूत आणण्याचे काम करतांना ते अशाप्रकारे क्लृपूतया लढवतात की, त्या व्यक्तीला आपण चूक करतो आहे हे कळतं. उष्ण प्रकृतीच्या लोकांना सुद्धा ते ठीक करतात. जर व्यक्ती मंगळाची असेल, म्हणजे व्यक्तीचा मंगळ बरोबर नसेल, तर तशा व्यक्तीचा खडा जो देखील उष्ण असतो तो देतात. उष्ण कटबिंधातले लोक खुप गरम मच्चिया खातात. त्यांना घाम येतो. आणि थंड होतात ते अशाप्रकारे तुम्हाला दर्शवतात की, तुम्हीच थंड होता. गोंधळ होतो त्यावेळी आपण श्री गणेशाची प्रार्थना केली पाहिजे. आणि उष्णता काबूत आणण्यासाठी त्यांना शरण गेले पाहिजे. जी वेळ पुजेसाठी असेल त्यावेळी पुजा चालू होईल, हे आपण घड्याळाचे गुलाम नाही. जर तुम्ही लोक घड्याळाचे गुलाम बनला नाही तर, सहजयोग पसरु शकेल. त्यांचा अनुभव असला पाहिजे. त्यामध्ये वशिवास आपण स्वतःच्या मेंदूने आणि तुम्हास नक्कीच तुमच्यामध्ये काही चूक असते. श्री गणेश कति महान आहेत, हे तुम्ही बघता आणि अष्टवनायकाच्यामुळेच महाराष्ट्राला इतके सारे पुण्य मळिलं आहे. तुम्ही खूप आश्चर्यादति आणि बुद्धीवान आहांत. कारण, शोधले तुम्ही स्वतःमध्ये आत्मसात केले पाहिजेत. तुम्ही पहाताय, हजारोच्या संख्येने लोक गणपतीपुळचाला श्री गणेशांची पुजा करण्यासाठी येत आहेत. त्यापैकी कति जणांचा त्यांच्यावर खरोखर वशिवास आहे? ते दारू पतिता, बायका ठेवतात, एकमेकांशी भांडतात. अत्याचार करतात आणि श्री गणेशांच्या अंगारीकेसाठी आले आहेत. जर तुमच्यामध्ये एवढा मोठा अग्नी आहे, तर तुम्ही कां आला? कोणालाही असं वाटतं नाही की, ज्यावर त्यांचा वशिवास आहे त्यांचे गुण आत्मसात करावे, तुम्ही नाहीतर ज्या दैवताची अयवा गुरुची प्रार्थना करता, पण त्याचे गुण तुम्ही आत्मसात करता कां? जोपर्यंत ते गुण तुम्ही आत्मसात करीत नाही. तोपर्यंत तुमचा त्यांच्यावरचा वशिवास हा असून नसल्यासारखा आहे. "ईश्वर तुम्हाला आश्चर्याद देवो".

1991-1229, Shri Lakshmi Puja

[View online.](#)

लक्ष्मी पूजा – अलबिग (भारत) १९९१

(श्री माताजीचे स्वागत गीत)

माँ का नाम अतमिठा है, कोई गाके देख ले | माँ का नाम अतमिठा है, कोई गाके देख ले ||

आ जाती है माँ कोई, बुलाके देख ले | माँ का नाम अतमिठा है, कोई गाके देख ले |

माँ का नाम अतमिठा है, कोई गाके देख ले ||

आ जाती है माँ कोई, बुलाके देख ले | माँ का नाम अतमिठा है ||

(श्री माताजीचा जयजयकार)

श्री माताजी नरिमला देवी की जय की जय..... की जय

ह्या चाळमाळ गावात अनेकदा आलोय आम्ही आण मुंबईकर पण आले आणसिगळ्या जगातले लोक इथे आलेले आहेत. मला ऐकून आनंद झाला, की लोकांची दारू सुटली, हफार मोठी गोष्ट आहे. ह्या कोकणात दोन त्रास आहेत. एक तर म्हणजे काळी वदिया फार आहे, जशी काय ती एक इंडस्ट्रीच आहे आण आता ते कमी झालं आहे बरंच. काळी वदिया फारच कमी झाली. ही सहजयोगाची कृपाच म्हणायची की त्या काळी वदियेला बंध पडले. त्या बदल प्रचार करायला पाहजि. दुसरी गोष्ट म्हणजे दारू पणि, हा पण प्रकार फार झाला होता इकडे, कारण वेळ असला म्हणजे मग आणखीन काय करायचं तर बसून दारू लोक पतितात. त्यामुळे कति तुकसान होतं, तकिडे बचिर नाही, पैशे कति नासतात तकिडे बचिर नसतो. तेव्हा तर सहजयोग असा पसरत गेला; मुंबईकरांनी थोडी मेहनत करायला पाहजि, नरिनरिळ्या इथल्या खेड्यातून- पाड्यातून सहजयोगाचा प्रचार केला पाहजि. लोकांची जागृती झाली म्हणजे आपोआप त्यांच्या ह्या वाईट सवयी सुटून जातील आण अत्यंत त्रासात आहेत ते. ह्या काळ्या वदियामुळेच इथे लक्ष्मचिं स्थान, लक्ष्मचिं स्थापना होऊ शकत नाही. त्यामुळे सगळ्यांना पैशाचा त्रास हे ते. तरीसुद्धा आजकाल मी असं ऐकलेलं आहे की परस्थिती बरी झालेली आहे आण संसारकि दृष्ट्या सुद्धा लोक चांगले वागताहेत. ही सगळी सहजयोगाची कमिया आहे आण हि कमिया सगळीकडे तुम्ही पसरवली पाहिजे. त्याने खूप वाढ होईल. तसे लोक धार्मकि आहेत. देवळं बांधलीयेत, देवाचं नाव घेतात. पण आपल्याला काहीतरी देवासाठी करावं लागतं, याचा बचिर लोकांना नाही. ते फक्त सहजयोगानंतर होतं. म्हणून तुम्ही सर्वांनी, जे इथे लोक राहतात त्यांनी आण इतर लोकांनी सगळीकडे सांगतिलं पाहजि कि आम्हाला ह्याचा काय काय फायदा झाला, सहजयोगात आम्हाला काय काय लाभ झाला, आम्ही काय काय मळिवलं, कति त्याने आम्ही धन्य झालो. जेव्हा सर्व लोकांना हे कळेल, तेव्हा तेही स्वतः सहजयोगात येतील. कारण नाहीतर उद्या त्यांच्या मुलाबाळांची सुद्धा वाट लागेल. असं त्यांच्यासमोर मांडलं तर मग त्यांच्या लक्षात येईल. नदिन त्यांच्या मुलाबाळांना तरी सहजयोगात आणलेलं बरं. ह्या चाळमाळ ह्याच्यात अनेकदा आलो आण फार पवतिर जागा झालेली आहे. आण आम्हाला सगळ्यांना फार आनंद झाला इथे आल्यावर आण सगळ्यांना इथे यायला नेहमी वारंवार पाहजि असते, म्हणतात, “इथे गेलच पाहजि काहीही असलं तरी माताजी”. तेव्हा तुम्हा सर्वांना अनंत आश्चर्याद आहेत.

आता मुंबईकरांचं सांगायचं म्हणजे, थोडंसं, इतके दविस मुंबईला मेहनत घेतली आम्ही. पुष्कळ मेहनत घेतली. पण तरीसुद्धा लोकांमध्ये दोन तीन प्रवृत्त्या अजून फार जबरदस्त आहेत. पहिली म्हणजे कट्टपपणा फार जास्त आहे. बक्षसिं घ्यायला पटापट धावतील, पण पैशे द्या म्हटलं की मात्र, जरासा कंटाळा करतील. तसं करू नये. कारण आत्ता पैशे आणायचे कुठून आपण ? आम्ही काय पैशे घेत नाही आण पैशे कुठून आणायचे ? प्रोग्राम करायचा म्हटला तर त्याला पैशे लागतात, हॉलला पैशे लागतात, थोडेबहुत पैशे देता येतात. आपण त्या सिध्दिविनायकाला इतके जाऊन पैशे घालतो, आला गेला कोणचातरी भोंदू साधू असला त्याला पैशे घालतो. मग देवाच्या कार्यासाठी थोडेसे पैशे आत्ता नाही दलि तर मग कधी देणार ? आण याचा जाब द्यावा लागेल जर तुम्ही लोकांनी सहजयोगात येऊन त्याची मदत नाही केली. आमच्या आईवडिलांनी देशासाठी फार त्याग केला. घरातलं सगळं सोनं बनिं नाणं सगळं काही दलिं. घरं वकून टाकली, त्यांच्यासाठी आपले कपडे जाळून टाकले, जेलमध्ये गेले. आई माझी पाचदा गेली. वडील माझे कतिदातरी जेलमध्ये गेले, आण दोन-दोन तीन-तीन वर्षांसाठी. सगळी मुलं होती आम्ही इतकीजणं, आमचं शक्पण वगैरे सगळं राहिलं एकीकडे. पण तरीसुद्धा त्यांनी एवढा त्याग केला त्यावेळेला. त्या वेळेला नुसता देश स्वतंत्र करायचा होता. त्यासाठी एवढा त्याग केला. आपण सहजयोगासाठी काही त्याग वगैरे करायला नको खरोखर म्हणजे, ह्याच्यात अनंत आश्चर्याद आहेत आण तिं सगळे आश्चर्याद तुम्हाला मळितात, सहज मळितात. ते आश्चर्याद घ्यायचे असतात. त्यासाठी तुम्हाला काही द्यावं लागत नाही. पण जे कार्य होतं त्याच्यात थोडासा बहुत पैशे खर्च करण्यामध्ये मुंबईकरांनी इतका कट्टपपणा केलेला मला आश्चर्य वाटतं. आण सिगळ्यात जास्त पैशे त्यांच्याजवळ आहेत. दुसरं असं की महाराष्ट्रामध्येच संत साधूंनी आपलं रक्त ओतलेलं आहे. पण आपल्यात भाऊबंदकी आपल्या पाचवीला पूजलेली आहे ती सहजयोगात दसिते. प्रत्येक ठिकाणाहून पत्र येतं की ह्याचं त्यांच्याशी पटत नाही, त्याचं त्यांच्याशी पटत नाही, हे असं वागतात. तर हे पंचावन्न देशातले

लोक एका एका हेच्यात आले आणि आपण एक महाराष्ट्र बघतिला की असा प्रकार आहे. मोठी आश्चर्याची गोष्ट आहे की सहजयोग आता आम्ही दिल्लीला ह्या तीन वर्षात सुरु केला आणि महाराष्ट्रापेक्षा दहा पटीने तरी जादा तथि सहजयोग वाढलेला आहे. म्हणजे ह्याला कारण काय आहे? संतांनी इथे मेहनत केली, त्यांना छळून छळून मारलं आम्ही, आणि आता आपलं आपापसात भांडून आणि निसर्गात गमजा मारून आपण काय करणार आहोत? त्यात काही लोक पैशे बनवताहेत. काही लोक हे करताहेत म्हणजे मला आश्चर्य वाटतं की देवाची काही भीती राहिलेली नाही महाराष्ट्रात. आणि अशा रीतीने लोक वागताहेत, त्याचं मोठं आश्चर्य वाटतं, अजूनही लोक पैशे बनवताहेत. तेव्हा जे कोणी सहजयोगामध्ये पैशे बनवतील त्यांना मुळीच पैशे देऊ नये आणि त्यांच्याकडे लक्षही देऊ नये.

आता सहजयोग हा महाराष्ट्रात वाढलाच पाहजि. त्यासाठी मेहनत करायला पाहजि. एक तो गायकवाड आहे तो कति ठिकाणी जातो आणि कति त्याने वाढवलेलं आहे. पण आपण हलतच नाही. कुणाशीही आपले भाऊ बंद, आपले मतिर, त्यानासुद्धा आपण सांगत नाही सहजयोगाबद्दल. आपापसातच भांडणं संपत नाही ना! तर ते तर संपलंच पाहजि, पण इतकंच नव्हे पण सहजयोग वाढला पाहजि. कारण त्याचं जे काही आहे, ते पुण्य तुम्हाला मळिलच, पण जर नाही केलं तर त्याचं अपुण्यही मळिल हे लक्षात घेतलं पाहजि. जबाबदारी फार मोठी. कति एकवीस वर्षापासून त्या मुंबई शहरात मी झगडत आहे. तेव्हा मुंबईकरांना माझं असं म्हणणं आहे की सहजयोग हा वाढला पाहजि. नुसतं माझ्यापुरताच सहजयोग कवि सेंटरला गेलेला सहजयोग चालत नाही. सेंटरच्या पलीकडे जायला पाहजि. आता अनेक सेंटर्स आहेत, पण त्या सेंटरसमधून काय कार्य होतं? फक्त सेंटरमध्ये लोक आले, ध्यानाला बसले, माताजींची ऐकली वगैरे टेप एवढंच. त्याच्यापलीकडे जायला पाहजि, लोकांना भेटायला पाहजि. इतर तथि बरेच लहान लहान गावं आहेत, त्या गावात जायला पाहजि. असा काहीतरी एक मोठा भारी कार्यक्रम आखला पाहजि. आणि असं कार्य करून बांधून घेतलं पाहजि. ह्यातून तुम्ही जर रथयाकडे लक्ष दिलं तर आम्ही फक्त तथि तीनदाच गेलो आहेत आणि त्या तीन ह्याच्यामध्ये एका गावात, फक्त एका गावात, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की जवळजवळ, जवळजवळ बावीस हजार सहजयोगी आहेत, एका गावात. आणि आता त्यांनी एक फार मोठी जागा, काहीतरी दहा-बारा एकराची जमीन आम्हाला गव्हर्नमेंटने देऊ केली आहे. आणि त्यातून कति मिलियन? हां, ट्वेंटी मिलियन, म्हणजे कति झाले, दोनशे लाख, हां, दोन कोटी, दोन कोटी रुपये म्हणजे त्यांचे रुबल्स देऊ केलेत त्या लोकांनी. हे त्या रथयाच्या लोकांनी केलं, आपण काय करतोय? एक आश्रम स्थापायचं म्हटलं मुंबईत तर होऊ शकत नाही. त्याचंही कार्य असंच त्रांगड्यासारखं टांगून ठेवलेलं आहे. काहीही होत नाही. मुंबईला जथिथे होतो तथिथे लोक आहेत. फक्त मुंबईचा फायदा हाच की माताजी आमचा हा रोग बरा करा, आम्हाला हे झालंय हे ठीक करा, होणारच रोग, तुम्ही सहजयोगासाठी जर काही केलं नाही, तर हा रोग होणं प्राप्तच आहे. तर सहजयोग्यांनी कति खर्च करायचे पैशे, आणि कति मदत करायची हे लक्षात घेतलं पाहजि. पुढच्या वर्षी सहजयोग वाढला पाहजि महाराष्ट्रात, नाहीतर मी महाराष्ट्रात येणारच नाही असं मी ठरवलेलं आहे. आधीच मी तीन-चार गाव कापून टाकलेले आहेत. आता ह्याच्यापुढे जर महाराष्ट्रात इतकी मेहनत करूनही काही होत नाही तर कशाला अशा जागी जायचं? नुसतं पूजेला यायचं, कारण पूजेला मळितं ना काहीतरी. पण द्यायच्या वेळेला मात्र नाही. द्यायच्या वेळेला कुणी नाही हजर होत, हे बरोबर नाही. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी लक्षात घेतलं पाहजि की माताजींनी आम्हाला साक्षात्कार दिला, आता आम्ही काय करतोय त्याचं. आम्ही काय केलं देवासाठी? आम्ही काही दिलं का? आम्ही काही मेहनत केली का? आम्ही कोणाशी संबंध केला का? एकतरी माणसाला आम्ही पार केलं का? असा विचार करायचा. एकेक जण तुम्ही हजार लोकांना पार करू शकता, पण नाही, बोलायचं नाही. तथि संभावतिपणा ठेवायचा, नातलगांशी बोलायचं नाही, हळदीकुंकवाला बोलवायचं पण त्यांना सांगायचं नाही माताजीच्याबद्दल, फोटो काढून ठेवायचा तेवढ्यात, नको रे बाबा. हा प्रकार आता चालणार नाही. बेधडकपणे सहजयोगाबद्दल कार्य हे केलं पाहजि आणि जर हे कार्य महाराष्ट्रात झालं नाही तर त्याची जबाबदारी कोणावर घालणार? संत साधूंच्या आत्म्याला विचार, त्यांना केवढा तळतळाट होत असेल की हे लोक कसे वागताहेत. इतके स्वयंभू इथे आहेत. महाराष्ट्रात महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती तिन्ही देवी आहेत. त्यातून इथे अष्टवनायक बसलेले आहेत. हे सगळं असून, कोरडे पाषाण. तेव्हा ह्या आता सुप्तावस्थेतनं जागृत होऊन कार्य हे केलं पाहजि. आणि आम्ही काहीतरी करून दाखवू असं आज प्रण केला पाहजि तुम्ही. माझी अगदी तुम्हाला फार मोठी वनिती आहे, कारण असं करू नका, हे फार चुकतं. एक दुसऱ्याचं वाईट बघायचं, एक दुसऱ्याशी पटवून नाही घ्यायचं, पैशाच्या बाबतीत हयगय करायची कवि पैशे द्यायचेच नाहीत, वगैरे वगैरे प्रकार करायचे नाहीत. मला ते तुमचे पैशे नकोयत, पण सहजयोगाच्या कार्याला लागतात ना हो. म्हणजे इतपर्यंत गणपतीपुढ्याला येतील तर कुठेतरी आम्ही राहून घेऊ माताजी, आमचं जेवण आम्ही करून घेऊ, तेवढंच पैशे वाचवायला कट्टर लोक तयार आहेत. इतकं स्वस्त करतो आम्ही, की ज्यांनी तुमच्यावर बोजा नाही पडला पाहजि. पण तथि सुद्धा ते बचावण्याच्या मागे असतात. हा कंजूसपणा मग परमेश्वरही दाखवेल तुम्हाला चांगलाच आणि मग तुम्ही म्हणाल माताजी असं कसं झालं. तर आपले जर प्रश्न सोडवायचे असले, तर पहिल्यांदा आपल्या डोक्यातनं हे काढून टाका, की आम्ही कुणी वेगळे आहोत, आपण सगळे एक आहोत पहिली गोष्ट. आणि दुसरी अशी की, काहीतरी सहजयोगासाठी केलं पाहजि. पैशे नसले तर लोकांना सहजयोग द्या. ते तरी करता येतं का? ते तरी होतं का? जरा विचार करून बघा आम्ही कति लोकांना आजपर्यंत जागृती दिली? मी कति लोकांशी भांडणं केली? कसा वागलो काय ते लक्षात घेतलं पाहजि. ह्या वेळेला फक्त मुंबईच्या युवाशक्तीने फार चांगलं कार्य केलंय आणि त्याबद्दल मी त्याचं अभिनंदन करते. (टाळ्या)

1991-1231, Shri Ganesha Puja, Sahaja Yoga Now At the Zenith

View [online](#).

Shri Ganesha Puja 31st December 1991 Date: Place Kalwe Type Puja [Marathi translation from Hindi, excerpt scanned from Marathi Chaitanya Lahiri] अबोधतिरा मलिते. ज्यावी कुंटरनीनी जतान पायून आपप। यकांना आणदिीत करते. म ५ ज्याला वाट लागते की, अगीग तदन अीध मन आधिरबीधति परेम हे. साधं, अबाधति वय मे ज्याता है पुरा नाकही] असत की गणेश वे सरा त्याची कजी गैत आहेत. है रागा सतत बुमी का० अपते. तुमच्या वागण्यावर मुरग = d. तुही सहजयपीगाचा फायदा क पत तर. ते तुणा शकिषा क शफतात, है तुमच्या वरिधात कार्य के ता ज धूता दली आहे. तुगा कापद्यासाठी प्रका. तो कतरगत्मा वनिासाठी आई. श्री गणेशांची आरधन करणे 18 म्हवाने आहे. Dयचतिरातून व तुम्हा क ई बी, ते जागृत देवन आतति ते पुलाधारापा आहेत, जरी मा तर है सर्व चावर =स हत ल्यांच्याशविरा कोहीडी क्यावीत कोत नीही. कारण ते मणजेच पावत्रिय आहे, कुडलीनी दये जाते, तयि तेय आहेत, जे पावत्रिय 1 थ आपती अघोधति परत आली आहे. जापन्यायडे है सर्व चवर सहजयोयी ५-1 ओततात. आणतियची स्वच्छता कृण्गानी शक्ती ही तुमच्या ध स्वच्छ करते. श्री गणेशसदगु जाग्रहै काए गावाच आहे. पिसनात घेत असतात. मणा न्यातविय त्यांचे तुमच्याब ५- कशारे ते गुमच्या प्कामध कार्य कातात, आणनुस्ती महान नध शविय कथाप्रफार तुम्हा मदत कतात, ते देखीत िची नुसती माहान शुद्धता, पावत्रिम आणसिभयोच 4त नाठी उपासना करता कामा नये, जर आपल्पाता है समजावून घेटले माडीजे] की, [मुत "वडिम"ीने, डाबरेच शकतात. मी तुमा 4यगचा अयोष्य फायदा पेऊ नका. तो [जतरगत्मा लयिताटी आहे. कोण सत्वाचा जे रात्या धत आहेत अनेक बोक आहेत, के वविवा मे, अरा नाही. त्याला पुक्तीने, इव्षच न मदति पेत नाही ते काहीलरी, ते फार अंतरामी साहे. आपल्या परीपक्वतेमधून ते पेत अतरत. आर्वा ही यय परीपक्वता , तुमची कुडीनी द्कैतन्याशी संधान साधून ठेपणे पांच्पामयून येते. ते जर्मकांड नहे. पण जेश तुमाला ते करायस वाटत. त्याी ८ केत पाहीजे. आणफाही देटाने काहीतरी मनावर शोधत आहेत, ते ती ओळान काडले पाईजे. आणल्यांना शोधल्यावर त्यांच्या बरीचर पातनाद सका, नुरत न। छवजेन समसू 1.ता नी चाग्या सारं पून तुमच्या कुंलगिबरचं तुमचे योग्य आमाकार . मती 11 जगत अनेक असला गोटी आहेत. हरकत नाही हे सार असत्य सनयाने सहज स्वन्ध के जाई, "रम्बर दु आशविाद देवो". तुम्हा सHजल की तुही सतत व्यानात आहांति, ते लहान आलक आहे. आणचिरितन वा त्यामुळ त्यांना

1992-0203, Shri Saraswati Puja

[View online.](#)

Shri Saraswati Puja 3rd February 1992 Date : Place Kolkata Type Puja ह्या कलीयुगात आईला ओळखणे फार कठीण आहे. आपल्या स्वतःच्या आईला आपण जाणू शकत नाही, तर मग मला जाणणे हे त्याहून कठीण आहे. पण ह्या योगभूमीची गहनता तुमच्यामध्ये कार्यरत झाली आहे. ह्या भागातून येणारा कोणताही सहजयोगी अत्यंत गहनतेत जातो, हे मी पाहिले आहे. मला आश्चर्य वाटतं की, जथे इतकी वर्षे मी घालवली, इतके कार्य केले, तेथील लोक इतके गहन नाहीत. इथल्यासारखी इतकी सुरेख सामूहिकता त्यांच्याकडे नाही. ह्या भूमीचा, वशिष्ठ म्हणजे इथलं परम आणि सामूहिकता ही पूर्णतः नःस्वार्थी आहे, हे बघून मला अत्यंत आनंद होतोय. तुमची उत्तरोत्तर प्रगती होवो. महासरस्वतीची इथे उपासना होणे फार महत्त्वाचे आहे. ह्या भूमीला तनि आशीर्वाद दले आहेत. इथे सर्व काही हरिवेगार आहे, पण ही सरस्वतीची उपासना फार सीमिती आहे. इथले कष्ट आणि दारिद्र्य यांचे कारण हे आहे. आपल्या कलागुणांची वृद्धी करण्यासाठी कवि वदिवान बनण्यासाठी इथे सरस्वतीची पूजा केली जाते. इथले लोक फार हुशार आणि अभिमानि आहेत, पण तरीही दारिद्र्य कां? तुमच्याहून जास्त पैसा असणाऱ्या माणसावपिही हेवा का? आपल्याकडे कोणत्या सूत्राची कमतरता आहे, जे आपल्याला मळिबायचे आहे, ते आपण जाणून घेतले पाहजि. सरस्वतीचे कार्य उजव्या बाजूकडे आहे. ज्यावेळी ती स्वाधष्ठानवर कार्य करते आणि ते डावीकडे जाते, त्यावेळी कलेची संवेदना वाढीस लागते. प्रत्येक कलेच्या क्षेत्रात बंगाल प्रसिद्ध आहे. संगीत, नाट्य, मूर्तशिल्प आणि साहित्य या कलाक्षेत्रातील अनेक ख्यातनाम लोक इथे आहेत. कला ही देवाचा प्रकाश आहे. तुम्ही पाहू शकत नाही, पण तिला व्हायब्रेथन्स असतात. जगभराच्या लोकांनी ज्याला दाद दिली आहे आणि फार सुरेखरीत्या निर्माण केलेले आहे ते सौंदर्यदृष्ट्या समृद्ध असतं, त्या कलाकृतीकडे तुम्ही हात केल्यास त्यामधून व्हायब्रेथन्सचा प्रवाह तुम्हाला जाणवेल. जर ती आत्मसाक्षात्कारी व्यक्तीने केली असली तर जास्तच. इथे राहणारे फार भक्तविान आहेत व कलेचे विविध प्रकार ते सहजगत्या जाणतात. बंगालचे लोक प्रत्येक गोष्ट पूर्णत्वाला नेणारे आहेत. आपण स्वाधष्ठानाची फक्त एक बाजू वकिसिती केली आहे. फक्त लहिण्यावाचण्यासाठी आपण स्वाधष्ठान वापरतो आणि क्षेत्रात आपण उन्नती केली आहे, पण या पुढची एक पातळी आहे. ज्यावपिही आपण विचारच करीत नाही आणि त्यामुळे असंतुलन होते. जेव्हा तुम्ही बरेचसे साहित्य कला वगैरे पहाता आणि लोक म्हणतात, लक्ष्मी व सरस्वतीचा मलाप नाही त्याचा अर्थ, जे काही तुम्ही करीत आहात, त्याच्या खोलात गेल्यावर तुम्ही विचार करता, इथे लक्ष्मीची साथ का नाही? सहजयोगामध्ये दोघी आज्ञा चक्रावर भेटतात. तुम्ही काम करीत राहता, पण तुम्हाला हवा तो परिणाम मिळत नाही. जेव्हा तुम्ही आज्ञा चक्रावर येता, त्यावेळी तुम्हाला कळतं की, अनेक कलाकारांना गवसलेली ती स्थिती आपल्याला मिळाली नाही. आपण दारिद्र्यात का राहत आहोत ? जोपर्यंत आपण ती स्थिती गाठत नाही, जथे दोन्ही अंगे योग्य सापेक्ष प्रमाणात ० आपण बघत नाही तोपर्यंत आपण प्रगती करू शकत नाही. कलेबरोबर लक्ष्मीची सांगड जुळण्यासाठी आपल्याला योग्य दृष्टी पाहजि. आपला एक मोठा दुबळेपणा म्हणजे हट्टीपणा. जर त्यांनी हत्ती केला असेल तर ते हत्तीच बनविता बसतील. जर ते अमुक एका प्रकारे गात असतील तर ते त्याचप्रकारे गात राहतील. तुम्ही त्यांना काही बदल करायला सांगितला तर, तुमच्या लक्षात येईल. तेव्हा हा हट्टीपणा तुम्हाला आज्ञा चक्राबाहेर पडू देत नाही. आम्ही बंगाली आहोत. आमच्याकडे सर्वात महान कलाकार, बुद्धिमान लोक आहेत. आपल्यामध्ये हा अट्टाहास असतो की, आम्ही बंगालमधील लोक सर्वात महान आहोत. तुम्ही कलेचा वनिश करू असे मी म्हणत नाही, पण तुम्ही संतुलित दृष्टीने कलेचा विचार केला पाहजि. मी तुम्हाला काहीतरी व्यवहार्य गोष्ट सांगत आहे ती अशी की, आपल्याकडे एक प्रकारचा आळशीपणा असतो ज्यामुळे सुद्धा आपण हट्टी बनू शकतो. नवनर्मिती करायला मला श्रम करावे लागतील असं एखाद्या व्यक्तीला वाटते. नवं काही शकण्यासाठी आपले मेंदू थोडेसे मंदच आहेत. या मंदबुद्धीमुळे ज्यायोगे आपण लक्ष्मीशी सांगड घालू शकू असं काही आपण शकू शकत नाही. जसं काही कलाकारांना मोठ्या प्रसेस करू नका, साध्या तऱ्हेने करा असं म्हटलं तर ते म्हणतात, 'ते शक्य नव्हतं आम्ही ज्या पद्धतीने त्यामध्ये रुळलो आहोत तसेच आम्ही करू. तुम्हाला हवं तसं नाही. काही समजून घेतले पाहजि तर, मेंदू आत्मसात करू शकतो, पण जर तुम्ही हट्टी असाल आणि 'मी जे काही करत आहे तेच बरोबर आहे' असे म्हणाल तर त्याचा व्यक्तीच्या पूर्ण जीवनावर खूपच मोठा परिणाम होतो. बदल येतो तेव्हा तो फार सहजगत्या येतो आणि सहजगत्या तुम्ही लक्ष्मीशी मलाप झालेला पहाता. कलाकार फार हट्टी असतात तुम्ही जर त्यांना म्हटलं, 'कृपा करून हे थोडेसे बदला, तर ते लोक तसे करणार नाहीत. आज्ञा चक्राला व्यवस्थिती ठेवण्यासाठी हा विचित्र अहंकार आपण आधी बरोबर केला पाहजि. आपण जे करतो, ज्याप्रकारे करतो, ते बरोबर आहे कवि दुसरी कोणतीही सूचना कवि पद्धत चूक हेच तो म्हणत असतो. तुम्ही हद्दी, मुसलमान, ख्रिश्चन, ब्राह्म समाजाचे वगैरे आहांत असे वाटणे याला काहीच आधार नाही. तुम्ही दुसरे काहीही नाही. फक्त माणूस आहांत, माणूस म्हणून तुम्ही जन्मला. तुम्ही कोणी तरी आहांत असा ठसा तुम्हीच तुमच्यावर लादून घेतला आहे. तुम्ही बंगाली कवि मराठी नसून फक्त मानव आहांत. स्वतःवर असे ठसे मारून घेऊन तुम्ही आणखी प्रश्न निर्माण करता. हे छापच इतके महत्त्वाचे होतात की त्यापलीकडे तुम्हाला काही दिसत नाही. ही बाधा जोपर्यंत जात नाही, तोपर्यंत हा आंधळेपणा जाणार नाही कारण प्रत्येक गोष्ट तुम्ही अशाप्रकारे बघता की, की फक्त तुमचाच मार्ग बरोबर आहे. पाश्चात्य देशात तर हे जास्तच आहे. त्यांच्या मेंदुत काहीही घातलं आणि ते योग्य आहे असे त्यांना सांगितले, तर ते आंधळ्यासारखे त्याच्यामागे जातात. तथिले टीकाकारही प्रत्येक कलाकृतीवर इतकी टीका करतात. एका टीकाकाराचे मत दुसरा खोडून काढेल. तुमच्यामधून, तुमच्या मेंदूमधून काहीच येत नाही. इतरांनी जे काही डोक्यात भरले आहे, त्यांचाच स्वीकार केला जातो. प्रत्येकावर ठसा असतो. त्यामुळे त्याचा अहंकार वाढतो. ती स्वतः फार महान व्यक्ती आहे आणि इतरांहून वेगळी असामान्य व्यक्ती असे त्यांना वाटते. ती व्यक्ती वैयक्तिक होती. सत्याचं मूळ तत्त्व आहे की, आपण सगळे एक आहोत. पूर्ण आहोत. सगळे एकत्र आहोत. त्याच्या तुम्ही जेव्हा वरिधात जाता तेव्हा तुम्ही फक्त वैयक्तिक होता. अधिकाधिक वेगळे होत जाता. एक पान दुसऱ्यासारखं दिसत नाही, हे खरं आहे, पण ती सारी त्याच झाडावर असतात. वरिटाचे ती अंग-प्रत्यंग असतात. ज्यावेळी आपण आपल्याला वेगळे करतो तेव्हा सरस्वती तत्त्व ज्याने महासरस्वती झाले पाहजि ते होत नाही. जेव्हा तुम्ही महासरस्वती तत्त्वात असता तेव्हा तुमचं दैनंदिन जीवन तुम्हाला पूर्णत्वात दसितं आणि आपण सगळे एक दसितो. त्यामुळे कलाकार जेव्हा नर्मिती करतो, त्यावेळी तो अशा वस्तू करतो, ज्यांचा हृदयापासून स्वीकार होतो. आपण करतो त्या सर्व कलाकृती सरस्वती मातेला भक्तभावाने समर्पित केल्या पाहजित. सर्व काव्य, संगीत वगैरे. असं जर झालं तर त्या सर्व कलाकृती अमर होतील. गाणी, कलाकृती ज्या देवांच्या नावे केल्या गेल्या त्या अजून जिवंत आहेत. आजचं फ्लिम संगीत येतं आणि निष्पट होतं पण कवीर, ज्ञानेश्वरांची गीतं अजून आठवणीत आहेत.

आत्मसाक्षात्कारामुळे त्यांना महासरस्वती शक्ती मिळाली आणि त्यांनी जे काही लिहिले नमिमाण केलं त्याचा प्रकाश अद्वितीय होता. या निर्मितीनेच जगाला एकत्र आणलं. फक्त सरस्वती तत्वालाच जागृत करू नये कारण त्यामुळे तुम्ही मर्यादित रहाता, महासरस्वतीला तुम्ही जागृत केले पाहिजे. जर सरस्वती तत्त्व बीज असेल तर महासरस्वती वृक्ष आहे. जोपर्यंत या बीजाला तुम्ही महासरस्वतीमध्ये रूपांतरित करीत नाही तोपर्यंत महालक्ष्मीमध्ये तुम्ही विलीन होऊ शकत नाही. तुमचा आत्मसाक्षात्कार ही तुमच्यामध्ये महालक्ष्मीची देणगी आहे. महासरस्वती, महालक्ष्मी, महाकाली आज्ञेमध्ये एकत्र भेटतात. फार सूक्ष्म रीतीने तथि अहंकार येतो, त्यामुळे प्रत्येकाने अंतरमुख होऊन परीक्षण केलं पाहिजे की, मी जर मर्यादित क्षेत्रात वाढलो आहे, तर पूर्ण जगाला कसं प्रकाशित करू शकेन ? कतिदा तरी मी सांगितले आहे, तुम्ही स्वतःकडे पहा. खूप लोक माझ्यावर वश्वास ठेवतात, देवी म्हणून माझी ते पूजा करतात ते मला माहीत आहे, पण यात मला काय फायदा आहे? मी आहे तीच आहे. तुम्ही ते आहांत, ज्यांनी साध्य केलं आहे. तुम्ही सहजयोगात आलांत आणि सरस्वती तत्वातून तुम्ही महासरस्वती तत्त्वापरत पोहोचला. तुम्हाला लाभ झाला आहे. मला नाही. फक्त माझ्यावर वश्वास ठेवून तुम्ही समाधान वाटून घेता कामा नये. तुम्हाला तुमच्यावर वश्वास ठेवला पाहिजे आणि तुम्हाला वर उचलले पाहिजे. आता तुम्हाला सहजयोगाचे शास्त्र माहीत आहे. तुमची मेणबत्ती पेटवली गेली आहे. आता या मेणबत्तीने इतर हजारांमध्ये ज्योत जागवली पाहिजे. माझ्यावर प्रेम करणे सुरेख आहे, पण यातून पुढची स्थिती आहे. आनंदापलीकडे दुसरी स्थिती आहे 'नरानंद'. तुमच्या आईमध्ये ती नरानंदाची स्थिती तेव्हाच येईल जेव्हा तर्ची मुले तर्चिवाही पुढे गेलेली ती पाहील, पण आपल्याला चकितलेल्या या लहान सहान क्षुद्र गोष्टी सोडून दिल्या पाहिजे. महाराष्ट्रीयन लोकांमध्ये तर ते जास्तच आहे. क्षुद्र गोष्टीत आपण चकितलो आहोत. मला वाटते, आपल्या पूर्वजन्मांचा तो अवगुण असावा. जर चांगली गुणवत्ता असती तर, ती व्यक्ती ताबडतोब स्वतःचे हृदय उघडून फुलासारखा सुगंध उत्सर्जित करू लागली असती. महासरस्वतीमध्ये प्रत्येकाने परिणामकारक व कार्यक्षम असले पाहिजे. महाकाली तत्त्वामध्ये तुम्ही आत्मसात करता, इच्छा करता, 'मला हे करायचे, ते करायचे, मला हे आवडतं, ते आवडतं' या इच्छा कार्यान्वित करणे हे महासरस्वतीचं काम आहे. सहजयोगाचा प्रसार व्हावा अशी काही लोकांची इच्छा असते, पण या वषियात प्रसारासाठी तुम्ही काय केलं? कति जणांना तुम्ही आत्मसाक्षात्कार दिला ? कति जणांशी सहजयोगाबाबत बोलता ? एका वृत्तपत्रकाराने मला सांगितले, तरुण मुलं-मुली इतक्या शांततेने आणि तन्मयतेने पोस्टरस लावत होते, त्यामुळे त्यांच्यावर छाप पडली. त्यांच्या बोलण्याने माझ्यावर प्रभाव पडला. तुमच्या इच्छा तुम्ही कृतीत आणल्या पाहिजेत. जे आपण करू शकतो, त्याची तुम्ही इच्छा केली पाहिजे कारण ज्या इच्छेची पूर्ती होऊ शकत नाही, ते संकट होते. इथे अनेक श्रीमंत लोक व अनेक गरीब लोक आहेत. श्रीमंत लोकांचे गरीब लोकांसारखे प्रश्न आहेत. त्यांच्याकडे कर्मचार्यांचे प्रश्न आहेत. म्हणून आमचे कारखाने बंद झाले आहेत. पण कर्मचारी हा तुमचाच एक भाग आहे. अंग-प्रत्यंग आहे. हे श्रीमंतांनी लक्षात ठेवले पाहिजे. त्यांच्याशिव्या तुम्ही काहीच करू शकत नाही. तुम्हाला तर बोटही कसं हलवायचं ते माहीत नाही. तुम्ही नुसते खुरचीमध्ये बसता. तुम्ही मजुरांसाठी काय केले आहे? सर्व प्रश्न पैशाने सुटू शकत नाहीत. ते झेंडा उभारतात, तुम्ही पैसे पुढे करता; मग ते परत झेंडा उभारतात आणि हे सगळे असंच चालू रहातं. त्यांच्या कल्याणासाठी तुम्ही काही केलं आहे का ? प्रथम त्यांची संस्कृती शिक. मोठमोठे कारखानदार आहेत, ज्यांना त्यांची संस्कृती माहीत नाही. मजूर फार दिलीदार आहेत, पण तुम्ही त्यांच्याशी गर्वपिंपणे वागलांत तर ते तुमचे सर्वात मोठे शत्रू होऊ शकतात. त्यांच्याबरोबर रहा. त्यांना भेटा, त्यांना जाणून घ्या. त्यांना मी प्रकाशवंत उद्योजक म्हणते. त्यांच्या घरी जा. त्यांचे प्रश्न त्यांना वचारा, हे थोडंसं त्यांच्यासाठी करा. जीवनभर ते तुमच्या पदरी राहतील. प्रत्येक गोष्टीसाठी तुम्ही पैसे देणं आवश्यक नाही. तुम्ही पैसे दिले की ते सरळ दारूच्या गुत्त्याचा रस्ता पकडतील कवि बायका ठेवतील. तुमचाच एक अवभाज्य भाग त्यांचा वचिर करा आणि त्यांचं हृदय जाणण्याचा प्रयत्न करा, मग तुमचे सर्व काही 'लेबर प्रॉब्लेम' म्हणून सुटतील, इथले लोक फक्त सरस्वतीपुरते मर्यादित आहेत. महासरस्वती नाही. तुम्ही सहजयोगी आहांत आपणहून गोष्टी ठीक होतील, पण सहजयोगाच्या पद्धती तुम्ही वापरांत आणल्या पाहिजेत. तुमचे संकुचित दृष्टिकोन सोडून तुम्हाला पसरलं पाहिजे. आतून वर उठल्याखेरीज बाहेरून तुम्ही पसरू शकत नाही. सहजयोगामध्ये ध्यान फार महत्त्वाचं आहे. सकाळी ५ वाजता पाच मिनिट ध्यान करा. रात्री दहा मिनिट, यामुळे तुम्ही स्वच्छ होत जाल आणि तुम्हाला आशीर्वाद मिळतील. तुम्हाला सतत मार्गदर्शन केलं जात आहे. तुम्ही सुद्धा आनंद उपभोगत वाढत आहात. अजून लोकांना आईवर प्रेम करणं हेच पुरेसं आहे असं वाटतं. तर्ची सेवा करणं, प्रार्थना करणं ते ठीक आहे. तुम्हाला फायदा मिळतो. आईच्या प्रेमांमध्ये तुम्ही खूप वाढले असाल. ज्यांत कोणी पाणी भरत नाही अशा खोल भांड्याचा उपयोग काय? मी काय कार्य करावं असा जर तुम्ही वचिर केला आणि तुम्ही नरिवचारांत गेलात तर तुम्हाला आतून स्फूर्ती मिळेल. इथे गहनतेमधील अनेक लोक आहेत. पण आता ती गहनता आपण वाटून घ्यायला हवी. एखाद्या तळ्यात जशी काही कमळ उगवतात आणि कडियांना त्याच्याबद्दल अभिमान वाटतो, पण अजून तुम्ही कीटकच आहांत तर त्याचा काय उपयोग आहे ? वेदांमध्ये म्हटलं आहे, तुमच्याकडे 'वदि' नाही, जाणणे नाही तर वेदांचा उपयोग काय? त्यांनी पंचमहाभूतांना जागृत करण्याचा प्रयत्न केला त्याचा परिणाम म्हणून आपल्या देशाकडे शास्त्रे आली. इथे झालेले विज्ञानवर्षिक शोध आज होत असलेल्या शोधांपेक्षा फार जास्त मोठे होते. सहजयोगदेखील पंचमहाभूतांवर ताबा मिळवू शकतो, पण इथे अजून तुम्ही म्हणत आहांत, 'माताजी, माझी आई, नाहीतर भाऊ, नाहीतर दुसरं कोणी आजारी आहे' तुम्ही सहजयोगी आहांत. सारं काही आईने करावं असं तुम्हाला वाटतं. तुम्ही का नाही करत? नुसतं इतरांना द्या. मी सारखी तेच तेच, परत परत सांगत असते की काहीतरी करा. अर्थात् मी रोगमुक्त करेन, पण माझ्यापेक्षा तुम्ही चांगल्याप्रकारे रोगमुक्त करू शकता. जर तुम्ही करू शकला नाहीत, तर माझ्याकडे या. जेव्हा तुमच्या शक्त्या वापराल, तेव्हा तुमची वाढ होईल, पण स्वतःवर वश्वास ठेवा. श्रीमाताजी म्हणतात तर आपल्याकडे या शक्त्या असणार आणि त्या आपण वाढवल्या पाहिजेत. आता सहजयोगामध्ये गहनता आली आहे, पण दुसऱ्याला देणं काही जास्त नाही. आता तुम्हाला दिलं पाहिजे. जेव्हा तुम्ही कार्यक्षम व्हाल व महासरस्वती चक्राची जागृती होईल, त्यावेळी हा देश कुठे पोहोचेल ते पाहून तुम्हालाच आश्चर्य वाटेल पण हा आळशीपणाचा रोग पूर्ण भारतभर आहे. ते का करीत नाहीत यासाठी सहजयोगात लोक खूप कारणे दाखवतात. उदा. मला माझ्या कुटुंबाची, नाहीतर समाजाची भीती वाटते. सहजयोग भित्त्यांसाठी नाही. इथे इतके जादुटोणावाले आणि तांत्रिक आहेत आणि ते मी साफ करते आहे. जादुटोणा नष्ट करण्यासाठी तुम्हाला वशिष्ठ लक्ष घालून ते कार्यान्वित केलं पाहिजे. आजची पूजा पूर्ण भारतासाठी आहे कारण हा आळशीपणाचा रोग भारतभर आहे. आपण जराही कार्यक्षम नाही. आपल्या फार दृढ, जबरदस्त इच्छा आहेत, पण क्रिया काहीच नाही. तुम्ही एकत्र येऊन, ज्यामुळे सहजयोगाचा प्रसार कसा होईल याविषयी ठरवलं पाहिजे. वेगवेगळ्या कारणांसाठी आपण जमिनी घेतल्या, त्या सर्व तशाच पडून आहेत. मी भारतात येईपर्यंत त्यांना छोटा रस्ता सोडाच पण एक छोटी झोपडीदेखील बांधता येत नाही. इतके लोक आहेत, पण काहीच होत नाही, कसं ते मला समजत नाही. मी गेले की तुम्ही सगळे वेगवेगळे होता. आपापल्या मार्गाने जाता. फक्त दोन-तीन लोक कार्य करतात. सहजयोग सामूहिक कार्य आहे. फक्त दोघातघांचं कार्य नव्हे. प्रत्येक सहजयोगी हा सहजयोगाचा भाग आहे हे प्रत्येकाने जाणलं पाहिजे. तुम्ही इतकी

गहनता गाठली आहे आणि इतकं मळिवलं आहे की आता तुम्ही इतरांना दलें पाहजि. उद्या तुम्ही माझ्या जागेवर बसून माझे कार्य करू शकाल. जेव्हा असं होईल, तेव्हाच सहजयोग वाढेल. तुम्हाला आशीर्वाद देते की, या पूजेनंतर अनेक लोक बाहेर येतील जे सहजयोग पसरवण्याचं कार्य करतील.

1992-0317, Birthday Puja

[View online.](#)

Birthday Puja Date 17th March 1992 : Place Mumbai Puja Type [Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] नाही अथवा बुद्धांचा त्यांच्याशी नाही. इतक्या प्रेमाने तुम्ही माझा वाढदिवस साजरा करीत आहात. तुम्हाला तुमच्या आत्म्याचा साक्षात्कार मिळाला आहे आणि विशेष म्हणजे तुम्ही घटति झाला आहात आणि तुम्ही काहीतरी मिळविले आहे. मी जी आहे तीच आहे. मला काहीच व्हायचे नव्हते. तुम्हाला तुमच्या आत्म्यामधून आत्मबोधाची प्राप्ती झाली आहे. ही अतिशय महान गोष्ट आहे. सर्व सहज योगी आता फारच चांगले व धार्मिक झाले आहेत. दुसऱ्या धर्माच्या लोकांना पाहिले, तर असे दिसते की त्यांच्या धर्माच्या सर्व नियमांचे महत्प्रथासाने ते पालन करतात, उपास करतात, हमिलयांत जातात. डोक्यावर उभे रहातात व इतर अनेक गोष्टी करतात. पण त्यांचा आत्मा प्रकाशित झाला नाही. त्यांच्या गुरुंच्यावर | की इस्लाम आणि मुसलमान लोक यांच्यात फारच फरक आहे. ते लोक देवावर ते विश्वास ठेवतात पण ते गुरुच्या सारखे होण्याचा प्रयत्न करतात कां? त्यांच्या गुरुंच्या शक्तीमुळे व गुणामुळे ते प्रकाशित झाले नसल्यास केवळ विश्वास ठेवण्यात काहीही अर्थ नाही. कोणताच धर्म वाईट नसतो. लोक त्याचे कसे आचरण करतात त्यांच्यावर सर्व काही आहे. काही डाव्या बाजूमध्ये तर काही उजव्या बाजूमध्ये गेले. खर्शित धर्मातही असेच झाले. त्यांना अंतर्यामी काही शक्ति मिळवायच्या होत्या. म्हणून त्यांनी लोकांना कुसावर चढविले आणि श्री. खस्तांच्या नावाखाली अनेक प्रकार केले. अजूनही तुम्हाला अन्न बैजान मध्ये हजारो लोकांना कसे मारले ते अमेनयामध्ये पहायला मिळते. मारतेवेळी ते एका हातात बायबल ध्यायचे, जणू काही त्यांच्या बरोबर परमेश्वरच होता, आणि त्यांना वाटते की त्यांच्याच धर्म बरोबर आहे, आणि मुसलमानी लोक वाईट आहेत. मुसलमानी सुद्धा तेच करतात. इस्लाम फारच सुंदर व महान धर्म आहे. मुसलमानी वद्वान लोक सुद्धा म्हणतात सुशिक्षित नसतात म्हणून त्यांना असे वाटत असेल. परंतु शक्तिपणाने मुख्य लोकांना सुद्धा घडविले जाते. जसे कबीर म्हणाले होते, "पोथी पद पढ मुख भये " आत्मा प्रकाशित होत नाही तोपर्यंत काहीच घटति होणार नाही. कोणताच धर्म तुम्हाला स्वतःमध्ये बबिबता येत नाही. तो आत जाणारच नाही. तो फक्त बाह्यातच राहिल आणि मग तुम्हाला काहीच समजणार नाही, तुम्ही पैशाच्या प्राप्तीच्या मागे लागाल अथवा सत्तेच्या, पण आत्म्याच्या, प्राप्तीच्या मागे लागणार नाही. उजवी बाजू प्रधान लोक तपस्वी झाले. त्यांनी कठीण व मेहनतीचे मार्ग घालून दिले. त्यांना वाटले, बुद्धांना खडतर मार्गाने व त्रास सहन करून बोध मिळाला तर आपण, यांचेपेक्षा अधिक कठीण नाही तर तेवढ्याच अवघड मार्गाने कां जाऊ नये? अशा मार्गात कित्येक जण आत्मा प्रकाशित झाल्यावर. त्या माणसाला अनपेक्षितपणे, त्याच्या अंतर्यामीच त्या तत्वाचा लाभ होतो. त्याला काहीही प्रयास करावे लागत नाहीत. आतून आपोआप त्याची जाणीव होते. हिंदू धर्मात सांगितले जाते की एकच आत्मा प्रत्येकामध्ये आहे. असे आहे तर मग जाती व वर्गाच्या बाबतीत आपण इतके जागरूक कसे असतो? विचार करा, रामायण लहिणारा दरोडेखोर कोळी होता, श्रीरामांनी रामायण लहिले नाही. श्रीरामांनी शबरीची उष्टि बोरें खालली. शबरी खालच्या अडकून पडले. दविसात फक्त एकदाच खाणे, जमीनीवर झोपणे, बंड हवेत कमीत कमी कपडे घालून रहाणे, एकटेच रहाणे वगैरे. नसिरगाने त्यांना जे दिले होते त्यांचे ते संपूर्ण दमन करायचे. नैसर्गिक संवेदनांचे आणि स्वाभाविक वागण्याचे दमन केल्याने ती व्यक्ती चडखोर व आक्रमक स्वभावाची होते. अशा व्यक्तींच्या मध्ये फारच क्रोध असतो. राग दाबून टाकल्याने अधिक वाढतो, असे लोक कधी कधी सुप्रा जातीची होती. गीता सुद्धा व्यासांनी लहिली आणि व्यास खालच्या कॉन्शसमध्ये (चेतना बाह्यतेत) जातात. मग त्यांना अशा प्रकारच्या शक्ति अथवा सद्धि मिळतात की त्यांच्यामुळे ते इतरांच्यावर हुकुमत गाजवू शकतात. उदा. हटिलर. एक तिथी लामा हटिलरचा गुरू होता. आणि त्याचेकडून इतर लोकांच्यावर कसे नियंत्रण मिळवायचे व त्यांना कसे काबूत ठेवायचे ते हटिलर शकिला. श्री. बुद्धांनी नरिवाण प्राप्तीसाठी इतक्या उच्च धर्माची निर्मिती केली आणि तो धर्म उजव्या बाजूकडे गेला. जातीच्या स्त्रीचे अनौरस पुत्र होते. हे सर्व एवढ्यासाठी केले गेले की आपल्यात काही तरी कमी आहे म्हणून आपण जाती पाती निर्माण केल्या. जो ब्रम्हाला जाणतो तो ब्राम्हण. मग वाल्मिकी ब्राम्हण होते. अनेक महान अवतार आले आणि त्यांनी माणूस जन्माने ब्राम्हण होतो या कल्पनेचा पुन्हा पुन्हा नषिध केला. कबीराचे गुरू ब्राम्हण होते आणि त्यांनी वणिकर जातीच्या कबीरांना आपले शिष्यत्व दिले होते. महाराष्ट्रातले महान संत व कवी जन्म झाला. लडाखमध्ये काही ठिकाणी मृत शरीराच्या हाताची प्रार्थना नामदेव शपि जातीचे होते. शिखांच्या पवित्र ग्रंथसाहेबमध्ये नामदेवांच्या करतात. नेपाळमध्ये सुद्धा डावी बाजू इतकी वाढली आहे की ते लोक | अनेक कवितांचा समावेश आहे. गुरू नानक आत्मसाक्षात्कारी असल्याने त्यांनी हे सर्व ओळखले होते. तिथी जे पोहोचतात त्यांना खरा कोण व खोटा कोण ते समजते. धर्माच्या नावाखाली अशा खोट्या गोष्टीचे याचे शिवाय इतर लोक डाव्या बाजूकडे गेले आणि तंत्रवद्विचे तंत्र वद्वि, भूत वद्वि, स्मशान वद्वि, इत्यादींचे अवलंबन करतात. अशा तऱ्हेने बौद्ध धर्मात दोन प्रकारचे लोक तयार झाले. त्यांचा बुद्धांशी संबंध ख अवलंबन करणाऱ्या लोकांची आपल्याला दया वाटायला हवी. कारण ते अंध आहेत. कबीर म्हणाले होते "कसिको समझाऊँ सब जब अंधा" काही जण म्हणतात आम्ही हिंदू आहोत, काही म्हणतील खर्शित आहोत, मुसलमानी आहोत. वगैरे, अशात-हेने तुम्ही एकमेकांच्या पासून दूर आणि हा तुमच्या माझ्यावरील प्रेमाचा पुरावा आहे. तुम्ही मला इतके प्रेम दिले आहे! आणि मला मोठा विश्वास आहे की संपूर्ण जगाने आत्मसाक्षात्कार घेतला आहे. असे माझे स्वप्न होते त्याची पूर्तता होईल. हे होत नाही तोपर्यंत जगात सुधारणा होणार नाही. आपल्यापुढे अनेक प्रश्न आहेत, नैसर्गिक आर्थिक, पारिवारिक, राजकीय इ. परंतु जेव्हा माणूस बदलेल आणि विश्ववंधुत्व त्याच्या अंतर्यामी उतरेल, त्यावेळी संघर्षाची आवश्यकताच राहणार नाही. मग सर्व प्रश्न आपोआप सुटतील. वृत्तपत्रे वाचता तेव्हा सामूहिक इच्छा करा की पंजाब प्रश्न सुटू दे, आणि तो सुटेल "गरीबी जाऊदे" असे म्हणून गरीबीची समस्या सुटणार नाही. आपण नदीच्या मध्यभागी आहोत. फार गरीब नाही व फार श्रीमंत पण नाही. हा प्रवाह वाढेल तेव्हा गरीब व श्रीमंत दोघेही आत येतील. अशा तऱ्हेने हा प्रश्न पण सुटेल, तुमचे चेहरे कति चमकतात, सहज योगांत जे प्रेम आहे, ते दुसऱ्या कोणत्याच समाजात नाही. दुसऱ्या गुरूंचे शिष्य असे दिसतात की जसे काही त्यांना इस्पतिळात भरती व्हायचे आहे. म्हणून तुम्हाला आत्मसन्मान हवा व काहीतरी विशेष असायला हवे. तुम्ही प्रार्थना करता व मला सांगता की तुमचा फायदा झाला. परंतु या लाभदायक पूजांच्या मागे तुम्हीच आहात. तुम्ही तसे नसता तर प्रार्थना करूनही काही कार्यान्वित झाले नसते. मंदिरांत काही थोड्या पूजा व प्रार्थना असतात कां? पण आंत काहीच शरित नाही. देवीला व इतर देवांना ते इतके अर्पण करतात पण आंत काहीच जात नाही. ते जसेच्या तसे रहातात. पापे आणि अत्याचार करितच रहातात, त्यांच्यात वशिष्ट काहीच नाही. आता सहज योग त्या अनेक देशात पसरला आहे. माझ्या जीवनकालांत हे घडेल असे मला कधीच वाटले नव्हते. तेव्हा आपण साधे सहज योगी जाता. सहज योगात तुम्हाला

हे कळले आहे की सर्व धर्माचे मर्म तेच आहे. आपण सर्व धर्मावर विश्वास ठेवू त्यावेळी जगात पसरत असलेल्या मुलतत्त्व वादाचा नाश होईल. सर्व धर्म एक आहेत हे लक्षात यायला हवेच पण अंतर्यामी ठसायला हवे, आंतमध्ये उतरायला हवे, सहज योगांत हट्टि, मुसलमि, खश्चिन, शीख, बौद्ध सर्व आहेत. एका विश्व नर्मल धर्मावर विश्वास ठेवता, तेव्हा सर्व धर्म एका धर्मात सामावलेले आहेत. ही सूजता आहे मग तुम्ही सर्व अवतार, प्रेषति संत, सर्वांच्यावर विश्वास ठेवता. केवळ बोलून अथवा बौद्धकितेमधून हे घडणार नाही. तुमच्या आंत आत्याचा प्रकाश खोलवर प्रकाशति होतो, तेव्हा ते घडून येते. त्यावेळी तुम्हाला काही म्हणायचे नसते. छोटे बालणे, दुसऱ्याला त्रास देणे, खून करणे, असे काहीही तुम्ही करू शकत नाही. जे वाईट आहे त्याचेपैकी काहीच तुम्ही करू शकत नाही. तुम्ही स्पर्धेत उतरत नाही, की दुसऱ्यांचे पाय ओढत नाही. तुम्ही अतशिय समाधानात व ध्यानांत बसले असता, तुमच्या वैवाहिक जीवनांत सुद्धा पति आणि पत्नी यांच्यात सामंजस्य खोलपर्यंत रूजले असते. अनेक सुंदर स्त्रिया व देखणे पुरुष असले तरी पति अथवा पतलनी त्यांच्याकडे पहाणार पण नाहीत. इतरांच्यामध्ये असते तसे हे बाह्याचे आकर्षण तुम्हाला स्पर्शसुद्धा करीत नाही. तुम्हाला स्वतःबद्दल आदर असतो. आता तुमची दृष्टी स्थिर असते. आणि असे वचिार सुद्धा तुमच्या मनांत येत नाहीत. तुम्ही इतके शांत आणि सुसंवादात रहाता, त्याच्यामुळे इतर लोकही प्रभावति होतात. लोक मला म्हणतात, "श्रीमाताजी तुम्ही इतक्या लोकांचे आजार बरे करता आणि पैसे घेत नाही" पण तुम्ही सुद्धा घेत नाही. तुम्ही चोरी करत नाही, खून करीत नाही, धूम्रपान, मद्यपान, अमली पदार्थाचे सेवन काहीही करीत नाही. तुम्ही गलच्छ ठकिणी जाणार नाही, अश्लील चित्र काढणार नाही अथवा पुस्तके वाचणार नाही. नसून वशिष आहेत, हे लक्षात ठेवायला हवे. शक्य आहे तितक्या लोकांना आपण योगी बनवायला हवे. तेव्हाच जगाचा फायदा होईल व आपलाही होईल. आज माझा वाढदिवस आहे पण तुमचा वाढदिवसही साजरा करायला हवा. प्रत्येक जन्मदिवशी तुम्ही वयाने मोठे होता. पण या वयाने मोठे होण्या बरोबरच प्रगल्भता (मॅच्युरिटी) आली नाही तर त्याचा तुम्हाला हे मला सांगावे लागत नाही, तुम्ही है करणारच नाही, तुम्ही काहीच उपयोग नाही. तुम्ही सहजयोगांतही मोठे होता परंतु प्रगल्भता वाढणे हे पण महत्त्वाचे आहे. एकदा प्रगल्भ झाल्यावर वृक्षाप्रमाणे तुम्ही मोठे होऊन इतरांना त्याचा फायदा होईल. तुमच्या सर्वांच्याकडे ही शक्ति आहे. आणि माझ्या सर्व शक्ति तुम्हाला मळिव्यात अशी माझी इच्छा आहे. एका आईची आपल्या सर्व शक्ति मुलांच्याकडे जाव्याच अशीच असते. तुम्ही सर्वजण आनंदात व नरिवाणाच्या सुखात बसले आहात. ती मळिवीत म्हणुन कित्येकांना झगडावे लागले. तुमच्याकडे मात्र ते अगदी सहजरित्या आले आहे. माझे आश्रिवाद तुमच्याजवळ आहेत. पण मनात एक वचिार सतत असतो की तुम्हाला सोडून जाताना असे वाटत की हृदय भजिले आहे. पण दुसऱ्या ठकिणी माझी वाट पहाणाऱ्या लोकांचा वचिार केला की वाटते की ती पण माझीच मुले आहेत. मी इतका प्रवास करते पण तुम्हाला पाहल्यावर हृदय आनंदाने भरते आणि माझ्या इतके पवित्र झाल्यामुळे गलच्छ गोष्टी ऐकणार नाही. अशा घाणेरड्या ठकिणी जावेच लागले तर एखादे नाटक पहावे तसे साक्षीरूपात तुम्ही जाल, तुमच्यामध्ये साक्षीरूपात जाण्याची शक्ति आली आहे. तुमच्यामध्ये एकमेकांच्या बद्दल फार प्रेम आहे, जगात कोठेही जा, सहज योगी फार आनंदाने तुम्हाला सांभाळतील. अर्थात काही लोक त्याचा गैरफायदा घेतात छोटे बोलतात. तरी सुद्धा त्यांची काळजी घेतली जाते. एक माणूस मद्रासला गेला व त्या लोकांना खोटे सांगितले की श्रीमाताजींनी मला पाठवले आहे. त्याने त्या लोकांच्याकडे घोडा मागीतला व इतर अनेक गोष्टी मारगीतल्या आणि त्या लोकांनी फार प्रेमाने सर्व काही दिली. नंतर मला समजले की ती खोटी व्यक्ति स्वतःहूनच तकिडे गेली होती. मी पाहिले आहे की लोकांना त्रास झाला तरी ते सहन करतात पण तक्रार करीत नाहीत. परंतु मी असेही पाहिले आहे की माझ्या वरिद्ध काही म्हणाल्यास तुम्ही सहन करू शकत नाही, वयाचा वचिार करायला वेळच नसतो.

1992-1230, Shri Mahalakshmi Puja, The Universal Love

View [online](#).

Shri Mahalaxmi Puja, The Universal Love, Kalwe, India (1992-1230)

[Shri Mataji speaks English]

आता मराठीत बोललं पाहजि, कारण पुष्कळ लोकांना इंग्लिश भाषा समजत नाही. काही हरकत नाही, इंग्लिश भाषेत काही राम नाहीये. मराठी भाषेसारखी भाषा नाही. आणि परत आत्म्याचं ज्ञान घ्यायला मराठी भाषा आहे. आणि इतकं संतसाधूंनी इथे कार्य केलंय, नाथपंथीयांचंय आम्ही कार्य करतो आहे कुंडलनीचं. पण सांगायचं असं कमराठी भाषा जरी फार उच्च दशेला असली आणि महाराष्ट्रात सर्व वशिवाची कुंडलनी असूनसुद्धा महाराष्ट्रीयन लोकांचं डोकं मात्र आजकाल उलटं बसलेलं आहे ते कशाने ते मला माहिती आहे. जे पोलिटिक्स मध्ये चाललेलं आहे तेच आपल्या आज घरोघर, सहजयोगामध्ये झालेलं आहे. ह्याचा पाय त्याने ओढायचा, त्याचा पाय त्याने ओढायचा, म्हणजे आहे तरी काय मला समजतच नाही. अहो जर तुमच्यामध्ये सामुहिकता आली नाही, समष्टी आली नाही तर या वैष्टी स्वरूपासाठी का आम्ही इथे एवढे दविस इथे मेहनत केली आणि संत साधूंनी हेच सांगितलं का? इथपर्यंत सांगितलं, 'तेची सोयरी होती'. अहो त्या ज्ञानेश्वरांनी एवढं कशाला सांगितलं? ते कोणासाठी सांगितलंय? मला समजत नाही. परदेशातल्या लोकांसाठी सांगितलेलं दसितं. कारण इथं कोणावर परिणामच होत नाही त्याचा. तुमचे सोयरी कोण? तेच सहजयोगी. पण ह्याचं हे चुकलं आणि त्याचं ते चुकलं आणि एवढी मोठमोठाली मला पत्र पाठवतात. मला हे ऐकून बरं वाटेल का? देवीला प्रसन्न केलं पाहजि कितिला अशा गोष्टी लहिन पाठवल्या पाहजि? आता प्रत्येक वेळेला सांगायचं म्हणजे सुद्धा मला वाटतं कीमी कोणाशी बोलते. अहो तुम्ही संत, साधू, तुम्हाला साधू केलं मी, संत केलं, तुम्हाला इतक्या उच्च दशेला आणि. धृवासारखं तुम्हाला नेऊन बसवलं त्या अढळ पदावर आणि तुम्ही आता कुठे इथे पडले आहात, मला समजतच नाही याला काय म्हणावं? मराठी भाषा इतकी सोजवळ, इतकी प्रखर, आणि आत्मानुभूतीला अत्यंत उत्तम अशी भाषा असतानासुद्धा मराठी ऐकणाऱ्यांना ते पाहजि नं. त्याच्या जर डोक्यात नाही घुसलं तर सांगून तरी काय उपयोगाचं. दुसरीकडे अनंत प्रकार केले लोकांनी, कुंडलनीचे.

[Shri Mataji speaks HINDI]

मराठीत आहे आपल्या मी अनेकदा हे उदाहरण सांगितलंय, परत सांगते किनामदेवांनी एकदा गोरा कुंभाराला भेटायचं ठरवलं आणि जाऊन उभे राहिले. गोरा कुंभार आपली माती तुडवत होते. उभे राहिल्यावर एकदम ठाकले, काही हृदित ठाकलेला ट्रान्सलेशन नाही पण ठाकले. आणि काय म्हणाले? की "नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी" ह्योळख आहे सहजयोग्याची.

[Shri Mataji speaks English]

View [online](#).

सत्य को खोजने वाले आप सभी साधकोंको हमारा नमस्कार। माफ़ करिए जनि लोगोने कहा था की आठ बजे के पहले मत पहुँचयेगा, जो लोग वाकई में सहजयोग में अपनी जागृती चाहते हैं वो बैठे रहेंगे और बाकीके चले जाएंगे। एक कारण ये है। दूसरा ये की हम कुछ सहजयोग के बारेमें बताएँगे और कुछ परदेसी लोग आपके सामने गाना गाना चाहते थे। इस तरह से तीन चार कारणोंकी वजह से जानकर हम धीरे धीरे आए। पर इतने साधकोंको देख करके क्या कहा जाए। इस पूना में बड़ी मेहनत की है और वर्षोसे यहाँ आते थे। क्योंकि शास्त्रोमें इस जगह का नाम पुण्यपट्टनम है। माने पुण्यवान नगरी पर यहाँ इतना कुछ गड़बड़ मामला था जब हम आए। और उसके बाद ऐसे यहाँ गड़बड़ गुरु लोग आ गए। इसके कारण पूना की जो आध्यात्मिक स्तुतिथी वो खराब हो गई। बहोतसे लोगोंने हमें सताया भी बहोत है यहाँ पूना में। और उससे कोई हमें हानि नहीं हुई, कति लोगोंकी जरूर हानि हुई। न जाने क्यों सत्य के वरिध में हमेशा कुछ लोग ऐसे खड़े हो जाते हैं की जनि को पता ही नहीं की सत्य कतिना आवश्यक है। जसि कगार पे आज मनुष्य खड़ा है आप जानते हैं की ये घोर कलियुग है। ऐसा कलियुग तो कभी देखा ही नहीं। और सुना भी नहीं। जैसा आज कल है। कुछ भी समजमें नहीं आता कोई भी प्रांगण में आप देखे, राजकरण हो कुछ हो हर चीज़ में आप पते हैं की एक अजीबसा अँधेरा छाया हुआ है। और ये अँधेरा मटिनेका नाम ही नहीं लेता। इसका कारण क्या? इतना कलियुग कसिलिए प्रभावशाली, और इसकदर वचिलि करने वाला है। इसका एक ही कारण है की मनुष्य अग्यान के घोर अंधेरेमें डूब गया है। और इसकी एक जरुरत थी क्योंकि अपने जाना होगा दमयंती आख्यान में, नल ने एक बार दमयंती के बछिह में बहोत परेशान होते वक्त कली को देखा। और उसको पकड़ लिया और कहा की अब मैं तेरा सत्यानाश करूँगा। क्योंकि लोग तेरे कारन भ्रान्त में पड़ जाते हैं। मई भी भ्रान्त में पड़ गया और मेरा मेरी पत्नीसे बछिह हो गया। तो मैं इस तरह से तेरा इलाज करूँगा की तू फरि संसार में नहीं आएगा। काली ने कहा ठीक है लेकिन तू पहले मेरा माहात्म्य सुन। जब तुम मेरा माहात्म्य सुनोगे तो उसके बाद मुझे नहीं मारोगे। कहने लगा अच्छा बताओ, माहात्म्य ये है मेरी सत्ता आणी जब कलियुग आएगा उस वक्त घोर अँधेरा छाएगा। तब माया चारो तरफ फैल जाएगी और लोग पैसोंके पीछे पागल हो जाएंगे। ऐसे समय में जब नीतमिता टूट जाए, धर्म डूब जाए ऐसे समय में लोग भ्रान्त में आ जाएंगे। उनको भ्रान्त हो जाएगी। और उस भ्रान्त में वो खोज करेगा, भ्रान्त के सवा वो खोज नहीं कर सकता। समझ लीजिए सौ साल पहले इतने कोई खोजने वाले नहीं थे। जो की सत्य को खोजते। कलियुग का एक दूसरा प्रकाश है के जसिमे मनुष्य सोचता है है की अंधेरेमें हमें भी प्रकाश खोजना चाहिए। और इस खोज में ही मनुष्य सत्य की ओर बढ़ता है। पर वो जानता नहीं की खोज कसि चीज की करनी है। क्या पाना है, कसिलिए हम परेशान है। ये चीज नहीं जानता, यही बड़ा भारी अंधकार है। इस कश्म कश्म में ही मनुष्य बहोत गहरा ऐसी गर्त में फस जाता है, उससे नकिलना मुश्किल हो जाता है। फरि गुरुओंके पीछे दौड़ना, झूठे गुरुओंके पीछे दौड़ना, नहीं तो राजकारणी लोगोके पीछे दौड़ना, किसी न किसीके पीछे दौड़ते रहता है। उसको अपने व्यक्तित्व का कोई महत्त्व नहीं रहता। क्योंकि वो अपनेको जानता ही नहीं की वो क्या चीज है। कतिनी महान चीज है। जसि वक्त वो जान जाएगा की वो कतिना महान है और उसका स्वरुप अंदरसे कतिना गौरव शाली है तब वो ये सब जुटी शान को छोड़कर असलयित पे उतरेगा। अब मैंने कहा की आप सब सत्य को खोजने वाले हैं। आपको आश्चर्य होगा की सत्य और नरिवाज प्रेम ये एक ही चीज है। परमात्मा का जो नरिवाज प्रेम हमारे ऊपर है उसकी शक्तिहर जगह वचिरण करती है। लेकिन हमारे दमिग में ये बात नहीं आती। हम लोग कभी सोचते भी नहीं की ऐसी शक्ति है। हमारे शास्त्रोमें सब बाते लिखी हुई हैं, लेकिन हम लोगोंने अंग्रेजी शक्ति प्राप्ति की और इस अंग्रेजी शक्ति के पीछे में हम लोग भी अंग्रेजी हो गए एक तरह से और ये मालूम ही नहीं की हमारे देश में कतिनी महान महान हस्तिया हो गई हैं, कतिने बड़े बड़े ऋषि मुनि, और द्रष्टा हो गए हैं जनिहोंने बहोत कार्य किए पर उस कार्य के फलस्वरूप आज का सहजयोग है। फरक इतना ही है की पहले एकहि इन्सान को एकहि इन्सान या गुरु, सदगुरु कहिए एकहि ही आदमी को रयिलाइजेशन देते थे। एकहि आदमीको आत्मा का दर्शन कराते थे। ऐसी कुछ परंपरा थी। अपने महाराष्ट्र में भी एक ही गुरु एक ही आदमी को दीक्षा देता था। पर इसमें दीक्षा बक्षि की बात नहीं है बात है कुण्डलनी जागरण की। जैसे ज्ञानेश्वर जी ने अपने गुरु से कहा, उनके भाई साब उनके गुरु थे, मुझे इजाजत देदो की मैं सरिफ इस कुण्डलनी के बारेमें लिखना चाहता हूँ। बस और कुछ नहीं मैं सरिफ लिखना चाहता हू। मैं ये कार्य करूँगा नहीं, बस मुझे इजाजत दीजिए। पता नहीं कैसे सोच करके उन्हें इजाजत देदी। और इस इजाजत को पा करके उन्होंने अपनी ज्ञानेश्वरी ग्रंथ में छठे अध्याय मे कुण्डलनी पर व्यवस्तति रूपसे वचिरण किया। लेकिन जो धर्म मार्तण्ड लोग थे उनको ये बात समजमें नहीं आई। उनको कुण्डलनी का ग्यान ही नहीं था। उन्होंने कहा ये जो छटा अध्याय है उसका नपिध करना चाहिए। खतम, कोई किसीने वो बात पढ़ी नहीं, जानी नहीं। उसके बाद इसीके परणाम स्वरुप सोलवे शताब्दी में शवाजी जैसे महान राजा हुए और उन्होंने अपने गुरु से दीक्षाए ली। उस वक्त महाराष्ट्र में अनेक साधु संत हो गए, जो की असल में बहोत पहुंचे हुए पुरुष थे। लेकिन उनकी बड़ी दुर्दशा कर दी। तुकाराम को देखिए, अपने और लोगोको देखिए किसीके साथ भी सद व्यवहार समाज ने भी नहीं किया और जो धर्म मार्तण्ड लोगोने भी नहीं किया। सबने उनको सताया। एकनाथ जी थे, और दूसरे लोग थे वो सब बहोत तकलीफ में थे। क्योंकि लोग सत्य को पसंद नहीं करते थे। सत्य को पाते ही असत्य सब गरि जाएगा और जसि असत्य के बुते पर वो खड़े हैं वो मटि जाएगा इसलिये वो नहीं चाहते थे की कोई साधुसंत या कोई पंहुचा हुआ ऐसा बड़ा आध्यात्मिक है तो उससे कोईभी चीज सीखना या उससे कोईभी चीज मानना बड़ा मुश्किल था। कनि्तु सोलवे शताब्दीमें हम आपसे कहते हैं की अनेक जगह इसपर बातचीत हुई। नामदेव गए थे पंजाब में, पंजाब में गुरुनानक साब ने उनको पहचान लिया। क्योंकि गुरुनानक साब पहुंचे हुए पुरुष थे। जो पहुंचे हुए होते हैं वही पहुंचे हुआको पहचानते सकते हैं। उसकी परमभूत विही जान सकते हैं। नानक साब ने उनको कहा की अच्छा बेटे तुम हमारे साथ रहो, पंजाबी सीखो और पंजाबीमें अब कविता लिखो। तो उन्होंने पंजाबी में कविता लिखना शुरू की और मैंने देखि है की उनकी इतनी बड़ी कतिव है। उसमें पंजाबी भाषामें नामदेव साब ने कविता लिखी हुई है। नामदेव एक साधारण दर्जी थे और गेरा कुंभार एक साधारण कुंभार था। धन्यवाद धन्यवाद। अनंत आशीर्वाद सबको।

1993-0219, Mahashivaratri Puja

View [online](#).

Mahashivaratri Puja Date 19th February 1993 : Place Mumbai Type Puja [Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] मिहाशिवरात्री पुजा (दि. १९/२/९३ मुंबई) THIE. क जथि सर्व काही आपोआप घडते व कार्यान्वति होते, तथा ठिकाणी भगवान शविचे कार्य काय असावे? ते प्रत्येक शविपूजा फार महान आणि विशिष्ट पूजा असते. शवि तत्वाची प्राप्ती हे मानवाचे अंतर्मुख ध्येय असते. शवितत्त्व गोष्टीस अवोधतिपणात साक्षी असतात, शक्तीने सर्व वशिवाची मानवी युद्धाच्या पलकिडे असून युद्धादीने जाणता येणार नाही. आत्मसाक्षात्कार मळि पर्यंत आत्मा व शवितत्त्व यांचे ज्ञान श्री शविचि कार्य केवळ साक्षी असते एवढेच आहे. त्याच्या होऊ शकत नाही. श्री शविचिच्या नांवाखाली खोटेपणा, मथिळ्व साक्षी स्वरूपतत्वामध्येच सर्व काही घटील होते. त्याची दृष्टी आणि अधश्चर्यदा निर्माण झाल्या आहेत. आत्मसाक्षात्कारी झाल्या ज्या व्यवतीवर पडते त्या व्यवतीचा उद्धार होतो. त्यांची शविाय व्यक्तीला भगवान शविचि शान होणे अशक्य आहे. कारण त्यांचा तो स्वभावच आहे की त्यांना समजण्यासाठी खेळच आहे. त्यांना मुद्दाम काही कयला लागत नाही. जस व्यवतीला ज्या पालळीवर सर्व संदगुण अंतर्मुखी प्रस्थापित होतील त्या उंची पर्य पोचावे लागते ते नरिगस शंकर आहेत असे म्हटले जाते. आजकाल अनेक, बुद्धीवादी लोक निर्माण झाले आहेत. त्यांनी त्यांच्या दुष्ट मनुष्य, नष्टिपाप, सत्यवचनी आणि न्यायी माणसास बुद्धीच्या भराऱ्या मारताना जो काही मुखपणा त्यांच्या डोक्यात त्रास देतो त्या वेळी तो सूप रागायतो, त्याचा क्रोध भयंकर शरिला तो ते लहिन काढतात. त्यांच्या मते भगवान कष्टाचिच्या असतो. हुमार माणूस त्याचा राग शांत करण्यात यशस्वी होतो, अयोधितिला काही महत्त्व नाही. व्यक्ती जेवढी धूर्त व कारस्थानी परंतु अयोधिति मागूस हसंत राहती कारण त्याच्यावर काहीही असेल तेवढी ती अधिक प्रसिद्ध होते तर मग असे असताना परणाम होणार नाही, हे माहीत असते हा शविचि उत्तम श्री शविचि भोळेपण कसे समजणार! आधुनिक काळात भोळ्या गुण आहे. व तो सहजयोग्यांमध्ये उतराययास वा, माणसास मुख्य समजले जाते. परंतु भगवान शविचा भोळेपणा असा आहे की तेव सर्व आहेत. समजा एखादा श्रीमंत माणूस नरिसक्त झाला तर लोक त्याची संपत्ती चोरून नेतील. शक्तीवर सोपवल्या आहेत त्याच प्रमाणे तुम्ही सुद्धा सर्व पण त्या चोरीचा त्याच्यावर कोणताही परणाम होणार नाही. गोष्टी शक्तीवर सोपवा. परंतु ही स्थिती यायला हवी. नष्टिपापता लोकांना त्याचे भोळेपण वचित्र वाटते पण नरिसक्त झाल्यावर तुमच्यात घटीत / प्रस्थापित झाली माहजि. नष्टिपापता म्हणजे स्या संपत्तीचा त्याच्यावरचा पगडा कैलहाच गेला. त्याच्या ज्यावेळी तुमच्यात कोणतीही दुष्ट शक्ती शक्तिव कर शकत नरिगसतेच्या आनंदात तो रममाण असतो. नर्मिती केली. सर्व देवतांची व त्यांच्या कार्याची नर्मिती केली दृष्टी जथि जथि जाते तेथे आश्रिवावत होते. हा एक प्रकारचा लहान मुलाना खेळ तराच हाही मदा। एक खेळच आहे, आणि त्याला ते साक्षी आहेत त्याच्या अवोधतिचा आणि एक पैलू आहे: जेव्हा एखादा आपण कुल्लक गोटीचा वचिर कस्त चसतो. यावर कसा वजिय मळिवावयाचा ? जसे श्री शविनी सर्व गोष्टी नाही. जर तेथे एदा साप असल तर असूद, काळजीचे भ कारण नाही. जो खरोखर पवतिर: आहे त्याच्यावर कशाचाही जास्त आनंदी असते. तुम्ही हे अमृत प्यायल्या नंतर तुमच्यामचे परणाम होणार नाही. जो मध्यात आहे त्याची शक्ती त्याचे अवोधति येते. आपण जर संत असू तर कोणीही आपला वनिश आपल्याला माहीत पाहजि. पण ही तुम्ही संरक्षण करते ह्या शक्ती शवि तत्वादार आपल्यात वास्तव्य करुन असतात. शवितत्त्व प्राप्त होण्यासाठी आत्मसाक्षात्काराची कर शकणार नाही आवश्यकता आहे. कुंडलिनी ही शक्ती आहे आणि चक् श्रद्धा नळिवणि कठीण असते. आत्मसाक्षात्कारानंतर ह्या पायऱ्या. शवितत्त्व मळिवण्यासाठी मनुष्याला या सत्य सहजयोगी बनता पण शवियोगी होण्यासाठी सर्वोच्च श्रद्धा हवी संकट काळात तुम्ही वसिरता की सहजयोगी असल्यामुळे, पायऱ्या चढून जाव्या लागतात. भार कचन जाव्या लागतात, हे आणि दूत तुमचे रक्षण करत असतात, आहे. आणि ते त्यांच्यात मग्न आहेत. माणसा प्रमाणे ते ज्या कणी तुमची श्रद्धा ठेल त्याक्षणी ते सर्व नष्टि जातात. स्वतःवद्धल व स्वतःच्या दर्जा वषियी वचिर करीत नाहीत ते शविचिचाच एक अवभाज्य भाग आहेत. माणसाचे शवितत्वात शंका येतात. अश्या प्रकारे असुरक्षितता तुमच्या मनात घर उत्थान घडवून आणण्यासाठी मदत करणे हा त्याचा स्वभावधर्म करते आणि त्यामुळे तुमची श्रद्धा डळमळते. आहे. त्यांना कोणी व्याख्यान द्यावे लागत नाही. कवि सांगावे लागत नाही. तरीही ते आपल्या कामात (गर्क) बुडून गेलेले असतात. आपण काही वशिष्ट करत आहोत असा वचिर आपल्या येते शविचा स्वभाव क्षमाशील आहे. तो क्षमेचा से करत नाहीत. तर ते कर्तव्य करीत राहतात. स्वतःच्या शक्ती स्यांच्या ध्यानी मनीही नसतात, जसे साखरेला स्वतःची भितीचे कारण नाही. शवि हे नमिर्व आहेत. तुम्हीही नर्मिभय गोडी माहति नसते. परंतु ती अन्नास गोडी आणते. सहजयोगी असले पाहजि त्यांच्याकडे सैन्य नाही: शविचि उपासना करण्यासाठी जेव्हा कार्य करतात. तेव्हा त्यांच्यातील शक्तीची प्रेरणा त्यांना धनदौलतीची गरज नाही. शविचिच्या देवळात सोने-चांदी अर्पण माहीत नसते. कार्य करताना मी कर्ता आहे, मी लडिर आहे करण्याची आवश्यकता नाही ते संपूर्ण मुक्त आहेत. त्यांची अशी जाणीव झाली तर तुम्ही सहजयोगी नाहीत. सहजयोगातून तुम्ही कर्मी होता. आपण काही करतो आहे यांची जाणीव न ठेवता तो आपल्या मध्ये बाणणे फार महत्वाचे आहे आपण हल्ली कार्य करीत राहतो. तो दुसऱ्यांशी प्रेमाने वागलो हे त्याला समजत नाही. पण इतरांना ते वागणे फारच प्रेमाचे वाटते. आत्मसाक्षात्कार म्हणजे काय हे तुम्हाला समजले पाहजि. एक म्हणजे तुम्ही जसे आहात तसे दुसरे तुमचे आरश्यातील शकतो. परंतु शवितत्वात रममाण झालेल्याला कश्याचीही ईच्छा प्रतर्विंद आणि तिसरे म्हणजे तुमची आरश्यात यघण्याची क्रिया (साक्षीरुप) अंशा प्रकारे तुम्ही त्रिमितीत वावरता. पहिली समाधानी असतो. तो शारीरिक सुखसोयीची चिंता करत नाही. मति म्हणजे साक्षीरुपता दुसरी म्हणजे जे बघायचे त्याची खायला मळि अथवा न मळि, शरीर कोठेही इझापू शकते. प्रतर्मा आणि तिसरे म्हणजे पहण्याची क्रिया हय तीनही अर्शी जेव्हा स्थिती येते तेव्हा तुमचा सर्व मोष्टीवर ताबा गोष्टी एक होऊ शकतात. कश्या ? जर तुम्ही स्वतःच आरसा येतो अश्या माणसाला जरी काही खायला दलि नाही तरी झालात तर तुम्ही स्वतःला पाहू शकता. जानू शकता. हेच एका दृष्टीक्षेपात तो हजारोंची भूक तृप्त करू शकतो. अश्या तुकारामांनी सांगितले आहे की जर तुम्ही स्वतःला ओळखले तर दुसरे काहीच करण्याची आवश्यकता नाही. जेव्हा या जाते त्या माणसास वपिल आश्रिवाद नळितात. अशी ल्याची तीनही एक होतात तेव्हा तुम्ही आरम्या मध्ये स्थिति होता. दृष्टी हतिकारक असते. जेव्हा तुम्ही पूर्णपणे स्वतःत स्थिति होता तेव्हा तुम्ही शवि तत्त्व प्रस्थापित झाले असे म्हणला येईल कारण शवितत्त्व शक्ती म्हणजे परम चैतन्य, जवि दर्शन शंकराचार्यानी चैतन्यलहरी हे चरितन अपरविर्तनीय आणि अधनिशी आहे. तेव्हा तुम्ही असे केले आहे. ह्या चैतन्य लहरीची शक्ती अशा व्यक्तीच्या शवितत्वात प्रस्थापित व्हाल तेव्हा आपण काही करती आहोत शरीरातून वाहत असतात आणि ते ज्याला स्पर्श करतील अशी तुम्हाला जाणीव होणार नाही. तुम्ही

आत्म्यामध्ये रममाण तो आश्रिवादीत होतो ज्या जमीनीवर त्या (चैतन्यलहरी) पडतील होता, तेव्हा मला काही करायचं आहे असा वचिार तुम्ही ती जमीन सुपीक होऊन तीच्यातून फळाफुलांचे अमोघ उत्पादन करणार नाहीत, खूप लोक कंटाळलेले दसितात कारण ते सर्व देवदेवतांचे प्रकाटीकरण आहे. हे त्यांचे कार्य सर्व देवता, गण आपण मानवी पातीवर असल्यामुळे अजूनही आपल्या मनात दुसरे म्हणजे आपण चुका करत नाही असे नाही, तर आपण चुका करतो आणित्यामुळे एफ प्रकारचे भय सागर आहे तो तुमच्या सर्व चुकाना क्षमा करतो त्यामुळे शक्ती वाढवेल असा कोडलाही शक्तीचा स्तोत्र नाही. त्यांना भौल्यवान वाटेल अशी एकही जडवस्तू नाही. हे शवितत्व समाजात पैश्याला गरजेपेक्षा जास्त महत्व देतो. प्रत्येक गोष्ट पैशात मोजली जाते. पेशासाठी लोक काहीही वकियाला तयार आहेत. पैरा नम्वर आहे कविया त्याचा दुसुपरयोग होऊ रहात नाही. तो नरिच्छ होतो. त्याचा आत्मा त्याच्यातच माणसाला शाररिकि सुखसोयी नसल्या तरी त्याचे चतित जेथे कोणत्या शक्तीसून हतिकारकता कार्यान्वति होते.? ती होते. जी स्री हा चैतन्य लहरीच्या सानधियात येते ती सुज स्वतला पाहू शकत नाहीत. मी माझ्या स्वतःच्या सहवासात व प्रगल्भ होते. चैतन्य लहरी ही अशी शक्ती आहे की ती नेहमी लाभदायक असते. तुम्हाला त्रास देण्यासाठी कवि आहे. चेहऱ्यावर अवोधतिता आली आहे. पण आता पुढे काय ? तुमच्यावर हल्ला करण्यासाठी आलेल्या मनुष्याचे सुद्धा परिवर्तन मी मला पाहू शकता का ? मी माझ्यातच रमतो कां कंटाळतो ? होऊ शकते. चैतन्य लहरील झुप्त असलेली परिवर्तन करण्याची मला माझ्या स्वतःतच आनंद घेता येतो का नाही ? ह्यावर शक्ती आपण समजून घेतली पाहिजे. म्हणून तुम्ही प्रत्येकाला तुम्ही आत्मपरकिष्ण केले पाहिजे अजूनही मला कोणत्याना क्षमा केली पाहजि. तुम्ही सहजयोगी आहांत तुम्ही सुबुद्धीचा आश्रय का तुमगही ज्या गोष्टीची लालसा कराल ती गोष्ट तुम्हाला मळिलच घेता? तुम्ही सर्व काही चैतन्य लहरीवर सोडा, त्या प्रत्येक असे नाही. उलट अशी लालसा तुम्हाला अहकि / मौलिकि गोष्ट समजून घेतात. वचिार करतात आणआयोजन करतात. मानवी अस्तित्वाकडे खेचून नेईल तुम्ही जर लुमच्या आलेल्या ही शक्ती मळिलिली आहे. ती तुमच्यातून वाहत आहे, पण तचिया पासून कति फायदे होतात याचा अनुभव तुम्ही नष्ट / नाश पावेल. जर तुम्हाला खास वकिसीत पीढीचे सुंदर घेतला आहे का ? जे युध्दीने समजण्याचा प्रयत्न करतील नव्युग जे पुरातन संताना अपेकीत होते ते नरिमाण करायचे त्याना हे समजणार नाही. कुम्ही चैतन्य लहरीचा चमत्कार तर शवितत्व प्रस्थापति कले पाहजि. पाहलि आहेत. त्यांची पुद्धी तीवर आहे अतिकार्यशील आहे आणिशक्तीशाली आहे. आणित्या ताला सतत मदत पाहजि तुम्ही हद्दि कवि खचिछन असल्यामुळे शवितत्व मळिल करतात. तुम्ही त्यांच्यावर प्रभुत्व मळिवू शकता. हे महान शवितत्व प्रत्येक गोष्टीत अस्तित्वात असते आहे. जेव्हा तुमच्यात शवितत्व प्रस्थापति होते तेव्हा तुम्ही हे आपण ओळखले पाहिजे, आणति पूर्ण पर्यावरणात कार्यान्वति श्रीराम व मंहमद साहेब या दोघांचीही भवती करता. ह्या होऊ शकते. सध्या पर्यावरणातील प्रदपणाने वकिट प्रश्न नरिमाण दोनही अवतारी पुरुषांची मक्ती करणे सारखेच महत्वाचे आहे केला आहे. जैवदे जास्त सहजयोगी असतील तेवढे पर्यावरण जो राम आहे तोच रहीम आहे. जो अकबर आहे तोच शुध्द राहील. उत्सफूर्तपणे ते शुध्द होईल, आपण मानवी पातळीच्या पलीकडे जाऊन दैवी / दविय धर्माचा सुंगच तुमच्यातून दहायला लागेल. परंतु हे वास्तवात पातळीवर पोहोचलेले आहोत हे लक्षात घेतले तरव आपण आपल्या चैतन्य लहरीना योग्य दशिा देऊ, म्हणून आपण मानवी कमकुवतपणा आणिमुख पणाच्या वेड्या ज्या आपल्यावर आणिमहमदसाहेब या दोघांची भक्ती लोक कसे करु शकतील ? वरचस्व गाजवून परत आपल्याला मानवी पातळीकडे ओढत सहजयोगात आपण श्रीराम, मंहमदसाहेब, अली, फातीमाची अरातात त्या आपण तोडल्या पाहजित. आत्मा आणजिड श्रीबुद्ध, श्रीमहावीर, आणित्तर अवतारी पुरुष यांची पुजा यंच्यामध्ये सतत संघर्ष असतो ज्या अर्थी आपण जडाचे करतो, कारण से पुजेस पात्र आहेत. कोण मोठा आणिकोण बनलो आहोत त्या अर्थी ते आपल्याला त्याकडे ओढण्याचा लहान हे ढरवणारे आपण कोण ? तुम्ही जेव्हा शवि तत्वाच्या प्रयत्न करते. आणिम्हणून पूर्वचियाकाळी संरवसंग परतियाग सागरात वलीन व्हाल त्यावेळी तुम्हाला समजेल की हे सर्व करून लोक रानात खडतर तपःच्या करून मौतकि मोहातून अवतारी पुरुष श्री शविांचि अवभाज्य भाग आहेत. हे सर्व मुक्त होऊन आत्मसाक्षात्कार मळिवण्याचा प्रयत्न करीत. त्याऐवजी आपल्यात वास करतात. हे सर्व आपल्यात प्रकाशति होईपर्यंत सहज योगात आपण आधी आत्मसाक्षात्कार मळिवति. जसे सहजयोगाची प्रगती हळूहळू होईल. परंतु सहजयोग हा वास्तव आधी कळस मग पाया. जर बहू जनाना आत्मसाक्षात्कार आणिसित्य आहे. बाकी सर्व गोष्टी क्षण मंगुर, जुन्या व द्यायचा असेल तर हाच एक मार्ग आहे, हल्ली लोकाना बोलण्या पुरत्या आहेत घरदार न सोडता हिमालयात न जाता कवि दुसरे कोठलेही कष्ट न सोसता आत्मसाक्षात्कार नळिवला आहे, आता कुंडलिनी आहे. ते गंभीर / गहन लोक आहेत. ते रोज धान्यधारणा आपले कार्य करीत आहे. तुम्हाला चैतन्य लहरीची शक्ती करून आत्मपरकिष्ण करतात. आपण त्यांचकिडून शकिले पाहजि. जाणवत आहे. परंतु तुम्ही आता एकच गोष्ट करायची ती येशूखसिता शविया त्यांनी शवि कवि कोणत्याही देवाचे नांव म्हाणजे साक्षीरूप रहायचे, आता तुम्ही आरसा झाला आहात ऐकले नव्हते. रशियातील एका डकिणी ज्यांनी देवाचे नांव तर तुम्ही स्वतःला पहा. प्रथम तुम्ही स्वत वर लक्ष केंद्रति करा. की मी एका मर्यादशलि. सभ्य मनुष्यासारखा वागती कोणल्या तरी गोष्टीची पकड आली तर ती सतंत येत राहील पकडीचे साक्षीरूपाने नरिक्षण केलेत तर ती पकड आपोआप चविधि भैलू असलेले शवितत्व तुम्हाला समजून घेतले असे नाही. कोणत्याही घर्मचे स्वरूप हे चुकीचा मार्ग दाखवणारे वषिणू आहे असे झालं, तर अंतरकि प्रेरणा व्हेरेल आणि/ प्रत्यक्षात उतरण्यासाठी सहजयोग शविया दुसरा मार्ग मला दसित नाही. जो पर्यंत सहजयोग येत नाही. तो पर्यंत श्रीराम नवलाची गोष्ट अशी की परदेशात सहजयोग वेगाने पसरला सुद्धा ऐकले नव्हते असे वावीस हजार लोक सहजयोगात आले रोज देवळात जाणाच्या, धर्मकृत्य करणाऱ्या आपल्या सारख्याच्या तुलनेत ते लोक एवढे महानात कसे उत्तरले ? त्याचे कारण असे आहे की आपण रोज स्वत,चे आत्मपरकिष्ण का ? मद्यसेवन, धुमपान आणिशविगाळ करणे यासारख्या वाईट सवयी गेल्या आहेत आणिमाझा स्वमावही शांत झालेला करत नाही. प्रथम आत्मपरकिष्ण करा. स्वतःवर लक्ष केंद्रति करा. स्वतःवर लक्ष केंद्रति करण्याचे तंत्र त्यांनी कोटून आत्मसात करणे म्हणजे शवितत्व होय, आपल्या हनदयात जै प्रम असते केले हे मला माहीत नाही ते कधीही पेसा अडका अथवा ते आपल्याला श्रीशविानकडून प्राप्त झालेले असते आणित्याचा कुटुंबावद्दल वचिारत नाहीत तर त्यांचे लक्ष स्वत च्या उत्थानाकडे प्रेमांच स्तोत्र दुसऱ्याला अंतमुख करतो. श्री शवि आपल्याला असते. ते जेव्हा हे तत्व आत्मसात करतात तेन्हा त्यांच्या अशी शक्ती देतात की तचिया मुळे आपले प्रेम आल्हाददायक समस्याचे आपोआप नरिाकरण होते, शवितत्वांची शक्ती अशी होते. ज्या प्रमाणे वंदेमातरम आहे की ती उत्सफूर्तपणे सर्व समस्यांचे नरिाकरण करते सर्व प्रकारचे वाया गेलेले, मद्यपी बर्गैरे लोक वयसनांच्या दलदलीतून बाहेर येऊन आता चांगले सुधारले आहेत. परंतु आपण अजूनही आहे. ही शक्ती श्री शविानी दलिी आहे आणिम्हणून त्यांन एखाद्या चक्रात गोल गोल फरित आहोत. पाहजि. आज शविरात्री आहे. तेव्हा तुम्ही शवितत्व प्रस्थापति केले पाहजि. ते तुम्हाला सर्व गुणानी आश्रिवादीत करेल. शवितत्वामध्ये असे गुण आहेत की तुमच्यामध्ये सहजयोग वषियी आपल्या हनदयात सुंदर शुध्द आणिसात्वीक भावनांची घर्म प्रकाशति होईल, सहजयोगात तुम्हाला अज्ञान दूर करणारी नरिमिति म्हणजेच आल्हाद ज्या मुळे आपण रोमांचति होतो सूजता, ज्ञान, माधुर्य आणिमर्याद सदगुण प्राप्त होतात. परंतु प्रथम आपण नम्रतापूर्वक हे जाणले पाहजि

की आपल्यात वेळी ही प्रज्वलीत करणारी, व्यक्तिकरणारी आणि अभिव्यवृत्ती शवितत्व अजून प्रस्थापित झालेले नाही. दुसरे असं की समुच्या मध्ये सर्व शक्ती बहरतील लहरीच्या माध्यमातून ही शक्ती आपल्याला देतात. जर तुम्ही तुम्हाला काही करावे लागणार नाही. तुम्ही स्वतःचे परकिपण नुसते एखाद्या आत्मसाक्षात्कारी संताचे नांव घेतले तरी माझ्या करा आणि तुमचे नातेवाईक / उभे राहतात आणि चैतन्य लहरी बाहू लागतात. नाही ह्याची चिंता करू नका. तुम्ही कोणास सहजयोग करण्यास शक्ती करू शकत नाही. आत्मपरकिपण करा, स्वतः ला ओळखा सहजयोग्यांना एकमेकांना बहदल वाटणारी ओढ आणि ममत्वाची हाच सहजयोग आहे. खुमचे उदाहरण म्हणून पाहून लोक भावना / दृढमैत्री हे सुद्धा शवितत्वातूनच येते हे दुसऱ्या सहजयोग धेतील. हे महान तत्व तुम्ही आत्मसात केल्यानंतर कोठल्याही गोष्टी पासून मळिणार नाही. म्हणून आपण शवितत्व इतके शक्तीशाली व्हाल की इतर अनेक लोकांत तुमच्यामुळे प्रस्थापित केले पाहिजे. परिवर्तन होऊन जगात परिवर्तन घडेल, हे जग परिवर्तनशाली आहे. काही लोकाना लोकशाहीत दोष दिसतात. परंतु लोकशाहीत मरताहेत परंतु त्याच्यावदल कोणीही आपलकीची भावना वाळगत दोष नसून दोष माणसात आहे. कोणतीही गोष्ट आणि ती नाहीत. धन्या मुसलमि राष्ट्राही त्याची संकटातून सुटका ती खराब होणार कारण न्हास होण्याचा गुण तच्छियात सुप्त करत नाहीत. ज्या दविशी जगात शवितत्व प्रस्थापित होईल असतो. आपण लोणचे टक्किण्याची खूप काळजी घेतो पण "बशिव नरिमल काही दविसांनी ते आपोआप खराब होऊ लागते. माणसाचेही धर्माचा स्वकिार करेल आणि सहज योगी यनेल त्यावेळी सर्व तसेच आहे. आपण काहीही वनवा ते खराब होणारच कारण नगिटीव्हीटी सुप्तपणे त्यात असते. जो प्रयंत माणसामध्ये होईल असे माकत केले गेले आहे. तुमच्यातील. शवितत्वाच्या नगिटीव्हीटी आहे तो प्रयंत तो जे वीज यनेल त्यात नगिटीव्हीटी प्रकाशाने सर्व जगाचे परिवर्तन घडू दे आणि मानवनरिमति असणारच. एखादी गोष्ट काही काळ सुरळीत चालेल जसे संकटे आणि भिखपणाच्या कल्पनांचा नाश / न्हास होऊ दे. गांधीच्या नेतृत्वाखाली त्याच्या चळवळी काही काळ चालल्या आणि त्यातील दोषांमुळे नंतर त्या नकिामी ठरल्या. परंतु शक्तीची प्रार्थना करू या. खूप लोकांनी उच्चपद प्राप्त केले तरीही देशाच्या स्वातंत्र्यासाठी त्या चळवळी आवश्यक होत्या. आहे. अमाप संपरत्ती मळिवली आहे. पुस्तके लहिीली आहेत परंतु स्वातंत्र्य प्राप्तीनंतर काय चालले आहे ? प्रत्येक स्वातंत्र्य इत्यादि आजची चळवळ ही मानवाच्या परिवर्तनाची आहे. सैनिकाच्या तोडी असलेले "बंदे मातरम" ते रोखू पहात आहेत. माझ्या वडीलानी छाती वर गोळ्या झेलून मुखाने हे गीत म्हणत राष्ट्राचा ध्वज फडकवला, कोणत्या भाषेत हे गीत लहिीले आहे हा प्रश्न येत नाही. त्यांनी नाही. तुम्हा सर्वांच्यात शवितत्व प्रस्थापित होओ असे माझे स्वातंत्र्य मळिवली पण स्वचे तंत्र ओळखले नाही. माझी आरती तुम्हाला आश्रवाद आहेत. कति भाषात म्हटली जाते आपल्यामध्ये गहन सद्गुण प्राप्त हे गीत गाताना आनंदाची परसीमा प्राप्त होते. आज श्री शक्तीची स्तुती गाताना तीच जाणीव येत है चक्र संपले "आनंददायक असे म्हणतात. ह्या आनंदाचे अनेक घटक आहेत. उदाहरणार्थ नरानंद, आत्मानंद आल्हाद,... हे आनंद आपल्या भावनांशी संवादी असतात जसे सुवास हा फुलांशी, याच प्रमाणे एखाद्या गोष्टी त्यानंतर आपल्याला कशाचीही आसक्ती रहात नाही. योग्य करणारी शक्ती म्हणजेय श्री शक्ति होत. श्री शक्ति है चैतन्य इतर सहजयोग करतात का अंगावर रोमांच सहजयोग्यांना एकत्र बांधणारे प्रेमाचे धागे हेच शवितत्व होय, योसनयिंत हजारो मुसलमि उपासमारीने अमानुषपणे त्यावेळी सर्व काही ठकि होईल प्रत्येकजण प्रश्न सोडवले जातील. येत्या - आठ / नऊ वर्षात असे आज आपल्यातील शवितत्व प्रस्थापित होण्यासाठी आपण श्री है गीत सुध्दा हे जगातील सर्व प्रश्न सोडवील. ह्याकरिता कोणताही स्वार्थत्याग अथवा कष्ट घेण्याची जरुरी नाही. सर्व कसे आपोआप/उत्फूर्त होईल, तेथे काळजीचे कारण ि

1993-1205, Shri Ganesha Puja

[View online.](#)

Shri Ganesha Puja. Delhi (India), 5 December 1993. [Translation from Hindi to Marathi] MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk)

Scanned from Marathi Chaitanya Lahari ही पृथ्वी नरिमाण केल्यावर श्री परमात्मा श्री आदर्शिकृतीने प्रथम वचिर केला तो शुद्धता आणी पविता ग्रस्थापति करण्याचा कारण ल्यानंतरच चैतन्यलाहरीचा सर्व आकाशात आवर्षिकार होणार होता, आता हे परमचैतन्य सगळीकडे अखंडपणे आहे. पण ते कार्यान्वति व्हायला तुमच्यामध्ये त्याची अनुभूतियापला हवी. तुम्ही स्वतः कचि तुमचे वचिर शुद्ध नसतील तर तुम्ही आंतमधीत स्व - स्वरुपापर्यंत जाऊ शकणार नाही, ही जी सुक्ष्मता तम्हाता सहजमधून मळाली आहे ती श्री गणेशांची कृपा आहे. श्री गणेशांनीच परमचैतन्य दिले आणि तेच चतन्य-स्वरुपांत आपल्या सर्व चक्रांवर आहेत, सर्व चक्र पूर्णपणे स्वच्छ व शुद्ध झाल्याशिवाय कुंडलनीचं उत्थान होतच नाही, आणि जरी ती वर आली तरी तो पुन्हा पुन्हा खाली जाईल. कुंडलनी आणि श्रीगणेश यांच्यामध्ये मा लेकरांसारखे नात आहे. तुम्हाला पुराणांतील गोष्ट माहीत आहेच-श्री पावती सनान करीत होती आणि अंग चासून जो म नपिला, ज्याच्यात खूप चतन्य होतं, त्या मळापासून तनि श्रीगणेश तयार केलला आणि त्याला बाहेर दारापाशी बसवला, श्रीगणेश असे पूर्णपणे श्री आदर्शिकृतीनेच नरिमाण केले. त्यामध्ये श्री सदाशिवियां कांहीही सहभाग नव्हता, आतां तुम्ही हे पण नीट समजं शकाल की सेंट गॅब्रिल कुमारी मेरीकडे पेऊन तला म्हणाले होते की, "तुझ्या उदरांतून या जगाता तारणारा जन्माला येणार आहे." एरी अवविाहिती स्तीला गर्भधारणा होणं हे फार मोठे पाप समजलं नात, पण भारतीयांना तसं वाटणार नाही कारण श्रीपार्वतीने श्रीसदाशिविंचा कांहीही आपार न घेता एकटीने श्रीगणेश नरिमाण केल्याच ते मानतात श्री येशु सरसितांचा जन्म असाच झाला परदेशी लोकांना हे समजणं आणि पिटणं अवपड आहे कारण ते सर्व माणसांकडे फक्त मानवप्राणी म्हणूनच वयतात, आणि आजसुद्धा त्यांच्यामध्ये या अद्वितीय यर्भधारणे बढल प्रखर मतभेद आहेत. सहजयोग्यांनी या परमवैतन्याद्वारे झालेले खूप चमत्कार वधतिले आहेत आणि त्यांचा परिणाम आतां करमी झाल्यामुळे तुमचं लक्ष या जगाकडे बळले आहे. जग म्हणून आपण जे बघतो ती माया आहे, आणि त्याच्या पलीकडे सत्य-वश्व आहे श्री गणेश हे साक्षात आहेत हे सत्य त्यांना त्यांच्या हातावरच कळते. मी जेव्हा ग्रीसमध्ये होते तेव्हा मी पाहिले की आदर्शिकृतीने तथि अपनिता चा अपतार पेतला होता, तथि त्यांनी तथि मंदीर पपोलसि (Persepolis) येथे नरिमाण केले आणि त्याच्या दाराशी इथे "बाल- भगवान" (Child God) आहेत असा आलेखही तयार केला, आता इतका खूप काळ गेल्यामुळे हा चाळ-भगवान कोण हे आतां कृणाकाच मातीत नाही, परकीय तोंकांच्या ह्यांमध्ये हा बारसा आणि त्यांच्या परंपरा पा स्वांचा नाश केला गेतामग आम्ही आणि एका टकिाणी गेलो असताना तथि हगडाचा एक मोठा गोल तुकडा पाहता (नाभीसारखा) ज्योच्यातून सूप वैतन्य वहात होतं आणि त्याच्या भागव्या बाजूला आम्हातला स्वरंभू श्रीगणेश सापडले, कालान्तरान धर्मावढळ आस्था देवणारे काही लोक पडे आले, त्यांना पमाची पुन्हा प्रस्थापना करायची होती. न्यामुळे से शुद्धतेच्या वर्णा स्तरावर पोचू शकतील आणि 'उद्धारा ची वेळ येईल तेव्हा' से त्याकरता थोग्य उरतील तपाचकरतां त्यांनी या गोष्टीकडे जास्त रूक्ष दिलेल्यांना 'मोझेस कटून आपीच 'दहा आज्ञा (Ten Commandments) मळिल्या होत्या आणि त्याचें पालन करन योग्य बेकी त्यांना आत्मसाक्षात्काराकरतां स्वतःला योग्य चनवायचं होतं, आपल्यांकडे सुद्धां गुरु नानकादियोर संतांनी याचकरता सूप कष्ट घेतले आणि सांगितलें की सर्व माणसांनी यर्म पाढावा. संतुलनांत रहों आणि पाप न जमवतां फक्त पुण्याचाय साठा करावा, श्रीगणेशांचं कार्य बेगळे आहे, त्यांच्या प्रभावी शक्तीचा उपयोग करुन ते शुद्धता जपतात. अबोधिता ही त्यांची सर्वात मोठी शक्ति त्याचे हत्तीयं तोडू हे त्यांच्यापाशी अहंकार-प्रतअहंकार नसल्याचं गीतक आहे. ते चरिनोव वालक आहेत. येशु ससित हे त्यांचेच अवतार होते. वज्रिजानाचा उपयोग करुन आपण सद्धि करुन दाखकलड आहे की श्रीगणेश मुळांत एक शक्ति आहे आणि तिला जो आकार आला ते गणेशांचं रुप आहे, याचाच अर्थ असा की जे पूर्णपणे आहे, वनिम् आहे, नरिगस आहे, स्वच्छ आहे आणि श्रद्धापुक्त आहे अशी हृदयातव श्रीगणेशजागृत होऊ शकतात. श्रीगणेशांच्या कृपेशिविया कुंडलनीचं जागरण होऊंच शकत नाही कंडलनी ही श्रीगौरीची शक्ति आहे आणि तिविया जागरणाच्या प्रत्येक क्षणी श्रीगणेश तवि रक्षण करत असतात. एवडचं नाही तर एका चक्रातून पार झाल्यावर ते चक्र ती बंद करते म्हणजे ती पुन्हा साली येजं शकणार नाही, आपल्यामध्ये श्रीगणेशांचं स्थान . o Marathi Translation (Hindi Talk) मूलापारचकामये आहे. पुणकळ लोक इथे एक चूक करतात, कारण जिकीणी माकडताड हे कंडलनीचे स्थान आहे (मूलाधार) आणि त्याच्याखाली श्रीगणेश मुलापार चक्रावर आहेत, या दोपाचं कार्य अगी बेग आहे हे पण तुम्हाला माहीत आहेच. माझ्या कांही फोटोमध्ये श्री गणेश माझ्यामामे माझ्याही बरमयंत आहेत हे तुम्ही पाहति आहे - इतर देवतांवरवीरही ते असेच असतात, भारतीय सोकांना श्री गणेशांची पावतिर-शक्ति माहीत आहेच, आणि म्हणून स्वतःच्या पावतियाची काळनी पेणसवे महत्व ते ओळखतात. परकीय लोकांना त्याची एवडी जण नसते त्यांच्यामध्ये उग्रभोगृत्तजिास्त आहे. पारतीय सोकांना याची जाण आहे आणि कांही योहे लोक शुद्धता व पवतिरता पाडत नसले तरी ते बरवर तसे दालवतात. पाया एक फायदा म्हणजे जनीतया केन्सर समाजांत उपड- उपह-पसर शकत नाही उतत परकीय लोकांच्यामध्ये आपण यायावतीत कांही तरी मोटे, नवीन काम करता जाहोत आणि त्याला आपणच योग्य आहोत ही वृत्ति आहे, भारतीय लोक याठा मुखपणा समजतात अमेरिकेमे तर श्रीगणेश कुटेंब दसित नाहीत, आतां सर्वनाशायची वेळ आन्पावर भात्र त्यांना पावतिरयाच महत्व कडू तागतं आहे आणि हे पण त्यांच्यातले ने सहजयोगी झाले आहेत त्यांनाच. श्री गणेशांचा सर्वात मोठा गुण म्हणजे त्यांची अचोधति, समी जेहां अबोधति होता तेव्हा तुम्ही सहज व शुद्ध बनता. ससित म्हणाले होते "तुमच्या उद्धारावी वेळ ईल तेहा तम्ही लहान मुलांसारखे हाल" श्रीगणेशांची कृपा असतेच पण वशिष म्हणजे या अबोधतिच्या कृतीमधूनच तुम्हाता उलट फरिबल गेले तेथे त्याला जपयश पेऊं लागलें अशा तहेने वनिहावा चुरकीचा उपयोग केल्यामुळे परिणामी तो रसातागता. पुण्यामध्ये जाहीर सभामे तीन-चार वेळा मी छोकांना सांगितले की श्रीगणेश यांचा आदर करा, त्यांच्यासमोर प्रामाणिकपणे काम करा त्यांना बुकीचं, अपवतिर अशी कुटलीही गोष्ट वा काम आवडत नाही. लोकपान्य टळिकांनी चाल केलेला हा गेशोत्सव दहा दविस चारती पण पुण्यांतला हा चत्सव पाहति्यावर मला खरोखरच धक्कारच वसला, श्रीगणेशांच्या मूर्तीपूटे अलोल नाच गाणी चातली होती. महिलांचे कपडेही असभ्य होते दास सगिरेटचा अतरिक चालता होता. श्रीगणेशांचा वाहन वज्रिय आहे (जयदूल वाहन) मी लोकांना सांगितलं की श्रीगणेशांच्या रागापासून सावय, रहा, माझ्या भाषणामपूनही मी सोंगत होते की भूमतिसव असंब असतं की त्याचे नयिम जरतुम्ही पाळले नाहीत तर परणी कंपसुद्धा होऊ शकतात. आणि तिसव जातं, गणपति विसर्जनाच्या दविशी जे दारूच्या नशेने झगून नाकगाणपांत पुंद होते त्यांच्या जमनि दुभगुन खचल्या पुष्कांना वाटते की पाशात्य देशांत नर हेच चालतं तर आमं काय पुको ? पण त्यांना कत नाही की

वनिशकारी शक्ति भयानक असते आणि त्याची सुरवात माणसाच्या आंतमधूनच होते. इवे वसुन त्या वनिश-शक्तीची आपल्याला कल्पना येणही शक्य नाही तकिडे ६५ टक्के पेक्षा जास्त कोक दुग्ध रोगांनी (उदा.सझिफेनयिा प्यांची नांवपण आपल्याता टाक नाहीत ग्रासलेले जहेत, अजुजा तहेचे है रोग कुटवर पसरसे आहेत त्याचीही आपन्याला कल्पना नाही इथे हरि खूप प्रकारचे जंत, कॅ, पूर, पूछ आहेत.पण माणसं अजून टीक आहेत. श्रीगणेशांच्या वरिधांत जाणं म्हणने आईसमोर पाप करणे जाहे. हे सर्व केल्यापासून चालू झाले म्हणां तर फ्राइडसारखे घाणेरडे लोक आले आणि नीतमित्तेवरिद्ध बडबडू लागले तेव्हापासून लोकांच्या मनातली ऐबिस्ताची प्रतमिा यांनी डागली आणि एवतःचाव उदो-उदो करु लागले. त्यालाही केन्सरसारख्या रोगांनी शेवटो आत्मसाक्षात्कार होत असतो. बुद्धविादी लोकांना श्रीगणेश है आपले कशिप देवत आहे ही गोष्ट एकदम पटत नाही. अहचणी ही आहे की जोपरंत ते सूक्ष्मात येत नाहीत तोपर्यंत सरईव देकदेवता आपल्या अंतरंगातव आहे है त्यांना समजणार नाही. श्रीगणेशांना चार हात आहेत आणि कार्बनव्या अणूलाही चार धारणा (Valencies) आहेत. या कार्बनकडे तुम्ही डावीकडून पहाल तर "स्वस्तिक" दसिल. जनवीकडून पहाल तर "ओंकार दसिल, आणि बालून पहाल तर "अल्फा य ओमेगा है चनिह दसिल येशू ससित म्हणाटे "मी अत्फा आहे आणि मीच ओमेगा आहे" - अल्फा म्हणजे सुरवात व ओमेगा म्हणजे शेवट, अल्फा व ओमेगा वनिह (लपिमीये लहिलिली) त्या अणूवर दसितात, भी जेव्हां है आत्मीयतेने परकींना सांगतिलं तेव्हां ते त्याच्यावर संशोधन करायलागले. त्यांनी कार्बन-अणूचे तीनही दिशांनी फोटो काढले, त्या फोटोत मी वर सांगितली अगदी तशीच रचना दसिली. आता येश खरसित म्हणतात की हाच श्रीगणेश आहे हाच ॐकार आहे हाथ स्वस्तिक आहे हे सदिध झालं, हटिलरने पण स्वस्तिक है चनिह बापरलं, घडपाळाच्या फरिणाया काठवाच्या दशिप्रमाणे जे स्वस्तिक काढतात ते अबोधति व प्रगतीचं योतक असतं.पण त्यानं बापरलेल स्वस्तिक चनिह उरट्या दशिने काढलेलं होतं आणि ते वनिाच द्योतक असतं.म्हणजेच शक्ति नेव्हां घहचाळावरिद्ध दशिने फरिते तेव्हा सूप बास वहायला लागतात. असा माणूस दुग्ध वयाीनी पीडति असतो. काल एक माणूस आला होता त्याला स्नायू दुखणं होतं, या दुर्ण्यात Myelitis - स्नायू इकुहुन नकिामी बनत जातात. श्रीगणेशांची शक्ती नेव्हां अशीव उलटया दशिने फरियाला लागते तेव्हां असेच जास होतात हटिलरवी अगदी तीच अवस्था झाली जेव्हां त्याने स्वस्तिकामपून श्रीगणेशांची शक्ति वापरायचा प्रयत्न केला. बरच्या संशोधनामध्ये स्टेनसति वापरलं गेठ, जोपर्यंत ते वरोचर फरिवलं तोपर्यंत सर्व टीक झालं पण जेव्हां नंतर ते स्टेनसलि पातनामय मृत्यू आलीच म्हणा, श्रीगणेश जर तुमच्या चक्रावर प्रसन्न झाले तर कुटलेही मानसकि आजारही सहज बरे होऊ शकतात.ते एक चनिह आहे.शब्दांनी नेवां एखाया बसतूचे वर्णन करता येत नाही तेव्हां अर्त चनिह वापरतात,आजकाल चन्याव जणांची अरशी समजूत आहे की अशी वनिह म्हणजे नुसरी कल्पना असते आणि माणूस त्याच्यातव अहकून नुसतात्याचा वचिरव करु गतीपण साहजयोगांत ही चनिह म्हणजे सत्य आहे है आपण सदिध करु शकतो, मानवी मन आणि ष्टिमियादति असते,त्याला जर सत्य बधायच असेल तर त्याने आजपर्यंत्या समजुती वाकुन हेऊन त्याचा प्रत्यक्ष अनुभवच रयापला हवा जो त्या आजपर्यंत कीच आला नव्हता.मानवाच्या सप्याच्या सीमति जाणीवेतुन त्याला सत्य समज शकत नाही.म्हणूनच श्रीगणेशांना समजून घेऊन त्यांची पुजा करणं जरुरीचं आहे.श्रीगणेश जोपर्यंत या दलीमये प्रस्थापति होत नाहीत तोपर्यंत इथले राजकीय पा सुटणार नाहीत, त्याकरता आपल्याला स्वच्छ व शद चारतियाचे लोक ज्यांची अबोधति बालकासारखी आहे,जरुर आहेत.लोकांना वाटतं की असे लोक देशाचा कारभार करा करणार, आणि असे लोक आहेत कुळे? आजकाल सरकारी यंत्रणेमध्ये बरच्या जागांवरवे अधकिरी देखील इतके ष्ट झाले आहेत की ते जनतेची गरल्येक बावतीत दशिभूल करत आहेत. कारण आंतमपून ते स्वतः असुरकपति आहेत, परमेश्वर होचरी संपत्ति आहे है त्यांना अजून समजलं नाही. तुम्ही जर सहजपोगी असाल तर तुम्ही दररोज ध्यान केलंच पाहलि. प्रथम डावी नाडी, मगउजवी नाडी आणि नंतर दोन्ही नाडया,जव्या बाजूकहचे Marathi Translation (Hindi Talk) गुण अग्नितित्वाचा (प्रकाश) उपयोग करतात- जे गणेशतत्वय आहे, त्याचे काम अपार नाहीसा करणे त्यामुळे आपली पचनशक्ति व पवनक्रिया सुधारते. आपले शरीर सुहड आणि कार्यक्षम रहावं म्हणून रोज आपण त्याची काळजी पेतो त्यापेक्षा जास्त काळजी आपण आपल्या अंतरंगातील पाण काटन टाकण्यासाठी घेतली पाहजि, ही स्वच्छता झाल्यावर, जसं आपण आरशांत मारगाला लागेल आणि शेवट तुम्हाला स व आजार भोगावे लागतील.कांहीडी होऊ शकते, आता 'स्तुति' करण्याचे बेगवेगळे प्रकार आहेत वेश सरिस्ताची स्तुती करतांना मोहम्मदसाहेब म्हणाले की "तो सर्वायाने नषिकलंक आहे आपणही रोजच्या रोज जारत नषिकलंक बनत राहे पाची काळजी पेतली पाहजि ही स्थिति मळिवण्यासाठी आपलं लक्ष इतके शुद्ध झालं पाहजि की कुटलीही चूक आपल्या हांतून होणारच नाही,यामपें आपले मन अजबित बाजूला टेवायचं.एकदा ही अवस्था प्रस्थापति झाली आणि आपण चुकीची गोष्ट करु शकत नाही है समजलं की बाहेरच्या कसल्याही दुष्ट बाईट घाणेरडपा प्रवृत्ति किवि मोह आपल्यापासून दूरव पक्तात. म्हणून मी म्हणते की लहान मुलासारखे नरिगस, नग्माप व सरक होणे ही सर्वात सोपी गोष्ट आहे,आजकाळ पाश्चिमात्य देशांत मी बपते की लहान मुलांवर सर्व बाजूनी वायांचा हळा होत आहे, जसा एकादा वनिशकारी प्रवाहांचा झोत त्यांच्यावर चालून पेत आहे.इये असा हला होणार नाही चावददल आपण खूप सतरक राहलि पाहजि. आपली भारतीय संस्कृति इतकी समृद्ध व उत्तम आहे की मुले खरोखरच लूवर उन्नत होऊ शकतील. या मुलांकडे आणि त्याचबरोबर स्वतःकडे जाणीवपूर्वक उक्ष देणें ही तुमची जबाबदारी आहे मुसांना ते सहजयोगी आसल्याची सतत आटवण करुन देणे आणि कुटल्या गोष्टी करायच्या नाहीत है त्यांना समजावून सांगणं जरुरीचं आहे.आजकाल समज असा आहे की मुलांना आमुक करत नको अरसं सांगणं है त्यांच्या प्रगतीला अडसर पालणं समजतात. परदेशांत मुलांना काय बादेले ते क देतात, मग त्यांना जन्म तरी कां दलित? मग तुमची जबाबदारी काय राहिली? तुम्ही काय करायला हवं? तुम्ही त्यांना समजावलं पाहजि, "तुं हे करतोस ते चूक आहे, आम्ही मग काही मदतीला पेणार नाही आणि तुला पैसा पण देणार नाही"असं सांगा नाही तर आपला सारा समाज त्याच चुकीच्या मार्गाकडे जाईल,त्पातून आपल्याला चांगल तर कांही मळिणारच नाही, उलट याहेरव्मा बारईट गोष्टीचाच आपण नकळत स्वीकार करु मला आशा आहे की श्रीगणेशांचा कार्य म्हणजे "सह" आहे है तुम्ही सर्व जण समाजाल, त्याच्याकडून तुम्हाला आत्म- साक्षात्कार मळिला आहे, त्यांच्या मदतीनेच तुमची सर्व चक्के स्वच्छ व शुद्ध होतात.त्यांच्याकडून तुम्हाला प्रकाश मळितो आणि तुम्हाला वतुमच्या दृष्टीला नेहमी प्रकाशाकडे वाटचाल करता येते म्हणून श्रीगणेशांचा आपमान आपल्याकडून कधीही होणार नाही ही गोष्ट तुमच्यामपें अगरदी खोलवर रुजली पाहजि माझी आशा आहे की या पूजेनंतर या दळिलीमध्ये तुम्हा सर्वांच्या हृदपीतएक नवीन "धर्म" अस्थापति होईल- शुरभंकर धर्म,जो माणूसशुभ" आहे त्यांच्या नुसत्या एका रष्टकिटाक्षानें सर्व लोक टकि होतात-एका टप्टलिपात पूर्ण नरिक्पिण होतं, म्हणून "कटाकप कटा नरिक्पण" असे म्हणतात.तुमची स्मरणशक्ती वाटते,ज्या बाजूकडील सर्व दोष श्रीगणेश जागृत जराल्यावर नाहीसे होतात,अर्थात है सर्व बाहेरुन कांही मळिण्यासारखे नाही तर ते आंतल्या आंतच होत असते है तुम्ही मळिवू शकाल आणि त्याच्या प्रकाशांत तुम्ही पण प्रकाशति वहाल ही मी आशा करते.या शक्तीचे ज्ञान आणि जाणीव सर्व ब्रह्मांडांत पस दे आणि सर्व लोकांना सातात्कार होऊं दे हेच माझे तुम्हा सर्वांना आशीर्वाद आहेत. श्रीगणेशांबडल बोलायला लागलं तरी ध्यान लागतं आणि आपले लक्ष आत खोल जातें जसं मोट्या भागसांच्या ग्रपमध्ये एकादा गोड मुलगा आता तर

सर्वांचे लक्ष त्याच्याकडेच जाते.हाला वात्सल्य रस" म्हणतात,है वात्सल्य तुम्ही सर्वनण जीवनांत आणाल अशी माझी आशा आहे. परमेश्वराजे तुम्हांला अर्नत आशीर्वाद, स्वतःला चघतो त्याप्रमाणे आपण स्वतःच आपल्या अंतरंगाची परीक्षायामला हवी, यावेदी श्रीगणेशांना फक्त मूलाधार चक्रारच नवहे तर सर्व चक्रांवर येण्याचं आवाहन करावे, त्यांची सत्ता आज्ञा चक्रांपर्यंत आहे.येशु ग्रसित म्हणाले होते "मी रस्ता आहे.मीच मार्गस्व आहे." ते कधीच म्हणाले नाहीत की "मी म्हणजेव सर्वनाश आहे" इयून पुढे त्यांनी सर्व आदशिक्तीवर सोपवलं आहे. सर्व धर्मामध्ये शुद्धता व पवित्रता यांची महती सांगितली आहे, तीच श्रीगणेशांची मुख्य शक्ती आहे, माणूस जेव्हां पर्यादा वडपन करतो व स्वतःच्याशुद्धतेचा आदर करत नाही त्यावेळी तो मोटमोडचा संकटात अडकतो कारण श्रीगणेशांची शक्ती याच्यापातून दूरगेलेली असते.त्याला चरीच दुखणी व आजार होतात. सहजयोग्यांनी नेहमी श्रीगणेशांना आवाहन करावे त्पांच स्मरण करावे, जेव्हां मनात वाईट वविर येत असतील तेव्हां स्यांच्या शक्तीसाठी आणिमिदतीसाठी प्रार्थना करावी.सातत्य आणिशुद्धता या गुणांमुळे मानव एवढा उन्नत हो शकतो की त्याचाच वशिवास बसणार नाही.ज्यांना श्रीगणेश मूलापार चक्रावर दसिले त्यांनी चुकीने ते मूलामार मानले, जे कुंडलनीचे स्थान आहे. याच कारणामुळे तांतकि लोकांनी खूप समस्या निर्माण केल्या शुद्धता आणिपवित्रता हा आपला वारसा आहे आणिआपण त्याचं जतन केलं पाहजि."वविाह "ही एक संस्था म्हणूनत्याचाच भाग आहे.ज्यांनी ज्यांनी आपल्यााचं (दहा गुरु) रक्षण केलं त्यांनी त्याकरता खूप कष्ट पेतले आहेत. उदा.मोहम्पद साहेब.त्यांना तीन बायका असल्याबद्दल पुष्कळ बोलतात, पण त्या समयानुसार ते योग्यच होतं.त्याकाळी पुष्कळ तरुण युद्धांत मारले गेले आणित्यांनी जर हा मार्ग दाखवला नसता तर अनेक तरुण वपिवा, उपजीवकिवं कांहीच साधन नउरल्यामुळं वाममार्गाकडे वळल्या असत्या, कारण त्याच्यांशी लरन करायला उपवरच नव्हते.वविाह ही एक संस्था म्हणून पवित्र बंपन आहे आणिम्हणूनच स्त्रियांचं शील राखण्याकरतां त्यांनी बरीच लग्नं केली. आपण है सभजून घेतले पाहजि. आतां श्रीकृष्णांनासुद्धा सोळा हजार बायका होत्या, शवाय पांव बेगळ्या,पण सोळा हजार या त्यांच्या शक्तचा होत्या व पांच ही पंचमहाभूत तत्व होती,त्या शक्तीचा व तत्वांना राजमान्यता देण्यासाठी त्यांनी त्यांच्याशी वविाह केले आरतां ते पुरुष होते म्हणून त्यांच्यावर कुत्सति टीका झाली. मी आई आहे व मी मुलांना जन्म देऊ शकते म्हणून माझी गोष्ट बेगळी आहे.तर हाबादवविाद टाळण्यासाठी त्यांना श्रीकृष्णांनी पत्नी म्हणून स्वीकारलं म्हणून या अवतारी लोकांनी वरवर वचित्तिर बाटणाच्या गोष्टी का केल्या ते आपण नीट समजून घेतलं पाहजि, ते "परमात्मा" घेच अंश (अवतार) होते आणित्यांनी जे कांही केलं ते समाजहितासाठीच केलं श्रीगणेश त्पांच्यामध्ये पुरणपरणे जागृत व कार्यान्वति होते. आपण लक्षांत घ्यायला हव की नुसती पूजा करुन, भजनांतून स्तुतिकरुन, त्यांच्याबद्दल भाषण ठोकून आपल्याला श्रीगणेश प्राप्त होणार नाहीत तर आपण त्यांना आपल्यामध्येच जागृत करायला हवतुमच्या सर्वामधे ते जागृत झाले आहेत पण अजून पुरणपणे नाही.म्हणूनच तुमच स्थिर रहात नाही.प्रत्येकाने आपल्या स्वतःच्या चारित्र्याचा सन्मान राखला पाहजि जापले ज्यकतमित्व आपल्या काबूत टेवले पाहजि, त्याचे प्रदर्शन करु नये, त्याची दकिरी करु नये कवि साध्या रबटक्पेपानेही त्याच्या असत्तिवाला बाधा होऊ देऊ नये या सर्वुकीच्या मोष्टी आहेत.प्रत्येकानं है समजल पाहजि. अशा बागण्यान साक्षात्कार होणारच नाही पण चित्त मात्र भरकाटेल मग मच चित्त भलत्या 10

1994-0117, Talk To Yogis

View [online](#).

Talk to Sahaja Yogis, Madras 1994-01-17

[Translation in PDF]

[Transcript Scanned from Divine Cool Breeze]

Today we are lost in the Shabad Jalam We say mantras, we read books, there are Shaivaites and Vaishnavities. All these things to us have been important also because we thought by following these methods, we will achieve our moksha, our last goal. This way I must say that Indians are very alert and basically spiritually minded. They also know what is wrong and what is good. They also know what is dharma and what is not Dharma They will do wrong things. They may take to things which are absolutely against their spiritual life, but in their heart of hearts they all know that this is wrong, but they can't help it.

We have to understand that we are specially blessed by people who were our forefathers who were great seers, saints and incarnations and who gave so much time for the emancipation of our spiritual life. To them material life was not so important. Specially in the South I feel that people are deeply rooted into Dharma. I read about Shalivahana who met Christ once in Kashmir Christ told him that 'I come from the Country of Malekshas. (Mal-iccha) means desire for filth. Their desire is towards mat not towards purity and I have come here because you people are absolutely Nirmal - Pure. Shalivahan told him 'Why do you want to come here. You should go and work for those people who are malekshas'. We are different type of people even today Even in this Ghor kaliyuga atleast 70 percent people believe in God, have faith and fear of God.

All this that we have is nothing but a kind of awe. a fear of the unknown. We don't know that God almighty is the ocean of compassion and love. We human beings have to achieve a state to know Him. We don't know God. We don't know ourselves. First we have to know ourselves. Once we know ourselves, then only we will know God. I have seen ritualistic behaviour in the South very much. I was surprised how people were doing everything with their heart, but they did not know why they were doing it. They have such Bhakti but such a blind Bhakti that it will lead them no where. I used to think that when will I be able to tell them to be beyond this. You have to have Shraddha and Shraddha is enlightened Bhakti. Unless and until you have your enlightenment the Bhakti has no meaning. Like this mike if it is not connected to the mains it has no meaning. Unless and until you connect it to this all pervading power of Divine Love which we call as Brahm- Chaitanaya Our Bhakti has no meaning because there is no connection like telephoning to someone without the connection. The simple thing is that this connection, this Yoga has to take place. You might have read lots of books or may know so many things like Vedas. So what? Its like you have a headache and the doctor suggests a medicine He writes the name of the medicine. You are reading the name of the medicine but are not taking the medicine. When are you going to take it ? Unless and until you take that you are not going to achieve by any chance whatever is promised to you. because it is such a deep ignorance about all these ideas we have learnt and has penetrated into us. Such a lot of ignorance. That ignorance is really like a ditch of no return. I have seen people who have read books after books. There are people who do one lakh mantras, fasting and reach nowhere. They are the most hot-tempered people or they have no joy In their heart. They leave their families come out of it and think that they have done a great sacrifice. God does not want all this non-sense. Why will God who is your father who is so compassionate and loving personality want you to suffer?

Why should you suffer? By suffering how will you gain moksha is beyond me. If you take it the other way as Kabir has said. 'By starving if you are going to achieve your moksha then already there are many people who are starving in this country so they will all get their moksha. He says if by shaving your head you are going to get moksha then the sheep which is shaved every year should be there before you are there'. They all have made fun of them. They have all said all kinds of things for you to know that all these outside things are of no help, Of course you do it genuinely, because you want to have your liberation, your enlightenment. As a mother, I tell you. you don't have to do all this. Please don't do it. First of all if you want to upset your mother you always say I will not have any food. So why do you want to do it. There is no need. So much importance is given to food.

You get up at 4 am and go on chanting something and the whole house is up.

Apart from that the other influences are of false Gurus. Madras is full of them, everybody seems to be some sort of Guru slave. But worse is Calcutta. Everybody is a dikhit (got diksha from a guru) and tantrikas, when you have these bad Gurus they create such negativity that they cannot prosper. The Laxmi Tattwa goes out. Because of that the poverty will never go. Unless and until you get rid of all these horrible Gurus, We have them everywhere in India. But here the people are so simple and hero worshippers.

As the Muslims have Jihad we are having Jihad against ourselves. We are killing ourselves, don't eat food, don't do this, do that all the time after our lives. God has created this world for your comfort and enjoyment. Why did he create this world if you had to go through such hell.

In Sahaj Yoga you know your identity. You understand how glorious you are once you are connected to the mains you know what powers you have. How beautiful you are within and you start respecting yourself. You don't have ego but you have a right idea about yourself. I'm so happy, I see so many people here who are willing to take to Sahaj Yoga, who are in Sahaj yoga. Of course it cures people, it has cured many people. Apart from that it also gives you mental peace. Emotionally you become a very balanced person, but above all you get the power to give realization to others. First you get your nirvichar samadhi and then you get your nirvikalpa samadhi. You all get it as soon as you are connected to the mains. Its a very remarkable thing[^]. A Sahaja Yogi in Bangalore told me he was doing tissue culture. Only 50% is successful. But I am a Sahaja Yogi. I just stand here and give vibrations, they pass through the bottles and my success is 100%. He is a farmer he does not know even English but he says, 'Mother, there is such knowledge within myself I can feel it'. This is what one has to know that what you are not. This is very important to know that we are not ordinary human beings. First of all you have come to this programme because you are seekers. You are special human beings. Then you get your realization. You get all your powers. You need not be a P.H.D. etc. You need not be a big successful person. Those who think they are very successful will never get realization, because they are lost to normal common sense, like bureaucrats, ministers, are very difficult. So how do they get it? They get it when they have from inside innately thing desire to achieve it. Just to feel that way. It is a such a remarkable thing that everything is tangible. Even the small children can tell you what's wrong with you, which chakra is bad. Its such a great discovery which we don't realize, may be because we have no sense of our spirituality.

When I went to Russia, the oldest University in Leningrad, St.Petersburg University gave me a big award. They made me one of the 10 members of the University- I looked at the award and said 'I'm just a housewife I'm not a Scientist'. One of the recipients of this award was Einstien. They said 'What has Einstein done. He has just managed the material side. He worked on matter, while you have worked on human beings'

Things are going to work out. You should all move out from all this kind of darkness and get into the light. See for yourself. What you are. First of all to be born in this country means you have really something special. Such a blessing, it is you have no idea. This mother earth, nowhere you will find such a mother earth in the whole world. But you have to have your realisation otherwise you cannot value it. That is why I want you to understand that even if you get your realisation, try to understand that you have achieved something exceptionally in life which you could not have had. Its tangible, you can find out on your finger tips about anyone, or yourself, theirs and your chakras.

Such a big gift is there and I would request that you should utilize this gift by gifting it to others who have not received it. Thats the greatest thing you are to do and you will be joining into a very very big global group which is the living organisation of Sahaj Yoga. All over the world you will have friends. All over the World they will know you. As you are here in Sahaj Yoga you have to understand that all your customs, relations anything is respected. Nobody will say don't do this or don't do that. But you yourself will become your own Guru, because there is light in your attention.

May God Bless You.

1994-0314, Mahashivaratri Puja, Surrender

View [online](#).

Mahashivaratri Puja. Delhi (India), 14 March 1994. It's a great pleasure that from all over the world people have gathered to worship Shiva. Actually we should say it is Sadashiva that we are going to worship today. As you know the difference between Sadashiva and Shri Shiva. Sadashiva is the God Almighty and He is a witness of the play of the Primordial Mother. The combination between Sadashiva and the Primordial Mother Adi Shakti is just like a moon and the moonlight or the sun or the sunlight. We cannot understand such relationship in human being, among human marriages or among human relationships. So whatever the Adi Shakti's creating, which is the desire of Sadashiva, is being witnessed by Him. And when He is watching this creation He is witnessing all of it into all details. He witnesses the whole universe and He also witnesses this Mother Earth, all the creation that is done by the Adi Shakti. His power is of witnessing and the power of Adi Shakti is this all pervading power of love. So the God Almighty, the Father, the Primordial Father we can say, expresses His desire, His Iccha Shakti as the Primordial Mother and She expresses Her power as love. So the relationship between the two is extremely understanding, very deep, and whatever She's creating, if She finds, if He finds there is some problem or there are people, human beings specially who are trying to obstruct Her work, or even the Gods who are not the deities are trying to express their egos, He is the one who brings forth their destruction. So He is the one who is responsible for the destructive power. He is reflected in the hearts of human beings, among all the creations He pulsates. But that pulses, pulsation is the energy of the Primordial Mother. And He can destroy anything that goes against the plans of the Adi Shakti. Adi Shakti is love, She forgives and She loves. She loves her creation. She wants the creation to prosper, to go up to the same level for which it was created. She wants human beings to go to that level where they enter into the Kingdom of God, Kingdom of Sadashiva where there is bliss, there is forgiveness, there's joy. All this is only possible if you have seeking, that you have also a innate desire to be there. This desire within us is reflected as the reflection of the Primordial Mother. Now this desire is there and other mundane desires are also there which stop the progress of your ascent. In Sahaja Yoga we have never tried to overcome the desires by taking sanyasa or running away from the house or for all kinds of things that has been suggested. The first thing that is done is that you get the light of your spirit. Spirit is the reflection of Sadashiva. In that light He shows, He is just showing the path. The spirit is just like a light which is burning and which is showing the path. In that path you yourself become so wise that you walk in the light of wisdom, that you walk in the light of righteousness. Because whatever is destructive is seen through the light of your spirit. You start giving up all that is destructive. Nobody has to tell you that give up this, give up that. You yourself realize that this is wrong and we should give up. This was, I should say, my own understanding of human beings because these are the days where people are in complete illusions. They are in a conflict all the time struggling even to exist. Under these circumstances, everything would have failed if you had started with taking a sanyasa and then going to Himalayas and all that. If you have to do this for the masses, something has to be done radical and luckily I've been able to find out a way by which you can get your sprouting, your Realization. Now some people who get Realization have to understand certain things because as you know there are many people who have got Realization. I don't know how many, I don't keep count. But what is lacking in them is surrendering. It's embarrassing to say but is a fact. This is the only condition of modern Sahaja Yoga that you have to really surrender. If you start using your brain, if you start using other methods to understand Sahaja Yoga, you cannot. You must surrender and as Islam is nothing but surrender, Islam means surrender. And if that surrender is not there it is impossible to establish anyone in the Kingdom of God. Surrender is not that you should give up your family, give up your children, or give up your houses and homes and your properties. Surrendering is here: give up your ego to begin with and then give up your conditionings. For example, the other day I met one gentleman and he is suffering a lot. So I asked him, "Who is your Guru?", so he gave Me one name of a Guru. I said, "He's not done any good to you, will you give him up?" He said, "Tomorrow." I said, "Why not today?" He said, "Today, but I have to throw away all his things. So tomorrow morning I will do it." I said, "All right, do it." "What should I throw away Mother?" I said, "Then all the things with which you worshipped him, throw away, throw away." Then he went around the whole house, found out whatever was there which was used for worshipping him, everything he gathered together, threw in the sea. And then he told the sea that, "I am sorry I have suffered a lot because of this man, now you please don't suffer." So this kind of a very penetrating intelligence if you don't have you cannot give up. One sticks to that. I know of so many who find it so difficult to get rid of their conditionings. That's more difficult than ego. Mundane conditionings and condition schemes that you have. We have first conditioning that supposing you are born in India or England or any place. After Sahaja Yoga I've seen most of the people they suddenly start seeing what's wrong with their countrymen, what's wrong with their country, what's wrong with

their religion, what's wrong with the books they were reading. Immediately they start seeing it clearly, that this was the mistake, this is wrong. They all make fun of them. I've seen people all over the world. Nobody says that 'No, no, no, no, because we are English we are the best, we are Russians so we are the best, or we are Indians we are the best'. Immediately they find out what's wrong with them and why these people are not getting Realization. On the other hand they feel such compassion that 'Mother so many people haven't got their Realization. Why shouldn't we try to give them Realization?' This is the double action of this light. Firstly you know that there is light and that you have become the light. So wherever your attention goes you start seeing reality and then you understand that this has been the conditioning of our country, of our society. And then they abhor all that is wrong, they never identify with it. But first thing as I said, is surrendering. In surrendering actually you develop a kind of a state where I would say you become a sanyasi, from within. That means nothing can dominate you, what is a sanyasi is a person who is above everything else. Nothing can stick to him. He just, looks at things and he knows what it is. He may not say, he knows everything and he doesn't do whatever is wrong. He's so detached, that in that detachment only he can see what's wrong with him. He starts seeing his family people, he starts seeing other surroundings, everywhere he starts seeing what's wrong. And he does not identify with them, is very surprising. I have seen it, I mean, I went to Turkey. In Turkey I met one gentleman who was running a big Swiss hotel and he came himself to Me and said Mother give me Realization. I was surprised because I didn't see this in Switzerland such a anxious personality would ask for Realization, very surprising that in Turkey he should ask for Realization. And I gave him Realization and immediately he said, "I am not going to go back to Switzerland." Just imagine! It's, you see, it is so clear-cut that this light definitely gives you tremendous wisdom and balance. Supposing you are walking and you can't see the road, you may fall down. But if there's little light also you can see it. And this is what Sahaja Yoga has done, is given you very little light. That little light itself has been sufficient for you to give up so many things. Now the other side of it is the ego part. Ego is very subtle stuff with human beings. I don't know how they gather it, but they do and some of them have such a gullible ego that with the slightest thing it shoots off. And they get very angry for small things or if they find somebody whom they can dominate, they can dominate also that person. Now this ego when you start seeing it, you just start laughing at yourself and think that, what's wrong with me. Ego is not like conditioning which is coming from outside but ego is something that comes from within. It can come from anything. Human beings have ego of all kinds of nonsensical things. One day I met one lady and she was very proud and was not even smiling. I said, "What's the matter with this lady, what is she?" So they told Me, "She knows how to make dolls that's why she's so proud." I said, "Eh, to make dolls, she's so proud!" "Yes, you know, she can make dolls, so she's so proud." I said, "What is there, anybody can make dolls, so what is so great?" "No, but she thinks she is very great because she makes dolls." So a man becomes stupid and stupid. That is first sign of a egoistical person. He is so stupid that when you are talking to him, you just get flabbergasted that without paying anything you have got a buffoon before you who is showing all joke, jokes of his buffoonery. Is, eh, something very surprising, I mean, you meet any egoistical person and you just watch him: "I did this, I am, I, I, I ..." Then you start seeing the person, what's the matter, he's not even ashamed to say things that should not be said. Then it goes even to the sinful life they lead. They lead a very sinful life, they fond of women, they drink and this and that. Then they start boasting about that also: "I drank that day so much; I had five women around me." They start boasting of that also. So, for a egoistical man there is nothing like shame. He'll go on telling about his nonsensical things and everybody will say 'My God with whom are we talking?' And then, whatever they do they justify. I asked one fellow, "You had such a bad heart attack why do you drink now, give up drinking." He said, "But even this person Kirloskar" - we have one in Poona who is now, I think, 95 - "he drinks". So I said, "You are not Kirloskar, and even if he drinks, what's the use, what is he gaining by that?" "No, no, you see he's very good, because, see, he drinks and he's so successful." "Is he successful without, because of drinking?" But even ordinary reasoning is not there, ordinary reasoning. And in the general way if you see, even if you see the greatest drunkard countries, I have never seen a statue of a man who died of drinking, never. I've not seen in any country people are praising a man because he had ten women or he died of drinking. So far! I don't know how far human beings can go in their ego. Now this ego is spreading very much in modern times where they start saying, "I like this, I don't like this". "What, what you don't like?" "I don't like this kind of a sari, I don't like this kind of clothes, I don't like this." But who are you, you are not going to see yourself, others are going to see. So what difference does it make whether you like it or not? But is very common with young people, to talk like that "I like." And this is a sign of complete destruction. Because ego is not only, is, makes you stupid, you see all these days the way people dress up and we find they are very stupid because "I like it, so what?" Anything they like it, you know, if they want to walk on their heads "I like it, what's wrong?" All kinds of stupidity can be explained through ego. So those who get Realization somehow or other, thank God, see it: This is my ego talking. Then they start laughing at themselves, making fun of themselves: This was my ego. But also in Sahaja Yoga there are people, I said, "Why don't you go and organize?" "Mother because my ego will come up." I said, "What's this?" "My ego will come up so I don't want to organize."

How can your ego come up? If you see your ego, supposing you see, er, something is burning, you see it there. How can you get that burning onto yourself? But this is a very subtle type of, er, avoiding work of Sahaja Yoga to say that "No, I'll get into ego." I said, "All right you get into ego, I'll see to it, get in, what happens." So all kinds of things there are which makes a person quite idiotic and stupid. I mean, I don't know how many things I can tell you today. But also I've seen in marriages this is very common. They'll say that, 'Mother, I married this girl at that time but now I don't think I should have been married.' Bah, bah, what, that time, what had happened to you, why didn't you marry at that time? I have to tell you these things because I've been facing all kinds of problems of this stupid, idiotic ego. One has to see it clearly, how this ego is working in me and how it is keeping me down. So when we talk of ascent, we talk of a higher life. We have to become sanyasi like the lotus that comes out of the pond and no water can stay on them. Even the leaves of lotus, no water can stay on them. Just like that we have to become. We don't have to wear Sanyasis dresses, nothing of that. But from inside, a kind of a detached attention is there which immediately locates the problem, within you and without. And also in Sahaja Yoga, you know how to overcome that. It's a very effective, efficient system. But for that again, to achieve that you have to become Shiva within, means detached. As Shiva is completely detached, you have to be detached. And that detachment will give you the same wisdom as Shiva has. Shiva sees, we should say, Sadashiva sees the work of Adi Shakti, silently. He doesn't get proud, he doesn't develop a kind of a ego 'Let me see now what my Iccha Shakti is doing', nothing, he's just watching. But when it comes to destruction, he sees that this part is going to destroy the work, immediately he destroys, removes that portion. In the same way we have to be, we have to see our life itself is a big field. How do we consider ourselves to be? I have seen people talk, "Oh, so what, I am a Sahaja Yogi!" You can't talk like that if you are a Sahaja Yogi. With folded hands you have to say, "I am a Sahaja Yogi". In your behavior, in your talk, in everything, you have to be a person who is extremely humble. If that is not so that means Sahaja Yoga has given you double ego. As it is you know that Shiva is known for his innocence, for his simplicity, his forgiveness. He forgives. He forgives rakshasas; he'll forgive everyone that is his quality. But anybody who goes against the Primordial Mother, he doesn't spare. So this is his, the quality one has to understand, surrendering doesn't mean outside things to be surrendered. What is there, these are all stones, what are you surrendering? Surrendering means cleansing yourself completely, getting completely detached. Detachment is the only way you can rise. Some people get sick, they make such an ado out of it: "I am sick, the whole world should know I am sick, sick, sick, sick, sick." But if you are a Sahaja Yogi, if you just watch, how so, I am sick, all right, let's see. Just like a sport. Just watch. I am sick. So, what's happening now? The temperature is coming nicely, now is going down, just sort of a playful, mirthful attention. Ah, when I came I had temperature, but nobody believes I had temperature. I was so tired in the marriage they said, "You don't look tired." I said, "All right, I'm not tired." In the same way, life also is to be played. It's just a play, and that play has to be seen through the light of wisdom. Nothing is so serious, for Sahaja Yogis nothing is so serious. But he becomes very serious and he makes too much ado about himself. There are lots of things which we have to learn. When we worship Shiva, we praise him. You are this you are that, you are that. When you worship Me also you praise Me, you are this. I am not aware of all that that you say. But you say all right, if you say so, it's all right. You are this you are that, the thousand names of Shiva, thousand name of the Goddess, thousand name of Vishnu. These are their names you are worshipping, what about you people, how many names you can have? Actually in the puja when you take the names of these Shaktis they also get awakened within, no doubt. After puja you do feel that way but you don't utilize them. So many people I've seen have come in the puja and they have got that power within themselves, same powers. But by the time they are out, it's finished, it's gone. So, surrendering has another side: assumption. Assumption that I am a Sahaja Yogi and I can absorb all these powers within myself. So one side is surrendering. Why to surrender? To absorb. Automatically when you are surrendered you absorb. But once you have absorbed, then you should retain and assume within yourself, know that you have these powers. There, where Sahaja Yogis fail more. First time it happened, no Sahaja Yogi would touch anybody raise anybody's Kundalini, this thing, that thing. We had at least fifty Sahaja Yogis by then. I said, "Now what to do, I have prepared these channels and nobody is even raising their fingers. How am I going to work it out?" Very difficult! But once it happened we had a program in Nasik Road and I was staying in Nasik. It's about, I think, thirty miles from there. So, we reached halfway and our car failed and nobody no other car was coming, nothing, no support, nothing. I didn't know what to do. But these, all the Sahaja Yogis had arrived there, and such a big crowd. They started saying, "When is Mataji coming? When is Mataji coming?" Such a pressure! So they said, "It's all right, we'll give you Realization, sit down." And they gave Realization. That's the first time the Sahaja Yogis started knowing that they can give Realization, they can do this, they can do that. They all started after that. So assumption should be there, that I have these powers, I am not going to waste them, I am going to use them, I am going to look after others, I am not going to just keep to myself. This assumption has to come. Once I was traveling by ship and one fellow got caught up in the freeze room and he got pneumonia. So the captain came to Me 'That see this boy has got pneumonia, we have to get some doctor by helicopter.' I said,

"Captain, I've given you Realization, you are a doctor." He said "Who, I?" "Yes, you." "If you want, I can go down." "No, no, no, but tell me what to be done." I said "Just go and put your hand on his heart, finished." "I" he said. "Yes, you!" Went down and put his hand and the fellow got all right. He was amazed. He met Me now in the wedding - and he was amazed at himself. "This I can do to anyone?" "Yes, yes, you can!" But if you do not assume, and just sit down meditating, meditating, surrendering ... what's the use? So, you have to do, now after achieving Shiva state you have to start doing the work of Adi Shakti. You should get this desire that we should spread Sahaja Yoga, we have to work it out. But be careful sometimes you might be conditioned, you might be egotistical, watch yourself. With watching you can, I'm sure, you can achieve a lot. We have done, some people who have taken it upon themselves have done it, everywhere, in every country. So the first thing of surrendering is important to reach the state of your Spirit, of Shiva and Sadashiva. But the second state is that you have to now think of others. First it is as they say in Sanskrit is vyashti, means individual gain, you get the individual gain. And then it becomes samashti, means the collective. You have to work it out on collective. People who never even got Realization, nothing of the kind, have been doing so much organization and this and that. While you have got it, so now it is important that you should now extend this light to others. (REMAINDER of Shri Mataji's Speech in Hindi).

1994-1211, Adi Shakti Puja

[View online.](#)

Adi Shakti Puja (Hindi). Jaipur (India), 11 December 1994. MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) Scanned from Marathi Chaitanya Lahari [Translation from Hindi to Marathi] मागारसलेले असतात आपण शक्तीचे पूजारी आहोत, शक्ति-धर्माचे उपासक आहोत ; पूर्वी राजे-महाराजेसुद्धा शक्तीचीच आराधना करायचे. प्रत्येकजण आपापल्या देवीला मानतो; या सर्व देवतांना वेगवेगळी नावे आहेत. जयपूरच्या देवीला गंगीर असे नांव आहे. ईश्वराच्या वरिधी कार्यात मर्न असतात; देवाच्या नावांखाली पैसा कमावण्याच्या मार्गे असतात. अशा लोकांना आदिशक्तीचा अवतार झाल्याचं समजलं तर ते पळून तरी जातील कवि त्यांच्यासारखे लोक एकत्र येऊन या आदिशक्तीच्या कार्यात अडथळे निर्माण करतील म्हणून तिला महामायेचं रुप धारण करणं आवश्यक होतं. ; ते कलियुगांत आदि-शक्तीनें एकदा राजस्थानमध्ये अवतार घेतला होता. त्यावेळी सती-देवी या नावाने हे अवतरण झाले. तनिं खूप जणांना कृपाशीर्वाद दलि आणि राजस्थानी संस्कृतीमध्ये अजूनही दुसरं कारण म्हणजे आजपर्यंत कधीही कुणी केलं नाही त्याचा प्रत्यय दसिून येतो, पत्नीचा धर्म, पतीचा धर्म, स्त्रीचा असे फार मोठं आणि तितकच सूक्ष्म कार्य या स्वरूपांकडून अनेक धर्मांचे या शक्तीमधून होणार असतं. म्हणजेच सामूहिक चेतनेचं कार्य, आणि हे होत उदात्तीकरण झाले, सती-देवी ही साक्षात गंगौरच होती. तिचि असतांना कुणालाही कसलाही त्रास न होता घडणार जणू तुम्ही धर्म, राजाचा धर्म अशा लग्न झाल्यावर एकदां प्रवास करत असतांना त्या मंडळीवर गुंडांनी हल्ला केला आणि त्यातच तिचा पति मारला गेला त्याच वेळी ती मेण्यातून बाहेर आली आणि तिनिं आपले स्वरुप प्रगट केलं: आणि सर्व गुंडांना ठार मारले. त्यांत तनिं स्वतःलाही बोटीमध्ये बसून आरामांत पैलतीरावर जाणार असं. धर्माबद्दल जे लोक सांगत होते ते स्वतः चांगले होते पण ज्यांना त्यांनी ते सांगितलं ते तसे नव्हते. त्यांना खऱ्या अर्थाने धर्म समजलाच नव्हता पण दुसऱ्या लोकांनाही त्यांनी भ्रमांत अर्पण केले इथें मुख्य लक्षांत घ्यायची गोष्ट ही की लहानपणीपासून आणले धर्माच्या नावांखाली धाटेल ते धाणेरेड प्रकार होऊन लग्न होईपर्यंत तनिं आपलें खरं स्वरूप उधड केले नाही कारण ती महामाया खूपांत होती. आदिशक्तीला महामायेचं रूपच ध्यावं लागते. कारण या जगांत ज्या मोठमोठ्या प्रभावी शक्तींचा अवतार झाला त्या सर्व प्रथम सुरभि, जी गाय होती, म्हणून लागले - स्त्रियांवर अत्याचार व छळ, मुलांची हत्या, लुटमार वगैरे वनिशकारी प्रकार, महामायेजवळ दोष झालून ठेवण्याची क्षमता पण आहे. ते प्रगटल्या तच्चियामधें सर्व देव-देवता सामावलेल्या होत्या. त्यानंतर लपवल्यावर पचवावे पण लागतात. आपण आपले स्वतःमरधील फक्त एकदांच ती राजस्थानमध्ये आली. माझे पूर्वज चत्तिंडमधील दोष काढण्याबद्दल काळजी चैत नाही, दुसऱ्यांचे दोष दाखवण्यात मात्र आपण तत्पर असतो. हे अगदी चूक आहे. महामायेचे अवतरण आणि तच्चिया शक्तीचा आविष्कार आपले दोष दूर करण्याकरतीच झाला. ती शक्ति आपल्यामध्ये सामावल्यावर आपण स्वतःला व आपल्या शरीराला स्वच्छ कशकतो. आश्वर्याची गोष्ट म्हणजे सर्व भाद व पछाडलेले गुरु (!) मला ओळखतात. त्यानीच मला प्रथम कस ओळखलं मला समजत नाही. कदाचित त्यांचे डीळे दप्तिन गेले असतील आदिशक्तीचे आणि एक रुप म्हणजे महाकाली जिला पाहिल्यावर तमची ससिदोदिया घराण्यातले असल्यामुळे माझे राजस्थानवरोबरचं नाते खूप दविसांपासूनच आहे. आदिशक्तीजवळ: अनंत शक्त्या आहेत, तच्चियाजवळ नाही अशी कोणतीच शक्ती नाही. पण या सर्व शक्ति उड होत नाहीत, याला दोन कारणे आहेत. एक म्हणजे लोकांना ही आदिशक्ति आहे हे कळले तर सर्व तेहेचे लोक तच्चियावर हल्ला कारण असे लोक अगदी दुष्ट, रानटी आणि किरतील 33 Marathi Translation (Hindi Talk) पुण्यांत एकदां प्रोग्राम चालला होता. कुणी तरी म्हणाले की माताजी आहमण नसल्यामुळे त्यांचा कार्यक्रम आपल्या इथे घाबरगुडीच उडेल. हत्ती आणि घोडे हे पाहू शकतात. पण इतरांना हे ओळखणं अवघड आहे, इथें कति जण बसून राहतील मलाच कळत नाही. हे महाकालीचं रुप धारण करणंही होणार नाही. तिथिले लीडर त्यांना म्हणाले 'ठीक आहे. माताजी जरूरीच आहे. जोपर्यंत ही महाकाली-शक्ति प्रगट होत नाही तोपर्यंत तुमच्यातील डाव्या बाजूचे दोष दूर होणार नाहीत, इथल्याऐवजी दुसरीकडे प्रोग्राम करतो. ते लोक लगेच तसे डाव्या बाजूची पकड म्हणजे तुम्ही भूतकाळ आठवत बसता : नाही, तसं नाही करायला लागले. आणि भग प्रोग्राम त्याच माझे बडील, त्यांचे बडील असे मोठी व्यक्ति होते वगैरे, आणि ब्राह्मण नाहीत असं आम्ही पेपरांत छापून देतो आणि जागी झाला. मला कुणी कांहीच हे सांगितले नव्हतं तरी माझ्या डोक्यांत ते आलं आणि सभेंत म्हटलं की जो काणी ब्राह्मण असेल त्याने हात माझ्या समोर करावे; लगेच त्यांचे हात त्याच गोष्टी पुनः पुनः आठवत बसता. आता मात्र तुम्ही भूतकाळ वसिरल्यामुळे नशीबवान टरला आहात. तरीही मला लोक वचिरतात, 'माताजी, गेल्या जन्मी कोण होतो? एक माणूस तर सारखाच मागे लागला, 'मागच्या जन्मी मी कोण होतो?' मी सांगितले हे बघ बाळा, मी तुझ्याशी योलत नाही म्हणजे कांही तरी वघिडलं आहे. तू हे मला कशाला वचिरतोस? या जन्मांत तू माझ्याजवळ आहेस हेच खूप नाही का? तूं सारखें मला तुझ्या मागच्या जन्माबद्दल वचिरतोस ते कळून तुला काय फायदा ? तो म्हणतो 'मला हे कळायला हवंच' मग मी म्हणाले 'ठीक गेल्या जन्मी तूं जयपूरचा महाराज होतास असं मी सांगितलं तर आहोत तिथिला एक वेडा तमच्याकडे आला आणि साफ बरा काय तुला ते सहिसन वा राज्य मळिणार आहे का? तू जर झाला म्हणून आम्ही पण तुमच्या पायाशी आलो आहोत', मी तकिडे गेलास तर लोक तुला घालवून देतील. मग कशाला ह्या मागच्या जन्मीच्या गोष्टी?" परत तो म्हणाला की 'मागच्या जन्मी मी राजा होतो असे एका ज्योतिषिने मला सांगितलं आहे.' मग मी म्हणाले 'तुझ्यांत तर कांही राजेपणाची लक्षणं मला दसित नाही. त्या ज्योतिषिने पैसे उकळण्याकरतां तुला तसं सांगितलं असेल. धरघर कापावला लागले आणि म्हणू लागले माताजी हे सर्व मी आता थांबवा. तुम्ही साक्षात् शक्ती आहात " मी म्हणाले " पण तुम्ही कापत का आहात ? मी काही तर्स सांगितले नव्हतं. तुम्ही आपणहूनच कापायला लागलात ". त्यांना आपण फार मोठे ब्राम्हण आहोत असा अभिमान होता, माताजी इकडे पण काही ब्राम्हण लोक बसले. आहेत आणि त्यांचे हात पण कापत आहेत". मी. म्हणाले की ते ब्राम्हण आहेत का त्यांनाच वचिरात, तर ते म्हणू लागले आम्ही ब्राम्हण नाही. आम्ही वेड्याच्या इस्पतिळातून आलेले ठार वेडे कुणीतरी म्हणाले म्हणाले आतां तुम्हाला समजलं ना ? ते पण वेडे आणि तुम्ही पण वेडे, दोघे सारखेच, मग त्यांना सारं लक्षात आलं, सुरवातीला महाकालीचे प्रगटीकरण वेगवेगळ्या प्रकारे व्हायचे. मला कधी कधी वाटायचं की महाकालीने तिचा प्रभाव कमी केला तर मला इतर काही कार्य करता येईल. माणसांच्या डाव्या बाजूमधील बंधाडामुळे होणारे सर्व त्रास दुर्धर मानसिक रोग महाकालीच्या कृपेनेच बरे होतात म्हणून महाकालीचा मंत्र म्हणणं जरूरीच आहे. जोपर्यंत महाकालीचे स्मरण होत नाही तोपर्यंत हे आजार बरे होत नाहीत. या लोकांमधून इतकी कमालीची उष्णता वाहेर पडते की मलाच समजेनासं होतं. महाकाली रुप घेतल्याशिवाय असे मूर्ख लोक सुटणार नाहीत, ज्या लोकांच्यात भोंदू त्यांना महाकालीच ठीक करू शकते. ही भुतं अशी असतात की तुम्ही तो गुरु जे सांगेल ते करता; अमक्या घरी चोरी कर, तमक्याला मारुन टाक वगैरे सर्व कांही त्या

गुरुने सांगतिल्याप्रमाणें करत राहता सदैव त्याच्या आज्ञेत. गुरुकडून भुतं शरिलेली असतात कलकत्त्याच्या देवीच्या मंदिरात बोकडांचा बळी देतात. देवीसमोरच बोकडाला ठार करतात व त्याच्यांत पछाडलेल्या आहे. त्या देवीवद्दल "अत-रुद्र, अत-सौम्य असं संबोधतात माणसाच्या अंगातील भूत भरवतात. अशा तऱ्हेने तो त्रासलेला रुद्र-स्वरुप घेतल्याशिवाय त्या वाधा दूर होणार नाहीत. रुद्र माणूस बरा होतो. आपण शाकाहारी आहोत म्हणून लव्बि कापतो रुपाकडूनच त्याचा नाश होणार, एकादशरुद्रांच्या अकरा आणि त्यांना घालवतो. या पछाडलेल्या माणसांच्या मानगुटीवरचे रुद्रांची शक्ति ही महाकालीच आहे. त्यांचा बास कपाळाचरच्या भुत महाकालीला ओळखते ; नुसतं तर्चिं थोडंसं रुप पाहताच ते मेढांमधे असती, तथि अकरा चक्र आहेत. एकाद्याला एकादश- थरथर कापायला लागतात. कुणी लगेच वचिरतात की है असे रुद्रावर पकड असेल तर त्याला हमखास कन्सर कवि तसलाच को होते ? आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे अहंकारावर हे भूत स्वार दुग्धर रोग आहे है समजा, सहजयोगाची पध्दत ही शास्त्रीय. इसल्यावर त्या माणसांना महाकाली दसिते. महाकालीचे सुक्ष्म स्वरूप तुम्ही पहाल तर ते महा-रुद्र आणि सर्वांगाने परिपूर्ण आहे. त्यामध्ये कसलाच दोष सापडणार 34 Marathi Translation (Hindi Talk) प्रतापचे डोळे उघडले: नाही. अलकिडे आता कॅन्सर, एड्स वरगैरेचे रोगीसूध्दा येतात आणि सांगतात "माताजी आम्ही कुठल्याही गुरुकडे जाते युध्दाकरिता नरीप देत असत. हीच त्यांची शक्ति, पण आज नाही" तुम्ही नसले गेलात तरी तुमच्या आई-वडलांचा कोणी त्यांच्याजवळ शक्ति उरली नाही आणि पुरुष कमजोर झाले गुरु असेल. पूर्वी, स्त्रिया आपल्या पतीच्या कपाळी तलिक लावून व आहेत, र काम ही शक्ति स्त्रियांना त्यांच्या पावत्र्यांतून मळिते. जोपर्यंत है महाकाली-शक्ति जर या कल्युरात कष्यान्वति झाली नसती तर सहजयोगाच कार्य शक्य झाले नसते तन्हेतन्हेच्या या पावत्र्य कार्यान्वति होत नाही तोपर्यंत गृहलक्ष्मी शक्तिचि वरिधी शक्तीमुळे चक्रांवर पकड येते आणि ही चक्रं ठीक अवष्टिकार होत नाही, पण ही गृहलक्ष्मी ह्वावर तर असायलाच केल्याशिवाय कुंडलनी वर येत नाही. म्हणून या महाकाली पाहजि शिवाय समजूतदार पण हवी. याचाच अर्थ महाकाली स्वरुपाची पूजा करून तचि आदर करायला हवा. त्याच्यामुळे जेव्हा शांत होते तेव्हा ती गृहलक्ष्मी होऊन जाते. कुणाला कसलाही त्रास होणार नाही. या नुसत्या रुपामुळे सर्व आपण फातमिबाईला जाणतो. ती महाकालीची शक्ति घेऊन गृहलक्ष्मीच्या सहिसनावर आखूड असते. गृहलक्ष्मी आपल्या मुलांना वीग्य मार्गापासून दूर होऊ देत नाही. तर्चिं वाधा दूर जातात. आजकाल नवरा-बायकोची भांडणं हा एक कठीण प्रश्न झाला आहे, बायका आता शकिलेल्या असतात आणि नव्यांना चारित्र्य तेजस्वी असते. आपण है पण जाणतो की अशा तेजस्वी अडाणी पत्नीच हवी असते. ती तशी नसेल तर काय करायचें ? व शहरांत वाढलेली म्हणजे शहरीच होणार- मग लेंगा वापरा वा पेट वापरा, कारण मनालाच शहरी बळण असते. शहरांत अशा स्त्रियांना लोक घाबरतात. पुरुषांनी हे पण समजून रुळलेल्या स्त्रियांचे स्त्री-तत्व कमकुवत होते, पुरुषीपणा अधिक ध्यायला हवं की त्यांना कार्यशक्ति स्त्रीकडूनच मळित असते तर स्त्रीपणा कमी. स्त्रीचा सर्वात मोठा गुण म्हणजे वनियशीलता हाच कुरमी होतो, हा वनिय पावत्र्य टकिवण्याकरताच राणी पाहलि पाहजि. ती तशी नसेल तर तलि गणू बस पदमिनीने तीन हजार बायकांसह चर्तिडच्या कलियामधे जोहार म्हणण्याचा अधिकार पुरुषाला आहे. पावत्र्यावरोबर तर्चियामधे केला, ती कधी तलवार घेऊन बाहेर पडली नाही : पण तशी बेळ', आल्यावर झाशीची राणी पण तलवार पाजळून उभी ठाकली. ती लढाई संपल्यावर इंग्रज सेनाधिकारी जनरल रॉस म्हणाला मार्ग काढू शकते कारण तलि सूक्ष्माची जाणीय असते, मी) आम्ही जकिलो पण झाशीच्या राणीचीच मान उंच झाली" तुम्हाला शरदूचंद्राचे वाङ्मय वाचायला सांगितले आहे. त्यांच्या आपल्या देशांत खुप महान, चारित्र्यवान, पतीशी एकसूत कादंबऱ्यांतील नायकिनी प्रपंचातील सर्व खाचाखोचातून सुंदरपणे झालेल्या आणि स्त्री-धर्माचे उत्तम पालन करणाऱ्या अशा अनेक मार्ग काढले आहेत , हे शहाणपण आहे. आपल्याला राजकारणांत महिला होऊन गेल्या. त्यांनी आपल्या कुटुंबाचे समजूतदारपणाने शरिण्याची जरूर नाही, बेकार आर्थिक चर्चा करण्याची जरूर पालनपोषण केले, पण महात्मा गांधीनी पुकारल्यावरोबर आपल्या वांगड्यांसकट सर्व दागिने त्यांनी अर्पण केले. यारित्र्यवान स्त्रीची नष्टि व पावत्र्य कुणीही हरिवून घेऊ शकत नाही; कारण तर्चियामध्ये महाकाली शक्ति जागृत असते असे जर आहे तर ती स्त्री पवत्रि व चारित्र्यावान आहे का है अक्कलहशारी पण हवी, हसतमुख राहण्याची क्षमता असावी केव्हा व कति हुसावं है पण कळायला हवं. ती अनेक प्रश्नांतून नाही. समाजाला खरे आधुष्टान स्त्रीच देऊ शकते. जी स्त्री आपलं घर पति, मुलंबाळे व संसार उत्तम संभाळते तीच कणखर समाज घडवीत असते. भारतातील अशा कर्तव्यगार राणा प्रतापची एक गोष्ट आहे. एकदा त्यान एका स्थिंमळेच आपला समाज अजून टक्कन आहे. तचि स्वभाव चर्तित्याला आपल्या मुलीजवळची गवतापासून केलेली चपाती नेतना पाहलि, त्याच्या मनात ते पाहून शंका आली की जात्याच आक्रमक नसतो; ती तर्चियामधील पावत्र्यामधूनच पळवून म मा शबूला अकबरला - शरण न जातां हे काय करीत बसलोसव जगाली सीभाळून घेते ही तर्चियातील देवीचीच शक्ति असते आहे ? हा माझा अहंकार तर नाही ना ? ", लगेच तो अकबराला पत्र लिहायला बसला, त्याचवेळी स्याच्या क्षत्रिय पत्नीची शक्ति जागृत झाली ; तनि हातात भाला घेतला आणि स्थळांची वाहने आहेत - ती जेव्हां हत्तीवर आरुढ होते तेव्हा मुलीसमोर येऊन म्हणाली "तुझ्यामुळे याच्या मतात कमकुवतपणा तलि ललति-गौरी म्हणतात. तचि कळा, कसव, भावना सारं शरिला आहे म्हणून मी तुलाच ठार मारते" हे सर्व पाहून राणा सुंदर आणि आदरणीय आहे. तुम्हाला बुरखा घेण्याची, डोके आणि तर्चिं जीवन देवीसारखं असायली हवं, १ महाकाली-शक्तिचं दन्याच स्थळांवर कार्य आहे; त्या त्या रें 35 Marathi Translation (Hindi Talk) झाकून घेण्याची मुळीच जरूर नाही. तुमच्या नजरेत मात्र आहे. आपल्या बुद्धीमध्ये सत्याचा प्रकाश तर्चियाकडून येतो. पावत्र्य हव. ह्या शब्दाला फार मोठा अर्थ आहे, त्यांत बरंच तुम्ही जेव्हां ललित तेव्हां त्या वचिरांची शक्ती कोटून बेते कांही अंतरभूत आहे. ती सौम्यस्वरुपी आहेच पण महाकाळी वचिर कर. शारदादेवीकडूनच तुम्हाला ही शक्ति मळित असते असल्यामुळे जो कोणी तर्चियाकडे पापी नजरेने बघेल तो जळून खाक होईल. म्हणून तर्चियासाठी नाही तर तर्चियकई वाइट नजरेने पाहणाऱ्याचा नाश होऊ नये म्हणून डोक्यावर वस्त्र घेतात. आजपर्यंत मी कांही लिखाण केलं नाही. आतां मला वाटतं की असं कांही ललित जे सगळ्यांच्या डोक्यात शरिल, लोकांची डोकी अजून बंदच आहेत. खरसितांनी कांही ललिलि नाही. महम्मद साहेबांनी पण काहीच ललिलि नाही - त्यांना ललितिं - वाचताच महाकालीची शक्ती अशी असते की वरुन ती शांत व येत नव्हते. शारदादेवीच्या कृपेमधून अनेकांनी वविधि लेखन तेजस्वी वाटली तरी तर्चि शक्ती आंतून कार्य करीत असते. केलं आहे. ज्ञानेश्वरांनी ज्ञानेश्वरी आणि इतर ग्रंथ ललिलि लोक म्हणतात महाकाली ही रुद्रशक्ति आहे. तर्चिया शक्तीचा ज्ञानेश्वरीच्या सुरुवातीलाच ते शारदा देवीला बंदन करतात प्रभाव आश्चर्यकारक असतो केवढी ही महामाया ! रुप महाकालीचे आणि म्हणतात पण पाहलि तर अगदी नम, वनियशील, जणु नववविहितिसारखी आहे; जशी पसिं हळुवारपणे तरंगत जमनिवर पडतात तसे लाजरी आणि बावरी. ती बोलली तर फुलं पडत आहेत असं माझे शब्द तुमच्या हृदयापर्यंत पोहचू देत आणि तुमचे हृदय वाटतं. तुमचा विश्वास यशणार नाही. इतकी प्रेमळ पण ही सुगंधित करु देत. केवढ ज्ञान त्यांनी सहज सांगितले आहे. महाकाली शक्तीच अशी आहे की जर्चियाजवळ ती आहे तर्चियाजवळपास भूतपण फरिणार नाही; उलट त्यालाच दुसरं भूत पछाडेल. अशी शक्ति असलेल्या स्त्रीच्या एका कटाक्षांत नावांचा एक इंग्लिश कवि होता; त्याच्या कवितांचे युस्तक लोक जळून जातात. 'माझ्या शब्दांनी

शारदादेवी प्रसन्न होणार त्याचे काव्य इतक मधुर, कोमल, आल्हाददायक आहे की वाचणार्याला अमृत प्यायल्यासारखं वाटावं ! वलियम व्लेक (Visions) -तुम्ही वाचा. त्या कविति इतक्या बोलक्या व हृदय हेलावून टाकणाऱ्या आहेत की त्या चाचल्यावर तुम्हाला स्फुरण व उत्साह येईल. त्याच्या शब्दांतून जणू शारदादेवी बाहेर येऊन तुमच्या कानांत बोलू लागते, तुम्ही शरदचंद्र दुसरी शक्ती आहे ती महासरस्वती : जचियामुळे आपल्या बुद्धीमध्यें अनेक प्रकारच्या कलेबद्दल व नर्मितीबद्दलच्या कल्पना प्रकाशित व साकार होतात. सरस्वतीच्या म्हणजेच वाचल्यावरही कविति करायला लागाल. भारतामध्ये असे अनेक शारदेच्या कृपेने नवीन नवीन वचिर सहजपणें शांतपणें स्फुरण पावतात : सुंदर काव्यपंक्ती फुलतात नरिशेच्या नव्हे तर उत्तेजित करणाऱ्या कविति, आपल्या मायभूमिबद्दल खूप राष्ट्रीय कविति लहिलिया गेल्या पण लोक आतां त्या वसिरले आणि त्याऐवजी ही सनिमांतली कर्कश घाणेरडी गाणी ऐकू वायला लागली - ते मुद्धां श्रीगणेशांसमोर ! जिथें सृजना नाही तिथें हे मळिले आहेत. तिथे पण फालतू प्रकार होतात. अशा लोकांच्या डोक्यांतून भलभलत्या अलेक्झांडरसुद्धा तथिल्या संस्कृतीमुळे प्रभावित झाला होता. कल्पना नघितात. असाच एक माणूस म्हणजे फ्रॉइड (Freud) म्हणून जातांना प्रणाम करून चांद-बरदाईला बेऊन परतला. त्याच्याहून जास्त मूर्ख माणूस मी पाहिला नाही. अगरदी चांद-बरदाई मोठा कवी होता आणि राजस्थानी भाषेमध्ये त्याने नरिज्जपणे त्याने आपले वचिर सांगितले आणि सर्वांनी त्याला मान्यता दिली! तुम्ही त्यापैकी नुसती एक ओळ जरी वाचली होता कबीरदास, गुरु नानक रामदास स्वामी तरी तो एक नरिज्ज माणूस नव्हे एक भूत आहे हे तुम्ही एक एक कवि, बंगालमध्ये पण एकापेक्षा एक मोट-मोठे कवि, हे त्याने आपली बुद्धी शारदेच्या वरिधी लेखनाकरिता लोक होते. टालस्टॉय हा पण असाच एक महाने प्रतभासपन्न लेखक. दक्षिणमध्ये कुरुप नावाचा एक कवि होता त्याच्या कविति कति सुंदर होत्या सांगू ? राजस्थानला देवीचे खूप आशीर्वाद मोठमोठे कवी होऊन गेले अलेक्झांडरचं खूप वर्णन केले आहे. तसाच खुसरो हा एक सूफी काय सर्व शारदा देवीच्या कृपेतून झाले शब्दाशब्दांतून वर्म, प्रकाश वाहतोय ! इतके सुंदर शब्द नरिवचिरातेतूनच आले. जाणाल; वापरली, मग ते लोण सगळीकडे पसरले - आम्हाला वचिर - स्वातंत्र्य आहे म्हणून आम्ही हवं ते लहिणार । आजकालचे वर्तमानपत्र चालवणारे पण असेच आहेत. काहीही चित्र वचित्र कल्पना ते छापतात पण चार चांगल्या गोष्टीबद्दल लहिति नाही. कोण मेला, कति मेले इ. एका मुस्लिम सज्जन माणसाने वचिरालं "माताजी लोक गझल का गातात?" तो पुढे म्हणाला की गझल लहिणारे सर्व कवि त्यांच्या पत्नीवर प्रेम करत नाहीत पण ते दुसऱ्याच कुठल्या मोहात असतात. मी म्हणाले "तुम्हाला कसं माहीत ?" . ! तर म्हणाला "मी स्वतः पाहिलं आहे आणि ते खरं आहे. शारदादेवी सत्याचा साक्षात्कार देते, ती सत्याचे अधिष्ठान 36 Marathi Translation (Hindi Talk) त्यांच्या बायका असूनही त्या रडत असतात. आपली बायको म्हणजे मेंदूचा हृदयाशी काही संबंध नसतो, मेंदू आणि हृदय असतांना तचियाबरोबर राहून सुखात आयुष्य धालवायच्या एकरूप झाले की मगच लोकांना आनंदाचा बर्पाव म्हणजे काय ऐवजी दुसऱ्याच कुठल्या गोष्टीकरतां हे लोक दुःख करत हे समजू लागतो : त्या आनंदातूनच रंग नरिमाण होतात व ते " अशा काव्यलेखनाला शारदादेवीचा आशीर्वाद असेल सगळीकडे पसरतात. ही रंगांची होळी फक्त आपल्या देशातच वसतात का ? मग असे लोकही दुसऱ्यांना भ्रमात नेणार्या प्रकारातच होते, इतरत्र नाही. सुंदर रंगांची ही मोडतात. उधळण असते: तीच रंगीबेरंगी साड्यामधून व्यक्त होते. पाश्चिमात्य देशांत फक्त करड्या रंगाचे कपडे घालतात, ते नाही तर काळ्या रंगाचे एका माणसाने वारुवद्दल गाणं म्हटलं, मी म्हणाले हा कपडे ते लोक अशी एकादी साडी तरी बनवू शकतात का ? दारुचा पेला कापत नाही आणि तुम्ही तर यरयरत आहात ! तुम्ही कपापेक्षाही कमजोर, त्यानंतर पुन्हां कधी दारुबद्दल तो बोलला नाही. त्याची पत्नी बारली तेव्हां त्याने तचियावर एक कविति लहिली ; पंधरा दविसातच त्याने दुसर लग्न केलं आणि स्वच्छ ठेवतात पण बाहेर मात्र कमालीची घाण इथले पुरुषही त्या नवीन पत्नीवर आणि एक कविति लहिली, अशा तऱ्हेचे घराबाहेरच्या स्वच्छतेकडे लक्ष देत नाहीत, सगळीकडे घाण व अनेक फुटकळ कवी आपल्याकडे आहेत. वशिषतः असे की जे कचरा. पाश्चिमात्य लोक बाहेरची जागा पण स्वच्छ ठेवतात प्रत्येक गोष्टीमध्ये देवाचं नाव आणतात. हा म.ि.स् पहा ; तो त्यांना ती आवडच असते स्वच्छता आणि परिपूर्णता हे सुद्धा राधा-कृष्णाचं कसलं प्रेमी युगलासारखं चित्र काढतो आहे शारदादेवीचे आशीर्वाद आहेत. जर अशी घाण असेल तर त्या कळत नाही. कृष्णाला ज्याला सार्या वशिवाची काळजी - असले व चाळे करायला वेळ होता का ? राधा - 'रा' म्हणजे शक्तिप्रयत्नपूर्वक जाणीवेमुळे होऊ शकते. शारदादेवीची शक्ति अपार धा" म्हणजे धारण करणारी - तिला पण असा रकामटेकडा आहे: तचिया कृपेला सीमा नाही. उद्योग करायला वेळ असतो का ? एक गोष्ट मात्र मला सांगायला हवी ती म्हणजे स्वच्छतेकडे आपण कमी लक्ष देतो, इथल्या बायका स्वच्छ राहतात, घर टकिणी शारदादेवी कशी यणार ? ही स्वच्छताही नीटसपणे भारतातील स्त्रिया अजून तरी त्यांचे संस्कार वसिरल्या झेन कवीनी लहिलिली कविति सहजयोगी लोकांनाच नाहीत. ज्या वेळेस त्यांचं चारित्र्य, वनिय, पावत्रिय संपेल समजतील ते कुठल्याही वस्तूचं, तचिया बारीक सारीक खुब्यांचे त्यावेळेसच त्यांच्या अंतरंगातील - त्यांची कला त्यांचं स्त्री- सुंदर वर्णन करतात आणि सुंदर चित्रातून ते दाखवतात हे फक्त पत्नी-माता-स्वपुण सर्व शुध्दता लयाला जाईल. शारदादेवीच्या योगीच ओळखू शकतात. आजकाल मुजरामध्ये पण कव्याली कृपेत असणाऱ्या सर्वांनी हे लक्षात ठेवले पाहिजे. असं म्हणतात म्हणतात. हे असं शारदादेवीकडून होणारच नाही. संगीतसुद्धा "कला पडध्याआड ठेवणे हीच कला ". तुम्ही जे काय करता शुध्द हवं, त्यात भेसळ नसावी, ज्यांना अस शुध्द संगीत काय त्यांचं प्रदर्शन करण्याची जरूर नाही. पण शास्त्रादेवीचे पू हे समजत नाही तेच लोक असे सरमसिळ करण्याचे प्रकार आशीर्वाद हवे असतील तर तुम्ही जे काय करता, तुमचे करतात. खेडेगावातल्या लोकांचं गाणं झाल्यामुळे फार मधुर असते. शारदादेवीच्या कृपेतूनच मोठमोठे दुसऱ्याची नजर खेचून घेण्याकरता काही करायला नको ग्रंथ नरिमाण झाले, तसेच प्रसध्द व नावाजलेली नाटकं आणि आजकाल सनितारकांची नांव रस्त्यावरची माणसं असल्यासारखे कादंब्या लहिलिया गेल्या, आजकाल मात्र शारदादेवीने आपला घेतलं जाते, कुणाला त्यांच्याबद्दल आदर नसतो. जीवनातीख होत आखडला आहे व कृपा कमी कैली आहे असं वाटतं. या प्रत्येक गोष्टीला शारदादेवीचं अधिष्ठान असावं. राजस्थानमध्ये कलेमध्ये आता खूपच प्रगती झाली आहे, गेल्या दोन तीन वर्षात तर ती बहरून आली आहे. ही फक्त शारदादेवीचीच कृपा आहे; त्याबद्दल शंकाच नको. आपल्या हातांनी पण हे लोक कलाकुसरीच्या सुंदर वस्तू बनवतात. ही कला त्वांच्याजवळ पूर्वी पण होती. लोकांनी त्यांचं कौतुक केले. साध्यासुध्या मातीच्या भडयित्तही कलाकुसर आहे वे रंगसंगती सनिमांऐवजी नाटक पहाणं आवडते. पण आजकाल नाटकांचा आहे. राजस्थानांतले लोकांचे कपडे पण रंगीबेरंगी असतात. दर्जा खालावला आहे. पूढ आणि काय होणार आहे समजत त्यांना त्याचे काही वाटत नाही. पाश्चात्य लोक असे नसतात. म्हणतात की कपड्याला बॉर्डर असली तर त्याच्यावर आणि इथून दूर नधिन जाईल. आता आणि काय घाणेरडे प्रकारा. डिझाईन नको - ती वेगळीच दखिली पाहिजे. हे व्हायला कारण शारदादेवीची पूर्ण कृपा कपडेलतःसुद्धा . सर्व दुसऱ्यांकरिता असावं, स्वतःकरिता नसावे तुम्हाला जर शारदादेवीचे आशीर्वाद हवे असतील तर तुमच्या खेड्यातील, देशातील सर्व कलाकारांचा आणि त्यांच्या कलेचा आदर करायला शकित. आतां नाट्यकलेबद्दल. बंगाल आणि महाराष्ट्रात लोकांना ते नाही, मी तर इतके वचित्र प्रकार पाहिले आहेत की शारदादेवी सनिमांत होणार आहेत कुणास ठाऊक, माझ्या हयातीत जर ही 37 Marathi Translation (Hindi Talk) मार्गावर तुमच्या डाव्या वा उजव्या

बाजूचे होणे आणि बुद्धीचं काम सर्व धंड होते आणि तुम्ही मधल्या स्थितीवर येता, यावेळी तुम्ही जे शोधता त्याला महालक्ष्मीचा आशीर्वाद मिळतो. यालाच बायबलमध्ये उद्धारकर्ता असे संबोधलं आहे. ख्रिस्तानी तीन त्यांच्या चित्रांतली माणसे उभे असली तरी मेलेली वाटतात. प्रकार सांगतिले पहिला म्हणजे आरामदायी (Comforter) - इंग्लंड आणि अमेरिकेत लोक जोपंत वास्तववादी होते तोपयते हा डाव्या बाजूला, दुसरा उपदेशकार (Counsellor) ही त्यांनी चांगली कला निर्माण केली, नंतर ते थोडे दखिऊ वृत्तीचे उजव्या बाजूला आणि मध्य मार्गातला उध्दारक (Redeemer). घण दूर झाली तर मला आनंद होईल. भारतीय कला फार सुंदर कोमल आहे. चिनी लोकांची कला सहिासारखी आहे : ईजिप्तमध्ये असे रंग वापरतात की झाले तरी त्यांची कला टकून होती. पण आजकाल मॉडर्न आर्टच्या नावांखाली चालते ते मला कवि तुम्हाला समजण्यासारखे नाही. कलेचा दर्जाच इतका खालावला अहंकी शारदादेवी इथून फार दूर गेली असली पाहजि. आश्चर्य म्हणजे जतिके घाणेरडे हेच बायबलमधील Holy Ghost चे तीन गुण, तुम्ही जेव्हा मध्य मार्गामध्ये येऊन साहता तेव्हा तुम्ही, खरे साधक होता सर्व आशीर्वाद तुम्हाला मिळतात. , या मध्य मार्गामध्ये उत्क्रांत होणं फार अवघड अधार्मिक व चुकीचे चित्रपट बनतात ततिके ते जीसूत खपतात आहे कारण आपल मन कधी डाव्या बाजूला तर कधी उजव्या आणि भिग महालक्ष्मीचे महालक्ष्मीच्या बाजूला झुकत राहतं, फवत कुंडलनीच्या जागरणानंतरचे तुम्ही मध्य मार्गात स्थापति होऊ शकता प्रथम ती तुम्हालूम भवसागरातून तुम्हा सर्व सहजयोग्यांना कलेचं ज्ञान ह्रव व कलेला , वशिषतः हस्तकीशलयाला प्रोत्साहन द्यायला हवं. म्हणजे पार करते आणि पुढे टाळवरील वरमहरंधूर उघडून परमात्मबाशी पर्यावरणाचा प्रश्न पण सुटेल, घरांमध्ये पण पंचवीस प्लॅस्टीक भडिते. (ब्रम्हांड) त्यानंतर त्रिगुणात्मक एकत्रतिपणे तुम्हाला वस्तु वा चाळीस कागदी प्लेट्स ! मदत करते. आज्ञाचक्र पार झाल्यावर तुम्ही महामायेजवळ येता असणं चांगले हीच आपली भारतीय संस्कृती आहे आणि इथे 'सहस्रत्र महामयी असं सांगतिले आहे की सहस्रत्रार उधडण्याच्या प्रत्येक परिमाणूला , पेशीला शारदेकडून प्रकाश मिळाला आहे. वळेस ती महामार्यचं रूप धारण करते आणि ते रुप जाणण्याचा जासूत जासूत प्रयत्न करता करता तुम्ही सूक्ष्म अतसूक्ष्म, एकाद-दुसरी सुवक वस्तु स्तरांतींनी ही संस्कृती सांभाळली आहे पण आतां पुरुषांनी पण ती समजून घ्याला हवी. तुम्ही नृत्य वा संगीताच्या शुध्द तरलसूक्ष्म अशा वरवरच्या स्थितीमध्ये जाता. इतकी सूक्ष्मता मिळवणं जरूरीचं आहे. आपल्या अंतरंगात जे आहे - जे वशिष आहे. मौल्यवान आहे. अभिमान वाटावा असं आहे ने नादामध्ये येता तेव्हा शारदेवीचे आशीर्वाद मिळित असतात. मी बरेच वेळां पाहिलं आहे की जे कलाकार माझ्यासमोर संगीत वा नृत्य सादर करतात ते फार लवकर प्रसध्दिदिला येतात. त्यांची जाणण्याकर्ता सूक्ष्मातच उतरायला पाहजि. त्याच्या आड कला लोकांना आवडते व ते जासूतच पारंगत होतात. अर्थात येणारी गोष्ट म्हणजेच आपल्या डाव्या कवि उजव्या बाजूचा जोर (प्रभाव). त्यासाठीच तुम्ही स्वतःकडे पहायला हवं. आत्परीक्षण करायला हवं - दुसऱ्यांचं नकळे तर स्वतःचं, है सर्व वा शारदेच्या कृपेनेच हे होत असते. आपल्यामध्ये असणारी तिसरी शक्ति म्हणजे त्रिगुणात्मक करत असताना तुम्ही सहजयोगात प्रस्थापति ब्हाल. शक्ति, ही महालक्ष्मीची शक्ति आहे. महालक्ष्मीची पूजा करण्याचा अधिकार ज्यांना लक्ष्मीचे पुरेपूर आशीर्वाद मिळाले आहेत त्यांनाच आहे. ज्याच्यामुळे आपण साधक बनतो ती महालक्ष्मीचीच तळमळ होत असते , नाही तर माझे हे बोलणं नुसते शब्दच शक्ति, कोल्हापूरमध्ये स्वयंभू महालक्ष्मीचे मंदिर आहे. तथि लोक राहतील या स्थितीला प्राप्त केल्यानंतरही ती शक्ति वापरली देवीसमोर जोगवा गातात व म्हणतात उदे-उदे अंबे' हे गीत पाहजि, नाही तर ही श्रध्दा दृढ होत नाही आणि नंतर नामदेवांनी सोळाव्या शतकांत लहिलि मी तथिल्या ब्राम्हणांना नर्विकिल्प समाधि अवस्था मिळवायला वेळ लागतो. वचिरालं की महालक्ष्मीसमोर तुम्ही अंबा-देवीचे हे गाणं कां म्हणतां तर ते म्हणाले आम्हाला ते माहीत नाही पण नामदेवांच्या काळापासून असंख्य वेळा ही पध्दत चालली आहे मग ही अंबा कोण ? ते म्हणाले" फार मोठी वशिष शक्ति आहे तचिं वर्णन करणही फार अवघड कां ?" मी म्हणाले त मी नकळे तर तुम्हीच ते करू शकाल ते काम मी तुमच्यावर अवघड असल्यामुळे मला तुम्हाला समजावून सांगता येणार .य जोपर्यंत साधक या स्थितीला वेत नाही तोपर्यंत त्याची आजचं माझे भाषण फार लांबल कारण वपियच तसा होता. त्रिगुणात्मक अशा तीन शक्तीवद्दल सांगतिले पण आदशिकृती ही त्याच्याही पलीकडे आहे. तच्चियावद्दल सांगणे सोपं नाही. ती देवीच नाही अंबा ही सुध्दा तुम्हाला एवढंच माहीत आहे: ते फार सोपवते, नाही होते है कस ही अंबा महालक्ष्मीच्या मंदिरातच जागृत परमेश्वराचे संर्वांना अनंत आशीर्वाद. होते आपली मध्य ताडी (सुपुम्ना) ही महालक्ष्मीची आहे. या 38

1994-1231, Shri Ganesha Puja

[View online.](#)

1994-12-31 Shri Ganesha Puja Kalwe English Transcript Today I'm talking about Shri Ganesha. Now we'll be parting we will be going to our own country and I must congratulate you the way you have come up to the expectations of Shri Ganesha. I'm very happy with you people. I wish Indians would learn a lesson from you that you are the people who don't have this tradition; you don't have Shri Ganesha established there. Still somehow you have come up to such a level that I feel very proud of you and all of them should learn a lesson from you. They are going to the Western life, Western style, Western expression of the filth but you people have accepted it and have changed so much that they have to learn a lesson that's what I'm telling them. It's a very good lesson for them. First you used to come and learned here what was Sahaja Yoga and was respect, what was respecting yourself but I'm very happy to see this time you all have been a ideal example of Sahaja yogis. You tolerated all kinds of inconveniences and you saw [INAUDIBLE ?] of fort of your spirit not of your body and the way you have been behaving I'm over satisfied. I hope you'll really grow to your spiritual dimensions and try to bring forth in this dimension in other people of your nationality - very important. You see all the bad points of these people and you see where they are going. You are worried about it, you are thinking about it but we have to do something about it so that they take to a very harmonic, real righteous life no use talking and giving big sermons. I'm sure you can do that and you have done it. There are certain points about Sahaja Yoga that you have to understand the precise way of curing your self and curing others. I'm hoping to write a book on that, I hope so if it is finished that will be useful for you to help your self and help others physically, mentally, emotionally and spiritually. The best part is that the way you have control your children and you have brought them to proper lives and you have saved them of this is really remarkable because in India we have given up all children. We have become extremely [INAUDIBLE ?] because they have become very arrogant and [INAUDIBLE ?]. And our love is so much for the children but we allow them to do what they like. But you people have really saved your children and they will thank you very much for this. I would like to thank all of you for bring this good work for yourself or others and for your country and I'm sure it will be very successful in a very short time and it will become global understanding of Sahaja Yoga. May God bless you!

Marathi Transcript आज हम लोग श्री गणेश की पूजा करेंगे। श्री गणेश की पूजा करना अत्यावश्यक है। उन्हीकी वजहसे सरे संसार में पावत्रिय फैला है। आज संसार में जो जो उपद्रव हम देखते हैं उसका कारण यही है की हमने अभी तक अपने माहात्म्य को नहीं पहचाना। और हम लोग ये नहीं जानते के हम इस संसार में किसलिए आए और हम किस कार्य में पड़े हुए हैं, हमें क्या करना चाहिए। इस चीज को समझनेकेलिए ही सहजयोग आज संसार में आया है। जो कुछ भी कलयुग की घोर दशा है उसे आप जानते हैं। मुझे वो बतानेकी उतनी जरुरत नहीं है। पर हमें जान लेना चाहिए की मनुष्य जो है वो धर्म से परावृत हो गया। जैसे की उसकी जो श्रद्धा थी वो भी ऊपरी तरह से आ गया। उसमें आंतरिकता नहीं रही। वो समझ नहीं पाता है की श्री गणेश को मानना माने क्या है। अपने जीवन में क्या चीजे होनी चाहिए। लेकिन ये बड़ा मुश्किल है, कतिना भी समझाए, कतिना भी कहिए लेकिन मनुष्य ये समझ नहीं पाता है के श्री गणेश को हम किस तरह से मान सकते हैं। अगर वो एक तरफ श्री गणेश की एक आशीर्वाद से प्लावति है तो वो बड़े पवत्रि है वो सोचते हैं। अगर आप बहोत ईमानदार आदमी हैं तो ठीक है लेकिन नैतिकतामे आप कम हैं तो गलत है। अगर आप संसार के जो कुछ भी प्रश्न हैं उसकी ओर ध्यान नहीं देते तो भी आपमें अभी संतुलन नहीं आया। और जो उनकी शक्तिया हैं वो अगर आपके अंदर जागृत करना है तो वो कुण्डलनी के ही द्वारा जागृत की जा सकती है दूसरा और उसका कोई रास्ता नहीं। उनकी जो वशिष चार शक्तिया हैं, उसमेसे ओरभी अति वशिष है वो है सुबुद्धि। ये शक्तिया हमारे अंदर प्रज्वलति होने के लिए हमें चाहिए की हम कुण्डलनिका जागरण करके अपने अंदर के गणेश को संतुष्ट करले। गणेश की नाराजी भी बहोत नुकसानदेह हो सकती है। उनका स्वाभाव तो एकतरफ बहोत शांत बहोत ठंडा है। और दूसरी तरफ वो देखते हैं की मनुष्य किस गलत रास्ते पे चल पड़ा है तो उससे इसकदर नाराज होते हैं, जैसे की मैंने पूना में तीन बार कहा था की आप अगर गणेश जी की स्थापना करके उसके सामने ये गंदे डान्स और डसिको ये सब गंदे गाने गाइएगा तो जरूर आप पर नाराज हो जाएंगे और भूकंप होगा। और वही बात हुई भूकंप हो गया। अब आपको ध्यान देना चाहिए की हम कौनसी कौनसी गन्दी चीजोंकी ओर हम चलते हैं। पहले परदेसरियोंको म्लेच्छ कहते थे। माने उनकी इच्छा सब मल की ओर जाती थी। लेकिन अब हम लोग भी म्लेच्छ हो गए। गंदे गंदे गाने हमें अच्छे लगते हैं, गंदे पक्किर हम देखते हैं। गन्दी वार्तालाप हम करते हैं, जबानसे गन्दी बातें करते हैं। ये सब गणेशजीको बलिकुल पसंद नहीं। हमारी भाषा शुद्ध होनी चाहिए, हमारे वचिर शुद्ध होने चाहिए और हमारे शौक भी शुद्ध होने चाहिए। ये अब धीरे धीरे अपने यहाँ आने लग गया है। इस तरह की जब हम अपने अंदर भावना रखते हैं तभी हम अपनी इज्जत करते हैं तभी हम सोचते हैं की हमारी जदिगीका कोई माहात्म्य है। हम कोई रास्ते पे पड़े लोग नहीं हैं। हम भारतीय हैं और भारत में जन्म लेनेके लिए अनेक वर्ष की तपस्या चाहिए, अनेक वर्षोंके पुण्यके बाद ही आप भारत में जन्म लेते हैं। आपका जीवन ऐसी उछली चीजोंके लिए नहीं है। ये समझनेकी कोशिश करनी चाहिए। उधर सद्धि विनियम मैं देखती हूँ लाइन लगी हुई है, पर आप गणेश जीके लिए क्या कर रहे हैं। अगर आप लोग ये गंदे काम पसंद करना न करे तो ये सब खत्म हो जाएगा। गन्दी जगह जाना, खाना खाना, गन्दी बातें करना ये सब चीजे अपने यहाँ बड़ी ही सामान्य तोरपे लोग करने लग गए हैं। अब भी देखती हूँ रास्ते पर खड़े खड़े लोग खा रहे हैं, कही जा रहे हैं, गन्दी बातें कर रहे हैं, ओरतोपे रमिाक्स कर रहे हैं उनको गन्दी नगिाह से देख रहे हैं। इसाने तो ऐसा कहा था अगर आप एक आँख से दो बार किसी औरत की तरफ देखे तो अपनी आँख नकिल के फेंक दीजिए। अगर अपने एक हात से कोई गंदा काम किया तो वो हात काट दीजिए। मैंने ऐसा कोई ईसाई देखा नहीं अभी तक जिसकी आँख नकिल गई हो जिसका हात काट गया हो पर वो अपनेको ईसाई कहते हैं नाप पर असली मैं तो नहीं। और हमारे देश में खास करके लखिा हुआ है की सबमें एकही आत्मा का वास है, वो किसी भी जाती पाती का नहीं हो सकता। जात जो है मनुष्य के जन्म के अनुसार नहीं बनाई गई थी उसके कर्म के अनुसार बनाई गई थी।

और जो लोग जात को लेके इतना माहात्म्य देते हैं वो भारतीय हो ही नहीं सकते। इसलिए जानना चाहिए की हम लोग कितने काम ऐसे करते हैं जो बलिकूल धर्म के वरिध में हैं। और जब हम ऐसे कार्य करते हैं तो हमारे अंदर गणेशजी नाराज होते हैं। गणेशजीका नाराज होना भी बड़ाही दुखप्रद है क्योंकि उनके नाराजगीसे हमें अनेक ऐसी बीमारियां हो जाती हैं ककिसी तरह से उसका कोई उपाय ही नहीं है। जिसको कहते हैं की इनक्युरेबल बीमारियां हो जाती हैं इसलिए गणेशजीको हमेशा प्रसन्न रखना चाहिए। सबसे पहले तो इस पृथ्वी को, जो माँ है, पृथ्वीतत्व को जिससे वो गड़े हुए है उसको बहोत मान देना चाहिए। पहले जमानेमें लोग उठनेसे पहले जमीन को छूते थे तो पहले माँ से कृपमा मांगते थे की तुझे मैं पैर से छूता हूँ कृपमा कर दो। इतना हमारे यहाँ मान था। आज कल तो कोई माबाप का ही मान नहीं रखता तो जमीन का कौन रखेगा। हरएक चीज को नमस्कार करना, हरएक के प्रतिश्रद्धा रखना ये अपने देश का एक वशिष स्वरुप था। अब वो सब नहीं रहा न बच्चे माबाप का मान रखते हैं, न पतिपत्नीकी परवाह करते हैं, न पत्नी पतिकी परवाह करती है, कोईभी संसारके जतिने रशिते हैं वो बड़े मान पान से चलने चाहिए। और इस प्रकार नाना धर्म अपने देश में बताए गए, राष्ट्र धर्म बताया गया है। अब वलियायती चीजे लेना, वलियायती कपडे पहनना, वलियायती डान्स करना और वलियायती उच्छ्रंखल सब चीजे उठा लेना ये कोई बड़ी अकल की बात नहीं है। हमसे वलियायती लोग सखि सकते हैं, हम उन्हें सीखा सकते हैं क्योंकि अपनी संस्कृतिइतनी ऊँची है वो भी श्री गणेश के आधार पर। खास कर इस महाराष्ट्र में अष्टवनियाक बैठे हुए हैं, महा गणेश बैठे हुए हैं तो यहाँ पर इस कदर गन्दगी मैं देखती हूँ तो मुझे बड़ा आश्चर्य होता है। की लोग भूल गए की वो कहा बैठे हुए हैं, कहा आए हुए हैं। तो अपनी आप इज्जत करे, अपनेको आप समझे, जब आप अपनी आत्मा को पहचानेंगे तो आप आश्चर्य चकति होंगे की आपके अंदर अनेक शक्तियां हैं और वो शक्तियोंको अपने जगाया नहीं इसलिए दुनिया भर की गरीबियां, दुनिया भर की परेशानियां और दुनिया भर की गन्दगी आ गई। आवश्यक है की हम गणेशजीकी पूजा जो बाह्य में करते हैं वो अंतर में भी करे। और देखे की हममे गणेश जी के कौनसे गुण आए। और ऐसी कौनसी हमारी वशिषता है की उनके आशीर्वाद से हम प्रसादति हो। ऐसे हमारे अंदर गुण आने चाहिए। एकदूसरेकी इज्जत करना, एकदूसरोंको मान रखना ये साडी चीजे बताई गई लेकिन सोचते ये क्या है? परदेश में ऐसा कौन करता है और परदेश में तो इतनी समृद्धि है। आजकल उनकी समृद्धिकी हालत खराब हो गई। जिस चीज को वो समृद्धि सजाते थे अब समाज गए की वो कोई खास चीज नहीं है। और वो भी उसमे भी गरि जा रहे हैं। उन लोगोकी जो भी बाते हैं वो बड़ी बाह्य है। रास्ते उनके साफ सुतरे होंगे लेकिन दलि बहोत खराब है। उनके यहाँ जो चीजे मैंने देखी वो यही है की अंदर बलिकूल गन्दगी है और बाह्य में दिखानेके लिए सब अच्छा। सारा इंतजाम वहा पर बगिडनेका है। कोई बच्चा अगर वहा जाए तो उससे शराब नहीं छूट सकती, उसे सगिरेट पलाई जाती है, गन्दी जगह ले जाएँगे, डस्को में ले जाएँगे, ये करेंगे वो करेंगे इस कदर वह गन्दगी है की, घोर घोर घोर कलियुग वहाँ बसा है। हम लोग सोचते हैं की वो लोग बड़े सुख में हैं। माँ बाप कहासे सुखी होंगे जनिके बच्चे ड्रग्स लेते हैं। हम लोगोको अगर ठीक रास्ते पे रहना है और अपने अंदर के आनंद को उठाना है जो सबसे बड़ी हमारे पास संपत्ति है तो जरुरी है की अपनी पवत्रियताको बचाए। और अपनेको बहोतही समझबूझ करके और अपना जो व्यवहार है वो एक शान से बतिए। ये नहीं की भिकारी बनके गंदगीसे अपनेको मलते रहे। हनिदुस्थानियोंकी जो परप्रशंसा है।, अभी एक मुझे चायनीज साब मलि थे तो कहने लगे की अच्छा यही वो सम्पदा है जो हमने बहोत सालोंसे पढ़ा था की हनिदुस्थान में अध्यात्म की सम्पदा बड़ी जबरदस्त है। अब अध्यात्म की सम्पदा है इसमें कोई शक नहीं। पर उधर रुझान होना चाहिए। रुझान तो हम लोगोको म्लेच्छ की ओर है। मल की ओर ही हमारी इच्छा जाएगी। जो चीज हमें मलिन करेगी उधर ही हम दौड़ेंगे। तो ये सुंदरता अपने अंदर है वो कैसे प्रगट होगी, वो कैसे दिखाई देगी ये देखना है। इसलिए ये जरुरी है की गणेश की पूजा करते वक्त ध्यान रखे की अपने अंदर भी गणेश की स्थापना करे। नहीं तो उनकी नाराजगी दूर करना बड़ा कठिन है, उनको समझाना बहोत मुश्किल है। वो किसी चीज को पवत्रिता से ऊँचा नहीं मानते, उनके सामने कोई बहस नहीं चलती, उनको कोई चीज से समझाया नहीं जाता। उन्होंने जो पवत्रिता के बंधन बनाए हुए हैं उसमे रहनेसे हमें भी सुख मिलता ओर वो भी प्रसन्न रहते। मराठी = आज पूजे मध्ये सगळ्यांनी नशिचय करायचा की आम्ही आपलं आयुष्य श्री गणेशाच्या चरणी वाढून घेऊ आणपि पवत्रिता आपल्या मध्ये आणून घेऊ. त्या पवत्रितेत आम्ही आमच्या मुलांनाही आणू. त्यांनाही आम्ही चांगल्या मार्गावर ठेऊ त्यांनाही आम्ही चांगलं शक्किण घरात देऊ आणि चांगलं वळण लावू. त्यात घाबरू नये, शसित हि मुलांना लावलीच पाहजि. जर शसित हि मुलांना लावली नाही तर तुमच्या डोक्यावर बसतील. म्हणून मी नक्किण सांगते की जर तुम्हाला गणपती बदल खरच प्रेम असेल तर तुम्ही आपल्या मुलांना सांभाळलं पाहजि. भलतं प्रेम काही कामाचं नाही त्यांनी मूल खराब होतील आणि तुम्हाला फार त्रास होईल. म्हणून ह्या वेळेला त्यांना जी शसित पाहजि ती दलीच पाहजि. त्या साठी थोडस वाईट वाटत कधी कधी मुलांना, आपण बोलतो कवि मुलांचं असं झालं वैगरे पण तस काही वाढून घेतलं नाही पाहजि. हे कर्तव्य आहे आणि आपलं कर्तव्य हे केलाच पाहजि असं समजून जर केलं तर ती जी समोर येणारी वाईट पढी आहे ती आपण टाळू शकू. आणित्याला आपण योग्य रस्त्यावर अनु शकू. हा जो समाज आपला बघिडत चाललाय त्याला जर ठीक करायचं असलं तर सर्व प्रथम पालकांनी लक्ष द्यायला पाहजि. त्यात शक्किण काही करू शकत नाहीत, पालकांनी लक्ष दलि पाहजि. आणि मुलांना हे समजून सांगतिलं पाहजि की तुम्ही उद्याची पढी आहात. तुम्हाला या समाजाला सांभाळायचं आहे. या घाणेरड्या समाजात जायचं नाही आहे. ह्या सनिमा वाल्यांचं सुद्धा दवाळं वाजवलं पाहजि. म्हणजे ते असले घाणेरडे पक्किर काढणार नाहीत, घाणेरड शक्किणार नाहीत, आणि घाणेरड्या गोष्टी मुलांना येणार नाहीत. इतकं होईल की मुलांना कित्ते नकोच अस म्हणतील. आताची मूल फार चांगली मूल आहेत. जन्मतःच पार झालेली पुष्कळ मूल आपल्या देशात आहेत. पण त्यांना जर नीट वळण लावल नाही त्यांना वाईट काय चांगलं काय समजल नाही तर ती मूल तेच तेच वाईट काम करत रहाणार. म्हणून आज श्री गणेशाच्या चरणी तुम्ही आपल्या मनात ठरवून घ्यायचं की आम्ही माताजींना दाखवून देऊ की आम्ही आणि आमची मुलं, आमचं घरद्वार आणि आमचा समाज हा गणेशाला प्रसन्न करणारा झाला पाहजि. मला पूर्ण आशा आहे की तुम्ही इकडे लक्ष द्याल. बाहेरून गणेशाची स्तुती करण्यात काही नाही, बाहेरून त्याची प्रार्थना करण्यात कवि त्याच्या देवळात जाऊन घंटा वाजवण्यात काही अर्थ नाही. आपल्या हृदयात घंटा वाजली पाहजि. ती जेव्हा वाजेल तेव्हाच हे पावत्रिय पसरेल. आणित्या पावत्रियानी सगळ्यांचं भलं होईल आणि उत्तम होईल. सगळ्यांनी सहजयोगा मध्ये जागृती घेतली आहे, तुम्ही सगळे सहजयोगी आहात तेव्हा तुम्हाला जास्त सांगायला नको. पण बाकीचे जे लोक आहेत नातलग, तुमचे मुलं बाळ, लेकी सुना सगळ्या, सगळ्यांना सहजयोग हा आला पाहजि. असा नशिचय करूनच आज जायचं. आणितस घडेल, आणि तुमची इच्छा असली तर हळदी कुंकू करून त्यांना बोलवून हे सांगा की सहजयोग घ्या. सहजयोगा शवाय मार्ग नाही. ते तुम्हाला पाहूनही ते सहजयोग घेतील. अशी व्यवस्था आहे. तेव्हा श्री गणेशाला जे रुचेल त्याला जे आवडेल तसच आपण केलं पाहजि. नुसतं त्याला मोदक देऊन काय फायद्याचं. मोदकांमध्ये काय आहे ते पाहिलं पाहजि. मोदक मध्ये जर तुमची सदचिच्छा असली, तुमची जर शुद्ध इच्छा असली तर च त्याला ती पसंत आहे नाहीतर बाकीचं मोदक तर त्याला काही नको. तेव्हा आता शुद्ध इच्छा ठेवायची, शुद्ध इच्छा म्हणजे कुंडलीनी आणि हि शुद्ध इच्छा म्हणजे आम्हाला सहजयोगा मध्ये पूर्ण पणे उतरू द्या तसच आमच्या घराण्यातले सर्व लोकांना सहजयोगाचा लाभ होऊद्या.

सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद .

1995-0414, Easter Puja, Crucify Yourself

View [online](#).

Easter Puja - You Must Crucify Your Ego Date 14th April 1995: Place Kolkata Type Puja [Marathi translation from English] ईस्टर हा फार अर्थपूर्ण दविस आहे; फक्त ख्रिस्तांसाठी नाही पण आपल्या सर्वासाठी. कारण सर्वात महत्त्वाचा दविस म्हणजे जेव्हा पुनरुत्थान होते. ख्रिस्तांचे पुनरुत्थान हा ख्रिस्तानीतीचा संदेश आहे. क्रॉसचा नव्हे. पुनरुत्थान शक्य आहे. आणियाच्याशविाय आज्ञाचक्रांच्या पार होणे शक्य नव्हते. त्यांचे आयुष्य फारच कमी होते याबद्दल शंका नाही आणिका अर्थाने ते साडेतीन वर्षांचे होते असं आपण म्हणू शकतो. ते भारतात आले आणी शालवाहनानांची आणित्यांची भेट झाली. शालीवाहनाने त्यांचे नाव वचिराल्यावर ते म्हणाले माझे नाव."इसामशी" आणपुढे म्हणाले "मी मल्लेच्छ लोकांच्या देशातून आलो, मल्लेच्छ (मल इच्छा) म्हणजे वाईट इच्छा. अशुद्ध व मलीन इच्छा. म्हणून त्या देशात कसं रहायचं ? आता हाच माझा देश" पण शालवाहनाने त्याला परत स्वदेशात जाऊन तथिल्या लोकांना वाचवायला आणित्यांना "परम नरिमल तत्त्व सांगायला सांगतिले" मग तो परत आपल्या देशात गेला आणी अवघ्या साडेतीन वर्षात त्याला सुळावर जावे लागले. मरते समयी त्यांनी 'कृष्ण' बद्दल खूप सुंदर गोष्टी सांगतिल्या. पण सरतेशेवटी ते म्हणाले, 'माता आली आहे पहा'. म्हणजे तुम्ही आईची वाट पहा. तसंच ह्यात असताना ते असेही म्हणाले, "मी तुमच्यासाठी होली घोस्ट पाठवणार आहे.जे तुम्हाला आराम देतील, उपदेश करतील आणितुमचा उद्धार करतील म्हणजेच तुमचं पुनरुत्थान होईल. ते हे सर्व म्हणाले कारण त्यांना पुढं काय होणार आहे व कसं होणार आहे हे सर्व माहीत होते. ते असेही म्हणाले की, 'माझ्याबद्दल तुम्ही काहीही बोललात कवि माझ्या वरिधात काहीही केला तरी चालेल पण होली घोस्टच्या वरिधात तुम्ही गेलात तर ते मी कदापि सहन करणार नाही. काय वाटेल ते झालं तरी ते चालू देणार नाही.'आणि हे खरंही आहे, होली घोस्टच्या वरिधात जाणं फारच धोकादायक आहे याबद्दल काही शंका नको. माझ्याकडून तशी भीती नाही, पण या देशात देवता मात्र तत्क्याच रागटि आहेत. सहजयोगामध्ये तुमच्या शरीरासकट तुमचं पुनरुत्थान झालं आहे. यापूर्वी तुम्ही परमात्म्याच्या सर्वव्यापी शक्तीबरोबर जोडले गेला नव्हता आणितुम्ही जे काही करत होता ते मनाने या भावनेने करत होता. तुम्ही तुमच्या भावना, इच्छा, कर्तव्य व अहंकार यामध्ये डुबून गेला होता.आत्मसाक्षात्कांनंतर तुम्ही कर्ती स्वतंत्र, मुक्त आहात ते तुम्हालाच जाणवलं आहे.तुमचं सारं व्यक्तिमत्त्व उन्नत झालं आहे. ख्रिस्तांनी अनेक उदाहरणांतून हेच सांगितले आहे की तुम्ही ' स्वतःला ओळखा' तुम्ही स्वतःला ओळखल्याशविाय तुमचं पुनरुत्थान होणार नाही हे त्यांना माहीत होते. पण सहजयोग याच्या अगदी उलट आहे. तुमचे आधी पुनरुत्थान ओळखता ही साक्षात्कार होण्याची आगदी सहज व सुंदर क्रिया आहे. होते आणिमग तुम्ही स्वतःला ख्रिस्तांचं जीवन पाहिलं तर कळून येते की ते पुटपुटणार्या आत्म्यांबद्दल सांगत असायचे. सहजयोगातही तो सर्वासाठी खुला असल्यामुळे, अनेक प्रकारचे लोक आले आहेत. सहजयोगातही काही उथळ वृत्तीचे लोक आले आहेत आणिते सहजयोगाबद्दल बाष्कळ बडबड करून कवि सहजयोगाच्या कार्याबद्दल नसती बडबड करून या उथळपणाचे प्रदर्शन करत असतात.त्याला इलाज नव्हता पण ख्रिस्त म्हणाले होते की या पुटपुटणार्या आत्म्यांबद्दल तुम्ही जागरुक राहिले पाहजि.याच गोष्टीची आपण फार काळजी घेतली पाहजि. तुम्ही सहजयोगात नवीन असता तेव्हा तुम्ही अशा लोकांच्या ताब्यात जाण्याची शक्यता असते. कारण ते एक प्रकारचे असं म्हणू या, वरिधी शक्तीचे संदेशवाहक असतात. अशा लोकांना तुम्ही शोधून काढायचा प्रयत्न केला पाहजि ते नेहमी कुरकुर करत असतात, उथळपणाच्या गप्पा मारत असतात आणितुमच्या जेव्हा असले प्रकार नजरेस पडतात तेव्हा तुम्ही त्यांच्यापासून दूर राहिलेच बरं. कारण नुसतं तुमचं पुनरुत्थान झाल्याने तुम्ही काही मळिवत नाही. पुनरुत्थान झाल्यावर, म्हणजे साक्षात्कार मळिल्यावर तुम्हाला गहनतेत उतरून प्रगल्भ व्हायचं आहे आणी ही गहनता मळिवण्यासाठी आपल्यावर अशा लोकांचा कसा प्रभाव पडतो, ज्यांना मला वाटतं कुचकामी म्हणावे, इकडे आपण फार लक्ष ठेवले पाहजि. याच्यापासून पार पडून जे पुढे येतात ते जणू सुंदर देवदूत बनतात. याबद्दल कधीच शंका नाही, पण लक्षात ठेवायची मुख्य गोष्ट म्हणजे तुम्हाला मळिलेल्या आत्मसाक्षात्काराचा तुम्ही आदर राखला पाहजि.दुसरे लोक काय बोलतात काय म्हणतात कशाबद्दल टीका करतात वगैरेची काळजी न करता तुम्ही स्वतःकडेच पहायची सवय करा आणिया गहनतेमधून स्वतःची वाटचाल करत रहा. तुमचे पुनरुत्थान होण्याची फार महान संधी या जन्मात तुम्हाला मळाली आहे आणितुम्हाला माहीत आहे की हाच उत्क्रांतीचा शेवटचा टप्पा आहे. आता तुम्ही मन बाजूला ठेवा कारण तुम्ही मनाच्या व्यापारातच रहाल तर तुम्ही मनाच्या पलीकडे जाऊ शकणार नाही.सहजयोगाची प्रगती ही वचिर थांबल्यावरच होणार आहे. मगच तुम्ही स्वतःला ओळखू शकाल कारण तुम्हाला आत्म्याचे ज्ञान झालेले असते. तुमची चक्रे तुम्ही जाणू शकता. दुसऱ्याची चक्रे पण जाणू शकता.हे सर्व ज्ञान तुमच्याजवळ उपलब्ध आहे. पण तुम्ही सतत सूक्ष्म सूक्ष्मतर व्हायला पाहजि. जड मानव नव्हे. अशी सूक्ष्मता जशी अंगी बाणेल तसतशी तुमची अंगशक्ती वृद्धदगित होईल आणितिचा तऱ्हेतऱ्हेचा आविष्कार पाहिल्यावर तुम्ही थक्क व्हाल. सहजयोगात काही लोक महत्त्वाकांक्षी असल्याचे मी पाहिले आहे. ते म्हणू लागतात की श्रीमाताजी आम्हाला परमेश्वराचा साक्षात्कार हवा आहे. मला हे करायचे आहे. ते करायचे आहे. आम्ही त्यांना महायोगी म्हणतो. म्हणून तुम्ही आता लक्षात ठेवायचे की आता शेवटचा नरिण्य होणार आहे आणिफार मोठी गाळणी सुरू झाली आहे.नविड करण्याचे मोठे काम सुरू झाले आहे.जे गहन आणिसूक्ष्म आहेत ते अधिक अधिक गहनतेत उतरणार आहेत आणजि उथळ, मूर्ख, वचित्रि आणिजड आहेत ते बाहेर फेकले जात आहेत. अशी ही गाळण फार भराभर चालली आहे आणिते चालू असतानाच आपण कुठे आहोत हे आपल्याला समजून घ्यायचे आहे. आता हे कसे ओळखायचे? प्रथम म्हणजे तुमची करुणा ! तुमच्या करुणेतध्ये वविक असावयास हवा. कधी कधी लोकांना अयोग्य (नगिटीव्ह) लोकांबद्दल चुकीची करुणा येते. सहजयोगात आल्यानंतर तुम्हाला कोणाबद्दल करुणा वाटायला हवी ते समजले पाहजि. व्हायब्रेशनमधून हे समजणे अगदी सोपे आहे. समोरचा माणूस कसा आहे हे समजून घ्या. त्यासाठी तुम्हाला चैतन्यलहरीची जाणीव हवी अशी जाणीव नसेल तर तुम्हाला खरे काय आणिखोटे काय ते समजणार नाही. म्हणून तुम्ही सर्वानी नयिमतिणे ध्यान केले पाहजि.स्वतःला दोष न देता तुम्ही नयिमतिपणे ध्यान करू शकता.हे फार महत्त्वाचे आहे. कोण ध्यान करतो आणिकोण करीत नाही ते मला लगेचच समजते.अगदी क्षणभरात! जो नयिमति ध्यान करतो तो अगदी देवदूतासारखा असतो; त्या व्यक्तीचे सर्व वागणे, बोलणे ,त्याच्या प्रतिक्रिया त्याचा दृष्टीकोण या सर्वामधून प्रगल्भ दवियत्व प्रत्ययाला येत असते आणितुम्ही चकति होऊन जाता! "सहस्रतारांतील महामाया" तुम्ही जाणतां. मला ओळखणं फार कठीण आहे. एखाद्या वेळी तुम्ही "मी कोण आहे हे कदाचित ओळखू शकाल पण क्षणभरातच ते वसिराल. ही कमिया आहे. कारण तुम्ही जर मला पूर्णपणे ओळखू शकला असता तर तुम्ही इथे बसणारच नाही; माझ्या जवळही यायला तुम्ही धजवणार नाही. म्हणून ही महामाया सदोदिति कार्य करत असते,

पण त्याच्यामुळेच लोकांचे खर कळून येते. शेवटचा नरिणय ही काही सोपी गोष्ट नाही! हजार न्यायाधीश जरी एकत्र आले तरी ते असा स्वरुप नकाल देऊ शकणार नाहीत. काय खरं आहे हे तुम्ही सर्वकाही समजून घ्यायला हवं. काहीही झाले तरी मला सर्व काही कळत असते पण मी मला हे सर्व ठाऊक आहे असे कधीही दर्शवणार नाही. अशा तऱ्हेची मी सारे काही करत असते आणि एखाद्या माणसाचे काय करायचे ते हळूहळू मला समजते. तुमच्या या पुनरुत्थानाला खरसितापेक्षाही फार मोठे आशीर्वाद मिळाले आहेत. ते एकटेच होते आणि लोक त्यांना ओळखू शकले नाहीत. त्यांच्या हातावर आणि पायावर ज्या ज्या ठिकाणी त्यांना खळी मारले होते त्या खुणा त्यांना दाखवून द्यावयाच्या होत्या. पण आता तशी परिस्थिती नाही. एकच गोष्ट म्हणजे पहिले प्रथम तुम्ही मला ओळखायला हवे. बस मी कोण आहे हे समजण्याची जरुरी नाही. ती फार अवघड गोष्ट आहे. मला समजणे अवघड आहे पण मला ओळखले की सारे मिळाले! आणि हे सर्व तुमच्या संवेदनक्षमतेवर अवलंबून आहे. तुमचे पुनरुत्थान पूर्णपणे व्हायला हवे आणि सहजयोगांत तुम्ही प्रगल्भ व्हायला हवे. अशी प्रगल्भता तुम्ही मिळविली नाही तर मी म्हणून तुम्ही सहजयोग सोडून द्या. काही काळ बाहेर रहा, मग तुम्हाला हे सर्व काय चाललं आहे ते उमजेल आणि तुम्ही परत याल. खरसितांनी आपल्या आयुष्याच समर्पण केलं तसं सहजयोग तुम्हाला तुमच्या आयुष्याचा त्याग करायला सांगत नाही. तुमच्या आईला पण तसं काही नको, पण तरीही तुम्हाला काही त्याग करायला हवा. महत्त्वाचा त्याग म्हणजे तुमच्यातील अहंकाराचा, या अहंकाराला सुळावर द्यायचे. या अहंकारामुळेच तुम्हाला नुसत्या कल्पना सुचतात. हा अहंकार जर अर्पण केला तर तुम्हाला खूप मदत होईल. पण नुसता त्याला अर्पण करण्याबद्दल विचार करत बसलात तर तुमची मनशक्तीच फक्त खर्च होत राहील. अशा तऱ्हेच्या सर्व गोष्टी तुमच्या मनाचेच खेळ असतात आणि त्यातूनच तुमच्यातील अहंकाराचा वापर होत रहातो. म्हणून सर्वात उत्तम उपाय म्हणजे ध्यान करणे, नरिचिारतेच्या जाणीवेमध्ये उत्तम उपाय म्हणजे ध्यान करणे, नरिचिारतेच्या जाणीवेमध्ये जाणे; त्यापासून आपोआप तुम्ही समर्पित व्हा लागता. आतां मला तुमच्याकडून काय हवे आहे ? काहीच नाही. मला कशाचीही जरुरी नाही, मला स्वतःकरता नाहीच नकोय, तुम्हीच मला हे देता, ते देता. मला त्या सर्व गोष्टीपासून दूर जावेसे वाटते. फक्त तुमच्या समाधानाकरता मी ते मान्य करते. मला स्वतःसाठी सहजयोग करण्याची जरुरी नाही पण हे सर्व तुमच्या आईचे प्रेम आहे, तिला या पृथ्वीवरील जास्तीत जास्त माणसांना तारायचे आहे; त्यांचे पुनरुत्थान करायला हवे. हा एक वशिष्ट समय आहे आणि तुमच्याद्वारेच मला हे कार्य करायचं आहे. तुम्ही सगळीकडे जाऊन सहजयोगाचा प्रचार व प्रसार करायला लागा आणि त्या कामासाठी इतरांना पण तयार व्हायला मदत करा. आजचा दविस प्रतज्ञा करण्याचा आहे, प्रतज्ञा स्वतःलाच वचन देऊन करायची की आम्ही सहजयोगात उत्तरोत्तर वृद्धगित होऊ, जेणेकरुन सहजयोगाबद्दलच्या आमच्या भावना, ज्ञान आणि संवेदनशीलता गहन होतील; त्या समतेसाठी मी रोज ध्यान करेन ही फार महत्त्वाची गोष्ट आहे. दुसरी गोष्ट म्हणजे लोक म्हणतात की इथले लोक फार कंजूष आहेत. ते हे करायला तयार नाहीत, ह्याला पैसे द्यायला, ते वकिल घ्यायला तयार नसतात. मला वाटते की तुमचे प्रेम तुमच्या औदार्यामधून व्यक्त होत असते. तुम्ही मला काही तरी घ्याल, ते ठीक आहे, मला काही जरुर नाही, माझ्यासाठी मी स्वतःचे पैसे खर्च करते. पण उदारपणाची वृत्ती सगळ्यात चांगली आणि ह्या औदार्याला सहजयोगात फार फार महत्त्व आहे. कधी कधी लोक फार चकितिसक व हशिबी वृत्तीचे असलेले मला दिसते. ते मला त्यांच्यासाठी साड्या आणायला सांगतात. ह्या घ्या साड्या, चांगली कल्पना आहे, ठीक आहे. वर म्हणतील आम्हाला आवडल्या नाहीत, आम्ही वकिल घेणार नाही. मी काय धंदा करत नाहीये, पण तुम्हाला पाहजे होत्या म्हणून मी नविडून आणल्या. मग नको म्हणायला इथे काही धंदा चालला नाही कवि बाजार मांडला नाही! असा प्रश्न आला की ते सहजयोगी आहेत का हे मला समजत नाही? त्यांना समजत का नाही की श्रीमाताजींनी स्वतःचे पैसे खर्च केले आहेत ? उलट असं असायला हवं की त्यांनी आपणहून म्हणावे, सहजयोगासाठी थोडे जास्त घ्या. खरसितांना तीस रुपयाला वकिले गेले; कल्पना करा, फक्त तीस रुपये याचाच अर्थ हा की तुम्ही कार्यकर्त्याचे आर्थिक प्रश्न समजून घेत नाही, त्यांना मदत करत नाही. तुमच्यामधील खरसिताला तुम्ही वकिलाला नघिला आहात. तुम्ही खरसितांना वकिल शकत नाही, सहजयोग वकिल शकत नाही. पण त्याचा अर्थ असा नाही की तुम्ही फायद्यासाठी वापर कराल. म्हणून मला सांगायचे आहे की औदार्य असण्यात तुमचाच फायदा आहे की त्यातूनच तुमच लक्ष्मीतत्त्व जागृत होणार आहे. हा मुद्दा मला सांगवा लागत आहे कारण माझ्याकडे बऱ्याच तक्रारी आल्या आहेत की लोक पैसे द्यायला काचकुच करतात. काही लोक आपणहून पुढे येतात ही गोष्ट कौतुकास्पद आहे पण प्रत्येकाने आर्थिक भार वाटून घ्यायला हवा. हे फार महत्वाचे आहे. कारण परमेश्वरी कार्य करत आहो. त्याचाच आनंद घ्या! सहजयोग्यांनी फलक लावलेले पाहून मला फार समाधान झालं, ह्या सर्व परसिरांत चैतन्य भरुन राहिल्याच तुम्हालाच जाणवेल. हे कस कार्यान्वित झाले आहे हे तुम्हाला समजेल. म्हणून प्रत्येकाने अगदी शरथीने जे काही शक्य असेल ते करायला हवं. दुसऱ्या कशाची जरुर नाही, फक्त तुमचे हृदय पूर्णपणे सहजयोगाला वाहून घ्यायला हवं. मग तुमची वाढ कशी व कति होत आहे हे तुम्हाला दिसेल. तुमच्या भविष्यासाठी जरुर असलेली सर्व शक्ती तुम्हाला तुमच्याच हृदयातून मिळेल. म्हणून हशिब करत बसू नकां, तुमच हृदय उघडू दे. ह्या दविशी खसित मृत्युलोकातून परत आले आणि त्यांचे पुनरुत्थान झाले. तुम्ही तुमच्या देहातूनच त्यांच्यासारखे पुनरुत्थान मिळविले पाहजे. मृत्यूनंतर नव्हे तर आत्ताच जिवंतपणीच. जिवंत असतानाच तुमच पुनरुत्थान होते पण या उत्क्रान्तीची वशिष्टता तुम्ही समजून घेतली पाहजे. पुनरुत्थानानंतर तुम्ही जास्त सूक्ष्म व्हायला हवं. सहजयोगामध्ये तुम्ही फक्त तुमच्या आध्यात्मिक उन्नतीचाच विचार करायचा असतो. दुसरे कसलेही विचार तुमच्या मनात यायला नकोत. आता प्रत्येकजण माताजींना विचारतो आहे की बंगालमध्ये अजून लक्ष्मीतत्त्व का नाही जागृत झाले ? याला बऱ्याच ठिकाणी सहजयोग पसरला आहे. तुमच्याजवळ संगीताची चांगली कला आहे तर तुम्ही खेड्यापाड्यात जाऊन तथिल्या लोकांना तुमच्या कलेद्वारे आकर्षित करा आणि त्यांच्या उद्धाराकरता त्यांना मदत करा. असे केल्याने सगळीकडे तांत्रिक पळून जातील. माझ नुस्ते नाव ऐकले तरी ते थर थर कापतील. तेव्हा तुम्ही जेव्हा माझी भजने म्हणाल तेव्हा तुम्ही काय मिळवू शकणार नाही? तुम्हाला तुमच्या आईकडून जे प्रेम मिळाल आहे ते वाटून घ्या. या प्रदेशात लोकांनं प्रेमाचे कति आकर्षण आहे ते तुम्ही जाऊन पाहण्यासारख आहे आणि तुम्ही तथि गेलात की लक्ष्मी पण तकिडे येईल. तुमच्या जाण्याने लोकांचे शारीरिक त्रास कमी होतील, त्यांची मानसिक स्थिती सुधारेल आणि सगळ्यात मोठी गोष्ट म्हणजे त्यांची आध्यात्मिक वाढ पण होईल. अशा तऱ्हेने आपल्याला आपल्या देशातील लोकांमध्ये परिवर्तन घडवून आणायचं आहे आणि यासाठी तुम्ही सगळीकडे जाऊन कार्य करायला हवं. आजचा दविस फार महत्त्वाचा आहे आणि तो असा की खरसितांनी या दविशी दाखवून दिली की मानवप्राणी स्वतःच उन्नत होऊ शकतो. पण त्यांनी ज्या अटी घातल्या होत्या त्या पाळणे आपल्याला शक्य नाही. त्यांनी सांगितले की तुमच्या एका डोळ्याने पाप केल तर तुम्हीच तो डोळा काढून टाका, हाताने जर गैर काम केला तर तो हात कापून टाका. मी खरशिचन लोकांबरोबर खूप वावरले आहे पण ज्याने एक डोळा काढून टाकला आहे कवि एक हात कापून टाकला आहे असा एकही माणूस खशिचन समाजात मला दिसला नाही. म्हणजे त्यावेळेस त्यांनी ही अट गुंडाळून ठेवली. आता सहजयोगात आल्यावर तुम्ही स्वतःबद्दलच शत्रुत्व करु नका. तुम्ही आत्मपरिक्षण केल पाहजे आणि स्वतःचे दोष शोधून काढले पाहजे. तुम्हाला स्वतःबद्दल खर प्रेम असेल तर ते दोष काढून

टाका. अस केल्याने तुम्ही पूर्णपणे उन्नत होऊशकाल. एकदा हे दोष काढून टाकले की तुम्हीच स्वतःला आनंदी, शांत व शक्तशाली झाल्याचे पाहून चकति व्हाल. तुमच्या शक्तीच्या प्रभावाच्या आड येणाऱ्या सार्या आडथळ्यांना काहीही कमित मोजून दूर करण फार जरुरीच आहे. आपण आपल्या उध्दाराकडे लक्ष देत नाही म्हणून या गोष्टी आपल्या उन्नतीच्या आड येतात; आता पुनरुत्थान झाल्यामुळे आपण परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलो आहोत, पण तथि बसण्याआधी आपण स्वच्छ झाले पाहजि. प्रथम तुम्ही स्वतःला कमी लेखण बंद करा आणि चुकीच्या मार्गाने न जाण्याविषयी स्वतःला बजवा; नाही तर तुम्हाला शांतता कशी मळिणार? हे फार अवघड आहे. शांती मळिवणं मुळीच अवघड नाही पण त्यासाठी ध्यान करण आवश्यक आहे आणि सगळ काम हृदयापासून करा, मग काही अवघड नाही. सहजयोगामध्ये पुष्कळ लोक अशा स्तरावर आलेले मला दिसतात व त्यांचे प्रेम शक्तशाली झाल्याच दसिते. आज मी अशाच एका माणसाचा उल्लेख करणार आहे. हा माणूस -आई-वद्दल अगदी एकनष्ट आहे. आम्ही स्टेशनपासून वमिनतळाकडे जात होतो. आम्ही हॉलंडला जाणार होतो आणि एका सहजयोग्याने आम्हाला सांगितले की वमिन ११ वाजता नघिणार आहे. त्याप्रमाणे आम्ही तयार होतो. पण नंतर तो म्हणाला की वमिन लवकर नघिणार आहे आणि आम्हाला शक्यतो लवकर तथि पोचले पाहजि. हे कसे जमणार ? आम्हाला पोचायला १५ मि. उशीर झाला. म्हणून तेथील ऑस्ट्रेयिन एअर होस्टेसला खूप राग आला कारण ते वमिन प्रथम ऑस्ट्रेयिला जाणार होते. ती आमच्यावर ओरडायला लागली आणि म्हणाली - तुम्ही असेच आहात, कारण तथि जादूटोणा करणारे खूप लोक आहेत. जथि जथि ही तंत्रकि मंडळी जातात तथिन लक्ष्मी दूर नघिन जाते. तीच गोष्ट दारूबद्दल. काही काळ ठीक आहे पण नंतर दारुपासून लक्ष्मी दूर जाते. बंगालमध्ये तांत्रिकी खूप आहेत याचे कारण मला अस दसिते की बंगालमध्ये लोक साधेभोळे व भावनाप्रधान आहेत व कुणीही येऊन सांगायला लागले की ते परमेश्वराचे दूत आहेत की त्यांचा लगेच विश्वास बसतो. काही वचिर वगैरे न करताच हरे-राम म्हणणाऱ्या लोकांनी बंगालमधूनच प्रचाराला सुरुवात केली. वेड लागल्यासारखे रस्त्या-रस्त्यातून त्यांच्याबरोबर यायला लागले, हरे राम हरे राम सुरु. काय फायदा मळिला? गरबी आणि नवीन काही म्हणायला कुणीही सुरुवात केली की लोक लागले त्याच्यामागे. त्यांच्याकडे तर्हेतर्हेची कर्मकांडे व व्रते असतात आणि अशा कर्मकांडामध्ये आपण हरवून जातो. पूर्णपणे स्वतःला बसितो. खरंतर या कर्मकांडांमागे रहस्य. अर्थ आपण शोधून काढला पाहजि. सहजयोगामध्ये कसलेही कर्मकांड नाही, कशावरही टीका नाही, कुठल्या धर्मावरही टीका नाही आणि सगळ्यात महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे विश्वबुद्धत्वाची भावना प्रस्थापित होते आणि ती हृदयापासून सुरू होते. ज्या दविशी विश्वबुद्धत्वाची भावना प्रस्थापित होते आणि ती हृदयापासून सुरू होते. ज्या दविशी वसिर्हबुद्धत्वाच्या भावनेची जाणीव होईल त्यावेळेस आपण तांत्रिकी लोकांच्या जाळ्यातून मुक्त होऊ एक सहजयोगी तांत्रिकी लोकांना घालवून द्यायला पुरेसा असतो. एवढी त्याची शक्ती असते. तुमचे आता पुनरुत्थान झाल आहे व तुम्ही स्वच्छ, सुंदर झाला आहांत आणि तुमच्यामधील शक्तीचा आता आवषिकार होत आहे. सहजयोग्यांनी स्वतःची स्वच्छता करू न शुद्ध झाले पाहजि. त्याऐवजी ते भक्तीमध्ये आणि भावनोत्कटतेमध्ये दंग होतात हे चांगले असले तरी स्व मध्ये रममाण होणे फार चांगले. तुमच्या शक्ती वृद्धीगत करा. ज्या दविशी तुमच्यातील शक्ती प्रभावशाली होतील त्यावेळेस हे तांत्रिकी लोक बाडबसितरा घेऊन पसार होतील. म्हणून आजच्या या पुनरुत्थानाच्या दविशी तुम्ही शपथ घ्यायला हवी. तुम्ही स्वतःच परिवर्तन घडवून उच्च स्तरावर येण्याचा आणि एक प्रगल्भ सहजयोगी बनायचा प्रयत्न कराल आणि त्यासाठी आपण ध्यान करण जरुरीचे आहे. तीन तीन तास ध्यान करत बसायचे. अस नव्हे तर दहा मिनिटे बसा पण हृदयापासून ध्यान करा. ध्यानामध्ये हृदय पूर्णपणे ओतणे फार आवश्यक आहे. बंगालमध्ये लोक मोठ्या अंतःकरणाचे आहेत व प्रेमळ आहेत पण तुम्ही -पात्र -आहात का? तुम्ही सहजयोगी असाल तर प्रथम स्वतःवर प्रेम करायला शकता मग तुम्हालाच समजेल की हेच दुसऱ्या लोकांकडे ही पसरत आहे. तुम्हाला राग येईल, तुम्हाला इच्छा, वासना वाढतील, तुमच्या सवयी असतील, तरीही तुम्ही या सर्वापासून जेव्हा स्वतःला स्वच्छ कराल तरच तुमच पुनरुत्थान झाले अस म्हणता येईल आणि तुमच्या व्यक्तिमत्त्वातले हे सारे दोष जाऊन तुम्ही स्वच्छ व्हाल तेव्हा इथे कोणताही तांत्रिकी शल्लिक राहणार नाही. कुणीही तांत्रिकी इथे राहू शकणार नाही! दुसरे म्हणजे तुमच्यात संगीताचे चांगले कलाकार आहेत, तेव्हा अशा पुरुष व महिला कलाकारांनी एकत्रितपणे बस कवि द्रक भाड्याने घेऊन खेडेगावात जावे आणि तिथि माताजीच्या भजनांचा कार्यक्रम होणार आहे असे जाहीर करावे. अशा तर्हेने तुम्ही तथि एकत्र जाऊन गाणी- भजने म्हणा, थोड-फार बोला आणि माझ्या कॅसेटस लावा. उत्तर प्रदेश, बहिर, हरियाणा इ. उत्तर भागात पुष्कळ जण उन्नत झाले आहेत आणि त्यामुळे तुम्हाला वेळेची कमित नाही. हे सारे. ऐकून तो माणूस फार शरमदि झाला कारण त्यानेच आम्हाला वमिनाची वेळ सांगितली होती. आम्ही सर्व जण वमिनात जाऊन बसलो. हा माणूस फारच भावनाप्रधान झाला आणि त्याच्या डोळ्यातून अश्रू यायला लागले. तो जर्मन होता आणि भागच्या सीटवर बसला होता. इतर सहजयोग्याने त्याला रडणे थांबवण्यास सांगितले. मी फक्त त्याच्याकडे पाहिले आणि काही हरकत नाही, काळजी करू नकोस अस त्याला सांगितले. त्याचवेळी आम्हाला सांगण्यात आले की काही बघाड झाल्यामुळे वमिन नघिणार नाही पण मी त्याच्या डोळ्यातले अश्रू पाहिले आणि क्षणभरात आकाशात सगळीकडे काळेकुट्ट ढग जमा झाले, सार्या सहजयोग्यांना आश्चर्य वाटले की एकाएकी हे ढग कुठून आले त्याच्या प्रेमाची शक्ती पहा. आम्हाला उतरून पुन्हा वमिनतळावर जायला सांगण्यात आले, कारण वमिन नघिणार नव्हते आम्ही वमिनतळावर पोचताच जोराचा पाऊस पडायला लागला. दुसरे कुठलही वमिन नघिणार नव्हते पण आमच वमिन पाच वाजता नघिले अस आम्हाला सांगण्यात आले. मग तो माणूस त्या एअर होस्टेसकडे गेला आणि म्हणाला आता तुमच्यामुळे आम्हाला उशीर होत आहे. तरी आम्ही पण तुमच्यासारखे तुमच्यावर ओरडायचे का? ती मनेजरकडे गेली आणि घडलेला सर्व प्रकार त्याला सांगितला. आता त्या लोकांना वाटले की आम्ही कोणी विश्व शक्तशाली लोक आहोत. नंतर आकाशात एकही ढग शल्लिक नव्हता. मग त्यांनी आम्हाला बाहेर जायला आणि परत आमच्या सोयीने आत जायला परवानगी दिली. आमची सर्व काही व्यवस्था केली. आम्ही जेव्हा दुसऱ्या वमिनकडे जायला नघिलो तेव्हा एक महिला, जी आधीपासूनच हे सारे पहात होती, माझ्याजवळ आली आणि तिच्या हातात दुखण बरे करायला वनिती करू लागली. मी तिला हाताने फक्त स्पर्श केला आणि तिने हात वर उचलून तो दुखायचा बंद झाला अस सांगितले. वमिनतळावरचा मुख्य अधिकाारी आमच्याकडे आला आणि आपल्या पाठीच्या दुखण्याबद्दल सांगू लागला आणि ते दुखण बरे करण्याची त्याने वनिती केली. मी त्याला उशीर होत असल्याबद्दल सांगितले तरी तो म्हणाला की मी तुमच्यापुढे चालतो, तुम्ही पाठीमागून माझ्या पाठीवर तुमचा हात ठेवा. अशा तर्हेने आम्ही वमिनापर्यंत चालत गेलो. मग त्याने मागे वळून त्याच दुखण वर झाल्याचे सांगितले. आमच्या जवळ ही शक्ती आहे हे या लोकांना कसे समजले बघा. या माणसाचे प्रेम कस आहे ते बघा आणि त्या प्रेमामध्ये कति शक्ती आहे हे पहा ! तुमच तुमच्यावर प्रेम असेल तर तुम्ही स्वतःला सुधारल पाहजि. तुम्ही स्वतःसाठीही थोडा वेळ काढा. बंगालमध्ये सहजयोगी लोक कार्य करत आहेत. पण बंगालमधील परिस्थिती तेव्हाच सुधारेल जेव्हा सहजयोगी लोक खेड्यापाड्यात जाऊन कार्य करतील. तुम्हा सर्वाच पुनरुत्थान झाल आहे, म्हणून आज तुम्हाला माझ सांगण आहे की कलकत्त्यात बसून राहू नका तर खेड्यात जा आणि काम करा. ही जी अनमोल देणगी तुम्हाला मळिली आहे तिची वाढ इतरांना वाटल्यावरच पसरणार आहे

आणत्याचा सार्या बंगालला फायदा होणार आहे. आज पूजेला इतके सारे लोक आल्याचे पाहून फार आनंद झाला. पण मी आशा करते की मी पुढच्या वेळेस येईन तेव्हा खेड्यातील जनता पण इथे आलेली असेल. तुमची उच्च संस्कृती आणि संगीत कला याचा उपयोग करा आणि साच्या बंगालमध्ये सहजयोगाचा प्रसार करा. परमेश्वराचे तुम्हाला अनंत आशीर्वाद.

1995-1028, After Concert Talk

[View online.](#)

आज सर्व गोष्टींना उशीर झाला .कारण आपल्याला सगळ्यांना माहीतच आहे पण सहजयोगात आपण घड्याळ बघत नाही आणि हा हविचार ठेवत नाही की काही गोष्टी टाईमशीर होतात .जे सहज घडून येईल तेच अत्यानंद देईल .आता जी गाणी झाली सुरवातीला ती इंग्लिश मध्ये कवि आपण असं म्हणू की पाश्चिमात्य पद्धतीची झाली .आणि तुम्हा सर्वाना एव्हडी आवडली हे एक मोठं मला समाधान वाटलं .नाहीतर इथे सर्व संगीत तज्ञ बसलेले आहेत .आणि ते म्हणतील माताजी तुम्ही हे काय सुरु केलं .पण आपण सर्व प्रकारचे संगीत समजून घेतलं पाहजि . अर्थात जे नुसतं काहीतरी आज काल नघालेलं तेच म्हणत नाही मी पण सर्व तऱ्हेच ,मला तर वेस्टर्न क्लासिकल संगीताचा फार नाद आहे .तसा साऊथ इंडियन संगीताचा पण मला फार नाद आहे .आणि आपला तर आहेच .तेव्हा आपली द्रीष्टी व्यापक करायला पाहजि .आणि ते बघून मला फार आनंद वाटला की तुम्ही सर्वानी जे फ्रेंच लोकांनी तुमच्या समोर प्रस्तुत केलं ती गाणी ,त्यातला जो पुरुष होता आफ्रिकीचा तो एक प्रसिद्ध गायक आहे .फार प्रसिद्ध आहे फ्रांस मध्ये .पण आता सहजयोगात आला आणि आता लहान मुलांना सुद्धा शकितो आणि आपल्या गाण्या मध्ये सगळे मंत्र म्हणतो .तेव्हा एक मोठी क्रांती झालेली आहे जगा मध्ये .गणपतीला सुद्धा ते मानतात आणि गणपतीची केव्हडी स्तुती करत होते .ही केव्हडी मोठी क्रांती आहे .कह्या लोकांना आपल्या देव देवतां न बदल इतकं वाटत ,इतकी त्यांची माहिती आहे .तस त्यांनी नाटक केलं .हे म्हणजे काय उगीचच त्यांच्यावर मी लादलेलं नाही .मी त्यांना कधीही सांगितलं नाही की असे नाटक करा म्हणून .आधीच नाही मी त्यांच्या जवळ कधीच अशी जबरदस्ती केली नाही की तुम्ही असल्या तऱ्हेची नाटक करा .पण त्यांना स्वतःलाच त्याची जाणीव त्याचा अनुभव आहे आणि त्या प्रमाणे त्यांनी सर्व धर्माच्या जेव्हडे काही मोठमोठाले अवतार झाले त्यांना धरून हे नाटक स्वतःच बसवलं .मलाच आश्चर्य वाटलं .किकिती बारीक त्यांनी त्याची मांडणी केली .म्हणजे कामालाच आहे .तेव्हा सहजयोग त्यांच्या रोजच्या वचारात वागण्यात आलेला आहे .ते लोक त्या दृष्टीने विचार करतात .किसर्वा धर्माना एक तऱ्हेने कस दाखवायचं .तेव्हा त्यांचं नाटक सुद्धा फार सुंदर झालं महाराष्ट्रीयन लोकांचं एक वैशिष्ट्य आहे की एकदा जरका क्लासिकल संगीत सुरु झालं ,कुठेही मग ते खडेगावात तुम्ही असला नाहीतर कुठेही असला झालं मग त्याच्या नंतर काही बोलायलाच नको .सगळे वरिष्ठले .त्यांच्या बदल काही सांगण्या सारखं नाही .कारण एकदम संपलंच ते .तर अजति कडकडे साहेबांनी अनेकदा येऊन इतकं आमचं मनोरंजन केलेलं आहे .कमी त्यांची ऋणी आहे .आणि सर्व सहजयोगी त्याचे ऋणी आहेत .ते केवल्याला सुद्धा आले होते .त्यावेळी आम्ही गडबडीत सापडलो त्यामुळे काही त्यानं बोलावणं झालं नाही .पण प्रत्येक वर्षी त्यांना बोलावलंच पाहजि असा प्रत्येकाचा अट्टाहास आहे .आता इतकी सुंदर त्यांची गाण्याची पद्धत आहे .ते गातात क्लासिकलच ,क्लासिकलच गायला पाहजि .पण त्यांच्यामध्ये ते जे रदिकि पॅटर्न्स बनवतात मध्ये मध्ये आणि कधी फास्ट कधी स्लो त्याने ज्याला समजत नसेल तो सुद्धा खळिं जाईल .त्याला असं वाटेल की काहीतरी अभिनिव आहे .पण आता तुम्ही जर अगदी सारखं कृष्णराव पंडित सारखं गाणं सुरु केलं तर झालं पंधरा मनिटात सगळे उठून जातील .तर या आज काल च्या धका धकी च्या जीवनात अशा रीतीने जे आपण आलटून पालटून गायलं आहे ते फारच सगळ्यांनाच मग ते कुठल्याही देशातले असेनात का फारच आवडलेलं आहे .सगळे अगदी स्तब्ध बसले .सगळ्यांनी फार त्याचा आनंद घेतला .त्या बदल मी खरोखर आपली ऋणी आहे .कारण आम्ही इथे जंगलात येऊन बसलो आहोत .आणि जंगलातही अजति कडकडेंच गाणं ऐकायचं म्हणजे ईटीज टू मच .मी म्हंटल सुद्धा त्यांना की तुम्ही कशाला त्यांना त्रास दिलाय इथं आणायचा मध्ये रस्त्यामध्ये सगळे या वेळी आदळत आपटत आलो त्याच्या वरून मला कळलं आपण आलात म्हणजे झालं ,याना कशाला त्रास दिला पण आपण ज्या आस्थेने आणि ज्या प्रेमाने गाणी सलिकूट केली आणि इतकी सुंदर म्हंटली ,सगळे मला सांगतात की आम्ही अजति कडकडेना माताजी तुमच्या समोर ऐकतो तर त्यानं च वेगळच रूप दसित .आणि मग तस ऐकलं तर एव्हडं नाही वाटत .म्हंटल असं का .तर हे सांगायचं म्हणजे असं की आपणही एक फार धार्मिक व्यक्ती आहात .इतकच नव्हे की आपलं पण रजिस्ट्रेशन झालं आहे .आणि भक्तीचा पण खूप संचार आहे तुमच्यात .तेव्हा त्या समन्वया मुळे जी एक उत्कृष्ट क्लासिकल आपल्याला साधलेली आहे ,त्याच्यामुळे हे आमचे सगळे सहजयोगी मग ते परदेशातले असो कवि भारतातले असो नेहमी म्हणतात की किमीतकमी एकतरी प्रोग्रॅम त्यांचा तुम्ही फॉरेनला ठेवा .ही अगदी आग्रहाची वनिती असते .पण मागच्या वेळेला आम्ही जरा गडबडीत सापडलो त्यामुळे ते झालं नाही .प्रत्येक वेळेला आपण जी वेळ आपल्याला साध्य होईल म्हणजे जी पूजा आपल्याला साध्य होईल ती जर आपण कळवलं तर आम्हाला बर पडेल .म्हणजे आम्ही तयारीत राहू .पण आपण ही फार बक्षी असता .तर आज सर्वांच्या तऱ्हे मी आपल अभिनेता करते .मला तर फारच गाण्याचं आहे .म्हणजे मी कधी झोपतच नाही ,कधीही गाणं असलं कमिला झोप येतच नाही .मला समजत नाही लोक कसे झोपतात पण असं नाही की मी गाण्या मध्ये काही ट्रेनगि घेतलेलं नाही .काही नाही पण आमच्या घरात सगळे गाणारे आहेत .पण मी नुसतं ऐकून ऐकून .पण गाण सुरु झालं कमिला झोप येत नाही .आणि आपलं गाण असेल तर मुळीच झोप येत नाही .त्यामुळे मी इकडे तिकडे बघत होते तर सगळे तशेच अगदी तटस्त बसलेले .म्हणतात ना अगदी चित्रित असे .तेव्हा इतकं मनोरंजन झालं आहे ,आजची दिवाळी म्हणजे तुम्ही साजरी केलेली आहे .आणि आम्हाला सगळ्यांना इतका आनंद दिला आहे .आता मी गाण्या बदल काही म्हंटल का ,सगळे अगदी दुःखी होऊन बसले आहेत .तस दुःखाचं काही कारण नाही .कारण काही म्हंटल तरी मी त्र्याहत्तर वर्षाची आहे आणि तुम्ही सगळे कति लहान आहात .तेव्हा हा प्रश्नच उभा रहात नाही .तेव्हा आता दुसरी गोष्ट अशी आहे की आता बरीच रात्र झाली आहे .पण ऊंद्याला हिमंडळी नागपूरहून आलेली आहेत .आण्यांचा प्रोग्रॅम आपण करणार आहोत .एक सांगायचं म्हणजे रुमानियाचे जे गाणारे आहेत ते काहीतरी पूर्व जन्मातले संगीत तज्ञ असले पाहजि .कारण कोणत्याही गुरुकडे न जाता ,मला माहिती आहे गुरु कडे कति मेहनत करावी लागते ते आणि गुरूंचा राग सगळा उचलावा लागतो ते .मी खूप पाहिलं आहे पण यांनी कधी कुठले गुरु पहिले नाहीत ,कुठल्या गुरुचे चरण धरले नाहीत .हे कुठून आल मला समजत नाही .आणि एक दविस सहजच म्हणे आम्ही स्टुज वरून गायचं का माताजी म्हंटल गा ,काय गाणार .मला वाटलं काहीतरी रुमानिय न गाण गातील .आणि त्यांनी सुरु केलं कव्वाली तर तऱ्हेच्या आणि त्यात तराणा .आपण आज जो ऐकला .आणि कुणाला वाटणारच नाही की लोक रुमानियाचे आहेत .त्या दविशी तर सगळे त्यांचेच कपडे घालून होते .मला अगदी असं वाटायलागलं की कोणीतरी पूर्व जन्मीचे मोठे संगीत तज्ञ असतील .यांचा जन्म तकिडे रुमानियाला झाला .तसे आपण बघताच की पुष्कळशी लहान लहान मूल दहा दहा वर्षाची सुद्धा इतकं सुंदर गाण म्हणतात .तेव्हा हे सुद्धा कोणीतरी पूर्व जन्माचे असले पाहजि .गाणंच नाही वाजवतात सुद्धा हे ते त्यामुळे हे जे लोक आहेत त्यांचं मला समजतच नाही की कस यांनी हे सगळं धरल आणि कस तालात स्वरात इतकाच नव्हे पण फार मनोरंजक आहे .आता दुसऱ्यांनी जी कविता केली होती ती स्वतः केली होती .उर्दू काही येत नाही त्यांना पारसी काही

येत नाही .कवति कशी केली माहति नाही .तस हदी मधे स्वसिझर्लंड च्या लोकांनी कवति केली .तर हे काही तरी उस्फुरत आहे .आमच्या कडे अशी पद्धत आहे ना .काय माहीतच आहे कपिरत्येक देशाला एक कुणीतरी सांभाळायचं .तर रुमानयाचे इनचारज हे फ्रेंच लोक .कसे झाले माहति नाही आणया रूमानया देशा मध्ये इतकी जागृती आहे कपिाच हजार सहजयोगी आहेत .अगदी व्यवस्तीत .आणमिला तथि मी गेले तर तथिल्या युनविहर्सटीने मला तथि फार मोठी युनविहर्सटी आहे त्या मध्ये मेडकिल आहे इंजनिअरिंग आहे सगळं आहे .त्यानी आपलं नाव बदलून घेतलं आता ,तथिले चान्सलर साहेब आले मला ते रसिव्ह करून आत मध्ये घेऊन गेले .सगळ्यांशी ओळख करून दिली .मला समजेना एव्हडं माझं महात्तमय कस करता आहेत रुमानयाचे लोक .मग म्हणे कमाताजी तुम्ही आम्हाला एक लेक्चर द्या .ऑन मेडकिल सायन्स .म्हंटल बर .मेटा सायन्स .तर मी एक स्वादपिटन चक्रा वरती लेक्चर दलि .आता तुम्ही ते ऐकलंय .तर ते अगदी डोळे नधिले त्यांचे .सगळे डॉक्टर्स बसले होते .बघाय लागले माझ्या कडे .त्याच्या नंतर बघतिलं तर ते व्हाईस चान्सलर साहेब आहेत चान्सलर नाहीत म्हंटल गेले कुठे हे .रागावले ककाय .कारण म्हणजे थोडस मेडकिल ला चॅलेंज च होत .तर थोड्या वेळाने एक कागद घेऊन आले .म्हंटल कसलं ऍवार्ड नवीन कोणी देतात ,कुठे तरी आता अमेरिकिला कुठेही आता ऍवार्ड देत असतात .आता रशियाला आम्हाला ऍवार्ड दलि आइन्स्टीन च्या बरोबर .म्हणजे कमालच आहे .पण ह्यांनी जो एक ऍवार्ड आणला त्याच्या मध्ये मला डॉक्टरेट दिली .व्यवस्तीत ,म्हणजे रअिल जशी काय युनविहर्सटी तुन मळिते अगदी तशी डॉक्टरेट .आण त्याचा सबजेक्ट काय तर कॉग्नटिव्ह सायन्स .म्हणजे इसेन्स ऑफ ऑल द सायन्स .आण अशा रीतीने त्यांनी माझा गौरव केल्या बरोबर मी आश्चर्य चकति झाले .यांना कशी अशी ओळख पटली .रूमानया मध्ये काहीतरी अशी वशिषता आहे .आपल्या रमण पासून शब्द असेल हा .रमण करणे म्हणजे ध्याना मध्ये आपण रमण करतो म्हणजे आनंदाच्या सागरात पोहत राहणे म्हणजे रमण करणे .तर यांचं काहीतरी दसित असं मला .कारण यांनी इतक्या हेनी माझा मान केला .मला फार आश्चर्य वाटलं .दुसरी एक आणखीन गोष्ट सांगायची म्हणजे कारण आता आपला कशीतरी वार्षिकि च म्हणा कवि पंचवीस वर्षा नंतरची सेंटनरी आहे . कयांनी फार माझा मान केला .आण इतका गौरव त्यांनी दलि मला .फार मला आश्चर्य वाटलं पण याला कारण एक गोष्ट मला कळली हे ऐकून तुम्हाला आश्चर्य वाटेल करिशया आण युकरेन मध्ये ख्रस्ताच्या तीन हजार वर्षा पूर्वी आदशिक्तीला पूजत होते .तलिा अदति म्हणत असत .आण त्यांनी सगळी चक्र पेंट केली होती .वशिष करून मूलाधार चक्र त्यांनी चार पेटलं सकट पेंट केलं होत .ते कुंडलनी शक्तीत वशिवास करत होते .मला आश्चर्य वाटलं .आण त्यांनी मला दाखवली आदशिक्ती ,आदति च्या पोटातील कुंडलनी .

1995-1029, Diwali Puja, Sahajyog ke Suruvat

[View online.](#)

Diwali Puja - Sahajayog Ki Shuruvat Date 29th October 1995 : Place Nargol Puja Type Speech [Marathi translation from Hindi]

पंचवीस वर्षापूर्वी मी जेव्हा नारगोलला आले त्यावेळी सहस्रतार उघडण्याचे माझ्या मनात नव्हते. माझा वचिर होता, की अजून थोडे थांबावे आणि मानवाची स्थिती कशी आहे ते पहावे. त्यावेळेस आत्मसाक्षात्कार म्हणजे काय हे समजण्याइतकी त्याची स्थिती नव्हती. जरी पुष्कळ साधुसंतांनी आत्मसाक्षात्काराबद्दल सांगितले होते तरीही; महाराष्ट्रात तर हे ज्ञान खूपच पसरले होते. कारण मध्यमार्ग सांगणान्या नाथपंथीयांनी स्वतःच्या उद्धाराचा एक मार्ग सांगितला तो म्हणजे स्वतःला जाणणे. स्वतःला ओळखल्याशिवाय तुम्ही काहीही मळिवू शकत नाही हे मला माहीत होते पण त्यावेळी माणसाची स्थिती फार वचित्र असलेली माझ्या पाहण्यात आले होते; खोट्या लोकांच्या ते मागे लागले होते. त्या लोकांना नुसते पैसे मळवायचे होते. सत्य ओळखण्याइतकी मानवाची स्थिती नसते तेव्हा त्याच्याशी सत्याबद्दल बोलणे अवघड होते. लोक माझं का ऐकणार? मला पुन्हा पुन्हा वाटायचे, की माणूस अजून वरच्या स्थितीला यायला हवा. पण मला हे ही दिसत होते, की या कलियुगात माणूस अगदी बेजार झाला आहे. गतजन्मीच्या पापकर्मांमुळे अडचणीत आलेले खूप लोक होते. काही लोक मागल्या जन्मात केलेल्या कर्मांमुळे राक्षस होऊन जन्माला आले आणि इतरांना त्रास देण्यात, उपद्रव देण्यात मग्न होते. याचं त्यांना काही चुकतोंय असंही वाटत नव्हते. मी दोन प्रकारचे लोक पाहिले. एक दुसऱ्यांना त्रास देणारे आणि दुसरे असमाधानी व त्रास भोगणारे. यापैकी कोणाकडे लक्ष द्यायचे याचा मी वचिर करत होते. जे दुसऱ्यांना त्रास देत होते त्यांना आपण कोणी वशिष्ठ कवि परंपुराण आहेत असे वाटत होते. आपल्याकडून दुसऱ्यांना त्रास होत आहे एवढेही त्यांना समजत नव्हते. ज्यांना त्रास होत होता ते असाहाय असल्यासारखे तो सहन करीत होते. आपल्याला अधिकार गाजवून त्रास देणाऱ्या लोकांना वरिष्ठ करण्याचेही त्यांच्या मनात येत होते. मग मला वाटायचं, की आपण बदलले पाहिजे हे माणसाला कधी उमजणार? हा बदल आपल्याला घडवून आणलाच पाहिजे. काही लोक जास्त त्रास देतील, कमी देतील, काही जास्त सोसतील, काही कमी. त्यावेळी समाजाची ही तऱ्हा होती. मग ते सर्व देवाच्या नावाखाली, देशाच्या, सरकारच्या, आर्थिक सुधारणांच्या कवि काटकसरीच्या इ.नांवाखाली. कोणी अगदी गरीब तर दुसरे अतःश्रीमंत अशा तऱ्हेने या देशात एक प्रकारची फसवणूक चालली होती. मला वाटायचे, की जोपर्यंत माणसामध्ये परिवर्तन होत नाही, तो स्वतःला ओळखत नाही, त्याची खरी महानता व तेजस्वता त्याला प्राप्त होत नाही तोपर्यंत तो असाच वागणार. हे लहानपणापासून माझ्या मनात होते आणि मला वाटले, की माणूस खऱ्या अर्थाने समजणे जरूरीचे आहे. प्रथम मी माणसांचा बराच अभ्यास केला. मी तटस्थ राहून साक्षीभावाने मानवी जन्म समजण्याचा प्रयत्न करीत असे; त्याचे प्रश्न काय आहेत, तो कुठे चुकतो, चुकीचे वचिर का करतो इ. वचिर केल्यावर मी अशा नरिण्याला आले, की हे सर्व माणसाचा अहंकार वा प्रतःअहंकार (कंडशिनगि) त्याला बाधतो. त्यामुळे तो संतुलनात असू शकत नाही. जोपर्यंत तो संतुलनात येत नाही तोपर्यंत कुंडलिनी वर कधी येणार? हा सुद्धा एक कठीण प्रश्न आहे. मी नारगोलला आले, तेव्हा काही वशिष्ट योगांमुळे इथे एका राक्षसाने मुक्काम ठोकला होता. त्याने मला पाठवण्यावयि माझ्या पतीकडे वनिती केली. मला तो मुळीच आवडला नव्हता, पण फक्त पतीच्या आर्जवामुळे मी इथे आले आणि त्याच बंगल्यात राहिले. मी एका झाडाखाली बसून त्या राक्षसाचे खेळ व त्याचा कॅम्प पहात होते. मला आश्चर्य वाटले, की हा राक्षस प्रत्येकाला बोलवून संमोहित करीत होता. काही कचिळत होते, काही कुत्र्यासारखे, काही सहिसारखे ओरडत होते. मग माझ्या लक्षात आले, की तो सर्वांना पशू योनीमध्ये नेत होता. त्यांची सुप्त चेतना तो प्रभावित करीत होता. मला काळजी वाटू लागली. त्याआधी मी बरेच खोटे लोक पाहिले होते. मी इकडे-तकडे फिरून ते लोक काय करतात ते पाहू लागले. त्यांच्याबद्दल आपल्याला माहिती असावी म्हणून, मी बघितले ते लोक खूप घाबरलेले होते. त्यांच्यात शस्त्रधारी सैनिक होते. ते जर ईश्वरी कार्य करीत होते तर या सर्वांची काय जरूर ? ते पैसा पण खूप खर्च करतात. लोकांना खोटेनाटे सांगून कोट्यावधी रुपये उधळतात. कलियुगाचे हेच महात्म्य आहे, की असे अनाचारी, दुष्ट लोक समृद्ध होतात. म्हणूनच या सर्वावर उपाय म्हणजे माणसाची जाणीव जागृत व प्रकाशित व्हायला हवी. त्याला सुज्ञता मळवावी म्हणजे काय चुकत आहे हे त्याला जाणीवपूर्वक समजेल. मी पाहिले, की माझ्या भोवतीच्या समाजामध्ये लोक मनिटि-मनिटिला दारू पणि. पैशाच्या मागे लागणे अशा हानिकारक गोष्टीमध्ये गुंग आहेत. ते जेव्हा बोलतात ते नैसर्गिक नसायचे; जणू नाटकांतल्यासारखे कृत्रिम वागायचे. माणसाला हे काय झाले आहे असे मला वाटायचे; तो असा गुलामासारखा का मख्ख झाला आहे. चुकीच्या गोष्टी का करीत आहे असं वाटायचे. पण हे मी कोणाला सांगणार? मी अगदी एकटी होते. त्यावेळी मी जेव्हा इथे आले तेव्हा याला काय करायचे हाच माझ्यापुढे मोठा प्रश्न होता. तकिडे तो राक्षस लोकांना संमोहित करत असल्याचे मी पहात होते. मग माझ्या लक्षात आले, की आता जर मी सहस्रतार उघडले नाही तर देवाच्या शोधासाठी धडपडणारे प्रमाणिक साधक कुठे जाऊन पडतील ते तो परमेश्वरच जाणे. मग मी दुसऱ्या रात्री मी समुद्र किनाऱ्यावर रात्रभर बसून राहिले. मी एकटीच होते आणि प्रसन्न चित्त होते. ध्यानात गेले आणि स्वतःमध्येच चित्त एकाग्र केले आणि मला वाटले की आता सहस्रतार उघडावे. ज्या क्षणी ब्रह्मरंध्र उघडण्याची मला इच्छा झाली त्या क्षणीच स्वतःमध्येच मला कुंडलिनी दिसली. एखाद्या दुर्बणीसारखी खट असा आवाज होऊन प्रत्येक चक्रातून ती वर येऊ लागली. तचि रंग तऱ्हेतऱ्हेचा होता. जसं लोखंड भट्टीमध्ये तापवल्यानंतर त्याच्यामधून वेगवेगळ्या रंगाच्या ज्वाळा नघाल्यासारखे. मग कुंडलिनी वर आली आणि ब्रह्मरंध्राला छेद करून बाहेर आली. आता मला माझे कार्य सुरू करता येईल हे मला समजले. कारण आता सर्व प्रश्न संपले आणि काळजीपासून मी मुक्त झाले. आता काय होणार असं मला वाटले. कदाचित लोक वरिष्ठ करतील, हरकत घेतील कवि माझ्याकडे हसतील? ह्याच्या पलीकडे फार तर मला ठार मारतील. तेव्हा पाहून आता त्याबद्दल काही काळजी करण्याचे कारण नव्हते. मला हे करायचेच आहे कारण त्याच कामासाठी मी पृथ्वीवर मानव म्हणून जन्म घेतला आहे; मला सामूहिक चेतना जागृत करायची आहे. मला लक्षात आले होते, की जोपर्यंत लोकांना आत्मसाक्षात्कार होत नाही तोपर्यंत ते स्वतःला जाणणार नाहीत आणि त्याशिवाय हे कार्य शक्य नाही. जगात त्यासाठी दुसरे काहीही करू शकलात तरी त्याचा उपयोग होणार नाही. मी जागृती दिली ती व्यक्ती एक महातारी महिला होती. तचि माझ्यावर खूप वशिवास होता. मी तिला जागृती मळवावी म्हणून देवाचे आभार मानले. खरं तर या कलियुगामध्ये लोकांना जागृती देणे हे सोपे नाही. तिला जागृती मळाल्यावर मला समजले, की दुसऱ्या पुष्कळ लोकांनाही असा साक्षात्कार मळणे शक्य आहे. एखाद्याला व्हायबरेथनस देऊन जागृती देणे अगदी सोपे आहे. एखाद्याला आजारातून बरे करणे पण सोपे असते. एखाद्याला जर कसला त्रास असला, कसले दुखणे वा कसली बाधा असली तर त्या व्यक्तीला ठीक करण्यासाठी काय करायला हवे? एकाला एका प्रकारचा त्रास, दुसऱ्याला दुसऱ्या प्रकारचा तर तसिर्याला आणखीन वेगळ्या प्रकारचा

त्रास. जर आपल्याला सामूहिकतेमध्ये हे काम करायचे असेल तर एकाच वेळी सर्वांना हा साक्षात्काराचा अनुभव यायला पाहजि. हे सामूहिक चेतनेचे आणि जागृतीचे कार्य अशा तऱ्हेने यशस्वी करण्यासाठी मला खूप ध्यान व चिंतन करावे लागले. माझी कुंडलनी मला सगळीकडे वळवावी लागली. माझ्या कुंडलनीची कृपा दुसऱ्यांवर केंद्रित करावी लागली आणि मी हे काय करीत आहे हे कोणालाच माहीत नव्हते. माझ्यापाशी काय काय शक्ती आहे, मी कोण आहे, हे कोणालाच, माझ्या कुटुंबातील पण कोणाला माहीत नव्हते. मी कोणाला ते सांगतिले पण नाही कारण मानवी बुद्धीला त्याचे आकलन होणे अवघड होते. प्रत्येकजण स्वतःच्या अहंकारात अडकलेला होता. मग हे कोणाला सांगणार? कवीराने म्हटलेच आहे, 'सर्व जग आंधळे असतांना त्यांना मी कसे सांगणार?' जग आंधळे नव्हे तर अज्ञानी आहे. मग हे सूक्ष्म ज्ञान मी लोकांना कसे देणार? पण त्या महातार्या बाईची कुंडलनी जागृत झाल्यावर तच्चियामध्ये एक सूक्ष्म शक्ती आल्याचे मला दिसले आणि त्या शक्तीद्वारे ती मला समजू लागली. त्याने तर आणखी बारा जणांना जागृती मळाली. या साक्षात्कारानंतर त्यांचे डोळे चमकू लागले व ते सर्व काही पाहू लागले याचं मला आश्चर्य वाटले. त्यांच्यामध्ये असा एक अनुभव घटित झाला, की त्यातून ते समजू लागले. या पहिल्या बारा जणांच्या सर्व चक्रावर मी काम केले कारण हा पाया मजबूत बनायला हवा होता. मला हे करतांना खूप त्रास झाला कारण एकदा कुंडलनीचे जागरण झाल्यावर ती योग्य तऱ्हेने वर येण्यासाठी ध्यान आणि चिंतन करणे जरूरीचे आहे. त्याश्रवण ती कार्यान्वित होत नाही. हे बारा लोक वेगवेगळ्या प्रवृत्तीचे होते आणि त्यांना एकत्र बसून आत्मप्रकाशात आणणे हे काम सुई-दोरा घेऊन त्यात एक-एक फूल घालून हार बनवण्यासारखे आहे. त्यांना सामूहिकपणे एकत्र कसे आणायचे. या बारा जणांच्या भिन्न प्रकृती धर्मांना एका दोन्यामध्ये कसे एकत्र करायचे? पण त्यांना साक्षात्कार मळाल्यावर हा एकजिनीसीपणा त्यांच्यात हळू-हळू निर्माण झाल्याचे मला दिसले. पण सामान्य माणसांच्या समूहाला हे सांगणे सोपे नव्हते. मग त्यांनी कोवासजी जहांगीर हॉलमध्ये एक कार्यक्रम जमवून आणला. त्यावेळी मी प्रत्येकाला या पृथ्वीवर राक्षस कसे जन्माला आले आहेत व ते काय करणार आहेत हे सांगितले. मग सर्वजण घाबरून गेले. ते म्हणू लागले, 'माताजी, जर असे म्हणू लागल्या तर कोणीतरी त्यांना ठार मारेल.' प्रत्येकजण म्हणाला, 'हे सगळे उघडपणे सांगू नका, उगीच नको ते प्रश्न येतील.' मी म्हणाले, 'अज्ञापर्यंत मला मारून टाकणारा कोणी जन्माला आला नाही, उगीच काळजी करू नका. मी त्यांना माझ्या कुंडलनीवर ध्यान करा म्हणजे ताबडतोब नरिचिारिता येईल असे सांगितले. नरिचिार अवस्थेत आल्यावरच ते माझ्या साक्षात्कार स्वरूपाशी एकरूप होणार. हळूहळू ही नरिचिारिता वाढली आणि एका नव्या सामूहिकतेचा प्रकाश पडू लागला. कोवासजी जहांगीर हॉलमध्ये माझ्या लक्षात आले की भारतीय लोकांना त्यांच्या पूर्वजन्मीच्या पुण्यकर्मांमुळेच भारतात जन्म मळाला आहे. भारतात हे कार्य करायला मुळीच त्रास पडला नाही. ते लोक पटकन जागृत व्हायचे. सुरुवातीला थोडासा त्रास झाला, पण पाश्चात्य लोकांना जागृती देता देता माझे हात मोडून जायचे. एखाद्याची कुंडलनी वर आणणे हे डोंगर उचलण्यासारखे असते, कारण ती परत परत खाली यायची. आणखी सामूहिकतेतून हे काम करणे जास्तच अवघड व्हायचे, ते वचित्ति व मूर्खासारखे प्रश्न वचित्ति असत, त्यांची उत्तरे दिल्यावर या बाईला इतकं कसं ठाऊक ह्याचे त्यांना आश्चर्य वाटायचे. सारखी माझीच परीक्षा ते घ्यायचे. कारण त्यांना खूप अहंकार आहे. लंडनमध्ये पहिल्या वेळी सात सहजयोगी झाले. ते सातहीजण मादक औषधे पणारे हप्पिपी होते, पण नंतर सहजयोगी झाले. सहजयोगात आल्यावर त्यांची व्यसने सुटली म्हणून मला ते आधार मानू लागले. अशा व्यसनी लोकांना सरळ करणे सोपे नव्हते. एका परीने हे चांगलेच झाले कारण हे काम करतांना मला जे कष्ट पडले त्यातून मला हे समजून आले, की माणूस कितीही वाईट असला तरी त्याला जर शुद्ध इच्छा असेल तर हे शुद्ध ज्ञान मिळून पटकन जागृती मिळू शकते. अंतःकरणापासून आत्मसाक्षात्कार मिळण्याची इच्छा ठेवा असे मी सगळ्यांना सांगत असे. तरच त्यांना जागृती मिळण्याची शक्यता असते. रशिया, उक्रेन, रुमानिया वगैरे वेगवेगळ्या देशांमध्ये मला नरिचिारिळे अनुभव आले. या देशांचे आपल्या देशाबरोबर पूर्वी कधीतरी संबंध असले पाहजि. मच्छदिरनाथ, गोरखनाथ वगैरे नाथपंथी तकिडे गेले असावेत; कारण मला तथि गेल्यावर समजले, की या लोकांना शंभरावर वर्षांपासून कुंडलनीची माहिती आहे. मग मला ह्या लोकांना इतकी लवकर जागृती कशी मिळू शकते हे समजून आले. नाथपंथीयांनी महाराष्ट्रातही खूप काम केले, मीसुद्धा करीत आहे, पण दुरदेवाची गोष्ट ही, की उत्तर भारतात मी जतिके यश मिळवू शकले ततिके महाराष्ट्रात मला मिळाले नाही. ह्या महाराष्ट्रीय लोकांना नाथपंथी लोक आणि त्यांचे कार्य चांगले माहीत आहे. साधुसंतांनी इथे खूपच काम केले आहे तरी असं का मला समजत नाही. उत्तर भारतासारखा या महाराष्ट्रात सहजयोग लवकर प्रस्थापित झाला नाही. याला काय कारण असावे? मला वाटते, की लोकांना एखाद्या गोष्टीबद्दल आधीच सारे काही माहीत असले तर ते त्याबद्दल अनास्था दाखवतात. संस्कृतमध्ये एक म्हण अशी आहे, की तुम्ही एखाद्या ठिकाणी कवि व्यक्तीकडे वरचेवर जाता तेव्हा तुमच्याबद्दल अनादर निर्माण होतो. मग तुम्हाला पहिल्यासारखा मान मिळत नाही. प्रयागमध्ये लोक त्रिविणीमध्ये स्नान करण्याऐवजी आपापल्या घरात स्नान करतात, तर जगातले ठिकठिकाणचे लोक तथि येऊन पूजा करून स्नान करतात. महाराष्ट्रात सहजयोगांतील लोक समर्पण म्हणजे सहजयोगी म्हणून आपल्याला जे मिळाले आहे त्या सहजयोग्याच्या स्थितीचा आपण कसा खूप कार्य करणारे आहेत, पण त्यांचे समर्पण कमी पडते. पुष्कळ उपयोग करणार? ते काय फक्त आपल्या स्वतःच्या कल्याणासाठी आणि आपल्या अडचणी दूर होण्यासाठी, आपल्या कुटुंबाच्या भल्यासाठी आहे, की सर्व जगासाठी? सर्वप्रथम तुम्ही काय केले पाहजि, तर ध्यानामध्ये गहनता मिळवली पाहजि. गहनतेमध्येच तुम्हाला वाटू लागेल, की हा आनंद स्वतःसाठीच न ठेवता दूसऱ्यांनाही पण वाटावा; त्याच्यापेक्षा श्रेष्ठ दूसरे काही नाही. मग इतर कशाचेही भान रहात नाही. हे झाल्यावरच सहजयोग वाढतो व बळावतो; रात्रंदविस त्याच्याच ध्यास लागतो आणि त्याचा आनंद उपभोगतो. आजकाल महाराष्ट्रामध्ये पैशाला फार महत्त्व आले आहे. सकाळी चार वाजता उठून ध्यान वगैरे करतात, पण ते यांत्रिकपणे होते. खरं म्हणजे ते हृदयापासून व्हायला हवे आणि त्यात भक्ती हवी. या भक्तीभावनेचा प्रसार करा; महाराष्ट्रीय लोकांनी हेच केले पाहजि. मी हे सर्व माझ्या हयातीत पाहू शकेन असं मला वाटले नव्हते. हे सारे कुंडलनीचे महात्म्य आणि परम चैतन्याचे कार्य झाले आहे. हे परम चैतन्य क्षणांत कसा चमत्कार करते याचे मलाच आश्चर्य वाटते. ही शक्ती माझ्याजवळ असली तरी हे परम चैतन्य माझी वेगवेगळी रूपे दाखवीत आहे. तऱ्हेतऱ्हेचे चमत्कार घडवीत आहे. जसे मेक्सिकोमध्ये, यूनोमध्ये नोकरी करणाऱ्या एका महिलेला जागृती मिळाली; तचि मुलगा फार आजारी असल्याचे तनि मला पत्रातून कळविले; तच्चि घराण्यात मुलांना महातारपणाचे रोग/आजार व्हायचे. या मुलाला तोच आजार होता. तनि मला तीन पत्रे पाठवली आणि चौथ्या पत्रात तो स्वतःहूनच बरा झाल्याचे कळविले. हे परम चैतन्याचे कार्य आहे आणि त्या परम चैतन्याहून मोठा डॉक्टर कोणी नाही; B त्याचे कार्य म्हणजे कमालीचे आश्चर्य असते. पुष्कळ लोकांना असे बरेच चमत्काराचे अनुभव आले आहेत कारण हे परम चैतन्य आता कृपाशीर्वादाने भरलेले आहे. सगळीकडे हे आशीर्वाद तुम्हाला मिळणार आहेत. ते तुम्हाला प्रेम, शांती देईल आणि तुमची सर्व प्रकारे काळजी घेईल. हे सगळीकडे होतेच पण आता त्याच्या हालचालीमध्ये खूप वेग आला आहे. नुकताच अमेरिकेमध्ये एका मोठ्या हॉलमध्ये मोठा प्रोग्राम झाला तेव्हा लोकांना बसायला जागा नव्हती; पण पाच मिनिटांत सर्वांना जागृती मिळाली; ते सुद्धा लॉस एंजेलिससारख्या ठिकाणी. मी जथि जथि गेले, तथि तथि लोकांना पाच

मनिटात जागृती मळिली. सर्व काही आश्चर्यजनकच. परम चैतन्याचे कार्य इतके वाढले आहे आणि इतक्या वेगवेगळ्या प्रकारे चालले आहे की ते सामान्य माणसाला समजणार नाही. एकाने माझा फोटो घेतला आणि त्याला इच्छा झाली, की देवीच्या रूपात तच्चिया पायामध्ये चंद्र व डोक्यामध्ये सूर्य आहे असं सांगतिल्याप्रमाणे हा फोटो यावा आणि खरोखरच तसाच फोटो आला. तुम्ही लोक जी इच्छा कराल ते होणार आहे. आणि काय सांगायचे ? परम चैतन्याची ही शक्ती अगाध आहे आणि इतकी सक्षम आहे, की त्याला तुमचे तुम्ही आदिशक्तीची पूजा करता सारे प्रश्न, आज्ञा इ. माहीत असतात व प्रेमाने व हळूवारपणे ती सर्व ठीक करते. त्याचक्षणी या परम चैतन्याची (रूह) पूजा करता. ही शक्ती आता इतकी कार्यरत आहे, की लोकांनी आता या जगामध्ये परिवर्तन घडवण्यास वलिंबू करू नये. जे पुढे येऊन हे कार्य करायला हातभार लावतील त्यांचा फायदा होणार आहे. ही शक्ती कर्ती काय काय करते ? तच्चियामुळेच तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार झाला आहे. तच्चि तुम्ही उपयोग करू लागलात, की तुम्हाला अशक्य असं काही नाही. कोणी तुम्हाला त्रास देत असेल तर त्याला बंधन द्या. जे काही काम तुम्हाला करायचं असेल त्यालाही बंधन द्या. बंधनात असल्यावर तुम्ही काय करता ? तुमच्याकडून जी शक्ती वाहत असते ती तुम्ही बांधून ठेवता आणि मग तुमचे जे काम असेल, जे प्रश्न असतील त्यांना बंधन देता. ही शक्ती आता तुमच्याजवळ आहे आणि तुम्ही शक्तशाली झाला आहात. या शक्तीचा वापर करून तुम्ही कोठपर्यंत जाऊन पोहचू शकाल मलाच माहीत नाही. परमेश्वराचे तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद!

1996-0114, Makar Sankranti Puja

[View online.](#)

Makar Sankranti Puja 14th January 1996 Date : Place Pune Type Puja Speech Language Hindi, English and Marathi नम्रता आहे. ह्यांचं असं आहे, की एक अक्षर जर म्हटलं तर तरक करणं सोडून जे म्हणून ते. कधी उत्तर म्हणून मी काही ऐकलं नाही. इथे तसं नाही. इथे पटकन 'असं नाही. तसं.' आपलं डोकं चालवतील प्रत्येक गोष्टीत. हे लोक एका अक्षराने बोलत नाहीत. माताजी म्हणतील ते शांतपणाने स्वीकारतील. त्यांनी असं कोणतं केलं पुण्य होतं मला समजत नाही. तुम्ही काही कमी पुण्य केलेले नाही, जे या देशात जन्माला आले. पण तो पुण्याचा पेटारा मागेच राहिला. तकिडे बघा कुठे असतो! तो पेटारा उघडला पाहजि. त्याच्यात बघा स्वतःच स्वरूप म्हणजे कळेल केवढ्या मोठ्या देशात जन्म झाला तुमचा आणि इतिहास तुमचा केवढा उज्वल, कतिती मोठा! मला कधी कधी वाटतं, की हे मावळे परदेशात जाऊन जन्माला आलेत की काय? त्यांचे मावळ्यांसारखेच आहेत. गुण आणि तकिडेचे उपटसुंभ इकडे आलेत की काय? अहो, ब्राझीलमध्ये, अमेरिकेत तर सोडा, पण ब्राझीलमध्ये अशा देशात, की जथी आपल्यासारख्यांचा कधी संबंध आला नसेल तथिसुद्धा सहजयोग इतका जोरात पसरला आहे आणि इतके गहरे लोक आहेत. यू.पी.मध्ये ३० आयएसएस ऑफिसर्स सहजयोगात आहेत आणि इथे एकाही आयएसएस ऑफिसरसना...., शेपट्या आहेत सगळ्यांना. आधी त्यांच्या शेपट्या पडल्या पाहजित, मग माणसात येतील. शपिटपणा फार. महाराष्ट्रीयन लोकांमध्ये भयंकर शपिटपणा आहे. हा शपिटपणा जायला पाहजि. नम्रता नाही. त्यातल्यात पुरुषांपेक्षा बायका जरा जास्त शपिट आहेत. हे जर एकदा झालं आणि घटति झालं, आपली स्वतः ची ओळख जर झाली तर आपोआप मनुष्य नम्र होतो आणि हा शपिटपणा जायला पाहजि. फार आवश्यक आहे. जर महाराष्ट्रीयन लोकांचा इतिहास बघतिला, अहो, हा खरच महाराष्ट्र आहे! फार पवित्र, फार उच्च! पण हे झालंय काय मला समजत नाही. असे लोक इथे कसे आले आणि आले मला समजत नाही! सहजयोगात आल्यावर मात्र हीरा तासून घेतो कुठून तसं स्वतःला तासून घेतलं पाहजि. त्याची तेजस्वती जी आहे ती सूर्यासारखी झाली पाहजि. नाहीतर पूजा करून तरी संक्रांतीचा काय फायदा आहे ? सूर्य म्हणायचं आणि दगडाच्या दगड, त्याने काही काम होणार नाही. इथे पूजेवर पूजा झाल्या. म्हणून आता मी महाराष्ट्रात पूजाच घेत नाही. पण काही परिणामच होत नाही तर काय फायदा? पूजेतसुद्धा फुकटखोरपणा, कंजूसपणा. फार स्पष्ट आहे. आणि मी बोलते ना तेव्हा लोकांना वाटतं, की माताजी कोणा दुसऱ्याबद्दल बोलताहेत. स्वतःबद्दल बोलताहेत हे लक्षातच येत नाही. म्हणजे आपल्यात बदल कसा होणार? आमचं काहीतरी चुकलं असं कोणाला वाटेल. दलिलीत तीनच महाराष्ट्रीयन सहजयोगी आहेत, पण ते इतके उत्तम आहेत. सगळे म्हणतात, माताजी, काही महाराष्ट्रीयनस इथे बोलवा. म्हटलं, नको. राह देत तकिडे. जे उत्तम होते ते आले इकडे. आता नको. कर्मठ महाराष्ट्रीयन नको आहेत. फार कर्मठ आहेत. महात्मा गांधी गुजरात सोडून परदेशात का राहिले. कारण ते म्हणाले, महाराष्ट्रातच कर्मठपणा आहे, गुजरात्यांमध्ये नाही. कर्मठ असल्यामुळे आता फक्त कर्मकांडातच ते गेले. दुसरं काही राहिले नाही. पण त्यांचं सोडून द्या. आता तुम्ही सहजयोगात आलात, तर सहजयोगात आल्यावरती एकनष्ट, त्यात जमवणं, ही एकनष्टता यायला पाहजि. तरच नम्रता येईल. जर नम्रता आली नाही तर सहजयोग पसरवता येणार नाही. पसरणार नाही. सहजयोग पसरण्यासाठी नम्रता हे एक आवश्यक अंग आहे. जर ते नसेल तर कधीही, कतितीही मेहनत केली तरी सहजयोग बसणार नाही. आई-वडिलांशी उद्धटपणा करायचा. शपिटपणा दाखवायचा. मी सांगतेना, पाच- सहा महाराष्ट्रीयन मुलींनी मला जो त्रास दिला आहे, बाप रे बाप! मी अशा अवदसा मुली पाहल्याच नव्हत्या, ऐकल्यासुद्धा नव्हत्या. नाटकातसुद्धा नसतात अशा. हे कुठले क्षेत्र आले बाहेर मला समजत नाही. नवऱ्यालासुद्धा मारतील थोबाडीत. काय म्हणाव! असे प्रकार कधी एकले नव्हते. जे आपल्या इकडे महाराष्ट्रीयन मुलींनी करून दाखवलेत प्रचंड! तेव्हा आपल्या मुलींना वशिष्ठ वळण लावले पाहजि. उद्या त्यांना गृहलक्ष्मी बनायचे आहे. त्यांना समाज बनवायचा आहे. उद्या त्यांना मुलं होतील ती अशीच उद्धट होणार आणि मूर्खासारखे वागणार. आणि मग एक संघ बनतो अशा सगळ्या मुलींचा. एक-एक घाणेरड्या गोष्टी शक्तीत, मग सहजयोगात राहू नका तुम्ही. आई-वडिलांनी लक्ष द्यायला पाहजि. सगळीकडे महाराष्ट्राचं एकदम, पूर्णपणे नाक कापलेले आहे. ह्या मुलींच्यामुळे. जे लोक चांगले आहेत आणि तुमचे पुढारी आहेत ते सुद्धा थकून गेले. दुसरं पैसे द्यायचे नाही. नारगोलला म्हणे ६००० लोक आले होते फक्त ३००० लोकांनी पैसे दिले. असे भक्तिकार लोक सहजयोगात नको. भक्तीयांसाठी सहजयोग नाही. अनाथालयात जावं सगळ्यांनी. इथे त्याला पाहजित जातीचे. बेकार लोकांसाठी सहजयोग नाही. ही गोष्ट लक्षात घेतली पाहजि. आपलं महत्त्व समजलं पाहजि. आज महाराष्ट्राकडे सर्व जगाचे डोळे लागलेले आहेत. इथे पीस फाऊंडेशनसाठी लोक आले होते. ज्या लोकांना त्यांनी आपल्या कमटीमध्ये घेतले त्या सगळ्यांचं ... (अस्पष्ट) एकेकांचं. सगळे धंदे आहेत इथे, पण ते जास्त का जाणवलं नाही. कारण ह्या धर्मभूमीत, ह्या योगभूमीत हे कार्य शोभत नाही. एकत-हेने मला फार आशा आहे, की तुम्ही जागरूक व्हाल आणि महाराष्ट्र देशाचं कल्याण कराल. ह्या (अस्पष्ट) टाकलेली आहे, की ह्या महाराष्ट्र देशाला जागृत करूयात. म्हटलं, दगडाला फारेनर्सनी काही कोण जागृत करणार आहे? बाहेरून होतं का? आतून एक वचिर यायला पाहजि. परत सांगते, महाराष्ट्राला फार गरज आहे. फारच गरज आहे. कारण सगळ्या दुनयिचे लक्ष इथे आहे. सगळ्यांची दृष्टी इथे आहे. तेव्हा महाराष्ट्रामध्ये एकत-हेची नम्रता, एक संस्कृती असायला पाहजि. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे! आणि एकच मागणं आहे, की ज्या देशात तुमचा जन्म झाला त्या देशाचे नाव मोठे करा. सहजयोगाच्या लोकांनी एवढं जरी केले तरी मी काही सांगणार नाही. देशाला सांभाळा. तुमच्यातूनच ते लोक नघिणार आहेत, जे ह्या महाराष्ट्राला एक नवीन रूप देणार आहेत. माझे सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद आहेत.

1996-1221, Shri Kartikeya Puja, On Shri Gyaneshwara

[View online.](#)

Marathi Transcription of Shri Kartikeya Puja. Mumbai (India), 21 December 1996. कार्तिकीय पूजा वाशी २१/१२/१९९६ आज आपण सर्वांनी श्री महालक्ष्मीची पूजा करावी अशी लोकांनी इच्छा प्रदर्शित केली आहे पण या महाराष्ट्रात महालक्ष्मीची पूजा तर सतत चालू आहे आणि स्वतः त्यांनी इथे प्रकटीकरण केले आहे, पण माझ्या मते इथे सर्वांना कार्तिकीयाबद्दल सांगावे अशी आंतरिक इच्छा झाली कारण त्यांनी या महाराष्ट्रातच जन्म घेतला आणि ते म्हणजेच ज्ञानेश्वर होते. आजपर्यंत मी सांगितले नाही कारण महाराष्ट्रीयन लोकांच्या डोक्यात काही गोष्ट घुसत नाही. स्वतः साक्षात कार्तिकीयाने या महाराष्ट्रात जन्म घेतला आणि इतकी सुंदर ज्ञानेश्वरी आणि अमृतावनुभव असे दोन मोठे फारच महान असे ग्रंथ लहिले. हे जर तुम्ही व्हायब्रेशन्स वर बघू शकाल, तर एकदम महासागरात, आनंदाच्या लहरीत तुम्ही स्वतःला शोधू शकाल. एवढी मोठी गोष्ट मी महाराष्ट्रात सांगितली नाही. त्याला कारण महाराष्ट्रीयन लोकांची प्रवृत्ती झाली आहे. कदाचित आपल्याकडे राजकारणी लोक पूर्वी इतके भयंकर झाले. त्यांचा भयंकरपणा व घाणेरडेपणा महाराष्ट्रात पसरला असेल आणि कार्तिकीय हे महाराष्ट्राचे. आम्ही कार्तिकीय असे समजणे म्हणजे अगदी व्यवस्थित साधं महाराष्ट्रीयन डोक आहे. आम्ही काहीतरी शिष्ट. आता यांनी सांगितली खरी गोष्ट आहे की चाळीस आय.ए.एस. ऑफिसर्स आले होते आणि मी येतांना बघतिल तथि पोलिसांचे तीन घोडेस्वार उभे होते. म्हटलं 'हे कोण आले होते?' तर म्हणे स्वतः चीफ सेक्रेटरी आले होते. तथिल्या गव्हर्नरनी सुद्धा मला पाचारण केले की, 'माताजी, मी जर तुमचे पाचारण केले नाही तर लोक मला उचलून फेकतील.' अशी तथिल्या लोकांची जागृती. तथि ज्ञानेश्वरांनी जन्म घेतला नाही. फक्त या महाराष्ट्रात का जन्म घेतला ते आता मला लक्षात येतं. तेवीस वर्षातच 'नको रे बाबा हा महाराष्ट्र' म्हणून त्यांनी समाधी घेतली. जितकं संतांना महाराष्ट्रात छळलं गेलं तितकं कुठेही, कोणत्याही संतांना छळलं गेलं नाही. याच्यात म्हणजे मरदमकी आहे आमच्याकडे. परत ते मेल्यावर मात्र त्यांची देवळे बांधायची, टाळ कुटत बसायचं नुसते रकामटेकडेपणाचे धंदे. इतके वर्ष महाराष्ट्र ही माझी मायभूमी. ही माझी मायभूमी. शिवाजी महाराजांनी स्वधर्म जागवावा म्हणून सांगितलं होतं आणि मग ज्ञानेश्वरांनी आधी सांगितलं होतं की 'वशिव स्वधर्म सूर्ये पाहो' तेव्हा शिवाजी महाराजांनी ते शब्द म्हटले आणि तेच कार्य आता आम्ही बघतो की आम्ही वशिव, स्वधर्म, सूर्य जागृत झाला पाहजे आणि आधी महाराष्ट्रात झाला पाहजे कारण हे ज्ञानेश्वरांनी इथे सगळ्यांना सांगितले. काल मी बोलले महाराष्ट्राबद्दल त्याचं वाईट वाटून घेऊ नये. उलट माताजी त्याच्याबद्दल बोलत होत्या, त्याच्याबद्दल बोलत होत्या, त्याच्याबद्दल बोलत होत्या असा वचिर करायचा. स्वतःकडे लक्ष घालावे त्याला introspection असा शब्द त्यांनी वापरला. इतका शिष्टपणा यायला आपण अस कोणतं वैशिष्ट्य केलं? माताजीच म्हणाले की इतके साधु संत झालेच नाही. म्हणजे तुम्ही काही साधु संत नाही. जसं डबक्यामध्ये एखाद कमळाचं फुल यावं आणि त्यातल्या बेडकांनी म्हणायचं की वा! वा! या कमळाच्या फुलाच्या दबावात आम्ही केवढे मोठे. तशातला प्रकार जास्त आहे आपल्या महाराष्ट्रात हे लक्षात घेतलं पाहजे. जे प्रकार मी इथे पाहिले, कुठेही सर्व जगात नाही. पहिलं म्हणजे भांडकुदळपणा. मला इतका कंटाळा येतो कधी कधी की मी म्हटलं एक पूजा घेईन मी फक्त बस त्याच्या पुढे नको. इतका भांडकुदळपणा. आता इथे इतकं सुंदर गणपतीपुळ्याला आम्ही आश्रम बांधला त्याच्या मागे हात धुऊन लागले. इतके गलिच्छ लोक आहेत. काही समजतच नाही यांना. पण आम्ही संतांच्या भूमीत राहणारे, आमच्याकडे अष्टवनायक, आमच्याकडे साडेतीन देवीचे प्रगटीकरण ते मला वाटतं की एवढ्यासाठी की घाणीत स्वच्छता आणण्यासाठी या लोकांनी हमिमत केली असेल. तशी आम्ही सुद्धा हमिमत केली. पण आता एकएक प्रकार बघते तर मला आश्चर्य वाटतं. एका गृहस्थाने माझी परवानगी न घेताना, मी त्याचं तोंड सुद्धा कधी पाहिलं नाही त्याने व्यवस्थित मरिचणूक काढली. दुसरे गृहस्थ माझ्या नावाने स्वतःची पूजा करून घेतात. असे शहाणपणाचे धंदे कुठेच मी पाहिले नाही. अहो, मद्रासला सुद्धा नाही पाहिलं, बंगालमध्ये पाहिलं नाही. देवाची भक्ती नाही. काहीही करायचं. इतके वाईट लोक होते. जे सहज योग पाळू शकत होते त्यांना म्हटलं तुम्ही सहजयोगात रहायचं नाही सध्या. सहज योगात राहून स्वतःची स्थिती नीट करा. झालं, माताजी प्रेमाच्या गोष्टी सांगतात आणि मग सगळ्यांवर का रागवतात? मी आई आहे. जे तुमच्यासाठी चांगलं आहे ते सांगितलं पाहजे आणि ते मी सांगेन. पण कुठे कुठे सांगावच लागत नाही, गरजच नाही त्याची. अत्यंत शिष्ट लोक आणि ते जे म्हणाले ते खरं आहे पुढे पुढे करणे. मुद्दामुन मी एक फुलं घेऊन मी ठाण्याहून इथे आलो. मुद्दामुन माताजीच्या साठी. ते मी स्वतःच माताजींना देणार. मुद्दामुन. पागलबान्यातुन आलेले दसितात. तेव्हा का असं आहे महाराष्ट्रात? ते मला समजत नाही. संत साधु झाले म्हणून ही पवित्र भूमी. इथे अष्टवनायक म्हणून अगदी पवित्र भूमी आहे, आणि त्याच्यावर साडेतीन देवीचे प्रगटीकरण म्हणजे ही परम पवित्र भूमी. या भूमीत असले घाणेरडे प्रकार का होतात? एक दुसरे गृहस्थ कोणीतरी नघाले, त्यांना भूतबाधा प्रकार प्रकार बरेच झाल्यामुळे त्यांना सांगितलं की वा तुम्ही सहजयोगातुन जा. तर त्यांनी दुसराच सहजयोग काढला आहे स्वतःचा. माझ्यात जे दोष आहे, माझ्यात जे वाईट आहे ते काढायचं नाही. उलट मी काहीतरी वशिष्ठ, आता मी दाखवतो, म्हणजे इथपर्यंत की त्यांची बायको सगळ्यांना सांगायची की आमचे हे माताजीपेक्षा फार वर आहेत. वर आहेत की खाली देवाला ठाऊक! असले अनेकवधि प्रकार ऐकून मी आश्चर्यचकित झाले. हा असला प्रकार सहज योगात कुठेही कुठेही झालेला नाही. परत आपली मराठी वर्तमानपत्रे. त्यापेक्षा ती हिंदी बरी, इंग्लिश बरी. काहीही भरकटायचं, काहीही लहियचं. काहीही करायचं. भांडकुदळपणा हा पहिला स्वभाव आहे महाराष्ट्राचा. बरं झालं, भांडकुदळपणा हा तुमचा स्वभाव आहे, काहीही असलं तरी आता सहज योगात उतरलाय. हेवेदावे इतके, भांडणं इतकी, कुणाला पाडायला, शिष्टपणा इतका तर आम्ही म्हणे जुने सहजयोगी. हे नवनि. त्यांना काही येतच नाही. हळूहळू उत्तर हिंदुस्थानातील लोक सुद्धा सहजयोगात येऊ लागले आहेत. पण इथला चमत्कारीकपणा पाहून तेही परतायला लागलेत. मी जेव्हा पुण्याला गेले तथि पंजाबी लोक आले होते सहजयोगाला. ते म्हणे 'माताजी, या महाराष्ट्रीयन कुचक्या लोकांना घेऊन तुम्ही काय चालवलयं. ते कुचकट लोक आहेत.' मला मोठा राग आला म्हटलं, 'बाबा, असं कसं म्हणतात. यांना कुचकट म्हणतात, ही काय बोलायची पद्धत झाली, तुम्ही स्वतःला समजता काय? तुम्ही पंजाबी म्हणजे.... पण आज ते आठ दहा माणसं पक्के सहजयोगी बनलेले आहेत. दिल्लीला आश्रम बांधला. तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल ध्यानाला रोज सकाळी ऑफीसला जायच्या आधी मोटारीतून येऊन, बसने येऊन नदिन शंभर माणसं रोज ध्यानाला बसतात. बाकी सर्व सुंदर आहे. एवढ्या आपल्याजवळ वस्तू आहेत सुंदर, आईची शोभा आहे. समया लावण्यात फार हुशार. सगळे करण्यात आपण फार हुशार आहोत. पण आतला जो दवा तो कधी पेटवणार? आतला दवा आधी पेटवू या. आम्ही कति गहन आहोत ते बघण्यासाठी आतला दवा आधी पेटवून घ्या. जे आत्ता आपल्याला सांगितलं ते मीच त्याला सांगितलं तूच सांग म्हणून कारण मला बोलवत नाही या गोष्टी.

आता हे सहजयोगात उतरलेले लोकं दारू प्यायचे, ड्रग घ्यायचे, सगळे धंदे, आणि कुठल्या कुठे पोहोचले आणि महाराष्ट्रातील लोक आपापसात हमरीतुमरीवर येतात म्हणजे म्हणायचं तरी काय? म्हणजे माताजी आमच्यावर रागवतात. रागवणार नाही तर काय तुमच्या गळ्यात हार घालायचे. आपापसात भांडण करण्यात एवढे पटाईत लोक आहेत, मग रकिामटेकडेपणा पण फार. इथे असं करतात, ते तसं करतात. करू देत. रकिामटेकडेपणाचे धंदे फार. मग काही नाही सुचलं तर आजकाल माताजी पैसेबसिं देत नाहीत म्हणून आपल्याला जास्तीचे पैसे द्यावे लागतात. अहो मीच सगळ्या गोष्टीचे पैसे देतीये. तुमच्या जेवणाचे, खाण्याचे, पणियाचे. सगळे देऊन पाहिले. तर आता काही नाही तर अशा गोष्टी बोलायच्या. मी काय या राजकारणी लोकांसारखी आहे की काय? मग म्हणायचे की माताजी इकडे भुकंप का होतात? अमुक का होतं, तमुक का होतं ? इतके दारूडे महाराष्ट्रात आहेत इतके मी कुठेही पाहिले नाहीत. रस्त्यावर दारू पळिज फरिणारे महाराष्ट्रात कती लोकं आहेत तुम्ही सांगा? दिल्लीला तुम्हाला असे रस्त्यात एक दसिणार नाही. एकसुद्धा. अहो, परदेशात मी कधी पाहिले नाही. या महाराष्ट्रात तुम्ही कुठे बाहेर जा, दारू पळिज तयार. हे सुरवातीपासून चालू आहे बरेच वर्ष झाले. मी राहुरी ला गेले होते एकदा, तर रस्ता असा वर चढत गेला आणि मोठा रस्ता आडवा होता. तथि जाऊन मी गाडी थांबवल्यावर बघते तर काय ठेकणासारखे पटापट मरत होते तथि. म्हटलं कॉलरा झाला की काय? पांढरी टोपी मात्र लावायची. पांढरे सदरे, पांढरी बजिर घालून खालून वर येऊन ठेकणासारखे पटापट पडले. म्हटलं अहो, झालं काय ? तकिडे म्हणे इंदरि नगरी आहे. मग पुढे. तथि म्हणे दारू मळिते स्वस्त. दारू पळिज तथि वर यायचे आणि पटापट मरायचे. इतके लोक इथे दारू पतितात कि ऑफीसरस. दिल्लीला तुम्ही गेले तर तथि दारू पति नाहीत. फार कमी लोक. पुष्कळ लोक जथि दारू असेल तथि जात पण नाही. पण इथल्या प्रत्येक पारटीत तुम्ही जा, कुठेही जा पण दारू पळिज झगिले नाहीत तर ते महाराष्ट्रीयन कसले. अहो, महाराष्ट्रीयन दारू पतितात. आम्हाला लहानपणापासून दारू म्हणजे काय हे माहीत नाही. त्याचा रंगसुद्धा माहीत नाही. बरं कोणाला काही म्हटलं तर ते म्हणतात बघा ते होते सत्तर वर्षाचे आणि तिरि दारू पति होते. म्हटलं असं का? आता त्यांचा पुतळा उभारा तुम्ही लोकं. त्या लायकीत आपण आलो आहोत आता का? दारूचे गुते बंद करण्यासाठी आम्ही लहानपणी सात वर्षाचे असतांना भांडणं केली होती. तर आता गुते सोडा. इथे आता कतीतरी लोक असे जमा झाले आहेत की त्यांना आता दारू शिवाय आता होत नाही. दारूच्या वरिद्ध बोललं की लागले सगळे दारूवाले माझ्या मागे हात धुवून. कोणाला काही बोलायची सोय नाही. हेच ते वर्तमानपत्रकार, हेच ते इथले सगळे धंदे करणारे लोकं. आश्चर्याची गोष्ट आहे. लखनौ सारख्या ठिकाणी वाजदि अली शहा सारखा मनुष्य, नवाब होता. तथिल्या लोकांमध्ये इतकी सौम्यता. तशी भाषा नम्र आहे म्हणा. इतकी नम्रता, इतकं सौजन्य, मला आश्चर्य वाटलं. याचं वाईट सांग, त्याचं वाईट सांग, मला पत्रावर पत्र इतकी घाणेरडी पत्र लहितात. प्रत्येकाच्या चरित्राबद्दल अमुक तमुक. मला अगदी कंटाळा आला. महाराष्ट्रातून पत्र आलं की म्हणते चला घाला चुलीत. आता त्या ज्ञानदेवांच्या समोर काय म्हणू. स्वतः ते तेवसाव्या वर्षी तुम्हा सर्वांना नमस्कार करून गेले. त्यांनी कुणालाही कुर्टिसाईज नाही केलं. कोण करणार? बेकार वेळ घालवण्यात अर्थ काय? म्हणून त्यांनी (वरची) गोष्ट सांगितली. त्यांनी त्या स्थितीतल्या लोकांची गोष्ट सांगितली. ते यांच्या डोक्यात कुठून येणार? या महाराष्ट्रीयन लोकांच्या डोक्यात येण्यासारखं नाही. असं मी म्हणणार नाही की महाराष्ट्रात लोक मळिले नाही मला. पण ज्या मानाने मी इथे मेहनत घेतली आणि ज्या मानाने एवढा हा अफाट हा देश महाराष्ट्र त्याच्यात अजून पुष्कळ व्हायला पाहजि. एक तर की मी मुद्दामुन आलो. कशाला आले ? कुणी सांगितलं यायला? मुळीच येऊ नये. मग मी जर येत असले तर माझ्या दर्शनाच्या वेळी स्वतःचेच दर्शन द्यायला पाहजि. मग धक्का-धक्की, पुढे या, पुढेऊन मलाच त्यांचे भयंकर चेहरे दसिले पाहजित. तुम्ही कतीही म्हटलं तरी आपल्याला अजून पुष्कळ शक्याचं आहे हे लक्षात घेतलं पाहजि आणि ति आणि बाण तानाजीची सोडा. ते कुठे गेले मला समजतच नाही. पण नदिन नम्रता तर पाहजि की आम्हाला मळिवायचं माताजी. आम्हाला उठायचं वर. कुठयं ते संत साधू? परत जथि तथि. मी तर म्हणते की ब्राह्मणांचे कर्दनकाळ सगळे इथेच हजर झालेत कारण हे गुरू, ते गुरू, ते गुरू, ते गुरू, ते गुरू आणि प्रस्थ. भलत्या लोकांचे प्रस्थ करायचे असेल तर एकतर अमेरिकेत तरी करा कवि महाराष्ट्रात तरी करवा. इतके महामुख आहेत की अजून हे ही माहीत नाही खरं काय आणि खोटं काय.. तुम्ही हे लोकांना सांगायला पाहजि जाऊन. महाराष्ट्रातील लोकांना जाऊन सांगायला पाहजि की खरं आणि खोटं हे सुद्धा जर तुम्हाला कळलं नाही तर काय कामाचे तुम्ही. आज मी एवढ्यासाठी सांगते की जर तुम्ही सच्चे सहजयोगी असाल तर, आम्ही महाराष्ट्रीयन आणि ज्ञानेश्वरांचे आम्ही नातलग, कुठेही गेले की अहो ते आमचे पूर्वज, आम्ही त्यांचे वंशज. असं का, बरं! दसितयं. आणि मराठी पत्रकि वाचूच नका. उपटसुंभ आहेत सगळे. काही माहीत नाही. काय लहियचे, काय नाही लहियचे, लोकांना कोणतं पोषक होईल, कोणतं ठीक होईल. कबूल एक- दोन भामटे तुमच्या इथे आले, राजकारणात आले, पण तुम्ही सगळेच तसे होणार आहात का? आता सगळ्यांना, सगळ्या सहज योग्यांना माझी वनिती आहे की आपापसात वाद - बवािद करणे सोडा आणि लोक सहजयोग सोडून गेले, असे जेवढे लोक आहेत त्या लोकांकडे बघायचं नाही, त्यांचा आमचा काही संबंध नाही. परवा एक आले होते भेटायला मला, त्यांच्या डोक्यात मोठे मोठे टेंगळं आहेत. म्हटलं झालं काय? म्हणाले माताजी, आता मी मरतोय. म्हटलं झालं काय? मी ते सहजयोगी होते ना तुमचे त्यांच्याकडे गेलो होतो. कशाला गेले होते? तुमच्यासाठी व्यवस्थिती सेंटरस आहेत तथि जा. आता कोणीही, कोणाच्या सेंटर मध्ये इंटरफिरन्स करू नये. मला प्रत्येकाचं बघायचं कसं काय करतात. कुणीही मध्ये बोलू नये. आता मी हेच सगळ्यांना सांगणार आहे. लोकं मला सांगायला लागले की इकडे तकिडे लोकं बोलतात म्हणून घोटाळे. जथि जो सेंटर चालवेल तोच त्याचा मुख्य, तोच त्याचा लडिर. परत आपल्या लडिरच्या वरिद्ध काही लहिन पाठवलं तर तुम्हाला सहज योगातून मी काढून टाकेन. खरसितांनी याला 'मरमरींग सोल' म्हंटले आहे. बाप्फळ गोष्टी करत बसायच्या. पूर्वी देवळात बायका वाती करत बसायच्या तेंव्हा म्हणत असत, 'आजीबाई बसल्यात वाती वळत.' पण आता तरूण लोक सुद्धा हेच धंदे करतात म्हणजे काय म्हणायचं? एकाने दुसऱ्याच्या वरिद्ध बोलणं कवि हे असं का करतात, तसं का करतात ? असा ऊहापोह करायला तुम्हाला इच्छा तरी कशी होते? अहो मी तुम्हाला तथि न्यायचं म्हणतेय. त्या संत पदाची मी तुम्हाला एक वशिष देणगी देणार आहे. दली आहे. पण तुम्ही संतांसारखे वागले पाहजि. काल मी जरा बोलले वारकरी लोकांबद्दल. हे अनेक वर्षापासून सांगायचे होते पण म्हंटले नाही. भलत्या ठिकाणी श्रद्धा ठेवणे हे महाराष्ट्रीयन लोकांचे वैशिष्ट्य आहे. असेच अमेरिकिन्स. मी अमेरिकिन्सना नेहमी म्हणते की त्यांच्यामध्ये अजून मॅच्यूरटी नाही आहे. प्रगल्भता नाही. पण इथे तर चांगले परपिक्व लोक रहातात. या परपिक्व लोकांना झालंय काय असं वागायला ? तेंव्हा आजची पुजनाची वेळ मी सुरवातीलाच सांगते. ज्या भूमीवर तुम्ही इथे बसले आहात तथि रक्त सांडलंय संतांनी आणि तुम्हाला संत होणे काही कठीण नाही कारण म्हणूनच तुम्ही इथे जन्मले आहात, हे मी सांगते, पण अनुभव आहे. ते ही जरी असले तरी 'आम्ही सहजयोगी' म्हणून तुम्ही मशियांवर ताव दिला तर तुम्ही कसले हो सहजयोगी. ही अशी भाषा. मराठी सारखी आध्यात्मिक भाषा नाही. महाराष्ट्रात झाले ते एवढं आध्यात्म. अहो, काय त्याची महती गावी तेवढी थोडी! आणि तुम्ही याच्यात जन्माला आले ते पूर्णयाई शिवाय का ? पण ती वाया गेली. मी काय ज्ञानेश्वरांसारखी समाधी घेतली नाही आणि एवढे सगळे झाल्यावर सुद्धा 'अर्ता' शहाणे त्याचे बैलच रकिामे' हे आहे बरे. म्हणजे आम्ही अंधश्रद्धा नरिमुलन करतो. काल मी सांगितला तो एक प्रकार. कोणी काही बोलले की लागले त्याच्या

मागे. हजारांनी माणसं जातील घाणेरड्या ठकिणी. अहो, इतके पैसे बनवले माताजी. त्याची बायको रजनीश्वरोबर पळाली, असं का? तिला पैसे वर्गरे दिले नसतील कदाचित. आम्ही त्यांनाच मानत होतो, मग माना. आम्ही त्यांना मानतो म्हणजे तुम्ही आहात कोण? नम्रतेला इथून सुटवात करायची. मी कोण? मी सहजयोगी. आत्मा स्वरूपतत्त्वा प्राप्त झालेला मी सहजयोगी आण मला कसे वागले पाहजि. अहो, ज्ञानेश्वरांचे उदारहरण समोर आहे. तुकारामांचे उदाहरण समोर आहे. रामदासांचे उदाहरण समोर आहे. एकनाथांचे. ते नाही ऐकलं का तुम्ही? ते नाही पाहिलं का? ज्या नामदेवाला गुरू नानकांनी आपल्या हृदयाशी लावलं तो नामदेव महाराष्ट्रातील शिंपी होता ना! पण या नामदेवाच्या देवळात जाऊन बघतिलं टाळ कुटत बसलेत. मोजून दहा शिंपी जरी आले तरी म्हणायचं नामदेवांचं काही तरी सार्थक झालं. आज त्या सर्व संत-साधुंना परत एकच वर्तिती, परत या देशात जन्म घेऊन सर्वांना ठीक करा. सहजयोगाची जी प्रगती व्हायला पाहजि ती झालेली नाही. फक्त सहजयोग मात्र वाढत चाललाय. म्हणजे जे जास्त पसरतं नं, आणित्यात ताकद नसली तर ते फाटतं. आता हा गुरुप वेगळा, तो गुरुप वेगळा, तकिडे हे ऐकायला मळित नाही. ही भांडणं तथि दसितच नाही मुळी. अहो, सहजयोगात आपला वेगवेगळा गुरुप कसला? स्वयं साक्षात कार्तिकियाने तथि जन्म घेतलाय. तिला, सरस्वतीला सुद्धा 'स्कंध माता' म्हणतात. ती त्याची आई नव्हती. ती कुमारी होती पण तीनी स्कंधाला आपल्या हृदयाशी लावून ठेवले होते आणित्याला मुलगा मानले होते. त्या कार्तिकियाने शोधून या महाराष्ट्रात जन्म घ्यावा. ज्ञानेश्वरांनी जे काही लहीले आहे त्याच्यावर सारे जग भाळले आहे, पण आपल्या इथे मात्र ऊलट प्रकार, ना, सांगायचे म्हणजे की अमेरिकितून काहीजण आले ते इथे एक युनविहर्सटी बनवायची म्हणून. 'पीस युनविहर्सटी'. आळंदीला होणार. पण झाले काय? आळंदीला तर करणार नाहीत ते. माझ्या चरणी आले आणित्याला, 'माताजी, तुम्हीच सगळे करा. तुमच्याच हवाली. आम्हाला इकडे महाराष्ट्रात कुणाकडून, काहीही करवून घ्यायचे नाही. We don't want to deal with them.' झालं काय, एका शिंपीने-मोठी आहेत माणसं ती, त्यांनी अडीच कोटी मारले त्यांचे. बचार्या त्या अमेरिकितूनचे. दूसर्याने साडे तीन कोटी मारले. त्यांनी काढता पाय घेतला. 'नको रे बाबा या महाराष्ट्रात.' मला सांगितले, 'तुम्हीच करा, तुमच्या नावाने करा. आम्ही तुम्हालाच मानतो.' माझी त्यांची भेट दोन तासांची. ते थक्क पडले काय लोक आहेत! आणित्यावस्थिति चालू आहे आणित्यांनी पैसे मारले ते काही राजकारणी नाहीत. जो दसिला तो पैशावरच झडप. हे सगळे सांगण्याचे कारण असे की गहनता येण्यासाठी आधी स्वतःला बघायला पाहजि. स्वतः कडे लक्ष द्या आणित्यातिलं पाहजि माताजी नी सांगितले ते कति माझ्यात आहे. मी सगळ्यांना सांगते की कुण्डलिनीचे जागरण होते तर सगळ्या याधी, व्याधी, सगळ्या प्रकारच्या उपाधी पडून जातात, सर्व काही सुटून एक सुंदर कमळाचें फुल येतं. पण महाराष्ट्रात आल्यावर तसे दसित नाही. परत सगळ्यात मोठा मुद्दा म्हणजे मला यात कोणता हद्दा मळिला? हा लडिर कोण? हा सांगणारा कोण? हा कशाला मला येऊन ठीक करतो? मी लडिर मानत नाही मग त्याच्यावरूद्ध लहि, चरतिराबद्दल लहि. 'माताजी, तुम्ही आम्हाला सहजयोगातून काढलं, पण ज्याच्यामुळे काढले त्याचे चरतिरच ठीक नाही, अहो मला अक्कल आहे कवि नाही. तुमच्या अकलेने मी चालले असते तर काय झाले असते. सगळ्यात जास्त म्हणजे कर्मकांडी फार आहेत आपण. सकाळी चार वाजता उठायचं. आंधोळ करायची, माताजीच्या समोर ध्यानाला बसायचं. मग मी इतकं करुनही माताजी माझं भलं का नाही होतं ? बाई, हृदय पाहजि, हृदय कुठे दलिस तु मला, तुझ हृदय दे मला. तुझं हृदय मळिल्याशवाय मी त्याच्यात भरू तरी काय ? प्रेम भरायला हृदय पाहजि. भांडकुदळ लोकांना हृदय असते असे मला नाही वाटत. तेंव्हा आजच्या पूजेत एवढं सगळे सांगितले ते एवढ्यासाठी जसे तुम्ही इथे दवि लावलेत. मराठीत तो शब्द असा की 'दवि लावू नका.' मराठी भाषा अशी आहे की तलवारी सारखी. माझ्या म्हणण्याचा अर्थ असा की, हृदयात दवि लावा. तो लावला की तुम्हाला स्वतः बदल कळेल. आम्ही लहानपणी आमची आई म्हणायची, 'लक्ष कुठे आहे ?' काही असलं की लक्ष कुठेय? आता त्याचा अर्थ मला कळतो. तुमचे लक्ष कुठे आहे ? तुमचं लक्ष काय ? संथपणा, रागीटपणा, चडिणं, चडिचडिणे, काहीतरी नवीनच काढणे हा सर्व प्रकार सहज योगात चालणार नाही. कसे मनुष्याला शांत चित्त व्हायला पाहजि. त्याच्यावर वर्णन अमृतानुभवाचं घ्या वा! वा! वाचल की वाटतं कसं ज्ञानेश्वरांनी समजावून सांगितले लोकांना. पण आहेत कुठे समजायला. त्यांना काही कळतचं नाही काय लहीलंय ते. तेंव्हा अमृतानुभव घ्या. पारायण करू नका. त्यातील एकेका शब्दाला बघा. तुमच्यात ही स्थिति आहे का? . कसा एक सहजयोगी समाधानाने आपल्या मध्ये सामावलेला, मजेत आलेला. त्याला सत्ता नको, पैसे नको, काही नको. कसा तो मजेत आलेला. तो कसा आनंदात आलेला. त्याचं व्यक्तित्व म्हणजे काहीतरी वशिष. सहजयोगात महाराष्ट्रात मात्र आहेत काही तासलेले हरि. उत्तम, अति उत्तम. पण ते आणित्याचीच असेच वाटतात मला. तेव्हा आपापसात हेवेदावे करणे, मला कुणीही पत्र लहि नये आणित्यात दुसऱ्यांची नदि करू नये, मला आवडत नाही ते. मला सोडा ते कुणालाही आवडत नाही आणित्याचे परिणाम होतील. कृपा करून मला घाणेरडी पत्र लहि नका. तुमच्या मते ती फार चांगली असतील. ती स्वतःजवळच ठेवा, मला काही सांगायची गरज नाही. मला सगळे माहिती आहे. फक्त तुम्हाला सगळं माहिती असले पाहजि, तरच, तुमच्यातून हरि-माणके नघिणार आहेत, हे मला माहीत आहे, ही खाण आहे आणित्यात जरी कोळसा दसिला तरी त्या कोळशात हरि-माणके आहेत. इतकी वर्षे झाली आता मेहनत घेतली. आता तुम्ही जर स्वतःला ओळखलं नाही तर मी काय करू? ज्ञानेश्वरांचे जे आयुष्य होते ते इतके महत्त्वाचे आयुष्य तेवीस वर्षांचे. त्यांनी कसे घालवले असेल. सन्याशाच्या पोटी मुद्दामुन जन्माला आले, मुद्दामुन. लोकांना दाखवायला हे सगळं वरचं, औपचारिक काहीच नाही. औपचारिकता, वरचे सगळे सोंग आहे. त्या सर्वांच्या वरिधात ते जन्माला आले आणित्याला लोकांनी त्रास दिला त्यांना. तसं सहजयोगात ठेऊ नका. माताजीबद्दल एवढं लक्षात ठेवा. मला सगळ्यांबद्दल सगळं माहिती आहे. मला काहीही सांगायला नको, फक्त तुम्ही स्वतःला मात्र ओळखा. मला ओळखण्यापेक्षा जर स्वतःला ओळखाल तर आजची पूजा धन्य झाली असं मी म्हणेन, याबद्दल शंका नाही. उत्तर हद्दिस्थानात मात्र कार्य खरोखरच जोरात सुरू झाले. याबद्दल शंका नाही आणित्याला आय.ए.एस. ऑफीसरस नी आपापसात एक संघ तयार केला की जर कोणी corrupt असेल, कोणीही ऑफीसर, कतिही मोठा असला तरी त्याच्याबद्दल आपण कारवाई करायची. सगळा मागमूस काढायचा, काय झालं ? कसे पैसे कमावतो ? कुठून पैसे कमावतो? आणित्याला कोर्टात घालायचं. मी त्यांना म्हटलं, "तुम्ही आले कसे सहजयोगात आय.एस.ची मंडळी? 'अहो माताजी, त्रास असा आहे, आम्ही लोक ईमानदार आहोत. आम्हाला बेईमानी करताच येत नाही.' ऐका तुम्ही. माझे यजमानही तसेच. मला माहितीये. माझा जावई तसाच. आम्हाला बेईमानी करताच येत नाही. 'आम्ही करायचं काय ? लोकांबरोबर रहायचं कसं? ते आम्हाला म्हणतात बेईमानी करा. मग शेवटी आम्हाला मार्ग मळाला. सहजयोगी झालो आम्ही आणित्याने आम्ही सगळे सहजयोगी असे सगळे एकजूट झालो. कुणी भांडत नाही, काही नाही.' तशीच संघटना व्हायला पाहजि सहजयोग्यांची इथे. आम्ही सत्यावर उभे आहोत आणित्याला कुणीही हलवू शकत नाही. अडीक आम्ही उभे आहोत त्या सत्यावर. पण त्या सत्याचा प्रवाह कवि त्या सत्याचा प्रकाश प्रेम आहे आणित्याने, तेची सोयरीक होती स्पष्ट सांगितले आहे ज्ञानेश्वरांनी. तेच तुमचे नातलग. पण नाही. आमच्याकडे हळदी-कुंकू आहे. वरं मग. माझ्या काकू येणार आहेत त्या अमक्या देवाला मानतात, त्या येणार आहेत त्या तमक्या देवाला मानतात. सगळ्या साळकाया-माळकाया येणार आहेत. सहजयोगी येणार आहेत का? तुमचे नातलग कोण? हेच. हे तुमचे भाईवंद आहेत. यांच्यावरूद्ध त्यांच्याशी भांडण

करण्यापेक्षा स्वतःशीच भांडण करा. या संबंध जगात आज एक जीव एकवटलेला आहे सहजयोगात. ज्याला मी सामूहिकता म्हणते ती जागरूक झाली आहे. ६५ देशातून त्याचा ननिदाद मी ऐकते आहे, पण महाराष्ट्रात तसा प्रकार दिसत नाही. एकजूट झाले पाहजि. काही असले तरी आम्ही सहजयोगी आहोत आणबिाकी सगळे दुसरे आहेत आणहि जोपर्यंत तुमच्यात येणार नाही तोपर्यंत तुम्ही सहजयोगात उतरणार नाही कारण तुम्ही सामूहिक नाही. तुम्ही सामूहिक झाल्याशिवाय हे कार्य होणार नाही. समुद्राकडे लक्ष दलि तर दसिल एक जर लहर चालली तर ती संबंध समुद्रात फरिते. कारण समुद्र सामूहिक. सगळे बढि एकत्र आहेत. एखादा बढि बाहेर पडला तर उन्हाच्या तापाने तो नष्ट होतो. तसेच आपले सहजयोगाचे आहे. सहजयोगात जो आहे तो पूर्णपणे आहे, नाही तर नाही. एक दुसऱ्या वरिद्ध बोलणे, एक दुसऱ्याच्या उखाळ्या-पाखाळ्या काढणे हे शोभत नाही. आज पूजेच्या दविशी आपले हृदय स्वच्छ करा व त्या हृदयात प्रेम गंगा वाहू द्या. महाराष्ट्राचा शष्टिपणा बंद झाला पाहजि. मला माताजींना भेटलचं पाहजि. माताजींना नरिप करा, मुळीच नाही. मला भेटायचे असेल तर तुम्ही फक्त आपल्या हृदयात मला बघा. तथिच भेटणार आहे मी तुम्हाला आणहि फार जास्त आहे. प्रतष्टिठानला आलं की भडीमार. सगळी मंडळी हजर. आम्हाला भेटलच पाहजि. मी कुणीतरी वशिष. मी डॉक्टर आहे. असाल! असाल! मी वकील आहे. मी अमका, मी तमका आहे. अहो, मी चीफ मनिस्टरचा चपराशी आहे. अहंकाराचे प्रकार असे जतिके महाराष्ट्रात दसितील ततिके कुठे दसिणार नाही. तेंव्हा तो आपल्याला चकिटायला नको. जासाठी तुम्हाला महाराष्ट्रीयन म्हणवतात ज्यासाठी तुम्ही महाराष्ट्रीयन आहात. या महाराष्ट्रात जन्मलेले तुम्ही महान आहात, ते अशा चखिलात का? समोरासमोर करणे, सारखे पुढे येणे. मंडळी आलेली आहेत इथे यातले लडिर कोण तुम्ही ओळखणार नाही. ते त्याच्यात नाहीच आहे कारण नम्रतेने सहजयोगी होता येते हे त्यांना माहीत आहे. आजच्या पूजेत मी तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद देते की तुम्ही स्वतःच्या आत्म्याच्या अनुभूतीने परपूरण व्हा. अर्धवटपणा नको. परपूरण व्हा हा अनंत मी आशीर्वाद तुम्हाला देते

1997-0316, Mahashivaratri Puja

View [online](#).

Mahashivaratri Puja Date 16th March 1997: Place Delhi [Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

कसा काय?" पण पार्वतीला माहीत होते की तेच तर्चा पतंहीणयास लायक आहेत. ते सदा-सर्वकाळ खूप कसलीही परवा नाही. एकदा कोणी सर्व गोष्टींच्या पार गेला की त्याला सर्व गोष्टी सारख्याच वाटतात, त्यांच्याकडे त्या चर्चित जात नाही. या स्वरूपामध्ये आपण शविंना जेव्हा जाणतो तेव्हा ते लोभस वाटते. सहजयोग्यांमध्ये शवितत्त्व जागृत झाल्यावर त्यांचे शवि हे सदाशविंचे प्रतबिंब आहेत. शवि आत्मस्वरूपात आपल्या हृदयात सदैव प्रस्थापित आहेत; तथि त्यांचा वास आहे. त्या स्थानी ते प्रकाशित आहेत असे मी म्हणणार नाही. कुण्डलनीचे जेव्हा जागरण होते तेव्हा श्री शवि जागृत होतात आणि ते चैतन्य आपल्या नसांमधून वाहू लागते. चैतन्यालाच "मेधास्थिति" असे नाव आहे. सर्वप्रथम आपले हृदय व मेंदू जोडले जातात प्रवृत्तीचे आहेत. त्यांना क्विं सामान्यतः माणसाचा मेंदू आणि त्याचे मन वरिद्ध दिशेने कार्य करत असतात. हा योग बटति झाल्यावर आपल्या जीवनाची बदलते. सहजयोगात येणारे लोक, पुरुष व महिला, दोघेजण आधी कपड्यालत्यांच्या बाबतीत हींशी असतात. त्यांचे लक्ष सदैव पेहरावाकडे, आज ब्यूटी- आल्याचा प्रकाश चैतन्यस्वरूपात आपल्या मस्तकामध्ये व टाळूमध्ये पसरु लागतो. त्यानंतर समजून घ्यायला हवे की हा प्रकाश आपल्याला मळाल्यावर आपल्या जीवनात पालरकडे खूप स्तरिया जातात. त्याशविया चालत नाही, पण परविरतन घडून आल्याचे आपण पाहतो. आपला राग आणि वाईट सवयी कमी व्हायला लागतात, हळुहळु हे दोष पूर्णपणे गळून जातात आणि आपल्यामध्ये श्रद्धा प्रस्थापित आणि आत्माच्या सुखाकडेच तुमचे लक्ष लागते. शारीरिक होते. त्यातूनच अनासक्तपणाची भावना जागृत गोष्टीचे महत्त्व वाटेनासे होते. शवितत्त्व हे फार उन्नत झालेले रुप आहे. त्यांना कशाचीही परवा नसते. त्यांच्या केसांच्या जटा झालेल्या असतात. कपड्यांची त्यांना फकीर नसते तसेच काय करावे भारतीयांचे असे नाही; कुठेही प्रवासाला गेले की अडॅड- हे भान नसते हे सर्व काम त्यांनी वषिणूवर सोपवले आहे. आणि स्वतः त्यापासून पूर्णपणे अलपित झाले आहेत. त्यांचे वाहन नंदी आहे ज्यांना कुणीही माणसाळावत नाही. तो जथि नेईल तकिडे शवि जातात. आपल्या स्वतःमध्ये ते अजून आहे. ते लोक म्हणतात "माताजी, आश्रमासाठी इतके पूर्णपणे स्थिरावले असल्याने लोक काय म्हणतील मोठी जागा घेऊ या." आपले भारतीय लोक आश्रमात याची ते परवा करत नाहीत. ते जेव्हा विवाह करण्यासाठी आले तेव्हा वषिणा वाटले "हा पुरुष माझ्या बहिणीचा पति आत्मप्रकाश मळाल्यावर जेव्हा तुम्ही आतून सुंदर बनता तेव्हा या सर्व बरवरच्या गोष्टी फालतू वीवला लागतात होते: इतर सुख तुम्ही उदासीन होता. आता हे परदेशातील सहजयोगी पहा. तकिडे त्याची घरे फार मोठी आरामबद्दल असतात, गाडी वगैरे त्यांच्याजवळ असते. पण ते आपल्याकडे आले की असेल त्यात समाधानी असतात. ओ बाथरूमपासून त्यांना सर्वकाही पाहजे असते, अजूनही ते या गोष्टीपासून वर आलेले नाहीत. मला आश्चर्य वाटते की भारतीसारख्या गरीब देशातील लोकांनाही भौतिक हाव रहायलाच तयार नसतात. आपण हा आश्रम खूप कष्ट करून व पैसे खर्च करून बांधला पण इथे कुणाला रहायला नाही. नको. आम्ही म्हटले की तुम्हाला खर्चाला सर्व पैसा पगार म्हणून देऊ तरी कुणी तयार नाही. आमच्या जन्मगावी. छविवाड्याला आम्ही खूप खर्च केला आणि विसर नवित्त काही वशिष नाही. तुम्ही काहीही केले तरी माताजी आई सहजयोग्यांना रहायला सांगतिले, तथिली हवा छान आहे. म्हणून क्षमाच करणार. पण क्षमा केली गेल्यावरही ती स्थिति डिंगरावरचे स्थान आहे पण कुणीही जायला तयार नाही. तुम्हाला येत नाही. क्षमबद्दलची सर्वांत महत्त्वाची गोष्ट सगळ्यांना आपल्या आरामाची काळजी-माझं घर, माझी म्हणजे प्रत्येकाने शविंकडे क्षमायाचना करायला हवी कारण जागा. माझे कुटुंब, माझे खाणं-पिणं- एवढच! जे करायला नको तीच चूक आपण पुन्हा पुन्हा करत खाण्यापिण्याच्या बाबतीतही फार चोखंदळ, सवयीमुळे भारतीय लोक फार कन्डशिनड असतात. परकीयांचे तसे नसते. ध्यानामधून आपण या सर्वापासून भागवण्याचा प्रयत्न करतो मुक्त झाल्याशविया आपली वाढ होत नाही. त्याग करण्याच्या बाबतीत आपण मागे पडतो. एनु. ते हवे अशा गरजा- माझे घर, माझी पत्नी- जोपर्यंत संपत जी. ओ. प्रकल्पासाठी जमीन खरेदी करण्यासाठी सहजयोग्यांना पूजा-वर्गणी वाढवायला सांगतिले लगेच परदेशीय लोक ज्वांनी शविंचे नावही कधी ऐकले नव्हते. त्यावर खूप प्रतिक्रिया, आरडाओरड झाली. तुमच्याकडून काहीही पैसे न मागता मी कार्य करत आले. पण एखाद्या माताजीच्या जवळ सर्व तहेचे भक्त आहेत, त्यात ा असतो. म्हणून आपण शविंची (शवि-शंभू) क्षमा मागतिली पाहजे.. आपण चुका करते राहतो, आपल्या गरजा - आपल्या गरजा जोपर्यंत संपत नाहीत तोपर्यंत आपण शविंकडे क्षमायचना करावी. हे हवे, आपल्या नाहीत तोपर्यंत आपण शवि-भक्त होत नाही. या बाबतीत फार पुढे गेले आहेत. आपण अजून लहान-सहान गोष्टीनाच महत्त्व देत आहोत आणि त्यातच अडकून बसलो आहोत. चांगल्या कार्यासाठी तुमच्याकडून पैसे मागतिले तर काय शविभक्त व्हायचे तर आपल्यामधील मत्सर आणि विघडिले ? सर्व त्याग करणारे अनेक लोक मी आयुष्यभर नगिटविहटी आपण दूर केल्या पाहजित. पण सहजयोगात पहात आले पण आजकाल ती भावनाच नाहीशी झाली येऊनसुद्धा लोक स्वतःकडे पाहू शकत नाहीत. एक महिला आहे. तसे कुठे पहायलाच मळित नाही. माझी आई, सहा साड्यांच्यावर एकही ठेवत नसे एक जरी जास्त आली तर तिला वचिराले तर म्हणाली "मी कधीच कुणाला वाईट देऊन टाकणार. कबेलांमध्ये जे लोक येतात त्यांना स्वतंत्र वागणूक दिली नाही." म्हणजे बघा. त्या सनिमा बघतील खोली हवी असते, सगळ्यांच्या बरोबर रहायची इच्छाच नाही याचे मला आश्चर्य वाटले. जो सामूहिकिते राहू शकत नाही तो सहजयोगी नाहीच. पण "मी मोठी वशिष व्यक्ती. माझी खास व्यवस्था हवी." असा माणूस नुसता नावाचा सहजयोगी. शविाची पूजा करणाऱ्यांनी शविासारखे झाले सहजयोगात तुम्हाला गहनता येणार नाही. पाहजि. त्याला कुठेही झोपायला जागा द्या, काहीही जेवायला द्या, जो काळाच्या पलीकडे गेला त्याला कसलीही बांधिलकी नाही. असा माणूसच खरा सहजयोगी. नाही. आता तुम्ही त्या स्थितीला आला आहात. मग तुम्ही तुमच्यामध्ये शविंचा प्रादुरभाव आला आहे. पण ही स्थिति गुलाम जगातील क्पुलक गोष्टीचे अजूनही कसे राहू मळिवण्यासाठी लोकांनी करिती तपस्या केली देव जाणे. आपल्या सुनेला अजूनही छळत असल्याचे मला समजले. मी आणि सुनेला सासुकडून छळ झाल्याचे पाहून रडायला लागतील पण घरी यऊन पुन्हा सारा तोच प्रकार सुरू! तीच गोष्ट सुनेची; ती पण म्हणणार "मी कधीच कुणाला त्रास दिला नाही." स्वतःशी आतमधून प्रामाणिक राहिल्याशविया सहजयोग तुमच्यामध्ये परविरतन घडवतो. तुम्ही आता सोन्यासारखे शुद्ध झाला आहात, सोन्याला कधी डाग पडत शकता? हीच कुण्डलनीची वशिषतः आहे, ती तुम्हाला पूर्णपणे स्वच्छ करते. आता सेवा कार्य, आता तुम्ही सेवा केली पाहजि. मला तुमच्या सेवेची तर मुळीच जरूर नाही. मी स्वतःशी समाधानी आहे. मग माझ्याकरता तुम्ही काय इतरत्र कुठेही जा, तुमच्याजवळचे सारे पैसे लुबाडतील काय काय तन्हा करतील, पण सहजयोगात तसं नाही. पण ही आपली प्रवृत्ति जायला हवी. आपण काय काय त्याग करू शकतो हेच पहात चला. ही 'मस्त' जोपर्यंत तुम्हाला जाणवत नाही तोपर्यंत

तुम्ही शविंचे पूजारी गणले जाणार करणार ? एवढंच करा की तुम्ही पण ते समाधान मळिवा आणतियाचा आनंद उपभोगा त्या आनन्दाच्या स्थितीमध्ये काय केले असतील कुणाला ठाऊक! कारण ही स्थिति मळिल्यावर तुम्ही सद्धि - पुरुष बनता जसे शरिडचे तुम्हाला कळेल की या सर्व गोष्टी तुम्हाला आनंद देण्यासाठीच आहेत. सहजयोगात आल्यावर ती स्थिति प्राप्ता केल्यानंतर इतर गोष्टींची तुम्हाला गरज कशाला वाटेल? साईनाथ; ते कुठेही प्रकट व्हायचे, प्रत्येकाला अडचणीत खूप वचिर केल्यावर माझे मत आता असे झाले मदत करायचे. काही लोक सांगतात "माताजी, आम्ही आहे. सहजयोगी अगदी सोपा आहे आण म्हाणूनच फार अवघड आहे. नाही तर दुणी तरी काठी उगारून तुमच्या असे संत-लोक अमर असतात. आण ति अमर-अवस्था मागे लागून "आता डोक्यावरचे केस काढा, भगवी वस्ते नेसा, चीदा दविस खाणेपण नाही" असे म्हणू लागला तर ठीक होणार ! पण हृदयापासून, मनापासून व बुद्धि वापरून सहजयोग पत्करल्यावर आपले दोष व चुका सुधारून स्वतःला सुधारले पाहजि. मी असं का केले. असं करायलाच हवे होते का असा सतत वचिर करत करत पुष्कळ वाईट ते शविंच्या शक्तीचे अंश असतात आण ति सर्व गोष्टी तुम्ही टाकून द्याल आण आपण 'समर्थ' असल्याचे तुम्हालाच कळेल. तुम्हाला कथाची गरज नाही; कथाची इच्छा नाही आण आरामात बसला आहात आण तुम्हाला हे यापैकीच आहेत. कुण्डलनीच्या उत्थानानंतर ते रुद्र काहीच नको असल्याचे कळल्यावर हे परमचैतन्य तुमच्यासमोर भरभरुन ताट ठेवेल. कदाचित तुम्हाला मोहात प्रभावातून बाहेर खेचत राहतात. उदा. आपल्यामध्ये अहंकार पाडण्यासाठी सुद्धा तसे होईल. तुम्हाला गरज वाटेल आण ति त्याच्याकडून पुरी होणार नाही असे होणारच नाही. आज आपण शविंना खूप आवाहन केले आण त्यांना असेच लोक आवडतात. माझ्या आण त्यांच्यामध्ये फरक त्यामुळे अपमानति व कपुद्र वाटून घेतो. पण जेव्हा हा रुद्र असा आहे की मला सगळ्या प्रकारचे लोक आवडतात तर शविंना ज्यांनी आपले दोष, सववी, संस्कार सर्वांचा त्याग केला आहे असेच लोक आवडतात. आपल्या कण्डशिन्स अनेक आहेत. उदा. आपल्याला अमक्याच तहेचे कपडे त्यांना पाहिले" आण मी म्हणायचे "असे होऊ शकते. रे मळिवणे हीच शविंची खरी पूजा. पुढील भाषण इंग्रजीतून झाले. आज मी तुम्हाला सहजयोगानंतर आपली आतली स्थिति काय बनते त्याबद्दल सांगणार आहे. तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळितो तेव्हा एकादश-रुद्र आलेले असतात. आपल्यामध्ये जीवनाबद्दलच्या ठाण मांडून बसलेल्या चुकीच्या कल्पना काढून टाकण्याचे प्रबलन करतात. बुद्ध व महावीर जागृत होतात. ते सर्व जण आपल्याला नको त्या गोष्टीच्या असतो त्याच्याकडे बुद्ध लक्ष ठेवतात. ते असं काम करतात का आपणच आपला अहंकार जाणून भयचकति होती; है समजल्यावर आपल्याला आश्चर्याचा धक्का बसतो आण जागृत नसतो, जेव्हा त्याच्यामध्ये प्रकाश आलेला नसतो तेव्हा काय होते ? तर तुम्ही स्वतःचेच समर्थन करू लागता- आपण जे काय करतो. केले आहे, बोलून दाखवले आहे कवि मळिवले आहे ते सर्व लागतो, आपले काहीच चुकले नाही असे समजतो. म्हणून या बुद्ध रुद्राचे जागरण व्हावे लागते. याच्या उलट तुम्ही अहंकारालाच गोंजारत राहिलात. अहंकारीपणा गाजवू लागलात की तुम्ही पूर्णपणे उजव्या बरोबरच आहे असं समजू हवे. ते नाही तर काय झाले ? पण सहजयोगामध्ये "संन्यास" वाह्यातून नसतो तर आपल्या आतमधून असतो. आतून संन्यास झाल्यावर तुमच्या इच्छाच संपतात. कुठेही असलात तरी आनंदी असता. पूर्वी 'नाथ-पंथी' होते आण ते दूर-दूरवर हड्डिन लोकांना उपदेश देत असत. ते कुठे-कुठे बाजूची व्यक्तिबनता आण एकदा तसे झाले की तुमचे गेले याचे मला आश्चर्य वाटायचे. मी कोलंबियाला गेले होते व्यक्तिमित्व कसे होते है तुम्ही जाणताच अशा वेळी तुम्ही तथि मला समजले की नाथपंथी बोलविह्यालाही गेले होते शांतपणे स्वतःला बघून आत्मपरीक्षण केले आण अहंकाराने कोलंबियाचा वमिन प्रवास करताना तथि वमिन इतक्या उंचीवरून जाते की चक्कर यायला लागते आण त्याकाळी चुकीच्या कल्पना आपल्या डीक्यात भरवल्या आहेत है लोक पायी तथि गेले ! ते तथि कसे पोचले असतील नला कळत नाही. ते रथिया आण इतर देशांमधेही गेले होते: त्यांनी एवढा प्रवास कसा केला असेल, त्यांनी कपडे आपले काय नुकसान केले आहे, स्वतःबद्दलच्या काय काय जाणून घ्या. त्यासाठीच मोहमदसाहेबांनी सांगितले की स्वतःवरच जोडेपट्टी करा. आणखी दुसरे ते काय सांगणार? कारण हा अहंकार तुमच्या डोक्यामध्ये स्फोट घडवून काय घाबरवण्यासाठी काय काय वर्णने करतील मलाच सांगता येणार नाही. पण त्याचाही काही उपयोग होत नाही आण काय समस्या समोर आणील याचा भरवसा नसतो आण शेवटी त्या माणसाला असा वचितिर रोग(Yuppies) कोतो ज्या मुळे तुमचे मन आणीव अजबित काम करेनासे लोक जास्तच डावीकडे झुकायला लागतात आण या रुद्राजवळ जातात. हे रुद्रही जेव्हा काही करू शकत !. होऊन नकिमी बनते. जाणतेपणाने माणूस हालचाल करू शकत नाही, अजाणता हालचाल होईल पण जाणीवपूर्वक नाहीत तेव्हा मात्र प्रचंड नैराश्य येते. अरे देवा, काय है नैराश्य, मला काहीतरी झालं असं म्हणू लागतात. दुसऱ्यांना घाबरावून टाकता आण लागते कारण त्यांना चालणे शक्य नसते, स्वतःहून ते चालू त्यांच्या भावनकितेला बदनाम करता; वेडेवाकडे चाळे करू लागता आण स्वतःचेच डोके बडवायला लागता. है नाही होणार, हा रोग इतका भवानक आहे की माणूस त्यातूनच तुम्ही सरपटणार्या प्राण्यासारखा होतो. त्यांना अंगावर घेऊन जावे शकत नाही कवि खाली बसू शकत नाही, हा रोग तरुण वयातही होऊ शकतो. अहंकारातून कवि डावीकडच्या समस्यांमुळे होते. हे दोन्ही रुद्र आपल्या डाव्या व उजव्या सपिथेकडे पूर्णपणे संबंधति असल्यामुळे फार महत्वाचे आहेत. म्हणून तुम्ही या रुद्रांच्या तावडीत पडणार नाही याबद्दल सतर्क राहिले पाहजि; त्यांना प्रसन्न ठेवणे म्हणून स्वतःच्या अहंकाराकडे लक्ष ठेवा, त्यावर नयितरण ठेवा आण त्या दोषाबद्दल क्षमाशील व्हा. सहजयोगामध्ये आपल्याला पश्चात्ताप वाटत नाही हा प्रकार नव्हसनसस्टमि बरोबर नाही कारण आपला विश्वास असतो की आपल्याला आत्मसाक्षात्कार झाला आहे आण आपण चुकीच्या जुरुरीचे आहे. म्हणून अहंकार आण स्वतःचीच कीव करण्याची भावना यांच्यावर नयितरण करणार्या या दोन्ही गोष्टीपासून दूर आहोत. पण हे खरं नाही. आपल्याला पश्चात्ताप झाला पाहजि. आता इंग्रजी भाषेमध्ये "सॉरी" हा रुद्रांना तुम्ही सांभाळले पाहजि म्हणजे तुम्हाला त्रास होणार प्रकार आहे, प्रत्येक गोष्टीबद्दल 'सॉरी' टेलफोन नाही: तसेच 'मला हे जमणार नाही, ते नको' इ. तक्रारी उचलल्यावर सुद्धा ते म्हणणार "सॉरी, मी म्हणते सारी व नैराश्य दूर होतील. कारण त्याच्यामुळे पुढे फार गंभीर प्रश्न, कॅन्सरसारखे आजार होण्याची शक्यता असते. रुद्र ! कशाबद्दल ? हा नुसता पीकळ शब्द आहे. त्याला अर्थ नाही आण त्यात खोली (प्रामाणिकपणाची) पण नाही. तुम्ही सॉरी म्हणता तेव्हा काय चूक झाली म्हणून ते म्हणता आण ति पकडले गेले तर दोन्ही बाजूंना सूज येते. त्याला 'मेधा' म्हणतात, कॅन्सरचा माणूस पाहिलात तर त्याला सगळीकडे ! कशी सुधारणार इकडे बघा. आजकालच्या आधुनिकी सृज आल्याचे दसिते; कपाळाच्या डाव्या कवि उजव्या पडिीमध्ये हा मोठा प्रश्नच आहे कारण आपल्याकडील बाजूकडे तरी सूज आढळते रुद्रांचा हा त्रास डावीकडून आर्थकि भरभराटीमुळे, औद्योगिकी प्रगतीमुळे, मोठमोठ्या उजवीकडे कवि उजवीकडून डावीकडे इतक्या नकळत झुकतो आण त्या व्यक्तिच्या स्वभावात न समजण्यासारखे बदल फटकन दसितात की कुठल्या रुद्राचा त्रास आहे हे सहजासहजी लक्षात येत नाही. मनोवकिराचे सर्व आजार हे दोन रुद्र काम करेनासे झाल्यामुळे होतात. सतत नैराश्य कवि आक्र मकपणा या दोन्ही प्रवृत्तीमुळे असे त्रास होतात असू शकतात पण ते सर्व सदाशविंच्या शक्तीचेच भाग असतात. त्यांचा स्वभाव करुणेने ओतप्रोत भरलेला आहे. करुणेचे ते सागरच आहेत संस्थांमुळे आपला अहंकार वाढायला उत्तजनच मळित आहे. तसं नाही केले तर आपला तरणापाय नाही. आपल्याला कुठेच कमित राहणार नाही. म्हणूनच आपण अहंकाराचा वडेजाव मानतो आण हे उजव्या बाजूचे प्रश्न चालू

होतात. प्रतक्रिया म्हणून मस्तकाच्या डाव्या बाजूवर त्याचा दबाव त्याची आणखी काही कारणेही वेतो. उजव्या बाजूला अहंकार बळावती. डावीकडचे रुद्र महावीर आहेत. म्हणून लोक चुकीच्या, अनैतिक गोष्टी करू लागतात जे श्री गणेशांच्या वरिधात असते. महावीरांजवळ नयितरण करणार्या शक्ती असतात. ते त्यांना नुसती कृपा मागतिली की लगेच कृपा करतात. पण तुम्हाला नरकात जायला सांगतील. आणखी काहीतरी तुम्हाला जर असं वाटत असेल की तुम्ही जे काही करता ते होईल, अनेक नरकयातनांचे वर्णन करतील, तुम्ही नरकात जाणार व जवळ गाडले जाणार, असे तुम्हाला कधीच योग्यच आहे. तुम्ही कधीच कृपाचा छळ केला नाहीत. कृपाला दुःख दलिल नाही तर मात्र त्यांना सर्व काही आधीच समजलेले असते. आणि जाणतात म्हणून ते साध्य करू शकलो तर मला वाटते खूप मोठे कार्य होईल: सर्व मानवजातीच्या कल्याणाचे होईल आणि त्यासाठी त्याची त्याग करू पाहतात. त्या स्थितीत येण्याची तुमची प्रबळ इच्छा व शक्तीचे आशीर्वाद एकमेकांना पूरक असतात. शक्तीचे आशीर्वाद आपल्याला आत्मसाक्षात्कार मिळाला आहे. तुमच्या स्वतःकरता, तुमच्या कुटुंबाकरता, शहरापुरता कवि मिळाले की तुमची इच्छा अधिकाधिक प्रखर होत जाते. पण देशापुरता नव्हे तर सर्व जगासाठी सहजयोग हे घडवून आपले व्यक्तिमत्त्व एका अत्युच्च स्तरावर नेणे आपल्या हतिचे आहे हे जाणण्यासाठी तुमची इच्छाशक्ती पूर्णावस्थेला यायला हवी. ते स्वतः फालतू सामान्य आणणार आहे. तुमच्यामधे स्पर्धा असेल तर ती दुसऱ्या कशासाठी नसून आपल्या उन्नतीसाठी स्पर्धा हवी. पण लांक इतके माणसासारखे नाहीत. समजा शक्तींना तुम्ही एखाद्या पार्टीला उथळ आहेत की त्यांना वाटते की वरवरचा देखावा करुन जाऊ असे म्हणले तर ते कसे दिसतील ? तथिले लोक कवि आपण कोणी वशिष्ठ आहात असे दाखून आपण कही वशिष्ठ असे मळिवू शकू. तुम्ही अशी नम्रता मळिवली मला काही हृषीकेश लोक भेटले तेव्हा मी त्यांना पाहजे स्वतःही इतके नम्र बनले पाहजे की तुम्ही जे काही "तुम्ही तुमचे कसे असे का ठेवता?" तर ते कराल ते सर्व जगाच्या कल्याणासाठी आहे हे तुम्हालाच आम्हाला आदरणीय वनायचे आहे." मग मी समजेल. आणि घटति होणारच आहे कारण त्यासाठीच तुमचा मैदू आता प्रगत झाला आहे तर मग तुम्ही या परमचैतन्याचे वाहक बनले आहांत, मी जर एकटी हें करु शकत असते तर मी केले असते पण तसे ते होणार स्यांच्याकडे पाहून हसणारच. म्हणाले म्हणाले आदरणीयसारखे कसे ठेऊन काय उपयोग होणार आहे?" म्हणजे स्वतःची अशी फसवणूक करण्यात काही अर्थ नाही. सर्वांत चांगले म्हणजे आत्मपरीक्षण करुन स्वतःचे काय चुकत आहे हे जाणवे. असे जर धडून आले, इथे बसलेल्या सर्व सहजयोग्यांनी तसे करुन स्वतःला सुधारले तर राजकीय, आर्थिक आणि इतर सर्व प्रश्न सुटतील अशी माझी खात्री आहे. पण आजकाल या कलियुगामुळे असा नाही. म्हणूनच मी तुम्हाला एकत्र आणून सांगत असते की तुम्ही लोकच परमशक्तीचे वाहक वनायला हवे. पण तसे होतांनाही तुम्ही आनंद मळिवीत आहांत, जीवनातील प्रत्येक क्षण आनंदाचा होत आहे आणि शक्तींची कृपा आहे. जे काही घडत आहे, कृपाकृपांना जे महान कौतुकास्पद व वाखाणण्यासारखे होत आहे ते सर्व शक्तींकडूनच होते आहे. आणि स्वतःचा घट्टीकार न करता कवि अहंकाराचा बडेजाव न करता स्वतःला नीटपणे ओळखण्याची स्थिति तुम्हाला मिळवायची आहे. हीच फक्त महत्वाची गोष्ट आहे. प्रकार झाला आहे की अगदी खराब लोकांचीही चलती आहे. जगाला वाचवण्याची जबाबदारी आपल्यावर आहे. जबाबदारी अशी की आपल्याला एक महान आदरणीय तुम्हाला आता व्यक्तिबिनायचे ज्यामध्ये वरवरच्या गोष्टी, नसतां काय करमी आहे? तुम्हाला काय प्रश्न- अडचणी आहेत ? अडचण हीच आहे की तुम्हीच दखिऊपणा याला थारा नाही तर आतून अशी उन्नतावस्था तुमच्यामध्ये अडचणी निर्माण करत आहांत. तुम्ही जर हें जाणण्याची खरी क्षमता मिळवू शकाले तर तुम्ही साया जगाला तोच आदर्श दाखवू शकाल आणि जगामधे परिवर्तन घडवून आणाल अशी मला खात्री आहे. एरवी हें खोलवर रुजलेले प्रश्न वरवरच्या उपयानी सुटणार नाहीत. कुण्डलिनी तुमच्यावर प्रसन्न झाली आहे आणि तुम्ही दीपस्तंभासारखा सत्याचा, प्रेमाचा आणि आनंदाचा प्रकाश सर्वांना देऊ मिळवायची की आपल्या आत्मांचा प्रकाश आजूबाजूला पसरेल आणि जगाला प्रकाशित करेल. हे समजून घेणे फार महत्वाचे आहे. आपले सर्व प्रश्न मनोवकिराचे आजार, एवढेच नव्हे पण या कलियुगातील मानवाच्या सामूहिक जीवनामधील राजकीय व आर्थिक प्रश्न ही सारी परिस्थिती माणसांनीच बनवली आहे. ते काही देवाने निर्माण केले नाहीत; उलट परमेश्वरी शक्तिया सर्वांचे परिणाम सुसह्य करण्याच्या प्रयत्नांत असते. सहजयोग खऱ्या अर्थाने जगणारे पुष्कळ सहजयोगी जर तयार झाले, असे आपण शकाले. परमेश्वराचे तुम्हांला अनंत आशीर्वाद. ० ०

1997-0321, Birthday Puja

[View online.](#)

Puja Date 21st March 1997 Delhi Place: Type Puja: Hindi & English [Marathi translation Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] आपणा सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद. डॉक्टरसाहेबांनी कुणी वर्णन करून सांगू शकणार नाही. एकाला मी वचिारले की, "सहयोगात येऊन तुला काय मळिले?" तर म्हणतो, माताजी, काही एक असं सांगता येणार नाही पण सारं काही मळिले." मी पण आजच्या या दविशी म्हणने की सहजयोगांत मला सर्व काही मळिले. मी जेव्हा लहान होते तेव्हा माझ्या वडलांना म्हणायची की आकाशात जसे तारे एक झोपेची गोळी दली आणि झोपून गेले. पण इकडे तुम्ही सर्व जण भजन-गाणी गात होता; मला वाटले की ज्यांना गाण्याचा प्रसंग मळिला नव्हता त्यांना पण गाणी म्हणण्याचा अवसर मळिल. सर्व काही ठीक चालले आहे. पण जगांतील सारी माणसे जेव्हा झोपलेली असतात तेव्हा सहजयोगी जागा असतो; आणि जेव्हा सारी माणसे जागी असतात तेव्हा सहजयोगी झोपलेला असतो. याचा अर्थ एवढाच की सहजयोग्याचे चित्त जथि लागलेले असते तथि इतर माणसांचे लक्ष नसते; त्यांचे मन दुसऱ्याच गोष्टीमध्ये सामूहिक चेतना जागृत होण्याची तू व्यवस्था कर. काही अडकलेले असते. कुठल्या ना कुठल्या कारणामुळे ती माणसे भाषणे नको करू, ग्रंथ लहिण्याच्या फंदांत पडून नकोस: सत्यापासून दूर (वमिख) असतात. म्हणजे पहा की कुणाला त्यांतून आणखी एखादे बायबल वा कुराण बनेल आणि पैशाची काळजी. कुणाला सत्तेची फकीर; माणूस या सार्या पुन्हा त्यांतूनच झगडे, वादवादि होतील. म्हणून प्रथम तूं भानगडीमध्ये माणूस कसा गुंतून भरकटत असतो समजत सामूहिक चेतना तयार कर." आणि आता ती सामूहिक नाही; आणि साच्यामुळे त्याची नजर सत्याकडे वळतच नाही. आता कुणी याचे वशिलेपण करत बसेल, याला कारण चमकत आहेत तसे या जगामध्ये अनेक तेज: पुंज लोक बनावेत आणि प्रमात्याचा प्रकाश सगळीकडे पसरवा, माझे हें सर्व होऊ शकेल त्यासाठी वडील म्हणायचे की, "ह चेतना कार्य करू लागली आहे, हे अगदी सहज घटति होऊन गेले. पण त्याच्यामध्ये जे प्रश्न येत आहेत. त्यांबंधी अमुक आहे, तमुक आहे असे सांगत बसेल. पण मी तर याच्या मुळाशी अज्ञान आहे असेच म्हणने, अज्ञानामध्ये मनुष्य काय काय करत राहील सांगता येणार नाही. जणू तो देशांमधून, अनेक लोकांना सत्य समजले ही फार आनंदाची एक प्रकारच्या अंधारामध्ये चाचपडत असतो, समजा इथे आज मला तुम्हाला सांगायचे आहे सामूहिक चेतना जागृत झाली आणि जगभर, अनेक घटना आहे. पण असाही एक वचिार येऊन खेद होतो म्हणजे या सामूहिकतेत आपण नविड करू शकलो नाही; दरवाजा उघडला म्हणून अनेक लोक आत आले आणि येतांना बरोबर आपल्या वाईट गोष्टी पण घेऊन आले. आणि असे खराब लोक थोड्याशा संख्येने आले तरी फार नुकसान होते. नामदेव एवढे मोठे संत होते तरी ते पण म्हणायचे की जे लोक खराब आहेत ते सुधारू शकणारच नाहीत; त्यांची आत्मिक उन्नत होऊंच शकणार नाही. त्यांनी मारीचे आत्ता एकदम दवि जाऊन अंधार-अंधार झाला तर काय गडबड होईल; कुणी इकडे-तकडे पळायला लागतील, धावपळीमध्ये काही लोक पडतील, त्यांच्या अंगावर इतरांचे पाय पडतील, कुणाला दुखापत होईल वगैरे काहीही होऊ शकेल. आपण लोकह अशाच अंध: कारात आहोत. अशा अवस्थेत आपण असतो तेव्हा झोपी गेल्यासारखे असतो. पण जेव्हा या झोपेतून 'जागृत' होतो. कुण्डलनिचे जागरण होऊन जेव्हा तुम्ही सत्याला सामोरे होता त्या सत्याची महती उदाहरण देऊन सांगतिले की माशी आपण खात असलेल्या घराण्यांतही कधी कधी असे होते की काहीना वाटू लागते अन्नावर वसली तर आपल्यास यातना होणार आणि मेलेली माशी जर का आपल्या पोटात गेली तर आपणही मरणार. की आपण वेगळं घर आपल्यासाठी बनवले पाहजि व वेगळे ही माशी कधी ठीक होणार नाही. सहजमध्ये आपल्यामधील राहिल पाहजि. मी आणि माझे कुटुंब स्वतंत्र वेगळे राहू या अशा सर्व वाईट अवृत्ती गळून गेल्या पाहजित; जोपर्यंत ते म्हणजे आपला इतरांशी संबंध राहणार नाही. मानव होत नाही तोपर्यंत आपण वरच्या स्थितीला वेणार नाही. पंखामध्ये काही जखम झाली तर पक्षालाही उडता येणार तहेनेच बांगला देश ही एक स्वतंत्र देश झाला. त्यायेळेस मी नाही. म्हणून या आनंदाच्या आकाशामध्ये, ज्याला का मी तरुण होते. काही लोक एवढ्या छोट्या बाँगला देशाला रांगांचल 'आईचा पदर पक्ष्याप्रमाणे भरारी मारू शकणार नाही. कारण तुमच्या चालवतां येईल असं त्यांना वाटायचे. म्हणजे इस्लामच्या पंखामध्ये काही ना काही तरी अडकून बसलेले असते. नावाखाली म्हणा कवि वरणाच्या नावाखाली म्हणा. कुठल्या आजचा दविस एक शुभदनि आहे, पुष्कळ लोकांना वाटते तरी सबबीवर वभिजन करायचे, आता तर बांगलादेशमध्ये की हा एक फार मीठा दविस आहे कारण या दविशीच काही वशिष कार्य घडून आले. असे लोकांनी पण सांगितले आहे परंतु आजच्या या दविशी तुम्हां लोकांना एक वशिष कार्य करायचे आहे. तुम्ही फुग्यांची इतकी सुंदर आरास केली आहे दुरदशा तथि आहे." पाकिस्तान काय, सलोन (श्रीलंका) की पाहूनच मन आनंदति होते: वाटते की साध्या रवराच्या वस्तूमध्येही आपल्याला आनंद व सुख देण्याची शक्ती आहे; चेगवेगळे भाग बनवले गेले ते आपण आपले राज्य चालवू आणि त्याची वस्तू पण सौंदर्यपूर्ण होऊं शकते. आपण तर माणसे आहोत एवढंच नव्हे तर सहजयोगी आहोत. तर दोन्ही स्थितीला येण्यासाठी आपण कार्य करायला पाहजि. मला आलेला एक अनुभव कथेच्या रुपाने मी तुम्हाला राहतात. मग आपापसात भांडणं, लढाई चालू होते. अजूनही सांगते. मी हृदिमध्ये बोलत आहे कारण हा दोष जास्त करून हृदिसुतानी लोकांमध्ये आहे; इंग्रज वा पारचात्य कुठे झारखंड वगैरे वगैरे प्रकार चाललेच आहेत. अशा लोकांमध्ये तो कमी प्रमाणांत आढळतो; त्यांना तेवढी भांडणांतून काय नष्टिपन्न होणार? कुणाला वभिजन करून प्राण्यांतच हे वभिजन करण्याची प्रवृत्ति असते. अशा असे म्हटले. तुम्ही एखाद्या स्वातंत्र्य मागत होते कारण त्यामुळे आपल्याला आपलं राज्य अशी परस्थिती आहे की मी तथि जायचे म्हटले तर लोक मला सांगतात "माताजी, तकिडे जाऊं नका, गेलात तर तुमच्या डोळ्यांतून अवरितपणे अश्रूंच वाहू लागतील. इतकी काय तथिही तीच परस्थिती. हे जे तुकडे-तुकडे पाडून असे म्हणण्यामुळे. पण त्या देशांतच अधिक प्रमाणावर प्रधान-मंत्रिच मारले गेले त्यांचे खून झाले. ईरामुळे अशी ईरपाच वाढत जाते. आणि असे वेगवेगळे गुरूपस बनत आपल्याकडे ही वभिजन-प्रवृत्ती दसून येते; कुठे वदिर्भ, अककल पण नाही. आमच्या या आजच्या भारतवर्षामध्ये पूर्वी अनेक देश सामावलेले होते; जसे सलोन, बर्मा, पाकिस्तान, बांगला देश अशा अनेक देशांचा भारत होता. ही आपली भारतमाता आहे. पण लोकांनी त्याची शकले सहजयोगाचे सर्व कार्य Synthesis मधून चालते पाडली कशासाठी हे तुकडे केले? असे झाले कारण या देशामध्ये असे लोक होते की ते म्हणून लागले की अमका- काही मळिले का? कुठल्याही प्रकारचे वभिजन करणे याच्या सहजयोग पूर्णपणे वरिधांत आहे. आपल्याला उलट सगळ्यांना जोडायचे आहे. Synthesis करायचे आहे. आपल्याला जर Synthesis म्हणजे काय याची समज नसेल तर आपण सहजयोग सोडून देणेंच योग्य. अलकिडेच एक वाईट गोष्ट झाली; एक साहेब सहजयोगांत होते आणि ते दुसऱ्यांच्या डोक्यावरची भूते काढण्याच्या मागे लागले. मी अमका आपल्या देशाचा लीडर झाला, म्हणजे बडा झाला मग आपणही असंच काही तरी करू या की आपण ही त्यांच्याइतकेच बडे बनू: ते प्रधानमंत्री होऊ शकले तरी मी त्यांना सांगतिले की असे करू नका, नाही

तर तीच भुते पण तसाच प्रधानमंत्री बनू। वाढून त्यांना वाट लागले की आपला एक तुकडा स्वतंत्र केला तर त्यावर आपल्याला आपली सत्ता चालवता येईल. काही मोठमोठ्या शकतो. ही ईषा तुमच्या डोक्यावर सवार होतील. पण त्यांना तो रोकच जडला होता. कदाचित त्यासाठी लोक त्यांना पैसे पण देत असावेत। नंतर त्यांनी आपला एक वैगळा गुरूप बनवला. सहजयोगामधेही जे त्यांच्यासारखे होते ते त्यांना मळिले, असली, महत्वाकांक्षा वाढू लागली की असे प्रकार घडू लागतात. त्यांत मग मूर्ख सहजयोगी पण अडकतात- कारण हा शेवटचा नविडा आहे. लीडरबद्दल तर काय वचिारयला त्याचे चारित्र्य ठीक नाही, तो पैसे कमावतो. तो असाच आहे, तसाच आहे वगैरे, म्हणजे सीबीआय च्या आणित्यांनी आपली एक वेगळी संस्था तयार केली. माझ्याबद्दल मात्र त्यांना काही शंका नव्हती; पण इतरांबद्दल, वशिषतः लीडरबद्दल त्यांच्या मनांत नाराजी होती. म्हणून नको - सारखे त्यांच्यातील दोष दाखवत राहून स्वतः मात्र अगदी युद्ध असल्याचा देखावा त्यांनी नरिमाण केला. वर म्हणायचे आम्ही माताजींचे भक्त आहोत. मला न वचिारता माझी परवानगी न घेता त्यांनी एक मोठा गुरूप बनवला, माझे फोटो सगळीकडे वाटत राहिले. मला माहीतच नाही. लीडरबद्दल हा चांगला नाही, अमका खराब आहे असं म्हणण्यांत काय अर्थ? जर कुणी खराब खरोखरच असला तर ते मलाच कुणी न सांगता समजत असते. जर तुम्ही मला मानता तर माझ्यावरच ते सोपवा; लीडर चांगला आहे का नाही हे माझे मलाच ठरवू द्या. पण लीडरशी वाद घालायचा. तू हेच का केलेस. ते का नाही करत इ. वचिारण्याचा अधिकार तुम्हाला नाही. आता कुणी म्हणून अशा लोकांनी सहजयोगातून बाहेर पडायला हवे. म्हणजे लीडर हवाच कशाला? त्याचे कारण म्हणजे मला वरताण प्रकार. मला आश्चर्यच वाटले. मला वचिारून तरी करा. म्हणताना म्हणतात, "माताजी आम्ही तुम्हाला मानता मग मी म्हणजे मी सांगते त्यावर तरी वशिवास ठेवा. मग ते लोक गणपतपुढ्याला पण आले, माझ्यावर दगडफेंक केली काय काय करायला लागले की एखाद्या कारण एकदा मनावरचा ताबा सुटला दारुड्याप्रमाणे आपण काय करत आहोत याचे भान उरत नाही. तथि माझ्या प्रोग्राममध्ये बेऊन त्यांनी तमाशा केला मला खराब चैतन्यलहरी जाणवतच होत्या. हे सहजयोगी आहेत का हीच मला शंका आली. स्वतःची व्हायतरोशान्स ठीक करण्याऐवजी ते दुसऱ्यांचे व्हायबरोशान्स पहात होते. त्यांचपैकी एखादा उभा राहिला तर त्याच्यामागे. आपल्याला सर्वांशी संपर्क राखणे शक्य नाही म्हणून अशा एखाद्या स्वर्गात जायला मळिल अशा खुळ्या समजुतीने, अनेक लोक लीडरसारख्या माध्यमांतून मी तमच्याशी संबंध राखू शकते. लागतील. पण असं होत नाही. सहजयोग ही सामुहिक है सोडून काही लोक लीडरवरच नाराज होतात. आता लीडरमध्ये काही दोष असतील तर ते काम मी करेनच. ते प्रकरिया आहे. म्हणजे कुणाचे नुसते कान इकडे लागले. कवि हात कवि नाक लागले तर काहीच घटति होणार नाही कारण परमचैतन्याला तसं चात नाही. मग मी म्हणाले, "तुम्ही बंडाई माजवत आहांत" तर ते उलट म्हणाले, "तुम्ही आम्हालाच शबिया देत आहांत;" मी पुन्हा म्हणाले, "मी तुम्हाला फक्त एवढेच सांगत आहे की चैतन्यावरिद्ध बंड माजवू नका." म्हणूनच त्या प्रदेशांत भूकप झाला होता. एक आई म्हणून मी त्यांना सांगत होते की सत्य आणपि परमेश्वर तुम्हाला शक्ति दलियाशक्विय राहणार नाही. म्हणून एका आईचा उपदेश माना आणहि सर्व सोडून द्या. पण अजून तुमचे काम नाही; वाटल्यास मला तुम्ही पत्र पाठवून कळवा. नुसते लीडर पसंत नाही म्हणून गुरूप करत असाल तर त्यापेक्षा सहजयोगच सोडून क. अशा लोकांबरोबर आणखी दक्षा-बारा कच्चे सहजयोगी बुडू देत. अशाच प्रकारच्या ७०-८० त्रासदायक लोकांनी, ज्यांना मी ओळखत नाही, ज्यांना मी कधी पाहिली नाही, एक मोठा गुरूप बनवला आणित्यांचा तो महाशय म्हणून लागला की, "मी कलकीचा अवतार आहे"... अवतार असाल तरअसा, मला काही म्हणायचे नाही, पण तुम्ही सहजयोगांत नाही, ते अडकलेलेच आहेत. सहजयोगांत तुम्हाला काही स्थान नाही. पण लोक त्याला खरंच कलकीचा अवतार मानून त्याचे चरण पुजायला लागले, नाही तरी असे चरणळू महाराज असतातच. ते पैसे असूनही मी माझ्या कुटुंबातील माणसांनाही त्याची बळजबरी घण घेत राहतात. लीडरच्या ज्या दोषांबद्दल ते नाराज होते केली नाही. तुम्हाला यायचे असेल तर या. नको असेल तर तेच दोष त्यांच्यावरही प्रादुर्भाव जमवू लागले. मग सगळे लोक म्हणायला लागले की, हे काय चालले आहे ? तर ईषा तर तुम्ही सहजयोगी असं स्वतःला म्हणूच शकणार नाही. सहजयोगांत कसली बळजबरी नाही. सहजयोगापेक्षा श्रेष्ठ असे मळिवण्यासारखे दुसरे काही नाही हे माहीत तुमची मर्जी, पुण असले बेफर धंदे करू नका. तसे कंलेत सहजयोगाच्या दृशकिनांतून वागणे हे पाप आहे आणित्यासाठी गुरूप बनवणे हे महापाप पाहिले तर लीडरबरोबर असं नाही. मला पैसे कसे मोजायचे हेच समजत नाही त्याला मी काय करणार? चेक कसा लहियाचा हे सुद्धा मला माहीत आहे. तुम्हाला वाटले तर मली पत्र पाठवा, मी चौकशी नाही. तुम्हाला आता माहीत आहे की धर्मांच्या नावाखाला करेन खरे तर तुमचे बरोबर आहे की त्यांचे बरोबर आहे कुणी पैसे मागायला लागला तर त्याला शक्ति होणारच. हे कायबरोशान्सबनून मला लगेच समजेल. पण पत्रांतून ते पैशाचा खेळ फार धोकादायक असतो. म्हणून यावेळी माझ्या वाटेल ते लहिीत सुटतात. इतके मुख्खासारखे लहिीत की मनांत असा वचिार आला की नरिधन महिलांसाठी- रस्त्यांवर भीक मागणाऱ्या, नवऱ्याने टाकलेल्या अनेक नरिधनार मुस्लिम महिला, मुलांच्या पोटापाण्यासाठी भीक मागणाऱ्या राजस्थान व बहिरमधून आलेल्या कंगाल स्त्रिया काहीतरी शक्ति; स्वतः ठीक नसाल तर पुढे काय होणार? अशा गोशी चांगले मदतकार्य करण्यासाठी एक संस्था असायला हवी. त्यासाठी तुम्ही आर्थिक मदत करायची जरूर नाही. आम्ही तुमच्याकडून कधीच पैसे मागतिले नाही; ते सर्व जमून येते. पण मला वाटते की तुम्हालाही आशीर्वाद मळिवे म्हणून मी म्हटले की ठीक आहे, प्रत्येकाने ५०० रु. दान करा. पण त्यावरही एवढे वादंग माजले; माताजी, हे तुम्हाला कुणी सुचवले असे मला वचिारू लागले मला कतितीरी पत्रे व का मी त्याचा वचिारच करत नाही. कधी लीडरच असा आहे, तुम्ही स्वतःकोण अमका असा आहे असे म्हणत सुटायचे, मोठे महान जीव आहात का? स्वतःकडे आधी पहायला घडे लागल्या तर सहजयोग संपणार, आत्तापर्यंत असं कुठे झालेले नाही. जे लोक बुडावला लागले आहेत त्यांना बाचवण्याचाच प्रयत्न आम्ही करत आलो; म्हणून जास्त सहजयोगी होतील तेवढे चांगलेच. यण मला असंही वाटते की परेश्वराचे है साम्राज्य सत्यावर अधिष्ठित आहे म्हणून इथे येण्यासाठीही काही पूर्वतयारी करावी लागते. कवि इथे जागा फार थोडी असल्यामुळे नालायक लोकांना बाहेर काढण्याचे कामही परमचैतन्य करत असेल. पण तुम्हाला या भानगडीत पडण्याचे कारण नाही, तुमची चेतना जागृत असेल तर आधी स्वतःकडे लक्ष द्या. दुसऱ्यांकडे पाहू नका, फोनवरून तक्रारी आल्या. मला कुणीही सुचवणारा असू शकात नाही. मी माझ्या स्वतःच्या इच्छेतुरूप चालते. हे तुम्ही लक्षात घ्यायला हवे. मी भोळी दसित असेन पण मी ततिकीच हुशार आहे! म्हणून मला बनवायचा प्रयत्न करू नका. सहजयोगासाठी तुम्ही पैशात अडकलेले असतात, पैसा बनवण्यासाठी ते एवढेसुद्धां करू शकत नाही? इतकी वर्षे खपून मी कलियेक रोगी बरे केले, इतके पैसे वाटले, काय काय केले पण एवढ्या लहानशा गोशीबद्दल इतक्या तक्रारी ? मला दुःख होते. आधी पण एकदा या संकुचित प्रवृत्तीचा दोष दसून आला होता. म्हणून वशिषतः भारतीय लोकांनी पैशावरचे लक्ष काढून टाकले पाहजि, म्हणजेच त्यांची सहजयोगांत प्रगती होऊ शकेल; नाही तर 'जेल-भरो' आंदोलन चाललेच आहे. मी तुमच्यामधील लक्ष्मीतत्व जागृत करून दलियावरही पैशाबद्दलचे तुमचे लक्ष कमी कसे होत नाही? जेवढे तुम्ही द्याल तेवढे तुम्हाला मळिणार आहे. देण्यामध्ये काय व कति आनंद असतो मला सांगता येणार नाही. तुम्ही मला जेव्हा काही भेट म्हणून देता तचि तुम्हाला बरे वाटावे म्हणूनच मी स्वीकार करते. मला कशाची जरूर नाही आणि माझ्या स्वतःमध्ये काय चुकत आहे तकिडे लक्ष द्या. काही लोक का।

सहजयोगांत येतात: पण तुम्ही त्यांनी सांगितले की सहजयोग हा पैसा कमावण्यासाठी नाही तरी त्यांच्या डोक्यांत ते शरिणार नाही. आज मला हे पण तुम्हाला सांगायचे वाटते की पैशाच्या बाबतीत लोकांना फार थोडी अकल असते. खसित म्हणाले होते की जो पहिला तो शेवटचा आणि जो शेवटचा तो पहिला होणार मी तसलं काही म्हणणार नाही. सुरुवातीला जे सहजयोगी मुंबईला आले ते मला म्हणायचे की आमच्या प्रत्येकाकडून एक हजार रुपये तरी घ्या. मी त्यांना म्हणायचे "बाळांनो, मला पैसे मोजतां येत नाहीत, पैसे कसे ठेवायचे हेही माहीत नाही. बँकेचा व्यवहार पण समजत नाही. पण तुम्ही एखादा ट्रस्ट केलात तर तुमचे पैसे त्यामध्ये मी ठेवीन." मला प्रामाणिकपणा दाखवायचा होता असं नव्हे तर अप्रामाणिक कसं व्हायचे ही अकलच माझ्याजवळ घरांतही अशा वस्तू ठेवायला जागा नाही. तुम्ही इतकं प्रेमाने देता पण पुन्हा पुन्हा तेच सांगायचा- मला साडी देऊ नका सूजवता, शुद्ध इच्छा असेल तरच या वकिट वाटचालीतून तुमची उन्नत होणार, एरवी ते घटति होणार नाही आणि तुम्ही मध्येच कुठेती अडकून रहाल. उंच डोंगरावर लोक गाढवांवर बसून चढत जातात; कुणी तरी त्या जनावरांना वचिरले तुम्ही गाढव कसे बनलात? तर ते म्हणाले आम्ही पण तुमच्यासारखेच होतो पण अर्धवटच राहिल्यामुळे देवाने आम्हाला गाढवाचा जन्म दिला म्हणजे तरी आम्ही वरपयंत चढू शकू. या कथा तुम्ही ऐकल्या-वाचल्या आहेत. अममल्याकडे अशा अनेक कथा आहेत; या साच्या आपल्या दागदागिने देऊ नका, मला कशाचीही जरूर नाही इ. कंटाळा येतो. मी असंही म्हणाले होते की मी सारे दागदागिने वकून टाकते, म्हणजे त्या पैशातून सारी कामे करता येतील; तरी ते म्हणतात की तुम्हाला काय वाटेल ते करा पण आम्ही देतच राहणार- मी हे सारे तुम्हाला आनंद मळिवा तुम्हाला म्हणून करते राहते. मला कसली देवाण-घेवाण नको असते. मी काही घेतलेच नाही तर देणार तरी काय? पणे आपण भारतीयांनी ही गोश समजून घ्यायला हवी. आपल्या भारतादेशाला स्वराज्य मळिवण्यासाठी प्रयत्न करणारया मोठमीठ्या लोकांना मी बघितले आहे. माझ्या मार्गदर्शनासाठी असतात; पण ज्या कथेत नीतमिल्य असते वडिलांनी त्यासाठी सर्व जमीन वकिली, आईने सर्व दवागिने वकिले, सर्वजण तुरुंगात गेले.. मला तर तथि इलेक्ट्रिक शॉक्स दिले, बर्फाच्या लादीवर झोपवले. मला अर्थात काहीच मळिले आहे. पूर्वजन्मीच्या तुमच्या पुण्याईमुळे तुम्हाला ते झाले नाही. ते जणुं नाटकच होते; पण कित्येक लोकांना मळिले आहे. पण सहजयोग मळिल्यावर आणि इतके हालअपेशा भोगून दोन-तीन वर्षे तुरुंगवास काढावा लागला. म्हणा आताही लोक तुरुंगात जातच आहेत, शंकाच नाही; तुम्ही सहजयोग सोडून द्यावा हेच बरे, म्हणजे मी पण सुटले. पण ते त्यांनी पैसे खालले म्हणून, वर ते आव आणतात आम्हालाही तुरुंगवास घडला असे म्हणून! सहजयोगामध्ये ज्या लोकांनी गैरवर्तन केले त्यांना नक्कीच बाहेर पडावे वाटू लागते, कारण मी तुमची आई आहे आणि म्हणूनच लागणार आहे; कुणी लीडर बरिद्ध आवाज उठवला तर तुम्ही स्वतःच्या चुकांमुळे अधोगतीला जाऊ लागल्याचे मला त्याच ख्या कथा. सहजयोगाचे सर्व ज्ञान तुम्हाला एक प्रकारे वनिमूल्य फायदे मळिल्यावर तुम्ही कुचकामीच राहणार असाल तर एरवी मी फारसा वचिर करत नाही, नरिवचिरच असते. पण आजकाल या गोशीचा वचिर आला की मला काळजी ना! पाहवत नाही. त्याचे मला दुःख होते. सहजयोगात तुमच्याजवळ सर्वकाही आहे. कृपा, आशीर्वाद, आनंद, शांती- तुमचे सर्व प्रश्नही चुटकीसारखे सुटतात. तुम्हाला हे त्याला आम्ही बाहेर काढणारच. ही गोश नीट लक्षात ठेवा कारण आपल्याला एकसंघ रंहायचे आहे (वभिजन नको). तुम्हीच स्वार्थी असाल, रकामटेकडे असाल तर पोलिसांत कवि सी. आय. डी. मध्ये भरती व्हा; लायकी नसतानाही माहीत आहे, त्याचा अनुभव तुम्ही घेतला आहे आणि तुम्ही सहजयोगांत कशासाठी आलात? आजच्या आनंदाच्या दविशी हे सर्व बोलणे बरोबर नाही हे मला जाणवते. मी काल झोपले तेव्हा आज काय बोलावे! याचाच वचिर करत होते. मी आतां ७४ वर्षांची झाली आहे मग काय बोलायचे ? पण वयोवृद्ध माणसांचे काहीची हवा पार नघिन गेली आहे. पार्श्चात्य देशांत हा एकच काम असते, ते म्हणजे आपल्या मुलांना शक्तिवण देणे. मानवी जीवनाचा उद्देश काय व सहजमध्ये येण्याचा असणे एक फार मोठी गोश साध्य करणे म्हणजे असे उद्देश काय हे समजावणे. सहजची वाट अगदी अरुंद आहे. सहजयोगांत तुम्ही स्वतःचा नाश करुन घ्यायला आला नाहीत; पण या अरुंद वाटेनेच तुम्हाला सहजचा प्रवास दसितो, तो बोलतो, स्वतःचे सांगत बसतो तेव्हा काय पहावे करायचा आहे; त्या वाटेच्या एका बाजूला मोठा डोंगर तर हे कळत नाही आणि त्याच्या मूरखपणाला हसण्याचा मोह दुसऱ्या बाजूला दरी आहे. न्हणून तुमच्याजवळ दृढनश्चिच, आवरत नाही. अहंकार हा मूरखपणाचाच परिणाम आहे., तुम्हाला हे सांगायला हवं असे मुळीच नाही. तुम्ही हा दविस साजरा केलात, इतके सुंदर फुगे लावलेत त्याबद्दल मी आभारी आहे. पण फुग्यांची शोभा बघतांना आपल्याला हे पण दसित आहे की त्याच्यापैकी आणि एक प्रश्नच आहे. त्यांच्या संस्कृतीप्रमाणे अहंकार समजतात आणि अहंकाराची सवय झाली की माणूस कसा दसितो मला चांगले माहीत आहे. असा माणूस मूरखासारखाच र ॥ कर त्याला काय म्हणावे कवि त्याला कशाची उपमा द्यावी मला थरथर कापायलाच लागले. मला काहीच ठाऊक नव्हते. मला समजत नाही; पण तो या फुग्यासारखा तुमच्या डोक्यात त्यांनी काही सांगितले पण नव्हते की त्याच लोकांनी त्या फुगून तुम्ही हवेत तरंगू लागता आणि फुगा फुटला की प्रोग्रामला वरिध केला होता आणि आता ते थरथर कापत जमनिवर आपटता. सहजयोगी जसा जमनिवर पाय घट्ट होते. अरे बाप रे, हे काय झाले ? एकदम ते म्हणाले, रवून असतो तसं नाही आणि मग तुमचा सर्वनाश होतो, "माताजी, हे सर्व थांबवा, आम्हाला कळले आहे की तुम्ही तुमचा सारा अहंकार खलास होतो. डोक्यात जर अहंकार बाळगून राहिलात तर तुम्हाला सहजयोगच समजणार नाही. मी म्हणाले, "तुम्ही हे काय केले?" तर म्हणाले, "आम्ही असे अहंकारी लोक मी पाहिले आहेत. ते सहजयोगांत काही केले नाही. हा वाडा व इथे राहणारे लोक ब्राह्मण येतात पण फुशारकी मारतात की इतरांपेक्षा त्यांना ज्ञान जास्त आहे. 'स्व'ला खन्या अर्थाने समजण्यासाठी तुम्हाला आंतम य खोलवर जायला हवे आणि तसं होण्यासाठी हवेत बसलेले हे लोक बघा, असेच थरथरत आहेत. मी त्यांना तरंगत ठेवणारया डोक्यांतल्या सर्व कल्पना टाकून द्याव्या तुम्ही ब्राह्मण आहात काय असे वचिरले तर त्यांनी सांगितले लागतात. कल्पना करा की तुम्हाला एखाद्या मोठ्या फुग्याला की आम्ही ब्राह्मण नाही तर ठाण्याच्या वेड्यांच्या बांधून ठेवले तर मग सागरामध्ये तुम्ही खोलपर्यंत कसे इस्पतिळातले ठार (Certified) वेडे आहोत. त्यावर ते जाणार? ते शक्य नाही. हवेत तरंगत रहाणे म्हणजे मूरखांच्या म्हणाले की आमच्यासारख्याच एका वेड्याला तुम्ही बरे राज्यांत जाण्यासारखे, दुसरं काय सांगू. इंग्लीश लोकांना केल्याचे आम्हाला समजले आहे; म्हणून आमच्या साहेबांनी Stupidity शविय दुसरा शब्द सांगता येणार नाही. त्या शब्दांत सर्व आल्यासारखं आहे. मग तुम्हाला कधी हे आहोत. माझ्याकडे ते लोक बघत राहिले. मी त्यांना संपेल असे वाटणार नाही. मनाला येईल तसे तुम्ही वागाल; पण इतके करून तुम्ही काय मळिवणार? त्यांतून काहीसुद्धा कापत आहेत तर आता तुम्हीच तुलना करा आणि ठिरवा. मळिणार नाही. आणि जरी काही मळिवलेत तर लोक तुमचा हेवा करतील. तुम्हाला खाली पाडायला टपून राहतील. मी म्हणाले, उठा आणि खाली या; खरोखरच ते खाली येऊ तुम्हाला कोणी मतिर राहणार नाही, कुणी तुमच्याकडे हुंकून शकले; नंतर मला त्या दविसापासून समर्पति होऊन पाहणारसुद्धा नाही; सहजयोगामध्ये असा माणूस असला तर लगेच ओळखला जातो. मी पाहिले आहे की काही लोक बोलायला लागले की म्हणतात Ah!आम्ही अशा माणसाला चांगलेच ओळखतो. खूप पूर्वी पुण्यामध्ये मला एक अनुभव आला. एका हॉल (वाडा) मध्ये प्रोग्राम करण्याचे ठरले पण त्या वाड्याचे मालक म्हणाले इथे श्री माताजी प्रोग्राम करू शकत नाही कारण त्या ब्राह्मण नाहीत. तेव्हा सहजयोगी म्हणाले की ठीक आहे; असं असेल तर

श्री माताजी ब्राह्मण नसल्यामुळे या वाड्यांत प्रोग्राम होऊ शकत नाही असे वर्तमानपत्रांत छापून मोहम्मदसाहेबांनी फार सोपा उपाय सांगून ठेवला आहे. देतो- मग ते लोक प्रोग्रामला आले; वाड्याचा मालक वर गच्चीवर बसला होता. त्याला कसला तरी वचित्तिर आजार होता आणि तो चालूही शकत नव्हता. तथिले लोक एकदम शक्ती आहात, पण हे धांववा. आश्चर्याला सहन होत नाही!" आहेत म्हणून आम्हाला वाटले की तुम्ही इथे कार्यक्रम घेऊ शकत नाही." मी म्हटले वसु, एवढेच! ते म्हणाले की इकडे आम्हाला इथे आणले आहे. आम्ही खरेच वेड लागलेले लोक म्हणाले, "बघा. तुम्ही पण कापत आहात आणि हे लोक पण मग त्या सर्वांनी सहजयोग घेतला. वर बसलेल्या गृहस्थांना त्यांनी खूप कार्य केले. मला म्हणायचे आहे ते हे की जे सहजयोगी की सहजयोगांत हे ठीक नाही सतत टीका करत असतात, हे करायला नको, आपल्याला खूप पैसे द्यावे लागतात, अमका लीडर चांगला नाही वगैरे वगैरे बडबडत असतात त्यांनी डाव्या हातावर पातळ कागद ठेऊन फोटोसमोर बसावे आणि कापत राहणे बंद झाले समजावे की तर तुम्ही ठीक आहात, मग उजव्या हातावर कागद ठेवा, तो कागद कापू लागला तर तुमचा अहंकार वाढला आहे असे समजा. अहंकार कसा कमी करायचा तुम्हाला माहीत आहेच. आता आपल्यामध्ये अहंकार आणि प्रती अहंकार (संस्कार) या दोन संस्था आहेत आणि त्यामधूनच मन तयार होते; आपण सतत या दोन संस्थांच्या हुकुमतीखाली वावरत ततिकेच गरम डोक्याचे, इतरांवर गुरगुरणारे व रागीट पण सहजयोग घ्यायला असतो आणि मनाला खाद्य देत राहतो. म्हणून तुम्ही फार काळजी घ्यायला पाहजि. स्वतःच ओळखायचे; डावा हात आले आणि एका नमिटांत पार! याला कारण म्हणजे मुळातच ते इतके गहन स्थितीचे असतात की चैतन्य सहजपणे शोषून घेतात. प्रत्येकाला ते मळिवणे शक्य आहे पण त्यासाठी कापू लागला तर प्रती-अहंकार वाढला आणि उजवा हात कापू लागला तर अहंकार वाढला आणि मग ल्याप्रमाणे ट्रीटमेंट अशा तऱ्हेने दोघांवर उपचार करायचे. माझ्यासमोर असलात की तुम्हाला चांगल्या व्हायब्रोशन्स जाणवतील मनातील अहंकार व प्रतीअहंकार या दोन संस्थांची काळजी घेतली पाहजि. भारतात तसे अनेक प्रकारचे संस्कार असतात; तर परदेशांत तऱ्हेतऱ्हेचा अहंकार असतो. मला आश्चर्यच वाटते. त्याला कसे तोड द्यायचे हे कस सांगावे मलाच कळना. मानवाच्या मनावेच निर्माण केलेले हे सुक्ष्म गमत करते. फोटोसमोर दोन्ही तळहातांवर वर्तमानपत्राचा शत्रु आहेत. म्हणून आज आपल्याला हे लक्षात घ्यायचे आहे कवि दुसरा कसला पातळ कागद ठेऊन बसा, मग एकदा की तुम्ही सर्वजण अजून लहान मुलांसारखे आहात, पण क बाजू व नंतर दुसरी बाजू चेक करून पहा आणि तुमचे हृदयही निर्मळ हवे म्हणजे तुमच्यातील शांतता व शुद्धता यांचे सौंदर्य तुम्ही जाणाल व आत्मसात कराल. करण्यासाठी तुम्ही आला नसून स्वतःची आत्मिक उन्नति पावतिर्याश्रया या आनंदाचा अनुभव तुम्हाला मळिवणार नाही सहजयोगांत आपल्याकडे पुष्कळ लोक असले तरी पूर्वी द्यायला शक्ती आणि आपल्यामध्ये काय करमी आहे ते होऊन गेलेल्या थोर संतांची शुद्धता आपण अजून मळिवलेली नाही. आपल्या देशाची लोकसंख्या अफाट आहे. उदा. काल ते अलीबद्दलचे भजन म्हणत होते; ते अवतारच होते आणि मीपण आनंदात होते. आता ते त्यांची स्तुती गात सहजयोग म्हणजे आनंदाचा महासागर आहे. मी आहेत. पण त्या काळी त्यांना त्रास दिला ठार केले.. अशी नमताना तुम्ही तो आनंद उपभोग शकत असाल असे मी पुष्कळ उदाहरणे आहेत. दम-दम-साहेब, नश्यामुद्दनि समजते. वमिनातळावरची गोश; मी स्वतः पाहिली आहे की औलिया इ. दुसऱ्या कुठल्याही देशांत झाले नाहीत असे थोर माझे वमिन चारचार-पाचपाच तास उशीरा आले तरी संत आपल्याकडे अनेक होऊन गेले हे असे का झाले आपण चांगले लोक आहोत म्हणून हे घडले असे नाही तर आपल्यामध्ये सुधारणा करायची होती. हे घडवून आणण्यासाठीच त्यांचा इथे जन्म झाला. ही योगभूमीच आहे. म्हणजे तुम्हाला आनंद मळिला तो त्या सामूहिकतेचा. असा कुठेही पहा. हरयाणांतसुद्धा खूप संत होऊन गेलेल्याचे मला सामूहिकतेचा आनंद पूर्णपणे लुटण्यासाठी आधी तुम्ही सांगतिल्यावर मलाच आश्चर्य झाले. पण त्या सर्वांचा छळ झाला, त्यांना त्रास दिला गेला आणि त्यांनी लोक समजू टाकले पाहजि मग तुम्हाला खरा आनंद मळिल आणि त्या शकले नाहीत. काही मूर्ख, अज्ञानी व अंधर्मी लोकांनी त्यांचा छळ करावा ही गोश क्लेशकारक व दुःखदायक आहे. म्हणून आता सहजयोगी म्हणून हे शोधून काढणे तुमचे कर्तव्य आहे की कोण संतमहात्मे आहेत. सहजयोगातही काही दुसऱ्यांना नास देणारे लोक आहेत. तुम्हाला जर सत्य काय, प्रेम व करूणा म्हणजे काय हे जाणण्याची समजण्याची क्षमता नसेल कारण मी तुमची आई आहे, पण त्याचा अर्थ लगेच आपण संतुलनांत आहो असा नाही लावायचा; तेर माझ्या फोटोसमोर ते करून बघा म्हणजे जास्त स्पष्टपणे कळेल. आई असल्यामुळे कसे सांगू समजत नाही, मी कधी कधी ओळखा. म्हणजे असे की सहजयोगात स्वतःचाच उद्धार करून घेण्यासाठी आला आहात. म्हणून स्वतःकडे लक्ष जाणून घ्या म्हणजे तुमच्यात कोणता दोष प्रामुख्याने आहे, कशाचा त्रास आहे, कोणता दोष प्रगतीच्या आड येत आहे आणि कोणता हानिकारक आहे हे तुम्हाला कळेल. इतक्या रात्रभर टातकळत राहूनसुद्धा तथि आलेले तुम्ही लोक टवटवीत दसिता! मी काय झाले वचित्तरले तर म्हणता आम्ही रात्रभर भजने म्हणत आनंदात गुंग झालो होतो! तुमच्यामधील स्वतःच तयार केलेले अडथळे दूर करून आनंदात तुम्ही तरंगत राहाल. काही काही लोकांजवळ जागृतीच्या आधी कळली नाही तरी अशी काही संवेदना असते. काही लोक तर मुळातच इतके सहन असतात कीमलाच आश्चर्य वाटायचे, काही मोठ्या पदावरचे नावाजलेले. समाजात अत्यंत प्रतष्ठित व तत्त्वशील पण का तर तुम्ही सहजयोगी नाही असेच म्हणावे लागेल. तुम्ही फार दूरवरून (वरवर) लोकांकडे पाहिल तर तुम्ही सहजयोगी जरुर झालात. पण कति जण त्यांत तुम्हाला काही समजणार नाही. एकच बाजू दसिल, आता माझ वय इतके झाले आहे की मला तुम्हालाच वनिती करायची आहे की स्वतःकडे पाहायला शक्ती आत्मपरीक्षण नरिथक फालतू गप्पा मारणे आता बंद करा आणि समजत नाहीत. आता उलक्रांतीच्या जाळ्यांत आल्यामुळे खोलवर पोचले. तुम्हाला ते मळिवण्यासारखे मात्र आहे. म्हणून पुन्हा पुन्हा मला तुम्हाला हेच सांगायचे आहे की करा. कारण तुमच्या आजूबाजूला काहीतरी बडबड करुन सहजयागाचे आपल्याला कति ज्ञान आहे हे एकमकांकडून जाणून घ्या; त्यानेच तुम्ही मला प्रसन्न करून घेणार आहात अप्रामाणिक आहे. तमक्याचे चारित्र्य चांगले नाही अशा तुमचे सहजयोगांचे स्वतः बद्दलचे अनुभव दुसऱ्यांना सांगून त्या ज्ञानात भर पडेल असे करा. अर्थात तुमच्यापैकी पुष्कळजण तसे करतात. मी नाही म्हणत नाही. पण एक जगी होणार आहे हे आपल्याला पक्के समजून घ्यायचे आहे; तीच तुमच्यामध्ये खराब असेल तर त्याच्यामुळे सगळच वधितता- पेटीतला एक खराब आंबा सगळे आंबे खराब करतो तसे हे आहे; तर मग तो खराब आंबा आपण काढून तुमची स्थिति वधिवधारे लोकही आहेत. अमका तऱ्हेची नरिथक बडबड करणे अगदी सोपी गोश आहे. आता एकत्रीकरण (Synthesis) करूनच सहजयोग बळकट आपली शक्ती आहे. तुमच्या मनांत जरी वभिजन करण्यासंबंधी वचित्तर आला तरी तो ताबडतोब काढून टाका. आजच्या या दविशी हीच माझी तुम्हा सर्वांना चर्चित आहे की कृपा करून आत्मपरीक्षण करा, जोपर्यंत तुम्ही ते करणार नाही तोपर्यंत तुम्ही आत्मसन्मान राखू शकणार नाही व स्वतःवर प्रेम करू शकणार नाही. स्वतःबद्दल आत्मीयता असेल तर आत्मपरीक्षण करून आपले काय व कुठे चुकते फेकून केतो ना ? आजूबाजूच्या सर्व वस्तु तुमच्याकडे मूक साक्षीकार म्हणून बघत असतात. मलाही तसेच वाटते. मोठमोठे डॉंगर पाहिली की मला वाटते ते सर्व एखाद्या थोर संतांसारखे आपल्याकडे लक्ष ठेऊन बघत आहेत: या जगात जे ज काही घडत आहे त्याची सर्व नोंद ते करुन ठेवत आहे. त्यांना जणु सर्व काही समजते. त्यांनासुद्धा ज्ञान आहे. मला पुन्हा पुन्हा हेच सांगायचे आहे: आजच्या या शुभदविशी स्वतःलाच नीट हे जाणू शकाल. आता पहा की मला ही साडी आवडते तर ती कुठे खराब झाली नाही ना हे मी लक्ष ठेऊन

पाहते व जरा जरी डाग दसून आला तर लगेचि स्वच्छ करते. त्या डागावद्दल मी लोकांजवळ बोलून प्रदर्शन करणार नाही. त्याचप्रमाणे तुमच्यामध्ये ज्या अ-सहज स्यी आहेत त्या शोधून गर्व न करता काढून टाका. नुसते त्याची चर्चा करू लोकांना पहा, तुमच्या स्वतःच्या चक्रांकडे पहा अणुस्वतःमध्ये कोणते दोष आहेत ते जाणून घ्या. त्यांतूनच तुम्हाला चरितन आनंद मळणार आहे, तेच वचन तुम्हाला मळिलेले आहे. जीव" त्यानेच तुम्हाला नर्विचार-समाधी मळिल आणि त्यांतूनच (Murmuring souls) असे खसित म्हणायचे, तुम्ही नर्विकल्प समाधी मळिवाल. आपला अहंकार आणि आणित्यांच्यावर लक्ष ठेवा असे सांगायचे. मी तर पुढे प्रत-अहंकार यांच्या जाळ्यांत कधीही अडकू नका. आज माझा वाढदविस साजरा करत आहांत म्हणून माझे हच एकच मार्ग आहे. हृदिमध्ये त्याला "बकवास" असे सांगणे आहे की तुम्ही तुमचाच वाढदविस साजरा करा; तो साजरा करताना तुम्ही काय मळिलेले आहे आणि काय फारच चालते- मळिवायचे आहे ह्याचे भान ठेवा. माझा वाढदविस साजरा करण्यापेक्षा तुम्ही स्वतःचा वाढदविस साजरा करण्याचा समय आला आहे. मला तर माझा वाढदविस नव्हे तर तुमचा पण नाहीत. कति लोकांना खरा सहजयोग समजलो आहे? वाढदविस साजरा करतांना जास्त आनंद मळणार आहे. "पुटपुटणारे नका. अशा जाऊन असे म्हणणे की अशा लोकांना दूर काढा. तेवढा - दुस्यावद्दल नुसती सतत बडबड व टीका, स्वतः कसे आहेत हे पाहणे नाही. हे भारतात भारतीय असूनही मला असे म्हणणे भाग आहे. नुसते मांड्या मारून चकाट्या पटावच्या. सहजयोगावद्दल काही बोलणार म्हणतात परमेश्वराचे तुम्हाला आश्रिवाद. मला जर पदवी द्यावी लागली तर तुम्हाला मी काय पदवी देणार? सांगा बरे; तुम्हाला तुमची व्हायदरेशनसही अजून ॐ

1997-1102, Diwali Puja, Shri Lakshmi and Money

View [online](#).

Diwali Puja. Sintra, Lisbon (Portugal) - 2 November 1997.

Today, we have gathered here to worship Shri Lakshmi.

In Diwali, in India, they worship Lakshmi because a great rakshasa called Narakasura was killed; also that Lakshmi came out of the sea, at the same time, long time back. This is like Her different appearances on the same ??.

Lakshmi is the Goddess which gives us wealth, gives us prosperity. She is very blissful, no doubt. She gives you protection and also She is very humble because She stands on the lotus. She is very light, [which] means She does not put Her pressure on anyone. These are symbols of Shri Lakshmi.

But also She is a part of Mahamaya in the modern times only. When people get Lakshmi, the money, they don't understand that She is their Mother firstly, and She is to be respected. When this kind of perverse idea of Shri Lakshmi comes in such countries, such people meet their last end and destruction of the worst type ever.

So this Lakshmi has to be used with a big balance, like standing on a lotus and not get into the pond, where there are all kinds of creatures to eat you all. You have to stand on the lotus: that means that you are above all the lures of this maya.

Also in Sanskrit languages, we call Lakshmi as the maya. If somebody gets lot of money, they will say, "You got a lot of maya!"

Now, this Maya plays the tricks. If money, prosperity was the salvation, then there would have been no problems in this world. Because those people who have money always get ruined. If they are not ruined, their children, their grandchildren get ruined.

This principle of Lakshmi within us is very dubious and the allurements are so much that people see somebody having a good car these days, they think, "Aaah! What a man he is!" In any case, he is not going to give you the car! If somebody is having lots of palaces or buildings people start admiring them! This is Kali Yuga. They start admiring: "See this man is so rich!" Even [with] clothes: people see you wearing clothes which are very well tailored; might be from some designers [so] they think no end of that man. For example, in England, there is another befooling place called 'Saville Row'. So if you want to buy one suit, you have to pay sometimes £3000. Now, people are so stupid that now if they wear a suit from Saville Row, they put the brand outside: "Saville Row"!

All such tomfoolery is going on all over the world. The clothes have no meaning, their lifestyle has no meaning. Ultimately they end up in Swiss bank! The Lakshmi Tattwa of Swiss bank is also now showing its teeth, and if you read what's happening to them, I mean, they are shaking, they don't know. They went to this limit that they took the teeth, golden teeth of the Jews! I mean, it's going too far! All this tomfoolery has been going on. They have military services - why? Who is going to conquer that country? Even Napoleon didn't do that. And they have made big caves to keep their weapons there. Who is going to attack them? Stupid people! Suffering from ego. But the attack has come and this attack is so serious that they might be completely shattered and destroyed.

Now, who falls for this kind of thing, you should see, are the people who are crooks, who are dishonest, who are absolutely adharmis. They can be mafia dons or they can be some thugs, some black marketeers, some smugglers. So, going against the Lakshmi principle are so many these days. One fellow who was thrown out of Sahaja Yoga, because he was trying to be very dominating and all that, he said: "That's better!" I said: "Why?" He's doing now smuggling, making money out of smuggling and he has become very rich, according to him. But it comes to an end and a very tragic, bad end.

Money is such a lure for human beings that it kills all sense of decency of higher values, everything. A brother who is very nice

and a good fellow, if he gets money out of proportion by doing hanky-panky, he neglects his mother, father, brothers, sisters, everyone. So I would say, then it comes to that point that Lakshmi becomes a bhoot then and all Her blessings become a challenge to your dignity.

Now, certain countries, like America which is the area for Shri Krishna, because He's Kubera, they have no money as such. I have seen [that] they are all poor, they are all indebted. So many Indians went to America and they can't come to India now. "Why?" "We are indebted." "Why are you indebted?" "Oh, we get everything free, now, you see, the bank gives us loan. We can have the best lifestyle!" So they will have three mercedes: "It's nothing! Three mercedes is nothing! You should have Rolls Royce's. We should have this!" For what? What do you get out of it?

Now of course, little bit they are shaken up with the stock exchange and all that nonsense they had started, all this joke and all these very big camouflages. All now are coming out. So, this is no Lakshmi, because Lakshmi must give you dignity, prosperity and respect. I think Americans understood about it, so they became philanthropist, means they are giving money to people. But to whom did they give money? All the names these people took from South Africa were all given money by the philanthropists of America. What has happened to their wisdom? That 16-year old boy, he went there and then all ages went there and made a very big money. All this money making proposition...

Can you give some seat to those musicians?

So what is the matter if there is a blessing of Lakshmi? Why a man who gets the blessing of Lakshmi becomes so funny, so stupid and ultimately ends up his life that people are not there even to pick up his dead body?

What is the difference between money and Lakshmi? She gives you money, all right, agreed, but when She is giving the money, what happens to that money which comes to you, is a very subtle thing [which] one should understand. In India if you give, say, a hundred rupees to your servant, immediately he'll go to drink somewhere. First, idea will come [as to] what he should do: he'll go for a drink of the hard one. I mean, your murkha is nowhere near that! Such hard one they make in India, you know. It is called as 'hath bhatti': means 'made with hands'. So in hundred rupees, they are willing to go. I mean, that means any money you give to them, it spoils their life completely. Lakshmi has been given, all right, so what happens to this Lakshmi? She changes Her form and Her form is so bad that you are completely ruined with that!

So, now we have to understand what is the way we can use the Lakshmi. Supposing I get money then I will go to the market and I'll see something nice: "Aaah! This is very good for this Sahaja Yogi!" Or I will say, "This will be very handy for our ashram." Immediately the mind starts working in a very socialistic way, I should say, not individualistic. For example, I went to Rajasthan and I saw such a lot of sand, just like a big desert, big dunes, everything, and people starving. So I said, "How to get money to these people?" So, I said, "Let me start a factory, factory with the unbreakable glass," Which they make only in France. They make it very cheap and it's regarded as a very cheap thing, but not in India. In India, if you go to some elite's house, they'll offer you tea in these unbreakable things. They think it's very elite. You know, it depends on what you think about. And they are very proud of it. So, I said, if we make these things in India, these poor people, you know, because there's so much sand and sand is needed by trucks. So I will utilise this to make this beautiful factory here, and then give them some support to live well.

Now, when I went to one place called as Warna - you all had come also once. There's a gentleman who was a disciple of Gandhiji and he's organised this Warna company for distributing milk. It became so very rich, so very rich, it's a co-operative, so he started giving money to all the co-operative people, those who were labour there. Now, this labour had never seen that money, so he came to me, touched my feet and said, "Mother, you tell me now, what should I do? I am so unhappy with the development of this Warna, because there are prostitutes who arrived from Bombay, there are all kinds of hard things which have come from Bombay and these people are smoking like hell, they are taking drugs!" "Ay?" "Yes! Wherever there is money, the drug goes there. And the children are becoming absolutely useless, they don't want to study, they even slap their parents!" So he said, "This was not Gandhiji's ideal, now what has happened?" He says, "This is a curse of money." And he was crying.

Now, how can Lakshmi become a curse? It does! It is in the Nabhi. What a central position it has. And when this Nabhi starts

working, it is a very remarkable thing that you feel [like] gobbling the food all the time with this Nabhi. You go on eating, go on eating like mad and then some bhoot comes in to eat also with you inside the Nabhi. Then you can eat so much that no human beings can eat like that, except for the people who are rich. Then you start a big science or what you can call etiquettes. I don't want to hurt anybody: I mean, if you are eating well I don't mind, eat well. But the first part is, because today is Diwali, I'm trying to tell you all these interesting stories.

I went many times for dinner with French diplomats: my goodness! Now, me and my husband don't drink. So for forty-five minutes they were only discussing what they will have today! Then they remembered [that] yesterday they had that, the day before they had that, so there should be variety. So, then they came down to something, not all of them drinking the same [but] different, different. So, they came to some point: "All right, we'll have this." But some people asked for something which was not available. So they said, "You have to have it!" and they shouted at them. My goodness! They took forty-five minutes to decide what they are going to eat! It's regarded as French etiquettes, I think. And we two [were] chief guests, myself and my husband: looking at this man and looking at that woman, didn't know what to do with these etiquettes! We were thinking, "Now better go!"

Then came to food. They are so particular: "I like this and I like that!" They are worse than Indians, I tell you! And they took at least, at least, eighty minutes to decide what they will eat. Ultimately, they found something nice, each different: and the restaurant people were trying to pamper their ego: "Oh, what a thing you have chosen! This is the best!" (laughter) So they started serving. The cheese was smelling so awful, I tell you! We couldn't bare it, both of us, so my husband told them, "Today is our fasting day for both of us!" (laughter) He said, "Why is it a fasting day?" He says, "In India, we have, you know, fasting like this, sometimes we have to fast; today is ours." But I told him, "Here, one day you are saying today is our fasting, but we have to go to so many dinners, what will you do?" He said, "Everywhere it's better to say that we are fasting!" Such a horrible cheese they brought and they started boasting that they have two hundred types of cheese! I said, "Two hundred types of the smelly ones, from where did you get?" They said, "This is French perfection!" I said, "What is this French perfection?" But then, you know, tears came into my eyes. CP said, "Why are you crying?" "I'm not crying, but I think what will happen to these people with their cheese? Where will they go? Even if they go to hell, people will throw them away with the smell of the cheese!" (laughter)

Then I read how this cheese came in. So they said there was a big snowfall and they had put some big, big containers of milk in a cave, and people forgot about it. Snowfall was there for twenty days, whatever it was, and they just forgot about it. So, after one year, they got the smell coming out of it; so they went and saw the cheese being formed, can you imagine? This is the beginning of the end.

Actually, one should never eat anything that is kept overnight, normally. But now they have got fridges, so you can keep it for two days, three days at the most. Like on the ship they keep it. But this I couldn't understand that, this cheese, which they told me is very old. I said, "Really?" And they sell it by that, how old it is. And their wines, if they are, say, two hundred years old it is two hundred times more expensive. So, it's such a bhootish thing to eat all that.

So, when the Lakshmi goes into the hands of bhoots on a very less level, I should say, then it goes into the heads of people who want to exploit money, exploit the poor people, exploit countries which are downtrodden. They go on like this, collecting money, you know, looting, looting, looting. When English came to India, we did know, [that] they used to take brides. On Diwali day if you went there without any present they would say, "Oh, baksheesh? You must give some presents." And what they liked was our country liqueur. I never knew this but later on I came to know, because my husband became a collector of Meerut. And there where bottles of country liqueurs kept in that house! But that house was itself more than hundred years old. Long time back it was kept but still, some of them were there. We could have sent them to England to sell, it would have been a good idea! So, the older it is [they think] it's better. This Lakshmi I think becomes old and dies and there is alakshmi. 'Alakshmi' means when you have money and you don't have the qualities of a person who should have money. In that quality of alakshmi, you become very miserly, you don't want even to help your brothers and sisters, you don't want to give any money to anyone. And even if you give it, you give it to false gurus and wrong things. This is up to, we can say, is alakshmi.

The behaviour becomes very arrogant, so arrogant that you behave like horses! People look like horses: they walk like horses. But I don't know if horses have ego. If you see these people, you just don't understand what has gone wrong with them. There is

one gentleman who started an aeroplane business, aeroplane business in India. I won't take his name, but say some 'Majidiya' or something. And my granddaughter met him with my grandson-in-law and they were walking like this, talking like this! They couldn't understand these two persons; so, they came and talked to them, "Who are you?" and all that. And then they said, "We are this Majidiya!" So, my granddaughter said, "Who is Majidiya?" My goodness! They fell from heavens! "You don't know who are Majidiyas? Do you read newspapers or not?" Then her husband came in, he said, "I do." "Now what do you want to say? We are Majidiyas!" He said, "Who are Majidiyas?" "You don't know? What sort of business you do? What is this?" Such stupid things they did that these children felt that there's no use having any business; if business means this kind of behaviour: very indecent, very arrogant. They don't know how to relate to people! They don't know. And after some time, I heard that their business was completely finished, was a flop as they call it: flop.

So now we have to realise that this Lakshmi, how it takes us to wrong things. Firstly, She makes you very egoistical, somehow. The man who has money starts behaving like that. One cannot understand how a person who was normal suddenly becomes like this, starts talking like this! He might earn money even in the horse races!

Around the Lakshmi is the valency of dharma. There is, around the Lakshmi, the dharma. And this dharma if you cross - that's the best place where they can cross the dharma - then, you can do whatever you like, which is adharmi which is irreligious, which is hideous. You have to just cross that limit of that dharma, you have to just deviate from dharma.

Now, as I said many a times, that ten valencies human beings have got; but apart from that, there are many dharmas which are surrounding it like angels. Like, first dharma is your love for humanity: is the first dharma.

But if you say from that end when you start, it starts with Stri-dharma, is the dharma of a woman: how she should live, how she should get married, how she should look after her children, what should be her behaviour. All [this] is Stri-dharma.

And then is Patni-dharma, is the wife, wife's dharma, what should be her dharma. In her dharma she looks nice. If she gives up her dharma then she is a prostitute.

So, then is Pati-dharma: how should be a husband, how he should behave towards his family, how should he pay attention towards his wife, about the whole entire family, the whole parivar (परिवार), as they call it: all the relations. That is his dharma.

But beyond that is the dharma of Satya-dharma: how much he sticks to truth.

Then the dharma for creativity: in creativity as you know very well these days, with money people are standing on their heads or I don't know what they are doing, because the amount of nonsense they are producing all over the world in the name of modernism is no way is Kala-dharma, no way.

Then we have also politics, Rajkaran-dharma. Also this dharma is there. Now taking bribes, I mean the kind of things that are going on: corruption, all kinds of things that are going on, competition, fighting and all that. They are falling from their dharma of Rajkaran.

Education, same thing; we call it Shiksha-dharma.

All such things are dharmas. There's a kind of a principle which we have to keep otherwise you can topple down from the lotus, and that's what happens.

Now we have also Rashtra-dharma. The Rashtra-dharma is [to] your country; there's a dharma of your Rashtra. When you have to fight for your country, you should. But you should not be aggressive on other countries, should not right to dominate other countries, nor you should bring a bad name to your country. It's very important!

Sahaja Yogis have all these intact, absolutely, because you are standing on the lotuses already. You don't have this problem;

normally not. Once in a while there are people who behave like that, but mostly Sahaja yogis don't fall into these traps; that's why their Lakshmi Tattwa will definitely improve. They'll have little problems here and there. But without problems, if you get Lakshmi, you will not value for Her. So, with little problems, you get the Lakshmi. But Lakshmi doesn't give you all this imbalance.

Such a man has to be extremely balanced because, beyond that, is the step of Mahalakshmi, where your seeking starts, where you become a seeker. You go beyond Lakshmi principle, and this Mahalakshmi principle starts coming into it.

I would say the Western countries this consumerism has started, and it's such a funny one: in America, one lady was married to an Indian and he used to tell me how this consumerism works. I said, "How?" He said, "I gave my wife money to buy two shirts for me because I had no shirts. So, she went and bought five skirts." So, I said, "You have so many skirts, why did you buy the skirts?" "Because in this money I could buy five skirts instead of two shirts, so I bought five skirts." So he said, "I can't wear skirts!" "So, how I should correct her?" he said. I said, "You do one thing: tell her you want to buy some skirts for her and go and buy five shirts. Then she will realise that if the money was given to her for one purpose, it should be used for that."

This is a very subtle principle which I follow, because I don't understand money. So, what I do, whatever money I get, I put packets: this is for this, this is for this, this is for this, into packets. But I don't understand, and I don't write accounts. I am very bad about all that. Somebody else does that. Now, if I spend some money from one pocket for some emergency, then I again fill it back. It's written there: so much is there, so much is there. So, the money is available at the right time for whatever I want to do and the money is in the packet. It is not in the open thing that I can just, "I want to buy a Mercedes. I want to buy a Rolls Royce!" No nothing doing! It is for some purpose, and there is no need.

So, when you go to the shop and you see something, you won't buy it, because that money is not kept for that particular thing. For Sahaja Yogis it's very easy to handle their money with respect. So, you go to any shop, you won't buy anything.

But my nature also is spontaneous. So, I went to Frankfurt, changing [plane]. They said, "Mother, there is a very nice watch shop." I just thought, "I am going to get three son-in-laws and what am I going to give them?" So, I went to that shop and I found such beautiful, beautiful things. But I had not kept any money for the watch; but I said, "I must buy!" One of the watches turned out to be a very unique one, I must tell you, which is no more available. Because of my eyes, I saw [that] this is something unique. And my son-in-law is so overwhelmed. He is quite rich, he has no problems. But he said, "This watch you cannot get it!" Then an article came about that particular watch. So he has kept it with him.

So to have something, it should have a value behind it: that is the dharma part. The value behind it: what is the value? When you want to buy something just don't buy because you are mad: I mean instead of shirts you buy skirts; not that way. But anything that has an artistic value or some special value, then you should buy that.

Now this sari I am wearing, it has a special value. Why? Not [just] that it is made with hands, is a very beautiful design it has, no. This was made in a place called Paithan which was the capital of a kingdom which belonged to my forefathers [the] Shalivanas; and these saris were made there, Paithani. And they used to sell it to people. Now they have becoming expensive [but] in those days they were cheaper. Now, it has that value. They were very honest, very religious. They were called Shalivanas because they used to give shawls to the Goddess. They spread their kingdom very much; and also there is a calendar in their name. But the kind of life they led: they were just very generous people. And they have made beautiful temples, beautiful places for people to rest near the river; I mean, so many beautiful things they have done. Apart from that, Rama and Sita, when they went to Dandakaranya, they went to this place, and you have the place where Sita took Her bath, Her bathing place. There's a little river flowing there, and how it was covered from all the side and how the light was coming - so beautiful. But whatever Rama had done they redecorated it with the Rajput style art. Then also there was a very beautiful temple, I saw that they had made. Also, I don't know how, there was some water flowing and there was Shri Mahadeva's, a big thing, pinda (linga), very big. And also there was a Parvati's statue. So old as that! I don't know if it was put by Rama or by my own, you can call them the, great, great, great grandparents. But the beauty about that place is that it shows that Sita used to worship Mahadeva. The water was flowing, somehow by nature inside, up there in a stream, and She used to take the water and put it on that pinda. How deep these people

were, those who built that temple. Such a beautiful temple they have made. So many temples are built like this in India by people who had money; and they believed that if you spend your money in this kind of work, you are blessed.

I bought a land, near the River Nira — that's my own name, 'Nira' — and this land I just bought it just like that without thinking. And what they told [me was] that their guru, Shalivanas guru, was Shandilya, and this place belonged to him, long time back, which was an ashram of Shandilya. Exactly the same [land]. And that land I bought, very surprisingly. Then in the newspaper, it came out, everything about that land. And this land was the place where a great devotee of Shri Vishnu, Prahlada (प्रह्लाद), was playing. So, you must have heard about Prahlad. His mother had a husband: Hiranyakashipu (हरिण्यकशिपु) was her husband, a horrible rakshasa, so she ran away from there and who help her was Indra. He brought this lady to the place of Guru Shandilya, and Shandilya told Indra, that, "You don't put any effort for her. I will look after her. And the child that is going to be born to this lady is going to get the avatar of Narasimha." You know Narasimha is the man and the lion. He said, "How can that be?" He said, "It is so." So Indra left her there.

The child was born [and] till five years, that child used to play in that land which I have bought. I mean, I didn't know about it, but I just saw it; I was surprised. But when the child grew up, up to five years he had to go back to his father. I don't know how many of you read about Prahlada? Raise your hands, I would like to know. Upaar karo (Hindi: lift them), let me see. His father tried to kill him and torture him but he had certain boons, so Shri Vishnu appeared as Narasimha, means the lion and the human form. And then He killed this Hiranyakashipu, the father.

Now, imagine how it was that thousands of years back this must have happened, and I should purchase that land. And there is a very beautiful temple built about three hundred years back by Maharashtrians. So, the story is that Prahlada came into the dream of the people who wanted to built the temple and told them that, "I have already made a statue of Narasimha along the River Nira." Imagine the name of the river is also mine! "And if you can walk along the banks of Nira River very close to the temple, I have made the statue in sand." It's a miracle! So, they went there and they saw that statue. They brought it back and installed it in that temple. And it's still there — made of sand. Also they say there's a kind of a river or a water flow, a very small one, just like the finger, that flows down from the top — God knows how!

So, now see the value: the value of money which was collected to built this temple had such an old value. So the value is not money. This, one should understand.

What is the value of the thing? If you want to give something to others, then the feelings you have in your heart is the value, and that value is the real Lakshmi.

When you are, say, building a house, the plans you make, the things you do: what is the idea behind and what you are trying to express through that house is the value of that house. Once you understand that, you have to buy, with this Lakshmi, or you have to use this Lakshmi for certain value and not for showing off or for money. This superficialness that we have about money itself is like an ordinary glass. But if you put, behind the glass, the mercury, you can see the value.

So, when you start buying something, what is the purpose? Why are you buying? This will determine the value. Like, last time I came to Portugal and I said, "We'll go and buy some terracotta." But they are very expensive. I said, "This is the price." But I wanted to buy terracotta from Portugal because it's very rich in that. So, we went to one factory, and the factory was quite far out. None of them could find out, but I told them, "It's here only! Just go and see." And then we bought the terracotta. But on our way, I told [them], "Stop. Stop here. Stop!" So, they stopped. There was a shop. I had to buy some things for Sahaja Yogis in India and also for some people in Cabella. And that shop had such beautiful cottons. There were Sahaja Yogis from here who saw that. Such beautiful clothes, and I bought a lot of it. I said, "Thank God! The problem [of] presents are finished now for India." So joy giving it was. Everybody was surprised: "Why suddenly in a place where never Mother has been there, suddenly She finds?" It has a value because I wanted to buy something for Indians, to be given as presents. So, if your Lakshmi is say, this much, once you add to it a value it becomes so big.

The sign of a person who is a lakshmiapati is this: he should have a house like a lotus in the hands of the Goddess, he should

protect people who are depending on him and, from the left hand, he should give. This is the image of the Lakshmi. This is what the Lakshmi is within you. If you have these four things in balance, without conditioning, without ego, then you are a Sahaja Yogi, otherwise, you are not.

On a Diwali day, we have to promise ourselves that, whatever we are going to get now, as Lakshmi principle, or as a Lakshmi's prasad, should be used in getting things which has value and thus you will learn that you have used your Lakshmi very well. And with that, your Mahalakshmi principle will become very strong, will become very strong, by which you will ascend very fast.

Today is the day for us to celebrate the Lakshmi puja. But Lakshmi puja doesn't mean that you worship money. Money as it is, is the most dangerous thing, and I think it is the hidden weapon of Lakshmi Devi. You see, if you try to misuse Her, She goes on punching with it. With one punch, if you don't realise then She gives you another punch — like that. Then She might little bit twist you, to suggest. She'll try everything to convince you that what you are doing is nonsense. Ultimately, She sees your destruction completely.

So Lakshmi, though She is the One who is the giver of boons, giver of everything, you should not be misled by Her Mahamaya character. I am your Mother, so I better tell you to be very careful!

Thank you very much.

The wind has stopped!

(Mother seems to be translating the meaning of a bhajan by Saint Gyaneshwara called 'Pasaydan')

Spirit of the whole universe, for you I have composed this dream of mine. After hearing this, I hope you feel satisfied.

It's more than satisfaction.

And then you give me a blessing of vibrations. 'Pasaydan' is vibrations.

Now he describes that, "All the cruel people should give up their cruelty and there should be love between each other." See how he is describing Sahaja Yoga!

He says that, "Those who are away from Truth, removed from Truth, their darkness should go." That's what he is demanding. "And the whole world should see the sun of Self-realisation." Can you imagine? "And whatever then one wants, he'll get it."

He says, "Everywhere is the flow of auspiciousness and great saints will be there." That is you all, you see he is describing.

"Such people will be very much in number and they will be respected. And it will become impossible to control themselves when you meet all the people whom you have created." You see, all Sahaja Yoga, he's describing Sahaja Yoga.

"Tzala kalpataru..." Ah, this is for Sahaja Yogis...

"Tzala kalpatarunche aarewar chaitana chintamanitzegao.."

So he says, "Now you who are the Sahaja Yogis, who are the forest of trees which give the boon of whatever people like." Kalpataru is a tree which gives the boon for whatever you want. So he said, you are the ones. "You are the ones, come along! You are like the forest of those trees which give the boon."

"chaitana chintamanitzegao." Wah, wah! "You are the village or the community of having awakened mind within you."

“You are the oceans which speak,” that’s what he has called you, “full of ambrosia.”

“You are the oceans of ambrosia who can speak.” Now look at that! What he’s saying about you. That’s what you are.

“Chandrame je alamchana martanda te tapahina”

“You are like the moon which has no spot in it, spotlessly clean. You are the moon who are spotlessly clean and you are the sun without any heat in it.”

“te sarvaanchi sadaa sajjana”

“These people who are always very benevolent people, and they become relations of each other.” Not your old relations, but you become relations of Sahaja Yogis, with each other. It’s a fact. You see, that’s what he said.

“kimbahunaa sarva sukhi, purna houni tinhi loki.”

He says, “Otherwise, all of you will be very happy from all sides and you will be complete people, perfect people, in the three worlds.”

“bhajijo aadipurukhi, akhamḍita”

“When you will worship the Primordial you will become eternal.”

“aani gramthopajiviye, vishesi lokim iye, dr̥ṣṭaadṛṣṭa vijaye, hoave jī”

He says, “You will be like books of eternal knowledge and in the whole world, people will see. Your eyes will see and you will win people with your eyes full of love and such people should be put aarti.”

“yetha mhaṇe shrī vishvesharāo, hā hoīla dāna pasāvo, yeṇeṁ vareṁ jñānadevo, sukhiyā jālā”

“She will be called as Adi Shakti and She will give you the pasaydan,” The pasaydan means vibrations. And he’s asking that, “Oh, God. Give us pasaydan and this will happen. By that the whole world will become extremely happy.”

You see I can’t read Roman language. I am very bad. I can know one language, and not translation of that. Nor do I know this Roman language which people use, English, to write about if they have to say something Marathi. But it’s not easy, because it misses the points I think. And I can’t read so you see, that’s my incapability to read it. Especially in India, in the church they used to use this Roman thing, and I could never sing, I could not understand what is this.

But what He (Dnyaneshwar) has said is that you are the ones who are this who are that. I mean he has called you as the kalpataru, means the ones who are the trees who can give any boon if you want to. And there are forests of it, because you are so many of them.

And ‘chintanmanitze’ — you are the ones who can remove all the worries of the people.

Imagine! What a right description He has given!

But I think [that] still Sahaja Yogis don’t believe in themselves: that they have all these powers and what they can do. It was Gyaneshwara who described you. But I wonder if you can describe yourself like that because, I don’t know why, they are very humble, Sahaja Yogis are very humble and that’s why they don’t believe that they could be this. But just think of all those false

gurus who have nothing, their Kundalini is absolutely dissolved inside, but how much they talk, how much they tell! And their disciples are also the same style, you won't believe. I met one lady, a disciple of one guru, and she started telling me about her guru such a lot that I got up and walked out of the place and I requested them that, "Baba, give me another seat!" So, when you have everything you don't talk. You won't even tell you mother, you won't even tell you father, you won't even tell your neighbours. All round I mean you are so many.

There were only twelve disciples of Christ and they spread the message of Christ. Of course, whatever they did didn't turn out very well! But you can, because you have got Realisation, you have got all the powers and you know, you have the real knowledge. Not only 'real' but it is the knowledge of the Divine, a secret knowledge. Everything you have but you don't talk. I would request all of you [that], to anybody who meets you, just start talking; in the plane, anywhere. Best is to wear my badge, so they will ask you questions, "Who is this?" And then you go on telling who am I. It's the best way to spread Sahaja Yoga, that you all should talk about Sahaja Yoga to others, whenever you meet anyone.

Can you promise that? All right.

1997-1225, Christmas Puja, You have to be loving, affectionate, kind and disciplined

View [online](#).

Christmas Puja IS Date 25th December 1997 : Ganapatipule Place : Type Puja Hindi & English [Marathi translation from English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] नव्हता. ती [सध्याच्या काळाची मंहरबानी आहे. लोकाना कशाचा अहंकार येईल सांगना बेत नाही. मला एकदा एक महिला भेटली, तिला अनंकार फार बाढला होता मी [मुत्तगाना म्हटले "क्या बाईला कोय झाले आहे, काय करते ती तर माझी मुलगी म्हणाली मला आज हृदिमध्ये बोलावे लागले कारण इथे आलेल्या लोकमध्ये भारतीय लोक मराठी व उतर भारतातून आलेले खुप आहेत. मी त्यांना खरसितीवदल सांगत होते. खसितांची शक्ती कोणती म्हणाल तर ती मुख्य म्हणजे प्रेम-शक्ती; त्यांच्याजवळ रागाचा लवलेशीही नव्हता कारण न्यानीच प्रथम आज्ञा-चक्र उधडने. ज्या लोकांमध्ये गर्व ती बाहल्या बनवत (Ego) असतो. त्यांना स्वतःला तो जाणवत नाही. मग मला न वचिरताही ते काहीतरी चुकीच्या गोष्टी करतात: दल्लिमीमधील काही लोकांनी तसेच रशियामधील काही योग्यांनी असाचे मूर्खपणा केला आणि त्यांच्या चुका भयानक व सहजयोगाला मारक होत्या, पण तरीही परमेश्वराच्या राज्यात त्या खपवून घेतल्या जाणार नाहीत हेही त्यांच्या डीक्यांत शरित नाही. तुम्हाला जे करोवचे असेल त्यावदल मना आधी तुम्ही कल्पना दली पाहजि, मला वचिरले पाहजि कारण त्यांतून पुढे काय होणार आहे हे मलाच संमजते: तुम्हाला ने ओळखू वेणार नाही. कृणी तुम्हाला फसवणार असेल तर तुम्ही ते कसे ओळखणार? तुम्ही ततिके संवेदनाक्षम असाल तर तुमच्या ते आधीच लक्षात येयला हवे होते. तसे झालावर तुम्ही मला नुसते वचिरले नरी असते. सहजयोग्यांमध्ये सुप्त अहंकारामुळे जाच एक दोष असतो. कुणा एकाला लाडर बनवले तर त्याच्या बावकोचा अहंकार वाढतो. अहंकार ही फार अवघड गोष्ट आहे; त्याच्यामुळे सहजयोगाचेही बरेच वेळा नुकसान होते. म्हणून असल्या काही गोष्टी करण्याच्या आधी मना वचिरत चला; मी अजून जवित आहे म्हणून तुम्ही माझ्याशी वीलून, नदिन टेलिफोन करुन वचिरत जाणजे मी योग्य ते सांगेन त्याचबरीवर तुमचे संतुलन आणि तुमची प्रेमशक्ती डिकडे लक्ष द्या. या परमचैतन्याकडूनच सर्व होणार आहे. परमात्म्याच्या सर्व्यापी प्रेम-शक्तीमधूनच तुम्हाला हा वविक आणि क्षमता प्राप्त होणार आहे. मोझ्याशी कृणी टेलिफोनवर नुसते बोलू लागला की गंगेच मला त्वाला काय त्रास आहे हे संमजते. तुम्हीहा माझ्यासारखे वा असे मी म्हणत नाही पण तुम्ही व्हायबरेनसचा उपयोग करायला शकता. स्वतःची व्हायबरेनसही पहात चला. म्हणजे तुम्ही कुठल्या बाजूला चालला आहात हे तुमचे तुम्हालाच संमजेल. फोटोसमोर हातावर कागद ठेवून बसले तरीही हे लक्षात बईल. . न्हणजे त्याचारच तला अहेकार होता! सहजयोगामध्ये बेजान उतम सहजयोगी वनण्यापेक्षा आणखी मीटे मळिवण्यासारखे काही नाही. मग तुम्ही राजा असा वा आणखी कुणी असा; आजकाल पतग्रवानसुद्धा तुरगाच्या वाया करु लागलेत: तुमच्यासारखा वविक त्यांच्यापारशी नाही, सुज्जता नातरी तुमच्यामधील वैशिष्ट्य हे की तुमच्यामध्ये अहंकार नाही. नोक जोडेपटी वगरे करणे अहंकार घालवायचा प्रवृत्त करतात कवि आणि काही ट्रोटेमेटर्स करताना परण हे सर्व मनामधून नाही. उलट त्याचाच अहंकार बाढू लागतो त्याचा परिणाम म्हणून तुम्ही कर्मकाण्ड-यादी बनता. सहजयोगी असले प्रकार चालत नाहीत. कले तर उसचीग कान तुमचा स्वभाव प्रेमल, कनवाळ आणि आस्थेवाईक असला पाहजि. तसाच शसिताप्रय स्वभाव असावा, हे मूद्दास सांगण्याचे कारण की कधी कधी प्रेमापोरटी सहजीगाची शसित तुम्ही पाळत नाही, प्रेम करणे म्हणजे रामझी-न्युलण्टेवे प्रेमप्रकरण नव्हे शसित पाळतानाही तुम्ही संतुलन सांभाळने पाहजि शसित पाळायता आवडत नसेल तर तुम्ही चांगले सहजयोगी बनू शकणार नाही. खरसितांच्या चारित्रातून आपल्याला हेच शक्याचे आहे. कर्मकाण्डी स्वभाव, राग व क्रोध, केजुषपणा या अनावश्यक सबवी सुटल्या पाहजित कंजुषपणा म्हणजे पैस कसे वाचतील इकीच सारखे लक्ष, माताजी, काही सुट मळिल का असा प्रन करणे. मी इथे कसला बझिनिस करत नाही. वर्गणी कमी केला की भरपूर लोक वेरताल असा प्रकार नाही. तुमच्याच पैशामबून तुमच्यासाठीच आश्रम वरगैरे बांधले जाणार आहेत. वाशीमधील सर्व वास्तु. दल्लिमीमधील संबंध आश्रम, सर्वध शाळा, आणखी दोन आश्रम पुण्यामधील जमीन हे सर्व तुमच्यासाठी आहे. आता पुण्यामवले महायाष्टरयिन [लीक केमूषपणाचदल प्रसद्ध आहेत. त्यांना मी जर्मन, आश्चम इ. सर्व करून दायला हवे म्हणजे मग ते तथि जाऊन भजने म्हणणार! कजुष माणूस कवीच प्रेम करू शकणार नाही. त्यांच्याकडे चांगन या अहंकाराबदल आणखी एक गोष्ट वधू. तुम्ही सहजयोगांत कशासाठी आलात? तुम्हाला लीडर बनवावे कवि संगीत-कलाकार आहेत. पण पैशावर प्रेम करतात. तसेच अहंकारी माणूसही कधी प्रेम करू शकणार नाही, कारण त्यांचे लक्ष दुसऱ्यावर हुकूमत गाजवणारी सत्ता मळिवण्याकडे असते. त्यांना वाटेल की आपण हे सहजयोगासाठी करत आहोत पण त्यांत काही अंध नाही. तुम्ही स्वतःवर आणि तुमच्या अहंकारावर ताबा मळिवल्याशिवाय सहजयोगाचे कार्य करण्यापासून काही वृत्त कंजुषपणाची. कंजुष माणसे फक्त राजा बनवावे अशी अपेक्षा धरुन आलांत का? तुम्ही गुरुपद मळिवण्यासाठी इथे आला आहात. "गुरुपद दीजयि" म्हणावचे तर आधी सहजयोगामध्ये तुम्ही पूर्णपणे वनिमूर व संतुलति वायला इवे हेच खसितनी सांगतिने. त्यांच्या काळात लोकांना इतका अहंकार साध्य होणार नाही. खसितांकडे पहा; त्यांचा जन्म गोष्ट्यांत झाला, पण ते राजा होते; गोरगरयांमध्ये राहून ते न्यांच्यासाठी झजित राहिले, कुष्टरीग्यांना त्यांनी आधार दला, बयाच लाकांना आजारापासून केले. सहजयोगामध्येही हजारो लोक बरे झाले आहेत. पण तुम्ही दुसऱ्यावर आजार बरे होण्यासाठी कार्य करता तेव्हा ते तुम्ही करत नसून हे परमचैतन्यच ते कार्य करत आहे हे लक्षात ठेवणे महत्त्वाचे आहे. "मी काहीही करत नाही" अशी ठम भावना असू दे. तेच सर्वात उत्तम. मी तशीच नष्टिकरयि आहे. पण मी आळशी नाही. तुम्ही पण कार्यरत असले पाहजि पण ते सारे काही परमचैतन्याकडून होत राहू दे. सर्वप्रथम तुमचे प्रेम सर्वत्र पसरू दे, तुमचे हृदय वशाल होऊ दे. तुमचे घर, पैसा सर्व काही दुसऱ्यांना उपयोगी पडू दे. तुमची पत्नी इतरांना घरी येऊ देत नसेल तर तची चुक आहे. तला आस्थेवाईक व उदार असण्याचे महत्त्व संमजावून सांगा. तीच गोष्ट स्त्रियांनी पतीच्या बाबतीत करावी. हे फार महत्त्वाचे आहे. तुमचा स्वभाव उदार, कनवाळ, मनमळिऊ आणि प्रेमळ व गोड असावा. खसित एकदाच देवळात गेले आणि ते सा त्या देवळामध्ये लोकांनी बाजार मांडला होता म्हणून, इथही तोच प्रकार आहे पण तुम्ही त्यांच्या दुकानात जायचेच नाही असे ठरवलेत तरी तो आपो आप बंद होईल, पण तुम्हाला नहमी दुकानात जायची सबय जडली आहे म्हणून तुम्ही. हेनूर बापेमध्ये द्वाक्प-रसाला वाइन म्हणतात - पाण्याचे वाईनमध्ये कपांतर केले. तसे पाहिले तर पाण्याची एकाएकी वाईन बनू शकत नाही. पण लोक मानायला लागले की वाईन पणियास खसितांची मना नाही. खसितनी जी वाईन बनवली ती म्हणजे पाण्याला दाक्षांची चव आणली. एकदा मी इटलीमध्ये टेलिझिनच्या प्रोग्रामला गेले असताना एक मनुष्य भेटला व म्हणाला श्री माताजी मला जागृत द्या": मी त्याला पाणी मागवायला सांगितले आणि त्या पाण्यात माझे हात धरले व ते त्याला पणियास सांगितले: पायायल्यावर ते पाणी वाईनसारखे वाटले असे तो म्हणाला! हेच खसितांनी केले असे मी म्हटले आणि त्याची कुण्डलनी जागृत

झाली, पण एसवी ते लोक कुणी मरण पाचला तर वाइन पतिता, कुणाचा जन्म झाला तर वाइन पतिता; म्हणजे वाइन प्यायल्याशिवाय आपण सांधारण माणूस आहोत असे त्यांना वाटतच नाही. पण ज्यांना आत्मसाक्षात्कार मळाला आहे त्यांच्यात तावडतोय परविरतन झाल्याची अनेक उदाहरणे आहेत. अनेकांची दारू सुटली; न्यांचे चित्त स्थिर होऊ लागले, सर्व चांगले बदल होऊ लागले. हे परविरतन घडून येणे ही मोठी बटना आहे. खसित, मोहमदसाहेब वगैरे अनेक थोर पुरूषांनी जनसामान्यांमध्ये परविरतन घडवणाऱ्या याच स्थितीबद्दल सांगितले होते. पण इतके होऊनही इथे येऊन कोय मळिवायचे आणि उच्च स्थितीवर कसे बायचे इकडे तुम्ही लक्ष देत नाही. असे केलेत तर तुम्ही मारगच रहाल. फार वेगाने हे सर्व घटति होत आहे आणि त्यामध्येच तुमची उन्नत होत आहे. उत्प्रांतीच्या या मोठ्या टण्यावर तुम्ही जर काळजी घेतली नाही तर तुम्हीच मागे रहाल याचे भान ठेवा. यालाच "लास्ट जज्जमेंट" (Last Judgement) चा समय असे म्हणूनच म्हटले आहे; तुमचीही परकिपा होणार आहे आणि तुम्ही उन्नत लोकांच्या बरोबर टक्कन राहिला नाहीत तर स्वतःच्याच चुकांमुळे तुमचे पतन होईल. म्हणून खसितांना समजून वेण्यासाठी तुमच्यामध्ये लयांचे सर्व गुण उतरतील असे वागा. तुम्ही शीघ्रकायी असाल तर स्वतःवर जोडेपही करा; नसाल तर त्याची जरूरी नाही. स्वतःला नीट ओळखण्यासाठी आत्मपरकिषण करत रहा; त्यानुसार सहजयोग करा. सहजयोगांत कर्मकाण्ड नाहीत. मला माझी मुले अत्यंत प्रेमळ अंतःकरणाची आणि सामूहिकता वृद्धगित करणारी असावीत असे वाटते: त्यांनी ऊठ-बस दुसऱ्यावर टक्कन राहिला नाहीत तर स्वतःच्याच चुकांमुळे तुमचे पतन होईल. म्हणून खसितांनी मुक्त त्यांच्याजवळच्या वस्तु खरेदी करता. लोकांना त्यावाचून कर्मत नाही नसिरगशोभा, हरिवळ, बहरलेले वृक्ष इ. गोष्टीकडे त्याची नजर जात नाही. मला माझ्या पतीबरोबर बऱ्याच देशांत जावे लागायचे; पण मी तथिल्या स्यूझाइनसला भेट द्यायचे, दुकानात कधीच जात नसे. आता मला खूप मुले आहेत म्हणून त्यांच्यासाठी शॉपिंग करावे तागते. पण इथे तुम्ही तुमची अध्यात्मिक उन्नती मळिवण्यासाठी आला आहात तर मग दुकानात कशांना वेळ घालवायचा ? मक्का है फार पवतिर स्थान मानले जाते पण तथि दुकाने दसित नाही. मी तुम्हीच म्हणत राहते की इथे दुकानांना परवानगीच देऊ नका पण त्यांना उत्तेजन देता आणि तुमच्याच पैशावर ते बंदा करतात. तुम्ही इथे पूजेसाठी आला आहात. आमच्याकडच्या महालक्ष्मी मंदिरात स्त्रियांसाठी माळा-फूले-वेण्या विकणारे खुप असतात. देवीला ते द्यायचे असतात म्हणून लोक मुखासारखे विकित धेतात आणि शैबटी ते सर्व देवळातील ब्राम्हणांच्याच हातात जाऊन तो तेच पुन्हा कमी कमितीला बाहेर विकित. असे है हार कति बेळा आत-बाहेर होत प्रकार लोकांच्या मुखपणामुळे दसित आले तर मला सांगा चालतात; काही ध्यायचेच असेल तर बाहेर जाऊन विकित घेणे कुणावरही कसलेही मत, मला न वचिरता, एसरवू नका. हो . मला सर्व काही समजते. उगीच असतील कुणास ठाऊक. पण है अधिकार तुम्हाला कुणी दिला? दुसऱ्याबद्दल मत बनवण्याचे काही मापदण्ड तुमच्याजवळ आहेत का? आपल्याच अहकारामध्ये तुम्ही स्वतःला जखडून ठेवले आहे. मला सांगतिल्याशिवाय दुसऱ्यावर आरोप ठेवण्याची कविता त्याला कमी लेखण्याची तुमची जबाबदारी नाही. मला सांगतिलेच पाहजि: त्याचा मला उगीचे त्रास होईलल याची काळजी करु नका. मी सगळ्यांना चांगले आंळखून आहे. मला एखादा भेटलेला नसला तरी व्हायब्रेशन्सवरून मला सर्व समजते. तसेच काही वशिष असल तर चांगले, जथि आला आहात त्याच टक्किणी कशाला ध्यायचे? आता तुम्ही दल्लिला, मुंबईला गेला होता तर तथिच काय ती खरेदी करायची; इथे येऊन दुकाने बघण्यात काही अर्थ नाही. म्हणूनच चर्चजवळ दुकाने मांडलेल्या लोकांना खसितांनी चावकाने मारले होते. आना चर्चजवळ दुकाने नसतात है मला दसिते; पण जरा दूरवर इतर गोष्टींची विक्री चाललेली असते. उदा. कॅथॉलिक चर्च लोक दारू ते CELL (Wine) विकतात. या दारूबद्दल खसितची एक कहाणी आहे: एका लग्नसमारंभाला गेले होते आणि तथि वाइन आलेली नव्हती ते सर्व आता सोप झाले आहे. ही इश्वरी शक्ति इतकी कार्यक्षम आहे की तुम्ही काहीही शकियचे मनात आणने तर दोन वीन महिन्यात ति शकाल. पुण्वामव्य एकदा वा पाश्चात्य कलाकरांचा गाण्याचा व भजनाचा प्रोग्रम झाला तेव्हा तथि आलेले जाणकार गायक वादक त्यांचे गाणे ऐकन यक्क झाले, है सर्व तुम्ही प्रत्यक्ष इन असलेले पहात आहात. तुम्ही आज खसितांच्या जन्मदविस म्हणून है सुंदर फुरो जावले आहेत: तुमच्या अहंकाराचे फुगे मात्र सर्व फुटल-मटिले पाहजित तुम्ही हद्दि भाषा शकिलात तर मला फार आवडेल. मला बऱ्यांपकी इंग्रल येते पण हद्दि भाषा शकिरण चांगलि. भारतात चौदा भाषा आहेत, देशोदेशीच्या आधापल्या भाषा आहेत. तसे पाहलि तर प्रत्येक देशाची इंग्रजी इंग्रजी वचितिर आहे. दोन-तीन दविस मना ने कळतच नाही. प्रेंच इंग्रजी आणि वेगळे, म्हणून सोपे हद्दि बोलणे शकिले पाहजि. तुम्ही सहजयोगी असल्यामुळे तुम्हाला हद्दि लवकर येईल. हद्दि भाषा शकियाला फार सोपी आहे. माझी बडील म्हणत असते की इंग्लिश माणसाला कधी हद्दि शकिवू नये. पण तुम्ही है अवघड संगीत इतक्या लवकर आत्मसात केले मग दि का नाही येणार? माझी भाषा तशी मराठी, यण मराठी शकियाला न्यामानान अवघड आहे. आपला अहंकार कमी करण्यासाठी मराठी भाषा फार चांगली कारण त्याच्या शब्दंत नेमके अर्थ असतात मराठी माणसे अहंकारी नसतात. कुणी आळ्यतेने स्वतःचीच स्तुति करु लागला तर त्याला म्हणतात "हरभत्याच्या झाडावर चढ नकोस; म्हणजे तो माणूस मला पत्र लहिन कळवा; नुसला टेलफोन करू नका कारण तुमच्या अशा यत्रांतील अक्षर-अनु-अक्षर मी वाचते, याचा अर्थ हा नाही की फालतू गोष्टीसाठी भूत माझ्या मागे लागले आहे, कविता माझे पस संपले, मला पैसे पाटवा इ. मला पत्र पाटवले तरी चालेल. तुम्ही चांगले सहजयोगी असाल तर तुम्हाला कबीच पैशाचा प्रश्न पडणार नाही, म्हणून प्रत्येक बाबतीत काही मागण्याआधी आपण स्वतःला न्यासाठी योग्य दनवले पाहजि. - माझे बडील आजारी आहेत, माझ्या आजोबांचे मळिवू अनक चमत्कार तुम्ही पहात आहात; अनेकांचे आजर बरे होते आहेत. पण है तुम्ही करते नाही; तसे समजून अहंकाराच्या सापळ्यात अडकु नका. सहजयोगाला वाईटपणा आणाल, त्याचे नुकेसान कराल तर तुम्हीच तुमचा सर्वनाश करूने व्यान, नणून आज मला तुम्ही सर्वानी अगदी हृदयापासून बचन या, हृदयावर हात ठेऊन बचन या की "श्री माताजी, आम्ही सर्वावर प्रेम करू, ईश्वरी प्रेम सर्वत्र सर्व जगाला आपलेसे करून घेऊ आणि जास्तीत जास्त लोकांना वेगवेगळी असते. अमेरिकन लोकांचे भाषा पसरवू, जागृता दैऊ, आम्ही उद्धटपणे बोलणार नाही, कुणावर रागावणार नाही आणि सहजयोगामध्ये कर्मकाण्डांत अडकून न घेता पूर्णपणे समर्पति होऊ. आम्ही आमचा सारा अहंकार आपल्या चरणाशी समर्पति करीत आहो." तुमचे सर्व प्रन सुटणार आहेत. पण अहंकार शलिनक आहे तापयन ही ईश्वरी प्रेमशाक्तितुमचा स्वीकार करणार नाही. तुमचे कार्य करणार नाही कारण तुम्ही काहीही केलेत तरी तुमचा संबंध (Connection) न्या शक्तबिरीवर अखंड राहिल्याशिवाय उपयोग नाही. म्हणजेच है कनेक्शन नसनले खसितही तुमच्यामध्ये नसणार. त्यांना प्रस्थापति करण्यासाठी तुमची प्रेमशक्तप्रवाही झाली पाहजि, फक्त आपले पती-पत्नी, मुले व घर याबरोबरच नाही तर सर्व मनुष्यप्राण्यांवर प्रेम केले पाहजि: सर्वांना सुख-अनंद दिला पाहजि. म्हणून मला संगीन आवडते कारण त्यातून कायब्रेशन्स वहात असतात. कलाकारसुद्धा प्रेमळ असला पाहजि: तापट, दगिखाऊ आणि स्वतःला फार मोठे समजणारा नसावा. हे परमचैतन्य फार शक्तशाली आहे हे तुम्ही समजून घेतले तर सर्व कार्य होणार आहे. ही शक्ति म्हणजे प्रेम व सत्य आहे पण एकदा तुम्ही तच्चियापासून अलग झालात तर कसल्या ना कसल्या संकटात पडून तुमचा नाश होईल हेहंखरे आहे! तुमच्यामप्येच प्रस्थापति असलेली अशी ही शक्ति फार बलाढ्य, परिणामकारक व नरिण्यक्षम आहे. खसितांनी आपले प्राण देऊन बलदान केन्नामुळे है आजजाचकर उघडले म्हणून आपण त्यांचे आभार मानले पाहजित तसे झाले नसते तर मी हा सहजयोग देऊ शकले नसते. याच

चक्रावर बुद्ध, खस्ति व महावीर आहेत आणि त्यांना खूप तपस्या करावी लागली; तुमच्यासाठी त्यांनी तपस्वा केली, तुम्हाला आता काहीच करावे लागले नाही. मी काल संगीत कलाकाराचा कार्यक्रम पाहिला. दोन-तीन महिन्यांत त्यांनी कृती पूर्ण केली! एरवी भारतामधील संगीतकारांना कृती काळ कष्ट करावे लागले होते प्रहा. वर्षानुवर्षे गुरूची सेवा करत ते संगीत शक्ति असते. पण या परमचैतन्यामुळे जोपर्यंत तुमच्यामध्ये तर एकदम खजिल होणार, पण मराठी जरा अवघड असल्यामुळे तुम्हाला मी मराठी शकियला सांगत नाही. पण हृदि शकियला सीपी आहे. हृदि भाषेत 'अदब आहे. नम्रता व आदरपूर्वक इतराशी बोलण्याची हृदि भाषेची रीत फार छान आहे. ती शकिलात की तुम्हाला तुमच प्रेम चांगल्या तरेने व्यक्त करता येईल. म्हणून "I hate you" म्हणायला हृदि भाषेत शब्द नाहीत. "घट्टणा करता हूँ" असे भाषांतर कुणीच करणार नाही. हे एवढे सांगायचे कारण म्हणजे तुम्ही जर हे अवघड संगीत इतक्या लवकर आत्मसात केले आहेत तर ही साधी- सुधी हृदि भाषा तुम्हाला अगदी लवकर शकित येईल इतकी ती सापी आहे. खरस्तिांवरत आणि कृतीतरी सांगण्यासारखे आहे. पण वेळ थोडा असल्यामुळे ते जमणार नाही. खस्तिांनी जीवनातील प्राधान्य गोष्टीकडे कधीच दुर्लक्ष केले नाही तर त्या गोष्टी जावीवपूर्वक पाळल्या. बागबलमध्ये त्यांचे खरे व पूर्ण वर्णन केलेले नाही आणि लतिलि आहे तेही बराचसा भाग वगळून लहिलि आहे. आजकाल ज्या तडेने खश्चिन् धर्माचे आचरण केले जाते तो एक भयानक प्रकार आहे, वटिबना आहे. म्हणून खस्तिांचा धर्म हृदयातून पाळला गेलना पाहजि; तुमच्या आडच्या हृदयातून तुम्ही ते शकित परमेश्वराचे तुम्हाला अनंत आश्रिवाद, है. ती ०

1997-1231, Shakti Puja

[View online.](#)

Shakti Puja. Kalwe (India), 31 December 1997. आज हम लोग शक्ति की पूजा करनेके लिए एकत्रित हुए हैं। शक्तिका मतलब पूरी ही शक्तिया। और किसी एक वशिष्ठ शक्ति की बात नहीं। ये पूरी शक्तिया हमारे हर एक चक्र पे अलग अलग स्थान पर वरिजति है। और इस शक्ति के बगैर किसी भी देवता का कार्य नहीं हो सकता। जैसे आप जानते हैं की कृष्ण की शक्ति राधा है। और राम की शक्ति सीता और वशिष्ठ की शक्ति लक्ष्मी। इसी प्रकार हर जगह शक्तिका सहवास देवताओं के साथ है। पर देवता लोग शक्ति के बगैर कार्य नहीं कर सकते। वो शक्ति एक मात्र आपके अनाहत चक्र में बीचोबीच जगदम्बा स्वरूपिणी वरिजमान है। ये जगदम्बा शक्ति बिहोत शक्तिमान है। उससे आगे गुजरनेके बाद आप जानते हैं की कहीं वो माता स्वरूप और वो कहीं पत्नी स्वरूप देवताओं के साथ रहती है। तो शक्तिका पूजन माने सारे ही देवताओं के शक्तिका पूजन आज होनेवाला है। इन शक्तियों के बगिड़ जाने से ही हमारे चक्र खराब हो जाते हैं और उसी कारण हमारे शारीरिक, मानसिक, बौद्धिक अदजो भी हमारी समस्याए हैं वो खड़ी हो जाती है। इसलिए इन शक्तियों को हमेशा प्रसन्न रखना। कहा जाता है की "देवी प्रसन्नो भवे"। देवी प्रसन्न रहनी चाहिए। देवी को अप्रसन्न करनेसे न जाने क्या हो जाए। अब कुण्डलिनी के जागरण से इस शक्ति को और एक वशिष्ठ शक्ति मिली। इन शक्तियों में और एक वशिष्ठता होती है। वो ये है की जो सर्वव्यापी शक्ति, जो परम चैतन्य है जो आदिशक्ति की शक्ति है उससे इसकी एकाकारिता एकदम हो जाती है। उस एकाकारिता के कारण इसके अंदर वो शक्ति जाती है। इन छोटी छोटी जिनको कहना चाहिए जो वभिक्त शक्तिया हैं उसमें पूरी तरहसे एकाकारिता हो के शक्तिका संचार हो जाता है। माने ये समझलो की आपकी रक्षित्री की शक्ति किमजोर हो गई है तो उसका संबंध जब इस परम चैतन्य से हो जाता है तो वो नर्मल शक्ति शक्तिशालिनी होजाती है। और उसका सन्देश सारे शक्तियों के पास पहुँच जाता है की अब कोई फकिर करनेकी बात नहीं है। अब ये शक्ति जो है प्रबल हो गई। वो शक्ति जो है वो स्त्री स्वरूप है। और देवता जो है वो पुरुष स्वरूप है। तो स्त्री का मान रखना, स्त्री का आदर रखना, गृहलक्ष्मी को गृहलक्ष्मी जैसे रखना अदबिहोत जरुरी बात है जो हमारे यहाँ पुरुष है इनको सखिना चाहिए। इसका मतलब ये नहीं की औरते उनको हमेशा लेकर झाड़ते रहे, या उनसे बगिड़ते रहे। औरतों को तो गृहलक्ष्मी के स्वरूप में रहके अपने पती, अपने बच्चे, घरद्वार सबकी सेवा तो करनी होती है। उसको तो एकही काम होता है पर पतकि तो हजारो काम होते हैं। और वो ठीक से नभिए, उसको ठीक से संभाले ये बहोत जरुरी है। लेकिन पतीका कार्य होता है अपनी पत्नी को देवी स्वरूप माने। अपने पत्नीको घरकी शक्ति माने। और उसके साथ जो सम्बन्ध हो वो नश्चिल और शुद्ध हो। मनुष्य कभीकभी ये सोचने लगता है की वो जैसे चाहे चले और ठीक है क्योंकि पुरुष है। ये उसको बड़ी गलतफैमी है। इस तरह से करनेसे उसपे जो संकट आने है वो एते है। और पत्नी कतिने भी वो संकट झेले तो भी उसका कुछ कह नहीं सकते। क्योंकि आप अगर घरके स्त्री को सताएँगे तो वहा पर देवताओं का रमण नहीं हो सकता। घरकी औरत को जदि नहीं करनी चाहिए, पतकि खुश रखना चाहिए, घर द्वार को ठीक रखना चाहिए। ये तो बात सही है पर सबसे बड़ी बात ये है की घर की गृहलक्ष्मी जो है वो घरकी शक्ति है। इसलिए उससे एक तरह की बड़ी गहरी एकाकारिता साध्य करनी चाहिए। जब ये बेबनाव हो जाता है तो औरत भी एकतरहसे समझदारी छोड़के नाराज हो जाती है। कभी कभी बहोत ज्यादा स्पोटक होती है। कभी झगड़ा करती है। उससे बच्चोंपे बुरा असर आता है। और फरि समाज टूटने लग जाता है। समाज जब टूटता जाएगा तो बच्चे भी टूटते जाएंगे। उनके अंदर भी गलत गलत चीजें। जाएंगी। और वो भी रास्ते पर नहीं आएंगे। और जो घरकी डिसप्लिनी है वो खराब हो जाएगी। जसि घरमें डिसप्लिनी नहीं होगी उसके बच्चे खराब हो जाएंगे उसका समाज खराब हो जाएगा। आज बलायत में क्या हो रहा है। वहा की स्त्री इसकी जम्मेदारी नहीं समजती की उसको समाज को बनावे रखना है। समजदारी से रहना है और पूरी समय लड़ती रहती है। लड़ने झगडनेसे कभीभी घरमें शांति नहीं आ सकती। शांति लानेके लिए क्या करना है तो पतसि सुझाव करना है उससे बात करनी है की आखिर क्या बात है। क्यों न हम दोनों प्रेम के साथ रहे जसिसे हमारे बच्चे ठीक रहे। परदेसमें कुछ भी सीखनेका नहीं है। क्यों की उनका समाज बलिकुल वचिलि हो गया है। एक एक औरत है वहा आठ आठ शादिया करती है। और रईस हो जाती है। उसको बस पैसेकी लालच है। अपनी सामाजिक स्थिति के लिए जम्मेदार नहीं है, वो नहीं सोचती की हमारा समाज मेरे सरपे बैठा हुआ है। आज भी हनुदुस्थान का समाज इतना बगिड़ा नहीं है। उसका कारन माताए अचछी है। पर माताओंको भी जबरदस्ती नहीं करनी चाहिए, समझाना चाहिए, उनसे दोस्ती करनी चाहिए। और उनको अपने बराबर समजके ठीक रास्ते पे रखना चाहिए। अगर हमारा समाज ठीक हो जाए तो जो दुवधिए में हम पड़े हैं जो हम सुनते हैं समाज में की खूनखराबी हो रही है, बॉम्ब फुट रहे हैं, फलाना हो रहा है इस तरह का आशंकित जीवन जो हमारे उपर लाद गया है उसका कारण है इन लोगोंकी माए। माओने अगर इन बच्चोंको ठीक तरह से रखा होता तो आज वो इस तरह से बेकाबू नहीं होते। इस तरह से गंदे काम नहीं करते। उनको एक तरह से ऐसा जीवन मलिजाना चाहिए की जो अत्यंत पवित्र हो, और वो अपने पवित्रता को हमेशा माने और उसकी स्वच्छता रखे। क्योंकि जब पवित्र जीवन होगा तभी आपकी शक्ति जो है वो चलेगी नहीं तो शक्ति खतम हो जाएगी। तो यही सोचना चाहिए की शक्तिका आधार पवित्रता है। और जब उसमें पवित्रता नहीं रह जाएगी तो शक्ति जिहा के तहा बैठ जाएगी और आप नश्चित हो जाएंगे। अमेरिका जैसे देश में मई देखती हु की बच्चे एकदम नश्चित, कहते हैं की पैसट फीस वती लोग अमेरिका में अब या तो बीमार पड़ जाएंगे या पागल हो जाएंगे। उसका कारण है घरमें जो माँ का प्यार, माँ का दुलार मलिना था वो ठीक से नहीं मलि। और माँ का प्यार और दुलार भी इस तरह का नहीं होना चाहिए की जसिसे बच्चे खराब हो जाए। उस प्यार दुलार में एकही वचिर होना चाहिए की हमारा बच्चा जो है वो इस तरह का बने की एक श्रेष्ठ नागरिक होजाए। एक श्रेष्ठ मानव हो जाए। और एक श्रेष्ठ सहजयोगी हो जाए। इस दृष्टिसे आप अगर अपने बच्चोंको ट्रेनिंग देंगे तो अपना समाज एकदम ठीक हो सकता है। और उसके लिए ज्यादा करनेकी जरुरत नहीं है, थोड़ी देर बच्चे अगर मेडिटेशन करले तो काम खतम। पर अगर बच्चोंको आपने छूट देदी तो नजाने आज कल का जमाना इतना खराब है के बच्चे कहसि कही बहक सकते हैं। इसलिए आवश्यक है के जो औरते अपने को सोचती हैं की हम लक्ष्मी हैं, फलाना है, ठिकाना है, सबसे पहले आप समाज का आधार है। समाज की ओर पुरुष की दृष्टि नहीं होनी और होती भी नहीं। उधर औरतोंकी होनी चाहिए। इसलिए मैं हमेशा कहती हु की सहजयोग में औरते कमजोर हैं आदमी नहीं। इसका कारण मैं नहीं समज पाती क्योंकि मैं एक औरत हूँ। औरतोंको ध्यानधारणा और सहज के बारेमें सब मालूमत होनी बहोत जरुरी है। क्योंकि औरतोंके ही कारण हम समाज को ठीक कर सकते हैं। आदमियोंका तो चल ही रहा है मामला। कही उनका राजकारण है तो कही अर्थव्यवस्था है, ये है, वो है उससे आपको कोई मतलब नहीं। आप अपने बच्चोंको ठीक करयि और उसके लिए आप भी रोज ध्यान करयि। आप भी आदर करे, आप भी गहरे उतरे। गहराई लिए हुए कतिनी औरते हैं ?। और जब कभी मलिती है तो अपना ही रोना लेके बैठती है। इसलिए मैं आज कह रही हूँ की

आप शक्ति है तो आप शक्तिस्वरूपा होइए और उससे समाज का भला करना वो करिए। उससे अपने देश का, अनेक देशों का कल्याण हो सकता है। और देशों के सामने एक बड़ा भारी उज्ज्वल उदाहरण हो सकता है। लोग देखकर सोचेंगे वा क्या अच्छा है। इस तरह का अपना देश अभी हुआ नहीं। अपने देश में अब भी इतनी खराबियाँ ओरतों के अंदर आ गई हैं एक तो फौरन वदिशी चीजों से बहोत जल्दी प्रभावित होना, सनिमासे प्रभावित होना, और अपने को कच्चा दखाना जैसे की सनिमाकी नटिया है वैसे बननेकी कोशिश करना। मैंने अभी सोचा था एक लड़की के बारे में की उसकी शादी करादे तो खबर हुई की शशिके सामने तीन तीन घंटे बैठी रहती है। तो वो फरि अपने बच्चोंको कब देखेगी, अपने घरवालोंको कब देखेगी और इतना शशिके सामने बैठने लायक है क्या। उसकी क्या इतनी जरुरत है और इतना भी करके क्या शकल निकल रही है वो भी देख लीजिए। हम तो पांच मिनटि से ज्यादा शशिके सामने नहीं बैठ सकते। वो भी काफी हो गया। और इसी प्रकार फरि बढ़ते बढ़ते लड़किया जो है वो गलत रास्ते पे जाती है। दूसरी वो लड़किया है जो बगिड़ गई है जो कॉन्वेंट की पढ़ी हुई है और इन्होने अंगरेजी तबयित सीखी हुई है वो इनको नचा दखिती है। उनके नचा दखिनेसे ये लोग भी उसी तरह से चलने लगते है। आपको चाहिए की ऐसे लड़कियोंको खुद आप सोचे की ये कहा है। ये तो बलिकुल गुलामी में फसी हुई है। आज वो कपडा आया तो वो पहन लिया कल दूसरा कपडा आया तो वो पहन लिया। घरमें ढेर की ढेर लगाके रख देंगे। इससे मनुष्य की शोभा नहीं बढ़ती और वशिष कर सूत्री की शोभा इस रोज के कपडे बदलनेसे और फैशन करनेसे नहीं होती। अपनी शक्ति की जो भक्ति है वो करना चाहिए। उसको समझना चाहिए। उससे जो आपके अंदर एक अप्रतमि वशिष आशीर्वाद मलिगा उससे आप सारे ही प्रश्न किसी भी तकलीफ के बगैर ठीक कर सकते है। क्योंकि अब आपकी एकाकारिता इस सर्वव्यापी शक्तिसि हो गई। तो लड़ने झगडनेसे कुछ नहीं होने वाला। शांतसि ध्यान करके समजदारी रखके अपने बच्चोंको सिधे रास्तेपे लाना चाहिए। अब पता जो है वो बहोत ज्यादा समज लीजिए की राइट साइडेड है, बहोत सोच रहा है की ये क्यूँगा वो क्यूँगा। लेकिन औरत को उसपे ये नहीं होना चाहिए, उसको कैसे तरह से मैं समउ, समां जाना, अपने घर खानदान में उसको समां जाना चाहिए। समुन्दर है उसको एक तरफ से दबाओं तो दूसरी जगह समां जाता है। इसी प्रकार सूत्री का रधिय होना चाहिए उसको एक तरफ से तकलीफ हुई दूसरी जगह समां जाना चाहिए। समाना माने क्या समाना माने एकाकारिता। एकाकारिता लानी चाहिए, अगर वो ये नहीं ला सकती तो वो शक्ति नहीं है। अगर वो झगड़ा करती है, और सबसे वादववाद ही करती है तो वो शक्ति नहीं है। सकती का मतलब ही वो है की आप सब चीज में समां सकते हो। सबसे ऊँचे, कुछ भी हो उससे आप ऊपर उठ जाए। तभी आप शक्ति है और अगर उससे आप दब गए तो शक्ति नहीं है। सूत्री के बारेमें हमारे देश में अनेक बातें कही गई हैं और हम हमारे भारत माता को भी अपने माँ के रूप में देखते है। हमारे यहाँ माँ बहोत बड़ी चीज मानी जाती है। क्योंकि वो लड़के को गलत रास्ते से बचाती है। उसको सई तरीकेसे बड़ा करती है। उसको वो ऐसे बहुमूल्य गुण देती है जो उसको जदिगी भर के लिए पुरे पड़े। ऐसी हालत में आप लोगोंको ये सोचना चाहिए क्या हम अपने घरमें शांति, सुख और आनंद देते है। घर पे पतियाया और आप लड़ाई झगड़ा शुरू कर देती है या नहीं तो बस रहने दो, रहने दो इस तरह से एक अच्छा पान। अगर आप घरमें आनंद और प्रेम की सृष्टि करे तो आपके बच्चे ठीक से पनप जाए। उसी प्रकार पुरुषोंके लिए भी के हर समय अपनी बीबीसे मजाक करना कोई बड़ी अच्छी बात नहीं है। नॉर्थ इंडिया में बहोत ज्यादा है बीबी का बड़ा मजाक करते है सुबह शाम। उसमें कोई बड़ी भारी बुद्धिचातुर्य नहीं है। बेकार की बात है। अपने बीबी के गुण देखिए, जरुरी नहीं की उसको की उसको बखानी है पर उसको समझिए। और उन गुणोंसे परचिति हो के उसका मान पान सब रखना चाहिए। आज मैं इसलिये बात कह रही हु के बहोत सी औरते सहजयोग में आई है। लेकिन अब भी उनमें कर्म कांड बहोत है। फलाना है शुक्रवार, खास कर महाराष्ट्र में ज्यादा। बहोत ज्यादा, आप स्वयं गुरु हो गए आपको कर्मकांड करनेकी क्या जरुरत है। तो जो औरते इस कर्मकांड में फसी है उनको इसमेंसे बचाना है, उनको समझाना है। और उनको समजाके ये बताना है आफकि अंदर शक्ति है और आप अपनी शक्तिसि ही कार्यान्वति हो सकती है। आज बम्बई शहर को देखके मुझे लगता है की इसमें परदेसी संस्कृतिबिहोत आ गई है। बहोत ज्यादा, हलाकि अपने सहजयोगी बाहरसे जो आए देखिए किस तरह से साड़ी बाड़ी पहनके कायदेसे बैठे है। सब पट्टीलखी बड़े घर की लड़किया है लेकिन कायदेसे बैठी है। और हमारे यहाँ मैंने जो देखा ये की रत दनि लड़कियोंके शोक ही नहीं पुरे हो रहे। होटलमे जाना, होटलमे खाना बनाना, खाना। आता जाता तो कुछ नहीं। और घूमने का शौक, दुनिया भर के शौक। एक शौक अगर आ जाए की सबको मैं आनंद देने वाली शक्ति हूँ तो ये शौक आप पूरा करे तो देखिए समाज पूरा बदलेगा। और आदमियोंको भी इस चीज का वरण करना चाहिए की, इस चीज को मानना चाहिए। और इसी तरह से सूत्री का मान रखनेसेही हमारा समाज ठीक होगा। क्योंकि समाज सूत्री पर बहोत नरिभर है। पुरुषोपे नहीं। अब दूसरी बात हमें सोचनी है वो ये की पुरुषोंके मामलेमें होने देखा है वो यही है की उनके हाथमे राजकारण और देश की अर्थ व्यवस्था ए है। उस और भी उनको ध्यान देना चाहिए। अर्थ व्यवस्था जैसी भी हो बुरी हो अच्छी हो देश के लिए त्याग करना चाहिए। हमें तो आश्चर्य लगता है की हम दो दुनिया में रहे। हम छोटे थे तब हमारे पतिाजी जेल में माताजी जेल में, घरमे कोई नहीं और हम अच्छे बड़े घरसे निकलके झोपड़ियोंमे रहते थे। हम बहोत खुश थे। सारा पैसा हमारे माताजीके जेवर उन्होंने गांधीजीको दे डाले। इतनी त्यागमई पवृत्ति थी, हमारे पतिाजी इतने त्यागमई थे। उनके पास इतने महंगे महंगे सूट थे जब वो कांग्रेस में आए तो उन्होंने चौराहे पे जाके सब जला दिया। वो लोग कुछ और ही थे। हमने जो लोग देखे वो कुछ और ही थे। ऐसे तो आज कल कोई देखा ही नहीं जाता जो त्याग की बात करता हो। ज्यादा तर लोग पैसा कैसे कमाना चाहिए, किसका जेब कैसे काटना चाहिए यही सोचते है। वो लोग भी राजकरण में रहे वो लोग भी मेंबर पार्लमेन्ट थे और वो लोग भी कॉस्टट्यूशन के मेंबर थे। लेकिन उनमें सरिफ त्याग की भावना थी। मैंने तो देखा है, अच्छा चलो ये कार्पेट रखा है न देदो बेच डालेंगे, उससे ही कुछ पैसा मलि जाएगा। जो घरमें रखा है देदो क्या करनेका है। इतने त्याग वाले ऐसे लोग हमने देखे है और उसके बाद आज कल ये जो भिकारी सबके पैसे मार रहे है वो भी देख रहे है। बहोत दुःख लगता है, की इतना अंतर कैसे आ गया, पचास साल में ये क्या हो गया। कहासे कहा ये अपना देश कैसे चला गया। इतनी लालसा इतना पैसा करोडो रुपये होंगे तो भी उनको समाधान नहीं। तो भी और किसी तरह से और जोड़ो और जोड़ो और जोड़ो और सत्ता के पीछे दौड़ रहे। ये पुरुषोंको समझना चाहिए की हमने क्या त्याग किया। हमारे फॅमिली के लिए हमने क्या त्याग किया। हमने अपने देश के लिए क्या त्याग किया। हमने इस वशिष के लिए क्या त्याग किया। कुछ तो हमने दिया या ऐसीही हम आ गए और दुनिया को लूट कर चले गए। अपने राजकारणी लोग ऐसा करते है, उनको मालूम नहीं कतिना महान पाप है। ये तो जीवन इतनासा है, और इसके बाद का जो जीवन काटना होगा तब पता चल जाएगा सबको जिन्होंने अपने देश के सारे पैसे लूट लाट के अपनी जेबे भरी है। और फरि हमारा देश गरीब है, ऐसे चोर लोग अगर अपने देश के राजकारणी नेता होंगे तो और क्या होगा। और अबका इलेक्शन आ रहा है तो किसी चोर को वोट मत देना। सहजयोगियोंको नशिचय कर लेना है की चोर को वोट मत दो। इश्तीहार लगा देना चाहिए की चोर को वोट मत देना। इन्होने हमारी सारी सम्पत्ति, सारा खजाना खाली कर दिया है रक्ति हो गया है, है नहीं पैसा सब खा खा के करोडो रुपये चले गए। उधर ध्यान ही नहीं इन लोगोंका। तो जिन्होंने आज तक चोरी की और चोरी कर कर के अपने देश को इस तरह से जलील कर दिया है ऐसे लोगोंको आप वोट मत दीजिए। मैं कोई किसी पार्टी की तरफ से नहीं बोल रही हूँ पर मैं रधिय से कहती हु की अब आपको उन्ही लोगोंको मदत करनी चाहिए जो ईमानदार है। क्योंकि आप की माँ बहोत

ईमानदार है। आप अगर बेईमान होते तो आपको सहजयोग नहीं मिलता। इसलिए बहोत आवश्यक है की आप अपनी कीमत आके की आप क्या है। चलो दोचार कमी कपडे ले लिए, दोचार जेवर कम ले लिए तो क्या हो गया। कन्ति तुयाग की बुद्धिबहोत जबरदस्त है, वो बड़ी मदद करती है। और उसीसे अपना देश बदलेगा। वो तुयाग करनेवाले लोग कहा गए वो पता नहीं सब जेल में गए और अब यहाँ है नहीं। दुनियामें बहोत कम दिखाई देते है। इसलिए एक चीज है के हम सत्य पे चले और हम किसीको भी लालच, रशिवत कभी भी नहीं देंगे। कभी नहीं देंगे। ऐसे आप लोग तय करले तो बम्बई से सब अपना बसितर बांध के सब भाग जाएंगे। आप लोग काफी है और मैं आपको आज आज्ञा करती हु इलेक्शन में आप जा जा के नारे लगाए की चोरोको वोट मत दो। और उसके बड़े बड़े बैनर्स बनाए और उस पर लखि की चोरोने देश खा लिया है, चोरोको वोट मत दो। हर एक गाँवमे। आता सगळ्यांना सांगतिल हद्दि भाषेत, मराठी लोक हद्दि बढी शकिलेत का नाही का मराठीतच गुंतले आहेत. स्वतः म्हणजे मराठी इतकी सुंदर भाषा आहे कित्या भाषेला तुम्ही जो पर्यंत हद्दि शकिणार नाही तो पर्यंत वैशष्टिय येणार नाही. तेव्हा ज्यांना मराठीच येत, आम्ही आता मराठीच आहोत ते काय आता चालणार नाही. देवाला सुद्धा आता इंग्लिश समजू लागलय. मग तुम्हाला कमीतकमी हद्दि आली पाहजि. कमीतकमी, इंग्लिश आल तर बरच आहे पण नदिान हद्दि तर बोलता आल पाहजि. पण मराठी लोकांचा हेका फार आहे प्रत्येक गोष्टीत. हेकेखोर लोक आहेत आणघिमेंड फार, आम्ही मराठी म्हणजे शिवाजी महाराज, सगळे शिवाजी महाराज आणसिगळ्या जजिया. काही समजतच नाही या लोकांचं. तेव्हा नम्रता धारण करून सहजयोगात उतरलं पाहजि. नम्रता हा शब्द इकडे नाही आहे. कुणी वापरत नाही, वापरला तरी ती नम्रता असायला पाहजि. मला नमस्कार करतील, जतिक्यांना मी त्यांना बघेन ततिक्यांना नमस्कार पण बाकी, बाकी काय. तेव्हा मराठी लोकांची जी आढ्यता आहे आणजि हेकेखोर पणा आहे तो मी इथून तथून पाहिलेला आहे. त्यातून अनेक गुरु लागलेले आहेत अनेक कर्मकांड लागलेली आहेत. ते सुटणार नाहीत. मग यांचं भलं कधी होणार. नावाला सहजयोगी, माझा बॅच लावून कुणी सहजयोगी होणार नाही आहे. हृदया पासून सहजयोगी व्हायला पाहजि. आणतियात पहिल्यांदा नम्रता, गोडवा आणदुसऱ्यांच्या प्रति अत्यंत कळकळ असायला पाहजि. तुमची आई कशी आहे तस बनण्याचा प्रयत्न करा. नम्रता पूर्वक राहणं शकि. नाहीतर रस्त्यावर जशा बायका भांडतात तशा च मी पाहिलेत सहजयोगिनीं भांडताना. मला आश्चर्य वाटलं. अहो तुम्ही सहजयोगिनी आहात, तुम्ही योगी जनांमध्ये आलात, तुम्हाला असा भांडकुदळ पणा कुठून येतो. पण नम्रता म्हणजे कुणाच्याच पाचवीला पुजलेली नाही असं दसितय. तेव्हा माझी अत्यन्त कळकळीची वनिती आहे किमराठी बायकांनी नम्रता धारण करा. आणपुरुषांनी सुद्धा. पुरुष जरा कुठे थपिई झाला तर त्याच डोकं खराब होत महाराष्ट्रात. तस तकिडे उतरेला नाही. आश्चर्याची गोष्ट आहे किमशिनर असला तरी अगदी बरोबर ठिकाणावर बसतो. जराशी नोकरी मळिली कित्याच डोक फरिलं म्हणून समजा म्हणजे महाराष्ट्रीयन. इतक्या उथळ माथ्याचे लोक झाले आहेत. तेव्हा मला समजत नाही आता किस समजावून सांगायचं किअहो गहनात उतरा. काय मळिवायचं आहे ते जाणून घ्या. तुमच्या इथे जेवढ्या संत साधूंनी जन्म घेतला ते सगळे हारून, सगळ्यांना नमस्कार करून, समाधी घेऊन गेले. नकोरे बाबा या महाराष्ट्रात रहायला. कुणाला सोडलं नाही. छळून छळून काढलं, माझ्या हिभागे लागले होते. तेव्हा सगळ्यांशी प्रेमाने बोला. सगळ्यांचा आदर ठेवा. आणति मानव आहे मी मानव आहे आणमाझी मानवता त्याला दसिली पाहजि असा प्रयत्न केला पाहजि. नसत्या फुथारक्या मारण्यात आणस्वतःचा मोठेपणा स्वतः वरती लादून घेण्यात काही अर्थ नाही. आता माझा अनुभवच झालेला आहे किमी बघते नॉर्थ इंडिया चे लोक मी समजायचे हे लोक बेकार आहेत पण महाराष्ट्रात सगळ्यात जास्त बेकार लोक आहेत. खेडोपाडी मी गेले, कुठे कुठे मी गेले पण नम्रताच नाही त्या लोकांना. आणजि मोठे लोक आहेत त्यांची भलतीच शसित चालते. मग मूल कशी ठीक होणार. पुरुष तर एवढे शसित वाले कि विचारू नका कि कुठून मलिटिरीतून आलेत कि काय असं वाटत मला. अहो प्रेमळ पणा, सगळ्यांशी प्रेमाने वागणं, सगळ्यांना आपलीच मूल समजणं, पण आपल्याच मुलांना तुम्ही त्रास देता तर दुसऱ्यांना काय समजणार. तर महाराष्ट्रातले जे गुण आहेत ते नम्रतेत आले पाहजित. गणपतीची नम्रता आपल्याला माहति आहे मला सांगायला नको. तशीच नम्रता यायला पाहजि. तोच गोडवा यायला पाहजि. तस दसित नाही. आणएकदुसऱ्यांशी मानाने बोललं पाहजि. कारण तुम्ही सगळे योगजिन आहात. सगळ्यांनी एकदुसऱ्यांचा मान केला पाहजि, हे सगळे योगी आहेत. म्हणजे एकदा मी सांगत होते किचोखामेळा आणहिमिंडळी नधिली, त्यांचं म्हणणं हा महार आहे जातीचा तर या वरती तुकारामांनी अभंग लहिले आहेत कि मी महार झालो हेच बर झालं. अशी अनेक उदाहरण या साधुसंतांची आहेत. पण ते आले त्यांना तुम्ही झोडपून काढलं आणति नधून गेले. काही डोक्यात गेलेलं नाही लोकांच्या. काही समज आलेली नाही. कोणच्याही तऱ्हेचं प्रेम असं तुमच्या आदर्शात नाहीच. मी काँग्रेस चे ते युवा शक्तीचे आले त्यांना मी विचारलं काय हो तुमचं धोरण काय? धोरण, धोरण काहीच नाही. मग धोरण शिवाय असे झाले का? नाही आमचे जे मोठे सांगतात तेच आम्ही करतो. म्हंटल तुमचे मोठे जे सगळे पैसे खातात तुम्ही पण तेच करता का? हो म्हणे आम्ही तेच करतो. अगदी भोळे पणाने. तर महामूर्खानच इथं काम नाही आहे. मूढांचं काम नाही आहे. परत परत त्याला पाहजित जातीचे. आता कसही करून महाराष्ट्राची स्तुति नीट करावी, आणइथल्या तरुण मुलांचा आदर ठेवावा. त्यांचा मान ठेवला पाहजि. मला मुळीच आवडलं नाही तुम्हाला रानावनात पाठवलं आणतुम्हाला पूजेलाही बसू दले नाही, मी स्पष्ट सांगतिलं असं करून चालणार नाही. प्रेम हे मुख्य आहे. आपण कति कुणावर प्रेम करतो ते मोजायचं नसत. नुसतं ते प्रेम वाहत. नरिवाज्य वाहील पाहजि. सगळ्यांना प्रेमाने, आदराने वागून एक नवीन आम्हाला सहजयोग्यांचा समाज निर्माण करायचा आहे. केलाय म्हणा पण अजून तेव्हा चमकत नाही. तो चमकवायला लागेल. ते तुमच्या वागण्याने, तुमच्या प्रेमाने ओथंबलेल्या शब्दाने, प्रत्येक गोष्टीने स्पष्ट होईल. आणआपला समाज अत्यन्त सुंदर समाज होईल, अत्यन्त सुंदर म्हणून जे वाईट ते नकोच. आणजि चांगल ते हवं अशी प्रवृत्ती बाळगून सगळ्यांनी राहील पाहजि. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद.

1998-0320, 75th Birthday Felicitation Program, Put Attention To Your Spirit

View [online](#).

75th Birthday Felicitation Program. Delhi (India), 20 March 1998.

I bow to all the seekers of truth.

So much has been said and really my heart is full of gratitude for all of you to come here, all the way, and the way people have described about Sahaja Yoga. To understand Sahaja Yoga, we should know where are we today in this Kali Yuga. What are we facing today? It should really make you feel quite disturbed to see the way things are going on in every country, everywhere. What's the problem? What is the, such a need for people to become so restless, full of tensions. Collectively, country-wise, anywhere you go you find some sort of a confusion. Terrible. The whole society seems to be boiling with a kind of a fear of destruction. What is the reason?

There are so many religions, so many organized, disorganized, all kinds of things. There are so many sadhus and saints. There are so many books written about what you should have. But the only one who is a seeker of truth should see one point: Why, why there is so much problem in this world and how can you help them? Where is the problem? It is inside the human being. As described, you see, we have come out of a animal stage to a human stage. We have a human awareness, no doubt. In that awareness, we start seeing all kinds of things that are not good, which are destructive, which are disturbing. If it doesn't disturb you, that means you are not at all a sensitive person. But you are sensitive as a human being.

So now what is the reason for this, is there. In every field of life, whether it is political, economic or any field of life in which human beings are living, there's a very subtle problem which people don't understand. Now if I say that, "There is spirit within us which shines in our heart," you need not believe, need not believe. But our attention is not on the spirit. They call it "atma vimukh" - our attention is outside. At this stage at the human awareness, our attention is outside, outside in various things. Now where should our attention go? To evolve, for what? To achieve what? The firstly, our attention has now go towards our spirit, towards spiritual understanding. This is one thing has to happen to human beings to begin with. Otherwise our attention is outside. We are worried about money, worried about power, worried about this, worried about that, in competition and all kinds of things going on. But if your attention is turned somehow towards your spirit then what happens to you is that you become a power of the spirit. And the power of the spirit is the highest power that you could think of.

First of all, spirit is the one that loves. Loves without asking for anything, without expecting anything, just loves. It's an unconditional type of a personality which just emits love. Anybody in trouble, anybody having a problem, just it flows. This capacity to flow in the heart exists but on top of that, is the closing point, is that our attention is not on our spirit. Even in political endeavors or your economic endeavors, any endeavor, what happens is that attention is outside. So you go into competition, you go into this thing, you go on becoming very competent and then suddenly you find another one coming up. There are so many struggles when your attention is outside. Because in attention outside, there is no purity. There is no purity. It's just attention to yourself and that too is so limited. Very limited it is because if you pay attention to yourself, there's no end to your troubles and woes. For a person, as they said, really is fact that: I don't mind sleeping anywhere. I don't mind eating anything. I am not bothered about all these things, is a fact. Because, you see, it's not very important I think. But without thinking, I am made like that. I am like that, all right. But Sahaja yogis have become like this. This is the miracle that human beings have turned their attention to their spirit. Then you are amazed how things work out. Without any competition, without any fights, without any quarrels, how your attention becomes fixed on your spirit.

First, the first thing that happens to you is good health. Your health improves. Firstly, if your health is all right, I mean so many problems are solved. This world, I think at least 30% people are always sick. Because of the tensions, maybe because of bad food and this and that. This is first thing that happens to you is your health improves. Today now in Sahaja Yoga, we have people who have learned that by these modern ways of economics and all that, has not given any peace to anyone. We think of America; I mean I've been to America, I know Americans: How terribly disturbed they are. Their families are ruined. Their children are ruined. And all kinds of stupid things are happening. Our Indian gurus are going and making a big money there. And

they just want peace. They just want peace of the heart. That's only possible when your attention goes to your heart because in the heart resides the spirit and the spirit is the source of peace. First is the love and second as I told you just now is the peace.

You become extremely peaceful. You become like a witness and you see the whole drama like a joke. It's nothing so serious to be worried about. It all works out. And this is what one has to become is to become the spirit which is your own, which is in your own heart and that is the source, as I told you, of love and again I say of peace. And the third thing that happens to you, that the source of spirit being joy, that joy bubbles in your life. It just bubbles in your life. You don't know how to get out of that great ocean of joy. You start swimming in it, enjoying it, every bit of it. You touch all the shores, going round the whole world, their hearts and everything. It is in the heart that resides. Again I say, it is not in the brain. No mental activity can take you to spirit. Spirit is only possible if your attention could be somehow taken to the spirit. And that's possible only through Kundalini awakening.

This change of attitude towards life, this change of complete peace and joy has come to you all because your attention is now on your spirit. Now you don't think of money, money walks your way. You don't think of power, power walks your way. And the power of the spirit is the highest, the most powerful and the most righteous thing. It is not necessary that you should become a sanyasi, sadhu baba, do all kinds of things. No necessity of these rituals. The spirit is residing within you. Already all you have done in last lives. Now this life only thing you have to do is to put attention to your spirit. And that's only possible through the awakening of this Kundalini - the Primordial Mother. When She starts, I mean that's also your own. When She starts rising, She passes through the centers and enriches them, integrates them, and pierces through the last fontanel bone area and makes you connected to this all pervading power of divine love. But this power of divine love is not only "the love," if you want to say, it is also peace and joy and also it is the superior wisdom.

It is rather subtle for normal man to understand. I know that. I've gone through that. For persons to understand that one can become the spirit .. but this is in the evolutionary process. Today is the time for people to become the spirit. This is the blessing of this blossom time as I call it and people have to become the spirit. Otherwise what is left of them is like all other human beings who'll, I don't where they'll end up. So this is an essential step today to become the spirit. All the saints, all the prophets, all the religions have talked about it. Not that they have not. Of course, we have twisted them. We have made separate, separate things. But it's only one simple thing is that you are a spirit and that spirit, unless and until you become, you cannot achieve any peace, any joy and no love.

The Sahaja yogis here are sitting have achieved it. They don't think they are from foreign countries or from this country or that country. They don't want. Now here it is in this camp we don't have very good arrangement for sleeping or eating or anything, no good bathrooms, nothing. They are just enjoying themselves. Nobody minds it. Of course certain things of particular country may linger on. But then it drops, it drops. Gradually it starts dropping out. Like a flower when it becomes the fruit. All its petals and everything drops out and then it becomes the fruit. So you have now become the fruit -fruit of knowledge, fruit of wisdom and of love. For knowledge, you don't have to read books. There's no need to. People who have read too many are difficult to get Sahaja Yoga. But what you have to see yourself: What is the reality? But that's only possible if you are a realized soul. Otherwise you get lost in the illusions of the world. You live with the illusions all your life, struggling, fighting and I don't want to say what's the end is.

So a simple thing that has happened with Sahaja Yoga, in your evolutionary process your attention now has gone to spirit than to anything else. As soon as the power of the spirit comes, you find yourself successful in everything. You don't want;. You don't ask for it and if you are not, you don't mind. You don't mind because you think they don't understand. It's all right, forget it. So there's no use fighting for it, asking for it. For this, one thing is important, first and foremost thing, you have to forgive everyone.

Human beings, I don't know sometimes they're illogical. Supposing somebody tries to harm you. All right, I forgive him. Forget it because I have no headache of that. What he is trying to do is to give me a headache which I will not take. I just forgive. So that is a very important point, that Christ has also said that, "You have to forgive." Mohammad Sahib has said so many things but I don't know how people have twisted. Christ has said so many things, how I don't know how they are being twisted. Every one of them has said one thing: that you have to become the Spirit. And how people have twisted it and have formed so many religions

and in that religion why should they quarrel? If there is one God there should be no quarrel.

Now in Sahaja yoga, you find people have come from different race, different countries, different ideologies, everything. One thing great about Sahaja yogis, they are very pure people. There's so much of purity in them. There's no problem. I do not have that problem of immorality in Sahaja Yoga. We don't find anybody being immoral. If somebody has been immoral, he just gets corrected. If somebody has been cheating, he gets corrected. If somebody has been a corrupt person, he gets corrected. Because spirit gives the light for you to see for yourself what is good for you. Supposing you are going on a road and you are blind. You can walk into a ditch. But supposing you have the light and the eyes open. You know how to go. And that's exactly what has happened in Sahaja Yoga, that people have realized how to move, how to go about, how to walk, and not to fall in the ditch. I have seen people who have fallen into ditch also. But I have nothing but love for them. Because they were blind, you see, for a blind person you can just have love, isn't it? And I found that once I forgive them completely and I ask them, all right, even if they have abused Me, said things against Me, it's all right. Because they don't know what they are doing. They are blind people. So once you feel that way about others, that doesn't matter. Whatever they have done, whatever they have so far, so called harmed you also, is no harm to you because you are standing on a pedestal of truth.

So the second point is that the spirit is the source of truth, not of untruth. For example, there is some false guru. Immediately you will know who is false. How? On your vibrations, on your fingertips you know that this man is false. Is all said by Mohammad Sahib that, "Your hands will speak at the time of resurrection." That exactly happens that you see: this is the trouble. Now if you want you can avoid that person or if you want you can bring him round and put him right. But we should not try on the complicated characters very much in the beginning, I said, because they will complicate you. Now those people who have matured in Sahaja Yoga can easily manage that also. And also we must know that all the elements are working for us. All the events of the world are just to show how wrong things are wrong and how right things should be done.

Say for example, when Hitler came. He started destroying people. And he took nine years to build himself up. And he did all kinds of things which cannot be forgiven by anyone. But he died and suddenly you find in Germany, people are so enlightened. Now you heard some people, I was amazed how they are so enlightened about love and about the divine. All these countries, I've seen are doing so well unexpectedly.

Imagine in England, who came to India and ruled us for three hundred years, there are so many Sahaja yogis. And also as you see today when I speak there, we have the whole hall filled up with people, in England. I've seen also in the countries like Russia, where these people were on the verge of collapsing after they started on democracy. Whether it is democracy or communism or anything, these are all isms. You have to come out of it and see for yourself that so called democracy has become demon-ocracy. So called communism has failed. Why? Basically what's wrong with them? It was all based not on the spiritual level. There was no spirit involved in it. It was all based on, I should say, on the endeavors which are outside, which were very limited. And those limits, once they break, you see you have a problem.

Now economics, the world economics if you see is collapsing. Everywhere there is recession. If they are such experts then why there is recession? Why there are problems? Now the people say we must remove the poverty. I agree but not by giving some sort of a beggar's gift but with self respect. You can do it. You can do it because if you can approach people who need with Sahaja Yoga and enrich them, you'll be amazed, they themselves will do better and work it out. All kinds of things, you see, like in abroad people used to say, "Mother, You talk of spiritual life then why is it India is so poor?" I said, "They are not so poor in spirituality." They may be poor in money. Those who have got lots of money, are they also very good people? Are they also doing something very good? In the same way, those who are poor are not doing something good that one should have compassion on them. Agreed. Now what to do? If both sides are so miserable, what should we do? Is to change them. Change the whole attitude towards life. Immediately I've seen people who are supposed to be rich start understanding poverty. They start sharing. They start working it out.

In Sahaja Yoga, you'll be amazed how people help each other. How they work out everybody's difficulties and problems into something very beautiful. You see, it's the wisdom that you get from this all pervading divine power. This power has been described in every religion. You call it nirakar, you call it ruuh, you can call it paramchaitanya; you can call by any name. But

name is not the point. Whatever it is, once you are connected with this power, you are blessed. Thousand times you are blessed than you are as a normal human being. As a normal being, no blessings it has. It has nothing but your own endeavors that the amount you push in, that's what you get. Here nobody pushes oneself. Automatically you are pushed into that. This force, divine force brings you to that. And you have seen that in your own lives how you came to Me, how you came to Sahaja Yoga. It was some sort of a divine force which worked it out, which is Sahaja, which you may not realize but when you get your realization, you just think about your own life: "How I came to Sahaja Yoga? How I got this?" And then you see this peace, reigning over your hearts. The love, affection, everything. What is, as you said, I have many powers, maybe I don't know, but one thing for definite, one thing that Sahaja yogis can get all My powers.

As a Mother, Mother wants to give everything to Sahaja yogis. This greatest joy for a Mother is to see Her son or daughter grow up like Her. I, I have a great vision of life. And I see the picture of that here today. I was a ordinary housewife without much money. You know My interest in money is zero. I don't understand even the bank and the somebody has to sign a cheque for Me. My husband has to count My money, I am so bad. But still I've never had problem. Never had problem because it is the greed in man, terrible greed in man that creates problems. But if he learns how to be satisfied, automatically the greed drops out and you feel absolutely comfortable. But that doesn't mean that you become a sadhu baba or you become a sanyasi or a something you give up. Those days are gone. Those ordeals you have passed through. You've been to the Himalayas. You've stood on your heads and did all kinds of things.

Now no more is needed. What is needed is that: you have to put your attention to your spirit, the more you do it, the more you absorb all other attentions and put it to your spirit, which is there already existing. There is nothing to be brought from outside or nothing to be learnt. It is inside every one of you, is in the heart. Only thing you have to, you have to just feel it. Now that feeling can only come if you are awakened in the Kundalini. I know that no one like Mohammad Sahib or Christ or Abraham or Moses, who have created books or whatever history they have created, no where They would have ever thought that people will form an organized religion and start in a way as if they are against each other. But it has happened. It has happened. To remove that, you have to give them the knowledge, the pure knowledge. Not the knowledge of the book but the pure knowledge. And the knowledge that is pure is wisdom. Through this wisdom only I've worked. This wisdom I had from My childhood. Nobody has given Me. It's there. But this wisdom has taught Me one thing: that whatsoever maybe the condition of a human being, whatsoever maybe his style, whatsoever may be his ego or his conditioning if he can feel the love then his spirit gets [transformed?].

This transformation has taken place. Here we have only one percent of the people who have got realization all over the world. But I know, I remember them all today who are not here, that they have been seekers, madly seeking, seeking the truth. They went through horrible time seeking. They had very bad gurus. They had all kinds of expenses, everything they did. But once they came to Sahaja Yoga, they have found what was the truth is. And the truth is very simple: that you are the spirit. You are not this body, this mind, but you are the spirit. This is the truth and they have found the spirit. That's what is the truth that they have found. Once this truth is established within you, that you are the spirit, nothing can destroy you, nothing can harm you. It cannot have any wants. It doesn't have. What wants can you have when you have the spirit because such a satisfying thing? It doesn't condemn anyone. It doesn't runs after anyone. Is satisfied with itself, absolutely satisfied.

You see, I was very anxious that I should lead a very normal life. I should not be like some Himalaya fellow or something like that. Because this is needed for a common people. Today it's a aim en mass, en mass awakening. It is not for one person.

This was the thing because once any discovery is made, supposing, and that discovery only is for one individual, it has no meaning. It has to go to masses. And this is what I knew: I have to do it. And I had to work - they say so but I don't think I ever worked. I was just witness to whole thing. I saw it just like a witness enjoying all kinds of things as you sit on the shore of a ocean. You see waves coming, going like that. But inside, inside that is a human being who wants to evolve, who wants to become the spirit. Then he starts thinking what good he can do to others. So far I've been very anxious that people should become Sahaja yogis. I didn't take to any missionary work or any social work. I used to do when I was not in Sahaja Yoga, I should say, when I didn't start the Sahaja Yoga. But later on, I discovered that unless and until you transform people, unless and until you become the spirit, you'll become like any other social worker.

I was working in a, say, blind school. I was the chairman of the blind school, blind people. And I was surprised, the people who were with Me were very funny type you know? The governor was to come and they said, "Who will sit next to governor?" I said, "What is this?" So they said also, "I being the president, I have to sit." I said, "Not necessary. I can sit anywhere." But they all started quarreling on this point. So I said, "All right, we'll take a plank and put it on head of the - of the governor and you all sit on that like sparrows." That humor helped a lot and they settled down. So this is the stupid thing where you see it, what is your position, what do you get? I mean it's so stupid that even the ant knows how to work out the collectivity. I don't know how human beings are dying after useless nonsensical things. But the only thing is, he has not yet become the spirit. So he doesn't respect himself, no respect. So he does all these things which are not very respectable I think. Then I thought that this kind of work people are doing, they think no end of themselves.

Once you start doing something good, why should you think you are very great? I, I can't understand, you see, My brain is that way useless. Because what I found with these people who were working with Me, very anxious to take the credit for this. Somebody wanted to become the chairman, vice-chairman. I said, "You become everything." So the attention being on your promotion, it's not a real promotion, no promotion. Everybody used to laugh at them, it's a degradation. Your promotion is not through your own being but through your own spirit. Being means a very big thing, I think, but spirit is very subtle, very beautiful which is residing in all of you like a light. It's a light in you.

Now there are Sahaja, so many Sahaja yogis who are giving enlightenment to others. There are people who are going all over the world. I was surprised that people from Germany and Austria came to help Me when I first went to Russia. I said, "What are you doing here?" Said, "Mother we have to do something because so many people were killed by our forefathers." Then My heart started really thanking them. Look at this, what has come into them? Then they went, you'll be amazed, to Israel and from Israel they brought lots of Sahaja yogis to Egypt. So I asked the Israelis, Sahaja yogis, "Why are you here?" They said, "Mother it's our job now to make friends with these Sahaja yogis from Egypt." Just see how love engulfs all these angularities, all these thorns of life and dissolves it completely. It's so joy giving to see your love acting on others. Small, small things and very big things, all that works out with love.

For example, in an industry now people have problems of strikes. Very common struggle, have and have not and this going on. But if you can raise the people to the spiritual height, to their spiritual need which is the most important need today, you'll be amazed there will be no problem of any kind. You see, it is a kind of a communism. It's a kind of a socialism. It's a kind of a democracy. It's all things put together which works.

Democracy means we have Sahaja yogis who wanted to organize this. They said, "Mother what should we do?" I said, "I am not going to say anything. You do what you like. You choose whatever you like, whatever you want to do." And I was just busy arranging the flowers in the house because so many flowers came and I am worried about the flowers. I was just arranging the flowers in the house. And what I find, now see how they've done: no quarrel, no fight, no discussion, nothing. How have they done? Otherwise you cannot make ten people sit together and talk the same way. One will talk, another will talk, another will talk, will go on discussing, discussing this, reaching nowhere. Otherwise only one man has to work it out, otherwise nothing can work. So you see, it changes the whole atmosphere of every human being. Changes his attitude, changes his endeavors and everything becomes so beautiful and joy giving.

You are a socialist also because you start thinking about the people who are down trodden, people who have no money who are poor, and you try to work out something by which they get some money.

I used to go with My father for a case in a district called Chanda. And there I saw people just with one cloth around them. What was shocking to Me: just one cloth, whether it is winter or summer. I used to weep so My father would say, "Why to weep before them?" I said, "What can I do? I must try to do something for them." Now when I got so many Sahaja yogis, I told them, "I want to help these people somehow. And what they make is pottery." So they said, "Mother, all right. You can get the pottery. We'll import here and we'll sell them." You'll be amazed now, these people have got houses, they have got a good life to live and they

are living very well. So in a way, it is a kind of a socialism. That you see problems and you know collectively to solve it, collectively, not singularly but collectively.

The all of the Sahaja yogis suggest, "Mother, this can be solved." So far I have not done anything directly, I must say, like starting a organization of that kind. But now when there are so many Sahaja yogis with their attention on their heart, now My attention is going to the people who need our help. So first time, I have asked them to make an NGO for destitute women and for children who are being deserted by their parents. And immediately, you'll be amazed, it all did. We got the land. We got the people. I mean, I'm not doing anything and it's all done. Moreover, so many people have written, "Mother if You want land, we can give You. You come here, do this, do that." Can you imagine? Once I just thought of it: that we have to do something for the poor people. Also other so many things can be done with your attention which is pure, full of love because the love, you see, is something that gives you the wisdom how to do it. If you have love, it gives you the complete insight into the problems and how it works.

See it's surprising for Me, I mean, I used to do that always but even after Sahaja Yoga I found that is the love is the solution. Is this only way we can enter into the hearts of people. But for that love, we should not try to do it for some money or for some achievements or for some sort of a reward, but just the whim of the love and that is what is today paying all of you: The way you love all the people. The way you have done so much work. You don't know what gratitude I have for you. Single-handed I could not have done it. I could not have gone to so many countries. It's a like a place like Benin, where there are only Muslims are there, I would never - I could never have thought of going to that far fetched place where these people are there and imagine these people are Muslims and they have all taken to Sahaja Yoga. And in that they are understanding the beauty of love. You, this is done by French. Can you believe these French? Going down all the way to Benin and getting it done. Even English have gone all the way to different countries; even the Austrians and also Germans and Italians are another quality of people who have a very rich heart, I must say. They have a very rich heart and the way they are spreading Sahaja Yoga throughout Italy is really remarkable. I am amazed how these people are approaching all these people who have never known what is spirit is and how they are getting them to Mother.

Now with that, you see, we don't have to say "prohibition." We don't have to say "don't take drugs," nothing. No don'ts in Sahaja Yoga. Automatically they drop. I don't have to say, "Don't do it." Just automatically they drop.

I mean you'll be amazed, once we had a program and there was a light to be put in a one of the deepas and nobody had a matchbox. Can you imagine? Nobody has a matchbox. Is such a problem with thousands of people there, nobody has matchbox. So we had to send somebody to get the matchbox. There's no need. So I never say, "Don't do this," never. I've never said it but it has worked like that, it has worked. I don't know how, how you have dropped it but it's very simple when the light of the spirit is there. In that light, you just don't.

Now all the people have said, "Don't drink." Say for example: Sikhs, Muslims but you see they all drink because they are not really Muslims, they are not really Sikhs. If they were really that, they would not have drunk. How is it possible then? They have to be the spirit. In the light of the spirit, we just don't do anything that is destructive, just don't do it. You don't have to tell anybody. Now you are all sitting here, you know that I've never told you anyone, "Don't do this." But I was amazed in London that people overnight gave up drugs, overnight. People employ military, this, that drugs is [INAUDIBLE]. They gave up prostitution. They gave (up) drugs, all kinds of destructive things to which human being take sometimes out of frustration and sometimes because they feel very lonely.

But now in Sahaja Yoga, you can never be lonely. All over the world, you have brothers and sisters. If they come to know somebody is there somebody is coming, they'll all go to the airport to receive. It's not a brotherhood of a ordinary life. It's a very deep type of a brotherhood. It's a very deep understanding. But they are very deep people, I must say, because they have been seekers and in that seeking they have really got completely into a turmoil and that has made them very deep people.

This book is "Light of Quran" is written by a lady Gilmet. You read it. I would request you to read it because she is so deep. I knew she was very deep but the way she has expressed is so beautiful, so joy giving that she's not a Muslim, she married a

Muslim, so called, because they were all Sahaja yogis and the way she has narrated her seeking is so beautiful. We have so many big writers in Sahaja Yoga who have given very, very nice books and things. But this Gilmet is very shy. She doesn't talk. She keeps quiet. But inside, she's so deep because of her seeking.

So there are many people in this world who are seeking the truth because they cannot bear the nonsense of modern world and they are very sensitive. They are not insensitive, very sensitive people. That's how you all got your realization. It's nothing of Mine. To say that "I did it," is not proper. If you were not like a candle, I could not have enlightened you. So I am very thankful to you. And I am so much enamored by the way you people are feeling about Sahaja Yoga: that collectively you have to work it out, globally you have to work it out.

You have to help each other and bring up the people. Most important thing is to create a mind universally which is towards the spirit. Then we'll solve all the problems, no problem. Now if I say I am starting some sort of a project here for the poor. Immediately all of them will send Me money. Immediately they'll all work. They'll find out who can work it out, who can come and help Mother. What work can we give them? How to work it out, all over the world. I mean, it spreads so fast. I have to just say that. I never asked for money. I never said, "I need money," but immediately they will plan out the whole thing, bring the whole thing here and work it out.

It can work in India, it can work anywhere. It's not just they are interested in India. But globally they are interested in the problems. It is not for making some sort of a show or some sort of a, we can say, a cult. It is something which is very innate, which is very subtle and that works, that gives them joy. That gives them joy to do something for Sahaja Yoga. I am sometimes amazed how they feel for the whole world, how they care for the whole world, how they are willing to do for [?].

Of course as I said, every country has some problems. Like, we can say that north Indians are interested always in politics because Delhi is here. But is reduced now, very much reduced now. There's not much going on. And they don't like to hear anything against anyone. That's a good thing. And in the south, we can say in the beyond Narmada river, whatever we have, Maharashtra and all that, they are very ritualistic, very ritualistic people. Even if they put the thali [thali MEANS PLATE FOR DINING], you must put salt here, you must put vegetable here, you .. so that a blind man can also eat food properly. You must use only one hand. You must keep another hand tied up. They're very, very ritualistic because of these two things, you see, in Sahaja Yoga they do not grow.

Whatever it is, we have to understand that these are [lingering PROBABLY ?] still are behind us. For example in north India, I would say if anybody speaks anything ill about anybody, just put your. This principle of Gandhiji was correct. Never listen to any nonsensical gossip. Gossip is going on. People like to listen to gossip because of this media also. They were showing nothing but gossip before election. And the whole gossip goes into our mind and that's how we work out. So for this part, I would request all the people from the north India to never to listen any criticism, never to criticize anyone. What is the use? Just see logically: if you listen to somebody's criticism, what is the use? What do you gain out of it? Now by repeating it to somebody else, what do you gain? What is the gain? Simple thing, always ask the question: What is the gain? And why to see something wrong with others?

I know by that you can be cheated. Somebody can deceive you, is true. But doesn't matter. You don't get anything into your head. You don't get any filth and any poison in your head. I know there are people who create problem, talk from one to another, do this, do that. But that should not harm you in anyway because you have the spirit and the spirit cannot be harmed. It cannot be destroyed. It is said that, "It cannot be destroyed by any weapon. It lives and lives forever." So the attention towards the atma is lacking, atma vimukta.

We, our eyes have gone, our attention is gone to something away from the spirit and that's why all the problems are there. Once you are one with your spirit, it works. It works for you because it is in connection with the God almighty. It is in connection with the all pervading power, which works out everything. I know this all pervading power. It has showing so many miraculous photographs about Me. And actually I, I didn't ask It but It is doing. Because very active, It is very active. And if It sees anybody who is subtle and who is deep, It acts.

In your business, in your politics, in your family in everywhere you'll find this light will shine and you'll respect, respect the hearts of a person. You'll respect the love of others. You will respect the spirit that is shining in others. This is the reason why you have learned to respect each other, because your spirit is enlightened. I can see it so clearly.

I am so very happy to see so many of you here for My birthday. I don't know what is the significance of a birthday is but whatever it is, it is one of the things that I can meet you, all of you here, so very happy. I am thankful to these people who are elites of our society. They are very great people elected and sometimes given very high positions and also there are some very well known industrialists. All of them have to understand the value of spiritual life. It's very important for them. Not to avoid this point but to be one with your spirit is your own property, is in your own, I should say, the complete glory that you have is to be the spirit. With all this, I don't know how to thank you all and how to thank all these people who spoke so nicely. Only thing, I wish you all a great growth in your spiritual life atmonnati, into your spirituality so that it covers all the corners of the world and create a beautiful world of tomorrow.

May God bless you!

H.H. Shri Mataji Nirmala Devi

Sir C. P. Srivastava speaks:

Shri Nirmala Mataji, this is the first time I have addressed Her as Mataji. I think on Her 75th Birthday celebration, time has come for me to surrender myself fully to Her. Shri Patwaji, Shri Rizviji, Shri Janaji, Shri Rahul Bajajji, dear Sahaja yogis, Sahaj yoginis, distinguished guests, ladies and gentlemen.

I regard myself as singularly fortunate to be standing here before you today to participate in this momentous celebration. Mr. Chidambaram asked one question. He said, "How is it that so many people are here today from all parts of the world? What is it that brings them here?" Now I want to narrate one incident to you which will probably illustrate how this Divine Lady has built up Sahaja Yoga, step by step on the basis of very devoted and very persistent hard work.

I recall a day in 1974. I had taken up a job in London. We were living in a place called Oxted-on-Surrey away from London. I used to commute. And you know I am talking of twenty-four years ago. And one evening when I returned home, I found in my house, I expected see my wife and some domestic help. But instead, I saw sitting in the drawing room on a sofa a young man, a young boy, white skinned and I didn't expect to see him there. So I looked at him and he looked at me and we wondered who we were. And what was even more intriguing was the fact that he was wearing my cloths, my kurta and pajama. So I began to wonder whether I was seeing some apparition, whether I'm in my senses, or something wrong with me? So I retraced my steps, went back to my Wife, and said, "Now who is he?"

And She explained to me, She said that day She had gone to Piccadilly Circus and there She saw a young man, lying uncared for, unattended. Obviously, he was sick. So She went up to him and asked what the matter was. And the boy said he was very ill. He had nobody to look after him. And he was almost dying. Now She said, "Come along. Come with Me." And She brought him home and arranged for him to be given a bath. And since he didn't have any cloths, he had to wear my cloths. And I was greatly relieved. And I was very proud. She had brought home that young man out of tremendous love and compassion. And, you know, that young man stayed in our house for about 2-3 months. He was given Sahaja Yoga treatment. And within a matter of days he began to improve. His jaundice was gone. His drugs had gone. His alcoholism had gone. He became, within about 8 weeks, ..

1998-1216, Expression of Subtle Elements

[View online.](#)

Panch Tattwa - The Subtle Elements Date 16th December 1998: Place Delhi: Seminar & Meeting Type [Marathi translation from Hindi and English talk, scanned from Marathi Chaitanaya Lahari] एवढ्या भडीमध्ये आणि अनेक असुवध्या असूनही लुम्ही सर्वजण इथे आलात याचा एक माता म्हणून मला फार आनंद वे समाधान वाटत आहे, दुसरा कुठला सोयसिकर दविस जमत नव्हता म्हणून तुमच्यासाठी गैरसोयीचा असूनही हाच दविस उरण्यात आला. वमिानलळावर माझे नीट दर्शन झाले नाही असे ब्याच लोकांचे म्हणणे होते, मला पण त्यावेळी तुमच्याकडे जास्त लक्ष देता आले नाही. म्हणून आज तुम्ही सर्वजण इथे जमलात हे फार छान झाले, दल्लिबाल्यांचा अशा कार्यक्रमाबद्दलचा उत्साहही वाखाणण्यासारखा आहे; असाच उत्साह सगळीकडे मळिला ततर हा भारत देश एक दविशी सहजयोग्याचे महाद्वार बनेल, (टाळया) एक घोर कलियुग म्हणावा लागेल. कलियुगाचे एक वैशिष्ट्य असे की माणूस चटकन मृतमध्ये अडकतो. त्याचा सारासार वविक काम करेनासा होतो आणि त्या भ्रांतीमुळे तो कुठे मरकट राहतो त्याचे त्यालाच कळत नाही. आजकाल लोक बाल त्या पुढात्यामागे लागतात. चुकीच्या गोष्टींना बळी पडून त्यांचा स्वीकार करतात आणि आपलेच नुकसान करून घेतात, धर्माचा मार्ग सोडून अधमच्या मार्गाला बचिक्ता लागतात आणि त्याबद्दल त्यांना काही फकीरीही वाटत नाही. उलट स्याय बुकीच्या गोष्टी पुन्हा-पुन्हा करत राहतात आणि त्याची बढाई मारत राहतात. जणू अशा गोष्टी करणे म्हणजे सत्कर्मच केल्यासारखे ते समजतात. अशा या वणव्यासारख्या चारी बाजूनी पेटलेल्या जगामध्ये तुम्ही सहजयोगी म्हणून जगत आहात. या कलियुगाचे अनेक प्रताप पुराणात सांगितले आहेत, एक कहाणी अशी आहे की हा कलियुग दविस नलराजाच्या तावडीत सापडला आणि त्या कलीनेचे त्याला त्याची पत्नी दमयंतीपासून दूर होण्यास भाग पाडले असल्यामुळे नलराजाने कलीचा सर्वनाश करण्याचे ठरवले, त्यावेळी कली राजाला म्हणाला "माझे महत्त्व काय आहे हे तू आधी जाणून घे आणि मग मला मारायचे असले तर खुशाल ठार कर, पण आधी हे लक्षात घे की मानवजात भूरीच्या वळिख्यांत माझ्यामुळे आल्यावरच आत्मसाक्षात्काराचे महान कार्य-होणार आहे." आत्मसाक्षात्कार मळिवणे हेच मनुष्य जन्मावे परमश्रेष्ठत तडिष्ट आहे भारतामध्ये हे फार पूर्वीपासून मान्य झालेले आहे वे सांगितले गेले इतकेच नव्हे. तर त्याश्रवाय जीवनातील कासल्याही कीतीला वा सुखाला अर्थ नाही हीच शक्तिवण इथल्या संस्कृतीमधून सडवली गेली. जीवनात मळिवाण्यासारखी सर्वश्रेष्ठ वस्तु हीच आहे व या कलियुगातच तुम्हालाही आत्मसाक्षात्कार मळिला आहे आणि त्याची महानता पण तुमच्या लक्षात आली आहे. त्याच्या गहनतेत उतरल्यावरच तुम्हाला शांति व आनंद मळिणार आहे. पुष्कळजण अशा उच्च स्थितीला आले आहेत. या गहनतेमध्ये सूक्ष्मता आल्यावर तुमच्या लक्षात येते की तुम्ही कुणीकडे अग्रेसर होत आहात, तुमची दशा कोणती आहे हे तुम्ही समजू शकता, ही सूक्ष्मता तुम्हाला अजून मळिली नसेल तर तुम्ही कुठे तरी कमी पडत आहात हे प्रथम लक्षात घ्या आणि ती कमतरता (दोष) ठीक केले पाहिजेत. ह्या सूक्ष्मतेचा वचिर करताना आपल्याला शास्त्राचाही चागला आधार मळितो. आपला हा भारतदेश गहन तत्वज्ञानाने, तसाच उच्च वचिरांनी भारलेला देश आहे. आपल्याकडील या तत्वज्ञानाचे गंध अद्वितीय आहेत इतकी खोल तात्विक ग्रंथसंपदा जगामध्ये इतरत्र कुठे आढळत नाही. हे ज्ञान बाहेरच्या देशांत पोचले तरी त्याच्या गहनतेत उतरण्याची क्षमता फक्त तुम्हा लोकांजवळच आहे. पुण आपल्या लोकानाच आपल्या या वाङ्मयीन पवित्र संपत्तीची नीटशी कल्पना नाही. प्राचीन काळापासून मानवी जीवनावद्दलच्या उच्च तत्वाचे वर्णन व वशिलेपण आपल्या ग्रंथांमध्येच आढळते. उदा. आत्मसाक्षात्कार म्हणजे काय य तो मळिल्यावर भानवाला कोणत्या गोष्टी प्राप्त होतात हा वषिय पहा, आता गी पण त्याबद्दल बरीच माहिती उपड करून तुम्हाला सांगितली आहे व समजावली आहे, पण त्याचा साक्षात अनुभव मळिल्याश्रवाय तुमचे खरे समाधान होणार नाही, म्हणून ही अनुभूति मळिवण्याची व जाणण्याची फार आवश्यकता आहे. प्रथम आपण हे लक्षात घेतले पाहिजे की आपला देह पंचमहामूत कार्य होत असते. त्यामधूनच सर्व घटना घडून येतात व आपला मानव-जन्मही त्याच तत्वापासून बनलेला आहे. जनावरांमध्येही तीच तत्वे कार्यान्वित असतात. पण मानवामध्ये त्यांचा प्रादुर्भाव प्रकर्याने असतो व त्यामुळेच मानवप्राण्यांमध्ये स्थापति केलेली कुण्डलिनी त्याव्यामधूनच कार्यान्वित होऊ शकते. सयून मातहा जन्म ही उक उतच्च अवस्था आहे व कुण्डलिनीचे उत्थान हे त्याच्याकडूनच होण्यासारखे आहे. म्हणून, आत्मसाक्षात्कार हेव गानवजन्माचे परम उदष्टि आहे व तेच तुमच्यामाधील कुण्डलिनी करणार आहे. भी हे जे काही कुण्डलिनी लकीवडल सांगत आहे तेही आपल्या अनेक ग्रंथोमधून पूर्वीच लहिन ठेवलेले आहे. बाराज्या शतकात ज्ञानेचवरानी त्याबद्दल स्पष्ट लहिले. सोळाव्या शतकात तर कबीरासारख्या अनेक: संतांनी त्याबद्दल खूप सांगितले, तुकाराम, सामदास, नामदेव अशा संतांनीही आपल्यामध्ये ही शक्ती असते व ती जागृत केली पाहिजे हेच सांगितले. असे सर्व कार्य याच देशांत घडून आले कारण या देशातले रहिवासी एक वशिष धारणेचे लोक आहेत, धर्मांमध्ये रुजलेले लोक आहेत, त्याच्याजवळ धार्मिकता आहे. अनेक शतकापासून ही संस्कृति रुजल्यामुळे अधामकि गोष्टीकडे ते वळतच नाहीच. इतर देशात मी पाहते की सच्याधा काळ हो तत्वामधून बनला आहे आणि पाच तत्वाद्वारेच सर्व धर्म व अधर्म यांत त्या लोकांना काही फरकच वाटत नाही, उलट अधार्मिक कृत्ये करणे एक आव्हान म्हणून ते स्वीकारतात. उदा. मादकद्रव्यांचे सेवन करण्यात वशाला भीति याळगायची असा वचिर ते आग्रहाने करतात आणि त्यांतच स्वतःला फार मोठे वीर म्हणू लागतात. या देशांतील व इतर देशांतील लोकांच्या वृत्तीमध्ये हा मूलभूत फरक आहे. म्हणून भारतातील सर्व लोक मग ते शहरातील, खेड्यातील, शकिलेले, अशक्तिपति कसेही असले तरी सर्वजण धर्म व अधर्म हा फरक पाळणारे असतात. बाहेरच्या देशांमधील लोक पाप वा पुण्य ह्याच्याकडे बघायलाच तयार नसतात. म्हणून तुम्ही वशिष आहात असे मी म्हणत. पाण ततिकीच दुसरी गोष्ट म्हणजे त्या लोकांना शोधक (खोज) नजर जास्त आहे ताशी शोधक कवि चकित्सक प्रवृत्ति आपल्या लोकांमध्ये कर्मी आहे. आपण लोक परंपराधीन आहे. जे चालत आले आहे ते करत अक्षरामच्येही एक सुप्त अर्थ असतो. अक्षरामगुळे शब्ददाला अर्थ येतो, आर्थ जणू शब्दाची सेवा करत असतात. आपल्या देशांत वेगवेगळ्या गोष्टीचद्दल वेगवेगळे शब्द वर्णन करताना वापरतात. ही भाषा-शैली नसून आपल्या संस्कृतीचे ते वैशिष्ट्य आहे. म्हणून या संस्कृतीमध्ये जन्माला आलेले, शकिलेले अशा लोकांना हे समजून घ्यायला हवे की ही आपली अशी वशिष्ट संस्कृति आहे. पण बहुतेक लोकांना या आपल्याच संस्कृतीची नीट माहिती नसते, आपण जे काही करतो ते का करतो हे जाणण्याची उत्सुकता नाही, वाडवडलापासून चालत आलेले आहे म्हणून करायचे एवढेच ते समजतात. म्हणून आपली संस्कृति मुळातून आणि फाम महत्त्वाचे आहे, म्हणजे आपली ही धार्मिकता कशामध्ये आहे हे समजून येईल. माणसामध्ये की घनकिता ककी व कुछून आली हे समजून घेतले पाहिजे. परदेशी लोकांची वधिरधारा आणि आपल्या लोकांची वचिरधारा खूप वेगळी आहे, त्यावी पद्धति पण वेगळी आहे. पण देशी लोकाना असे काही सांगितले की आधी ते

पडताळून पाहत, रीयपद्धतीने ते परोवर आहे की नाही याच्या मागे लागतात पण त्यातून ते कती प्रगति कित्या नष्टिर्पापर्यंत ये शकार? आपल्याकडील वविरधारा घेगळी आहे म्हणजे थोर ऋश्री मुनीनी जे सागुने वले आहे त्याची परीक्षा पेण्यावी जरुरी याटत नाही क सहपण ते स्वीकारले जाते कारण ते झालसंपन्न छोते म्हणून ते सागतात त्याला मान्यता मळिते सविय आत्मसाक्षात्कारानंतर व्याची संत्यता यटण्यासारखी असते सहजयोगातही लुम्ही असेव वागता; तुम्ही ते, माताजी म्हणतात म्हणून, बरोबर समजता. आत्मसाक्षात्कारानंतर तुम्हाला योग्य ली स्थिति येते तेव्हा तुम्हाला आपोआपच त्याची संत्यता समजते, म्हणून आपल्याकडे गुरुला फार उच्च स्थान दलि जाते. गुरुने जे सांगतिले त्याबद्धल शंका मनतही येता कामा नये. अर्थात आजकाल ज्या प्रकारचे ठकिठकिणी बनत वालले आहेत त्याबद्धल काही बोलणे कठीण आहे. समा खस सुरु ओळरण्याची पद्धत आहे आण्णीती. हशजे नो तुम्हाला साक्षात् अनुभवम देती तोय खरा गुरु पेसे देऊन हरि-मोती इतातून काढून दवाखवणारे गुरु खरे गुरु असू शकत नाही, असे लोक दुकानदारी करत असतात. म्हणून अनुभव प्राप्त करुन घेतला पाहजि व तो मळाल्यावर त्याचा स्वीकारही केला पोहजि, त्याच्या गहनतेत उतरुन त्याचा पडताळा करुन घेतला पाहजि, याच्या उलट पालचात्य देशामध्ये तुम्ही काही सांगतिले तरी ते शास्त्रीय परीक्षण व सद्धितेच्या मागे लामतात, मग ते परीक्षण करणारे त्या क्षमतेचे आहेत का नाही याची ते पर्या करत नाही. पण ते शास्त्रीय परीक्षेचा आग्रह धरतात, एक परीक्षा झाली तरी दुसरया कसोटीवर आणखी परीक्षा करु पाहतात, त्यावरुन वादवयिद-चर्चा करतात. याला कारण म्हागजे ते आत्मसाक्षात्कारी नसतात व झालेले नसतात. म्हणून जोपर्यंत कसल्याही प्रणालीचा साक्षात् व जवित अनुभव होत नाही व त्या अनुभवामध्ये तुम्ही पूर्णपणे Nourish होत नाही तोपर्यंत तुमच्यामध्ये एक अधुरेपण टकून राहण्याचा आपला कल असतो. याला कारण म्हणजे त्या लोकांनी एक प्रकारे अंधार पाहिला असल्यामुळे प्रकाशाचे महत्त्व से मानतात. हीच आपल्या लोकामध्ये कमतरता आहे असे मला वाटते आण्णिणूनचे भारतीयांना सहजयोगाच्या गहनतेत उतरगो अवघड जाते. म्हणूनच तुम्ही लक्षात ध्यायला हवे की सहजयोगाचे बीज तुमच्यामध्ये अंकुरल्यावर त्याचा मोठा वृक्ष कसा होईल ह्याची काळजी घेतली पाहजि. त्यासाठी ध्यान केलेच पाहजि व स्थाचप्रमाणे सहजयोगाचा प्रसार केला पाहजि; त्याशविय तुम्ही स्वतःची उन्नत करु शकणार नाही. प्रत्येक सहजयोग्याने कमीतकमी एक हजार लोकांना आत्मसाक्षात्कार दलि पाहजि, त्या बाबतीत लाज वाटण्याचे काही कारण नाही. कसला संकोच बाळगण्याची जरुर नाही, उलट स्पष्टपणे सरळ-सरळ योलण्याची जरुर आहे. कारण तुम्ही भारतीय आहात म्हणून मी वारंवार सांगत असते की मारतदेशाचे नागरकि असणे ही तुमच्याजवळ असलेली गोष्ट आहे; इथे जन्म मळिणे हे हजार जन्मामध्ये केलेल्या मी काही सांगतिले की मूल्यवान सत्कर्माचे फळ आहे. या मातीतून मळिलेला धर्म- हद्दि, मुसलमान या अर्थाने नव्हे- हायेथील लोकांचा स्याभावकि सज्जनपणाबडलचा गुरु ओढा आहे आण्णि त्याचे कारण म्हणजे आपल्या देशात अनेकानेक थोर ऋषी-मुनीनी दलिली शक्तिवाण व उपदेश जीवनामध्ये पावतिरय राखण्यास त्यांनी शक्तिवले, त्यासाठी करली जबरदस्ती केली नाही तर माणसांच्या सपूर्ण स्वातंत्र्यातूनच त्यांना पावतिरयतेकडे वळवले. या स्वतंत्रतेमध्येच तुम्ही आलात, स्वतंत्रता म्हणजे 'स्व'चे ज म्हणजेच आत्म्याचे तंत्र, हद्दि व संस्कृतभाषेमधील सर्व शब्दाना, व्यंजनांनाही एक वशिष अर्थ असतो, अक्षरांनाही अर्थ आहे. त्यामध्ये बरेच काही व्याकरण भरलेले आहे. माझ्या है सर्व सागण्याचा हेतु एवढाच आहे की आपल्यामध्ये या पाव तत्त्वांना एक-एक व्यंजन म्हणून स्थापति केलेले आहे. या व्यंजनालाच शक्त म्हणतात. व्यंजनामध्ये शक्ति आल्यावर त्याला अर्थ येतो. आतता आपल्याला वाटते की नीवात काय, मुला मुलीचे काहीही नाव नावही नीट बदिर करन ठेवरी बांगले, कारण नवाच्या एक-एक तयामध्ये सपूर्णपणे अवकिारी वि तेचले तरी चालेल पण हे चूक आहे. खरे तर मुलाई हाच दृष्टिकोन असतो. याला कारण म्हणजे ते लोक स्वतःला बुद्धिवांन व अधकिारी समजतात. तसे झाले नाही तर पुस्तकामागून पुस्तके लहिन ते आपली अमान्यता जाहीर करतात. पण जर काही त्यांना शेवटी पटले तर मात्र ते त्या गोष्टीबद्धल दुराग्रही बनतात. याच्या उलट भारतामध्ये थोर साधु-संतांनी जे सांगतिले ते त्यांच्या ज्ञानाधकिारातून येत असल्याने सर्व लोक स्वीकारतात. अशा थोर व ज्ञानी पुरुषांच्या बोलण्याबद्धल कसलीही शंका घेणे त्यांना प्रशस्त वाटत नाही व त्याची परीक्षा घेण्याची जरुरी वाटत नाही. तसेच आत्मसादात्कार मळाल्यानंतर त्या अनुभूतीमध्ये प्रगत झाले पाहजि असे सांगतिलेले आहे. त्यामध्ये परंप्रणता मळिवली पाहजि व नंतरच सतांच्या सागण्याचा पडताळा येईल असेही सांगतिलेले आहे. हा दृष्टिकोनामधील मूलभूत फरक आहे. तुम्ही नुसते वचिर करुन शंका-कुशंका काढत बसलात तर नष्टिपन्न काहीच होणार नाही आण्णि तुमच्याच प्रगतीमध्ये अडथळे येतील. यावर उपाय होच आहे की. है ज्ञान मळिवण्यासाठी संतांनी सांगतिलेल्या वचनावर वशिवास छेऊन त्याकडे वाटवाल केली पाषजि खसित, मोहम्मद. मुरानाक, ज्ञानदेव इ. शोर पुरुषांनी जे सागून ठेवले आहे स्याच्यावर म्हणूनच वरशिवास ठेवायला इवा कारण आपण अजून त्यांच्या अध्यात्मकि स्थितीला आलेलो नाही, त्याचे वशि्लेषण करत बसू नका, तसे केले तर त्यातच हरवून जाल. वशि्यास छेऊन तुम्ही गहनतेमधून त्यांच्या स्थितीपर्यंत आलात तरच त्याचे म्हणणे संत्य आहे का नाही हे तुम्हाला समजेल. सहजयोग्यांना आता संत्य व असत्य जाणण्याची क्षमता राहते व त्यामुळे संत्य का असत्य या नरिण्यापूर तुम्ही येऊ शकत नाही. म्हणून ही बुद्धीचा खेळ कमी करुन आपल्या शास्त्रामध्ये जे संत्य म्हणून सांगतिले गेले आहे ते मानलेच पाहजि. नानकसाहेबानी जो गुरुगंथ तयार केला त्यासाठी सर्व आत्मसाक्षात्कारी संतांच्या कवतिवा आधार घेतला, पण त्याचे नुसते पारायणच केले जाते हाही एक खूळा प्रकार आहे. त्या गुरुगंथात जे लहिले आहे ते समज्याचा प्रयत्न केला पाहजि. तरच ते आपण आत्मसात करु शकू व फलस्वरुप आपण उत्कात होऊ शकू म्हणून मी वर सांगतिल्याप्रमाणे गुरु जे काही सांगतो त्याला प्रमाण म्हणून स्वीकारले पाहजि, कारण तुम्ही अजून त्या ज्ञानामन्ये इतकी प्रवीणता मळितलेली नाही. ती प्रवीणता मळिवण्याचा तुम्ही सातत्याने प्रयत्न करायला हवा तशी स्थिति मळिवल्यानंतर गुरुच्या सांगण्याचा पडताळा घेऊन पहा. परदेशी सहजयोग्यामध्ये मला दसून येते की ते लवकर पार होतातच पण शविय: लवकर गहनता पण मळिवतात. आपल्या लोकांमध्ये तेवढी गहनता अजून आलेली नाही. आमच्याकडे हेव चालत आले आहे, अमक्या गुरुने हे सांगतिले आहे, पूर्वापार श्रीराम असे म्हणत होते इ.व्या पलीकडे आपण जायळा तयार नसतो. तुम्ही त्याच्या जवळ गेलात का, त्यांना आपल्यामध्ये सामावून घेतले का, ल्यांच्याकडून तुम्हाला काही प्रेरणा मळिली का असल्या गोष्टींचा वचिर करत नाही. आता महाराष्ट्रातील सर्व संतांनी भजने गायला लावली. एक वारकरी पंथ काढला- तसे प्रत्येक ठकिणी पथच पंथ असतात- पण त्यांना वचिर्यांना कल्पना नव्हती की हे लोक वरपानुवरप तेवढेच करत बसतील म्हणून, त्याच्यावर वचिर करुन, गहनतेत उतरुन, अग्रेसर बनतील अशी त्याची आशा होती. म्हणून साधु-संतांनी जे सांगतिले तेवढेच चालत राहिले, महाराष्ट्रात वारकरी लोक महनिमर चालत-चालत वारीला जातात, अंगावर फाटके-तुटकेच कपडे घालतात. झाजा-टाळ कुटत चालत राहतात आण्णि वारी करुन परत आल्यावर देव भेटला असे मळिलेली आहे. संत्य वा असत्य, प्रेम वा दरेष हे सर्व तुम्ही व्हायबरेथनुसवर जाणू शकता, पण त्याही पलीकडे जाऊन ही व्हायबरेथनुस म्हणजे काय हेही तुम्हाला समजून घ्यायवे आहे; त्या व्हायगरेथनुसमध्ये काय आहे है समजून घ्यायचे आहे. त्यांच्यामागे कसली सूक्ष्म शक्ति आहे है समजून घ्यायचे आहे. हैं परमचैतन्य मळाल्यावर तुमच्यामध्ये सूक्ष्म अशी कोणली घटना होते हे पहा. आपला देह पंचमहाभूतापासून बनला आहे. आत्मसाक्षात्कारानंतर हणजे कुण्डलिनी वर

येऊन टाळूमधून बाहेर येऊन सर्व्यापी शक्तिमध्ये मसिळली की हीच परमेश्वरी शक्ति तुमच्यामधून वाहू लागते त्यावेळेस ही शक्ति त्या पंचमहाभूतांच्या सूक्ष्म स्वरूपात शरिते. परमेश्वरापासून आलेल्या आणखी एका सूक्ष्म वस्तूला भारतीय तत्त्वज्ञानांत "बट्टि" म्हणतात. बायबलमध्ये ज्याला GOD आहे म्हणून तुम्ही वशिष्ट लोक बनले आहात. आता तुम्हाला गहनतेत असे म्हणतात त्या शब्दाचा आणखी एक सूक्ष्म अर्थ Silent Commandment असा सांगता येईल. म्हणजे भारतीय तत्त्वज्ञानाप्रमाणे शब्दांमधून आधी नाद येतो हा नाद नंतर बनिदू होतो; त्या बनिदूमधून ही पंचमहाभूत तत्त्वे एकापाठोपाठ बाहेर येतात. सर्वप्रथम आलेले तत्त्व म्हणजे LIGHT (लेज)- समजात, पण खरे लर त्याच्या मागचा संताचा उद्देश होता की इकडे- तिकडे चर्चित भरकटण्याऐवजी त्यांनी परमात्म्यावे ध्यान करावे, नामस्मरण करावे म्हणजे चर्चित स्थिर होईल, शांत होईल. अशा तऱ्हेने आपल्याकडे पंथ नधाले, तेच तेच लोक करत राहिले पण त्याचा काही फायदा त्यांना मिळाला नाही. तुम्ही सहजयोगी आहात, तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मिळाला उतरलेच पाहजि; त्यातूनच तुम्हाला सूक्ष्मता प्राप्त होईल. ही सूक्ष्मताच मी आता समजावून सांगणार आहे. (पुढील भाषण इंग्रजीमधून झाले) पाश्चात्य देशामध्ये कुणी काही सांगितले तरी प्रथम त्याची प्रायोगिक चाचणी परीक्षा घेण्याची त्यांची वृत्ति असते. ग्रंथामधून सहजयोगात ह्याचाच सगळीकडे प्रभाव असतो. प्रथम तत्वाचे गर्भस्वरूप म्हणजे LIGHT उदा. साक्षात्कारी माणसाचा चेहरा da Sri. Radiance is the subtility of LIGHT, वे लोकांना त्याचे लहिलिल्या गोष्टीबद्दलही त्यांचा हाच आग्रह असतो. म्हणून ते लोक शास्त्रीय पद्धतीने प्रयोग करून पडताळा घेतल्याशिवाय काहीही मान्य करत नाहीत. खसित, मोझेस अशा लोकांच्याबाबतीतही त्यांचा ह्यामुळे त्या व्यक्तीचा लोकावर प्रभाव पडतो बनले पाहजि, ज्यांना व्हायब्रेशनस आहेत अशा सहजयोग्यांनी कमीत-कमी ही क्षमता मिळवली पाहजि. या सगळ्या गोष्टी तुमच्या व्हायब्रेशनसमधून दिसून येतात. तुम्ही आता एक महान स्थिति मिळवली आहे, ही गोष्ट म्हणूनच तुम्ही नीट समजून घेतली पाहजि. इतरांमध्ये या घटना घडत नाहीत. चर्च, मंदिर कवि मशदीत नुसते जाऊन या गोष्टी होत नाहीत, त्यातून त्यांनी काही मिळवले नाही. त्याच्या चेहऱ्याकडे अधर्तिलेत तर तुम्हाला दिसून येईल, कारण अशामधून त्यांचा वैशिष्ट्य जाणवते. माझ्या बऱ्याचशा फोटोमध्ये माझ्या चेहऱ्यामोवती तेजस्वी प्रकाश दिसतो हे तुम्ही पाहिले आहे. म्हणजे तेज सूक्ष्म झाल्यावर दिसू लागते. हीच तुमच्यामधील सूक्ष्मतेची प्रगति तुमच्या चेहऱ्यावरही हळू तेज येऊ लागते. सेजानंतर वायु तयार झाला वायूचे सूक्ष्म रूप म्हणजे यड चैतना. जशी जशी तुमची स्थिति उन्नत होते तसे तसे हे तत्त्वाचे सूक्ष्म स्वरूप तुमच्यामधून प्रकट होऊ लागते. म्हणजे नुसती व्हायब्रेशनस येतात असे नव्हे तर थंड झुळूक जाणवते आणि हेच वायुतत्वाचे सूक्ष्म रूप त्यानंतर जलतत्त्व आले, आपल्यामध्ये जल आहेच. जलतत्वाचे सूक्ष्म रूप म्हणजे त्वचेवर सत्या बरोबर संबंध आलेला नसतो, आत्मसाक्षात्कारानंतरच झग मरुता, आत्मसाक्षात्कारी व्यक्तीची ही आणखी एक खूण आहे, ती प्रत्यक्ष जाणवते. अशी व्यक्ती नाजूक मृदु वृत्तीची बनते. त्याच्या बोलण्यात मृदुता असते, त्याच्या शब्दांतून वहन होते. ही मृदुती त्याच्या स्वभावातून, वागण्या-बोलण्यातून जाणवते व जलाच्या स्वच्छ करण्याच्या गुणासारखी काम करते. त्यानंतरचे तत्त्व म्हणजे अग्नि. हा अग्नि शांत, शरीराल असतो. त्याचा ताप होत नाही. उलट आपल्यामधील चुकीच्या प्रवृत्ती जळून जातात. इतरांच्यामधील चुकीच्या गोष्टी जळतात. उदा. एकदा रागाने भडकलेला माणूस नुसता माझ्यासमोर जरी आला तरी त्याचा राग उतरतो. याशिवाय आत्मसाक्षात्कारी पुरुषाला जाळता येत नाही, तुम्ही पूर्णपणे माझी आई अशी आहे अशा जल गोष्टी मला सागत राहतात सहजयोगी झालात तर अग्नीपासून तुम्हाला भय नाही. उदा. सीतादेवीने अग्निप्रवेश केला तरी ती ज्वित राहिली. म्हणजे जल आणि अग्नि दोन्हीमध्ये द्वैतत्व येते. म्हणूनच ज्याला तुम्ही स्पर्श स्वीकार करा आणि मग तुम्हाला कशी मदत मिळते. तुमचे प्रश्न करता, पाण्यात जेव्हा हात बुडवता तेव्हा क्या वस्तूला व पाण्याला कसे व्हायब्रेशनसवर मिळतात, म्हणूनच जलाचे गुण थंडपणा व पाण्याची नुसते तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार सहजपणे मिळतो असे नाही नव्हे तर शक्ति त्याच्यात प्रकट होते. अशा अर्थाने सूक्ष्मता प्राप्त झाल्यावर अनेक गुणांचा आविष्कार होत राहतो. तो प्रत्यक्ष दृष्टीसि तुमच्यामधील सूक्ष्म तत्त्वे 'सहज' बनून जातात आणि सर्व काही येतो आणि त्यासाठी प्रयोग करण्याची जरूर उरत नाही. शेवटचे तत्त्व म्हणजे भूमीमाता-तत्त्व., रशियामधील माझ्या एका फोटोमध्ये कुण्डलिनी भूमातेमध्ये आलेली दिसली, माझ्या खोलीत ठेवलेली फुले खूप बहरतात, लोक म्हणतात की अशी मोठ्या आकाराची फुले नीट ओळखा मला जरा कुठे काही प्रश्न दिसला तरी लगेच कार्य कधीच बघायला मिळत नाहीत, हे कसे होते ? तर हे भू-तत्त्व कार्य करते फुलाना पोषकता पुरवून त्याची वाढ करते. भू-तत्वाची सूक्ष्मता असेच कार्य करते, त्याच्यापासूनच फुले, वृक्ष यांना जन्म मिळतो, पण आपल्यामध्येही हे तत्त्व खूप कार्य करत असते, पण आपणे भू-मातेचा आदर करते नाही त्याला नुकसान पोचवतो. प्रदूषण माजवतो, झाडे तोडतो. या मूस-तिर्यापासून आपल्याला सूक्ष्मपणे अनेक गुण मिळतात. एक म्हणजे भारदस्तपणा (gravity) ज्याच्यामुळे माणूस दुसऱ्यांना आकर्षण घेतो, दुसऱ्यांवर प्रभाव पाडतो. पृथ्वीमातेनेही आपल्याला धरून ठेवले नसते तर आपण उडालो असतो (फेकले गेलो असतो) याशिवाय भू-मातेकडून आपल्याला सहनशीलता व संयम मिळतो जो माणूस रागीट व शरीरकोपी असतो त्याच्यामधील भू-तत्त्व क्षीण असते पृथ्वीमाता साणसाने दिलेले सर्व आस सहन करणे. श्रीगणेशसुद्धा एका मर्यादेपर्यंत संबंध घटित होतो आणि तुम्हाला या सूक्ष्म गोष्टी समजू लागतात आणि ती सूक्ष्म तत्त्वे तुमच्यामधून कार्यान्वित होतात. तुम्ही स्वतःला नीट ओळखावे म्हणून मी या सर्व गोष्टी आज सागत आहे. स्वतःला नीट ओळखू शकलात व समजू शकलात की तुम्ही खूप काही कार्य करू शकता; आत्मवश्र्वासाने "मी सहजयोगी आहे" असे तुम्ही स्पष्टपणे सांगू शकता. मग "मी सहजयोगीसाठी काय करत आहे" ही समजही तुम्हाला येते. मन्त्रांपैकी काही सहजयोग्यांनी प्रचंड कार्य केले आहे पण इतर बरेच जण अजूनही माझा नवरा माझ्याशी फार भडतो, माझा मूलमा नीट वागत नाही, कवि पत्रातून कळवतात. सहजयोगात तुम्ही याच्यासाठी आलात क? तुमच्या बाबतीत जे काही ससारात होत आहे त्याचा नम्रपणे सुटतात चाबे तुमचे तुम्हालाच आचार्य बांदेला 'सहज' म्हणजे तर तुम्ही स्वतः 'सहज' बनायचे आहे, मगच तुमचा स्वभाव, घडून येते. तुमच्या मदतीला गण आणि कृष्ण तत्पर आहेतच. प सध्या त्याची काळजी करू नका. मुख्य व महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे तुम्हाला जे मिळाले आहे त्याची महानता लक्षात घेऊन स्वतःला घडून येते व प्रश्न सुटतो. Everything Works out. पाण हे सर्व तुमच्या कल्याणासाठी व उन्नतीसाठी होत असते. ही स्थिति मिळवण्याचा आत्मपरीक्षणामधून तुम्ही स्वतःला सुधारू शकता. म्हणून मला आशा आहे की तुम्ही तुमच्याजवळच्या या सूक्ष्म शक्ति जाणाल, त्यातून गहनता मिळाल आणि सहजयोगाचे कार्य कराल, तुम्हा सर्वांना त्यासाठी माझे आशीर्वाद आहेत याची खात्री प्रत्यक्ष तुम्ही सातत्याने केला पाहजि, बाळगा. खूप सहन करतात, म्हणून आपणही सहनशील, संयमी

1998-1231, New Year's eve Puja

[View online.](#)

New Year Puja - Indian Culture 31st December 1998 Date: Place Kalwe Type Puja Speech-Language English, Marathi & Hindi

त्यांच्याकडे लहान मुलांना अत्यंत स्वातंत्र्य असते. कारण त्यांच्याकडे कायद्याने मुलांना काही करता येत नाही. जर एक टीचर मुलाला रागवली, तर त्या टीचरला ते नोकरीवरून काढू शकतात. इथपर्यंत तथि स्वातंत्र्य आहे. मुलं वाह्यात असतात हे मी कबूल करते. कसेही वागतात, काहीही करतात. आणखीन, त्यांना कोणी थांबवणारे नसते. कोणी सांगणारे नसते. एकदा मी इंग्लंडमध्ये ट्रेनने चालले होते. मी फर्स्ट क्लासमध्ये होते. इतक्यात २५-३० मुलं हातामध्ये सुन्या आणि बिलेड घेऊन माझ्या कंपार्टमेंटमध्ये आली. म्हटलं आता मला मारतात का? तर म्हणे, आम्ही तुम्हाला काही करणार नाही. तुम्ही चुपचाप बसा. 'तुम्ही काय करता?' तर म्हणे, 'आम्ही ह्या ज्या उशा लावलेल्या आहेत त्या फाडून बघतोय काय आहे ते.' म्हटलं, 'त्यात भूसा असेल कवि अजून काही तरी असेल.' म्हणे, 'नाही, नाही, तुम्ही राहू द्या. आम्हाला बघू देत.' ते सगळं कापत सुटले. मी तर घाबरूनच गेले. पुढच्या स्टेशनवर स्टेशन मास्तरला बोलवले. ते आले. तर ती मूले चांगल्या शाळेत जात होती. त्यांची जी ३-४ हेड मूले होती, ती आली आणि त्यांनी त्यांना धपाधप मारले. त्यांना म्हणे, 'तुम्ही असे का केले?' 'नाही, आम्ही बघत होतो ह्या खूब्यांमध्ये काय आहे?' मला त्यांचे मारणे आवडले नाही. म्हटलं, 'मारायचे कशाला? आता झाले ते झाले. तर म्हणे, 'तुम्ही असे बोलू नका.' म्हटलं, 'बरोबर सांगते आहे.' त्या मुलांना मारल्यामुळे ती सगळी रडत होती. लहान असतील, जवळजवळ ७-८ वर्षांची. ते मला म्हणाले, 'तुमच्या हडिस्थानात मुले असे करतात का? म्हटलं, 'असे कधीच करणार नाही. शक्यच नाही. इतक्या चांगल्या शाळेत जाणारी मूलं असे कधीच करणार नाहीत. चुपचाप बसतील.' घरीसुद्धा कोणी आले तर त्यांना सांगतिले जाते, की बोलायचे नाही. शांत बसून रहायचे. कोणाच्या घरी गेले तर काही मागायचे नाही. मुलांना, कोणी काही दलि तर घ्यायचे की नाही घ्यायचे? असा प्रश्न. घेतले तर काय? घरी जाऊन धपाटा मळिल की काय? आईने कवि वडीलांनी 'हं' म्हटल्यावर काही तरी घेतील. आपल्याकडे मुलांना इतके चांगले वळण असते. ते चांगलेही वाटते. ती चांगल्या रीतीने वागल्यावर बरे वाटते. पण आपण जरा जास्तच जबरदस्त आहोत. मुलांना फारच, इथे बस रे, तथि बस रे. हे केलेस का? सकाळी असे केलेस का? आपण त्यांची फारच गळचेपी करतो असे मला वाटते. कारण आता मी ह्यांची मूले बघते. आधी आमच्या शाळेमध्ये आली. ती शाळा म्हणजे जंगलात. इतक्या उंचावर. कुठे पडतील का, कुठे धडपडतील का ह्याची काळजी. पण हळूहळू जमले. डोक्यात आले त्यांच्या. आता इतकी लहान लहान मुले घरे काय बांधतात, पेंटगिज काय करतात! आमची मुलं कधी नाही करू शकत. त्यांच्यातला कर्तृत्वपणा जो आहे, तो आपल्याकडे मारला जातो सगळा. तो मारला नाही पाहजि. धार्मिकता आली पाहजि. पावत्रिय आले पाहजि. इतकेच नव्हे तर मोठ्यांच्या प्रती आदर वगैरे असला पाहजि. मारून सुटून आलेला आदर काय कामाचा! आता हे लोक मूले नाहीत, सगळी मोठी झालेली लोक आहेत. ते आमच्या अँकॅडमीमध्ये आले तर तीन - चार महिन्यात मालकंस राग वाजवतात. म्हटलं, बाप रे! त्या मालकंस रागाला वाजवायला आपल्याकडे लोक दहा दहा वर्षे तपश्चर्या करतात. त्यातून गुरू त्यांना सारखे झोडपतच असतात. त्या झोडपण्यातूनच मोठे संगीतकार व्हायचे. त्यांची तब्येत चांगलीच ठीक असते. मार खाऊन खाऊन ते वदियार्थी तयार होतात. अहो, हे रवशिकर. त्यांनी आपल्या गुरूकडून इतका मार खाल्ला. तेच नाही, तर इतरही लोकांचे मी ऐकले आहे. ठोकून ठोकून काढतात. शेवटी मग काय दहा वर्ष, बारा वर्षे, चौदा वर्षे रगडल्यावर कुठे जाऊन त्यांना म्यूझिक येते. पण हे लोक तीन महिन्यात, चार महिन्यात कसे शकिले? ज्यांना आपल्याबद्दल, आपल्या संगीताबद्दल, संस्कृतीबद्दल एवढीसुद्धा माहिती नाही आणि हे कसे शकिले! रागदारी शकिले, सगळे शकिले. तेव्हा माझ्या डोक्यात असा प्रकाश पडला, की आपण आपल्या मुलांना जास्तच, त्यांचे पंख कापूनच ठेवतो. मुलांना प्रेमाने वागवत नाही. तू असा का वागलास? इथे का बसलास? तथि का बसलास? असे जा. तस जा. मी चालूच. कधी आपल्या मुलांना तसे केले नाही. पण इतरतर मी बघते, असा प्रकार फार आहे. उठल्यासुटल्या मुलांना दुषणे द्यायची म्हणजे त्यांचा आत्मसन्मानच कमी होऊन जातो. हे असले प्रकार आपल्याकडे फार असल्याने मुलांचे काय होते की फार तर शक्तितील, वाचन करतील, पण त्याच्यापुढे कला, कलात्मकता त्यांच्यामध्ये येत नाही. कलेचा प्रादूर्भाव कमी आहे. पण त्याच्यावरही धार्मिकता जी यायला पाहजि ती स्वतंत्र बुद्धीत आली तर वशिष. जबरदस्तीचा राम राम करण्यात काय फायदा! ती एका स्वतंत्र मनाने यायला पाहजि. पण सहजयोगात येऊन एवढे समजले पाहजि, की तुमची मुलं बॉर्न रयिलाइज्ड आहेत. जन्मतः च ती रयिलाइज्ड मुले आहेत. तेव्हा त्यांचा मान ठेवायला पाहजि. साधू-संत येतात तुमच्या घरी. त्यांचा मान ठेवायचा, त्यांचे ऐकायचे. त्यांचे काय म्हणणे आहे ते ऐकले पाहजि. त्यांचे बोलणे ऐकले म्हणजे तुम्हाला आश्चर्य वाटे. कमालीचे डोके आहे त्यांचे. कमालीची समज. जे आपल्याला नाही जमणार ते त्यांना जमते. (अस्पष्ट) तर त्यांना एवढेच समजले, की माझी साडी आमच्या मोलकरणीने माझ्या नातीने.. जमनीवर टाकली, तर ती जाऊन त्यांना चावली. म्हटलं, 'चावलीस कशाला?' 'कोणाची साडी आहे ती माहिती आहे का तुम्हाला? तुम्ही साडी खाली जमनीवर टाकता, उद्या मी तुम्हाला जमनीवर टाकेन.' तर ती घाबरली. ती म्हणे, 'बरं बाबा, आता नाही करणार.' तर त्यांचे जे आहे, त्यांचे जे वागणे आहे, त्यांचे जे प्रेम आहे, त्यांच्या आयुष्यात त्यांनी जे दाखविले आहे, ते बघतिले पाहजि. कौतुक केले पाहजि आणि बघतिले पाहजि, की ही मूलं काय सांगतात. त्यात आपले मोठेपण जाणार नाही (कमीपणा येणार नाही). आपल्याकडे आई-वडील मोठे होते. त्यांच्याहून आजी-आजोबा तर आणखीनच मोठे. एकवेळ आजी-आजोबा हो म्हणतील, पण आई-वडील हो नाही म्हणणार. तर ही जी आपल्याकडे मुलांबाबतीतची शक्ति आहे, ती कमी करायला पाहजि. ह्याची काही गरज नाही. त्यातून हे पार झालेले लोक आहेत. जन्मतः च पार झालेले. पुष्कळसे लोक आता पार होत आहेत. तेव्हा त्यांचे वागणे बघावे. त्यांचा वचिर बघावा. त्यांच्याशी गोष्टी कराव्यात. अशा मुलांशी बोलतांनासुद्धा फार आनंद होतो. अशा मजेदार मजेदार गोष्टी बोलतात. तेवढ्यात त्यांच्या थोबाडीत मारले जाते, 'चूप रहा. असे बोलायचे. नाही.' म्हणजे डोक्यात असे आले, की ही परदेशातली मुले जी शाळेत जायची, तर त्यांच्या टचिरला छडी ठेवायचीसुद्धा परवानगी नाही. तनि जर काही म्हटले तर कायद्याने तला जेलमध्ये पाठवू शकतात. अशी स्थिती आहे. पण त्या फ्रीडममधून आज जे नघाले ते हे. मग ते जर जन्मतः च सद्धि आहेत. मग त्यांचा मान नको का ठेवायला! तुम्ही सहजयोगी नंतर झालात. हे जन्मलेलेच सद्धि पुरुष आहेत. त्यांचा मान ठेवायला पाहजि. त्यांची थट्टामस्करी करायची नाही. पण खरोखर त्यांना मानाने ठेवायचे. म्हणजे त्यांच्या मुकाबल्यात हे उभे राहतील, हे मला नक्की माहिती आहे. मुलं पार असली तरी त्यांना असे हाताळले तर त्याने मूले बेकार जाणार. त्यांचा मान ठेवायचा. त्यांना समजून घ्यायचे. त्यांना सहजयोगाचे पूर्णपणे शक्पण दलि पाहजि. हे जर आपल्यात आले, तर आपली मुलेसुद्धा कोणापेक्षा कमी होणार नाहीत. आणि आपल्या देशाची सर्वतरहेने महती वाढणार आहे. म्हणजे ज्याला आपण आध्यात्म म्हणतो, स्परिचियूअलिटी म्हणतो, तो

आध्यात्म आपल्या देशात भरपूर आहे. आध्यात्माने लोकांना वाटतं, की लोक सगळे हरी हरी करीत बसतात. नष्टी करायी होतात. काही कामाचे होत नाहीत (कामातून जातात). काही नाही. बेकार बसलेत. सर्व शक्ती संचार झाल्यावर तुमचे असे दुमत होणारच नाही. त्या शक्तीचा परणाम येणारच आणि त्याच्यात संलग्न होणार. त्याबद्दल शंका नाही. पण तुमच्या मुलांचे मला वशिष्ट वाटते. कारण मी ह्या देशाचे भवषिय बघते आहे. हे करतबगार आता तुमच्या पोटी जन्माला आले. हे फार मोठे लोक आहेत. फार मोठे संत-साधू आहेत. ह्यांनी तुमच्याकडे अशासाठी जन्म घेतला, की तुम्ही पार आहात. तुम्ही रयिलायज्ड सोल आहात. पण जर तुम्हीसुद्धा हे समजला नाहीत, तर हे एवढे मोठे संत-साधू वाया जाणार. म्हणून मुलांना मारणे, मुलांना शिक्षा देणे, त्यांच्यावर ओरडणे, रागावणे, तुम्ही सहजयोग्यांनी बलिकूल बंद केले पाहजि. आजपर्यंत मी कधी म्हटले नाही. पण आज मी हाच वचिर केला, की लोकांना मी हेच समजवून सांगणार आहे आणि त्यांच्या ज्या आतून शक्त आहे, त्याला आणखीन जागृत केले पाहजि. इतकंच नव्हे तर जागृत करून त्या मुलांना बरोबर अशा ठिकाणी बसवले पाहजि, जथी त्यांची पूर्ण प्रगती होईल. त्यांची संबंध आयुष्याची रेखा बदलेल आणि ते समजतील की आम्ही काहीतरी आहोत. त्यामुळे होतं काय, की मुलं मधी होतील. भितात. त्यांचे व्यक्तित्व मारले जाते. तसं व्हायला नको. कारण ही मुलं जन्मलीच तेवढ्यासाठी आहेत. कोणत्या कोणत्या कार्यात ते उन्नत होतील ते सांगता येण्यासारखे नाही. त्याने आपल्या देशाची सर्वांगीण स्थिती ठीक होते. हा आपल्या देशासाठी सहजयोगाचा मोठा आशीर्वाद आहे, की तुमच्या दारी, तुमच्या घरी असे मोठमोठाले साधू-संत जन्माला येतील. त्या साधू-संतांचे इतके तुम्ही वर्णन ऐकले आहे, साक्षात् इथे असतांना तुम्ही ओळखत कसे नाहीत. त्यांना ओळखलं पाहजि. त्यांना ओळखून त्यांची जर पूर्णपणे तुम्ही प्रतष्ठा ठेवली तर ती मुलं तुम्हाला कुठल्या कुठे पोहोचवतील. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, भारताचे सौभाग्य ह्याच्यातच आहे. ते ह्या सहजयोगात पुष्कळशा गोष्टी ठीक होतात. तुमचे आजार ठीक होतात. बाधा ठीक होतात. तुम्हाला चांगली मुलं होतात. त्यांना मुलं होतात. मग पुढे काय? तर आपल्या देशाची पूर्ण आठवण ठेवायची, की आम्ही ह्या देशासाठी मुलं जन्माला घातली आहेत, आमच्यासाठी नाही. ह्याच्यात कार्यान्वित होण्यासाठी त्यांचे जे गुण. आहेत ते पूर्णपणे प्रस्फुटित झाले पाहजि. असला वचिर आपल्या डोक्यात ठेवायचा. ही मुलं कधीही चुकीचे काम करणार नाहीत. कारण ते संत-साधू आहेत. पण त्यांना वाव दिला पाहजि. हे मला आपलं स्वतःला वाटतं. आज सगळ्यांनी सांगितलं की तुम्ही संस्कृतीवर बोला. अहो, असेल मोठी भारी संस्कृती तुमची. पण संस्कृतीला काही अर्थ असला पाहजि. मुलं अगदी आज्ञाधारक असली पाहजित. इकडून तकिडे त्यांनी वळलं नाही पाहजि. हे सर्व करायला आई-वडील तरी कुठे असे मोठे शहाणे आहेत! त्या मुलांना जसे वागायचे असेल, तसे वागू द्यात. त्यांचे कौतुक करा. त्यांना समजून घ्या. तुमच्या लक्षात येईल, की ही मुलं म्हणजे गुणांच्या खाणीच्या खाणी. त्यांना तुम्ही काही सांगायची गरज नाही. एखाद- दोन बहकतीलसुद्धा. असे नाही म्हणत मी. पण बहतेक नाही. तेव्हा माझे असे म्हणणे आहे, की मला ते बघवत नाही. मुलांना रागवलेले वरगैरे मला मुळीच बघवत नाही आणि आवडतही नाही. त्यामुळे मी करतही नाही तसे. कधीच केले नाही. समजवून सांगा. काही गोष्ट असेल तर समजवून सांगितलं तर मुलं समजतात. हं, फारच चुकलं तर सांगायला पाहजि. पण उगीचच आपलं दाखवायचं की आमची हुकूमत आहे मुलांवरती. तसं करू नका. ह्या मुलांचे साम्राज्य जेव्हा येईल, तेव्हा आपल्याला कळेल, की हा देश कति महान आहे! आज म्हटलं संस्कृतीवर बोलून बोलून तरी काय होणार आहे? पुराणाची वांगी पुराणातच. पण हे वास्तविकी रोजच्या जीवनाला जे लागतं, ते समजलं पाहजि. एवढे अगदी रसिद्रकिटेड, एवढे अगदी जबरदस्त, मग म्हणायचे, ऐकत नाहीत. तुमचे ऐकायला तुम्ही कोण आहात? तुम्ही कोणी साधू-संत आहात का? ह्याची फार गरज आहे. मी तुम्हाला सांगते फार गरज आहे. कारण कायद्याने आपल्यावरती काही बंधनं नाहीत. ह्या परदेशी लोकांवर आहेत. ते काही करू शकत नाहीत. मुलाला हात जरी लावला नां, तर गेले जेलमध्ये. ह्या लोकांच्या मते ह्यांच्या साम्राज्यात मुलं म्हणजे ही देशाची प्रॉपर्टी आहे, संपत्ती आहे, तुमची नाही. मुलांना ओळखले पाहजि, जर ते बॉर्न रयिलायज्ड आहेत, जर त्यांच्यामध्ये ते गुण आहेतच. ते द्वगुणित करण्याऐवजी त्यांना जर तुम्ही दावून काम करतील. ते ही नाही झाले तर बघिडतात. तुमच्या हातात कमळे द्यावीत आणि तुम्ही कुस्करून टाकावी. ठेवले तर ते तुमच्यापासून पळतील. पळाले नाही तर चुकीचे ह्याला काय म्हणायचे! आता नवीन वर्ष आहे. नवीन वर्षात नश्चि करून टाकायचा, की आम्ही आमच्या मुलांवर कोणतेही रसिद्रक्शन घालणार नाही.

1999-0214, Mahashivaratri Puja

View [online](#).

Mahashivaratri Puja Date 14th February 1999: Place Delhi: Type Puja Hindi & English Speech [Marathi translation from Hindi and English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] असेल तर तुमधील आरसा स्वच्छ राहील व परमात्म्यांचे त्यामचे येऊ शकेल. पण ईर्ष्या असली तर हा आरसा प्रतविधिति कला शकणार नाही. म्हणून कुणावदडधलही राम कविया आकस आळगणे ही खराब गोष्ट आहे, म्हणूनच येशू ख्रिस्तानी सर्वाना क्षमा कारा असे सांगितले तीव गोष्ट अनेक साधू संतही सांगत आले. जसे तुम्ही क्षमा करत जाल तसे त्या गोष्टी महादेव, आपल्या नयित्रणाखाली घेतात आणि शक्ति अतिसूक्ष्म असल्यामुळे ते या गोष्टीचा नकाल लावतात व त्यासाठी शिक्षा देतात. हे महादेवाचे कार्य असते, तुमचे नाही. भी पाहले की सहजयोगामध्ये आल्यावरही ही ईर्ष्या सुटत नाही, कुणाला दूस्ती नेमले तर इतराना त्याच्याबद्दल ईर्ष्या बाटू लागते, या दूस्ती वा लडिरमध्ये खरं तर काही अर्थ नसतो. माताजींनी हा एक खेळ महादेव श्रीशंकरजी वी आज आपण श्रीी पूजा करण्यासाठी एकत्र आलो आहोत. श्री शंकराव्या नावाने सृष्टीमध्ये अनेक प्रतबिंब प्रकाशची व्यवस्था आहे. आदिशंकराचार्याच्या प्रभावामुळे शंकराची पूजा मोठ्या प्रमाणावर होऊ लागली. दक्षिण भारतात दोन प्रकारचे पंथ आहेत. एक वैष्णव लोकांचा श्री वशिष्णुला मातणाऱ्यांचा तर दुसरा श्री शविना मानणाऱ्यांचा. आपल्या देशातील लोक वभिजन करण्यामध्ये फार हुशार आहेत, ईश्वराचेही जणू वभिजन करण्याचा प्रकारच म्हणा, आणि त्याचे एकत्रीकरण करायला गेले तर वेगळेच पण वपिरील रूप बनते. अय्यापूपा ह्या देवतेचा हाव प्रकार लोकानी केला. त्यात सांगतात की वशिष्णूने जेव्हा मोहिनीरूप धारण केले तेव्हा शवि त्याच्या पोर्टी जन्माला आले. ही फार चुकीची गोष्ट आहे. आपल्या देशांत अशा अनेक चुकीच्या गोष्टी सुरु होतात व त्यातून वेगवेगळे पंथ निर्माण होतात.. आपल्या बालवलेला असतो. पण तरीही ह्या प्रकारानी लोकांची डोकी लोकांना कसल्या ना कसल्या नावारवाली झगडे करण्याचा नादय का खराब होतात. मलाच त्यासाठी काय करावे कळत नाही. हे कार्य जगनर इतके पसरले आहे की संपर्क ठेवण्यासाठी कुणाला तरी असे नेमण्याची माझी गरज आहे म्हणून हे करते तस पाहिले तर या बाबलीमध्ये बरीच सुधारणा झाली आहे तरी पण अजूनही कोण लीडर झाला बगैरे चर्चा चालतेच. आहे आणि त्यासाठी काही नमित्त मळाल नाही तर काहीतरी कल्पनकि कथा तयार करून ल्यांच्यासाठी झगडे करतील. या दोन्ही गोष्टी चुकीच्या आहेत. सूरज आणि सुर्यापासूनचे करिण, शब्द आणि अर्थ व वाल आणि चालना; तसे दे दोन्ही एकच आहेत. म्हणजे जो सोपान मार्ग - सुषुम्ना नाडीचा मध्य मार्ग, हाच श्री वशिष्णूचा मार्ग आहे व त्या मार्गावरून आपण शवितत्वापर्यंत पोचू शकतो. म्हणजे मंजलि श्री शवि तर मार्ग श्री वशिष्णू, हा मार्ग तयार करण्यासाठी श्री वशिष्णू व श्री. आदिशक्ति यांनी फार मेहनत केली आहे. त्यामध्ये श्री. शविचे काही कार्य नाही, ते आपले आरामात बसले आहेत, ज्याला यायचे असेल तो येईल ज्याला यायचे नसेल तो येणार नाही. म्हणून श्री शविच्या पायाशी पोचण्याचा श्री. वशिष्णूचा मार्ग आपण पलकुरला पाहजि आणि त्या मार्गावरची चक्रे आपण दुसरी एक गोष्ट म्हणजे, वशिष्ठतः भारतीयामध्ये ही ईर्ष्या पैशाच्या बाबतीत फारच प्रबळ होते, सहजयोगामध्येही पैशाच्या बाबतीत ही प्रवृत्ति बरीच आहे; कुणाकडे पैसा जास्त आहे, कोण गरीब आहे, सहजयोगाच्या कार्यामधून कोण कर्ती पैसे कमावतो ह्या गण्पा व चर्चा अजूनही चालतात, ज्यावे हृदय पैशामध्ये गुंतले आहे तो सहजयोगाच्या कार्यासाठी काही कामाचा नाही. अशा हृदयात जडवाद, भौतिक लालसा टाकून आहे असे समजा, जड आणि भौतिक गोष्टीमध्ये तुमचे अंतःफरण अडकलेले असेल तर तुमचा उद्धार होणे अवघड आहे, आपल्या देशाची हीच वशिष्ठता आहे. परदेशांत ह्या गोष्टीकडे कुणी फारसे लक्षा देत नाही, तसे पाहिले तर रकियासारख्या पौरवात्य भागामध्ये पैसा खूप कमी आहे पण तरीही लोक त्याची चिंता बाळगत नाहीत. आपण लोक स्नान ठीक केली पाहजित. ते झाले तरच आपण श्री. शविपर्यंत पोचू शकू, चक्रे ठीक झाली की हा श्री वशिष्णूमार्ग घडतो व त्यातूनच आपले हळूहळू उत्थान घडत जाते. या चक्राबद्दल मी सांगितले आहे, त्यातलेच एक आपले हृदय ज्याला डावे हृदय चक्र म्हणतात, खरे तर हे चक्र नसून श्री महादेवाचे प्रतबिंब आहे. शविचे स्थान मस्तकाच्या वर म्हणजे वचिर बुद्ध्यांच्या मीकडे आहे, म्हणून त्या स्थानापर्यंत पोचण्यासाठी प्रथम आपले हृदय कर्ती स्वच्छ आहे हे हृदयात अनेक प्रकारच्या दोषाची धाण असते उदा.ईप, तुम्हाला कोणी त्रांस दिला असेल, तुमचे नुकसान केले असेल तर त्याच्या बद्दल ईर्ष्या बाळगून काही उपयोग नाही, तुमचे हृदय जर स्वच्छ खूप काही करुने, हात-पाय घुऊन देयाधी आरती प्रार्थना करती त्यापेक्षा सद्याला स्नान घालून व स्वच्छ करून प्रार्थना केली तर जास्त बरे होईल. आपल्याकडे जे पडरपु आहेत त्यामध्ये राग, क्रोध हा फार वाईट शत्रु आहे. एकदा का माणसाला क्रोध अनावर झाला की संमोहाचा पगडा येतो व त्याला वाईट वाटू लागते आणि आपण का रागावतो आपल्याला राग का आवरता येत नाही इ. वचिरानी तो आपण चंद्रतिले पाहजि. आपल्या नाही असे स्वतःलाच म्हणायची सवय केली तर कदाचित क्रोध कमी होऊ शकोल, तसे क्रोधाची समस्या इतकी कठीण आहे की ती सोडवणे फार कठीण असते. काहीही समोर आले की लगेच त्यावर प्रतिक्रिया करणे ही आणखी एक समस्या जास्त करून परकीय लोकामध्ये, बरीच आहे. "मला हे आवडत नाही." असे सारखे म्हणायचा हा त्याचाच प्रकार, असे म्हणणारे तुम्ही कोण? पण आजकाल ही एक फॅशनच बनून गेली आहे. खरे तर हे योलप्याची जरुरीय नसते. हा आज्ञाचा दोष आहे. कुणी तुम्हाला ग्रासतो. पण क्रोध आला की माणूस स्वतःला वसिरतो आणि तोंडाला येईल ते बडबडत राहतो, त्याच्या हृदयात साचलेली धाण अशा वैळी त्याच्या तोंडातून बाईर पडते. हा राग आवरला पाहजि त्यासाठी आपण का रागावतो इकडे चिंता लावावे काही लोकांचा क्रोध व्यक्तगित असतो तर काही वेळा तो समाजसापेक्ष असतो. म्हणून क्रोध का येतो हे वचिरांत घेतलेले बागले लोक कधी कधी मला म्हणतात माताजी, तुमच्याविरुद्ध कुणी काही पोलले तर आम्हाला राग येतो." मला तर याचे हसूच येते, मंग मी गंगतीने सोगते मी तर प्रेम करायला बघत असते, म्हणून अशा गोी फुले दली आणि तुम्ही म्हणालात मला फुले आवडत नाहीत तर सोडून या उलट ज्याच्यामुळे राग होतो त्याच्याबद्दल दया बाळगायला शकतो, क्रोधति होणाऱ्या माणसाने अत्यंत शालीन त्याच्यामागचे प्रेम तुमच्या लक्षात येत नाही. सुदाम्याने पुरुषुडी व्हायचा प्रयत्न करावा. सामाजिक स्तरावरही आपल्याकडे अशा काही संस्था आहेत ज्या या क्रोधांमधूनच हाणामारी, मारपीट असले प्रकार करत असतात. काही वेळा तर मारपीट करणाऱ्याची सेना तयार होते. ही फार गंभीर व भयानक गोष्ट आहे, आता या गोष्टी आपल्या संरक्षणासाठी कुणी करत असेल तर ते समजण्यासारखे असेल. पण जो माणूस परमात्म्याचा मक्त आहे एयाला कसल्याच संरक्षणाची जरूरी नाही कारण त्याच्यामळे श्री महादेव वास करून राहिलेले असतात अशी माणसाला कोण कय कुरु शकणार ? त्याला कर्तीही आस दिला, छळले तरी कुणीही सज्जन आहे दे तुम्ही लक्षात घेता, असे केले की तुमची नजर त्याला नष्ट करु शकणार नाही; आम्हाला कुणीही नष्ट करु शकत नाही असा त्याचा ठाम विश्वास असतो, उलट त्याला आस देणाऱ्याचीच नाश होते असती ही भनदवा जेन्हा तुमच्या हृदयात निर्माण होते तेव्हा तुमचे

हृदय पूर्णपणे स्वच्छ असते. श्री शंविंचे स्थान आपल्या हृदयात प्रतरिबिबि स्वरुप आहे व आरसा जेव्हा साफ असतो तेव्हाच त्याच्यातील प्रतबिधि स्वच्छ स्पष्ट असते. शंविचा क्रोध एका वेळेसच होतो असे म्हणतात पण मी त्यांचा क्रोध खूप वेळा बघितला आहे कथिहना तो त्याचा अधिकारच आहे. आदशिकृतीच्या वरीधंतिकार्य करणार्यापर्यंत ते पाहते, शंविच हे लोक फार कंजूस व क्रोधी पण असतात. पण कुठेही असले तरी शंविचे हात तेथेच जाऊ शकतात. मग ते कुणाचेही ऐकत नाहीत. त्यांना माहीत असते की आदशिकृती स्वतःहून आपल्या वरीधी लोकाना दंड वा शक्तिपा करणार नाहीत उलट कृपमाच करतील, पण स्याचा हात इतका लांब आहे की तो कुठेही पोचू शकतो व त्याला कुणीही अडवू शकत नाही! त्यांना कोण रोखणार ? यावरुन तुमच्या लक्षात आले असेल की सहजयोगी म्हणून तुमच्या वैयक्तिक जीवनांलही शंविंचेच अनुकरण बुम्ही केले म्हणतात (Pther पाहजि असे केल्याने अनेक फायदे होतात एक म्हागजे तुम्हाला सूक्ष्मस्थितीला हृदयाचे त्रास कधी होणार नाहीत. हृदयाचे विकार क्रोध अळावल्यामुळे होतात. कोधापासून पत्तातीप वाटू लागला की अंजायताथा बास हतो. नुसते म्हणून वा बोलून क्रोध कमी होऊ शकत नाही. म्हणून मला वाटते की आरशासमोर उभे राहून स्वतःवरच रागवायची सवय केली, माझ्यासारखा महामूर्ख कोणी म ती देणार्याची भावना तुम्ही दुखावता वे त्याचा अन्याय करता, करून आणलेले साध पोहे श्रीकृष्णानी कसे आवडीने खाल्ले तुम्हाला माहीत आहे. कुणी एखादा गरीब माणूसही एखादी वस्तू मो्या प्रेम भावनेने तुम्हाला देतो त्याचा आदर करावा. हे कांचेला मागच्या बाजूने पार। लावण्यासारखे आहे. त्यानंतरच त्याचा आरसा होतो व प्रतबिधि त्याल येते. अशी भावना बाळगली की जमच्यात कलात्मकताही निर्माण होते. ही कलात्मकता प्रेमाची आहे व त्यातून दिल्या गेलेल्या वस्तूमधील कला तुम्हाला जाणवते व तो देणारा मनुष्य कृति प्रेमळ, मनमोकळा उदार व आपोआप स्वतःकडे वळते. माझ्यामध्ये हे प्रेम आहे का हे तुम्ही बघू लागता, आपण वरवरचेच प्रेम दर्शवत तर नाही ना हे तुमच्या लक्षात येऊ लागते, आपणचे अनेक चुका करते राहिली, आपल्यातला कमीपणा लक्षात घेतला नाही आपल्यामध्येच जर काही चुकीच्या धारणा असतील तर आपण कुणालाच सुखी करू शकणार नाही, हा स्वाधीपणा म्हणायचा. स्वार्थ हा फार सुंदर शब्द आहे, स्व म्हणजे आत्मा व आत्म्याचा अर्थ म्हणजे स्वार्थ. स्वार्थ बाळगणारे बरेच लोक शंविंची पूजा करत असतात हे मी शंविंसारखा दाता दुसरा कोणी नाही, ते प्रेमाचा स्रोतच आहेत. तो स्रोतच सगळीकडे वहात आहे आणि त्याच्यामुळे हे सर्व कार्य चालले आहे. शंविचरणाचीच ही लला आहे व त्यांतच जगभर सहजयोग पसरत चालला आहे व त्या सागरात तुम्ही न्हाऊन गेले आहात. यानंतर तुमचे चर्चित श्री शंविच्या चरणी लीन होऊन जाते व त्यामुळे तुमच्यामधील पंचतत्वाचे गुण सूक्ष्म होतात. याआधी मी बार तत्त्वचाल बोलले होते पण पाववे तत्व, ज्याला आकाश त्याबल: जास्त बोलले नव्हते. मानव जाणतो. प्रवाही होते, त्याचप्रमाणे हे आकाशतत्त्वही बलायमान व्हायला ह. हे आकाशतत्त्व सगळीकडे व्यापून असल्यामुळे जथि-जमि काही अडचण वा समस्या असेल तथिदथि या आकाशतत्त्वामचून तुमचे चर्ति पोचू शकते व ज्याची जरूर आहे ते कार्य घटति होते. हे प्रत्यक्षात घडत असते, असे सूक्ष्मतत्त्वही हे आल्यावर आकाशतत्त्वकडूनच ईश्वर झाले की लोक त्याला चमत्कार समजतात पण खरे तर ही वाटावे की पुरोषी कपड्यातील ही एक स्त्रीच आहे. कधी कधी मदमस्त होऊन हतीसारखे डोलायलाही लागतात. अशा तद्देने बसण्या-उठण्यात, बोलण्या-चालण्यात ही घर्मेड दसुन येते, सूक्ष्मातसूक्ष्म असे जे भाव असतात कवि जी स्थिती असते ती सहजमध्ये या गोष्टींना काही अर्थ नाही. स्वतःला कुणी वशिष आहोत असे समजण्यात काही अर्थ नाही. कारण अशी समजूत धर्मेड) वाढली तर ह फक्त शेष रहाल म्हणून स्थिता:यहल कुरसलीही घगेड बाळगून म्ही परमात्म्याला भानणारे, ईश्वरभवत-व साक्षात्कारी योगी आहात हे लक्षात घ्या. नाहीतर आनंदाला तुम्ही मुकाल शंविशक्तीमध्ये आनंद आनंदच आहे. माणूस आनंदाच्या अनुभवामध्येच मस्त होण्यासाठी उलट पुरुषांमध्ये अरशी धर्मेड आली की तो स्त्रीसारखा वागू शंविशक्तीअसते. पण मी पाडत की बरेचसे शंविमक्त म्हणवणारे लोक आनंदी नसतात, त्यांच्याशी नुसते बोलणेही कठिण असते. याचा फायदा काय? शंवि भवति करतात तेव्हा, साक्षात नटराज असतात. आनंदाचे मूर्तगिल कलात्मक रूपच. पण हे शंविभक्त म्हणजे रुद्राक्षाच्या नुसत्या माळा घालणारे! त्यानेच त्यांना हृदयाचा अटंक येणार असतो. त्यातून शंविभवत भस्माचे कपाळावर आडवेच पटे फासणार तर वशिषुभवत उमे पटे फासणार खरे तर आडवा न्हणजे खूप शान्तविन तर उभा म्हणजे ऊर्ध्वगामी, म्हणून दोन्ही पटे लावणे बरे! म्हणून लक्षात घेतले पाहजि की ज्या शंवितात्वासाठी आपण चालतो तो सोपानमार्गच हवा. त्या मार्गामध्ये एक-एका वाईट गोष्टी सोडत चालायचे आहे, हस्यायै यांगले वाट आपल्यातील वागल्या-वाईट गोष्टीकडे लक्ष सयचे आहे. स मी र आहे?" हे पहात बसलात की सर्व भुते पून जातील एरवी हीव सारी भुत आपल्याच आज्ञा बक्रावर मा होतील आणि असा माणूस दुःखदायी बनतो. दुसऱ्याला चमत्काराची गोष्ट नाही तर सूक्ष्मतत्त्वाचे कार्य आहे. तुमचे चर्चित शंविंच्या चरणी अशा जागृत स्थितीला आल्यावर तुमच्यामध्ये जे जागृत होते. हे मळिवण्यासाठी आपले हृदय पूर्णपणे साफ व्हायला हवे मी मानवामधील तीन रषिबद्धल वर सांगितले, बौथा रषि जो आहे तो म्हणजे 'मद' म्हणजे घर्मेड, महिलाना ममेड झाली की त्या पुरुषांसारखे चालायला-वागयला लागतात. मग ही घमड पेसा, रुप व शक्तिषण कशामुळेही आली की स्त्री पुरुषासारखी बनत जाते. लागतो. आरशासमोर जास्त असणे, प्रसाधन, कपडे यात मग्न असणे इ. मध्ये रमतो, त्याच्या चालण्या-बोलण्याची टवही वटकत-मुरडत अशी स्त्रीसारखी होते. इतकी की पाहणाऱ्याला रेर दुःख देणारा माणूस कधी सुरी होऊ शकणार नाही. उलट तो स्वतःच आतमय दुकी होईल तुम्हाला शांत सुख, आनंद व प्रेम मळवा ही एकच आईची सावना असते. स हंविची गोष्टी वेगळी ते बचिडले की अशी च्यराक देतात की मलाही भीतचिाटू लागते. तसेच ते भवताता अज्ञानातून केलेल्या बुकाची कृपमा करणारे आहेत आणि त्याची तप-च्या कर जया गान्यंना वरदान देणारे आहेत. ण भाणसाला मुळातम सज्जनपागाची आड नाही त्याला ते ठीक करतात. म्हणून त्यांना भयकर असे म्हणतल. म्हणजे एकदा चपिडले की मुमावेही ऐकत नाहीत. पण हे सर्वस्थाचा अंत होण्याच्या वेळी होणार, यालाच मी लासूट जजमेंट या शब्दात सांगत आले आहे. तुम्ही काय करत आहात, कुल्ल्या वाटेने चालला आहात हे सर्व तुमच्यामध्ये रेकॉर्ड होत असते. त्यानुसारच तुम्ही स्वर्गात कथि नरकात जाता. तुम्हाला नरकात पाठाय्याचे काम मी नाही तर शंवि करणारे आहे. काही लोकांना वाटते मी आपण माताजीना इतके मानतो, त्यांच्यासाठी इतके करतो तरी आपल्याला शक्तिपा का मळिते? त्याला कारण मी नाही. पण शंविची मर्यादा मी आहे तशी मझी मर्यादा तेच आहेत. म्हणून भवतीमध्ये कळा मुंबईतील पब्लिक प्रोग्रॅमच्यावेळी श्री माताजी स्टेजवरती येताना ह उ दोघांचा स्वभाव अगदी वेग-वेगळा असल्यामुळे तुम्हाला खूप काळजीपूर्वक राहिले पाहजि. मी हे एवढ्यासाठी सांगत आहे की सहजयोग्यांतही काही खराब व पैशाच्या मागे लागलेले लोक आहेत. दुसऱ्याचे नदुकसान करणारेही आहेत. हे सर्व लोक बाहेर फेकले जातील पण जाता- जाता श्री शंविच्यासमोर येतील. मला कोणी Bankrupi झाल्याचे सांगितले तरी मी त्यावद्धल काही ऐकून घेत नाही. जे आपणहूनच संरक्षणकववापासून बाहेर जातात त्यांना कोण वाववणार शंविाकडूनही मळिवले पाहजि. मातेचे संरक्षण आहेच पण शंविाकडूनही ते घेतले पाहजि म्हणून मी ज्या पाच तत्त्वाबद्धल सांगितले ते सूक्ष्मतत्त्वात तुम्ही मळिवायला हवे. आणि त्यासाठी ध्यान तुम्हाला केलेच पाहजि, ध्यान करणारे व न करणारे सहजपणे ओळखून वेतात. यान मनापासून झाले नाही, त्यामध्ये मन स्थिरावले नाहीतर त्या ध्यानाचा लाम मळित नाही. त्याचा नाही. या शंवितात्वाचल लोकामध्ये काही चुकीच्या धारणा आल्या आहेत. उदा. भांग प्यायली की शंवि-तत्त्व प्राप्त होते. तीच समजूत दास

पण्याबदल. अशा अनेक गोष्टी शवितरवाच्या नावाखाली लोकानी पसरवल्या, शवि वधि प्यायले तसे तुम्ही पडि शकाल का? संसारातील सर्व वपि संपवण्यासाठी त्यानी ते पाशन केले. म्हणूनच ते धोऱ्याची फुले खात असत. कारण त्याने पिाचा प्रभाव नष्ट होतो. तसेव साईनाथ लोकाची तंबाखूची सवय जावी म्हणून चिलीम ओढायचे. मंत्री लोकही तंबाखू खाताता शपियाकडूनही वेळ पडली तर मागतात. महाराष्ट्रात तंबाखू पेरत नाही पण खाण्याची सवय फार आहे. म्हणून साईनाथाना ती संपवून टाकायवी होती. पण लोक उलटे त्याचे आचरण करण्यासाठी तंबाखू खाण्यात चूक मानत नाहीत. शविांचा तयाखूशी काही सबध नाही. तरी ती सबय शवितरवाच्या वरिधात आहे. तसेच देवीचे कार्य जगातील दुष्टाचा व भुताचा सहार करणे ते तुमचे कार्य नाही. याच दृष्टीने जे अनेक साधु-संतानी केले ते तुम्ही करु शकणार नाही. तशी शक्ति तुमच्याजवळ नाही आणि ते तुमचे कार्यही नाही. तुमचे कार्य आहे की रवतःला ठीक करणे स्वच्छ करणे आणि शवितरवाच्या स्थितीला येणे. तशी स्थिती मळिवली नाही तर सर्व मेहनत येकार जाईल. चुकीच्या गोष्टीचे अनेक तन्हेने समर्थन करणे शक्य असले तरी तुम्हाला योग्य त्या मार्गानच जायथे आहे. योग्य प्रकारेच वागायचे आहे. म्हणून सर्वप्रथम आपण आपले हृदय स्वच्छ केले पाहजि. आपल्या ज्या काही वाईट सवधी आहेत त्याचा हृदयावर फार परिणाम होत असतो. एक जमाना असा होता की जे वदियार्थी येतील त्यांना जंगलात रहावे लागायचे. म्हणजे याबाबतीत जे बुकीच्या गोष्टी करतात- चुकीच्या कल्पना माडणे, ऐषआरामाची सवय मोडून टाकली जायची, फार तर झोपडीमध्ये वपिरीत ज्ञान पसरवणे अश्लील कला जोपासणे- आणि जमिनीवर (शेणाने सारवलेल्या) झोपायला मळि. अंगावरु फार सरस्वतीचा अपमान करतात. ते एक फार मोठा गुन्हा करते करमी कपडे असत. कारण कपड्यांची लालसा वाढू नये म्हणून असतात आणि शवि त्यांना मोठी शक्पि करतात. आदशिकृतीच्या तुमची आई कुठेही राहू शकेल, कुठेही झोपू शकते, काहीही खाऊ शकते हे तुम्हाला माहिती आहेत. आणि एक गोष्ट म्हणजे भारतीय लोकांना खाण्याचे चोचले फार असतात. महिलांना तर फारच मला पण जेवणासाठी सारखा आग्रह करतात. पण नी बाहेरचे कविा हॉटेलचे जेवण घेत नाही, घरचेच जेवण, तेही मीठ- साखर नसलेले मला लागते. भारतीय महिला, पंजाबी, गुजराथी इ. सगळ्या प्रातातल्या महिला रवाना बनवण्यात फार चतुर, नव-यांनाही त्या खायला धालून बुडू बनवून ठेवतात! माझ्या नव्याला हे आवडते ही भाषा सगळीकडे ऐकायला मळिते दविसभर त्या खाण्या-पण्याच्याच गोष्टी करत बसल्या तर त्यांना म्हणून प्रत्येकाने आपले संरक्षण काही फायदा नाही. ध्यान असे पाहजि की रोमारोमांतून आनंद उमटला पाहजि. श्री शवि तुम्हाला अशा आनंदाने पुलकित करतात, त्यांच्या नुसत्या नामस्मरणानांतूनही आनंद वाटला पाहजि काही लोकांच्या यावतीत हे होत नाही याचे मला आचर्य वाटते. शविभक्त लोक शुष्क, दुःखी असू शकतच नाही. या बाबतीत एक गोष्ट अशी की जे लोक अती कार्यमग्न कार्याच्या पाठीमागे लागलेले असतात ते उजव्या बाजूचे होते राहतात. हे प्रमाणाबाहेर गेले की ते शविपासून वभिक्त होतात आणि मग त्याचे परिणाम दसू लागतात. सरस्वतीदेवी ही शविाची बहीण- जे लोक बरीच ज्ञानसाधना वा कलोपासना करतात त्यांनी [मी की गोष्ट नहनी] लक्षात ठेवली पाहजि. म्हणून ज्ञान व कला बाबतीतही त्यांचे असेच कडक नियम आहेत. यांत मुळीच शंका नाही. म्हणून सहजयोग्यानी स्वतःकडे लक्ष दणे फार जरूरीचे आहे. माझ्यात कार्य कमी आहे. मी कोणत्या चुका करतो इकडे सलत ध्यानपूर्वक लक्ष दलि पाहजि. आपल्या भारतीय संस्कृतीमध्ये याचा अगदी सोपा मार्ग दाखवून दलि आहे. आजकाल नया जमाना आला आहे म्हणजे काहीही केले तरी चालते हा वचिर मूळ घरत आहे. पण ते बरोबर नाही. सारतात रहायचे असेल तर भारतीय संस्कृतीचे पूर्णपणे अनुसरण कोलेच पाहजि) सारी जीवनप्रणालीच कशी असावी याचे भारतीय संस्कृतीमधून वविरण केले आहे. या संस्कृतीमध्ये तीन मुख्य तत्वे आहेत. सर्वप्रथम शवितरत्व, आपल्या संस्कृतीमधील सर्व मर्यादा शवितरत्वामध्ये आहेत. लहान-सहान गोष्टीपासून मोठ्या गोष्टीबद्धल सर्व मर्यादा शवितरत्वामध्ये आहेत व त्यांच्याकडे शविाचे फार लक्ष असते. त्याचे उल्लाघन केलेले त्यांना चालत न सहजयोगी कसे म्हणणार ? एकूण खाण्यापण्यामध्ये हृदिस्तानी लोक फारच उत्साही. त्यांची अशीच एक दूसरी सवय म्हणजे परदेशात पूजेसाठी आले तरी त्यांनी अटॅब्ड बाथरुम हवी असते, आपल्या धरी कधी त्यांना त्याची गरज वाटत नसली तरी तथि रहायच्या जागी आधुनिक व्यवस्था असलेली attached bathiroom हवी असते. गणपती पुळ्यातही तीच जन्हा. परदेशी सहजयोग्यांसाठी त्यांना सवय नसले म्हणून वेगळ्या बाथरुम बाधण्यात येतात. पण हा लोकांनाही त्यांच्यासारखी वेगळी (व्यवस्था लागते! मग ते परकीय लोकच म्हणू लागले की आम्हाला हृदिस्तानी पद्धत चालेल. म्हणून त्यांची अदलावदल केल्यावर हे भारतीय लोक एकदाचे खूप झाले, सहजयोग्यानी अशा गोष्टी करणे एक शरमेची गोष्ट आहे. आणि एक हैराण करणारी गोष्टी म्हणजे कबेल्यात पूजेसाठी येणारे इतर परकीय लोक वेगवेगळ्या जातीचे असले तरी आनंदाने जसे असेल तसे एकत्र राहतात पण भारतीय लोक हॉटेलमध्ये जाऊन राहतात. या सर्वामधून त्याग करण्याच्या भावनेचा अभाव दसून येतो. अजकालच्या मॉडन व या अशा नधिराने बसने जायचा प्रयत्न करत नाहीव. पूर्वीच्या पद्धतीमध्ये त्याग ही भावनाच लुप्त होत असल्यासारखे दसिते, या काळी बसनेच सगळीकडे प्रवास करावा लागे. आमच्या लहानपणी लोकांकडे नोकर-चाकर नाहीत, सर्व कामे आपली आपल्यालाच करावी लागतात. फालतू गोष्टीकडे चित्त लागणे, थेकार गोष्टीच्या मागे लागणे या सवयी तुम्हाला फक्त एक साधारण सर्वसामान्य माणूस बनवतात. आजकालच्या बायका व्युटपिरलरच्या मागे त. पुण्यासारख्या गावात ब्राह्मण सहलाही स्लीवलेस जमिनीकर अनवाणी वाललात तर खूप फायदा होईल. एकदरीत ब्लाऊज घालतील, काळा चप्पा लावतील आणि स्कूटर वा कारमध्ये भटकतील. पुण्यासारख्या पुण्यभूमीची ही तन्हा! मला हे समजतच नाही. शविांकडे पहा, ते आरामात बसलेले असतात. बराती म्हणून गेले तर नंदीवर बसून; नंदी त्यांचा फार आवडता, कारण ते म्हणतील त्याला मान डोलवणारा! पारवतीला ल्याबद्धल काही वरिध नव्हता पण लचिया भावाला हे एक आश्चर्यच वाटले मला तुम्ही असेच रहा असे म्हणायचे नाही पण नको त्या गोष्टीच्या मागे लागण्यात, त्यावर पैसे उघळण्यात काय अर्थ? समजदारी असावी; जे आहे त्यात रहायला शकिावे, खाना जसा आहे, जसा मळिल तसा मान्य करावा: कुठे जेवायला गेले तर तथिल्या जेवणाला नाये ठेवणे कविा घरात काही केले लर ते अमक्या-तमक्या घरातल्यासारखे नाही बनले अशी टीका करणे, अशा तहेने खाण्यामध्ये जमिचे चोचले पुरवणे हा प्रकार हृदिस्तानी लोकामध्ये फार जास्त चालतो. हे प्रकार थोबायला हवेत. हे परदेशी लोक तुमचे जेवण घेतात पण त्यांनी कशाला नावे तेवल्याचे माझ्या कानावर येत नाही. आता त्यांच्याकडचा इंग्रजी खाना तुम्ही घेऊच शकणार नाही ही गोष्ट वेगळी. पण असल्या सवयीमुळे जीवनातील आनंदाला तुम्ही पारखे होता. पूर्वीच्या काळी पार होण्यासाठी हमिलयात जावे लागायचे. जंगलात राहून नदीवर आस्वाद समजला पाहजि, मी तर म्हणने की तुम्ही सवनी थोडे आघोळ करावी लागायची. जमिनीवर झोपायवे, कपडे नावापुरते घालायचे असे अनेक कष्ट केल्यावर व गुरुची सेवा केल्यावर पार वयोचल्यामुळे शवितरत्व खराब होते व सारी मेहानल वेकार जाते, होण्याची संधी नळित असे. पण एकदा पार झालेला शपिय चागला तयार व्हायवा. तुम्हा लोकांना काहीही करता सहजा-सहजी आत्मसाक्षात्कार मळिला. पण तुमच्या डोक्यात अजूनही संतुष्ट राहणीसाठी खाण्यापण्याच्या व तत्सम गोष्टीची मुळीच पूर्वीच्याच गोष्टी रुतून बसल्यासारख्या टक्किन आहेत; त्याच गोष्टी तुम्हाला छालून टाकायच्या आहेत म्हणून मी त्यांच्यावर इतका जोर देत आहे. त्यासाठी तुम्हाला घरदार सोडण्याची जरुर नाही. पण आपल्यामधील हे दोष हळू करमी करण्याचा प्रयत्न तुम्ही केला पाहजि व आपल्यामध्ये एक प्रकारचा आस्तराद नरिमाण केला पाहजि, माझ्या

महणण्याचा अर्थ एवढाच आहे की आपण शरीराचे गुलाम बनण्याऐवजी शरीराला आपले गुलाम बनवले पाहिजे. उदा, पलग आसला तरीही. जमनीवर झोपण्याची मुद्दाम सवय केली की झोप येईलुचे शाश्वतिक आरामदायी राहण्याव्या गोष्टी सोडून याव्या पुष्कळ जणीना बसवा प्रवास वालत नाही, मग ते कुणाच्या ना कुणाच्या सरी कारमधून जाण्याच्या मागे लागताल पण बसमधूनच जाऊत एयाव्या तर घरात मोटार असूनही चार-पाव मैल टूर असलेल्या शाळेत पायी जाये लागे, ती घरातली शसित होती. भी तर हातात चप्पल घेऊन अनवाणी चालत असे. कारण त्यामुळे जमनीमधून व्हायब्रेशन्स मळित. तुम्हीसुद्धा व्पल बूट न घालता थोडे तरी गतात. प्रत्येक गोष्ट आरामात कशी होईल इकडे आपण लक्ष देतो. या तन्हेने सर्व तन्हेची शारीरिक गुलामगिरी कमी करुन हे परम शवितत्त्व आपल्याला धारण करायचे आहे. त्यासाठी कुठल्याही याहा गोष्टीची अमुकच कपडे धालायचे, सोबगि कपडेच हवेत इ ची काही जरुर नाही. जे आहे त्याचा स्वीकार करवा स्वात काही चपिडणार नाही, उलट जे आहे त्यात समाधानी रहायला तुम्ही शकाल. तुकताच गंस सलिडिर सोळा रुपयांनी वाढला म्हणून महलामंडळी आंदोलन कर लागल्या पंधरा रुपये खर्च करताना त्यांना काही वाटत नाही. तीघ गोष्ट घरातल्या नोकराची, पूर्वी शंभर रुपयांत यालायचे आता त्यांनाही हजार रुपये लागतात वर कपडे बगैरे पण मागलात. पगार वाढला की खर्च वाढतात मग महागाई वाढणारच. सर्वसाधारण समस व) सूजबूज बाळगली तर जास होत नाही म्हणजे. शवितत्व सुधारेल मी गांधीजींच्या आश्रमात होते. याची आश्रमातील शसित फार पण नुसत्या पावडरवर कडक, सहास-आधरूम स्वतः साफ करायवी कपडे व जेवणाचे काट स्वतः धुवायचे, जेवणात फक्त उकडलेली माजी व त्यावर मोहरीचे तेल, एवा कडकपणा सहन करणारे फार थोडे, बरेच जण शरोडे दविस राहून पसार व्हायचे. या संगळ्या गोष्टीसाठी दविस उकडलेल्या माजाव खाऊन पहा खाण्यापण्याव्या रूची लोक एदा दविस उपास करत. त्या नमिताने काही त्या करत पण आजकाल हे बोलणेही अवघड आहे. समाधानी व जरूरी नाही. आणखी एक मोष्ट म्हणजे आपल्याकडे जातपातचे प्रकार अजून चालतात. काथस्थ, आहमण, हद्दि वरगैरे भेदभाव केले जातात. सहजयोगातही ते जाती-जातीचे आपापले गुप बनवून राहतात. जेवायला बोलवायचे तरीही जात पाहून करणार, सहजयोगी झाल्यावर जात कशी शल्लिक राहते ? शविना जात माहीत नव्हती बराती म्हणून त्यांनी लुके पागळे लोकही बरोबर घेतले. म्हणून शवितलवाला येण्याच्या ह्प्टीने असे जाती-पातीबद्दल कटाक्ष पाळणे चुकीचे आहे, तीच गोष्ट खाण्या-पण्याची, प्रत्येक जातीला आपापल्या पद्धतीचे जेवण व पदार्थ आवडतात व पाहजे असतात. वेगवेगळ्या प्रकारचे पदार्थ खाण्यातही रस असतो हे समजून घेण्याऐवजी आपल्याच पद्धतीचे जेवण ठेवण्याचा आराह कशासाठी ? सर्व तन्हेच्या जेवणाचा स्वाद घेता आला पाहजे. तो स्वाद रसनेमधून येतो आण तथिनच वाचा उमटते. साध्या बोलण्यातही एक धकारचा गोडवा दसून आला पाहजे नाही तर चेहराव मुळी आहे ते एक आरसी आहे, त्या आस्थामधे प्रतबिधि येण्यासाठी गवणासारखा दसिला तर बोलणे बघायलाव नको पुरुषांची आण तुम्ही तो आरसा स्वच्छ केला पाहजे, त्या आरशतचि प्रतबिधि। रत्रियांची दोघाचीही हीच तन्हा अशा चमत्कारीक परस्थितीत शवितत्व कुठे दसिणार ? शवि तर प्रेमाचे महासागर आहेत. शत्रु, राक्षस यानाही ज्यांनी वरदान दिले त्या शविाचे तत्व आपल्यामधे आपण लहान सहान फालतू गोष्टीमधेच घुटमळत राहिलो तर कसे जागृत होणार ? ज्या तन्हेने आपण एकमेकावर टीका करत राहतो. जात-पातीसारखे भेदभाव करत राहती त्यामधे शवि कसे दसून वशिष लक्षात ध्यायला हवे की तुमच्या हृदयात श्री शविांचे पूर्ण येणार ? शविांच्या प्रेमधारेमधे आल्यावर तुम्ही उलटी सुलटी बात करु शकत नाही, त्यात काही अर्थ नाही. तुमच्यामधे प्रेम, समज व एकमेकावरोबरचा आनंद दसून आला पाहजे. सहजयोगी एकमेकांत भांडत नाहीत हे खरे, तसेच भेटतात तेव्हा प्रेम वाटतात हेही खरे फवत खाणे-पणि, कपडेलेत या वैयक्तिक गोष्टीमधे थोडा अधिक समजूतदारपणा तुम्ही दाखवला पाहजे. त्यासाठी तुमचे चित्त तुमच्याच हृदयांत उतरले तर चांगले म्हणून तुम्ही सतत स्वतःकडे पाहणे फार महत्त्वाचे आहे. "माझे होईल. अमेरिकेत तर हे फार जरूरी आहे कारण लकडे या बाबतीत नाना प्रकारचे थेर चालू चालले असतात व फेशन म्हणून यदलत राहतात. पण तुम्ही तसे वागणार नाही. आपापल्या ठिकाणी जे सन्मानाने (सादगी) राहतात त्याचेच नाव होते, इतरांचे नाही. आता तुम्हाला आत्म्याचा प्रकाश मळिला आहे आण त्या प्रकाशात तुम्हाला स्वतःला सुधारुन ठीक करायचे आहे. तुम्ही शविाच्या चरणी आला आहात; तुम्ही स्वतःला धन्य समजा की तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार प्राप्त झाला आहे दसल्याला सुधारण्याच्या मागे न लागता स्वतःला ठीक करत चला. पूर्वीच्या काळी दोन-चार साक्षात्कारी पुरुष आत्मसाक्षात्कारी लोक आहात हे हृदयांपासून आले, त्यात माधुर्य आले की कुणीही तुमच्या बोलण्यावर नाराज होणार नाही. लहान मुले असोत वा बडलिघारी माणसे असोत, तुम्ही त्यांना सुख वाटलेत की स्वतःही सुखी व्हाल, तुम्हाला शविाचे आशीर्वाद मळिले की तुम्ही समाधानी होता. मी स्वतः समाधानी आहे का, दुसऱ्याच्या वागण्या बोलण्याने आपण नाराज होतो का. आपल्याला राग येतो का, मी सारखे दुसऱ्यांचे दोष काढतो का इ. स्वतः तले दोष पहात बला आण तुम्हाला स्वतःमरधील दोष दसून आले तरच तुम्ही स्वतःला सुधारू शकता, अंधारामध्ये प्रकाश आला की सर्व नीट दसिते तसे तुम्हाला तुमचेच दोष दसून येतात; तसे दसून आल्याशविया तुम्ही स्वतःला स्वच्छ कसे करणार ? लसे स्वच्छ झालात की त्या परम पति परमेश्वराचे दर्शन हृदयांत घेऊ शकाल आण दुसऱ्यांनाही ते दर्शन देऊ शकाल सर्दाना अनंत आशीर्वाद (या पुढील भाषण इंग्रजीतून झाले.) मी या लोकांना शवितत्वाबद्दल सांगत होते. शविाचे प्रतबिधि वक्रावर नसून तुमच्या हृदयात आहे. तुमच्याजवळ जे येण्यासाठी याच गोष्टीकडे नीट लक्ष दिले पाहजे. त्या संबंधात मी त्यांना वदरपूबद्दल सांगितले त्यातल्या पाच रपि बद्दल मी जास्त बोलले कारण शेवटचा रपि म्हणजे हाव त्याच्यापेक्षा तुम्हा पाश्चात्य लोकांसाठी जास्त महत्त्वाचा आहे; कारण त्यांचे जीवनच लालसेने भरलेले आहे आण श्री शवि त्याच्या पलीकडे आहेत. म्हणून तुम्ही प्रतबिधि तुमचे हृदय स्वच्छ झाल्यावरच येणार आहे. दरेष, मत्सर, शत्रुत्वाची भावना, मोह, लालसा. इ. दोष जर तुमच्यामधून गेले नाहीत तर तुमचे हृदय दगडासारखे होईल आण त्यामधे शविांचे प्रतबिधि येऊ शकणार नाही. सध्याच्या या कलशुगामध्ये श्री शविांचे गुण तुमच्या व्यक्तित्वातून दसून आले पाहजित. त्या गुणांचा आवषिकार प्रकट होणारे लोक आज फार थोडे आहेत. काय चुकत आहे, माझे लक्ष कुठे लागले आहे, मी दुसऱ्यांचे दोष न पाहता स्वतःची काळजी घेत आहे का" इ प्रश्नांकडे जागरुक राहून लक्ष ठेवा. पाश्चात्य लोकांची एक धारणा आहे की इलरावर टीका करण्याचा त्यांनाच अधिकार आहे "मला हे आवडत नाही, ते आवडले नाही" अशी सारखी टीका करणे योग्य नाही. हे म्हणणारे तुम्ही कोण ? तुमच्यासाठी कुणीतरी कष्ट धेऊन काही तरी करतो याचा तुम्हाला वसिर पडतो आण विर तुम्ही तुमच्या बोलण्याने त्यालाच दुखावता! सहजयोग्यांनी अशी भाषा करणे अत्यंत बूक आहे, सहजयोगात त्याला परवानगी नाही, सहजयोगात हे चालणार नाही. डरड असायचे, तुम्ही आता हजारीनी श्री शविाकडे पहा, त्यांना काहीही चालते, त्यांना सर्व प्रकारची जनावरे आवडतात. स्याच्या वविह-समारंभात बराती म्हणून त्यांनी जे लौक बरोबर आणले ते सर्व कुणी आधळे, कुणी लंगडे, कुणी एक पायच नसलेले असे वचितिर लोक आणले कारण व्याना त्यांच्याबद्दल सहानुभूति करुणा होती. ते स्वतःतर शुद्ध आनंदाचा स्रोत आहेत म्हणून तुमचे हृदय जर प्रेमाने व आतंदाने लक्षात घ्या. तुमचे बोलणे सरलेले असेल तरच त्याचे पतविनि तुमच्या हृदयात पडणल हणून मी व्या पडरपूबद्दल योलले कारण ह्या रपिचा जोपर्यंत नायनाट होत नाही तोपर्यंत तुमचा आरसा मळलेलान राहणार, मी त्या लोकाना (मारतीय) हेही सांगितले की पाश्चात्य सहजयोगी स्वतःच्या

ऐषआरामवदल भारतीयाइतके काटेकोर नस । अगदी काही ही चालते, कुटेही रहाण्यास तयार असतात. त्यांना अ गोष्टीची फकीर नसले ही एक चांगली स्थिती पाश्चात्य सहजयोग्यांनी मळिवली आहे. मी भारतीय सहजयोग्यांनाही त्याचे तुम्ही काय करत आहात, इतरांच्यापेक्षा तुम्ही कशामुळे वेगळे आहात है जुम्हाला समजत आहे. कारण सदाशिवीचे स्थान तुमचे मत भावना वचिर यांच्यापलीकडे आहे (डोक्यावर आहे). त्याच्याशविय दुसरे काही मत्वाचे नाही, नुसती प्रतिक्रिया करत राहण्याने काही नळिणार नाही है जुम्हीं लक्षात घेतल्यावरच है पटति होणार आहे, काही गोष्टी भारतीयांनी शक्तिफयावी तर काही इसर गोष्टी परकीयांनी शक्तिण्याची जरुरी आहे. तुम्ही लोकानी खूब सुधारणा केली आहे. दवारू सोडली, बायकाव्या मागे लागणे बंद केले, तुमचे चतित स्वच्छ झाले, वयसने सोडून दलित इ. गोष्टी फार चांगल्या केल्या आहेत पण तरीही थाडे फार दोष जे अजूनही शल्लिक आहेत तेही दूर झाले पाहजित व तुम्ही पूर्णपणे स्वच्छ- गुद्ध झाले [पाहजि. मगच तुम्हाला शवितत्व खर्चा अथाने समजणार आहे य त्याच्या आशीर्वादातून तुम्ही आनन्दाव्या महासागरात अी जीवन पद्धती असूनही स्याना समुद्ध अनुकरण करण्यास व फालतु गोष्टीमध चतित न वाया घालवण्यास सांगत असते. त्यानेच तुम्ही खर्चा अर्थाने आत्मसन्मुख वाल तुमच्या आत्म्याचा प्रकाश तुमच्या बागण्या-बोलण्यात पडण्याची सध्याच्या काळात फार जरुरी आहे. तसे झाले तर सहजयोग तुमच्यासाठी फलदायी झाला असे म्हणता येइल, याव परविरतनाची म्हणजे मानवी स्थितीपासून आत्मस्थलीला येण्याचीच आता जरुरी आहे, आजच्या पूजा प्रसंगातून कहेव दमिून येत आहे. पूर्वीच्याकाळचे गुरु शपियाची कार त्यनाडोक्यावर उभे रहायला ला पाप्यात उमे कर बैळप्रसगी व्याना गुरुव्या हातचा मार लामे इतकी ऊडक परीक्षा होऊनही एकाद-तुसन्यालाय गुरुकदूत] आर्मसाक्षात्कार मळिया. या सर्व गोष्टींना फार काळ जात असे. म्हणून मला बाटू लागले की प्रधमच आत्मसाक्षात्काराचा प्रकाश साधकाना दला सर ल्याच प्रकाशात त्याये दोष त्यांच्याचे नजरेस येतील आणि ही पद्धत यशस्वरी झाली है तुमचे तुम्हाला समजत आहे. उत्तरणार आहत परमेवराचे स्वाना अगिद कडक परीक्षा घेत असत.

1999-0220, Awakening Of Kundalini Is Not A Ritual

[View online.](#)

1999-02-20 Awakening Of Kundalini Is Not A Ritual, Mumbai, India Hindi सत्य को खोजने वाले आप सभी साधकों को मेरा प्रणाम. सत्य के और हमारी नज़र नहीं होती, इसकी क्या वजह है? क्यों हम सत्य को पसंद नहीं करते और आत्मसात नहीं करते? उसकी नज़र एक ही चीज़ से खतम हो जाये तो बातकी जाए, पर ये तो दुनिया ऐसी हो गई की गलत-सलत चीज़ों पे ही नज़र जाती है। सो इस पर यही कहना है किये घोर कलयुग है, भयंकर कलयुग है। हमने जो लोग देखे वो बहुत नराले थे और आज जो लोग दिखाई दे रहे हैं, वो बहुत ही वक्रिपित, बहुत ही बगिड़े हुए लोग हैं। और वो बड़े खुशी से बगिड़े हुए हैं, किसी ने उन पे ज़बरदस्ती नहीं की। तो अपने देश का जो कुछ हाल हो रहा है उसका कारण यही है कि मनुष्य का नीति से पतन हो गया। अब उसके लिए अपने देश में अनेक साधु-संतों ने मेहनत की, बहुत कुछ कहा, समझाया। और खास कर भारतवर्षीयों की वशिषता ये है कि जो कोई साधु-संत बता देते हैं उसको वो बलिकुल मान लेते हैं, उसको किसी तरह से प्रशंसा नहीं करते। वदिश में ऐसा नहीं है। वदिश में किसी ने भी कुछ कहा तो उसपे तर्क करने शुरू कर देते हैं। लेकिन हनुमान के लोगों की ये वशिषता है कि कोई गर साधु-संत उनको कोई बात बताए तो उसे वो नरिबिवाद मान लेते हैं किये कह गए हैं ये हमें करना चाहिए। छोटी से लेकर बड़ी बात तक हम लोग ऐसा करते हैं। ये भारतीय लोगों की वशिषता है, और इसी वशिषता को लेकर के आज तक हम लोग ठीक से चल रहे थे। पर अब क्या हो गया है कि घोर कलयुग में मनुष्य ये सोचता है कि सत्य नाम की कोई चीज़ नहीं है, असत्य ही सब कुछ है, जो असत्य में बैठा है वही पनपता है, उसी को सब तरफ से मदद आती है। इस तरह की गलत धारणाएँ हमारे अंदर इसलिए उत्पन्न हुई किये कलिका बड़ा जबरदस्त, जोरदार हमारे पे आधिपत्य है। और इसको हम जानते नहीं हैं कि किये कलिका आधिपत्य है जो इस तरह से हमें सर्वनाश की ओर ले जा रहा है। अपने देश में छोड़िये, और देशों में भी मैं देखती हूँ कि इस कलिका महाराज का इतना वहाँ पर आधिपत्य है, इतना उसका राज्य है कलियोग बेवकूफ जैसे बलिकुल बहके चले जा रहे हैं। और हनुमान के लोग वैसे भी सीधे-सरल होते हैं। और कोई बात उनको बेवकूफी की करा दीजिये तो उनकी ये समझ में नहीं आता किये बेवकूफ बना रहे हैं। जैसे एक छोटी सी आजकल की बात, मैं आई तो मैंने देखा की प्याज़ महंगा हो गया। अरे भाई गर प्याज़ महंगा हो गया तो क्यों महंगा हो गया? उसके लिए सरकार बदलने से क्या प्याज़ आ जायेगा? एक सोचने की बात है कि हम कितने बेवकूफ हैं कि हमें कोई भी बेवकूफ बना सकता है। क्योंकि इस कलिका असर हम पर सबसे ज़्यादा है। और क्यों है? क्योंकि हमारे ही देश में नीति, धर्म और आध्यात्म का राज्य रहा। सारी दुनिया से, परदेश से इतने लोग आते हैं, आप तो जानते हैं (क) आते हैं, उनमें से सत्तर फीसदी लोग सिर्फ खोजने आते हैं कि सत्य है। मुझे तो चायना में आश्चर्य हुआ कि वो लोग कहने लगे कि आपकी जो सम्पदा है जिस कि आध्यात्म, spirituality कहते हैं, वो तो हमें कहीं दिखाई नहीं दी। वो कहाँ गायब हो गई? कोई देश में कोई जाता नहीं, किसी और देश में कोई जाता है क्या इस सम्पदा को खोजने? सिर्फ आप ही के देश में क्यों आते हैं? ये सम्पदा है कहाँ? ये आध्यात्म की सम्पदा क्यों खतम हो गई? इसका किसी धर्म वशिष से सम्बन्ध नहीं। सब धर्मों में आध्यात्म की ही बात की। उसके बाद पंडित हुए, कोई मुल्ला हुए, और कोई हुए, उन्होंने इसका सत्यानास किया वो दूसरी बात है। पर आध्यात्म हरेक धर्म का गाभा, उसके अंदर की जो प्रतियुता है, वो है। और वो आध्यात्म इस देश में इतना ज़्यादा था, इतना अधिक था, कि मेरी समझ में नहीं आता कलियोग अभी तक इसकी और क्यों नहीं आते। आध्यात्म के नाम से लोग पैसे कमाने अमेरिका गये, आध्यात्म के नाम से सब को बेवकूफ बनाने की लिए भी हनुमान में बहुत है। लेकिन आध्यात्म को सच्चाई से पाने के लिये कितने लोग हैं? अब ये सोचना चाहिये की आध्यात्म की हमें क्या जरूरत है? सबसे पहले मुझे कहना है कि इसकी जो मूलतः, जो कुछ भी मूल कहना चाहिये इसी देश में है। आध्यात्म सिर्फ इसी देश में असली तौर से पूरी तरह से पनपा। और देशों में भी है, जैसे इस्लाम में है, जैसे कि आप कहें तो ईसाई धर्म में है, सब धर्मों में है, पर जतिना मूलतः अपने देश में आध्यात्म का ज्ञान लोगों को है, कहीं भी नहीं है। और हम लोग अछूते भखिरी हैं। हमको मालूम ही नहीं कि हम लोग कितने श्रीमंत हैं, हमारे आध्यात्म के दम पर हम क्या कर सकते हैं वो सोचने की बात है। तो सबसे पहले ये जान लीजिये कि इस देश का उद्धार तो सिर्फ आध्यात्म से ही होगा। और उसके बाद सारे देशों का आध्यात्म होने के बारे में भविष्यवाणी है कि जब ये आध्यात्म में उतरेंगे तब ये किस तरह से पनपेंगे। अब जो भी आज तक हमने जाना है आध्यात्म के बारे में, वही है जो किसी ने बता दिया या बेवकूफ बना दिया, बेवकूफ बनाना पहला कार्य है। और उसी तरह से हम कर्मकांडी हो गए, उसी तरह से हम कुछ ना कुछ करते रहते हैं। लेकिन आध्यात्म में ये जानना चाहिए कि यह अपने भारतवर्ष की सम्पदा है, ये एक वशिष संस्कृति से आई है और ये संस्कृति हजारों वर्षों से हमारे अंदर प्रगति है, हजारों वर्षों से। मैंने किसी भी देश में इतनी संस्कृति नहीं देखी, इतने सुसंस्कृत लोग नहीं देखे। हमारे यहाँ ऐसी छोटी-छोटी बात में भी संस्कृति दिखाई देती है। कि अब किसी को अंग्रेज़ी में कहेंगे "I hate you" (मुझे तुमसे घृणा है) माने ऐसी बात क्या हम लोग हमारी किसी भी भाषा में क्या कह सकते हैं क्या किसी को? क्योंकि किसी से नफरत करना एक महापाप है। तो हम थोड़ी कहेंगे कि हम पाप करते हैं। पाप पुण्य की भावना इस देश में बहुत गहन है, और बनी हुई है। अभी हम लोग जागे नहीं, बेकार के लोग इस देश में फैले हुए हैं। और "समाजवाद" - अरे वो समाजवादी का हाल रशिया में क्या हुआ वहाँ जा के देखो। वो आके आपको सखा रहे हैं नई-नई बातें, उनकी जैसी दुर्दशा हुई, वैसी दुर्दशा यहाँ और कराना चाहते हो क्या? इन समाजवादी लोगों ने कभी अपने आध्यात्म की ओर ध्यान दिया है क्या? उसको समझा है क्या? सिर्फ समाजवाद समाजवाद कहने से कोई आप समाज को सुधार नहीं सकते। समाज को सुधारने का एक ही तरीका है। इस भारतवर्ष की दशा ठीक करने का एक ही तरीका है। वो है, अपने आध्यात्म में आप खड़े हो जाएँ, और आध्यात्म का गाभा इस महाराष्ट्र में कुछ कम नहीं, महाराष्ट्र में कुछ कम नहीं। जो कुछ भी आज आपसे मैं बताने वाली हूँ, ये सारी भारतीय संस्कृति की वशिषता है। इसमें ये मतलब नहीं कि हम संकुचित हैं, छोटे हैं। ये संस्कृति तो हमें, एक सागर/महासागर के जैसी है। किसी ने कहा मैं आप भारतीय संस्कृति पर किताब लिखो। हे भगवान मैंने कहा, कोई आसान है? ये तो महासागर है। ऐसे-ऐसे ग्रंथ, ऐसी-ऐसी चीज़ें अपने देश में लिखी हुई हैं जिसके बारे में कोई भी कुछ नहीं जानता। अभी एक मेरे पास मेक्सिको के एम्बेसीडर (राजदूत) आये थे मलिन, वो कहने लगे हमारे मेक्सिको में बड़ी भूत-बाधा होती है, इतने लोग पीड़ित हैं उससे, मैं उसका कोई इलाज बतलाओ। मैंने कहा इस पर मुझे एक किताब लिखनी होगी। हमारे देश में सब चीज़ों के बारे में इतना सुस्पष्ट लिखा हुआ है, इतना व्यवस्थित लिखा हुआ है और बतलाया गया है, पर कोई उधर जाता ही नहीं। आजकल एक तो, ये अंग्रेज़ी भाषा हमारे ऊपर लाद कर गए अंग्रेज़। मुझे कहा कि पहले अंग्रेज़ी में बोले। मैंने कहा बाबा कम से कम यहाँ तो अंग्रेज़ी नहीं बोलने को कहो। अंग्रेज़ी भाषा कोई भाषा है? इस भाषा में तो "स्पिरिटि" कहते हैं - अब स्पिरिटि याने आत्मा, स्पिरिटि माने भूत, स्पिरिटि माने शराब - अब बोलिये! अरे इस भाषा में कौन बता सकता है इतनी गहन बात? इसको तो बहुत गहन लोग चाहिये, और वो गहन लोग आप हैं, हनुमान। आप लोग हैं, आपकी गहनता जगाओ

तब आप समझ जाओगे कि आप क्या हो। आपको जानना चाहिये कि आप क्या हैं। जिस वक्त आप जानियेगा कि आप क्या हैं तभी आप समझ पाइयेगा कि आप बहुत महान हैं। और आपका देश भी बहुत महान है, इन्होंने हज़ारों संतों को पैदा किया। मोहम्मद साहब ने खुद कहा है कि एक लाख चौबीस हज़ार नबी हो गए - वो कहाँ थे, वो क्या सब अरबस्थान में हुए? उन्होंने जो बात कही, वही बात इतने वसितारपूर्वक इतने समझा कर के अपने आध्यात्म में कही, वो ये है कि हमारे अंदर स्थिति जो शक्ति है कुण्डलनी की उसके जागरण से आत्म-साक्षात्कार होता है। और जब ये आत्म-साक्षात्कार होता है तो आत्मा का जो प्रकाश है वो अपने जीवन में हरेक क्षण-क्षण में अपना पूरी तरह से मार्गदर्शन करता है। माने ये, कि हम समझते हैं अभी, कि झूठ बोलो तो कोई हरज नहीं, किसी का पैसा खा लो तो कोई हरज नहीं, ठीक है, कब तक? जब तक आप उस चारो तरफ फैली हुई परमात्मा की परम कृपा से सम्बंधित नहीं हुए। जब आप उस शक्ति से सम्बन्धित हो जाते हैं, तब आपको पता नहीं है कहां से कहां पहुँच सकते हैं, कतिनी बातें हो सकती हैं, जिसके बारे में यहाँ बहुत से लोग बैठे हैं जो गवाही देंगे। लेकिन ये होते हुए भी हम लोगों की उधर नज़र ही नहीं है, उधर हमारा ध्यान ही नहीं है। अरे इस भारतवर्ष में जन्म लेने के लिए, महापुण्यों से आप जन्म लेते हैं, ऐसे ही नहीं आप भारतीय बने। मैं परदेस में जाती हूँ, तो पहली बात ये कि लोग सोचते हैं कि ये भारतीय हैं। और यहाँ से महाचोर जो गए हैं वहां पर, वो भी इसी बूते पर कमा रहे हैं कि हम (वो) भारतीय हैं। सो अपनी भारतीयता को अंदर जगाना चाहिये और समझना चाहिये कि हमारे देश में कतिनी सुंदर व्यवस्था है। हम कोई एक वशिष्ठ धर्म की बात नहीं करते, एक वशिष्ठ group (समूह) की बात नहीं करते। हम संघ की बात करते हैं। पर ये बात है हमारे अंदर बसे हुए उस कुण्डलनी की बात, जिसके जागरण से आपको आत्म-साक्षात्कार होता है। और ये आत्म-साक्षात्कार होने के बाद जो आपके आत्मा का प्रकाश है, वो आपको पूरी तरह से समहालता है। आपको किसी का भला-बुरा सोचने की ज़रूरत ही नहीं। आपको अगर कोई परेशान करे तो उसको परेशान करने वाले बैठे हुए हैं। आपसे उनसे कोई मतलब नहीं, वो अपना समहाल लेंगे। अब मैं कहूँ कि इसको समहालने वाले शक्ति हैं, तो फौरन मुसलमान डंडा ले के मुझे मारने को आएंगे, ईसाई कहेंगे आप कैसे कहते हो? गर मैं ये कहूँ कि मक्का में मक्केश्वर शक्ति हैं। उनसे पूछिए कि आप पत्थर क्यों पूजते हो? क्यों पत्थर के पीछे चारों तरफ घूमते हो? उनसे पूछना चाहिये। तो इनको उसके जवाब नहीं। इसलिए कि साक्षात् शक्ति का स्थान है। और शक्ति और मोहम्मद साहब कोई दो, दूसरे नहीं थे। मोहम्मद साहब भी आदिगुरुओं एक अवतरण थे। हम ये कह सकते हैं कि वो अवतरण थे, आप चाहे या ना मानें। उसका जो, पूरी तरह से गर जानना हो तो जब आपको आत्म-साक्षात्कार होता है तो आप देखिये आपके उँगलियों में आपको पता होता है कि किसके कौन से चक्र पकड़े हैं, उँगलियों में। कोई मशीन नहीं चाहिये, कुछ नहीं। और मोहम्मद साहब ने कहा है कि जब कियामा आएगा तब आपके हाथ बोलेंगे और आपके खिलाफ शहादत देंगे। लेकिन गर मुसलमान दूसरे रस्ते चले गए और हिन्दू इधर तीसरे रस्ते चले गए और बाकि ईसाई चौथे रस्ते चले गए उसको ये लोग क्या करे? उन्होंने तो आध्यात्मिकी ही बात की थी, और इसी कियामा की बात की थी, इसी परिवर्तन की बात की थी, और हिन्दू धर्म में तो हरेक ने कहा था कि ऐसा समय आने वाला है। पर हम लोग पता नहीं क्यों भूले भटकें कहाँ जा रहे हैं और इसको सोचते नहीं, और बेकार में झगड़े कर रहे हैं। इस झगड़े की कोई ज़रूरत नहीं है। पहले चीज़ समझ लो कि तुम्हारा धर्म क्या है। शिवाजी महाराज ने कहा था कि "स्वधर्म", स्वधर्म को जगाओ। ये "स्व" का धर्म माने आत्मा का धर्म है। साफ उन्होंने कहा था, स्वधर्म को जानना है क्योंकि वो स्वयं साक्षात्कारी थे। उनके जीवन के एक-एक लक्षण देखिये, आप हैरान होंगे। वो किस कदर महान व्यक्तित्व थे। इसी तरह से हमारे यहाँ रामदास स्वामी, उनके (शिवाजी महाराज के) गुरु थे। उनसे किसी ने कहा, सोलहवीं शताब्दी में कुण्डलनी पे बहुत बातचीत हुई, कि भाई ये कुण्डलनी का जागरण कतिनी देर में होता है? तो उन्होंने कहा, "तत्क्षण" लेकिन लेने वाला चाहिए और देने वाला चाहिए। अब गर कहिये कि जो यहाँ खोमचे लेके घूम रहे हैं उनको मैं आत्म-साक्षात्कार दूंगी तो क्या दे सकती हूँ? उसकी गहराई होनी चाहिए, वो गहराई पता नहीं कहाँ खो गई है हम लोगों के अंदर। और जब वो गहराई होती है तो आत्मदर्शन होना कोई कठिन नहीं है, ऐसा ये कलियुग का वशिष्ठ महत्व है। जिस वक्त में एक बार, ऐसी कहानी है, कि कल, दमयंती के पति जो थे नल उनको मलि। तो उन्होंने (नल ने) कहा मैं तेरा सर्वनाश करूँगा क्योंकि तुमने मेरी वीवी से मेरा बछिंह किया। तो कल ने कहा कि देखो भाई मेरा तुम नाश ज़रूर करो, पहली मेरा महात्म्य समझो। कहने लगे तुम्हारा क्या महात्म्य, इस वक्त सब लोग जब तुम राज्य करोगे तो सब भ्रान्त में बैठे रहेंगे उनको सबको भ्रान्त रहेगी, तुम क्या कर सकते हो। सो उन्होंने कहा कि देखो मेरा ऐसा राज्य ज़रूर होगा, भ्रान्ती होगी, पर उसी वक्त गरी-कंदरों में घूमने वाले ये साधु-सन्यासी और घर में रहने वाले बहुत से ऐसे लोग जो कि परमात्मा की खोज में हैं, जो सत्य की खोज में हैं, उनको सत्य प्राप्त होगा, उनको आत्म-साक्षात्कार मलिगा, और ये कलजुग में ही होने वाला है, क्योंकि भ्रान्ती से घबड़ा के वो ज़रूर सत्य को खोजेंगे। ऐसी जब उन्होंने बात समझा दी, उस समझ से नल भी शांत हो गए, उन्होंने कहा अच्छा बाबा एक बार कलियुग आने दो। अब ये आया है कलियुग, और इस कलियुग के प्रताप क्या कहने, हमने बचपन में इतने कभी सुने नहीं थे, जैसे-जैसे लोग आजकल आ रहे हैं। और इसी में फरि आप जान सकते हैं कि हमारे देश को बचाना, इस देश की महानता को उभारना ये हमारा कर्तव्य है। कोई बाहर से आ के नहीं करेंगे। हमको करना है। और हमकैसे कर सकते हैं? बड़ा सहज-सरल तरीका है कि आपकी कुण्डलनी का जागरण गर हो जाए। इसी महाराष्ट्र में सोलहवीं शताब्दी में अनेक साधु-संतो ने कुण्डलनी पे बातकरी। बात करी थी इतना ज़रूर कहूँगी। और आपके ज्ञानदेव ने तो बारहवीं शताब्दी में बताया। पर आदशिकराचार्य ने तो छठी शताब्दी में, और चौदह हज़ार वर्ष पूर्व मार्कण्डेयने। ये जो सब कह गए, सब बेकार गए क्या? क्या आजकल की जो हम लोगो की प्रवृत्ति हो गई है, उस प्रवृत्ति में मनुष्य के दमिग में ये बात बैठनी चाहिए कि कुछ न कुछ हमारा गलत रास्ता हो गया है। उस गलत तरीके की वजह से आज हम ऐसे ठोकरें खा रहे हैं। अब गरीबी है, गरीबी है तो रो रहे हैं, अरे लेकिन गरीबी क्यों है? क्योंकि अपने यहाँ लोगों में हवस है, हवस है। पैसा खाते हैं, जहाँ जाओ, मैं पूना में गई, कहने लगे माँ वो तो पैसा खाता है, कोई बात करो पैसा खाता है। मैंने कहा भाई क्या खाना-वाना खाता नहीं क्या, पैसे ही खाते रहता है? जिसको देखो वो पैसा खाता है, और पैसा खाकर अंत में जेल में जाए, चाहे उसका सत्यानास हो, उसके बच्चे ही उसको मार डालें, इसकी उसको परवाह नहीं, बस पैसा-पैसा-पैसा। पर ये लक्ष्मी तत्व नहीं है। लक्ष्मी का तत्व और होता है, और उसके तत्व से अनेक अनेक लोगों का उद्धार हो सकता है। उसको जागृत करने के लिए आपके अंदर कुण्डलनी का जागरण होना ज़रूरी है। जब कुण्डलनी का जागरण होता है तो आपो आप लक्ष्मी तत्व दिखाई देता है। सबसे तो बड़ी बात ये है कि मनुष्य एकदम समाधानी हो जाता है। उसमें क्या है? कोई चीज़ दो हो चाहे चार हो फरक क्या होना है? समाधानी होने का मतलब मेरा कभी नहीं कि आप सन्यासी हो के जंगल में जाओ, कुछ नहीं, घर में ही रह के। उलटे गर कोई सन्यासी आता है तो लोग कहते हैं कि जा कर आप कपड़े बदल कर के आओ। तो वो कहते हैं कि हमारे पास तो यही छोड़े हमारे गुरुजी ने, और तो कुछ कपड़ा ही नहीं, तो हम और क्या बदल के आएँगे? सो आपको कोई ऐसा बाहर का ढोंग करने की ज़रूरत नहीं। और पागल जैसे गाने और बजाने की भी ज़रूरत नहीं है, जैसे आप जानते हैं लोग रस्ते में गाते-बजाते चलते हैं, वैसे कोई ज़रूरत नहीं। आपके पूरी तरह चेतना में ही इसको प्राप्त करना है, पूरी तरह जब आप पूरी चेतना में हैं आपके conscious mind (चेतन मन) में ही आप उसे प्राप्त करें। और इस अनुभव से आप प्लावति हो। ये अनुभव सद्धि है कोई सरिफ़ बातचीत नहीं है, ऐसा कुछ नहीं है। ये इसका अनुभव आपको

प्राप्त होना चाहिए। हाँ, अनुभव के बाद आपको इसमें बढ़ना चाहिए। अनुभव तो हज़ारों को हो जाता है, पर इसमें बहुत कम हैं जो उतरते हैं। मुझे, आश्चर्य की बात है, इस महाराष्ट्र की भूमी जो कितनी पावन भूमी है, जगह-जगह जहाँ देवी के मंदिर हैं, जहाँ-जहाँ जाईये वहाँ-वहाँ पूजा-पाठ, मुसलमानों के पीरों के कतिनीजगहें यहाँ बनी हुई हैं। लेकिन यहाँ के लोगों में अभी तक ये धारणा नहीं आई है कि इस पवन भूमी में हमने जन्म क्यों लिया, क्या हमारी वशिपता है? क्यों हम इस पवत्रि भूमी में आए और हमें यहाँ क्या करना है? मुझे तो वाकई में बहुत आश्चर्य होता है क्योंकि सबसे ज्यादा काम मैंने महाराष्ट्र में किया। महाराष्ट्र में मैं घूमी, फारी, इधर जाओ, उधर जाओ, पता नहीं सालों तक जंगलों में रहे, फिर कहीं जा करके तो किसी छोटेसे गाँव में रहे, हर तरह का काम किया, लेकिन दुख की बात ये है कि लोगों को वही कर्मकांड, उसी कर्मकांड में, चार बजे उठेंगे, नहा-धो करके ज़ोर-ज़ोर से श्लोक बोलेंगे, कुछ बोलेंगे, कुछ न कुछ कर्मकांड चाहिये। और उनके समझ ही में नहीं आता है कि कुण्डलनि का जागरण कोई कर्मकांड नहीं है। वो लोग कहते हैं कि हम आपको इतना पैसा देंगे, हमारी आप कुण्डलनि जागृत करो - ये अंधश्रद्धा वाले - मैंने कहा भईया वो कुण्डलनि को क्या मालूम है रुपया-पैसा? और अगर तुम उसका अपमान करोगे तो वो कभी उठेगी ही नहीं। अकल के मारे हुए लोग हैं, दूसरी कोई बात नहीं। वो समझते नहीं कुण्डलनि चीज़ क्या है। कुण्डलनि का मतलब है कि आप के अंदर जो सुप्तावस्था में एक शक्ति है उसका जागरण होकर के वो छे चक्रों को छेदती हुई, और ये ब्रम्हर्ध्र, इसको भी छेदती हुई और इसचारों तरफ फैली हुई ब्रम्हशक्ति से एकाकारिता प्राप्त करती है। और आपके अंदर से ये ब्रम्हशक्ति दौड़ने लगती है की कयामा आ गया। इतनी सहज चीज़ है। "स-ह-ज" सहमाने आपके साथ पैदा हुआ ये आपका जन्मसिद्ध अधिकार है कि आप इसे प्राप्त करें। लेकिन आप अछूते हैं, आपके पास time (समय) नहीं, आपके पास कोई ये नहीं वजहनही, "हम तो बड़े सुखी हैं" - फिर जब कोई बीमारी आएगी तो आएंगे दौड़े हुए, जब कोई तकलीफ़ आएगी तो आएंगे दौड़े हुए, पर जब आप स्वस्थ हैं तभी ही। "स्व"- "स्थ" माने जो स्व में स्थिति है वही स्वस्थ हो सकता है। स्व माने आत्मा इसमें जो स्थिति है वही हो सकता है। सबसे तो बात ये है कि कितने ही बार मैंने आप लोगों को समझाया कि सहजयोग में उतरना चाहिये, सहज योग में उतरना चाहिये, आपको प्राप्त करना चाहिए, आपकी वशिपता है, महाराष्ट्र की वशिपता है। महा-राष्ट्र बने बैठे हैं। किस चीज़ से आप महाराष्ट्र के हैं ये भी सोच लीजिये, क्यों आपको महाराष्ट्र कहा जाता है? आज इतने शहरों में मैं घूमती हूँ और इतने देशों में मैं घूमती हूँ, आपके बारे में लोग ना जाने कतिनी-कतिनी कवितें बना देते हैं। पर यहाँ आ कर के फिर अधोमुख हो कर बैठ जाते हैं कि बाबा रे बाबा यही क्या माँ हमें बता रही थी? यही वो महाराष्ट्रीयन हैं क्या? माने इतनी सम्पदा होते हुए भी जैसे कोई छोटे से तालाब में अनेक कमल नकिल आएँ इस तरह से इतने बड़े-बड़े लोग यहाँ हो गए। पर यहाँ की पब्लिक जो है अभी कीड़े-मकोड़े ही बनीरहेगी। मैं माँ हूँ, मुझे कहना ही पड़ेगा। हमारे इतने बड़े कार्य के पीछे में आपको हैरानी होगी, रशिया के लोग, ऑस्ट्रिया के लोग, कहाँ-कहाँ के, अमेरिका के लोग, और ये लोगसारे कार्यान्वति हैं। ये हिंदुस्तानी नहीं हैं, सब "परदेसी" जैसा हम कहते हैं, पर अभी हम लोग ही परदेसी हो गए हैं, और इस बम्बई (मुंबई) शहर में तो दुनिया भर के लोग आ केबसे हुए हैं। बजाए इसके कि यहाँ की सम्पदा सारे दुनिया में फैलाएँ, वो पता नहीं क्या कर रहे हैं। सब पैसा बना रहे हैं, पैसा बना रहे हैं, पैसा बना रहे हैं। इस पैसे का करोगे क्या? इसकी क्या वक्त है? आज बड़े-बड़े पैसे वाले हैं, उनको कौन पूछता है, उनको कौन जानता है? पर एक सहज योगी अगर कहीं हो जाए तो दुनिया उसके तरफ दौड़ती है क्योंकि वो जानकार आदमी है, उसको कुण्डलनि के जागरण की कला आती है, वो फिर हनिदू हो, मुसलमान हो, ईसाई हो, सखि हो, कोई हो, पर वो जानता है कि इस आदमी की कुण्डलनि कैसे जागृत करनी चाहिये। मुझे तो हैरानी होती है कि बाहर के लोग अभी आए थे, तो एक लड़का था उसकी शादी एक लड़की से हमने कराई, उस लड़की को मैंने देखा नहीं था। उसने आ के कहा, माँ ये लड़की की जो चैतन्य लहरियाँ हैं, vibrations (वायब्रेशन्स) हैं वो ठीक नहीं हैं, आप इसे एक बार देखिये। मैंने कहा, अच्छा? मैंने कहा, एक अंग्रेज़, अंग्रेज़ ये बात मुझे बता रहा है, और किसी के ध्यान में ही ये बात नहीं आई। उसके बाद इस लड़की को जब देखा तो मैंने कहा बलिकुल सच बात है। इसकी चैतन्य लहरियाँ ठीक नहीं हैं। फिर उसका क्या problem (समस्या) था समझ में आया, सब कुछ देखा। पर एक अंग्रेज़ आ कर के और आपको अध्यात्म सखाए ये अपनी दशानही चाहिए। ऐसे तो उन्होंने राजकरण बहुत सखाया, बहुत परेशान कर दिया। पर अब वो आ करके आपको अध्यात्म सखाएँ? इसलिए मैं कहती हूँ कि किसी तरह अपनी और नज़र हो और आप देखें। उन्होंने कहा था कि मराठी में ज़रूर बोलिए, क्योंकि मराठी (मराठी लोग) बड़े conscious हैं कि मराठी भाषा में बोलना चाहिये। Marathi मराठीत सांगायचं म्हणजे असं कि महाराष्ट्रात येवढी मेहनत संतांनी केली, त्याची काय फळं काढलीत तुम्ही ते बघा. अहो ज्ञानदेवांच्या पायात चपला नव्हत्या, जोडे नव्हते, बचिरे त्यांचे पाय भाजले. आणि यांच्या पालख्या घेऊन काय फिरतात, आणि या पालख्या नघाल्यावर मग त्यांच्या बरोबर पंधरा-वीस भिकारी नघाले. ज्या गावात जातील तथि जाऊन जेवतात. हद्दित सांगायचं म्हणजे "लानत है". तथि जेवायचं, त्यांच्या नावावर. ते मेले, त्यांची स्थिती करून टाकली. त्यांनी तर तेवीस सालात सांगतिलं, नको रे बाबा! तेवीस वर्षांमध्ये त्यांनी समाधी घेतली. ही अशी आपली दशा. सगळ्यांचे वाभाडे काढले. तुकारामांचे एवढे वाभाडे काढले, नामदेवांना एवढं छळलं. काही सुद्धा डोक्यात आलं नाही किंहे साधू-संत आहेत. आणि त्यांच्याच कविता मग आम्ही शाळेत शिकलो. आजकलच्या कविता मात्र भयंकर आहेत मराठीतल्या, काही अर्थ नाही त्यांना. कोणाच्या तरी चोरलेल्या असतील, असं वाटतं मला. आहो काय ते हून गेले लोक इथे, त्यांचं जरा तरी लक्षात घ्या, आणि अध्यात्माकडे या. सकाळी नुसतं घंटा बडवत बसून का होतंय हे? कवि, "पहाटे आम्ही चार वाजता उठतो, गरम पाण्यानी अंधोळ करतो, मग जाऊन आम्ही देवाची पूजा करतो" - कशाला देवाची पूजा करता तुम्ही, स्वतःची आधी करा. ही दुरदशा आज तुमची का आली आहे? हे असं वेडेपण कुठून आलं? हा विचार करा. मी म्हणते, घोर कलियुग आहे. पण ह्या कलियुगानंतर सत्ययुग सुद्धा येतो आहे, हा सत्ययुगाची का नाही फायदा घ्यावा? तुम्ही का नाही उतरावं सत्ययुगात? ही मराठी भाषा म्हणजे फार कमालीची आहे. काही म्हणा, ह्याच्या सारखी भाषा नाही. आणि इतके पर्यायवाची शब्द आहे कि ह्याचं भाषांतर करणं म्हणजे फारच कठिण आहे, फारच! ह्या भाषेबद्दल मला अत्यंत अभिमान आहे. पण तो का? कारण ह्या भाषेत इतके सुंदर-सुंदर कविताले, कादंबऱ्या काय झाल्या, आणखीन ते वाचायचं सोडून ही घाण कशाला वाचत बसता? सगळ्यांचं लक्ष घाणीकडे! परदेशाच्या लोकांना पूर्वी आपण म्लेच्छ म्हणायचो म्हणजे ज्यांना मलाची इच्छा ते म्लेच्छ, असं म्हणत होते. आता तो शब्द इकडे लावला पाहजि, कारण सगळी घाणीचीच आवड दसिते लोकांना. भलत्या-सलत्या गोष्टी! काही समजहतच नाही मला, (कि) झालंय काय तुम्हाला. आहो ह्या महाराष्ट्रात तुमचा जन्म झाला. मराठी सारखी भाषा! ह्या भाषेला सुद्धा तुम्ही कलंक लाऊन टाकलेला आहे. काय ती भाषा आणि काय त्याचं वर्णन करणार. ते सोडून तुम्ही त्या भाषेतला जो गर्भतिर्य आहे... केशवसुतांच्या कविता वाचा. कोणी वाचल्याच नसतील मला माहिती आहे. पण आम्ही शाळेत असताना केशवसुत वाचायचो, ठोबळ्यांच्या (?) कविता वाचायचो. ते सगळे गेले. आता काय आहे - घाणेरड्या कविता असल्या त्या बऱ्या, "प्रणय" पाहजि त्यांना! असला मूर्खपणा!! ह्या मूर्खपणाला महाराष्ट्रीयन लोकांनी बळी नाही गेलं पाहजि. तुम्ही अध्यात्माच्या जमीनीत बसलेला आहेत. ह्या महाराष्ट्राच्या भूमीत आहे अध्यात्म. आहो जगाभरची कुण्डलनि ह्या महाराष्ट्रात आहे. आता सांगतिलं तर तुम्हाला विश्वास नाही होणार, पण मी सांगते ते खोट नाही. त्याच्यावर बसून तुम्ही करताय काय? आहो सार्या जगाला मार्गदर्शन करायला ह्या देशात

तुम्ही जन्म घेतला ह्या वशिष्ठ देशात. आणि आता दुसरे लोक तुमच्या पेक्षा पुष्कळ बरे असं झालेलं आहे. महाराष्ट्रात कोणाला फुरसतच नाही. मला भेटायला येतात... कोणी वोट सुद्धा दिलं नाही. आहो महण्टलं काय तुमची देशभक्ती, कमीत कमी वोट तर द्यायचं! नाही म्हणे, "माताजी आम्ही दिलं नाही, आम्ही आपले तटस्थ आहोत". "तटस्थ" का? ह्या देशाला तुम्ही जन्माला आलात. ह्या देशाचे जे चांगले दविस आहेत ते आम्ही पाहिलेले आहेत. हजारो लोक तुमचे बळी गेले, तुरुंगात गेले, इतकं सहन केलं त्यांनी, आपलं सगळं काही त्यागलं त्यांनी, देऊन टाकलं. माझे वडील. मला माहिती आहे त्यांनी आपलं सगळं देऊन दिलं. आईनी सुद्धासगळे दागिने देऊन टाकले. सगळं काही सोडून टाकलं त्यांनी देशासाठी. आणि आज त्यांचेच बघा काय नघित आहेत बाभाडे, ते बघून घ्या तुम्ही. आहो म्हणे वन्दे मातरम् म्हणायचं नाही! त्यावरच मला सांगायचं आहे कवि वन्दे मातरम् म्हणून-म्हणून आम्ही ह्या अंगरेजांना इथून घालवलं. येवढं आम्ही त्या वेळेला आपल्या देशाचं माहात्म्य राखलं आणि तुम्ही लोक म्हणता कवि वन्दे मातरम् म्हणायचं नाही! हे जे म्हणतात हे कति लोक जेलमध्ये गेले होते? वचिरून बघा ह्यांनी काय दिलं ह्या देशासाठी? कसला त्याग केला ह्यांनी? बुद्धीचा त्याग केला, नीतचा याग केला, पण कोणच्या गोष्टीचा ह्यांनी त्याग केला आहे का? हे कोण होतात म्हणणारे वन्दे मातरम् म्हणायचं नाही म्हणून? तुम्ही जरी म्हण्टलं इथे तरी मी सर्व जगात वन्दे मातरम् म्हणायला सांगणार. ह्या भारताची प्रतष्ठा आपणच घालवली, आपल्याला मान-प्रतष्ठा राहिली नाही ते लक्षात ठेवा. तर असल्या गोष्टी मुख्यपणाच्या जर कोणी सांगितल्या तर त्यांना वचिरायचं - तुम्ही काय त्याग केला? तुम्ही कोणचं युद्ध केलं? तुम्ही ज्या वेळेला अंगरेज इथे होते त्यांचे जोडे पुसत होता, आणि आता ह्या अश्या फालतूच्या गोष्टी करता? - असं सांगायला पाहजि. आणि या गोष्टीवर जर तुम्ही अटूट असले तर तुमचा मान होईल. कोणी जर इंग्लीश लोकांना सांगितलं कि तुम्ही हे म्हणायचं नाही, ते थोबाडात मारतील. आहो तथि काय वेगळे-वेगळे laws (नियम व्यवस्था) आहेत का? प्रत्येक देशामधे एकच law (नियम व्यवस्था) असतो. तुम्ही हिंदु असा, मुसलमान असा, ख्रिश्चन असा, कोणी असा. इथे प्रत्येकाला वेगळे-वेगळे laws दिले. हे आमचे जवाहरलालजींची कृपा. ते काही हिंदुस्थानी नव्हते. English, British (ब्रिटिश) मनुष्य होता तो. मराठीत "इश्ट"-म्हणतात तसं आहे ते. त्यांनी हे आमच्या डोमल्यावर सगळं घातलेलं आहे. त्याचं घेऊन काय बसलात तुम्ही? तुमच्या देशातलं जे आहे एवढं खोलातलं, ते घ्या. त्यांना काय माहिती होती का आपल्या देशाची कवि संस्कृतीची? ते गांधीजींनी कृपा करून आपल्या डोक्यावर बसवलं आणि चालूच आहे ते. आता तुम्ही जागृत व्हा. ह्याचा म्हणजे माझा अर्थ असा नाही कि तुम्ही काही fundamentalist (कट्टर) व्हा वगैरे, असा अर्थ नाही. पण जे खरं आहे ते धरलं पाहजि नं? जे तुमच्यात सत्व आहे ते धरलं पाहजि नं? तुमची जी प्रतष्ठा आहे ती धरली पाहजि नं? तुम्ही आपल्या प्रतष्ठे शिवाय इतर लोकांच्या प्रतष्ठेला येवढा मान द्याल तर कसे होईल? हे समझून घेतलं पाहजि, कि आम्ही कोण, आणि आमचं वास्तव कि स्वरूप काय? आम्ही कशे ऐरे-गैरे-नतथुबरे नाही, कि ज्याच्या-त्याच्या पायाला लागायचं, ज्याची-त्याची लांगून चालून करायचं. वशिष्ठ: महाराष्ट्रीयन लोक प्रसद्धि आहे, टळिकांसारखे झाले, आगरकर झाले, रानडे झाले, आता कोण आहे बघायला? कोणालाही वचिरालं ते पैसे खातात, ते पैसे खातात, ते पैसे खातात. हे काय आहे? हे महाराष्ट्रीयन लोकांचं ब्रीद आहे कि काय? म्हणून माझी वनिता आहे कि तुम्ही पहिल्यांदा भारतीय व्हा, नदिन तेवढं तरी करा. मग त्याच्यात या सहज योगात. फॉरेनचे लोक येतात ते भारतीय कपडे घालतात, त्यांची लग्न इकडे होतात, त्यांच्या मुली येतात त्या कपाळाला कुंकू, मंगळसूतर घालून बसतात. त्या महाराष्ट्रीयन बनून बसतात. आणि तुम्ही मात्र अगदी... आमच्या पुण्याला तर ही कमाल आहे बायकांची, कि केंस कापायचे, काळे चप्पे लावायचे, sleeveless (बनि-बाह्यांचं) घालायचं आणखीन मोपेड वर बसून जायचं आणि तेवढासा स्कुटर घालायचा - ह्या कोणत्या पुण्यातल्या बायका आहेत हो? मी तर पुण्याला गेले कारण लोकांनी सांगितलं पुण्यपट्टणम् आहे, म्हणून मी पुण्याला गेले. तथि एक राक्षस माझ्या मागे लागला, पण जाऊ द्या. पण पुण्याला तो रजनीश बसलेला आहे. त्याचे शिष्य कतितीरी, म्हणजे ही घाण त्यांना पाहजि असेल. तर आम्ही त्यात काय करणार? इतर देशांचा उद्धार होईल पण ह्या महाराष्ट्राचा कधी उद्धार होईल असं मला कळत नाही. आता पुष्कळ मला योगींनी समझवून सांगितलं, कि आता महाराष्ट्रीयन सुद्धा सहज योगात येताहेत माताजी, मेहनत करताहेत माताजी - हे सगळं सांगितलं. तरी अजून दिल्लीला, जतिके इथे लोक आलेत त्याच्या दहा-पट लोक आलेत, आणि मुंबईला - मुंबईला ही स्थिती. आता, मी दिल्लीला पूर्वी बिल्ली म्हणायची, पण दिल्ली कशी जागृत झाली बघा. आणि आपण कुठे आहोत? तुम्ही महाराष्ट्रीयन आहेत, महाराष्ट्रातले राहणारे. भारतीय संस्कृती तुमच्या रंग-रंगात भरलेली आहे, तुम्ही तिला नुसतं जरा सें जागृत करा. आणखीन ह्या फालतू च्या भ्रामक गोष्टी सोडून पहिल्यांदा आत्म-साक्षात्कार घ्या. तो आत्म-साक्षात्कार तुम्हाला सहज मिळेल पण त्याच्यावर त्याची वाढ केली पाहजि. अंकुरले तरी ते वाढलं पाहजि, आणि त्याच्यासाठी तुम्हाला शिष्टपणा करून चालणार नाही. म्हणे "आम्ही कसं तकिडे जायचं माताजी, तकिडे सगळे अशेच लोक येतात". कोण "अशेच" म्हणजे कशे? "म्हणजे आम्ही मोठी माणसं". असं का? म्हणून तुम्ही तकिडे जाऊ शकत नाही? देवाच्या देवळात तुम्ही सगळे जाता कि नाही जात? मग तुम्ही का नाही जाऊ शकत तथि? नाही म्हणे "आम्ही मोठी माणसं, आम्ही मोठारीतनं जाणार, ते लोक बसनी येणार". ह्या सर्व गोष्टी कुठनं आल्या हे मला समझत नाही. पूर्वी नव्हतं हे असं, मी सांगते तुम्हाला, मी सगळ्यात माताजी आहे इथे मला असं वाटतं, मी तरी असा काही प्रकार पाहिलेला नाही. तेव्हां पहिल्यांदा नम्रपणे, तोंडाळपणा सोडून आणि आपण आमचे जथि-जथि केंद्र आहेत तथि जा. आता आम्ही पैसेच घेत नाही तर आमच्या जवळ येवढे मोठ-मोठाले महल कुठून असतील? जी जागा असेल, जथि मिळेल, तथि बसून तुम्ही ध्यान करा आणि ध्यानात प्रगती करा. तुम्ही मोठी माणसं असाल, आज आहात, उद्या काय होईल तुमचं, पण ज्याच्यात मोठेपण आहे ते आहे आत्म्याचं दर्शन - हे सगळ्यात मोठं धन आहे. आणि ते धन मिळवलं पाहजि. ते धन जर तुम्ही मिळवलं नाही तर मी ह्या इथे महाराष्ट्रात का जन्माला आले आणि ह्या इथे तुमच्या मुंबईला का राहिले मला समझत नाही. परत-परत सांगते कि सगळं हे मोठेपण सोडून टाका. काही नाही. म्हंटलं आहे नं कि "लहानपण दे गा देवा, उगा साखरेचा रवा, ऐरावत रत्न थोर, त्याची अंकुशाचा मार" -- आणि तो अंकुश म्हणजे काय आहे? अंकुश म्हणजे तुम्हाला झालेला गर्व. मद चढला तुमच्या आत. इतके कमालीत आहे... सहज योग, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, इतके चमत्कार आहेत. मी सांगायला नको. तुम्ही स्वतः येऊन बघा. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल कि हे चमत्कार कशे घडतात. आहो पण ही सर्वव्यापी शक्ति परमेश्वराची आहे, ती शक्ति परमेश्वराची आहे. तेव्हां हे कसं घडतं आणि कसं होतं हे तुम्हाला समझेल. पण आधी प्रांगणात या. बाहेरून बसून नुसते टगिलेबाजी करण्यानी काही होणार नाही आहे. आणि त्यानी तुमचं ही भलं होणार नाही. तरी आज आलेल्या प्रत्येक माणसाला माझं हे म्हणणं आहे, प्रत्येकानी नदिन शंभर तरी सहज योग्यांना एकत्र केलं पाहजि. तेव्हांच तुमचा उद्धार हो शकतो. कारण इकडे नुसतं बोकाळलं आहे सगळं. त्यानी तुमचे संबंध problems solve (समस्या नसिकरण) होतील असं योगींनी सांगितलं ती गोष्ट खरी. काही खोटं नाही. Problems solve होतात पण कसले-कसले problems? आपल्या इथे कसले चोर, भामटे सगळे आलेत. मुंबईला म्हणजे असं काही तरी आकर्षण आहे कि जगातले सगळे चोर, भामटे, खोटं बोलणारे लोक इथे पोहोचलेत. त्यांना कशाची भीती नाही, चाड नाही, काही नाही. आणि कसं नघायचं त्यांच्यातनं हे त्यांना माहिती आहे. तेव्हां लक्षात ठेवा कि पहिल्यांदा, सर्वात पहिल्यांदा, तुम्ही सुरक्षित होता. तुम्हाला कोणी हात लाऊ शकत

नाही. अगदी सुरक्षित होता तुम्ही. कोणी तुम्हाला हात लाऊ शकत नाही. आज पर्यंत सहज योगामध्ये एक ही मनुष्य दगावला नाही गेला. फक्त एक मुलगा दगावला गेला कारण तो सारखा मला म्हणायचा, माताजी मला मरायचं आहे, मरायचं आहे. म्हणटलं, का? तर म्हणे माझी आई फार दुष्ट आहे, म्हणून मला मरायचं आहे, मला दुसरी आई पाहजि आहे. अरे, म्हणटलं मी आहे न तुम्ही (आई). पण तरी सुद्धा तो... तोच एक फक्त आहे, जे दाऊद महाराजांनी जो बॉम्ब फोडला, त्या बॉम्ब मध्ये तो एकटा गेला. बाकी एका सहज योग्याला (सुद्धा) काहीही त्रास झाला नाही. तेव्हां संरक्षण तुम्हाला मिळतं. फार मोठं संरक्षण आहे. दुसरं म्हणजे तुमची कला निर्मिती. तुम्ही कलाकार आहात. तुमच्या अनेक कला आहेत. महाराष्ट्रात सुद्धा आहेत, नाही म्हणायला तरी सुद्धा त्या कलेला एक स्वरूप, त्याचं वशिष्ट स्वरूप ते तुमच्यात येतं. कलेला समझण्याची तुमची जी प्रवृत्ती आहे ती वाढते. कलेवर तुमचं पूर्ण लक्ष येतं आणि जे-जे कार्य करता त्या कार्यामध्ये सुद्धा कलात्मकता येते. तुमच्या स्वभावात, तुमच्या वागण्यात, तुमच्या ह्याच्यात सुबकता येते. हे कमीतकमी बाह्यतलं झालं. पण आतून काय होतं कि तुम्ही अगदी शांत होता. शांत होता तुम्ही. शांत म्हणजे असं कि सगळीकडे एक साक्षी स्वरूपत्व होतं. जे कृष्णांनी सांगितलं आहे कि तुम्ही साक्षी होता, तुम्ही सगळं काही एक साक्षी स्वरूपात बघता. साक्षीस्वरूपात बघण्याचा अर्थ असा आहे, कि तुम्ही नर्विचार होऊन, कोणत्या गोष्टीवर तुम्ही प्रतیشोध घेत नाही, reaction (प्रतिक्रिया) करत नाही. पण तुम्ही नर्विचार होऊन त्या गोष्टीला बघता साक्षी स्वरूपात, जसं काही सर्व नाटक चालू आहे. आणि त्यातली गोम तुम्हाला कळते. तुम्हाला कळतं कि तुमचं कुठे चुकलं आहे, आणि कुठे ते तुम्ही ठीक करू शकता. कारण हा संबंध तुम्हाला परमेश्वराकडून आहे. आज योगींनी सांगितली ती गोष्ट खरी आहे कि मला पुष्कळशा गोष्टी अशा माहिती आहेत कि त्या normally (साधारणपणे) लोकांना माहिती होत नाहीत. कबूल आहे. पण त्याला कारण, मी काही असं वशिष्ट यंत्र लावलेलं नाही, त्याला कारण आहे कि फक्त माझ्या आत्म्याचं प्रेम. हे प्रेम माझी मदत करतं, आणि हे प्रेम नरिवाज्य आहे. त्याला काही सांगावं लागत नाही. नुसतं प्रेम. आणि त्या प्रेमाच्या धारे मध्ये सगळं काही व्यवस्थित होतं. ह्या प्रेमाचा आनंद म्हणजे एक अद्भुत आनंद आहे. त्याला आम्ही नरानंद म्हणतो. पण तो आनंद म्हणजे केवळ नविळ आनंद आहे, त्याला दोन sides (बाजू) नाही. फक्त आनंद. म्हणजे एक अनुभव, आणि तो अनुभव सारखा येत राहतो. मग त्यानंतर काय होतं, कि तुम्ही अगदी नशिचिन्त होता. नशिचिन्तता येते. तुम्हाला insurance करायला नको, काही नको. नशिचिन्त होता. कशाची गरज राहत नाही. आता ह्यांनी सांगितलं, लांबलचक, मला हे award (पुरस्कार) मिळाले ते award मिळाले. म्हण्टलं कसलं काय आणि कसलं काय. मला काय? मी त्यांना कधी म्हणटलंच नाही कि द्या कवि काय करा, कुठून दिलं मला समझत नाही. आपले देत बसतात award. मला माहिती नाही काय-काय award आहे. ते योगींनी लहिन ठेवलेले आहेत. त्याची काही गरज भासत नाही. तुम्ही आपल्याच आनंदात आपल्याच सुखात असता. तर तुम्हाला हे सुख जेव्हां मिळिल त्याच्यानंतर तुम्ही कोणत्याही फालतू सुखाकडे जाणार नाही. तसिरं म्हणजे, तुम्हाला सत्याचा मार्ग मिळतो. हे सत्य म्हणजे प्रेम आहे. आणि प्रेम म्हणजे परमेश्वर. सत्याचा मार्ग म्हणजे असा, कि तुम्हाला समोर दसितं सत्य काय आहे आणि असत्य काय आहे. नीर-क्षीर बविक म्हणतो तो येतो. आणि त्या बविकाने तुम्ही ओळखता कि तुम्हाला सत्य म्हणजे ह्या सत्याच्या मार्गानी जायला पाहजि. पूर्वीच्या काळी सत्य आणि असत्यात येवढा problem नव्हता जो आज सुरु झालेला आहे. कवि हे खरं कि ते खरं? हे करायचं कि ते करायचं? तेव्हां आत्मदर्शनानी बरोबर सगळं (दसितं?) काय आहे, काय नाही करायचं. आणि तंतोतंत. ते इतकं सुंदर, इतकं समरूपक असतं कि तुम्हाला कसलाच प्रॉब्लेमच राहत नाही. सगळं सुटून जातं. आणि आश्चर्य वाटतं, असं कसं आम्ही एकदम एवढ्या ह्यांच्यानं नघिलो होतो गर्दीतून, काहीही गडबड नव्हतं, आणि आम्ही बाहेर कशे आलो? गर्दीतून बाहेर दून तुम्ही जर वर बसले, पहाडावर बसले तथून तुम्ही बघा सगळ्यांची मजा. पण त्यात एवढंच पाह्यचं कि जितके बुडताहेत त्यांना बचावलं पाहजि. आधी तुम्हाला, पाण्यात तुम्ही बुडता त्या वचारांचं वादळ तुमच्या वरती आहे. त्या वचारांच्या वादळात तुम्ही घाबरून जात. समझत नाही काय करायचं. पण समझा तुम्ही बोटीवर बसलात, आणि लाटा आल्या तर त्यांना तुम्ही बघू शकता. त्याच्याही वर, जर तुम्हाला पोहता आलं तर तुम्ही उड्या मारून कतिती तरी लोकांना बचावू शकता. हे सहज योगाचं कार्य आहे. आणि हेच करायला पाहजि. हा तरणोपाय आहे. आपल्या देशाच्या भवतिव्याचा तरणोपाय आहे. आहो तुम्ही नाही केलं तर पुष्कळ आहेत करणारे. पण तुम्ही मात्र बुडणार हं, येवढं मी सांगते. म्हणून एक आईच्या दृष्टींनी हा वचिर ठेवा कि आईला असं वाटतं कि आपल्या सर्व शक्त्या मुलांना द्याव्या. मुलांना सगळं मिळू देत. जे काही असेल, ते-ते मुलांसाठी आहे, मला काहीही नको, ही एक आईची वृत्ति असते. आणि म्हणूनच मी तुम्हाला वनित करिते कि सहज योगात गहनात या आणि इतर लोकांना सुद्धा सहज योगात आणा. हे सगळे तुमचे जेवढे काही problems (समस्या) आहेत, जे भांडणाचे, वाद-वविवाद, ते सगळे संपून जातील. अर्थात त्यांनी सांगितलंच कि तुम्ही physically, mentally, emotionally ठीक व्हाल. होतात. गोष्ट खरी आहे. कशे होतात, काय होतात वगैरे तुम्ही सहज योगात या, म्हणजे तुम्हाला कळेल. तुम्ही स्वतःच लोकांना बरं करू शकता. आणि त्यात येवढा आनंद आहे. काही सोडायचं नाही काही धरायचं नाही, अश्या परिस्थितीत तुम्ही येता. आपल्या सर्वांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे. कृपा करून सहज योगावर आपलं पूर्ण प्रेम असू द्या आणि त्यातले दोष बघू नका. म्हणजे प्रोग्रामला गेले कि, "माताजी, तथि एक मनुष्य आम्हाला असं म्हणाला". अहो, तुम्ही त्या माणसाला बघायला गेला होता कि स्वतःला बघायला गेला होता? खरसितानी म्हणटलं आहे, Know Thyself (स्वतःला जाणा). हे खरशिचन लोकं हे करताहेत का, Know Thyself? काही नाही. धर्मांतर करतात. धर्मांतर करून काय मिळतंय? गाढवाला कोल्हा करा आणि कोल्ह्याला गाढव करा काय, एकच आहे नं? धर्मांतरानी नाही होत आहे. धर्मांतराच्या वर जायला पाहजि. आणि खरसितानी सांगितलेलं आहे कि मी पाठवीन कोणाला तरी. मोहम्मद साहेबांनी सांगितलं आहे मी पाठवीन कोणाला तरी. जर ते शेवटले होते तर असं कशाला म्हणाले? आहो बुद्धविदानी सुद्धा तुम्ही ह्यांना सगळ्यांना चुप बसवू शकता. पण तुम्ही, तुमची बुद्धी ठीक असायला पाहजि, ती बुद्धी ठीक नाही आहे. त्याच्यात आत्म्याचा प्रकाश यायला पाहजि. आणि त्या आत्म्याच्या प्रकाशातच तुम्हाला तेच लक्षात येईल जे आज-पर्यंत हरपले होते. माझा सर्वांना अनंत आशीर्वाद आहे. पण सगळ्यात शेवटी आपण वंदे मातरम् म्हणू आणि सगळ्यांनी उभं राहायचं. त्याला कारण असं आहे माझे वडील फार मोठे देशभक्त होते, फारच मोठे. आणि ते हाय कोर्टचे वकीलही होते. तर हातामध्ये झेंडा घेऊन ते हाय कोर्ट वर चढले. आणखीन त्या वेळाला पोलिसांनी गोळ्या घातल्या, म्हणजे इंग्लिश लोकांनी, तर त्यांना एक गोळी इथे लागली (श्री माताजी डोक्याच्या बाजूला चनिह करतात) आणि घळा-घळा रक्त वाहू लागलं. पण तरी सुद्धा ते वर गेले, जाऊन तथि झेंडा लावला, आणि जेव्हां तो फडकू लागला तेव्हां खाली उतरून आले. आणि आम्हाला सांगून गेले होते, तुम्ही नुसतं वंदे मातरम्... आज म्हणणार आहोत तरी सगळ्यांनी उभं राहावं. हे वंदे मातरम् म्हणजे आपल्या मातृभूमी ची अर्चना आहे, तिला नाही म्हणणारे लोक महामूर्ख आहेत. ह्या देशात राहतात, ह्याच्यात खातात, आणि असल्या आईलाच नाही म्हणायचं म्हणजे काय आहे? (श्री माताजी आणि उपस्थित प्रत्येक जण उभे राहतात आणि संपूर्ण (सर्व कडवे) वंदे मातरम् चं गान केलं जातं) संचालकांचं असं म्हणणं आहे कि माताजी सगळ्यांना आत्म-साक्षात्कार द्या. बरं. एक वचन पाहजि. You have to promise that after getting your self-realization you will grow. सहज योगानंतर नुसतं आत्म-साक्षात्कार घेऊन

बसलेले बरेच मला माहिती आहेत. त्यांनी काहीही फायदा होणार नाही. त्याच्या पुढची पायरी आहे कतिम्ही यात वाढलं पाहिजे. वाढलं पाहिजे, आणि ते सामूहिकतेत. आजचा सहज योग सामूहिकतेत आहे. Hindi आत्म-साक्षात्कार देना मुश्किल नाही है, लेकिन आप लोगों से ये उम्मीद रखना, कि आप अपने आत्मा के प्रकाश को पूरी तरह से अपने जीवन में फैलाएं, ये कठिन बात है। इसलिए मैं आशा करती हूँ। इन्होंने कहा, तो मैं दूंगी आत्म-साक्षात्कार। मैं क्या दूंगी, आपकी अपनी ही चीज़ है, सब कुछ आप ही की शक्ति है, आप ही का सब कुछ है। एक जला हुआ दीप दूसरे दीप को जलाता है, इसी प्रकार ये कार्य होता है। कतिनु ये वचन आप मन में ज़रूर दीजिये कि हम अपने अंदर की आत्मा के प्रकाश को बढ़ाएंगे और सामूहिक चेतना में जागृत हो जाएंगे। बहुत ज़रूरी है। सामूहिक चेतना के कारण, कोई झगड़ा, कोई आपसी मारामारी कुछ नहीं रह जाएगा। अब सत्तर देशों में, कह रहे हैं, कोई कह रहे हैं अस्सी देश में सहज योग चल रहा है। सब लोग आते हैं दिल्ली में प्रोग्राम में, कभी मैंने किसी को किसी से झगड़ते, मारते-पीटते देखा नहीं। हाँ मज़ाक ज़रूर करते हैं। ऐसी स्थिति आ जाती है। आज गर हमारे मंत्री-मंडल ऐसा हो जाए, center (केंद्र सरकार) में भी और यहाँ भी तो सब झगड़े ही खतम हो जाएंगे। पर उनका मुश्किल है। वो कोई लोग तो हो गए न मंत्री! अब भगवान बचाए रखे। पर उनको गर जागृत हो जाए सबको, तो झगड़े सब खतम हो जाएं। बहुत सरल चीज़ है। आप लोग तो ये इस भारत भूमी के... बहुत पबित्र (भूमी), इस पे बैठे हुए हैं। बहुत जल्दी पार हो जाएंगे। कोई टाइम नहीं लगने वाला। आप दोनों हाथ मेरे तरफ करिये और आँख बंद कर लें। अब पहले आप मेरे तरफ Left hand (बाया हाथ) करें और Right hand (दाहिना हाथ) सर पे रखें। अगर पेअर में जूते पहने हों तो नकिल दीजिये। यहाँ पर रखें (श्री माताजी तालु के ३-४ इंच ऊपर चनिहति करती हैं)। आपको ऐसा लगेगा थोड़ा सा गरम-गरम नकिल रहा है। कोई हरज़ नहीं। यहाँ से, इसको हम लोग तालु कहते हैं, संस्कृत में “तालव्यम्” कहते हैं और medical terminology में इसको fontanelle bone area कहते हैं, जो कि आप के बचपन में एक बहुत मृदु ऐसा हड्डी का हिस्सा था वहाँ पर आप हाथ उस पे - जमा कर नहीं, ज़रा दूर, अधर में रखियेगा, और देखिये हाथ घुमा के कि आपके सर में से कुछ ठंडी या गरम हवा आ रही है क्या। अब Right hand मेरी और करें और Left hand से देखें कि ठंडी या गरम हवा आ रही है कतिनी। अब गरम हवा इसलिए आ रही है कि आपने न तो अपने को क्षमा किया है न दूसरों को किया है। तो एक साथ सब चीज़ को आप करिये। Marathi गरम हवा एवढ्या साठी येतेय, कतिम्ही स्वतःला ही क्षमा केली नाही आणि दुसऱ्यांना ही केली नाही. म्हणून सांगा, मी सगळ्यांना क्षमा केली, स्वतःलाही आणि दुसऱ्यांनाही, त्यांनी हवा थंड होईल. आता परत डावा हात माझ्याकडे. Hindi फिर से Left hand मेरे और करिये और Right hand से देखिये सर झुका के देखिये कि आप के इस तालू भाग से ठंडी या गरम हवा आ रही है क्या। अभी भी गरम आ रही है तो आप सिर्फ कहिये मन में कि मैंने सबको क्षमा कर दिया। क्षमा कर दीजिये। अब दोनों हाथ मेरे और करिये। सामूहिक चेतना का ये कार्य, ये बात ज़रूर है कि, अब ही शुरू हुआ है, सहज योग से शुरू हुआ है। दोनों हाथ मेरी और करें। जनि लोगों के हाथों से ठंडी-ठंडी हवा आ रही हो या गरम हवा आ रही हो वो दोनों हाथ ऊपर करें। वा-वा-वा, सब लोग पार हो गए। बुद्धिवादी भी पार हो गए! वा-वा-वा, कमाल है। पर अब इसकी प्रतिष्ठा रखनी है। आगे बढ़ना है। और औरों को भी खींचना है अपनी तरफ। बढ़ाना है इसको। इसी से आपका आनंद बहुत बढ़ जाएगा। अनंत आशीर्वाद है आपको। Marathi (झाले पार सगळे, आता काय करायचं?) Hindi ये इस भूमी की है देन। मुझे जब इंग्लैंड में पार करना पड़ता था तो मेरे हाथ टूट जाते थे. आप लोग देखिये कतिने आसानी से हो गए। अब इस भारत माता के जो उपकार हैं, उसको कुछ तो देना चाहिये कतिनी? अनंत आशीर्वाद है।

1999-0321, Birthday Puja

[View online.](#)

Birthday Puja 21st March 1999 Date: Place Delhi Type Puja: Hindi & English Speech [Marathi translation from English talk, scanned from Chaitanya Lahari] वविाद करण्यात वा त्याला आवरण्यात काही अर्थ नसतो, ज्याला अवाजवी आत्मपरोढी असते त्याला शात करण्यात तुम्हा सर्व लोकांचे हे प्रेम बघून माझे हृदय अगदी भरून आले आहे. इतक्या मोठ्या संख्येने जमलेल्या तुम्हा लोकांचा उत्साह व आनंद पाहून प्रेम ही केवढी महान शक्ती आहे याचाच प्रत्यय येतो. या कलखिगातही प्रेमाची ही महती बघायला मळिते हेही एक नवलच कवि काही पटवण्याचा प्रयत्न करण्यातही फायदा नसतो, त्याने त्याचा अहंकार जास्तच बळावतो. अशा वेळी प्रेमशक्तीचा योग्य त्हेने वापर करण्यासारखा दुसरा उपाय नाही. गगनगरी महाराजांचा राग मी कसा उतरवला ही गोष्ट तुम्हाला माहीत आहेच. ते तर लोकांना सांगत की, आदशिक्ती मुंबईला आहेत तर तुम्ही माझ्याऐवजी त्यांच्याकडे जा. पण त्यांची व्हायब्रेशन्स चांगली असल्यामुळे मी त्यांच्याकडे गेले व युक्तीने त्यांचा अहंकार कमी केला, प्रेमशक्ती ही तुम्हाला नेहमीच औपचारिक म्हणायला हवे. मला असे सांगावेसे याटते की तुम्ही आपल्यातली ही प्रेमशक्ती समृद्ध करा म्हणजे सर्वानी तुमच्या मनाल वारंवार येणारे नको ते वचिार, ज्यामध्ये स्पर्धा, हेवा, दुस्स्यांवर टीका, ऊठसूठ दुसयावर रागावण्याची भावना इ असतात ते सर्व नाहीसे होतील आणि प्रेमभावनाच सदैव प्रकट होऊ लागेल. ही प्रेमभावना प्रकट होऊ फालतू वा क व्यवहाराच्या पलीकडे नेते. म्हणून तुम्ही शुद्ध प्रेम बाळगून वागत जा आणि त्यांतूनच सर्व कार्य होत असल्याचे तुम्हाला जाणवेल. म्हणून प्रेमाचा वापर करण्याची सवय लावून घ्या, लागल्यावर तुम्हाला हृदय भरून आजच्यासारखा टाकणारा आनंद व उत्साह प्राप्त होईल. त्या प्रेमशक्तीमध्ये सगळ्या तन्हेच्या चुकीच्या गोष्टी, फालतू वचिार, अनाटायी वाद-वविाद हे काही वेळा वशिष्ट लोकांवर सर्व वरिघळून जाते. त्यासाठीच सकाळ-संध्याकाळ ध्यान करणे जरीचे आहे आणि ध्यानाचा आनंद मळिवला पाहजि. त्यातूनच दुसऱ्यांवर प्रेम करण्याची शक्ती मिळित असते. मग लहान-सहान गोष्टींवरून अहंकार दुखावल्यासारखे वाटणे, दुसऱ्यांवर अकारण प्रभुत्व गाजवण्याची इच्छा करणे इ. चुका तुम्ही करणार नाही. सर्वांत उत्तम म्हणजे दुसऱ्या व्यक्तीच्या व्हायब्रेशन्स बघत जा. ज्याच्या व्हायब्रेशन्स खराब आहेत त्याच्याशी वाद- त्याचा प्रभाव पडला नाही तरी हरकत नाही पण प्रेमाच्या वागण्यामधून तुम्हाला अनेक मत्तिर जोडता येतील. दलिलीत मी सहजयोग सुरू केला तेव्हा अगदी मोजके लोक असायचे. पूजा वगैरेबद्दल त्यांना काहीच कळत नव्हते पण आता हजारांनी सहजयोगी झालेले तुम्ही पहातच आहात आणि आजच्या या उत्साहपूर्ण व आनंदमय समारंभातून हेच प्रेम व्यक्त होत आहे. अशा प्रेमात तुम्ही रंगून गेलात की तुम्हाला कसल्याही चडिचडि करणे, उगीचच. गोष्टीपासून आनंद मळित राहील. पण हा आनंद प्रत्येक थेवही सागराचाच अंश म्हणून त्याच्याशी एकरूप व जगतो तसे तुम्ही स्वतःचे स्वतंत्र असतित्व सामावून गेले पाहजि. म्हणजे सामाजिक, सांस्कृतिक व राष्ट्रीय भेदभावही कमी-कमी होत जातील. मगच आपले सर्व होतो वसिरून या प्रेमशक्तीच्या महासागरात स्वतःसाठी नसून दुसऱ्यासाठी असतो, तुमचे मन, तुमचे वचिार, तुमचे वागणे सर्व काही दुसऱ्यासाठी असते व त्यात स्वार्थाचा लवलेही नसतो. या प्रेमशक्तीचा एकदा अनुभव घेतलात की सर्व काही बदलून जाते, अंधारात दविा आल्यावर सगळे काही स्वच्छपणे दसित येते. त्या प्रकाशाला तसे कुणी सांगत नाही तर तो त्याचा धर्मच प्रश्न सुटतील. आणि तो काळ आता जवळ येत चालल्याचे मला दसित आहे. जगातील सर्व पुढारी व आहे. तुम्हाला आता हा प्रेमाचा प्रकाश मळिला आहे उच्चाधिकारी मंडळींनी सहजयोग स्वीकारला तर हे फार लवकर घटति होईल. नाहीतर हे अस्तित्वाचे संघर्ष चालूच राहतील. तुम्ही जगभरचे सर्व सहजयोगी आता सत्त्युग आणि तो अगदी न योलता- सवरता, उत्स्फूर्तपणे सहजपणे पसरणार आहे. एक कुटुंब आहात. कलखिग सपत आले असून प्रस्थापति करण्याचे आव्हान तुमच्यासमोर आहे. म्हणून ते कार्य कसे घटति करू शकू याचा प्रत्येकाने वचिार करत राहलि पाहजि, त्यासाठी आपण काय करू शकू याचा वचिार करा. सहजयोग्यांनी हे वचिार लढिन काढले तर जास्तच वांगले. या कार्याची धुरा तुम्हालाच सांभाळायची आज युवा-शक्तीचा उत्साह पाहून तर मला कौतुक करावेसे वाटते. नाहीतर आजकालची तरुण पढी भलत्या मार्गाकडे वळत चालली आहे. पाश्चात्य देशात तर हा फार मोठाच प्रश्न झाला आहे. आपल्याकडे अजून ततिके प्रकार नसले तरी आपल्या तरुणांतही ल्याचे आकर्षण दसि लागले आहे. म्हणून आजच्या या स्या समारंभात तुमच्यामध्ये जो एकोपा दसिला तसा एकोपा आहे. त्यासाठीच तुम्ही तुमचे चत्ति व प्रेमशक्ती जगामध्ये सर्वत्र नर्माण झाला पाहजि. आपण त्या ए कार्यान्वति करायची आहे. एकोप्यात सामावून राहिलो नाही तर जमनिवरच्या थेवासारखे कधीच वरून जाऊ. म्हणून सागरातील सर्वांना अनंत आशर्वाद.

Velechi Hallk 25th March 1999 Date : Place Pune Public Program Type सत्य शोधणाऱ्या सर्व साधकांना आमचा नमस्कार! पूर्वी अनेकवेळा मी आपल्याला सत्याबद्दल सांगितलं होतं. सत्य काय आहे ? सत्य आणि असत्य यातला फरक कसा ओळखायचा याबद्दल मी आपल्याला बरंच समजावून सांगितलं होतं. आधी या पुण्यात या पुण्यपट्टणम मध्ये पण आपण सत्य का शोधतो ते बघितलं पाहजि. आज या कलियुगात अनेक असे प्रकार दिसून येतात की मनुष्य घाबरून जातो. त्याला समजत नाही की हे सर्व काय चालले आहे आणि ही कलियुगाची वशिष्टता आहे की मनुष्याला भ्रांती पडते. त्याला भ्रांती होते आणि त्या भ्रांतीतून तो बावचळून जातो. घाबरून जातो. त्याला समजत नाही की सत्य काय आहे, मी कुठे चाललोय, जग कुठे चाललयं असे अनेक प्रश्न त्याच्या डोक्यात डोकावतात. हे आपल्या महाराष्ट्रातच नव्हे, भारतातच नव्हे पण सर्व जगात आहे. सर्व जगाला या कलीच्या महमियाची फार पूर्णपणे जाणीव झालेली आहे. सांगायचं म्हणजे नल आणि दिमयंती यांचा जो वरिह केला गेला तो कलीने केला आणि एकदा हा कली नलाच्या हाती सापडला. त्यांनी सांगितलं की मी तुझा सर्वनाश करून टाकतो म्हणजे कोणालाच तुझा उपद्रव व्हायला नको, काही त्रास व्हायला नको तर तेव्हा कलीने त्याला सांगितलं की हे बघ की माझं आधी तू माहात्म्य ऐक आणि ते ऐकल्यावर जर मला मारायचे असेल तर मारून टाक. तर त्यांनी (नलाने) सांगितलं तुझं काय महत्त्व आहे? काय महत्त्व आहे तुझें? तर त्यावर त्याने (कलीने) सांगितले की माझं हे महत्त्व आहे की जेव्हा माझं राज्य येईल म्हणजे जेव्हा कलियुग येईल तेव्हा लोक भ्रांतीत पडतील. हे खरं आहे. पण त्यामुळे त्यांच्यामध्ये अशी उत्कट इच्छा होईल की आपण शोधून काढावं की मनुष्याचं आयुष्य कशाला इथे आलयं, त्याच्यात पुढे काय आम्हाला करायचंय आणि या शोधात जे आज गरीकंदरात परमेश्वराला शोधत फिरणं आहे कवि सत्याला शोधत फिरत आहेत कवि परम शोधत फिरत आहेत त्यांना सहजच हा लाभ होईल याची प्रचीती मळिल. प्रचीती मळिणे हीच खरी ओळख आहे. प्रचीती शिवाय कोणत्याही गोष्टीवर भाळून जाणं हे काही बरोबर नाही. तर मी महाराष्ट्रात जेव्हा कार्याला सुरुवात केली तेव्हा सगळ्यांनी सांगितलं 'माताजी, इथे पायलीचे पन्नास गुरू आहेत.' पायली म्हणजे आपल्याला माहितीच आहे की एक माप असतं. एक माप तुम्ही दिलं तर पन्नास गुरू तुम्हाला मळतील. म्हटलं 'अरे बापरे, आता कसं काय होणार? आणि लोकांना काय आमचे हे गुरू, आमचे ते गुरू. अहो, त्यांच्यापासून काही लाभ झालाय का तुम्हाला? त्यांची काही प्रचीती आली का तुम्हाला? त्यांनी काही दान दिलं का तुम्हाला? तेव्हा का तुम्ही त्यांच्या मागे धावता ? ' नाही लहिलं आहे असं की गुरू हा शोधलाच पाहजि.' अहो, शोधायला पाहजि पण जो समोर येऊन उभा राहिला त्याला तुम्ही गुरू कसे म्हणता? आणि असे अनेक गुरू या पुण्यात तर फारच जास्त बोकाळले होते त्याबद्दल काही शंका नाही आणि मी आल्यावर ते सगळे माझ्यावर उसळून पडले. त्यांचं मला वाईट वाटलं नाही. कारण मला माहितीच होतं की इथे न पायलीचे पन्नास आहेत. पण पुढे जाऊन लक्षात आलं माझ्या की इथे लोकांना फारच कष्ट आहेत, फारच त्रास आहे, अनेक तऱ्हेचे त्रास आहेत, अनेक तऱ्हेच्या बाधा आहेत आणि अनेक तऱ्हेने जे गांजलेले आहेत तेव्हा या लोकांना जर सत्य मळिले तर नंतर हे सहजयोगात उतरतील आणि सहजयोगाचा आनंद घेतील. या सागरात उतरल्यावर मग त्यांना कळेल की आनंद काय असतो. तेव्हा कसंही करून जसं जमेल तसं हळू हळू प्रचार सुरू केला मी सहजयोगाचा. आज बघते आपण इतकी मंडळी इथे आहात मला फार आनंद वाटतो ते बघून आणि मी काल आले तेव्हा आपले आगमन तथि झालं एअरपोर्टला आणि ज्या उत्साहाने आपण माझं अभिनंदन केलं, माझे डोळे भरून आले कारण माझ्या कार्याला एवढी चालना मळिल, माझ्या आयुष्यातच असं मला वाटलं नव्हतं. तेव्हा हे झालं ही तुमची कृपा म्हटली पाहजि. तुम्हा पुणेवाल्यांची कृपा म्हटली पाहजि आणि त्यांच्या कृपेनेच हे सगळे घटित झालं आहे. आता सांगायचं म्हणजे, याच्यात कसल्या कसल्या भ्रांती येतात ते लक्षात घेतलं पाहजि. पहिली तर भ्रांती अशी येते की, पैसा म्हणजे सर्वस्व! पैसा मळिले म्हणजे झालं! त्याच्यापुढे आणि खीन काही नाही. पैसा कवि आणि म्हणू भौतिकवाद. हा कलीचाच अवतार आहे. भौतिकवाद म्हणजे पैशासाठी वाटेल ते करा. कुणाचे गळे कापा, जे सुचेल ते करा. पैसे मळिले म्हणजे झालं. हा जो पैसा आहे तो जो आपल्या मानगुटीवर बसला आहे तो म्हणजे सर्व गुंन्या पेक्षाही बलवत्तर. तेव्हा हा पैसा मळिलेवर्षासाठी वाटेल ते धंदे करा, वाटेल तसे वागा. त्याला काही हरकत नाही पण पैसा पाहजि. एवढं पैसा पैसा करून आज मी बघते की पुण्याला एकही फ्लॅट बकिला जात नाही. लोकांजवळ पैसाच नाही म्हणे फ्लॅट बकित घ्यायला म्हणजे गेले तरी कुठे सगळे पैसे. पैसा पैसा करून आज ही परिस्थिती झालेली आहे. नदिन पूर्वी एवढी तरी वाईट परिस्थिती नव्हती. ही स्थिती कशी झाली ते मी सांगू शकणार नाही. पण एवढं मात्र नक्की सांगू शकते की पैशानी कोणतेही सुख, समाधान आणि तिप्ती मळित नाही. कधीही मळिणार नाही. आज तुम्हाला वाटलं एक घर बांधावं. मग बांधलं. ते घर बांधलं त्याचा उपभोग घेतला नाही. मग वाटलं मोटार पाहजि. मोटार घेतली. आता एरोप्लेन पर्यंत जायचे. ही जी धावपळ आहे पैशासाठी ती सद्धि करते की सुख नाही पैशामध्ये. सुख कशात आहे, सुख आत्मानंदात आहे. आत्म्याचा जो आनंद आहे तो सगळ्यात जास्त सुखदायी आणि शीतल आहे. बरं आता ही वेळ आलेली आहे. कारण कलियुग संपलेलं आहे, संपलाय त्याचा प्रकार, आता त्याची पकड गेलेली आहे. लोकांच्या लक्षात यायला लागलयं आणि आता मनुष्य आत्मानुभवाला तयार आहे. आपल्या या महाराष्ट्रात अनेक संत व गुरू होऊन गेले. फार मोठे मोठे लोक आले. पण त्यांना छळूनच काढलं. कुणाचं काही ऐकलच नाही आणि सगळ्यांना छळून छळून इतका त्रास दिला की दुसरा कोणी असता तर तो जन्मतःच म्हणाला असता मला साधुसंत व्हायचं नाही. अशी परिस्थिती होती. इतकी अक्कलच नव्हती लोकांना की साधू म्हणजे काय? संत म्हणजे काय ? पण भलत्या लोकांच्या नादी लागायचं, भलत्या लोकांच्या मागे धावायचं आणि जे खरे आहेत त्यांच्याशी काहीही संबंध ठेवायचा नाही. ही अशी परिस्थिती होती पूर्वी. ती आता बदलून एक नवीन परिस्थिती निर्माण होत आहे. तर हे जे आपले षडरूप आहेत त्यांचं कार्य फार जोरात सुरू होतं. आता ते हळू हळू नविळत चाललं आहे. कारण समोर दसिंतय की याचा काही फायदा नाही आपल्याला. याने काही सुख नाही, आनंद नाही. पण तरीसुद्धा आनंद कुठे आहे, सुख कुठे आहे ते मनुष्य शोधतो आहे आणि शोधता शोधता त्याला हे कळतं आहे की आत्म्याचं दर्शन झालं पाहजि आणि त्या दर्शनाशिवाय आपल्याला आनंद मळिणार नाही. माझे म्हणणे असे आहे की आपले एवढे साधू-संत झाले होते आणि त्यांना लोक छळतच होते म्हणा. पण त्यांनी सांगितले बरं काही हरकत नाही, तुम्ही देवाचे नाव घेत बसा पांडुरंग, पांडुरंग, तर टाळ कुटत चालले तकिडे वारकरी म्हणून. अहो, पण झालं ना, तुम्ही बरेच टाळ कुटले, बरंच केलं तुम्ही, सगळी जगभरची देवळं पाहिली पण आता काय तेच करत राहायचे का? आयुष्यभर तेच करत राहाणार का? त्याच्या पुढची पायरी जर तयार असली तर का येऊ नये त्याच्यात? आणि त्याची पुढची पायरी म्हणजे सहज योग आहे. सहजयोगामध्ये आजपर्यंत जे तुम्ही इच्छिलं, जे तुम्ही मागतिले आणि जिकडे तुमचे लक्ष होते ते सद्धि करायचे आणि ते तुम्ही काहीही करायचं नाही. कारण तुमच्यातच शक्ती, कुंडलिनी शक्ती आहे. पण तुम्ही हट्ट धरून

बसले आता इथे काही मंडळी आली आणि म्हणाली आम्ही एक लाख रुपये देतो आमची कुंडलनी जागृत करा. म्हटलं तुम्ही दोन लाख रुपये घ्या पण मला कुंडलनी जागृत करू द्या. कारण पैशानी का कुंडलनी जागृत होईल ! हे जिवंत कार्य आहे. जर एखाद्या बी ला तुम्ही जमनीत घातले आणि त्याच्यासमोर सांगतिले की मी तुला एक लाख रुपये देते झाड काढं, तर ते म्हणेल अहो परत जा, तुम्हाला अक्कल नाही हे जिवंत कार्य आहे आणि जिवंत कार्य म्हणजे तुमच्या कुंडलनीचे जागरण. ते कार्य अनेकदा अनेक वेळा या महाराष्ट्रातही झालेलं आहे. पण पूर्वीच्या काळी अशी परंपरा होती की एकाने एकालाच द्यायचं, जास्त नाही. फार अगदी त्यांची सफाई करून हे करून ते करून शेवटी एक मनुष्य दसिला की त्याला जागृती देत असतं. पण श्री ज्ञानेश्वरांची कृपा आहे की बाराव्या शतकात त्यांनी आपल्या ज्ञानेश्वरीमध्ये स्पष्ट लहिले आहे, सहाव्या अध्यायात की कुंडलनी नावाची शक्ती आहे नाही तर त्यांच्याआधी आपल्या इथल्या लोकांना कुंडली आणि कुंडलनी यांच्यातला फरकच माहीत नव्हता. ही शक्ती आपल्यामध्ये सगळ्यांच्यामध्ये आहे. तुम्ही कोणत्याही जातीचे असला, ब्राह्मण, शूद्र हे सगळे माणसाने बनवलेलं आहे. तसं कोणीच नाही. मी तर मानतच नाही असं काही आहे जगात आणि कोणीच मानले नाही. साधुसंतांनी कधीच मानले नाही. हे तुम्हाला माहिती आहे. कति तरी साधु-संतांची उदाहरणे आहेत. आता मी ती देत नाही तुम्हाला. पण तुम्हाला माहिती आहे. श्रीराम त्यांची आज नवमी आहे. तेव्हा त्यांनी सुद्धा एका भिल्लीणीच्या दाताने उप्टी झालेली बोरे कति प्रेमाने खाल्ली. त्याच्यात काय सद्दिध केले त्यांनी की ही जात-पात वर-खाली असं काहीही नाही. सगळे मानव एकच आहेत. सगळ्यांमध्ये ती कुंडलनी असते. कुंडलनी सगळ्यांमध्ये असतांना तुम्ही असे कसे म्हणता ? यांची जात अमकी, यांची जात तमकी, त्यांची जात अमकी हे नंतर काहीतरी गौडबंगाल लोकांनी सुरू केलं पण वास्तविक संबंध मानवजात एक आहे हे सहजयोगाने सद्दिध होऊ शकते. कारण सगळ्यांमध्ये कुंडलनी शक्ती आहे. मग तो बलियातेतला मनुष्य असो वा हडिस्थानातला असो. सगळ्यांमध्ये जर कुंडलनी आहे तर मग तो वर खाली जातीय अमका तमका कसा होईल ? मी हे मानतच नाही म्हणजे नाहीच असं! तुम्ही ही मानू नका. त्यासाठी इथे फार ओरड आहे धर्मांतराची. धर्मांतर नाही करायचं. सहजयोग म्हणजे धर्मांतर आहे पक्का. आधीच सांगून ठेवते धर्मांतर म्हणजे ज्या धर्माच्या नुसत्या भ्रामक कल्पना, नुसत्या भ्रामक कल्पना आहेत त्या तोडून जो खरा धर्म आहे तो आपल्यामध्ये जागृत होतो. जो सच्चा धर्म आहे तो आपल्यामध्ये जागृत होतो. आत्म्याचा जो धर्म आहे तो आपल्यामध्ये जागृत होतो आणि हे जे वरचे जे आहेत हे अमकं आणि तमकं, त्याच्यावरती आता पुष्कळसे राजकारणी लोक ही पोट भरत आहेत. सगळे बेकार आहेत. एक दविस असा येईल की जे लोक पार होतील सहजयोगामध्ये कुंडलनीचे जागरण मळिल, त्यांचा संबंध चैतन्याशी आल्यावर कसली जात पात आणि कसले काय हो! मूर्खासारखं ! तेव्हा ही जी गोष्ट आहे एक की आता उत्थानाचा दविस आला आहे त्याला बायबलमध्ये म्हणतात "it is your last judgement, resurrection" आणि कुराणात याला 'कयामा' म्हटलेलं आहे. आणि त्यांनी जी लक्षणं सांगितली आहेत ती लक्षणं आहेत ती साक्षात होतात. मग कळेल तुम्हाला की मुसलमान, ख्रिश्चन, हिंदू हा प्रकार देवाच्या नजरेत नाही. देवानेच सगळे पाठवले एका नंतर एक कबूल पण त्यांनी वेगळे धर्म काढायला सांगितले नाही. आता मी रोमला असते कधी कधी, इटलीला असते तर तथि त्यांनी मला सांगितले माझ्याशी वाद घातला की, 'आम्हाला एक धर्म नको आहे.' म्हटलं वेगळे वेगळे धर्म कशाला पाहजित ? भांडायला ? एक धर्म नको कारण मग भांडताच येत नाही ना! भांडणार कसे एका धर्मात असले तर. आणि हा धर्म म्हणजे स्वतःचा धर्म, स्वधर्म आहे. शिवाजी महाराजांनी सांगितलंय की 'स्वधर्म तो वाढवावा!' आता ते साक्षात्कारी होते आणि त्यांनी सांगितले आहे की तुम्ही स्वधर्म वाढवावा आणि तेच कार्य आम्ही करत आहोत. स्वधर्म वाढवा. एकदा स्वधर्म वाढवल्यावर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुम्ही कोणत्या अंधारात बसला होता आणि कोणती कर्मकांडे करित बसला होता सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. त्याने काहीही लाभ होणार नाही. झाला आहे का आत्ता पर्यंत ? आत्ता पर्यंत झाला का ? टाळ कुटत तुम्ही पंढरीला जा नाहीतर इकडे तुम्ही मक्केला जा. सगळा एकच प्रकार आहे. आंधळ्यासारखे चालले. कुठे चालले तुम्ही ? म्हणे मक्केला चाललो. काय आहे मक्केला ? आम्हाला गेलचं पाहजि. गेलं म्हणजे आम्ही हाजी होणार. म्हटलं हाजी-पाजी काही होत नाही तुम्ही. बेकारची गोष्ट आहे. आता आपल्याला सांगितले तर आश्चर्य वाटेल की मक्केश्वर शवि आहेत. मुसलमानांना वचिारा तुम्ही त्या दगडाला का पूजता ? त्याच्याभोवती का फरिता ? तुम्ही दगडाला मानत नाही ना ? मग कशाला ? पण आपल्या शास्त्रात लहिलं आहे ते मक्केश्वर शवि आहेत. हडिलीला देवीचे तथि मंदिर आहे म्हणजे माझे असे म्हणणे नाही की महम्मद साहेबांनी शिवाला कमी लेखलं आहे. बलिकूल नाही. कारण शवि म्हणजे शाश्वत, आहेत ते त्यांना तुम्ही म्हटलं की ते तुमच्या ख्रिस्ती धर्मात आहेत. अमक्या धर्मात आहेत ते सर्व धर्मात आहेत. पण धर्म कुठे आहे ते मला दाखवा. धर्मच कुठे नाही. सगळा अधर्म आहे. पैसे खाणे, वाटेल ते धंदे करणे, सगळीकडे हा प्रकार सुरू अनंत आहे. म्हणे मला मंदिर बांधायचे आहे. कशाला ? काही कमी आहेत का मंदिर ? म्हणे पैसे द्या माताजी आम्हाला मंदिर बांधायचे आहे. म्हटलं मुळीच बांधू नका. तुमच्या हृदयाची मंदिर बांधा. हृदयामध्ये मंदिर बांधली पाहजित. हृदयामध्ये देवाची मंदिर जेव्हा बांधली जातील तेव्हा हे सगळे जे मूर्खपणाचे धंदे आहेत ते सुटणार आहेत. ते सुटलेच पाहजित. नाहीतर भोगा त्याची फळ ! ते भोग तर चालूच आहेत. आता भोगायचं काय तर परमानंद. परमेश्वर एक वेळ तुमच्यावर कृपा झाली आणि तुम्ही जर त्या परम चैतन्याशी एकरूप झालात तर मग काही नको. या सगळ्या सर्व तऱ्हेच्या वकिपित खोट्या अगरबद्दल माझे एकच म्हणणे आहे की सगळ्यांनी सायन्सची भेट घ्यावी. सायन्सशी मुकाबला, सायंटिस्टशी मुकाबला करावा. जर सायंटिस्टबरोबर मुकाबला ते जकिले तर खरे नाही तर खोटे. आमचे तर रात्रंदविस सायंटिस्ट बरोबरच कार्य चालू आहे. मग ते मेडिकल सायन्स असेना का, फजिक्सचे सायन्स असेना का कोणचेही सायन्स असले तरी आणि सगळ्यांनी सद्दिध केलं आहे. पण आपल्या इथले सायंटिस्ट अजून खालच्या लेव्हलवर आहेत असे मला वाटते. ते येणार नाहीत तकिडे वचिारायला पण मी होते रुमानयिला. त्यांनी एक मेडिकल कॉन्फरन्स केली होती. तथि मला बोलायला सांगितले. मी हे सांगितले लविहरच्या त्रासाने तुम्हाला काय त्रास होऊ शकतात. आता हे सगळे ज्ञान सायन्सच्या पलीकडचे आहे. डोक्याच्या पलीकडचे आहे. बुद्धीच्या पलीकडचे आहे त्यांच्या. तर त्यांनी लगेच मला डॉक्टरेट दिली. खरी खुरी डॉक्टरेट दिली. मी काही त्यांच्या युनविर्सिटीत शकिले नाही, काही नाही. म्हटलं, 'हे काय करता ?' म्हणे माताजी, 'तुमचे माहिती आहे का कॉग्निटिव्ह सायन्सेस आहे.' आता आपल्या सायंटिस्टना हा शब्दही माहीत नाही की कॉग्निटिव्ह सायन्स म्हणजे काय ? पण त्यांची मजल बघा कुठे गेलेली आहे की एक सायन्स असते ते कॉग्निटिव्ह सायन्स आहे. आईनस्टाईन ने सुद्धा म्हटलेलं आहे की एक टॉरशन एरिया आहे जो असतो तेथून जे नॉलेज येते ते कॉग्निटिव्ह. पण इथे लोकांना समजतं का की कॉग्निटिव्ह सायन्स म्हणजे काय ? ते कशाशी खातात ? मोठ मोठे सायंटिस्ट बनून फरितात. नुसते हे करून तुमच्या तोफा बनवून आणि त्याच्यावर ताण म्हणजे जे बनवतात स्पुटनिक सारख्या वस्तू, त्यांनी काय होणार आहे ? त्याचा काय फायदा होणार आहे ? त्यांनी सांगितलं श्री माताजी, तुमचे संबंध ज्ञान कॉग्निटिव्ह आहे. तुम्ही जे बोलता ते आम्ही सद्दिध करू शकतो. म्हटलं हो करा. ते तयार आहेत. ते सद्दिध झाल्यावर ते म्हणतात आम्ही काही मूर्ख नाही. ते तुम्ही जे म्हटलं ते खरे आहे. म्हणूनच आम्ही तुमच्या चरणी आलो. तर जेवढं हे खोटे गुरू आहेत त्यांना म्हणावं, 'आधी तुम्ही सायंटिस्टच्या पुढे जा आणि सायंटिस्ट दोन दविसात त्यांना ठीक करून देतील.' कबूल आहे की

सायन्समध्ये नीति-अनीत विर काही लहिलि नाही. अनीत-नीत काय ते लहिलि नाही कबूल. पण सत्य आहे ते खोट्याला मानणारे लोक नाहीत. तेव्हा हे गुरू लोक तुम्हाला दसितात ना चोहीकडे पसरलेले आणि जेवढे राजकारणी त्या गुरूंच्या मागे फिरत आहेत त्यांना म्हणावे, 'आधी त्यांची सायंटसिटशी ओळख करून द्या आणि सायंटसिट ना म्हणावे यांना बघा आता.' हद्दिस्थानातले सायंटसिट या लायकीचे आहेत का ते माहिती नाही, पण बाहेरच्या सायंटसिटची मी गोष्ट सांगते रशियातच तसं आहे. अहो, काय एकामागून एक लोक. असे एकाहून एक सायंटसिट आहेत. मी म्हटलं, 'तुम्ही हद्दिस्थानात या तुमची कदर होईल.' ते म्हणतात, 'आम्हाला आमच्या देशातच काम करायचंय.' काय त्यांची देशभक्ती! ते बघून मला आश्चर्य वाटते. आम्ही वर्षानुवर्षे लढलो. आपल्याला स्वातंत्र्य मिळाले आणि आता लोकांची देशभक्ती गेली कुठे? ती नाहीच. लुप्तच झाली. पैसे खाणे, ज्याला पाहिले तो पैसे खातो. अहो जेवता का नाही? का पैसेच खातं राहता ? हा प्रकार बघून असं वाटतं की या देशातली अस्मिता ज्याला म्हणतात ती परत नष्ट झाली आहे. नाही तर हे असे कसे घडत आहे? बेचाळीस सालात आम्ही स्वतः लहान असताना आम्ही त्याच्यात उडी मारली असं म्हटलं पाहजे आणि इतक्या लोकांची इतक्या लहान असूनही मी लीडर होते. मग छळलं , मला त्यांनी मारले कबूल आहे. काय करणार? तुम्ही जर कोणच्या चांगल्या कार्यासाठी आला तर होणारच आहे असं. पण तुमच्या पुण्यालाच कितती तरी भलते गुरू आले आणि इथे त्यांना तुम्ही केवढा वाव दिला. अजूनही लोक भगवती वस्तू घालून फिरत आहेत सगळीकडे. कितती लाजरेवाणी गोष्ट आहे. आपण सत्याला धरून नाही आणि असत्याला इतक्या पटकन आपण पकडतो. आणि ते ही महाराष्ट्रात. अहो, काय हे! महाराष्ट्र म्हणजे केवढे मोठे राज्य! जसं नाव आहे महा+राष्ट्र तसेच आहे हे राज्य. मी तर मराठी भाषेचं फार गुणगान गाते. लोकांना सांगते तुम्हाला यायला फार कठीण आहे. पर्याय कित्ती आहेत एक एक शब्द इतका अचूक आहे. पण मराठी माणसाची स्थिती बघून आश्चर्य वाटतं. या गुरूच्या मागे धावले, त्या गुरूच्या मागे धावले काय करताहेत काय ते समजत नाही. आणि सगळे म्हणे 'आम्ही म्हणे सन्यास घेतला. ' कशाला ? आमच्या गुरूंना आम्ही सगळे काही दिले. तुम्ही गुरू असून या गुरूला देता! हा सन्यासी, हा भामटा याला कशाला देता तुम्ही? तर (म्हणतात) 'आमच्या गुरूंना काही म्हणू नका.' म्हटलं का म्हणणार नाही? हा भामटा आहे, याला हा भामटा आहे असं मी नेहमी म्हणणार, मला कुणाची भीती नाही. पण सुटले ते, बरेच सुटले. पुण्याचे पुष्कळ (भामटे) आपले चंबू गबाळे घेऊन पळाले. पण तरीसुद्धा महाराष्ट्रात प्रत्येक गावात एक गुरू महाराज बसलेले आहेत. कधी काय म्हणतात तर कधी काय म्हणतात. पैसे खायच्या मागे. कित्ती पैसे आपलेस बाबा तू? इथून सुरू. तर सत्य जाणायचे म्हणजे अशाच माणसापासून जाणले पाहजे जो तुम्हाला सत्य देईल. बेकारच्या लोकांच्या मागे जाऊन आपण काय मळिवणार? कधी कधी बघून फार दुःख होतं होतं. चांगल्या चांगल्या घराण्यातले लोक, त्यांचे डोळे माझ्यासमोर असे असे फारियाला लागले. अहो, म्हटलं, 'तुमचे गुरू कोण?' 'ते फलाणे आमचे गुरू.' चांगले श्रीमंत लोक, आमचे म्हणे सगळे गुळवणी झाले. काही राहिले नाही. एक पैसा राहिला नाही. आणि डोळे मात्र आमचे असे असे फिरतात. वा! वा! आता ते गुरू आहेत कुठे? म्हणे 'परमेश्वराकडे गेले' का नरकात गेले ते आधी पत्ता काढा. असले प्रकार! पुण्यातले चांगले चांगले, आपल्याला इन्टेलिक्च्युअल्स म्हणवणारे त्यांची ही स्थिती, मग बचिऱ्या गरीबांची काय म्हणायची ? परत कित्ती तरी गोष्टी बोकाळल्या. त्या संबंध या पुण्यात कशा आल्या ते मला समजत नाही. पण याला पुण्यपट्टणम म्हटलेलं आहे. या पुण्यात या घाणेरड्या गोष्टी आल्या कुठून? म्हणजे आपली जी संस्कृती आहे ती मूर्खपणाची आहे की काय? हा संस्कृतीचा महासागर आहे. मला सांगतिलं फॅरिनर्सनी माताजी, तुम्ही इंडियन कल्चरवर पुस्तक लिहि. म्हटलं झालं! एवढा महासागर कसा मी पोहून काढणार. अहो, एक एक गोष्टीचं इतकं बारीक विश्लेषण आहे म्हणजे हिंदू धर्म वगैरे नाही पण त्यातली तत्त्व वधाने आहेत. धर्म वगैरे नाही. हिंदू आपल्याला कोणी म्हटलं? अलेक्झांडरने. तो सधून नदीवर आला. आता तो होता ग्रीक. त्याला काही 'स' म्हणता येईना. तो म्हणाला 'हिंदू' म्हणून आपण हिंदू, हिंदूशी संबंध नाही. ही आपली संस्कृती आहे. आणि आपल्या संस्कृतीत इतकं बारीक बारीक आहे, इतकं बारीक बारीक दिलेलं आहे पण ते रुजलं असलं तरी आता आपण ते वापरत नाही. त्या संस्कृतीबद्दल सांगताच येणार नाही. कारण हा महासागर आहे. पण आता मी पुण्याला बघते ना सगळ्या बायका अमेरिकन कल्चरला मानतात. आधी अमेरिकेला जाऊन बघा काय स्थिती आहे. कित्ती घरं मोडली ते बघा, तथिली मुलं ड्रग्स घेतात ते बघा! बायका दारू पतितात . ते ऐकल्यावर मला आश्चर्य वाटलं! त्यांची काय स्थिती आहे ती बघा आणि ते आपल्या देशाकडे बघतात की आमची संस्कृती तथि जायची त्याच्या आधी ते म्हणतील की आमचे साक्षात रूप इथे बसलेले आहे. हे जाणार कसं? आपल्याला म्हणजे अमेरिकन लोक फार चांगले वाटतात. सगळे कर्जाऊ (कर्जबाजारी) आहेत. तो देशसुद्धा कर्जाऊ आहे आणि त्या लोकांची डोकी उलटी आहेत. त्यांच्यातलं काहीही शकियचं नाही. जे काही शकियचंय ते आपल्या आत आहे. जे काही ज्ञानाचे भंडार आहे ते आपल्या आतमधे आहे. ते मळिबायचे आहे. मला तर आश्चर्य वाटलं रस्त्यामध्ये मुलींना, बायकांना बघतिलं, केस कापून एवढे एवढे स्कर्ट्स घालून, रंग आपला हद्दिस्थानीच आहे आणि चालल्या. ते म्हणे 'अमेरिकन आहेत म्हणे या' असे का! नको रे बाबा, ते अमेरिकन! घाणेरडे लोक आहेत. काही त्यांच्यापासून शकिय्यासारखं नाही. ते आमच्यापासून शकिय्यासाठी येतात. हजारो माणसं या देशात कशाला येतात हा बघा केला आहे का ? सत्य शोधायला ते हद्दिस्थानात येतात पण त्यांना कोणी नट कोणी गुरू पकडतो. एअरपोर्टवरच पकडतो आणि आले इथे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल आमचे फारेनहून सहजयोगी इथे येतात ते तुमच्या मातृभूमीला वंदन म्हणून वाकून मुके घेतात. महाराष्ट्रातूनच श्री माताजी आलेल्या आहेत. ही त्यांची कमाल बघा, त्यांची ओळख बघा. त्यांची समज बघा आणि आपल्याला आहे ती समज ? सगळं मानलं तरी आपली संस्कृती गेली कुठे? गांधीजींच्या बरोबर मी होते तेव्हा त्यांचं सहजयोगावरचं लक्ष होतं. त्यांनी सांगतिलं की सर्व धर्माचं तत्त्व काढून एकत्र केलं तर एक नवीन धर्म बनवता येईल. म्हटलं मी तेच करणार आहे. आणि तो धर्म म्हणजे सहज धर्म आहे. त्याच्यावर गांधीजी म्हणाले होते की हे अशक्य नाही. कारण आपली संस्कृती आहे हे अशक्य नाही. मुळीच अशक्य नाही आणि हे होऊ शकते. हे घटति होईल आपल्या संबंध शास्त्रात आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजे असं म्हटलं आहे. तसेच प्रत्येक धर्माच्या शास्त्रात हेच लिहिलं आहे. जे खोटं नाटं करीत बसतात ना त्यांचा धर्माशी काहीही संबंध नाही. सर्व धर्मात एकच गोष्ट लहिलेली आहे की, आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त करा. म्हणजे काय की हाच मार्ग असं लहिलेलं आहे स्पष्ट. सगळं लहिलेलं असतानासुद्धा इकडे लोक समाजवाद म्हणतात. अहो, त्या समाजवादी रशियाला जाऊन बघा काय बाभाडे नघाले आहेत. कशाला समाजवाद घेऊन बसले आहेत. काही दाखवायला की आम्ही वेस्टर्न आहोत अहो तुम्ही जे आहात ते दाखवा. ते फार मोठे आहे आणि त्याची महत्ता सांगता येत नाही इतकी मोठी गोष्ट आहे ती. मी लहानशी होते, सात वर्षाची तेव्हा गांधीजीजवळ गेले होते तर गांधीजी म्हणाले तुझा सहजयोग सुरू करू आपण. पहिल्यांदा स्वतंत्र व्हा. स्वतंत्र झाल्याशिवाय तुम्ही 'स्व' चे तंत्र कसे चालवणार? म्हणून स्वातंत्र्याच्या लढ्यात आम्ही भाग घेतला, मेहनत केली. पण आज बघतेय काय झालंय लोकांना, नवीनच शक्ती नघालीत. पण कसं काय झालं? एक त्याला कारण गांधीजींची एक चूक झाली त्यांनी जवाहरलालना आपल्या डोक्यावर ० माहिती नाही गंधसुद्धा बसवले. हा काय हद्दिस्थानी होता ? पक्का ब्रिटिश मनुष्य. त्याला काही सुद्धा नाही आपल्या संस्कृतीबद्दल. ज्याला बलिकूल माहिती नाही अशा मनुष्याला कशाला आपल्या डोक्यावर बसवले माहिती नाही. दुसरा त्यांना मळिला नव्हता का? ही एक चूक गांधीजींनी केली. आणि त्या चुकीची आजपर्यंत फळं आपण

भोगतोय. लगेच सुरू झालं वेस्टर्नाइज्ड राहणं. सगळं काही वेस्टर्नाइज्ड असलं पाहजि. अहो, लोकांना अंधोळसुद्धा करता येत नाही, त्यांच्यापासून शक्तिण्यासारखं काय आहे ? मला तर समजतच नाही लोक या कसे या सर्व गोष्टींना आणि संस्कृतीला मान्य करतील ? तथि जाऊन बघा काय त्यांची स्थिती आहे! इंग्लंडला बघा, इंग्लंडला हजारांनी मुलं ड्रगज घेतात. एड्स, ड्रगज आणि विहायोलनस तनिही गोष्टी इतक्या भयंकर आहेत तुम्हाला आता इथे बसलेल्यांना काय सांगावं ! तथि ! ते त्यातून घाबरून नघिले आणि सहजयोगात उतरले. त्यांनी सांगितलं, 'माताजी, तुम्ही हे सगळं काहीही आणू देऊ नका!' म्हटलं, 'नाही आणू देणार.' अहो, लहानश्या गोष्टीसुद्धा त्यांना माहीत नाहीत. फ्रान्समध्ये आम्ही महाराष्ट्रातल्या मुली पाठवल्या होत्या. त्या म्हणाल्या, 'माताजी, यांना काहीही माहिती नाही.' म्हटलं, 'असं का!' काय म्हणजे ? अहो, बाहेरून येतात आणि एकदम पाणी पतितात. म्हणजे तुम्ही कश्मीर मध्ये जा की इथे आपल्या महाराष्ट्रात असा, आपल्याला सगळ्यांना माहीत आहे की केळ्यावर पाणी प्यायचं नाही. अशा लहान गोष्टीपासून मोठ्या गोष्टीपर्यंत सगळे आपल्याला माहिती आहे. मी जे म्हणते सगळं आपल्याला माहिती आहे की हा मूर्खपणा आहे. पण एवढं मात्र खरं की मी जे पाहिलं असून ते तुम्ही पाहिलं नाही म्हणजे झाली मूठ सव्वा लाखाची, तसं आहे की तुम्हाला असं वाटतं पण या लोकांमध्ये अक्कल नाही. आणि अक्कल येणार कशी ? त्यांना संस्कृतीच नाही. एवढ्या महासागराच्या संस्कृतीत राहून आपण जर मूर्खासारखे बागलात आणि उद्या तुमची मुलं जर ड्रगज घेऊ लागली आणि हे सगळे धंदे करू लागली म्हणजे मग तुम्ही ओरडत बसाल. तथि तर मुलांचा काय आई-वडिलांचाही ठिकाणा नाही. फॅमिली म्हणजे नाहीच. आणि अगदी बेशरम लोक आहेत याबाबतीत. येऊन स्पष्ट सांगतील की मी माझ्या बायकोला घटस्फोट दिला. असं का ? मग आमचा नमस्कार. हे असले इंग्लिश भाषा शिकून तुमचे जे बाभाडे नघिले आहेत त्याचं मात्र मला आश्चर्य वाटतं. इंग्लिश भाषा शिकायला काही नको. मी कधीच इंग्लिश भाषा शकिले नाही. मराठी शाळेत शकिले आणि मराठीतच शकिले सगळं. नंतर मग सायनसमध्ये सुद्धा इंग्लिश भाषा नव्हती आणि भेडकिललाही नव्हती. पण ते म्हणतात इंग्लिश बोलते की वा! अहो, या इंग्लिश भाषेमध्ये आहे काय दम! आत्म्याला स्पर्शित, दारूला की स्पर्शित, परत भुतालाही स्पर्शित म्हणजे आत्मा आणि स्पर्शित एकच आहे का ? तर म्हणाले आत्मा आणि स्पर्शित एकच असलं पाहजि. म्हटलं अहो हे काय ? आणि काय संपदा आहे आपली. बरं या सर्व संस्कृतीतली संपदा कवि गाभा काय आहे ? तो आहे अध्यात्म. अध्यात्म हा त्याचा गाभा आहे. नुसतं शहाणपण मरिचक, स्वतःला काही वशिष समजून घमेंड दाखवणं हा काही त्यातला अर्थ नाही. त्यातला जो गाभा आहे तो अध्यात्म आहे आणि त्या अध्यात्माची जी परसीमा आहे तो आत्मसाक्षात्कार आहे हे जाणून घेतलं पाहजि. अध्यात्माश्रयाय नुसती बडबड करत रहायची, इकडे तिकडे जाऊन प्रवचने द्यायची, नंतर आणखी काय काय प्रकार त्यांनी काहीही होत नाही. सतरा प्रवचने ऐकून सुद्धा तुम्ही जसेच्या तसे रहाणार. काही फायदा होणार नाही. कशाने फायदा होईल ? तुमच्या आत्म्याच्या दर्शनाने फायदा होईल ? त्याच्या प्रकाशात त्या आत्म्याच्या प्रकाशात तुम्ही जेव्हा बघाल तेव्हा आश्चर्य वाटेल की नीर-क्षीर वविक, पाणी एकीकडे आणि दूध एकीकडे जसं आहे वेगळं वेगळं अगदी साक्षात होईल तुमचं. तुम्ही चुकीचं काम करणारच नाही. तुमचा रस्ता चुकणारच नाही. म्हणून सांगायचं म्हणजे असं की आज ही वेळेची हाक आहे. आणि सगळेच तुम्ही म्हणताय की आज दोन हजार वर्षे संपत आहेत. त्याच्यानंतर सत्य युग येणार आहे. त्याच्यात जर टिकायचं असलं तर सत्यात उभं रहायला पाहजि. हे फालतूचे आपले ढोंगीपणाचे प्रकार चालणार नाहीत. अवास्तव बडबडणं बोलणं आणि नुसतं दाखवणं की आम्ही शक्तिपणात काहीतरी वशिष आहेत, काही नुसतं चालणार नाही. तुम्ही सत्यावर उभे आहात का हे पाहिलं जाईल आणि जर सत्यावर उभे असाल तर तुम्हाला कोणी हात लावणार नाही. अहो, सापसुद्धा चावत नाही आमच्या सहजयोग्यांना. काही होत नाही त्यांना. ते म्हणतात, 'माताजी, तुमचे आम्हाला संरक्षण आहे. अहो, कसलं संरक्षण ! तुम्ही स्वतःच पार झालेले, परमेश्वराच्या साम्राज्यात गेलेले, मी कसलं तुम्हाला संरक्षण देणारं! अशी एक नवीन स्थिती येणार आहे, एक नवीन जग तयार होणार आहे. त्या जगात खरसूतांनी म्हटल्याप्रमाणे हे लासूट जजमेंट आहे. जे उचलले गेले ते गेले. बाकीचे जाणार, संपणार, खानदानासहति, सर्व गर्भासहति आणि सर्व मूर्खपणासहति. तेव्हा मी आज मुददामहून तुम्हाला वशिष सांगायला आले आहे. वशिषतः महाराष्ट्राला! पुणे शहर म्हणजे संबंध महाराष्ट्राचे हृदय आहे. पण इथे काय काय धंदे आले हे तुम्हाला माहीत आहे. ते सांगायला नको. आता पुढे मात्र याला पुण्यपट्टणम करून सोडायचे आणि पुण्यातच उतरलं पाहजि. त्याच्यात काही तुम्हाला हे सोडा, ते सोडा, घर सोडा, बायकोला सोडा असं काही मी तुम्हाला म्हणत नाही. मी दारू सोडा असं सुद्धा म्हणत नाही. आपोआप दारू सुटे. आपोआप ड्रग सुटतो. सगळं काही सुटतं ! हे मी काही तुम्हाला म्हणत नाही कारण एकदा स्वच्छ झाले, कमळासारखे वर आले मग काय रहाणार तुमच्यात घाण ? अगदी नरिमळ होऊन जाणार. व्यवस्थित होऊन जाणार आणि हीच एक आईची इच्छा आहे. त्यासाठी मी धडपडते. आता माझं एवढं वय झालंय पण तरी सुद्धा मला सारखी धडपड वाटते की अजून काही झालं नाही. पूर्णपणे अजून लोकांच्या डोक्यात शरिलेलं नाही. जेव्हा मी तुमची वर्तमानपत्र वाचते तेव्हा मला वाटते काय चाललंय लोकांचा मूर्खपणा. आपापसात लाथा-बुक्क्या चालू आहेत. अहो, कुठे आलात तुम्ही! झाली ना आता २००० वर्षे पूर्ण व्हायला, अजूनही तेच सुरू. जातीयता, अमकं-तमकं हे काही नाहीच. हे असत्य आहे. कसली तरी ढोंगबाजी आहे. तसं काही नाही आहे. आता हे सद्धि करायचं तुमच्या हातात आहे. उगीचच माझ्या वरीधात या पुण्यात लोकांनी नुसत्या इतक्या कड्या उठवल्या होत्या. त्याची मला काही पर्वा नाही. पण त्यांचं स्वतःच त्यांनी काय केलंय ते वचिरून बघा. आता आमचा सहजयोग ऐंशी देशात चाललाय असं परवा हे लोक सांगत होते. मला माहिती नाही. तो कसा की एक मनुष्य पार झाला की तो जाऊन मग दुसऱ्याला पार करतो, मग तो दुसऱ्याला पार करतो असं करत करत ऐंशी देशात चालू आहे. पण ऐंशी देशात कुठेही वादावादी नाही, भांडणं नाहीत, पैसे खाणं नाही, काही नाही. हे कसं शक्य आहे ? आमचे तर दोन घरात राहत नाही. दोन माणसं एका घरात असली तरी तेही जमत नाही आणि हो ही वशिष पात्रता आली कशी आपल्यामध्ये ? सामूहिक चेतना ही नवीन तऱ्हेची चेतना जी मानवी चेतनेच्या पलीकडे आहे ही जागृत झाल्यावर मग दुसरा कोण आहे ? सगळे एकाच परमेश्वराच्या ठायी आहेत. आता परमेश्वराचं नाव काढलं म्हणजे सुद्धा पुष्कळ लोक उठून जायचे. जसा काही यांचा परमेश्वर दुष्मनच आहे की काय ! अहो हे नसते बुद्धीचे चोचले बंद करून जे सत्य आहे ते बघा. फार झालं स्वतःला फार समजण्यात काही अर्थ नाही. दुसरा अनुभव असा आहे, लोकांचं म्हणणं आहे महाराष्ट्रीयन लोक घमेंडी आहेत. ते फार गर्वपिष्ट आहेत. म्हटलं तसं काही नाही बरं. ते म्हणतात एखादा साधारण तोलाचा मनुष्य कपतान असला मल्लिटीमध्ये तर तो कसा छाती काढून चालतो पण इकडे नॉर्थ इंडिया मध्ये अगदी उंदरासारखे बसतात तुमच्यासमोर. म्हटलं बाबा, आता मी काय करणार . तथि म्हणे भयंकर लोकांना स्वतःबद्दल घमेंड. आम्ही म्हणजे कोण ? शिवाजीचे दत्तक आहेत सगळे. तेव्हा लक्षात घ्यायचं. जोपर्यंत तुमच्यात आत्म्याचा आनंद येणार नाही, स्वतःचं स्वरूप पुत्र दसिणार नाही तोपर्यंत हे जे दैवी गुण म्हटलेत ते तुमच्यात प्रकाशित होणार नाहीत. एकदा तो प्रकाश तुमच्यात आला, कुंडलिनीच्या जागरणाने तुम्ही जर या चारीकडे पसरलेल्या परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरलात तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल हे कसं झालं, मी इथे कसा आलो ? अहो, पण तुमच्यात आहेच ते. हे सद्धि आहे. हा जन्मसद्धि अधिकार तुमच्यामध्ये आहे. हा योग तुम्ही प्राप्त करावा. त्याच्यासाठी काही वशिष करायला नको. काही द्यायला नको. फक्त घ्यायला हवं. घेणं म्हणजे असं की

थोडे नम्रपणे बसायला हवं. उद्धट माणूस असला तर त्याची कुंडलनी कतीही ओढली तरी जागृतच होत नाही. पण तोच नम्र मनुष्य असला तर पटकन जागृत होते. तुम्ही सगळ्यांनी आपली कुंडलनी जागृत करून घ्यावी ही माझी वनिती आहे. दुसरं मला काहीही नको. हे एकदा पाहिलं मी की मग बस झाल. पुण्यात मी येऊन राहिली त्याच्या आधीसुद्धा बऱ्याच वर्षांपासून मी इथे मेहनत करत आहे. मागल्या वर्षी फक्त आले नाही तरी या वेळेला इतका उत्साह आहे लोकांना. फारच उत्साहात मला एअरपोर्टवर दसिले. फारच आनंद झाला. आणित्या आनंदातच मी म्हणते तुम्ही सगळ्यांनी असला आनंद उचलावा. प्रेमाचा आनंद उचलायचा असला हे नरिवाज्य प्रेम परमेश्वराचं आहे जे प्राप्त झालं पाहजे आणिते अगदी सहज आहे. अगदी सहज आहे ते आपल्या सगळ्यांमध्ये आहे. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे. कृपा करून हा आशीर्वाद स्वीकार करावा. यानंतर श्री माताजींनी सर्वांना कुंडलनी जागृती दिली. नंतर त्या म्हणाल्या, "आता याची वाढ झाली पाहजे. बी जरी रुजलं आणित् अंकुरति झालं तरी त्याला वाढवलं पाहजे. फार त्याला मेहनत करायला नको. एक महिन्यात तुम्ही अगदी त्याचे गुरू होऊन जाल. तुम्हीच स्वतःचे गुरू व्हाल. तेव्हा आमची बरीच केंद्रं आहेत इथे पुण्याला. इथली तरुण मुलं फार कार्य करीत आहेत. तसेच बरेच लोक आहेत अनुभवी. ते ही फार कार्य करतात. तेव्हा आपण सर्वांनी पूर्णपणे लक्ष घालून हे कार्य करावं. सांगायचं म्हणजे असं की याला तुम्हाला पैसे द्यायचे नाहीत. पैशाचा काही संबंध नाही. फक्त आपली जागृती घ्या आणित्या जागृतीला पुढे वाढवत सहजयोगात या. म्हणजे सा्या जगातले जतिके सहजयोगी आहेत ते आणितुम्ही एक व्हाल. असा एक नवीन संसार एक नवीन जग, एक नवीन आभाळ, आकाश सगळं बनवायचं आहे.' आता यांनी महाराष्ट्रीय चळवळीची गोष्ट केली ही खरी आहे. तेव्हा आम्ही फार लहान होतो. माझे वडील म्हणजे फार मोठे देशभक्त होते. आईसुद्धा. आणखी बेचाळीस सालात जे मी कार्य करीत होते तर त्याबद्दल आई माझ्या वडलांना पत्र लिहून पाठवीत होती काही तरी. तर ते वनिबाजींनी वाचलं. वनिबाजी समजले गांधीवादी. तर आम्हाला असं कळलं आमची सगळी मंडळी तथून वेलोर जेलला जाणार आहेत. सगळे जेवढे काही प्रश्निरस होते ते वेलोर जेलला जाणार आहेत. तर आम्ही लोक स्टेशनवर गेलो. तथि ते सगळे लोक बसलेले होते. तर वनिबांनी मला बोलावून इतकं लेक्चर दिलं. माझे वडील तथि उभे राहून ऐकत होते. ते म्हणाले या महातार्याचं काही ऐकू नकोस. मला तुझ्याबद्दल फार गर्व वाटतो आणित्या सर्व मुलं अशी झाली तर मी फारच आनंदीत होईन. स्वतः जेलला चालले होते आणित्सं त्यांनी मला सांगितलं. त्यावेळेला त्यांची देशभक्ती म्हणजे भयंकर. ते मला आता कधी कधी फार दुःख होतं. वंदेमातरम् म्हणायचं नाही. अहो, म्हटलं हे वंदेमातरम् म्हणून आम्ही लढाया केल्या. पण आज म्हणतात वंदेमातरम् म्हणायचं नाही. म्हणजे काय झालंय तुम्हाला. तुम्ही काय केलं भारताच्या स्वातंत्र्यासाठी, तुम्ही केलं काय ? तुमचा अधिकार काय? उठले आपले वंदेमातरम् म्हणायला नको. तर मला आठवलं माझे वडील हातात झेंडा घेऊन हायकोर्टवर चढले. तर त्यांना गोळी लागली इथे इथे गोळी लागली. आणित्या घळा घळा रक्त वाहू लागलं. तसेच ते वर चढले आणित्यांनी झेंडा लावला आणित्या फडकला झेंडा तेव्हा खाली उतरले आणित्याम्हाला सांगून गेले तुम्ही नुसतं वंदेमातरम् म्हणत रहा. त्यांना गाण्याचा फार शौक होता. वंदेमातरम् अगदी बरोबर म्हटले पाहजे. वंदेमातरम् आम्ही म्हणत राहिलो आणिते खाली उतरले आणित्या आज हे म्हणतात वंदेमातरम् म्हणू नका. मला समजत नाही आपल्याला झालंय काय? सगळे वसिरूनच गेलोय आपण. तेव्हा हद्दि नव्हता, मुसलमान नव्हता, सगळे मळिन देशाला स्वातंत्र्य मळिलं पाहजे इकडे लागले होते. आता हा सगळा मूर्खपणा कोठून सुचला? वैसे तो मैं हृदि में हमेशा बाते करती रहती हूँ, पर कम से कम पूना में आकर मराठी में बात करू। नहीं मराठी भाषाही भूल जाऊंगी इसलिए आशा है आपने समझा होगा और आप पूना में इतने दनि से रहते हैं, आपको मराठी सीखनी चाहिए। ऐसी कठीन है भाषा। मैं जानती हूँ पर कोशिश करने से आप सीख सकते हैं। सीखने में कोई हर्ज नहीं। सबको मेरा अनंत आशीर्वाद। अभी वंदेमातरम् करो। त्यांचं म्हणणं आधी वंदेमातरम् म्हणून घ्यावं मग कवाली होईल. सगळ्यांनी उभे रहावे. (यानंतर वंदेमातरम् होऊन नंतर कवालीचा कार्यक्रम झाला.

Shri Hanumana puja. Pune (India), 31 March 1999. [Translation from Hindi to Marathi - Excerpt] MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) सारांश (Excerpt) Scanned from Marathi Chaitanya Lahari हनुमानानी आपल्या अनेक कामगिरीमधून हेडिदाखवून दिले आहे की ते एक प्रेमाच्या सागरासारखे व्यक्तिमत्त्व होते त्याचबरोबर जे राक्षसी दृष्ट प्रवृत्तीचे लोक होते, ज्याचे एकमेव ध्येय हे इतरांना छळण्याचे वा त्रास देण्याचे होते, अशा लोकाना ठार मारण्यात त्यांना जराही संकोच नव्हता त्यांच्यामधील हा शक्तिवि भक्तीचा संगम पाहण्यासारखा आहे आज श्री हनुमान, बजरंगवली पूजेसाठी आपण इथे जमलो आहोत. सहजयोग्यांसाठी श्री हनुमान हे एक आदर्श आहेत. ते आपल्या पूर्ण उजव्या बाजूवर कार्य करत असतात. तेच तुम्हाला जरूर ते मार्गदर्शन करतात, सदैव बविक देतात. मदत करतात आणि तुमच्या संरक्षणाची काळजी घेतात. तसेच तुमच्या अहंकारावर नयितरण ठेवतात. पण त्याहीपेक्षा महत्वाचे म्हणजे ते तुम्हाला गुरुवर्षीय समर्पणाची शक्ति देतात ते रावणाला फक्त अग्नीचे मय बादायचे हो त्यांना साहीत होते श्रीरामांचे एकनष्टि सेवक होतेच पण महत्वाची गोष्ट म्हणजे ते म्हणून त्यांनी लंकेत जाऊन लंकादहन केले; त्यामध्ये कुणालाही, अगदी रावणालाही शारीरिक इजा झाली नाही पण त्याच्या शक्तिपिंडे सर्वजण भयभीत झाले. सर्व लोकांना रावणाच्या दुष्कृत्याबद्दल काही वाटत नव्हते त आता लंकादहन पाहून धायरुन गेले, रावण हा महापापी राक्षस आहे हे त्यांना समजून चुकले. यातून या बजरंगवलीजवळ केवडी समज व संतुलन होते हे लक्षात घेतले पाहिजे. शक्तिशाली माणसांनी असेच संयमी असले पाहिजे. शिवाजीमहाराजही असेच होते. असे संतुलन तुम्ही मळिले सुटका करता आली असती; पण सीतेनेच त्याला सांगितले की तुम्ही खऱ्या अर्थाने सहजयोगी झालात असे मी "तू माझ्या मुलासारखा आहेस आणि पितृ म्हणून श्रीरामांनी म्हणून; तुमच्याजवळ शक्ति आली याचा अर्थ हा नाही की रावणाला ठार करून माझी सुटका करणे योग्य आहे." श्रीराम तुम्ही प्रेम, संयम या गोष्टींना वसिरुन जा. उलट तुमची शक्ति दीन-दुबळ्यांसाठी, पीडित लोकांसाठी, दुःखी लोकांसाठी वापरून त्यांचे त्रास कमी करण्यासाठी वापरली पाहिजे, आणि त्यांना असे त्रास देणाऱ्या लोकांना ठीक केले पाहिजे, तुमच्या श्रीरामासमोर पूर्णतया समर्पित होते. ही समर्पणाची प्रेरणा व शक्ति तेव तुम्हाला पुरवतात. गुरु-महर्षि आहेत पण त्याचबरोबर गुरुची शक्तिपिण आली. शक्ति आणि भक्ति वेगवेगळी असू शकते नाही, आपण म्हणू शकतो की उजव्या हातात शक्ति आहे तर डाव्या हाताकडून भक्ति येणारच. हा शक्ति-भक्तीचा संगम हनुमानामध्ये अपूर्वपणे दिसून येतो. लंकामध्ये सीतादेवींना श्रीरामाचा नरिप देऊन ते भेटले तेव्हा त्यांना तशी सहज स्वतः अत्यंत शक्तिशाली होते, अचूकपणे लक्षावर बाण मारण्यात त्यांचा कुणी हात धरू शकला नाही. नंतर महाभयंकर असे राम-रावण युद्ध झाले आणि त्यात रावण मारला गेला. तुलसीदासांनी त्याचे वर्णन करताना एक फार सुंदर घटना सांगितली आहे. युद्धाच्या शेवटी-शेवटी राम- रावण समोरासमोर आल्यावर श्रीराम रावणाचे गळ्यावर बाण नुसत्या बंधनातूनही हे घडून येईल. तुम्हाला जी शक्ति मिळाली आहे तिचा उपयोग दुष्टांचे (Evil) पारपित्य करण्यासाठी करायचा आहे आणि त्यासाठी तलवार कवा गढा न वापरता फक्त बंधन घालून ते होणार आहे; त्यामध्येच गढा आहे व त्याचा प्रहार होणार आहे. तुम्हालाच याचे अनुभव येतील. अशा तऱ्हेने तुमचे संरक्षण सदैव होणार आहे, सराळ्या सहजयोग्यांचेही संरक्षण होईल. या कार्यामध्ये बजरंगवली फार तत्पर आहेत, त्यांचे हात फार जबरदस्त आहेत, सुमच्या मारुन त्याचे मुंडके उडवायचे पण तेच मुंडके परत धडावर येऊन बसायचे, असे अनेक वेळा झाले, तेव्हा लक्ष्मणाने रावणाच्या हृदयावर बाण मारा असे रागूगाला सांगितले. तेव्हा श्रीराम म्हणाले, "त्याच्या हृदयात सीता आहे, सारखे डोके उडवल्यावर रावणाचे वृत्ति हृदयातून मस्तकाकडे जाईल आणि मग मी त्याच्या हृदयावर बाण सोडेल. या म्हणण्यातील श्रीरामांचा संकोच व सरलता लक्षात घ्या. मार्ग-पुढे ते सदैव आहेत पण हे तुम्हाला समजणार नाही अशा तऱ्हेने होते. तसे स्वभावाने ते लहान मुलासारखे सरळ व 12 Marathi Translation (Hindi Talk) आक्रमकपणाच्या प्रवृत्तीमधून बाहेरच्या देशावर यॉम्ब हल्ले करण्यात सरसावली आहे. आफ्रिकेमध्ये एका ठिकाणी असाच बॉम्ब हल्ला झाला, त्या ठिकाणी काही सहजयोगी पण होते, आणि अश्चर्य म्हणजे त्या सहजयोग्यांशिवाय त्या ठिकाणीचे इतर सर्व लोक बॉम्ब हल्ल्यात ठार झाले, हे सर्वच्या सर्व सहजयोगी पूर्णपणे बचावले. लगेच पुढच्या पूजेला ते सर्वजण कबल्याला आले आणि त्यांनी मला ही हकीगत नमिळविली आहेतच पण त्याचबरोबर समझदार व युक्तशाली आहेत, त्याचप्रमाणे शक्तिबिंबावर त्यांच्याजवळ नीर-क्षीर बविकही आहे हे महत्वाचे. ते बुद्धीमानही आहेत, लोकिक व्यवहारांतील बुद्धि नाही तर प्रेमाचे अधिष्ठान असलेली बुद्धि, त्या प्रेमामधूनच त्यांना सर्व काही समजते. या वशिष्ट बुद्धीचे स्वरूप श्रीगणेश व श्री हनुमानच दाखवून देतात. तसे पाहिले तर हनुमान फार चपळ, तेजस्वी आणि बिलशाली तर श्रीगणेश शांत स्वभावाचे. पण वेळ आली की दोघेही खूप संहारक आहेत. म्हणून तुम्हाला स्वतःला दुष्टांचा संहार करण्याची जरूर नाही, कारण हे दोघेजण त्यासाठीच तुमच्यामागे सदैव लक्ष ठेऊन असतात. म्हणून तुम्हाला जे कोणी त्रास देणारे भेटतील त्यांच्यापासून हे दोघेही तुमचे रक्षण करणार आहेत हे ध्यानात ठेवा. मोठे मोठे पुढारी, मंत्री यांच्याबरोबर अंगरक्षकांचा ताफा असतो पण हे सतत तुमच्याबरोबरच राहतात. . सांगितली. मी त्यांना समजावले की सहजयोग्यांमधून आत्मा मयिून प्रकाशात आल्यामुळे त्यांच्यात परिवर्तन होऊन ते शक्तिशाली. महान पुरुष झाल्यामुळे त्यांना संरक्षण मिळाले. अशी हजारो साधु संतांचा छळ झाला तरी त्यांचे असेच रक्षण केले गेले म्हणून त्यांनी चुकीच्या गोष्टीबद्दल राजा-महाराजांनाही सुनावण्यास कमी केले नाही. पण हनुमान त्यांच्या पाठीशी असल्यामुळे त्यांचे कुणीही काहीही बघिडवू शकले नाही. खाजानमुद्दीनची गोष्टही तुम्हाला माहीत आहे. बादशहापुढे कुरमसात न केल्यास त्यांना ठार मारण्याची धमकी देऊनही ते घाबरले नाहीत, आणि कुरमसात करायला नकार दिला, पण त्या बादशहाचीच कत्तल झाली. असे संरक्षण मिळाले नसते तर उदाहरणे मी देऊ शकेन. आपल्याकडे अशा अनेक - सहजयोग्यांची सुरक्षा-व्यवस्था त्यांच्याबरोबरच असते याशिवाय तुमच्या सुरक्षा-व्यवस्थेमध्ये गणांचे कार्य महत्वाचे आहे; गणांचे कार्य श्रीगणेश नयितरति करतात म्हणूनच त्यांना 'गणपति' म्हणतात. तुमच्याबद्दलची सर्व माहिती, तुम्ही जे काही करता कवि मनात आणता ती सर्व माहिती ह्या गणांकडून श्रीगणेशाकडे पोचवली जाते. कुठे काय गडबड चालली आहे, तुम्हाला कोण बास देत आहे, तुमच्या कार्यामध्ये कोण काय अडथळे व अडचणी आणत आहेत, तुमच्या नकळतही कोण तुमच्याविरुद्धी कार्य करत आहे हीही सर्व माहिती गणांकडून पोहचवली जाते आणि त्यानुसार या दोनही देवता पृथ्वीवरचे बडे-बडे साधुसंत वा धर्मवीर केव्हाच प्राणास मुकले असते. कारण माणसामधील राक्षसी प्रवृत्ती इतकी बळकट, व्यापक असते की एरवी अशा संतांचा नाश करणे काही कठीण काम नव्हते. पण परमात्मा असे होऊ देणार नाही कारण त्याच्याजवळ श्रीगणेश व श्री क मा हनुमान अशा दोन प्रचंड शक्ति आहेत. एवढा संभाळ राणा प्रताप तुमचा सर्वकाळ करत असतात. महावीर, युद्धामध्ये अपयश मि श्रीगणेशांच्या आज्ञेनुसार श्री हनुमानही सज्ज

राहतात. सहजयोग्यांना आल्यावर त्याचे सरदार त्याला माघार घेऊन पळून जायचा सल्ला देऊ लागले तेव्हा त्यानेही त्यांना पळून जायची परवानगी दिली पण म्हणून कसल्याही बाबतीत भीती वाटण्याची जरूर नाही. नुकतीच घडलेली एक गोष्ट उदाहरण म्हणून सांगते. अमेरिका स्वतः लढत राहण्याचा नरिधार व्यक्त केला; कारण तो की सांगयाचा गण आजकाल हनुमान पूजा १९९९ (पुणे) 13 Marathi Translation (Hindi Talk) त्याच्याबरोबर आहेत. तसेच तुमचे संरक्षण, सर्व काळी व सर्व स्थळी केले जाणार आहे. एवढे संरक्षण मळाल्यावर सहजयोगी धीर-गंभीर, कुणालाही न घाबरणारा, आपल्या स्थानी ठामपणे उभा राहणारा असा बनला पाहजि, त्याला उषणतेमुळे खराब होते व त्यांतून पुढे अनेक प्रकारचे आजार पैदा होतात. उदा. राग आला की आरडा-ओरड, मार-पीट याच्यामागे लागणे हे हनुमानांच्या वरिधात आहे, तुम्ही हनुमानांना मानता तर राग येण्याची नाराज होण्याचा प्रश्नच कुठे येतो, ते कधी कुणावर रागवत नाहीत, पण माणूस अहंकारामुळे रागवत राहतो, हनुमानांजवळ अहंकाराचे नावही नाही. उजव्या बाजूच्या लोकामध्ये अहंकार फार असतो. खरे पाहिले तर सर्व-साधारण माणसंना, तसेच मोठमोठ्या लोकांना अहंकार येण्याचे कारण म्हणजे त्यांची आंतरिक स्थितीच अशी असते की ते हनुमानांना मानू शकत नाही. तुम्ही हनुमानांना मानता तेव्हा श्रीरामांनाही मानणारच. आता एखादा माणूस उजव्या बाजूकडचा असला तरी त्याला दम्याचा त्रास व्हायला नको कारण उजव्या हृदयातच श्रीरामांचे स्थान आहे. पण तुम्ही श्रीहनुमानांना मानत नसाल तर तुम्हाला दम्याचा बिकार होण्याची फार शक्यता असते. तसेच डाव्या हृदयात श्री शनिचे स्थान आहे आणि तिथी काही अयोग्य प्रकार झाले तर हृदयविकार होऊ शकतो. सहजयोगात आल्यावर तुम्ही समजून घेतले पाहजि की श्रीहनुमान हे तुमचे आदर्श बनले पाहजित. श्रीगणेश अबोधितेचे अवतार असतातच; लहान मुलासारखे पण तल्लख बुद्धीचे असतात. पण श्री हनुमानांजवळ संतुलन आहे. प्रेममय आनंद आहे तसेच ते महाशक्तिशाली आहेत. त्यांच्यासारखे संतुलित जीवन-चरित्र प्रत्येक सहजयोग्याचे झाले पाहजि. तुम्हाला जरी राग आला तरी चूप बसून रहा. मला राग असा कधी येत नाही कवि आला तरी समजत नाही. प्रत्यक्ष काही करण्याची जरुरी उरणार नाही. अशा तऱ्हेचे अनेक अनुभव सहजयोग्यांना मळित असतात. एरवी पार्श्वचातु लोकांमध्ये सहजयोग पसरवणे फार कठीण, पण तेही सहज धडून आलेले तुम्ही पाहाल आहात, एवढेच नव्हे तर मुसलमान लोकही आता सहजयोगात आले आहेत. यावरून हेच दिसून येते की परमात्म्याची प्रेमशक्ति खूप शक्तिशाली आहे; व कार्यान्वित आहे. पण त्यासाठी श्रीगणेशांचा कवि हनुमानाचा जप करण्याची, त्यांच्या नावाने संस्था स्थापन करण्याची जरुरी नाही. तुमचे संरक्षण करणारी संस्था तुम्हीच आहात. तुम्हाला कोणी हात लावणार नाही वा ठार मारू शकणार नाही. तुम्हा फक्त स्वतःला नीट समजण्याची व आवश्यकता आहे. आत्मसाक्षात्काराचा अर्थच हा आहे की 'स्व' ला जाणणे, ओळखणे, म्हणजेच आपल्या मागे-पुढे कोण- कोण आहेत हे जाणणे. मग ही परमेश्वरी प्रेम-शक्ति तुमच्यामाधून कार्यान्वित होते, दुसऱ्यांना आपण कसे ठीक जाणण्याची करुन शकू. त्यांना काय मदत करू शकू ह्याचा तुम्ही जास्त- जास्त विचार करू लागता- 'आनंद भरीन तीन्ही लोक' हे भजन तुम्ही काल ऐकलेत- आणि अशी भावना आल्यावर हेहिलक्ष्मात ठेवा की तुम्हाला कुणीही काहीही तास देऊ शकणार नाही, कुणाला इतके शक्तिशाली आहात. तशी हमिमत होणार नाही कारण तुम्ही आज आपण हनुमानांची पूजा करताना हेच भान ठेवले पाहजि की साक्षात हनुमान आपल्यामध्ये प्रस्थापित झाले आहेत. ते तुमच्या उजव्या बाजूवर म्हणजे पगिला नाडीवर पण राग न दाखवताही कधी कधी कार्य घडून येते. पण नुसता राग प्रमाणाबाहेर होऊ लागला की गोष्ट गंभीर होते, त्यांतून अलझायमर नावाचा फार गारभीर आजार उद्भवतो. गुसूसा कार्य करतात. त्यामुळे आपल्याला कार्य करण्याचा जोष करणे ही एक अतिशय वाईट प्रवृत्ति आहे; राग आला तर मळितो अर्थात त्यापासून उषणतेबरोबरच आपल्यामध्ये ते आपणच आपल्याला तापसून पहावे की एवढा राग मक्तिनिर्माण करतात. ज्यावेळेस उजव्या बाजूने जोषामधून येण्यासारखी ती गोष्ट आहे का? समजा, तुमच्या मुलाला कार्य करता करता आपण श्री हनुमानांसारखे संतुलन मळित कुणी मारले तर रागावण्याऐवजी आपलाच मुलगा चुकला नसेल ना असे आधी पहा. त्यामुळेच आपण संतुलन गमावून बसता व हा आजार होतो. अलझायमर सहजयोगामधून ठीक उषणता नयित्ति करत असतात पण आपल्याच चुकांमुळे ही होऊ शकतो पण ते करणे फार कठीण आहे; कारण असा आजारी माणूस संतुलन गमावलेला असतो, शक्तीगाळ सतत करत असतो, आरडा-ओरडा करत असतो. अशा माणसाला नाही त्याच्या परिणामांतून अनेक आजार निर्माण होतात. दमा, हृदयविकार, लीव्हरचे त्रास त्यामुळे सुरू होतात. हनुमान ही उषणता आणखी पसरत गेली तर ब्लड-कॅन्सरसारखे आजार होतात. म्हणजे हनुमानांवरिद्ध वागल्यामुळे लीवर प्रथम 14 Marathi Translation (Hindi Talk) फायदा नाही, उलट तेच तुमच्यावर उलटतील. दारू पीत नाही म्हणून तुम्हालाच नावे ठेवतील. हनुमानानी या लोकांवर आधीच गदाप्रहार कसा केला नाही याचेच मला आश्चर्य वाटते. कसे ठीक करणार? हनुमानांचा दुसरा एक शत्रू म्हणजे शराबी, दारू पणिरा, दारू पणिच्यांचे ते लंकादहन करवतात. एरवी दारुड्या माणसाबरोबर कुणी बोलत नाही, म्हणून आपल्यासारखे आणखी दारुडे जमवून तो पीतच राहतो. घराकडे लक्ष नाही, घरच्या लोकांना खायला नाही आणित्ते सारा पैसा दारुमध्ये उडवणार, हनुमानांना सानणारा माणूस कधीही दारुला स्पर्श करणार नाही. आजकाल तर मद्यसेवन ही फॅशन बनत आहे. दारुध्या अतिक्रमधून सार्या कुटुंबाचा सत्यानाश होतो, अशी कुटुंबे मी बरीच याहिली आहेत. त्याचा आणखी एक वाईट परिणाम म्हणजे माणसामधील प्रेम-भावना शुष्क बनून रहाते. म्हणून पण खनिचन लोकानी त्यातूनही पळवाट काढली आणि सांगू लागले की खस्तांनीही एका लानसोहळ्यात पाण्याची दारू बनवली आणि सर्वांना दिली. ही शब्दशः खोटी गोष्ट आहे. इंग्लंडमध्ये तर मी पाहिले की घरात कुणाचा मृत्यु झाला तरी जो साणूस खूप कार्य करतो, खूप धावपळ करतो पण ज्याच्या हृदयात प्रेम नसते त्याला पण त्रास होऊ शकतात. म्हणून तर येशू खस्तांनी सर्वाना क्षमा करत रहा असा उपदेश केला. हनुमान तर त्यांच्या भक्तीच्या शक्तिमधून इतक्या उच्च स्थानावर आले; तेच आता तुमचे आदर्श आहेत. गरमी झाली की लोकांची खोपडी खराब होते व प्रेमाचा आनंद मळिनासा होतो. अशा हनुमान भक्तांना बजरंगवली नमस्कार सर्व सहजयोग्यांनी समजून घेतले पाहजि की, करतात. म्हणून हनुमानांची शक्ति मळिवण्यासाठी सर्वप्रथम संतुलन जपले पाहजि. प्रेमाचे बंधन असे असते की तिथे लहान-मोठा, सामान्य-श्रेष्ठ असे भेदभाव रहात नाहीत, ते बंधन सर्वाना सामावून घेते. मी तर त्याचाच सदैव वापर करते कारण माझा कधी कधी वचित्ति लोकाबरोबरही संबंध येतो, त्यांना प्रेमाच्या मोहिनीमधूनच संभाळून घ्यावे लागते. गगनगरी महाराजांची गोष्ट तुम्हाला मी सांगतिलीच आहे आणि प्रेमामधूनच ल्यांचा अहंकार मी शांत केला. अशी अनेक उदाहरणे आहेत, ती सर्व सांगत बसले तर रात्र पुरणार नाही. प्रेमळ शब्दांतून संभाषण करायला काही लागत नाही; दुसऱ्याशी प्रेमाने वागल्यास त्या व्यक्तीचे सद्गुण तुम्ही उचलू शकता; उलट रागारागांत बोलल्यास त्याचे दुर्गुणच तुमच्यामध्ये उतरतात. तुम्ही सहजयोगी झाल्यावर प्रेम करण्याची शक्ति तुम्हाला मळिली आहे. प्रेमाची देवाण-घेवाण झाल्यावरच त्याचा सुगंध तुम्हाला मळिणार आहे. बजरंगवलीपासून तुम्हाला काही मळिवायचे असेल तर ते म्हणजे त्यांची भक्ति, ह्या भक्तीमधूनच तुम्हाला त्यांची शक्तिमळिणार आहे व ती मळिल्यावर कुणीही तुम्हाला सर्व धर्मामध्ये मद्यमान नषिद्ध मानले गेले आहे. शरीर वा नवीन जन्म झाला तरी शराब पळिन साजरा करणार. शराबी लोकांच्या डोक्यातून नषिलेल्या या अफलातून कहाण्या आहेत. असे लोक हनुमानांच्या नुसत्या वरिधात आहेत असे नसून ते त्यांच्यावरच आक्रमण करणारे आहेत. म्हणून त्यांच्यावर हनुमानांचा केव्हा व केवढा कोप होईल मलाचे माहीत नाही.

त्याचप्रमाणे श्रीगणेशाच्या वरिधांत असणाऱ्या, चरित्रहीन माणसांचे मूलाधार चक्र फार खराब होते. शराब प्यायल्यामुळे माणसाची चेतना नष्ट होते व श्री हनुमान अशा माणसाच्या मागे लागतात, मग त्यांच्या कुटुंबात कलह होतात. शक्तीगाळ, मारामारी चालते. सहजयोग्याने तर दारू पणिाच्या माणसाच्या घरात पाऊलही टाकू नये, कारण ते स्थान अपवर्तिर असले, तसेच शराब पणिाच्या माणसाशी काहीही संबंध ठेऊ नयेत. त्यांच्यासाठी हे करणे घातक आहे. पुण्यामध्ये डुल्या मारूती, जलिब्या मारूती इ. अनेक नावांची मारूती-मंदिरा आहेत. म्हणून पुणेकरानी तर फार सावध रहायला हवे. त्या ठिकाणचे लोकही नशा-नाचगाणी असे प्रकार चालवतात. याला काय म्हणायचे ? हनुमानांची दुसऱ्यांना द्या. हे प्रेम म्हणजे नविययाज प्रेम. या प्रेमाच्या शक्तितुमच्या उजव्या बाजूमध्ये आहे. संतुलनांत राहून शक्तचाच तुम्ही सतत उपयोग करा. तुम्हाला त्याचा उपयोग करायचा आहे. शराब पळिन लविहर खराब झाल्यावर ते कोपावष्ट होणारच. त्यांचे कार्य सूक्ष्मतेतून धक्का देऊ शकणार नाही, याची अनेक उदाहरणे आहेत. त्यांना लोक चमत्कार समजतात पण मी त्याला हनुमानांची कृपा समजते. म्हणून पहिली स्वतःबहल प्रेम बाळगा व तेच प्रेम तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद. होणारे आहे. दारू पणिार्यांना तुम्ही बोलून काही 15

1999-1123, Guru Nanak Birthday

[View online.](#)

Anniversary of Guru Nanak Birthday, Noida House (India), November 1999. [Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] 'नामघारी' पाहलि. नानकसाहेब स्वतःला मुसलमानांचा पीर व हनिदूचे गुरू म्हणायचे. पण त्यांनी जे बीज पेरले त्याला आता अंकुर फुटणार आहे आणि तेच आपले काम आहे. महाराष्ट्रातही ज्ञानदेव फार मोठे संत होऊन गेले पण त्याच्यानंतरही लोकांची हीच तन्हा. लोकानी पंढरीची वारी करायची, टाळ कुटत, फाटक्या कपड्यांनशिी महनिा-महनिा पायी पेढरपूरची यात्रा करायची, तुळशीच्या माळा गळ्यात घालायच्या एवढ्यातच धन्यता मानली. वर पुन्हा तोडात सतत तंबाखू! स्वतःला वारकरी समजून ज्ञानदेवांच्या पादुका त्यांच्या पायात वपलासुद्धा नव्हत्या. पालखीत ठेऊन त्याची मरिचक कादत चालत वारी करण्या पलीकडे काही मळिले नाही. पुन्हा पालखीच्या वाटेवरच्या गावातल्या लोकांकडून जेवण मागायचे, हे भीक मागण्यासारखे नाही आज गुरू नानक साहेबांचा जन्मदिवस सगळीकडे साजरा होत आहे; तरीही आपल्याकडे इतक्या उत्साहांत तो जसा अवेली साजरा होत आहे ततिका पूर्वी कधी मला दसिला नव्हता नानकसाहेबांनी नेहमी सहजयोगव सांगितला आणि घरमाव्या नावाखाली उपास-तापास, तीर्थयात्रा, कर्मकाण्डांत गुंतणे इ. सर्व प्रकार वरवरचे असल्याचे सांगून त्यावर ते टीका करत. हे करणे म्हणजे धर्माचे अवडंबर माजवणे असे ते म्हणत. आतमधील खऱ्या 'मी' चा शोध घेणे व त्यामध्ये स्थिरावणे हे त्यांच्या दृष्टीने महत्वाचे होते. पण त्यांच्या बोलण्याचा व त्यांच्या कविताबा खोलवरचा गर्भ अर्थ समजून घ्यायला हवा ना? त्यांच्या ग्रंथ- साहेबांमध्ये त्यांनी अनेक थोर संतांच्या कवितांनाही स्थान दिले व त्यांचे अभंग वा कविता ग्रंथासाहेबामध्ये आदराने नमूद केल्या म्हणूनच ग्रंथ-साहेबि' हा ग्रंथ लोक पूजनीय मानतात. पण त्यांच्या अर्थाच्या खोलात जाऊन मनन केले नाही व नुसते शाब्दिक पठण केले तर काय फायदा होणार? ते कबीरानी म्हटलेच आहे "पढि-पढि पंडित मूर्ख भये" तसाच तो प्रकार. नंतरच्या गुरुंनी त्या काळाच्या युद्धजन्य परिस्थितीमुळे कडा धालणे, खंजीर राखणे, केस न कापणे इ. गोष्टी सुरू केल्या असल्या तरी लोक तेवढेच पकडून बसतात. मग खऱ्या शीख धर्माचे ते कसे पालन करणार? म्हणूनच आपण पाहतो की शीख लोकांचीही आत्म्यापासून दुरावल्यामुळे आज वाईट स्थिती झाली आहे. नानक साहेब तर नेहमी आत्म्याबद्दलच बोलत व लहीत असत. पण त्यांचा अर्थ लक्षात न घेता आजकालचे शीख धर्माच्या कर्मकाण्डामध्येच अडकले आहेत आणि आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे दारू पण्यात त्यांना अयोग्य असे काही वाटत नाही. नानकसाहेबांनी दारुला स्पर्शही न करण्यासंबंधी अनेकदा सांगितले कारण दारुमुळे माणसाची चेतनाच बघिडते. अशा कारणांमुळे त्यांच्यामध्ये बाह्या रुढीबद्दलच जास्त काळजी घेतली गेली व आत्मवस्तूपासून ते दुरावत गेले. अशा लोकाना आपल्यामध्ये आणणे मात्र मुळीच कठीण नाही. कारण आपण जो सहजयोग सांगतो तोच नानकसाहेबांनी सांगितला, फरक एवढाच की त्यांना जागृता देता आली नाही तर तुम्ही ते सहज करू शकता. असे म्हणतात की त्यांनी फक्त त्यांच्या दोन शिष्यांना आत्मसाक्षात्कार दिला. त्याचा काय उपयोग होणार? 'सरदारजी' खूप झाले पण माणूस होता तसाच राहिला. लोकांनी त्यांची मंदिर बांधली. आणि उत्सव सुरू केले, बरेच काही केले पण हे सर्व बाह्यातून चालत आले. आता काही शीख लोक सहजयोगांत येऊ लागले आहेत, बँकॉकमध्ये मी पन्नास-साठ सफेद पगडीवाले स्वतः च्या तर काय? नानकसाहेबांनंतर हेच झाले. त्यांची शक्तिवण, त्याचा उपदेश सर्वजण वसिरुन गेले चंदरगिड जरुर बनवले पण "चण्डा" येणार असल्याचे त्यांनी जे सांगितले ते कुणाच्याच लक्षात आले नाही. कुणाला समजलेही नाही. पण आता असे होणार नाही. शिवाय आम्ही जे सांगतो बोलतो ते सर्व Tape record केले जाते म्हणून त्यांत पुढे-मागे कुणी बदल करू शकत नाही. म्हणून पुस्तके लहिन्यापेक्षा टेप काढण्यावर माझा भर असतो. एक तर वाचणारे व त्याला घेणारे थोडेच असतात, म्हणून ऐकून ऐकून तरी थोडे फार नुसते शाब्दिक पांडलियच, समजून लोकांच्या डोळ्यांत जाईल असे मला वाटले. शिवाय सहजयोग आता अशा स्थितीला आला आहे की त्यात कुणी बघिड आणि शकणार नाही. पूर्वी तसे नव्हते, त्यावेळेस सहजयोगाचे काय होणार अशी शंका येत असे, पण आता ती भीति नाही. जागृत झाल्याशिवाय प्रत्यक्ष अनुभूति होत नाही, म्हणून एकदा जागृत झालेली की चुकीच्या कल्पना व चुकीच्या धारणा होऊ शकत नाही. मी नेहमी सांगत असे की सहजयोगी हे 'वशिष' नविले गेलेले म्हणून स्पेशल लोक आहेत. तुम्ही सहजयोगीच सत्य जाणू शकता. स्वतःबद्दल व दुसऱ्याबद्दलही सर्व काही जाणू शकता, म्हणून आता सहजयोगाचे कोणी नुकसान करू शकणार नाही. तुम्ही एवढीच काळजी घ्यायची आहे की तुमच्यामुळे सहजयोगात कसलीही वृत्ति येता कामा नये; तसे करु पहाल तर त्याच्यासारखे दुसरे पापच नाही. म्हणून कुठल्याही कारणास्तव सहजयोगात कसलीही वृत्ति येऊ देऊ नका. सर्वांना अनंत आशीर्वाद. ती खूप

1999-1205, Talk, Paane ke baad dena chaahiye swagat samaroh

[View online.](#)

1999-12-05 Talk in Delhi: Paane ke baad dena chaahiye swagat samaroh [Marathi translation Hindi talk, (excerpt) scanned from Marathi Chaitanya Lahari] सत्याच्या प्रकाशात आलेल्या सर्व सहजयोग्यांना नमस्कार, इतक्या मोठ्या संख्येने तुम्हाला इथे एकत्र जमलेले पाहून माझे हृदय खरोखरच भरून आले आहे. शिवाय माझ्या जीवितकालामध्ये एवढे सहजयोगी जगभर झाले याचेही मला मोठे समाधान आहे. सत्य जाणल्याशिवाय मानवी जीवन अर्थशून्य आहे; तो प्रकाश मळित नाही तोपर्यंत मनुष्य आयुष्यभर भरकटतच राहतो. पण मी हा माणसाचा दोष समजत नाही. दोष असेल तर त्याला व्यापून राहिलेल्या अंधाराचा. म्हणूनच सहजयोगामधून प्रकाश मळिला, तो सहजयोग आणखी खूप लोकांना द्या, तुम्हाला जे मळिले आहे ते इतरांना वाटा म्हणजे सहजयोग आणखी पसरेल, त्याच्यातूनच या भूतलावर एक सुंदर शांतीचा स्वर्ग निर्माण होणार आहे. ही तुमचीच जबाबदारी आहे. भारतात आता हे कार्य खूप जोराने चालले आहेच. तशी ही भारतभूमियोगभूमि आहे आण इथे हे होणार हे खूप पूर्वीच भाकित केले गेले आहे. भारत ही माझी मातृभूमि आहे आण इथे येण्याचा आनंद शब्दांतून व्यक्त करणे अवघड आहे. तुम्हा सर्वांना भेटल्यावर तर हा आनंद द्वगुणित होतो. त्यातूनच इथे खऱ्या अर्थाने स्मरमय अर्थात आत्म्याचे राज्य प्रस्थापित होईल; स्व-तंत्राचा अर्थही तोच व हेच आता इथे घटित झाले आहे. म्हणूनच तुमच्यासारखे आणखी लोक सहजयोगात आणण्याचे कार्य तुम्हाला करायचे आहे. नुकतेच मला समजले की काही परदेशीय सहजयोगी इथे आले आण सहजयोगाचे कार्य करण्यासाठी ओरसात गेले; तथि नऊ कंदरे त्यांनी सुरू अलकिडे झालेल्या भीषण वादळात तेथील सहजयोग्याचे कसलेही नुकसान झाले नाही. तुर्कस्थानमध्येही (तथि दोन हजार सहजयोगी आहेत) भूकप झाला तेव्हा तेथील सर्व सहजयोगी वाचले, कुणालाही कसलाही अपाय झाला नाही. तेव्हा सहजयोगात तुमचे पूर्ण संरक्षण होणार आहे हा मी पुन्हा सांगत असते की तुम्हाला जो केली. एकाही स्वतःमधील परमात्मा जाणला पाहजि असे ते सांगत, त्या विश्वास बाळगा. तुम्ही आता ध्यानामधून चांगल्या स्थितीला आले आहात तेव्हा ही इच्छा तुमच्यामध्ये प्रबळ झाली पाहजि. त्या इच्छापूर्तीचा ध्यास तुम्हाला लागला पाहजि. म्हणजे सांसारिक जबाबदारी सांभाळूनही कार्य करणे हे प्रत्येकाचे परम कर्तव्य आहे हे तुमच्या लक्षात येईल. त्यातूनच या भारतवर्षातही कार्य होईल. हे अवघड नाही कारण दुसऱ्यांची कुंडलिनी जागृत करण्याची शक्ति तुम्हाला मळिलीच आहे. एरवी त्या शक्तीचा काय उपयोग ? प्रत्येकाने कमीत कमी एक हजार लोकांना जागृत दिण्याचा नशिवय केला तर कति प्रचंड कार्य होईल हे बघा. त्यामध्ये कसला संकोच वाटायची जरूर नाही, अगदी राजरोसपणे लोकाना सहजयोग चला म्हणजे सगळीं कळच्या थोर संतांच्या कविताही त्यांनी गुरु-ग्रंथामध्ये समावष्टि केल्या. आपण सहजयोगांतही कुणा एका संतालाच मानतो असे नाही तर सर्व थोर संतांचा आदर राखतो. शीख धर्मात नंतर-नंतर पंथ-भावना बळावली व शिखांचे वेगळे असे विशिष्ट रुप-पेहराव इ. दिसू लागले. त्यामुळे बाह्य स्वरूपाला व कर्मकाण्डांना जास्त महत्त्व येऊ लागले आण अंतरात्म्याचा शोध क्पीण होऊ लागला, पण शीख समाजाला सहजयोगात आणणे अवघड नाही कारण गुरु नानक साहेब सहजचीच भाषा बोलत होते. उदा. ते म्हणत 'सहज समाधि' लागो. कुण्डलनिवृद्धही त्यांनी लहिन ठेवले आहे. सहजयोगात आपण ते प्रत्यक्ष अनुभवतो. पण त्यांनी फक्त त्यांच्या दोनच शिष्यांना आत्मसाक्षात्कार दिला, म्हणून त्याचा फारसा उपयोग झाला नाही व लोकांचा बाह्यातील कल वाढत गेला. म्हणून ते स्वतःला मुसलमानांचा पीर तसाच शिखांचा गुरु असे म्हणत. पण त्याचा गर्भति अर्थ लोकांच्या लक्षात आला नाही. खूप खूप पसरलेल्या अ-गुरुचा सांगत सुळसळाटही कमी होईल, आण त्यांच्या कचाट्यात अडकलेल्या लोकांची सुटका होईल. जास्तीत जास्त लोकांबरोबर आपल्याला सहजयोगाचा आनंद कसा मळिवता येईल इकडेच तुमची दृष्टी वळली पाहजि. अशा स्थितीत येण्याचा तुम्ही सतत प्रयत्न केला पाहजि. आज गुरु नानक साहेबांचा जन्मदिवस आहे व भारतात सगळीकडे तो उत्साहाने साजरा होत आहे. गुरु नानक सहजबुद्धलच बोलायचे, धर्मामध्ये उपास-तापास, तीर्थ-यात्रा, ग्रंथपठण इ. अवडंबर त्यांना मान्य नव्हते. उलट प्रत्येकाने पुढच्या वेळेस मी भारतात परत येईन तेव्हा याच्यापेक्षाही खूप पटीने जास्त लोक सहजयोगात असतील अशी मी आशा करते सर्वांना अनंत आशीर्वाद.

2000-0304, Eve Of Mahashivaratri Puja, Evening Program

View [online](#).

अफ्रीका ,वहा पर सात हजार सहजयोगी मुसलमान है | टर्की में करीबन दो अठाही हजार और उससे आगे और एक देश है उसे कहते है आइवरी कोस्ट

वहाँपे करीबन तीन हजार मुसलमान सहजयोगी है | मैं हैरान हूँ ,मैंने कहा की तुम मुसलमान क्यों हो गए तो कहने लगे की यहाँ पर फ्रेंच लोग थे | उनमे तो धर्म हमने कोई देखा ही नहीं | तो हमने सोचा चलो मुसलमान हो जाए | तो उसमें भी न रुके | अब इस कदर वो दौड़ पड़े है कुछ समझमें नहीं आता | हर जगह ,और अपने देश में तो बहोत जरुरी है समझना की ये दी हुई चीज है परमात्माकी अपने अंदर है | आपकी अपनी शक्ति है | उसे जगालो ,उसके लिए कुछ पैसे वैसे नहीं देना पड़ता | कुछ नहीं है ,सच्चाई से उसको पाना है | बेकारकी कोईभी चीज के पीछे पड़के अपना सत्यानास करना | और आपको अपने बालबच्चोंका भी सोचना है | सो गलत रास्तेसे लोगोको हटाना पड़ेगा | बहोत जरुरी है किये बड़ा भारी पुण्य का आशीष का काम है | अब मैं तो जहाँतक कोशिश होती है वो मैं कर रही हूँ | अब तुम लोग भी करो | खुश रहो |

2000-0305, Mahashivaratri Puja

[View online.](#)

Mahashivaratri Puja Date 5th March 2000: Place Pune: Type Puja [Marathi translation from English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] आजची शवि-पूजा एका दृष्टीने वशिष्ठ महत्त्वाची आहे. आजकाल सर्वत्र बकिट परस्थिति आली आहे. तुसते रोजचे वर्तमानपत्र हातात घेतले तर सगळ्या बातम्या अंदाधुंद, खून तुमच्यापैकी अनेकांना अनुभव आलेला आहेच. त्यासाठी तुम्हाला स्वतःबद्दल आत्मवश्वास नरिमाण झाला पाहजि व सहजयोगाबद्दल तुम्ही पूर्णपणे समरपति झाले पाहजि. इथे भारतातील सर्व प्रांतांमधून तसेच परदेशांतूनही अनेक सहजयोगी जमले आहेत. आजकाल सर्व देशांमध्ये अनेक वरिधी शक्ति कार्यान्वति झाल्या आहेत. म्हणून या वरिधी शक्तीच्या प्रभावापासून दूर नेण्यासाठी लोकांची कुण्डलनी तुम्ही जागृत करणे फार आवश्यक आहे. तुम्ही सर्व सहजयोगी, तुमच्यामधील प्रत्येक जण हे करण्यास समर्थ आहे. ते करतांना लोकांना त्यांचे दोष दाखवण्याची, त्यांना कमी लेखण्याची, स्वतःचा संयम न सोडण्याची काळजी घेऊन शांतपणे तुम्हाला हे कार्य पार पाडायचे आहे. तसे झाले तर शविना त्यांचा तसिरा डोळा वेळ येणार नाही. मारामान्या, भ्रष्टाचार, अनैतिक घटना इ. प्रकारांबद्दल जास्त नजरेस येतात, आणि माणूस सुन्न होऊन जातो. श्रीशविंचे तांडव-नृत्य सुरू होण्याचा हा समय असावा असे वाटते; त्याच्याश्रवण तरणोपाय नाही असे वाटू लागते. वशिष्ठ म्हणजे शविंचा क्रोध पार उफाळला तर त्यांतून कोण कसे वाचणार हे मला समजत नाही. प्रेम व करुणेचा सागर असले तरी त्यांचा राग वनिशकारी आहे. स्या वशिष्वाचा संहार करण्याची शक्ति त्यांच्याजवळ आहे. जगभर वधिवंस चालवलेल्या, लहान बालकाचे रुप घेतलेल्या महाभयंकर राक्षसाचा त्याच्या पाठीवर उभे राहून शविनी वध केल्याची गोष्ट तुम्हाला माहिती आहेच. त्याच्याच पाठीवर मग ते नृत्य करू लागले होते ही जग वाचवल्याच्या आनंदाची अभिव्यक्ति होती. त्याच अर्थाने जगांत सृजन, धारमिक, परोपकारी प्रकोप करण्याची उघडून त्यासाठी तुम्ही प्रत्येकाने आपल्यामध्ये शवितत्त्व प्रस्थापति केले पाहजि. हे तत्व म्हणजेच आनंद, प्रेम व सत्य. शविंच्या सर्व संचारी शक्तीची लोकांना फारशी कल्पना असल्याचा वहाणा करणाऱ्या सर्व राक्षसांना श्रीशविच नष्ट करू शकतात; याची सुरुवात झालेली आहेच आणि आता अधिक झपाट्याने चालले आहे. म्हणूनच भूकंप, चक्रीवादळ, अपघात अशा अनेक घटना घडत आहेत. त्यामध्ये उत्थानाचेही कार्य मोठा जोर पकडत आहे. सत्याबरोबर असलेल्या लोकांना मात्र या परस्थितीतही कसला त्रास वा नसते. उदा. शविभक्त व वशिष्ठभक्त एकमेकांत भांडत बसतात. खरे तर वशिष्ठतत्त्वामधून उन्नत होत होत तुम्ही शवितत्त्वापर्यंत पोचू शकाल. म्हणून ही दोन्ही तत्वे एकमेकांना पूरक आहेत. म्हणून त्याबद्दल वाद असण्याची गरज नाही. कुण्डलनीचे उत्थान सुधुमना मार्गामधून होत असते; आणि हा मार्ग उन्नतीच्या प्रक्रियेमध्ये श्रीवशिष्नीच तयार केला आहे, त्यातूनच तुम्ही शवितत्त्वापर्यंत उन्नत होऊ शकणार आहात. म्हणूनच तुमची चक्रे स्वच्छ होण्याला फार महत्त्व आहे. डावी-उजवीकडे न झुकता मध्यमार्गात व संतुलनात राहणे शवितत्त्वाबरोबर एकरूप झाल्यावरच अंतर्गत सत्य तुम्हाला समजणार आहे आणि शविंच्या कमलचरणांपाशी तुम्हाला स्थान मिळणार आहे शविना सर्वजण मानतात. त्यांची पूजा करतात. पण नुकसान होणार नाही, त्यांचे सर्वतोपरी रक्षण होणार आहे कारण ते आईच्या कृपाछत्राखाली सुरक्षित आहेत. म्हणूनच सहजयोग्यांसमोर हाच प्रश्न पडतो की त्यांनी इतर सामान्य लोकांबरोबर कसे राहायचे व त्यांना कसे वाचवायचे? यावर त्यांची कुण्डलनी जागृत करणे हाच एक उपाय आहे. दुरजन लोकांची कुण्डलनी जागृत झाल्यास एक तर त्यांचा नाश होईल किंवा त्यांच्यात परविरतन होऊन ते सुधारतील: ते वनिशकारी मार्गापासून परावृत्त होतील. सगळ्यांच्या बाबतीत ते कदाचित यशस्वी होणार नाही. पण सहजयोगी नयिमति ध्यान करून समरपति होण्याचा प्रयत्न करतील तर त्यांना कसलीही चिंता उरणार नाही. त्याचा वशिष्ठतत्त्व फार महत्त्वाचे आहे. शविंचे गुण नीट लक्षात न घेतल्यामुळे बरेच लोक चुका करतात. शविंचे वशिष्ठ स्वरूप म्हणजे आनंद. त्यांचा हा इतरही वक्ति आहेत आणि या सर्व वक्तिंचे नरिसन फक्त कुण्डलनीच करू शकते. जोपर्यंत तुम्ही ध्यानधारणा करून कुण्डलनीला आत्मसात करून पूर्णपणे तचि उत्थान करत नाही तोपर्यंत अंतर्गत सत्य साध्य करू शकत नाही व शांती आणि आनंदाचा अनुभव मिळू शकत नाही. काही लोक हे करतांनाही पूर्वीच्या सबयी, धारणा, समजुरती वसिरू शकत नाहीत व त्यांच्या आहारी जातात. हे त्यांच्या प्रगतीला अडथळा आणते. जे लोक ध्यान करतात पूजेला येतात ते सतत प्रगत मिळवू शकतात. म्हणून आपले ध्येय लक्षात ठेऊन त्यापासून कधीही वचिलि न होण्याची खबरदारी तुम्ही घेतली पाहजि. म्हणून पूजा व ध्यान यांना महत्त्व आहे त्याचबरोबर आपण आपल्या हृदयांत सहजयोग पूर्णपणे सामावून घेतला आहे की नाही इकडेही तुम्ही लक्ष ठेवले पाहजि. मी बरेच वेळा पाहते की काही सहजयोगी उत्तम प्रगतकिरुन उच्च स्थितीला येतात पण नंतर तेहघिसरु लागतात. याला कारण म्हणजे पूर्वीच्या काही सबयी डोक वर काढू पाहात आहेत हे त्यांच्या लक्षात येत नाही. म्हणून तुम्ही या बाबतीत अत्यंत सावधानपूर्वक जागरुक राहिले पाहजि. आपण सहजयोगाशी पूर्ण प्रामाणिकी आहेत का याचे आत्मपरीक्षण पुन्हा राहिले पाहजि; पैसा सतत करत आनंद सुखमातीसूक्ष्म असल्यामुळे सगळीकडे पसरलेला आहे. त्याचे आकलन होण्याची शक्ति मिळवल्याश्रवण तुम्हाला त्याचा अनुभव येणार नाही. मग तुम्ही आंतरबाह्य बदलून जाता. तसे लोकांना क्पुल्लक गोष्टीपासून आनंद मिळविण्याची सबयी असते तर काही लोकांना स्वतःचाच घात करून घेण्यात कमावण्यासाठी सहजयोगांत राहण्याची प्रवृत्ति फार हानीकारक आहे. असे सर्व दृष्टींनी स्वतःकडे लक्ष ठेवले पाहजि. म्हणून सहजयोगाचे कार्य, स्वतःची ध्यान-धारणा यामधून स्वतःचे व्यक्तित्व उच्च स्तरावर कसे येईल, आदर्श कसे बनेल याची काळजी घेणे सर्वात चांगले. कमीपणा वाटत नाही. पण आत्म्याचा, जो शविचेच प्रतबिबि समष्टीरूपामध्ये तुम्ही आहे, आनंद अगदी वेगळाच आहे. त्याचा हट्यालाच स्पर्श त्यांतूनच होतो. त्याश्रवण दुसऱ्या आनंदाच्या मागे लागणारे लोक हळूहळू वलियास जातात. पण शवि आपले सात्वत करून आपल्याला शांती व आनंद देणारे आहेत. शकाल. उतरु सहजयोगामध्ये अधकिर, नाव, पैसा इ. गोष्टी दुय्यम आहेत, सहजतेत येण्यासाठी त्यांचा अजबित उपयोग नाही व जरुरीही नाही. त्यांच्या मागे लागला तर कधी व कसे खाली पडाल याचा भरवसा नाही म्हणून सर्वानी सांभाळून रहा व उच्च व्यक्तित्व बनण्याकडे लक्ष द्या. म्हणून कुण्डलनीच्या उत्थानामधून आपण वशिष्ठतत्त्वाकडून शवितत्त्वापर्यंत पोचू शकतो व सत्यापर्यंत येऊ शकतो. त्याची जाणीव तुम्हाला हातांच्या बोटांवर समजू शकते, अर्थात त्याच्यामध्ये असत्याचा जराही अंश नसतो. हे कुण्डलनीचेच वरदान आहे. कुण्डलनी तुमची सर्व चक्र स्वच्छ करत तुमच्या टाळूवर स्थिरावते ही शविंचीची कृपा आहे आणि श्रीवशिष्णूच ते आणखी एक गोष्ट म्हणजे जतिक्या लोकांना तुम्ही आत्मसाक्षात्कार द्याल ततिकी तुमची शक्ति वाढत जाणार आहे. नाही तर जे मिळवले ते बेकार जाईल. एका दवियाने दुसरा दवि पेटवला तरी पहिल्या दवियाचा प्रकाश कमी होतो असे होत नाही. तसेच हे आहे. जो सहजयोगी घडवून आणतात. आजकाल जगामध्ये पैशाचा प्रभाव फार वाढला

आहे. पैशासाठी लोक वाडेल ते करायला मागे पुढे पहात नाहीत. सहजयोगातही हे प्रकार चालतात. ही एक वकृति आहे. तशा प्रेमपूर्वक व अंतःकरण उघडून सहजयोग सांगतो तो खरा सहजयोगी. तुम्हाला सार्था मानवजातीचे परिवर्तन घडवण्यासाठी हे केलेच पाहजि. साच्या जगभर परमेश्वराचे सुंदर साम्राज्य व्हावे ही शुद्ध इच्छा बाळगून तुम्ही कार्य केले पाहजि. कित्येक वेळा अगदी साधारण दसिणाऱ्या सहजयोग्यांनाही चमत्कार वाटावा असे अनुभव आलेले मी पाहते. कारण इच्छा शुद्ध असली की कुण्डलिनी कार्यप्रवण होते. म्हणून सहजयोग सांगण्याचे, कुण्डलिनी जागरणाचे कार्य तुम्हाला केलेच पाहजि. तुम्हाला सहजयोग मळाल्याचे हे महत्त्व तुम्ही समजून घेतले पाहजि व त्याचा प्रसार केला पाहजि. महाराष्ट्राबद्दल बोलायचे म्हटले तर अवघडच वाटते. थोर परंपरा असलेल्या महाराष्ट्राची आजची दशा पाहिली म्हणजे दुःख होते. इथले लोक कर्म-काण्ड करण्यातच गुंतले आहेत. घोरोघरी खंडीभर देव, नाही तर कुठल्या ना कुठल्या गुरुपाठीमागे लागणे हाच प्रकार दिसून येतो. इतका सर्व खटाटोप करून पदरात काय पडले हे बघायला हवे. तेव्हा सगळे सोडून 'सर्व'तःबद्दल वचिर करावा आणि कुण्डलिनी जागृत करून त्या कार्याला लागले पाहजि. तुमच्या कुण्डलिनीकडूनच कार्य होणार आहे. माझा जन्म महाराष्ट्रातलाच पण माझ्या कार्याला उत्तर भारतातून जेवढा प्रतिसाद मिळतो तेवढा महाराष्ट्रात मिळत नाही. तकिडच्या खेड्यापाड्यातही सहजयोग खूप पसरला आहे. पण बुद्धिवादी असल्यामुळे सहजयोग एकदम स्वीकारणार नाहीत पण त्यांना खरा फायदा कशामधून मिळणार आहे हे नीट समजावून सांगतिले तर त्यांचा विश्वास बसेल, मग चुकीच्या मार्गावरून परावृत्त होऊन लोक हळुहळू प्रत्येकाचे परमकर्तव्य आहे आणि त्यात तुम्ही अग्रेसर व्हायला पाहजि. अनेक संत-साधू, शिवाजी महाराज इ. थोर लोकांनी इथे रक्त सांडले आहे. म्हणूनच लोकांची तोंडे आधी इकडे वळली पाहजि. सत्तेसाठी मारामारी भोडणे, दारु इ. गोष्टी थाबल्या पाहजि. महाराष्ट्र पुण्यभूमि मानली जाते. तेव्हा खऱ्या अर्थाने ते महा-राष्ट्र बनेल असे कार्य इथे झाले पाहजि. लोकांना प्रेमाने, कळकळीने समजावून सांगण्याची गरज आहे. म्हणून हे सर्व आजच्या शिवपूजेच्या दविशी तुम्हाला आग्रहाने सांगत आहे. शिव जर रागावले तर त्यांचा राग सर्वप्रथम महाराष्ट्रावर न्धिणार आहे. शिव हे श्रीगणेशांचेही आराध्यदैवत आहेत म्हणून श्रीगणेश जर रागावले तर महाराष्ट्राचे काय होईल सांगता येत नाही. अनीतमिान वर्तणूक व बटिबना करणे हे प्रकार खपवून घेतले जाणार नाहीत. म्हणून अशा लोकांना ठकिणावर आणण्याचे काम तुम्हा सहजयोग्यांनीच करायचे आहे. इकडे वळतील. हे व पूजा-अर्चा श्रीगणेशांची मूर्त ठिकून त्यांचीच महाराष्ट्रात संतांनी एवढे प्रचंड कार्य करून ठेवले असले तरी इथे सहजयोग फारसा फोफावला नाही. म्हणून महाराष्ट्रातील सहजयोग्यांनी एकजूट पाळून प्रत्येकाने हजार लोकांना जागृत दिली पाहजि. इथे तर सार्था जगाची कुण्डलिनी बसली आहे. अष्टवनीयक आहेत, देवीची साडे तीन पीठे आहेत. तरीही इथले लोक कमी पडण्याचे कारण म्हणजे इथल्या लोकांचा दांभकिपणा व नसती उठाठेव करण्याची सवय, त्यापेक्षा सत्य समजून घ्या, त्याच्या मार्गे लागा. बाहेरच्या देखाव्याला कमित नाही तर तुमच्या आंतमधील संपत्तीला महत्त्व आहे आणि त्या संपत्तीचा सुगंध विश्वभर पसरले असे तुमचे व्यक्तमित्त्व बनले पाहजि. क्पुल्लक गोष्टीवर चर्चा, आपापसातील भांडणे व वाद संपले पाहजि. पण इथली युवाशक्ती आता चांगल्या स्थितीत आली आहे व त्यांच्याकडून महाराष्ट्र बदलेल असे वाटते. गर्वषिठपणा सोडून आम्ही सहजयोग वाढवू असे बरीद धरले पाहजि. आजच्या शिवरात्रीच्या शुभ दविशी तुम्ही अशी प्रतजिज्ञा केलीत तर शिव प्रसन्न होतील, त्यामुळे तुमच्या हृदयात आनंद ओसडून जाईल. म्हणून तुम्ही आधी पूर्णपणे प्रकाशात आले पाहजि तरच दुसऱ्यांना अंधारातून बाहेर काढाल. म्हणून पुढील वर्षात तुमच्यापैकी प्रत्येक जणाने कमीत कमी शंभर लोकांना जागृत दिणार अशी प्रतजिज्ञा करा. इथले लोक जादा आजच्या शिवपूजेच्या पवित्र दविशी तुम्ही प्रत्येकाने नश्चिच केला पाहजि की आम्ही महाराष्ट्रात सहजयोग खूप जोराने पसरवण्याची पराकाष्ठा करु, त्या कार्याला तुम्ही लागले पाहजि. तसेच ध्यान पण केले पाहजि, ध्यान नसेल तर कथाची काही फायदा नाही, नुसते इथे येऊन भजने म्हणण्यात, ध्यान होत नसेल तर काही अर्थ नाही. कारण घ्यानामधूनच तुमचे व्यक्तमित्त्व अंतरमनापासून सुधारणार आहे. श्री शिवांना प्रसन्न करून घेण्यासाठी जास्तीत-जास्त लोकांना जागृत द्या. बेकार गोष्टीमध्ये वेळ न घालवता कुण्डलिनी (जी शिवाची शक्ति आहे) जागरणाचे कार्य करा, आजच्या पूजेमध्ये शिवांना हृदयात प्रस्थापित करा. तेच आत्मा आहेत व त्यांच्याच कृपेने सर्व होणार आहे, तुमचे भले होण्यासाठी तुम्ही सहजयोगात पूर्णपणे उतरले पाहजि. हीच माझी सर्वांना प्रेमाची वनिती आहे. सर्वाना अनंत आशीर्वाद!

Public Program, Pune, India 7th March 2000 हर्दि भाषण आता मराठीत बोलते, कारण अजूनही आपण हर्दि भाषा काही आकलन केलेली नाही. ती करायला पाहजि. ती आपली राष्ट्रभाषा आहे. ती भाषा अवश्य यायला पाहजि. साऊथ इंडिया मध्ये सुद्धा लोकांना ती भाषा आली पण महाराष्ट्रात काही येत नाही. मोठ्या आश्चर्याची गोष्ट आहे. दुसरं असं आहे मराठी भाषेसारखी भाषा नाही हे मला कबुल आहे. फारच उत्तम भाषा आहे. त्या बद्दल शंका नाही. पण जी आपली राष्ट्रभाषा आहे त्याच्याशी जर आपण संबंधित झालो तर राष्ट्रभाषेबरोबर आपलीही भाषा वाढेल. आणि लोक समजतील की मराठी भाषा काय आहे. पण जर आपण त्याच्या बरोबर सोवळं पाळलं आणि फक्त आम्ही मराठी शिकणार; मग या देशाचे आपण एक नागरिक आहोत, त्यातली जी राष्ट्रभाषा आहे तिला आत्मसात केलं पाहजि. अहो आम्ही काय मराठी भाषेतच शिकलो, मराठी शाळेत शिकलो आणि मराठी मीडियम मध्ये शिकलो. पण आमचे वडील मोठे भारी देशभक्त होते. त्यांनी सांगितलं, काही नाही, हर्दि आलीच पाहजि. आणि मलाही व्यासंगच फार होताना, तेंव्हा आमच्या घरी सगळ्यांना हर्दि आणि मराठी दोन्ही भाषा येतात. तेंव्हा आपल्याकडे सुद्धा एक असं व्रत करावं की आम्ही हर्दि भाषा ही शिकून घेऊ. हिमाद्री वनिती आहे. आज आपल्या देशाचे अनेक तुकडे झालेले पाहून फार दुःख वाटतं. आणि वशिष्ठः महाराष्ट्रात, ती देशभक्ती नाही; जशी पाहजि. आश्चर्याची गोष्ट आहे. शिवाजी महाराजांसारखे झाले जथी थोर पुरुष तथी ती देशभक्ती नाही. पैशाकडे लक्ष, कसेही करून पैशाकडे लक्ष घालायचं. पैशाने सुखी झालेला मनुष्य मी आज तरी पाहिलेला नाही. पैसे आले म्हणजे मग सगळे प्रकार सुरू. दारू प्या मग आणि न करा, हे करा, जेवढे पैसेवाले लोक आहेत त्यातला एखादाच मी दानवीर पहिला. बाकी सगळे दारुडे, नाहीतर आणि न करा काय करतात ते करतात. लक्ष्मी ही चंचल असते तिला स्थिरावण्यासाठी तुमच्यामध्ये संतुलन यायला पाहजि. ते संतुलन जो पर्यंत येणार नाही तोपर्यंत तुम्हाला कतितीही पैसे आले आणि काहीही तुम्ही मळिवलं आणि कोणत्याही सत्यावर गेलात तरी तुमच्या मध्ये आनंद येऊ शकणार नाही. आनंद याची परभाषा करता येत नाही कारण आनंद याला उपमाच नाही. आनंदात सुख आणि दुःख अशा दोन बाजू नसतात. नव्वळ आनंद, केवळ आनंद आणि जे ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं होतं की सोनयिचा दान आहे, ते आलेलं आहे, ते घडलेलं आहे. फक्त ते जाणलं पाहजि आणि मळिवलं पाहजि. पण तुम्ही सुकृष्मातच नाही. तुमचं लक्ष सुकृष्मात नाही आहे. मग करायचं कसं काय? तुम्हाला आश्चर्य वाटेल या महाराष्ट्रात अनेक साधूंसंत झाले आणि कार्य करून गेले; त्यांनी आपले इथे प्राण सोडले. रक्त सांडलं. इतकं काही उत्तर हर्दिस्थानात झालेलं नाही. पण अहो आमचा सहजयोग तथी असा पसरलेला आहे, धरोघर दारोदार सगळे, म्हटलं हे आले, ही कुणाची कृपा आहे. एवढे आम्हेंच साधूंसंत; त्यांनाही छळलच म्हणा, त्यांचीही काय वशिष्ठ आवभगत केलेली नाही. त्यांनाही छळून काढलं आणि आता असं वाटतं की त्यांचं एवढं कार्य गेलं कुठे? आता ही गोष्ट समजून घेण्यासारखी आहे की काय आपल्यामध्ये असे दोष आहेत? मुख्य म्हणजे कर्मकांडी लोक. खंडीभर देव ठेवायचे घरात. सकाळी चार वाजेपासून आंधोळ करायची, कारण सहाला स्वयंपाक करायचा असतो. तर चार वाजता उठून देव देव करत बसायचं. खंडीभर देव, आमच्या सहजयोग्यांच्या घरातनं नधाले मला माहिती आहे. ते खंडीभर देव पूजत बसा, मग या देवळात जा आणि त्या देवळात जा आणि त्या देवळात जा. आता हे देवळातलं खरं काय आहे कवि कोणचं देऊळ खरं आहे? कोणचं दैवत खरंच जागृत आहे? हे तरी तुम्ही कसं ओळखणार? कोणी म्हटलं कनिधाले. मी बघते ना रांगेच्या रांगेत लोक चाललेत. आता आळंदीला सुद्धा मी एकदा पाहिलं की संबंघ ही कुंडी डोक्यावर ठेऊन बायका नधाल्या आळंदीला. एक बाई तर बेशुद्धही झाली, हे काय आहे? हा सगळा वेडेपणा कशाला? नाहीतर टाळ कुटत चाललेत तकिडे पंढरीला, त्याचं काय होणार आहे? अहो पंढरीच्या माणसांना बघाव, काय मळिलं त्यांना? हिपद्धत घातली कुणी? त्यांना काही मळिलेलं आहे का? काही लाभलय का? त्यांचं बघायला पाहजि ना? नुसता कसातरी वेळ घालवायचा. मग ज्ञानेशांची पालखी काढली. अहो ज्यांच्या पायात चपला नव्हत्या म्हणजे आपण वसिरलो तरी कसं? त्यांची पालखी काढली आणि धरोघर जाऊन जेवायचं. प्रत्येक, प्रत्येक गावात जाऊन जेवायचं. म्हणजे पालखी काढली ना आम्ही, त्याच्यात कसल्यातरी पादुका ठेवल्या; झालं आम्हाला अधिकार आहे, कोणच्याही गावात गेले की आम्हाला वाढा जेवायला. मुलांना हसायला येतं पण असं करणारे पुष्कळ लोक आहेत. हे सगळं सोडा आता मेहरबानी करून. मी तेवढ्यासाठी तुमच्या पुण्यात आले. एक गृहस्थ मला म्हणाले माताजी तुम्ही पुण्यात कशाला आला? मी म्हटलं अहो हे पुण्य पठणम लहिलेलं आहे. म्हणून मी आले इथे. दुसरं काही नातं नाही माझं, पुण्याचं नातं. ते म्हणाले वाह रे वाह, तुम्हाला माहिती नाही का? भामटा शब्द हा फक्त पुणेकरांना लागतो. आं... मी तर चक्कच पडले. भामटा म्हटलं की तो पुणेकरच असला पाहजि. अरे हा काय प्रकार? अहो माताजी तुम्ही बघा हे प्रसिद्ध आहे. मी तर अगदी चक्क पडले अहो अशी प्रसिद्धी कशी झाली या पुण्य पठणमची? सगळं शहाणपण कुठे गेलं? आणि इथली सात्विकता कुठे गेली? पुण्याई सात्विकतेशिवाय मळित नाही. तेंव्हा आता लक्षात घेतलं पाहजि की आम्ही इथल्या महाराष्ट्राला खरोखर महाराष्ट्र जर करायचा असला तर कुंडलनी जागरणाला तयार व्हावं. स्वतःचं करूनच घ्यायचं पण इतरांचं करायचं. सगळ्या महाराष्ट्रात मी वीस वर्षं झगडत होते. खेडेगावात जा, कुठे जा, अहो कुणाच्या डोक्यातच घुसत नव्हतं. आता कुणी आणि मला एक रुपया दिला. कुणी सांगितलं माताजी एक रुपया घेत नाहीत. बरं दहा रुपये देऊ का? म्हणजे काहीतरी दुसरंच घुसलेलं आहे डोक्यात. ते आधी काढायला पाहजि. ते काढल्यावर मग आपल्या लक्षात येईल की अजून आम्ही काही मळिवलेलं नाही. आम्हाला काय मळिवायचंय? "आत्मसाक्षात्कार" आणि त्याची अनुभूती मळाली पाहजि. उगीचच कुणी म्हटलं मी देतो आत्मसाक्षात्कार, होऊ शकत नाही. त्याची अनुभूती आहे. आदर्शिकाराच्यांनी वर्णन केलंय आणि त्यात त्यांनी स्पष्ट सांगितलं की तुमच्या मध्ये हे स्पंद व्हायला पाहजि. स्पंद शब्द वापरला. ज्याला आम्ही इंग्लिश मध्ये व्हायब्रेशनस म्हणतो. ते स्पंद यायला पाहजि; त्या स्पंदावर तुम्हाला कळलं पाहजि तुमची कोणची चक्र धरलेली आहेत आणि दुसऱ्याची चक्र कोणची धरलेली आहेत आणि तुम्ही ती चक्र ठीक करू शकला पाहजि. आता ते सांगून गेले त्याला बरीच वर्ष झाली. ते सगळं काहीतरी बंद करून ठेवलेलं आहे. नुसती त्याची पारायणं करत बसा म्हणजे झालं. पारायणं केलं म्हणजे... दुसरे आपल्याकडे लोक आहेत त्यांचं काय म्हणावं साम्यवादी का काहीतरी बुद्धवादी वगैरे काहीतरी वादी आहेत. त्यांच्यात तर सुकृष्मता येणं शक्यच नाही. कारण बुद्धी सारखी चक्रातच फिरते. त्यांच्या पलकिडे जायला सांगितलं आहे. आइन्स्टीनने सांगितलं, पुष्कळांनी सांगितलं, हयूम म्हणून होता एक, आणि बाहेर सुद्धा, कित्या बुद्धीच्या पलकिडे गेल्याशिवाय तुम्हाला सत्य मळिणारच नाही. बुद्धीने मळिणार नाही. आता मी कतितीही लेक्चर दिलं तरी तुमची जागृती होईल असं सांगता येत नाही. ती जागृतीच झाली पाहजि. तेच घटति झालं पाहजि. तेव्हाच तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी व्हाल. एक गृहस्थांनी मला म्हटलं मी आपल्याला एक लाख रुपये देतो माझी कुंडलनी जागृत करून द्या. अहो म्हटलं दोन लाख दिली तरी नाही होणार. तिला

काय समजतं, एक लाख किं दोन लाख. तलि फक्त हे समजतं की तुमची शुद्ध इच्छा काय आहे? कारण कुंडलनी ही शुद्ध इच्छा आहे. तुमची शुद्ध इच्छा जर तुम्हाला केवळ सत्य मळिवायचं असलं तरच ती जागृत होते. पण आजकल तर तऱ्हेचे लोक बोलतात. परवा एका साधू बाबाचं मी भाषण ऐकलं. तर मला मोठं आश्चर्य वाटलं, हे कसे लोकांना आकलन करतात? कसे लोकांना समजतात? तर त्यांनी स्पष्ट सांगितलं की तुम्ही नवितृतीमार्गी नाही आहात. नाही, तुम्ही प्रवृत्तीमार्गी आहात. म्हणजे शक्तीच आहे की नाही ती. तुम्ही प्रवृत्तीमार्गी म्हणजे प्रत्येक ह्याच्या मागे धावत असतात तुम्ही. तुम्ही प्रवृत्तीमार्गी. तर तुम्ही ज्ञानमार्ग घ्यायचा नाही. सहजयोग हा ज्ञानमार्ग आहे. तो घ्यायचा नाही. तो कृष्णानी उत्कृष्ट असं सांगितलं आहे; की ज्ञानमार्ग घ्या. तर ज्ञानमार्ग घ्यायचा नाही; मग? तुम्ही आमच्या सेवेत राहा. गुरूंची सेवा करा. व्यवस्थीत त्यांना भरपूर सगळं काही करा. म्हणजे तुमची कमीत कमी तुम्ही पुढल्या जन्मी नवितृती मार्गी व्हाल. पण महाराष्ट्रीयन त्याची जी अस्मृति आहे महाराष्ट्राची, ती नवितृती मार्गी आहे, काही म्हणा. लहानपणापासून रामदासांचे श्लोक म्हणता तुम्ही. सर्व संतांचे तुम्ही वाचन करता. आणतुम्ही कसे नवितृती मार्गी व्हाल हो?...ना ... तुम्ही कसे, हे म्हणजे नवितृती मार्गी व्हायलाच पाहजे. कारण सगळं नवितृतीचं आहे. कोण म्हणतं, तुम्ही नाही होत नवितृती मार्गी? प्रवृत्तीत तुम्ही फसायचं हे चुकीचं आहे. हे काय बरोबर नाही. हे तुम्हाला माहिती आहे. कारण ज्या देशात तुमचा जन्म झाला, हा महाराष्ट्र आहे. तेंव्हा त्याची लाज राखा. कसंही मुखा सारखं वागून तुम्ही जरी दलिलीला गेलात कवि कुठेही गेलात तरी काय मळिवलात तुम्ही? उद्या लोक थुंकणार नाहीत तुमच्यावर अशी स्थिती असते. तेंव्हा लक्षात घ्या तुम्ही या महाराष्ट्राचे आहात आण महाराष्ट्रात मनुष्य कसा? माझ्या मते, तर नवितृती मार्गी, नवितृती मार्गी, पण त्यालाही फाटे फुटले. फाटे फुटले म्हणजे बसले ताननातास, उपासात बसले, तर कुणी बसले भजनातच बसले. तर कुणी त्याच्यातच बसले. हे नाही तर आज हविळ आलेली आहे. सर्व अशा लोकांना जागृती हविळणारच. जर तुमची शुद्ध इच्छा असली तर ही तुम्हाला जागृती मळिल. त्याच्यात मुळीच कमी पडणार नाही. पण ते वाढवलं पाहजे. ते दुसऱ्यांना दिलं पाहजे. इथे सुद्धा इतके सहजयोगी बसलेत मला माहिती आहेत. पण तुम्ही प्रत्येकाने जर शंभर, शंभर माणसं ठीक केली तर गावोगाव हे लोण पसरेल. बरं ह्याची गरज काय? गरज अशी आहे. की माणसाचे जे सूक्ष्म असे धागेदोरे आहेत ते बांधलेले आहेत. सगळे हे पडरपू आहेत ना, त्यांनी बांधून ठेवले आहे. त्यातून सुटका करण्याचा हाच एक मार्ग आहे की तुम्ही आत्म्याला प्राप्त व्हा. नाहीतर ह्या लहान लहान गोष्टी सुद्धा तुम्हाला पतनाकडे घेऊन जाणार. आम्ही काहीही तुम्हाला म्हणणार नाही हे करू नका किते करू नका. काहीही म्हणणार नाही. खुशाल करा. पण पार झाल्यावर तुम्ही स्वतःच करणार नाही. कारण स्वतःच तुम्ही आत्मा आहात. ज्याच्या प्रकाशात तुम्ही कसे कराल. तुम्हाला स्वतःलाच कळेल हे चुकीचे आहे. करायचं नाही. कशाचाही बंध तुमच्यावर नाही. फक्त इथे या. जागृती घ्या मग बोला मला. लोकांच्या दारू सुटल्या, हे सुटले, ते सुटले. आणचिंगली मुलं झाली, सत्कर्माला लागली. त्यांच्या वाईट सवयी सुटल्या. आता पुण्याला म्हणे फारच अनैतिकता आलीय, ती सगळी समूळ नष्ट होईल. तुम्ही सहजयोगाला सुरुवात करा. कोणच्याही स्थितीत असलात तुम्ही. काहीही असलं तरी सहजयोग हा पसरवला पाहजे. मी आज इतक्या वर्षा पासून पुण्यात भाषण देत आहे. वाढलाय. असं नाही मी म्हणत, सहजयोग. पण खेडोपाडी गेला पाहजे. अहो हा महाराष्ट्र आहे. संबंध हनुमानात महाराष्ट्रासारखा देश नाही. पण आता मात्र हे म्हणता येणार नाही. प्रत्येक ह्याला संतुलनात घातलं. तर आश्चर्य वाटतं, आम्ही लहानपणी गाणं म्हणायचो प्रय आमुचा महाराष्ट्र देश हा आणतियात त्याचेच वर्णन होते. ते कुठे गेले माहिती नाही. काहीतरी दुसरीच जमीन दसिते. तेंव्हा आपल्याला परत कळकळीची हीच वनिती आहे की आज जागृती घ्या तुम्ही. तुम्हाला सगळं काही माहिती आहे सहजयोगा बदल. काही सांगायला नको की कुंडलनीचं जागरण होतं त्यांनी तुमची चक्र स्वच्छ होतात. त्यांनी तुमच्या हातामध्ये स्पंद येतात, त्यांनी तुम्हाला एक नवीन स्थिती स्थापन होते. आणती स्थिती मी म्हणते कसिहजावस्था. तुम्ही सहजावस्थेत येता, बस मजेल येता. हे व्हायला हवे. मग बघा. मग त्याच्या नंतर तुमची कति प्रगती होते? काय काय तुम्हाला मळितं? काय काय लाभ मळितो? ते बघा. पण सहजात यायलाच तयार नाहीत. बुद्धीवाद्यांचे तर सोडूनच द्या. ते आपल्या बुद्धी सहित राहू देत त्यांना. त्यांच्याशी कुणी वाद घालायचा. अहो एवढं ज्ञानेश्वरांनी एवढं ह्यांनी लहिलियं, "अमृतानुभव", ते तर वाचून बघा म्हणा नदिन. अहो बुद्धी कसली ही, अहो बुद्धी ठीक असती तर आज अशी दशा झाली असती का आपल्या देशाची. तेंव्हा ह्या बुद्धीला खरोखर चमत्कारपूर्ण करायचं असलं ह्याच्यात हिचमक जर यायची असली तर आत्म्याचा प्रकाश ह्या बुद्धीवर पडला पाहजे. आणतुमच्यात सगळं आहे. म्हणजे एखादं मशीन आहे आता ज्याच्यात सगळं व्यवस्थित लावलेलं आहे. सगळं काही केलेलं आहे. आणतें एकदा चालू तुम्ही केलं तर ते कार्यान्वीत होईल ना. पण तुम्ही जर आपलं मशीन आहे चालूच करायला तयार नाही तर मग काय म्हणायचे? रात्रंदविस रडगाणं. कोणचा पेपर वाचावासा वाटत नाही. रात्रंदविस हीच तुमची सारखी गारहाणी. आण आता एकदा पार झाल्यावर बघू काय होते? मग बोला. मग पैलतरी उभे राहून तुम्ही काय म्हणणार. पण जे बुडताहेत त्यांना वाचवलं पाहजे की नाही. ह्याची फार गरज आहे. वारंवार मी आपल्याला सांगितलं आहे की ह्या महाराष्ट्रातूनच कार्य होणार आहे. आपल्या पाठीमागे संतांचे आशीर्वाद आहेत. महान संत होऊन गेले. पण तकिडे जातील त्यांच्या समाधीवर आणरिडत राहतील. पण ते कोण होते, त्यांना काय मळिलं, कसं मळिलं ते तर आधी समजून घ्या. आता हिंमंडळी मराठीत छान गाणं म्हणतात आणयाना काही नाही, एक दोन महिन्यात हे शकितं. हे असं कसं झालं हो? ह्या लोकांना तर साधं म्हणजे मराठी तर सोडा हिंदी बोलता येत नव्हतं. तर हे कसं घटति झालं? हे कसं झालं? लक्षात घ्या. तर ह्यांचं काय आहे. तुकारामांच्या ह्याच्यावर गेले चढून वर आणजिमनीला मुके घेत होते. तर ते लोक जे बरोबर होते त्यांनी सांगितलं माताजी ह्यांना काय झालं हो? हे जमनीचेच मुके घेत होते. तर म्हटलं तुम्ही जमनीचे मुके कशाला घेतले. अहो माताजी आतून व्हायव्शेन्स नघित होते म्हणे तथि फवारेच्या फवारे जमनीतून नघित होते. तुम्ही तुकारामांनाही ओळखलं नाही, ते यांनी ओळखलं. तेंव्हा आपल्याला हा समाज आणहि देश, सगळं जग जर सुखी करायचे असले आणतियाच्या मध्ये सगळीकडे शांती, आनंद याचं साम्राज्यं जर आणायचं असलं तर सगळ्यांनी जागृती करून घ्यायची. इथे फक्त जागृती करून नाही, जागृती करून दुसऱ्यांची जागृती करायची. हा अर्धवटपणा आहे. माताजींच्या प्रोग्रॅमला यायचं जागृती करून घ्यायची त्याच्या नंतर पत्ताच नाही कुठे गेले. प्रोग्रॅम झाल्यानंतर वचिारंते बाबा कति आले होते? आले होते पुष्कळ प्रोग्रॅमला पण दहाच लोक आले. असं का? म्हणजे अगदी वेचक लोक येतात. तर परत परत सांगायचं म्हणजे मी पुष्कळ तुम्हाला सांगितलेलं आहे आधी कुंडलनी बदल. पण आता सांगायचं म्हणजे असं की हिंविळ आलेली आहे. आता कधी तुम्ही लोक जागृत होऊन लोकांना जागृती द्याल. आणजागृती देणं हे महत् कार्य आहे. ह्याच्यापेक्षा पुण्याचं कार्यच नव्हे बाकी सगळं बेकार आहे. ह्या बदल तुम्ही ज्या लोकांनी जागृती दिली, ज्या लोकांना सांभाळलं आणविरती आणलेलं आहे त्यांना वचिरा. आता परवा एक गृहस्थ आले होते मुंबईहून त्यांची शाळा होती मुक्यांची. तर एक मुलगा त्यातला घेऊन आले होते. बहुतेक ते थोडे थोडे बोलू लागले ऐकू लागले वगैरे होतं पण हा चांगला आहे तरी अजून एवढं नाही. पण तरी त्याला बारा हजार रुपयाची नोकरी मळिली. अहो कमाल आहे म्हटलं. म्हणे माताजी हा इतका एकनष्ट आहे की त्याला त्यांनी ठेऊनच घेतलं. त्याला इतकं बोलता येत नव्हतं, साधारण बोलायला लागला होता सहजयोगाने आण कानांनी थोडं कमी ऐकायला येत होतं पण

तरी काय हरकत नाही मनुष्य चांगला आहे ना. मनुष्य पक्का आहे ना त्याला व्यक्तित्व आहे ना मग त्याची कमित करतात. ते करण्यासाठी आपण आपल्याला ओळखलं पाहजि. आपल्याला स्वतःला जाणलं पाहजि. स्वतः बदल इतका अभिमान वाटेल तुम्हाला. कारण कधी कधी पुष्कळ लोक म्हणतात माताजी आम्ही असं काय केलं आम्हाला हे कसं मळिलं हे इतकं महत्वाचं. अरे तुम्ही मानव आहात. हे मानवांसाठी आहे. सगळ्या जगातल्या मानवांसाठी आहे मग तुमच्यासाठी का नको? परत या महाराष्ट्रात एवढे संत साधू झाले. ते नुसते, त्याचं हृदय नुसतं कळवळत असेल कश्या महाराष्ट्रात का लोकांना एवढं नाही समजत? का वाढवत नाही? तेंव्हा वाढवायला पाहजि सहजयोग. . हंमुख्य गोष्ट आज सांगायची आहे मला. माझं प्रत्येक वर्षी भाषण होतं, कुंडलनी बदल इत्थंभूत माहिती देते. सगळं काही असून सुद्धा,.. आणिया महाराष्ट्रात रहाते मी आणबोलते मराठी भाषा. या मराठी भाषेत अध्यात्माला केवढा वाव आहे. अहो नाथ पंथीयांनी सगळं इथेच कार्य केलेलं, ते जाऊन नंतर रथियाला आले तकिडे, बरेच देशांमध्ये गेले. बोलविहियाला, कुठल्या कुठे ती बोलविहिया. तथि गेले मच्छनिद्रनाथ आणगोरखनाथ आणतुम्ही इथे बसून काय करता? दोघांनी जाऊन सहजयोग सांगतिला. जेंव्हा तथि आमचे लोक पोहोचले तेंव्हा त्यांनी सांगतिलं हे बघा आम्हाला चक्र माहिती आहेत, आम्हाला सगळं काही माहिती आहे. कुणी सांगतिलं? दोन आले होते बैरागी म्हणे. मान्य, मग त्यांनी काय केलं? त्यांनी आम्हाला सांगतिलं, सगळी काही माहिती दिली पण आम्हाला जागृती देता येत नाही. आता म्हटलं पाठवा महाराष्ट्रात. लोकांना जागृती करायला आता पाठवा आणतथी सोय होतेय. तेंव्हा इथल्या लोकांनी जाऊन सगळ्यांना जागृती द्यायची. हे तुमचं लक्षण आहे. त्यासाठी तुम्ही या महाराष्ट्रात जन्माला आला हे समजलं पाहजि. ह्याची उमज असायला पाहजि. आज ज्या भूमी वर तुम्ही बसले आहेत त्याच्याच पुण्याईने मी तुम्हाला जागृती देते. तकिडे इंग्लंड बग्लंडला तर माझे हात तुटायचे बाबा पण इथे ही भूमी इतकी चांगली आहे पण आता करायचं काय मला आता समजत नाही. आता सगळ्यांनी आज मनात ज्यांनी प्रतज्ञा करतील क् आम्ही सहजयोग वाढवू आणसगळ्यांना जागृती देऊ त्यांचीच कुंडलनी जागृत होईल. थोडासा हट्टही करावा लागतो. तर आता आपल्याकडे प्रेमाने बघा दुसरं रडगाणं नको. आपल्याबद्दल नष्टा असायला पाहजि. आपल्याबद्दल हा वचार असला पाहजि क् आम्हाला हे मळितं हे काहीतरी कारण असल्याशियाय मळितं का? सगळ्या जगाला बदलण्याचं आमच्या खांद्यावर कार्य आहे. हे समजलं पाहजि. आणतें तुम्ही करू शकता. मला माहिती आहे, की एकदा जर महाराष्ट्रात एक भेट दिली तर तो वाचणार नाही आणकिदाचति लोक असं म्हणतात क् माताजी तुमच्या गोडव्याने लोक भारावून जातात, तर शिवाजी सारखी तलवार काढायला पाहजि. म्हटलं राहू द्या, कसलं काय? तथी काय तलवार वगैरे नको. पण एवढं समजावून मी सांगते क् आता मला महाराष्ट्रीयन आहे असं म्हणण्याची सुद्धा सोय राहिलेली नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. कारण काय होत आहे ते थोडं समजून घ्या. आता जतिके तुम्ही बसलेले आहेत हे लोक जर जाऊन शंभर शंभर माणसांना जरी देतील तर संबंध महाराष्ट्र धरला तुम्ही. संबंध महाराष्ट्रात कार्य केलं तुम्ही, समजलं पाहजि. ह्शिक्ती ह्जिन शक्ती आहे. ते केल्याशियाय काहीही होणार नाही. लोकशाही ...लोकशाही, लोक कोण आहेत ते तर बघा. लोकशाही कसली आली? पाच रुपये दिले क् वोट देतात, या लोकशाही मध्ये काय होणार आहे? ही खरी लोकशाही आहे का? कुणालाही पाच रुपये दिले क् चालला तो वोट द्यायला. अहो ह्काय लोकशाही झाली. तेंव्हा तुम्ही खरोखर आधी ते व्यक्तित्व बघा. वशिष्ट स्वरूप प्राप्त करा. प्रत्येकातून एक एक महान व्यक्ती तयार होऊ शकते. ह्मिला खात्री आहे. पण ह्या दोन गोष्टी सोडायला पाहजित. एक म्हणजे खंडीभर देव आणदुसरं म्हणजे बुद्धी, वादववाद. ते बसले आज पंडित महाराज, ते तकिडे बसले. काही ओळख आहे का, म्हटलं त्यांना कुणाची. वादायला बसले आपापसात. वादायचे, आज इथलं डस्किशन, आज तथि डस्किशन, त्याचा काही फायदा नाही. जे एकमेव आहे त्याचं डस्किशन कसं करणार? तेंव्हा ते एकमेव आधी मळिवून घ्या. आणतें मळिवणं काही कठीण नाही तुम्हाला. तुमची परंपरा इतकी मोठी आहे. एवढी मोठी परंपरा आहे त्यात ते मळिवलं पाहजि. आणगाठलं पाहजि आणतें मळि शकतं. तेंव्हा तुम्हा सर्वांना अत्यंत प्रेमाने मी कुंडलनी जागरणाच्या प्रोग्रामसाठी आमंत्रण करते. आता करूया. त्याला काही वेळ लागत नाही तुम्ही लोक ज्या भूमीवर बसला आहात ती भूमीच माझी मदत करते आणतुमची स्वतःची परंपरा आहे ती, त्याला काही वेळ लागणार नाही. तरी आरामात बसा. दहा मिनिटात तुम्ही सगळे पार व्हाल. आता माझ्याकडे दोन्ही हात असे करा, पायातले जोडे काढले पाहजित. पैर के जूते नकाल दीजिए कृपया। और दोनो हाथ मेरी ओर इस तरह से करें। सरळ जरा वर. थोडे वर. झाले पार. आता उजवा हात माझ्याकडे करा आणडाव्या हातानी, डोक्यावर असं, इथे टाळू आहे, त्या टाळूवर हा डावा हात असा धरा. वर, वरती. ऊपर, ऊपर में, सटा कर नहीं, ऊपर रखिए। ठीक है। आता डावा हात माझ्याकडे. लेफ्ट हैण्ड मेरे ओर करो। और राइट हैण्ड सर पे रखिए तालू के उपर। डावा हात माझ्याकडे आणउजवा हात टाळूवर. आता डोळे मट्टिन बघा क् हातामध्ये डोक्यातून काहीतरी थंड थंड नाहीतर गरम येतंय का? वर खाली फिरवून हात बघा. गरमही येत असेल. आता परत उजवा हात माझ्याकडे. फिरसे राईट हैण्ड मेरी ओर और लेफ्ट हैण्ड सर के उपर। फिरसे सर पे रखिए तिसरी बार और हाथ घुमाके देखिए की तालू भाग से ठंडी या गरम ऐसी हवा जैसी, जसि स्पंद कहते हैं, आ रही है क्या? हा .. आता, आता परत दोन्ही हात माझ्याकडे करा. हमारी तरफ मुह करके बैठिए। हा दोन्ही हात आमच्याकडे, थंड वारा येऊन राहिला तुमच्याकडून माझ्याकडे. आता ज्या लोकांच्या हातामध्ये कवि बोटांमध्ये तळव्या मध्ये कवि डोक्यातून थंड नाहीतर गरम अशा वार्याच्या लहरी येत असतील त्यांनी दोन्ही हात वर करावे. जनि लोगोंके उंगलओ में और तल हाथ में और तालू के अंदरसे ठंडी या गरम हवा आई ऐसे लोगोने दोनों हाथ ऊपर करो। अब देखिए सब लोग हो गए। सब पार हो गए। वशिवास करो आप पार हो गए। आपको आत्मसाक्षात्कार का अनुभव आ गया। सब लोग वशिवास करें। वशिवास ठेवा. स्वतःवर वशिवास ठेवा. अहो कति झाले तुम्हा सगळ्यांना माझा नमस्कार. आप सबको मेरा नमस्कार। सबको नमस्कार। सगळे झाले कमाल आहे.

2000-0321, Birthday Puja

[View online.](#)

Birthday Puja 21st March 2000 Date: Place Delhi: Type Puja [Marathi translation from English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] तुम्हा सर्व सहजयोग्यांनी खूप परशिरम करून ह्या समारंभासाठी इतकी सुंदर तयारी केल्याचे पाहून जीवनकालामध्ये हे होणार आहे याचवी मला देखील माझे हृदय आनंदाने भरुन आले आहे. या आडवाजूच्या जागेचे स्वरूपच तुम्ही पार पालटून गौरव होत आहेयाचे मला खूप समाधान आहे आण्टाकले आहे. याचे कौतुक वाटावे तेवढे कमीच होईल. सहयोगी लोक प्रेमाने व जविहाळ्याने एकरूप होऊन दाखवून दिले आहे. कसे कार्य करू शकतात याचे हे उत्तम उदाहरण आहे. माझा हा वाढदिवस इतक्या उल्हासाने साजरा करताना तुम्ही माझ्यावरची जी भक्ति व आदर दाखवला आहे ती शब्दातून व्यक्त कशी करावी हेच मोलाची देणगी मिळाली आहे हे माणसाच्या लक्षात मला समजेनासे झाले आहे. आजचा दिवस होळीचा सण आहे; रंग उधळून येतो. सहजयोग पसरायला वेळ लागला. तुम्हालासुद्धा लोक एकत्र येऊन हा सण साजरा करतात. त्यामधून हळू-हळूच प्रगतीकरणे जमले पण आता हा सहजयोग दसिणारे एकमेकांबद्दलचे प्रेम व आपुलकी आपण आहेत व या आनंदाचा अनुभव घेत आहेत माझ्या कल्पना नव्हती, प्रेम, विश्वास व शांतीयांचा इतका आज तुम्ही केलेल्या या समारंभामधूनही तुम्ही हेच सामान्य माणसांना स्वार्थ सुटत नाही, वैयक्तिक सुख व प्रश्न यांतच ते गुरफटलेले असतात. पण एकदा आत्मसाक्षात्कार मिळाला की आपल्याला कति येते. मग त्याचाच आविष्कार सुंदर तन्हेने प्रत्ययास इतक्या ठामपणे रुजला आहे की त्याच्यात नवीन-नवीन लोक येतच राहणार, कोणी तो सोडून देणार नाहीत. अंतिम सत्य एकदा समजल्यावर त्या ज्ञानामध्ये तुम्ही जणू बरिचळून जाता, तुम्ही त्यामध्ये वद्वित्-प्रचूर नसाल पण तुम्हाला ते ज्ञान शुद्ध स्वरुपात घेतली आजपर्यंतचे पाहजि. लक्षात संबंधाच्या एकमेकांवरील प्रेमाच्या आधारावर आधारित नव्हत्या, गटा-गटांमधील स्पर्धा, आक्रमकपणा माणसामाणसांमधील कल्पना उलट कुरघोडी इ. वक्ति प्रवृत्तीच वाढीला लागण्यासारखे झालेले असते, त्यामुळेच तुमच्याजवळ प्रेमाची केवढी वातावरण तयार होत गेले व ते सुधारण्याच्या प्रयत्नांतही ह्याच प्रवृत्तीनिकळत डोके वर काढण्याचेच सामूहिकतेमधून कति महान कार्य घडते याचा प्रकार घडू लागले म्हणून 'स्व'ला जाणल्याखेरीज या वक्तिपीचे नरिकरण होण्यासारखे नाही व त्यानंतरच सुख-शांतीची तुम्ही एकत्रित राहून एकमेकांमध्ये सुधारणा करण्याचा मार्ग सापडतो. आत्मसाक्षात्कार देवाण-धेवाण करत राहता. समुद्रावर उठणाऱ्या लाटा झाल्यावरच प्रेमाची महती समजते, माणसामधील कनिर्यापर्यंत धावतात व परत येताना पाण्यावर नकिपूट प्रवृत्तीमधून बाहेर पडल्यावर प्रेमामध्ये कति सुंदर-सुंदर आकार दिसून येतात. तेच सौंदर्य तुमच्या आनंद असतो याचा अनुभव नावाप्रमाणे हे सहज घटित होते. त्यात नंतर गहनता मिळवणे हे मुख्य व महत्त्वाचे आहे. इथे जमलेल्या देश खूप समाधान वाटते आणितुम्ही हे सर्व दाखवून देत परदेशांतील बरेच सहजयोगी त्या स्थितीला आले आहांत याबद्दल मी आभारी आहे. एखाद्या हनियाला महान शक्ति आहे हे तुम्हाला समजलेले असते आणितुम्हाला अनुभव आलेला असतो. त्यामुळेच आनंद-मळितो. सहजयोगांत तर अशा प्रयत्नांमधून, तुमच्या वागण्या-बोलण्यामधून व्यक्त होत असल्याचे मला जाणवत आहे, त्याचे मला त्याच्या तेजाची कल्पना नसते पण त्याला योग्य तन्हेने व्यवहारांत प्रेमाचीच देवाण धेवाण होत असते, माणसा- माणसांमधे मुळांत प्रेम ही भावना नसल्यामुळे क्रोध, भांडण, मारामारी, पैशांवरुन हेवे-दावे इ अनपिष्ट प्रकार चालतात पण आत्मसाक्षात्कारी माणूस कुणी न सांगताही ह्या सर्व वाईट गोष्टीपासून आपोआप मुक्त होतो. कमळांची फुले फक्त सुगंध पसरवण्याचेच काम करतात तसे तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी लोक प्रेमच प्रेम वाटणारे लोक झाले आहांत, त्याचाच आनंद तुम्ही पैलू लागतो. पाडले तो की चमकू आत्मसाक्षात्कारानंतर माणसाची असा तेजस्वी हुरिच असतो. शिवाय स्वतःमधील महान शक्तीची ओळख पटल्यावर तो नम्र पण होतो, इतका नम्र की स्वतःला आपण कोणी वेगळे आहेत असे न मानता तो इतरांच्यात सामावून जातो. माझ्या ७७ वर्षाच्या जीवनकालात मला चित्रवचित्र आले. अनेक अडचणी आल्या पण त्यांतूनही लुटत आहांत. जगामध्ये बरे-वाईट, तन्हेतरहेचे लोक असतात. पण अनुभव कमल-पुष्पासारखे तुमच्यासारखे अनेक सहजयोगी पाहिल्यावर पूर्वीचे सर्व वसिरायला होते. हाच सुगंध त्यांच्याकडून तुम्हाला कधीच त्रास होणार नाही, हे सगळीकडे पसरू दे. तुमच्याजवळची करूणा व प्रेम तुमचे काहीच नुकसान करणार नाहीत; उलट सगळीकडे कार्यान्वित होऊ दे आणितुम्ही त्या तुमच्याकडे पाहून त्यांनाच सहजयोगांत येण्याची करुणेच्या सागरात पोहत रहा. तुमच्यासारखे अनेक प्रेरणा मिळिल. संबंध मानवजातीला बदलून टाकण्याचे लोक तुम्हाला आपोआप भेटत राहतील आणिया दविय प्रेमाचा आनंद तुम्ही सर्वजण लुटाल. दिल्लीच्या सहजयोग्यांनी इथली सर्व व्यवस्था काळजीपूर्वक व कौतुकास्पद पद्धतीने जमवली याबद्दल मी त्यांचे अभिर्नंदन करते व त्यांना शाबासकी त्यांच्याबद्दल देते. दिल्ली, उत्तरप्रदेश, राजस्थान, हरयाना आत्मसाक्षात्काराची अनुभूति तुमच्याकडून मिळाली इकडूनही सर्व सहजयोग्यांचा यात हातभार आहे. त्यातील कलाकारांची तर कमाल आहे इतकी सुंदर व भव्य सजावट इथे नजरेत भरत आहे. ज्याला प्रेमाची शक्ति मिळाली आहे. त्याच्याकडूनच सुंदर कला प्रगट होत असते; वाचा-मन-बुद्धिमधून ती कलाच बाहेर त्यांतूनच तुम्हाला अवर्णनीय आनंद मिळिल. समस्त येते, बोलण्यामधूनही आपण दुसऱ्याला सुख व आनंद मानवजातीच्या उन्नतीसाठी हाच नशिचय माझ्या देऊ शकतो, बुद्धीमधूनही लोकांबरोबर प्रेम वृद्धगित वाढदिवसाची भेट म्हणून तुम्ही प्रत्येकाने केलात तर होईल अशा प्रेरणा मिळतात; तसेच मनामध्ये जर प्रेमभावना नसेल तर कशानेच तुम्हाला तृप्ति मिळित आनंद कति परिपूर्ण असतो हे तुम्हाला समजेल. नाही. अतिरिक्त समाधानही वर्णक रुन सांगण्यासारखी काम आता तुमच्याकडे आहे, जर माणसे झाली तर सारे जगच सुंदर बनून जाईल. म्हणून लोकांना जागृत करण्यासाठी तुम्हाला कार्यरत व्हायला हवे. माणसामध्ये अनेक दोष असतात पण व सत्प्रवृत्त त्यांना बाळगून आस्था की त्यांच्यातही परिवर्तन घडून येईल. म्हणून जास्तीत जास्त लोकांना त्यांच्यामधील खऱ्या 'स्व' ची ओळख करून देणे जरूरीचे आहे. लोकांना सहजावस्था प्राप्त करून देणे हेच तुम्हा सर्वांचे मुख्य कार्य आहे; मला खूप आनंद होईल; आणित्यातूनच देण्यामधील सर्वांना अनंत आशीर्वाद. गोष्ट नाही, अशा समाधानी माणसाचे सारे जीवनच अत्यंत इतके सुंदर व मधुर असते की त्याच्या सर्व ०

2000-0405, Gudi Padwa/Navaratri Puja Talk

View [online](#).

Gudi Padwa Puja Date 5th April 2000: Noida Place Type Puja Speech [Marathi translation from Hindi talk, excerpt, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] भारतामध्ये दोन नवरात्र मानले जातात. आजचा नगिडति असतात व गणेश-चक्रालाही ही देवीच ठीक मीई या चैत्र-नवरात्रीचा पहिला दविस महत्वाचा मानला ठेवते. जातो कारण या दविशी देवीने "शैलपुत्री" नाव पहिला जन्म हमिलयाच्या उत्तुंग पर्वतात घेतला. म्हणूनच तिला "शैलपुत्री" असे नाव पडले. तचि कार्य त्या क्षेत्त्रातच होते. कथा अशी सांगतात की दक्ष राजाने केलेल्या हवनासाठी शविंना न बोलवल्यामुळे तनि तेथे जाऊन अग्निकुंडात समर्पण करून घेतले, त्यानंतर शवि तचिया मृत शरीराला घेऊन जात असतांना तचिया शरीराचे तुकडे ठकिठकिणी पडले व त्या त्या ठकिणी शैलपुत्रीच्या आधी आदशिक्तीचे गाय-स्वरूपात अवतरण झाले. म्हणूनच गाईला इथे पवतिर मानतात. पण आदशिक्तीचे मनुष्य रूपात कलियुगोत्तच अवतरण झाले, कारण ती काळाची गरज होती. आधीच्या द्वापार, त्रेता इ. युगांमध्ये त्याची गरज नव्हती. पण घोर कलियुगात संपूर्ण मानवजातीच्या उद्धाराचे महान कार्य होणार असल्यामुळे तिला सर्व चक्रे, सर्व शक्ति व सर्व देवता बरोबर घेऊन यावे लागले. त्याशविाय हे कार्य होण्यासारखे नव्हते आणि त्याचबरोबर तिला तचि शक्ति प्रस्थापति झाली. उदा. वधियाचल. त्यानंतर संहारक शक्तीचे अवतरण झाले; काही शक्ति महामाया-रूप धारण करावे लागले. तसे देवीने डाव्या बाजूवर तर काही उजव्या बाजूवर (गायत्री, महाकाली, महासरस्वती, दुर्गा, शाकभरा देवी अशी सावतिरी) नरिमाण केल्या गेल्या पण संहारक शक्ति अनेक रूपे कालानुरूप धारण केली पण महामाया स्वरूपात या सर्व शक्ति तचि. अंगप्रत्यंग म्हणून होत्याच. तसे प्रत्येक अवतरणाच्या पाठीशी देवीचीच मध्यावर आहे. दुर्गामाता स्वरूपात हृदयचक्रावर तचि स्थापना झाली. संहारक शक्तीचे कार्य म्हणजे जे लोक द दुसऱ्यांना त्रास देतात, त्यांच्यावर आघात करतात कवि संकटात टाकतात अशांचा संहार करणे व पूजा केली जाते त्या सर्वांचा अर्थ शक्तिपूजा हाच सज्जनांचे संरक्षण करणे. संहारक शक्तीचा प्रादुर्भाव असतो. कुण्डलिनीमुळे दसून येतो, म्हणजे कुण्डलिनी जेव्हा हृदयचक्रावर प्रस्थापति होते तेव्हा दुर्गाशक्ती प्रभावति संस्कृती मध्ये मातेला आदराचे स्थान आहे. शक्ति होती. वेगवेगळ्या स्वरूपात आपल्याकडे जी काम शक्ति माता-स्वरूप असल्यामुळे आपल्या होते व तीच तुमचा सर्वतोपरी सांभाळ करते. ही एकप्रकारे मातृत्व-शक्ती आहे व मातेप्रमाणे ती तुमचा बघिडलेले नाही, पण खऱ्या अर्थाने मातृत्व सांभाळ करते, तुमचे संरक्षण करणाऱ्या गणांना तीच जोपासण्यासाठी कोणते गुण अंगी बाळगले पाहजित हे आज्ञा करते व ते कार्याला लागतात त्या गणांचा त्यांनी नीट समजून घेतले पाहजि, त्या गुणांनी अधिपति श्रीगणेश व ते आपल्या मातेबरोबर पूर्णपणे अलंकृत असे व्यक्तमित्त्व त्यांचे झाले पाहजि. तरच आपल्याकडील स्त्रियांचे मातृत्व अजून फारसे त्यांच्या पोटी येणारी संतान चांगली चपिजेल. म्हणून स्वतःमधील दोष दूर होतात. म्हणून नेहमी स्वतःकडे स्त्रीचा मान राखणे, तिला प्रेमाने वागवणे या गोष्टींना पहात चला, दुसऱ्यांकडे पाहून त्यांचे दोष दाखवण्यात महत्त्व आहे. उत्तर भारतातील स्त्रियांची अवस्था फार काही फायदा नाही. स्वतःकडे बघताना मला राग का वाईट आहे, मानसिक व शारीरिक छळ, हुंड्यावरून आला, मी क्षमा का करू शकत नाही, माझ्याकडून फक्त प्रेमच का व्यक्त होत नाही इ. गोष्टी बघत चला. मारहाण इ. फार वाईट प्रकार बरेच चालतात. ज्या देशात महिलांना चांगली वागणूक दिली जात नाही ते हे स्वतःला दोषी समजणे नव्हे तर साक्षीभाव ठेऊन देश लयास जाणार आहेत. हे सर्व बदलण्याचे महान कार्य आपल्याला करायचे आहे; हे सृजनकार्य यशस्वी होता आणि कुण्डलिनी तुमच्यासाठी सर्व मदत करते. आत्मावलोकन करणे आहे. मग तुम्ही स्वच्छ, नरिमळ कशाच्या मागे- अधिकार, पैसा, सत्ता इ लागण्याची झाले तर भारत पुन्हा एकदा सश्व-शामलाम् बनेल. त्यासाठी कायदे-कानून करण्याची गरज नाही, ते तुम्हाला जरूर उसत नाही, जे मिळाले आहे त्यात आतमधेच घटति झाले पाहजि. स्त्रीला सांभाळणे, समाधानी राहता. हीच सहजावस्था व त्या स्थितीला मदत करणे हे प्रत्येक पुरुषाचे कर्तव्य आहे. तसेच स्त्रियांनी पण आत्मसन्मान राखून आपली शक्ति तत्परतेने येतात व तुमचा पूर्ण सांभाळ करतात. जोपासली पाहजि. पुरुषाजवळ बुद्धि आहे तर स्त्रीजवळ हृदय आहे. म्हणून पती-पत्नीमध्ये प्रेम प्रगति करायची आहे. सहजयोग्याला दुसऱ्यावर असेल, समजूतदारपणा असेल तर सहजयोग खूप रागावण्याची, नाराज होण्याची जरूर नाही, उलट पसरेल. आलात की सर्व देवीची शक्ति तुमच्या पायाशी ध्यान आणि आत्मपरीक्षण सतत करत तुम्हाला फक्त प्रेम आणि आनंदाचे आदान-प्रदान करायचे असते. अशी स्थिति मिळाली की तुम्हाला प्रत्येक वस्तू शास्त्र-पुराणात वर्णन केलेले अनेक देवी-अवतार हे खरे आहेत; त्यांची गहनता समजून घेतली पाहजि. व्हायव्शेनस्वरून हे सर्व तुम्हाला समजेल. हे सर्व घेण्याचे समजले की तुम्ही पण अधिकाधिक सुंदर सूक्ष्मातील ज्ञान आहे व ते तुमच्या नसा-नसांमधून प्रवाहति झाले पाहजि. त्यासाठी ध्यान करून तुम्ही ही सौंदर्याचा व मधुरतेचा आविष्कार तुमच्या जीवनामधून शक्ति सतत वाढवली पाहजि. नजरेसमोर आलेला होत राहतो. अशी तुम्ही प्रगति करत राहिलात तर व व्यक्तीमधील सुप्त सौंदर्य समजते. सौंदर्य लक्षात बनत जाता व त्याचा आनंद अनुभवता. मग याच माणूस एका दृष्टिक्षेपात समजेल इतकी स्थिति मिळवली पाहजि. त्यासाठी ध्यान व आत्मपरीक्षण बनवण्याचे माझे स्वप्न साकार होईल. सतत करत राहिल पाहजि. ध्यानामधून तुमच्या सान्या मानवजातीचे परिवर्तन घडून एक सुंदर जग सर्वांना अनंत आशीर्वाद. ॐ ७ ७ चैतन्य-लहरी वाढतात व आत्मपरीक्षण केल्यावर

[View online.](#)

Nirmal Dham Bhoomi Pujan Date 7th April 2000: Noida Place Public Program Type Speech [Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] करण्याचा माझा मानस होता. तीच इच्छा आता पूर्ण होणार आहे. ही फार आनंदाची गोष्ट आहे. ज्या स्त्रिया नरिधार आहेत त्यांना स्वतःच्या पायावर उभे राहता येईल, आपल्या मुलांचे व्यवस्थित पालन-पोषण करता येईल, समजात त्यांना प्रतष्ठा मिळेल अशी व्यवस्था व शक्ती या ठिकाणी झाले पाहजे. अर्थात एक संस्था सुरू सत्याच्या शोधात असणाऱ्या सर्व साधकांना आमचा नमस्कार. एवढ्या दूरवरच्या ठिकाणी आपण लोक या कार्यासाठी एवढ्या मोठ्या संख्येने याल असे मला चाटत नव्हते. पण तुम्हा सर्वांना इथे जमलेले पाहून मला आनंद होत आहे. एकदा आम्ही गाडीने प्रोग्रामसाठी जात असताना दौलताबादजवळ आमची गाडी नादुरुस्त झाली. म्हणून मी केली म्हणजे सर्व काही झाले असे नाही. कारण हा एक खाली उतरले. खरे तर हीही एक 'सहज' चीच घटना म्हणायचे, खाली उतरल्यावर मला तथि साधारण शंभर एक होण्यासाठी साया समाजाचेच परिवर्तन व्हायला हवे, महिला व त्यांच्याबरोबरची मुले एका नळावर पाणी भरत असल्याचे दिसले. त्यांच्या अवतारावरून त्यांची परिस्थिती घरातील स्त्री व मुलांबाळाचे बाबतीतील त्यांचे कर्तव्य पार हलाखीची असल्याचे माझ्या लक्षात आले. चौकशी केल्यावर मला समजले की त्या सर्व बायका घटस्फोटित मुसलमान एरबी इथल्या स्त्रियांची हालत सुधारणे शक्य नाही. इथे होत्या व मुलांसह अत्यंत हालाखीत जगत होत्या व दगड फोडण्याचे दुष्काळी मजुरी-कामावर लागल्या होत्या. राहण्यासाठी पडकी कच्ची घरे होती. अंगावर धड कपडे पूर्वी कदाचित सती जाणे त्या पसंत करीत असावयात. नव्हते. त्यांची सर्व दशा पाहिल्यावर मला रडूच आवरेना. माझ्या मनात आले की आपल्या देशाची पुरातन संस्कृति व स्त्रियांमध्ये चारित्र्याची पवित्रता असूनही लोकांची अशी (पती) तर 'मी' म्हणून तेच खरे व तसेच झाले पाहजे' हा दुर्दशा का व्हावी? माताच जर इतक्या हालाखीत जगत असल्या तर मुलांचे भवितव्य काय? मंग मला वाटू लागले की पाहजे. भारतीय संस्कृतीमध्ये वचनव आहे "यत्र न्या अशा बेसहाय, नरिधार व परित्यक्त महिलांसाठी मदत पूज्यते रमन्ते तत्र देवताः" अर्थात स्त्रीनेही स्वतःला पूजनीय पुरुषांरी एखादी संस्था उभारली पाहजे. तीच व्यवस्था पुरुषांच्याचे कार्य आता इथे होत आहे. वशिष्ठ तर उत्तर प्रदेशात मला आढळून आले की फार काळ टकिले नाही. कारण त्याच्या पाठीशी देवीचे तेथील स्त्रियांची परिस्थिती फार वाईट आहे. बचिर्यांना सर्व आशीर्वाद नव्हते, स्त्रीला समान वागणूक मिळाली व तत्वा बाजूनी दबावाखाली ठेवले जाते. एखादी धीट, आक्रमक महिला सोडली तर सर्वसाधारण स्त्रियांना जगणेच नकोसे होण्याइतक्या वाईट परिस्थितीत कसे तरी दविस काढावे लागतात. त्यातून वधवा असेल तर बघायलाच नको, मी तर हे सर्व पाहून हैराण होत असे. त्या मानाने महाराष्ट्रात इतकी मथुरेतील वधवांची दुर्दशा दाखवली होती. दविसभर गाणी वाईट स्थिती नाही. म्हणूनच उत्तर प्रदेशातच ही संस्था सुरू म्हणूनही त्यांना फक्त एक रुपया मिळत असल्याचे दाखवले मी लहानसा प्रयत्न आहे. मोठ्या प्रमाणावर या बाबतीत सुधारणा समाजात स्त्रीला आदराचे स्थान मिळायला हवे, सर्व पुरुषांना पाडण्याची त्यांची जबाबदारी त्यांच्या लक्षात आली पाहजे. एखादी स्त्री वधवा झाली तर बचिरायलाच नको. आजूबाजूच्या स्त्रियांच तिला जणि नकोसे करतात; म्हणूनच आपल्या इथेही कुणी वधवा सहजयोगात आली तर तत्वा वविह होण्यासाठी अवश्य प्रयत्न केला जाईल. पुरुषाने अहंकारावा हट्ट सोडला पाहजे व पत्नीचा आदर राखला राखले पाहजे. एकंदरीत आपल्या देशात पूर्वीपासून स्त्रियांना चांगली वागणूक मिळत नसल्यामुळेच इथे कुठेही साम्राज्य सन्मान ठेवला गेला तर आपले बरेचसे प्रश्न सुटतील. घरच्या लक्ष्मीला जर जपले नाही तर लक्ष्मीदेवीचे आशीर्वाद कसे बरे मिळतील? अलीकडेच मी एक व्हीडिओ-फिल्म पाहिली. त्यात टी होते. पण आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे असली फिल्म पाहूनही घालणार आहे. आपल्या देशात नमिम्याहून अधिक कुणाच्या मनात त्यावद्दल काही करण्याची जागृती आली नाही! ही एक संवेदनशून्यताच. म्हणून अशा स्त्रियांसाठी राहिला तर या देशाचे काय होईल हे लक्षात घ्या. नाटकं काही आश्रम वरगैरेची कायदेशीर व्यवस्था झाली पाहजे. प्रदेशात अशी परिस्थिती नाही; तथि नीतमितेला वशिष्ठ। महत्त्व नसल्यामुळे वधवा स्त्रीला स्वतंत्रपणे काही धंदा पुरुषांची अरेरावी चालूच राहिली आणि स्त्रिया हतबल होऊन करण्याची वा दुसरे लग्न करण्याची मुभा असते. पण सर्व सोशति राहिल्या तर त्याचा परिणाम मुलांवर होईल आणि आपल्याकडे वधवा स्त्रीला औषध-पाणी मिळण्याचीही मारामार, तथि दर्शन म्हणजे अपशक्कून अशा खुळ्या समजुती. असल्या गोष्टी आपल्याकडील कुठल्याही असतो. समाजाचाच देश बनतो. देशाच्या भवितव्यासाठी शास्त्रामध्ये सांगितलेल्या नाहीत. श्रीरामाने तर मंदोदरी कुटुंब नरिंगी व शक्तशाली झाली पाहजे. म्हणून वधवा झाल्यावर तत्वा वविह बंमिषणाबरोबर लावून दिला. तेव्हा समाजाने या बाबतीत नीट वचिर करून ही परिस्थिती सुधारली नाही तर तो रसातळाला जाईल यात शंका नाही स्त्रियांची अशी दुर्दशा करणारे पुरुष महापापी म्हणावे लागेल. ही परिस्थिती सुधारण्यासाठी प्रत्येकाने, वशिष्ठतः पुरुषांनी, धर्माचरणाची पहिली गोष्ट म्हणजे प्रेम जो आपल्या पत्नी वा मुलांबद्दल प्रेम ठेवत नाही तो इतरांवर काय प्रेम करू शकणार? स्त्री होणे हा स्त्रीचा दोष नाही कारण तत्वा शवाय पुरुषालाही माता मिळाली नसती व तो स्वतः जन्माला आला नसता म्हणून समाजात या प्रश्नाविषयी तीव्र संवेदना असायला हवी. महाराष्ट्रातही पूर्वी बालवविह वगैरे प्रकार व्हायचे. पण टळिक, रानडे, गोखले, कर्वे इत्यादी थोर नेत्यांनी समाजात स्त्रियांबविषयी खूप जागृती निर्माण केली स्त्रियांसाठी स्वतंत्र शक्ती-संस्था काढल्या. पण या प्रदेशात त्याहूनही खूप प्रचंड कार्य होण्याची जरुरी आहे. कारण इथली परिस्थिती किमालीची वाईट आहे. म्हणून येथील लोकांमध्ये जागृती व्हायला हवी. त्यासाठी स्त्रियांनी जबरदस्त वा आक्रमक व्हायची जरुरी नाही. स्त्रियांनी सर्व परिवर्तन घडवून आणणे, माणसा-माणसांना एकत्र जोडणे हे काही आत्मसात करायचे असते, पृथ्वीमातेची त्यांच्यामधील शक्त त्यांनी जागृक करणेच योग्य आहे. स्त्रियांना सांभाळणे, त्यांना नीट वागणूक देणे हे पुरुषांचे (सहजयोगी असो वा नसो) कर्तव्य आहे आणि जथि कुठे स्त्रियांना त्रास दिला जातो तथि तथि त्यांनी पुढे येऊन त्यांना संरक्षण दिले पाहजे. अशी जागृती जोपर्यंत त्यांच्यात येत नाही तोपर्यंत काही यश येणार नाही. म्हणूनच ही संस्था आता सुरू होत आहे. इथे लहान प्रमाणावर का होईना पण पूर्ण नष्टेने आपल्याला असे कार्य करायचे आहे की अशा नरिधार स्त्रिया आपल्या पायावर उभ्या राहू शकतील; स्वतःला प्रतष्ठा मिळवून स्वाभमानाने जीवन जगू शकतील; शक्य असेल तथि वधवांचे पुन्हा वविह जगवण्याचे प्रयत्न आपण करू. मी तर माझ्याकडून होईल तेवढे लक्ष या संस्थेत लोकसंख्या महिलांची आहे आणि एवढा मोठा भाग शक्तहीन लहिन, कथा लहिन वा भाषणे करून काही होणार नाही. आता प्रत्यक्ष कार्य करून दाखवण्याची वेळ आली आहे. तीह बिडिडतील. कुटुंब व्यवस्था सर्व प्रकारे सुधारली तरच समाज सुधारणार कारण समाज हा कुटुंबांचाच बनलेला कुटुंबातील स्त्री हा महत्त्वाचा घटक आहे व तत्वा सन्मान राखला पाहजे. त्या दृष्टीने बदल

घडवून आणलाच पाहजि. या: संस्थेला सर्वांनी मदत केली पाहजि. नुसतीच आर्थिक मदत नाही तर प्रत्यक्ष कार्यासाठी हातभार लावला पाहजि, मुख्य म्हणजे पीडति, नराधार महिलांना शोधले पाहजि, जथि तथि त्या आढळतील तथिन त्यांना या संस्थेत येण्यासाठी प्रवृत्त केले पाहजि. सध्या शंभर महिलांसाठी इथे सोय होणार आहे, त्याशुवाय ज्या बाहेर राहतील त्यांनासुद्धा सहानुभूत दाखवली पाहजि. त्यांच्या नातेवाईकांनाही समजावून त्यांना चांगली वागणूक मळिवून देण्याचा प्रयत्न केला पाहजि. भारतात अजूनही कुटुंब-व्यवस्था टक्कन आहे ती येथील स्त्रियांमुळे; म्हणून येथील पुरुषांनी स्त्रीचे कुटुंबातील महत्त्व ओळखून तिला प्रतष्ठा व प्रेमाची वागणूक दिली पाहजि. स्त्रियांनी पण अति-आक्रमक व सत्ता गाजवणारी बनू नये तसेच अति सहनशाली, दबाव सोसणारी पण बनू नये. हे महान कार्य आपल्या सर्वांना करायचे आहे व त्यात पुरुषांना जास्त जबाबदारी उचलायची आहे. त्यासाठीच मी तुम्हाला आशीर्वाद देत असते, माणसांमध्ये THE धर्मानुसार आचरण ठेवले पाहजि, आणि आपले ध्येय आहे. म्हणून सर्व सहजयोग्यांनी हे लक्षात ठेऊन एकमेकाशी प्रेमाने संबंध जोडले पाहजि तरच सहजयोग प्राप्त झाल्याचे सार्थक होईल. त्याने सारा समाज बदलून जाईल. सहजयोग्यांच्या व्यक्तिमत्त्व व स्वभावाचा प्रभाव पडून लोक तुमच्यामागे येतील. मी जे हे सर्व सांगितले त्याची तुमच्या हृदयात नोंद करा. माझ्या हृदयात सलगच हे दुःख आहे व ते दूर करणे तुमच्यावर अवलंबून आहे. सर्वांना अनंत आशीर्वाद. ०

2000-1225, Christmas Puja

[View online.](#)

Christmas Puja IS Date 25th December 2000: Ganapatipule Place: Type Puja [Marathi translation from Hindi and English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] आजचा दविस शुभ आहे. तो सर्वत्र साजरा होतो कारण हा इसा मसीहा ख्रिस्तांचा जन्मदविस आहे. त्यांच्यावर्षी लोकांना खूप कमी माहिती आहे. लहानपणीच ते घराबाहेर पडले होते. त्यांनी आपल्या वयाच्या ३३ वयापर्यंत जे कार्य केले ते अतशिय महान कार्य आहे. त्यानंतर त्यांचे जे १२ शषियगण होते त्यांनी धर्मप्रचाराचे कार्य केले तुम्हाला जसे समस्यांना सामोरे जावे लागले तसे त्यांनाही अनेक समस्या परमेश्वरी कार्याला कुठलाच चमत्कार नसतो, अशारतिने त्यांनी दर्शवली की तुम्हा आज्ञाचक्राच्या बाहेर येता. आज्ञाचक्राचे दोन बीजमंत्र आहेत एक हं दुसरा कृष्ण. कृष्ण म्हणजे क्षमा. जो दुसऱ्याला क्षमा करतो, त्याचा अहंकार कमी होतो. अहंकारी माणसाला स्वतःवर्षी काही वृद्ध समजुती असतात त्यांना धक्का पोहोचला की त्यांचा अहंकार चढतो. अपमान वाटतो त्यांची वचित्ति स्थिती असते. इसा मसीहांनी सांगितले की कोणीही तुमचा अपमान केला, दुःख दलि तर आपण त्यांना क्षमा करा त्यामुळे काय घडते पहा. जेव्हा तुम्ही क्षमा करता तेव्हा ती घटना तुम्ही वसिरून जाता नंतर तुम्हाला कसलाच त्रास होत नाही. त्याबाबत पुन्हा वचिारही करणार नाही. ही शक्ती तुम्हाला आज्ञाचक्रामधून मळिते. ज्यांचे आज्ञाचक्र ठीक आहे ते क्षमा करणारच क्षमा आल्यात. पण केवळ या १२ लोकांनी पुष्कळ कार्य केले लोक त्यांना 'नॉट्स' (gnostics) म्हणतात. 'ज्ञ' जाणणे यापासून नॉट्स शब्द झाला. ते बरंच काही जाणत होते. त्यावेळच्या धर्मगुरुंनी त्यांना बरेच छळले. ख्रिस्तांच्या शक्तिवर्णकीचा प्रसार करण्यात फार अडथळे येत त्यावेळी लोक आत्मसाक्षात्कारी नव्हते. ख्रिस्त नेहमी सांगत 'स्व'ला जाणा 'स्वतः' जाणा याचे महत्त्व त्या शषियांना समजले नाही ते तसाच प्रचार करत राहिले त्यामुळे हळूहळू अधर्मच वाढत राहिला. एकदा ते एका लग्नकार्यासाठी गेले होते. तेथे त्यांनी पाण्यात हात घालून एक पेय नर्मिमाण केले त्याची चव द्राक्षाच्या रसासारखी होती. त्यालाच लोक मद्य समजले. म्हणून त्यांनी दारू पणियास सुरुवात केली लोक दारू पळी लागले. आम्ही इंग्लंडमध्ये होतो, तेथे सर्व कार्यक्रम ते लोक मद्य देऊ लागले, एकमेकांच्या घरी गेलात तरी मद्य पुढे करतात एवढा मद्याचा वापर होऊ लागला. या रीतीला ख्रिस्तांचा संदर्भ जोडू लागले. कुठलाही धर्मपति असली अधर्म असणारी गोष्ट लोकांना कारायला लावेल का? भारतात पूर्वी लोक कधीही मद्य घेत नसत. पण इंग्रज आले त्यांनी मद्यही येथे आणले व तेव्हापासून लोक मद्य घेऊ लागले. आता तर बरेच मद्यपी झालेत. (ख्रिश्चन लोक मद्य घेणे म्हणजे धर्म समजतात) रोममध्ये चर्चमध्ये मद्य तयार करतात. असला अधर्म म्हणजे करणे हा मोठा संदेश त्यांनी आपल्याला दिला आहे. आता दुसरा बीजमंत्र हं आहे. तो बलिकूल कृष्ण च्या उलट आहे. तुम्ही कोण आहात हे आधी जाणा. तुम्ही मन बुद्धी चित्त अहंकार नाही. तुम्ही 'हं' म्हणजे आत्मा आहात. आमच्या आत गर्वामुळे, अहंपणातून अज्ञानाने व मुखपणातून जे चुकीचे भ्रम आहेत ते सर्व व्यर्थ आहेत त्याला काही अर्थ नाही, हे जाणणे म्हणजेच आत्मतत्त्व. तुम्ही शुद्ध साक्षात आत्मा आहात, अत्यंत पवित्र आहात. अशा रीतीने त्यांनी या दोन गोष्टी सांगितल्या प्रथम म्हणजे क्षमा करा. ज्यांनी त्रास दिला त्यांना वसिरा व क्षमा करा म्हणजे तुम्हाला त्रास होणार नाही दुसरी म्हणजे आत्मा तुम्ही आत्मा आहात, त्याला जाणा, ज्याला कोणी शक्ती शकत नाही, त्रास देऊ शकत नाही त्याच्याशी रममाण व्हा. आत्म्याला जाणण्यासाठी तुम्हाला कुंडलिनीच्या जाग्रणाची आवश्यकता आहे. कुंडलिनी जाग्रणानंतरही तुम्ही त्यात स्थिजि व्हायला पाहजि. आतून स्थिजि व्हायला पाहजि म्हणजे आतून तुम्ही एकदम शांत होता, वचिलित होत नाही. ज्या छोट्या छोट्या गोष्टींचा तुम्हाला त्रास होत होता ते सर्व नष्ट होते, तुम्ही आत्म्याचा आनंद घेऊ लागता. यासाठी कुंडलिनीच्या जाग्रणाची आवश्यकता आहे जाग्रणानंतरही लोक भटकत राहतात. महापाप आहे लोक असल्या चुकीच्या गोष्टींना जवळ करू लागले. ख्रिस्तांच्या जीवनाचा एकच उद्देश होता, आता चक्राचे भेदन करणे, त्यांनी स्वतःला क्रॉसवर चढवून घेतले व पुन्हा जिवित प्रकट झाले. हा काही चमत्कार नाही. प्रतक्रिया हे सर्व नष्ट करण्याकरिता ख्रिस्तांनी आपल्या जीवनाचा त्याग केला. ते ईश्वरी व्यक्तीत्व होते. ते व्यक्तीत्व सागरासारखे आहे. जे शून्यस्तरांत असते. सागरामुळे ढग नर्मिमाण होऊन पाऊस पडतो व नद्या भरून वाहू लागल्या की वचिरात गुंततात. पण जेव्हा तुम्ही आज्ञा चक्राच्यावर जाता तेव्हा हे सर्व संपते. याबद्दल बायबलमध्येही लहिलेले आहे म्हणूनच आज्ञा चक्राचे महत्त्व आहे, जो कपाळावर टळी लावून येईल ते बचावेल असे म्हटले आहे. असे लोक म्हणजे सहजयोगीशविय कोण असेल? कार्य प्रचंड आहे. ते बारा लोक होते. आपण तर हजारो आहात. एकेकाने जे कार्य केले त्याच्या एक सहस्रांश शुद्धा तुम्ही करू शकला नाही. आपण सर्वांनी माझ्या कार्यात हातभार लावून सर्व वशिवात त्याचा प्रचार करावा. पुन्हा समुद्राला येऊन मळितात. असे व्यक्तीत्व अगदी सर्वांच्या खाली म्हणजे नम्रता. नम्रता असणे हा एक सहजयोग्यांचा गुण आहे. जे नम्र नाहीत ते सहजयोगी नाहीत. काही लोक पाहिलेत ते रागावतात, ओरडू लागता? हे सहजयोगी असूच शकत नाही. अशी नम्रता तुम्हांला स्थिरता पक्केपणा देऊ शकते मग तुम्ही प्रतक्रिया व्यक्त करत नाही. नुसते पहात राहता. अशा रीतीने तुम्ही 'साक्षीत्व' मळिवता, साक्षीत्ववृत्तीमुळे तुम्ही सृष्टीकडे पहाता पण वचिार करत नाही. त्याची मजा घेता, मग त्यातून तुम्हाला आनंद मळितो. यातून तुमच्या व्यक्तीमत्वातला आनंद प्रत्ययास येतो. आजच्या लोकांची समस्या हीच की प्रतक्रिया दाखवणे, कोणती घटना घडू द्या वर्तमान पत्र उघडू द्या, लगेच प्रतक्रिया बाहेर पडते. हे रोजच्या जीवनात घडते. प्रतक्रियेतून काहीच इंग्रजी भाषणाचा अनुवाद मी जेव्हा परदेशात असते तेव्हा नेहमी इंग्रजीतूनच बोलते. येथे बरेच लोक हद्दी जाणतात म्हणून येथे बदल म्हणून हद्दीतून बोलते. मी लोकांना ख्रिस्तांच्या महान अवताराबद्दल सांगितले. ते एका महान कार्याकरिता आले ते म्हणजे त्यांना लोकांचे आज्ञाचक्र उघडायचे होते, फार महान कार्य होते त्याकरिता त्यांनी मोठा त्याग केला. क्रॉसवर चढले. या घडणाऱ्या घटनांची त्यांना आधी कल्पना होतीच कारण परमेश्वरी व्यक्तीत्व होते. सर्व त्याग करण्यात त्यांना कसलीच ते नष्टिपन्न होत नाही. जर त्यातून काही घ्यायचे असेल तर तुम्ही साक्षीत्वच्या स्थितीत असणे जरुर आहे हीच आपल्याला ख्रिस्तांच्या जीवन त्यागातून शक्तिवर्ण आहे. त्याचा जन्म हाच अत्यंत हलाखीत, गरीब परिस्थितीत प्रतकूल वातावरणात अडचण नव्हती, हे करण्यात. त्यांना वाटले दुसरा कोणता तरी मार्गाने लोकांचे आज्ञा चक्र उघडेल. पण त्यांना जीवनाचा त्याग करावा लागला. या त्यागातून त्यांना हे दाखवायचे होते की आपल्या कपड्या व उथळ जीवनातून वर यायचे असेल तर त्यागाची आवश्यकता आहे. त्याग पण कशाचा? आपल्यातील षड्रुपिंचा. पण कुंडलिनी जागणाने तुम्ही आपोआप या षड्रुपिंच्या तावडीतून मुक्त होता. (Detached) तुमच्यातील कुंडलिनीच्या शक्तीवर अवलंबून आहे. जर तचि उत्थापन व्यवस्थित झाले तर लोक एका घटकेत आत्मसाक्षात्कारी झालेले पाहिले, असे थोडे लोक आहेत. बरेच लोक मी पाहिले ते समस्येतच अडकतात. वशिषतः झाला. यातून हेच जाणायचे उथळ गोष्टी पोकळ भौतिकतेमुळे माणूस

मोठा होत नाही. मोठेपणा आतून असावयास हवा. त्यावेळेस तुम्ही त्याचा वचिरही करत नाही, कशाचीच तमा बाळगत नाही. त्यामुळेच तुमचे जीवन उज्वल ते होते. याप्रमाणे त्यांचे जीवन होते. त्यांना आपत्यातील श्रीमंतीचा वा गरबीचा, कुठल्याही पदाचा व सत्तेचा वचिर नव्हता. कारण ते ईश्वरी व्यक्तीत्व होते. सुरवातीला लोक जेव्हा गणपती पुढ्याला येत तेव्हा इथल्या गैरसोयीबद्दल कुरकुरत आता तसे नाही. इथे तुम्ही आपले 'साक्षीत्व' वाढवण्यासाठी येता, इथल्या सुंदर आकाशाकडे पहा. त्यांच्या रंगछटा पहा. तुसते बघत रहा. त्याची मजा घ्या. अशा आध्यात्मिक स्थितीत तुम्ही असता तेव्हा तुम्ही आनंदात, शांतीच्या स्थितीत करुणामय असता. या गोष्टीना तुम्ही केवळ आपल्या अहंकारामुळे मुकता. आहे. जो तुमच्या जीवनातील संपन्नता व आनंदाला अडथळा उभा करतो. त्याच्याकडे तुम्ही बघत रहा. त्याचे खेळ पहा आज्ञा चक्रांच्या. लोकांना एक सवयच होते की प्रतीक्रिया दर्शवणे. काही घडले की प्रतिक्रिया होणे, कुठल्याही बाबतीत. हे सर्व तुमच्यातील सवयीमुळे (Conditioning) कवि अहंकारातून (Ego) होते. स्वतःच्या अहंकारामुळे आपण कोणीतरी वशिष वा उच्च आहोत असे सतत वाटते आणि कोणी काही बोलले की लगेच त्यांना सलते, हे सर्व अहंकारामुळे घडते. अहंकार हा तुमच्या आज्ञाचक्राचाच भाग आहे व दुसरा (Conditioning पूर्वग्रह. ज्यांना सतत दुसऱ्याकडून मान घेण्याची सवय असते व एखाद्याने चुकून दुर्लक्ष केले की त्यांचा पारा चढतो. अशा अनेक क्रिया मोठा शत्रू तो तुमचा पण त्यापासून अलग रहा साक्षीरुप रहा मग त्यांचे खेळ आपोआप संपतील. आजच्या युगाची अहंकार हीच मोठी समस्या आहे. सर्व राष्ट्रांच्या जगाच्या समस्या यामुळेच लोकांना या जगांत कोण वचिरते! लोकांनी तसे घडावे असे वाटते तर तुम्हीपण तसे आदर्श व्हा. हे जाणून तुम्ही खसितांच्या अवताराला, जीवनाला पूर्ण न्याय दिल्यासारखे होईल. त्यांनी ज्या तऱ्हेने अहंकाराला पार केले तो एक उत्तम आदर्श आहे. जगात काही राष्ट्रे खसितांचा अभिमान आहेत. लोकांना त्याची उलट मजा वाटते. सहजयोगातही ही एक समस्या आहे. लोकांच्या अहंकाराबाबत कसे सांगावे? पण ही समस्या तुम्ही सहजयोगीच हाताळू शकता. एक माझे व तुमचे प्रश्न सोडवण्याचा उत्तम उपाय आहे. माझ्या जीवनाचे एक भव्य चित्र माझ्यासमोर आहे. सर्व वशिवाला आत्मसाक्षात्कार मळिला पाहजि. तसा तुम्ही सर्वांनी नशिचय करा. त्याबाबत आपले आत्मपरीक्षण करा. या जगासमोर मी कोण आहे ? सहजयोगात जे शकियला मळिते सहजयोगी जे आत्मनरीक्षण करु शकतील ते दुसऱ्यांना शक्य नाही. हा मसिटर इगो कोण आहे ? त्यासाठी तुम्ही अत्यंत नम्रतेने श्री खसितांचा मंत्र म्हणा, त्याची तुम्हाला मदत होईल. लोकांच्या सत्तीला तुम्ही बळी पडू नका. बाहेरच्या जगात जे अहंकाराचे, स्पर्धांचे जे घाणेरडे साम्राज्य पसरले त्याला सामोरे जा. हे अहंकार दूर करण्याचे यश तुम्ही मळिवा, ते परम आहे. तुमचे नम्र स्वभावाचे दर्शन कायम राहील. स्वार्थी बाळगतात. तेच स्वतःला मोठे अहंकारी, गर्वषिट समजतात हे वचित्र वाटते. अशा लोकांनी नम्रता, करुणा यांचे दर्शन घडवावे, त्याचा अंगकिर करावा. म्हणून वशिषतः पाश्चात्यांनी सहजसंस्कृतीचा अंगकिर करावा तुम्ही तसे व्हाल व मग लोकांना तुमचा हेवा वाटे. तुम्हाला मी खसिमसच्या शुभेच्छा देते. खसितांच्या जीवनाचा आदर्श जाणून घ्या. ईश्वराचे तुम्हाला अनंत आश्चर्याद. + के

2000-1231, New Year Puja, You All Have to Become Masters in Sahaja Yoga

[View online.](#)

Marathi Transcription - New Year Puja 31st December 2000, Kalve Marathi Transcription - New Year Puja 31st December 2000, Kalve मराठीत बोलायचं म्हणजे आपल्याकडे, बायकांना वशिष करून, सगळे सणवीण अगदी पाठ असतात. आणि प्रत्येक सणाप्रमाणे व्यवस्थित अगदी चाललेलं असतं. सकाळी चार वाजता उठून अंधोळ करून, बंबात पाणी घालून, मग बसायचं, कशाला - पूजेला. आणि इतके आपण लोक कर्मकांडी आहोत महाराष्ट्रात, की तकिडे दलिलीला बरं. तकिडे लोकांना हे कर्मन्ड कांड नाही. म्हणून लाखोनी लोक पागल. पण महाराष्ट्रात शक्य नाही. तकिडे, पंढरीला गेलच पाहजि टाळ कुटत. आणि एकदा तुम्ही पंढरीला गेलात की पारच होत नाही. खरोखर व्हायला पाहजि. पण जेवढे लोक पंढरीला जातात ते पार होत नाहीत. उलट वाजत राहतात. नाहीतर डोक्यावर तुळशीची एवढी मोठी घागर घेऊन, कुठे नधाले - आळंदीला. कशाला? कुणी सांगतिलं? ज्ञानेश्वरांनी सांगतिलं? त्यांच्या पायात वहाणा नव्हत्या, तर त्यांच्या पालख्या घेऊन येतात. त्या पालख्या घेऊन जायचं आणि प्रत्येक गावात जाऊन जेवायचं. म्हणजे स्वतःची काही इज्जतचं नाही. त्या ज्ञानेश्वरांच्या नावावर प्रत्येक गावात जायचं आणि जेवत बसायचं. आणि गाववाले म्हणतात, वा वा, आम्ही केवढं केलं पुण्य. अहो भकिारडे लोक आहेत. हे भकिारडे आहेत. ज्ञानदेवाच्या नावावर भीक मागत फिरतात. त्यांचं तुम्ही काय पोट भरता? अशा भकिार्यांना जेवून तुम्ही कोणचा लाभ घेणार आहात? हे असे पुष्कळसे धंदे आपल्या महाराष्ट्रात चालूच आहेत. ते काही संपत नाहीत. रस्त्यानी जाल तर दसितातच कुठे ना कुठे. तर हे सगळं बंद करा. स्वतः नाही दुसऱ्यांना सांगायचं. काय मूर्खपणा आहे हा ? कशाला हे करता तुम्ही? कुठे लहिलंय, कोणच्या शास्त्रात लहिलंय? असं ज्ञानदेवांनी लहिलंय का? असं का करता? हे सगळं सुटायला पाहजि. आता हळदी कुंकू करायचं. त्या हळदी कुंकूवाला कधी तरी तुम्ही सहज योगाबद्दल सांगता का? आल्या कित्यांच्या ओट्या भरा, अमुक करा तमुक करा. आता कुणाची लगून झाली की ओट्या माझ्यासाठी. मी म्हटलं मला ओटी द्यायची नाही. म्हणे आम्ही माताजी देवीला पण जाऊ. देवीला वाहू. मी नाही मला नको. काय करायचं, ते म्हणजे सहजयोग करा. ओट्या भरल्या. ओट्यांनी काय होणार आहे? मला त्याचा काही लाभ नाही आणि तुम्हालाही नाही. स्पष्ट सांगायचं. ओट्या भरायच्या असल्या तर देवी देवळात जाऊन कराल. पण ते आता संपवा. झालं पण. आता आतमध्ये उतरा तुमच्या, आतमध्ये एवढी संपदा आहे तला मळिवा. आणि इतके मोठमोठाले इथे संत साधू झाले, आणि त्यांनी काय शकिलं? हे शकिलं आहे का आपल्याला? आधी पहिल्यांदा सगळे कर्मकांड बंद. नाहीतर वात्या वळत बसायचं. सगळे कर्मकांड बंद. आणि त्याच्यावरही वशिष माहिती नाहीच. काहीतरी कुणीतरी आईवडिलांनी घालुनी दिली तीच करत बसायचं. मग त्यात पुरुषांनाही ओढायचं. आपल्याबरोबर. बाईला सुजपणा जास्त असतो आणि सिमाजाला पोषक असतो. पण जर तऱ्यात असली भुतं शरिली, तर त्या ब्राह्मणांनी येऊन सांगतिलं, "बाई तुमचं हे असं आहे". झालं. पण त्यानी मुलंही जातात कामातून. नसता वेळ इकडे तिकडे घालवतात. तर कुणी हळदी कुंकूवाला जायचं नाही. आणि जी बाई हळदी कुंकूवाला बोलवेल ती सहजयोग शकिल तरच जायचं. नाहीतर जायचं नाही. असा हय्या केला पाहजि. फक्त मलाच सहज योग पाहजि की तुम्हालाही पाहजि. आणि इतर लोकांना नको का? त्यांच्यासाठी तुम्ही का सांगत नाही. तथि तुम्ही सांगणार नाही, की आम्ही सहजयोगी आहोत, आणि आम्ही काय काय मळिलं. पुरुषांचंही तसच आहे. बायकांच्याच ह्याच्यात म्हणा कवि काय. तर इथे आपल्या महाराष्ट्रात दोन तऱ्हेचे लोक आहेत. एक तर म्हणजे कर्मकांडी तरी आहेत कवि एक म्हणजे बुद्धिवादी. म्हणजे नरिबुद्ध पण बुद्धदबिल. आणि बुद्धीनी त्यांच्या डोक्यातच घुसत नाही सहज योग काय आहे, कारण बुद्धी इतकी तीक्ष्ण त्यांची, त्यांना समजत नाही. त्यांना वाटतं हे काहीतरी दुसरं ढोंगच आहे. अरे बाबा करून बघा. समजून घ्या. त्यामुळे महाराष्ट्राची प्रगती तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की सगळ्यात कमी आहे आणि ह्या महाराष्ट्रात मी रक्त ओतलंय. गावो गावी जाऊन काम केलंय. मेहनत केली. वर्षानुवर्ष सगळं करून सुद्धा, महाराष्ट्राची अजून ती स्थिती आलेली नाही. हे काय? याला कारण काय, मला तरी वाटतं कर्मकांडीपणा सोडायचा. एकदम. काही नाही. त्याची काही गरज नाही. आणि दुसरं, म्हणजे पुरुषांनी सुद्धा जास्त बुद्धी चालवू नये. पण बुद्धी आहे कुठे? सारी बुद्धी अशी जर तुम्हाला चूक मार्गावर नेते तर अशा बुद्धीचा काय फायदा आहे? महाराष्ट्रात जे हे बुद्धीगामी लोक आहेत, ते म्हणजे कर्मकांडापेक्षाही बदतर. म्हणजे बहकलेले लोक आहेत ते, भटकलेले. त्यांचं मागे येणं कठीण कारण सगळीकडे अहंकार आहे. आम्ही म्हणजे कुणीतरी वशिष. त्यांच्यामध्ये आजकाल कुणी अवतरण येऊ शकत नाही. कारण ते असे लोक, तर अशा सर्व गाढवांमध्ये अवतरण कशाला येईल. अशी त्यांना एक तऱ्हेची स्वतःबद्दल कल्पना आणि ह्या इथल्या ज्या काही बुद्धिवादी लोकांनी जो जो मूर्खपणा केला आहे त्याचा काहीही अंत नाही. समजून घ्यायचं नाही. ऐकून घ्यायचं नाही. त्याच्यातून ते आत्मसात कसं होणार? तर ही जी बुद्धीची जी तेढ आलेली आहे महाराष्ट्रात, ती आणखीनच हानिकारक आहे. पुस्तकावर पुस्तक ललित. जे येईल ते भरमसाठ. आणि लोकांनी असं म्हणायचं मी पुस्तकात वाचलं होतं. अरे, पुस्तकात सगळं काही खरंच ललित काय ? हे लोक कोण ललितारे? त्यांना काय अनुभव आहे? तुम्ही लोकांनी ठासून सांगायला पाहजि की आम्हाला हे पटत नाही. फालतूच्या गोष्टी. प्रत्येकाला कुरटिसाई करत राहायचं. कृष्णाला कुरटिसाई करायचं. रामाला कुरटिसाई करायचं. काही नाही तर सगळे हे साधूंसंत होते, त्यांना कुरटिसाई करायचं. आणि म्हणायचं ही सगळी अंधश्रद्धा आहे. अहो तुम्हाला श्रद्धाच नाही तर अंधांवर तरी श्रद्धा कशी असणार? ज्या माणसाला स्वतःबद्दल श्रद्धा असेल तोच सहजयोगात उतरेल. ज्याला स्वतःबद्दल श्रद्धाच नाही तो कशाला येईल सहजयोगात. म्हणून असे लोक शोधून काढायचे. असे नतितांत चांगले लोक आपल्या देशात आहेत. त्यांना तुम्ही मदत केली पाहजि. महाराष्ट्रात वशिष मला वाटतं, फार कार्य करण्याची गरज आहे. आम्ही भांडणात हुशार. म्हणून राजकारणात आमचं चालतं सारखं भांडण भांडण भांडण. पण सहज योगामध्ये कति मंडळी अशी आहेत जी हय्या करून काहीही असलं तरी पूर्ण आपल्या ध्येयपुस्तीला लागतील. असे कति लोक आहेत? एक लीडर असला की त्याचेच खुस्पट काढत बसतात. त्यांचं असं आहे माताजी, त्यांचं तसं आहे. तर ते जरी म्हटलं आपण सोडलं, त्यांना जरी काढून, तरी इतर गोष्टींचं फार. माझ्याजवळ. माझी आजी आजारी आहे. अरे बाबा महातारी असेल, आजारी असेल तर असून दे. तू कशाला तकिडे जातो. माझी आजी. म्हणजे कोण? सारं जग तुझी आजी. सारं जग तुझे नातलग. तू सहज योगी आहेस. तुझी आजी, तुझा बाप, तुझी आई असं कसं होऊ शकेल? तुम्ही सर्व जगाच्या ह्याच्यावर आहात ना. तुमची पातळी बदलली आहे नं. तुमचे नातलग बदलले आहेत. पूर्वीच्या काळी असं असायचं की ब्राम्हणाचे लग्न ब्राम्हणाशीच. दुसऱ्या जातीचं लग्न कॅन्सल. आता तसं राहिलं आहे का? अगदी सगळं सरमसिळ झालंय. मग सहज योग्यांनी असा वचिर का करायचा की ही माझी आई आहे आणि ती तुझी आई आहे. माझी तुझीच आहे तलाच... आता सर्व जग तुमचं आहे. काय ज्ञानेश्वरांनी असं कधी म्हटलं का, आपल्याकडे एवढे साधू संत झाले. तुकारामांनी कधी असं म्हटलं का? माझी तुझी असं केलंय का

त्यांनी कुणीतरी? ह्या संतांच्या नुसत्या ओव्या म्हणत राहायच्या सकाळी, पाठ करून. त्याचा अर्थ काही डोक्यातच जात नाही. तेंव्हा हे सगळं सोडून स्वतःबद्दल मनुष्याला अत्यंत इमानदार असायला पाहजि. हे मी काय करतोय स्वतःचं? मी स्वतःसाठी काय केलंय? मला काय करायचंय ते पाहलं पाहजि आणि मग ते करून त्याच्या नंतर मग तुमच्या लक्षात येईल, अगदी प्रकाश पडेल. अरे तुम्ही सहज योगी आहो. जगात कधी सहजयोगी होते का इतकं? दोन चार झाले त्यांनीही छळ सहन केला. तरी काय काय सुंदर कविता लढून ठेवल्या. एवढ्या मोठ्या देशात तुम्ही आला आहात याचं नावंच महाराष्ट्र आहे. इथे येऊन असे लहान बंडका सारखे कसे होणार तुम्ही. आता हे नातलग सोडा आणि नातलग तेच, "हेच सोयरे होती" असं म्हटलं आहे ज्ञानेश्वरांनी. तुमचे सोयरे हे आहेत. दुसरे कुणी आमचे सोयरे नाहीत असं स्पष्ट म्हटलेलं आहे. पण ते लक्षात यायला पाहजि ना. नुसतं वाचत राहायचं. पसायदान. वाचलं झालं पाठ. सर्व पाठ करून ठेवायचं, बस. समोर पाठ आणि मागे सपाट. तेंव्हा महाराष्ट्रीयन लोकांनी स्वतःकडे जरा बर्बोदा वृत्तीने बघतिलं पाहजि की मी करतोय काय? माझं काय काय? तुम्ही दलिलीला येऊन बघा. तथि दोन तीन महाराष्ट्रीयन फार चांगले आलेत. तर ते म्हणतात की माताजी तुम्ही महाराष्ट्रातनंच लोक बोलवायचे. ते फार चांगले असतात. म्हटलं असं का? थोडे दविस जाऊन बघा तकिडे म्हणजे कळेल. सहजयोगात बहुतेक याला मेहनत पहिली. मी म्हणत नाही की तुम्ही हिमालयावर जाऊन एक पायावर उभे राहा. नाही. पण मी कुठे चाललोय? माझं काय चाललंय? मी कशा साठी जितोय ते बघायला पाहजि? मग आशीर्वाद आशीर्वादच. आशीर्वादाला सुद्धा सहस्त्रार उघडं करायला पाहजि. पूर्णपणे. स्वतःची कमित केली पाहजि. स्वतःची कमित नाही त्याला. का असं झालं माहिती नाही आत्म्याचं माझ्या, की आपल्याला आपली कमितच नाही. मी हे करू शकतो ते करू शकतो असा मनोमध्ये एक हय्या पाहजि आणि असे मोठमोठाले स्वप्न पाहायला पाहजि की मी इथे जाईन, या खेडेगावात जाईन, तकिडे जाईन असे स्वप्न बघायला पाहजि. अशा मोठमोठाल्या कल्पना केल्या पाहजि. आता आपल्याकडे इतकं कार्य झालेलं आहे आधीसुद्धा, तुम्ही बघा. झाशीची राणी होती. एक बाई होती, तर्नी म्हटलं की नाही, इंग्रजांना आम्ही हरवून सोडणार. ती रणांगणावर गेली आपल्या लहानशा मुलाला घेऊन. आणि धाराशयी गेली. पण तरी इंग्लिश लोकांना सांगतिलं, जरी आम्ही झाशीची लेक पण भडिते ती लक्ष्मीबाईच. या अशा अशा बायका तुमच्या महाराष्ट्रात झालेल्या आहेत. आणि आता काय, काही दसित नाही तसा प्रकार. सगळा नट्टा फट्टाच. मी कां म्हणते असं, की अनुभव फार वाईट आले मला. आता आम्हाला महाराष्ट्रीयन बायको नको असे म्हणता तुम्ही. यांनी जाऊन तकिडे दवि पाजळले. मराठी भाषा बरी. त्याच्यात काही सांगतिलं तरी अनर्थ होणार नाही. पण तरी सुद्धा तुमच्या लक्षात येऊ देत. तकिडे जाऊन ह्या बायका दवि पाजळतात. आता महाराष्ट्रातली बायको नको. आता शक्तिपण नाही, काही नाही तरी लग्न करून दिलं की बॉ उजवायला हवंय. त्यांनी आम्हालाच उजवून टाकलं. मी अशासाठी सांगतिलं की आतापर्यंत काही गार्हाणी मी केली नाहीत. नेहमी तुमचाच उदो उदो करत राहिले. पण तसं चालणार नाही आता. आता मला काहीतरी माझ्या समोर ठाम असं दसिलं पाहजि. आणि म्हणून पुढच्या वेळेला मी प्रत्येकाला मी बघारणार आहे की कति लोकांना तुम्ही पार केलं. म्हणा तुम्ही गुजरात्यांपेक्षा बरे. ते तर अगदीच ढम्म लोक आहेत. त्यांच्या डोक्यात तर सहज योग जातच नाही आणि तुमच्या डोक्यात गेला तरी तो वायाच. तेंव्हा आता सगळ्यांनी आज मनोमध्ये पूर्ण नशिचय करायचा की माताजी नेक्स्ट टाइम तुम्ही आलात तर आम्ही दाखवून देऊ महाराष्ट्रात काय काय होऊ शकतं. अहो कुठे गेले ते मावळे? काय झालं समजत नाही. या मावळ्यांच्या तरफे त्यांनी एवढं केलं आणि तुम्ही सगळे सुशक्तिपति चांगले लोक. सगळे व्यवस्थित. तुमच्याच्याने आमचं काहीच होत नाही. तेंव्हा हा नंबर वाढला पाहजि. आणि इतकंच नाही तुमची सुद्धा वाढ झाली पाहजि. आणि मला दसिलं पाहजि की महाराष्ट्रात सहज योग नुसता दमला असणार. दमून दमला असं म्हणतात. आता त्याच्यापुढे काही म्हणायलाच नको. असं व्हायला पाहजि. माझं बोलणं बंद करून टाका तुम्ही. हे असं झालं तर कति बरं वाटेल. माझा जन्म इथेच झाला आणि मराठी भाषेतच मी सगळं काही शक्तिपण घेतलेलं आहे. मराठी येते म्हणा मला अजूनसुद्धा चांगली. पण काय आहे की मला मनुष्याचं मन नाही समजत मराठ्यांचं. मराठी लोकांचं मला मन समजत नाही. कारण माझे वडील फार उच्च प्रतीचे होते. आई फार उच्च प्रतीची होती. त्यांच्या सानध्यात मला महाराष्ट्रात असे प्रकार आहेत हे मला माहिती नव्हतं. तसंच तुम्ही आता दाखवून द्यायचं की माताजी आम्ही वशिष्ठ आहोत. तुम्ही आमच्यावर एवढा बोजा टाकला, भार टाकला आणि आम्ही तुम्हाला खरोखर दाखवून देऊ की, महाराष्ट्र म्हणजे काही कमी नाही. हे सगळे मोठे मोठे वीर आले. त्या वीरवाला पात्र झालं पाहजि न? नुसतं मराठी म्हणून काय? महाराष्ट्रीयन म्हटलं म्हणजे झालं. अशी आजकाल लोकांना कल्पना पाहायला हवीय तुमच्यावरती. तसं नसलं पाहजि. तेंव्हा सहज योग पूर्णपणे समजून घ्या. तो राबवून घ्या आणि महाराष्ट्राचं नाव उज्ज्वल करा. माझी अशी अनंत आशीर्वादाची तुम्हाला वाणी आहे, ती स्वीकार करा.

2001-0114, Makar Sankranti Puja

[View online.](#)

Makar Sankranti Puja 14th January 2001 Date: Place India Type Puja [Marathi translation from English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] मराठीतील उपदेश इंग्रजी भाषणाचा अनुवाद या दविशी अनेक आश्रिवाद देवता तुम्हाला प्रदान करते. या दविसापासून सूर्याचे दक्षिणिकडून उत्तरेकडे सरकणे चालू होते (उत्तरायण). सहजयोगात सर्वात महत्त्वाची बाब म्हणजे तुमच्यातही बदल झाला पाहजि. तुमच्यात परिवर्तन घडले पाहजि. ती देवता प्रसन्न होण्यासाठी, तच्चि प्रेम प्राप्त करण्यासाठी तुम्ही हे केले पाहजि. सहजयोगाचा प्रसार करा. मी जे उद्दष्टांचे चर्चि उभे केले आहे ते फार भव्य आहे. त्यासाठी हे महत्त्वाचे आहे आणि फलित करण्यासाठी तुम्ही खूप परिश्रम घेतले पाहजि. हे जाणले पाहजि की माझे चर्चित कुठे भरकटतेय, काय करते, आपण काय उद्दष्टपूर्तीसाठी आम्ही काय करतो? आम्ही असे कर्ति आहोत ज्यांना सहजयोगाबद्दल ही जाणीव आहे. हा अध्यात्माचा प्रकाश तुमच्यात दसिला पाहजि. आम्ही केवळ आत्मा आहोत ही सतत जाणीव पाहजि. दुसऱ्यांनाही तसे घडवले पाहजि. हे केवळ एका व्यवृतीसाठी नाही. सहजयोग एका अधिकि कर्मकांडात अडकलेले लोक सहजासहजी बदलत नाहीत, आम्हाला स्वभावात बदल घडवून आणला पाहजि. उत्तर हृदिस्थानात हे नाही. ते लोक गंगेत न्हातील परंतु त्यांच्यात परिवर्तन झाले आहे. खूप सुशिक्षित लोक सहजयोगात आलेले पाहून आश्चर्य वाटते. येथे झालेल्या अनेक संतंनी आपले रक्त याठिकाणी ओतले, परंतु त्यांचा काहीही परिणाम झाला नाही. सर्व आयुष्य लोक कर्मकांडात घालवतात पण आता बदल घडलाच पाहजि. तुम्ही जागृत व्हायलाच पाहजि. पहाट उगवली तर झोपून राहण्यात कार्य अर्थ आहे? महाराष्ट्राच्या बाबतीत फार दुःख वाटते. येथे इतक्या महान व्यक्तींनी कार्य केले पण लोकांना सहजयोग काही जमला नाही. आनंदाच्या गहनतेत आधी उतरायला पाहजि आणि नंतर तो दुसऱ्यांनाही प्रदान करता आला पाहजि. मी महाराष्ट्राचीच आहे. येथे काही दुष्ट लोकांनी सर्व काही बरबाद केले आहे. पण तुम्हाला वशिष्ठ वरदान आहे, तुम्ही तरुण आहात आणि पुष्कळ काही करू शकता. महाराष्ट्रातील लोकांना सांगितले तर तप करतील, उपवास करतील, पत्नीचा त्याग करतील, परंतु तपस्यापेक्षाही भक्ती अधिकि श्रेष्ठ आहे. भवती ही आनंदस्वरूप आहे हे फार वेगळे आहे. जे भक्तीत लीन, रममाण होतात ते सहजयोगाला अगदी हृदयातून धरतात. सहजयोगाला कुठल्याही तपस्येची जरुरी नाही, काही सोडायचे नाही, जसे आहात तेथेच सर्व काही प्राप्त होते. परंतु दुसऱ्यांना दले पाहजि. मग आम जनतेला सहजयोग कशाला दला गेला ? तपस्येतून काय मिळते, ते तुम्ही दुसऱ्याला देऊ शकत नाही. परंतु तुमच्या भक्तीतून सर्व काही देता येते. भक्तीसाठी काही द्यावे लागत नाही, जसे हे सोडा ते सोडा असले. काही नाही केवळ प्रतर्जना करा की माझे जीवन मी सहजयोगासाठी समर्पित करतो. काही सोडू नका. कसल्याच तपाची जरुरी नाही. तुमच्यातील भक्ती प्रसारीत झाली पाहजि, ती लोकात प्रज्वलीत व्हायला हवी आणि मग त्यातून काय आनंद मिळतो. आपल्यापुरताच सहजयोग समिति ठेवला तर आनंद त्वरीत लुप्त होऊन जाईल. आनंद वाढवण्यासाठी तो दुसऱ्यात भरायला हवा, करतो. श्री माताजींच्या व्यक्तीपुरता मर्यादित असू शकत नाही. तो सर्व विश्वासाठी आहे. जगात असे खूप सहजयोगी असतील जे सहजयोगाचा प्रसार करत नाही. ते आपल्या जीवनापुरतेच समाधान मानतात. त्यांना जे मिळाले त्यातच ते समाधान मानतात. तुम्ही उघडपणे सहजयोगाविषयी बोलले पाहजि. काही लोक फार बर्चितात. सहजयोग सांगण्याविषयी असे लोकही बरेच काही करू शकतील. आपण शुद्ध, पवित्र व्हावे म्हणून लाखो लोक त्या गंगा नदीत येऊन स्नान करतात. आपण काय प्राप्त केले याबद्दल कर्ति लोकांना खात्री आहे, या बद्दल मला शंका आहे. पण ते जर जाणले तर प्रत्येकजण महान कार्य करू शकतो. त्यामुळे खूप समाधान मिळिले, ते ऋणमोचक आहे. तसा बरेच लोक आपला वेळ पफुकट घालवतात. तुम्ही ते घडवून आणा. स्वतःचे आत्मपरीक्षण करा व मी सहजयोगाकरीता काय केले? असा प्रश्न वचिरत जा. लोकांना हे पटवणे तसे अवघड आहे, त्यासाठी खूप परिश्रम घ्या. तुम्हाला सर्व विश्वात परिवर्तन घडवून आणायचे आहे याला महत्त्व द्या. ती वेळ आता आलेली आहे. नवीन कल्पित्या व कल्पनांना धरून कार्यासाठी सज्ज व्हा. स्वतःपुरता सभिति ठेवू नका. आपणा सर्वांकडून मला या सर्व अपेक्षा आहेत. ० ७ ५ ३

2001-1231, New Year's Eve Puja

[View online.](#)

New Year Puja - You Should Be Satisfied Within 31st December 2001 Date: Kalwe Place Type Puja [Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] आपल्या सर्वांच्या प्रेमाखातर मी इथे आले आहे. माझी प्रकृति तशी ठीक नाही पण इच्छाशक्तिजबरदस्त आहे. म्हणूनच सर्व काही व्यवस्थिति बालले आहे. तुम्हा सर्वांची इच्छाशक्ति पण अशीच जबरदस्त व्हायला हवी असे मला वाटते. त्याबाबतीत आपण करत आहोत हे तुमचे तुम्हीच पाहयचे आहे. आपण काय करती व काय करायला पाहिले याचा तुम्ही स्वतःशीच वचचार करायला हवा. आत्म्याकडून तुम्हाला पुनर्जन्म दिला आहे, भ्रान्तमिथून बाहेर काढले आहे तेव्हां त्यातून पुढची प्रगतिसाध्य करण्याकडे तुम्ही लक्ष द्यायला हवे; आपल्याला मळिलेल्या शक्तीचा उपयोग केला पाहजि, जोपर्यंत दुसऱ्या लोकांना सहजयोग सांगून जागृत करण्याचे कार्य तुम्ही करत नाही तोपर्यंत तुम्हाला मळिलेली शक्ति तुम्ही समजून शकणार नाही व तुमचे दोष तुम्हाला समजणार नाहीत. मी बरेच लोक-असे बघतिले आहेत की ते सहजयोगांत आल्यावरही पैसा कमवायच्या मार्ग असतात. काही जण त्यातून सुधारतात. पण अशा संवयीचा फायदा काय? आजकाल या मुंबई शहरामधे लोकांना सनिमाचा धोक आहे, तसे मुंबईमधे बऱ्याच अधार्मिक गोष्टी चालतात. आजकालच्या सनिमांत अशुद्धता मोक्या प्रमाणात दाखवतात; खरे तर सगळ्या कुटुंबाला बरोबर पेऊन बपण्यासारखा सनिमा लोकांना आवडेल. त्याच प्रमाणे गल्ली-गल्ली मधून अत्यंत वाईट प्रकारचे धंदे चालतात. वर्तमानपत्र व मासिकांत अशील गोष्टी छापून वेतात. हे सर्व सुधारले पाहजि व वातावरण नरिमल झाले पाहजि. त्यासाठी दृष्टीमिधे नरिमलपणा आला पाहजि. स्तब्ध व नशिचल नजरेत पावतिय असते; ज्याची नजर सदैव भरकटत राहते तो सहजयोगी जेव्हा. दुसरी गोष्ट म्हणजे लोभ व हांव: कसल्याही गोष्टीच लोभ वाटता कामा नये. त्याचप्रमाणे रीटपणा सुटला पाहजि. ज्याला राग येतो तो सहजयोगी नाही. राग मनातूनही गेला पाहजि. कळवा पुजा प.पू. श्रीमाताजी नरिमला देवीचे भाषण,(सारांश) कळवा, ३१ डिसेंबर २००१ ८१ सर्वात महत्वाची गोष्ट म्हणजे समाधान, तुम्ही जेव्हा सहजयोगाचे कार्य करता तेव्हा तुम्हाला फार समाधान मिळते. आपण जे कांही करतो त्यातून समाधान मिळाले पाहजि. सहजयोगाच्या कार्यातही समाधान मिळवले पाहजि. नुसते सगळे श्रीमाताजींना माहीत आहे असे समजण्यांत अर्थ नाही. सहजयोगांतही ज्यांना सारखे पुढे येण्याची धडपड असते त्यांत अधिकतर बेईमान व चोर तोक असतात, जे लोक अंतःकरणाने साफ असतात व प्रेमाने व्यवहार करतात ते समाधानात असतात. आतां मला वाटते की समय आला आहे; तेव्हां तुम्ही माझ्यावर एक मेहरबानी करा; तुम्ही माझ्याकडून व्हायदरेशन्स खेचून घेत असल्यामुळे तुम्ही जर सहजयोगी म्हणून ठीक नसाल तर माझी प्रकृति बिघडते. तेव्हा तुम्ही आता, नशिचय केला पाहजि की ज्यामुळे श्रीमाताजींना बास होऊन त्यांची तब्येत बिघडेल असे तुम्ही कांही करणार नाही सहजयोगी म्हणवून घ्यायला आपण लायक राहिलो नाही तर श्री माताजी ना त्रास होईल. वे मला प्रसन्नता मिळिल असे बागाल. आपल्याला जग बदलायचे आहे. हे तुम्ही बराच वेळ बसून आहात. तुम्ही तरीही नरिंवतपरणे शांता राहण्यांत तुमची खरी ओळख आहे. तुम्हाला असे शांत असल्याचे पाहण्यात मला फार आनंद होत असतो. म्हणून सहजयोग्यांनी स्वतःअद्दल फार काळजीपूर्वक राहिले पाहजि. नुसते रोज ध्यान करण्याने कांही साध्य होत नाही. तुम्ही सहजयोगात दुसऱ्यांना मदत करण्यासाठी, या कलियुगातून त्यांना बाचवण्यासाठी आला आहात. नुसते मला आपण सहजयोगासाठी काय केले, काय करतो हकडे लक्ष द्या. भेटण्यासाठी वा माझे जवळून दर्शन होण्यासाठी धडपडण्याला अर्थ नाही. सहजयोगाच्या प्रसारासाठी अंग झटन कार्य करणे यासारखी समाधानकारक भारतीय सहजयोग्यांत ही प्रवृत्ति जास्त आहे. सहजयोग्यांती आपला व आनंददायक गोष्ट नाही. नवीन वर्ष सुर होतांना कांहीतरी नवीन संकल्पना आत्मसन्मान राखता पाहजि. सामान्य लोकांसारख वामलात तर तुम्हाला नशिचति करण्याची प्रधा आहे. म्हणून आज तुम्ही प्रत्येकाने आपण सहजयोगाचा खरा आनंद मिळणार नाही, माझ्यावर जतिके तुम्ही सहजयोगासाठी बाय करणार याचा नशिचय करा. नुसत्या माझी पूजा करण्याचा प्रेम करतां तसेच प्रेम आजून सहजयोगांत न आलेल्या कवि पूजा-कार्यक्रमासाठी काम करण्याचा कांही फायदा नाही. लोकांबद्दलही तुम्हाला वाटले पाहजि. आत्मसाक्षात्कार देण्याची तळमळ तुमच्यांत असली पाहजि, मी आता नाहीत; मोठ-मोठ्या संत पुरुषांनीही ते बमले नाही; पण तुम्हाला ती परदेशांत कमी जाते पण तथि सहजयोग बाढहत आहे कारण त्या लोकांना शक्ति मिळाली आहे. म्हणून सहजयोगाचा प्रसार करण्याचा व जास्तीतजास्त त्याची जबाबदारी आपल्यावरच आहे हे समजले आहे. म्हणून तुम्ही लोकांना जागृतदेण्याचा ठाम नशिचय आज करा. सहजयोगाचे असे कार्य सहजयोग सतत लोकांना सांगत राहिले पाहजि. नाही तुम्ही केलेत तर तुमचेच माझ्यावर मोठे उपकार होणार आहेत, व जगभर तर तुम्हाला मिळिलेला आत्मसाक्षात्कार व्यर्थ होईल, तीच गोष्ट सहज रहजयोग पसरवण्याचे माझे स्वप्न साकार होणार आहे; त्यांतच माझ्या वविवाहाची, सहजयोगांत वविवाह जमलाच पाहजि म्हणून अस्वस्थ होऊ आजपर्यंतच्या परशिरमांचे सार्थक होणार आहे. नका. गणपतपुळ्यातही मी त्याबद्दल बोलले आहे: सेमनारमधे असे बोलायला बरं वाटत नाही पण या गोष्टी महत्वाच्या असल्यामुळे सांगाव्या लागतात. माझी इच्छा हीच आहे की तुम्ही तेजस्वी तान्यांसारखे बनावे व आपला प्रकाश सगळीकडे पसरवा. त्यासाठी सतत आत्मपरीक्षण करून स्याना आत्मसाक्षात्कार देण्याची शक्ति आजपर्यंत कुणी मानवाला देऊ शकले का नववर्षाचे तुम्हाला अनंत आशीर्वाद,

2002-0321, Birthday Puja

[View online.](#)

Birthday Puja 21st March 2002 Date: Place Delhi: Type Puja [Marathi translation from Hindi and English, excerpt, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] ह थें पसरलेला हा प्रेमसागर माझे हृदय भरुन आले आहे. या प्रेमप्रवाहाचा पाहून एवढा महासागर कसा निर्माण झाला हेही लक्षांत आले नाही इतकी ही सुंदर घटना आहे. प्रेमाचे शास्त्र असे कांहीच नसते कारण त्याची शक्ति महासागरासारखी सर्वदूर पसरलेली आहे; इतकी की त्याची व्याप्तिलक्षांत येणे अवघड आहे. परमात्म्याची ही प्रेमशक्ति साच्या वशिष्ठामध्ये, सर्व देशांमध्ये, सर्वत्र ठायी ठायी पसरलेली आहे. तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळिल्यानंतरच तुम्ही ती जाणू शकता. प्रेम हीच त्या परमात्म्याची शक्ति आहे आणि प्रेमाधूनच ती कार्यान्वति होत असते. सर्वसाधारण लोकांच्या हे लक्षांत येत नाही; दुसऱ्याबद्दल मत्सर वा द्वेषभाव बाळगणे, दुसऱ्याशी भांडण-तंटा करणे या सर्व हीन प्रवृत्ति आहेत. तुम्ही सहजयोगी आहांत म्हणून तमच्या मनांत सदैव प्रेमभावनाच फुलली पाहजि. आपल्या या भारतदेशांत सध्या जी अशांत परिस्थिति दिसत आहे ती बघतिल्यावर मनांत प्रथम जाणवते की धर्माच्या नावाखाली लोक एवढे अकांडतांडव कसे करू शकतात? धर्माबद्दल कुणी कांही बोलले वा केले की त्याची तीव्र प्रतिक्रिया दुसरे लोक लगेच व्यक्त करू लागतात; या क्रिया-प्रतिक्रियेला कांही अर्थ नसतो; उलट त्यामुळे लोकांच्या मनांतील परमात्म्याच्या अस्तित्वाची भावना क्षीण होत जाते. म्हणून परमात्म्याची ही प्रेमशक्ति लोकांच्या मनांत कशी दृढ करता येईल याचा तुम्ही विचार केला पाहजि. मी म्हणणे की त्यासाठी आपण लहान मुलांपासून सुरुवात केली पाहजि. आपण मुलांना काय शिकवतो व शिकवायला पाहजि इकडे लक्ष द्या. आपल्या मुलाला वाढविस पूजा प.पू. श्रीमाताजी नर्मलादेवीचे भाषण (सारांश) नर्मलधाम दिल्ली दिनांक २१ मार्च २००२ १२० दुसऱ्याच्या मुलाने मारले तर त्याला जाऊन उलट थप्पड मारायला आपण सांगणार कां? त्याऐवजी त्याला समजावले की-मारलं तर मारलं, जाऊ दे, कांही बघितलं नाही- तर तो मुलगाही राग वसिरुन जाईल. मुले जात्याच अबोध व सळ स्वभावाची का असतात. दुसऱ्या मुलाला मारणे ही बाईट गोष्ट आहे व मुलांनी ती करु नये असे त्याला समजावले पाहजि. मारपीट करण्याची ही प्रवृत्ति लहान व्यापासूनच घालवली पाहजि. याच्या उलट लहानपणीच 'तू हद्दि आहेस, तो मुसलमान आहे' असे भेदभाव त्याच्या डोळ्यांत भरवणुणे चूक आहे. द्वेष, मत्सर, घृणा, इ. दुष्ट प्रवृत्ति सहजयोगामधून नाहीशा होतात व तसे झाल्यावरच परमात्मा काय आहे व त्याचा आपल्याशी काय संबंध आहे हे तुमच्या लक्षांत येईल. सृष्टीमध्ये सर्वत्र पसरलेल्या पमवैतन्याच्या प्रेमशीचे ७५ तुम्ही ताहक बनले पाहजि. परमात्म्याची सर्व वातावरण व्यापन राहिलेली ही शक्ति जाणण्यासाठी तुम्ही अबोधतिता जोपासली पाहजि. लहान मुले अबोधति असतात. ज्याच्या स्वभावांत वैरपणाच भनिलेला आहे त्याला कुणीच वाचवू शकणार नाही, त्या दुरगुणाचे कितीही समर्थन करण्यात अर्थ नाही. शांत व सुस्वभावी समजल्या जाणाऱ्या लोकांच्या आपल्या देशांतही लोकांचा खून करायलाही न कचरणारे कांही जण असतील. पण मुळांत येथील लोकांना शांतता आवडते; शांति प्रस्थापित झाल्याशिवाय विकास मुसलमान, ख्रिश्चन कुणीही असले तरी त्यांना संभवत नाही; समाजाच्या सर्व व्यवहारांमध्ये शांति असेल तरच सहजयोग सांगत चला. आजकाल हिंदु लोकांना तो देश नांवारुपाला येतो. भय, धाक, जबरदस्ती वापरुन हे होत सहजयोगाची वशिष्ट जरुरी आहे कारण तेच आपल्या देशाची व नाही. शांति ही हृदयांतील एक सुंदर भावना आहे; ज्याच्या आपल्या संस्कृतीची महानता वसिरत चालले आहेत. आजचा हृदयांत शांति असते त्याच्या सहवासातूनही शांतीच पसरते. असा हा राममंदिराचाच प्रश्न घ्या. अयाध्येमध्ये राममंदिर बांधण्याला माणूस नर्भय असतो. वरिष्ठ करणार्यांना त्याच ठिकाणी श्रीरामांचा जन्म झाला होता हे मी कसे सांगणार? पण हे जर व्हायब्रेशनसवर दिसून येत असेल तुम्ही सर्वजण सहजयोगी आहांत, तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार प्राप्त झाला आहे; अर्थात तुमच्या आत्म्याकडून तर फक्त वरिष्ठासाठी वरिष्ठ करण्यांत काय अर्थ आहे? हीच रामजन्मभूमि आहे ही व्हायब्रेशनवरुन सध्दि होणारी गोष्ट नाकारणे चैतन्य पसरत आहे; त्या चैतन्यामधूनच शांति व आनंद पसरणार आहे. कुठेही असलात तरी तुमच्याकडून शांति चैतन्य लहरीच पसरतील; त्यामुळेच सगळीकडे शांततेचे साम्राज्य व वातावरण तयार करण्यासाठी तुम्ही समर्थ आहांत. तमची वाढ अशीच व्हायला हवी की ज्यामळे तुम्ही सर्वांसमोर आदर व्हाल. दिल्लीसारख्या या ठिकाणीही इतके आत्मसाक्षात्कारी लोक होतील असे मलाही कधी वाटले नव्हते. सर्वप्रथम लोक माझी भाषा म्हणजे रामावरणच नाकारण्यासारखे आहे. आता हा बाबर कोण? तो परदेशांतून आला होता व त्याने ही वास्तू बांधलेली नाही तर त्याच्या एका सरदाराने ती बांधली.. म्हणूनच त्याला बाबरी-मशदि म्हणतात. पण बाबर परदेशी होता, त्याचा जन्मही भारतांत झाला नव्हता आणि परदेशांतून तो इकडे स्वारीवर आला होता. फक्त त्याचा मृत्यू भारतात झाला. मला तर पक्के माहिती समजून घेण्याइतक्या मनःस्थितीवर येईपर्यंत मला वाट पाहणे आहे - आणि तुम्हीही तुमच्या हातांवर हे जाणू शकता-की याच ठिकाणी श्रीरामांचा जन्म झाला. मग तथिच त्यांचे मंदिर बांधण्यांत कांहीच गैर नाही. श्रीरामांचे नुसते नामही शांति-समाधान देणारे आहे, मीसुद्धा त्यांचे नाम आदराने घेते. तोच प्रकार काश्मीरमध्ये मोहम्मदसाहेबांच्या केसा(बाल) वरुन झाला. पण लोकांना त्यांतील सत्य जाणून घ्यायची तयारी नाही. मी एकदा काश्मीरमध्ये कारमधून फरित असताना अचानक मला प्रचंड व्हायब्रेशनस जाणवल्या. म्हणून रस्ता सोडून त्याबाजूला जरीचे वाटले. स्वातंत्र्य होण्याच्या काळांत लोकांना भयानक आपत्तींना सामोरे जावे लागले, कित्येकांचे सर्व संसार उध्वस्त झाले, मी हे प्रत्यक्ष बघितले आहे; त्यांना क्षमा या शब्दाला काही अर्थच उरला नव्हता. खरे तर दुसऱ्याच्या वेदना जाणण्यासाठी क्षमेइतका दुसरा कुठलाच उपाय नाही. क्षमा करण्याची शक्ति आपण जोपासलीच पाहजि. दुसऱ्यांवर रागवण्याऐवजी, त्यांच्याबद्दल सूडभावना बाळगण्याऐवजी पमेश्वरी प्रेमशक्तिमधून मन शांत करण्याची कला तुम्ही साध्य करू शकला तर दुसरे काहीही करण्याची तुम्हाला जरुरी नाही. फक्त हृदयांतील या शांतीचा जाणीवपूर्वक अनुभव घ्या. मग तुम्ही गाडी नेण्यास ड्रायव्हरला सांगितले; त्याला अर्थातच कांही समजले नाही; पण पुढे गेल्यावर एका लहानशी वस्ती लागली. ते मुसलमान लोक होते. त्यांच्याकडे चौकशी केल्यावर समजले की त्या गावांत 'हजरत-बल होता; पण मुसलमानांना जसे श्रीराम समजत नाहीत तसेच हद्दिना मोहम्मदसाहेब समजत नाहीत. दोन्ही लोक आपआपली दुकाने मांडून बसले आहेत पण दोघांकडे वकिरीसाठी ठेवलेल्या वस्तू एकच आहेत ही गोष्ट ज्यांना आत्मसाक्षात्कार मळिलेला नाही त्यांना हे त्यांच्या लक्षांत येत नाही. अल्लाचे नांव घेणाऱ्या लोकांना अल्ला समजावून सांगणे अवघड आहे; त्यांच्या डोळ्यांत ते शरिणारच हे वषिणुचेच रुप आहेत हे माहिती नाही. आणि तेच श्रीराम म्हणून नाही. म्हणून सहजयोग पसरवणं हाच एकमात्र उपाय आहे. हद्दि, अवतार घेऊन आले हे फक्त सहजयोगीच जाणू शकतात. आतां दुसऱ्या कसल्याही परिस्थितीत अस्वस्थ होणार नाही.., कुणावरी उठसूठ रागावून वातावरण बघिडेल असे वागणार नाही आणि सूड, द्वेष, क्रोध या सर्व दोषांपासून मुक्त व्हाल. मी बोलतानाही तुम्ही

माझ्याकडे हात करुन हे पाहिले तर तुम्हालाही ते समजेल. म्हणजे श्रीराम संसर्गजन्य रोगासारखा फैलावत आहे. लोक पैशाच्या मार्गे धावत आजकाल सगळीकडे भ्रष्टाचार माजला आहे व एखाद्या हेच अल्लाही आहेत हे लक्षांत न घेण्याचा मूर्खपणा ते लोक करत असल्यामुळे भ्रष्टाचार चालतो. गुप्तपूज ठेवलेला हा पैसा आहेत असेच म्हटले पाहजे आणि हिंदु-मुसलमान म्हणून भांडत कधी कधी अचानक गडप होतो कवि चोरीला जातो कवि आहेत. आत्मसाक्षात्कार न मळाल्याने हा प्रश्न बकित झाला भ्रष्टाचार उघडकीला येऊन शक्ती मिळते. पण महत्त्वाची गोष्ट आहे. राजकारणी, पुढारी, कॅबिनेटमधील अधिकारी लोक म्हणजे हे कां होत हे बघणे. आश्चर्य म्हणजे गरीब माणसांपेक्षा आत्मसाक्षात्कारी असते तर त्यांच्याशी आपण हे सर्व बोलू श्रीमंतांना पैशाचा लोभ अधिक असतो. एक तर गरीब माणूस शकलो असतो; हा वाद घालणे हाच मूर्खपणा आहे हे त्यांना देवाला धाबरीत पण श्रीमंतांना पैशाचीच चटक लागते. समजावले असते आणि श्रीराम मंदिर उभारणे योग्यच आहे आपल्यासारख्या देशांत हा नवा रोग फोफावत आहे ही हे त्यांना पटले असते. म्हणून हे सर्व लोक सहजयोगी झाले आश्चर्याची गोष्ट आहे. सहजयोगातही त्याचा शरिकाव झाला पाहिला. आहे व कांही जण सहजयोगातही धंदा करू लागले आहेत व पैसा कमवत आहेत. हा उजव्या बाजूकडचा दोष आहे आणि काही लोक मला एकदा सांगत होते की त्यांनी कांही त्यामुळे लोक त्याचे समर्थन करू पाहतात. या भ्रष्टाचारांमुळे देशाचे फार नुकसान होणार आहे; आणि विकास साधणे अशक्य होणार आहे. पण तुमच्या हृदयांत देशाबद्दल खरोखर प्रेम असेल तर तुम्ही या गैरमार्गाकडे वळणार नाही. पण सध्या ह्या प्रेमाचीच उणीव आहे: प्रेम म्हणजे कार्य हेच लोकांना कळनासे झाले आहे. महंत-मंडळींना जागृती दिली आणि ते सर्वजण एवढ्याने expose झाले. हे होणारच; मग ते लोक ख्रिश्चन असोत वा कठल्याही पंथाचे असोत. अशा लोकांना फक्त व्हायब्रेशनस देणेच चांगले. माझ्या प्रेमापोटी तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी नाहीत' असे मी त्यांना सांगू शकत नाही, आणि तुम्हाला श्रीराम कवि मोहमदबद्दल कांही बोलण्याचा अधिकार नाही असेही त्यांना म्हणू शकत नाही. ते अवतारी पुरुष त्यांना समजण्याच्या खूप पलकडे आहेत. हाच ज्ञानी आणि अज्ञानी माणसांमधील फरक; फार पूर्वी ही मोठी दरी आपल्या मुलांवरही काही लोक असे प्रेम करतात की बचिर्याच्या आयुष्याचे नुकसान करतात. खरे तर प्रेमाला कसली मर्यादा नसते; ते अमर्याद, असीम आहे; हे प्रेम संबंध जगाला व्यापणारे आहे, सृष्टीमध्ये ते पसरलेले आहे, तुम्ही फक्त त्याचे वाहक होती कारण आत्मसाक्षात्कार मळालेला एखादाच असायचा, बनायचे आहे (Agents of Love). तुम्हाला तसे बनण्याचा पूर्ण आणि इतरेज न त्यांचा छळ करायचे. पण आता तुम्ही मोठ्या अधिकार आहे आणि तुम्हीच ते सगळीकडे पोचवू शकता. पण संख्येचे आहत. तरीही तुमचे सर्वजण ऐकतीलच असे नाही म्हणूनच मी तुम्हाला बनिता करिते की जितक्या लोकांना जागृती देता येईल तेवढ्यांना द्या. वरुन अध्यात्मिक दसिणाऱ्या लोकांच्या सुध्दा पैशाच्याच मागे असलेले लोक मला दसितात. पैसा हा प्रेमाचा शत्रु आहे. मी अगदी नक्कीपणे सांगते की तुम्हाला पैशामध्ये इंटरसेट असेल तर तुम्ही सहजयोगात कांहीही प्रगती देणे लागू नका. प्रेम वरवरचे असून चालत नाही ज्याचे अंतरंग शुध्द असते तोच प्रेमाची शांति मिळवतो. तसा प्रयत्न करुन मार्ग मळवू शकणार नाही. मला तर पैसा समजतच नाही, त्याच्यांत इंटरसेट घेणे तर दूरच. मला पैसे मोजता येत नाहीत म्हणून लोक स्वतःला सुधारायचा अभ्यास करत चला. राग-लोभ इ. तुमच्या मनांत असले तर कार्य होणार नाही. परमेश्वरी प्रेम खऱ्या अर्थाने हसतात; पण पैशाकडे पाहून ते कति आहेत हे मी नक्की सांगू शकेन. पैशाहून कतितीरी अधिक चांगल्या व सुंदर गोष्टी जीवनांत आहेत; उदा. चांगली मुले, चांगली माणसे, सुंदर फुले सगळ्या समजण्यासाठी तुम्हाला आधी अवोधितेचे महत्त्व समजले पाहजे. लहान मुले अवोधित असतात म्हणून मी त्यांच्यावर प्रेम करते. जगभर आढळतात; मग पैशाकडेच कशाला लक्ष द्यायचे? तो जसा येतो तसाच जातोही. पण त्याचे आकर्षण फार जबरदस्त असले वा नसले तरी बघितलं नाही. तुम्ही उच्च असते. भारताचाही भ्रष्टाचारी देशामध्ये फार वरचा क्रमांक आहे. स्तरावर पोचलेले लोक आहांत म्हणून तुमच्या असे म्हटले जाते. म्हणून तुम्ही या बाबतीत काळजी घ्या; दैनंदिन व्यवहारांतही प्रेम व्यक्त झाले पाहजे: लोकांशी वागताना सहजयोगात तुम्हाला पैसा कधीही कमी पडणार नाही याची खात्री ते प्रेम दसिले पाहजे: त्या प्रेम-व्यवहाराने लोकांना समाधान बाळगा. पैशापेक्षा तुम्ही कति लोक सहजयोगात आणले याला वाटले पाहजे. दुसऱ्यांशी भांडणे. दुसऱ्यांना खाली खेचण्याचा महत्त्व आहे. ही बनिमूल्य पण अत्यंत आनंददायी गोष्ट आहे. प्रयत्न करणे, दुसऱ्यांना फसवणे इ. प्रकार सहजयोग्यांना शोभत नाहीत, तसले वचिराही तुमच्या डोक्यांत येता कामा नये. हे मळिलेले की तुम्ही स्वच्छ, नर्मल झालात असे म्हणता सहजयोग्याचे जीवन म्हणजे आनंदी आनंद आणि पूर्ण मुक्तता%; कसलीही चिंता नाही, तुमच्यावर अवलंबून असे काहीच नाही. अगदी गरीबीत असाल तरी आनंदाला कांही कमी नाही. श्रीमंत लोकांना, वशिषतः परदेशांतील श्रीमंतांना मानसिक ताणतणावाखालीच दविस काढावे लागतात, वचितिर समस्या असतात, कांहीजण वैतागून आत्महत्या करुन घेतात. शिवाय येईल. मग कुणीही तुम्हाला धक्का लावू शकणार नाही. या भावनेने तुम्ही आत्मसन्मान करू शकाल व स्वतःला बरोबर ओळखू शकाल. साक्षात्कारी पुरुष अशी स्वतःची ओळख वसिरुन चालणार नाही; त्या दृष्टीने आपण काय केले पाहजे, कसे वागले पाहजे हे लक्षांत ठेवा. तुम्ही वेड्यासारखे, कशाच्या तरी मार्गे तुम्हाला नसत्या फॅशनच्या फंदात पडावेसे वाटणार नाही. एरवी लोक वेड्यासारखे फॅशनसच्या मागे लागतात. तुम्ही सहजयोगी लागलेल्या कवि स्पर्धेत उतरलेल्या लोकांसारखे वागून चालणार असल्यामुळे त्यांच्याहून वेगळे असता. तरीही त्यांचा तस्कार न करता त्यांच्याबद्दल तुम्ही करुणा बाळगली पाहजे; त्यांना नीटपणे समजावून जीवनांत उच्च असे कांहीतरी मळिवण्याची राज्यात प्रवेश करू शकाल असे खरसित म्हणाले होते. तुम्ही प्रेरणा द्या, आत्मसाक्षात्कार मळिवण्याचे महत्त्व सांगा. हा काळ नाही. परमचैतन्याच्या आशीर्वादासाठी तुम्ही सतत लायक राहिले पाहजे; लहान मुलासारखे बनलात तरच तुम्ही परमेश्वराच्या परमेश्वराच्या साम्राज्यांतच आहात; इथेही लहान मुलांसारखे आता हे घटित होण्यासाठी योग्य आहे., प्रण तुम्ही कार्यरत टयाले ही; सहजामध रहा. तुमच्याकडून आणखी जास्त वशिष असे पाहजे. तुम्ही हे मोठ्या प्रमाणांत करू शकता. मी बरेच लोक सामाजिक कार्य करणारे पाहिले आहेत, त्यांचा पडि अध्यात्मिक आला की समस्त जग बदलाला वेळ लागणार नाही. त्याची नसतो आणि त्यांना आत्मसाक्षात्कारही झालेला नसतो. पण काही मी मागत नाही. आपल्या प्रेमशक्तीमध्ये परमात्म्याचा प्रकाश प्रचीति पाहून तुम्हीच आश्चर्य चकित व्हाल. मला तो मार्ग दसिला आणि आज त्याला बहार येत आहे. मला खात्री आहे की तुम्ही सर्वांनी मनापासून मला साथ दिली तर सहजयोगातून अनाथ, गरीबांना आसरा देण्यासारख्या सामाजिक कार्यामुळे ते प्रसिद्धिदली आलेले असतात. पण तुमच्यातील प्रेमशक्तिकार्यान्वति झाली की इतक्या मोठ्या प्रमाणावर लोकांना सहजयोग प्रचंड कार्य घडून येईल. समजेल की तुम्हीच आश्चर्यचकित व्हाल. सहजयोगात खूप चांगले लोक आहेत पण त्याचा परिणाम दसून आला पाहजे; वचिरा करा, त्याचबरोबर आत्मपरिक्षण करा आणि जन्मांत लोकांना तुमचे प्रेम समजले पाहजे. त्यासाठी सर्वप्रथम तुम्ही आपण काय मळिवणार आहोत हे समजुतदारपणे लक्षांत घ्या; क्षमाशील झाले पाहजे; लोक मूर्ख असले तरी तुम्ही त्यांना सहजयोगी म्हणून आपण काय करू शकतो याचे भान ठेवा. मग क्षमा केली पाहजे; शहाणपण बाळगून त्यांच्याशी वागा आणि तुम्हाला काय करायला हवे हे जाणवेल आणि तुमच्याकडून खूप त्यांच्या फॅशन वा गरुप बनवण्याच्या भुलथापांना बळी पडू नका. महान कार्य घडेल. तुम्ही सहजयोगी आहात हे वसिरु नका; तुमच्याबरोबर आणखी मी जे कांही सांगितले त्याचा

परत गेल्यावर गांधीर्याने त परमेश्वराचे तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद

2002-1225, Christmas Puja

View [online](#).

Christmas Puja, Ganapatipule (India), 25 December 2002.

Merry Christmas to you all.

According to Sahaja Yoga, Christ is settled on your Agnya Chakra. His whole life is depicting the qualities of a person who is a realised soul. What He has suggested in His own life is that you should not have any greed or lust. The way these days people are greedy all over the world is really shocking. Right from the childhood, our children also learn to ask for this or ask for that; only complete satisfaction in life can give you that equanimity, that balance by which you do not hanker after things.

These days even India has become very much westernised in the sense they are also very much wanting to have this and that. Actually, now in America suddenly, with this happening, people are getting to spirituality. They come to spirituality because they think they have not found any satisfaction anywhere. But we have to see from His life, the great life of Christ. First He was born in a small little hut, as you saw many of them when you come round. Very much satisfied. And He was put in a cradle which was all covered with dry, very dry grass. Can you imagine? And then He sacrificed His life on the cross. Whole thing is a story of a sacrifice. Because He had a power, power of Spirit, that He could sacrifice anything, even sacrifice His own life, so you can understand the greatness of Christ, what's coming from His great personality of spirituality.

But the same Christ is worshipped all over the world, specially in the Western countries, and you'll be amazed to know how they're running after things. All their industries are running with big stories about what they make; and how people boast of their wealth. They will have a cross in their necks to show that they are Christians. First of all one should never wear that cross on which Christ was crucified. But they do make up by this hypocrisy, and they are the another extreme of Christ. Not only they, but even their wives and their children are all very greedy people. They should have this, they should have that...but now India is very much in the same run. And what do they ask for? They think by getting all these things around them they'll be very comfortable – it's not so. They're all the time hankering, and they cannot even enjoy whatever they have achieved.

It is something very surprising that in a country like America, where there was no corruption but there were people who were making big big big money, they are supposed to be disciples of Christ. It's beyond me. India was once upon a time a real saintly country where saints were respected. But nowadays India has fallen down to such a low level of greed that it's impossible to understand these people. We can say they had not such a great following of Christ, and those who followed Christ, also the Christians here, they are the worst! They are the ones who have taken to all kinds of Western life, of greed, and they call themselves Christians.

But Christ has shown that you don't need anything in this world. He's such a great personality, such a great incarnation, respected all everywhere, why? Because His power of sacrificing was the highest. Not because He was owning a big car, or any big house, nothing! Only because He was such a humble man. His life is remarkable, and that today He governs the hearts of so many, despite the fact He was born a very very poor man, and He was crucified also as a very poor man. So those people who are running after money, are no way Christians, are nowhere near Christ.

And so happy and joyous He was! And He helped the poor, He helped the needy, because He understood their problems, because He could feel them. He tried to help all kinds of diseased people, underprivileged, while today's world has come to such a nonsense that they help countries to fight! They create Christianity to fight! What is Christianity doing in this country? It's just to create a big power, of creating lots of Christians. I've heard from many places how they're converting people to Christianity. Christ never converted even a single soul. He wanted to give transformation as you all have got it. But not changing the religion, or changing your birthmarks, no! And what did He achieve is this kind of a useless, third-rate people, who are running after lust and greed.

I get worried sometimes about Myself, that I hope My disciples and My children won't do things which are against Sahaj, which are against the principle of Sahaj. And one of the principles of Sahaj is that you have to help people, those who are

downtrodden, those who are not yet realised, you have to give them realisation. It is not the way world is going on, that we give help to people who are ruined this world. If we have to save this country, if we have to save the whole world, then we have to become like Christ. Develop your sacrificing temperament! It should be very very powerful thing, because you are all realised souls. Try to develop that, a temperament of helping others.

I've known some very great people in my life, who were always willing to give to people who haven't got it. And they have been of such a big temperament, they were never, sort of, given any big award or anything. But very happy if they could help others. It's very very sad today, in this country, where so many people have sacrificed their lives to achieve independence and freedom. And what is happening is now, today, same people - or maybe their children, maybe not the same - are supposed to be governing, supposed to be in charge, and are making money.

Why this situation has come? In this country also we had many people who were extremely sacrificing. They were the leaders. But how many of you are like that? How many of you would like to give away some thing of yours to others? What would you do to help others? It's very sad that the Christian nations have never followed Christ, and we also are becoming the same. I don't say that we should not do business, or we should not make money. You can, but with all that, you must remember for whom are you doing it. What are you going to do with it? With this money, what are you going to do? Actually, we should find out at least, in one year have we given up one of our things to others? Not that I say you crucify yourself, no, that'd be too much.

But can you at least sacrifice a little bit of your comfort for the people? Sahaj yogis have to be extremely kind, extremely kind and loving people. If you are not that, you are not Sahaj yogis. First thing you should be kind and loving, and understanding the problems around, and try to help as many people as you can. But that is not so, even Sahaj yogis do not understand what is the value of their life. They're on the same path as Christ was, they're realised souls, they must have that feeling, they must have that oneness with the rest of the people, and they should feel the sacrifice of Christ within themselves. How He sacrificed His life, is to improve our Agnya, to remove our ego, to fight our ego, but we are so egoistical....Whatever He has done is a waste, is something people don't understand, and they do not imbibe His character and His life. It's very bad. And for us He is a very great message for all the people who are realised souls, is a very great example.

There are so many things to be done. We have, as you know, My mind is always with the needy, and I've started many such organisations. You know them anywhere. Recently I started something for the destitute women and orphans in Delhi. I paid most of the money. But at just the finishing, I said, 'Why not ask Sahaj yogis to pay that little money to finish?' And they did, they did pay; in Delhi I must congratulate them for showing the way to other Sahaj yogis. I was amazed how they could raise so much money for this big organisation. It is something we never see, how the women are suffering in our country, how the destitute women are suffering. They are left out by their husbands for no fault of theirs, no - just like that. For some whim they are left on the street with their children, more in the Muslim states worst.

And I felt very much that I should try to do something, at least bring the attention of the people to their lot and to their problem, so that they come up into life and earn their living. I think is a duty of all the Sahaj yogis, to go and to see around who need your help; just don't live for yourself, earning for yourself, making money for yourself, but try to help. Help those people who can really be helped, and they should say, 'It's the Sahaj yogis who have done all that.' So many ideas I have of helping people, and I'm going to try them, with whatever money I have. But I wish you could decide to do something for others. Specially this country is divided into at least two parts, one is the rich and another is the very poor people. These very poor people just make my heart wrench, wrench with pain, I don't know how to help them. It's such a vast community.

But if you people decide, you can go around...(Shri Mataji refers to someone: sit down!) You can go around, and you can find out ways and method of helping the people who are extremely poor. They need your help by all means, and you are capable, with the Mahalakshmi's blessings, you are very equipped. Then try to help the poor, try to help the people who are in great trouble. I know they are not Sahaj yogis, don't expect them to be Sahaj yogis - they cannot. At the time of Christ, how many people were there who were Sahaj yogis? How many there were who could understand the depth of human problems?

But Christ did. And He sacrificed His life for the sins of the people, can you imagine? It's a day to celebrate His birthday with very

great joy. But what a birth, and what a life that He had to go through! Nobody would like to have that kind of a life, but the essence of it we must understand. Running after greed is madness, there's no end to greed. Those who are greedy, are greedy all the time. They are asking for money, asking for this, asking for that...Why not see to others, what do they want? Because we are in collective consciousness, we should understand what do these people want, what can we do for the people. I know it's very difficult in those modern times, with all the advertisements going on, but we are Sahaj yogis. We have to be normal people, we have to face it in the way that a saint has to face, and try to eradicate all these ills by your special powers.

Today is a day of great joy to Me and to all of you. Also at the same time, when I see that the life of Christ, such a short life, how miserable it was! Not because of poverty, no. But because of hatred, and because of tortures he had to go through. He didn't mind poverty, didn't touch anything about it. What He felt bad was really the way things are wrong, and the way there were oppressed. And He took up all that agony onto Himself to solve the problem. He created the Christians, and what they are doing is nonsense. Just a nonsense. It has no meaning, it has no meaning to Christ's life, and it has no meaning to the richness of His great work. So when we are celebrating His birthday, we should also celebrate His sacrificing capacity, His power of loving.

Now Sahaj yogis have become very good people, very loving people, no doubt about it. But still I think the greed lingers on. There's no end to greed. I must tell you, I've seen people who are so mad...Like in America they found out those people at the top of every organisation, corporators, who are so rich that they have twenty-five aeroplanes and about fifty, over fifty cars. Are they going to travel on their fifty cars? How are they going to travel, one foot in one car and another foot in another car? But they had it, all this kind of madness, and they said that...now they've nothing to say as such, but now that's all confiscated. What will you do with all this kind of a temperament people have? Isn't it madness to have twenty-five aeroplanes and about fifty motor cars? And they thought no end of themselves, stupid as they were! When they will die, all this will finish off.

They are fighting about something in America, it's such a funny place. Then you do understand where are we going with our greed. There's one incident where a very young girl married a very very old man, very old. And when this old man died, he left all his money to this young lady, so the son came over and he made a case, that 'I have been his son for so many years, and how can this lady get all the money?' She got billions and billions, but still she wanted to have the whole; so she gave excuses, saying, 'I've done so much for him, with this old man I've sacrificed so many things,' and this and that. It's a shameless thing the way people act, and they are not ashamed that they are asking for money, money, money, for comfort, comfort, comfort! It's very very difficult to understand human beings. Once they've gone in a strange way, they can go to any extent. They don't know how to sacrifice!

When I've seen, when Gandhiji asked people to sacrifice, all the women gave away their ornaments. They gave away their lives, they went to jail, did all kinds of things to achieve independence. And what is the independence they got? Immediately all the thugs of the world became in charge, all the thieves of the world became in charge. What do you say to such a country where everything that is great and noble goes into waste? Have you been a noble person? Ask yourself. Have you been noble? Have you tried to help others? From the life of Christ, we have to know that He lived in poverty. He was King of kings, but He lived in poverty, with grace. And He did every thing for people who were sinful, who were in trouble, such a lot...One person!

Now you are so many, so many of you. You all have to do something. Don't live like these corporators, but try to know that you have to sacrifice something of your earnings, something of your luxuries for the sake of your country, because you're Sahaj yogis, you're not ordinary people, you've got your realisation! So what are you doing? Are you demanding money from everyone, or you are giving love to everyone? Let me hear the stories of Sahaj yogis who are giving love and compassion.

I'm sorry today, on the day of His birthday, I have to tell about your (His) life, which was very very painful as a one. For us to understand that such a glorious personality, such a great Sahaj yogi, He had to go through so many troubles in His life, and His own people troubled Him. His own people tried to take advantage of Him. I too have this experience from Sahaj yogis who got well out of Sahaja Yoga, and they tried to trouble Me. They tried to make money out of Me. Everyone knows! They have such a bad value system that how can you say they are realised souls? So we have to think where we can help others. What we can do for others. This is one of the things one has to learn from the life of Christ.

I was actually born in a Christian family, and what I found out about the Christians that extremely they were mean, dirty people. They're planning against each other, and very money-oriented. When My father went to jail, they threw us out of church. To love your country is a sin, is it? They did it, and when he came back and he became the mayor of Bombay, of Nagpur, they were his greatest admirers, they take out on procession. So My father just smiled at it, and he said, 'See these stupid people.' This is complete stupidity, and this kind of greed, and this kind of stupidity must be stopped. They run after money, they run after positions, they run after also very bad things, some of the things. Not the Sahaj yogis, but they do.

But even among Sahaj yogis, I've found people who are very money-oriented, and they have made money out of Sahaja Yoga. I'm such a useless person, I don't understand money, so they could befool Me; all right, doesn't matter. And for years together they were befooling Me, it's all right. Now what to do, what do I need money for? That is the trouble. The trouble is if you're not careful, if you are not very money-oriented, others can rob you. I say let them rob. Let them do what they like. But I cannot develop a temperament by which I can get after people for money – I cannot. I accept whatever account you give Me, I accept whatever you say. I know it is sinful, it is wrong, but if they are not aware of it I can't help it. They all will be ruined all such people, I know that. But what to do if they don't realise it themselves? Making money out of Sahaja Yoga, can you imagine? Such a stupid thing to do. Very common. Very bad.

I want you all to be above money. Above all these worldly things. And you will never starve, you will never have problem, but do not get mixed up with this kind of nonsensical things. This is God's work, and you shouldn't make money out of it, in no way. So we have to learn a lot from the great life of Christ, who was born as a very humble man, and He did such great things. He tried to improve our Agnyas, and even now, if you think of Him, your Agnya will be all right. It will be finished. I know among Sahaja yogis also there are people who are very pushing, who are all the time pushing themselves. For what? What do you want? All the time they are pushing around. Just like all other stupid people. So to feel the satisfaction within yourself, just like Christ, you have to meditate, and introspect, and find out: are you satisfied people? You have to be very much satisfied in life, otherwise no use having Sahaja Yoga. No use getting your self-realisation.

I bless you from My heart, that you take the character of Christ as a model for you, and to understand the problems of the world, from the whole world, as your own problems.

May God bless you.

2002-1231, New Year's Eve Puja

[View online.](#)

New Year Puja Date 31st December 2002: Place Vaitarna: Type Puja [Original transcript Marathi talk, (first par-translation from English talk), scanned from Marathi Chaitanya Lahari] मळिली त्याला आम्ही काय करणार ? समजूतदारपुणा नाही. या भांडकुदळ लोकांमध्ये संगीत कसे आले ते कळत नाही. ते इतके वाढले की जो येतो तो काहीना काही गारहाणे घेऊन येतो. त्यांना सहजयोगात संयम मळिला की नाही. या महाराष्ट्रात संतांनी मोठी व्याख्याने प्रवचने दिली, त्याचा काहीही परिणाम नाही. भांडकुदळपणा काही जात नाही. त्यांच्याही नावाने भांडण, काहीतरी मूर्खपणासारखे करायचे, हा मूर्खपणा कधी जाईल हे कळत नाही. शांतपणाने राहणे, शांतपणाने इंग्रजी भाषणाचा अनुवाद : आज आपण सर्व मोठ्या संख्येने येथे उपस्थित आहात हे पाहून खूप आनंद वाटतो. पंचवसि वर्षापूर्वी ही जागा खरेदी केली होती पण काही आक्षेप घेतले गेले त्यामुळे काही करता आले नाही पण मी याबाबत योजना करुन होते त्याला मूर्त स्वरुप आले म्हणून आज आपण येथे आहोत. आज बाबाची आठवण येणे अपरिहार्य आहे. कारण भारतीय संगीताचा शास्त्रीय संगीताचा व भारतीय कलांचा प्रसार व्हावा म्हणून त्याने खूप मेहनत घेतली. पण आज तो येथे उपस्थित नाही याचे दुःख आहे हे आपण सर्व जाणता. कुठल्याही प्रशस्तीची अपेक्षा न करता त्याने खूप काही केले आणि हे घडण्यासाठी त्याने या सर्व आदर्शांचा उपयोग केला. त्याने आपल्या बध्दी आत्मसात करणे हे समजतच नाही. लगेच ओरडायला सुरुवात. परदेशी सहजयोगी म्हणतात ते असे का भांडतात. सहजयोगात तरी भांडू नका आणि थोडेसे शांतपणाने घ्या वैतरणा पूजा कौशल्याने कुठलीही आदर्यता न मरिवता, प्रयत्न करा. आपल्याला बदलायचे आहे. याचे अगदी साध्या माणसांना हाताशी धरुन त्यांची त्यांचे खुसपट काढता. स्वतःचे काय पूर्ण काळजी घेऊन त्यांच्यातील चुकलेले आहे ते बघा. बाबाने या वेड्या कलाकौशल्याला योग्य आकार दिला. याच महाराष्ट्रातच संगीत सुरु केले, तेही नागपूरला. कल्पनेला धरुन मी हे संगीत प्रसाराचे कार्य नागपूराला तन्हेतऱ्हेचे लोक होते, तो महाराष्ट्रीय असावा असे नाही. पण लोकांनी त्याला प.पू.श्रीमाताजी नरिमलादेवीचे भाषण दि. ३१ डिसेंबर २००२ पुढे चालू ठेवणार आणि मला आनंद वाटतो की त्याप्रमाणे ते घटीत होत आहे, आज तो उचलून धरले. सहजपणे कुणीतरी घ्यायचे आत्मसात करायचे, हे साधूपणे घ्यायचे. पण ते सोडून पैसे मळवायचे, गडबड करायची, हे अगदी फारच खालच्या दर्जाचे विचार होत. येथे असायला हवा होता. त्याचा स्वभाव प्रेमळ आणि दयाशील आणि कधी कुणावर राग केला नाही अशी त्यांची सुंदर प्रतमा होती. मराठीत भाषण असे ज्या माणसाच्या मनात तो सहजयोगी कसा? त्याने काय होणार? त्यांनी उच्चस्तरीय असावे. माताजीनी आपल्याला पार केले भांडकुदळपणा हे महाराष्ट्राचे वैशिष्ट्य, भांडण्यात हुशार. काहीही करा त्यांच्यासाठी त्यांच्या डोक्यातून हे जात नाही, सगळ्यात महत्वाचे म्हणजे आपल्या आयुष्यात संगीत यायला हवे. तालबध्दता असावी. त्यामध्ये एकप्रकारची रागदारी असावी एवढी मेहनत घेतली. तर आज नशिचय करा की आम्ही भांडकुदळपणा सोडू, यापुढे आम्ही भांडणार नाही. पैशाचा हावरटपणा धरणार नाही. तो फार आहे महाराष्ट्रात. यामुळे सहजयोगाचे काम करणे महाराष्ट्रात कठीणच आहे. आम्ही खूप मेहनत घेतली. फार काही समज तर नाहीच. याचा मला अगदी कंटाळा आलाय. ही सुंदर इमारत उभी केली शास्त्रीय संगीतासाठी, त्यातही भांडण. या भांडकुदळ लोकांसाठी काहीही करण्यात अर्थ नाही. काही ना काही कारण काढून भांडत बसतात. लाज अनुभव आलेत. तर कृपाकरुन आम्ही नाही लजजा नाही त्यांना बसायला जागा नाही सहजयोगाचे कार्य आहे. तेव्हा येथे नुसते संगीत सहजयोगी आहोत हे जाणून अभिमानाने रहा. त्याचा अभिमान बाळगा. भांडण्यासारखे काय आहे सहजयोगात? कुणाला बसायला मळिले शकियला यायचे नाही. सहजातली वागणूक, सहजातले नाही, बघायला मळिले नाही ही राजकीय मंटींग आहे काय? बोलणार सर्वपण त्याच्यातले मोठेपण हे घ्यायचे. ते जर तुम्हाला घेता येत नाही नव्हते पण करणार काय? समोर दत्त म्हणून उभे. मग सांगणे जरुरीचे तर ते काय उपयोगाचे तशा संगीतशाळा पुष्कळ आहेत. सगळीकडे आहे. जे भांडकुदळपणा करतील त्यांना सहजयोगाच्या बाहेर जावे आहेत. तर तेथे शकून डोके फोड करण्यात काय अर्थ? तर माझी लागेल. त्याला काही इलाज नाही. सगळ्यांशी प्रेमाने वागा. एवढे अशी वनिती आहे तुम्ही संगीतावर भर द्या आणि आपल्या आयुष्यात जमत नसेल तर सहजयोगात कशाला आलात? आमच्या बाबांचे ते भरवा व व्यवहारात आणा. ते आणल्याशिवाय या कार्याची पूर्तता वैशिष्ट्ये असे की कधी कुणावर चडिायचा नाही, कधी कुणावरिध्द बर होणार नाही. आजपासून व्रत घ्या, मी आजपासून भांडणार नाही काढणार नाही, न सांगता सगळ्यांची स्तुती मात्र करायचा. पण माझी कुणीजरी काही बोलले तरी आम्ही भांडणार नाही. दुसरा आजार तो दशाभूल व्हायची. सगळ्यांची ही स्थिती कशी असे मला वाटायचे. पैसे खाण्याचा, सहजयोगात सुध्दा सुटत नाही. हा रोग माणसामध्ये पण बाबाने सगळ्यांना प्रेमाने वागवले मग तो कोणीही असो. कधीही कोटून आला ते समजतच नाही आणि सगळीकडे बोकाळलाय. तर मला आता तुम्ही बदलाल की नाही ते ठरवा. सगळ्यात महत्वाचे म्हणजे माझ्या मोठारीत स्वतः बसायचा नाही. कधी माझ्या घरी जायचा आपल्या आयुष्यात संगीत यायला हवे. तालबध्दता असावी. त्यामध्ये एक प्रकारची रागदारी असावी. ते न करता भांडकुदळपणा करणे हे शोभत नाही. ज्याचे त्याचे वाईट बघायचे आणि स्वतःचा चांगुलपणा मरिवायचा. झाले ते झाले. तर यापुढे अशीच माणसे पुढे आणली पाहजित जी समजूतदार, प्रेमळ सर्वांना जपणारी असावीत. सर्वाना अनंत आशीर्वाद नाही. तो याच महाराष्ट्रातला, पण कधी आगाऊपणा दाखविला नाही. आपण अशा एका महान व्यक्तीच्या कार्याकरीता आलात. त्यांचा काहीतरी धर्म पाळा. आता हे मंदीर उभारले येथे संगीताचे. बाहेरच्या लोकांना आपले संगीत समजत नाही पण आपले परदेशी सहजयोगी त्यांना मात्र आपले संगीत जास्त समजते. आपल्याला अजूनही समजत नाही, ताल समजत नाही काही समजत नाही. जेव्हा येथे संगीत शकिल तेव्हा राग कुठला ताल कुठला हे माहिती झाल्याशिवाय तुम्हाला संगीताचा आस्वाद घेता येणार नाही. तर माझी वनिती आहे की सर्वांनी भांडकुदळपणा सोडून आपल्यातला चांगुलपणा जागृत करणे हे ० हीट

2003-0101, Inauguration of Vaitarna Music Academy

View [online](#).

English Transcript Inauguration speech for the opening of the new Music Academy (transcr. only English part). Vaitarna (India), 1 January 2003. I'm sorry I spoke in Hindi language, because to talk about My father in any other language is very difficult, though he was a master of English language and he used to read a lot. He had a big library of his own where I also learned English, because my medium of instruction was Marathi. I'd never studied Hindi or English. But because of his library, because I was very fond of reading, I picked up English, whatever it is, and also Hindi. Now they all say I speak very good English and very good Hindi, I am surprised, because to Me they were foreign languages. And when I did my matriculation also, I had a very small book of English, and for inter-science also I had a very small book. And in the medical college of course there was no question of any language, but because I used to read a lot. So I would suggest to all of you to read, read more. But don't read nonsensical books, very good famous books you must read. That's how I developed my language, and I had to do so well. By reading that, I could know also so much about the human failings. I didn't know human beings have those failings, I didn't know. I was absolutely beyond them. After reading everything, I came to know that there are human beings, mostly, who have some failings. Maybe because of ego or maybe because of some bad training, because of mother, maybe father, whatever it is, the family. And that's how I understood human beings, as they are. Gradually, when I came to Sahaja Yoga, I met many like that, not one - all over, whether in India or outside I saw. But most of them, 99%, improved. One per cent are still there, hanging in there. The greatest problem of human beings is ego. If there is ego, you can't do anything about it, because it thinks, "I've done something great that I have this ego". And they cannot appreciate other people, leave alone loving anybody else. 'Ego' means you love yourself, think no end of yourself. So, India is full of it. Abroad also I've seen it's quite a lot, but at least they know there is ego and they can face it. But this country, I don't know what sort of things they do that they develop this ego, and they think they're quite right. Every country has its own problems, but we have something very great with us is our music. Not musicians, but music. So the musicians should take to Sahaja Yoga. They should meditate. And if a musician is money-oriented, then you cannot help him. Either he should be music-oriented, and not money-oriented. When they are money-oriented, they never value themselves, I think. Because if you have music, the talent of music, why should you care for money? And whatever money you give them, they'll be never satisfied. I have seen very great musicians who were never, never money-oriented, who didn't care for power. But we have even now many musicians who I would not say are the last word in music. Those who are, are very humble. They'll always tell you, "We have to still learn a lot. We have to understand a lot." So I was very much touched, and I was very much enamoured, by the statue of Babamama and of my father being there. Not because they were my brother, or father, but they were very, very great people, and their greatness has touched me. Baba's quality was that he was a loving man, extremely loving, and very forgiving person. Extremely unassuming and very loving. He never cared for publicity, or he never cared for what position he was occupying. His humble nature was natural, very natural, very sweet. And he has been with me since his very childhood, so I noticed him, he never had any malice against anyone. He never wanted to surpass anyone. Always wanted to be at a zero point. And if anybody troubled him, he used to make him go somewhere with his own tricks, he was very clever. And he had found out that 'I am no good for these crooks,' so he used to handle them very cleverly, and he used to see that they go around. He knew who were the show-offs, and he used to tell me about them: "These people are very big show-offs, and they will try to dominate others, they don't know anything." But the best part of his heart is his poetry. He wrote beautiful poetry. Was horrible to begin with! I used to write his essays in the school. So his teachers used to say: "Can you write such good essays? And when it comes to exams, then why do you get a big zero?" So he didn't tell her that I'm writing the essays. But then, suddenly, he developed an attitude for languages: for Marathi, for Hindi, for Urdu, also for English, very surprising. He was very good at mathematics, because my mother was a mathematician, but suddenly become equipped in languages. And I used to give him my poetry to correct, so good he was. And he knew Urdu words, Hindi words, English, and Marathi also. So he used to tell me: "The Marathi's very good. If you want to find somebody's faults, Marathi's the best, and the way you can tell them." And lots of words he told me, and so interesting, in Marathi. I said: "Baba, when did you study Marathi?" He said: "I've just come to know." So his knowledge was all innate, and everybody loved him because of temperament, he never tried to show off. Never. Very simple man, very simple habits, and always he tried to imbibe in the people that they should lead such and such life. Without telling them, I don't know how he managed it. So with his love and attention, now we have so many musicians, so many people here. I am thankful to him and thankful to my father, for whatever they have done for Sahaja Yoga. May God bless you all! Marathi Transcript मागल्या गोष्टी आज सगळ्या डोळ्या समोर आल्या .बाबांनी मला लहान पणा पासून ओळखलं होत .आणि माझ्या वडलांनी पण

ओळखलं होत मला फारच छान .ते म्हणायचे कनिर्मलाच काम फार मोठं आहे .तला आधी शोधून काढूयात माणसाचा उद्धार कसा होणार ते . मानावा मध्ये दैवत्व कस येईल हे झालं कभिग ती करू शकेल .तर माझी आई तेव्हा आजारी होती आणि मी गेले होते नागपूरला .तर आईने मला वचिरलं कतिला जे तुझे वडील म्हणायचे ते तुला मळिलं का .तर म्हंटलं हो .मग म्हणे आता माझी सुटका होऊ शकते .तू हे सांगतिल्यावर आता मला काही नको .असं म्हणून मी परत आले .आणि दुसऱ्या दविशी तनि प्राण सोडला .आमचे वडील फार उच्च प्रतीचे मानव होते .आज कालच्या राजकारणी लोकांना पाहिलं कि आश्चर्य वाटत .त्यांनी कधी एक पैसा कमावला नाही ,फालतूच काही केलं नाही .त्यांची स्वतःची वकलीचं फार जबरदस्त होती .कतिदा तरी जेल मध्ये गेले .एकदा तर जवळ जवळ सात वर्ष जेल मध्ये गेले .भयंकर राष्ट्र अभिमानि .आणि एकदा असं कळलं कि सगळ्या कैद्यांना लोक घेऊन आलेले आहेत .म्हणून आम्ही भेटायला त्यांना गेलो स्टेशन वर .तर ते म्हणाले बाई तू आईच काही ऐकू नकोस .मला तुझ्या बदल भयंकर गर्व आहे .आणि माझी सर्व मूल जर जागी असतील तर मी काय बोलणार .मी गदगद झाले .आणि आईला सांगितलं कतिला काय झालय घाबरायला .तुला माहिती नाही का आपल्या मुलीची .आई पण एकदम चूप झाली .अशा रीतीने बाळकडूच असं मळिलं कि दिशाची सेवा नसिवारथ भावाने झाली पाहजि .आणि प्रेमपूर्वक सगळं जमलं पाहजि .त्यांच्या या आदर्शा मुले आयुष्याला एक फार मोठा आधार मळाला .तो असा कि घाबरायचं नाही .तुम्हाला जे करायचं ते प्रेमभावाने नेटाने करा .आणि तुम्हाला यश येईल .त्याच्या नंतर म्हणजे बाबामामा म्हणजे फारच लहान .माझ्या पेक्षा दहा वर्षांनी छोटा होता .पण त्याला माझी फार काळजी .मी कुठे गेले कि माझ्या बरोबर जायचं ,काही करायचं असेल तर माझ्या बरोबर रहायचं .फारच त्याने माझी जपणूक केली .आणि फार सांभाळून असायचा .फारच शहाणा ,त्याला पब्लिसिटी चा मुळीच शोक नव्हता .त्याला जर माईक दिला तर माईक नको म्हणायचा .मला माईक वर बोलायचं नाही म्हणायचं .अगदी इतका शहाणा मुलगा त्याच्या शहाणपणाने मी भारावून जायची .मला राग येत नाही पण त्याला राग यायचा नाही .तर म्हणे कनिरुताई पुष्कळशे असे लोक आहेत जगात जे जबरदस्ती तुला लुटतील ते आपोआप झडून जातील .तू काळजी करू नकोस .त्याच्या दुर्गुणाने च जातील ते .आणि खिरोखरच हि गोष्ट खरी आहे .ज्या माणसात अहंकार आला ,दुर्गुण आले ,पैसे खाऊ लागला ते झडून जातात .मला काही करावं लागत नाही .मी कधी कुणावर रागावले नाही .कधी कुणावर ओरडले नाही .आपोआपच सगळं घडलं .तुम्ही म्हणाल ईश्वरीकृपा आहे .पण ईश्वरकृपेला प्राप्त व्हायला तुमच्यात पण ते असायला पाहजि ना .ते शहाणपण ,ती समजूत हवी .थोडस सहन करावं लागत कबूल पण हळू हळू सगळं व्यवस्तीत होत .माझे वडील अत्यन्त आदर्श पुरुष होते .फार मोठे वक्ते आणि फारच वदिवान पुरुष होते .त्यांना कति भाषा येत होत्या ते सांगता येणार नाही .खूप शीक्षण झालेलं आणि भयंकर नम्र माणूस ,इतके आमचे वडील नम्र होते कि आश्चर्य वाटायचं त्यांना कशाचीही घमेंड नव्हती .कुणी घरात आला मनुष्य समजा ,रक्षिवाला का असेना तो गार्हाणं घेऊन आला तर लवकर त्याचे ऐकायचे .आणि त्यांचे मतिर म्हणजे गव्हरनर ,बयिरनर सगळे त्यांचे मतिर .त्यांना सांगायचे कि असा असा हा मनुष्य आहे याला हा त्रास आहे .

2003-0316, Mahashivaratri Puja

[View online.](#)

Mahashivaratri Puja Date 16th March 2003: Place Pune Type Puja [Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] जागृत होते. या संहारशक्तमिधुन समस्त वर्महांड श्रीसदाशिविंची पूजा करणार आहोत. श्रीशिव ते नष्ट करु शकतात; सार्या सृष्टीचा नायनाट करायला त्यांना वेळ लागत नाही. म्हणून कृपमाशक्त इतकी अमाप आहे की तच्या आपण हे नीट लक्षांत घेतले पाहजि की आपण आधी अत्यंत कृपमाशील बनले पाहजि; तो नाहीतर ही सारी सृष्टी केव्हाच नाहीशी झाली कृपमाणुण आपण मळिवला नाही तर आपली असती. माणसांची आजची स्थिती काय आहे प्रवृत्तीही वधिवंसाकडे वळते; आणि तुम्ही जाणताच; त्यांच्या आधाराशिवीय आपल्याच भाऊबंदाचा आपण नाश करु कृतियेक जण लयाला गेले असते. माणसांना लागतो. त्यासाठी सदैव सतर्क व सावधान आज आपण श्रीशिविंची, अर्थात म्हणजे मूर्तमित कृपमाशक्ति, त्यांची ही आधारवरच आपण अजून जिवित आहोत; वा योग्य काय, अयोग्य काय हेच समजेनासे झाले राहून आपण उगीचच दुस्यावर नाराज तर आहे; शिवीय त्यांच्याजवळ कृपमाशक्तीही होत नाही ना याबद्दल दक्षता बाळगली पाहजि. उरली नाही; स्वतः कतिही चुका करतील पण कुठल्याही परस्थितीत दुस्याला जिव दुस्यांना त्यांच्या चुकांची कृपमा करणार नाही. मारण्याचा अधिकार मानवाला नाही. श्रीशिव श्रीसदाशिविंपासून हाच बोध आपल्याला जर नाराज होत नाहीत तर आपल्यालाही इतरांवर नाराज होण्याचा काय अधिकार घ्यायचा आहे. कृपमाशीलता हा शिविंचा खास आहे? पण माणसामधं दुस्याबद्दलची नाराजी स्वभावच आहे; माणूस त्यांच्या ठेवण्याची घातक संवय आहे. पशुसुध्दां कांही कृपमाशीलतेची कल्पनाही करण्यास असमर्थ वशिष कारण नसेल तर शत्रुत्व ठेवत नाहीत. आहे. आपल्या कसल्याही चुकांची ते कृपमा म्हणून आपण हे समजून घेतले पाहजि की ऊठसूट झगडे- तटे करत राहिलो तर हीच श्री शिवी पूजा आ प.पु. श्रीमाताजी नर्मला वेवीचे भाषण पुणे, १६ मार्च 2003 करतात; तसे नसते तर संबंध जगाचा केव्हांच नायनाट झाला असता, कारण त्यांच्याजवळ संहारशक्ति प्रगट होऊ शकते. दुस्यांना कृपमा सारी सृष्टी नष्ट करण्याचीही शक्ति आहे. इतके करण्याऐवजी त्यांच्याबरोबर भांडणतंटेच करत कृपमाशील असूनही त्यांची ही संहारशक्ति जागृत राहणारा माणूस कुठल्या टोकाला जाईल ते आहे व कार्यान्वतिही आहे. त्यांच्याजवळ या सांगता येणार नाही. दोन्ही शक्त्या आहेत; एका बाजूने ते कृपमा करतील तर दुस्या बाजूने संहारही करतील. भांडणाचा कडेलोट झाला, संकटे आली तेव्हा जगामधे जेव्हा जेव्हा युध्द पेटले, म्हणून आपण सर्वप्रथम त्यांच्या हेच दसून आले की त्यामागे मानवजात सारखे कृपमाशील बनले पाहजि. आपण सदैव नाहीशी करण्याचीच प्रवृत्ति होती. ही दुस्यावर रागावत राहतो, छोट्या-छोट्या संहारशक्ति मुळापासूनच असते आणि त्यामुळे गोष्टीवरूनही बादबिबाद व भांडणे करत राहतो; सदैव कृपमा करत रहाणे व क्रोधावर संयम बाळगणे हेच सहजयोग्यांना माणूस माणसावरच उलटत असतो. हे भूषणास्पद आहे. सगळीकडे घडत आले आहे. हे का व कसे होते याचा वचार करण्याची जरुरी नाही. पण पण कृपमा करण्याचा वचारही करत नाही. श्रीशिवी सुरवातीला कृपमा करतातच; पण त्यालाही मर्यादा असते आणि अपराधांनी त्याचबरोबर आपण इतक्या क्षुद्र व खालच्या स्तराला जाणे योग्य नाही हे जर आपण नीट परसीमा गाठली म्हणजे त्यांची संहारशक्ति समाजांत क्रोध उफाळून येतो तेव्हा मला फार दुःख होते. छोट्या-मोठ्या कारणावरूनही ऊठसूट रागवणे वा ओरडणे अगदी चुकीचे आहे आणि हीच भावना जर सामूहिक स्तरावर पसरली तर जाळपोळ, वधिवंस, युध्द, घरादारांचा नाश इ. अनर्थ पैदा होतात. जेवढे मी हे बघत राहते तेवढे हे अनष्ट प्रकार वाढतच आहेत. मला फार राग येतो असे गौरवपूर्वक सांगणारेही असतात. म्हणून श्रीशिविशंकरांची पूजा करणाऱ्यांनी हे लक्षांत ठेवले पाहजि की ते कृपमेचे मूर्तमित स्वरुप आहेत; ते सदैव सर्वांना कृपमा करत असतात. स्वतःच्या मुलांना आपण कृपमा करतो तसे ते सर्वांना कृपमा करत असतात त्यांना कर्धी राग येत नाही. तसेच ते सहसा वचिलित होत नाहीत. याशिवीय प्रत्येक माणसाचे कांही पूर्वग्रह असतात. उदा. महिलांनी जास्त बोललेले कुणाला आवडत नाही; पुरुषाने बडबड केलेली चालते पण स्त्रीने तसे केलेले खपत नाही; तसेच बाईने पुरुषावर हात उगारणे पण चुकीचे मानतात. हीसुध्दां घातक व समाजाला नुकसानकारक अशी समजूत आहे. परदेशांतही मी पाहते की पत्नीला मारहाण करणारे, तिला ठार मारणारे नवरे असतात. लग्नाची पत्नी म्हणजे तच्या बाबतीत आपल्याला पूर्ण अधिकार आहे, तनि चुका करता कामा नये अशीच जणू समजूत असते. समजून घेतले तर सगळीकडे शांतता नांदू लागेल, आपण स्वतः शांत तोच प्रकार शाळेतील शक्षिकांचा; ते मुलांना फार वाईट तऱ्हेने राहण्यास शकिलो तर जीवनातही शांत निर्माण होईल. पण माणूसच वागवतात. तीच प्रवृत्ति मोठे झाल्यावर मुलांमध्ये येते. स्वभावातील आपल्यावर ताबा कसा ठेवणार हा प्रश्न व अडचण आहे. दुस्यांना हा रागीटपणा हा फार मोठा दोष आहे. राग आला तर आधी स्वतःला शक्षिा करण्यांत व शासन देण्यांत धन्यता मानणे ही माणसाचा बजावा की 'मी रागवणे चूक आहे' 'मी अनेक वेळा तुमच्यापैकी स्वभावगुणच आहे काय समजत नाही. देशा-देशांमधेही हाच प्रकार आहे, वैरभावना आहे; देशांतील एक माणूस जरी असा वागू लागला दाखवं नका. सहजयोग्यांना हे शोभत नाही. मुख्य माणसाने कवि की सगळेच जण त्याच्यामागे उभे राहतात. मग मानव-उध्दारासाठी दारुड्याने शिवीया दिल्यासारखे रागावून बोलणे हे फार चुकीचे व पुष्कळजणाना सांगितले आहे की स्वतःच्या रागीटपणाचा अभिमान कोण राहणार? मारपीट करण्यासाठी अनेक लोक तत्पर असतात. एखादा जरी उध्दार कार्याला तळमळीने लागला तर फक्त बघे लोक जमतात; नुकसानकारक आहे. हा स्वभावांतील रागीटपणा कुठून येतो हे सांगणे अवघड आहे. संत लोक असे नसतात; कांहीही झाले तरी ते संतापत नाहीत कवि संयम सोडत नाहीत. त्यांना जगामधे सर्वांना सांभाळून घ्यायचे असते व जगामधे शांत निर्माण करायची असते. पण हातांत शस्त्र घेऊन मारपीट करणार्याकडून आपणही शस्त्र मागून त्याच्यासारखे वागायला लगेच तयार. माणसाची तबयितच अशी असावी; नाहीतर दुस्यावर राग काढण्यात, त्रस देऊन तंग करण्यांत कधी कधी मी पाहते की माणसे जनावरांपेक्षाही वाईट तऱ्हेने काय सुख मळिणार आहे हा वचार तरी त्याला सुचला असता. रस्त्यांत जरा कुठे जरा भांडण तंटा झाला की गर्दी जमते, वागतात; त्यांना राग आवरता येत नाही; क्रोधाची अनेक कारणे सांगता येतील पण तरीही त्यांचे समर्थन करणे चूकच आहे. तुम्ही माणसामधील ही वाईट प्रवृत्ति दूर करणारी एकमेव शक्ति शांतीचा आनंद मळिवण्यासाठी इथे आला आहात. आजूबाजूला शांत म्हणजे शविशक्ति, हृदयापासून शिविंचा आदर ठेऊन त्यांची आराधना निर्माण केली नाहीत तर तुम्हांला आनंद कसा सापडणार? सगळीकडे केली तर माणसामधील क्रोध नाहीसा होईल. श्रीकृष्णांनीही क्रोध हाच अशांतता पसरवणारे, वाईट व्यवहार करणारे लोक स्वतःला कोण माणसाचा मोठा दुरगुण आहे असे सांगितले आहे. आपल्याकडेही समजतात कोण जाणे. छोट्या-छोट्या नमित्तिताने व क्षुल्लक गोष्टीवरून मा सहजयोग्यांनी हे लक्षांत ठेवले पाहजि की ते रागावले, नाराज संयम सुटणे फार चुकीचे आहे. पण तसे पाहिले तर हा एक प्रकारचा भ्याडपणा आहे व असे लोक खरोखर अडचणीत वा संकटात आले तर पायात शेंपूट घालणारे असतात. झाले तर लोक फार तर त्यांना वचकूत राहतील, चाबवून

त्यांची कामे करतील पण त्याचा कार्य फायदा? तुम्ही कति लोक जोडले याला महत्त्व आहे; कति लोकांशी भांडलात याला कमित नाही. कांहीजणांना आपल्याकडेही असे रागीट व संतापी लोक असतात आणि त्यांच्यापासून आपणही चार हात दूर राहणें चांगले. कुणी कांही चूक केलीच तर त्याला माफी केलेली बरी; उदा. समजा तुम्ही अशी चूक ऊठवसे, तंटा- झगडा - वाद करण्याची संवयच असते. त्यांना तोंडावर लोक मान देतील कदाचित पण त्यांच्याबद्दल कुणाला प्रेम वाटणार नाही. सहजयोग प्रेमाचा सागर आहे, राग बाळगणे, रागावणे वा नाराज होणे याला अर्थ नाही. येशू ख्रिस्तांकडे पहा, त्यांना सुळावर चढवणाऱ्यांनाही क्षमा करण्याची प्रार्थना त्यांनी देवाजवळ केली. सहजयोग्यांमध्ये जेव्हां ही क्षमाशीलता येते तेव्हां ते समर्थ शक्तशाली बनतात, त्यांना शविचे गुण प्राप्त होतात, श्रीशविचे त्यांना आशीर्वाद केली तर कुणाला शक्ति करणार? सहाजयोग्यांना कुणावर रागावण्याचा कवि दुसऱ्यांना त्यांच्या चुकांची शक्ति देण्याचा मुळीच अधिकार नाही. शविजींना जे मानतात, शविजींसारखा ज्यांचा स्वभाव आहे तेच खरे पार झाले म्हणायचे, आणि त्यांचे संरक्षणही शवि करत राहतात. शांत, क्षमाशील व सज्जन स्वभावाच्या योग्याला कसली चिंता करण्याचे कारणच नाही; त्याच्याकडे लक्ष देणारे व सांभाळणारे श्री शविशंकरच मळितात. म्हणून आजच्या पूजेच्या दविशी हे सर्व वचिारपूर्वक ध्यानांत आहेत. म्हणून नाराज होणें, रागावणे हे सोडून द्या. दुसऱ्यांनी चांगलेच घ्या. आपल्या देशांत कांही लोकांनी जे मारामारी व लुटालुटीचे अनष्ट वागले पाहजे, चुका करता कामा नये ही संवय व प्रवृत्ति विसरा, प्रकार चालवले आहेत त्यात सहजयोग्यांनी अडकून घेऊ नये. दुसऱ्यांना माफ करणे दूरच पण त्यांचा सर्वनाश व्हावा ही वासना भानगडीत कांही अर्थ नाही. बाळगणेही चुकीचे आहे. त्या आजच्या शविपूजेच्या दविशी तुम्ही सर्वजण संकल्प करा जोपर्यंत माणसाला आत्मसाक्षात्कार होत नाही तोपर्यंत तो की आम्ही रागाची भावना ठेवणार नाही, कुठल्याही परिस्थितीत स्वतःला नीट ओळखू शकत नाही; आपण पशू नसून मनुष्य आहोत क्रोधावर संयम राखू, हृदयापासून श्रीशविंना या पूजेमधून प्रसन्न करा याची वशिष्टःही त्याला समजत नाही. जनावरेसुद्धा उगीचच कधी व त्याचे गुण आत्मसात करा. सर्वांना अनंत आशीर्वाद. नाराज होत नाहीत, कारण त्यांची शवि सोभाळ करत असतात. ७० माणसाचा हा दुर्गुण फार अपायकारक आहे व त्यामुळे त्याच्यामधील शविशक्ति निष्ट होत जाते. मग हटिलरसारखे हजारो लोकांना ठार मारणारे पैदा होतात. त्यांतून अनेक संसार नष्ट झाले व देश बकित स्थितीला आला. असे महावीर निर्माण होतच राहणार; पण त्यांचे तुम्ही अनुकरण एकड करू नका. तुम्ही सहजयोगी आहांत म्हणून तुम्ही सदैव क्षमा करत रहा. क्षमाशीलता हा सज्जनांचा मोठा गुण आहे व ती फार मोठी शक्ति आहे. म्हणूनच शविशंकरांना देवांचे देव, महादेव, असे मानले आहे. त्यांना स्वतःला कांहीही जरुरी नसते; कपडेही नसून भस्म लावून राहतात. पुण जे कोणी दुसऱ्यांवर जबरदस्ती करुन त्यांना छळतात त्यांना तेच शक्ति देतात व त्यांचा नायनाट करतात. त्यांची क्षमाशक्ति जितकी अमाप आहे तेवढीच संहारशक्ति प्रचंड आहे. म्हणूनच माणसांनी त्यांना ओळखले पाहजे; एरवी माणसाची धडगत नाही. जगांमध्ये राक्षसप्रवृत्तीचे अनेक रथी - महारथी होते पण शेवटी त्यांचे काय झाले? त्यांचे नामोनिशाणही मागे उरले नाही.

2003-0321, Birthday Puja

[View online.](#)

80th Birthday Puja Date 21st March 2003: Place New Delhi: Type Puja [Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] देण्याइतकी समाधानकारक इथें बरेचजण परदेशांतील लोक असल्यामुळें सर्वजण इंग्रजीमधून बोलत होते. दुसरी गोष्ट नाही. सहजयोगांत इतक्या मोठ्या आज मी तुमच्याबरोबर मानवी जीवनाबद्दल बोलणार आहे. हे जीवन सतत प्रवाही असते, संख्येने लोक येत आहेत ही फार आनंददायक गोष्ट आहे. सहजयोग इतक्या मोठ्या प्रमाणावर पसरेल याची खरे तर मलाही कल्पना नव्हती, तुमच्या वयाशी त्याचा संबंध नसतो; पण सहजयोगामधून तुमच्यामध्ये जो प्रकाश आला पण माझ्याच आयुष्यभरात हे घडून आले आहे ह्याचे मला फार-फार समाधान आहे. दूर - आहे त्याचा तुम्ही कसा उपयोग करता हेच महत्त्वाचे आहे. तुम्ही कुण्डलिनी जागृत झाल्यामुळे आत्मप्रकाशांत आलेला आहात; दूरच्या देशांमधेही सहजयोग आता पसरत आहे व वाढतही आहे; अधिकाधिक जनता सहजयोगांत उतरत आहे. आता कांही लोक आपल्या देशांतच कार्य न करता बाहेरच्या प्रांतांमधे जाऊन सहजयोगाचा प्रसार करत तुम्हाला तर्ची सर्व माहिती आहे; पण तरीही तुम्ही मानवजातीच्या उध्दारासाठी कसे व कति प्रयत्नशील आहांत हीच एकमेव प्राधान्यक्रमाची गोष्ट आहे. लोकांबद्दल चुका आहेत. मी स्वतः आजकाल सगळीकडे जाऊ शकत नसले तरी सहजयोग वेगाने पसरत आहे दाखवून त्यांची अवेहलना करण्यापेक्षा त्यांना उन्नतीच्या उच्च स्तरावर आणणे हेच तुमचे कर्तव्य आहे; तरच त्यांना आत्मसन्मान हे सर्व पाहून मला कति आनंद होत आहे याची तुम्हा लोकांना कल्पना येणार नाही. त्यातल्या वाढदिवस पूजा त्यात ४३ देशांमधे तर सहजयोग फारच मोठ्या समजेल व आत्मसाक्षात्कार मळिण्यामधील भाग्य लक्षांत येईल. ही फार महत्त्वाची गोष्ट आहे. मला प.पू. श्रीमाताजी नर्मला देवीचे आपण नर्मल-धाम, दिल्ली, २१ मार्च 2002 प्रमाणावर बहारत आहे आणि इतर ठिकाणीही तो जम धरत आहे. हे सर्व तुमच्या प्रयत्नांमुळे घडून आले आहे आणि अपूर्व चमत्काराचे सारे श्रेय तुमचे आहे. म्हणून भारतामधील व बरेच सहजयोगी दुसऱ्यांबद्दल टीका करताना आढळतात. आपल्याला आत्मसाक्षात्कार परदेशांतीलही हे महान कार्य करण्याच्या सर्व प्राप्त झाल्यावर इतरांनाही तो मळिवून देणे हेच आपले कर्तव्य आहे याचा त्यांना वसिर पडतो. सहजयोग्यांची मी फार अभारी आहे. दुसऱ्यांचे दोष काढून त्यांना कमी लेखण्यापेक्षा त्यांना अध्यात्मिक उन्नतीकडे बळवणे हे फार महान हे समजले तरच तुमचे राजकीय, अर्थिक असे सर्व प्रश्न सुटणार आहेत. ह्या प्रकारचे प्रश्न आपले मनच अपरपिक्व असल्यामुळे निर्माण कार्य आहे. त्यांतूनच जगभरातील प्रश्न तुम्हाला समजतील आणि संपूर्ण मानवजातीमध्ये परिवर्तन घडून येईल. हे सर्व कुण्डलिनीच्या करत असते. पण हेच मन परपिक्व झाले की चुकलेल्या मागकडि चाललेल्या समस्त मानवजातीला वाचवण्यासाठी सहजयोग आहे व ते कार्य सहजयोग्यांनी नपिठेने केलेच पाहजि. तुमचे प्रश्नच संपतात आणि तुम्हाला जागरणामधूनच शक्य होते व ह्यांतच तर्ची दुसऱ्याच्या कल्याणाबद्दल आस्था वाटू लागते. हे मला सांगण्याची जरूर नाही इतके हे स्वतःमधील परिवर्तन तुमचे तुम्हालाच समजून येते. हीच सर्वात महत्त्वाची गोष्ट आहे हे लक्षांत लहिलेले आहे पण सहजयोग्यांचे वैशिष्ट्य घ्या. तुमच्यापैकी बरेच जण व्यवसाय, उद्योग, महानता आहे; त्यातूनच मानव एका उच्च स्तरावर उन्नत होतो. हे सर्व पूर्वीपासून हेच आहे की त्यांना नवीन लोकांना सहजयोग प्राप्त करून देण्याची शक्ति मिळाली आहे. त्यांची कुण्डलिनी जागृत करण्याची शक्ति राजकारण इ. क्षेत्रात मग्न व यशस्वीही आहांत, पण दुसऱ्याला आत्मसाक्षात्कार मळिवून त्यांच्याजवळ आहे. या शक्तीचा उपयोग सहजयोगाचा स्वीकार करत आहेत. भारतासारख्या देशांत पूर्वीपासूनच जटील सहजयोग्यांनी केलाच पाहजि. त्यांतूनच जगभरातील मानवजातीचे अध्यात्मिक संस्कृति असल्यामुळे हे समजू शकते; पण पाश्चात्य देशांमधे कल्याण होणार आहे. माझ्या जीवनकालामध्ये हे घटित होईल का तसे वातावरण नसूनही ते लोक सहजयोगी जीवनाचा आनंद प्राप्त करून नाही हे मला माहिती नाही पण तुम्ही सहजयोगी हे घडवून आणणार घेण्यास उत्सुक होत आहेत हा कालाचा महिमा व आशीर्वाद म्हटले आहांत याची मला खात्री आहे. पाहजि. तुम्हाला आत्मसाक्षात्काराचा व प्रेमाचा प्रकाश मिळाला आहे हाच या काळाचा चमत्कार आहे. ह्या प्रेमावनेचा आनंद तुम्ही मळिवू शकाल की नाही याची मलाही आजपर्यंत खात्री नव्हती; तुमची अध्यात्मिक स्थिति हा आनंद मळिवून देईल याची मला कल्पना नव्हती. पण आता मला दिसत आहे की प्रेम व अध्यात्मिक उन्नति व तुम्हा सर्वांचे मनःपूर्वक आभार व सर्वांना परमेश्वराचे अनंत आशीर्वाद. सर्व सहजयोग्यांनाही माझे अनंत आशीर्वाद. माझा जन्मदिवस साजरा करण्यासाठी एवढ्या मोठ्या संख्येने तुम्ही इथें जमले आहांत याबद्दल तुमचे कसे आभार मानावेत हेच मला समजेनासे झाले आहे. जवळपासचेच नव्हे तर दूर दूरहून इथे इतके लोक उपस्थित असल्याचे पाहून माझे हृदय भरून आले आहे. माझा जन्मदिवस साजरा करण्यासाठी तुम्ही एवढे लोक एकत्रित येण्याइतके काय मोठे वशिष्ट कार्य मी केले आहे हा मलाच प्रश्न पडतो. एवढ्या आत्मसाक्षात्कार मळिवण्यास तुम्ही सध्दि होताच. हे सर्व इतक्या सुंदर तऱ्हेने घटित झाले आहे हा एक चमत्कारच आहे. तुम्हाला ही अध्यात्मिक शक्ति मिळाली व तर्ची तुम्ही चांगला उपयोग करत आहात ह्याची आधी कल्पनाच नव्हती. सामान्य माणसामध्ये ही शक्ति अंतर्भूत आहे व ती जागृत होऊ शकते व कार्य करू शकते याची त्याला जाणीव आडवळणावरच्या ठिकाणीही तुम्ही मोठ्या संख्येने येऊन समारंभाची इतकी भव्य व्यवस्था केली यांतूनच तुमचे हृदय कति वशिष्ट आहे हे मला समजले तरी ते व्यक्त करण्यासाठी मला शब्दच सुचेनासे झाले आहे. मी खूप भारावून गेली आहे. आज जगांत सगळीकडे सहजयोग इतक्या वेगाने व सर्व कार्यामधूनच जगामधें सर्व परिवर्तन घडून येणार आहे. नव्हती. सामान्य माणसाच्या आवाक्यांत ही कल्पना असणें अशक्यच आहे. तुम्हा सहजयोग्यांनाही हे तुमचे यश कति महान आहे याची कल्पना आहे की नाही हे मलाही समजत नाही, पण या तुमच्या र ठिकाणी वणव्यासारखा पसरत आहे यातून हेच दिसून येते की आजच्या आज इराकमध्ये मोठ्या प्रमाणावर युध्द चालू आहे, त्याचा काळाची ती नकिडीची गरज आहे. म्हणूनच जास्तीत-जास्त लोक परिणाम व शेवट काय होणार आहे मला माहिती नाही. पण आपल्या त खा न. छु लोकांना जागृत दित रहा. सर्वांच्या इच्छाशक्तीचा प्रभाव पडून ते लवकरच संपेल व पुन्हा एकदा सर्वत्र शांतता नांदू लागेल. (टाळ्या) आपल्याला माझ्या या वाढदिवशी मला तुमच्याकडून हेच वचन हवे आहे. इथल्या लोकांना जास्त कांही सांगण्याची युध्द नको आहेत पण मानवांमध्ये आंतूनच परिवर्तन घडवून आणायचे आहे. हे तुमच्यासमोर मोठे आव्हान आहे व जरूर नाही, इथल्या जीवनात अध्यात्मिकतेला मुळांतच महत्त्व आहे. आणि लोकांना त्यामधून होणाऱ्या उध्दाराची जाण व जिज्ञासा असते. त्यासाठी तुम्हाला खूप कष्ट करायला ह्यामालयांत जाऊन तप करणें, समुद्रकाठी चितन करणें, इतर धार्मिक कार्यक्रमाला नियमिती जाणें, उपास - तापास करणें हे पाहजित; जास्तीत - जास्त लोकांना आत्मसाक्षात्कार दलियाश्रवाय ही परिस्थिति बदलणार नाही. प्रत्येक पूर्वीपासून चालत आले आहे. पण आता हे करण्याची जरुरी नाही. सहजयोगात आल्या माणसाला तो

मळिल असा वचिर न करता श जेवढ्या - केवढ्यांना तो मळिवून देता आल्याच ते पार होतात, व त्यांना सर्व आशीर्वाद मळि शकतात. नवीन लोकांचा वशिवासच होत नाही की हे सर्व इतक्या सहजपणे येईल तेवढा प्रयत्न करत रहा. या कलियुगांत जन्माला आलेले मानव असल्यामुळे ते त्याला पात्रच आहेत हे लक्षांत घ्या; त्यांच्याबरोबर संवाद साधा, व सुगम रीतीने कसे घडून येते. पण त्यांच्याकडे पाहून हजारोंनी लोक सहजयोगांत उतरतील. म्हणून इथे सहजयोग देण्याचे कार्य करत रहा. हे अवघड नाही, तुमच्यापैकी प्रत्येक जण ते खूप पसरण्यासारखा आहे आणि इथल्या लोकांनी मनावर घेऊन प्रयत्न करू शकतो. प्रत्येकाने दहा-पंधरा जणांना जरी आत्मसाक्षात्कार दिला केले तर हे सहज शक्य आहे. तुमच्यापैकी प्रत्येकाने कमीत कमी शंभर तरी जगांमध्ये बदल घडून येईल. हेच आपले ध्येय आहे. मगच लोकांना जागृत दिली तर सहजयोग खूप बाढेल. कुठेही गेलात तरी एकमेकांबरोबर शांततेत राहण्यांतच शहाणपण आहे हे त्यांना समजेल; लोक सहजयोग स्वीकारायला उत्कुक असल्याचे तुम्हाला आढळून - जात हे भेदभाव नाहीसे होतील व सर्व मानवप्राणी येईल. म्हणून माझी इच्छा आहे की तुम्ही लोक जोमाने कार्य करण्याच्या बंधुभावामध्ये राहतील, मानव आणि पशू यांत हाच फरक आहे. सर्व मागे लागा व प्रयत्न करत रहा. पुढच्या वर्षी या समारंभाला समाजांत अध्यात्मिक परिवर्तन घडून आले तर सर्व काही सुरळति आजच्यापेक्षा दुप्पट लोक येतील अशी मी आशा करते. तुम्ही लोकांनी प्रयत्न सोडू नका आणि आत्मसाक्षात्कार देश-वर्ण होणार आहे याची मला खात्री आहे. आज जो माझा आदर-सत्कार केला त्याबद्दल मी मनापासून धन्यवाद देते. पण पुन्हा एकदां सांगावेसे वाटते की तुम्ही प्रत्येकाने दरवर्षी कमीत कमी शंभर लोकांना जागृत द्या. भारतीयांचे हे कर्तव्य आहे व तुमच्या पाठीमागे माझे आशीर्वाद आहेत व हे कार्य होणारच आहे अशी नष्टि म्हणून आज आपण प्रार्थना करुं या की सहजयोग जगभर पसरुं दे, प्रत्येकाला आत्मसाक्षात्कार मळि दे. हीच तुम्ही प्रत्येकाने प्रतज्ञा करा म्हणजे चुकलेल्या मार्गाकडे गेलेली सर्व माणसे सन्मार्गाकडे वळतील. हे घडून आले की सगळीकडे सहजयोगाची शांतता पसरेल. हीच काळाची गरज असल्यामुळे तुम्हाला त्यासाठी अवशिरांत मेहनत घ्यायला हवी; सहजयोग जतिका जास्त पसरेल ततिकी त्याला चालना मळिणार आहे. त्यासाठी मी तुम्हाला हृदयापासून आशीर्वाद देते, तुम्हाला मळिलेल्या शक्तीचा पुरेपुर उपयोग करुन आधिकाधिक बाळगा. सर्वांना अनंत अनंत आशीर्वाद

2003-0327, Inauguration of Vishwa Nirmal

[View online.](#)

Inauguration (from Hindi). Noida, Uttar Pradesh (India), 27 March 2003. [Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] ढकलत असलेल्या दुर्दैवी महिलाही मी पाहते. अशा महिलांबद्दल एक अत्यंत उदासीन अशी प्रवृत्ति आपल्या समाजांत दिसून येते. अशा दुर्दैवी अनेक महिलांना मी प्रत्यक्ष भेटून त्यांच्याशी बोलल्यावसही त्यांना दिल्या जणार्था अशा वागणुकीचे कारण मला दिसले नव्हते. म्हणून मी अशा महिलांसाठी त्यांच्या नविसाची व आजकाल आपल्या देशामध्ये जे अनेक प्रश्न आहेत त्यांच्यामागील महत्वाचे कारण म्हणजे आपल्याकडे महिला व पुरुष यांच्याबाबत वेगळा दृष्टिकोन हे मुख्य आहे. ह्या भेदमावाचे कारणच समजत नाही. आपल्या शास्त्रांमध्ये तसे काहीच सांगितलेले नाही, उलट "यत्र नायां पूज्यंते रमंते तत्र देवताः" असेच शास्त्रामध्ये म्हटलेले आहे. तरीही आपल्याकडील परिस्थिती पाहिली तर कः अतिदरभरणाची काही नशिचि विवस्था करण्याचा ठाम नरिणय धेतला होता. खरे तर स्त्री हाच मानवजातीचा दसुन येते की महिलांबद्दल आदराची भावना अजबित बाळगली जात नाही. उत्तर प्रदेशांत तर मी स्वतः पाहिले आहे की कुटुंबामधे स्त्रीला काहीच कमित दली जात नाही, त्यांना नोकरासारखे राबवले जाते. हे का चालत आले व आधारस्तंभ आहे, तर्च्यामुळेच सारा संसार चालत आला आहे. पण त्यांनाच या वैड लागेल अशा परिस्थितीला सामोरे जावे लागत आहे. आण पंदरात मुले असल्याने धीर व आशेच्या जोरावर ल्या कसे बसे दविस काढत आहेत. पैसे मळिवण्याचे काहीच साधन नसल्यामुळे दुसरे काहीच करण्यासारखी त्यांची स्थिति नाही. मग त्या कुठे जाणार व काय विश्व नर्मल प्रेम आश्रम, अजूनही चालले आहे याचे खरे कारण म्हणजे लोक अजून जागृत झालेले नाहीत. घराघरातील स्त्रियांचा असा छळ दिल्ली उदघाटन सोहळ्याचे प रिमाताजींचे भाषण, दिल्ली २७ भाच २००३ का केला जातो मला समजतच नाही घराबाहेर हाकलून दिलेल्या स्त्रियांकडे कुणी पाहणारही नाही, मुले-बाळे बरोबर पण अगदी नरिधार अशा अवस्थेत त्या ा करणार? म्हणून अशा नरिधार व बेजार महिलांसाठी एक आश्रम उभा करण्याचे मी ठरवले. या ठिकाणी त्यांना आश्रय मळिल, काही शक्पिण घेतां येईल; छोटे- मोठे व्यवसाय शक्ता येईल व त्यांना असतात. ह्यावर काही उपाय आहे का, ही परिस्थिति कशी बदलता येईल याच्यावर मी खूप दविस वचिर करत होत; त्याबद्दल ले ख लहिन लोकांना समजावण्याचा प्रयत्न केला तरी नुसते वाचून परिस्थिति सुधारणार नाही असे वाटते. म्हणून नयोजनपूर्वक व्यवस्थिति अशी काही स्वतःच्या पायावर उभे राहण्याची हम्मित मळिल. त्याबरोबरच त्यांना प्रेम मळिल. त्यांचा काहीही दोष नसतांना भीक मागत सहजयोगी ँनन्यावर तुमच्यामधूज फक्त प्रेम व करुणेचा पाझर फुटला कसेबसे जीवन जगण्या या असहाय्य महिलांना असा आधार देणे हे सामाजिक पाहजि हो आअम त्याचाच कर्तव्यच आहे. ह्या आश्रमाचे काम सुरु यासाठी काही आवषिकार आहे. झाल्यावर लवकरांत लवकर ते पूर्ण व्हावे अशी माझी इच्छा होती. आतां ते पूर्ण झाले आहे. व्यवस्था करणे आवश्यक आहे. रस्त्यावर बसून भीक मागून दविस कसाबसा ८. ०० २ या इमारतीचा पांढरा रंग खराब होणार नाही अशा खास जागरुक होऊन, संघटति होऊन ही तन्हेने तो बनवला आहे. हा रंग बनवण्याची पध्दत मी इटलीमध्ये परिस्थिति सुधारण्याची धडपड करत आहेत. पण त्यांच्या पाहिली व त्याच खास पध्दतीने तो बनवला आहे. तो कति सुंदर प्रयत्नांना म्हणावी तशी दाद मळित नाही. दसित आहे हे तुम्ही पहातच आहात. पाणी, धूळ वगैरे कशानेही तो खराब होणार नाही. आपल्या देशात अशी प्रयोगशीलता कमी आहे. या आश्रमांत ज्या महिला वा मुली येतील त्यांना आपल्या आहे. पण असा रंग बनवणे काही अवघड नाही. मी बऱ्याच पायावर उभे राहण्याचे ज्ञान दले जाईल; त्याचबरोबर त्यांना लोकांना तो तयार करण्याचे सांगून पाहिले पण कोणी तयार होत सहजयोगी मळिलच. त्यांनी सहजयोग आत्मसात केला तर नव्हता. जे चालत आले आहे तसेच पुढेही चालवत ठेवण्याची अभमिन व गौरवपूर्वक जीवनही त्यांना प्राप्त होईल. इथे अनेक प्रथाच आपल्या लोकांच्या अंगवळणी पडली आहे. आपल्याकडे कला, पाककला व इतर उच्च दर्जाचे शक्पिण देण्याची व्यवस्था इतके ज्ञान आहे, मोठमोठे वद्वान पंडति होऊन गेले पण करता येईल. त्या दृष्टीने इथे येणाऱ्या महिलांची क्षमता व तयारी लोकांना त्याची काहीच माहति व कमित नाही. आपण कति लक्षांत घेतली जाईल. आपल्याला त्यांना नुसते कामाला न जुंपता महान देशांत जन्माला आलो आहोत याची पण जाण नाही. त्यांना मदत करावी लागेल त्यांच्यावर लक्ष द्यावे लागेल. त्याचमुळे स्त्रीची कमित लोकांना कळत नाही, त्यांना अगदी समाजाला आजकाल जी अनष्ट व हानीकारक कीड लागली आहे कपुदर समजून वाईट वागणूक दली जाते. नवरे-मंडळी भले दारु ती दूर करण्याचा कसोशीने प्रयत्न आपल्याला करायचा आहे. पतिल पण बायकोला काहीच सवलती-सोय देणार नाही, तसेच महिलांबद्दल आपल्या हृदयात श्रद्धा आली पाहजि; बायकोच्या घरुन पैसा मळिला नाही तर बचिर्यांना फार ऋरास त्याच्या अभावामुळेच माणसे बायकांना त्रास देत राहतात व भोगावा लागतो. मग अशा बायका घरीच रडत बसतात नाही तर मारपीटही करतात. माझ्या माहतिमध्ये अशा दुर्दैवी महिलांच्या या सर्वावर उपाय म्हणून आम्ही हा आश्रम बनवला बाहेर पडून खुशाल भीक मागतात. वशिष करुन उत्तर प्रदेशांत इतक्या करुण कहाण्या आहेत की त्या सांगत बसले तर या गंभीर प्रश्नाकडे वशिष लक्ष दले गेले नाही. महाराष्ट्रात बरेच तुम्हालाही रडू येईल. मी पण त्या ऐकून खूप रडले आहे व समाजसुधारक झाले व त्यांनी खूप चांगले कार्य केले; म्हणूनच मी हा मार्ग नविडला आहे. सुरवातीला हा लहानसा महिलांसाठी शक्पिणाची सोय झाली, मुलींची वदियापीठे नधिली प्रयत्न आहे पण काही काळानंतर तो वाढणार आहे; इथे आलेल्या आण लोकांना महिलांचे गुण लक्षात आले. तुम्हा लोकांना हीच वनिंती आहे की परिस्थिति नीट उभे राहून स्वतःला व स्वतःच्या मुलाबाळांना ल्या नीट पाहून आपण काय करु शकतो, शक्पिणक्षेत्रात काय कार्य करावे सांभाळतील व जीवनांत स्वाभमिनपूर्वक यश संपादन करतील; अशा वषियांबद्दल आम्हाला सूचना करा. वर सांगितलेल्या लाचार हे करण्याची आजकाल अत्यंत आवश्यकता आहे. त्या अभागी महिलांसाठी खास करुन काय करता येईल याचा पण वचिर असल्या तरी मानव आहेत वमानवजन्माचा गौरव त्यांना मळिवून करुन आम्हाला जरुर कळवा. परदेशांत महिलांच्याबाबतीत देण्याचे हे कार्य आहे. तुम्ही लोकांनीही आपापल्या कुटुंबियांकडे कायदे कडक असल्यामुळे त्यांचा असा छळ होत नाही, त्यांच्या याच दृष्टिकोनातून पहा व आपलेही काही चुकत नाही ना हे बाबतीत परिस्थिति आपल्या पेक्षा खूप चांगली आहे. तपासून पहा. आपल्याकडे मात्र उलटी परिस्थिति आहे. मी परदेशांत खूप ठिकाणी हडिले आहे व मला हा फरक फार जाणवतो. मुळांतच कारण त्यांच्यासमोर आपल्याच देशातील लोकांची नदि करण्यात भारतीय स्त्रीमध्ये कुटुंबाचे पालन पोषण, दक्षता, मेहनत व प्रेमळ संकोच वाटतो. त्यांना आपापल्या देशाचा अभमिन आहेत, पण मातृत्वाचे गुण आहेत. पण पुरुष वर्गाकडूनच प्रेम-आदराच्या तरीही इथे आले की इथल्या जमनीला डोके लावून भूमातेचा अभावी त्यांची हेळसांड केली जाते. आता इथल्या महिलाही आदर करतात. ही त्यांचीच इच्छा व श्रद्धा आहे. मी सांगितले महिला ठीक होऊनच बाहेर पडणार आहेत; स्वतःच्या पायावर मी मुद्दामहून परदेशी योगी असूनही हदीत

बोलत आहे, म्हणून असे करतात असे मुळीच नाही, म्हणून आदरच मळिणार आहे. या कार्यामुळे आपला देशही अत्यंत उन्नत आपल्याकडील महिलांची दुर्दशा मी त्यांच्या समोर सांगत होणार आहे. या आश्रमाच्या कार्याबद्दल मला खूप आशा आहेत. नाही. पण आपल्या समाजातील ही कीड आपणच दूर केली ज्या परिस्थितीबद्दल मी इतकी वर्षे खंत बाळगून होते ती पाहजि, व आपल्या महिला भगिनींचा मान आपण राखला बदलण्याचा हा प्रयत्न आहे. सहजयोगात येऊन तुम्ही आत्मा पाहजि; त्यांच्याबद्दल श्रद्धा ठेवली पाहजि. म्हणजे त्यांची जाणला आहे व आता सर्वांबद्दल, सर्व बाबतीत तुमची दृष्टि गुलामगिरीतून सुटका होईल. तसे केले नाही तर त्या महिलांना करुणामय झाली पाहजि. मग अशा पीडित व दुर्दैवी महिलांना भोगावा लागणारा छळवाद पुरुषांनाही शाप देईल. ही परिस्थिती मदत करण्यांत तुम्हाला धन्यता वाटेल. हा छोटासा प्रयत्न सुधारली तर आताची मुलेही सुधारतील. ह्या आश्रमाची ही वास्तू उभी राहिल्याचे बघून मला फार प्रेम करता तसेच प्रेम आपल्या माता-भगिनींवर करा. आनंद होत आहे. इथे येणाऱ्या महिलांनाही आधार, प्रेम व असला तरी मी तुम्हा सर्वांना वनिती करते की माझ्यावर जसे सर्वांना अनंत आशीर्वाद.

2003-0810, Shri Krishna Puja

[View online.](#)

Shri Krishna Puja. Place: Pune (India), Date: August 10, 2003 [Marathi Transcript] हम लोगोंको ये सोचना है के सहजयोग तो बहोत फैल गया और कनारे कनारे पर भी लोग सहजयोग को बहोत मानते है | लेकिन जब तक हमारे अंदर सहजयोग पूरी तरह से ,व्यवस्तति रूप से प्रगटति नहीं होगा तब तक सहजयोग को लोग मानते है वो मानेंगे नहीं | इसलिए जरुरत है के हम कोशशि करे की अपने अंदर झांके | यही कृष्ण का चरतिर है की हम अपने अंदर झांके और देखे की हमारे अंदर ऐसी कौनसी कौनसी ऐसी चीजे है जो हमे दुवधामें डाल देती है | इसका पता लगाना चाहिए | हमें अपने तरफ देखना चाहिए हमारे अंदर देखना चाहिए | और वो कोई कठनि बात नहीं है | जब हम अपनी शकल देखना चाहते है तो हम शशिमे देखते है | उसी प्रकार जब हमें अपने आत्मा के दर्शन करने होते है तो हमें देखना चाहिए हमारे अंदर | वो कैसा देखा जाता है | बहोतसे सहजयोगियोंने कहा की माँ ये कैसा देखा जाता है के हमारे अंदर क्या है | उसके लिए जरुरी है के मनुष्य पहले स्वयं ही बहोत नम्र हो जाए | क्योंकि अगर आपमें नम्रता नहीं होगी तो आप अपने ही वचिर लेकर बैठे रहेंगे | तो कृष्ण के लाइफ में पहले दिखाया गया की छोटेसे लडके के जैसे वो थे | बलिकुल जैसा शशु होता है | बलिकुल ही अज्ञानी उसी तरह से | उनकी माँ थी ,उसी माँ के सहारे वो बड़ना चाहते थे | उसी प्रकार आप लोगोंको भी अपने अंदर देखते वक्त ये सोचना चाहिए की हम एक शशु बालक से है | कृष्ण ने बार बार कहा ,लेकनि जीजस क्राइस ने भी कहा की हम एक छोटे बालक बने | बालक की जो सुबोध स्वाभाव की छाया है वो आपको देखनी चाहिए | के हम क्या बालक जैसी बाते करते है ,हमारे अंदर कौनसा ऐसा गुण है के हम बालक बन जाते है | अब बालक माने अबोधता ,भोलापन | और वो भोलेपनसे हमको अपनी तरफ देखना है | और उसीसे अपनेको ढकना है | और वो भोलापन बड़ा प्यारा होता है | आप अगर बच्चोंको देखें तो उनपे उपर जो प्यार चढ़ता है वो इसलिए की वो भोले है | वो चालाकी नहीं जानते ,अपना महत्त्व नहीं जानते ,कुछ भी नहीं | क्या जानते है वो ? | वो जानते है की ये सब लोग हमारे कोई है | ये हमारे भाई बहन और ये सब कुछ है | लेकिन ये किस तरह से उन्होंने जाना ये प्रश्न है | बच्चोने जसि तरह से जाना उसी तरह से हम भी जाने | के हम भी एक भोले बालक और एक भोलापन है हममें | अब बहोतसे सहजयोगी ऐसे है वो बहोत कपटी ,चालाकी दखिने ,कोई आते है ,वो सोचते है की हम बहोत होशियार है ,कोई आते है और सोचते है की हम माँ को सिद्धि कर देंगे | मुझे सिद्धि करनेसे क्या फायदा | मुझे तो मालूम ही है सबकुछ ,तो आपको ये करना चाहिए की अपनी ओर नजर करे | और अपने भोलेपन को पहचाने | वो कहा है ,कैसा है और बड़ा मजेदार है ये सोचना चाहिए | अब कृष्ण की बात जो है वो यही है की बचपन में तो एकदम भोले थे | और बड़े होने पर उन्होंने गीता समझाई | जो बहोत गहन है | ये कैसे हुआ की मनुष्य उसमे बड़ गया | इसी प्रकार हम सब भी सहज में बड़ सकते है | हमने पाया है लेकिन हम उसमे अभी बड़े नहीं है | और बड़ने के लिए हमें चाहिए की जो अपने बारेमे हमारे खयालात है उसको छोड़ दे | पहले तो बच्चे जैसा स्वाभाव होना चाहिए | अब ऐसा किसीसे कहे की आप बच्चे जैसा स्वाभाव बनाओ | वो तो कठनि बात है | ऐसा तो कर कह सकते की आप जो है वो छूट के बच्चे बन जाओ | लेकिन बच्चोंके साथ रहकर बच्चोंके प्रतीक आस्था रखिए | उनकी बातोंको देख करके बहोत फरक पड़ सकता है | और बदल सकते है सारी चीजे अपने अंदर की | तो सबसे पहले हमें जानना चाहिए की हमारे अंदर जैसे जैसे हम बड़े होते है बहोतसे दोष समा जाते है उस दोषोंको कैसे निकालना चाहिए | कैसे कैसे दोष हमारे अंदर आए | इसपे हम सिर्फ सोचे नहीं उसपर ध्यान दे | तो हम इसको ठीक कर सकते है | ध्यान ऐसे देना है की जैसे हम किसीसे घोर दुष्टता से बात करते है या हम किसीको ताना मारना चाहते है या हम सोचते रहते है की दूसरे आदमी को हम कैसे ठीक करे | जब हमारा चित्त दुसरोपे जाता है तभी हम अपनेसे अलग हो जाते है | क्योंकि हमें खुद ठीक होना है | इसलिए दूसरोंके बारेमे सोचनेसे क्या फायदा | तो सबसे पहले हमें अपनी ओर ही द्रष्टि करनी चाहिए | पर जो सब बताया हमने वो सहजयोगियोंके बारेमे घटति नहीं हो रहा है | उनके अंदर कुण्डलनि जागृत होती है और वो सब रास्ते हमें दिखाई देती है | अब रही बात ये की हम किस तरह से जो मलनिता है उसको ठीक कर सके | पहली तो बात ये है की दूसरोंके दोष देखनेकी जो हमारी दृष्टि है उसे हम बदलदे |क्योंकिबिही दोष हमारे अन्दर भी है दूसरोंके दोष देखनेसे हमारे अंदर क्या दोष है ये देखना चाहिए | अगर ये देखना हमें आ जाए तो बहोत कुछ अपने आप ठीक हो सकता है | कोई साधु संतोका क्या है वो अपने अंदर के ही दोष देखते है और अपनेकोही सोचते है की ये ऐसे क्यों हो गए हम | ऐसी कड़वी बात हम क्यों कहते है ,ऐसी झूठी बात हम क्यों कहते है | तो ये अपने को देखनेका एक प्रवाह होता है ,ज्यादा तर हम उसको मानते नहीं | और उस प्रवाह में बैठते नहीं | हम खुदको उससे अलग समजते है | पर ऐसी बात नहीं है ,कई लोग समझते है की हमारे अंदर जो समा गए ,जो हमें ऐसी रास्ते पर ले जाता है की जहा हम अपनेको नहीं पहचान सकते तो फिर आदमी अंदर की तरह मूड सकता है | अब कहनेसे तो अंदर की तरफ जाओ ,ध्यान करो ,अपने अंदर देखो और बुरी बाटे निकालो | सब कहनेकोतो है ही इसलिए ध्यान करना प्रयत्नशील रहना चाहिए | और हमारे पास ऐसे साधन है जैसे कृष्ण का ध्यान करना ,कृष्ण के ध्यान से हमारे अंदर की सफाई हो जाती है | पर हम उलटे है ,कृष्ण के ध्यान में हम ये सोचते है के दूसरोंके दोष देखे | कृष्ण का दोष हमें दिखाई देता है पर हमें अपना दोष दिखाई नहीं देता | ये हमारे साथ बहोत ज्यादाती है ,की हम अपने दोष तो नहीं देख सकते लेकिन कृष्ण के दोष तो देख लेंगे बहोतसे लोगोंको मैंने देखा है के द्युत के खेलमें उन्हें कृष्ण में क्या क्या दोष दखि | क्या गलत काम किए ,उनको कैसे रहना चाहिए | अपने बारेमें वो नहीं जानते ,लेकनि जब अपने बारेमे सोचते है ,और जब देखा जाता है तो कभीभी ये दृष्टि नहीं होती की हमारे अंदर ये दोष है और ये चला जाना चाहिए | तो हम दूसरोंके दोषोंपे चर्चा करते है ,पर यही हमको करना है की अपने अंदर क्या दोष है ये देखना चाहिए | कृष्ण से बढ़कर कोई योगी नहीं है | उन्होंने ये रास्ता बताया की तुम अपने अंदर की गलतिया देखो | अपने अंदर के दोष देखो | ये बहोत बड़ी बात है | उन्होंने सिर्फ कह दिया ,करनेवाले बहोत कम है | ज्यादातर दूसरोंके दोष देख ते है ,तो सबको याद रहे ,सबको मालूम है अपने दोष बहोत कम लोगोंको समजमे आते है इसीलिए वो ठीक नहीं हो पाते अपने दोषोंसे परिचिति होना चाहिए | और हसना चाहिए अपने ऊपर की देखो हम क्या दोष लेकर चल रहे है | हमारे अंदर क्या दोष है | ये हमें सोचना चाहिए | बजाय इसके की हम लोगोंके दोष देखे | तो होता क्या है की चित्त हमारे ऊपर नहीं रहता | दूसरोंके दोषोंके उपर जाता है | और उससे वो वचिलति हो जाते है लोग और समज नहीं पाते की अरे ये तो हमारे ही दोष है | हम क्यों दूसरोंके दोष देख रहे थे उससे क्या हमारे दोष ठीक हो जाएंगे | बलिकुल नहीं हो सकते | धीरे धीरे ये बात समजमें जब आ जाएगी तो मनुष्य जो है वो दुसरो के दोषोपे लक्ष्य नहीं देगा | अपने ही दोषोंको देख करके हैरान होगा की हमने कतिने सारे राक्षस पाल रखे है हमारे मनके अंदर और कतिनी सारी गंदी गंदी बाते हम सोचते रहते है | जब ये समजमे आएगा तो मनुष्य एक तरह से वशिष रूप धारण करेगा | और वो रूप ये है की उसअके अंदर शक्ति आ जाएगी | और उस शक्तिसि वो अनेक कार्य कर सकता है | इसलिए नहीं की उसका अहंकार बढ़ेगा ,पर इसलिए की उससे सफाई होगी | अब ये सफाई वाला तो काम है ,तो दोष देनेसे हम अपनी सफाई करते है और उन दोषोंको

छोड़ देते हैं। पर अभी ये कैसे हो ? क्योंकि दोषोंको देखना मुश्किल नहीं है। लेकिन उससे छूटना मुश्किल है। इसलिए उसको देखना जो है वो सूक्ष्म होना चाहिए, और बारीक होना चाहिए। और उस तरफ नजर जानी चाहिए। उससे बहोत कुछ सफाई हो सकती है। आज के दिन श्री कृष्ण का सन्देश जो है वो ये है की आप अपने अंदर झाँको। और देखो। ये श्री कृष्ण ने कहा है। पर वो करना लोगोंको मुश्किल लगता है। वो घटति नहीं होता। उसकी क्या वजह है क्यों हम अपनेको देख नहीं पाते। बचि में पड़ता क्या है, पड़ता यही सब अहंकार अर्थात्, जो दुर्गुण है वही खड़े है। और उन दोषोंको आप देख नहीं पाते, पर उसे देखना चाहिए, ये बहोत जरूरी चीज है। आपने आज की पूजा रखी, मैं बहोत खुश हो गई। कृष्ण की पूजा हो जाएगी तो अंदरसे बहोतसे लोग साफ हो जाएंगे। क्योंकि ये कृष्ण का कार्य है, वो खुदही इसे करेंगे। पर आप चाहते हैं की आपकी पूरी तरह से सफाई हो जाए। आप जानते नहीं ये कतिना गहन प्रश्न है हमारे यहाँ का। वो ठीक करनेके लिए बड़ी मेहनत करनी पड़ी। लोग पहले कसरत करते थे, गुरुके आगे, बहोत कुछ करते थे। पर गहनता नहीं आती थी। पर आप तो सहजयोगी है, आपके लिए मुश्किल नहीं है। तो मैं यही कहूँगी की अपने अंदर झाँकना सीखिए, बड़ा मजा आएगा। अभी तक तो ठीक है पर पता नहीं क्यों इस तरह से करने लगे। आप अपनी तरफ नजर करीए के कैसा चलता है माहोल। तो बड़ा मजा आएगा अपनेकोही। आप देखकर हसेंगे की वा कहने। फिर एक तरह का भोला पन आपके अंदर जागृत होगा। यही कृष्ण की बाल लीला है। जब इस भोले पन से आप साफ होंगे, इसीसे नहा लेंगे तो आपकी नजर जो है वो स्पेडी हो जाएगी, अपने आप अपनेको समझने लेंगे। असल में दोष हमारे ही अंदर है, दूसरोंके दोष देखनेसे हमारे दोष कैसे ठीक होंगे। एक साधासा प्रश्न है हमारे साडी पर कुछ गरि है तो हम उसे हटा देंगे, दूसरोंको बुरा कहनेसे वो दाग चला जाएगा क्या, नहीं जाएगा। इतनी तो अकल है हममें। पर वो इस अकल को इस्तेमाल नहीं करते, पर इसी अकाल को आप इस्तेमाल करे। किसीको समझमे बात नहीं आई हो तो आप प्रश्न पूछ सकते हैं। अब देखिए अपना चर्चित तो जा रहा है अंदर, ये सब अपनेआप होना चाहिए। चर्चित को आदत हो जाएगी की वो अपनेआप अंदर जाए। मैं जानती हूँ की आप लोगोके सामने अनेक प्रश्न है। लेकिन वो बहोत कष्ट है उसको कोई अर्थ नहीं है। उससे उपर उठनेकी बात होती है हमेशा। पर लोग कहते हैं माँ कैसे उठा जाए। ध्यान, आप अपने उपर ध्यान करो। ध्यान में जाओ, ध्यान में अपनेकोही देखना है। आपका क्या चल रहा है, आप कहा खो गए। धीरे धीरे आपकी सफाई होगी। आज का दिन वैसे भी बड़ा महत्त्व पूर्ण है, फिर कृष्ण का अवतार जो है इसने बहोत हमारी सफाई की, बहोत हमारी मदद की है। उनके आनेसे बहोत फरक हो गया। और कुण्डलनी के जागरण में भी मैं देखती हूँ कृष्ण के आशीर्वाद से बहोत सुंदर चल रहा है। आप लोग जरा अपने तरफ ध्यान दे। एक तो अपनेसे नाराज नहीं होना और दूसरा दूसरोंसे नाराज नहीं होना। बड़ा आनंद आया इस कृष्ण की पूजा में। प्रश्न ध्याना मध्ये काही बचिरायच नसत, नुसत जाणायच असत, बचिरायच नाही, जानल पाहजि। तुम्ही ध्यानात होते मग तुम्ही काही जाणलं कनाही। त्यात काय जाणलं तर सर्वात प्रथम तुम्हाला तुमचे दोष दसितील। हे तुमचं चुकलं होत, हे तुमचं बरोबर होत। इथे गडबड होती। स्वतः बदल दसिलं म्हणजे ते खर आहे। समजा आपण आरशात बघायचं तर त्याच्या मध्ये आपला फोटो दसिला पाहजि ना। दुसऱ्यांचा फोटो बघून काय फायदा। आमचं काय आम्ही दुसऱ्यांचाच फोटो बघतो। तर दोष कसे दसिणार। अगुरुंच्या बाधा पासून आपलं संरक्षण कस करायचं ? पहिल्यांदा तुम्ही गेले कसे तकिडे अगुरुंकडे, हा प्रश्न स्वतः ला बचिरायचा। कोणच्या गोष्टीने आकर्षित झाले, कसे गेले हा स्वतः लाच प्रश्न करायचा। म्हणजे तुमच्या लक्षात येईल कित्या अगुरु मध्ये जे दोष होते तेच तुम्ही बघतिले नाहीत। तेच तुम्ही सांभाळलं नाहीत। अगुरुंवर मी एक लेक्चर दलिलं आहे, त्यात मी सांगतिलं आहे की लोक काय काय प्रकार करतात आणकशाने लोकांना भुरळ घालतात। इसका मतलब ये है की इनका ये धंदा है। आप लोगोंको फसा देता है ये धंदा। तरह तरह के धंदे होते हैं, इसमेंसे गुरुका भी ये धंदा की आप लोगोंको हम फसा देते हैं। और आप फस जाते हैं। इसको सोच लेना चाहिए की हम कौनसे इसमें फसे हैं। कौनसे चक्कर में आ गए। ये सोच लेना चाहिए। पहले तो वो आपकी जेब देखते हैं। जैसे ही उन्होंने आपकी जेब देखना शुरू कर दी तो आपको समझना चाहिए की चक्कर में फस गए। पर ये तो बहोत मोटी बात है, बहोतसे चक्कर में नहीं जाना चाहते पर अपना महत्त्व दिखाना चाहते हैं, इसलिए गुरु बन जाते हैं। तो ये देखना चाहिए, इसका मतलब आपको कटिकल होना चाहिए इस मामलेमें तो उससे छूट जाएगा। लेकिन ज्यादातर लोग उन्हींकी बाधा ए ले लेते हैं, उनका अहंकार, उनका गुस्सा, उनकी तबयित बहुतसी बाटे आप गुरुसे ले लेते हैं। फिर ऐसे गुरु जब बीमार पड़ते हैं तो उसकी छाया अपने अंदर भी पड़ती है। इसलिए पहले अपनाही विश्लेषण करना चाहिए अपनेकोही देखना चाहिए। की मैंने इस गुरु से क्या लिया। बहोत जरूरी है, तब जब सफाई होगी आपकी तो आप देखेंगे की बड़ा फायदा है। आप गुरु के पास गए क्यों, क्योंकि आप वो कमाना चाहते थे अपना उत्थान, आप गुरु के पास गए क्यों के आप जाने क्या है। लेकिन उनके और ही धंदे, ऐसे गुरुओंसे बचनेके लिए क्या करना चाहिए ये खुद ही समझ सकते हैं। कैसे दूर रहना चाहिए। मैं बहोत सारे ऐसे गुरुओंके पास देखने गई थी, की करते क्या है, किस तरह से फसाते हैं, तो मैंने देखा की पहले तो ये लोग आपकीही कमजोरिया देखते हैं। के आपमें क्या कमजोरी है। और ये नहीं होगा तो आपके अंदर कोई बाधा दाल देते हैं। अब बाधा हर तरह की होती है, सबसे बड़ी बाधा तो ये डालते हैं की तुम हमें छोड़ दोगे तो ये होगा वो होगा। इस तरह का भय डाल देते हैं। वो डराते हैं। इसी भय से मनुष्य उन लोगोंके चक्कर में घूमते रहते हैं। उसके लिए कृष्ण है वो सबका भय नकाल देते हैं। [Translation Hindi to Marathi] हम लोगों को अब ये सोचना है की सहजयोग तो बहुत फैल गया और कनारे-कनारे पर भी लोग सहजयोग को बहुत मानते हैं। लेकिन जब तक हमारे अन्दर सहजयोग पूरी तरह से, व्यवस्थित रूप से प्रकटित नहीं होगा तब तक लोग सहजयोग को मानते हैं वो मानेंगे नहीं। इसलिए ज़रूरत है की हम कोशिश करें की अपने अन्दर झाँकें। यही कृष्ण का चरित्र है की हम अपने अन्दर झाँके और देखें की हमारे अन्दर खुद कौन सी कौन सी ऐसी चीजे हैं जो हमें दुबधिया में डाल देती हैं। इसका पता लगाना चाहिए, हमें अपने तरफ देखना चाहिए, अपने अन्दर देखना चाहिए। और वो कोई कठिन बात नहीं है जब हम अपनी शक्ल देखना चाहते हैं तो हम शीशे में देखते हैं। उसी प्रकार जब हमें अपनी आत्मा के दर्शन करने होते हैं तो हमें देखना चाहिए हमारे अंदर वो कैसा देखा जाता है बहुत से सहजयोगियों ने कहा कि मैं यह कैसे देखा कर जायेगा कि हमारे अन्दर क्या है, और हम कैसे हैं? उसके लिए ज़रूरी है कि मनुष्य पहले स्वयं ही बहुत नम्र हो जाए क्योंकि अगर आपमें नम्रता नहीं होगी तो आप अपने ही वचिर लेकर बैठे रहेंगे। तो कृष्ण के लाइफ (life) में पहले दिखाया गया कि एक छोटे लड़के के जैसे वो थे। बलिकुल जैसा शशु होता है बलिकुल ही अज्ञानी वो इसी तरह थे। वो अपने को कुछ समझते नहीं थे। उनकी माँ थी उसी माँ के सहारे वो बढ़ना चाहते थे। इसी प्रकार आप लोगों को भी अपने अन्दर देखते वक्त ये ही सोचना चाहिए कि हम एक शशु बालक से हैं। कृष्ण ने बार-बार कहा, लेकिन जीसस क्राइस्ट ने भी कहा कि हम एक छोटे बालक बनें। बालक की जो सुबोध स्वभाव की छाया है वो हमको दिखनी चाहिए। कि हम क्या बालक जैसी बातें करते हैं? हमारे अन्दर कौन सा ऐसा गुण है कि हम बालक बन जाते हैं। अब बालक माने अवोधता, भोलापन। और वो भोलेपन से हमको अपने तरफ देखना है, और उसी से अपने को ढकना है। अब वो भोलापन बड़ा प्यारा होता है। आप अगर बच्चों को देखें तो उनसे जो प्यार (अपपप्ट) छलकता है वो इसलिए कि वो भोले हैं। वो चालाकी नहीं जानते, अपना महत्व नहीं जानते, कुछ भी नहीं, क्या जानते हैं वो? वो जानते हैं कि ये सब लोग हमारे प्रिय हैं। ये हमारे ही भाई बहन और ये सब कुछ हैं। लेकिन ये किस तरह से उन्होंने जाना, ये प्रश्न है, बच्चों ने जसि तरह से जाना उसी तरह से हमने भी भुला दिया कि हम भी एक भोले

बालक हैं और एक भोलापन है हमारे अन्दर। अब बहुत से सहजयोगी ऐसे हैं कजिो वो आते हैं वो बहुत अपनी चालाकी दखिने। और कोई आते हैं सोचते हैं कहिम बहुत होशियार हैं। कोई आते हैं और सोचते हैं कहिम माँ को सद्धि कर देंगे, मुझे सद्धि करने से क्या फायदा। मुझे तो मालुम ही है सब कुछ। तो आपको ये करना चाहिए कि अपनी ओर नज़र करें, और अपने भोलेपन को पहचानें। वो कहाँ है, कैसा है, और बड़ा मजेदार है उसको सोचना चाहिए। अब कृष्ण की जो बात है वो यही है कि बिचपन में तो वो एकदम भोले थे, और बड़े होने पर उन्होंने गीता समझाई, जो बहुत गहन है। (अप्पपष्ट) ये कैसे हुआ कि मनुष्य उसमें बड़ गया। इसी प्रकार हम भी सहज में बड़ सकते हैं, हमने पाया है लेकिन उसमें अभी तक हम बड़े नहीं। और बड़ने के लिए हमें चाहिए कि जो अपने बारे में जो ख्यालात हैं उसको छोड़ दें। पहले तो बच्चे जैसा स्वभाव होना चाहिए। अब ऐसा किसी से कहें कि आप बच्चे जैसा स्वभाव बनाओ तो कठिनी बात है। ऐसा तो नहीं कर सकते कि आप जो हैं वो छूट गया और आप बच्चे बन जाओ। लेकिन बच्चों साथ रह कर के बच्चों के प्रतीक आस्था रखकर, उनकी बातों को देखकर के आप बहुत फर्क कर सकते हैं और बदल सकते हैं सारी चीज़ें अपने अन्दर की। तो सबसे पहले तो ये जानना चाहिए कि हमारे अन्दर जैसे-जैसे हम बड़े होने लग गए, बहुत से दोष समा गए हैं। उन दोषों को कैसे निकालना चाहिए? कैसे-कैसे दोष हमारे अन्दर आए हैं? इसको अगर हम सोचे नहीं और उधर ध्यान दें तो हम उसको ठीक कर सकते हैं। ध्यान ऐसे देना है कि जैसे हम किसी से जोर से या, घप्टता से बात करते हैं या हम किसी को ताड़ना करना चाहते हैं। या हम सोचते रहते हैं कि दूसरे आदमी को हम कैसे ठीक करें। जब हमारा चित्त दूसरों पे जाता है तभी हम अपने से अलग हट जाते हैं। क्योंकि हमें खुद ठीक होना है इसलिए दूसरों के बारे में सोचने से क्या फायदा? तो सबसे पहले हमें अपने बारे में ही दृष्टिपात करना चाहिए, देखना चाहिए। पर वो सब हो रहा है और वो बताया है हमने। वो तो सहजयोगियों में घटित भी हो रहा है। क्योंकि अन्दर ये कुण्डलनी जागृत होती है और वो सब रास्तों में दिखा देती है। अब रही बात यह कि हम किस तरह से जो मलनिता है उसको ठीक कर सकते हैं। पहली तो बात ये है कि दूसरों के दोष देखने की जो हमारी दृष्टि है उसको बदल दें, क्योंकि बिही दोष हमारे अन्दर भी हैं। तो दूसरों के दोष देखने से हमारे अन्दर क्या दोष हैं ये देखना चाहिए। अगर ये देखना हमें आ जाए तो बहुत कुछ अपने आप ठीक हो जायेगा। कोई साधु सन्तों का क्या है कि वो अपने अन्दर के ही दोष देखते हैं और अपने ही को सोचते हैं कि ये ऐसे क्यों हो गए हम? ऐसी कड़वी बात हम क्यों कहते हैं। ऐसी झूठी बात क्यों कहते हैं? तो ये अपने को देखने का एक प्रवाह आ जाता है। ज्यादातर हम उसको मानते नहीं हैं और उस प्रवाह में बहते नहीं हैं। हम अपने को उससे अलग समझते हैं, पर ऐसी बात नहीं है। अगर हम समझ लें कि हमारे अन्दर जो ये प्रवाह है, जो हमें ऐसे रास्ते पर ले जाता है कि जहाँ हम अपने को ही नहीं पहचान सकते। तो फिर आदमी अन्दर की तरफ मुड़ सकता है। अब कहने से कि तुम अन्दर की तरफ जाओ, ध्यान करो, अपने अन्दर की बहुत सी बातें निकालो। सब कहने को तो कह देंगे, लेकिन उससे नहीं होगा। इसीलिए ध्यान करना, प्रयतनशील रहना चाहिए। और हमारे पास ऐसे साधन हैं, जैसे कृष्ण का ध्यान करना। कृष्ण के ध्यान से हमारे अन्दर की सफाई हो जाती है। पर हम उल्टे हैं तो कृष्ण के ध्यान में हम ये सोचते हैं कि हम दूसरों के दोष देखते हैं, जब हम कृष्ण का दोष देखते हैं तो हमें दिखाई देगा। पर हमें अपना दोष नहीं दिखाई देगा। ये हमारे साथ बहुत ज्यादा है कि हम अपने दोष तो नहीं देख सकते पर कृष्ण के दोष तो देख लेंगे। बहुत से लोग हैं, मैंने देखा है कि कतिबे लखि हैं उन्होंने कि कृष्ण में क्या-क्या दोष थे। क्या गलत काम किए? उनको कैसे रहना चाहिए था? अपने बारे में वो नहीं जानते। लेकिन जब अपने बारे में भी सोचते हैं और जब देखा जाता है, तो कभी भी ये दृष्टि नहीं होती कि भई हमारे अन्दर ये दोष है और ये चला जाना चाहिए। तो हम दूसरों ही के दोष से जाकर अटक जाते हैं। यही हमको करना है कि अपने अंदर क्या दोष है उसे देखना चाहिए। कृष्ण से बढ़कर मैं कोई और योगी मानती नहीं हूँ। क्योंकि उन्होंने ये रास्ता बताया कि तुम अपने अन्दर की गलतियाँ देखो, अपने अन्दर के दोष देखो, ये बहुत बड़ी बात है। उन्होंने सिर्फ कह दिया और करने वाले बहुत कम हैं। अगर ज्यादातर दूसरों के दोष देख लीजिए तो सबको याद है, सबको मालूम है। अपने दोष बहुत कम लोगों को समझ में आते हैं। इसलिए वो ठीक नहीं हो पाते। अपने दोषों से परिचित होना चाहिए और हंसना चाहिए अपने ऊपर कि देखो हम क्या दोष कर रहे हैं, हमारे अन्दर क्या दोष हैं। ये हमें सोचना चाहिए, बजाय इसके कि हम और लोगों के दोषों को देखें। (अप्पपष्ट) तो होता क्या है कि चित्त हमारे ऊपर नहीं रहता। दूसरों के दोषों पर जाता है और उससे वो बचलित हो जाते हैं हम लोग। और समझ नहीं पाते कि अरे ये तो हमारे ही दोष थे। हम क्यों दूसरों के दोष देख रहे थे। (अप्पपष्ट) उससे क्या हमारे दोष ठीक हो जाएंगे? बलिकुल नहीं हो सकते। धीरे-धीरे ये बात जब समझ में आ जाएगी तो मनुष्य जो है वो दूसरों के दोषों पे लक्ष्मि नहीं होगा। अपने ही दोषों को देखकर के हैरान होगा कि हमने कितने सारे ये राक्षस पाल रखे हैं अपने अन्दर। हमारे मन के अन्दर कतिनी गन्दी-गन्दी बातें हम सोचते रहते हैं। जब ये सफाई होने शुरू होती है तो मनुष्य एक तरह से वशिष्ठ रूप धारण करता है। और वो रूप ये है कि उसके अन्दर शक्तियाँ आ जाती हैं और उस शक्ति से वो अनेक कार्य कर सकता है। इसलिए नहीं कि उसका अहंकार बड़े पर इसलिए कि उससे सफाई हो गयी। अगर उससे अगर सफाई हो गयी तो अपनी सफाई का तो काम है। तो दोष देखने से हम अपनी सफाई करते हैं और उन दोषों को छोड़ देते हैं। पर अब ये कैसे हो, क्योंकि दोष तो देखना मुश्किल नहीं है, लेकिन उससे छूटना मुश्किल है। इसलिए उसका देखना जो है सूक्ष्म होना चाहिए और बारीक होना चाहिए और इस तरफ नजर जानी चाहिए। उससे बहुत कुछ सफाई हो सकती है। आज का जो परव है इसमें श्री कृष्ण का जो सन्देश है वो ये है कि आप अपने अन्दर झाँको और देखो। ये श्री कृष्ण ने कहा है पर वो करना लोगों को मुश्किल लगता है। वो होता नहीं है, घटित नहीं होता। उसकी क्या वजह है? क्यों हम अपने को नहीं देख पाते? बीच में पर्दा क्या है? पर्दा यही सब अहंकार आदि जो दुरागण हैं वो खड़े हो जाते हैं। और उन दोषों को हम देख नहीं पाते, जिनको देखना चाहिए। ये बहुत ज़रूरी चीज़ है। आपने आज की पूजा रखी, मैं बड़ी खुश हो गई कि कृष्ण की पूजा हो जाएगी तो अन्दर से बहुत से लोग साफ हो जाएंगे। क्योंकि ये कृष्ण का कार्य है। ये कृष्ण का कार्य है, वो खुद ही इसे करेंगे। पर आप उधर रुचि दिखाएँ, उधर झुकाव दिखाइएँ कि आप चाहते हैं कि आपकी पूरी तरह से सफाई हो जाए। आप जानते नहीं हैं कि (अप्पपष्ट) कतिनी आपके अन्दर शक्तियाँ आ जाती हैं और उस शक्ति से वो अनेक कार्य कर सकता है। इसलिए नहीं कि उसका अहंकार बड़े पर इसलिए कि उससे सफाई हो जाये। अगर उससे अगर सफाई हो गयी तो अपनी सफाई का तो काम है। तो दोष देखने से हम अपनी सफाई करते हैं, और उन दोषों को छोड़ देते हैं। पर अब ये कैसे हो, क्योंकि दोष तो देखना मुश्किल नहीं है, लेकिन उससे छूटना मुश्किल है। इसलिए उसका देखना जो है वो सूक्ष्म होना चाहिए और बारीक होना चाहिए। और इस तरफ नजर जानी चाहिए बहुत बारीक होनी चाहिए उससे बहुत कुछ सफाई हो सकती है। आज का जो परव है इसमें श्री कृष्ण का जो सन्देश है वो ये है कि आप अपने अन्दर झाँको और देखो। ये श्री कृष्ण ने कहा है पर वो करना लोगों को मुश्किल लगता है। वो होता नहीं है घटित नहीं होता। उसकी क्या वजह है, क्यों हम अपने को नहीं देख पाते? बीच में पर्दा क्या है? पर्दा यही सब अहंकार आदि जो दुरागण हैं वो खड़े हो जाते हैं। और उन दोषों को हम देख नहीं पाते, जिनको देखना चाहिए, ये बहुत ज़रूरी चीज़ है। Repetition in green आपने आज की पूजा रखी, मैं बहुत बड़ी खुश हो गई कि कृष्ण की पूजा हो जाएगी तो अन्दर से बहुत से लोग साफ हो जाएंगे। क्योंकि ये कृष्ण का कार्य है। ये कृष्ण का कार्य है वो खुद ही इसे करेंगे। पर अगर आप उधर रुचि दिखाएँ, उधर झुकाव दिखाइएँ कि आप चाहते हैं कि आपकी पूरी तरह से सफाई हो जाए। आप जानते नहीं हैं कि (अप्पपष्ट) कतिना गहन ये हमारे यहाँ का प्रश्न है। इस प्रश्न को ठीक करने के

लिए बड़ी मेहनत करनी पड़ेगी, लोग पहले कसरत करते थे, गुरु के आदेश सुनते थे, बोहत कुछ करते थे बेचारे, पर गहनता नहीं आती थी। पर आप तो सहजयोगी हैं आप के लिए मुश्किल नहीं है। तो मैं यही कहूँगी कि अब अपने अंदर झांकना सखिये, बड़ा मज़ा आएगा। अभी तक तो ठीक थे पर अभी पता नहीं क्यों अब इस तरह से करने लग गए (अष्पष्ट) आप अपनी तरफ नज़र करिये। ये कैसा चलता है मामला, तो बड़ा मज़ा आयेगा आपको। (अष्पष्ट) आप देख कर हँसेंगे और कहेंगे, वाह क्या कहने। फिर एक तरह का भोलापन आपके अंदर जायेगा, यही कृष्ण की बाल लीला है। जब इस भोलेपन से (अष्पष्ट) आप इसी से नहा लेंगे, भोलेपन से तो आपकी नज़र जो है वो बहुत स्ट्रेडी हो जाएगी। अपने आप अपने को आप समझने लगेंगे। असल में दोष हमारे ही अंदर है, दुसरो के दोष देखने से हमारे कैसे ठीक होंगे। एक सादा सा एक प्रश्न है अगर हमारी साड़ी पर कुछ गरिा है और हम इसे हटाते नहीं तो, और अगर दूसरों को बुरा कहते हैं क्या वो चले जायेंगे, नहीं कभी नहीं। इतनी तो अकल है हमारे पास। पर वो अकल हम इस्तेमाल नहीं करते। और इसीलिए इस अकल को भी आप इस्तेमाल करें (अष्पष्ट) किसी को समझ में बात नहीं आयी हो तो वो प्रश्न पूछ सकते हैं। (अष्पष्ट) मराठी में भी (अष्पष्ट) पूछ सकते हैं कुछ तो सवाल पूछना चाहिए ना। चित्त अन्दर जा रहा है अब देखिए अपना चित्त जा रहा है अन्दर? पर हम डरते ही रहते हैं। पर अब अपने आप होना चाहिए, चित्त अपने आप अंदर जाना चाहिए, चित्त को आदत हो जाएगी कि वो अपने आप अंदर जायेगा। मैं जानती हूँ कि आप लोगों के खुद प्रश्न हैं। अपने लोगों को खुद उलझने हैं इसमें कोई शक नहीं। लेकिन वो बहुत कपुद्र है उसका कोई अर्थ नहीं लगता। उससे उपर उठने की बात होती है हमेशा, पर लोग कहते हैं कि भाँ कैसे उठा जाए, ध्यान से। ध्यान में क्या, आप अपने ही ऊपर ध्यान करते हैं। अपने ही को देखना है की आपका दमिग कहाँ चल रहा है? अब कहाँ घूम रहा है। धीरे-धीरे आपकी सफाई हो जाएगी। आज का दिन वैसे बड़ा महत्त्वपूर्ण है कि कृष्ण का अवतार जो है इसने बहुत हमारी सफाई की है। और बड़ी मदद कर दी है और उनके आने से बहुत फरक हो गया है। और कुण्डलनी के जागरण में भी मैं देखती हूँ कि कृष्ण के आशीर्वाद से बहुत सुन्दर चल रहा है आप लोग जरा अपनी तरफ ध्यान दें। और एक तो अपने से नाराज नहीं होना और दूसरे दूसरों से नाराज नहीं होना, बड़ा आनंद आएगा, यही कृष्ण की पूजा है। 25:40 मराठी इसका मतलब ये है कि इनका ये धंदा है आप लोगों को फसाने का ये धंदा है। तरह-तरह के धंदे होते हैं। उसमें से गुरु का भी है धंदा कि हम आपको फसा लेते हैं, और आप फस जाते हैं। तो इसको सोच लेना चाहिए कि हम कौन से इसमें फसे हैं। कौन से चक्कर में आ गए, ये सोच लेना चाहिए। 30.12 मराठी 30.59 पहले तो वो आपकी जेब देखते हैं, है ना। जैसे ही उन्होंने आपकी जेब देखना शुरू करी तो आपको समझना चाहिए कि चक्कर कुछ और है। पर ये तो बहुत मोटी बात है साधारण बात ये है कि वो आपको देते क्या हैं? बहुत से कोई चक्कर में नहीं डालना चाहते पर अपना महत्त्व करना चाहते हैं और इसलिए गुरु बन जाते हैं। 31.40 मराठी 31.44 तो ये देखना चाहिए कि इसका मतलब आपको कूरटिकल होना चाहिए इस मामले में तो उससे छूट जायेगा लेकिन ज्यादातर लोग उन्हीं की बाधाएं ले लेते हैं। उनका अहंकार, उनका गुस्सा, उनकी तबयित बहुत सी बातें आप गुरु की ले लेते हैं। फिर ऐसे गुरु जब बीमार पड़ते हैं तो उसकी छाया आपके अंदर भी दिखाई देती है। इसलिए पहले अपना ही वशिलेपड़ करना चाहिए, अपने को ही देखना चाहिए। कि मैंने इस गुरु से क्या लिया? बहुत जरूरी है तब जब सफाई होगी आपकी तो आप देखेंगे कि बिड़ा फायदा रहेगा। आप गुरु के पास गए क्यों? क्योंकि आप वो करना चाहते थे, अपना उत्तथान। आप गुरु के पास गए कि आप जाने क्या है लेकिन वो उलटे वापस आप ही फस गए। तो ऐसे गुरु हैं उनसे बचने के लिए क्या करना चाहिए? आप खुद ही समझ सकते हैं कि कैसे दूर रहना चाहिए? मैं बहुत सारे ऐसे गुरुओं के पास गई देखने के लिए कि ये करते क्या हैं? कसि चीज़ से लुभाते हैं लोगों को, कसि चीज़ में फसाते हैं? तो मैंने देखा कि पहले तो ये लोग आप ही की कमजोरियां देखते हैं कि आप में क्या कमजोरी है? और ये नहीं होगा तो आपके अंदर कोई बाधा डाल देंगे। अब बाधा हर तरह की होती है। अब इस बाधा में देखना चाहिए कि आपके अंदर कौन सी बाधा इन्होंने अंदर डाली है कि आप बाहर नहीं निकल सकते। तो सबसे बड़ी तो बाधा ये डालते हैं वो है भय। कि आप अगर हमें छोड़ोगे तो तुम्हारा ये होगा वो होगा। छोड़ने से ये होगा इस तरह का भय आ जाता है। और उस भय में कोई जान नहीं होती पर वो डराते रहता है। पहले तो ऐसा अगर कोई भय आए तो उसको कहना चाहिए अच्छा आप रहने दीजिये हमें पता है। इसी भय से मनुष्य गुरुओं के चक्कर में घूमते ही रहता है। उसके लिए कृष्ण हैं वो सबका भय निकाल देते हैं। मराठी 34.59 कह रहे हैं कि सब लोग वचिर में बैठे हैं हमें तो वचिर से परे जाना है। नर्विचिर वो कैसे होगा? क्या (अष्पष्ट) कतिनी अच्छी पूजा बनाई है आपने कि मैं भी देखती रह जाती हूँ यही बात है। (अष्पष्ट) मराठी 36.12 जो आदमी अपने ही को देख के हस सकता है वो ही ठीक है। दूसरों को देख के हसता है तो उसका मतलब उसकी दृष्टि दूसरी तरफ है। जो अपने ही को देख के हस सकेगा, अपने ही वातावरण को अपने ही तौर तरीके को वो ठीक है। मराठी 37.41 अनंत आशीर्वाद!

2003-1225, Christmas Puja

[View online.](#)

Christmas Puja IS Date 25th December 2003: Ganapatipule Place: Type Puja [Original Marathi transcript talk] मी मराठीत बोलायचं म्हटलं तर एवढच सांगायचं की ख्रिस्तांचा आयुष्य अत्यंत दुःखमय होतं, पण ते त्यांनी हसून नमिावलं. कारण तो पवित्र आत्मा होता. अशा माणसाला कोणतही दुःख होत नाही. पण त्याच्यामुळेच आपण सर्वांनी प्राप्ती केलं आहे अध्यात्मिक जीवन. त्यामुळे इतर लोकांना सुद्धा पुष्कळ फायदा होऊ शकतो. कारण ते आपलं आयुष्य बघतात आणि त्यांना आश्चर्य वाटतं की हे मानव असून इतके खुश, आनंदी असे कसे ? पण जेव्हा त्यांना कळतं हे सहजयोगामुळे घडलं तेव्हा ते ही सहजयोगात येतात. ही कमालीची गोष्ट आहे. ते वरदान तुम्हाला मिळालेले आहे. फक्त ते जपून ठेवलं पाहिजे. त्याच्यावर मेहनत केली पाहिजे आणि सगळ्यात मुख्य म्हणजे दुसऱ्यांना दिली पाहिजे. एकट तुम्ही अनुभवून होत नाही. हा अमृताचा पेला तुमच्या तोंडात आहे तो दुसऱ्यांच्याही जाऊ देत. दुसऱ्यांनाही बरं वाटू देत. त्यांची भलं होऊ देत. म्हणून सर्व सहजयोग्यांनी प्रयत्न केला पाहिजे की आम्ही दुसऱ्यांनाही सहजयोगात उतरवू. सगळ्या जगात सहजयोग पसरला आहे. तो फार थोडा आहे. आणखीन पसरायला पाहिजे. ख्रिस्तांचे फक्त बारा शिष्य होते आणि त्यांनी ख्रिश्चनांमि वाढवली. पण केवढ्या चूका झाल्या त्यांच्या. पुष्कळच चूका झाल्या. जेव्हा तुम्ही सहजयोग पसरवता तेव्हा त्या चूका करू नका. सरळ, धोपटमार्गाने ते काही कठीण नाही. त्याच्यामध्ये परमेश्वराने तुम्हाला शक्ती दिलेली आहे, बुद्धी दिली आहे ती वापरा. मला पूर्ण विश्वास आहे की तुमच्या हातून कर्ति तरी सहजयोगी होऊ शकतात आणि तुम्ही तसा प्रयत्न करावा. रात्रंदविस हाच विचार करावा, की आम्ही कोणाला पार करू? कोणाला आम्ही याच वरदान देऊ ? ही फार मोठी जबाबदारी तुमच्यावर आहे. जस तुम्हाला सहजयोग मिळाला तशीच ही जबाबदारी तुमच्यावर आलेली आहे. तेव्हा मनामध्ये हाच निश्चय करायचा की आम्ही दुसऱ्यांनाही सहजयोग देऊ. स्वतः पुरते ठेवणार नाही. अनंत आशीर्वाद आहे तुम्हाला! [Marathi translation from English and Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] येशू ख्रिस्त हे एक महान व बाळगले. त्यांच्या जीवनाकडे दैवी संतपुरुष होते; पण तरीही पाहिल्यावर हेच दिसून येते की मूर्ख त्यांना शेवटी सुळावर दिले गेले. बरेच व अज्ञानी लोकांमुळे सज्जनांनाही लोकांना वाटते की एवढ्या महान कसा व कर्ति त्रास भोगावा लागतो. अवतारी सध्दपुरुषालाही ह्या कठीण यातना का भोगाव्या लागल्या?. पण जन्मदविस मोठ्या आनंदाने साजरा लक्षांत घ्यायची साधी गोष्ट म्हणजे करत आहोत; कारण त्यांनी ज्या काळी ते जन्माला आले त्या आत्मो न्नीतीचा हा नवीन मार्ग काळांत सर्व वातावरणच त्यांच्या दाखवला ज्यामध्ये लोकांच्या आणि परमेश्वरी शक्तीच्या वरीधांत अज्ञानामुळे आपल्यावर येणाऱ्या होते आणि त्यामुळेच त्या लोकांनी संकटांना, त्रास झाला तरी, तोंड दिले त्यांचा अतोनात छळ केला. पण पाहिजे. ख्रिस्तांना प्रचंड यातना तरीही त्यांना त्या यातनांचे दुःख सहन कराव्या लागल्या, त्यामानाने झाले नाही वा लोकांच्या मूर्खपणाचा राग आला नाही. उलट त्या सर्व साधारणपणे लोकांना अध्यात्माची यातना व संकटांना त्यांनी थोडी-फार जाण आली आहे. शिवाय धीरोदात्तपणे व आत्मसन्मानपूर्वक तुम्हा सहजयोग्यांची संख्या आता तोंड दिली. यातून ख्रिस्त आपल्याला खूप आहे. एवढ्या मोठ्या मरणप्राय हाच संदेश देतात की तुम्ही यातना सहन करतानाही ख्रिस्त परमात्म्याला जाणले असेल आणि किधी रडले नाहीत वा अश्रू गाळत ती परमशक्ति तुमच्यामध्ये जागृत बसले नाहीत हे लक्षांत घ्या. म्हणून असे ल तर तुम्ही नरिभय बनून तुम्ही पण नरिभय बनून कसल्याही कसल्याही संकटांचा मुकाबला करुं संकटांना वा परस्थितीला सामोरे आज आपण सखसितांचा आता परस्थिति तशी बरी आहे आणि खिसिमस पूजा प. पू. श्रीमाताजी नर्मलादेवीचे भाषण, गणपतीपुळे, डिसेंबर २००३ शकता. जगाच्या पाठीवर जन्माला जायला शकता. येणाऱ्या प्रत्येक माणसाला अनेक तुम्हाला मिळालेले अमृत हतरांना वाटा सहजयोग परवरणे हीच तुमची जबाबदारी आहे हेविसरू नका. आता दविस खूप बदलले अडचणी व प्रश्न येणारच; तुमचा जन्म आहेत, ख्रिस्तासारखा तुमचा आता एखाद्या गरीबाच्या घरांत येतो वा छळ होणार नाही. तुम्ही आत्म्याला श्रीमंताच्या महालात येवो, भौतिक जाणले असल्यामुळे माणसाच्या समस्या तुमचा पाठलाग करणारचे. मनातील चुकीच्या समजुती तुम्ही ख्रिस्तांनी त्यांच्या जीवनातून हेच जाणू शकता; रविसितांनी आधीच त्या दाखवून दिले की अत्यंत संपन्न टाकल्या आहेत. आता लोक यातनामय अध्यात्मिकतेकडे वळत आहेत: प्रसंगातही त्यांनी संयम व धैर्य अध्यात्माबद्दल त्यांना आदर आहे. व्लेशकारक व हाच संदेश हृदिमधून देताना श्रीमाताजी पुढे १८ म्हणाल्या : आज एकंदर समाज- जीवन बदलत आहे व अध्यात्मिक जीवनाचे महत्त्व लोकांना कळू लागले आहे. अध्यात्मिक श्रद्धेमुळे आपले शारीरिक, मानसिक व व्यावहारिक इ. त्रास कमी होतात हेही लोकांच्या लक्षात येऊ लागले आहे. लोकांचा कल हळू हळू का होईना अध्यात्मिकतेकडे वळत आहे हे जाणणे महत्वाचे आहे. सहजयोगात येऊन तुम्हाला शांत-सिमाधान-आनंद मिळाल्याचे पाहून, तुमच्यामधील हे परिवर्तन पाहून, लोक अधिकाधिक प्रभावित होत आहेत. मी एकटी एवढे कार्य करुं शकले नसते. तुमच्यामुळेच हे कार्य होत आहे आणि त्यांतूनच सर्व मानवजातीमध्ये हे परिवर्तन होणार आहे. पुढे मराठी मधून बोलताना श्रीमाताजी म्हणाल्या :- ख्रिस्तांना कर्ति यातना भोगाव्या लागल्या हे तुम्हा सर्वांना माहिती आहेच; पण ते सर्व त्रास व दुःख त्यांनी पचवले; कारण ते पवित्र आत्माच होते. हा त्यांच्या क) ० ०८ ७ ख्रिस्तांनी आपल्याला सहनशीलतेचा मार्ग मोकळा कखन दिला है आपले भाग्यच आहे. सहजयोगाचाही हाच संदेश आहे. साक्षात्कार मिळाल्यावर एकदां तुम्ही आत्म्याशी जोडले गेलात की जीवनाचा अर्थ तुम्ही नीट समजून घेतला पाहिजे. सर्व कांही घडून येणार आहे. कारण परमेश्वरी शक्ति तुमच्यामधून कार्य करुं लागते व ती सदैव पाठीशी असते. तुमच्यापैकी अनेकांना याचा प्रत्यक्ष महत्वाचे म्हणजे दुसऱ्यांनाही आत्मसाक्षात्कार अनुभव आहे. ख्रिस्तांसारखे त्रास आता तुम्हाला भोगावे (रयिलायझेशन) द्या; तुम्हाला मिळालेले हे अमृत लागणार नाहीत; तुम्ही पूर्णपणे सुरक्षित आहांत आणि हतरांना वाटा: आणि सहजयोग सर्वत् पसरवा, ख्रिस्तांना तुम्हाला शांत व आनंदी जीवन मिळित आहे. आजूबाजूला फक्त बारा शिष्य मिळाले; त्यांनी खूप कार्य केले तसेच ते कर्तिही मूर्ख, दुष्ट व आक्रमक लोक असले तरी करताना त्यांनी खूप चुकाही केल्या. तुम्ही मात्र चुका करूं त्यांच्यापासून तुम्हाला कांहीही धोका नाही. नका, धोपट मार्गाने सहजयोगाचा प्रसार करा. आपल्यासाठी स्रितांनी ते सर्व त्रास व यातना स्वतः तुमच्यावर ही मोठी जबाबदारी आहे म्हणून रात्रंदविस भोगून संपवल्या आहेत. म्हणूनच आपण त्यांचे सदैव में हजत करण्याचा ठाम निश्चय करून दुसऱ्यांना ऋणी राहिले पाहिजे व आपला मार्ग मोकळा केला म्हणून त्यांच्यामुळेच आत्मसाक्षात्काराचा मागू मोकळा झाला. आत्मसाक्षात्कार हे तुम्हाला मिळालेले वरदान आहे: म्हणून जपून रहा व त्याच्यावर मेहनत करा. सगळ्यांत तुमच्या सहजयोग देत रहा. सहजयोग घेतलात त्याबरोबरच ही जबाबदारी पण तुम्ही पत्करली पाहिजे. सर्वांना अनंत आशीर्वाद, त्यांचे आभार मानले पाहिजेत. ॐ 8. ००

2004-0215, Mahashivaratri Puja

[View online.](#)

Mahashivaratri Puja 15th February 2004 Date: Place Pune Type Puja [Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari] आज आपण महान गुरुची पूजा करण्यासाठी इथे एकत्र आलो आहोत. सर्व देव- देवतांचा हा महान गुरू कोण, या महान शक्तीचे स्वरूप काय आहे व ती कशी सर्वत्र संचारित होत राहते हे आपण नीट जाणले पाहजि. हे गुरुतत्त्व म्हणजेच साक्षात् शिव, शक्तिशक्ति म्हणजेच गुरुशक्ति, ही गुरु-शक्ति मिळाल्यावर तुम्ही स्वतःच स्वतःचे गुरु होता. या शक्तीचे एकमेव कार्य व उद्देश म्हणजे कल्याण. ज्याला या शक्तीचे आशीर्वाद मिळतात त्याचे सर्व प्रकारे कल्याणच होते, सर्व प्रकारची सफलता मिळते; एवढेच नव्हे तर त्याचे जीवनच प्लावति व अलंकृत होते. मानवाचे संपूर्ण कल्याण आत्मसाक्षात्कार मिळण्यामधूनच होणार ; आत्मसाक्षात्काराशिवाय कल्याण संभवत नाही. आत्मसाक्षात्कारानंतरच मानवाला सर्व सुख खऱ्या अर्थाने मिळत असते; त्याच्या जीवनालाच तेज येते; पण त्याहीपेक्षा मोठे आशीर्वाद म्हणजे तो पूर्णार्थाने समाधानी होतो. समाधान हे त्याला मिळणारे वरदानच म्हटले पाहजि आणि त्या समाधानांत तो रममाण होतो. अशा कल्याणामधून तुम्ही सर्व शारीरिक व मानसिक संकटे आणि विलेश होत असतात. कबिहुना आजार येणे म्हणजे खरे कल्याण अजून होत नाही असे समजावे. तसेच सांसारिक सर्व अडचणी व समस्या पण दूर होतात. कुण्डलिनी सहस्रारात आल्यावर सर्व देवांचे देव म्हणजे महादेव ही कल्याणकारी शक्ती उपलब्ध होते आणि मानव संतुलनात येऊन खऱ्या शांतीचा अनुभव घेतो. त्यासाठीच आपण या गुरूला शरण गेले पाहजि; त्यानंतर मग कांही मागायचे उरतच नाही आणि सर्व कांही मिळाले अशी श्रद्धा तयार होते; त्यांतूनच तुम्हाला प्रेमाची शक्ति प्राप्त होते, कबिहुना ही प्रेमशक्ति तुम्हाला कवटाळते आणि तुम्ही रोमांचित होऊन जाता. ही शक्ति मिळवण्याचा प्रयत्न तुम्ही करायला हवा. ज्याने ही शक्ति प्राप्त केली आहे अशा गुरुकडूनच ती तुम्हाला मिळू शकते आणि तुम्हालाही गुरुपद मिळते. मग तुमचे सारे भौतिक, मानसिक व शारीरिक प्रश्न नाहीसे होतात. हेच त्या शक्तीचे आशीर्वाद असतात हे लक्षात घ्या. आणि एक आशीर्वाद म्हणजे तुम्ही स्वतः गुरुपदावर आरूढ झालात की हेच आशीर्वाद तुम्ही इतरांनाही मिळवून देत राहता आणि त्यातून आणि नवे गुरु तयार होतात. ही कल्याणकारक शक्ति मिळालेला मानव अत्यंत समाधानी असतो, त्याला बाकी कसल्या इच्छाच होत नाहीत. हीच शक्तिशक्ति आहे. स्वतः शक्तिदेखील ध्यानांतच शांतपणे बसलेले आहेत. हा आत्मसाक्षात्काराचाच प्रसाद आहे पण तो देणाराही त्या उच्च स्थितीला पोचलेला सध्दि असावा लागतो. हे गुरुपद मिळवण्यासाठी तुम्हाला वेगळे असे कांही करावे लागत नाही, ध्यानस्थितीमधे प्रगत व प्रगल्भ होत स्थिरावल्यावर ही परपिक्वता सहज प्राप्त होते. मग तुम्ही कांही मागतही नाही; तुमच्या फक्त सान्निध्यांत येणार्यालाही समाधान व शांति मिळते. हीच स्वर्गसुखाची शांति व आनंद आहे. म्हणूनच त्याला म्हणतात. सहजयोगात तुम्ही अधिकाधिक प्रगल्भ होत या स्थितीला उन्नत होऊन पोचले पाहजि आणि त्यांत स्थिरावले पाहजि. तुमच्या जवळ ही क्षमता आहे. या स्थितीला १ श्री शक्तिपूजा दूर पुणे प.पू श्रीमाताजी नर्मलादेवीचे भाषण १.५ फेब्रुवारी २००४ सहजयोग्यांनी कैवल्यस्थिती पर्यंत उन्नत व्हायला पाहजि. कैवल्य" स्थिति सर्वांना अनंत आशीर्वाद. येण्याचाच ध्यास घ्या.

2007-1110, Talk of the Evening Eve of Diwali

[View online.](#)

Talk of the Evening Eve of Diwali. Noida (India), 10 November 2007. [Marathi translation from Hindi talk] आपल्या सर्वांना दवाळीच्या शुभेच्छा ! हे जे आपण वेगवेगळे नृत्याचे प्रकार आत्ता बघतिले त्यातून सर्वांनी एक गोष्ट लक्षात घेतली पाहजि, की हे जे कोणी होते, ज्यांनी हे लहिले, सांगतिले आहे ते सर्व एकच गोष्ट सांगत आहेत. आणि सर्वात महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे परमेश्वर आहे हेच सर्वांनी सांगतिले आहे. त्यांनी वेगवेगळे अवतार घेतले असले तरी परमेश्वर हा एकच आहे. एकच त्यांच्यामध्ये एकमेकात काही मतभेद नाहीत, भांडणे नाहीत; ते या सृष्टीवर दुष्ट लोकांचा नाश करण्यासाठी, वाईट लोकांना नष्ट करण्यासाठी अवतार घेतात. सर्व ठिकाणी होत आहे. मी पाहते आहे, की जे दुष्ट लोक आहेत ते उघडे पडत आहेत, आता सर्वत्र हे घडत आहे. आपल्या सर्वांचे काम हे आहे, की त्यांना बाजूला करा. जे दुष्ट आहेत, वाईट आहेत पैसे मळिवण्यासाठी काहीही करतात असे सर्वजण नरकात जाणार. आम्हाला माहीत नाही की कती नरक आहेत. आता ज्या वातावरणात आपण बसला आहात, ज्या जागेवर बसला आहात, याचा नरकाशी काहीही संबंध नाही. पण आपण यात राहून अधर्मासारखे वागल, चुकीचे काम कराल तर आपणसुद्धा नरकात जाल. खूप वेगवेगळ्या प्रकारचे नरक आहेत आणि तिथिपर्यंत पोहचण्याची व्यवस्था देखील खूप चांगली ठेवली आहे. कारण त्यामुळे तिथि जाणाऱ्यांना माहीत नसते, की आपण कोठे चाललो आहोत. जे उरतात ते स्वर्गात जातात. या पृथ्वीवरील कोणाला माहीत नाही, की वाईट काम करणाऱ्या सर्वांना नरकात जावे लागते. दवाळीचा अर्थच हा आहे, की आपण जसे बाहेर दवि लावतो तसे आपल्या सर्वांच्यात देखील ते प्रज्वलित झाले पाहजित. आपल्याला माहीत आहे, की या अंधःकारातील वातावरणात आपण सर्वजण प्रकाश आहात, दवि आहात. आपल्याला प्रकाश पसरावयाचा आहे. पण जर आपला आतला प्रकाशच कमी असेल तर आपण बाहेरच्यांना कसा प्रकाश देऊ शकाल? याचा आपण विचार करा. तर पहिल्यांदा आपण सहजयोग्यांनी लक्षात घेतले पाहजि, की आपला आतला प्रकाश जागृत ठेवा. यासाठीच कदाचित आपण या सृष्टीत आलो असू. इसामसीहपर्यंत याबाबत कोणीही बोलत नव्हते. ते आजूचा चक्रावर आले. त्यांनी आपल्या सर्वांना दाखवून दिले, की त्यांच्यात कोणत्याही प्रकारचा अहंकार नव्हता. ते परमेश्वराचे पुत्र होते, तरी अहंकार नव्हता. त्यांच्या आधीच्या लोकांनी थोडेफार सांगतिले, पण इसामसीहांनी आपल्या सर्वांचे आजूचा चक्र ठीक व्हावे यासाठी अवतार घेतला होता. या दलिलीत आजूचा चक्र खूप पकडते. याचे कारण काय ? तर पूर्वी इंग्रज इथे वास्तव्य करत होते. त्यांनी आपल्याला अहंकार, घमंड करायला शिकवले. आपल्याला माहीत आहे, की आम्ही ते दविस देखील पाहिले आहेत, की जेव्हा भारत पारतंत्र्यात होता. त्या पारतंत्र्यातून आपण सर्वजण बाहेर आलो आहोत. आपण सर्वजण स्वतंत्र झालो आहोत. स्वातंत्र्य काय आहे? 'स्व' ला ओळखणे. ज्यांनी 'स्व' ला ओळखले, त्यांनी 'स्व'च्या तंत्राला जाणले. सहजयोगात आपण स्वतःला ओळखले असून आपल्याला माहीत आहे, की आपण स्वतंत्र आहोत आणि आपल्याला 'स्व' च्या तंत्राने चालायचे आहे. दलिलीत खूप काम झाले आहे, हे दसिते आहे. दलिलीच्या बाहेरदेखील खूप काम झाले आहे. इथल्या लोकांच्यात जो दोष आहे तो तुम्हा सर्वांना माहीत आहे. मला सांगण्याची आवश्यकता नाही. पण आपण आता स्वतंत्र झालो आहोत तर आपण हे पाहिले पाहजि, की आपल्यात तर हा दोष नाही ना? पहिला दोष म्हणजे आपल्या आजूचा चक्रावर पकड येत आहे. इसामसीह सुळावर चढले पण आपण त्यांच्याकडून काही शिकलो नाही. उलट जे इसाई देश आहेत त्याठिकाणी जास्तच अहंकार आहे. त्याचा प्रभाव आपल्यावर देखील खूप होता. पण इथे सर्वात वाईट गोष्ट ही आहे की, आपण एकमेकांना ओळखले नाही. सगळीकडे भांडणे, मारामार्या, एकमेकांच्या मनात द्वेष, अशुद्ध मन. पहिली गोष्ट म्हणजे सर्वांनी आपली मने स्वच्छ केली पाहजित. सहजयोगात हे सर्व शक्य आहे. कुठल्या कुठे लोक पोहचू शकतात. कोणालाही हमिलयात जाऊन बसण्याची आवश्यकता नाही. या दलिलीत बसून तुम्ही मळिवू शकता. पण आपण चोहीकडे बघतिले, तर सर्वत्र अहंकारी लोक आहेत. मोठ्या प्रमाणावर आजूचा चक्र पकडले आहे. त्यामुळे अवघड आहे. आता परमेश्वराने एक नवीन गोष्ट पाठविली आहे, ती म्हणजे कॅन्सर. जर आपल्याला कॅन्सर झाला आणि आपले आजूचा चक्र पकडले असेल, तर ते ठीक होणे मोठे संकट आहे. त्यामुळे ज्यांना कॅन्सर झाला आहे, त्यांनी सहजयोगात येऊन जर आपला अहंकार आहे तो काढून टाकला, म्हणजे ते ठीक होतील. ज्या ठिकाणी सरकार आहे त्या ठिकाणी अहंकार येतो. आपल्याकडे मोठ्या प्रमाणावर शासकिय कर्मचारी असल्याने त्यांच्यात मोठ्या प्रमाणावर अहंकार आहे. यापेक्षा जे बाहेरच्या देशातून आले आहेत ते इथल्यापेक्षा जास्त अहंकारी आहेत. ते दारू पतितात. जरा विचार करा इसाई म्हणून घेता आणि शत्रिय दारू पतिता. दारू पण म्हणजे स्वतः स्वतःच्या वरिद्ध जाणे. आपण आपले आजूचा चक्र खराब करतो. त्यामुळे आजूचा चक्राचा मान ठेवला जात नाही. ज्याचे आजूचा चक्र ठीक झाले असेल तो कधीही दारू पणार नाही. आपण इकडे तिकडे पहाल तर लोक दारू घेणारे दसितिल. पण त्यांना बाहेर पडण्याचा कोणता मार्ग त्यांना सापडत नाही. कारण त्यासाठी सुद्धा ते दारूच पतितात. कोणतेही व्यसन हे माणसाला गुलाम करते. कोणतेही व्यसन. इकडे ते लोकांना तंबाखू टाकून पान खाण्याचे व्यसन आहे. मला सांगा परमेश्वराने आपल्याला इतक्या प्रेमाने बनवले आहे, कशासाठी? आपण या जगातील स्या देशांपेक्षा वेगळे आहात. भारतीय आहात. आपल्याकडे दोन-चार रोग मी जास्त पाहते आहे. त्यातील एक म्हणजे जेवणाच्या ठिकाणी पैसा खाणे. मी आत्ता ज्या रस्त्याने आले मला खूप वाईट वाटले त्याठिकाणी पूर्वी रस्ता नव्हता. आता नव्याने रस्ता केला आहे. पण कोणीही म्हणणार नाही, की हा नवीन रस्ता झाला आहे म्हणून. हे सर्व हनुस्थानीच करू शकतात. इतके बेशरम लोक मी जगात कुठेही पाहिले नाहीत. मोठ्या पेक्षा मोठे हे काम करू शकतात. आज सर्वांनी नशिचय केला पाहजि, की सर्वप्रथम आपले आजूचा चक्र ठीक केले पाहजि. आजूचा चक्र पकडलेला स्वतःला जगाचा कारभार मी चालवतो असे समजत असतो. सार्या जगाला मी ठीक करू शकतो असे समजत असतो. वास्तविक तो स्वतःच ठीक नसतो, तर दुसऱ्याला काय ठीक करणार? आपण असे अनेक लोक पाहिले असतील, की ते स्वतःला फार मोठे समजतात आणि प्रत्यक्षात फार वाईट काम करीत असतात. या देशात लोक पैसे खातात. मला सांगा परमेश्वर यांना माफ करेल का? सर्वात मोठा गुन्हा म्हणजे चोरी करणे आणि पैसे खाणे. जो अशा प्रकारचे वाईट काम करीत असेल तर त्याने जरी पूजा केली, वाचन केले, पाठ केले, नमाज पढले, अल्लाहाला आवाज दिला तरी काहीही उपयोग होणार नाही. आज आपल्या नवीन वर्षाची सुरवात होत आहे. आपल्या सर्वांना नवीन वर्षाच्या शुभेच्छा. माझी अशी इच्छा आहे, की आपण सर्व लोक आजपासून खोटे बोलणार नाही, कधीही खोटे बोलणार नाही. मी जगभर फिरले आहे. हनुस्थानी खोटे बोलण्यामध्ये प्रसिद्ध आहेत. आपल्यावर खोटे म्हणून ठप्पा लागला आहे. आपल्याकडे कतितीरी मोठे संत साधू होऊन गेलेत. ज्या ठिकाणी सुफीसारखे लोक झालेत त्या ठिकाणी खोटे का बोलता? तर आपण सर्वांनी आज शपथ घेतली पाहजि, की आजपासून आम्ही खोटे बोलणार नाही. काही झाले तरी खोटे बोलणार नाही. त्यासाठी हमिमत पाहजि. आपण तर पार झालेले आहात, त्यामुळे आणखी काय हमिमत पाहजि? आपण

खोटे बोलू शकत नाही. जर तुम्ही असे झालात तर लोक तुमच्यावर वश्वास ठेवतील, की तुम्ही खरे आहात. सहजयोग्यांनी खरे वागले पाहजि. आपण जरी मोठे व्यवसायिक असाल, इंजिनीअर असाल, रस्ते तयार करणारे ठेकेदार असाल, डॉक्टर असून सर्वांवर उपचार करीत असाल तरी आपल्यासाठी हा नरक ठरू शकतो. तेव्हा पार झालेले जर खोटे बोलू लागले, तर त्यांना काहीही फायदा होणार नाही. आपल्या देशाबाबत बाहेर जे बोलतात, की आपल्याकडील लोक फार खोटे आहेत, फसवे, पैसे खाणारे आहेत ते ऐकल्यावर मला फार वाईट वाटते. आज फार शुभ दविस आहे. तेव्हा सर्वांनी नश्चिच केला पाहजि की, आजपासून आम्ही खोटे बोलणार नाही. काही झाले तरी. आम्ही स्वतः कधी खोटे बोलत नाही. खोटे बोलण्याने स्वतःचेच नुकसान होते. खोटे काम केल्याने आपलेच नुकसान होते. अशा खोटे फसवेगरी करून कतितीही पैसा कमवला तरी आपण स्वर्गात जाऊ शकणार नाही. आपण नरकातच जाल. सर्वांनी जाणून घेतले पाहजि, की जगात आपल्या देशाची खूपच बदनामी झाली आहे. ही बदनामी का झाली ? कारण आपल्याकडे असे वाईट लोक आहेत. आपण एक संस्था तयार करा. आपल्याला समजले, की हा खोटा आहे, तर आपण त्याला जाब वचारा की, 'साहेब, याचा अर्थ काय ?' जसे हा रस्ता ठीक बनविला नाही तर तुम्ही माहिती मळवा की, कतिती पैसे खर्च झाले आणि यात कोणी कतिती पैसे खाल्लेत ? पैसे खाणारे दारूच पणार. दारू तर आपली दुश्मन आहे. आपल्या सर्वांची अवस्था चांगली आहे. खूप देशात गरीब लोक आहेत. मी पाहिले आहे, की ते प्रामाणिक आहेत. सर्वात प्रथम प्रामाणिकपणा पाहजि. आज सर्वांनी नश्चिच केला पाहजि, की मी कोणाशी बेईमानी करणार नाही आणि बेईमानी करणाऱ्यांना साथ देणार नाही. कोणी तसे केले तर त्याला उघडे पाडू. आता काही जण म्हणतील की, असे आहेत, तसे आहेत. पण तुम्ही लक्षात ठेवले पाहजि, की तुम्ही सहजयोगी आहात. सहजयोगी हे पोलिस सुद्धा कोणत्याही पोलिस अधिकाऱ्यापेक्षा कमी नाही. सहजयोग्यांत फार शक्ती आहे. सर्व शक्ती प्रामाणिकपणाची आहे. प्रामाणिक असलेच पाहजि. मी खूप खुश आहे. कारण खूप सहजयोगी प्रामाणिक आहेत. सच्चे आहेत. आपल्याला आणखी प्रामाणिक सहजयोग्यांची आवश्यकता आहे. प्रामाणिकपणा अतथिच आवश्यक आहे. नाहीतर आपले आजूचा चक्र सुटू शकणार नाही. अहंकारामुळे आजूचेवर पकड येते. एकदा अहंकार आला, की तो कोणतीही मोठी चूक करू शकतो, वाईट वागू शकतो. दुसऱ्याचे नुकसान करू शकतो. पैसा खाऊ शकतो. त्यामुळे तो शेवटी नरकात जातो. मी आपल्याला सांगते, की आपण पैसे खाता कामा नये. त्यामुळे आपण काही मरत नाही. जास्त पैसे जमवून काय करणार ? दोन चार ठिकाणी घरे घ्याल. उजेड पाडाल. दोन चार बायका ठेवाल. त्यामुळे काय ? पण आपण जेव्हा नरकात जाल त्या ठिकाणी आपले फार हाल होतील. आजच्या या दवाळीच्या दविशी मी हे सांगते आहे. कारण आजच्या या दविशी सीतामाई प्रभू रामचंद्राकडे परत आल्या. ज्यावेळी आपल्यात चारित्र्य येईल, त्यावेळी आपण (वाईट सवयीच्या) गुलामीत राहू शकणार नाही. आपण स्वतःचेच गुलाम आहात. दुसऱ्यांचे नाही. नंतर आपण कोणत्याही गोष्टीसाठी खोटे बोलणार नाहीत. आम्ही दिलिलीत खूप दविसापासून राहिलो आहोत. आम्ही हैराण झालो आहोत, की लोक कतिती खोटे बोलतात म्हणून! बाप रे बाप, त्यांना भीती वाटत नाही! सफाईदारपणे खोटे बोलणे. त्यामुळे, मला माहीत नाही, कदाचित त्यांना फायदा होत असेलही. काही रुपये पैसे मळितदेखील असतील. पण त्यामुळे ते कधीही स्वर्गात जाणार नाहीत. माझी अशी इच्छा आहे की, सहजयोग्यांनी आज शपथ घेतली पाहजि की, आजपासून मी कधीही खोटे बोलणार नाही आणि कधी खोटे बोलणाऱ्यांना मदत करणार नाही. बाहेरच्या देशातील लोक आपल्या लोकांना 'बेइमान लोक आहेत' असे म्हणतात. मी खूप जग पाहिले आहे. सर्वात मला रशियाचे लोक आवडतात. खूप चांगले सहजयोगी आहेत. मी रशियाला या वर्षीदेखील जाऊ शकले नाही. पुढच्या वर्षी जाणार आहे. पण याचा अर्थ हा नाही, की आम्ही लोकशाही रुजवू शकलो नाही. त्यांचे पाहिल्यावर आपल्याला सुद्धा कम्युनिस्ट व्हायला हवे असे वाटते. तकिडे चोरी, लबाडी, खोटे बोलणे अजबित नाही. सर्वकाही प्रेमाने. प्रेम. मला पण खूप मानतात. आपल्याला समजले पाहजि, की आपण कुठे चाललो आहोत. दोन चार खूप पैशासाठी आपण कुठे चाललो आहोत ? त्यापासून आपण काय मळिवणार आहोत ? तर पहिल्यांदा आपल्याजवळ प्रामाणिकपणा असायला हवा. तुमच्या फसवेगरीमुळे तुमच्याच लोकांना त्रास होतो. हद्दिस्थानी लोकांना बेइमान लोक आहेत, असे म्हणतात, हे ऐकून मला लाज वाटते. तुमच्याकडे कतितीतरी संत झाले, महान योगी झाले, तरी या ठिकाणी फार चोर लोक असून चोर्या करतात ? वाईट वागतात ? ह्या अगोदर आपली आजूचा घाबरली आहे. मोठे श्रीमंत झाले. शेवटी पहा. हे वाईट वागून मोठे झालेले सर्व जण आता नरकाकडे चाललेले पहायला मळितात. मी आपल्याला आज दवाळीच्या दविशी सांगते की, नरक म्हणजे अंधःकार आणि तुम्ही प्रकाश झाला आहात. आता तुम्ही ज्या ज्या ठिकाणी अंधःकार - अंधार आहे त्याच्या वरिध्द उभे रहा. त्यांना सांगा हे सर्व वाईट आहे. त्यामुळे आपला देश सुधारे. पूजा- पाठ आपण करीत आहोतच. पण आपल्या आतील शक्ती आहे. तत्वा उपयोग असत्याच्या वरिध्दात करा. खूप लोकांना माहीत नाही, की पैसे मळिवणे हा रोग आहे. ते सर्व नरकात जाणार. मी आपल्याला हे यासाठी सांगते. कारण यापूर्वी याबाबत कोणी हे सांगितलेले नाही. दवाळीच्या दविशी मी आपल्याला सांगते की, आपण आनंद साजरा करू, दवि लावू आपल्या हृदयात. त्या दवियांमुळे आपल्या लक्षात येईल की कोण कसे आहे, कोण चोर आहेत. आता मी एक दुसऱ्यांची भांडणे पहाते. हद्दि -मुसलमिांची लढाई आता नष्ट झाली आणि दुसऱ्या लोकांची सुरू झाली आणि दुसरी गोष्ट आम्ही खूप भांडखोर पण आहोत. दुसऱ्या देशात इतके धर्म नाहीत. आपल्याकडे कोणत्याही कारणावरून भांडणे होतात. भांडणे पहिली. नवरा- बायकोत भांडणे, त्यांच्या मुलांमध्ये भांडणे, परत त्यांच्यात आणखी भांडणे. सहजयोग काय आहे ? सहजयोगात प्रेम आहे. फक्त प्रेम. आपल्या आत जी प्रेमशक्ती आहे तिला जागृत करा. आजचा दविस खूप शुभ आहे आणि आपल्याला आपल्या हृदयात दवि लावायचे आहेत. आपण नश्चिच केला पाहजि, की आम्ही मेलो तरी खोटे बोलणार नाही. आपल्याकडे पूर्वी असे लोक झाले होते. आता आपले इतके नाव खराब झाले आहे की, हद्दिस्थानी बेइमान आहेत म्हणून. माझ्या पहाण्यात आले नाहीत, पण ऐकण्यात आले. त्यामुळे फार दुःख होते. आपल्या हद्दिस्थानसारखा दुसरा पवत्र देश नाही. ज्या ठिकाणी अनेक मोठमोठ्या संतांनी जन्म घेतला तेवढा दुसरीकडे कोठेही नाही. सुफी आहेत, या ठिकाणीच जन्मले. जेवढे महान लोक झाले ते सर्व हद्दिस्थानात झाले. त्यांच्या नंतरच्यांनी जे शकिले त्यामुळे लोक चोर झाले, जे चोरी करतात ते कधी स्वर्गात जाणार नाहीत. या ठिकाणाच्या जीवनापेक्षा जास्त काळ जीवन नरकात घालवावे लागेल. आजच्या दविशी मी नरकाबाबत अशासाठी सांगते आहे, कारण नरक म्हणजे अंधार आहे. तो नरक मी पहाते आहे. आता आपले दवि जागृत झालेत. त्यामुळे आपल्या लक्षात येईल, की कोण नरकात जाणार ते. आता तुम्ही सरकारला मदत करा. त्यांना बेइमान लोकांना पकडून द्या. खोटे बोलणाऱ्यांना पकडून द्या. आपण छोट्या पोजशिनवर असाल कवि मोठ्या पोजशिनवर, आपण सांगून टाकले पाहजि, की कोण चोर आहे. चोरांना पकडा, खोटे बोलणाऱ्यांना पकडा. आता तुमच्याजवळ शक्ती आहे ती कशासाठी ? तुम्ही जागृत झालात, तुमच्यात प्रकाश जागृत झाला तो कशासाठी. त्या प्रकाशात आपण स्वतःला पहा. अंधारात काही दसिणार नाही. पण प्रकाशात पहा की आपण कशासाठी आहोत ? आणि खोटे बोलण्यापासून आपल्याला काय फायदा आहे ? आम्ही संसारी आहोत आम्ही कधी खोटे बोलत नाही. कधीच नाही आणि बोलू शकत नाही. ज्यावेळी आपण खोटे बोलाल त्यावेळी आपली आतली प्रकाशाची शक्ती नष्ट होईल. आपण दवि असल्याने या आजूबाजूच्या अंधारापेक्षा वेगळे आहात. आपल्या प्रकाशाने या अंधाराला नष्ट करावयाचे आहे. आपल्या देशातील लोकांना जगभर बेइमान समजतात, पण आपल्या देशासारखे लोक कुठेच नाहीत, हे ऐकून खूप

दुःख होते. कति चुकीचा आपल्याबद्दल समज झाला आहे म्हणून. हे लोक बेईमानी करून काय मळिवतात? त्यांचा शेवट भयंकर आहे. जेवढे बेईमान आहेत ते सर्व उघडे पडतील. त्याची व्यवस्था झाली आहे. आपण पार झालात. कारण आपण बेईमान नव्हता म्हणूनच. आपण पार झालेले सत्यावर प्रेम करता आणी सत्याचा आदर करता. माझी अशी इच्छा आहे, की आपण सत्याच्या बाजूला उभे राहिले पाहजे. जसे यमुना नदीत लोक कचरा टाकतात. यमुना तर सरळ नरकातच उतरते, पण त्या नरकापासून तुम्ही वाचाल. कारण तुम्ही पार झाला आहात. ज्यांची जागृती झाली आहे ते घसरत नाही. पण जर आपल्याला खरोखर सहजयोगात आतमध्ये उतरायचे असेल तर प्रथम नशिचय करा की, काही झाले तरी बेईमानी करणार नाही. पैसे कमवणे हा या दुनयातला धंदा झाला आहे. त्यामुळे काय होते ? कोणी पैसेवाल्याला लक्षात ठेवत नाहीत. जर आपले आपल्या देशावर प्रेम असेल तर प्रथम खरेपणा जोपासा. नाहीतर खोट्या माणसाच्या प्रेमाचा काय भरोसा? हे फार अवघड आहे. आपण पहाता की आपला शेजारी असा आहे तर आपण पण तसेच होऊ. पण आपण असा का वचिर करीत नाही, की आमच्यासारखे आमच्या शेजाऱ्यांना तयार करू. आपण छोट्या पोझशिनवर असाल कवि मोठ्या पोझशिनवर, आपण सांगून टाकले पाहजे, की कोण चोर आहे. खोटे बोलणाऱ्याला पकडा, चोरांना पकडा. सर्वात प्रथम आज सर्वांनी शपथ घेतली पाहजे, की आम्ही आजपासून बेईमानी करणार नाही आणी बेईमानांना प्रोत्साहन देणार नाही म्हणून. खोटेपणा हा आपल्या देशाला शाप आहे. खूप लोक सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत कमीतकमी दहा वेळा तरी खोटे बोलतील. पण तरी त्यांचे पोट भरत नाही. आता आपली गरबी दूर झाली आहे. सर्व काही ठीक चालले आहे. खाणे-पिणे सर्व ठीक आहे. आता तुम्ही भिकारी नाहीत. मग खोटे का बोलता? आजच्या दविशी सर्वांनी नशिचय करा, की आम्ही खोटे बोलणार नाही आणी कोणी खोटे बोलणारा असला तर त्याला साथ देणार नाही. आमचा त्याच्याशी काहीही संबंध राहणार नाही. यातच खरा आनंद, सुख आहे. त्यामुळे खोटे लोक नरकात जातील आणी त्यांच्यामागे आपणसुद्धा जाल. आपल्याला परमेश्वराने जागृत केले आहे. आपल्या आतल्या प्रकाशाकडे पहा. तुमच्यासारख्या लोकांनी नशिचय केला पाहजे, की काही झाले तरी, अगदी आमची मान कापली तरी, आम्ही कधी खोटे बोलणार नाही. भारतात बरेच जण चांगले आहेत हे मला माहीत आहे. पण ज्यावेळी बाहेरच्या देशात मी आपल्या लोकांबद्दल वाईट ऐकते त्यावेळी फार दुःख होते. जसा हा जो रस्ता तयार केला आहे हा काय रस्ता आहे ? मला तर वाटते, की आपण जंगलात चाललो आहोत. याबाबत आपल्याला काही समजले तर तुम्ही सर्वांनी त्याला जाव वचिरा, की असा रस्ता कोणी बनविला? का बनविला? कोणी पैसे खाल्ले? तुम्ही सर्वजण एक होऊन भारतात घुसलेल्या या भुताला बाहेर काढा. कोठेही गेलो तर लोक म्हणतात, की हद्दुस्थानीवर वशिवास ठेवू नका. कति लाजरिवाणी गोष्ट आहे ही! ज्यांच्यावर सर्वात जास्त वशिवास ठेवायला हवा ते तर हद्दुस्थानीच आहेत. आपल्याकडे अनेक लडिर, महान आत्मा, महान लोक होऊन गेलेत. त्यांचे कति जगभर आज नाव आहे. त्यांना लोक कतितरी मानतात. आपल्याला पण मानतात हे मला माहीत आहे. पण तुम्ही चोरांबरोबर उभे राहू नका. जर आपल्या लक्षात आले, की हा माणूस चोर आहे तर त्याच्या घरी खाऊ नका. त्यामुळे चोर फार अडचणीत येतील. मी आपल्याला सांगते की, तुम्ही सर्वजण परमेश्वराने नेमलेले पोलीस आहात. जेवढे चोर आपल्याला आढळतील त्यांच्या नोंदी ठेवा. यासाठी आपल्या मुलांच्यातदेखील हमिमत तयार करा. जर कोणी वाईट काम करताना, खोटे बोलताना आपल्याला दसिले तर त्याची माहिती मळिवा. आपला देश मोठ मोठ्या संतांनी जागृत झाला आहे. त्यामुळे आपण संगळे संत आहात. तुम्हाला खोटे बोलण्याची आवश्यकताच नाही. एकेवेळ जेवण मळिले नाही तरी चालेल त्यामुळे काही कोणी मरत नाही. आपल्याला खाण्यापिण्यासाठी मळित आहे, पण त्यावर दारू पतितात, ज्यामुळे आपण नष्ट होऊन जाऊ. दारू घेतल्याने काही आपले चांगले होत नाही. अमेरिकेत नवीन गोष्ट सुरू झाली आहे. सोळा वर्षाचा मुलगा/मुलगी झाली, की त्यांना पालक सांगतात की तुम्ही आता घराबाहेर जा. मग ते नोकरासारखे गाड्या पुसून काम करून पैसे मळिवतात. मी तकिडे सगळीकडे ही सोळा वर्षांची गरीब मूले काम करतांना पहाते. आपल्याकडे मुले सोळा वर्षाची झाली तरी आपण त्यांना लहान समजतो. तो काय करणार? त्याला कसे जमणार ? असा वचिर करतो. त्याला या वयात आपल्याकडे कधीच घराबाहेर काढत नाही. अमेरिकेत मात्र आई-वडील दोघेही त्यांना घराबाहेर काढतात. अशा अमेरिकेनसुचे कति दविस चालणार? तुम्ही पहाल ते नष्ट होत चालले आहेत. एकदोन वमिने घेण्याने कोणी मोठा होत नाही. आपण कोठे आहात? आमचा हद्दुस्थान असा देश आहे, की साच्या जगाला वाचवू शकतो. पण त्यासाठी आपल्याकडे खरेपणा आला पाहजे. सगळीकडे खरेपणा, प्रत्येक गोष्टीत खरेपणा आला पाहजे. मला हे कळत नाही, की खोटे वागण्याची आवश्यकताच काय? आता जे श्रीमंत आहेत त्यांनी आता थांबले पाहजे त्यांना आता आणखी कमवण्याची आवश्यकता नाही. जास्त पैसे मळिवलेले लोक, आजपर्यंत आनंदी झालेले मी पाहिले नाही. आपण सहजयोगी आहात. आपल्या आतमध्ये प्रकाश जागृत झाला आहे. त्या प्रकाशात आपल्याला आपला सत्याचा मार्ग दसितो. जरी आपण हद्दु असलात, मुसलमान असलात, इसाई असलात तरी काही फरक पडत नाही. आपण सर्वजण मनुष्य आहात आणी जर माणसात प्रामाणिकपणा नसेल, तर तो बेईमान आहे. प्रामाणिकपणाचे अनेक फायदे आहेत. सर्वात मोठा म्हणजे परमेश्वराचे आपल्याला आशीर्वाद मळितात. असे अशरिवाद मळितात, की सहजासहजी आपले सर्व ठीक होते. मात्र भारतातील लोक हे कसेही असले तरी सर्वजण पैशाच्याच मागे लागतात. तसेच अनेक गरीब पण आहेत. आज त्यांची सुद्धा दवाळी साजरी झाली पाहजे. ते सुद्धा आनंदी झाले पाहजेत. आम्ही आमच्याच लोकांना धोका देतो. फार हुशार आहेत. यामुळे आपल्यात अहंकार येतो. त्यामुळे कोणीही वाचू शकत नाही. अहंकारामुळे कॅन्सर झाला तर तुम्ही वाचू शकत नाही. त्यावेळी मी सुद्धा वाचवू शकत नाही. तुम्हाला एक खरी गोष्ट सांगते, की सर्वात प्रथम आपला अहंकार आहे तो जाळून टाका, नष्ट करा. अहंकाराबाबत लाज वाटली पाहजे. कोणत्या गोष्टीचा अहंकार आहे? आपल्या देशात तर कशाचाही अहंकार येऊ शकतो. एखाद्याने बी. ए. पास केले, की आला अहंकार. त्यापेक्षा जास्त शकिला, की आला जास्त अहंकार. डॉक्टर झाला की आला अहंकार, इंजिनीअर झाला की आला अहंकार. त्यामुळे आजचा चक्रावर पकड येऊन ते सर्व नरकात जातात. ती एक महाभयंकर जागा आहे. आपल्याला परमेश्वराने बुद्धी दिली असून तुम्ही सर्वजण पार झाला आहात. तरीदेखील तुम्हाला नरकात जावयाचे असेल तर खुशाल जा. आजपर्यंत हे कोणी सांगितले नाही. आजचा दविस खूप शुभ आहे. खूप चांगले काम झाले. प्रभू रामचंद्रांच्या काळात सीताजी परत आल्या. अजून बरीच कामे झाली आहेत ती सर्व पार लोकांकडूनच झाली आहेत. आज सर्वांनी नशिचय केला पाहजे, की आजपासून बेईमानी कधी करणार नाही. जो कोणी करतांना दसिल त्याला पकडून देऊ. मी पहाते या देशात काळ्यांचे-गोर्यांबरोबर भांडण, आणखी कोणाचे तरी भांडण. भारतात एकमेकांपासून तोडून काही कोणाचा फायदा नाही होणार त्यापेक्षा तुम्ही ज्यावेळी प्रामाणिक वागल, तुमचे चारित्र्य चांगले असेल त्यावेळी ठीक होईल. इंग्रजांकडून काही शकण्यासारखे नाही. आजकाल त्यांची अवस्था फार वाईट आहे. पण आपल्याला आपल्या देशाला वाचवायचे आहे. तसेच सर्व जगाला वाचवायचे आहे. आता तुमच्यावर फार मोठी जबाबदारी आहे. तुम्ही पार झाला आहात, तरी खड्यात पडायचे असेल तर कोण काय करणार? माझी अशी इच्छा आहे, की सहजयोग्यांची एक कमटी तयार झाली पाहजे. ज्याठिकाणी आपल्याला चोरीची माहिती मळिली, की कमटीला सांगा. कमटी सर्व ठीक करेल, त्यामुळे कमटीचे नाव होईल. आपली पोझशिन वाढेल. सर्वात प्रथम तुम्ही बेईमानी करावयाची नाही. करणाऱ्याला करू द्यावयाची नाही, देशावर कलंक आहे. आपल्या देशात तेलात भेसळ, भेसळ, जकिडे पहाल

तकिडे भेसळ. सगळीकडे लोक आपल्याला त्यामुळे हसतात. तुपात कोणी आपल्यावर वशिवास ठेवत नाही. तसे पाहिले तर सर्वात चांगले लोक भारतात आहेत. इतके लोक दुसरीकडे पार नाही झाले. पैसे कमवण्यापेक्षा पुण्य कमवा. गरीब लोकांकडे पहा. आजचा दविस फार आनंदाचा आहे. कारण आजच्या दविशी आपल्याला स्वर्गाची प्राप्ती झाली आहे. आम्हा सर्वांना स्वर्गातच राहण्याची इच्छा आहे. पण स्वर्गात भित्तिरे लोक जाऊ शकत नाहीत. धावरण्याचे काही कारण नाही. अरे दोन पैसे कमी मळिले कवि जास्त मळिले त्याने काय फरक पडणार आहे ? १७-१८ वर्षापासून पहात आहे, की आता लोक पूर्वीपेक्षा श्रीमंत झालेत. पूर्वीपेक्षा त्यांची स्थिती चांगली झाली आहे. पण सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत बेईमानी. सगळीकडे नुसती बेईमानी. आज सर्वांनी शपथ घेतली पाहजि की, कोणीही बेईमानी करणार नाही. कोणी आढळल्यास त्याचा आम्ही वरिध करू. सहजयोगात तुम्हाला का आणले, पार केले, तर तुम्ही हा (आत्म)प्रकाश सर्वत्र पसरवा. आपण बेईमानांना मदत करतो त्यामुळे आपल्या आतला प्रकाश नष्ट होतो, तर आपण तो दुसऱ्यांना काय देणार? दोन पैसे कमी जास्त कमवण्याने काही फरक पडत नाही. पण जर तुम्ही प्रामाणिक असाल, तर प्रत्यक्ष परमेश्वर तुमच्या पाठीशी राहतो. आपल्या देशात जेवढे लोक मरतात तेवढे दुसरीकडे कोठेही मरताना दसित नाहीत. कारण मरणारे सर्वजण नरकात जातात. तुम्ही बेईमानी केली, की तुमचे एक पाऊल नरकाकडे पडते. त्यामुळे परत खोटे बोलण्याची वाट पहावी लागत नाही. तुम्ही सर्वांनी खरे बोलले पाहजि. जो माणूस नेहमी खरा बोलतो तो एक वेगळा होतो. त्यात जर सहजयोग करित असेल तर भव्य होतो. जसे आज तुम्ही सुफीची आठवण काढता तसे त्यावेळी तुमची लोक आठवण काढतील. तुम्ही काही करू नका. फक्त बेईमानांना पकडा. याची आवश्यकता आहे. इथे लोक भांडतात, की यमुनेमध्ये कचरा टाकू नका म्हणून. मी इतक्या देशात फिरले आहे पण कुठेही नदीत कचरा टाकतांना आढळत नाही. अरे तुम्ही कचरा म्युन्सिपलटीकडे द्या. त्यांना त्यासाठी कर द्या. आम्ही असे लोक पाहिलेत, की त्यांनी कधी बेईमानी केली नाही आणि बेईमान लोकांच्याकडे कधी ते जात नसत. त्यांच्याशी कोणताही संबंध ठेवत नसत. कारण ते आपल्या कल्याणाबरोबर देशाचे कल्याण करित होते. आपण सहजयोगी आहात. फक्त शपथ घ्या, की आम्ही कधीही कसली बेईमानी करणार नाही. फक्त ओळखा आणि आपल्या आंतरात्म्याला सांगा, की हा बेईमान आहे आणि सहजयोगी आहे. तर आपण एकत्र येऊन बेईमान लोकांना उघडे पाडा. तुम्ही जरी बारा सहजयोगी एकत्र आलात, तरी खूप झाले. कारण परमात्मा या कामासाठी तुमच्या पाठीशी आहे. थोड्याफार श्रीमंत लोकांमुळे देशाचे भले होणार नाही. पण प्रामाणिक लोकांमुळे होणार आहे. पण सर्वात मोठी गोष्ट आपल्यावर कलंक हा आहे, की आपण बेईमान आहोत आणि सहजयोगी कधीही बेईमान असत नाहीत यावर माझा वशिवास आहे. सगळी भांडणं सोडून आपण एकत्र झाले पाहजि. आपण सर्व इमानी आहोत. आपला देश बदनाम आहे. म्हणून आजपासून कोणी बेईमानी करताना आढळले तर सर्वांनी मळून त्याचा पाठलाग करा, त्याची झोप उडून जाईल. मला वाईट वाटते, की प्रत्येक गोष्टीमध्ये बेईमानी. अगोदर हे लहान लहान गोष्टीमध्ये आऊटकास्ट करत होते आणि आपल्याला वेगळे करत. पूर्वीपासून आपला देश इमानदार आहे. आपल्यामध्ये एवढे चांगले गुण होते, आपण का विसरलो आहोत ? कुठे गेले ते ? सगळीकडे मी पहाते नुसती बेईमानी. प्रत्येक पावला पावलावर बेईमानी. तुम्ही तुमच्या मुलांना शकिले पाहजि, की कधीही बेईमानी करायची नाही म्हणून. प्रामाणिक वागणार तर परमेश्वर तुम्हाला मदत करील. नाहीतर जगातले सर्व वाईट आजार तुम्हाला जडतील. आजकाल दारू पणि ही फॅशन झाली आहे. आपण काय वेडे बनण्याकरता इथे आला आहात. जे कोणी करतात त्यांची मैत्री सोडा त्यांना मदत करू नका. मी पाहिले आहे, की जे कोणी दारू पतित अशांच्या घरी लोक जातात आणि ते देखील दारू ढोसतात. तर अशांच्या घरी जाणे बंद करा. आपल्या देशाचे आपल्यालाच भले करावयाचे आहे. आपल्या लक्षात आले, की एखादा माणूस बेईमान आहे तर त्याच्या घरी जाणे बंद करा, त्याच्याबरोबर खाणे बंद करा. त्याच्याशी कोणत्याही प्रकारचे संबंध ठेवू नका. तुम्हाला परमेश्वराने प्रकाश दिला आहे, त्याकडे पहा. त्याची शक्ती खूप मोठी आहे. तुम्ही जरी असा वचिर केला की ज्याने देशाशी गद्दारी केली त्याला परमेश्वर सोडणार नाही, तरी खूप झाले. पण तुम्ही बहिर झालात, असा माणूस काही चांगले करत नाही. तुम्हाला काही समजत नाही. आजपासून प्रामाणिक वागण्याची प्रतज्ञा करा, प्रामाणिक वागणाऱ्यांनाच साथ देण्याची प्रतज्ञा करा. आपल्या देशात आणखी आत्मसाक्षात्कारी लोक जन्म घेतील. पण त्यासाठी सगळीकडे प्रामाणिकपणा हवा. तर आजचा माझा संदेश हा आहे, की आपल्या आत्मसाक्षात्काराच्या प्रकाशात त्याचा वापर करा. त्यापासून तुम्हाला शक्ती मळिल. तुम्हाला जे काही करावेस वाटते ते करा. पहा तुम्ही आपली स्वतंत्रता मळिली आहे. 'स्व' ला ओळखले आहे. माझी अशी इच्छा आहे की इथे खूप मुले जन्मावीत, पार व्हावीत. त्यासाठी सर्वप्रथम सर्वांनी शपथ घेतली पाहजि की खोटे बोलणाऱ्यांना कधीही मदत करणार नाही! ना त्यांना धावरणार ! परमेश्वर त्यांच्या पाठीशी नसून तुमच्या बरोबर आहे याची जाणीव ठेवा. एकमेकांबरोबर भांडत बसता, ते योग्य नाही. तुम्ही कशासाठी भांडता? महामूर्ख, काय पाहजि तुम्हाला? तुम्हाला खायला चांगले आहे, प्यायला चांगले आहे, आणखी काय पाहजि तुम्हाला? आजकाल असे भारी कपडे पाहजित, मोठे घर पाहजि अशा प्रकारचे लोक शेवटी नरकाकडेच जाणार. आता जसे सुफी झाले, आपण पण सुफीच आहात. तुम्ही सर्वजण स्वच्छ झालात. आता तुम्ही प्रामाणिकपणावर कविता करा, खोटेपणा नष्ट करा. आपला भारत आज इतका गरीब राहिला नाही, की त्याला खोटे बोलण्याची आवश्यकता वाटावी. तरुणांनी आपल्या देशाचा हा कलंक पुसण्याचा प्रयत्न करा. तुमच्याकडे प्रकाश आहे त्यामुळे तुम्हाला हमिमत मळिल. काहीही अशक्य नाही. यमुनेमध्ये कचरा टाकण्याच्या वषिषापेक्षा महत्त्वाचे आहे ते म्हणजे तुमचा स्वतःच्या प्रामाणिकपणावरचा वशिवास उडणे. सत्यासाठी आज सर्वत्र दवि लावले जातात. आज जगात सर्वात जास्त सहजयोगी भारतात आहेत. त्यानंतर रशियात आहेत. आता रशियन लोक फार प्रामाणिक वागतात. आपल्याकडे कम्युनिझम आले तर कदाचित आपणसुद्धा त्यांच्यासारखे प्रामाणिक होऊ. जबरदस्तीने करायला भाग पाडणे, ही काही फार मोठी गोष्ट नाही. आजच्या दविशी आपण सर्वांनी नशिवय केला पाहजि, की आजपासून आम्ही कधी वाईट वागणार नाही आणि दुसऱ्यांनादेखील वाईट वागू देणार नाही. त्यामुळे आपला देश खूपच समृद्ध होईल. ह्या वाईट लोकांमुळे आपल्या देशातील धर्म नष्ट होत चालला आहे. तेव्हा आजचा माझा संदेश म्हणजे आम्ही प्रामाणिक राहू आणि दुसऱ्यांना देखील प्रामाणिक रहावयास भाग पाडू. इथले लोक हे करायला टाळतात, धावरतात. आपण आत्मसाक्षात्कार मळिलला आहे तर धावरायचे कारण काय? धावरण्याची आवश्यकता काय? माझी तुम्हा सर्वांना वनिंती आहे, की हमित वाढवा. 'स्व' च्या तंत्राला जाणा, त्याचा वापर करा. या दलिलीत यापूर्वी मी कधी पाहिले नव्हते, एवढे लोक आज पहातेय. तेव्हा या वाईट वागणाऱ्या राक्षसाला नष्ट करण्याचा नशिवय करा. हद्दिस्थानातील लोक जमनीसाठी एकमेकात भांडत बसतील. अरे आपले आहे ते 'स्वराज्य' आहे. 'स्व' चे राज्य, स्वराज्य. ज्यावेळी तुम्ही खरोखर स्वतंत्र व्हाल त्यावेळी होईल. कोणालाही धावरण्याचे कारण नाही. कोणाला काही सांगण्याची आवश्यकता नाही. दलिलीत यापूर्वी मी कधीच एवढे लोक पाहिले नव्हते. तर आज या शुभ दविशी नशिचय करा, की आम्ही कधीही बेईमानी करणार नाही. आमचा प्राण गेला तरी चालेल. मागील दहा वर्षात आपला देश फार खराब झाला आहे. इतक्या संख्येने तुम्ही सहजयोगी आहात. तुम्हाला कोणाला धावरण्याचे काय कारण? कोणत्या गोष्टीला धावरावयाचे? सर्वांच्या पाठीशी परमेश्वर आहे. सुफीच्या लक्षात आले, की परमेश्वर त्यांच्या पाठीशी आहे. त्यामुळे त्यांनी जगातील वाईट गोष्टी

घालवून टाकल्या. मला वाटते, की आजपासून तुम्ही कधी कशाप्रकारची चोरी करू नका आणि कोणाला करण्यास मदत करू नका. या देशात आजकाल जातीपातीवरून भांडणे मोठी चालू असतात. आपल्याला आपला देश वाचवायचा आहे की बुडवायचा आहे? आपल्यावर आता खूप जबाबदारी आली आहे. या कलियुगाला बदलावयाचे आहे. हजारोंमध्ये तुम्ही पार झाला आहात. इतके लोक दुनयित कोठेही पार झालेले नाहीत. म्हणून मी सारखे सारखे हेच म्हणते, की तुम्ही खरेपणाच्या पाठीशी रहा. मी स्वतः तुमच्या पाठीशी आहे. परमेश्वर तुमच्या पाठीशी आहे. आज हा नशिचय करा, की आम्ही कसलीच चोरी चालू देणार नाही, जथि माहीत होईल, तथि आम्ही भांडू. (आत्मसाक्षात्काराच्या) प्रकाशाचा वापर करा. हमित धरा. हमितीने काम करा. या देशातील ज्या वाईट गोष्टी आढळतील त्या नष्ट करा. प्रामाणिकपणा तुमच्यात नसेल, तर तुम्हाला परमेश्वर मदत करणार नाही. पैसे मळिवणे हे काम परमेश्वर मळिवणे नसून, धर्माने वागणे म्हणजे परमेश्वराला प्राप्त करणे आहे. एवढ्या संख्येने सहजयोगी दुनयित कुठेही नाहीत. सहजयोगी कधी वाईट काम करीत नाहीत. मी यासाठी सांगते की इथले वातावरण खराब आहे. फार बदनाम झालेत लोक. आपल्याकडे सर्वकाही आहे. खायला, प्यायला कपडेलतूते, सनिमा पहा, पैसा आहे. पण पैसा कमवण्याचे व्यसन प्रथम गेले पाहजि. मला खात्री आहे, की मी आज आपल्याला सांगतिलेल्या गोष्टी तुम्ही लक्षात ठेवाल आणि आजपासून सर्वजण शपथ घ्या, की आजपासून आम्ही बेईमानी करणार नाही आणि बेईमानी करणाऱ्यांना वरीध करू. आपल्या देशाला आज सर्वात जास्त इमानदारीने वागणाऱ्यांची आवश्यकता आहे. त्यापेक्षा कोणतीही मोठी गोष्ट नाही. आपल्या आईमध्ये प्रामाणिकपणा आहे. दहा शर्ट ऐवजी एक घेतला तर त्यामुळे काय बघिनडणार आहे? हे बायकांनादेखील सांगा. आजचे भाषण वेगळे आहे, नरिळे आहे. तुम्हा सर्वांना आवडले हे फार चांगले झाले. सर्वांना धन्यवाद.

2008-1029, Diwali Puja, 1st Day, Dhanteras

[View online.](#)

Diwali [Translation from Hindi to Marathi] MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) ही एक अद्भूत गोष्ट आहे की, आपल्या आतमध्ये असणाऱ्या शक्तीला आपण ओळखत नाही. मात्र आपण आपल्या वचारात अडकून पडतो. आपल्या आत बरीच शक्ती आहे, जी परमात्म्याने आपल्याला दिलेली आहे. आपण सर्व परमात्मा, परमात्मा म्हणतो पण सर्व हे ओळखतात, तो प्रत्येक जागी आहे, प्रत्येकात राहतो आणि सर्व ठिकाणी तो बघत असतो. आपल्या प्रत्येक गोष्टीकडे तो फारच प्रेमपूर्वक बघत असतो. आता तुम्ही सर्व लोक त्याच्या दरबारात आलेले आहात. हे मला सांगताना अत्यंत आनंद होतो की इतकी वर्षे दिल्लीत सहजयोग जोरात चालू आहे. याचा अर्थ असा होतो की दिल्लीच्या लोकांत मोठी श्रद्धा आहे आणि सामुदायिकता पण आहे. नाहीतर मी इतक्या ठिकाणी गेले, तिथे एवढा प्रचार झाला तरी मी म्हणू शकत नाही की लोकांमध्ये इतकी जाणीव निर्माण झाली आहे. तुम्ही सर्वांनी सहजयोग पूर्ण तऱ्हेने समजून घेतला पाहिजे आणि त्याचे आशीर्वाद मिळणे हा तुमचा अधिकार आहे. तुम्ही सहजाला समजून घेतले तर सहज तुम्हाला समजून घेईल. तो ओळखतो की तुमची काय लायकी आहे आणि तुम्हाला काय हवे. मी आता तुम्हाला एक गोष्ट सांगते की बऱ्याच वर्षांपूर्वी दिल्लीला आले होते आणि मी वचिर केला होता इथे दिल्लीत सहजयोगाचा चांगला जम बसेल. काय कारण होते ? इथे केंद्र सरकार आले आणि कलकत्त्याहून आले. काय कारण होते ? इथे सरकारी नोकरी आले आणि सरकारचे काम इथे सुरू झाले. हे सर्व तुम्हा लोकांचा एकत्र आणण्याचा परिणाम होता. कुठेही जा, तुम्ही एवढ्या लोकांना एकत्र आणू शकत नाही. जतिके काम दिल्लीत होते, तेवढे इतर ठिकाणी होऊ शकत नाही. हा माझा अनुभव आहे आणि मी हाच वचिर करते की, दिल्लीमध्ये अशी कोणती वशिष्टता आहे की लोक सारखे वाढत आहेत. फक्त संख्याच नव्हे तर प्रत्येक माणूस उन्नती करीत आहे. प्रत्येकात परिवर्तन होत आहे आणि प्रत्येकजण सहजयोग काय आहे हे समजून घेत आहे. तुम्ही लोक वचिर करू शकत नाही की दिल्लीत हा चमत्कार का झाला ? ही सर्व तुम्हा लोकांची वशिष्टता आहे. दिल्लीत सर्व सहजयोगाचे कामकाज चालू आहे. बरीच मदत केली आहे दिल्लीकरांनी. मी तुम्हाला सांगू शकत नाही की सहजात झालेली ही गोष्ट समजणे कठीण आहे तर दिल्लीकरांनी फारच चांगल्या रीतीने समजून घेऊन ती अंगी बाणवली आणि लोकांवर ह्याचा बाह्य परिणाम झाला. दिल्लीचा प्रभाव सगऱ्या जगावर आहे. आपण बऱ्याच गोष्टी ओळखतो परंतु हे ओळखू शकत नाही की दिल्लीच्या लोकांना हे कसे ठाऊक आहे. कारण दिल्लीत लोक जास्त करून सरकारी आहेत, सरकारची आणि त्यांची वचिर करण्याची पद्धत वेगळी असते. पण ती गोष्ट नाही. इथे बरेच परमात्म्याच्या आशीर्वादाने आले आहेत. वशिष्टतः ते यासाठी इथे आले आणि म्हणून सहजयोग दिल्लीत जास्त जास्त रुजला आहे. दिल्लीच्या एखाद्या सहजयोग्याला मी जेव्हा बघते, मी हैराण होते की, इतकी गहनता त्यांना कुठून मिळाली ? वातावरणात इतके सरकारीपण भरलेले आहे, प्रत्येक गोष्टीत आहे सरकारीपण. परंतु जे लोक सहजयोगात आले, त्यांनी कमाल केली. म्हणून प्रत्येक ठिकाणी लोक आश्चर्यचक्रीत होतात. दिल्लीच्या लोकांमध्ये हे एवढे कसे फैलावले ? ते तर सरकारी लोक आहेत. सरकारला मानतात. त्यांनी माताजींना कसे काय मानले ? फारच आश्चर्याची गोष्ट आहे. सर्वांना वाटते ही फारच आश्चर्याची गोष्ट आहे. परंतु यात आश्चर्य वाटण्याचे कारण ही नाही कारण इथे परमेश्वराचे भक्त आहेत. त्यांच्यावर इतर कोणत्याही गोष्टीचा परिणाम होत नाही. परमात्म्याला ओळखले पाहिजे, त्यांच्या शक्तीला ओळखले पाहिजे, त्यांची कार्यक्षमता समजली पाहिजे आणि तुम्हा लोकांकडून परमेश्वराचे कार्य कसे होईल हे मोठे आश्चर्य आहे. इथे एकापेक्षा एक सहजयोगी आहेत. माझ्या तर हे लक्षात येत नाही की सरकारी नोकरी सोबत हे कसे घडेल ? आणि आज खूपच चांगला दविस आहे की मी 5 Marathi Translation (Hindi Talk) आज इथे आहे आणि आजचा दविस ही शुभदनि आहे. तो दिल्लीत कसा साजरा केला जातो हे मला माहित नाही, पण हा फारच महत्त्वाचा शुभदविस आहे कारण यादविशी शुभकार्य सुरू करावयाचे असते, त्यासाठी त्याचे वशिष्ट महत्त्व मानले जाते. खरं तर आपल्या देशात जे बऱ्याच गोष्टी जाणतात, वशिष्टतः ज्योतिषी व दुसऱ्या आधारांवर जाणतात की कुठला दविस चांगला आहे ? कुठल्या दविशी काय आहे ? आजचा दविस त्या दृष्टीने फारच चांगला आहे. मला अत्यंत आनंद झाला आहे. कारण मी तुम्हा सर्वांजवळ आले आहे. आजच्या दविसाचे वशिष्ट आशीर्वाद आहेत. वशिष्ट आशीर्वाद हे की, तुमच्या सर्व समस्या ठीक होतील. परमेश्वर तुम्हाला मदत करील आणि इतर ठिकाणी मी सांगू शकत नाही, जतिके दिल्लीत वचिर करते. तिथे परमेश्वराची फारच कृपा आहे आणि तो जाणतो, येथे एकापेक्षा एक समजूतदार लोक आहेत, एकाहून अनेक सरस गोष्टी आहेत, हे तो सर्व जाणतो. काही जाताना तो ओळखत नाही असे असू शकेल. पण माझ्यातील परमेश्वर सर्वांना ओळखतो. सर्वांना आणि तुमच्यावर फारच ममत्व आहे. तुमची श्रद्धा या भारतवर्षाला उंचावर नेईल येथे सहजयोग उंचावला आणि येथून सहजयोग पसरला तर काय कमाल होईल ? आता तर मी प्रत्येक देशात गेलेले आहे आणि जिथे पण रथया वगैरे, परंतु ती श्रद्धा, येथे जे हृदय तुम्हा लोकांचे आहे तशी श्रद्धा (.... असूपाट) येथील शुद्ध श्रद्धा ! कोणी काही मागतो, कोणी काही इच्छितो, पण श्रद्धेची खरी मजा तुम्हाला समजते. मला फार आनंद झाला. त्यांनी मला सांगितले की आज पूजा होईल. मी म्हटले 'ठीक आहे.' हा चांगला एक शुभदविस आहे आणि तुम्ही जाणता आज श्री महालक्ष्मीची पूजा आहे. आपल्याकडे लक्ष्मीची पूजा कोणी करीत नाही. म्हणून आजच्या दविसाचे महत्त्व फार आहे. लक्ष्मी तुम्हाला सर्व काही देते. ती आई आहे. ती सर्व गोष्टी देते. सर्व सुख, सर्व आराम आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे ती तुमच्या आत ज्योत पेटवते. म्हणून अशा रीतीने तुम्ही लक्ष्मीला माना. लक्ष्मी म्हणजे पैसे नव्हे हे उमजून घ्या. लक्ष्मी म्हणजे देवी आहे आणि देवी प्रमाणे पैशाकडे बघतिले पाहिजे. आपल्या देशात लोक पैशासाठी काय कार्य कामे करतात. वॉईट-साईट सर्व गोष्टी ही. परंतु तुम्ही लोक जबाबदारीने लक्ष्मीला देवी माना आणि पूजा करा आणि हे समजून घ्या की लक्ष्मीकडे गांभीर्याने बघा. लक्ष्मी तुम्हाला आशीर्वाद देते आणि दैत राहील. तसे तर दुष्ट लोक फारच कमी असतात. पण तुम्हाला संतुष्ट असायला हवे, कारण लक्ष्मी तुमच्यात वास करते. या प्रकारच्या आनंद आणि सुखाच्या क्षणांनी तुम्हाला एकत्र ठेवले आहे. हे सर्व तुम्हाला मिळाले आहे आणि मिळणार आहे. आता इथे माझे येणे एक योगायोग आहे. असा काही वचिर केला नव्हता व माझ्या वेळापत्रकातही तसे नव्हते. परंतु येथे यावयास हवे होते आणि आजच्या दविशी हे मी ओळखले आणि तसेच झाले व आपोआप मी येथे आले. आता सहजयोगी तर बरेच आले आहेत आणि आपल्यातील काही लोक नाही येऊ शकले हे मी जाणते. पण सर्वांसाठी मी हे सांगते आणि सर्वांसाठी माझा असा विश्वास आहे की सर्वांनी आज लक्ष्मीची पूजा करावी आणि लक्ष्मीपूजेत लक्ष्मीच्या सर्व रुपांना समजणे आवश्यक आहे. ती कशी आहे ? कशी देवी आहे ? तिला तुम्ही समजून घेत नाही आणि भग चुकीच्या मार्गाने जाता. यासाठी हे समजून घ्या, ती देवी आहे आणि तुमची आई आहे आणि तुमच्यासाठी ती काहीही करू शकते. कारण ती फारच शक्तिशाली आहे व प्रेमळही आहे. तुम्हाला कोणत्याही संकटात घालीत नाही. तुम्ही एखाद्या गोष्टीत फसलेले असाल

तर अवश्य तुम्हाला ती वाचवील. अशी लक्ष्मीची कृपा आहे. पण येथे सरकारी कर्मचारी, त्यांनी जर हे समजून घेतले की हे लक्ष्मीचे ठिकाण आहे, तर सर्व कामकाज व्यवस्थित होईल. ती म्हणून कधी कधी वाटते, आपल्या देशात लक्ष्मीची कृपा व्हायला हवी. पण तशीही गोष्ट नाही. आम्हीच चुका करतो, नाही. ती तर क्षमाशील आहे आणि आपल्यावर प्रसन्न आहे. सर्व लोकांवर प्रसन्न आहे. परंतु आपणच आपल्याला त्रास देत असतो. स्वतःला खाईत ढकलतो व चुकीच्या गोष्टीत फसत आहोत. जर वाईट गोष्टी करायच्या नाहीत असे ठरवले तर बघा, मला आशा वाटते की दलिलीमध्ये हा जो कार्यक्रम झाला आणि हे जे लक्ष्मीचे स्थान आहे या ठिकाणी कुणीही अगदी कुणीही असा माणूस राह नये, जो लक्ष्मीचा अपमान करील. नदि करील. तनि आपल्या देशाचे भाग्य उंचावर नेऊन ठेवले आहे, म्हणून तुम्हाला लक्ष्मीची पूजा केली पाहिजे. लक्ष्मीला मानले पाहिजे आणि ती तुमची आई आहे. तचि पूर्ण सन्मान केला पाहिजे. Marathi Translation (Hindi Talk) लोकांना हे मी का सांगत आहे कारण तुम्ही लोक सहजयोगी आहात. तुम्हा सर्वांना हे माहीत आहे आजचा दविस तुम्हा लक्ष्मीच्या पूजेचा दविस आहे व लक्ष्मी अशी आई आहे जी हर एक स्थितीत तुमची सोबत सोडीत नाही. फक्त तुम्ही एवढेच करा. लक्ष्मीला 'आई' स्वरूप माना आणि अतिशय शुद्धतेने जे लोक आहेत ते सहजयोगात येतील. परंतु आणखी देखील लोक येतील. कारण याचा परिणाम सर्वांवर होईल. तुम्हा सर्वांवर लक्ष्मीची कृपा राहो आणि राहिल हे मी जाणते. (.... अस्पष्ट) सहजयोग येथे फारच परसला आहे, फारच. त्यासाठी तर दुसऱ्या प्रकारची मेहनत घ्यावी लागते, तेव्हा असे काम होते. तुमच्या इथे आणखी कार्य होऊ घातले आहे आणि त्यासाठी इथे बरीच जमीन घेतली आहे आणि त्या ठिकाणी बनवले जाणार आहे. सर्व काही आपोआप घडत आहे. मी तर काही करीत नाही. सर्व काही घटीत होत आहे. आपोआप होत आहे. त्यात काही करावयाचे नाही, हे मी जाणते. दुसरे असे, तुम्ही लोक, तुमच्या ज्या पण आशा-आकांक्षा आहेत त्या इथे पूर्ण होतील आणि पण तुम्ही जाणण्याची इच्छा कराल, लक्ष्मीजीची कृपा तुम्हावर राहिल. तर आजचा दविस लक्ष्मीजीच्या कुपेसाठी आहे. सर्वांना अनन्त आशीर्वाद !